LÜGAT-İ REMZİ

(SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME, METİN)

Halim BİLGİN

(Doktora Tezi)

Eskişehir, 2019

LÜGAT-İ REMZİ
(SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME, METİN)

Halim BİLGİN

T.C.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Sosyal Bilimler Enstitüsü

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Türk Dili ve Edebiyatı Bilim Dalı

DOKTORA TEZİ

Eskişehir, 2019

T.C.
ESKİŞEHİR OSMANGAZİ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTİSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

Halim BİLGİN tarafından hazırlanan Lügat-i Remzi (Sözlükbilimsel İnceleme, Metin) başlıklı bu çalışma …../…../2019 tarihinde Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Lisansüstü Eğitim ve Öğretim Yönetmeliğinin ilgili maddesi uyarınca yapılan savunma sınavı sonucunda başarılı bulunarak jürimiz tarafından Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalında doktora tezi olarak kabul edilmiştir.

Başkan:

Üye: Prof. Dr. Erdoğan BOZ (Danışman)

Üye: Prof. Dr. Can ÖZGÜR

Üye: Dr. Öğr. Üyesi Farzanah DOULATABADİ

Üye:

Üye:

ONAY

…../…../2019

Prof. Dr. Mesut ERŞAN
Enstitü Müdürü

…./08/2019

ETİK İLKE VE KURALLARA UYGUNLUK BEYANNAMESİ

Bu tezin Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Yönergesi hükümlerine göre hazırlandığını; bana ait, özgün bir çalışma olduğunu; çalışmanın hazırlık, veri toplama, analiz ve bilgilerin sunumu aşamalarında bilimsel etik ilke ve kurallara uygun davrandığımı; bu çalışma kapsamında elde edilen tüm veri ve bilgiler için kaynak gösterdiğimi ve bu kaynaklara kaynakçada yer verdiğimi; bu çalışmanın Eskişehir Osmangazi Üniversitesi tarafından kullanılan bilimsel intihal tespit programıyla taranmasını kabul ettiğimi ve hiçbir şekilde intihal içermediğini beyan ederim. Yaptığım bu beyana aykırı bir durumun saptanması hâlinde ortaya çıkacak tüm ahlaki ve hukuki sonuçlara razı olduğumu bildiririm.

Halim BİLGİN

ÖZET

LÜGAT-İ REMZİ
(SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME, METİN)

BİLGİN, Halim

Doktora-2019

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Danışman: Prof. Dr. Erdoğan BOZ

Hüseyin Remzi (Altınbilek) tarafından hazırlanan Lügat-i Remzi (LR), H. 1305 (1888) yılında yayımlanmıştır. İki ciltten oluşan eserin birinci cildi 8+907 sayfa, ikinci cildi 1040 sayfadan oluşmaktadır. Sözlükte maddebaşı olarak yer verilen sözcükler, Arapça ve Farsça kökenlidir. Türkçe maddebaşı sadece 38 adettir. Dönemindeki sözlüklerden ayrılan en belirgin özelliği tıp, bitkibilim, fıkıh, cebir gibi pek çok alana ait terim içermesidir. Pek çok maddede tanımları desteklemek için verilen görseller ve içerdiği terimlerden dolayı ansiklopedik bir sözlüktür. İlk kez bu çalışmayla çeviriyazısı yapılan bu sözlük, Osmanlı döneminde özellikle çeşitli bilim dallarıyla ilgili metinlerin okunmasında karşılaşılan güçlükleri çözebilecek niteliklere sahiptir.

Bu çalışma için çeviriyazısı yapılan birinci ciltte bulunan sözlüksel yapıların işlevleri, kullanıcı ve sözlük ilişkisi bağlamında incelenmiştir. Sözlükler üzerine yapılan geleneksel incelemelerden farklı olan bu inceleme yöntemi sayesinde, tarihî sözlüklerin farklı yaklaşımlarla ele alınmasına katkı sağlanmıştır. Geleneksel çalışmaların odağı, sözlüklerin ait olduğu dönemin dil özellikleri, içerdikleri sözvarlığı ve sözlük tarihindeki yerleri iken bu çalışmanın odağı, eserde bulunan sözlüksel yapıların işlevleridir. LR'de bulunan sözlüksel yapılar, sözlükbilimi alanyazınında sözlükteki yapılarla ilgili genel kabul gören terimlerden yararlanılarak oluşturulan yöntemle incelenmiştir. Bu çalışmanın, bütün sözlükler için geçerli bir inceleme yöntemi önerme amacı yoktur. Sözlüklerde, bulunan yapılar ve bunların düzenlenme şekli, ait olduğu sözlük sınıfının özelliklerine bağlı olarak değişiklik gösterdiği için inceleme yöntemi de buna uygun olarak belirlenmiştir.

Anahtar sözcükler: Lügat-i Remzi, ansiklopedik sözlük, sözlükbilimi, sözlükbilimsel inceleme.

ABSTRACT

LUGAT-I REMZI
(LEXICOGRAPHICAL ANALYSING, TEXT)

BİLGİN, Halim

Phd. Dissertation 2019

Department of Turkish Language and Literature

Field of Turkish Language and Literature

Doctoral Advisor: Prof. Dr. Erdoğan BOZ

Lügat-i Remzi (LR), compiled by Hüseyin Remzi (Altınbilek), was published in H. 1305 (1888). The dictionary consists of two volumes. First volume is 8+907 pages long whilst the second volume is 1040 pages long. The headwords of the dictionary are of Arabic and Persian origin. The headwords in Turkish are only 38 words. Its most distinguishing characteristic from other dictionaries of its time is that it included terms pertaining to many fields such as medicine, botany, algebra and Islamic law. It is an encyclopedic dictionary due to the terms it harbors and the visuals provided in explaining the definitions.

This dictionary, the transcription of which is done for the first time as part of this study, has got the qualities to resolve the difficulties in reading/understanding the texts pertaining to various scientific fields from the era of Ottoman Empire. The functions of the dictionary structures in the first volume of the dictionary has been examined in the terms of the relation between users and the dictionary. With this examination method, which differs from the traditional examination of dictionaries, this study contributes to the examination of historical dictionaries from different approaches. Whilst the focus of the traditional studies is around the language characteristics of the time that the dictionaries belong to, the richness of words that the dictionaries harbor and their places in the dictionary history, the focus of this study is the functions of dictionary structures. The dictionary structures in LR were studied with a method that was formed with the support of generally accepted terms in the field of lexicography literature. This study has no aim to suggest an examination method that would apply to all dictionaries. Since the structures in the dictionaries and the way they are organised differ according to the characteristics of the dictionary class they belong to, the examination method should be determined in line with this.

Keywords: Lugat-i Remzi, encyclopedic dictionary, lexicography, lexicographical analysing.

İÇİNDEKİLER

ÖZET ..... İV
ABSTRACT V
İÇİNDEKİLER ..... Vİ
KESİTLER LİSTESİ ..... İX
TABLOLAR LİSTESİ X
ŞEKİLLER LİSTESİ ..... Xİİ
RESİMLER LİSTESİ ..... Xİİİ
KISALTMALAR ..... XİV
ÇEVİRİYAZI (TRANSKRİPSİYON) ALFABESİ ..... XVİ
ÖNSÖZ ..... XVİİ
GİRİŞ 1

1. BÖLÜM

YAZAR VE ESERLERİ

1.1. Hüseyin Remzi (Altınbilek) 11
1.1.1. Hayatı 11
1.1.2. Eserleri 12
1.1.2.1. Münşe'âtü'l-Etfâl 12
1.1.2.2. Nuhbetü'l-Münşe'ât 12
1.1.2.3. İlmihâl-i Tıbbî 12
1.1.2.4. Lügât-ı Ecnebiyye ilaveli Lügât-i Osmâniyye 13
1.1.2.5. Mikyâs-ı Şerîat Mecmuası 13
1.1.2.6. Takvîm-i Remzi 13
1.1.2.7. Lügat-i Remzi 14

2. BÖLÜM

SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME

2.1. Sözlüğün Türü 18

2.1.1. Ansiklopedik Sözlük 21

2.2. Bütün Yapı (Megastructure) 24

2.3. Bütüncül Yapı (Macrostructure) 25

2.3.1. Maddebaşı Seçimi (Lemma Selection) 29

2.3.1.1. Metinlerarasılık (Intertextuality) ve Sözlüklerde Metinlerarasılık 32

2.3.1.2. LR'de Metinlerarasılık 34

2.3.1.3. Maddebaşı ve Maddebaşı Türleri 35

2.3.1.3.1. Sözcükbiçimlerin Maddebaşı Yapılması 36

2.3.1.3.2. Arapça ve Farsça Tamlamaların Maddebaşı Yapılması 38

2.3.1.3.3. Kişi Adlarının Maddebaşı Yapılması 38

2.3.1.3.4. Yer Adlarının Maddebaşı Yapılması 39

2.4. Parçacıl Yapı (Microstructure, Entry Structure) 39

2.4.1. Parçacıl Yapıda Biçimsel Açıklama (Comment on Form) 43

2.4.1.1. Yazım Bilgisi (Spelling, Ortography) 44

2.4.1.2. Sesletim Bilgisi (Pronunciation) 45

2.4.1.3. Dilbilgisel Bilgi (Grammatical Information) 46

2.4.2. Parçacıl Yapıda Anlamsal Açıklama (Comment on Meaning) 48

2.4.2.1. Tanım (Definition) 48

2.4.2.1.1. İçlemsel Tanım (Intensional Definition) 49

2.4.2.1.2. Kaplamsal Tanım (Extensional Definition) 50

2.4.2.1.3. Eş Anlamla Tanım (Synonym Definition) 50

2.4.2.1.4. Tanımlar ve Eş Anlamlılar Birleşimi (Definition and Synonyms in Combination) 51

2.4.2.1.5. Karşıt Anlamla Tanım (Antonymy) 53
2.4.2.1.6. İşlevle Tanımlama (Description of the Function of the Lemma) ... 54
2.4.2.1.7. Gündelik Dile Kullanılan Sözcüklerin Tanımlanması 54
2.4.2.2. Köken Bilgisi (Etymological Information) 55
2.4.2.3. Kullanım Bilgisi (Usage Information) 58
2.4.2.4. Örnekler (Examples) 64
2.4.2.5. Çapraz Gönderim (Cross-Reference, Mediostructure) 65
2.5. Dış Veri (Outside Matter) 69
2.5.1. Baş Veri (Front Matter) 71
2.5.1.1. Dış Kapak ve İç Kapaklar 72
2.5.1.2. Mukaddime 74
2.5.2. Son Veri (Back Matter) 79
DEĞERLENDİRME VE SONUÇ 80
KAYNAKÇA 83
İNGİLİZCE – TÜRKÇE KARŞILIKLAR LİSTESİ 86
TÜRKÇE – İNGİLİZCE KARŞILIKLAR LİSTESİ 88
SÖZLÜK METNİ 90

KESİTLER LİSTESİ

Kesit 1: LR'nin bütüncül yapısı ..……..……..…5

Kesit 2: Çeviriyazılı madde örneği ..…….. 8

Kesit 3: LR'de ansiklopedik tanım örneği ……24

Kesit 4: LR'nin bütüncül yapısında tek sözcüklü maddebaşları …… 28

Kesit 5: LR'nin bütüncül yapısında çok sözcüklü maddebaşları ..……. 29

Kesit 6: LR'deki "ʿadese" maddesinin parçacıl yapı içeriği ...……... 41

Kesit 7: "irtiʿāṣ" maddesinin LR'de görünümü ……. 44

Kesit 8: "irtiʿāṣ" maddesinin KMT'de görünümü ..…… 45

Kesit 9: LR'de maddebaşı ve iç maddebaşlarının yazımında hareke kullanımı … 46

Kesit 10: Terim (ıstılah) kullanım etiketi örneği ..……. 60

Kesit 11: LR'de madde içi çapraz gönderim örnekleri ..…… 68

TABLOLAR LİSTESİ

Tablo 1: LR için hazırlanan veri tablosu örneği …… 6

Tablo 2: "ṭard" maddesinin karşılaştırılması ……. 31

Tablo 3: "ḥaynūnet" maddesinin karşılaştırılması ……31

Tablo 4: "ḥayrān" maddesinin karşılaştırılması …… 32

Tablo 5: LR'de karşılaştırma bilgisi …….. 35

Tablo 6: LR'de çokluk biçimli maddebaşı örnekleri ……. 37

Tablo 7: LR'de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça çekimli eylem örnekleri 37

Tablo 8: LR'de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça tamlama örnekleri ……. 38

Tablo 9: LR'de maddebaşı yapılan kişi adı örnekleri ……..... 38

Tablo 10: LR'de maddebaşı yapılan yer adı örnekleri ..……. 39

Tablo 11: LR'deki "ʿadese" parçacıl yapısının veri tablosundaki görünümü …… 42

Tablo 12: LR'de maddebaşlarıyla ilgili dilbilgisel bilgi örnekleri …..……..… 47

Tablo 13: LR'de içlemsel tanım örnekleri …… 49

Tablo 14: LR'de eş anlamla tanım örnekleri ……..51

Tablo 15: LR'de eş anlamlıların tanımdan önce geldiği örnekler ..…… 52

Tablo 16: LR'de eş anlamlıların tanımdan sonra geldiği örnekler …… 52

Tablo 17: LR'de karşıt anlamla tanımlama …… 53

Tablo 18: LR'de işlevle tanımlama örnekleri …… 54

Tablo 19: LR'de gündelik dilde kullanılan sözcüklerin tanımlanması ..…… 55

Tablo 20: LR'de galat bilgisi verilen madde örnekleri …….. 57

Tablo 21: LR'de sebeb-i tesmiye bilgisi verilen madde örnekleri ……. 58

Tablo 22: LR'de yer verilen terimlerin alanlarına göre sayıları ……... 61

Tablo 23: Tanımlamanın bir parçası olarak kullanım bilgisi örnekleri ……. 62

Tablo 24: LR'deki terim kullanım etiketi örnekleri ..…… 63

Tablo 26: LR'de madde dışı çapraz gönderim örnekleri ……... 66

Tablo 27: LR'de sözlük dışı çapraz gönderim örnekleri ……... 67

Tablo 28: LR'de bi-ma'nâhu eyzan kalıbıyla yapılan çapraz gönderimler …… 68

Tablo 29: LR'de madde içi çapraz gönderim örnekleri ……. 69

ŞEKİLLER LİSTESİ

Şekil 1: Ansiklopediklik ölçeği ……...… 23

Şekil 2: LR'nin bütün yapısı …….…… 25

Şekil 3: Maddebaşı seçiminde göz önünde bulundurulması gerekenler …… 36

Şekil 4: Hartmann ve James'in (2002: 94) parçacıl yapı şeması ..…….. 40

Şekil 5: Parçacıl yapı, taban yapı ve çekirdek yapı hiyerarşisi ..…… 40

Şekil 6: LR'deki maddebaşlarının kökenlerine göre sayıları ……. 56

Şekil 7: Çapraz gönderim türleri …… 66

Şekil 8: Bütün yapı ve dış veri (Hartmann ve James, 2002: 92**)** …..……. 70

Şekil 9: LR'nin dış veri içeriği ……... 71

RESİMLER LİSTESİ

Resim 1: LR'nin dış kapağı …… 72

Resim 2: LR'nin iç kapağı …… 73

Resim 3: LR'nin son verisi …… 79

KISALTMALAR

AHY : Arap Harfli Yazım

AK : Ahterî-i Kebir

akt. : aktaran

BK : Burhân-ı Kâtı'

bk. : bakınız

C. : cilt

cm : santimetre

çev. : çeviren

DB : Dilbilgisel Bilgi

esk. : eskicil

f. : fiil

g.li : geçişli

g.siz : geçişsiz

Gör. **:** Görsel

H : hicrî

haz. : hazırlayan

ID : Sıra (Identity) No

KAB : Karşılaştırma Bilgisi

KE :Kullanım Etiketi

KMT : Kâmûsu'l-Muhît Tercümesi

Kök. : Köken Bilgisi

LR : Lügat-i Remzi

MB : Maddebaşı

MLO : Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye

ö. : ölümü

s. : sayfa numarası

ss. : sayfalar arası

Tan. : Tanım

TDK : Türk Dil Kurumu

vb. : ve benzeri

VL : Vankulu Lügati

YK : www.tdk.gov.tr'de yer alan çevirimiçi yazım kılavuzu

ÇEVİRİYAZI (TRANSKRİPSİYON) ALFABESİ

ء	ʾ
ا	a, ā, e
آ	ā
ب	b, p
پ	p
ت	t
ث	s̱
ج	c
چ	ç
ح	ḥ
خ	ḫ
د	d
ذ	ẕ
ر	r
ز	z
س	s
ش	ş
ص	ṣ
ض	ḍ, ż
ط	ṭ
ظ	ẓ
ع	ʿ
غ	ġ
ف	f
ق	ḳ
ك	k, g, ñ
ل	l
م	m
ن	n
و	v, o, ö, u, ū, ü
ه	h, a, e
ى	y, ı, i, ī, ā

ÖNSÖZ

Her yaştan okuryazarın, en çok başvurduğu kaynakların başında gelen sözlüklere duyulan gereksinim, gün geçtikçe daha çok artmaktadır. Bilginin baş döndürücü bir hızla arttığı çağımızda, onun taşıyıcısı olan dil de aynı hızla kapsamını genişletmektetir. Bir yandan yeni sözcük ve ifade kalıpları türerken bir yandan da başka dillerden yeni sözcükler ödünçlenmektedir.

Sözlükbilimcilerin de bu koşullarda hızla değişen kullanıcı gereksinimlerini belirleyip yeni çözümler üretmesi gerekmektedir. Bunu yaparken geçmişten gelen dil mirasının taşıyıcısı olan sözlüklerin de ihmal edilmemesi gerekir. Tarihî sözlüklerin çeviriyazıya aktarılıp genel sözlük kullanıcıları ve araştırmacıların kullanımına sunulması, önemli bir görevdir. Bunun da en doğru yolu, tarihî sözlükleri elektronik ortamda kullanıma sunmak olmalıdır. Bu çalışma ile ortaya çıkan çeviriyazılı metin de elektronik ortamda kullanıma sunulmaya uygun bir yapıda hazırlandı. Bu sayede, tarihî sözlüklere ulaşmak isteyen herkesin kolayca ulaşıp istediği bilgiyi bulabilmesini ümit ediyoruz.

Ufuk açıcı dersleriyle doktora eğitimim boyunca pek çok yeni konu ve sözlükbilimiyle tanışmamı sağlayıp beni bu konuda çalışmaya teşvik eden ve yardımını hiçbir zaman esirgemeyen değerli hocam ve danışmanım Prof. Dr. Erdoğan Boz'a,

Tez dönemi boyunca görüş ve öneriyle beni destekleyen Prof. Dr. Can Özgür ve Dr. Öğr. Üyesi Farzanah Doulatabadi'ye,

Doktora eğitimim boyunca nazik desteklerini esirgemeyen Dr. Fatih Doğru ve arkadaşlarım Dr. Eyyüp Acar, Dr. Duygu Kamacı Gencer ile Dr. Ezgi Aslan'a,

Son olarak zorlu eğitim dönemim boyunca anlayışlarıyla beni destekleyen eşim Çiğdem ile sevgili çocuklarım Kerem ve Neva'ya çok teşekkür ederim.

Halim BİLGİN

Ağustos 2019 – Eskişehir

GİRİŞ

Bu çalışmada Hüseyin Remzi (Altınbilek) tarafından hazırlanan Lügat-i Remzi (LR) adlı iki ciltlik sözlüğün birinci cildinin çeviriyazısı yapılmış ve eserde bulunan yapılar, kullanıcı–sözlük ilişkisi bağlamında işlevleri açısından sözlükbilimsel incelemeye tabi tutulmuştur.

LR, 1888 (H. 1305) yılında genel kullanıcıya yönelik olarak hazırlanmış, *tek dilli* (monolingual) bir *ansiklopedik sözlük*tür. Tıp, bitkibilim ve fıkıh gibi pek çok alana ait terim içermesi bakımından dönemindeki diğer sözlüklerden ayrılan bu eserin, bugüne kadar çeviriyazıya aktarılmamış olması ve geniş kapsamlı bir çalışmaya konu olmaması bir eksikliktir. Oldukça uzun bir geçmişe sahip olan Türk sözlükçülük tarihi boyunca hazırlanan diğer sözlüklerle ilgili bugüne kadar yapılan çalışmalar sözlüklerde bulunan sözvarlığı, kullanılan dilin dilbilgisel özellikleri ve onların Türk sözlükçülüğündeki önemini ortaya çıkarmaya odaklanmıştır. Türk dili açısından çok değerli olan bu çalışmalara, sözlükleri yapı açısından inceleyen sözlükbilimsel çalışmaların da artık katılması gerekmektedir. Sözlüğü, dili taşıyan bir araç olarak değil de kendine özgü yapısı olan bir başvuru kaynağı olarak ele alan ikinci türden çalışmalar, sözlükbilimsel kavrayışı derinleştirerek hem tarihî sözlükleri daha iyi tanımayı sağlar hem de gelecekte hazırlanacak sözlükler için kuramsal bir çerçeve sunar. Sözlüğün dâhil olduğu türden kaynaklanan özellikleri, gerek sözlüğün hazırlanma gerekse incelenme süreçlerinde dikkatle göz önünde bulundurulmalıdır. Bu çalışmada uygulanacak sözlükbilimsel inceleme yöntemi de LR'nin tipolojik özellikleriyle ilişkilidir. Başka sözlüklere birebir uyması beklenemez. Aşağıda, araştırmanın amacı, önemi, yöntemi ve sınırlılıkları hakkında bilgi verilecektir.

ARAŞTIRMANIN AMACI

Bu çalışmanın birinci amacı, Hüseyin Remzi (Altınbilek) tarafından 1888 yılında yayımlanan Lügat-i Remzi adlı iki ciltlik sözlüğün birinci cildinin çeviriyazısını yaparak özellikle *sözlükbilimi* (lexicography) araştırmacılarının sözlüğe kolaylıkla ulaşmasını sağlamaktır. İkinci amacı, bu sözlükte bulunan yapıları; kullanıcı–sözlük ilişkisi bağlamında, işlevleri açısından inceleyerek tarihi Türkçe sözlükler üzerine yapılacak *kuramsal sözlükbilimi* (metalexicography) çalışmalarına katkı sunmaktır.

ARAŞTIRMANIN ÖNEMİ

Bu çalışma için LR'nin tercih edilmesinin sebebi, sözlüğün içeriğiyle daha önce başka araştırmacıların da dikkatini çekmiş olmasıdır.

Birinci'ye göre Hüseyin Remzi, Redhouse'dan sonra maddebaşlarını metinlerde geçtikleri şekilde yani sözcükbiçim olarak sözlüğüne alan ikinci sözlükçüdür. Bu, özellikle Arapçayı iyi derece bilmeyen Türk okuyucusu açısından Türk sözlükçülüğünde bir kırılma noktası teşkil etmiştir. Ayrıca içerdiği çeşitli alanlara ait terimlerle ilk defa fen bilimlerine bilinçli ve dikkatli bir şekilde yer veren bir sözlük ortaya çıkmıştır. Ayrıca sözlükten yararlanmayı kolaylaştırmak amacıyla her sayfanın üstüne, o sayfada bulunan ilk *maddebaşı*nın (headword) ilk üç harfini yazması da o dönem için yeni bir yöntem olarak dikkat çekmektedir (2007: 66).

Yavuzarslan (2009: 150), LR'yi içerdiği terim bilgisiyle edebiyat, tıp, fıkıh gibi Osmanlı Türkçesiyle yazılmış eserleri çözümlemede oldukça yarar sağlayacak bir kaynak olarak nitelemekte ve LR'nin kendisinden önce hazırlanan Müntehabât-ı Lügat-i Osmâniyye ve Tercümânü'l-Lügat gibi sözlüklerin sözvarlığını en az üçte bir oranında artırdığına dikkat çekmektedir.

Bu dikkat çekici özelliklerine rağmen şimdiye kadar kapsamlı bir çalışmaya konu olmayan LR, ilk kez ayrıntılı bir çalışmaya konu olmuştur. Arap alfabesiyle yazılan tarihî sözlüklerin, çeviriyazıya aktarılarak araştırmacıların kullanımına sunulmasının ne kadar önemli olduğu bilinmektedir. Varlık sebebi, dil kullanıcılarına fayda sağlamak olan sözlüklerin, artık kullanılmayan bir alfabeyle yazıldıkları için kütüphanelere hapsedilmesi hiç kimse tarafından onaylanamaz. LR'yi çeviriyazıya aktarıp araştırmacıların kullanımına sunmak, tarihî bir sözlüğü kullanıcılarıyla buluşturmak demektir.

Bu araştırma, tarihî bir eseri araştırmacıların kullanımına sunmanın yanı sıra Türk *sözlükbilimi*ne kuramsal bir inceleme örneği de sunacaktır. Dünyada on yıllardan beri devam eden kuramsal sözlükbilimi çalışmaları, basılı sözlükleri aşıp elektronik sözlükler için kuramsal çerçeve arayışına girmişken bizde kuramsal çalışmalar yeni yeni ortaya konmaya başlamıştır. Sahip olduğumuz zengin tarihî sözlük mirası göz önünde bulundurulduğunda da basılı sözlükler için yapılması gereken daha çok işin olduğu açıktır.

ARAŞTIRMANIN YÖNTEMİ

Bu araştırmada, her biri ayrı bir yöntem gerektiren iki ayrı çalışma yapılmıştır. İlk çalışma, LR'nin çeviriyazıya aktarılmasıdır. İkinci çalışma da eserin sözlükbilimsel incelemesidir. Aşağıda bunlarla ilgili yöntem ve ilkeler açıklanmışıtır.

LR için Oluşturulan Veri Tablosunun Özellikleri

Son yıllarda bilgi araçlarının dijitalleşmesi, *sözlükbilimi* teori ve uygulamalarını da etkilemiştir. Bunun bir sonucu olarak basılı sözlükler yerini yavaş yavaş elektronoik sözlüklere bırakmaktadır. Dünyada, elektronik sözlüklerin çoğunlukla yeni baştan oluşturulduğu görülürken ülkemizde basılı sözlüklerin yeniden yapılandırılmadan elektronik ortama aktarıldığı görülmektedir.

Bu çalışmayla ortaya çıkan çeviriyazılı metnin kaydedileceği ortam seçilirken elektronik sözlüklerin giderek basılı sözlüklerin yerini aldığı gerçeği göz önünde bulunduruldu. Büyük emeklerle okunan tarihî metinlerin daha sonra başka çalışmalarda da kullanılabilmesi için elektronik ortamda ve kolay erişilebilir olması gerekmektedir. Bu nedenle metin, Excel'de oluşturulan veri tablosuna kolay erişilebilir bir şekilde yapılandırılarak aktarıldı.

Metin, veri tablosuna (bk. Tablo 1) aktarılırken *sözlük hazırlayıcısı*nın (dictionary compiler) *bütüncül yapı*da (macrostructure) bilgileri yerleştirdiği sıra korundu. Sözlükte yer alan *parçacıl yapı*lar (microstructure), Hartmann ve James'in (2002: 94) *parçacıl yapı* maddesinden yararlanılarak türlerine göre ayrıştırılıp 10 sütun ve 21.182 satırdan oluşan tabloya kaydedildi. LR'deki *parçacıl yapı*larda tespit edilen şu *bilgi türleri* (information category) için birer sütun oluşturuldu: *sayfa numarası, sıra numarası, maddebaşı, Arap harfli yazım bilgisi* (orthography)*, köken bilgisi* (etymology)*, karşılaştırma bilgisi, tanım* (definition)*, dilbilgisel bilgi* (grammatical information)*, kullanım bilgisi* (usage information) ve *görsel bilgisi*. Aşağıda bu sütunların her birindeki bilgi türü hakkında bilgi verilmiştir:

Sayfa numarası: *Maddebaşı*nın, LR'nin asıl metninde bulunduğu sayfa numarasını göstermektedir.

Sıra numarası: *Maddebaşı*nın *bütüncül yapı*daki sırasını göstermektedir ve aynı zamanda ID (identity/kimlik) numarasıdır. Sözlükbilimsel veri tabanlarında,

*maddebaşı*nı, anlamları ve *çapraz gönderim*de (cross-reference) bulunduğu maddebaşlarıyla ilişkilendirmek için gereklidir.

Maddebaşı: Arap harfli *maddebaşı*nın çeviriyazıya aktarılmış şeklidir.

Arap harfli yazım bilgisi: *Maddebaşı*nın LR'deki orijinal yazımını göstermektedir.

Köken bilgisi: *Maddebaşı*nın hangi dilden Türkçeye geçtiği hakkında LR'de kaydedilen bilgiyi göstermektedir.

Karşılaştırma: Hüseyin Remzi, sözlükte yer verdiği her *maddebaşı* için, "∗", "•", "∴" işaretlerini kullanarak karşılaştırma bilgisi vermiştir. Bunlar hakkında ileride (2.3.1) bilgi verilecektir.

Tanım: *Tanım* bilgisini içermektedir.

Dilbilgisel bilgi: Metinde, *tanım* içinde geçen *dilbilgisel bilgi*nin türü incelemede kullanılmak üzere buraya kaydedilmiştir.

Kullanım etiketi: Terim anlamına sahip maddebaşlarına ait *tanım*ın içinde "ıstılah" sözcüğünün kısaltması olan "اص" şeklinde bir *kullanım etiketi*ne (usage label) yer verilmiştir. Bunlar, bu sütunda "+" işareti ile gösterilmiştir.

Görsel bilgisi: LR'de 245 görsel yer almaktadır. Bu görselller, şimdilik veri tablosuna kaydedilmemiştir. Bunlara *çapraz gönderim* içeren maddeler, bu sütunda "+" ile gösterilmiştir. Böylece gerektiğinde hızlıca erişmek mümkün olacaktır.

LR'nin *bütüncül yapı*sında yer alan maddebaşları veri tablosuna, metindeki alfabetik sıralarına göre kaydedildi.

LR'nin çeviriyazısını kaydetmek için oluşturulan bu veri tablosunun sağladığı yararlar şöyle sıralanabilir:

i. Excell tablolarının sahip olduğu filtreleme özelliği kullanılarak, istenen bilgiye hızlıca erişilebilir. Örneğin, LR'de görsel içeren maddeler, tıp terimlerini içeren maddeler veya Farsça kökenli maddeler seçilip bir arada görülebilecek ve veri tablosundan çekilip başka dosyalara aktarılabilecektir.

ii. Excell tablolarındaki bilgiler, düzenlendiği şekliyle buradan alınıp sözlükbilimsel veri tabanı programlarına aktırabilir. Bu da sözlüğün elektronik ortamda yayınlanabilmesi için gereklidir.

Aşağıda (Kesit 1) LR'deki *parçacıl yapı*ların, sözlüğün *bütüncül yapı*sında yerleştirildikleri orijinal düzen gösterilmiştir.

Kesit 1: *LR'nin bütüncül yapısı*

Kesit 1'deki sayfada yer alan maddelerden bir kısmının veri tablosundaki düzeni aşağıda (Tablo 1) gösterilmiştir. "ibre" maddesinde terim bilgisi, "ibr̄ic" ve "ibr̄ik" maddelerinde de görsel bilgisinin kaydedildiği görülmektedir.

Tablo 1: *LR için hazırlanan veri tablosu örneği*

Sayfa No (s.)	Sıra No (ID)	Maddebaşı (MB)	Arap Harfli Yazım (AHY)	Köken Bilgisi (Kök.)	Karşılaştırma Bilgisi (KAB)	Tanım (Tan.)	Dilbilgisel Bilgi (DB)	Kullanım Etiketi (KE)	Görsel (Gör.)
6	129	ibre	اِبْرَه	Ar.	∴	İğne denilen dikiş aleti ki sûzân dahi denilir ve kıblenümadaki mıknatıslı akrep ki kıblenüma şeklinde, bu kıta gösterilmiştir; nebatat ıstılâhâtından olup esnâ-yı ilkâhta gubâr-ı tal'ı mebize isal eden bir kıt'a-i uzv-ı te'nîstir ki görülmek için mebiz kelimesine bakıla.		Nebatat	
6	130	ebred	اَبْرَدْ	Ar.	•	Ziyade soğuk olan.			
6	131	ebreş	اَبْرَشْ	Ar.	•	Hurda hurda alaca benekli at yahut beygir.			
6	132	ibrişim	اِبْرِشِيمْ		•	Harirden masnu bir nev iplik.			
6	133	ābrū	آبْرُو	Far.	•	Yüz aklığı, ırz-ı tâm ve namus.			
6	134	ebrū	اَبْرُو	Far.	•	Kaş, hâcib.			
6	135	ebruvān	اَبْرُوانْ	Far.	•	Ebrûlar, kaşlar.			
6	136	ebrū-yi ṣanem	اَبْرُوی صَنَمْ	Far.	•	Kankurutan otu.			
6	137	ibrīc	اِبْرِيجْ	Ar.	*	Yayık ki bunun vasıtasıyla sütün içindeki tereyağını döne döne tefrik ederler, anadolu ve rumeli'de bu husus için müstamel alet budur.			+
6	138	ibrīz	اِبْرِيزْ	Ar.	•	Halis altın, zer-i halis.			

LR'de Uygulanan Çeviriyazı İlkeleri

i. Maddebaşları, Türkoloji çalışmalarında genel kabul gören çeviriyazı kuralları uygulanarak tam çeviriyazıya aktarıldı.

Örnek: inşirāḥ (انشراح), **inṣifāḳ** (انصفاق), **indibāġ** (اندباغ).

ii. LR 1888 (H. 1305) yılında yayımlandığı için dili, Türkiye Türkçesi olarak kabul edilerek maddebaşları ile ilgili verilen *tanım* ve açıklamalar, TDK'nin yazım kurallarına göre çeviriyazıya aktarıldı. YK'de[1] yer alan Arapça ve Farsça sözcük ve tamlamaların Türk diline mal olduğu kabul edilerek bunların çeviriyazıya aktarılmasında bu kılavuzda tercih edilen biçimleri kullanıldı:

Örnek: debagat (دباغت), **tagayyür** (تغير), **varidat** (واردات), **intihap** (انتخاب), **cüzi** (جوزئي), **hasılıkelam** (حاصل كلام), **bilcümle** (بالجمله), **gayrimümkün** (غير ممكن), **neşvünema** (نشو و نما), **safderun** (صافدرون), **methüsena** (مدح و ثنا).

iii. YK'de yer almayan Arapça ve Farsça sözcükler ve tamlamalar ile bu tamlamalarda yer alan sözcükler çeviriyazıya aktarılırken uzun ünlüler, ayın ve hemzeler alanda geçerli olan işaretlerle gösterilmiştir:

Örnek: tatvîl (تطويل), **mütelâşî** (متلاشى), **mukaddime-i kelâm** (مقدمهٔ كلام), **mizâc-ı beden** (مزاج بدن), **dâr-ı bevâr** (دار بوار), **gayr-ı mağrûs** (غير مغروس), **mevâdd-ı gızâ'iyye** (مواد غذائيه).

iv. Türkçe sözcüklerin çeviriyazımında da aynı yol izlendi. Metinde Türkçenin eski dönemlerindeki kullanımına uygun olarak yazılan Türkçe sözcükler, YK'de yer alıyorsa bu şekilde yazılmaları imla kalıplaşması olarak değerlendirilip YK'de yer alan şekillerine uygun olarak çeviriyazıya aktarıldı:

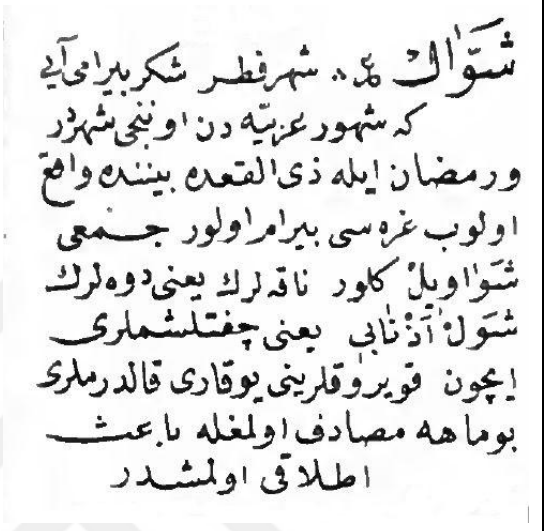
Örnek: kimse (كمسنه), **vuruşmak** (اورشمق), **kılıç** (قلنج), **bilezik** (بيلكوزك), **solucan** (صوغلجان), **hıçkırık** (انجقرق), **ekmek** (اتمك), **hangi** (قنغى)

v. Metinde geçen, bilgisayarda yazılması mümkün olmayan işaretler, çeviriyazılı metinde ayraç içine alınan soru işaretiyle gösterildi.

[1] Bu çalışmada, "YK" ile TDK'nin resmî internet sitesi olan www.tdk.gov.tr'de yer alan çevirimiçi yazım kılavuzu kastedilmektedir.

vi. LR'de noktalama işaretleri kullanılmadığı halde *tanım* ve açıklamaların kolay anlaşılmasını sağlamak için çeviriyazılı metinde gerekli noktalama işaretleri kullanıldı (bk. Kesit 2).

Kesit 2: *Çeviriyazılı madde örneği*

Şevvāl: Ar. ∴ Şehr-i fıtr, şeker bayramı ayı ki şühûr-ı Arabiyyeden onuncu şehrdir ve ramazan ile zilkade beyninde vaki olup gurresi bayram olur; cemi, şevâvîl gelir, nâkaların yani develerin şevl-i eznâbı, yani çiftleşmeleri için kuyruklarını yukarı kaldırmaları, bu maha müsadif olmakla bâ'is-i ıtlâk olmuştur.	

Sözlükbilimsel İnceleme Yöntemi

Günümüze kadar pek çok Türkçe sözlük yazılmış ve bunlar üzerine pek çok çalışma yapılmıştır. Ancak bunlar, çoğunlukla sözlüklerin yazıldığı dönemin dil özelliklerini ortaya çıkarmaya çalışan dilbigisel incelemeler olup ele alınan eserin sözlük tarihindeki yeri, önemi ve içerdiği sözvarlığını ortaya çıkarmaya yöneliktir. Dil araştırmaları açısından çok önemli olan bu konular, günümüzde bağımsız bir disiplin olarak kabul edilen *sözlükbilimi*nin (bk. Wiegand, 1998: 33; Tarp, 2000: 192; Hartmann ve James, 1998; Bergenholtz ve Tarp, 2005) öncelikli konuları değildir. Bu çalışmanın temel amacı da LR'nin yazıldığı dönemin dil özellikleri ve içerdiği sözvarlığının zenginliğini ortaya koymak değildir. LR, bu çalışmada sözlükbilimsel incelemeye tabi tutulup bir sözlük olarak içerdiği sözlüksel yapılar ortaya çıkarılacak; işlevleri, kullanıcı ve sözlük ilişkisi bağlamında açıklanmaya çalışılacaktır.

Çalışmada kullanıcı ve sözlük ilişkisinin merkeze alınmasının sebebi, *kuramsal sözlükbilimi* çalışmalarının kullanıcılara ve onların gereksinimlerine odaklanmasıdır.

Belirli kullanıcı tipinin belirli gereksinimlerinin, kuramsal ve *uygulamalı sözlükbilimi* (practical lexicography) çalışamalarının temelinde olması gerektiğini savunan ilk *sözlükbilimci*ler (lexicographer), *İşlevsel Sözlükbilimi Kuramı*'nın (Function Theory of Lexicography) öncüleri olan Bergenholtz ve Tarp'tır (2002, 2003, 2004). Bu iki *sözlükbilimci*, sürekli değişen kullanıcı gereksinimlerini tam olarak belirleyecek analizlerin yapılabilmesi ve bu gereksinimleri tam olarak giderecek sözlüklerin üretilebilmesi için kuramsal ve *uygulamalı sözlükbilimi*yle ilgili ileri sürülen düşüncelerin de sürekli yenilenmesi gerektiğini savunur (Fuertes-Olivera ve Tarp: 2011, 142).

Sözlüğün, *sözlük hazırlayıcısı* ve kullanıcısı arasında geçerli olan bir iletişim sistemi olarak tanımlanabileceğini söyleyen Yong ve Peng (2007: 83) de kullanıcının rolüne dikkat çeker. Aslında, sözlüklerin önsözlerinde yüzyıllardan beri kullanıcılara ve gereksinimlerine atıfta bulunulmaktadır, ancak *İşlevsel Sözlükbilimi Kuramı*, bunları sözlükbilimsel araştırmaların merkezine alarak hakkını teslim etmiştir (Gouws, 2007: 78).

Boz'a göre de sözlükler, hazırlanma ve kullanılma süreçlerinden dolayı hazırlayıcıları ve kullanıcılarıyla sürekli bir iletişim içerisindedir. Sözlükler, hazırlayıcı ve kullanıcılarından bağımsız düşünülemez, sözlüklerin hazırlanma ve kullanım süreçleri dolayısıyla sürekli bir ilişki içerisindedir ve sözlükbilimsel araştırmaların amacı sözlüğün hedef kitlesi olan kullanıcının profilini belirlemek ve kullanıcı ihtiyaçlarını tespit etmektir (2015: 41-43).

Kullanıcı ve sözlük ilişkisi üzerine yukarıda aktarılan görüşler, sözlüklerin kullanıcı gereksinimlerini karşılayacak şekilde hazırlanması gerektiği noktasında birleşmektedir. Fakat tarihî bir sözlük üzerine yapılan bir incelemede bu ilişkinin daha farklı ele alınması gerekmektedir.

Bu çalışmada, kullanıcı ve sözlük ilişkisi her iki açıdan belirleyici olacaktır:

i. Sözlükte bulunan yapıların işlevi, kullanıcı ve sözlük ilişkisi bağlamında açıklanacaktır.

ii. Çeviriyazılı metnin hedef kitlesinin, bugün için tarihî sözlükler ve Türk dili üzerine çalışan araştırmacılar olduğu düşünülerek metnin kaydedildiği veri tablosu onların gereksinim duydukları bilgilere hızlıca erişmesini sağlayacak şekilde yapılandırılmıştır. Örneğin, LR'de geçen tıp terimlerini görmek isteyen bir kullanıcı, tıp terimlerini filtreleyip sadece onları görebilecektir.

LR'deki yapıları tespit etmek için öncelikle Hartmann ve James (2002) ve Burkhanov'un (1998) hazırladığı sözlüklerde yapılarla ilgili bulunan maddelerden yararlanılmıştır. Sözlükbilimsel incelemede hangi yapıların, nasıl ele alınacağına karar verilirken de Svensén (2009), Wiegand (2013), Yong ve Peng'den (2007) yararlanılmıştır.

Aslan'ın (2017a), "Eser-i Şevket: Sözlükbilimsel İnceleme, Metin, Dizin" başlıklı tezi, tarihî bir sözlüğü sözlükbilimsel yöntemle inceleyen Türkçe ilk doktora tezlerinden biri olduğu için yöntem belirleme aşamasında yararlanılan kaynaklardan biridir. Acar'ın (2019) *Tercümânü'l-Lügat* adlı tarihî sözlüğü, benzer bir sözlükbilimsel yöntemle temel yapı ve işlevleri açısından inceleyen doktora çalışması da yöntem belirlerken başvurulan kaynaklardan biridir.

Yukarıda anılan çalışmaların hepsi, türü ne olursa olsun bütün sözlüklerin belirli temel yapıları olduğu konusunda hemfikir görünmektedir. Çalışmanın ikinci bölümünde LR'deki yapılar, bu temel yapılara göre incelenmiştir.

1. BÖLÜM

YAZAR VE ESERLERİ

1.1. Hüseyin Remzi (Altınbilek)

1.1.1. Hayatı

Hüseyin Remzi, 1853 (H. 1270) yılında bugün Romanya sınırları içinde bulunan Tulcea'da (Tolca/Tulça) doğdu. Babası ticaretle uğraşan İsmail Efendi, annesi Emine Hanım'dır. Küçük yaşta İstanbul'a geldiği anlaşılan Hüseyin Remzi'nin bütün eğitim ve iş hayatı bu şehirde geçmiştir. Orta öğrenimini Davutpaşa Rüştiyesinde tamamladı, ardından iki yıl Orman Mektebine devam ettiyse de mezun olmadan ayrılıp Mekteb-i Tıbbiyye-i Mülkiyyeye geçti. Buradan 1880 yılında, 27 yaşında mezun oldu. Ancak arşivlerde doktorluk mesleğini icra ettiğine dair herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Daha sonra Mekteb-i Hukuka girerek 1886'da buradan mezun olmuştur. Ancak hukuk alanında çalıştığına dair de herhangi bir kayıt bulunmamaktadır. Zaten her iki okuldan mezun olduğunda, küçük yaşta Maliye Muhasebesi Perakende Kalemine mülâzemetle başladığı memuriyet hayatına devam ediyordu (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 56-57; Pakalın, 2008: 108).

II. Meşrutiyet'ten sonra imtiyaz sahibi ve başmuharriri olduğu Mikyâs-ı Şerîat gazetesinin "Ahâlî-i İslâmiyye'nin hissiyyât-ı taassubkârânelerini galeyana getirecek sûrette neşriyatta bulunduğu" gerekçesiyle Birinci Dîvân-ı Harb-i Örfî'de yargılanarak 26 Mayıs 1909 tarihinde memuriyetle ilişiği kesildi ve müebbet kürek cezasına çarptırılarak Rodos'taki hapishaneye gönderildi. Yaklaşık üç yıl sonra 27 Nisan 1912'de, Sultan Mehmed Reşad'ın cülûs yıl dönümü vesilesiyle çıkan afla hapisten çıkıp İstanbul'a döndüyse de bir daha memuriyete başlatılmadı ve 2 Şubat 1913'te emekliye sevk edildi (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 57).

1880 yılında Necip Paşa'nın kızı Fatma Nazime Hanım'la evlenen Hüseyin Remzi'nin Mehmed Fâtih ve Ömer Alâeddin adında iki oğlu olmuş, soyadı kanunu çıkınca da Altınbilek soyadını almıştır. Arapça, Farsça ve Fransızca bilen Hüseyin Remzi 9 Aralık 1936 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 55-56).

1.1.2. Eserleri

1887 yılında Beyazıt'ta Kökçüler Kapısı'nda bulunan Hacı İzzet Efendi Matbaasını devralan Hüseyin Remzi burayı yirmi yıl kadar işletti. Bu matbaada taşbaskı yaptığı devlet kayıtlarıyla sabit olup bir iki risâle dışında hep kendi kitaplarını basmıştır. Bastığı eserlerin kalıplarını da kendi el yazısıyla hazırlamıştır (Birinci, 2007: 59).

Hüseyin Remzi'nin eserleri, Mekteb-i Tıbbiyye-i Şâhâne muallimlerinden Miralay Hüseyin Remzi Bey (ö. 1898) ve Dârüşşafaka mezunu Hüseyin Remzi Bey'in (ö. 1925) eserleriyle karıştırılmaktadır (Akgün, 2016: 571).

1.1.2.1. Münşe'âtü'l-Etfâl

Hüseyin Remzi, Münşeâtü'l-etfâl (İstanbul 1287, 64 sayfa, taşbaskı) adlı eseri henüz on yedi yaşında, Mektubî-i Maliye Rumeli Odası hulefâsı iken yazmıştır. İmzasından taşbaskı kalıbını bizzat kendisinin hazırladığı anlaşılan bu eserde mektuplaşma, mevlit, nikâh, düğün, ziyafet, sünnet ve iftara davet örnekleri, ayrıca mektep çocuklarına faydalı bazı bilgiler yer almakta, sonunda "Risâle-i Ahlâk" kısmı bulunmaktadır (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 59).

1.1.2.2. Nuhbetü'l-Münşe'ât

Nuhbetü'l-münşe'ât (İstanbul 1292, 95 sayfa, taşbaskı) adlı eser, maliyeye dair çeşitli yazışma örneklerini içermektedir (Akgün, 2016: 571).

1.1.2.3. İlmihâl-i Tıbbî

İlmihâl-i Tıbbî (İstanbul 1305, 88 sayfa) adlı bu eser; abdest, namaz ve oruç gibi İslami vecibelerin insan vücuduna tıpça tespit edilen faydaları ile şarap içmek, zina etmek, livata gibi İslamın yasakladığı eylemlerin insan vücuduna tıpça tespit edilen zararlarını göstermek amacıyla yazılmıştır (Birinci, 2007: 60; Akgün, 2016: 571).

1.1.2.4. Lügât-ı Ecnebiyye ilaveli Lügât-i Osmâniyye

Bu eser, rüşdiye mekteplerinde okuyan öğrencilere yönelik olarak cepte taşınacak boyutta hazırlanmış ve ilk defa 1880'de Hüseyin Remzi'nin hattıyla taşbaskı olarak basılmıştır. Defalarca basılan bu eser daha sonra başka hattatlar tarafından da baskıya hazırlandığı için günümüze ulaşan nüshalardan hangilerinin Hüseyin Remzi'nin hattıyla yazıldığı bilinmemektedir (Akgün, 2016: 571).

1.1.2.5. Mikyâs-ı Şerîat Mecmuası

II. Meşrutiyet'in ilânıyla birlikte son kez yayıncılık hayatına dönen Hüseyin Remzi, Mikyâs-ı Şerîat adıyla yine kendi hattıyla ve kendi matbaasında taşbaskı usulüyle 8 Ekim 1908 – 29 Nisan 1909 tarihleri arasında her perşembe yayımladığı bu mecmuayı 30 sayı yayımlayabilmiştir. Mecmuada genel olarak Meşrutiyet'i savunan dinî içerikli yazılar yayımlanmıştır. 22 Nisan 1909 tarihinde İnkişâf-ı Hakâyık başlığıyla yayımlanan yazıdan dolayı "ahâlî-i İslâmiyye'nin hissiyyât-ı taassubkârânelerini galeyana getirecek sûrette neşriyatta bulunduğu" gerekçesiyle Birinci Dîvân-ı Harb-i Örfî'de yargılanarak 26 Mayıs 1909 tarihinde memuriyetle ilişiği kesildi ve müebbet kürek cezasına çarptırılarak Rodos'taki hapishaneye gönderildi (Birinci, 2007: 61; Akgün, 2016: 571).

1.1.2.6. Takvîm-i Remzi

Bugünkü ajandalara benzeyen Takvîm-i Remzi; bir sayfasında namaz vakitleri, diğer sayfasında o ay içinde gerçekleşmiş önemli olayların tarihinin yer aldığı bir sütunla kişisel notların yazılabileceği kısımları olan, toplam 64 sayfadan meydana gelmektedir. İlk baskısı 18 Receb 1306 – 30 Receb 1307 (20 Mart 1889 – 21 Mart 1890) tarihlerini içeren takvimden bugün kütüphanelerde mevcut olan sonuncusu 22 Mart 1900 – 24 Mart 1901 tarihlerini taşımakta ve üzerinde "on ikinci sene" ibaresi yer almaktadır (Akgün, 2016: 572).

1.1.2.7. Lügat-i Remzi

Hüseyin Remzi'nin 1888 (H. 1305) yılında, kendi hattıyla yazarak Matbaa-i Hüseyin Remzi adlı kendi matbaasında taşbaskı olarak bastığı iki ciltlik bir sözlüktür.

Bu çalışma için yapılan incelemeye göre birinci cilt, mukaddimeyle birlikte 8+907 sayfadır. İkinci cilt, 1040 sayfadır. 20x12 cm ebadında basılan sözlüğün her sayfası iki sütun olarak düzenlenmiştir. Sözlükte yer alan maddeler alfabetik olarak düzenlenmiş olup her madde, satır başından başlamaktadır. Maddebaşları ve alt maddebaşları harekeli, *tanım* ve açıklamalar harekesizdir. Bu çalışmaya konu olan birinci ciltte toplam 21.181 *maddebaşı* bulunmaktadır. Bunların 16.313'ü Arapça, 4183'ü Farsça, 647'si biri Arapça biri Farsça sözcükten oluşan tamlama şeklinde olup maddebaşlarının sadece 38'i Türkçe kökenlidir. İkinci ciltte de tahminen 20.000 civarında madde vardır.

Topaloğlu ve Kaçalin'e göre Hüseyin Remzi âdeta bir Osmanlı Türkçesi sözlüğü hazırladığını unutarak Arapça ve Farsçada bile nadiren kullanılan "yakası açılmadık" birçok sözcüğü eserine doldurmuş ve sözcüklerin önce bu dillerdeki asıl anlamlarını kaydetmiş ardından diğer anlamlarını sıralamıştır. Toplamda 60.000 civarında *maddebaşı* içeren LR'deki sözcükler, kullanıma göre bir ayıklanmaya tabi tutulsa *maddebaşı* sayısının yarıya kadar ineceği söylenebilir (2009: 409-410).

Birinci'ye (2018: 18-24) göre ise LR'nin hak ettiği ilgiyi gördüğünü ve daha sonraki sözlük çalışmalarında yeterince değerlendirildiğini söylemek mümkün görünmemektedir. Örneğin Mustafa Nihat Özön, *Büyük Osmanlıca-Türkçe Sözlük*'te bu sözlüğün sadece mektepler için basılmış ilk nüshasını kullanmıştır; Ferit Devellioğlu'nun *Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lügat'*i, İsmail Parlatır'ın *Osmanlı Türkçesi Sözlüğü* ve Yaşar Çağbayır'ın *Ötüken Türkçe Sözlük*'ü gibi sözlüklerin kaynaklar listesinde de LR'nin bulunmamasını anlamak zor ve acıklı bir durumdur. İlhan Ayverdi'nin *Misalli Türkçe Sözlük*'ünde ise mehaz olarak kullanıldığı görülmektedir.

Meral Türkmenoğlu, LR'nin XIX. yüzyıldan itibaren yazılan Türkçe sözlükler arasındaki ilk resimli sözlük olduğunu belirtmektedir (2019: 19).

Sadece bir kere basılan LR'nin yurt dışı ve yurt içindeki pek çok kütüphanede nüshaları bulunmaktadır. İkinci bir baskısı olmadığından bütün nüshaları hakkında tek tek bilgi vermek yerine aşağıda bazı nüshalarıyla ilgili kütüphane kayıtlarına yer verilmiştir.

i. İSAM Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı	: Lugat-i Remzi
Yazar Adı	: Hüseyin Remzi
Demirbaş Numarası	: 145285
Yayın Yeri ve Yılı	: İstanbul, 1305
Basım Bilgisi	: Matbaa-i Hüseyin Remzi
Fiziksel Niteleme	: 907 sayfa, 20 cm.
Dili	: Osmanlıca

ii. Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Nüshası (1. cilt)

Eser Adı	: Lügat-i Remzi
Yazar Adı	: Hüseyin Remzi (Altınbilek)
Yer Numarası	: A.IV/8927-1
Yayın Yeri ve Yılı	: İstanbul, 1305 (1888)
Basım Bilgisi	: Matbaa-i Hüseyin Remzi
Materyal Türü	: Nadir Eserler

iii. Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Nüshası (2. cilt)

Eser Adı	: Lügat-i Remzi
Yazar Adı	: Hüseyin Remzi (Altınbilek)
Yer Numarası	: A.IV/8927-2
Yayın Yeri ve Yılı	: İstanbul, 1305 (1888)

Basım Bilgisi : Matbaa-i Hüseyin Remzi

Materyal Türü : Nadir Eserler

iv. Türk Dil Kurumu Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lugat-ı Remzi

Yazar Adı : Hüseyin Remzi

Yer Numarası : Sözl.AN/181

Yayın Bilgisi : İstanbul, 1305

Fiziksel Tanımlama : 2 c.; 19 cm.

Demirbaş Numarası : SA00658, SA00659

Materyal Türü : Nadir Eser

v. Ankara Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lügat-i Remzi

Yazar Adı : Hüseyin Remzi

Demirbaş Kodu : DTC204906

Yayın Yılı : 1889

Fiziksel Niteleme : 8, 907 s.: res.; 20 cm.

Yerel Yer Numarası : 5820 A. İNAN

vi. Millî Kütüphane Nüshası

Eser Adı : Lugat-i Remzi

Yazar Adı : Hüseyin Remzi / (es-Seyyid) Hüseyin Remzi

Demirbaş Numarası : 825370

Yayın Yeri ve Yılı : İstanbul, 1305

Basım Bilgisi : Matbaa-i Hüseyin Remzi

Fiziksel Niteleme : 8, 907 sayfa, 24 cm.

Dili : Metin Türkçe, Arap alfabesi

Yerel Yer Numarası : EHT 1947 A 46/c.1

vii. Dokuz Eylül Üniversitesi Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lügat-i Remzi

Yazar Adı : Hüseyin Remzi

Basım Bilgisi : Matbaa-i Amire, 1305

Fiziksel Niteleme : 907 sayfa

Dili : Metin Türkçe, Arap alfabesi

Bulunduğu Yer : İlahiyat Fakültesi Kitap Salonu, M/419.3/Hüs/1305/ /1271 k1

Araştırmamıza göre hicri 1305 yılında basılan LR'nin daha sonra hiç baskısı yapılmamıştır. 2018 yılında, Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı Yayınları, LR'nin Ali Birinci tarafından yayına hazırlanan tıpkıbasımını basmıştır. Ali Birinci, iki cilt halinde yayına hazırladığı eserin başına Hüseyin Remzi'nin hayatı hakkında ayrıntılı bilgiler içeren bir inceleme bölümü de eklemiştir.[2]

[2] Ali Birinci, *Lügat-i Remzî (İnceleme-Tıpkıbasım)*, Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı Yayınları, İstanbul, 2018.

2. BÖLÜM

SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME

2.1. Sözlüğün Türü

Sözlük verisinin nasıl derleneceği, ne şekilde bir araya getirilip sunulacağı ile sözlükbilimsel derlemin yapı ve işlevi, sözlük türüne bağlıdır. Bu nedenle sözlükbilimsel araştırmaların ilk basamağı, sözlük türünü belirlemek olmalıdır (Wiegand, 1984: 16).

Bu çalışma gibi tarihî bir sözlüğü, sözlükbilimsel yöntemle incelemeye yönelen bir çalışmanın da ilk basamağı, elbette ele alınan sözlüğün türünü belirlemek olmalıdır. Arap sözlükçülüğünün etkisinde yüzyıllar süren sözlükçülük tarihimizde, manzum sözlük, mensur sözlük; tek dilli, *iki dilli* (bilingual), *çok dilli* (multilingual) vb. değişik tiplerde sözlükler yazıldığı bilinmektedir.

Dil kullanıcısının sözlüksel problemlerinin üstesinden gelebilmesi de ne tür bir sözlüğe başvurması gerektiğini bilmesine bağlıdır. Mevcut çeşitli sözlük türlerini ve tipik olarak içerdikleri sözlüksel bilgiyi sınıflandıran fayda odaklı bir tipolojiye göre hareket etmek, dil kullanıcılarının herhangi bir sözcük problemiyle karşılaştıklarında hangi sözlük veya sözlüklere başvurabileceklerine dair bir haritaya sahip olmaları anlamına gelir (Swanepoel, 2003: 44).

Rus *sözlükbilimci* Shcherba, 1940 yılında yayımladığı sözlük tipolojisiyle bu alandaki öncü çalışmalardan birini ortaya koymuştur. Mevcut sözlükleri ve ideal sözlükleri, en karakteristik özelliklerine göre karşıtlık ilişkisi içerisinde karşılaştıran, altı soruya dayanan bir sınıflandırma yöntemi geliştirmiştir:

i. Kuralcı sözlük / başvuru sözlüğü
ii. Ansiklopedi / genel sözlük
iii. Normal sözlük / dizin
iv. Normal sözlük / ideolojik sözlük
v. Tanımlayıcı sözlük / tercüme edici sözlük
vi. Tarihsel sözlük / çağdaş sözlük (Yong, H., ve Peng, J., 2007: 61)

Hartmann'a (2001: 70) göre Shcherba'nın tipolojisinde kullandığı kimi terimlerin yerine bugün farklı terimler kullanılsa da sözlük tipolojisi alanına yaptığı katkı, bugün hâlâ öncü, saygın ve ufuk açıcıdır.

Zaman içinde uluslararası *sözlükbilimi* alanyazınında sözlüklerin türünü tespit etmek için pek çok tipoloji önerilmiş ve pek çok sözlükbilimsel çalışmada bunlara yer verilmiştir. Son yıllarda ülkemizde yayımlanan sözlükbilimsel araştırmalarda da bu tipolojiler sıkça görünmeye başlamıştır.

Özcan (2019: 51-77), "Türkçe Genel Sözlük Hazırlama Süreci Üzerine Bir Araştırma" başlıklı doktora çalışmasında, "Sözlük Tipolojileri" başlığı altında *Shcherba (1940), Malkiel (1967), Sebeok (1962), Rey (1970), Zgusta (1971), Landau (1984), Hausmann (1989), Aksan (1995), Atkins ve Rundell (2008) ve İlhan'ın (2009)* sözlük tipolojilerini tek tek gösterip tanıtmıştır. Yanı sıra zayıf yanlarını, *sözlükbilimci*lerden aldıkları tepkileri ve sözlük tipolojisi çalışmalarına katkılarını, kendi değerlendirmelerini de katarak sunmuştur.

Ölker (2011), Baskın (2012) ve Bekdaş (2017) da kendi sözlük tipolojilerini oluşturmuşlardır.

Mevcut sözlük tipolojilerini değerlendirmek veya yeni bir sözlük tipolojisi önermek bu çalışmanın kapsamına girmediği için burada sözlük tipolojileri ayrıntılı olarak ele alınmayacaktır.

Yukarıda anılan sözlük tipolojileri incelendiğinde, özellikle yabancı araştırmacılara ait olanlar, Arap sözlükçülüğünün etkisinde yazılan tarihî sözlüklerimizi tek başına sınıflandırmakta yetersiz kalmaktadır.

Hüseyin Remzi (1305: IV) "*işbu mecmuanın kendimce malum olan bazı noksanları itmam olunur ise mükemmel bir ansiklopedi yani kâffe-i ulûm ve fünûn ve sanayiden bahseder bir lügat mecmuası olacağından*" beyanıyla LR'yi her şeyi kapsayan bir sözlük olarak düşünmüştür. Yukarıda anılan sınıflandırma ölçütlerinden hiçbiri tek başına LR'nin tipolojik özelliklerini ortaya çıkaramamaktadır. Bu nedenle tek bir tipolojinin ölçütlerini kullanmak yerine, hepsinde önerilen ölçütlerden uygun olanları kullanarak LR'nin karakteristik özelliklerine göre türünü belirlemeye çalışacağız.

i. **Sözlüğün dili:** LR'nin içerdiği 21.181 *maddebaşı*ndan 38'i Türkçe, kalanı Arapça ve Farsça kökenlidir. Bu özelliğinden dolayı LR'nin Türkçedeki

Arapça ve Farsça sözlükbirimleri açıklayan tek dilli bir sözlük olduğu söylenebilir.

ii. **Sözlüğün kapsamı:** Hüseyin Remzi, yukarıda aktarılan alıntıda görüldüğü gibi sözlüğünü mükemmel bir ansiklopedi olarak düşünmüştür. LR'de gündelik dilde kullanılan en basit sözcüklerden; tıp, bitkibilim, fıkıh ve hukuk gibi farklı alanlara ait 1666 terim bulunmaktadır. Bu özelliği onun ansiklopedik bir sözlük olarak değerlendirilmesinin uygun olacağını düşündürmektedir. Bu konu üzerinde ileride ayrıca durulacaktır.

iii. **Sözcük seçimi:** Büyük ölçüde *Kâmûsu'l-Muhît Tercümesi* (KMT), *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* (MLO) ve *Burhân-ı Kâtı'* (BK) gibi o dönemde mevcut olan sözlüklerden derlenmiştir. Ancak bu kaynaklarda yer almayan maddebaşları da çok olmakla birlikte ne şekilde derlendikleri belli değildir.

iv. **Tanımlama şekli:** *Tanım*ların çoğu KMT, MLO ve BK gibi o dönemde mevcut olan sözlüklerden maddebaşlarıyla birlikte alınmıştır. Ancak bu kaynaklarda bulunmayan maddebaşlarıyla ilgili *tanım*ların özgün olduğu düşünülmektedir.

v. **Maddelerin sıralanışına göre:** Alfabetik sözlük

vi. **Sözlüğün boyutu:** 20x12 cm

vii. **Sözlüğün dizaynı:** Sözcükten anlama

viii. **Kullanıcının dili:** Türkçe

ix. **Kullanıcının eğitimi:** Okuryazar yetişkinler

x. **Sözlüğün kullanım amacı:** Sözcüğün anlamını öğrenme

xi. **Yazılış şekline göre:** Mensur sözlük

xii. **Zamana göre:** Eşzamanlı tarihî sözlük

xiii. **Cilt sayısı:** İki

xiv. **Görsel malzeme:** 245 adet görsel içermektedir.

Yukarıda, mevcut sözlük tipolojilerinden yararlanarak LR'nin karakteristik özelliklerini belirlemeye çalıştık. LR, içerdiği terimlerin çokluğuyla dikkat çeken bir sözlüktür. Bu yönüyle çağdaşı olan Osmanlı sözlüklerinden ayrılmaktadır. Yazarının

da belirttiği gibi ansiklopedik bir sözlük olduğu düşünülmektedir. Aşağıda (2.1.1) ansiklopedik sözlük ve genel sözlük hakkında alanyazında verilen bilgilerden yararlanılarak LR'nin ansiklopedik bir sözlük mü yoksa genel bir sözlük mü olduğu ortaya konmaya çalışılacaktır.

2.1.1. Ansiklopedik Sözlük

Ansiklopedik sözlük, hem genel sözlük hem de ansiklopedi özellikleri taşıyan bir başvuru kaynağı türüdür. Bu tür sözlüklerde *dilbilgisel bilgi* ve *ansiklopedik bilgi* (encyclopedic information) verilmesi arasında sürekli bir çekişme vardır. Bir yandan köken, yazım, telaffuz, dilbilgisi ve ele alınan sözlüksel birimin anlamı gibi *dilbilgisel bilgi*ler verilirken bir yandan da teknik terim ve adlarla ilgili olgular, çoğunlukla görsel malzemelerle desteklenerek verilir. *Ansiklopedik bilgi* ile *dilbilgisel bilgi*yi birbirinden ayırmak genellikle zordur. Örneğin genel bir sözlükte "tabla" sözcüğü, "çifte elle, değişik ses tonlarında çalınan bir Hint çalgısıdır." şeklinde tanımlanırken tam ansiklopedik bir *tanım*da, nasıl bir sesinin olduğu, etkinin nasıl elde edildiği ve neye benzediği, muhtemelen görsel malzemeyle de desteklenerek açıklanır (Hartmann ve James, 2002: 48-49).

Ansiklopedik bilgi olgusal gerçekler üzerine temellendirilir. Ansiklopedik malzeme, *dilbilgisel bilgi*nin aksine nesnel gerçekliği temsil eden sözcük veya söz öbeklerini tanımlamaktan çok, nesnel gerçekliğin kendisini tanımlamaya çalışır. Oysa gerçekte olgusal bilgiyle sözlüksel bilgi arasında kesin bir sınır yoktur (Svensén, 2009: 289-290). Bu iki tür bilgi arasında bir sınır çizmenin zor olmasının temel sebebi, *ansiklopedik bilgi*nin de en nihayetinde dil aracılığıyla ifade edilmesidir (Hüllen, 2008: 9).

*Ansiklopedik bilgi*nin odağı dış dünya bilgisiyken *dilbilgisel bilgi*nin odağı dil bilgisidir. *Ansiklopedik bilgi* ile *dilbilgisel bilgi* arasındaki ayrım, dil ve dış dünya arasındaki ayrıma paraleldir. Dolayısıyla dış dünya ile dili birbirinden ayırmak ne kadar mümkünse *ansiklopedik bilgi* ile *dilbilgisel bilgi*yi birbirinden ayırmak da o kadar mümkündür.

Ansiklopedilerde *maddebaşı* olan sözcükler genellikle ad türündedir. Fakat bu adlar için *parçacıl yapı*da verilen *tanım* adın kendisi değil, işaret ettiği varlıktır. Bu adlar tıpkı yol işaretleri gibi sadece maddenin içeriğine işaret eder. Kullanıcının ilgili *tanım*a başvurmasını kolaylaştırmak için maddelerin başına iliştirilmiş

etiketlerdir. Örneğin *maddebaşı* "bahçe" olan bir maddede verilen bilgi, bahçecilik tarihi, coğrafyası ve teknikleri üzerine olur. Sözlükler ise az veya çok ansiklopedik özellikler taşıdığı için gerektiğinde *maddebaşı* hakkında *ansiklopedik bilgi*ler de verebilir (Béjoint: 2004: 30-31; Hüllen, 2008: 7-11).

LR'deki terimlerde yukarıdaki örnekte olduğu gibi maddebaşının gösterdiği nesnenin ne işe yaradığı üzerine bilgi verilir. Örneğin "Benc" maddesinde bu bitkinin tıpkı uyutucu ve sakinleştirici gibi kullanıldığı, bazı yönlerden afyona tercih edildiği ve gözbebeğini büyüttüğü bilgisi verilmiştir

Sözlüklerin ansiklopedik malzeme içermesi ise sözlükçülük kadar eski bir gelenektir (Landau 1989:119, akt. Yong, H., ve Peng, J., 2007). İlk tek dilli sözlükler ve sözlükçeler genel olarak dilbilgisel bir doğaya sahip olmaktan çok ansiklopedik bir doğaya sahipti. Ansiklopedik malzemenin sözlüğün dışına çıkması, sözlüklerin işlevlerinin tam olarak tanınmasından sonradır.

Svensén'a göre dilbilgisel açıklamalarla ansiklopedik açıklamalar arasındaki sınırın belirsiz olması, farklı sözlüklerin *ansiklopediklik* (encyclopedicity) ölçeğindeki konumunu belirlemeye engel değildir. Tek dilli sözlüklerin *ansiklopedik bilgi* içermesi, bilindiği gibi onların tipik özelliğidir. Tek dilli sözlüklerin kesin ansiklopediklilik derecesi Şekil 1'deki ölçek (Stark, 1999: 28; akt. Svensén: 2009: 290) kullanılarak belirlenebilir.

Ansiklopediklik ölçeğinde belirtilen dört sözlük tipinin karakteristik özellikleri kabaca şöyledir:

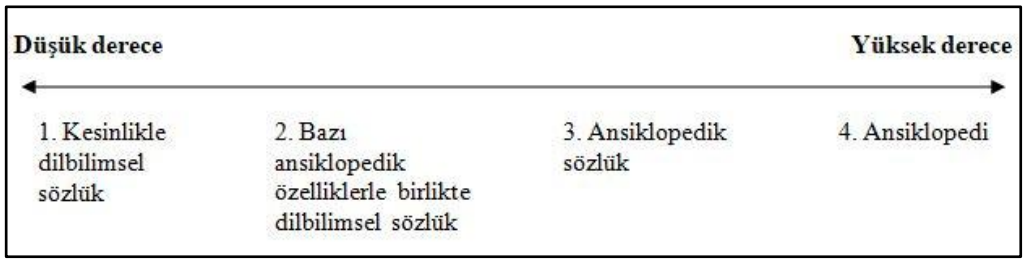
Tip 1: Sadece dilbilgisel maddeler içerir, kesin bir şekilde bu tipte olan sözlükler muhtemelen pek yaygın değildir.

Tip 2: Sadece dilbilgisel maddeler içerir, *ansiklopedik bilgi* hem çok azdır, hem de sistematik değildir.

Tip 3: Tip 2'deki sözlüklerle aynı dilbilgisel karaktere sahip olmakla birlikte bariz bir şekilde *ansiklopedik bilgi* sunarlar. *Ansiklopedik bilgi*ler, dilbilgisel maddelerin içinde verildiği gibi bağımsız ansiklopedik maddelerde de verilebilir.

Tip 4: Tipik ansiklopedi (Svensén, 2009: 290).

Şekil 1: *Ansiklopediklik ölçeği*

Tek dilli sözlüklerin, *ansiklopedik bilgi* vermekten kaçınamaması, sözcüklerin doğasıyla ilgilidir. Açıklanması zor teknik bir terim, dilden çok dış dünyayla ilişkili olduğundan onun için yapılan açıklama da dilbilgisel olmaktan çok ansiklopedik olacaktır.

Bir sözlüğün içereceği ansiklopedik malzemenin miktarı, çoğunlukla sözlüğün tasarımına ve işlevine bağlıdır. *Ansiklopedik bilgi*ler; kronoloji, coğrafi adlar, kişi adları, ünlü edebiyatçılar, aile ilişkileri, kimyasal elementler, para birimleri, ağırlık ve ölçü birimleri, sayılar, zaman, tarih vb. bilgileri kapsayabilir (Yong ve Peng, 2007: 88-89).

Yukarıda verilen bilgilere göre LR'nin *ansiklopediklik* durumu şöyle açıklanabilir:

i. LR'nin, her tek dilli genel sözlük gibi *ansiklopedik bilgi* içermesi normaldir.

ii. LR'de tıp, bitkibilim, fıkıh gibi 33 alana ait toplam 1666 adet terim, *kullanım etiketi*ne sahip *maddebaşı* bulunmaktadır.

iii. Terim kullanım etiketli maddebaşları ile ilgili verilen bilgiler *maddebaşı* hakkında *dilbilgisel bilgi*den çok olgusal bilgi sunmaktadır (bk. Kesit 3).

iv. Toplam 245 *maddebaşı*yla ilgili verilen *tanım* ve açıklamalar görsellerle desteklenmiştir.

v. LR, dönemindeki genel sözlüklerin sözvarlığını paylaşmakla birlikte onlarla aynı özelliklere sahipken sistematik bir şekilde içerdiği terim bilgileriyle bunlardan ayrılmaktadır. Bu nedenle Şekil 1'deki *ansiklopediklik* ölçeğinde, Tip 3'e girmektedir.

LR'nin taşıdığı bu özelliklere bakarak ansiklopedik bir sözlük olduğunu söyleyebiliriz.

Kesit 3: *LR'de ansiklopedik tanım örneği*

	ʿ**inebü'd-dübb** (عِنَبُ الدُّبِّ), Ar.∗: **Is. nebâtiyyeden olup** şekilde görüldüğü veçhile it veya köpek üzümü denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü yaprakları, menkû' yani haşlayıp suyunu alarak ve meshûk yani taze hâlinde irinli sidiği hasıl eden iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı bevliyyede yani sidik yolunun eskimiş iltihabında ve bahusus nezle-i müzmine-i mesânede ve taş illetinden husule gelen iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı bevliyyede zamân-ı kadîmden beri nef'i müşahede olunmaktadır ve bir de nifâsî ve gayr-ı nifâsî rahmin kanamasında ve vaz'-ı hamlin betâ'etinde ve bunlardan başka sair kanamaklarda ve seyelân-ı ebyazda ve silsü'l-bevlde dahi nef'i görülmüştür buna ta'bîr-i dîgerle inebü's-sa'leb dahi denilir.

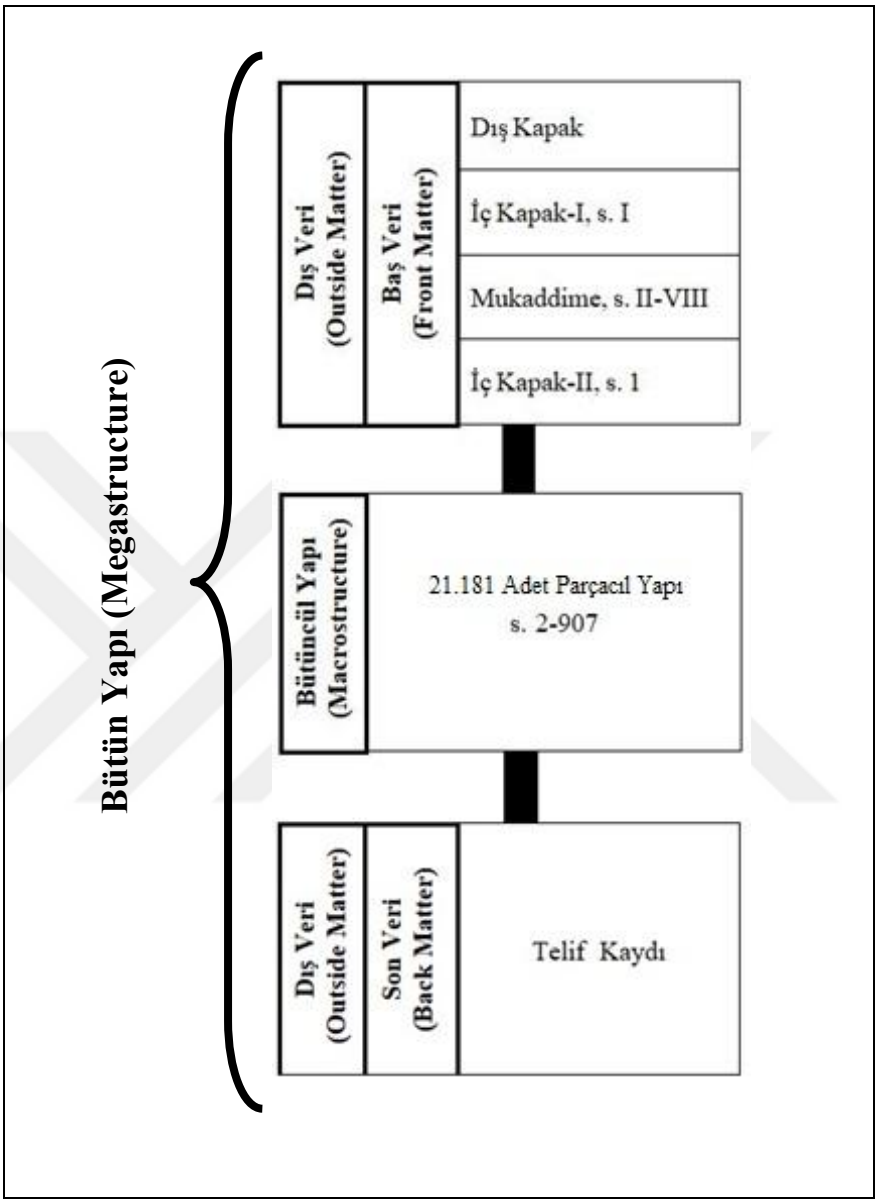
Yukarıda (Kesit 3) görüldüğü gibi **"ʿinebü'd-dübb"** *maddebaşı*yla ilgili verilen *"Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile it veya köpek üzümü denilen nebata ıtlak olunur"* bilgisi, *maddebaşı*nın dildeki işlevini açıklayan *dilbilgisel bilgi*dir. Ancak bunu takip eden uzun açıklama, *maddebaşı*nın temsil ettiği dış dünyadaki varlığın dış dünya ile ilişkisi hakkında bilgi verilmektedir. Bu da ansiklopedik bir tanımlamadır ve ayrıca görselle desteklenmiştir.

2.2. Bütün Yapı (Megastructure)

Başvuru kaynaklarının *bütüncül yapı* ve *dış veri*yi *(outside matter)* kapsayan bütün bileşenlerinin toplamına *bütün yapı* denir (Hartmann ve James, 2002: 93). Yong ve Peng (2007) de *bütün yapı*yı, sözlükteki bütün bileşenlerin yani *baş veri (front matter), iç veri (middle matter), son veri (back matter)* ile sözlük metninin düzenlenme ve organize edilme şekli olarak *tanım*lar.

LR'nin *bütün yapı*sı; *dış kapak, iç kapak-I, mukaddime, iç kapak-II, bütüncül yapı ve telif kaydı*ndan oluşmaktadır (bk. Şekil 2). LR'de *iç veri* bulunmamaktadır.

Şekil 2: *LR'nin bütün yapısı*

2.3. Bütüncül Yapı (Macrostructure)

Sözlük hazırlayıcısı ve kullanıcısının bir başvuru kaynağındaki bilginin yerini tespit etmesini sağlayan genel listeleme yapısına, *bütüncül yapı* denir. Batı sözlüklerindeki en yaygın biçimi ise alfabetik *sözcük listesi*dir (lemma list/word-list). Bu liste; sözlüğün başına, içine ve sonuna eklenen *dış veri*yle desteklenebilir (Hartmann ve James, 2002).

Sözlük metinlerinin genel yapısı üzerine yapılan çalışmalarda *bütüncül yapı*nın düzenlenmesinde iki ana ilkenin öne çıktığı görülmektedir. Birincisi *alfabetik ilke* (alphabetical principle), ikincisi ise *sistematik ilke*dir (systematic principle) (Yong ve Peng, 2007: 92-99; Svensén: 2009: 368-378; Bergenholtz ve Tarp, 1995: 188-199, Halliday ve Yallop, 2007: 5).

LR'nin *bütüncül yapı*sını tespit etmeden önce Türk sözlükçülüğüne başından beri kaynaklık eden Arap sözlükçülük geleneğine hâkim *bütüncül yapı*lara değinmek gerekir.

Yavuzarslan'a göre Arap sözlükçülüğünde, sözlük düzenleme yöntem ve ilkelerindeki farklılıklarına göre beş sözlük ekolü ortaya çıkmıştır:

Birinci Ekol (Mahreç ve Taklip Ekolü): Bu ekole giren sözlükler, Arapça sözcüklerin ilk harflerinin mahreç sırasına göre düzenlenmiştir. Böylece aynı harflerle başlayan sözcükler "kitâb"lara bölünmüş, "kitâb"lar da binalarına göre "bâb"lara bölünmüştür. Aynı "bâb"lar altında toplanan sözcükler, ilk harflerinin yerleri değiştirilerek yani taklip edilerek oluşturulan sözcükler anlamlıysa aynı yerde açıklanmakta, değilse "muhmel" diye belirtilmektedir.

İkinci Ekol (Özel Alfabetik Düzen): Bu ekole giren sözlükler, asli harflerine göre "bâb"lara bölünmüş, bâblarda yer alan sözcükler de alfabetik sırada düzenlenmiştir.

Üçüncü Ekol (Kafiye Düzeni): Bu ekole giren sözlükler, mücerret köklerinin son harfleri dikkate alınarak alfabetik şekilde sıralanmış, sözcüğün asli kökünün son harfine de bâb denmiştir. Bâblar da mücerret asli köklerinin ilk harflerine göre "fasl"lara bölünmüştür.

Dördüncü Ekol (Alfabetik Düzen): Bugünkü modern Arap sözlükçülüğünün de bağlı bulunduğu bu ekole giren sözlükler, sözcük köklerinde yer alan harflere göre sıralanmış olup sözcüklerden doğan türetimler de köklerin altında sıralanmıştır.

Beşinci Ekol (Tematik): Bu ekole giren sözlüklerde sözcükler anlamlarına ve ait oldukları konulara göre bâblara, bâblar da gerektiğinde başka bölümlere ayrılarak belirli konular etrafında toplanmıştır (Yavuzarslan, 2009: 1-3).

LR'nin *bütüncül yapı*sını alfabetik sıraya göre düzenleyen Hüseyin Remzi, LR'nin mukaddimesinde Arap sözlükçülük geleneğine göre hazırlanan sözlüklerden yararlanmanın kullanıcılar için neredeyse imkânsız olduğu tespitinde bulunur:

> *Ezcümle Kâmûs ve onun mütercemi olan Okyanus efvâh-ı avâmda biraz ziyadece lügat bilenler hakkında sıfat-ı mâdiha iradı için medâr-ı kelâm olmuştur. Hâlbuki bu sınıf-ı kesâna Kâmûs lafzını telaffuz eyledikleri gibi Kâmûs'tan veya Okyanus'tan bir kelime bulunması emr ü havâle olunsa bahr-i muhîtten batmışı çıkarmaktan güç gelir. Çünkü bu misilli lügât mecmualarında aranılacak kelimeler mesela "ıstılah" ve "ittihad" kelimeleri gibi mezîdâttan ise evvelemirde bunların sülâsî mastarları olan sulh ve vahdet kelimelerinin bilinmesi lazım gelir. Sâniyen bu kelimeler bulunabilmek için nihayet harfî bab, evvel harfî fasıl itibar olunarak aranılmalıdır. Sülâsî mastarlarının bilinmesi ilm-i sarfta ve onun tetimmâtından olan i'lâlâtta mahâret-i kâmile hâsıl etmeye mütevakkıf olduğundan ilm-i sarf ile biraz tevaggul etmiş kimselerin bile bu misilli lügât mecmualarından istifade edemeyeceği ve binaenaleyh bunların havassa ait oldukları mertebe-i sübûta vasıl olmuş olur.*
>
> *(Hüseyin Remzi, 1305: II).*

Yukarıda belirtildiği gibi *bütüncül yapı*sı Arap sözlükçülük geleneğine göre düzenlenen sözlüklerde aranan bilgiye erişimi neredeyse imkânsız bulan Hüseyin Remzi, öğrencilerin aradıkları sözcüklere kolayca erişebilmelerini sağlamak amacıyla daha önce *Lügat-i Ecnebiyye İlâveli Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* adlı bir sözlük hazırlamıştır. LR'yi de yetişkin okuryazar sözlük kullanıcılarının aradıkları sözcüklere kolayca erişmelerini sağlamak amacıyla *alfabetik ilke*ye göre düzenlemiştir (Hüseyin Remzi, 1305: III).

Alfabetik sıralama, maddebaşlarının belirli bir alfabetik düzene göre düzenlenmesi anlamına gelir. Alfabetik sıralamada da iki ayrı ilke belirleyici olmaktadır: *sözcük sözcük ilkesi* (word-by-word principle) ve *harf harf ilkesi* (letter-by-letter principle). Sözcük sözcük ilkesine göre yapılan düzenlemede çok sözcüklü maddebaşlarında sözcükler arasındaki boşluk hesaba katılıp boşluktan sonra tekrar alfabetik sıralama uygulanır. Harf harf ilkesine göre yapılan düzenlemede ise çok sözcüklü maddebaşlarında sözcükler arasındaki boşluk yokmuş gibi düşünülüp harf harf sıralama tutumu devam ettirilir (Svensén, 2009: 369).

Arap alfabesine göre alfabetik bir *bütüncül yapı*ya sahip olan LR'de çok sözcüklü maddebaşlarında sadece ilk kelimeden sonra gelen sözcüklerin alfabetik sıraya uymadığı görülmektedir (bk. Kesit 4 ve Kesit 5).

Kesit 4: *LR'nin bütüncül yapısında tek sözcüklü maddebaşları*

اولق وانكار ايتمك وعار لمق
عَبَدَة ع. زور وقوت وسميزلك و
من وطيب از دكارى سماق طاشر
وعار وحيت وجمع اولق اعتبار يله عابد
عبادت ايدنجى اولنلر
عِبَر ع. عبرتلر افعال ردية و
خلاق ذميمه موجوده سنى
ملاحظه ايدوب سوء نتيجه يه قرين
اولمه جقلرينى وجه قاطع ايله تفهيمه
مناسب اولمغله على ملأ الناس اجرا
اولنان عذابلر و فضيحتلر
عَبَر ع. صويك اوته يقاسنه كچمك
و بر كلامك و يا بر خصوصك معناسى
و بر ملك
عِبْرانى ع. يهود طائفه سنك لغتلرينه
كه حضرت آدم اولادلرندن
مُهتَبَر كنارينى اختيار ايدنلر بو لسانى
تكلم ايلديلر واسكى يهود طائفه سنه
منسوب و متعلق اولان
عِبْرَة ع. عجب معناسنه وموعظه
وكچمش نسنه لره اعتبار ايتمك
و تربيهٔ نفس و تهذيب اخلاق يولنده
نمونه و دستور و خاطر نشان طوتيله جق
و بللنوب اونوتليه جق اولان خصوص
كه كرك برينك جزاسى اولسون وكرك
علو جناب و فوز و فلاحى اولسون
عِبْرَت آميز ع. كندوسنده عبرت
له جق شى بولنان نسنه
عِبْرَت بَخْش ع. عبرت ويرجى
اولان نسنه
عِبْرَت نُما ع. عبرت كوستريجى اولان
عِبْرَت نُمون ع. بمعناه ايضاً
عِبْرى ع. اسكى يهود
طائفه سنك لسانى
عَبْقَرِى ع. مطلقا نقص و قصورى
اولميان كامل شى و برقومك
سيد و شريف و ذيشان وحسن
ولطافت وسائر مزين اولق جهتيله
نهايت درجه يه بالغ اولان نسنه يه دينلور
كه فوقنده برشى اوليه كويا اوشى صنايع
بشريه دن اولميوب بلكه جن و پرى
صنعتيدر ديو تعجب اولنه وتند و
شديد انسان و حيوان و بر درلو فاخر
دوشمه وبساط اسمى وكذب خالص
عُبُود ع. عبدلر بنده لر قوللر
پرستارلر
عُبُودِيَّة ع. قوللق كوله لك و
بنده لك
عُبُور ع. ختان اولمامش سنت
اولمامش اولان
عُبُور ع. صويى تجاوز ايلمك و
اوته يقاسنه كچمك كرك
يوزمك وكرك سفينه و دواب و
يا كوپرى ايله اولسون وكچوب كتمك
وچايك و دره نك برى يقاسندن اوته
يقاسنه كچمك معناسنه در
عَبُوس ع. قتى يوزلو اوتانمز كشى و
شديد وكريه وناخوش اولاز
عَبُوس ع. راحتسز لكندن ناشى
يوز پورتلايوب اكشتمك و
طارغين مشرب اولمق
عُبُوسَة ع. چهره اكشيلكى مشرب
ترسلكى
عَبْهَر ع. نركس و زرين قدح
دينلان چيچك
عَبْهَرَة ع. بشرهٔ وجودى

Kesit 5: *LR'nin bütüncül yapısında çok sözcüklü maddebaşları*

2.3.1. Maddebaşı Seçimi (Lemma Selection)

Jackson'a (2016: 237) göre hiçbir sözlük önemli bir önsezi ve planlama olmadan derlenmeye başlanamaz.

Planlama sürecinde yapılması gereken en önemli işlerden biri, sözlük birim seçiminin neye göre yapılacağına karar vermektir. Bozkurt, genel sözlükler için geliştirdiği sözlük birim seçim modelinde aşadaki ölçütleri belirlemiştir:

i. Kullanım sıklığı ölçütü,

ii. Kullanım genişliği ölçütü (yayılma),

iii. Zaman direnci ölçütü,

iv. Art zaman sınırı ölçütü,

v. Ağızlar ve ölçünlü dil sınırı ölçütü,

vi. Marka adı (genelleşme) sınırı ölçütü,

vii. Özel ad sınırı ölçütü (2017: 202).

Svensén, sözlük derleme kaynaklarını *birincil kaynaklar* (primary sorces) ve *ikincil kaynaklar* (secondary sources) olmak üzere ikiye ayırır. *İç gözlem* (introspection), *fiş dosyaları* (citation files), *derlem* (corpora) ve *internet*i birincil kaynaklar olarak sayarken *sözlükler*i, *gramer çalışmaları* ve *özel çalışmalar*ı ikincil kaynaklar arasında sayar (2009: 39-63).

Yukarıda sözlük birim seçimiyle ilgili dile getirilen ölçütler, daha çok gelecekte hazırlanacak sözlüklere yöneliktir. Yine de bu konunun tarihî sözlükler açısından ele alınması, onların yapısını ve diğer sözlüklerle ilişkilerini anlamak bakımından yararlı olacaktır.

Tarihî sözlükler hazırlanırken yukarıda modern sözlüklerin hazırlanmasında göz önünde bulundurulması gereken ölçütlerden hangilerine dikkat edildiğini tam olarak bilmek pek mümkün görünmemektedir. Ancak varsa sözlüğün *baş veri*sinde konuyla ilgili verilen bilgilerden bazı ipuçları elde edilebilir.

LR'nin mukaddimesinde KMT, VK, AK ve MLO ve Tercümânü'l-Lügât gibi sözlüklerden söz edilmesi, *maddebaşı seçimi*nde bu sözlüklerden yararlanıldığını göstermektedir. Maddebaşlarında köken bilgisinden sonra kullanılan "⁎", "•", "∴" şeklindeki işaretlere dair verilen bilgilerde adı geçen sözlüklerin sürekli tarandığı ve onlardaki maddebaşlarının alınıp onlarda olmayan maddebaşlarının LR'ye eklendiği, *tanım* ve açıklamaların zenginleştirildiği anlaşılmaktadır.

Hüseyin Remzi'nin kullandığı bu işaretlerle ilgili verdiği bilgiler şöyledir:

∴ işareti: *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* (MLO) gibi alfabetik sıraya göre düzenlenen sözlüklerde de bulunup LR'de daha fazla açıklama içeren maddebaşlarını (bk. Tablo 2),

⁎ işareti: MLO gibi alfabetik sıraya göre düzenlenen sözlüklerde bulunmayan maddebaşlarını (bk. Tablo 3),

• **işareti:** MLO gibi alfabetik sıraya göre düzenlenen sözlüklerde de bulunup onlardan farklı bir açıklama içermeyen maddebaşlarını belirtmek için kullanılmıştır (bk. Tablo 4) (Hüseyin Remzi, 1305: VII-VIII).

Tablo 2: *"ṭard" maddesinin karşılaştırılması*

Sözlük	Maddebaşı	Tanım
LR	ṭard	Sürüp ırak eylemek ve kovmak ve bir kavim üzere uğrayıp geçmek.
MLO	ṭard	Sürüp ırak etmek, defetmek, kovmak.
KMT	ṭard	اَلطَّرْدُ [eṭ-ṭard] (فَرْدٌ [ferd] vezninde) Sürüp ırak eylemek maʿnāsınadır; yukālu: طَرَدَهُ طَرْدًا مِنَ الْبَابِ اَلْأَوَّلِ إِذَا أَبْعَدَهُ Ve bunda fethateynle lügattir. Ve develeri etrāfından sürüp çevirerek toplamak maʿnāsınadır; yukālu: طَرَدَ الْإِبِلَ إِذَا ضَمَّ مِنْ نَوَاحِيهَا Ve kovmak maʿnāsınadır; tekūlu: طَرَدْتُهُ أَيْ نَفَيْتُهُ عَنِّي Ve bir kavm üzere uğrayıp geçmek maʿnāsına müstaʿmeldir; tekūlu: طَرَدْتُهُمْ أَيْ أَتَيْتُهُمْ وَجُزْتُهُمْ

LR'de "∴" ile işaretlenen "ṭard", yukarıda (Tablo 2) görüldüğü üzere MLO'da da maddebaşı olarak yer almaktadır. Ancak LR'de, MLO'dan farklı olarak "bir kavim üzere uğrayıp geçmek" anlamı da verilmiştir. Bu anlamın da KMT'den alındığı görülmektedir.

Tablo 3: *"ḥaynūnet" maddesinin karşılaştırılması*

Sözlük	Maddebaşı	Tanım
LR	ḥaynūnet	Bir şeyin vakti gelip çatmak ve helak olmak ve reşâd ve tevfikten bî-behre olmak ve yakın olmak.
MLO	ḥaynūnet	-
KMT	ḥaynūnet	اَلْحَيْنُونَةُ [el-ḥaynūnet] (كَيْنُونَةٌ [keynūnet] vezninde) Bir şeyʾin vakti gelip çatmak maʿnāsınadır; yukālu: حَانَ حِينُهُ يَحِينُ حَيْنًا وَحَيْنُونَةً إِذَا قَرُبَ وَآنَ Ve ekinin sünbülesi kurumak maʿnāsınadır ki hasādı karīb olur; yukālu: حَانَ السُّنْبُلُ إِذَا يَبِسَ Ve helāk olmak maʿnāsınadır; yukālu: حَانَ فُلَانٌ إِذَا هَلَكَ ve yukālu: اَلدَّيْنُ وَقَعَ فِي الْحَيْنِ أَيِ حَيْنٌ أَيْ هَلَاكٌ Ve mihnet ve beliyye maʿnāsınadır; yukālu: حَانَ الْمِحْنَةِ Ve reşād ve tevfīkten bī-behre olmak maʿnāsınadır; yukālu: الرَّجُلُ إِذَا لَمْ يُوَفَّقْ لِلرَّشَادِ Ve bu helāk-ı maʿnevī ve mihnet-i bātınīdir.

LR'de "⁎" ile işaretlenen "ḥaynūnet", MLO'da maddebaşı olarak yer almamaktadır. Ancak yukarıda (Tablo 3) görüldüğü üzere KMT'den alınmıştır.

Tablo 4: *"ḥayrān" maddesinin karşılaştırılması*

Sözlük	Maddebaşı	Tanım
LR	ḥayrān	Şaşmış ve ne yapacağını kaybetmiş olan.
MLO	ḥayrān	Şaşmış ve ne yapacağını kaybetmiş olan.

LR'de "•" ile işaretlenen "ḥayrān", yukarıda (Tablo 4) görüldüğü üzere MLO'da maddebaşı olarak tanımıyla birlikte aynen yer almaktadır.

Metin okuma süreci boyunca KMT ile yapılan karşılaştırmalar, LR'de "*" ile işaretlenen maddelerde, özellikle terimsel anlama dair verilen açıklamaların, özgün olduğunu düşündürtmektedir.

2.3.1.1. Metinlerarasılık (Intertextuality) ve Sözlüklerde Metinlerarasılık

Metinlerarasılık kavramını, Julia Kristeva postmodern eleştiri alanında, her metnin başka metinler ve başka söylemlerle kurduğu ilişkileri ve söylemin sürekli başka söylemlere açık olduğu olgusunu göstermek için ortaya atar (Aktulum, 2000:11).

Edebiyat eleştirisi alanında doğan *metinlerarasılık* kavramını, sözlükler açısından değerlendirebilmek için öncelikle edebiyat bağlamında nasıl anlaşılıp yorumlandığına bakmak gerekir.

Kristeva'ya göre *metinlerarasılık*, başka metinlere ait unsurları taklit etme ya da onları olduğu gibi yeni bir metne sokma işlemi değil, onları yeni bir bağlamda metne yerleştirmedir (Aktulum, 2000: 43).

Okur merkezli bir tanım yapan Michael Riffaterre, okurun okuduğu metinlerdeki metinlerarası unsurları algılaması gerektiğini belirtir. Metinlerarasılığı yazınsallığın temel bir ölçütü olarak gösterir ve okurun metinlerarasılığı algılayamamasını, metnin yapısını çözememesiyle açıklar (Aktulum, 2000: 61).

Laurent Jenny'ye göre *metinlerarasılık* yazınsal metnin doğasında bulunan bir olgudur. Sadece diğer metinlerle değil, her türlü metin dışı yapıyla kurulan bağ, metinlerarasıdır. *Metinlerarasılık*, basit bir kaynak veya etkilenme eleştirisi değildir. Bir metnin başka bir metinle kurduğu ve okurun kolaylıkla algılayabildiği basit anıştırma ve anımsamalar, zayıf *metinlerarasılık*tır. Bir metinde, kendinden önce

yazılmış başka bir metinden gelip yapılanan, sözlükbirimin ötesinde unsurlar saptandığı sürece *metinlerarasılık*tan söz edilebilir (Aktulum, 2000: 74-75).

Gérard Genette de *metinsel-aşkınlık* (transtextualité) olarak adlandırdığı metinlerarasılığı, yazınsallığın bir ölçütü olarak kabul eder (Aktulum, 2000: 82)

Aktulum'a göre ise *metinlerarasılık* tanımı döneme, okura ve okuma biçimine göre değişir. Herkes ortak bir tanımlamaya uymamakta, her eleştirmen ve kuramcı farklı bir şekilde anlamaktadır. Her kuramcı yeni unsurlar ekleyerek kavrama açıklık getirmeye çalışırken daha da karmaşıklaştırmaktadır (Aktulum, 2000: 59).

Yukarıda aktarılan görüşlerin, *metinlerarasılık* ile yazınsallık arasında bir bağ aradığı görülmektedir. *Metinlerarasılık* bir metinden alınıp başka bir metne olduğu gibi dâhil edilen unsurları tanımlamak için kullanılmamaktadır. Metinlerarası unsurun yazınsal bir işlevi vardır. Okur tarafından kolayca fark edilen metinlerarası unsurlar, zayıf *metinlerarasılık* olarak değerlendirildiğine göre metinlerarası unsurun, dâhil olduğu yeni metinde özümsenmesi ve metnin diğer yapılarıyla kaynaşması gerekir.

Bu kavramın *sözlükbilimi* açısından nasıl ele alındığına gelince Hartmann ve James'e (2002: 76) göre farklı metinler arasındaki benzerlikler ve *çapraz gönderim*ler metinlerarası unsurlardır. Ayrıca *kuramsal sözlükbilimi*nde (metalexicography) başvuru kaynaklarının sınıflandırılmasında kullanılan ortak metin özellikleri, bu kaynaklar arasındaki metinlerarası bağı kuran unsurlardır. Sözlükler arasındaki bağı sözlük tarihi boyunca takip edebilmek, söz konusu özellikler sayesinde mümkündür.

Bu tanımdan sözlükler arasındaki her türlü benzerlik ve *çapraz gönderim*in metinlerarası unsur olduğu ama *kuramsal sözlükbilimi*nde sözlükleri türlerine ayırmakta kullanılan ortak ölçütlerin *metinlerarasılık* olarak kabul edildiği anlaşılmaktadır. Bu bakış açısı Jenny'nin yukarıda yazınsal metinlerde sözlükbirimin ötesindeki parallelikleri metinlerarası saymasıyla örtüşmektedir.

Metinlerarasılık, yazınsal metinlerde yazınsallığın bir ölçütü olarak görüldüğüne göre sözlüklerde de bir eserin sözlük olarak kabul edilmesini sağlayan türe özgü özellikler, metinlerarası özellikler sayılabilir.

Sözlükleri yapısökümcülükteki anlamıyla bir metin olarak kabul eden Frawley (1985), hiçbir sözlüğün sıfırdan başlamadığını, geleneğin tevarüs edilerek

(inheritly) yazıldığı görüşünü savunur. Ona göre bir sözlük daha yazılmaya başladığında gelenekle bağ kurar ve diğer sözlüklerden yararlanılarak yazılır. Bu da sözlüklerin metinlerarası unsurlar taşıdığını gösterir.

Metinlerarasılığı yazın açısından değerlendiren bir başka isim olan Miola (2004), üç kategoriye ayırdığı metinlerarası ilişkiyi yedi başlık altında inceler: Birinci kategori, doğrudan yazarın aracılık ettiği belirli kitap ve metinlerdeki *revizyon*, *çeviri*, *alıntı*, *kaynakları* kapsar. İkinci kategori, geleneğe ilişkin *kurallar ve yapılandırmalar* ile *türleri* kapsar. Üçüncü kategori ise yazarın metne koyduklarından çok, okuyucunun metne kattığı *paralogları* kapsar (Miola, 2004).

Frawley ve Miola'nın görüşleri, geleneğe ilişkin kuralların metinlerarası unsurlar olduğu yönünde örtüşmektedir. Hartmann ve James'in tanımında sözü edilen tür özellikleri de buradaki geleneğe ilişkin kurallarla örtüşmektedir. Miola'nın yukarıda birinci ve ikinci kategoride saydıkları da *sözlükbilimi* açısından değerlendirilebilir. Fakat üçüncü kategoride sayılan özellikler, sözlük türüyle ilgisiz görünmektedir.

Yukarıdaki görüşlerin ışığında *metinlerarasılık* kavramı, bir sözlük olarak LR açısından aşağıdaki başlıklara göre incelenebilir:

i. Sözlüğün türünden kaynaklanan özellikleri
ii. Alıntılar
iii. *Çapraz gönderim*ler
iv. Kaynaklar

2.3.1.2. LR'de Metinlerarasılık

Bir metni *metinlerarasılık* açısından incelemek, geniş bir araştırma yapmayı gerektiren oldukça yorucu ve kapsamlı bir iştir. Dolayısıyla bu başlık altında LR'de bulunan metinlerarası unsurları tek tek incelemek yerine, başka metinlerden alındığı bilinen unsurlar hakkında kısaca bilgi verilecektir.

i. **Sözlüğün türünden kaynaklanan özellikleri:** LR ansiklopedik bir sözlüktür ve döneminin ilk resimli sözlüğüdür. *Bütüncül yapı*sı alfabetik

olarak düzenlenmiştir. Bu özellikler daha önce yazılan sözlüklerle bağ kuran metinlerarası unsurlardır.

ii. **Alıntılar:** LR'de maddebaşlarından sonra "∗", "•", "∴" kullanılan işaretler, *maddebaşı* ve madde içeriğinin daha önce yazılan sözlüklerde geçip geçmediği konusunda okuyucuya bilgi verir (bk. Tablo 5)

iii. **Çapraz gönderimler:** LR'de yer verilen *çapraz gönderim*lerle ilgi ayrıntılı bilgi "çapraz gönderimler" başlığında verilmiştir.

iv. **Kaynaklar:** LR'nin MLO ve KMT gibi bilinen kaynaklarının yanında titiz bir incelemeyle ortaya çıkarılacak kaynakları da içerdiği metinlerarası unsurlar hakkında bilgi verecektir.

Tablo 5: LR'de karşılaştırma bilgisi

Karşılaştırma İşareti	Anlamı	Kullanıldığı Madde Sayısı
●	MLO gibi alfabetik düzene sahip sözlüklerde geçmektedir.	11.693
*	MLO gibi alfabetik düzene sahip sözlüklerde geçmemektedir.	7048
∴	MLO gibi alfabetik düzen sahip sözlüklerde geçmektedir ancak maddebaşıyla ilgili daha çok bilgi içermektedir.	2427

2.3.1.3. Maddebaşı ve Maddebaşı Türleri

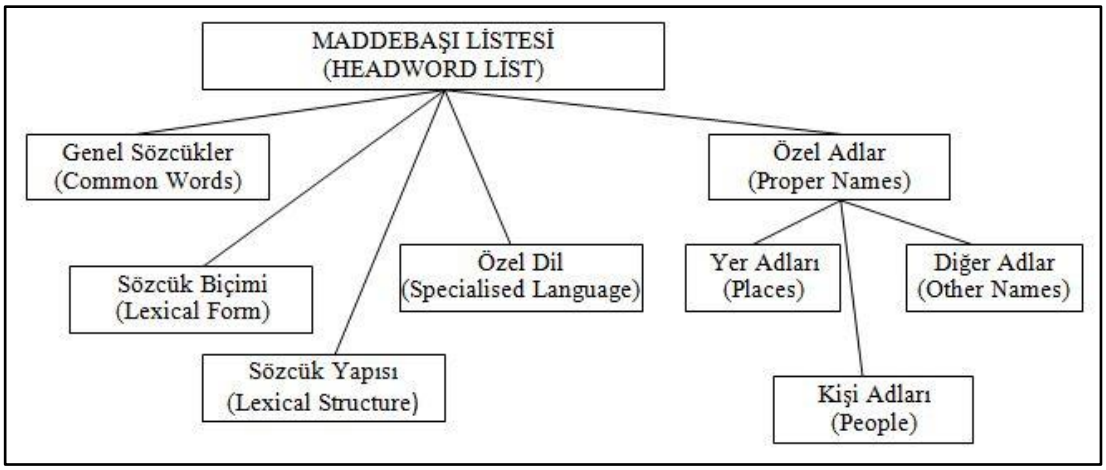
Bir sözcük veya söz öbeğinin sözlük yapısında *madde*nin başladığı yer olan *maddebaşı* konumu için tercih edilen biçimine *maddebaşı* denir. Maddebaşlarının tipografik olarak (örneğin girintili veya çıkıntılı satırlarda koyu harflerle) nasıl işaretleneceği veya çok anlamlılar ve farklı biçimlerin nasıl ilişkilendirileceği (örneğin eşsesli sözcükler veya çok anlamlı sözcüklerin alt maddeleri için alt simgeler/üst simgeler) gibi konulardaki uygulamalar değişkenlik gösterir ama çoğunlukla *temel biçim* olarak tanınır. *Maddebaşı*, *bütüncül yapı* ve *parçacıl yapı* arasında önemli bir bağlantı oluşturur (Hartmann ve James, 2002: 67). *Maddebaşı*, *bütüncül yapı*da okuyucuya bir maddenin nerede olduğunu gösterirken *parçacıl yapı*da maddenin başladığı yeri gösterir.

Maddebaşı ile ilgili değinilmesi gereken terimlerden biri de *sözlükselleşme*dir (lemmatisation). *Sözlükselleşme*, sözcüğün bir dizi değişik biçiminin *sözcükbirim*e (canonical form) indirgenmesi, örneğin çekimli biçimlerin mastara indirgenmesidir. *Sözlükselleşme*, bir *kalıplaşmış ifade*nin (fixed expression) bileşenlerinden nasıl uygun bir *maddebaşı* seçileceği ve *iki adlı bileşenler*in (binomial compounds) ilk veya son bileşenden hangisinin altında nasıl listeleneceği gibi daha geniş görevlerle bağlantılı olarak kapsamlı çözüm bekleyen bir problemdir (Hartmann ve James, 2002: 83).

LR'nin bu çalışmaya konu olan birinci cildinde toplam 21.181 *maddebaşı* bulunmaktadır. *Maddebaşı seçimi*nin neye göre yapıldığı tam olarak bilinmemekle birlikte mukaddimede verilen bilgiden o günün alfabetik sıralı sözlüklerin taranarak bunlardaki maddebaşlarının LR'ye de alındığı, yanı sıra bunlarda bulunmayan maddebaşlarına da yer verildiği anlaşılmaktadır.

Atkins ve Rundell'a (2008: 178) göre maddebaşı seçiminde göz önünde bulundurulması gereken faktörler Şekil 3'te gösterilmiştir.

Şekil 3: *Maddebaşı seçiminde göz önünde bulundurulması gerekenler*

2.3.1.3.1. Sözcükbiçimlerin Maddebaşı Yapılması

Hüseyin Remzi, LR'nin mukaddimesinde KMT ve AK gibi sözlüklerden bir sözcüğün anlamını bulmanın zorluğuna değinir. Bu sözlüklerin maddebaşlarında sözcükbiçimlere yer verilmediği için kullanıcıların karşılaştıkları sözcükbiçimlerin anlamını bulabilmeleri için önce onların mastarlarını tespit etmeleri gerekir, bu da

sarf ilmine hâkim olmayanlar açısından mümkün değildir. LR'de her türden okuryazarın, aradığı sözcüğü metinlerde geçtiği şekliyle sözlükte bulabilmesini sağlamak amacıyla *maddebaşı*nda sözcükbiçimlere de yer verilmiştir ancak bu tür maddebaşlarının çok olduğu söylenemez. Böyle maddelerde çokluk (cem), teklik ve zaman çekimi gibi dilbigisel bilgiler de bulunmaktadır (bk. Tablo 6 ve Tablo 7).

Tablo 6: *LR'de çokluk biçimli maddebaşı örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
reẕā'īl	رَذَآئِلْ	Ar.	∴	Çör çöp ve asılsız ve bî-fâ'ide nesne ve **rezîlenin cemidir**.
sükkān	سُكَّانْ	Ar.	∴	Geminin dümeni ve dümenin yekesi ve **cem olmak itibariyle sakinin cemidir** ve bir mahalde sakin olanlar, ahali, sekene.
ʿilliyyūn	عِلِّيُّونْ	Ar.	∴	**Aliy kelimesinin cemidir**, semâ-i sâbi'ada bir mevzi ismidir ki ervâh-ı mü'minîn oraya su'ûd ederler ve eşref-i mevâzi'-i cinânın ismidir ve hafaza melaikesinin divanları ismidir ki a'mâl-i sâlihîn oraya ref' olunur, yahut a'lâ-yı emkine ve eşref-i merâtib demektir ki murat, dâr-ı âhirette dergâh-ı rızâya akreb olan derecâttır.
ecribe	اَجْرِبَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup ergenlik çıbanları gibi ufacık kabarıntılara ve keseciklere ıtlak olunur ki **cirâbın cemidir**.

Yukarıdaki maddelerin *tanım* bölümünde (Tablo 6), maddebaşında yer verilen çokluk biçimli "**reẕā'il**, **sükkān**, **ʿilliyyūn**, **ecribe**" sözcükbiçimlerinin, teklik biçimleri hakkında bilgi verilmiştir.

Aşağıdaki maddelerin *tanım* bölümünde de (Tablo 7) çekimli eylem olarak *maddebaşı*nda bulunan "**raḥime**, **reft**, **evred**" sözcükbiçimlerinin anlamı açıklanırken *dilbilgisel bilgi*ye yer verilmiştir.

Tablo 7: *LR'de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça çekimli eylem örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
raḥime	رَحِمَ	Ar.	•	Rahmet eylesin manasına dua makamında müstamel **fi'l-i mâzî**.
reft	رَفتْ	Far.	•	Gitmek, yürümek ve gitti manasına **fi'l-i mâzîdir**.
evred	اَوْرَدْ	Far.	∴	Cenk, peykâr, muharebe ve şecaat, mübârezet ve geldi manasına **fi'l-i mâzî-i Fârisîdir**.

2.3.1.3.2. Arapça ve Farsça Tamlamaların Maddebaşı Yapılması

Arapça ve Farsça tamlamalar, tamlamayı oluşturan sözcüklerden birinin altında verilmek yerine, kullanıcıların hızlı erişimini sağlamak amacıyla *maddebaşı* yapılmıştır (bk. Tablo 8).

Tablo 8: *LR'de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça tamlama örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ecr-i miṣil	اَجْرِ مِثْلْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bî-garaz ehl-i vukûfun takdir eyledikleri ücrete denilir.
taṣarrufāt-ı fiʿliyye	تَصَرُّفٰاتِ فِعْلِيَّه	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup icrâ-yı san'at etmeye salâhiyyet-i tâmmeye malik olmak hususuna denilir.
taṣarrufāt-ı ḳavliyye	تَصَرُّفٰاتِ قَوْلِيَّه	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bey' ü şirâ ve icar ve hibe ve ferağ ve an-mâl sulh ve ikrar ve te'cîl-i deyn ve ıskât-ı şuf'a gibi husûsâtın icrasına olan salahiyettir.
dārü'l-ḫuld	دٰارُ الْخُلْدْ	Ar.	•	Cennetin bir bahçesi.
dārü's-selām	دٰارُ السَّلٰامْ	Ar.	•	Cennetin diğer bahçesi.

2.3.1.3.3. Kişi Adlarının Maddebaşı Yapılması

LR'de çok olmamakla birlikte, birkaç kişi adına da *maddebaşı*nda yer verilmiştir, ancak bu adların neye göre seçildiği belli değildir (bk. Tablo 9).

Tablo 9: *LR'de maddebaşı yapılan kişi adı örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
Çaġātay	چَغَتٰايْ	Far.	∗	Türk padişahlarından eski zamanda bir padişah veya bir kabile adıdır.
Süleymān	سُلَيْمٰانْ	Ar.	∗	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir ki kâffe-i mahlûkât-ı zî-rûh, taht-ı hükmünde ve her birinin lisanına aşina bir pâdişâh-ı bî-misâl idi.
ʿUzeyr	عُزَيرْ	Ar.	•	Peygamberân-ı kirâmdan bir zât-ı şerîfin ismidir aleyhi's-selâm bazıları müşarünileyh velidir dediler.

2.3.1.3.4. Yer Adlarının Maddebaşı Yapılması

LR'de birkaç yer adına da *maddebaşı*nda yer verilmiştir (bk. Tablo 10).

Tablo 10: *LR'de maddebaşı yapılan yer adı örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ʿırāḳ	عِرٰاقْ	Ar.	∴	Kuş yeleğinin cevfi ve su kenarı ve bilâd-ı ma'rûfeyi muhtevi ülkenin ismidir ki tûlen Basra kurbunda Abbâdân nam kasabadan Musul şehrine ve arzen Kadsiyye'den Halevân nam beldeye kadar olan araziden ibarettir, sebeb-i tesmiyesi orada hurma vesair ağaçların çokluğu ile birbirine sokuşup sık ve gür olmasıdır yahut arz-ı Arabı haşiye ve pervaz gibi ihata ve istikfâf eylediğidir veyahut arz-ı mezbûrun Dicle ve Fırat kıyılarında olmasıdır ve cem olmak itibariyle kökler, asıllar ve bünyâdlar ve damarlar manasına.
ʿUmmān	عُمّٰانْ	Ar.	•	Deniz, bahir, derya ve bir beldenin ismidir.
Bābil	بٰابِلْ	Ar.	⁎	Irak'ta vaki bir beldenin ismidir.

2.4. Parçacıl Yapı (Microstructure, Entry Structure)

Bir sözlüğün alt bölümlerinde verilen sözlükbilimsel verilerin düzenini açıklayan terime *parçacıl yapı* denir (Burkhanov, 1998: 155).

Parçacıl yapı, *maddebaşı*yla ilgili verilen yazım, sesletim, biçim, sözdizim bilgisi, *pragmatik* (pragmatic) ve hepsinden önemlisi anlambilimsel betimlemelerin nasıl yapılandırıldığını belirler (Yong ve Peng, 2007: 102; Bergenholtz ve Tarp, 1995: 200; Hartmann ve James, 2002: 94).

Yukarıda verilen *tanım*larda *parçacıl yapı*, *maddebaşı*yla ilgili verilen bilgilerin yapısını ifade ettiği için *maddebaşı*nın kendisini içermemektedir.

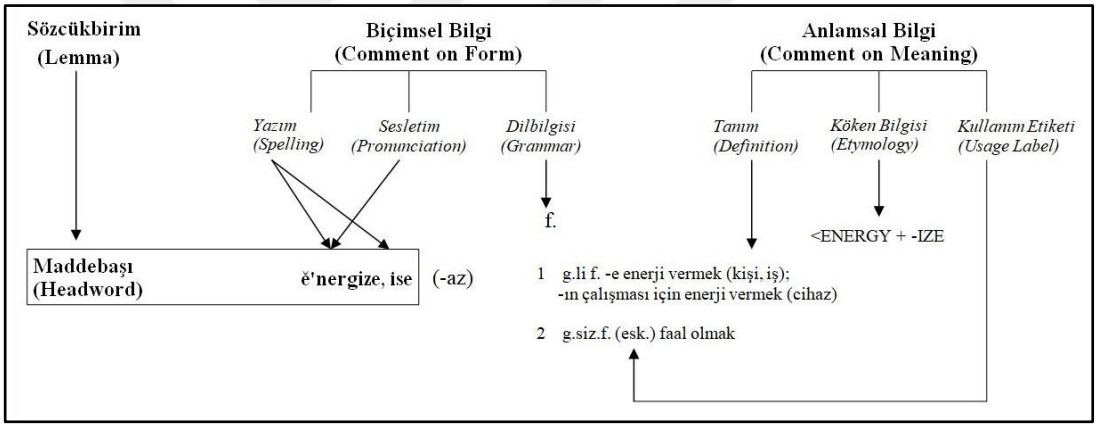
*Parçacıl yapı*nın farklı yazarlar tarafından farklı anlamlarda kullanıldığını belirten Svensén (2009: 344), *parçacıl yapı*nın kimi yazarlar tarafından *maddebaşı*yla ilgili verilen bilginin yapısını karşılayan bir terim olduğunu, kimi yazarlar tarafından *maddebaşı*nı da kapsayan bir terim olduğunu söyler. *Parçacıl yapı*, bu ikinci anlamıyla madde yapısı (entry structure) ile aynı anlama gelmekte ve

*maddebaşı bütüncül yapı*nın değil, *parçacıl yapı*nın bir bileşeni olarak görülmektedir. Bu çalışmada da *maddebaşı*nı, *parçacıl yapı*nın bir bileşeni olarak gören yaklaşım benimsenmiştir.

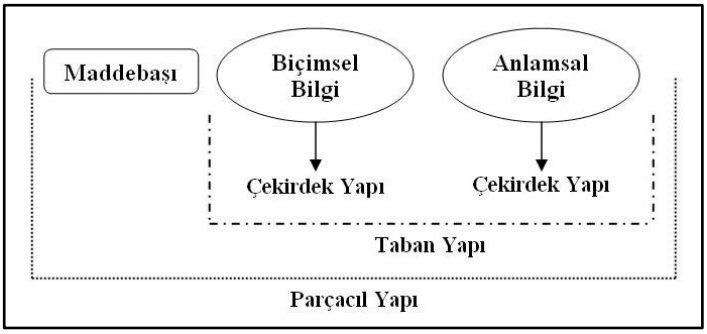
Hartmann ve James (2002: 94) Şekil 4'te Türkçeleştirilerek gösterilen şemada *parçacıl yapı*nın içeriğini sunmuşlardır. Şekilde görüldüğü gibi *parçacıl yapı*; *maddebaşı*, *biçimsel açıklama* ve *anlamsal açıklama* olmak üzere üç ana bilgi alanına sahiptir. *Parçacıl yapı* hiyerarşisinde *biçimsel bilgi* ve *anlamsal bilgi* alanlarının her birine *çekirdek yapı* (core structure); ikisine birden *taban yapı* (base structure) denir.

Aşağıda yer alan Şekil 4'te *parçacıl yapı* şeması, Şekil 5'te de *parçacıl yapı*nın ana bileşenlerinin hiyerarşik yapısı gösterilmiştir.

Şekil 4: *Hartmann ve James'in (2002: 94) parçacıl yapı şeması*

Şekil 5: *Parçacıl yapı, taban yapı ve çekirdek yapı hiyerarşisi*

*Parçacıl yapı*da *maddebaşı* ile ilgili olarak verilen bilgilerin düzeni, her sözlükte aynı olmayabilir. Nitekim LR'nin *parçacıl yapı*sı yukarıdaki şemalarda

gösterilen düzenden farklılıklar göstermektedir. Aşağıda (Kesit 6) LR'nin *parçacıl yapı*larında bulunabilecek bütün *bilgi türleri*ni örnekleyen "adese" maddesinde bilgilerin yerleştirildiği düzen gösterilmiştir.

Kesit 6*: LR'deki "ʿadese" maddesinin parçacıl yapı içeriği*

Yukarıda (Kesit 6) gösterilen "ʿadese" maddesindeki (g), Şekil 4'teki *parçacıl yapı* şemasına göre *maddebaşı*ndan hemen sonra gelen *biçimsel açıklama, çekirdek yapı*sında yer almalıdır. Ancak kullanıcı merkezli yaklaşımda önemli olan tek şey, kullanıcının o bilgiyi nerede görmek istediğidir.

"ʿadese" maddesi veri tablosuna aktarılırken "*Karşılaştırma Bilgisi*" başlıklı sütuna Hüseyin Remzi tarafından ilgili *maddebaşı*nın MLO gibi alfabetik sıralı sözlüklerde bulunup bulunmadığını belirtmek için koyduğu işaretler kaydedilmiştir. Dilbilgisi içeren maddeler için dilbilgisi sütununa bilginin türü kaydedilmiştir. *Maddebaşı*nın kullanım alanıyla ilgili verilen bilgiler, "*kullanım etiketi*" sütununa

kaydedilmiş, görsel içeren maddeler için de görsel sütununa "+" kaydı düşülmüştür (bk. Tablo 11).

Tablo 11: *LR'deki "ʿadese" parçacıl yapısının veri tablosundaki görünümü*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.	DB	KE	Gör.
ʿadese	عَدَسَه	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup şekilde görüldüğü gibi dürbün camlarının her birine denilir ki envaı şekildekilerinden ibarettir, bunların sağdan bed' ile birinci mertebede bulunana muhaddebü't-tarafeyn ve ikincisine müstevi muhaddep ve üçüncüsüne mukaar muhaddep denilir, sebeb-i tesmiyesi birinci mertebe bulunan camın mercimek gibi ortası tümsek ve kenarları basık olmasıdır; cemi, adesât gelir.	cem	Hikmet-i tabî'iyye	+

Bir sözlüğün *bütüncül yapı*sında yer alan *parçacıl yapı*ların, içerik ve yerleşme düzeni bakımından birbiriyle tutarlı olması gerekmektedir. *Parçacıl yapı*ları tutarlı olmayan sözlükler, kullanıcıların yorulmasına ve o sözlüğü kullanmaktan vazgeçmesine sebep olabilir (Atkins ve Rundell: 2008: 200).

LR'nin *parçacıl yapı*ları, çoğunlukla tutarlı olarak düzenlenmiştir. Dilbilgisi genellikle *tanım*dan sonra, *kullanım bilgisi* de *tanım*dan önce verilirken bazı maddelerde bu bilgilerin *tanım*ın içinde kaldığı görülmektedir. LR'nin mukaddimesinde "İşârât ve Rümûzât" başlığı altında köken bilgisi, karşılaştırma bilgisi ve kullanım etiketleri hakkında kullanıcılara ihtiyaç duyabilecekleri bilgiler verilmiştir (1305: VII-VIII).

Tasarımcılar, tek dilli bir sözlük tasarlamaya karar verdiklerinde tasarımla ilgili zihinlerinde belirli bir amaç vardır. Tasarımın, sözlüğün hedef kitlesi için işlevsel ve yüksek kaliteye sahip bir ürün olmasını isterler. Tasarım, sözlükten beklenen işlevin hizmetinde olmalıdır (Kiefer ve van Sterkenburg, 2003: 351). Hüseyin Remzi, LR'yi ve diğer eserlerini kendi hattıyla taşbaskıya hazırlayıp kendi matbaasında basan bir sözlükçü olarak tasarımla ilgili görevleri de bizzat üstlenmiş görünmektedir.

Bir sözlüğün *parçacıl yapı*sında yer alması gereken bilgiler, sözlüğün türüne ve hedef kitlesine göre değişiklik gösterebilir. Kiefer ve van Sterkenburg'a göre tek dilli bir sözlüğün *parçacıl yapı*sında aşağıdaki bilgilere yer verilmesi gerekmektedir:

i. Eşzamanlı tanımlayıcı bilgiler
ii. Etimoloji
iii. Stilistik ve kullanım
iv. Tanım
v. *Eşdizim*lilik (collocation) ve sözcük öbeği yapısı
vi. Eş anlamlılık ve zıt anlamlılık bilgisi
vii. Sözcük yapımı
viii. Cümle bilgisi
ix. Kullanım sıklığı
x. Edimbilimsel bilgi
xi. Görseller (Kiefer & van Sterkenburg, 2003: 354)

LR'deki maddelerde bu listedeki "i, ii, iii, iv, vi ve xi"deki *bilgi türleri*ne yer verilmiştir ancak bütün maddelerde bu bilgilerle karşılaşmak mümkün değildir.

LR'deki *parçacıl yapı*larda bilgilerin veriliş sırası, *maddebaşı > köken bilgisi > karşılaştırma bilgisi > kullanım etiketi > tanım > dilbilgisi* şeklindedir. *Kullanım etiket*inin *tanım*dan sonra geldiği maddeler de vardır. Görseller, sayfaya uygun bir şekilde yerleştirilip ilgili olduğu maddede *"şekilde görüldüğü veçhile"* kalıbıyla görsele *çapraz gönderim* yapılmıştır. *Çapraz gönderim* konusu ileride "LR'de Çapraz Gönderimler" başlığı altında incelenecektir. Maddebaşları harekeli olduğu için ayrıca *sesletim bilgisi* verilmemiştir.

2.4.1. Parçacıl Yapıda Biçimsel Açıklama (Comment on Form)

*Biçimsel açıklama, parçacıl yapı*da yer alan iki *çekirdek yapı*dan birini oluşturur (bk. Şekil 5) ve burada *maddebaşı*nın biçimiyle ilgili sözlüğün türü ve hedef kitlenin ihtiyacına göre çeşitli bilgiler verilir. Hartmann ve James'e göre

biçimsel açıklama, parçacıl yapı hiyerarşisinde *maddebaşı*ndan hemen sonra yer alırken LR'de bu farklıdır (bk. Kesit 6).

LR'nin *parçacıl yapı*sında biçimle ilgili olarak bazı maddelerde dilbilgisine yer verilmiştir. LR'deki maddebaşları harekeli olduğu için ayrıca *sesletim bilgisi* verilmemiştir.

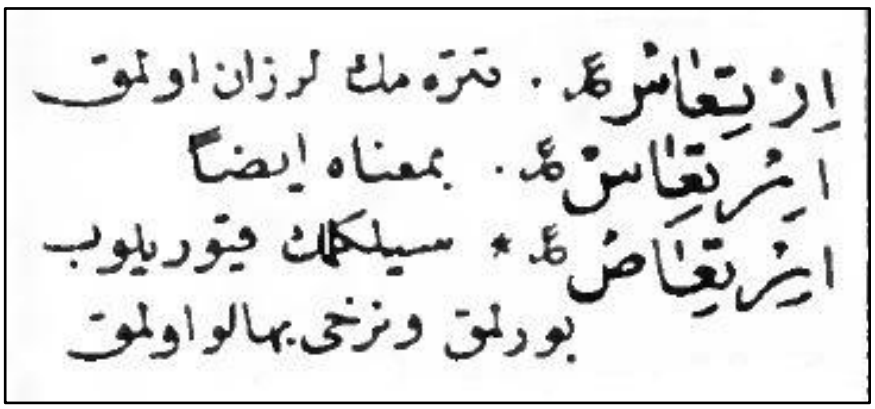
2.4.1.1. Yazım Bilgisi (Spelling, Ortography)

Osmanlı döneminde yazılan Türkçe sözlüklerin önemli işlevlerinden birinin kullanıcılara doğru yazımı göstermek olduğu bilinmektedir. LR'de de yazım ve sesletim bilgisini doğru aktarmak amacıyla maddebaşları ve iç madde başları harekelenmiştir.

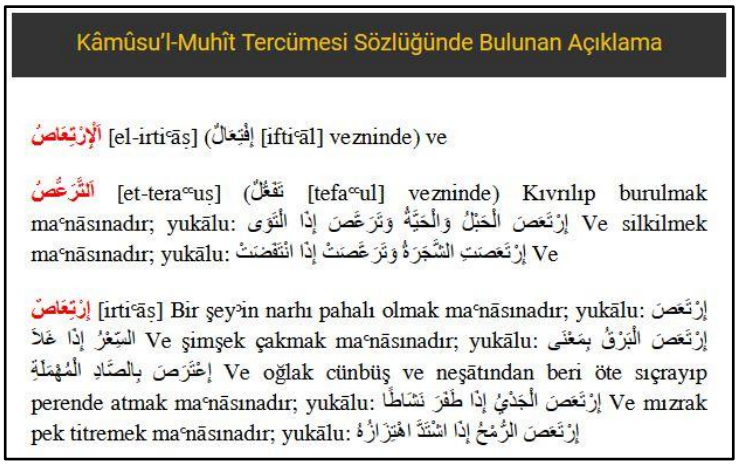
Arap harfleriyle yazılan tarihî metinlerde sözcüklerin doğru okunuşunu tespit etmekte güçlükler yaşanmaktadır. LR'deki maddebaşlarının harekeli olması nedeniyle okumayı ve doğru yazımı tespit etmek kolaydır. Arapça ve Farsça maddebaşlarının doğru yazımının LR'nin mukaddimesinde bahsi geçen KMT, AK ve BK'ya bakılarak tespit edildiği ve buna göre harekelendiği düşünülebilir. LR'de çok az bulunan Türkçe maddebaşlarının yazımının ise neye göre tespit edildiği belli değildir.

LR'de (*) ile işaretlenen maddebaşları ve onların *tanım*ları, tespit edebildiğimiz kadarıyla KMT'den alınmış olup KMT'ye göre yazılmıştır. Ancak birçok *maddebaşı*nın KMT'deki yazımında "ال" tanımlığı varken LR'de tanımlık kullanılmamıştır (bk. Kesit 7, Kesit 8).

Kesit 7: *"irti'āş" maddesinin LR'de görünümü*

Kesit 8: *"irtiʿāş" maddesinin KMT'de görünümü*

2.4.1.2. Sesletim Bilgisi (Pronunciation)

Sesletim (pronunciation) terimi, *sözlükbilimi* alanında *maddebaşı*nın telaffuzu hakkında bilgi veren grafik betimleme için kullanılır (Burkhanov, 1998: 192).

Modern sözlükçülükte Uluslararası Ses Alfabesi (International Phonetic Alphabet) ile sunulan sesletim bilgisi, özellikle iki veya daha *çok dilli* sözlükler için kaçınılmazdır. Sözlükte verilmesi gereken sesletim bilgisinin hedef kitlenin özellikleri ve sözlüğün türüne göre değişiklik göstereceğini belirten Svensén, sesletim bilgisinin çerçevesi ve kapsamının aşağıdaki sorulara verilecek cevaplara göre belirlenmesini önermektedir:

i. Ne tür sesletim bilgisi verilmelidir?
ii. Sesletim bilgisi hangi sözlükbirimleri kapsamalıdır?
iii. Hangi sesletim kuralları uygulanmalıdır?
iv. Sesletim çeşitliliği ne derece olmalıdır?
v. Sesletim bilgisinin yeri ve şekli nasıl olmalıdır? (Svensén, 2009: 114-115)

Osmanlı Türkçesi metinlerinde, Arap harfleri harekesiz kullanıldığı için metinleri doğru okumak yüksek seviyede eğitime sahip olmayan insanlar için neredeyse imkânsızdı. LR'de bütün maddebaşlarının yanı sıra iç maddebaşları da harekelenerek sesletim bilgisi verilmiştir (bk. Kesit 9).

Kesit 9: *LR'de maddebaşı ve iç maddebaşlarının yazımında hareke kullanımı*

Yukarıda (Kesit 13) görüldüğü gibi iç maddebaşlarının harekeli yazılması, kullanıcı açısından iki işlev görmektedir. Birincisi, doğru sesletimi; ikincisi, önceki *tanım*ın bitip iç maddenin başladığını göstermek.

2.4.1.3. Dilbilgisel Bilgi (Grammatical Information)

*Parçacıl yapı*da sunulan bilgi kategorilerinden biri de *sözlük hazırlayıcısı* tarafından sunulup *sözlük kullanıcısı* (dictionary user) tarafından yararlanılan *dilbilgisel bilgi*dir. Bu kategoride kodlanan malzeme *sözcük türü* (word class), *sözcük yapımı*, *eşdizimlilik* ve *sözcük öbekleri*ne dair olabilir. Bu bilgiler sözlüklerde genellikle kısaltmalarla işaretlenir (Hartmann ve James, 2002: 64).

Sunulacak *dilbilgisel bilgi*nin seçimi büyük ölçüde sözlüğün türüne, hedef kitlesine ve amaçlarına bağlıdır (Yong ve Peng, 2007: 45).

LR, Türkçedeki Arapça ve Farsça kökenli sözcükleri içeren ve genel kullanıcıya hitap eden tek dilli bir sözlüktür. Türkçe maddebaşlarına çok az yer verilmiştir. Arapça ve Farsça maddebaşları arasında pek çok *sözcükbiçim* bulunmaktadır. Maddebaşlarında *sözcükbirim* yerine *sözcükbiçim*e de yer verilmesinin sebebi sarf ilmine hâkim olmayan kullanıcıların aradıkları sözcükleri

kolayca bulmalarını sağlamaktır. Bu amaç, LR'nin mukaddimesinde KMT ve AK gibi sözlüklerden aranılan sözcüğü bulmanın ne kadar zor olduğunun açıklanmasından anlaşılmaktadır. *Maddebaşı*nda *sözcükbiçim*lere yer verilmesine rağmen *maddebaşı*yla ilgili sunulan *dilbilgisel bilgi* neredeyse *çokluk* ve *zaman çekimi*yle sınırlıdır.

LR'deki toplam 21.181 maddenin 832'sinde *dilbilgisel bilgi* verildiği tespit edilmiştir. Bu bilginin 827'si çokluk biçimi bilgisi, diğerleri fiil çekimiyle ilgilidir. Çokluk bilgisi verilen maddebaşlarının 824'ü Arapça kökenli olup sadece 3'ü Farsça kökenlidir. Bu bilgi, bazen *maddebaşı*nda yer alan sözcükbiçimin, hangi *sözcükbirim*in çokluk şekli olduğu yönünde, bazen de *maddebaşı*nda yer alan *sözcükbirim*in çokluk şeklini bildirmektedir. Sözlüğün hedef kullanıcı kitlesi sarf ilmine hâkim olmayan yetişkin okuryazarlar olduğu için çokluk bilgisinin sunulması önemlidir. Aksi takdirde böyle kullanıcılar için Arapça bir sözcüğün çokluk veya teklik şeklini bulmak zordur.

Aşağıda (Tablo 12), çokluk ve zaman çekimi hakkında dilbilgisel bilgi veren bazı madde örnekleri gösterilmiştir.

Tablo 12: *LR'de maddebaşlarıyla ilgili dilbilgisel bilgi örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.	DB
eb	اَبْ	Ar.	•	Baba, peder, vâlid, sahip; **cemi, âbâ gelir.**	**cem**
ebāṭıla	اَبَاطِلَه	Ar.	•	Batıl ve bî-esâs olan şey; **cemi ebâtîl gelir.**	**cem**
ütrücce	اُتْرُجَّه	Ar.	•	Ağaç kavunu denilen meyve; **cemi ütrucc gelir.**	**cem**
ecribe	اَجْرِبَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup ergenlik çıbanları gibi ufacık kabarıntılara ve keseciklere ıtlak olunur ki **cirâbın cemidir.**	**cem**
isb	اِسبْ	Ar.	•	Kasık kılı; **cemi, isâb.**	**cem**
esdād	اَسْدَادْ	Ar.	∗	**Seddin cemi.**	**cem**
evred	اَوْرَدْ	Far.	∴	Cenk, peykâr, muharebe ve şecaat, mübârezet ve geldi manasına fi'l-i mâzî-i Fârisîdir.	Fiil çekimi
bāş	بَاشْ	Far.	•	Olsun, ola manasına emirdir.	Fiil çekimi
reft	رَفتْ	Far.	•	Gitmek, yürümek ve gitti manasına fi'l-i mâzîdir.	Fiil çekimi

2.4.2. Parçacıl Yapıda Anlamsal Açıklama (Comment on Meaning)

Tek dilli sözlüklerin amacı, bir dildeki sözlüksel birimlerin anlam ve kullanımını yine o dilin kendisini kullanarak tanımlamak ve açıklamaktır (Svensén, 2009: 205).

*Parçacıl yapı*nın içinde yer alan *çekirdek yapı*lardan ikincisi, *anlamsal açıklama* alanıdır (bk. Şekil 4 ve Şekil 5). *Maddebaşı*yla ilgili *tanım, köken bilgisi, kullanım bilgisi, örnekler* ve *çapraz gönderim*leri içeren bu bilgilerin seçimi sözlüğün hedef kitlesi, türü ve amacına bağlıdır.

Aşağıda LR'de yer alan, *anlamsal bilgi*ler incelenecektir.

2.4.2.1. Tanım (Definition)

Başvuru kaynaklarının *parçacıl yapı*sında bir sözcük, sözcük öbeği veya bir terimin anlamıyla ilgili açıklamanın bulunduğu bileşendir. *Tanım*, *sözlük hazırlayıcısı*nın sözlüğe yerleştirdiği ve *sözlük kullanıcısı*nın başvurduğu en temel sözlüksel işlevdir. Tekdilli genel sözlükler, genellikle *maddebaşı*ndan hemen sonra *tanım*a yer verir. Bu özelliklerinden dolayı *tanımlayıcı sözlükler* veya *açıklayıcı sözlükler* olarak da adlandırılırlar (Hartmann ve James, 2002: 35-36).

Tanım, evrensel olarak sözlük yazım sürecinin merkezi olarak kabul edilmektedir. *Tanım*, sözlükbilimsel çalışmanın çekirdeğini ve sözlükbilimsel iletişimin temelini biçimlendirir. Yazım, sesletim ve dilbilgisi gibi diğer sözlük ögeleri, sözlükbilimsel iletişimi destekleyen ögelerdir. (Yong ve Peng, 2007: 46-47)

*Tanım*ın başarılı olabilmesi, bir sözcüğün ayırt edici anlamsal bileşenlerini ne kadar içerdiğine bağlıdır (Svensén 2009: 217).

Bir *tanım*ın nasıl olması gerektiğiyle ilgili geniş açıklamalar ve teorik tartışmalar bu çalışmanın kapsamı dışındadır. Bu çalışmada Svensén'ın (2009) *tanım* tipolojisinden yararlanılarak LR'deki *tanım* türleri tespit edilip açıklanmaya çalışılacaktır.

Hüseyin Remzi LR'nin mukaddimesinde sözlüklerde çoğunlukla kullanılan iki *tanım* türünden yararlandığını belirtmektedir:

> Alelumum lügat mecmualarında olduğu gibi işbu mecmuada dahi mevcut bulunan lügatler iki veçhile tefsir ve izah olunur: Biri *ibn* kelimesinin "oğul, veled,

püser, ferzend" gibi müteşâbihü'l-mâl kelimât-ı müterâdife-i müte'addide ile beyan olunması gibi; diğeri *ibrik* kelimesinin "emzikli su kabı olup suyu idare ile azar azar dökmek için kullanılır" tarzında tarif ile veyahut mümkün olduğu kadar şekil ve resmi yapılmak mümkün olan şeylerin şekil ve resmini o ta'rîfât arasında irâ'e ederek ifade olunması gibi (1305: V).

Bu açıklamadan LR'de bir sözcüğü eş anlamlılarıyla tanımlama veya ayırt edici özelliklerini sayarak açıklama yöntemlerinin kullanıldığı anlaşılmaktadır ancak LR'yi okuma sürecinde KMT, MLO ve BK ile yapılan karşılaştırmalarda *tanım*ların çoğunun bu sözlüklerden olduğu gibi alındığı, bazen de farklı sözlüklerdeki *tanım*ların birleştirildiği görülmüştür.

2.4.2.1.1. İçlemsel Tanım (Intensional Definition)

İçlem (intension), bir kavramın içeriğini ifade eder ve bir kavramın sahip olduğu ayırt edici özelliklerin bir kombinasyonu olarak tanımlanabilir. Örneğin "motorlu araç"ın içlemi 'araç + motorlu + yönlendirilebilir + esasen yollarda ve raylarda kullanmak içindir' olarak belirtilebilir. Genel sözlüklerde tercih edilen klasik *tanım* tipi budur (Svensén, 2009: 218).

Bu tip *tanım*lar, *üstanlam* (superordinate, hyperonym) ile ilişki kurularak yapıldığı için her halükârda "bir tür…" olarak okunabilmelidir (Svensén, 2009: 220-221).

LR'de kullanılan *içlemsel tanım*larda (intensional definition) "*bir nev…*" kalıbı kullanılmıştır. *Maddebaşı*, *üstanlam*ıyla ilişkilendirilerek tanımlanmıştır (bk. Tablo 13).

Tablo 13: *LR'de içlemsel tanım örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ājder	اَژْدَرْ	Far.	∴	Mevhum **bir nev** kanatlı hayvan ve adamı yutacak derecede büyük yılan.
erġuvān	اَرْغُوَانْ	Far.	•	**Bir nev** kırmızı çiçek ve kırmızı renk ve kırmızı şarap.
aḫrec	اَخْرَجْ	Ar.	∗	Alacalı, tüylü hayvan ve **bir nev** kuş.
iḥrām	اِحْرَامْ	Ar.	∴	Harem-i Mekke'ye dâhil olmak ve hacıların giydiği siyâb ve minder örtüsü ve **bir nev** yaygı.

abanos	اَبَنُوسْ		•	Malum **bir nev** sert, siyah ağaç.
ābzen	اَبْزَنْ	Ar.	*	İçinde guslolunmak için müstamel **bir nev** havuz ve banyo aleti ve bâdiye.
ʿuyūnü'l-baḳar	عُيُونُ الْبَقَرْ	Ar.	*	**Bir nev** siyah, yuvarlak taneli üzüm.
ibrīsem	اِبْرِيسَمْ	Ar.	•	İpekten mamul **bir nev** iplik.

2.4.2.1.2. Kaplamsal Tanım (Extensional Definition)

Kaplam (extension), bir kavramın kapsadığı diziyi ifade eder ve bir kavramın içerdiği bütün ögelerin ve sınıfların toplamı olarak tanımlanabilir. Örneğin "*motorlu araç*"ın kaplamı '*araç veya motorlu bisiklet veya mobilet veya minibüs veya otobüs veya kamyon*" olarak belirtilebilir (Svensén, 2009: 218).

Hartmann ve James'e (2002: 55) göre bir kavramın *altanlamlar*ına (hyponyms) gönderme yapılarak tanımlandığı *tanım* türüdür. Örneğin öğretim üyesinin "profesör, doçent…" olarak tanımlanması.

Bu *tanım* tipi genel sözlüklerde pek kullanılmaz, daha çok terminoloji sözlükleri ve teknik sözlüklerde kullanılır. LR, her ne kadar pek çok alana ait (ıstılah) terim *kullanım etiket*ine sahip *tanım*lar içerse de *kaplamsal tanım* (extensional definition) örneğine rastlanmamıştır.

2.4.2.1.3. Eş Anlamla Tanım (Synonym Definition)

Sözlüklerde en çok başvurulan *tanım* türlerinden biri de eş anlamlı sözcüklerin toplanması veya eş anlamlı bir öbekten oluşan *tanım*dır. Özellikle soyut sözcüklerin tanımlanmasında sıkça bu yola başvurulmaktadır. Bu tür *tanım*ın dezavantajı döngüselliğe sebep olmasıdır, bu durumda bir eş anlamlılar seti, birbirini tanımlamak için kullanılır.

Hüseyin Remzi (1305: V), LR'de kullandığı iki tür *tanım*dan birinin eş anlamlılarla yapılan *tanım* olduğunu belirtmektedir. Ayrıca art arda sıralanan eş anlamlı sözcükleri, çoğunlukla aralarına birer vâv-ı atf ile birbirinden ayırdığını ifade etmektedir.

LR'de en çok kullanılan *tanım* türü, eş anlamlılarla yapılan *tanım*dır (bk. Tablo 14)

Tablo 14: *LR'de eş anlamla tanım örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ecilleh	اَجِلّهْ	Ar.	•	Celiller, ulular, azamet sahipleri.
ecnās	اَجْنٰاسْ	Ar.	•	Cinsler, türlüler, nevler, gûneler.
iddiẖāl	اِدِّخٰالْ	Ar.	•	Girmek, duhul etmek, dâhil olmak.
edẖine	اَدْخِنَه	Ar.	•	Tütünler ve dumanlar, duhânlar.
āder	آدَرْ	Far.	•	Ateş, nâr, od.
eẕā’	اَذآءْ	Ar.	•	Eziyet, renc, zulüm, cevir, sitem.
inciẕām	اِنْجِذٰامْ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak.
incirād	اِنْجِرٰادْ	Ar.	•	Soyunmak ve çıplak ve üryan olmak.
endāz	اَنْدٰازْ	Far.	•	Atıcı, râmî ve remy edici olan.
inṣifāḳ	اِنْصِفٰاقْ	Ar.	*	Geri dönmek, ricat etmek, avdet eylemek.
infitār	اِنْفِتٰارْ	Ar.	*	Süst ve zayıf ve bî-mecâl omak ve nâtüvân olmak.
ebā	اَبٰا	Ar.	•	Peder, vâlid, baba.
ibtisām	اِبْتِسٰامْ	Ar.	•	Tebessüm etmek ve hafif gülmek.

2.4.2.1.4. Tanımlar ve Eş Anlamlılar Birleşimi (Definition and Synonyms in Combination)

Bu tür *tanım*larda bazen *tanım*ı, birkaç eş anlamlı sözcük de izler. Fakat bu tür durumlarda *tanım*ın farklı parçaları arasındaki ilişkiyi görmek kolay değildir. Birçok açıklamayı bir arada vermek, kullanıcıya *maddebaşı*yla ilgili kaba bir resim sunar. Önce *tanım* verilip arkasından da eş anlamlılar sıralanınca kullanıcı yanlış bir şekilde bunların hem *maddebaşı*nın hem *tanım*ın eş anlamları olduğunu düşünebilir (Svensén, 2009: 240).

LR’de *tanım* ve eş anlamlıların birlikte verildiği pek çok madde vardır. Bu tür *tanım*larda genellikle eş anlamlılar, *tanım* ve açıklamalardan önce gelir. *Maddebaşı*ndan hemen sonra eş anlamlıların gelmesi, kullanıcıyı yukarıda belirtilen eş anlamlıları hem *tanım*ın hem *maddebaşı*nın eş anlamlısı olduğunu düşünme yanlışından korur. Aşağıda (Tablo 15) gösterilen maddelerde eş anlamlı sözcükler, *tanım*dan önce gelmektedir.

Tablo 15: *LR'de eş anlamlıların tanımdan önce geldiği örnekler*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ṭālib	طَالِبْ	Ar.	•	**İsteyici**, **talep ve arzu ve istek edici**, **hâhende** ve ilim tahsilinde şakirt olan kimse; cemi, tullâb ve talebe gelir.
ṭāḳ-ı ḥażrā	طَاقِ حَضْرَا	Ar.	•	Asuman, gök, tâk-ı fîrûze ve tâk-ı târum ve tâk-ı kehlâ ve tâk-ı lâciverdî ve tâk-ı nîlûfer, keza asuman, sema, gök manasına gelir, **nüh-tâk**: dokuz kat gökler ve **dü-tâk**: iki kat, **se-tâk**: üç kat ve **tâk u cüft**: tek ve çift, zevç ve fert.
ṭāḳ	طَاقْ	Ar.	∴	**Kemer**, **kümbet**, **kubbe** ki mukavves binadan ibarettir ve pencere; cemi, tâkât ve tîkân gelir ve musandıra ve çardak ve mihrap ve dağın burun gibi sivrilip çıkmış ucu ve tek manasına ki çift mukabilidir ve deste ve kat.
żiyāʾ	ضِيَآءْ	Ar.	∴	**Ziya**, **aydınlık** ve **nur** ve **rûşenâyî**; nur, ziyadan e'amdır çünkü ziya aydınlığın intişarı mülahazasıyla ve nur intişarı ve sebatı mülahazalarıyla ıtlak olunmuştur ve bazılar indinde bizzat olan aydınlığa zav ve bi'l-araz olan aydınlığa nur ıtlak olunur.

Aşağıda (Tablo 16) gösterilen maddelerde ise eş anlamlı sözcükler, *tanım*lardan sonra gelmektedir.

Tablo 16: *LR'de eş anlamlıların tanımdan sonra geldiği örnekler*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ṭāriḳ	طَارِقْ	Ar.	∴	Sabahyıldızı denilen nurlu ve muzî yıldız ve gece ile gelen kimse ve gece vaki olan **beliyye** ve **mesâyib**.
żafef	ضَفَفْ	Ar.	⁎	Kesret-i iyâl ve taamı yalnızca ekl etmeyip nâs ile beraberce tenâvül eylemek ve taam üzere çok el üşmek ve **zîk** ve **şiddet** ve **izdihâm-ı nâs** ve **fakr** ve **hacet** ve acele etmek, koşmak ve **zayıf** ve **zebun** olmak.
żaġ̱ine	ضَغِينَه	Ar.	∴	Meyletmek ve kin tutmak; cemi, zagâyin gelir ve **hıkd**, **kîne**, **adavet** ve **nefsaniyet**.

ḍarīr	ضَرِيرْ	Ar.	∴	Gözsüz ve âmâ olarak mütevellit olan; cemi, edırrâ gelir ve pek zebun ve nâtüvân ve mehzûl, hasta ve zarar ve ziyana muhtelit olmuş nesne ki ziyân-dîde denilir ve iki zevce beyninde olan ortaklık ve **sabır** ve **şekîb** ve **sabur** ve **mütehammil** adam.
setr	سَتْرْ	Ar.	∴	Örtmek, pûşîde etmek ve perde; cemi, sütûr gelir ve korku ve utanmak ve **akıl** ve **hûş**.

2.4.2.1.5. Karşıt Anlamla Tanım (Antonymy)

Karşıt anlam bilgisi genellikle sıfatlar ve türevleri için verilir. Karşıt anlamlılığın belirtilme sıklığı eş anlamlılık kadar değildir (Svensén, 2009: 251). LR'de bu tür *tanım*larda "zıddı" kalıbı kullanılmış olup bazen karşıt anlamdan önce veya sonra eş anlamlılar da verilmiş ve birtakım açıklamalar da yapılmıştır (bk. Tablo 17).

Tablo 17: *LR'de karşıt anlamla tanımlama*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
reḳāḳat	رَقَاقَةْ	Ar.	•	Rakiklik, incelik, yufkalık ki sehânetin **zıddıdır**.
riḳḳat	رِقَّةْ	Ar.	∴	Rahim ve şefkat manasınadır ki kalp yufkalığından neşet eden mihribânlığa denilir ve rakiklik ve incelik, yumuşaklık, yufkalık ve duruluk ki galizin **zıddıdır**.
serrā'	سَرَّآءْ	Ar.	∴	Ekseriya gece giden adam ve şadlık ve âsânlık ve vüsat ve rehavet ki zarrânın **zıddıdır** ve memnun ve mesrur ve mahzûz olmak.
şefūd	شَفُودْ	Far.	∗	Haram ki helalin **zıddıdır**.
ṭalāḥ	طَلَاحْ	Ar.	∗	Salahın **zıddıdır**, azgın ve fasit ve tebeh-kâr olmak.
ʿizz	عِزّْ	Ar.	•	Zillin **zıddı** ki şeref ve azamet ve kavi, şedit, azîm ve aziz ve şerif ve âlî-kadr olmak ve muteber ve muhterem olmak ve kavi ve şedit olmak.
ʿiṣyān	عِصْيَانْ	Ar.	•	İtaatin **zıddı** ve emre inkıyat etmeyip serkeşlik etmek.
ḥulüvv	حُلُوّْ	Ar.	∗	Tatlı ki acının **zıddıdır**.

2.4.2.1.6. İşlevle Tanımlama (Description of the Function of the Lemma)

Amacı kullanıcıya anlamadığı sözcüklerle ilgili pratik bir yardım sunmak olan genel sözlükler için işlev sözcüklerini tanımlamak zordur. Böyle sözlüklerde bu tür sözcüklerin genellikle işlevi açıklanarak tanımı yapılır (Svensén 2009: 241).

LR'de özellikle Arapçada kullanılan bazı kalıp ve cer harfleri, işlevleriyle tanımlanmıştır (bk. Tablo 18).

Tablo 18: *LR'de işlevle tanımlama örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ilā	اِلٰى	Ar.	•	Harf-i cerdir "intiha" ve "ibtidâ-yı gâyet" ve "maiyet" ve "tebyîn" ve "adavet" ve "lâm-ı cârre" ve "fî" ve "inde" ve "tekit" manalarına gelir.
bi	بِ	Ar.	∴	Harf-i cer olup ma'nâ-yı müte'addidesi olduğu gibi ma'nâ-yı sâbıka dahi gelir.
be	بَ	Far.	•	"ile" ve "de" ve "be" manalarında müstamel edât-ı Fârisîdir.
ḥattā	حَتّٰى	Ar.	∴	Harf-i cerdir, gayet manasına delalet eder ve talil için ve illâ gibi istisna manasına dahi gelir ve medhûlünü cer eder ve bir kelamı tasdik zımnında irat olunacak diğer bir kelamı açmak için ve murat ve maksudu ifade zımnında ibtidâ'en kullanılır bir edattır.
ḫalā	خَلٰا	Ar.	∗	Harf-i cerdir, istisnaya delalet eder.
rubbe	رُبَّ	Ar.	∗	Harf-i cerdir, nekreden gayrıya dâhil olmaz ve taklîl veya teksire delalet eder.
ʿadā	عَدٰا	Ar.	∴	İstisna için kullanılır bir harftir, şu hâlde harf-i cer olmak münasebetiyle dâhil olduğu kelimeyi cerr eder veyahut fi'l-i müte'addî olup dâhil olduğu kelimeyi nasbeder ve tecavüz etti manasına gelir, mamafih, maada terkibi tecavüz eden ve başka ve baki olan manasına gelir.

2.4.2.1.7. Gündelik Dile Kullanılan Sözcüklerin Tanımlanması

Gündelik dile ait sözcüklerin kapsamlı bir şekilde tanımlanması çoğu kullanıcıya tuhaf ve komik görünebilir (Svensén 2009: 77). Bu tür bazı sözcükler

LR'de "malumdur, maruftur, meşhur" ifadeleri kullanılarak belirtilmiş, ayrıntılı açıklama yapmaktan kaçınılmıştır (bk. Tablo 19).

Tablo 19: *LR'de gündelik dilde kullanılan sözcüklerin tanımlanması*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
şarāb	شَرَابْ	Ar.	•	İçilecek nesne ve üzüm suyundan mamul maruf içki ki müskirattandır.
arāba	اَرَابَه	Far.	•	Maruftur ve envaı vardır, işbu şekilde irâ'e olunan yük arabası olup eşya nakli için kullanılır.
bāẕincān	بَاذِنْجَانْ	Ar.	•	Patlıcan denilen maruf sebze.
bebġā	بَبْغَا	Ar.	•	Papağan denilen eğri gagalı maruf kuştur.
bürdā'	بُرْدَاءْ	Ar.	∗	Sıtma ki maruf marazdır.
jeġāv	ژَغَاوْ	Far.	•	Fuhş mahalli ki malumdur.
şād-ḫār	شَادْ خوَارْ	Far.	∗	Fahişe ki malumdur.
şencār	شَنْجَارْ	Ar.	∗	Eşek marulu denilen nebat ki hava cıva namıyla meşhurdur, şingâr-ı Fârisî mu'arrebidir.
süheyl	سُهَيلْ	Ar.	•	Meşhur bir parlak yıldızın ismidir.
şāşenk	شَاشَنكْ	Far.	∗	Tambur denilen meşhur çalgı aleti.
şelcem	شَلْجَمْ	Ar.	∗	Şalgam dedikleri meşhur nebat ki kökünden taam yapılır ve kendisinde kükürt olduğuna mebni kanı tashih eder; cemi, şelâcim gelir.

2.4.2.2. Köken Bilgisi (Etymological Information)

Köken bilimi, sözlüksel birimler veya biçimler arasındaki ilişkiyi araştırıp bir aşamayı temsil eden birimlerden hangisinin, sonrakinin kökeni olduğunu belirlemeye çalışan bir sözlükbilimi dalıdır. Belirli bir sözlüksel birimin kökeni, tarihi ve gelişimini araştırmak da sözlükbiliminin görevidir. Köken bilgisi, sözlük maddelerinde yer verilen temel bilgilerden biridir (Burkhanov, 1998: 79).

Sözlüklerde köken bilgisine yer verme, Thomas Blount'un 1656 yılında *Glossographia* adlı İngilizce sözlüğünü yayımlamasıyla başlamıştır. Sözlüklerde köken bilgisine yer vermenin biri akademik biri de pedagojik başlıca iki amacı vardır. Birincisi akademik araştırmalar için akademisyenlere, sözcüğün kökeniyle ilgili ihtiyaç duydukları ayrıntılı bilgileri sağlamak, ikincisi de genel sözlük kullanıcılarına sözcüklerin tarih içinde geçirdikleri değişimi göstererek dilin tarihçesi ve kültürü hakkında onlara paha biçilmez bir kavrayış kazandırmaktır (Yong ve Peng, 2007: 165-166).

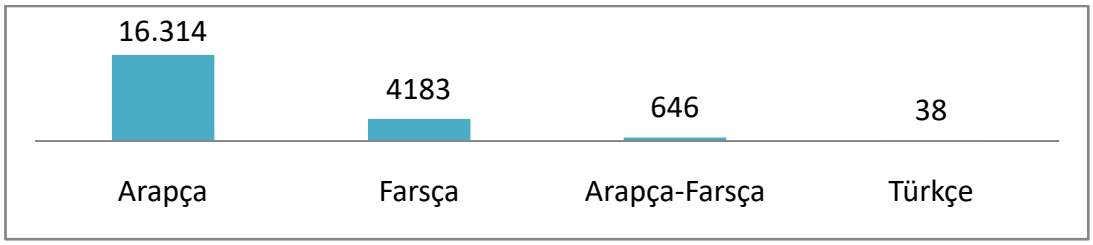
Svensén, sözlük satın alan pek çok kişinin gerçekten dile ilgi duyduğunu, sözcükler hakkındaki gerçekleri merak ettiğini ve sözcüklerle ilgili aşağıdaki sorulara cevap bulmayı umduğunu belirtir:

i. Bu sözcük yerli mi, ödünçleme mi yoksa yabancı mı?
ii. Yerli değilse nereden geldi, ilk olarak dilime nasıl girdi?
iii. İlk kez nerede ve ne zaman kullanıldı?
iv. İlk şekli nasıldı ve bugünkü şekline nasıl geldi?
v. İlk anlamı neydi ve bugünkü anlamını nasıl kazandı, çokanlamlıysa anlamları arasındaki ilişki nedir (Svensén, 2009: 333)?

LR'deki 21.181 *maddebaşı*nın tamamı için *köken bilgisi* verilmiştir. Çok az sayıdaki Türkçe kökenli *maddebaşı*nın yanına da herhangi bir köken bilgisi yazılmamak suretiyle Türkçe oldukları belirtilmiştir. Ancak söz konusu köken bilgisi yukarıdaki sadece ilk soruya cevap verecek niteliktedir.

Aşağıda (Şekil 7), LR'nin içerdiği 16.314 adet Arapça, 4183 adet Farsça kökenli sözcük, 646 adet Arapça-Farsça birleşimi şeklinde tamlama ve 38 Türkçe kökenli *maddebaşı* olduğu bilgisi grafik olarak gösterilmiştir.

Şekil 6: *LR'deki maddebaşlarının kökenlerine göre sayıları*

LR'de bazı maddebaşları için de "galat" kaydı düşülerek doğru olduğu düşünülen şekilleri verilmiştir, bazen de *maddebaşı*nda doğru biçimde yer aldığı düşünülen sözcüğün galatı gösterilmiştir (bk. Tablo 20).

Tablo 20: ***LR'de galat bilgisi verilen madde örnekleri***

MB	**AHY**	**Kök.**	**KAB**	**Tan.**
zenberek	زَنْبَرَكْ		*	**Zenbûrekten galattır**, yay gibi kurulup boşanan alet ki şekli zenbûrektedir.
aʿnī	اَعْنى	Ar.	∴	Herkesin söylediği sözü izah zımnında kullandıkları "yani" kelimesinin fasihi olup murat ederim, demek isterim ki manasınadır **"yani" ise galat tabirdir.**
bāt	باتْ	Ar.	*	Kati demek olup bât pazarı dahi bu manada olarak kati surette olan ahzüitanın pazarı demektir, **bitpazarı tabiri galattır.**
beter	بَتَرْ	Ar.	•	**Bedterden galattır**, ziyade hayırsız ve bed olan.
peşrev	پَشْرَوْ	Far.	•	Çalgı ile çalınan bir nev makam, bu kelime **pîşrevden galattır.**
divit	دِوِيتْ		•	**Devât kelimesinin galatıdır**, oraya müracaat oluna.
zerde-çūb	زَرْدَه چُوبْ	Far.	•	Bir nev sarı kök ki **galat olarak zerde-çâv dahi denilir.**
züḳāḳ	زُقاقْ	Ar.	•	Mahalle arasında iki tarafı hane veya duvar olan yola denilir, **galatı sokak**; cemi, ezikka.
cül	جُلْ	Ar.	•	Bir nesnenin çoğu ve ekserisi ve **ata vurulan çul ki bundan galattır**.

Yukarıda (Tablo 20) maddebaşı konumunda bulunan "**zenberek, beter, peşrev, divit ve ḫallāc**" kullanımlarının galat olduğu belirtilerek, doğru şekillerine dair bilgi verilmiştir. "**aʿnī, bāt, zerde-çūb, züḳāḳ, cül**" maddebaşlarının da doğru olduğu belirtilerek galat biçimleri hakkında bilgi verilmiştir.

LR'de bazı maddebaşları için "sebeb-i tesmiye" bilgisi yani *maddebaşı*nın neden o anlamda kullanıldığı bilgisi verilmiştir. Hüseyin Remzi (1305: 5) "*Bundan başka Ahterî-i Kebîr nam lügât mecmuası gibi kelimelere yalnız bir lafız ile mana vermeyip îzâhât-ı lâzımeyi havi ve ekser kelimâtın sebeb-i ıtlâk ve tesmiyesini dahi mübeyyindir.*" ifadesiyle bunu sözlüğünün bir üstünlüğü olarak dile getirmektedir (bk. Tablo 21).

Tablo 21: *LR'de sebeb-i tesmiye bilgisi verilen madde örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
Şām	شَامْ	Ar.	•	Malum kıta ki kıblenin sol tarafında olması bâ'is-i tesmiyedir, Yemen ülkesine **bu veçhile ıtlaka sebep** yemîn-i kıblede olduğu gibi.
şāhīn	شَاهِينْ	Far.	•	Malum bir nev yırtıcı kuş ki sayd için beslenir, evvelleri **şahlara mahsus olmasına mebni onlara nispet edilerek tesmiye edilmiştir** ve ta'rîb edilerek cemine şevâhîn denilmiştir.
elf	اَلفْ	Ar.	∴	Ülfetten me'hûzdur ki **bilcümle hurûf ile ülfet eylediğinden bu isim ile tesmiye edilmiştir** ve hurûf-ı hecâdan harf-i evvel itibar olunmuştur ve bin adedi ve bin adet şey vermek ve üns ve ülfet eylemek.
cebūn	جَبُونْ	Ar.	∗	Korkmak ve bir nev eski dünya maymunu ki bunun baldırları olduğundan en ziyade insana şebîh bu maymundur, etibbâ-yı kadîme müşabehetinden naşi insan yerine bunu teşrih ederler idi, **ziyade korkak olduğundan bu veçhile tesmiye edilmiştir**.
cedīd	جَدِيدْ	Ar.	∴	Yeryüzü ve pek nasipli adam, tezgâhından henüz kesilmiş bez ve yeni nesne, **bu sebepten yeni şeye cedit tesmiye olunmuştur**.
dest-zen	دَستْزَنْ	Far.	∗	Pişman olan, nadim olan, **sebeb-i tesmiyesi**, mahall-i te'essüf ve nedamette ellerini birbirine veya dizlerine vurmalarıdır.
dünyā	دُنْيَا	Ar.	•	Bulunduğumuz kürre-i arz ki ahiret mukabilidir, **bu âleme sebeb-i ıtlâkı ahirete yakın olduğu içindir** veya semadan alçak bulunduğuna mebnidir.

Yukarıda (Tablo 21) verilen örneklerde "Şam"ın, kıblenin solunda olduğu için; "şahin"in şahlara özgü bir kuş olduğu için; "elf"in (bin), bütün sayılarla ülfet ettiği için; "cedîd"in, tezgâhından yeni kesilmiş bez anlamı olduğu için; "dest-zen"in, pişman olanlar ellerini birbirine veya dizlerine vurdukları için; "dünya"nın, ahirete yakın olduğu veya gökten aşağı konumda olduğu için böyle adlandırıldığı bilgisi verilmiştir.

2.4.2.3. Kullanım Bilgisi (Usage Information)

Kullanım bilgisi, sözlük hazırlayıcısı tarafından kullanım temelinde sunulan bilgi kategorilerinden biridir (Hartmann ve James, 2002: 150). *Kullanım bilgisi*nde

esas olan *maddebaşı*nın farklı bağlamlardaki kullanımını açıklamak ve farklı alanlara özgü *kullanım bilgisi*ni vererek *tanım*ı daha belirgin hale getirmektir (Aslan, 2017b: 60).

LR, Hüseyin Remzi'nin kendi beyanıyla dönemindeki KMT, AK ve VL'den farklı olarak pek çok bilim dalına ait terimleri, ayrıntılı açıklamalarıyla sunmaktadır:

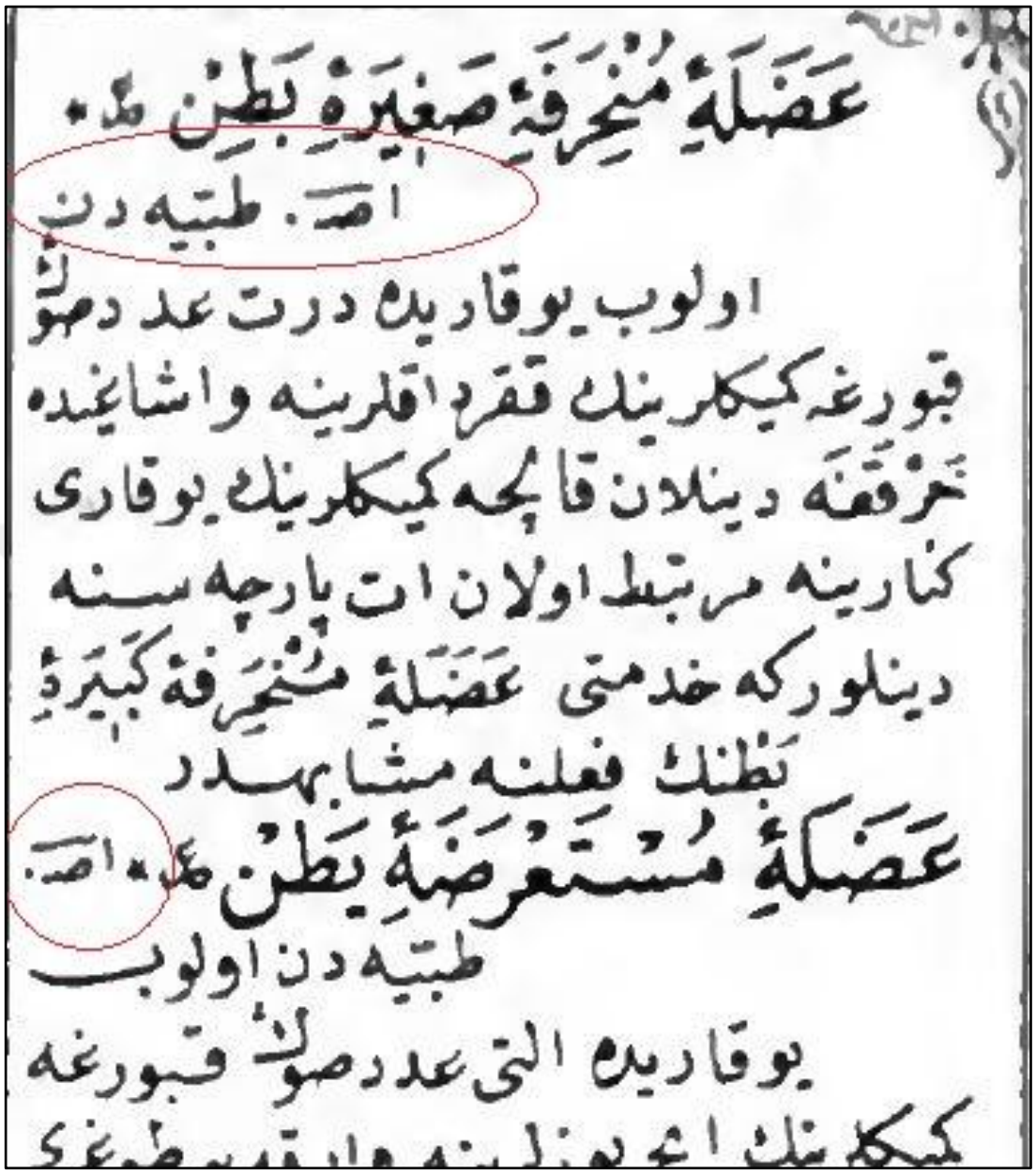
> Evvelemirde *Kâmûs* ve *Vankulu* ve *Ahterî-i Kebîr* ve emsali lügât mecmuaları Fârisî lügâtini ve vasf-ı terkîbîleri ve ekseriyet üzere kullanılan ism-i fâ'il ve ism-i mef'ûlleri ve masdar-ı mîmî sîgalarını ve bahusus zaç yağı manasına olan hâmız-ı kibrît gibi kimyâ-yı ma'denî ve a'zâ-yı tezkîr-i nebâtın iki demet teşkili manasına olan sünâyyi'ü'l-ah gibi ilm-i nebâtât ve koyunların karaciğerlerinde marazi olarak mütevellit olup kelebek namıyla yâd olunan yassı solucan manasına olan dûdü'l-kebd gibi ilm-i hayvânât ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manaya gelen sadâ-nüvis gibi ilm-i hikmet-i tabî'iyye ve gırtlak manasına olan şiryân-ı şizen gibi ilm-i teşrîh ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manalara gelen hıyâr-ı ayb ve hükûmet-i adl gibi ilm-i fıkh ve yine mahallinde beyan olunan manalara gelen hukûk-ı mezû'a ve i'tirâzü'l-gayr gibi kavânîn ve nizâmât ve şibh-i ma'în gibi ilm-i hendese ve aded-i müteşâbih gibi ilm-i hisâb ıstılahlarını ve hakeza ulûm ve fünûn-ı sâ'ire ıstılâhâtını ve *protesto* ve *sekvestro* ve *bikarbonat dö sud* ve *sulfato* ve *aval* ve *retorisyon* gibi adi ve fennî ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi cami değildir. Hâlbuki bu mecmua tadat olunan ulum ve fünûndan fazla ulum ve fünûn ıstılâhâtını ve ma'a-hâzâ Türkçe ibare arasında müstamel fennî ve adi ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi ve ef'âl-i insâna taalluk ederek gerek müstamel ve gerek ileride fünûn ve ulum terakki ve tevsi ettikçe istimale kabiliyeti olan elfâzı *Kâmûs* ve *Vankulu*'nda münderiç olan tafsilat dairesinde manalarıyla camidir.
>
> (Hüseyin Remzi, 1305: III-IV)

LR'de toplam 33 alana ait 1666 terim *kullanım etiketi*yle *maddebaşı* olarak yer almaktadır. Terimlerin ait olduğu alanlar ve sayıları aşağıda (Tablo 22) gösterilmiştir.

En çok terim tıp alanına aittir. Kendisi de bir tıp doktoru olan Hüseyin Remzi, 825 terimle en çok tıp alanından terimlere yer vermiştir. Tıp alanına ait terimler hem sayı bakımından hem de uzun açıklamalarından dolayı sözlük hacminde oldukça geniş yer kaplamaktadır.

Terimler, "ıstılah" sözcüğünün Kesit 10'daki gibi kısaltılarak kullanılmasıyla etiketlenmiştir ve böyle maddelerin çoğunun *tanım*ı *kullanım etiketi*yle başlamaktadır.

Kesit 10: *Terim (ıstılah) kullanım etiketi örneği*

LR'yi diğer Osmanlıca sözlüklerden ayıran en önemli özelliği, içerdiği terimler olmalıdır. Yavuzarslan'a (2009: 150) göre Hüseyin Remzi, Osmanlı bilim dünyasında kullanılan terimleri de içeren mükemmel bir sözlük hazırlamıştır.

Hüseyin Remzi'nin LR'de yer verip tanımladığı tıp terimleri üzerine, tespit edebildiğimiz kadarıyla bugüne kadar bir çalışma yapılmamıştır.

LR'yi okuma sürecinde pek çok Osmanlıca sözlükle yapılan karşılaştırmada da yukarıda ifade edildiği gibi bu terimlerle karşılaşılmamıştır.

Tablo 22: *LR'de yer verilen terimlerin alanlarına göre sayıları*

Terimin Ait Olduğu Alan	Terim Sayısı
Tıp	825
Fıkıh	267
Nebatat	226
Kimya	60
Nizamiye	53
Hayvanat	50
Riyaziye	29
Aruz	25
Hendese	23
Hikmet-i tabî'iyye	22
Nahiv	14
Sarf	13
Nücûm	12
Heyet	9
Hukûk-ı düvel	7
Coğrafya	5
Belagat	4
Musiki	3
Askeriye	2
Hikemiyye	2
Hikmet	2
Tecvit	2
Arâziyye	1
Arz	1
Beyan	1
Cebir	1
Edebiyat	1
Kanun	1
Kitabet	1
Mantık	1
Satranç	1
Teşrih	1
Topografya	1

LR'deki diğer kullanım bilgileri, tanımlamanın bir parçası olarak "*makamında/manasında müstamel/kullanılır*" kalıbıyla verilmiştir (bk. Tablo 23).

Tablo 23: *Tanımlamanın bir parçası olarak kullanım bilgisi örnekleri*

MB	**AHY**	**Kök.**	**KAB**	**Tan.**
sübḥānellāh	سُبْحٰانَ اللّٰهْ	Ar.	∴	**Tespih manasında**dır ki Hak Teâlâ'yı sahibe yani zevce ve veletten vesair nekâyisten ve şân-ı ulûhiyyete münâfî izâfâttan kemaliyle tenzih ve takdis, kalbi ve lisanıyla tenzih ve takdis ederim demektir ve taaccüp ve **teneffür makamında** dahi kullanılır eğer taaccüp **makâm-ı istihsân** ise bunun hâlıkını bu halk-ı bedî' için mahsus tespih ederim demektir ve eğer **makâm-ı istihcân** ise bundan hazret-i Bârî Teâlâ'yı tenzih ve takdis ederim demektir.
elā	اَلَا	Ar.	⁎	Harf-i istiftâhtır ki kelam onunla bed' olunur ve beş vecih üzere yani "tembih ve tevbih", "inkâr", "istifhâm ani'n-nefy", "arz", "has ve tahzîz" **makamında kullanılır.**
evlā leke	اَوْلٰى لَكَ	Ar.	⁎	**Tehdit makamında**, ikâb ve helak sana her veçhile elyak ve sezadır manasına terkîb-i Arabîdir.
ḫoş-āmed	خُوشْ آمَدْ	Far.	•	Hoş geldiniz, safa geldiniz **makamında hitaptır**.
raḥime	رَحِمَ	Ar.	•	Rahmet eylesin manasına dua **makamında müstamel** fi'l-i mâzî.
zi	زِ	Far.	•	Ez, den, min **makamında vaki** harf-i cerr-i Fârisîdir.
şāʾe	شٰاْءَ	Ar.	•	Diledi, murat eyledi ve inşallah, Hak Teâlâ hazretleri dilese ve murat eylese **manasında bir kelime-i tevessüldür.**
şād-bāş	شٰادْ بٰاشْ	Far.	•	Aferin, maşallah **manasında kelime-i tahsîndir**.
şāhā	شٰاهٰا	Far.	•	Ey şah ve ey padişah **manasında nidadır**.

Maddebaşlarıyla ilgili kullanım etiketleri, özellikle dil öğrenicilerine yönelik hazırlanan sözlüklerde bulunması gerekli özelliklerdendir. Mukaddimesinden Arapça ve Farsçaya hâkim olmayan bir kitleye hitap ettiği anlaşılan LR'de bu bilgilerin yer alması, sözlüğün amacıyla uyumludur.

Aşağıda (Tablo 24) çeşitli bilim alanlarına ait terim işaretleyen *kullanım etiketi* içeren madde örnekleri gösterilmiştir.

Tablo 24: *LR'deki terim kullanım etiketi örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
aḫmaʿ	اَخْمَعْ	Ar.	*	**Is. tıbbiyyeden olup** hamaylı şeklinde üç köşeli manasınadır ki unkun adalâtından yani boynun etlerinden birini şeklen tavsif eder.
üdre	اُدْرَه	Ar.	*	Kasık yarığı ve yel itip haya büyümek ve **ıs. tıbbiyyeden olup** fıtık vukuunda hasıl olan yumrunun mazrufuna yani içindeki şeye denilir.
idmān-ı beden	اِدْمَانِ بَدَنْ	Ar.	*	**Is. tıbbiyyeden** olup insanı fevkalade olarak sarf-ı kuvvet ve makderet ettiği hâlde yorulmayarak yine icrâ-yı harekete müheyya kılmaya denilir.
edeme	اَدَمَه	Ar.	*	**Is. tıbbiyyeden** olup cildin ikinci tabakasına yani beşereden sonraki tabakaya denilir.
arāżī-i emīriyye	اَرَاضِىءِ اَمِيرِيَّه	Ar.	*	Rakabesi cânib-i beytü'l-mâle ait olarak ihale ve tefvizi taraf-ı Devlet-i Aliyye'den icra olunagelen ve yalnız hukûk-ı tasarrufiyyesi şuna buna tefviz olunan tarla ve çayır ve yaylak ve kışlak ve korulara ve emsali yerlere denilir ki **ıs. fıkhiyyedendir.**
arāżī-i ḫarāciyye	اَرَاضِىءِ خَرَاجِيَّه	Ar.	*	**Is. fıkhiyyeden olup** hîn-i fethte gayrimüslim olan, asıl yerliler elinde terk ve ibkâ olunan yerlere denilir.
arāżī-i ʿöşriyye	اَرَاضِىءِ عُشْرِيَّه	Ar.	*	**Is. fıkhiyyeden olup** hîn-i fethte gânimine tevzi ve temlik olunan yerlere ıtlak olunur.
arāżī-i memlūke	اَرَاضِىءِ مَمْلُوكَه	Ar.	*	**Is. fıkhiyyeden olup** ber-vech-i mülkiyyet tasarruf olunan yerlere denilir.
arāżī-i mevāt	اَرَاضِىءِ مَوَاتْ	Ar.	*	**Is. fıkhiyyeden olup** kimsenin mülkü ve bir kasaba veya karyenin merası veya baltalığı olmadığı hâlde aksâ-yı ümrândan ba'îd yani kasaba veya karyenin en kenarındaki hanelerden cehîrü's-savt olan kimsenin sedası istimâ' olunan yerlere ıtlak olunur.

2.4.2.4. Örnekler (Examples)

Örnekler ve görseller *tanım*ların devamı ve uzantısıdır. Yazım ve telaffuz gibi, *sözlükbilimi* iletişiminde de destekleyici faktörlerdir. *Tanım*ları tamamlar ve pekiştirirler. Örnekler, sözlük kullanıcılarının sözcükleri doğru anlamalarına ve doğru bağlamda kullanmalarına yardımcı olur (Yong ve Peng, 2007: 36).

Örnekler, bir sözcüğün belirli bir anlamını göstermek veya onu daha geniş bir bağlamda kullanıcıya sunmak için kullanılır. Örnekler alıntılanarak veya derlemden çekilerek tanıklanabileceği gibi *sözlük hazırlayıcısı* tarafından da oluşturulabilir (Hartmann ve James, 2002: 53).

Burkhanov örnek kullanımıyla ilgili önemli ve tartışmalı şu iki soruya dikkat çeker:

i. Örnekler birincil bir kaynaktan mı alıntılanmalı yoksa sözlük hazırlayıcısı tarafından mı oluşturulmalı,
ii. Birincil bir kaynaktan alıntı yapılacaksa bu edebî bir metin mi olmalı yoksa sözlü iletişim kaydı mı olmalı? (1998: 261)

Örneklerin, *tanım*ların anlaşılmasında ne kadar önemli bir rol sahibi olduğu açıkça görülmektedir. Özellikle tarihî sözlüklerdeki eskicil sözcüklerin doğru bir şekilde anlaşılabilmesi, örneklerin yardımı olmadan neredeyse imkânsız görünmektedir.

LR'de örnek kullanımına çok az yer verilmiştir. Örnekler, tespit edebildiğimiz kadarıyla *tanım*lardan sonra "mesela" kalıbı kullanılarak aktarılmıştır (bk. Tablo 25).

Tablo 25: *LR'de örnek kullanımı*

ʿaded-i tām	عَدَدِ تَامّْ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup eczâ-yı muhtelifesinin yekûnu kendisine müsavi olan adede denilir, **mesela 6 adedinin nısfı 3 ve sülüsü 2 ve südüsü 1 ki mecmuu altı adedine baliğ olur.**
ʿaded-i ġayr-ı müteşābih	عَدَدِ غَيْرِ مُتَشَابِهْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendisini terkip eden âhâdları yani birleri cins-i vâhidden ibaret olmayan adede denilir, **mesela beş kuruş, on iki para veyahut sekiz kıyye, yüz dirhem denildiği vakitte eczasının bir kısmı kuruş ve bir kısmı para veyahut bir kısmı kıyye, diğer kısmı dirhem olması gibi ihtilâf-ı cinsten ibarettir.**

2.4.2.5. Çapraz Gönderim (Cross-Reference, Mediostructure)

*Çapraz gönderim*i bir başvuru kaynağındaki bilgilere erişmeyi kolaylaştıran sözcük veya semboller olarak tanımlayan Hartmann ve James (2002: 32) sözlüklerinde *çapraz gönderim*de bulunmak için (=>) işaretini kullanmışlardır.

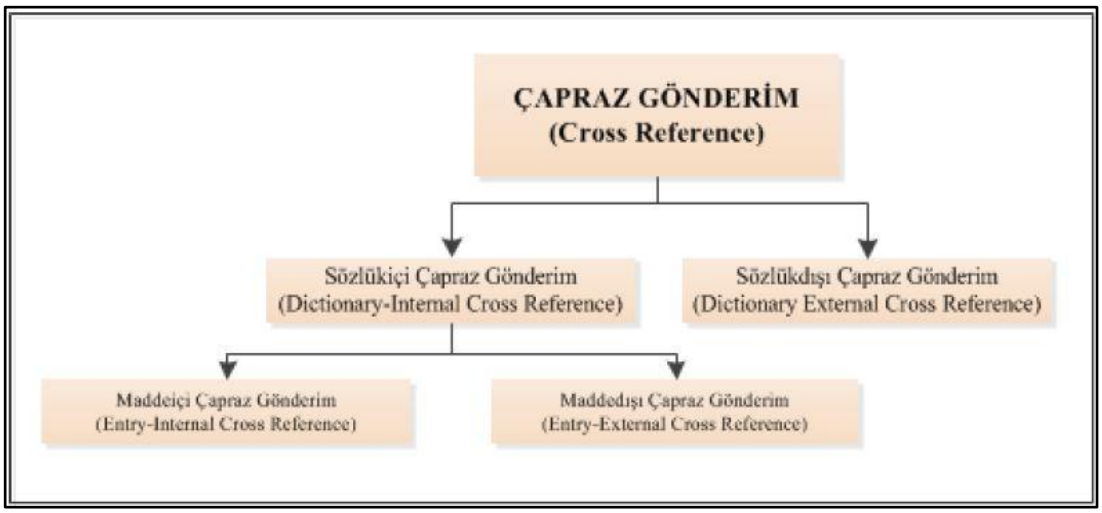
*Çapraz gönderim*ler yerden tasarruf etme, aynı bilgilerin farklı yerlerde gereksiz yere tekrarlanmasından kaçınma işlevi gördüğü gibi kullanıcıyı ilgili bilginin daha çok olduğu yere yönlendirerek sözlükte sunulan bilgiden azami derece yararlanmasını sağlama işlevi de görür (Yong ve Peng 2007: 100).

*Çapraz gönderim*i *sözlük içi* (dictionary-internal) ve *sözlük dışı* (dictionary-external) olmak üzere ikiye ayıran Bergenholtz ve Tarp'a göre *çapraz gönderim*ler hazırlanırken şu ilkelere dikkat edilmelidir: Bir dizi işlevsel ve yeterince şeffaf ilkelere göre yapılandırılmalıdır. *Çapraz gönderim*ler için hangi biçim tercih edilirse edilsin, sözlük boyunca tutarlı olmalıdır. Aksi takdirde kullanıcıyı doğru bir şekilde yönlendirme işlevini yerine getiremezler. Bir sözcüğe *çapraz gönderim*de bulunuluyorsa gönderimin yapıldığı yerdeki biçimiyle, ilgili yerdeki biçimi tamamen aynı olmalıdır (1995: 215-219; Svensén 2009: 388-389).

Sözlük içi çapraz gönderim (dictionaryinternal cross reference) sözlük içindeki bir yere gönderimde bulunur, *sözlük dışı çapraz gönderim* (dictionaryexternal cross reference) ise başka esere yönlendirir. *Sözlük içi çapraz gönderim*i ikiye ayıran Svensén, *madde içi çapraz gönderim* (entry-internal cross reference), kullanıcıyı aynı maddenin içinde başka bir yere yönlendirdiğini, *madde dışı çapraz gönderim*in (entry-external cross reference) ise aynı sözlük içinde başka bir yere yönlendirdiğini belirtir (2009: 388).

Aşağıda (Şekil 7) Aslan'ın (2017b), Svensén'daki (2009: 388) *çapraz gönderim* türleri için oluşturduğu görsel aktarılmıştır:

Şekil 7: *Çapraz gönderim türleri*

LR'deki bazı maddelerde *çapraz gönderim*ler kullanılmıştır. *Sözlük içi çapraz gönderim*ler "X'e bakıla" ve "tafsilatı X'tedir" kalıbı ile *sözlük dışı çapraz gönderim*ler ise "tafsilatı X'tedir" kalıbıyla belirtilmiştir. Birbirini takip eden aynı anlama sahip maddebaşları "bi-ma'nâhu eyzan" kalıbıyla kendinden önce gelen maddeye *çapraz gönderim*de bulunulmuştur.

Aşağıda (Tablo 26) *sözlük içi çapraz gönderim* örnekleri gösterilmiştir.

Tablo 26: *LR'de madde dışı çapraz gönderim örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ümmüʾd-dimāġ	أُمُّ الدِّمَاغْ	Ar.	*	Baş kemiği içinde bir nev örtünün ismi olup bir manada olmasıyla **tafsilatı, ümmü's-sulbe tabirindedir**.
bünn	بُنّْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile kahve denilen hububatın ağacına denilir ki halk bunu hâzım gibi kavurarak suyunu taam üstüne içerler, **tafsilatı "kahve" kelimesinde görülür**.
pādşā	پادْشَا	Far.	*	Sâhib-i cihân manasına bir terkip olup **tafsilatı zirdedir**.

cenb	جَنبْ	Ar.	∴	Yan, pehlû, yan taraf ve semt ve nahiye ve bir kimsenin yanı ağrımak ve fasl u mezemmet ve şetm eylemek ve öte kakmak ve defeylemek ve müştak olmak ve bir yere garip olarak nüzul etmek ve bir nesneye kemâl-i ârzû ve hâhiş sebebiyle muzdarip ve bikarar olmak ve bir şeyin büyük ve azîm ve hayli çoğuna ve engin yerine denilir, **zatülcenp:** satlıcan illeti, **tafsilatı zatülcenp kelimesindedir**.

Aşağıda (Tablo 27) gösterilen **"direfş-i kāviyān"** maddesinde **"tafsilatı tarihtedir**", **"sidretü'l-müntehā"** maddesinde de **"bunun keyfiyyât-ı mufassalası tefâsirde mezkûrdur"** denilerek sözlük dışı gönderimde bulunulmuştur. Bu şekilde belirli bir adrese yönlendirmeyen bir *çapraz gönderim*in kullanıcının işin kolaylaştırma işlevi görmeyeceği açıktır.

"ā" maddesindeki **"tafsili, Mufassalât'ta gelir"** *çapraz gönderim*inde geçen **"Mufassalat"**ın hangi eser olduğu sözlüğün yazıldığı dönemdeki kullanıcılar için belli olsa da sonraki devirler için belirsizdir.

Tablo 27: *LR'de sözlük dışı çapraz gönderim örnekleri*

MB	**AHY**	**Kök.**	**KAB**	**Tan.**
direfş-i kāviyān	دِرَفْشِ كَاوِيَانْ	Far.	•	Ferîdûn Şah'ın sancağı ki onu bir demirci kaldırıp Dahhâk üzerine huruç eylemiştir, **tafsilatı tarihtedir**.
sidretü'l-müntehā	سِدْرَةُ الْمُنْتَهٰى	Ar.	•	Yedinci kat gökte bir ağaçtır ki ulûm-ı mahlûk ona müntehî olup ötesine tecavüz eylemek ilmullâha muhavveldir, **bunun keyfiyyât-ı mufassalası tefâsirde mezkûrdur**.
ā	آ	Ar.	∗	Harf-i nidâdır, münâdâ-yı ba'îde nida olunur, cevher-i kelimede olduğu hâlde asliye denildiği gibi istif'âl kelimesinin elifi dahi vasliyyedir, daha on nev elif vardır ki **tafsili, Mufassalât'ta gelir**.

Aşağıda (Tablo 28) “bi-ma’nâhu eyzan” kalıbıyla gerçekleştirilen *çapraz gönderim*ler, bir önceki maddeye gönderimde bulunmaktadır.

Tablo 28: *LR'de bi-ma'nâhu eyzan kalıbıyla yapılan çapraz gönderimler*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
iḥtişār	اِحْتِشَارْ	Ar.	∴	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve adamın başı pek büyük ve şedit olmak.
inḫizāl	اِنْخِزَالْ	Ar.	∴	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve beli kırılmış gibi ağır yürümek ve birinin kelamına cevap vermek.
peşīze	پَشِيزَه	Far.	*	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve balık pulu ve bıçak ve kılıç kabzası ve çadır eteğinin pervazı.
pelk	پَلَكْ	Far.	*	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve asılmış şey.
pencpāye	پَنجْپَايَه	Far.	*	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve burûc-ı isnâ aşerden Seretan burcu.
peyġamber	پَيْغَمْبَرْ	Far.	•	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve Allahutaala tarafından abdlerine emir ve nehiy, tebşir ve inzâr ve tebliğine memur olan zât-ı şerîf, resul, mürsel, nebi.
taġniye	تَغْنِيَه	Ar.	•	**Bi-ma’nâhu eyzan** ve bir adamı zengin kılmak ve teganni ettirmek.

İç kapağında 245 adet “*resim*” içerdiği bilgisi verilen LR’deki 246 maddede görsellere *çapraz gönderim*de bulunmuştur. Bir maddenin *parçacıl yapı*sında yer alan görsellere yapılan göndermeler, *madde içi çapraz gönderim* örneğidir. Bu *çapraz gönderim*ler çoğunlukla “şekilde görüldüğü/gösterildiği/irâe olduğu veçhile” kalıplarıyla gerçekleştirilmiştir (bk. Kesit 11).

Kesit 11: *LR'de madde içi çapraz gönderim örnekleri*

Aşağıda (Tablo 29) *parçacıl yapı*da yer verilen görseller için kullanılan *madde içi çapraz gönderim* örnekleri gösterilmiştir.

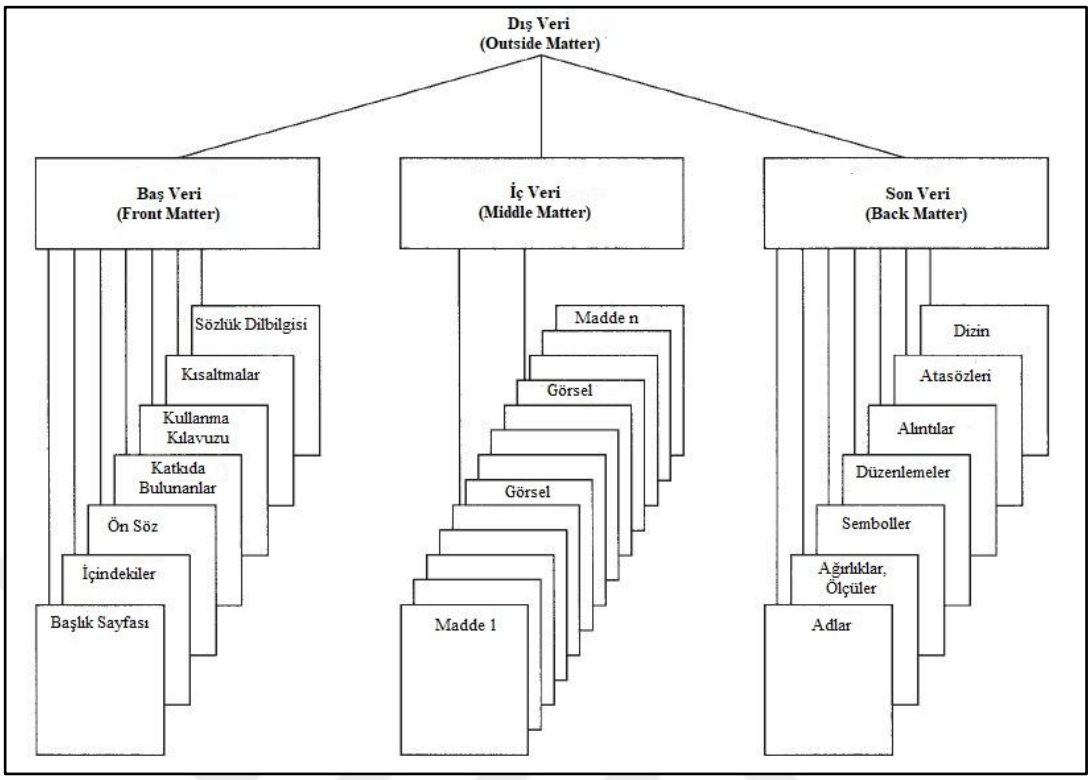
Tablo 29: *LR'de madde içi çapraz gönderim örnekleri*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
āẕer-gūn	آذَرْ گُونْ	Far.	•	**Şekilde gösterildiği vecih üzere** ayçiçeğine derler ki buna bazı mahalde gündöndü denildiği gibi bunun tohumundan mavi renkli bir boya çıkarılıp mi'yâr-ı hâmızât gibi fenn-i kimyâda kullanılır ve hâmızât ile karıştıkta rengi kırmızıya tahavvül eder.
üẕnü'l-ḥimār	أُذْنُ الحِمٰارْ	Ar.	•	**Şekilde gösterildiği veçhile** karakafes denilen nebata ıtlak olunur.
arāba	اَرٰابَه	Far.	•	Maruftur ve envaı vardır, işbu **şekilde irâ'e olunan** yük arabası olup eşya nakli için kullanılır.
ürcūce	أُرْجُوجَه	Ar.	*	**Şekilde görüldüğü veçhile** salıncağa denilir ki bir kimseyi iki tarafa mu'allakan tahrik ederek sefalandırmak için kullanılır.
erez	اَرَزْ	Ar.	*	**Şekilde kökü gösterildiği veçhile** pirinç denilen habbe ki pilav ve zerde yapılır ve ekser taama dâhil olduğu gibi unundan muhallebi ve emsali şeyler yapılır ve kola dahi imal olunur.
ürʿuvvet	أُرْعُوَّة	Ar.	*	**Şekilde görüldüğü veçhile** boyunduruk denilen şeydir ki öküzleri arabaya koşmak için boyunlarına geçirilip çivilenir.
erre	اَرَّه	Far.	•	**Şekilde gösterildiği veçhile** testere ve bıçkı ve minşâr denilen alet olup tahta ve emsali şeyleri kesmek için kullanılır.

2.5. Dış Veri (Outside Matter)

Bir sözlüğün maddelerini içeren *bütüncül yapı*sı dışında kalan *bütün yapı* bileşenlerinin tamamına *dış veri* denir. *Dış veri*ler, basılı sözlüklerde fiziksel olarak *bütüncül yapı*nın önünde, arasında veya sonunda yer almasına göre *baş veri, iç veri, son veri* olarak adlandırılır (Hartmann-James 2002: 104).

Şekil 8: *Bütün yapı ve dış veri (Hartmann ve James, 2002: 92)*

Bir sözlüğün bileşenlerinin tamamı *bütün yapı*yı oluşturmaktadır. Kesit 14'te *baş veri, iç veri* ve *son veri*nin *bütün yapı* içindeki fiziksel konumları belirtilmiştir. *Dış veri*nin konumuyla ilgili verilen bu bilgilerin elektronik sözlükler için geçerli olmadığı açıktır. Bu çalışmaya konu olan LR basılı bir sözlük olduğundan *dış veri*nin elektronik sözlüklerdeki durumuna burada değinilmeyecektir.

Svensén, değişik *dış veri* türlerini işlevlerine göre tasnif etmenin yalnızca sözlük içindeki fiziksel konumlarına göre tasnif etmekten daha yararlı olacağını belirtir ve *dış veri*deki malzemenin aşağıdaki konularla ilgili olup olmamasına bağlı olarak da tasnif edilebileceğini söyler:

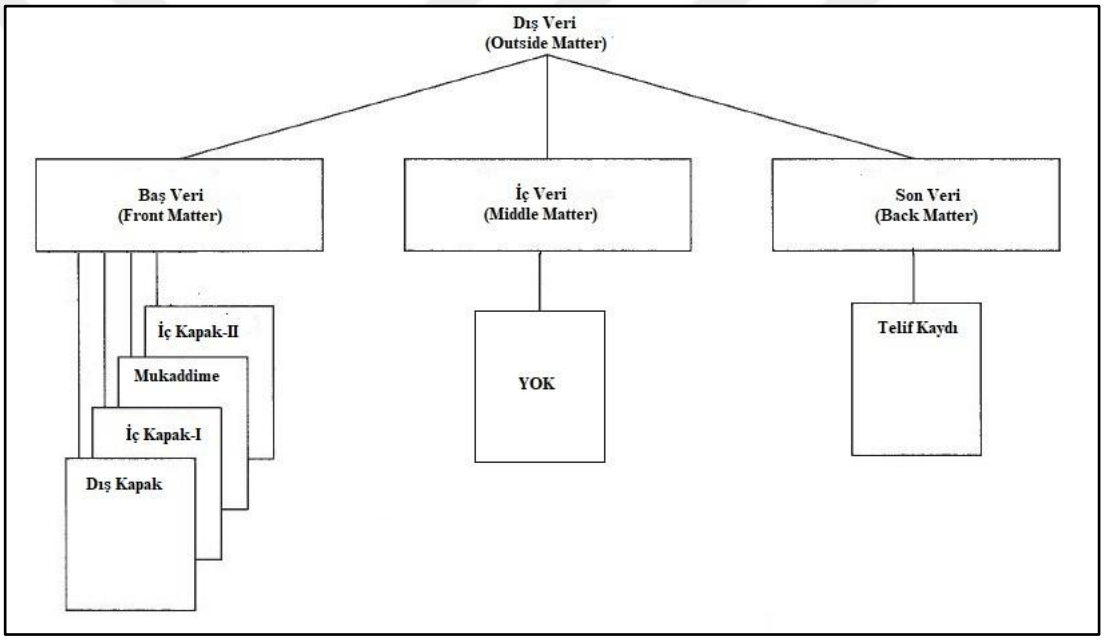
i. Kaynak dil hakkında bilgi
ii. Sözlüğün kendisi hakkında bilgi (metafunction)
iii. Sözlüğün *erişim yapısı* (access structure) hakkında bilgi
iv. Diğer işlevler

Ayrıca, *sözlük kullanıcısı*nın *dış veri*yi genellikle hiç dikkat etmeden atlayıp geçtiğini dolayısıyla *dış veri*yi içeren kısmın görsel olarak okuyucunun dikkatini çekecek şekilde düzenlenmesini önerir (2009: 379).

LR'nin *dış veri*si, *baş veri* ve *son veri*den oluşmaktadır. *İç veri* bulunmamaktadır (bk. Şekil 15). Atkins ve Rundell'a (2008: 177) göre de basılı sözlüklerde geleneksel olarak *baş veri* ve *son veri* bulunur.

LR'nin *baş veri*sinde sırasıyla dış kapak, iç kapak-I, mukaddime ve iç kapak-II bulunmaktadır. *Son veri*si de sözlüğün son sayfasının altına yazılan telif kaydıdır.

Şekil 9: *LR'nin dış veri içeriği*

2.5.1. Baş Veri (Front Matter)

Baş veri sözlükte, sözlüğün ana metni olan *bütüncül yapı*dan önce gelen bileşenlerin tamamıdır. *Baş veri* içeriği genel olarak aşağıdaki gibidir:

i. Kapak sayfası
ii. Künye sayfası
iii. Yayıncı bilgisi
iv. Teşekkür ve ithaf yazıları

v. Önsöz

vi. İçindekiler

vii. Katkıda bulunanlar

viii. Kısaltmalar, görseller listesi

ix. Sesletim kılavuzu

x. Kullanım kılavuzu

xi. Sözlükte kullanılan dilin doğası, tarihi ve yapısı hakkında genel bilgiler

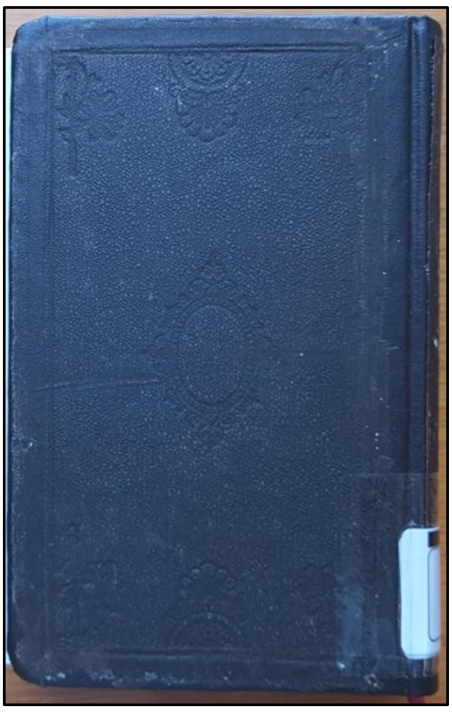
xii. Sözlük dilbilgisi (Hartmann ve James, 2002: 60; Yong ve Peng, 2007: 84-88)

LR'nin başverisinde bulunan bileşenler; dış kapak, iç kapak-I, mukaddime ve iç kapak-II'den ibarettir (bk. Şekil 15).

2.5.1.1. Dış Kapak ve İç Kapaklar

Ön cilt mukavva ve bezemelidir, üzerinde herhangi bir yazı yoktur (bk. Kesit 16).

Resim 1: LR'nin dış kapağı

Resim 2: LR'nin iç kapağı

لغت رمزی

اثر

دوقتور حسین رمزی

جلد اول

استانبول

مطبعهٔ حسین رمزی — بایزید ده نومرو ۹۹

۱۳۰۵

LR'de iç kapak, biri mukaddimeden önce biri de sonra olmak üzere iki kere kullanılmıştır. İç kapağa yukarıdan aşağıya doğru sırasıyla şunlar yazılmıştır:

Lügat-i Remzi

Tab'bîrât-ı umûmiyye-i Arabiyye ve Fârisiyyeden maada fünûn ve ulûm ıstılâhâtını ve iki yüz kırk beş eşkâli havidir.

Eser-i
Mekteb-i Hukûk-ı Şâhâne mezunlarından ve etibbâ-yı mülkiyyeden

Doktor Hüseyin Remzi

Memhûr olmayan ve mühür yanında el yazısıyla yapılmış işareti bulunmayan nüshalar sahte olmuş olacağından tâbi' ve bayii kanunen mesuldür

cild-i evvel

Ma'ârif-i nezâret celîlesinin ruhsat ve imtiyazıyla birinci defa olarak tabolunmuştur

İstanbul

Matba'a-i Hüseyin Remzi – Bâyezid'de numara 99

1305

2.5.1.2. Mukaddime

Mukaddime'de sözlüğün yazılma sebebi, amacı, diğer sözlüklerden ayrılan yanları, sözlükte uygulanan yöntem vb. konular hakkında ayrıntılı bilgiler verilmiştir. Mukaddimeden sonra gelen ikinci iç kapaktan sonra *bütüncül yapı* başlamaktadır.

LR'nin çeviriyazıya aktarılan mukaddimesinin tamamı, aşağıya alınmıştır.

MUKADDİME

Hâlik-i kâ'inât tekaddes zâtehu ani't-taksîr ve'l-hatî'ât hazretelerine farîza-i zimmet-i ubûdiyyetim olan hamdüsena ve sultânü'l-enbiyâ aleyhi ekmelü's-salavât ve't-tahâyâ efendimiz hazretlerine vazîfe-i uhde-i mütâba'atım olan salât ve selamım ihdâ ve eda olunduktan sonra beyana hacet olmadığı üzere bir lisanın muhafazası o lisanı teşkil ve tezyin eden elfâzın cem ve tertibiyle bir mecmua tanzimine vabestedir. Bu mecmua olmadan ilimce olan maksada vusul, kilitli bir kapıyı anahtarsız açmaya kalkışmak kabilindendir. Binaenaleyh şu kaziyye-i bedîhiyyeyi tekraren izaha çalışmak dahi hâsıl-ı tahsîl demektir. Eslâf-ı kirâm kendi zamanlarında görülen ihtiyaç nispetinde bu yolda dirîğ-i himmet etmeyerek büyük büyük lügât mecmuaları teşkil ve tertip etmişler ise de asrımızda o gibi asarın çoğu havassa ait kalıp avam dahi âsâr-ı mezkûreyi darbımesel tezyinatı makamında yâd eylemektedir. Ezcümle *Kâmûs* ve onun mütercemi olan *Okyanus* efvâh-ı avâmda biraz ziyadece lügat bilenler hakkında sıfat-ı mâdiha iradı için medâr-ı kelâm olmuştur. Halbuki bu sınıf-ı kesâna *Kâmûs* lafzını telaffuz eyledikleri gibi *Kâmûs*'tan veya *Okyanus*'tan bir kelime bulunması emr ü havâle olunsa bahr-i muhîtten batmışı çıkarmaktan güç gelir. Çünkü bu misilli lügât mecmualarında aranılacak kelimeler mesela "ıstılah" ve "ittihad" kelimeleri gibi mezîdâttan ise evvelemirde bunların sülâsî mastarları olan sulh ve vahdet kelimelerinin bilinmesi lazım gelir. Sâniyen bu kelimeler bulunabilmek için nihayet harfi bab, evvel harfi fasıl itibar olunarak aranılmalıdır. Sülâsî mastarlarının bilinmesi ilm-i sarfta ve onun tetimmâtından olan i'lâlâtta mahâret-i kâmile hasıl etmeye mütevakkıf olduğundan ilm-i sarf ile biraz tevaggul etmiş kimselerin bile bu misilli lügât mecmualarından istifade edemeyeceği ve binaenaleyh bunların havassa ait oldukları mertebe-i sübûta vasıl olmuş olur.

Avamın istifade edeceği surette tertip edilmiş olup *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* namıyla elde bulunan lügat mecmuasına gelince bunun dahi ihtiyâcâta kâfî olacak derecede münderecâtı olmadıktan maada teessüf olunur ki on on beş seneden beri eyâdî-i nâsta tedavül eden cedit nüshaları menâfi'-i umûmiyyeye hizmet etmek maksat ve hatırasına malik olmayan ve başkasına zararı olup olmayacağını düşünmeyerek yalnız menfa'at-i zâtiyyesini istihsale hasr-ı sa'y ve ihtimam eden birtakım cehele-i sahhâf ma'rifetleriyle yanlış [III] tab' ve neşr olunmuş nüshalardan ibâret olduğundan tağlît-i ezhânı mucip olan böyle bir mevcudu var demekten ise yok diye yâd eylemek daha münasiptir zannederim.

Mekâtib-i rüşdiyyede tederrüs ve tahsîl-i ulûm ve fünûn eden nevresîdegân-ı vatan için her vakit ceplerinde gezdirmek ve aradıkları kelimelerin ma'ânî-i lâzımelerine kolay kolay dest-res olmak hususunda teshîlât olmak üzere zikr olunan *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye*'den fazla lügâtı havi ve kıtası gayetle küçük olarak *Lügat-i Ecnebiyye İlâveli Lügât-i Osmâniyye* namıyla bundan sekiz sene evvel tab ve neşrine ve o vakitten beri dokuz defa mevki'-i istifâdeye vazına muvaffak olduğum lügât mecumasının dibacesinde münderecatının zeylen tezyit edileceğini vadeylemiştim. Hâlbuki o sırada mezkûr mecmuada cem olunan lügât ihtiyâcât-ı zamâneye nazaran gayetle dun olduğundan ve ihtiyacı dâfi' surette bir zeyl yapılmak lazım gelse aslından efzûn olacağına binaen mezkûr küçük mecmû'a-i lügâti bundan böyle yetişecek küçük vatandaşlarıma terk ve hasır ile sinnleri kemale varmış veyahut yetişmekte olan büyük vatan arkadaşlarım için iki mislinden ziyade lügât ve ıstılâhâtı ve bu ana kadar neşrolunan lügât mecmualarının hiçbirinde bulunmayan eşkâli cemederek *Lügat-i Remzî* namıyla asır ve zamanı her bir ulum ve fünûn ve sanayiin terakkisine muvafakkiyyet-bahş olan pâdişâh-ı ma'ârif-perver ve şehriyâr-ı âtıfet-güster *es-Sultân ibnü's-Sultân, es-Sultânu'l-Gâzî Abdülhamîd-i Sânî* efendimiz hazretlerinin asr-ı ma'ârif-hasr-ı mülûkânelerinde işbu mecmû'a-i lügati kütübhâne-i zamâna arz ve takdim eyledim. Rağbet-i umûmiyyeye mazhariyetini temenni ile beraber biraz da mecmû'a-i mezkûrenin mevcut olan lügat mecmualarına rüchâniyyetini beyân edelim. Evvelemirde *Kâmûs* ve *Vankulu* ve *Ahterî-i Kebîr* ve emsali lügât mecmuaları Fârisî lügâtini ve vasf-ı terkîbîleri ve ekseriyet üzere kullanılan ism-i fâ'il ve ism-i mef'ûlleri ve masdar-ı mîmî sîgalarını ve bahusus zaç yağı manasına olan hâmız-ı kibrît gibi kimyâ-yı ma'denî ve a'zâ-yı tezkîr-i nebâtın iki demet teşkili manasına olan sünâyyi'ü'l-ah gibi ilm-i nebâtât ve koyunların karaciğerlerinde marazi olarak mütevellit olup kelebek namıyla yâd olunan yassı solucan manasına olan dûdü'l-kebd gibi ilm-i hayvânât ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manaya gelen sadâ-nüvis gibi ilm-i hikmet-i tabî'iyye ve gırtlak manasına olan şiryân-ı şizen gibi ilm-i teşrîh ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manalara gelen hıyâr-ı ayb ve hükûmet-i adl [IV] gibi ilm-i fıkh ve yine mahallinde beyan olunan manalara gelen hukûk-ı mezû'a ve i'tirâzü'l-gayr gibi kavânîn ve nizâmât ve şibh-i ma'în gibi ilm-i hendese ve aded-i müteşâbih gibi ilm-i hisâb ıstılahlarını ve hakeza ulûm ve fünûn-ı sâ'ire ıstılâhâtını ve *protesto* ve *sekvestro* ve *bikarbonat dö sud* ve *sulfato* ve *aval* ve *retorisyon* gibi adi ve fennî ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi cami değildir. Hâlbuki bu mecmua tadat olunan ulum ve fünûndan fazla ulum ve fünûn ıstılâhâtını ve ma'a-hâzâ Türkçe ibare arasında müstamel fennî ve adi ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi ve ef'âl-i insâna taalluk ederek gerek müstamel ve gerek ileride fünûn ve ulum terakki ve tevsi ettikçe istimale kabiliyeti olan elfâzı *Kâmûs* ve *Vankulu*'nda münderiç olan tafsilat dairesinde manalarıyla camidir. Bundan başka *Ahterî-i Kebîr* nam lügât mecmuası gibi kelimelere yalnız bir lafız ile mana vermeyip îzâhât-ı lâzımeyi havi ve ekser kelimâtın sebeb-i ıtlâk ve tesmiyesini dahi mübeyyindir.

Mezkûrü'l-esâmî lügât mecmualarından *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* ve *Tercümânü'l-Lügât* ve emsali lügât kitaplarında eğerçi Fârisî kelimeler dahi münderiç ise de bu mecmua onlarda da olmayan ıstılâhât-ı mezkûreyi ve ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi cami olduktan maada gerek Arabî ve gerek Fârisî kelimâtı ve ism-i fâ'il ve ism-i mef'ûllerini ve masdar-ı mîmîleri ve vasf-ı terkîbleri dahi onlardan ziyade olarak havi ve tafsillidir. Hususuyla bu mecmuada halkın envâ'-ı müşkilâta uğrayarak bulamadıkları kelime cemleri dahi her kelimenin ta'rîfâtı meyanında gösterilmiştir ve cümle evsâfından başka gerek fennî ve gerek adi bir takım eşkâli havidir.

Şu yolda devam ederek işbu mecmuanın kendimce malum olan bazı noksanları itmam olunur ise mükemmel bir ansiklopedi yani kâffe-i ulûm ve fünûn ve sanayiden bahseder bir lügat mecmuası olacağından bi-inâyetillâhi teâlâ ikinci cildi neşrolunduktan sonra gerek noksân-ı mezbûrun itmâmına ve gerek yapılması mümkün olan şekilleriyle beraber coğrafya ve tarihe müteallik esmâ-i havâssın cem ve telfîkiyle her sene namına çıkarılacak zeyillerle neşrine hasr-ı evkât ve devam olunacaktır ve minellâhi't-tevfîk.

Evsâf-ı mesrûde işbu mecmuanın el-yevm eyâdî-i nâsta mütedâvil büyük ve küçük bilcümle lügât kitaplarının hiçbirini aratmayacak ve onların halledemeyeceği nukât-ı muharrere-i müşkileyi izah edecek derecede bir eser olduğunu mertebe-i sübûta isal eylemiş olduğundan mecmû'a-i âcizânemi okuduğunu [V] tamamıyla anlamak arzusunda bulunan bilcümle kâri'în-i terakkî-cûyânın nazar-ı rağbetlerine arz ve ibrâz ve ebnâ-yı vatana acizane bir hizmet etmek maksadının saika ve icbarıyla iktidarsızlığıma tegallüben bilâ-müsvedde tertîbine muvaffak olduğum cild-i sânîsiyle beraber tekmili iki bin sahifeden ibaret böyle büyücek bir eserde görülecek küçük küçük hatî'âtın mürüvveten affını erbâb-ı kırâ'at ve mütalaadan rica ve niyaz ederim.

Zirdeki tarife işbu kitabın mü'essesün-aleyhi olan ve teshîl-i isti'mâli zımnında beyanı iktiza eden kavâ'id-i müte'addideyi müşirdir:

1. Alelumum lügat mecmualarında olduğu gibi işbu mecmuada dahi mevcut bulunan lügatler iki veçhile tefsir ve izah olunur: Biri *ibn* kelimesinin "oğul, veled, püser, ferzend" gibi müteşâbihü'l-mâl kelimât-ı müterâdife-i müte'addide ile beyan olunması gibi; diğeri *ibrik* kelimesinin "emzikli su kabı olup suyu idare ile azar azar dökmek için kullanılır" tarzında tarif ile veyahut mümkün olduğu kadar şekil ve resmi yapılmak mümkün olan şeylerin şekil ve resmini o ta'rîfât arasında irâ'e ederek ifade olunması gibi.

2. Aranılacak kelime birden ziyade manalara geldiği hâlde her bir mana için *ab* kelimesinde olduğu gibi ayrı ayrı kelimât-ı müterâdife kullanılır ki bazen işbu manalar birer vâv-ı atf ile yekdiğerinden ayrılırlar.

3. İbârât-ı Türkiyye ve Fârisîyyede "شوكت" ve "عظمت" gibi âhiri tâ-i tavîl yani uzun tâ ile yazılan Arabî kelimeler ibârât-ı Arabiyye meyanında yazıldığı misilli bu kitapta dahi yuvarlak tâ manasına olan tâ-i gird suretinde ve "شَوْكَتْ" ve "عَظَمَةْ" şekillerinde

gösterilmiştir fakat “بَنْدَه” ve “خواجَه” gibi kelimâtın Fârisî olmak hasebiyle bu kaideden müstesna tutulması iktiza eder.

4. İşbu mecmuada sıfat olmak şanından olan kelimelerin [VI] ekseriyet üzere müzekker sîgalarıyla iktifa olunmuştur, eğer bir cem kelimeye veya müennes kelimeye sıfat verilmek lazım gelir ise “مَمالِكِ مَحْرُوسَه” ve “بلدهٔ طيّبه” terkîbâtında oldğu misilli sıfat olan “محروس” ve “طيّب” kelimelerinin ahirine şu “ـه” şekilde bir tâ-i gird yani yuvarlak tâ getirilmek lazımdır ki bu tâ, hâ-i hevvez gibi telaffuz olunur, şu hâlde bir müennes kelimeye tesadüf olunup da manası dahi arzu olunduğu hâlde ahirindeki hâ’nın hazfıyla müzekker sîgası aranılmalıdır.

5. “اعلى” ve “اقصى” gibi nihayetinde yâ-i maksûre olan kelimeler “ اقصى آمال و اعلانك اعلايه” terkiplerinde olduğu misilli elif ile yazıldığı görüldükte izafet ve meful edatlarının ilave olunduğundan ileri geldiği hatırda saklanıp başka bir kelime gibi farz ve kabul olunmamalıdır.

6. Arabî kelimelerinin cem’-i sâlimleri “مأمور” ve “مرقوم” kelimelerinin “مَأْمُورِينْ” ve “مَرْقُومُنْ” olması gibi mâ-kabli kesr ile mümted “ين” veyahut “ون” ilavesiyle ve müenneslerinde dahi müfretlerinin nihayetinde eğer “حَرَكَةْ” ve “هَيْئَةْ” gibi tâ harfi bulunur ise “حَرَكاتْ” ve “هَيْئاتْ”ta olduğu gibi ol tâ’dan evvel bir harf-i elif ziyade eylemek ve “ترتيب” ve “تشكيل” gibi müfretlerinin ahirlerinde tâ harfi yok ise o hâlde “ترتيبات” ve “تشكيلات” kelimelerinde olduğu gibi “ات” harflerini zammetmek ile vücut bulur ve cem’-i mükesserler ise kelimât-ı asliyye misilli aynıyla dercedileceğinden müfret üzerine bir muamele icrasıyla husûl bulacağına dair söz söylenmeye hacet yoktur fakat tesniyelerinde yani bir cinsten olarak iki şeyi beyan eden sîgalarında “زاوِيَهءِ مُتَقابِلَه” ve “قُطب” ve “بَحرْ” kelimelerinin “ زاوِيَتانِ مُتَقابِلَتانْ” ve “قُطْبَينْ” ve “بَحْرَينْ” olmaları gibi müfredine ya “ان” veyahut mâ-kabli meftûh “ين” ilave olunur, şurası hafi olmaya ki “ان” Fârisîde edât-ı cem’ olduğuna mebnî Arabî kelimelerinin ahirlerine ilave olundukta “عاشِقانْ” ve “عاقِلانْ” kelimelerinde olduğu misilli onları dahi cem hâline vazeder, bunu fark etmek maksut olan şeyin adedine nazarla olur şöyle ki eğer maksut olan şey ikiden ibaret ise tesniye ve ziyade olduğu takdirde cem olur ve “كامْكارْ” ve “مُرغْ” gibi kelimât-ı Fârisiyye nihayetine ilave olundukta her hâlde ma’nâ-yı cem’i ifade eder. [VII]

7. “بنده” ve “خواجه” gibi ahirinde hâ-i resmiyye olan kelimât-ı Fârisiyyenin cemlerinde gelecek “ان” edât-ı cem’-i Fârisî “بَنْدَگانْ” ve “خواجَگانْ” kelimelerinde olduğu misilli hâ-i resmiyye-i mezkûreden bedel olan kâf üzerine gelir.

8. Kâf-ı Arabî ile kâf-ı Fârisîyi yekdiğerinden tefrik ve temyiz için “گاهْ”, “گَناهْ”, “گرمْ” kelimât-ı Fârisiyyesinde olduğu gibi kâf-ı Fârisînin keşidesi çift yazılır lakin “كَرامَتْ”, “كاتِبْ”, “كاغِذْ” kelimât-ı Arabiyyesinde tek keşide kullanılmıştır.

9. Aranılacak kelime hangi lisana mensup olduğu bilinmek ve *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* tertibinde yapılmış lügat kitaplarında olmadığı tayin etmek veyahut o misilli kitaplarda mevcut olup da onlardan ziyade izahatı şamil olduğu tebeyyün eylemek ve

terkîbât-ı mütesâdifenin hangi lisan elfâzından terekküp eylemiş olduğu anlaşılmak için kelimât ile ma'ânî arasına zirde irâ'e olunan bazı işârât vazolunmuştur.

İşârât ve Rümûzât

اص. → Fünûn ve uluma müteallik ıstılâhât için,

• **ع** → Arabî kelimeleri için,

∗ **ع** → Arabî kelimâttan olup da *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi elifbâ sırasıyla tertip olunan lügât kitaplarında olmayan kelimeler için,

∴ **ع** → *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi elifbâ sırasıyla tertip olunan lügât kitaplarında mevcut olup fakat onlardan ziyade izahatı şamil olan kelimât-ı Arabiyye için,

• **فا** → Fârisî kelimeleri için,

∗ **فا** → Fârisî kelimâttan olup da *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında bulunmayan kelimât için, [VIII]

∴ **فا** → *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügat mecmualarında mevcut olup da onlardan ziyade tafsilatı şamil olan kelimât-ı Fârisiyye için,

• **ع ف** → Arabî ve Fârisî kelimelerden mürekkep terkîbât için,

∗ **ع ف** → Arabî ve Fârisî kelimelerden mürekkep olup *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügat mecmualarında bulunmayan terkîbât için,

∴ **ع ف** → *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügat mecmualarında bulunup da onlardan ziyade tafsilatı şamil olan Arabî Fârisîden mürekkep terkîbât için,

• → Kelimât-ı Türkiyye-i garîbe için,

•∗ → Kelimât-ı Türkiyye-i garîbe için olup da *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında bulunmayan kelimeler hizasında kullanılır.

İHTAR

Lügat tetebbu edenlere mûcib-i yüsr ve sühûlet olmak üzere ta'yîn-i derecât-ı kelimât zımnında sahife sütunlarının en aşağıki tarafına tesadüf etmiş kelimâtın birinci harfinden bed' ile üçüncü harfine kadar lügât-ı Efrenciyye kitaplarında olduğu misilli bâlâ-yı sahîfeye hurûf-ı mukatta'a suretinde yazılmıştır.

LR'nin mukaddimesinde yer alan bilgiler aşağıda maddeler halinde gösterilmiştir:

i. Hamdele ve salvele
ii. Sözlüklerin dil açısından önemi

iii. Sözlüğün adı

iv. Mevcut bazı sözlüklerin kullanıcı açısından değerlendirilmesi

v. Neden yeni bir sözlüğe ihtiyaç duyulduğu

vi. Sözlüğün hedef kitlesi

vii. Sözlüğün hangi padişah zamanında yazıldığının belirtilmesi

viii. Sözlüğün, mevcut sözlüklerden üstün olan yönlerinin açıklanması

ix. Gelecekte sözlüğe yapılacak ilaveler

x. Sözlüğün türü

xi. Ufak tefek kusurlar için okuyuculardan özür dileme

xii. Kullanım kılavuzu

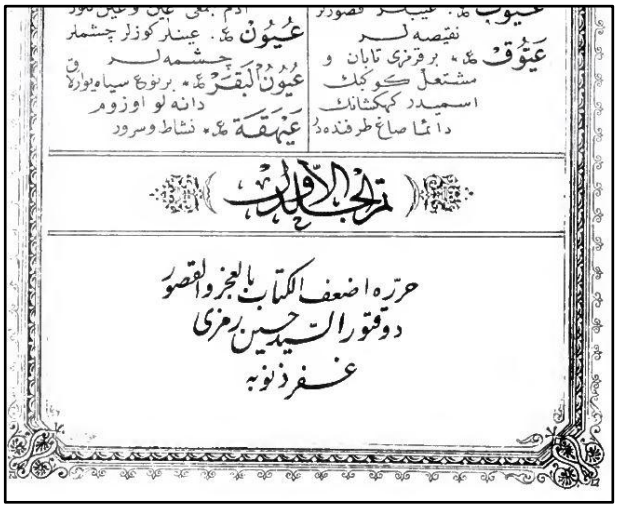
xiii. Sözlükte kullanılan işaretlerin açıklanması

"İhtar" başlığı altında *kılavuz sözcük* (catchword) kullanımına dikkat çekilmesi

2.5.2. Son Veri (Back Matter)

LR'de *son veri* olarak sadece birinci cildin tamamlandığına dair kayıt ile eserin Doktor es-Seyyid Hüseyin Remzi tarafından yazıldığını bildiren bir kayıt bulunmaktadır (bk. Resim 3).

Resim 3: *LR'nin son verisi*

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Bu çalışmada Hüseyin Remzi tarafından hazırlanan *Lügat-i Remzi* adlı iki ciltlik sözlüğün birinci cildi, ilk kez çeviriyazıya aktarılıp sözlüksel yapıları, çalışma boyunca atıfta bulunulan *sözlükbilimi* alanyazınından yararlanılarak *kullanıcı-sözlük ilişkisi* bağlamında incelenmiştir. Yapılan incelemeyle aşağıdaki sonuçlar ortaya çıkmıştır:

1. Çeviriyazıya aktarılan metin, kuramsal ve uygulamalı sözlükbilimi çalışmalarının, günümüzde elektronik sözlüklere odaklandığı gerçeği göz önünde bulundurularak Excel'de oluşturulan bir veri tablosuna kaydedilmiştir. Bu sayede, oluşturulan veri tabanındaki metin, farklı amaçlar için filtrelenip kullanılabilecektir.

2. Sözlükbilimsel incelemenin neye göre yapılacağı, sözlüğün türüyle yakından ilişkilidir. LR'nin sözlükbilimsel incelenmesine de türünün tespit edilmesiyle başlanmıştır. Çeşitli sözlük sınıflandırma şemalarında kullanılan ölçütlerden ve Svensén'ın *ansiklopediklik* ölçeğinden yararlanılarak LR'nin türüne ilişkin ulaşılan sonuçlar şöyle özetlenebilir:

i. Ansiklopedik sözlüktür.
ii. Tek dillidir.
iii. Maddebaşları, Arapça ve Farsça kökenlidir.
iv. Osmanlının son döneminde yazılan genel sözlüklerin sözvarlığını kapsamakla birlikte, onlardan farklı olarak çeşitli bilim dallarına ait yüzlerce terim içermektedir.
v. Hedef kullanıcılar, yetişkin okuryazarlardır.
vi. İçerdiği 245 görselle, ilk resimli Türkçe sözlüktür.
vii. Ebadı 20x12'dir.
viii. Maddebaşları *alfabetik ilke*ye göre düzenlenmiştir.
ix. Tıp ve bitkibilimle ilgili pek çok terim için görsellere de yer verilmiştir.

3. Daha önce pek çok sözlüğün hazırlanması ve basılmasında emeği geçen Hüseyin Remzi, LR'nin mukaddimesinde Batı'daki örnekleri gibi bir ansiklopedi oluşturmak istediğini ifade etmektedir. Ancak, LR'nin genişletilip tekrar basılması mümkün olmamıştır. Yazarın hem tıp hem hukuk eğitimi almış olması, sözlüğe yansımıştır. Birinci ciltte yer alan 1666 adet terimin çoğu tıp ve fıkıh alanlarına aittir. LR'nin içerdiği bu ansiklopedik bilgilerin, Osmanlı döneminde yazılan metinlerin okunmasında çok yarar sağlayacağı açıktır. LR'de çeşitli otlar ve bitkiler için

paylaşılan görseller ve hangi hastalıklara iyi geldiğine dair verilen bilgiler de doğal yaşamla ilgilenenlerin ilgisini çekecek türdedir.

4. LR'de *maddebaşı seçimi*, eserin mukaddimesinde verilen bilgilerden anlaşıldığı kadarıyla alfabetik Türkçe sözlüklerin maddebaşlarından seçilmiştir. Yazarın, MLO gibi alfabetik sözlüklerden, tanımlarıyla birlikte aldığı *maddebaşı* sayısı 11.693'tür. Maddebaşı olarak başka sözlüklerden alınıp daha kapsamlı açıklamaya sahip olan madde sayısı 2427'dir. Geriye kalan maddebaşlarının neye göre seçildiği tam olarak bilinmemekle birlikte okuma sürecinde görüldüğü kadarıyla çoğu KMT ve AK gibi sözlüklerdeki iç maddebaşlarından seçilmiştir.

5. LR'de yukarıda belirtildiği gibi başka sözlüklerden alınmış pek çok maddebaşı ve tanım bulunmaktadır. Yazar, bunu mukaddimede açıkça ifade etmektedir. LR'de diğer sözlüklerden alınan ögeler, özel işaretler konarak belirtilmiştir.

6. LR'nin birinci cildinde bulunan 21181 maddebaşının içinde sözcükbiçim olanlar çoktur. Sözcükbiçimlerin maddebaşı yapılması, hedef kitlenin Arapça ve Farsçaya hâkim olmamasından kaynaklanmaktadır. En çok çokluk biçimine yer verilmiştir. Çünkü sarf ilmine hâkim olmayan bir sözlük kullanıcısının Arapça bir kelimenin çokluk şeklini bilmesi mümkün değildir. Arapça ve Farsça tamlamalara da maddebaşlarında yer verilmiştir. Bu tamlamaların da çoğunlukla terim anlamına sahip olduğu görülmektedir. Kişi adları ve yer adlarına çok az yer verilmiştir.

7. LR'de, parçacıl yapılardaki bilgilerin düzenlenmesinde kullanıcı gereksinimlerinin etkili olup olmadığı bilinmemektedir. Ancak *parçacıl yapı*ların, genel olarak tutarlı bir şekilde düzenlendiğini söylemek mümkündür. Parçacıl yapıda bilgilerin düzenlenişi şöyledir: maddebaşı > köken bilgisi > karşılaştırma bilgisi > kullanım etiketi (varsa) > tanım ve dilbilgisel bilgi. Görseller ilgili parçacıl yapılara, uygun bir şekilde yerleştirilmiştir.

8. Parçacıl yapıda genel sözvarlığına ait sözcüklerin tanımları başka sözlüklerden alınmış olup özellikle tıp terimleri için yapılan tanımlar özgündür.

9. LR'nin hedef kitlesi yetişkin, okuryazar kullanıcılardır. Hüseyin Remzi'nin mukaddimede konuyla ilgili açıklamaları ve herkesin kolaylıkla anlayabileceği bir dil kullanması da bunu desteklemektedir.

LR'nin sözlükbilimsel yöntemle incelenmesiyle şu sonuçlara ulaşılmıştır:

i. LR, tek dilli ansiklopedik bir sözlüktür. Kullanıcılara olabildiğince çok bilgi sunmak amaçlanmıştır.
ii. LR'nin hedef kitlesi okuryazar yetişkinlerdir. Sözlüğün, herkes tarafından koylıkla anlaşılabilecek bir dille yazılması da bunu desteklemektedir.
iii. *Bütüncül yapı*, sarf bilgisine hâkim olmadığı için Arap sözlükçülük geleneğine göre hazırlanmış sözlüklerdeki bilgilere erişmekte zorlanan kullanıcılar için alfabetik olarak düzenlenmiştir. Yine bu sebeple Arapça sözcükbiçimlere *maddebaşı*nda yer verilmiştir ve Arapça maddebaşları için çokluk ve teklik şekil bilgisi verilmiştir.
iv. *Baş veri*de yer alan mukaddimede, kullanıcıya sözlüğün kullanımıyla ilgi ayrıntılı bilgi verilmiştir.
v. LR'nin *bütüncül yapı*sı *baş veri*, *bütüncül yapı* ve *son veri*den oluşmaktadır. İç veri bulunmamaktadır.
vi. Sözlükbilimsel yöntemle yapılan incelemeler, sözlüklerin kullanıcı açısından güçlü ve zayıf yönlerini görmeye katkı sağlamaktadır.

KAYNAKÇA

Akgün, B. (2016). "Hüseyin Remzi". *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi , Ek-1*, 571-572.

Âsım, M. (2013). e*l-Okyânûsu'l-Basît fî Tercemeti'l-Kâmûsu'l-Muhît (Haz. Mustafa Koç, Eyyüp Tanrıverdi)*. İstanbul: Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı.

Aslan, E. (2017a). "Eser-i Şevket: Sözlükbilimsel İnceleme, Metin, Dizin.". Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Aslan, E. (2017b). "Sözlükbilimsel İnceleme Yöntemi: Eser-i Şevket Örneği". *Journal of Turkish Studies , 12* (30), 35-70.

Atkins, S., & Rundell, M. (2008). *The Oxford Guide to Practical Lexicography.* New York: Oxford.

Béjoint, H. (2004). *Modern Lexicography: An Introduction.* Newyork: Oxford.

Bekdaş, M. (2017). "Sözlük Türlerinin Tasnifi". *Route Educational and Social Science Journal , 4* (4), 52-59.

Bergenholtz, H., & Tarp, S. (2003). "Die moderne lexicographische Funktionslehre". *Lexicographica (2002)* (18), 253-263.

Bergenholtz, H., & Tarp, S. (1995). *Manual of Specialised Lexicography - The Preparation of Specialised Dictionaries.* Amsterdam/Philedelphia: John Benjamins.

Bergenholtz, H., & Tarp, S. (2004). "The concept of 'dictionary usage'". *Nordic Journal of English Studies , 3* (1), 23-36.

Bergenholtz, H., & Tarp, S. (2003). "Two Opposing Theories: On H. E. Wiegand's Recent Discovery of Lexicographic Functions". *Hermes, Journal of Linguistics* (31), 171-196.

Birinci, A. (2007). "Lügatci Doktor Hüseyin Remzi'nin Serencâmı". *Müteferrika* (31), 55-70.

Birinci, A. (2018). *Lügat-i Remzî (İnceleme-Tıpkıbasım).* İstanbul: Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı.

Boz, E. (2015). "Kullanıcı ve Sözlük İlişkisi". *Erdem* (69), 41-52.

Bozkurt, F. (2017). *Sözlükselleşme: Genel Sözlükler için Sözlük Birim Seçimi.* İstanbul: Kesit Yayınları.

Burkhanov, I. *Lexicography, A Dictionary of Basic Terminology.* Wydawn. Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie.

Crystal, D. (1997). *The Cambridge Encyclopedia of Language.* Cambridge: Cambridge Universty Press.

f, P. A. (tarih yok).

Frawley, W. (1985). "Intertextuality and the dictionary: toward a deconstructionist account of lexicography". *Dictionaries: Journal of the Dictionary Society of North America , 7* (1), 1-20.

Fuertes-Olivera, P. A., & Tarp, S. (2011). "Lexicography for the third millenium: Cognitive-oriented specialised dictionaries for learners". *Ibérica, Revista de la Asociación Europea de Lenguas para Fines Específicos* (21), 141-146.

Gouws, R. (2007). "A transtextual approach to lexicographic functions". *Lexikos , 17* (1).

Halliday, M., & Yallop, C. (2007). *Lexicology: A Short Introduction.* London-Newyork: Continuum.

Hartmann, R. R., & James, G. (2002). *Dictionary of Lexicography.* London: Routledge.

Hartmann, R. (2001). *Teaching and Researching Lexicography.* Pearson Education Limited.

Hüllen, W. (2008). *English Dictionaries, 800-1700.* Newyork: Oxford.

Jackson, H. (2016). *Sözlükbilime Giriş.* (M. Gürlek, & E. Patat, Çev.) İstanbul: Kesit Yayınları.

Kiefer, F., & van Sterkenburg, P. (2003). "Design and Production of Monolingual Dictionaries". P. v. Sterkenburg (Ed.) içinde, *A Practical Guide to Lexicography.* Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.

Miola, R. S. (2004). "Seven types of intertextuality". M. Marrapodi (Ed.) içinde, *Shakespeare, Italy, and intertextuality* (s. 13-25). Manchester University Press.

Ölker, G. (2011). "Sözlük Türleri ve Kelime Sıklığı Sözlüğü Üzerine". *Dil Araştırmaları* (9), 45-60.

Pakalın, M. Z. (2008). "Hüseyin Remzi Efendi". S*icill-i Osmanî Zeyli: Son Devir Osmanlı Meşhurları Ansiklopedisi (Haz. Ali Aktan)*, XIX, Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, ss. 108-109.

Redhouse, J. W. (2009). "Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye (Haz. Yaşar Yılmaz, Betül Eyövge, Recep Toparlı)". Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.

Svensén, B. (2009). *A Handbook of Lexicography (The Theory and Practice of Dictionary-Making).* New York: Cambridge Universty Press.

Swanepoel, P. (2003). "Dictionary typologies: A pragmatic approach". P. v. Sterkenburg (Ed.) içinde, *A practical guide to lexicography* (Cilt 6, s. 44). John Benjamins Publishing.

Tarp, S. (2000). "Theoretical challenges to practical specialised lexicography". *Lexikos, 10*(1).

Topaloğlu, A., & Kaçalin, M. (2009). "Sözlük". *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi , 37*, 409-410.

Wiegand, H. E. (2014). "New Developments in Lexicographic Theory I: Textual Structures". R. H. Gouws, U. Heid, W. Schweickard, & H. E. Wiegand (Ed.) içinde, *Dictionaries. An International Encyclopedia of Lexicography: Supplementary* (Cilt Suplementary Volume, s. 31-314). Berlin: De Gruyter Mouton.

Wiegand, H. E. (1988). *Was eigentlich ist Fachlexikographie?: mit Hinweisen zum Verhältnis von sprachlichem und enzyklopädischem Wissen*. De Gruyter.

Wiegand, H. E. (1984). "On the Structure and Contents of a General Theory of Lexicography". R. R. Hartmann (Ed.). içinde

Yavuzarslan, P. (2009). *Osmanlı Dönemi Türk Sözlükçülüğü.* Ankara: TİYDEM Yayınları.

Yong, H., & Peng, J. (2007). *Bilingual lexicography from a communicative perspective.* John Benjamins.

Zgusta, L. (1971). *Manual of Lexicography.* Berlin: Walter de Gruyter.

İNGİLİZCE – TÜRKÇE KARŞILIKLAR LİSTESİ

access structure	erişim yapısı
alphabetical principle	alfabetik ilke
back matter	son veri
base structure	taban yapı
bilingual	iki dilli
canonical form	sözcükbirim
collocation	eşdizimlilik
comment on form	biçimsel açıklama
comment on meaning	anlamsal açıklama
core structuer	çekirdek yapı
cross-reference	çapraz gönderimde
definition	tanım
dictionary compiler	sözlük hazırlayıcısı
dictionary user	sözlük kullanıcısı
dictionaryexternal cross reference	sözlük dışı çapraz gönderim
encyclopedic information	ansiklopedik bilgi
encyclopedicity	ansiklopediklik
entry structure	parçacıl yapı
entry-external cross reference	madde dışı çapraz gönderim
entry-internal cross reference	madde içi çapraz gönderim
extensional definition	kaplamsal tanım
front matter	baş veri
grammatical information	dilbilgisel bilgi
headwor	maddebaşı
hyperonym	üstanlam
hyponym	altanlam
information category	bilgi türleri
intensional definition	içlemsel tanım
intertextuality	metinlerarasılık
ID	kimlik numarası
lemma list	sözcük listesi

lemma selection	maddebaşı seçimi
lemma	maddebaşı
lexicographer	sözlükbilimci
lexicography	sözlükbilimi
macrostructure	bütüncül yapı
mediostructure	çapraz gönderim
megastructure	bütün yapı
metalexicography	kuramsal sözlükbilimi
microstructure	parçacıl yapı
middle matter	iç veri
monolingual	tek dilli
multilingual	çok dilli
ortography	yazım bilgisi
outside matter	dış veri
practical lexicography	uygulamalı sözlükbilimi
pragmatic	pragmatik
spelling	yazım bilgisi
superordinate	üstanlam
systematic principle	sistematik ilke
usage information	kullanım bilgisi
usage label	kullanım etiketi
word class	sözcük türü
word-list	sözcük listesi

TÜRKÇE – İNGİLİZCE KARŞILIKLAR LİSTESİ

alfabetik ilke	alphabetical principle
altanlam	hyponym
anlamsal açıklama	comment on meaning
ansiklopedik bilgi	encyclopedic information
ansiklopediklik	encyclopedicity
baş veri	front matter
biçimsel açıklama	comment on form
bilgi türleri	information category
bütün yapı	megastructure
bütüncül yapı	macrostructure
çapraz gönderim	cross-reference/mediostructure
çekirdek yapı	core structuer
çok dilli	multilingual
dış veri	outside matter
dilbilgisel bilgi	grammatical information
erişim yapısı	access structure
eşdizimlilik	collocation
kimlik numarası	ID
iç veri	middle matter
içlemsel tanım	intensional definition
iki dilli	bilingual
kaplamsal tanım	extensional definition
kullanım bilgisi	usage information
kullanım etiketi	usage label
kuramsal sözlükbilimi	metalexicography
madde dışı çapraz gönderim	entry-external cross reference
madde içi çapraz gönderim	entry-internal cross reference
maddebaşı seçimi	lemma selection
maddebaşı	headwor/lemma
metinlerarasılık	intertextuality
parçacıl yapı	microstructure/entry structure

pragmatik	pragmatic
sistematik ilke	systematic principle
son veri	back matter
sözcük listesi	lemma list/word-list
sözcük türü	word class
sözcükbirim	canonical form
sözlük dışı çapraz gönderim	dictionaryexternal cross reference
sözlük hazırlayıcısı	dictionary compiler
sözlük kullanıcısı	dictionary user
sözlükbilimci	lexicographer
sözlükbilimi	lexicography
taban yapı	base structure
tanım	definition
tek dilli	monolingual
uygulamalı sözlükbilimi	practical lexicography
üstanlam	superordinate/hyperonym
yazım bilgisi	spelling/ortography

3. BÖLÜM

LÜGAT-İ REMZİ

SÖZLÜK METNİ

Sıra No	Maddebaşı	Arap Harfli Yazım	Köken Bilgisi	Karşılaştırma Bilgisi	Tanım	Dilbilgisel Bilgi	Kullanım Etiketi	Görsel
1	elif	ا	Ar.	•	İşbu elif denilen harf, maksûre ve mevkûfe olarak tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede harf-i evvel olup zîc ve hesaba dair kütüb ve resâ'il-i sâ'irede, vahide delalet ederek kullanıldığı gibi isim olacağı vakit, memdûde olur.			
2	ā	آ	Ar.	∗	Harf-i nidâdır, münâdâ-yı ba'îde nida olunur, cevher-i kelimede olduğu hâlde asliye denildiği gibi istif'âl kelimesinin elifi dahi vasliyyedir, daha on nev elif vardır ki tafsili, Mufassalât'ta gelir.			
3	āb	آبْ	Ar.	∗	Ağustos ayı ki şühûr-ı rûmiyyeden altıncı ayın ismi ve yazın nihayetidir.			
4	eb	اَبْ	Ar.	•	Baba, peder, vâlid, sahip; cemi, âbâ gelir.	cem		
5	ebb	اَبّ	Ar.	∗	Ot, çayırlık, insanın beli ve istidat ve teheyyü manalarına.			
6	āb	آبْ	Far.	•	Su, letafet, güzellik, revnak, cila, kadir, keskinlik, itibar, ırz, namus, vakar, hiddet, şarap, bade, hamr, yağmur, matar, baran.			
7	ebā	اَبَا	Ar.	•	Peder, vâlid, baba.			
8	ebʾ	اَبْأْ	Ar.	∗	Atmak, remy etmek.			
9	übāʾ	اُبَاءْ	Ar.	•	Nefret etmek, tiksinmek ve iğrenmek.			
10	ibāʾ	اِبَاءْ	Ar.	∗	Doymadan yemekten çekilmek.			
11	ebāʾet	اَبَاءَةْ	Ar.	∗	Sazlık, kamış.			
12	ibāʾet	اِبَاءَةْ	Ar.	∗	İğrenmek, kerih görmek, imtina etmek ve bir mahal, taun ile mülevves olmak.			
13	übāb	اُبَابْ	Ar.	∗	Büyük sel ve dalga.			
14	ebābīl	اَبَابِيلْ	Ar.	∗	Bölükler, sürüler, dağ kırlangıcı.			
15	ibātet	اِبَاتَةْ	Ar.	•	Gecelemek, gece kalmak, gece geçirmek.			
16	ibāşet	اِبَاثَةْ	Ar.	∗	Bahis ve teftiş eylemek.			
17	ibāḥat	اِبَاحَةْ	Ar.	∴	Mübah ve helal kılmak ve başka yere götürmemek üzere bir şeyi yiyip ve içmeye ruhsat vermek ve izin vermek ve bir şeyi izhar eylemek.			
18	ibāḫat	اِبَاخَةْ	Ar.	∗	Ateşi söndürmek.			
19	ābād	آبَادْ	Ar.	•	Ebetler, tükenmez zamanlar.			
20	ābād	آبَادْ	Far.	•	Mamur olan mahal, mekân.			
21	ābādān	آبَادَانْ	Far.	•	Mamur ve sekenesi çok olan mahal.			
22	ābādānī	آبَادَانِى	Far.	•	Âbâdânlık, mamurluk.			
23	ābādī	آبَادِى	Far.	•	Yumurta akıyla terbiye olunmuş bir nev âlâ yazı kâğıdı.			

24	ābār	آبَارْ	Ar.	∴	Bi’rler, kuyular, çâhlar ve şehr-i vâsıtta bir kazanın ismidir.			
25	ebbār	أَبَّارْ	Ar.	•	İğneci, iğne bezirgânı.			
26	ibāret	اِبَارَة	Ar.	*	Hurma ağacını işleyerek ıslah etmek ve köpeğe iğne yutturmak ve akrep sokmak ve fasl u gıybet eylemek ve helak eylemek.			
27	ebārīḳ	أَبَارِيقْ	Ar.	•	İbrikler, su ibrikleri.			
28	ebārīz	أَبَارِيزْ	Ar.	•	İbrazlar, baharat.			
29	ebbāz	أَبَّازْ	Ar.	*	Sıçrayan ahu ve sıçramaya dayanan soy nâka.			
30	übās	أُبَاسْ	Ar.	*	Bed-hûy avrat.			
31	ibāşet	اِبَاشَةْ	Ar.	*	Cemaat, insaniyet.			
32	ibāż	اِبَاضْ	Ar.	*	Dizin iç yüzündeki büyük damar.			
33	ibāżat	اِبَاضَةْ	Ar.	*	Kedi otunun filizleri düşmek.			
34	ibāṭ	اِبَاطْ	Ar.	*	Koltuğa alınan şey.			
35	ebāṭıla	أَبَاطِلَه	Ar.	•	Batıl ve bî-esâs olan şey; cemi ebâtîl gelir.	cem		
36	ibāᶜat	اِبَاعَةْ	Ar.	*	Bir şeyi satılık etmek.			
37	ebāᶜid	أَبَاعِدْ	Ar.	*	Nesep cihetinden ırak olan kimseler.			
38	ibāḳat	اِبَاقَةْ	Ar.	•	Kul bilasebep efendisinden firar etmek.			
39	ebbāl	أَبَّالْ	Ar.	*	Deve çobanı.			
40	ebālise	أَبَالِسَه	Ar.	•	İblisler, şeytanlar.			
41	ebālīs	أَبَالِيسْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
42	ibāvet	اِبَاوَة	Ar.	*	Bir çocuğa birisi babalık etmek, baba gibi olmak.			
43	ebit	أَبْتْ	Ar.	*	Gün sıcak olmak.			
44	ābtābe	آبْتَابَه	Far.	•	Bahçıvan kovası.			
45	ibtāt	اِبْتَاتْ	Ar.	*	Kesmek.			
46	ibtār	اِبْتَارْ	Ar.	*	Vermek ve diriğ etmek ve evvel-i nehâr kuşluk namazı ve mahrum etmek.			
47	ibtiʾār	اِبْتِئَارْ	Ar.	*	Kuyu kazmak ve kuyu edinmek.			
48	ibtitār	اِبْتِتَارْ	Ar.	*	Oyulmak ve kesilmek			
49	ibtiḥāş	اِبْتِحَاثْ	Ar.	∴	Bahis ve mübahase etmek ve araştırmak ve oynamak.			
50	ibtiḥāc	اِبْتِحَاجْ	Ar.	*	Bolluk olmak.			
51	ibtidāʾ	اِبْتِدَاءْ	Ar.	∴	Bed’ etmek, başlamak ve bir şeyi sair şeyden evvel işlemek ve baş beytin mısrâ’-ı sânîsindeki birinci tef’ile.			
52	ibtidāʾen	اِبْتِدَآءً	Ar.	•	Evvela, evvelemirde.			

53	ibtidār	اِبْتِدار	Ar.	∴	Mübâderet ve mübaşeret etmek ve sürat etmek.			
54	ibtidāᶜ	اِبْتِداعْ	Ar.	∴	Yeniden bir şey icat ve peyda ve ihtira eylemek.			
55	ibtidāh	اِبْتِداه	Ar.	∗	Bilâ-tevakkuf, hazırcevaplık veçhile şiir ve hitabe gibi şey söylemek.			
56	ebter	اَبْتَر	Ar.	∴	Hayır ve nef' ve hüsn-i zikrden munkatı' olan ve zürriyetsiz adam ve kuyruğu kesilmiş hayvan ve fena şeyler.			
57	ibtirāʾ	اِبْترآءْ	Ar.	∗	Ağaç yonmak.			
58	ibtirād	اِبْترادْ	Ar.	∗	Soğuk su içmek ve serinlemek için soğuk su dökünmek.			
59	ibtirār	اِبْترارْ	Ar.	∗	Arkadaşlarından ayrı durmak.			
60	ibtiẓāl	اِبْتِذالْ	Ar.	•	Bir nesneyi daima kullanmak.			
61	ibtizāz	اِبْتِزازْ	Ar.	∗	Zoraki almak ve soymak.			
62	ibtizāġ	اِبْتِزاغْ	Ar.	∗	Mevsim-i bahârın evâ'ili zuhur etmek.			
63	ibtizāl	اِبْتِزالْ	Ar.	∗	Bir şeyin zarfını delmek.			
64	ibtizām	اِبْتِزامْ	Ar.	∗	Gün geçirmek.			
65	ibtisām	اِبْتِسامْ	Ar.	•	Tebessüm etmek ve hafif gülmek.			
66	ibtişāk	اِبْتِشاكْ	Ar.	∗	Yalan söylemek ve kesilmek ve namusa dokunmak.			
67	ibtiżāż	اِبْتِضاضْ	Ar.	∗	İhtiyaç sebebiyle kendi nefsini tahkir eylemek.			
68	ibtiᶜāṣ	اِبْتِعاثْ	Ar.	∗	Göndermek.			
69	ibtiᶜāḳ	اِبْتِعاقْ	Ar.	∗	Ansızın peyda olmak ve yağmur şiddetle yağmak ve çabuk söze başlamak.			
70	ebtaᶜūn	اَبْتَعُونْ	Ar.	∗	Ecma'ûn kelimesinin tekididir.			
71	ibtiġāʾ	اِبْتِغاءْ	Ar.	∗	Talep etmek.			
72	ibtiḳāᶜ	اِبْتِقاعْ	Ar.	∗	Levn mütegayyir olmak.			
73	ibtikār	اِبْتِكارْ	Ar.	∗	Erken gelmek ve hutbenin evveline yetişmek ve turfanda yemek ve hatun, en evvel oğlan doğurmak.			
74	ibtilāʾ	اِبْتِلاءْ	Ar.	∴	Bir şeyin hâlini bilmek için imtihan etmek ve istihbar ve ihtiyar ve intihap etmek ve bir musibete müptela ve giriftar olmak ve bir şeye düşkün olup sevmek.			
75	ibtilāᶜ	اِبْتِلاعْ	Ar.	∗	Tekellüfle yutmak ve zifaf etmek.			
76	ibtilāl	اِبْتِلالْ	Ar.	•	Islanmak, yaş olmak.			
77	ibtināʾ	اِبْتِناءْ	Ar.	•	Tesis ve bina kılmak, yapı yapmak.			
78	ibtināʾen	اِبْتِناءً	Ar.	•	Bina ve mebnâ ve mübtenî olarak.			
79	ibtihāc	اِبْتِهاجْ	Ar.	•	Şad ve ferah-nâk ve mesrur olmak.			
80	ibtihār	اِبْتِهارْ	Ar.	∗	İki parça olmak ve kendine günah isnat eylemek ve iftira etmek ve hulus ile dua eylemek ve hülya ile uyumak ve bir kimse için bezl-i makdûr eylemek ve orospu sebebiyle rüsvâ-yı âm olmak.			
81	ibtihāl	اِبْتِهالْ	Ar.	∴	Halktan kat'-ı alâka ile Cenâb-ı Hakk'a tazarru ve niyaz eylemek.			

82	ibtiyār	اِبْتِيَارْ	Ar.	*	İhtiyar eylemek, cima eylemek.			
83	ibtiyāᶜ	اِبْتِيَاعْ	Ar.	•	Mübayaa etmek, satın almak.			
84	ibşāş	اِبْثَاثْ	Ar.	*	Yapıp dağıtmak, haberi faş ve sırrı izhar eylemek.			
85	ibcāl	اِبْجَالْ	Ar.	∴	Tebcil ve tazim ve teşrif etmek ve kifayet etmek.			
86	ebced	اَبْجَدْ	Ar.	*	Hurûf-ı hecâyı cami kelimâtın evveli ve rakam-ı hurûfînin ismi.			
87	ibḫāḥ	اِبْحَاحْ	Ar.	*	Sesi boğmak.			
88	ebḫāṣ	اَبْحَاثْ	Ar.	•	Bahisler ve beyanlar.			
89	ebḫār	اَبْحَارْ	Ar.	•	Bahirler, denizler, deryalar.			
90	ibḫār	اِبْحَارْ	Ar.	*	Deryada sefer etmek, kuru hastalığa giriftar olmak ve tesadüf eylemek ve burnu kızarmak ve su irkilecek mahaller çok olmak ve suyu tuzlu ve çoraklı olmak.			
91	ibḫāḳ	اِبْحَاقْ	Ar.	*	Göz çıkarmak			
92	ebḫur	اَبْخُرْ	Ar.	•	Buharlar, buğular, dumanlar.			
93	ebḫal	اَبْخَلْ	Ar.	•	Ziyade bahîl ve tamahkâr olan kimse.			
94	ebed	اَبَدْ	Ar.	∴	Sonu olmayan zaman ve bir yaşında çocuk ve darılmak ve tevahhuş eylemek.			
95	ibdāʾ	اِبْدَآءْ	Ar.	∴	İzhar etmek, kazâ'-i hâcet etmek, bir mahalden diğer yere çıkmak ve yaratmak ve numunesiz şey yapmak ve söz açmak.			
96	ebeden	اَبَدْ	Ar.	•	İlelebet, daima, her an.			
97	ibdād	اِبْدَادْ	Ar.	*	Atiyyeden herkese hissesiz vermek ve yere doğru el uzatmak.			
98	ibdār	اِبْدَارْ	Ar.	*	Üzerine bedir doğmak, bedir gecesi yola gitmek ve sebk ve mübâderet etmek.			
99	ābdār	آبْدَارْ	Far.	•	Taze, ter ve rutubetli ve sulu ve latif ve cilalı ve keskin olan.			
100	ibdāᶜ	اِبْدَاعْ	Ar.	∴	İcat etmek ve numunesiz ve emsalsiz şey çıkarmak ve sebk ve naziri olmayan şiiri söylemek, bir kimseden ihsan memul iken hilâf-ı zuhûruyla o kimseyi zem ve mahzûl eylemek ve hüccet ve delili batıl olmak ve aksayıp takatten kalmak.			
101	abdāl	اَبْدَالْ	Ar.	∴	Dünya vazifesinden olmayan derviş ve zümre-i evliyâdan bir cemaat.			
102	ibdāl	اِبْدالْ	Ar.	∴	Bedel almak, değiştirmek ve tahvil ve tağyir eylemek.			
103	ebdān	اَبْدَانْ	Ar.	•	Bedenler, cisimler, vücutlar, tenler.			
104	ābdān	آبْدَانْ	Far.	•	Su kabı ve mesane denilen ve âlât-ı dâhiliyye-i bedenden bulunan sidik kavuğu ki bevl onda teraküm eder.			
105	ābdest	آبْدَستْ	Far.	•	Namaz kılmazdan mukaddem ferâ'iz-i İslâmiyye üzere a'zâ-yı bedenden bazılarını gusleylemek.			
106	ebdaᶜ	اَبْدَعْ	Ar.	•	Ziyade bedî' ve hûb ve güzel va ra'nâ olan.			
107	ebedî	اَبَدِيّ	Ar.	•	Ebede mensup ve daim ve câvid ve lâ-yezâl olan.			
108	ebediyyet	اَبَدِيَّتْ	Ar.	•	Daimlik, zevalsizlik ve istimdat.			
109	ebr	اَبْرْ	Far.	•	Bulut, sehâb.			

110	eberr	اَبَرّ	Ar.	∴	Ziyade sadık ve dindar olan ve şenlikten uzak olan bedevi.			
111	ibrāʾ	اِبْرآء	Ar.	∴	Dert ve musibetten azat etmek ve kurtarmak ve ba'îd ve bizar etmek ve ıstılâhât-ı fıkhiyyeden olup bir kimsenin zimmetini mutâlebeden berî ve azade kılmak.		Fıkıh	
112	ibrāʾ-i isḳāṭ	اِبْراء اِسْقاطْ	Ar.	*	Bir kimse, diğer kimsede olan hakının tamamını ıskat veyahut bir miktarını hatt ve tenzil ile o kimseyi berî kılmak manasına ıstılâhât-ı fıkhiyyedendir		Fıkıh	
113	ibrāʾ-i istîfā	اِبْراء اِسْتِيفا	Ar.	*	Istılâhât-ı fıkhiyyeden olup bir kimse diğer kimseden hakkını kabız ve istîfâ eylemiş olduğunu itiraf etmekten ibaret olarak bir nev ikrar demektir.		Fıkıh	
114	ibrāʾ-i ḫāṣ	اِبْرآء خاصْ	Ar.	*	Istılâhât-ı fıkhiyyeden olup hane veya çiftlik veya başka cihetten dolayı alacak davası gibi yalnız bir hususa müteallik davadan bir kimseyi ibra eylemektir.		Fıkıh	
115	ibrāʾ-i ʿām	اِبْراء عَامْ	Ar.	*	Kâffe-i de'âvîden bir kimseyi ibra etmektir ki bu dahi ıstılâhât-ı fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
116	ibrāc	اِبْراجْ	Ar.	*	Burç yapmak.			
117	ebrāc	اَبْراجْ	Ar.	•	Burçlar, kaleler, kale burçları.			
118	ibrād	اِبْرادْ	Ar.	∴	Soğutmak, hararetini azaltmak ve zaaf vererek bî-mecâl etmek.			
119	ebrār	اَبْرارْ	Ar.	•	Sadık ve dindar olan adamlar.			
120	ibrār	اِبْرارْ	Ar.	∴	Birinin yeminini bi't-tasdîk, rast ve sadık ad ile doğru kabul etmek, evladı çok olmak ve cem'iyyet-i nâs çoğalmak ve galip olmak.			
121	ibrāz	اِبْرازْ	Ar.	∴	İzhar etmek, göstermek, meydana koymak ve mektubu açmak ve zer-i hâlis olmak ve sefere hazırlanmak.			
122	ebraṣ	اَبْرَصْ	Ar.	*	Ebreş illetine uğrayan yani teninde beyaz ve büyük lekeler olan ve ala tenli dahi denilir.			
123	ibrāṣ	اِبْراصْ	Ar.	*	Ebreş illetine uğratmak.			
124	ibrāḳ	اِبْراقْ	Ar.	*	Bir işi terk eylemek ve şimşek gibi parlayarak korkutmak.			
125	ibrāk	اِبْراكْ	Ar.	*	Deveyi çökertmek.			
126	ibrām	اِبْرامْ	Ar.	∴	Sıklet vererek melul edip usandırmak ve muhkem ve üstüvâr kılmak ve bir şeyin icrası için zorlamak ve üstüne düşmek.			
127	ibrāh	اِبْراهْ	Ar.	*	Delil getirmek, galip olmak.			
128	İbrāhîm	اِبْراهِيمْ	Ar.	*	Cedd-i âlî-i cenâb-ı fahrü'l-mürselînin ismi olup elsine-i muhtelifede yedi türlü telaffuz olunur.			
129	ibre	اِبْرَه	Ar.	∴	İğne denilen dikiş aleti ki sûzân dahi denilir ve kıblenümadaki mıknatıslı akrep ki kıblenüma şeklinde, bu kıta gösterilmiştir; nebatat ıstılâhâtından olup esnâ-yı ilkâhta gubâr-ı tal'ı mebize isal eden bir kıt'a-i uzv-ı te'nîstir ki görülmek için mebiz kelimesine bakıla.		Nebatat	
130	ebred	اَبْرَدْ	Ar.	•	Ziyade soğuk olan.			
131	ebreş	اَبْرَشْ	Ar.	•	Hurda hurda alaca benekli at yahut beygir.			
132	ibrişim	اِبْرِشِيمْ		•	Harirden masnu bir nev iplik.			
133	ābrū	آبْرُو	Far.	•	Yüz aklığı, ırz-ı tâm ve namus.			
134	ebrū	اَبْرُو	Far.	•	Kaş, hâcib.			
135	ebruvān	اَبْرُوانْ	Far.	•	Ebrûlar, kaşlar.			
136	ebrū-yi ṣanem	اَبْرُوى صَنَمْ	Far.	•	Kankurutan otu.			

137	ibrîc	اِبْرِيجْ	Ar.	*	Yayık ki bunun vasıtasıyla sütün içindeki tereyağını döne döne tefrik ederler, anadolu ve rumeli'de bu husus için müstamel alet budur.			+
138	ibrîz	اِبْرِيزْ	Ar.	•	Halis altın, zer-i halis.			
139	ibrîsem	اِبْرِيسَمْ	Ar.	•	İpekten mamul bir nev iplik.			
140	ibrîşim	اِبْرِيشِمْ	Far.	•	İpekten bükme bir nev iplik.			
141	ibrîḳ	اِبْرِيقْ	Ar.	•	Emzikli su kabı ki abdest için bahusus suyu idare ile azar azar dökmek için kullanılır.			+
142	ābzen	آبْزَنْ	Ar.	*	İçinde guslolunmak için müstamel bir nev havuz ve banyo aleti ve bâdiye.			
143	ibs	اِبْسْ	Ar.	*	Nesebi alçak adam.			
144	ibsāʾ	اِبْسَآءْ	Ar.	*	Bir şeyi, âhere enîs etmek.			
145	ibsāl	اِبْسَالْ	Ar.	*	Haram kılmak ve bir şeyi rehin eylemek ve mehlekeye komak ve sipariş eylemek.			
146	ebzāz	اَبْزَازْ	Ar.	•	Bezler, tebahhura havâyici denilen koku ve lezzetli nesneler, baharat.			
147	āb-süvār	آبْسُوارْ	Far.	•	Su yüzünde sâbih olup yüzen ve su yüzündeki habbâbe, kabarcık.			
148	ibşār	اِبْشَارْ	Ar.	∴	Müjde vermek, tebşir etmek ve mesrur ve ferah-nâk olmak, bir nebatı meydana çıkarmak ve derinin yüzünü kazımak.			
149	ebşār	اَبْشَارْ	Ar.	•	Suyun şarıltısı.			
150	ibşāş	اِبْشَاشْ	Ar.	*	Nebat birbirine sarmaşık olmak yahut yeni bitmek.			
151	ibṣār	اِبْصَارْ	Ar.	*	Dikkatle bakmak ve Basra'ya gelmek.			
152	ibṣāṣ	اِبْصَاصْ	Ar.	*	Su sızmak ve yerden nebat henüz çıkmaya başlamak.			
153	ebṣaʿ	اَبْصَعْ	Ar.	*	Ahmak kimse.			
154	ibžāʿ	اِبْضَاعْ	Ar.	*	Kandırmak ve suale güzel cevap vermek ve ıstılâhât-ı fıkhiyyeden olup bir kimsenin, kârı tamamen kendisine ait olmak üzere diğer kimseye sermaye vermesidir.		Fıkıh	
155	ibṭ	اِبطْ	Ar.	*	Koltuk ki omzun altıdır ve kumluk yer.			
156	ibṭiyye	اِبْطِيَّه	Ar.	*	Istılâhât-ı tıbbiyyeden olup koltuğa mensup demektir.		Tıp	
157	ibṭāʾ	اِبْطَآءْ	Ar.	*	Gecikmek ve geciktirmek ve hayvanların ağırcanlı olması.			
158	ibṭār	اِبْطَارْ	Ar.	*	Hayran ve medhûş etmek ve tahammülünden ziyade yük yüklemek ve maaşını kateylemek, vücudunu zayıf kılmak.			
159	ibṭāş	اِبْطَاشْ	Ar.	*	Şiddetle kavrayıp tutmak.			
160	ibṭāl	اِبْطَالْ	Ar.	∴	Lağv ve heder ve boş ve batıl ve beyhude kılmak ve batıl şey peyda eylemek hezel ve yave söylemek.			
161	ebṭāl	اَبْطَالْ	Ar.	•	Battallar, cesurlar ve bahadır adamlar.			
162	ibṭān	اِبْطَانْ	Ar.	*	Urbaya astar geçirmek.			
163	ibẓāẓ	اِبْظَاظْ	Ar.	*	Semirmek.			
164	ebʿād	اَبْعَادْ	Ar.	•	Buutlar, boylar, uzaklıklar.			
165	ibʿād	اِبْعَادْ	Ar.	•	Uzağa sürmek, uzağa atmak ve kovmak.			

166	ibʿār	اِبْعَارْ	Ar.	*	Bağırsaktaki fazlayı temizlemek.			
167	ebʿad	اَبْعَدْ	Ar.	•	Ziyade ba'îd ve uzak olan.			
168	ibġāʾ	اِبْغَآءْ	Ar.	*	İane eylemek ve bir kimse için bir şey talep eylemek.			
169	ibġāż	اِبْغَاضْ	Ar.	*	Buğzeylemek.			
170	ebġaż	اَبْغَضْ	Ar.	•	Ziyade buğuz ve adaveti olan ve şiddetli buğzeden.			
171	abḳ	اَبَقْ	Ar.	∴	Efendisinden bilasebep firar eden ve korkusuz ve gizlenip kaçmak.			
172	ibḳāʾ	اِبْقَآءْ	Ar.	•	Daim ve baki kılmak ve azletmeyip mansıpta bırakmak.			
173	ibḳāl	اِبْقَالْ	Ar.	*	İzhar ve inbât eylemek ve tazenin yüzünde hat belirmek.			
174	ibḳān	اِبْقَانْ	Ar.	*	Refah ve vüs'at-i hâl üzere olmak.			
175	ibkāʾ	اِبْكَآءْ	Ar.	•	Ağlamak, giryân ve eşk-rîz kılmak.			
176	ebkār	اَبْكَارْ	Ar.	•	Bikrler, kızoğlankızlar.			
177	ibkār	اِبْكَارْ	Ar.	*	Erken gelmek, sürat eylemek ve erken gidip kaldırmak için bir adamı tayin eylemek ve takaddüm etmek.			
178	ebkem	اَبْكَمْ	Ar.	•	Dilsiz olan ve tekellüme asla muktedir olmayan.			
179	āb-gūn	آبْگُونْ	Far.	•	Su renginde olan.			
180	āb-gūne	آبْگُونَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
181	āb-gīr	آبْگِيرْ	Far.	•	Su birikmiş yer ve göl.			
182	āb-gīne	آبْگِينَه	Far.	•	Ayna, mirat, kadeh, cam, piyale, şişe ve sürahi, şarap, bade, elmas, billur cam.			
183	ibil	اِبِلْ	Ar.	*	Deve, nâka.			
184	iblāʾ	اِبْلَاءْ	Ar.	*	İstemek, ihbar etmek ve özr-i belîğ irat eylemek ve yemin vermek ve yemin eylemek.			
185	iblād	اِبْلَادْ	Ar.	*	Ahmak olmak, yere yapışmak, ale'd-devâm mülâzım etmek.			
186	iblāṭ	اِبْلَاطْ	Ar.	*	Bıktırıncaya kadar ısrar etmek ve kaldırım döşemek.			
187	iblāʿ	اِبْلَاعْ	Ar.	*	Yutturmak, bel' ettirmek.			
188	iblāġ	اِبْلَاغْ	Ar.	•	Vardırmak, eriştirmek ve tekmil etmek.			
189	iblām	اِبْلَامْ	Ar.	*	Takbih ve tanımayıp sükût etmek.			
190	iblāh	اِبْلَاهْ	Ar.	*	Bir adamı ebleh bulmak.			
191	ebled	اَبْلَدْ	Ar.	*	Tembel ve ahmak.			
192	eblec	اَبْلَجْ	Ar.	*	Pek vazıh ve açık.			
193	eblaġ	اَبْلَغْ	Ar.	*	Hadd-i kemâle ziyade yakın ve ziyade fasih olan.			
194	eblaḳ	اَبْلَقْ	Ar.	*	Alaca şey ve alabacak at.			
195	ebleh	اَبْلَهْ	Ar.	•	Budala, akılsız ve ahmak olan adam.			

196	āble	آبَلَه	Far.	•	Sivilce denilen küçük çıban.			
197	eblehāne	اَبْلَهَانَه	Ar. - Far.	•	Budalaya layık ve yaraşır.			
198	eblehī	اَبْلَهی	Ar. - Far.	•	Budalalık, akılsızlık, ahmaklık.			
199	eblehiyyet	اَبْلَهِيَّتْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
200	iblīs	اِبْلِيسْ	Ar.	•	Şeytân-ı la'în ve le'îm.			
201	ibn	اِبْن	Ar.	•	Oğul, velet, zade, ferzend, pesir.			
202	ebnāʾ	اَبْنَآءْ	Ar.	•	İbnler, oğullar, veletler, ferzendler, pesirler.			
203	ibn-i meḫāż	اِبْنِ مَخٰاضْ	Ar.	*	Istılâhât-ı fıkhiyyeden olup iki yaşına giren erkek deveye ıtlak olunur.		Fıkıh	
204	ibnāʾ	اِبْنَآءْ	Ar.	*	Bir adama bina ve imaret vermek ve hane yapmak için öteberi şey vermek.			
205	ebnāʾü'd-dehālīz	اَبْنَآءُ الدَّهَالِيزْ	Ar.	*	Zükâk ya camiden kaldırılan etfal.			
206	ibnās	اِبْنَاسْ	Ar.	*	Şerden kaçmak ve Mısır'da bir karye.			
207	ibni's-sebīl	اِبْنِ السَّبِيلْ	Ar.	*	Yolcu ve yola giden.			
208	abanos	آبَنُوسْ		•	Malum bir nev sert, siyah ağaç.			
209	ebniye	اَبْنِيَه	Ar.	•	Binalar, yapılar.			
210	ebū	اَبُو	Ar.	•	Eb, baba, peder, vâlid.			
211	ebvāʾ	اَبْوَاءْ	Ar.	•	Ebler, babalar, pederler, vâlidler.			
212	ebu'l-beşer	اَبُو الْبَشَرْ	Ar.	*	Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm.			
213	Ebū Ḥanīfe	اَبُو حَنِيفَه	Ar.	*	İmâm-ı Âzam hazretleriyle beraber yirmi nefer fukahâ-yı izâm hazerâtının künyesidir.			
214	ebvāb	اَبْوَابْ	Ar.	•	Baplar, kapılar, kitap kısımları.			
215	ebvāl	اَبْوَالْ	Ar.	•	Bevller, sidikler, çişler.			
216	ebvibe	اَبْوِبَه	Ar.	•	Baplar, kapılar, derler.			
217	übüvvet	اُبُوَّتْ	Ar.	•	Evlat zuhur etmekle bir adam, baba olmak ve babalık.			
218	übūd	اُبُودْ	Ar.	•	Ebedler, nihayetsiz vakitler.			
219	ebh	اَبهْ	Ar.	*	Fehim ve akıl.			
220	ibhāʾ	اِبْهَاءْ	Ar.	*	Haneyi hali ve muattal etmek ve kabı boşaltmak ve çapuldan fariğ kılmak ve güzel yüzlü.			
221	ibhāc	اِبْهَاجْ	Ar.	∴	Şad ve ferah-nâk ve mesrur kılmak ve yerin otu, hoş-manzar olmak.			
222	ibhām	اِبْهَامْ	Ar.	∴	Bir iş, müphem ve muğlak ve müştebih olmak ve bir adamı bir işten bertaraf etmek ve başparmak.			
223	ebhet	اَبْهَةْ	Ar.	∴	Bir şey der-hâtır etmek ve azamet ve mehabet ve behcet vecâhet ve kibir ve nahvet.			
224	ebher	اَبْهَرْ	Ar.	*	Arka ve arkada bir damar ve ıs. teşrîhiyye-i tıbbiyyeden olup kalbin sol tarafındaki sağlam kanı sol cevflerinden alıp bilcümle nevâhî-i bedene sevke hadim olan ve sırt kemiğinin dâhilen, tulunca mümted olan en büyük kırmızı kan damarıdır ki şeklinin görülmesi için kalp kelimesine bakıla.			

225	ibhām-ı ḳadem	اِبْهامِ قَدَمْ	Ar.	∗	Kademin yani ayağın başparmağına denilir, ıs. tıb.		Tıp	
226	ibhām-ı yed	اِبْهَامِ يَدْ	Ar.	∗	Elin başparmağına denilir ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
227	ebhel	اَبْهَلْ	Ar.	∗	Karaardıç ağacı.			
228	ebhem	اَبْهَمْ	Ar.	∗	Tekellüme kudreti olmayan adam.			
229	ebī̆	اَبى	Ar.	•	Babam, pederim.			
230	ebyāt	اَبْيَاتْ	Ar.	•	Beyitler, şiirin çift mısraları.			
231	āb-yār	آبْيَارْ	Far.	•	Sulayıcı, su verici.			
232	āb-yārī̆	آبْيَارى	Far.	•	Sulayıcılık, su vericilik.			
233	ebyed	اَبْيَدْ	Ar.	•	Daim, zevalsiz, ebedî olan.			
234	ebyāż	اَبْيَضْ	Ar.	•	Beyaz ve ak ve sefîd olan.			
235	atabeg	اَتابَكْ	Far.	•	Bey, tatar, oba başısı ve Devlet-i Abbâsiyye zamanında sadr-ı devlet makamındaki sergerde-i etrâk.			
236	itāḥa	اِتاحَه	Ar.	∗	Hazırlamak.			
237	itāre	اِتارَه	Ar.	∗	Tekrar tekrar eylemek, hiddet ve dikkat ile bakmak.			
238	itāve	اِتاوَه	Ar.	∗	Rüşvet vermek, arâzî-i harâciyyeden alınan mal, haraç.			
239	itbāb	اِتْبابْ	Ar.	•	Zayıflatmak.			
240	itbāᶜ	اِتْباعْ	Ar.	∗	Arkadan yetişmek, tabi olmak.			
241	ittibāᶜ	اِتِّباعْ	Ar.	•	Tabiiyet ve imtisal etmek.			
242	etbāᶜ	اَتْباعْ	Ar.	•	Hizmetkârlar, tabiler.			
243	itticāh	اِتِّجاهْ	Ar.	∗	Yönelmek, bir tarafa dönmek, teveccüh etmek.			
244	ittiḥād	اِتِّحادْ	Ar.	•	Birleşmek, bir olmak ve birlik üzere amil olmak.			
245	itḥāf	اِتْحافْ	Ar.	•	Hediye vermek ve ita etmek.			
246	ittiḥāl	اِتِّحالْ	Ar.	∗	Yeminde istisna eylemek.			
247	ittiḫāẕ	اِتِّخاذْ	Ar.	•	Edinmek, olmak ve peyda etmek.			
248	etrāb	اَتْرابْ	Ar.	•	Tirbler, arkadaşlar, akran ve hempa olanlar.			
249	etrāk	اَتْراكْ	Ar.	•	Türkler, Türkistan ahalisi.			
250	ittirāk	اِتِّراكْ	Ar.	•	Terk etmek, bırakmak ve feragat etmek.			
251	etrübe	اَتْرُبَه	Ar.	•	Türaplar, topraklar.			
252	ittisāḥ	اِتِّساحْ	Ar.	∗	Kirlenip paslanmak.			
253	ittisāᶜ	اِتِّساعْ	Ar.	∴	Genişlik ve açıklık kesbetmek ve dokuz olmak.			
254	ittişāḥ	اِتِّشاحْ	Ar.	∗	Kılıç kuşanmak ve ziynetlenmek.			

255	ittisāḳ	اِتِّساقْ	Ar.	•	Nizam ve intizam bulmak ve muntazam olmak.			
256	āteş	آتَشْ	Far.	∴	Od, ateş, nar, âzer ve efkâr-ı atîkaya göre anâsır-ı erba'adan biri.			
257	āteş-tāb	آتَشْتابْ	Far.	•	Ateş, yakıcı olan.			
258	āteş-ḫāne	آتَشْخانَه	Far.	•	Ateşperestlerin ibadethanesi.			
259	āteş-perest	آتَشْپَرَستْ	Far.	•	Ateşe tapan.			
260	āteş-dān	آتَشْدانْ	Far.	•	Şekilde gösterildiği vecih üzere ocak, mangal, kânûn denilen şeye ıtlak olunur.			+
261	āteş-gāh	آتَشْگاهْ	Far.	•	Ateşperestlerin ibadethanesi.			
262	āteş-gede	آتَشْكَدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
263	āteş-nāk	آتَشْناكْ	Far.	•	Kızgın ve ateşli olan.			
264	āteşî	آتَشى	Far.	•	Zebani, ehl-i cehennem.			
265	āteşiyān	آتَشِيانْ	Far.	•	Ateşler, zebaniler.			
266	āteşîn	آتَشِينْ	Far.	•	Kızgın ve ateşli ve kırmızı ve ahmer olan.			
267	ittiṣāf	اِتِّصافْ	Ar.	•	Sıfatlanmak ve sıfat sahibi olmak ve muttasıf olmak.			
268	ittiṣāl	اِتِّصالْ	Ar.	•	Ulaşmak ve bitişmek ve bitişik olmak.			
269	ittiżāḥ	اِتِّضاحْ	Ar.	•	Vazıh olmak ve rûşen ve ayan ve aşikâr olmak.			
270	ittiżāʿ	اِتِّضاعْ	Ar.	•	Tevazu ve adem-i tekebbür ve tazarru etmek.			
271	ittiṭāʾ	اِتِّطاءْ	Ar.	*	Yer, düz olmak.			
272	ittiṭān	اِتِّطانْ	Ar.	•	Bir memlekette yerleşmek.			
273	ittiʿāb	اِتِّعابْ	Ar.	•	Yormak, taciz etmek, sıkıntı vermek.			
274	ittiʿād	اِتِّعادْ	Ar.	•	Söz ve vaat almak ve vadetmek ve vaatleşmek.			
275	ittiʿās	اِتِّعاسْ	Ar.	•	Helak ve idam etmek, öldürmek.			
276	ittiʿāẓ	اِتِّعاظْ	Ar.	•	Vaaz ve nasihat dinlemek.			
277	ittifād	اِتِّفادْ	Ar.	*	Mâl ü menâl çoğalmak.			
278	ittifāḳ	اِتِّفاقْ	Ar.	∴	İttihat ve muvafakat etmek, birlikte vaki ve amil olmak ve birbirine mütekârib olmak.			
279	ittifāḳen	اِتِّفاقًا	Ar.	•	Min-gayri tedbir muvafakat eder olduğu hâlde.			
280	ittifāḳāt	اِتِّفاقاتْ	Ar.	•	Birleşmeler, muvafakatler, ittihatlar.			
281	ittifāḳ-peẕîr	اِتِّفاقْپَذِيرْ	Ar. - Far.	•	İttifak kabul eden ve kendisi üzerine ittifak vaki olan.			
282	ittifāḳî	اِتِّفاقى	Ar.	•	İttifaka mensup ve ondan neşet eden.			
283	ittiḳāʾ	اِتِّقاءْ	Ar.	•	Sakınmak ve takva ve Allahutaala'dan korkmak ve sakınıp çekinmek.			
284	ittiḳād	اِتِّقادْ	Ar.	*	Ateş almak ve alevlenmek.			

285	ittiḳār	اِتِّقَارْ	Ar.	*	Vakar ve temkin peyda eylemek.			
286	ittiḳān	اِتِّقَانْ	Ar.	∴	Şüphesiz, yakinen bilmek, muhkemen bilmek.			
287	etḳiyāʾ	اَتْقِيَآءْ	Ar.	•	Müttakîler, Allahutaala'dan korkanlar ve havf üzere bulunanlar.			
288	itkāʾ	اِتْكَاءْ	Ar.	*	Düşürmek, koltuk altına yastık komak.			
289	ittikāʾ	اِتِّكَاءْ	Ar.	•	Sevinmek, dayanmak ve itimat etmek.			
290	ittikār	اِتِّكَارْ	Ar.	*	Kuş, yuva yapmak ve yuva edinmek.			
291	ittikāᶜ	اِتِّكَاعْ	Ar.	*	Katılaşıp şiddet peyda etmek.			
292	ittikāl	اِتِّكَالْ	Ar.	∴	Hüda'ya teslîm-i umûr etmek, tevekkül etmek, güvenmek, mütevekkil olmak.			
293	itlāʾ	اِتْلَاءْ	Ar.	•	Âhere tabi olmak ve ihale eylemek ve ahd ü emân vermek ve medyun, zimmetinde matluptan bir miktarını alıkomak ve esnâ-yı râhta ecânibin taarruzundan masun olmak için istishâb ve emânında olduğu kimse tarafından ismi malum bir şey verilmek.			
294	ittilāc	اِتِّلَاجْ	Ar.	*	Duhul eylemek, ithal eylemek.			
295	ittilād	اِتِّلَادْ	Ar.	∴	Hâne-zâde olan kul ve cariye ve devâb kısmı ve mâl-ı kadîm sahibi olmak.			
296	ittilāᶜ	اِتِّلَاعْ	Ar.	*	Avk ve nâ-bedîd eylemek ve gerdan uzun olmak ve boynunu yukarı uzatmak.			
297	itlāf	اِتْلَافْ	Ar.	•	Telef ve ziyan ve tazyî' eylemek.			
298	itlāl	اِتْلَالْ	Ar.	*	Damlatmak ve hayvanı yedeklemek.			
299	etim	اَتِمْ	Ar.	*	Kırba tamir eylemek, kesmek ve mukim olmak.			
300	etem	اَتَمْ	Ar.	*	Geçmek, oyalanmak.			
301	etemm	اَتَمّْ	Ar.	•	Ziyade tamam ve bî-kusûr olan.			
302	itmām	اِتْمَامْ	Ar.	•	Tamamlamak, ikmal etmek, tekmil etmek.			
303	itnān	اِتْنَانْ	Ar.	*	Ba'îd olmak ve illetten çocuk büyüyememek.			
304	ittivāʾ	اِتِّوَاءْ	Ar.	*	Yurda konup sakin olmak, tavattun etmek.			
305	ittihāb	اِتِّهَابْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hibeyi kabul etmek manasına.		Fıkıh	
306	ittihāl	اِتِّهَالْ	Ar.	*	Ehil edinmek.			
307	ethām	اَتْهَامْ	Ar.	•	Töhmetler, cürümler.			
308	ithām	اِتْهَامْ	Ar.	∴	Bir adama isnâd-ı töhmet etmek ve ıs. kânûniyyeden olup bir caninin irtikâp etmiş olduğu cinayet; hey'et-i ithâmiyye nezdinde sabit olmakla o caninin, hey'et-i mezkûre tarafından müttehem olduğuna karar verilmek.			
309	ithām-nāme	اِتْهَامْنَامه	Ar. - Far.		Maznûnun aleyh, ba'de'l-ithâm mahkeme-i cinâyete gönderileceği takdirde müddeiumumi tarafından tanzim olunacak varakaya denilir.			
310	ātī	اَتى	Ar.	•	Gelecek olan ve sonra vaki olan.			
311	ityān	اِتْيَانْ	Ar.	•	Vusul, vürut, vasıl ve varit olmak ve irat ve ve zikir ve ispat ve takrir eylemek; ityâne keza.			
312	etyā	اَتْيَا	Far.	•	Zend ü Pâzend lügatinde ok ve tîr manasına.			

313	ütrücce	اُتْرُجّه	Ar.	•	Ağaç kavunu denilen meyve; cemi ütrucc gelir.	cem		
314	āteş-efrūzen	آتَشْ اَفْرُوزَنْ	Far.	•	Meşale gibi tutuşturacak şey demektir.			
315	āteş-be-cān	آتَشْ بَجانْ	Far.	•	Gam ve gussa, harkat-ı aşk ve muhabbet manasına.			
316	āteş-pārsī	آتَشْ پارْسى	Far.	•	Yanıkara denilen mahûf çıbana ve frengi illetine denilir.			
317	āteş-bahār	آتَشْبَهَارْ	Far.	•	Kırmızı gül ve baharın revnak ve taravetinden kinayedir.			
318	āteş-i bī-bād	آتِش بى بادْ	Far.	•	Şarap ve zulüm ve ta'addî.			
319	āteş-ter	آتَشْتَرْ	Far.	•	Bâde-i lâl-i perver ve leb-i mahbûb-ı nâzik-ter.			
320	īşā'et	إِثَاءَةْ	Ar.	*	Atmak, remy etmek.			
321	īşābe	إِثَابَةْ	Ar.	∴	Ecir ve ceza ve mesûbe vermek ve ameli mukabilinde ecir ve sevap vermek, doldurmak.			
322	eşāş	أَثَاثْ	Ar.	∴	Hane metaı, götürü mal ve hanenin levazım ve eşyası.			
323	üşāşī	أُثَاثى	Ar.	*	Sacayağı ki yemek pişirmek için üzerine tencere vazolunur.			
324	āşār	آثَارْ	Ar.	•	Eserler, nişanlar ve umumi bergüzar olan nesneler, kitap, tarih ve siyer kitapları gibi.			
325	eşār	أَثَارْ	Ar.	•	Sârlar, intikamlar, öçler.			
326	īşāret	إِثَارَةْ	Ar.	•	Toz ve gubâr kaldırmak.			
327	eşālet	أَثَالَةْ	Ar.	•	Ululuk, azamet, kibarlık.			
328	āşām	آثَامْ	Ar.	•	İsmler, cünhalar, cürümler, günahlar.			
329	eşşām	أَثَامْ	Ar.	*	Günahkâr adam.			
330	işāvet	إِثَاوَةْ	Ar.	*	Gammazlık etmek.			
331	işbāt	إِثْبَاتْ	Ar.	•	Sabit ve muhkem kılmak ve baki ve payidar kılmak ve itiraf ve ikrar ve tasdik etmek ve delil iradıyla bir kavlin sıhhatini göstermek.			
332	işbāṭ	إِثْبَاطْ	Ar.	*	Maraz, müzmin olmak.			
333	eşer	أَثَرْ	Ar.	•	Bir sebepten neşet eden nesne ve fiil ve amel ve tarih, vakâyi' ve kitap ve siyer kitabı gibi umumi bergüzar ve yadigârlar ve nişan			
334	işr	إِثْرْ	Ar.	*	İz ve alamet ve başlamak ve azimet etmek.			
335	üşür	أُثُرْ	Ar.	*	Yara yerinde kalan eser ve yüzde olan revnak ve taravet ve bir nev damga.			
336	iṣrā'	إِثْرَآءْ	Ar.	*	Malı çok olmak ve yerin nem-nâk toprağı çok olmak.			
337	işşirād	إِثِّرَادْ	Ar.	*	Ekmeği tirit etmek.			
338	işrām	إِثْرَامْ	Ar.	*	Diş, kökünden kırılmak.			
339	eşrib	أَثْرِبْ	Ar.	*	Medîne-i Münevvere'nin ismi.			
340	eşrem	أَثْرَمْ	Ar.	*	Dişi kırık kimse ve ıs. arûzda kabız ve cezm illetleri cem olan cüz.			
341	eşer-ṭırāz	أَثَرْطِرَازْ	Ar.	•	Târîh-nüvîs, müverrih.			
342	eşṭ	أَثْط	Ar.	*	Köse.			

343	iş꜀ār	إِعْثَارْ	Ar.	⁎	Yalandan havadis tecessüs etmek ve çocuğun dişleri bitmek.			
344	işġār	إِغْثَارْ	Ar.	•	Çocuk dişlerini düşürmek ve çocuğun dişleri bitmek.			
345	eşġār	أَغْثَارْ	Ar.	•	Dişler, dendânlar ve geçitler, derbentler.			
346	işfāl	إِثْفَالْ	Ar.	⁎	Tortulu olmak.			
347	işfān	إِثْفَانْ	Ar.	⁎	Kesret-i amel ile eli nasırlandırmak.			
348	işḳāb	إِثْقَابْ	Ar.	∴	Ateş yakmak ve delmek.			
349	işḳāf	إِثْقَافْ	Ar.	⁎	Takdir eylemek.			
350	eşḳāl	أَثْقَالْ	Ar.	•	Ağır yükler, sıkletler, ağırlıklar, bârlar ve zünûb ve esâm ve define ve metfun mevta.			
351	işḳāl	إِثْقَالْ	Ar.	⁎	Ağır yük yükletmek ve gebelik belirmek, maraz ve le'amet gibi arıza basmak ve yüklenmek.			
352	işḳār	إِثْقَارْ	Ar.	•	Eyere ve palana kuskun ve paldım yapmak.			
353	eşḳāb	أَثْقَابْ	Ar.	•	Sukbalar ve delikler.			
354	eşḳal	أَثْقَلْ	Ar.	•	Ziyade sakil ve ziyade ağır olan.			
355	işlāş	إِثْلَاثْ	Ar.	⁎	Üç tane olmak.			
356	eşlāş	أَثْلَاثْ	Ar.	•	Sülüsler ve üçte birler.			
357	işlāc	إِثْلَاجْ	Ar.	•	Kara tutulmak ve kalp, mutmain olmak.			
358	eşleb	أَثْلَبْ	Ar.	⁎	Moloz ve topak, taşlar.			
359	işim	إِثْمْ	Ar.	•	Günah, suç, cürüm.			
360	eşem	أَثَمْ	Ar.	⁎	Günah addeylemek.			
361	eşmār	أَثْمَارْ	Ar.	•	Semereler, meyveler.			
362	işmār	إِثْمَارْ	Ar.	⁎	Ağaç meyve vermek ve mal, çoğalmak.			
363	eşmān	أَثْمَانْ	Ar.	•	Semenler, bedeller ve sümünler, sekizde birler.			
364	eşcer	أَثْجَرْ	Ar.	•	Kalın ve geniş olmak.			
365	eşmen	أَثْمَنْ	Ar.	•	Ziyade kıymetli ve semenli olan.			
366	eşnā᾽	أَثْنَاءْ	Ar.	•	Vakit ve zaman ve hengâm.			
367	işnā᾽	إِثْنَاءْ	Ar.	•	Methüsena etmek ve sitayişte bulunmak.			
368	işnān	إِثْنَانْ	Ar.	•	İki adedi, dü.			
369	işnā ᶜaşer	اِثْنَا عَشَرْ	Ar.	•	On iki adedi, düvâzde.			
370	işşinā᾽	إِثِّنَاءْ	Ar.	⁎	Bir nesnenin eğilip katına bükülmek.			
371	işneyn	اِثْنَيْنْ	Ar.	•	İki adedi, dü ve yevmü'l-işnenyn, pazartesi günü, düşenbe.			
372	işneyniyyet	اِثْنَيِّيَتْ	Ar.	•	İkilik, ikiden ibaret olmak.			

373	eşniye	أَثْنِيَه	Ar.	•	Senalar, medihler, sitayişler.			
374	eşv	أَثْو	Ar.	*	Gammazlık etmek.			
375	işvāʾ	إِثْوَآءْ	Ar.	*	Bir yerde çok zaman meks etmek, mukim eylemek ve mihman edinmek.			
376	eşvāb	أَثْوَابْ	Ar.	•	Sevbler, siyâblar, elbise ve libaslar, câmeler, urbalar.			
377	işvāb	إِثْوَابْ	Ar.	*	Ameli mukabilinde ecir vermek ve doldurmak.			
378	eşvel	أَثْوَلْ	Ar.	*	Mecnun, ahmak, hayır ve menfaaat ve iş güçte batî' adam.			
379	eşūm	أَثُوْمْ	Ar.	*	Günahkâr ve yalancı adam.			
380	işʾār	إِثْئَارْ	Ar.	•	Sâr ve öç ve intikam almak.			
381	eşĭr	أَثِيرْ	Ar.	∴	Kılıncın cevheri ve halis dost ve ıst. hikemiyyeden olup hükemâ-i mütekaddimînden bir fırkanın kavli üzere kürre-i nâriyye ile sema beyninde vaki bir cisim-i seyyâl-i latîf.			
382	eşĭm	أَثِيمْ	Ar.	•	Günah ve cürüm sahibi ve günahkâr ve cürümlü olan.			
383	icāb	إِجَابْ	Ar.	*	Cevap vermek.			
384	icābet	إِجَابَةْ	Ar.	•	Sâ'ilin sualine cevap vermek ve birinin niyazını kabul etmek.			
385	icāşet	إِجَاثَةْ	Ar.	*	Yük basmak.			
386	icāḥat	إِجَاحَةْ	Ar.	*	Şiddetli helak etmek.			
387	icādet	إِجَادَةْ	Ar.	∴	İyi etmek ve iyi görmek ve işlemek ve iyi şey peyda eylemek ve cûd eseri olarak bir şey vermek ve rayiç, akçe.			
388	ācār	آجَارْ	Ar.	•	Ecirler ve mükâfatlar, mesûbeler.			
389	icāret	إِجَارَةْ	Ar.	∴	Lügat-i Arabda ücret manasınadır ve icar manasında müstameldir ıs. fukahâda menfa'at-ı ma'lûmeyi ivaz-ı malum mukabelesinde bey' etmek demektir ve vakfa verilen kira ve ameleye verilen ücret.		Fıkıh	
390	icāre-i zemĭn	إِجَارَهِ زَمِينْ	Ar. - Far.	*	Is. arâziyyeden olup arâzî-i emîriyye üzerine yapılan çiftlik ebniyesi ve değirmen ve ağıl ve dam ve ambar ve ahır ve samanlık ve mandıra gibi ebniye için mutasarrıfı tarafından öşre muadil ve arzın şeref ve itibarına göre senevi cânib-i mîrîyeye verilen akçeye denilir.		Arâziyye	
391	icāre-i mużāfe	إِجَارَهِ مُضَافَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup gelecek bir vakt-i mu'ayyenden itibaren akdolunacak icâredir.			
392	icāre-i lāzime	إِجَارَهِ لَازِمَه	Ar.	*	Hıyâr-ı şart ve hıyâr-ı ayb ve hıyâr-ı rü'yetten ari olan icâre-i sahîhadır ki tarafeynden birisi bilâ-özr bunu feshedemez ve bu da ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
393	icāre-i münecceze	إِجَارَهِ مُنَجَّزَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup vakt-i akdden itibaren vuku bulan icâredir.		Fıkıh	
394	icāzet	إِجَازَةْ	Ar.	∴	Öteye savuşturmak, destur vermek ve reva görmek ve emri infaz etmek ve bir işin cevazına rey vermek, cevaz ve izin ve ruhsat vermek.			
395	icāzet-i fiʿliyye	إِجَازَتِ فِعْلِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimseden icazete delalet eder fiil sâdır olmaktır.			
396	icāzet-i ḳavliyye	إِجَازَتِ قَوْلِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin bir şey hakkında izin ve ruhsat verdim, demek gibi bir söz söylemesidir.		Fıkıh	
397	icāzet-i lāḥiḳa	إِجَازَتِ لَاحِقَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin evvelce icrasına izni olmadığı bir şeyi, ba'de'l-icrâ tecviz ve kabul etmektir ki vekâlet-i sâbıka hükmündedir.		Fıkıh	
398	iccāṣ	إِجَّاصْ	Ar.	*	Erik ve zerdali.			
399	icāʿat	إِجَاعَةْ	Ar.	*	Acıktırmak.			

400	ācāl	آجَالْ	Ar.	•	Eceller gayetler ve vefatlar ve vakitler ve müddetler.			
401	icālet	اِجَالَةْ	Ar.	•	Döndürmek, cevelan ettirmek.			
402	ācām	آجَامْ	Ar.	•	Ecmeler, sık ormanlar; icâm, keza.			
403	icāmire	اِجَامِرَه	Ar.	•	Cemreler, taifeler, insan takımları.			
404	ecānib	اَجَانِبْ	Ar.	•	Ecnebiler, yabancılar.			
405	icbār	اِجْبَارْ	Ar.	•	Zor ve cebretmek.			
406	ecbāl	اَجْبَالْ	Ar.	•	Cebeller, dağlar.			
407	icbān	اِجْبَانْ	Ar.	*	Bir kimseyi korkak bulmak ve saymak.			
408	ictibāʾ	اِجْتِبَآءْ	Ar.	•	Seçmek ve intihap ve ihtiyar etmek.			
409	ictirāʾ	اِجْتِرَآءْ	Ar.	•	Cüret ve cesaret etmek.			
410	ictirāḥ	اِجْتِرَاحْ	Ar.	∴	El emeğiyle geçinmek ve kesbedip kazanmak ve yaralanmak.			
411	ictirār	اِجْتِرَارْ	Ar.	∴	Çekilip uzamak ve gerilmek ve hayvan geviş getirmek.			
412	ictirāᶜ	اِجْتِرَاعْ	Ar.	*	Soluk almadan suyu birden içmek.			
413	ictizāʾ	اِجْتِزَآءْ	Ar.	*	Kanaat eylemek ve ivaz ve ceza talebinde bulunmak.			
414	ictizāz	اِجْتِزَازْ	Ar.	*	Yün kırkmak, ot biçmek.			
415	ictirām	اِجْتِرَامْ	Ar.	•	Cürüm ve günah işlemek.			
416	ictizāᶜ	اِجْتِزَاعْ	Ar.	*	Ağacı kırıp kesmek.			
417	ictizāf	اِجْتِزَافْ	Ar.	*	Vezin ve kilesiz ve ölçüsüz bir şey almak.			
418	ictizām	اِجْتِزَامْ	Ar.	*	Tahmin eylemek, bir malın birazını kesip alıp birazını geri komak.			
419	ictisār	اِجْتِسَارْ	Ar.	*	Cüret ve cesaret etmek, gemi deryaya salınıp gitmek ve beyabanı köprü gibi geçip gitmek.			
420	ictisās	اِجْتِسَاسْ	Ar.	•	Tecessüs ve tefahhus etmek.			
421	ictiṣāṣ	اِجْتِصَاصْ	Ar.	*	Evlerin yakıniyeti münasebetiyle komşularla bir taife gibi bir arada olmak.			
422	ictifāʾ	اِجْتِفَآءْ	Ar.	*	Kökünden çekip koparmak ve yerinden ayırmak.			
423	ictilāʾ	اِجْتِلَاءْ	Ar.	*	Bir adamı hanumanından avare kılmak ve gelini tezyin edip damada arz etmek ve nazar eylemek.			
424	ictilāl	اِجْتِلَالْ	Ar.	*	Bir şeyin büyüğünü almak.			
425	ictimār	اِجْتِمَارْ	Ar.	*	Buhurlanmak, tütsülenmek.			
426	ictimāᶜ	اِجْتِمَاعْ	Ar.	∴	Bir araya gelmek, toplanmak, birleşmek ve gayet şebâba varıp sakal kararı bulmak.			
427	ictimāl	اِجْتِمَالْ	Ar.	*	İçyağı eritmek.			
428	ictināʾ	اِجْتِنَآءْ	Ar.	•	Ağaçtan derip düşürüp meyve toplamak.			
429	ictināb	اِجْتِنَابْ	Ar.	•	Sakınmak, çekinmek, ihtiraz eylemek ve ba'îd olmak.			

430	ictināḥ	اِجْتِنَاحْ	Ar.	∴	meyleylemek, vech-i mesnûn üzere secde eylemek ve koşarken bir tarafa meyilli koşmak			
431	ictivāʾ	اِجْتِوَاءْ	Ar.	*	İğrenmek.			
432	ictivār	اِجْتِوَارْ	Ar.	•	Civar ve karîb ve komşu olmak.			
433	ictihād	اِجْتِهَادْ	Ar.	•	Çalışıp bezl-i makdûr etmek ve Kelâm-ı Kadim ile ehâdîs-i nebeviyyenin me'âl-i şerîflerine kesp ve vukuf ile mezheb-i sahîha ihdasına ceht ve say etmek.			
434	ictihār	اِجْتِهَارْ	Ar.	∴	Aşikârlık ve aşikâr görünmek ve askeri çoğaltmak ve bir şeyin görünüşü büyük olmak, kuyuyu temizlemek.			
435	ictihāl	اِجْتِهَالْ	Ar.	•	Dönüp dolaşmak ve cevelan etmek.			
436	ictiyāf	اِجْتِيَافْ	Ar.	*	Pek kokmak, içine girmek.			
437	ictiyāl	اِجْتِيَالْ	Ar.	*	Doğru yoldan döndürmek, dolanmak ve ihtiyar eylemek.			
438	icṣāʾ	اِجْثَآءْ	Ar.	*	Diz çökertmek.			
439	icḥāḥ	اِجْحَاحْ	Ar.	*	Hamilin karnı büyümek.			
440	icḥāf	اِجْحَافْ	Ar.	∴	Zulüm ve gadir ve ta'addî etmek ve süpürüp götürmekle fakir ve bî-nevâ eylemek ve pek yaklaşmak.			
441	icdāʾ	اِجْدَآءْ	Ar.	*	Atiyye vermek ve yaradan kan akmak.			
442	icdāb	اِجْدَابْ	Ar.	*	Bir mahalli kıtlık üzre bulmak ve kıtlık olmak.			
443	ecdāṣ	اَجْدَاثْ	Ar.	•	Cedesler, mezarlar, kabirler.			
444	ecdād	اَجْدَادْ	Ar.	•	Cetler, büyük babalar ve baba babaları.			
445	icdāf	اِجْدَافْ	Ar.	*	Çığıltı ve feryat eylemek.			
446	icdān	اِجْدَانْ	Ar.	*	Sonradan zengin olmak.			
447	icẓār	اِجْذَارْ	Ar.	*	Tamamıyla kökünden kesmek.			
448	ecẓāl	اَجْذَالْ	Ar.	•	Cezller, asıllar, kökler.			
449	icẓāl	اِجْذَالْ	Ar.	•	Sevindirmek, mesrur, ferah ve şad kılmak.			
450	icẓām	اِجْذَامْ	Ar.	*	El kesmek, süratle yürümek, vazgeçmek ve azmeylemek.			
451	ecir	اَجِرْ	Ar.	∴	Mukâbele-i amel ve fiil olarak verilen şey ve ceza ve mükâfat ve mesûbe ve kırılan uzuv, sarılmak.			
452	ācir	آجِرْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir şeyi icâreye veren yani kiraya veren kimseye ıtlak olunur.		Fıkıh	
453	icrāʾ	اِجْرَاءْ	Ar.	∴	Suyu akıtmak ve bakmak ve husule getirmek ve vekil göndermek.			
454	icrāb	اِجْرَابْ	Ar.	*	Uyuz olmak.			
455	ecrāḥ	اَجْرَاحْ	Ar.	•	Cürhler, yaralar, zahmlar.			
456	icrāẕ	اِجْرَاذْ	Ar.	*	Çıkarmak, yalnız bırakmak ve muztar eylemek.			
457	icrār	اِجْرَارْ	Ar.	∴	Medyuna vesaiereye mühlet vermek ve imhâl-i müddet ve zamm-ı evkât etmek.			
458	ecrāz	اَجْرَازْ	Ar.	•	Cürzler, topuzlar, gürzler.			
459	ecrās	اَجْرَاسْ	Ar.	•	Ceresler, çıngıraklar.			

460	icrāż	اِجْراضْ	Ar.	*	Tükürüğünü kurutacak derece gam-nâk eylemek.			
461	ecrām	اَجْرامْ	Ar.	∴	Cürümler, cesetler, vücutlar, cisimler ve seb'a-i seyyâre ve çobanların eşyası ve iki türlü rengi olan balıklar.			
462	icrām	اِجْرامْ	Ar.	*	Günah ve cürüm işlemek ve tenûmend kılmak ve bir şeye kan bulaşmak.			
463	ücret	اُجْرَتْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup kira yani bedel-i menfa'at ve emeğe mukabil verilen akçe ve emsali şey.		Fıkıh	
464	ecribe	اَجْرِبَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ergenlik çıbanları gibi ufacık kabarıntılara ve keseciklere ıtlak olunur ki cirâbın cemidir.	cem	Tıp	
465	ecred	اَجْرَدْ	Ar.	•	Tüysüz olan şey ve saç ve sakal ve bıyığı olmayan.			
466	ecr-i miṣil	اَجْرِ مِثْلْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bî-garaz ehl-i vukûfun takdir eyledikleri ücrete denilir.		Fıkıh	
467	ecr-i müsemmā	اَجْرِ مُسَمّٰى	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hîn-i akd-i icârede zikir ve tayin olunan ücrete denilir.		Fıkıh	
468	eczāʾ	اَجْزآءْ	Ar.	•	Cüzler, parçalar ve terkibe dâhil olan şeyler.			
469	iczāʾ	اِجْزآءْ	Ar.	*	Kanaat ettirmek, sair şeyden müstağni etmek.			
470	iczāl	اِجْزالْ	Ar.	•	Sahavet ve mürüvvet etmek.			
471	eczem	اَجْزَمْ	Ar.	•	Burnu kesilmiş ve maktû'u'l-enf olan.			
472	ecsād	اَجْسادْ	Ar.	•	Cesetler, vücutlar, tenler.			
473	ecsām	اَجْسامْ	Ar.	•	Cisimler, eb'âd-ı selâseyi havi olan nesneler.			
474	ecsām-ı desme	اَجْسامِ دَسْمَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yağlı olan şeylere denilir.		Tıp	
475	ecsem	اَجْسَمْ	Ar.	•	Ten-âver ve büyük vücutlu adam.			
476	icşāş	اِجْشاشْ	Ar.	*	Döküp ufatmak.			
477	icşām	اِجْشامْ	Ar.	*	Zahmetli işe uğratmak.			
478	icʿāẓ	اِجْعاظْ	Ar.	*	Defeylemek ve kaçıp gitmek.			
479	icʿāf	اِجْعافْ	Ar.	*	Yere çalmak ve yıkmak.			
480	icʿāl	اِجْعالْ	Ar.	*	Ücret tayin ve ita eylemek.			
481	ecʿab	اَجْعَبْ	Ar.	*	Karnı büyük adam.			
482	icfār	اِجْفارْ	Ar.	•	Terk-i âdet etmek.			
483	ecfān	اَجْفانْ	Ar.	•	Göz kapakları ki kirpiklerin mahall-i irtikâzıdır.			
484	icfān	اِجْفانْ	Ar.	*	Çok cima etmek.			
485	ecel	اَجَلْ	Ar.	∴	Gayet ve encam ve vade ile alınan borcun nihayet müddeti ve mevt ve vakt-i mu'ayyen ve iddet-i mutlaka.			
486	ecil	اَجِلْ	Ar.	•	Sebep ve illet ve cihet.			
487	icil	اِجِلْ	Ar.	*	Boyun ağrısı ve ıs. tıbbiyyeden olup başın iki omuzdan birine doğru ma'yûb olarak müebbeden veya muvakkaten temayülüne ıtlak olunur.		Tıp	
488	ecell	اَجَلّْ	Ar.	•	Ziyade celil ve büyük ve büzürg.			

489	iclāʾ	اِجْلَاءْ	Ar.	∴	Nefyetmek, sürmek ve hanumanından dûr edip sürgüne göndermek ve süratle seğirtmek.			
490	ācilen	آجِلًا	Ar.	•	Va'de-i müstakbeleye mensup ve müteallik olmak üzere.			
491	ecillāʾ	اَجِلَّاءْ	Ar.	•	Ziyade celi ve aşikâr ve rûşen olanlar.			
492	iclāb	اِجْلَابْ	Ar.	∗	Şamata ve feryat eylemek ve kâr u kesbe çalışmak ve cemetmek ve birikmek.			
493	eclād	اَجْلَادْ	Ar.	•	Ciltler, deriler ve kitap kapları.			
494	iclād	اِجْلَادْ	Ar.	∗	Yer kırağılı olmak ve bir şeye muztar etmek.			
495	iclās	اِجْلَاسْ	Ar.	•	Cülus ettirmek, oturtmak.			
496	eclāf	اَجْلَافْ	Ar.	•	Cilfler, erâzil-i nâs.			
497	iclāl	اِجْلَالْ	Ar.	∴	Ululuk, azamet, mehabet ve tazim ve tekrîm eylemek ve kavi ve tüvana olmak.			
498	iclivvāẕ	اِجْلِوَّاذْ	Ar.	∗	Süratli gitmek.			
499	eclāʾ	اَجْلَاءْ	Ar.	•	Ziyade mücella ve ziyade parlak olan.			
500	ecilleh	اَجِلَّهْ	Ar.	•	Celiller, ulular, azamet sahipleri.			
501	eclā	اَجْلَىٰ	Ar.	∗	Başında asla kıl olmayan kel ve hoş-likâ adam.			
502	ecmād	اَجْمَادْ	Ar.	•	Cemedler, kaleler, hisarlar.			
503	icmād	اِجْمَادْ	Ar.	∗	Dondurmak, ilzam ve icap etmek.			
504	icmāʿ	اِجْمَاعْ	Ar.	∴	Cemetmek, toplamak ve ittifak etmek ve hazırlamak ve azim ve kasteylemek ve ashâb-ı güzîn hazerâtının ittifakları üzere akait hükmüne dâhil olmuş umûr-ı dîniyyenin hey'et-i müctemi'ası.			
505	ecmāl	اَجْمَالْ	Ar.	∴	Cemeller, develer, şütürler ve cümleler, yekûnlar.			
506	icmāl	اِجْمَالْ	Ar.	∴	Kısaltmak, ihtisar etmek ve biriktirmek ve hesap ve kelamı cümle eylemek ve iyiliği ve ihsanı çok ve güzel etmek.			
507	icmālen	اِجْمَالًا	Ar.	•	Alâ-tarîki'l-icmâl, tafsil olunmayarak.			
508	ecmel	اَجْمَلْ	Ar.	•	Ziyade cemil ve ziyade güzel ve hûb olan.			
509	ecmeh	اَجْمَهْ	Ar.	∴	Vahşi ve bâğî olan ve gayet sık, ağaçlık ve orman.			
510	icnāʾ	اِجْنَاءْ	Ar.	∗	Meyve yetişmek ve devşirilmeye müstait olan nebatat yetişip çoğalmak ve bir şey üzerine kapanmak.			
511	ecnāb	اَجْنَابْ	Ar.	•	Cenbler, taraflar, yanlar, pehlûlar.			
512	icnāb	اِجْنَابْ	Ar.	∗	Uzaklatmak ve gusül iktiza etmek.			
513	icnāh	اِجْنَاحْ	Ar.	∗	Meyletmek ve imale kılmak.			
514	icnāf	اِجْنَافْ	Ar.	∗	Haktan ve doğrudan udûl etmek ve bir kimseyi haktan mail bulmak.			
515	ecnād	اَجْنَادْ	Ar.	•	Cündler, ordular, asâkir fırkaları.			
516	ecnās	اَجْنَاسْ	Ar.	•	Cinsler, türlüler, nevler, gûneler.			
517	icnān	اِجْنَانْ	Ar.	∴	Tecennün ettirmek, deli etmek ve karanlık basıp bir nesneyi setretmek ve meyyiti tekfin etmek ve pinhan olmak ve gebe hatun cenini rahimde setir ve kabzetmek.			

518	ecnebî	اَجْنَبِىّ	Ar.	∴	Yabancı ve teba'a-i Devlet-i Aliyye'den olmayıp başka devlet tebaasından olan, garip ve mukarenetten ihtiraz olunan zelil kimse ve ıs. fıkhiyyeden olup gayrın malında tasarrufa kadir olamayan kimsedir.		Fıkıh	
519	ecnebiyye	اَجْنَبِيَّه	Ar.	•	Yabancılık ve tebaadan olmamaklık ve haricîlik.			
520	ecinne	اَجِنَّه	Ar.	•	Ceninler, anaları karnındaki çocuklar.			
521	ecniḥah	اَجْنِحَهْ	Ar.	•	Cenahlar, kanatlar, bâller.			
522	ecinnî	اَجِنّى	Ar.	•	Cin taifesinden bir fert.			
523	ecvād	اَجْوَاد	Ar.	•	Cevâdlar, sahîler.			
524	icvād	اِجْوَادْ	Ar.	*	İyi etmek ve iyi görmek.			
525	ecveş	اَجْوَشْ	Ar.	*	Karnı büyük kişi.			
526	ecvār	اَجْوَارْ	Ar.	•	Câr ve komşular ve mecralar.			
527	ecvāz	اَجْوَازْ	Ar.	•	Cüzler, ortalar, vasatlar.			
528	ecveb	اَجْوَبْ	Ar.	•	Ahsen ve enseb olan.			
529	ecvibe	اَجْوِبَه	Ar.	•	Cevaplar, pâsuhlar ve sual mukabilinde söylenen sözler.			
530	ecved	اَجْوَدْ	Ar.	•	Ziyade iyi ve hûb olan.			
531	ücūr	اُجُورْ	Ar.	•	Ecirler, mükâfatlar, mesûbeler.			
532	ecvef	اَجْوَفْ	Ar.	•	İçi boş ve kof olan ve ıs. sarfiyyeden olup vasatında hurûf-ı illet olan vâv, yâ, eliften biri bulunan kelimedir.		Sarf	
533	ichād	اِجْهَادْ	Ar.	•	İkdam ve gayret etmek ve renc ve meşakkat çekmek.			
534	ichār	اِجْهَارْ	Ar.	•	Sözü aşikâre söylemek ve savtını işittirerek söylemek.			
535	ichāz	اِجْهَازْ	Ar.	*	Mecruhu tez katletmek.			
536	ichāż	اِجْهَاضْ	Ar.	*	Bir kimseyi meşgul olduğu işten ziyadesiyle menetmek.			
537	echüz	اَجْهُزْ	Ar.	•	Gelin cihazları, kâbînler.			
538	echel	اَجْهَلْ	Ar.	•	Ziyade cahil olan.			
539	ecyād	اَجْيَادْ	Ar.	•	Cîdler, boyunlar.			
540	ecyāf	اَجْيَافْ	Ar.	•	Cîfeler, lâşeler.			
541	ecyāl	اَجْيَالْ	Ar.	•	Ceyller, taifeler, kavimler.			
542	ecyed	اَجْيَدْ	Ar.	*	Gerdanı uzun olan adam.			
543	ecîr	اَجيرْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup nefsini kiraya veren kimseye ıtlak olunur ve ecir ve ulufeye mukabil hizmet edici olan.		Fıkıh	
544	ecîr-i ḫāṣ	اَجيرِ خاصْ	Ar.	*	Yalnız müste'cere işlemek üzere tutulan kimse manasına ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
545	ecîr-i müşterek	اَجيرِ مُشْتَرَكْ	Ar.	*	Müstecirden başkasına işlememek şartıyla mukayyet olmayan ecir manasına ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
546	ecîl	اَجيلْ	Ar.	•	İşini sonraya bırakıcı olan ve sonraya kalmış olan.			

547	ecǐm	اَجيمْ	Ar.	*	Ateş alevi.			
548	eḥābiş	اَحابِشْ	Ar.	•	Habeşler, Habeş memleketinin ahalisi.			
549	eḥācǐ	اَحاجى	Ar.	•	Uhcuvveler, muammalar, bilmeceler.			
550	āḥād	آحادْ	Ar.	•	Birler, ehadlar, yekler, vahitler.			
551	üḥād üḥād	اُحادْ اُحادْ	Ar.	•	Birer birer, yekâyek.			
552	eḥādǐş	اَحاديثْ	Ar.	•	Hadisler, Peygamber (a.s.) hazretlerinin akvâl-i mübârekesi ve sıfat ve ef'âl-i şerîfesini müşâr kelimeler.			
553	eḥāsin	اَحاسِنْ	Ar.	•	Ahsen ve nîkter olanlar.			
554	iḥāşet	اِحاشَةْ	Ar.	*	Şikârı ağa düşürmek için sürüp götürmek.			
555	iḥāṭat	اِحاطَةْ	Ar.	•	Kuşatmak, etrafını çevirmek ve içine almak.			
556	iḥāḳat	اِحاقَةْ	Ar.	*	İhata etmek ve bir hadiseyi bir kimseye inzal ve ilzam etmek.			
557	iḥāket	اِحاكَةْ	Ar.	•	Tesir eylemek ve kesmek.			
558	iḥālet	اِحالَةْ	Ar.	∴	Bir hâlden diğer hâle dönmek ve dâyini edâ-yı deyn zımnında başka adama havale etmek ve bir hususun rüyeti ve hükmünü birine sipariş etmek ve havale eylemek ve muhal söz söylemek ve zayıf addetmek.			
559	iḥānet	اِحانَةْ	Ar.	•	Öldürmek, helak etmek.			
560	eḥabb	اَحَبّْ	Ar.	•	Ziyade mahbup ve sevgili olan.			
561	aḥbāʾ	اَحْبآءْ	Ar.	•	Habâlar, padişahın hem-nişîn ve nedîm-i has ve mukarrebleri.			
562	eḥibbāʾ	اَحِبّآءْ	Ar.	•	Habipler, dostlar.			
563	aḥbāb	اَحْبابْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
564	iḥbāb	اِحبابْ	Ar.	*	Muhabbet eylemek ve hasta ifâkat bulmak.			
565	iḥbāc	اِحْباجْ	Ar.	*	Ansızın zuhur etmek ve görünmek raddesine gelmek.			
566	iḥbār	اِحْبارْ	Ar.	*	Mesrur ve şad eylemek.			
567	ahbār	اَحْبارْ	Ar.	•	Hibrler, Yahudi hahamları ve yazı mürekkepleri.			
568	iḥbās	اِحْباسْ	Ar.	*	Guzât için at vakfetmek ve hayrat idaresine vakıf ve tahsis eylemek.			
569	iḥbāṣ	اِحْباصْ	Ar.	*	Bir adamın hakkını heder eylemek, say eylemek.			
570	iḥbāṭ	اِحْباطْ	Ar.	∴	Amelinin sevabını iptal eylemek ve boş kılmak ve i'râz eylemek.			
571	iḥbāḳ	اِحْباقْ	Ar.	*	mülayemetle inkıyat eylemek			
572	iḥbāl	اِحْبالْ	Ar.	•	Gebe bırakmak yani bir kadını izdivaç ile hamil eylemek.			
573	aḥbel	اَحْبَلْ	Ar.	*	Böğrülce.			
574	aḥben	اَحْبَنْ	Ar.		İstiskâ illetine uğramış adam.			
575	iḥtāʾ	اِحْتآءْ	Ar.	*	Esvap dikmek, saçmak, bükmek ve düğümü çekip pekiştirmek ve bir şeyi kavi ve muhkem eylemek.			

576	iḥtibāʾ	اِحْتِبآء	Ar.	∗	Urbaya bürünmek ve dervîşân ıstılahında kemende girmek.			
577	iḥtibās	اِحْتِباس	Ar.	•	Mahpus olmak ve kendi nefsini zapt eylemek.			
578	iḥtibās-ı bevl	اِحْتِباسِ بَولْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup arızi olarak bevlin mesanede hapsolmasıdır.		Tıp	
579	iḥtibāk	اِحْتِباكْ	Ar.	∗	Sevbi güzel ve muhkem dokumak ve sanâyi'-i bedî'iyyeden bir sanattır, dizleri dikip câmeyi sırtına ve ayaklarına sarıp oturmak.			
580	iḥtibāl	اِحْتِبالْ	Ar.	∗	İpten ağ ile cânver avlamak ve ağ kurmak.			
581	iḥticāb	اِحْتِجابْ	Ar.	∴	Hicap ile mestur olmak ve gizlenmek ve perdelenmek ve gebenin günü geçmek.			
582	iḥticāc	اِحْتِجاجْ	Ar.	∴	Hüccet ibraz etmek ve niza ve muaraza ve dava etmek.			
583	iḥticār	اِحْتِجارْ	Ar.	∗	Sınırlarda nişan komak ve bir yere veya bir adama sığınmak.			
584	iḥticāz	اِحْتِجازْ	Ar.	∗	Hicaz'a gitmek ve müctemi' olmak ve kavta bağlanmak.			
585	iḥticāf	اِحْتِجافْ	Ar.	∗	Kendi için ihtiyar eylemek, kendi tarafına çekmek ve kendini meneylemek.			
586	iḥticām	اِحْتِجامْ	Ar.	•	Hacamat olunmasını istemek ve kan aldırmak.			
587	iḥtidād	اِحْتِدادْ	Ar.	∴	Keskinlenmek ve gazaba gelmek, darılmak, hiddetlenmek.			
588	iḥtiẕāʾ	اِحْتِذاءْ	Ar.	∗	Örneğe muvafık iş işlemek.			
589	iḥtiẕār	اِحْتِذارْ	Ar.	•	Hazer etmek, kendini sakınmak.			
590	iḥtirāb	اِحْتِرابْ	Ar.	•	Cenk ve kıtal edip uğraşmak.			
591	iḥtirāṯ	اِحْتِراثْ	Ar.	•	Çiftçilik etmek.			
592	iḥtirāz	اِحْتِرازْ	Ar.	∴	Tahaffuz etmek, kendini gözetmek ve kesmek.			
593	iḥtirās	اِحْتِراسْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
594	iḥtirāṣ	اِحْتِراصْ	Ar.	•	Pek hırs ve tamah edip tahsile çabalamak.			
595	iḥtirāf	اِحْتِرافْ	Ar.	•	Maharet kesbeylemek ve üstat olmak.			
596	iḥtirāḳ	اِحْتِراقْ	Ar.	•	Yanmak ve yangın olmak.			
597	iḥtirām	اِحْتِرامْ	Ar.	•	Hürmet olunmak, tazim olunmak.			
598	iḥtisāʾ	اِحْتِساءْ	Ar.	∗	Çorba gibi bir şey içmek ve mâ-fi'z-zamîri yoklamak.			
599	iḥtisāb	اِحْتِسابْ	Ar.	∴	Müvâhaza etmek ve bir kimsenin hâline vukuf kaydında bulunmak ve muhtesip denilen zabitin memuriyeti.			
600	iḥtisābiyye	اِحْتِسابِيّه	Ar.	•	İhtisâb tarafından tahsil olunan rüsumat.			
601	iḥtişāʾ	اِحْتِشاءْ	Ar.	∗	Döşek ve yastık gibi şey edinmek, gereği gibi dolmak ve hâyiz, hayız bezi tutunmak.			
602	iḥtişāb	اِحْتِشابْ	Ar.	∗	Birikmek.			
603	iḥtişād	اِحْتِشادْ	Ar.	∗	Nâs tahaşşüt etmek ve birikmek.			
604	iḥtişār	اِحْتِشارْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve adamın başı pek büyük ve şedit olmak.			
605	iḥtişāş	اِحْتِشاشْ	Ar.	∗	Kuru ot biriktirmek.			

606	iḥtişām	اِحْتِشَامْ	Ar.	∴	Utanmak ve etbâ’ ve daire ve takım kalabalığı.			
607	iḥtiṣād	اِحْتِصَادْ	Ar.	*	Ekin biçmek.			
608	iḥtiżāʾ	اِحْتِضَآءْ	Ar.	*	Ateş yakmak, alevlendirmek ve eşelemek.			
609	iḥtiżār	اِحْتِضَارْ	Ar.	•	Huzura çıkmak ve hazır olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup hasta ölüm derecesinde bulunmak manasınadır.		Tıp	
610	iḥtiżāż	اِحْتِضَاضْ	Ar.	*	Bir kimseye karşı kendi nefsini tahkir eylemek.			
611	iḥtiżān	اِحْتِضَانْ	Ar.	*	Çocuğu kucağa almak ve beslemek ve bir kimseyi işinden alıkomak.			
612	iḥtiṭāb	اِحْتِطَابْ	Ar.	*	Odun toplamak.			
613	iḥtiṭāṭ	اِحْتِطَاطْ	Ar.	*	Yukarıdan aşağı indirmek.			
614	iḥtiẓāʾ	اِحْتِظَآءْ	Ar.	*	Hürmetli olmak.			
615	iḥtiẓāẓ	اِحْتِظَاظْ	Ar.	•	Mahzûziyyet, ferah, şadlık, sevinç.			
616	iḥtifāʾ	اِحْتِفَآءْ	Ar.	*	Yalın ayak yürümek ve mübalağa etmek ve hâl hatır sormak.			
617	iḥtifād	اِحْتِفَادْ	Ar.	*	İşte sürat eylemek.			
618	iḥtifār	اِحْتِفَارْ	Ar.	*	Kazmak, hafr etmek.			
619	iḥtifāẓ	اِحْتِفَاظْ	Ar.	∴	Hazer etmek, kendini sakınmak ve darılmak ve kendi nefsi için bir şey tahsis eylemek.			
620	iḥtifāf	اِحْتِفَافْ	Ar.	*	Yüzün kıllarını almak ve bir şeyin etrafını kuşatmak ve ekin veya otlak biçmek.			
621	iḥtiḳāb	اِحْتِقَابْ	Ar.	*	Bir şeyi heybe gibi yüklenip götürmek ve od, hâr etmek.			
622	iḥtiḳār	اِحْتِقَارْ	Ar.	•	Horlamak, hor görmek ve tahkir etmek.			
623	iḥtiḳāḳ	اِحْتِقَاقْ	Ar.	∴	Niza etmek, hakkını talep eylemek ve hapseylemek ve husumet edişmek.			
624	iḥtiḳān	اِحْتِقَانْ	Ar.	∴	Hukne kullanmak ve bahçenin etrafı mürtefi olmakla içerisine havale olmak			
625	iḥtiḳān-ı dem	اِحْتِقَانِ دَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kanın eczâ-yı bedeniyyeden bir cüzüne hücumuyla o cüzün kızarıntılı görünmesidir.		Tıp	
626	iḥtikāʾ	اِحْتِكَاءْ	Ar.	*	Hatıra helecan gelmek ve bir şey kavileşip metîn olmak.			
627	iḥtikār	اِحْتِكَارْ	Ar.	•	Malı ağır pahaya satmak için ambarda saklı tutmak.			
628	iḥtikāk	اِحْتِكَاكْ	Ar.	*	Geçişmek ve sürtünüp kaşınmak ve helecan eylemek.			
629	iḥtikāl	اِحْتِكَالْ	Ar.	*	Bir iş müşkül ve şüpheli olmak.			
630	iḥtikām	اِحْتِكَامْ	Ar.	*	Tahkim zımnında bir adam için hakem olmak.			
631	iḥtilās	اِحْتِلَاسْ	Ar.	*	Mevcudatını kaybedip müflis olmak ve hesapta açığı olmak.			
632	iḥtilāb	اِحْتِلَابْ	Ar.	*	Süt sağmak.			
633	iḥtilāṭ	اِحْتِلَاطْ	Ar.	*	Yeminde mübalağa ve inat ve sürat ve ikamet etmek ve mühlik mahalle konmak ve darılmak.			
634	iḥtilāḳ	اِحْتِلَاقْ	Ar.	•	Tıraş eylemek ve tıraş olmak.			
635	iḥtilām	اِحْتِلَامْ	Ar.	•	Rüyasıyla gusletmeye muhtaç olmak ve düş azmak.			

636	iḥtimār	اِحْتِمَارْ	Ar.	*	Kükremek ve ekşiyip kızıp içinde ispirto hasıl olmak ve şaraba tahvil etmek manasına ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
637	iḥtimāʾ	اِحْتِمَآءْ	Ar.	*	Hasta muzır şeylerden içtinap eylemek ve perhiz etmek.			
638	iḥtimāl	اِحْتِمَالْ	Ar.	∴	Yüklenip götürmek ve kabul eylemek ve akla karîn olmak ve ihsana mukabil şükretmek ve gazaptan levn-i cild mütegayyir olmak.			
639	iḥtimālāt-ı vehmiyye	اِحْتِمَالَاتِ وَهْمِيَّه	Ar.	*	Aklın kabul edemediği bir şeyi tevehhüm eseri olarak ihtimâlât dairesinde tutmak gibi husûsât.			
640	iḥtimām	اِحْتِمَامْ	Ar.	•	Perhizkârlık etmek ve sakınmak ve gussadan uyumayıp bidar olmak.			
641	iḥtivā	اِحْتِوَا	Ar.	•	Havi olmak ve bir şeyi cem ve ihraz eylemek ve sahip olmak.			
642	iḥtivāş	اِحْتِوَاشْ	Ar.	*	Şikârın etrafını kuşatıp ortaya almak.			
643	iḥtivāl	اِحْتِوَالْ	Ar.	*	Bir adamı üşüntü ile halk ortaya almak.			
644	iḥtiyāc	اِحْتِيَاجْ	Ar.	∴	Muhtaç olmak ve muhabbetle meyletmek.			
645	iḥtiyāz	اِحْتِيَازْ	Ar.	•	Toplamak, cemetmek ve bir şeyi bir adam kendisi almak.			
646	iḥtiyāṭ	اِحْتِيَاطْ	Ar.	•	Lüzumuna ve vukuuna mukabil tedarik etmek ve umurda basiret üzere bulunmak ve tefekkür ile amil olmak			
647	iḥtiyāṭen	اِحْتِيَاطاً	Ar.	•	Belki lazım olur diye tedarik ederik.			
648	iḥtiyāl	اِحْتِيَالْ	Ar.	∴	Hile, şeytanlık ve dubara etmek ve bir nesne üzerinden yıl geçmek.			
649	aḥcāb	اَحْجَابْ	Ar.	•	Hicaplar, perdeler, yaşmaklar.			
650	iḥcāc	اِحْجَاجْ	Ar.	•	İfâ-yı ferâ'iz-i hac için birini bedel göndermek.			
651	aḥcār	اَحْجَارْ	Ar.	•	Hacerler, taştan bina olunmuş olanlar.			
652	iḥcāz	اِحْجَازْ	Ar.	*	Hicaz'a gitmek.			
653	iḥcām	اِحْجَامْ	Ar.	∴	Bir işten korkarak kaçmak ve geri durmak ve menolunmak ve kız memesi ağırlaşmak.			
654	uḥcuvve	اُحْجُوَّه	Ar.	•	Bilmece, muamma ve yanıltmaç.			
655	uḥciyye	اُحْجِيَّه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
656	eḥad	اَحَدْ	Ar.	•	Bir adedi ve bir tane yalnız ve yevmü'l-ehad, pazar günü, yek-şenbe.			
657	eḥadd	اَحَدّْ	Ar.	•	Ziyade keskin olan.			
658	eḥadü'l-eḥadeyn	اَحَدُ الْاَحَدَيْنْ	Ar.	*	Nazirsiz şey.			
659	eḥadü'l-āḥād	اَحَدُ الْاَحَادْ	Ar.	*	Akransız şey.			
660	uḥud	اُحُدْ	Ar.	*	Medîne-i Münevvere'de bir dağın ismidir.			
661	iḥdāʾ	اِحْدَآءْ	Ar.	*	Bir şeyi an-kasdin yapmak.			
662	iḥdāb	اِحْدَابْ	Ar.	*	Kambur olmak.			
663	aḥdāṣ	اَحْدَاثْ	Ar.	•	Hadesler, zuhura gelen adem-i tahâretler ve taharetsizlikler.			
664	iḥdāṣ	اِحْدَاثْ	Ar.	•	Yeniden peyda eylemek ve çıkarmak ve icat etmek.			

665	iḥdād	اِحْدَادْ	Ar.	⁎	Keskin etmek ve iddet için hatun, ârâyişi terk etmek.			
666	aḥdāḳ	اَحْدَاقْ	Ar.	•	Hadîkalar, gözbebekleri.			
667	aḥdeb	اَحْدَبْ	Ar.	•	Kambur olan.			
668	eḥadühümā	اَحَدُهُمَا	Ar.	⁎	İkisinden biri demektir.			
669	iḥdā	اِحْدَى	Ar.	•	Bir adedi demek.			
670	iḥdāʿaşer	اِحْدَى عَشَرْ	Ar.	•	On birinci ve on bir adedi demek.			
671	eḥaddiyet	اَحَدِيَتْ	Ar.	•	Birlik ve gayrıdan münezzehlik.			
672	iḫẕāʾ	اِخْذَاءْ	Ar.	⁎	Bir adama mâl-ı ganîmetten hisse vermek ve ayakkabı giydirmek.			
673	iḫẕirār	اِخْذِيزَارْ	Ar.	⁎	Ziyadesiyle gazaba gelmek.			
674	eḥarr	اَحَرّْ	Ar.	•	Ziyadesiyle hararetli ve sıcak olan.			
675	aḥrā	اَحْرَا	Ar.	•	Ziyade layık ve şayan olan.			
676	iḥrāʾ	اِحْرَاءْ	Ar.	⁎	Eksiltmek.			
677	iḥrāb	اِحْرَابْ	Ar.	•	Harp ve kıtale sevk etmek.			
678	iḥrāc	اِحْرَاجْ	Ar.	⁎	Haram eylemek, günaha sokmak ve naçar etmek.			
679	iḥrād	اِحْرَادْ	Ar.	⁎	Bir şeyi yalnız kılmak ve çabuk çabuk yürümek.			
680	aḥrār	اَحْرَارْ	Ar.	•	Hürler ve silsilesinde köle ve cariye olmayanlar.			
681	iḥrāz	اِحْرَازْ	Ar.	∴	Kesbetmek, kazanmak ve nail olmak ve bir adama bir mahall-i penâh olmak ve güzel vikaye etmek.			
682	iḥrāḳ	اِحْرَاقْ	Ar.	∴	Yakmak ve ateş vasıtasıyla ma'dûmu'l-vücûd kılmak ve bulamaç yapmak.			
683	iḥrām	اِحْرَامْ	Ar.	∴	Harem-i Mekke'ye dâhil olmak ve hacıların giydiği siyâb ve minder örtüsü ve bir nev yaygı.			
684	aḥrām	اَحْرَامْ	Ar.	•	Harimler, haramlar, duhulü şuna buna memnu olan mahaller.			
685	aḥred	اَحْرَدْ	Ar.	⁎	Bahîl adam.			
686	aḥzāb	اَحْزَابْ	Ar.	∴	Hizipler, taifeler ve Kur’ân-ı Kerim’in yüz yirmiye taksim olunduğu hizipler.			
687	aḥzām	اَحْزَامْ	Ar.	⁎	Cemaatler.			
688	aḥzān	اَحْزَانْ	Ar.	•	Hüzünler, kederler, gam ve gussalar.			
689	iḥzān	اِحْزَانْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi gam-gîn kılmak ve galiz yere uğramak.			
690	aḥzem	اَحْزَمْ	Ar.	•	Umuru olandan anlayıp tedbirinde arif olan kimse.			
691	iḥsāb	اِحْسَابْ	Ar.	⁎	Razı etmek, kandırmak.			
692	iḥsās	اِحْسَاسْ	Ar.	∴	Zan ve hissetmek, bulmak, görmek, bilmek ve idrak etmek.			
693	iḥsān	اِحْسَانْ	Ar.	∴	İyilik etmek ve mürüvvetten neşet eden hüsn-i mu'âmeleyi etmek ve güzel bilmek ve güzel eylemek.			
694	aḥseb	اَحْسَبْ	Ar.	•	Ziyade yakışır ve münasip.			

695	aḥsen	اَحْسَنْ	Ar.	•	Ziyade güzel ve yaraşır olan.			
696	aḥşāʾ	اَحْشَآءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyin ve murdar ilik ve kalp ve akciğer ve emsali gibi ecvâf-ı kebîre derununda bulunan yumuşak a'zâ-yı dâhiliyyeye denilir.		Tıp	
697	iḥşāb	اِحْشَابْ	Ar.	*	Darıltmak, gazaba getirmek.			
698	iḥşād	اِحْشَادْ	Ar.	*	Halk birikmek.			
699	iḥşāş	اِحْشَاشْ	Ar.	∴	Çolak olmak ve elden mahrum olmak.			
700	aḥşām	اَحْشَامْ	Ar.	∴	Familya ve müte'allikât ve tebaa ve hademe takımı, haşemler.			
701	iḥṣāʾ	اِحْصَآءْ	Ar.	*	Saymak ve ezber eylemek ve fehim ve idrak eylemek ve zapt eylemek ve kandırmak ve bir kimsenin husyeteyni ile âlet-i tenâsülünü çıkarıp recüliyyetten mahrum eylemek yani hadım etmek.			
702	iḥṣād	اِحْصَادْ	Ar.	*	Ekinin biçim ve kat'ı gelmek ve ipi bükmek.			
703	iḥṣār	اِحْصَارْ	Ar.	∴	Etraf ve gayetini zapt etmek ve kısa olmak ve bir adamı işinden alıkomak.			
704	iḥṣāṣ	اِحْصَاصْ	Ar.	∴	Hisse ve pay vermek ve azletmek.			
705	iḥṣāf	اِحْصَافْ	Ar.	*	Metîn ve kavi etmek ve ipi kavi ve muhkem bükmek.			
706	iḥṣān	اِحْصَانْ	Ar.	∴	Tezevvüç eylemek ve zevç zevcesini namahremden sıyanet eylemek ve hatun kendini haramdan sakınmak ve bir mahalli sarp ve metîn ve muhkem kılmak ve ehl-i azamet olmak.			
707	iḥżār	اِحْضَارْ	Ar.	∴	Huzura getirmek ve der-pîş etmek ve ıs. nizâmiyyeden olup mahkemeden gönderilen celp müzekkeresine asla itaat etmeyenleri veyahut mücrimiyyeti nezd-i müstantikte sabit olanları cebren yani kuvâ-yı müsellahâ ile mahkemeye getirtmeye mahsus müzekkere.		Nizamiye	
708	iḥżāb	اِحْضَابْ	Ar.	*	Ateş yakmak ve ateşe odun atmak.			
709	iḥżān	اِحْضَانْ	Ar.	*	Bir adamı horlamak.			
710	eḥaẓẓ	اَحَظّْ	Ar.	*	Ziyade bahtlı ve bahtiyar.			
711	iḥẓāẓ	اِحْظَاظْ	Ar.	∴	Bahtlı ve nasipli ve ikbal sahibi olmak.			
712	aḥfād	اَحْفَادْ	Ar.	•	Hafitler, oğul, oğullar.			
713	iḥfād	اِحْفَادْ	Ar.	*	Süratle yürümek ve sürat ettirmek.			
714	iḥfāf	اِحْفَافْ	Ar.	*	Vaktini geçirmek ve bir adamı fena yâd eylemek.			
715	eḥaḳḳ	اَحَقّْ	Ar.	∴	Ziyade layık ve ziyade sahih olan ve hakkaniyet ve adalete ziyade layık ve muvafık olan ve ziyade müstahak ve şayan olan.			
716	iḥḳād	اِحْقَادْ	Ar.	*	Bir adamı başkasına kindar etmek ve sıfru'l-yed olmak.			
717	aḥḳād	اَحْقَادْ	Ar.	•	Hıkdlar, adavetler, gazaplar.			
718	iḥḳār	اِحْقَارْ	Ar.	•	Rezil ve rüsva eylemek.			
719	iḥḳāḳ	اِحْقَاقْ	Ar.	•	Hakla hasma galip olmak ve mazlumun hakkını zalimden almak.			
720	aḥḳar	اَحْقَرْ	Ar.	•	Ziyade hakir ve haysiyetsiz ve bî-i'tibâr olan.			
721	iḥkāk	اِحْكَاكْ	Ar.	*	Katıştırmak ve helecan vermek.			
722	iḥkāl	اِحْكَالْ	Ar.	*	Fitne koparmak ve bir haber ve kelam müşkül olmak.			

723	iḥkām	اِحْكَامْ	Ar.	•	Metîn eylemek ve muhafaza ile fesattan meneylemek.			
724	aḥkām	اَحْكَامْ	Ar.	•	Hükümler, emirler, buyurultular.			
725	aḥkem	اَحْكَمْ	Ar.	•	Ziyade hakim ve akil olan.			
726	iḥlāʾ	اِحْلَاءْ	Ar.	*	Tatlı söz söylemek ve hoş iş işlemek ve ziyade şirin ve tatlı bulmak ve tatlılandırmak.			
727	aḥlā	اَحْلَا	Ar.	•	Ziyade şirin ve tatlı olan.			
728	iḥlāb	اِحْلَابْ	Ar.	*	Meradan hanesine süt göndermek ve süt sağana yardım etmek.			
729	iḥlās	اِحْلَاسْ	Ar.	*	Müflis olmak ve müşteriyi aldatmak.			
730	iḥlāf	اِحْلَافْ	Ar.	*	Yemin vermek.			
731	aḥlām	اَحْلَامْ	Ar.	•	Hulumlar, düş azmaları.			
732	iḥlīl	اِحْلِيلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup zekerin deliğine ıtlak olunur.		Tıp	
733	iḥmāʾ	اِحْمَآءْ	Ar.	*	Kızgın eylemek ve ateşte kızarmak.			
734	iḥmād	اِحْمَادْ	Ar.	*	Memdûh iş işlemek ve bir şeyi dil-hâhı üzere bulmak.			
735	iḥmāż	اِحْمَاضْ	Ar.	*	Bir şeyi hamızlandırmak ekşitmek.			
736	iḥmāḳ	اِحْمَاقْ	Ar.	*	Bir adamı ahmak bulmak.			
737	iḥmāl	اِحْمَالْ	Ar.	*	Yük yükletmek için muavenet etmek.			
738	aḥmāl	اَحْمَالْ	Ar.	•	Hamller, yükler, hamuleler, bârlar.			
739	iḥmām	اِحْمَامْ	Ar.	*	Soba ısıtmak ve yıkanmak ve bir mahal sıtmalı olmak ve bir şeyi karartmak.			
740	aḥmed	اَحْمَدْ	Ar.	•	Ziyade medih ve hamdüsena edici.			
741	aḥmer	اَحْمَرْ	Ar.	•	Kırmızı renkli, kızıl ve sürh olan.			
742	iḥmirār	اِحْمِرَارْ	Ar.	•	Kırmızılık, ahmerlik, humret ve ıs. tıbbiyyeden olup emrâz-ı cildiyyeden bir maraz-ı hafîf olduğu gibi suver-i muhtelîfede nümâyân olması hasebiyle envâ'-ı muhtelîfesi vardır ve bu dahi sath-ı cildde ve vüsati muhtelif kırmızılıklardan ibarettir.			
743	aḥmak	اَحْمَقْ	Ar.	•	Akıl ve ferasetten bî-behre ve bön olan.			
744	iḥmīrār	اِحْمِيرَارْ	Ar.	•	Pek kırmızı olmak ve şiddet-i humret.			
745	iḥan	اِحَنْ	Ar.	•	İhnetler, gazaplar, dargınlıklar.			
746	iḥnāḳ	اِحْنَاقْ	Ar.	•	Hışma getirmek, zail olmaz derecede kin tutmak.			
747	iḥnet	اِحْنَةْ	Ar.	•	Gazap, dargınlık, kîne ve kin bağlamak.			
748	iḥvāc	اِحْوَاجْ	Ar.	*	Muhtaç olmak, muhtaç etmek.			
749	aḥvāż	اَحْوَاضْ	Ar.	•	Havuzlar, su havuzları.			
750	aḥvāl	اَحْوَالْ	Ar.	•	Hâller, keynûnetin agrâz-ı gayr-ı sâbiteleri.			
751	aḥvec	اَحْوَجْ	Ar.	•	Ziyade muhtaç olan.			

752	aḥvaṭ	اَحْوَطْ	Ar.	•	Ziyade şamil ve havi ve muhit olan.			
753	aḥvel	اَحْوَلْ	Ar.	•	Gözü şaşı olan adam ve şaşı göz.			
754	aḥyāʾ	اَحْيَآءْ	Ar.	•	Haylar, hayatta olanlar, zinde olanlar.			
755	iḥyāʾ	اِحْيَآءْ	Ar.	•	Diriltmek, hayata getirmek ve perişan olanı diriltmek, tanzim etmek ve fakir olanı refah ve gınaya nail etmek.			
756	iḥyāʾ-i mevāt	اِحْيَآءِ مَوَاتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup arâzî-i mevâtı imar yani ziraate sâlih kılmaktır.		Fıkıh	
757	aḥyāz	اَحْيَازْ	Ar.	•	Hayyizler, meydanlar, haneler, havaliler.			
758	aḥyān	اَحْيَانْ	Ar.	•	Hînler, vakitler, zamanlar.			
759	iḥyān	اِحْيَانْ	Ar.	*	Bir müddet ikamet ve ârâm eylemek ve matlubun husulü yaklaşmak.			
760	iḥyānen	اِحْياناً	Ar.	•	Gâh gâh, kâhîce, ara sıra.			
761	aḫ	اَخْ	Ar.	•	Birader, karındaş.			
762	eḫābîr	اَخابِيرْ	Ar.	•	Ahbârlar, vukuat ve zikir ve beyanlar.			
763	iḫāẕe	اِخاذَه	Ar.	*	Cânib-i mîrîden verilen mahal ve kişinin kendi için temellük ettiği yer.			
764	iḫāfet	اِخافَةْ	Ar.	•	Korkutmak ve havf ettirmek.			
765	iḫālet	اِخالَةْ	Ar.	*	İmâre-i hayr, teferrüs eylemek.			
766	iḫāmet	اِخامَةْ	Ar.	*	Çadır kurmak.			
767	iḫāvet	اِخاوَةْ	Ar.	*	Bir kimse ile karındaşlık etmek.			
768	iḫbāʾ	اِخْبَآءْ	Ar.	•	İtfa etmek, alev ve ateş söndürmek.			
769	iḫbāt	اِخْباتْ	Ar.	*	Kavuşturmak.			
770	iḫbāş	اِخْباثْ	Ar.	*	Habis olmak.			
771	iḫbār	اِخْبارْ	Ar.	•	Haber vermek ve malumat ita etmek.			
772	aḫbār	اَخْبارْ	Ar.	•	Haberler, vukuat ve zikir ve beyanlar.			
773	iḫbār-nāme	اِخْبارْنامَه	Ar. - Far.	•	Bir cürüm hakkında mutazarrır olmayanlar taraflarından verilen malumatı havi varaka manasına ıs. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
774	iḫbārî	اِخْبارِىَ	Ar.	*	Is. sarfiyyeden olup bir şeyin şimdiki veya zamân-ı mâzîde vukuunu veyahut müstakbelde vuku bulacağını bildiren fiillere ıtlak olunur.		Sarf	
775	iḫbāriye	اِخْبارِيَه	Ar.	*	Menfa'at-ı emîriyyenin gasbolunduğunu bi'l-etrâf hükûmete haber veren kimselere cânib-i mîrîden verilen mebâliğ.			
776	aḫbiye	اَخْبِيَه	Ar.	•	Hıbâlar, çadırlar, har-gehler.			
777	uḫt	اُختْ	Ar.	•	Kız karındaş, hemşire, hâher.			
778	iḫtāʾ	اِخْتآءْ	Ar.	*	Satılacak şeylerde sürüm olmayıp yavaş yavaş satmak.			
779	iḫtāt	اِخْتاتْ	Ar.	*	Utanmak, bir kimsenin nasibini layıkından az vermek.			
780	iḫtibāʾ	اِخْتِبآءْ	Ar.	*	Pek saklayıp gizlemek.			

781	iḫtibār	اِخْتِبَارْ	Ar.	∴	Sorup haber almak ve bir şeyi iyi bilmek ve tecrübe etmek.			
782	iḫtibāz	اِخْتِبَازْ	Ar.	*	Kendi için ekmek yapmak ve ekmek edinmek.			
783	iḫtibās	اِخْتِبَاسْ	Ar.	*	Kahren almak ve malı alıp getirmek.			
784	iḫtitāl	اِخْتِتَالْ	Ar.	*	Gizli sözü kulak tutup dinlemek.			
785	iḫtitām	اِخْتِتَامْ	Ar.	•	Bitmek, hitam bulmak.			
786	iḫtitān	اِخْتِتَانْ	Ar.	•	Hitan olmak, sünnet olmak.			
787	iḫtidār	اِخْتِدَارْ	Ar.	*	Perdelenmek, perde tutmak.			
788	iḫtidāᶜ	اِخْتِدَاعْ	Ar.	•	Hile ile aldanmak.			
789	iḫtidām	اِخْتِدَامْ	Ar.	*	Kendi işini kendi görmek ve birinden hizmetkâr istemek.			
790	iḫtirāş	اِخْتِرَاشْ	Ar.	*	Maaş talebinde bulunmak.			
791	aḫter	اَخْتَرْ	Far.	•	Kevkeb, yıldız, necm, talih, baht.			
792	iḫtirāᶜ	اِخْتِرَاعْ	Ar.	•	İcat etmek, yeniden bir şey yapmak.			
793	iḫtirāḳ	اِخْتِرَاقْ	Ar.	*	Yalan düzmek ve bir yere mürur eylemek.			
794	iḫtizām	اِخْتِزَامْ	Ar.	*	Kesilmek ve istîsâl eylemek ve ölmek.			
795	iḫtişāb	اِخْتِشَابْ	Ar.	*	Min-gayr-i rü'yetin şiir söylemek.			
796	iḫtişāᶜ	اِخْتِشَاعْ	Ar.	•	Tazarru ve gönül alçaklığı etmek.			
797	iḫtiṣār	اِخْتِصَارْ	Ar.	•	Kıyaslatmak, icmal etmek.			
798	iḫtiṣāṣ	اِخْتِصَاصْ	Ar.	•	Mahsus olmak ve birine külliyen bent olmak.			
799	iḫtiṣām	اِخْتِصَامْ	Ar.	•	Husumet, adavet ve düşmanlık etmek.			
800	iḫtiżāb	اِخْتِضَابْ	Ar.	*	Boyanmak ve teehhüle davet olunmak.			
801	iḫtiżār	اِخْتِضَارْ	Ar.	*	İzâle-i bikr etmek ve genç ölmek ve yeşile boyanmak.			
802	iḫtiżāᶜ	اِخْتِضَاعْ	Ar.	•	Tevazu ve gönül alçaklığı eylemek.			
803	iḫtiṭāb	اِخْتِطَابْ	Ar.	•	Hutbe okumak ve hatunu nikâhla istemek bir kimseyi bir hatuna tezvîce davet etmek.			
804	iḫtiṭāṭ	اِخْتِطَاطْ	Ar.	•	Sınır ve hudut tayin etmek ve bıyık ve sakal yeni terlemek.			
805	iḫtiṭāf	اِخْتِطَافْ	Ar.	∴	Kapmak ve kapıp almak ve şişmek ve ıs. tıbbiyyeden olup gözün kamaşması ve gözü kamaştırmak.		Tıp	
806	iḫtifāʾ	اِخْتِفَاءْ	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak.			
807	iḫtifāż	اِخْتِفَاضْ	Ar.	*	Aşağılamak.			
808	iḫtilāʾ	اِخْتِلَاءْ	Ar.	∴	Tenhaya ve halvete çekilmek ve taze ot biçmek.			
809	iḫtilāb	اِخْتِلَابْ	Ar.	*	Aldatmak ve ta'zîr etmek.			
810	iḫtilāc	اِخْتِلَاجْ	Ar.	∴	Helecan, titremek ve aza seğirmek ve lerzan olmak.			

811	iẖtilās	اِخْتِلاس	Ar.	⁎	Çabuk kapmak.			
812	iẖtilāṭ	اِخْتِلاط	Ar.	•	Karışmak, konuşup görüşmek.			
813	iẖtilāᶜ	اِخْتِلاع	Ar.	∴	Hatun mihrini bahşedip veya gayr-ı bedel olup zevcinden talak olmak ve bir adamın cebren malını almak.			
814	iẖtilāf	اِخْتِلاف	Ar.	∴	Muhalefet eylemek ve uymak ve muvafakat etmemek ve bir adamın halifesi olmak.			
815	iẖtilāḳ	اِخْتِلاق	Ar.	•	Halk ve huy peyda eylemek.			
816	iẖtilāl	اِخْتِلال	Ar.	•	Nizam ve kanuna karşı konulup fitne ve fesat ile karışıklık olmak ve şereh savaşmak.			
817	iẖtimār	اِخْتِمار	Ar.	⁎	Tahammür etmek ve şarap küpte kaynayıp derecesini bulmak ve hamur özlenmek.			
818	iẖtināḳ	اِخْتِناق	Ar.	•	Boğulmak, teneffüs edememekle helak olmak.			
819	iẖtināḳ-ı raḥim	اِخْتِناقِ رَحِم	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup emrâz-ı asabiyyeden bir illete denilir ki boğaza doğru bir gülle çıkıyor gibi hissolunup bu esnada his ile hareket dahi az çok felce uğrar ve dervişlerin katılmalarını dahi bu illete hamledenler vardır.			
820	iẖtivāʾ	اِخْتِواء	Ar.	⁎	Bir yeri mukataa edinmek ve bî-hûş olmak ve bir adamın bilcümle varını alıp onu tehî-dest bırakmak.			
821	iẖtiyār	اِخْتِيار	Ar.	•	Seçmek, intihap etmek ve tensip etmek.			
822	iẖtiyārî	اِخْتِيارى	Ar.	•	Kendi keyfince kabul veya defi mümkün olan.			
823	iẖtiyāt	اِخْتِياط	Ar.	⁎	Kazık ve ip veya iplik yapmak ve süratle mürur etmek.			
824	iẖtiyān	اِخْتِيان	Ar.	•	Ahit ve emanete gadreylemek ve hıyanete kastetmek.			
825	iẖṣār	اِخْثار	Ar.	⁎	Sulu şeyi koyultmak ve tortuyu çökertmek.			
826	iẖcāl	اِخْجال	Ar.	•	Utandırmak, mahcup etmek.			
827	iẖdār	اِخْدار	Ar.	⁎	Mukim olmak ve bir elem-i uzvu teskin ve uyuşturmak ve taze kıza yaşmak ve ferace giydirmek.			
828	iẖdāᶜ	اِخْداع	Ar.	⁎	Aldattırmak ve muhkem bağlamak.			
829	iẖdām	اِخْدام	Ar.	⁎	Hizmetkâr vermek.			
830	aḫdān	اَخْدان	Ar.	•	Hıdnlar, kızoğlankızlar.			
831	aḫdaᶜ	اَخْدَع	Ar.	•	Ziyade hilekâr olan.			
832	uḫdūd	اُخْدُود	Ar.	•	Kamçı darbından hasıl olan eser ve yara ve yeryüzündeki uzun yarık ve çatlak yani hendek.			
833	aḫẕ	اَخذ	Ar.	∴	Almak, kabzetmek ve kendi tasarrufuna dâhil etmek ve bağteten tutmak ve işkence etmek ve tahsil.			
834	iḫẕāʾ	اِخْذاء	Ar.	⁎	Serkeş adamı yola getirmek.			
835	iḫẕām	اِخْذام	Ar.	⁎	Zül ve hakaretini itiraf eyleyip sükût etmek, sarhoş etmek.			
836	āḫer	اَخَر	Ar.	•	Gayr, sair, başka, diğer.			
837	āḫir	اَخِر	Ar.	•	Son ve nihayetindeki ve pesîn olan.			
838	aḫreb	اَخْرَب	Ar.	•	Harap ve berbat ve perişan etmek.			
839	iḫrāc	اِخْراج	Ar.	•	Çıkarmak ve dışarıya atmak ve haraç tahsil etmek ve uzunluk vermek ve uzatmak.			

840	iḫrād	اِخْرادْ	Ar.	*	Sükût etmek, utanmak ve la'ba mail olmak.			
841	iḫrār	اِخْرارْ	Ar.	*	Düşürmek.			
842	iḫrās	اِخْراسْ	Ar.	*	Dilsiz kalmak.			
843	iḫrāf	اِخْرافْ	Ar.	*	Fasit ve tebâh eylemek.			
844	iḫrāḳ	اِخْراقْ	Ar.	•	Yırtmak, çak eylemek ve medhûş ve hayran eylemek.			
845	aḫreb	اَخْرَبْ	Ar.	∴	Ziyade perişan ve harap olan ve kulakta küpe deliği ve kulağı yarık kişi.			
846	āḫir-bīn	اٰخِر بينْ	Ar. - Far.	•	Âkıbet-endîş ve uzun uzadıya düşünen, ziyade akıllı adam.			
847	āḫiret	اٰخِرَتْ	Ar.	•	İnsanın ba'de'l-vefât vasıl olacağı âlem.			
848	aḫrec	اَخْرَجْ	Ar.	*	Alacalı, tüylü hayvan ve bir nev kuş.			
849	aḫres	اَخْرَسْ	Ar.	•	Dilsiz, ebkem ve dil kusurlu, tekellüme gayr-ı kâdir olan.			
850	aḫrem	اَخْرَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup omuz ucuna denilir ve gözü ve burnu ve kulağı yırtık kimse.			
851	aḫremiyy	اَخْرَمِىّ	Ar.	*	Omuz ucuna müteallik ve mensup olan.			
852	uḫrevī	اُخْرَوى	Ar.	•	Ahirete mensup ve müteallik olan.			
853	uḫrā	اُخْرٰى	Ar.	•	Âher, sair, gayr, diğer ve son, sonra pesîn olan.			
854	āḫirīn	اٰخِرينْ	Ar.	•	Âherler, sairler, sonrakiler ve dünyaya ahir zamanda gelmiş olanlar.			
855	iḫzāʾ	اِخْزاءْ	Ar.	•	Rezil ve rüsva eylemek.			
856	iḫzān	اِخْزانْ	Ar.	*	Ba'de'l-fakr zengin olmak.			
857	aḫzā	اَخْزٰى	Ar.	•	Ziyade rezil ve rüsva.			
858	eḫass	اَخَسّ	Ar.	•	Ziyade hasis ve tamah edici, tamahkâr olan.			
859	iḫsāʾ	اِخْساءْ	Ar.	*	Ceviz ile tek mi, çift mi oynamak.			
860	iḫsār	اِخْسارْ	Ar.	*	Eksiltmek ve hasârete uğratmak.			
861	iḫsās	اِخْساسْ	Ar.	∴	Hisset ve tamahkârlık etmek ve aşağı iş işlemek.			
862	aḫṣāb	اَخْصابْ	Ar.	•	Haşebler, keresteler ve sade keresteden yapılmış bina.			
863	iḫṣāʿ	اِخْصاعْ	Ar.	•	Gönül alçaklığı gösterip tevazu ettirmek.			
864	aḫṣab	اَخْصَبْ	Ar.	•	Ağaçtan ve keresteden yapılmış bina.			
865	aḫṣen	اَخْصَنْ	Ar.	•	Ziyade huşunetli ve sert ve dürüşt olan.			
866	aḫṣā	اَخْصى	Ar.	•	Ziyade korkulu ve mahûf yer.			
867	eḫaṣṣ	اَخَصّ	Ar.	•	Ziyade has ve mahsus olan.			
868	iḫṣāʾ	اِخْصاءْ	Ar.	*	Bir fen ta'allüm etmek.			
869	iḫṣāf	اِخْصافْ	Ar.	*	Sürat etmek.			

870	iḫżāᶜ	اِخْضاعْ	Ar.	•	Gönül alçaklığı gösterip tevazu ettirmek ve nisvânla yumuşakça lakırdı etmek.			
871	aḫżar	اَخْضَرْ	Ar.	•	Yeşil ve sebz-renk.			
872	aḫżaᶜ	اَخْضَعْ	Ar.	•	Ziyade gönül alçaklığı gösterip tevazu edici olan.			
873	iḫṭāʾ	اِخْطآءْ	Ar.	•	Hata etmek, yanılmak.			
874	iḫṭār	اِخْطارْ	Ar.	∴	Hatıra getirmek, yâd ettirmek ve nefsini muhataraya komak ve kader ve şerefte müsavi olmak.			
875	aḫṭār	اَخْطارْ	Ar.	•	Hatar ve muhatara ve tehlikeler.			
876	iḫṭāf	اِخْطافْ	Ar.	∗	Nişaneden hata etmek.			
877	iḫẓāʾ	اِخْظآءْ	Ar.	∗	Semirmek ve semirtmek ve bedenin eti sımsıkı olmak.			
878	iḫfāʾ	اِخْفآءْ	Ar.	•	Gizlemek, saklamak, ketm etmek.			
879	iḫfāf	اِخْفافْ	Ar.	∗	Tahfif etmek ve sebük-bâr kılmak ve bir kimsenin vakarını izale edip hiffet üzere hareket ettirmek.			
880	aḫfiye	اَخْفِيَه	Ar.	∴	Hafâlar, perdeler, örtüler ve ağaç çiçeğinin kapçığı.			
881	aḫger	اَخْكَرْ	Far.	•	Ateşte yaktıkları kömür ve ateşin koru, vakûd.			
882	iḫlāʾ	اِخْلاءْ	Ar.	∴	Boşaltmak, hâli ve tehi kılmak ve bir kimse ile halvet etmek ve şenliksiz yerde olmak ve bir kimseyi biriyle halvette bulmak.			
883	eḫillāʾ	اَخِلّاءْ	Ar.	•	Halîller, dostlar.			
884	aḫlāb	اَخْلابْ	Ar.	•	Hılblar, kuş pençeleri.			
885	iḫlād	اِخْلادْ	Ar.	∗	Geç kocamak ve bir yerde mukim olmak ve daima mülâzemet ve meyletmek.			
886	iḫlāṣ	اِخْلاصْ	Ar.	∴	Halis ve pak etmek ve riyadan berî olmak ve an-samîm dost veya bende olmak ve bir şeyin hülasasını almak.			
887	iḫlāṣ-mend	اِخْلاصْمَنْدْ	Ar. - Far.	•	Riyadan berî olan dost.			
888	aḫlāṭ	اَخْلاطْ	Ar.	•	Haltlar, karışık şeyler ve ıs. tıbbiyyeden olup beden-i hayvânâtta ve insanda vaki dem ve balgam ve lenfa ve safra denilen seyyâlât ve ecnâs-ı muhtelîfeden birikmiş nâs.		Tıp	
889	aḫlāf	اَخْلافْ	Ar.	•	Halefler, birbirinin yerine geçenler.			
890	iḫlāf	اِخْلافْ	Ar.	∗	ivaz vermek, vaadinde hulf etmek, giden şeyi reddeylemek ve bir şey bozulmak.			
891	aḫlāḳ	اَخْلاقْ	Ar.	•	Halklar, kavimler, milletler ve insanın muttasıf olduğu sıfât-ı zihniyye ve rûhâniyye ve tabiatlar ve huylar.			
892	iḫlāl	اِخْلالْ	Ar.	•	Halel vermek ve rahne-dâr etmek, vaat ve hukuka vefa etmeyip gadreylemek ve bir kimseyi ihtiyaca düşürmek.			
893	aḫlaṣ	اَخْلَصْ	Ar.	•	Ziyade halis ve pak ve riya ve süm'adan hali olan.			
894	iḫmād	اِخْمادْ	Ar.	•	Ateş söndürmek ve bastırmak.			
895	iḫmār	اِخْمارْ	Ar.	∴	Hamura maya katmak ve setir ve ihfâ etmek ve kin tutmak ve iğfal eylemek ve gizlenmek.			
896	aḫmās	اَخْماسْ	Ar.	∗	Humslar, beşte birler.			
897	iḫmāl	اِخْمالْ	Ar.	∗	Bir adamı kem-nâm etmek.			

898	aḫmaṣ	اَخْمَصْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayağın topuğu ile parmakları arasındaki oyuk yer ki ayak ayası dahi işbu mahalle ıtlak olunur.		Tıp	
899	aḫmaᶜ	اَخْمَعْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hamaylı şeklinde üç köşeli manasınadır ki unkun adalâtından yani boynun etlerinden birini şeklen tavsif eder.		Tıp	
900	iḫnāʾ	اِخْنَآءْ	Ar.	*	Fahiş söz söylemek.			
901	iḫnāb	اِخْنَابْ	Ar.	*	Helak olmak ve bir şeyi zayıf ve helak eylemek ve kesmek.			
902	iḫnās	اِخْنَاسْ	Ar.	*	Gerilmek.			
903	iḫnāᶜ	اِخْنَاعْ	Ar.	*	Tevazu ettirmek.			
904	aḫnes	اَخْنَسْ	Ar.	∴	Burnu güzelce ve yassı adam ve kene ve sakırga.			
905	eḫavāt	اَخَوَاتْ	Ar.	*	Uhtlar, kız karındaşlar.			
906	iḫvān	اِخْوَانْ	Ar.	•	Ahlar, karındaşlar, biraderler.			
907	uḫuvvet	اُخُوَّتْ	Ar.	•	Biraderlik, karındaşlık.			
908	āḫūr	آخُورْ	Far.	•	At muhafaza etmeye mahsus bina ve hayvânât-ı sâ'ire dahi onda hıfzolunur.			
909	aḫvef	اَخْوَفْ	Ar.	•	Ziyade korkulu ve mahûf olan.			
910	aḫyār	اَخْيَارْ	Ar.	•	Hayırlar ve ehl-i hayr ve savâb olanlar.			
911	aḫyāf	اَخْيَافْ	Ar.	•	Ana bir karındaşlar ve muhtelif insan taifesi.			
912	aḫyāl	اَخْيَالْ	Ar.	•	Hayllar, atlar, sürüler.			
913	iḫyām	اِخْيَامْ	Ar.	*	Çadır kurmak.			
914	aḫyer	اَخْيَرْ	Ar.	•	Ziyade hayırlı olan.			
915	aḫīr	اَخِيرْ	Ar.	•	Sondaki olan ve her şeyin en sonrası.			
916	aḫ aḫ	اَخْ اَخْ	Far.	•	Kelime-i tahsîndir, aferin ve bârekellâh mevkilerinde, peh peh ve ne güzel diyecek yerde kullanılır.			
917	aḫrīṭ	اَخْرِيطْ	Ar.	•	Yabani pırasa manasına.			
918	āḫirbān	آخِرْبَانْ	Far.	•	Emtia ve kumaş parçası.			
919	aḫsüme	اَخْسُمَه	Ar.	•	Darıdan yapılan boza.			
920	edāʾ	اَدَآءْ	Ar.	•	Ödemek ve yapıp icra etmek ve naz ve şive ve tarz-ı istiğnâ, tekebbür.			
921	ādāb	آدَابْ	Ar.	*	Edepler ve bir muktezâ-yı medeniyet, insanın insana izhar eylediği etvâr ve mu'âmelât-ı hasene.			
922	idāʾet	اِدَآءَةْ	Ar.	*	Derde uğratmak ve isnâd-ı töhmet etmek ve mazarrata uğramak.			
923	edāt	اَدَاتْ	Ar.	•	Alet, avadanlık, sebep ve isim ile fiil maadası olan kelime.			
924	idāre	اِدَارَه	Ar.	•	Bir nesneyi çark gibi çevirmek ve dolandırmak ve levazım tedarikiyle güzelce kullanmak veyahut zapturapt ve tertip ve tanzim etmek için mikdâr-ı mu'ayyen harçtan tecavüz etmeyip belki taklîl-i masraf ile akçe arttırmak.			
925	idālet	اِدَالَةْ	Ar.	•	Bir şeyi nöbetle elden ele geçirmek ve tedavül ettirmek ve düşmana galip olmak.			
926	idām	اِدَامْ	Ar.	*	Şanlı adam ve ekmek katığı.			

927	edāmellāh	اَدَامَ اللّٰه	Ar.	•	Allah daim ve baki eylesin manasında duadır.			
928	idāme	اِدَامَه	Ar.	•	Daim ve baki kılmak.			
929	idāne	اِدَانَه	Ar.	•	Ödünç ve borç para vermek.			
930	edānī̆	اَدَانِى	Ar.	•	Ednalar ve deni ve alçak olanlar.			
931	idāve	اِدَاوَه	Ar.	•	Yolda su konulan kap, matara, mithare.			
932	edeb	اَدَبْ	Ar.	∴	Usluluk ve hüsn-i hulk ve inde'l-fukahâ' sünnete mebni harekât ve kuvve-i râsiha-i nefsiyye ve ulûm-ı Arabiyye ve kitabet ve eş'âr ve kavlen ve fiilen nâsa lütuf ile muamele etmek.			
933	üdebāʾ	اُدَبَآءْ	Ar.	∴	Edipler ve ulûm-ı Arabiyye ve Fârisiyye ve şiir ve inşa ve kitabette mahir olanlar ve ehl-i edebler ve zarifler.			
934	idbār	اِدْبَارْ	Ar.	•	Arkasını dönmek ve bahtsız olup geri geri giderek perişan olmak.			
935	idbāḳ	اِدْبَاقْ	Ar.	*	Yapıştırmak.			
936	edebāne	اَدَبَانَه	Ar. - Far.	•	Edepli adama yaraşır ve muvafık olan.			
937	üdbe	اُدْبَه	Ar.	*	Ziyafet yemeği.			
938	edebī̆	اَدَبِىّ	Ar.	•	Ehl-i edebe mensup ve müteallik.			
939	edebiyyāt	اَدَبِيَّاتْ	Ar.	∴	Şiir ve inşa ve kitabete ve bunların kavaidine müteallik yazılan şeylerin kâffesi ve edebe mensup cemî'-i husûsât.			
940	iddiṣār	اِدِّثَارْ	Ar.	*	Çok mal kazanmak.			
941	idḫār	اِدْخَارْ	Ar.	•	Tahkir ve izlâl etmek.			
942	iddiḫār	اِدِّخَارْ	Ar.	∴	Zahire tutmak ve cemetmek ve toplayıp biriktirmek ve tedarik etmek.			
943	idḫāl	اِدْخَالْ	Ar.	•	Sokmak ve içeri komak ve dâhil etmek.			
944	iddiḫāl	اِدِّخَالْ	Ar.	•	Girmek, duhul etmek, dâhil olmak.			
945	idḫān	اِدْخَانْ	Ar.	•	Tütmek ve tütün ve duman etmek.			
946	edḫine	اَدْخِنَه	Ar.	•	Tütünler ve dumanlar, duhânlar.			
947	āder	آدَرْ	Far.	•	Ateş, nâr, od.			
948	idrāʾ	اِدْرَآءْ	Ar.	*	Bildirmek, anlatmak.			
949	iddirāʾ	اِدِّرَآءْ	Ar.	•	Aldatmak ve anlamak, bilmek ve hile ile aldatmak.			
950	idrāc	اِدْرَاجْ	Ar.	•	Dürmek ve içeri komak ve dercetmek.			
951	idrār	اِدْرَارْ	Ar.	•	Sidik ve süt gibi şeyleri kesret üzere akıtmak ve tahrik etmek, harekete getirmek.			
952	idrās	اِدْرَاسْ	Ar.	*	Kitap okutmak, ders vermek.			
953	idrāk	اِدْرَاكْ	Ar.	∴	Erişmek, yetişmek ve kemalini bulmak ve akıl ve feraset etmek.			
954	iddirāk	اِدِّرَاكْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
955	üdre	اُدْرَه	Ar.	*	Kasık yarığı ve yel itip haya büyümek ve ıs. tıbbiyyeden olup fıtık vukuunda hasıl olan yumrunun mazrufuna yani içindeki şeye denilir.		Tıp	

956	idsāf	اِدْسَافْ	Ar.	*	Pezevenklik ile geçinmek.			
957	idsām	اِدْسَامْ	Ar.	*	Şişe ağzını tıkamak, set etmek.			
958	edsem	اَدْسَمْ	Ar.	*	Pek yağlı ve pek karamtık şey.			
959	idʿāʾ	اِدْعَآءْ	Ar.	*	Bir adama bu falanın oğlu değildir veya oğludur demektir.			
960	iddiʿāʾ	اِدِّعَآءْ	Ar.	∴	Bir nesne hakkında benimdir diye zu'm eylemek ve hak olsun olmasın dava etmek ve bir söz için veya meziyet babında inat ve ısrar etmek.			
961	iddiʿām	اِدِّعَامْ	Ar.	*	Payandaya dayanmak.			
962	edʿiye	اَدْعِيَه	Ar.	•	Dualar, Allah'a arz, niyazlar.			
963	idġām	اِدْغَامْ	Ar.	∴	Bir harfi diğer harfe ithal etmek yani teşdit ile iki harfi bir etmek.			
964	iddiġām	اِدِّغَامْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
965	idfān	اِدْفَانْ	Ar.	*	Gömmek ve kul kısmı bey' olunacak şehre varmadan evvel kaçmak.			
966	edfān	اَدْفَانْ	Ar.	•	Defineler, gömülü olan şeyler.			
967	edfaʿ	اَدْفَعْ	Ar.	•	Ziyade defedici olan.			
968	edaḳḳ	اَدَقّ	Ar.	•	Ziyade dakik ve ufak ve ince olan.			
969	idḳāḳ	اِدْقَاقْ	Ar.	•	Ufaltmak, döküp ezmek.			
970	iddikār	اِدِّكَارْ	Ar.	•	Hatıra getirmek, hâtır-nişân etmek.			
971	idlāʾ	اِدْلَآءْ	Ar.	∴	Delil ve hüccet çıkarıp göstermek, rüşvet gibi mal vermek.			
972	idlāl	اِدْلَالْ	Ar.	*	Naz ve işve ve şive etmek ve muhabbetine mağrûren çok küstahlık etmek ve kavgada düşmana yukarıdan aşağı hücum etmek.			
973	ādem	آدَمْ	Ar.	•	İnsan, nev'-i benî beşer.			
974	idmāʾ	اِدْمَآءْ	Ar.	*	Kanatmak, kan çıkarmak.			
975	idmāc	اِدْمَاجْ	Ar.	*	Bir nesneyi bir beze sarmak.			
976	iddimāc	اِدِّمَاجْ	Ar.	•	Bir şey, diğer bir şeyin içine girip onda gereği gibi yerleşmek.			
977	idmāḳ	اِدْمَاقْ	Ar.	•	İthal etmek ve içeri sokmak.			
978	ādemān	آدَمَانْ	Ar. - Far.	•	Adamlar, benibeşerler.			
979	idmān	اِدْمَانْ	Ar.	•	Müdâvemet etmek müdâvemet sebebiyle bir fiil icrasında maharet kazanmak.			
980	idmān-ı beden	اِدْمَانِ بَدَنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup insanı fevkalade olarak sarf-ı kuvvet ve makderet ettiği hâlde yorulmayarak yine icrâ-yı harekete müheyya kılmaya denilir.		Tıp	
981	edmuʿ	اَدْمُعْ	Ar.	•	Dem'ler, gözyaşları.			
982	edmiġa	اَدْمِغَه	Ar.	•	Dimağlar, kafadaki beyinler.			
983	edeme	اَدَمَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cildin ikinci tabakasına yani beşereden sonraki tabakaya denilir.		Tıp	
984	ādemî	آدَمِى	Ar.	•	Âdeme mensup ve müteallik.			

985	ādemiyān	آدَمِيانْ	Ar. - Far.	•	Âdeme mensuplar, nev’-i benî beşerler, insanlar.			
986	ādemiyyet	آدَمِيَّتْ	Ar.	•	İnsanlık ve âdemlik.			
987	idnāʾ	اِدْنَاءْ	Ar.	*	Fena iş irtikâp etmek ve müzayaka üzere geçinmek.			
988	idnāf	اِدْنَافْ	Ar.	*	Hastanın hastalığı ağırlaşmak ve güneş batmaya yaklaşmak.			
989	ednās	اَدْنَاسْ	Ar.	•	Denesler, külhaniler ve erâzil-i nâs.			
990	ednā	اَدْنَى	Ar.	•	Ziyade deni ve alçak olan ve miktarı pek cüzi olan ve ziyade yakın.			
991	edvāʾ	اَدْوَآءْ	Ar.	•	Dâ’lar, marazlar, illetler.			
992	idvāʾ	اِدْوَآءْ	Ar.	*	Bir adamı hasta etmek ve hastaya hem-dem olmak ve dertli olmak.			
993	edevāt	اَدَوَاتْ	Ar.	•	Edatlar, aletler ve avadanlıklar.			
994	edvār	اَدْوَارْ	Ar.	•	Devirler, zamanlar, asırlar.			
995	edviye	اَدْوِيَه	Ar.	•	Devalar, mu’âlece ve ilaçlar.			
996	idhāş	اِدْهَاشْ	Ar.	*	Medhûş etmek, korkutmak.			
997	edhān	اَدْهَانْ	Ar.	•	Dühnler, sürünecek yağlar.			
998	idhān	اِدْهَانْ	Ar.	•	Yağlamak, yağ ile tılâ eylemek ve müdâhene etmek.			
999	iddihān	اِدِّهَانْ	Ar.	•	Yağlanmak, yağ ile tılâ olunmak.			
1000	edhār	اَدْهَارْ	Ar.	•	Dehrler, zamanlar, asırlar.			
1001	edhem	اَدْهَمْ	Ar.	•	Siyah at, esb-i siyâh.			
1002	edhā	اَدْهَى	Ar.	•	Ziyade zeki ve zihin sahibi ve müstait olan.			
1003	edhiyet	اَدْهِيَة	Ar.	•	Dehâtlar, zihin ve zekâvet sahipleri.			
1004	edyān	اَدْيَانْ	Ar.	•	Dinler, ibadete dair i’tikâdât ve akait cümleleri.			
1005	iddiyān	اِدِّيَانْ	Ar.	•	Borç edinmek ve borca girmek ve borca satın almak.			
1006	edīb	اديبْ	Ar.	•	Edepli ve edebiyatla meşgul olan kişi ve ehl-i edeb olan.			
1007	edīm	اديمْ	Ar.	•	Sahtiyan ki debagat olunmuş deri ve düz satıh ve bir şeyin sathı.			
1008	edīmī	اديمى	Ar.	•	sahtiyan gibi ve o kıvamda olan			
1009	eẕāʾ	اَذَآءْ	Ar.	•	Eziyet, renc, zulüm, cevir, sitem.			
1010	iẕābet	اِذَابَةْ	Ar.	∴	Eritmek, su gibi seyyal hâline komak ve ıslah etmek.			
1011	iẕāḥat	اِذَاحَةْ	Ar.	*	Bir şeyin etrafını dolaşmak.			
1012	iẕāret	اِذَارَةْ	Ar.	*	Korkutmak ve korkuya düşürmek.			
1013	iẕāʿat	اِذَاعَةْ	Ar.	•	Sırrı ifşa ve işâ’a etmek ve ammeye bildirmek ve bir şeyi tamamıyla alıp getirmek.			
1014	iẕāḳat	اِذَاقَةْ	Ar.	•	Tattırmak, tat ve lezzet hissettirmek.			

1015	iẕālet	اِذَالَةْ	Ar.	*	Zebun ve bî-mecâl eylemek.			
1016	āẕān	آذَانْ	Ar.	•	Üznler, kulaklar, gûşlar.			
1017	eẕān	اَذَانْ	Ar.	∴	Namaza davet etmek için müezzinlerin minare ve emsali mahallerde ettikleri nidaya denir ve ikâmet getirmek.			
1018	iẕḫāc	اِذْحَاجْ	Ar.	*	Meks ve ikamet etmek.			
1019	eẕḫāl	اَذْخَالْ	Ar.	•	Zahller, husumetler, adavetler ve intikamlar.			
1020	iẕḫār	اِذْخَارْ	Ar.	•	Toplayıp tedarik etmek.			
1021	eẕḫār	اَذْخَارْ	Ar.	•	Zahrlar, zahireler.			
1022	āẕer	آذَرْ	Far.	•	Ateş, nâr, od.			
1023	iẕrāʾ	اِذْرَآءْ	Ar.	•	Uçururcasına methetmek ve madende altın araştırmak ve muztar ve mülteci etmek.			
1024	iẕrāᶜ	اِذْرَاعْ	Ar.	∴	Çok söylemek, zirâ'la almak ve ölçmek, arşınlamak.			
1025	āẕer-perest	آذَرْپَرَسْتْ	Far.	•	Ateşperest ve ateşe ibadet eden.			
1026	āẕer-gede	آذَرْكَدَه	Far.	•	Âteş-gede, ateşperestlerin ibadethanesi.			
1027	iẕᶜāc	اِذْعَاجْ	Ar.	•	Zor ve cebir ve taciz etmek.			
1028	iẕᶜān	اِذْعَانْ	Ar.	∴	Ser-fürû ve ikrar etmek ve itaatta müsâra'at eylemek ve teslim olmak ve imtisal ve inkıyat etmek ve anlayıp derk ve fehmeylemek.			
1029	eẕfer	اَذْفَرْ	Ar.	*	Keskin rayihalı şey, misk gibi ve emsali ıtriyat.			
1030	iẕkāʾ	اِذْكَآءْ	Ar.	*	Ateşi yakıp alevlendirmek.			
1031	eẕkār	اَذْكَارْ	Ar.	•	Zükûr, erkekler ve zikirler, okumaklar.			
1032	iẕkār	اِذْكَارْ	Ar.	•	Andırmak ve birinin hatırına getirmek.			
1033	eẕkā	اَذْكَى	Ar.	•	Ziyade zeki ve tîz-fehm ve zeyrek olan.			
1034	eẕkiyāʾ	اَذْكِيَآء	Ar.	•	Zekiler, feraset sahipleri.			
1035	eẕell	اَذَلّ	Ar.	•	Ziyade zelil ve alçak ve rüsva olan.			
1036	eẕillāʾ	اَذِلَّآءْ	Ar.	•	Zelil ve rüsva olanlar.			
1037	iẕlāl	اِذْلَالْ	Ar.	•	Zelil ve rüsva ve itibarsız ve haysiyetsiz etmek.			
1038	eẕillet	اَذِلَّةْ	Ar.	•	Zelil ve rüsva olanlar.			
1039	iẕmām	اِذْمَامْ	Ar.	*	Mezemmet olunacak şeyde bulunmak ve bir adamı mezmûm bulmak ve hakir görmek ve bir kimseden bir nesne hakkında ahd ü emân almak ve medet eylemek.			
1040	iẕin	اِذِنْ	Ar.	•	Destur ve ruhsat ve icazet.			
1041	üẕün	اُذُنْ	Ar.	•	Kulak, gûş, âlet-i sem'-i beden.			
1042	eẕnāb	اَذْنَابْ	Ar.	∴	Zenebler, kuyruklar, dünbâleler ve cürümler, günahlar.			
1043	iẕnāb	اِذْنَابْ	Ar.	*	Günahkâr olmak.			

1044	eẕvāḳ	اَذْواقْ	Ar.	•	Zevkler, lezzetler, tatlar, çeşniler.			
1045	iẕhāb	اِذْهابْ	Ar.	∴	Gidermek, iletmek, isal ve irsal etmek ve altın sürüp yaldızlamak.			
1046	iẕhāl	اِذْهالْ	Ar.	•	Hatırdan çıkarmak, unutmak.			
1047	iẕhān	اِذْهانْ	Ar.	*	Fehim ve zihnetmek.			
1048	eẕhān	اَذْهانْ	Ar.	•	Zihinler, akıllar.			
1049	eẕī	اَذى	Ar.	∴	Az şeyden incinen, şedîdü't-te'ezzî adam ve pek rencide eden adam.			
1050	eẕyāl	اَذْيالْ	Ar.	∴	Zeyiller, etekler ve evâhir-i nâs ve derkenar ve kitap zamîmeleri ve bir tezkere veya müzekkere zirine yazılan ibârât-ı cevâbiyye.			
1051	eẕiyyet	اَذِيَّتْ	Ar.	•	Rahat mukabili olan renciş ve bî-huzûrî.			
1052	eẕīn	اَذينْ	Ar.	*	Bir kavmin maslahatgüzarı ve müezzin ve kefil.			
1053	āẕer-efrūz	آذَرْ اَفْروزْ	Far.	•	Ateş şulelendirici.			
1054	āẕer-efzā	آذَرْ اَفْزا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1055	āẕer-bū	آذَرْ بُو	Far.	•	Bir çiçek ki Türkçede çoğan denilir.			
1056	āẕer-gūn	آذَرْ گُونْ	Far.	•	Şekilde gösterildiği vecih üzere ayçiçeğine derler ki buna bazı mahalde gündöndü denildiği gibi bunun tohumundan mavi renkli bir boya çıkarılıp mi'yâr-ı hâmızât gibi fenn-i kimyâda kullanılır ve hâmızât ile karıştıkta rengi kırmızıya tahavvül eder.			+
1057	āẕer-kīş	آذَرْ كيشْ	Far.	•	Ateşperest ve ateşe tapan.			
1058	üẕnü'l-ḥimār	اُذْنُ الحِمارْ	Ar.	•	Şekilde gösterildiği veçhile karakafes denilen nebata ıtlak olunur.			+
1059	āẕīne	آذينَه	Far.	•	cuma günü, yevm-i cum'a			
1060	er	اَرْ	Far.	•	Eğer, eğer ise, olur ise manasına eğer lafzından muhaffef edât-ı şarttır.			
1061	ārā	آرا	Far.	•	Ziynet verici, bezeyici, donatıcı.			
1062	ārāʾ	آرآءْ	Ar.	•	Zihnen verilen rey ve karar ve hüküm ve kıyaslar.			
1063	irāʾ	اِرآءْ	Ar.	*	Göstermek, irâ'e emek ve sancak dikmek.			
1064	irāʾet	اِرآئَةْ	Ar.	•	Göstermek ve göz önüne komak.			
1065	irābet	اِرابَةْ	Ar.	•	Şüphe vermek, şüpheli olmak.			
1066	arāba	اَرابَه	Far.	•	Maruftur ve envaı vardır, işbu şekilde irâ'e olunan yük arabası olup eşya nakli için kullanılır.			+
1067	irāḥat	اِراحَةْ	Ar.	∴	Rahat vermek, rahat ettirmek ve hak sahibine hakkını vermek ve ölmek ve taaffün etmek ve soluk almak.			
1068	erācīf	اَراجيفْ	Ar.	•	Ahbâr-ı kâzibe ve akvâl-ı gayr-ı marziyye ve hürmet ve tekrîme muhalif söz.			
1069	irādet	اِرادَة	Ar.	•	Dilemek, istemek, murat etmek ve deruhte olan dilemek hassası ve zabıta ve hâkimin emir ve fermanı.			
1070	irādī	اِرادى	Ar.	•	İradeye mensup ve müteallik olan.			
1071	erāẕil	اَراذِلْ	Ar.	•	Erzeller, ziyade rüsvalar.			
1072	erārese	اَرارَسه	Ar.	•	Erîsler, zerrâ'lar, çiftçiler.			

1073	ārāstegī	آرَاسْتَگی	Far.	•	Bezeniklik, süslülük, ârâste olmaklık.			
1074	ārāste	آرَاسْتَه	Far.	•	Bezenmiş, donanmış, süslenmiş.			
1075	irāżat	اِرَاضَة	Ar.	•	Kandırmak ve tekrar içmek.			
1076	arāżī	اَرَاضِی	Ar.	•	Arzlar, topraklar, yerler.			
1077	arāżī-i emīriyye	اَرَاضِیءِ اَمِیرِیَّه	Ar.	*	Rakabesi cânib-i beytü'l-mâle ait olarak ihale ve tefvizi taraf-ı Devlet-i Aliyye'den icra olunagelen ve yalnız hukûk-ı tasarrufiyyesi şuna buna tefviz olunan tarla ve çayır ve yaylak ve kışlak ve korulara ve emsali yerlere denilir ki ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
1078	arāżī-i ḫarāciyye	اَرَاضِیءِ خَرَاجِیَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hîn-i fethte gayrimüslim olan, asıl yerliler elinde terk ve ibkâ olunan yerlere denilir.		Fıkıh	
1079	arāżī-i ʿöşriyye	اَرَاضِیءِ عُشْرِیَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hîn-i fethte gânimine tevzi ve temlik olunan yerlere ıtlak olunur.		Fıkıh	
1080	arāżī-i metrūke	اَرَاضِیءِ مَتْرُوكَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup tarîk-i âm ve pazar ve panayır ve harman yeri ve namazgâh ve mera ve koru ve orman gibi umumun menfaati için terk olunan yerlere denilir.		Fıkıh	
1081	arāżī-i memlūke	اَرَاضِیءِ مَمْلُوكَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup ber-vech-i mülkiyyet tasarruf olunan yerlere denilir.		Fıkıh	
1082	arāżī-i mevāt	اَرَاضِیءِ مَوَاتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kimsenin mülkü ve bir kasaba veya karyenin merası veya baltalığı olmadığı hâlde aksâ-yı ümrândan ba'îd yani kasaba veya karyenin en kenarındaki hanelerden cehîrü's-savt olan kimsenin sedası istimâ' olunan yerlere ıtlak olunur.		Fıkıh	
1083	arāżī-i mevḳūfe	اَرَاضِیءِ مَوْقُفَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin temellük ve tasarruf eylediği yerlerden şer'-i şerîfe tevfîkan bir mahalle vakıf ve tahsis edildiği yerlere ıtlak olunur.		Fıkıh	
1084	irāġat	اِرَاغَة	Ar.	•	Talep ve irade etmek.			
1085	irāḳat	اِرَاقَة	Ar.	*	Su gibi şey dökmek ve akıtmak.			
1086	erāḳim	اَرَاقِم	Ar.	•	Rakamlar, yazılar, çiziler.			
1087	erākīn	اَرَاكِينْ	Ar.	•	Renkler, erkânlar, direkler, temeller, dayaklar.			
1088	ārām	آرَامْ	Far.	•	Rahat ve huzur ve renc ve kederden hali olmak; ârâmiş, keza.			
1089	ārām-gāh	آرَامْگَاهْ	Far.	•	Rahat edecek mahal.			
1090	erāmil	اَرَامِلْ	Ar.	•	Ermeller, dul avratlar.			
1091	erāmile	اَرَامِلَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1092	ārāmī	آرَامِی	Far.	•	Ârâm, ârâmiş, rahat ve huzura mensup ve müteallik.			
1093	ārāmīde	آرَامِیدَه	Far.	•	Rahat ve sükûna varmış.			
1094	ārāyīş	آرَايِشْ	Far.	•	Ziynet ve bezeyiş, düzen, süs.			
1095	ārāyīde	آرَايِيدَه	Far.	•	Ziynetlenmiş, süslenmiş, bezenmiş.			
1096	ārāyende	آرَايِنْدَه	Far.	•	Ziynetleyici, düzen verici ve bezeyici olan.			
1097	irb	اِرْبْ	Ar.	∴	Akıl ve zekâ ve zihin ve feraset ve hile ve şer ve gaile.			
1098	ürb	اُرْبْ	Ar.	*	Körpe kuzu ve yeni doğmuş kuzu.			
1099	erb	اَرَبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kasık yani bacağın bedenle birleştiği ve batnın üzerine düştüğü büklüm mahalle denilir.		Tıp	

1100	irbāʾ	اِرْبَآء	Ar.	•	Faiz ve nema ile artmak.			
1101	erbāb	اَرْبَاب	Ar.	•	Rabler, sahipler, ağalar.			
1102	irbāb	اِرْبَاب	Ar.	*	Daimi bir yerde oturmak ve pek yakın olmak.			
1103	irbāḫ	اِرْبَاخ	Ar.	*	Mihnet ve meşakkate uğramak.			
1104	irbāş	اِرْبَاش	Ar.	*	Ağaç yapraklanmak, yeşillenmek.			
1105	irbāʿ	اِرْبَاع	Ar.	*	Sıtma dört günde bir gelmek ve tutmak ve bahar gelmek.			
1106	ürbān	اُرْبَان	Ar.	*	Bey' ü şirâ için ölçü verilen pey akçesi; irbân, keza.			
1107	ürbet	اُرْبَة	Ar.	•	Döküm, ukde, bağ, köstek.			
1108	erbaʿa	اَرْبَعَ	Ar.	•	Dört adedi, çehâr, çâr.			
1109	erbaʿāʾ	اَرْبَعَآء	Ar.	•	Çehârşenbe günü.			
1110	erbuʿāʾ	اَرْبُعَآء	Ar.	*	Bağdaş kurarak oturuş ve bina ve çadır direği.			
1111	erbaʿat	اَرْبَعَة	Ar.	•	Dört adedi, çehâr, çâr.			
1112	erbaʿūn	اَرْبَعُوْن	Ar.	•	Kırk adedi, çihl.			
1113	erbaʿīn	اَرْبَعِيْن	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kânunuevvel dokuzundan kânunusani on yedisine kadar şiddet-i şitâ' itibariyle tadat olunan kırk gün ki Arabistan'da dahi maruftur.			
1114	irtāʾ	اِرْتَآء	Ar.	*	İstemeyerek, fütur ile gelmek.			
1115	irtāb	اِرْتَاب	Ar.	*	Dikip durdurmak ve dikilip durmak ve zengin iken fakir olmak.			
1116	irtāc	اِرْتَاج	Ar.	*	Kapıyı kapayıp bağlamak ve tekellüm eden kimsenin sözünü kesmek ve kaht u galâ etrafa yayılmak ve muttasıl kar ve yağmur yağmak.			
1117	irtāʿ	اِرْتَاع	Ar.	•	Otlatmak, çayıra getirmek.			
1118	irtām	اِرْتَام	Ar.	•	Bir nesneyi unutmak için parmağına iplik bağlamak.			
1119	erbiṭat	اَرْبِطَة	Ar.	*	Rabıtalar, bağlar ve ıs. tıbbiyyeden olup mafsallarda iki tarafı birbirine rapteden ve a'zâ-yı dâhiliyye-i bedeni yerinde tutan ve kemiğin oyuk mahallini delik hâline koyan bağlara ıtlak olunur.		Tıp	
1120	irtibāb	اِرْتِبَاب	Ar.	*	Çocuğu büluğuna kadar beslemek ve kokulu şeyler yapmak.			
1121	irtibāṭ	اِرْتِبَاط	Ar.	∴	Bağlamak ve bağlanmak ve muhabbet ve dostluk ve alaka etmek ve düşman ile cenk için serhadde at edinmek.			
1122	irtibāʿ	اِرْتِبَاع	Ar.	*	Bahar mevsimi bir yerde ikamet eylemek.			
1123	irtibāh	اِرْتِبَاه	Ar.	*	Yükseğe çıkmak itila etmek.			
1124	irtitāḳ	اِرْتِتَاق	Ar.	*	Bitişmek, muttasıl olmak.			
1125	irtiṣāʾ	اِرْتِثَاء	Ar.	*	Karıştırmak ve yoğurt gibi ekşi süt içmek ve süt koyulanmak.			
1126	irtiṣād	اِرْتِثَاد	Ar.	*	İstif etmek, yerleştirmek.			
1127	irticāʾ	اِرْتِجَآء	Ar.	•	Ummak, memul etmek ve korkmak, havf etmek.			
1128	irticāc	اِرْتِجَاج	Ar.	•	Muzdaribâne hareket etmek ve öte beri çarpınıp çalkanmak ve muzdarip olmak.			

1129	irticāz	اِرْتِجَازْ	Ar.	⁎	Bahr-i recezden şiir söylemek.			
1130	irticās	اِرْتِجَاسْ	Ar.	⁎	Sarsılmak ve gök gürüldemek.			
1131	irticāᶜ	اِرْتِجَاعْ	Ar.	⁎	Geri dönmek, ricat etmek.			
1132	irticāf	اِرْتِجَافْ	Ar.	⁎	Depretmek, kımıldatmak.			
1133	irticāl	اِرْتِجَالْ	Ar.	•	Bilâ-tefekkür söz söylemek, hazırcevaplık etmek.			
1134	irticām	اِرْتِجَامْ	Ar.	⁎	Bir şey birbiri üzerine katlanmak, bükülmek.			
1135	irticān	اِرْتِجَانْ	Ar.	⁎	Bir adamın işi bozuk olmak.			
1136	irtiḫāż	اِرْتِخَاضْ	Ar.	•	Rüsva ve rezil olmak.			
1137	irtiḥāl	اِرْتِحَالْ	Ar.	•	Nakl-i mekân etmek, göç etmek ve vefat etmek.			
1138	irtiḫāş	اِرْتِخَاشْ	Ar.	⁎	Muzdarip olmak.			
1139	irtiḫāṣ	اِرْتِخَاصْ	Ar.	•	Ucuz addetmek ve rahîslik, ucuzluk.			
1140	irtidāʾ	اِرْتِدَآءْ	Ar.	•	Başına örtü almak ve örtünmek ve arkasına haftân almak ve bir şeyi libas etmek.			
1141	irtidād	اِرْتِدَادْ	Ar.	∴	Geri dönmek ve gâh bir türlü ve gâh diğer türlü tefekkür edip bikarar olmak ve din tebdiliyle mürtet olmak.			
1142	irtidāᶜ	اِرْتِدَاعْ	Ar.	⁎	Memnu olduğu şeyden geri durmak.			
1143	irtidāf	اِرْتِدَافْ	Ar.	∴	Hem-tarîk ve yoldaş olmak ve bir kimsenin ardından yetişip unf u şiddetle tutmak.			
1144	irtidān	اِرْتِدَانْ	Ar.	⁎	İplik eğirmek için iy edinmek.			
1145	irtizāʾ	اِرْتِزَآءْ	Ar.	⁎	Eksilmek, bir nev ziyan eriştirmek.			
1146	irtizāḳ	اِرْتِزَاقْ	Ar.	∴	Rızık ve maaş almak ve geçinmek.			
1147	irtisās	اِرْتِسَاسْ	Ar.	∴	Bir haber şayi olmak ve nâs beyninde meşhur ve faş olmak.			
1148	irtisām	اِرْتِسَامْ	Ar.	∴	Emrolunan şeye imtisal etmek ve Hüdâ-yı müte'âle tekbir ve iltica etmek ve resimli ve nişanlı olmak.			
1149	irtişāʾ	اِرْتِشَاءْ	Ar.	∴	Rüşvet almak yani bir kimsenin maksad-ı meşrû' ve gayrimeşruunu tesviye zımnında bir me'mûr-ı muvazzafın o kimseden bi-gayri hakkın mal talep ve ahzeylemesine denilir.			
1150	irtişāḥ	اِرْتِشَاحْ	Ar.	⁎	Terlemek ve ıs. tıbbiyyeden olup bedende bulunan sıhhi ve marazi bir mayiin bulunduğu mahalden sızarak dökülmesi.		Tıp	
1151	irtişāf	اِرْتِشَافْ	Ar.	⁎	Suyu sorarak içmek ve ıs. tıbbiyyeden olup bir mayiin bir taraf-ı bedenden emilmesi, imtisası.			
1152	irtiṣāᶜ	اِرْتِصَاعْ	Ar.	⁎	Yapışmak ve dişler sık olmak ve taneyi iki taş arasında dövüp ufatmak.			
1153	irtiżāʾ	اِرْتِضَآءْ	Ar.	•	Razı olmak ve pesend ve ihtiyar etmek.			
1154	irtiżāḥ	اِرْتِضَاحْ	Ar.	⁎	Az atiyyeye nail olmak ve özür dilemek ve lisanı Arabî olan kimsenin dili, sonradan Acem lisanı çalmak.			
1155	irtiżāᶜ	اِرْتِضَاعْ	Ar.	•	Memeden süt emmek.			
1156	irtiṭām	اِرْتِطَامْ	Ar.	⁎	Tarîk-i necât-ı mesdûd olan bir işe giriftar olmak.			
1157	irtiᶜāʾ	اِرْتِعَآءْ	Ar.	•	Otlamak ve çayırdan ot yemek.			

1158	irtiᶜāb	اِرْتِعَابْ	Ar.	⁎	Korkmak, havf etmek.			
1159	irtiᶜāc	اِرْتِعَاجْ	Ar.	•	Titremek ve mal çoğalmak ve dere suyla dolmak.			
1160	irtiᶜād	اِرْتِعَادْ	Ar.	•	Muzdarip olmak.			
1161	irtiᶜās	اِرْتِعَاسْ	Ar.	•	Titremek, lerzan olmak.			
1162	irtiᶜās	اِرْتِعَاسْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
1163	irtiᶜāṣ	اِرْتِعَاصْ	Ar.	⁎	Silkilmek, kıvrılıp burulmak ve narhı pahalı olmak.			
1164	irtiᶜāf	اِرْتِعَافْ	Ar.	⁎	İleri geçmek.			
1165	irtiġāb	اِرْتِغَابْ	Ar.	•	Rağbet etmek, istemek, arzulamak.			
1166	irtifād	اِرْتِفَادْ	Ar.	•	Kesb ü kâr eylemek.			
1167	irtifāṣ	اِرْتِفَاصْ	Ar.	•	Narh pahaya çıkmak.			
1168	irtifāᶜ	اِرْتِفَاعْ	Ar.	•	Kaldırmak, yukarı kalkmak ve yükseklik.			
1169	irtifāḳ	اِرْتِفَاقْ	Ar.	⁎	Dirseğine veya koltuk yastığına dayanmak ve dolmak ve ıs. tıbbiyyeden olup gayr-ı müteharrik ve beyninde, yastık gibi bulunan kıkırdağa müstenit olarak müteşekkil mafsala ıtlak olunur.		Tıp	
1170	irtifāḳ-ı ᶜāne	اِرْتِفَاقِ عَانَه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup kalça kemiklerinin ön tarafta ve âlet-i tenâsüliyyenin tahminen arka tarafında birleşmeleriyle hasıl olan mafsal-ı gayr-ı müteharrike denilir.		Tıp	
1171	irtiḳāʾ	اِرْتِقَآءْ	Ar.	•	Terakki etmek, artmak ve yukarı çıkmak.			
1172	irtiḳāb	اِرْتِقَابْ	Ar.	∴	Beklemek ve ummak ve intizar ve terakkub üzere olmak ve yükselmek.			
1173	irtiḳāş	اِرْتِقَاشْ	Ar.	⁎	Cenkte askerler birbirine karışmak.			
1174	irtiḳāᶜ	اِرْتِقَاعْ	Ar.	⁎	Yırtık urbaya yamanmak ve kat’-ı mübâlâttan dolayı müteessir olmak.			
1175	irtikāb	اِرْتِكَابْ	Ar.	∴	Binmek ve layıksız iş işlemek, gerek emr-i Hakk’a karşı ve gerek âdât-ı ahâlîye karşı olsun ve bir işe mübâderet ve mübaşeret etmek.			
1176	irtikāz	اِرْتِكَازْ	Ar.	•	Yerinde durmak ve bir şeyi yere koyup üstüne dayanmak ve nabız atmak.			
1177	irtikās	اِرْتِكَاسْ	Ar.	⁎	Baş aşağı olmak ve müzdahim ve bir hadiseye giriftar olmak.			
1178	irtikāż	اِرْتِكَاضْ	Ar.	•	Anasının karnında çocuk hareket etmek ve çalkanıp muzdarip ve bikarar olmak.			
1179	irtikāk	اِرْتِكَاكْ	Ar.	⁎	Zahirde söz sahibi görünüp muhâsamada âciz ve muzdarip olmak ve sözünü kaybetmek ve şüphede kalmak.			
1180	irtikām	اِرْتِكَامْ	Ar.	⁎	Yığılıp sıkışmak.			
1181	irtimāʾ	اِرْتِمَآءْ	Ar.	•	Atılmak, atışmak.			
1182	irtimāz	اِرْتِمَازْ	Ar.	⁎	Muzdarip ve bikarar olmak ve yerinde deprenmek.			
1183	irtimās	اِرْتِمَاسْ	Ar.	•	Suya dalıp gitmek.			
1184	irtimāż	اِرْتِمَاضْ	Ar.	•	Yerinden oynatıp sıçratmak ve arıza şiddetli gelmekle muzdarip olmak ve bir kimseyi acıyıp himaye etmek.			
1185	irtivāʾ	اِرْتِوَاءْ	Ar.	•	Suya kanmak ve mefâsıl-ı a’zâ’ itidal ile tâb u tüvân ve metanet ve kuvvet bulmak ve ip bükülmek.			
1186	irtivāḥ	اِرْتِوَاحْ	Ar.	⁎	Münavebe ile işlemek.			

1187	irtihāʾ	اِرْتِهَآء	Ar.	•	Katılıp karışmak, ihtilat etmek.			
1188	irtihāş	اِرْتِهَاشْ	Ar.	∴	Titremek ve kökünden kesmek ve korkmak ve havf etmek.			
1189	irtihāṭ	اِرْتِهَاطْ	Ar.	∗	İçtima etmek, toplanmak.			
1190	irtihān	اِرْتِهَانْ	Ar.	•	Bir nesneyi rehin tarikiyle almak ve rehin almak.			
1191	irtiyāb	اِرْتِيَابْ	Ar.	•	Şek ve şüphe eylemek ve müttehem kılmak.			
1192	irtiyāḥ	اِرْتِيَاحْ	Ar.	•	Sürur ve neşât ve inbisât ve ferah bulmak ve rahmet.			
1193	irtiyāż	اِرْتِيَاضْ	Ar.	•	Riyazet ederek nefsini terbiye eylemek ve tayı mutluca yürümeye alıştırmak.			
1194	irtiyāᶜ	اِرْتِيَاعْ	Ar.	•	Korkmak, havf eylemek.			
1195	irṣ	اِرثْ	Ar.	∴	Vefat eden kimsenin varisi ölüp malını almak ve miras, ateş külü ve bir şeyin bakiyesi ve sınır ve fasıla nişanları.			
1196	irṣāṣ	اِرْثَاثْ	Ar.	•	Eskimekle fena hâle girmek ve yıpratmak ve köhne etmek.			
1197	irṣiyy	اِرْثِىّ	Ar.	•	İrse müteallik ve mirasa dair olan.			
1198	ercāʾ	اَرْجَاءْ	Ar.	•	Ricalar ve etraf ve eknâf ve nahiyeler.			
1199	ircāʾ	اِرْجَآءْ	Ar.	∗	Tehir eylemek ve kuyuya kenar yapmak.			
1200	ircāᶜ	اِرْجَاعْ	Ar.	∴	Geri döndürmek ve çevirmek ve bey' ü şirâyı faydalı kılmak ve musibet vaktinde innâ… ilh. âyet-i kerîmesini okumak.			
1201	ircāf	اِرْجَافْ	Ar.	∴	Arz mütezelzil olmak, halk fitne ve yalan haber neşrine dalmak.			
1202	ircāl	اِرْجَالْ	Ar.	∗	peydah etmek, yayan yürümek ve mühlet vermek			
1203	ürcūce	اُرْجُوجَه	Ar.	∗	Şekilde görüldüğü veçhile salıncağa denilir ki bir kimseyi iki tarafa mu'allakan tahrik ederek sefalandırmak için kullanılır.			+
1204	ercaḥ	اَرْجَحْ	Ar.	•	Ziyade tercih ve intihap olunan.			
1205	erec-mend	اَرَجْمَنْد	Far.	•	Muazzez ve muhterem ve sâhib-i kadr ü i'tibâr olan.			
1206	ercüvān	اَرْجُوَانْ	Ar.	•	Koyu kırmızı, garibaldi renginde bir çiçek ismidir ve kırmızı renk ve kırmızı şarap.			
1207	ercüvānī	اَرْجُوَانِى	Ar.	•	Ercüvân renginde, kırmızı olan.			
1208	ircāb	اِرْخَابْ	Ar.	∗	Bol olmak, bollanmak ve vüsat bulmak, genişlemek.			
1209	erḥām	اَرْحَامْ	Ar.	•	Rahimler, ana rahimleri, döl yatakları ve hısımlar, akrabalar.			
1210	irḫāʾ	اِرْخَآءْ	Ar.	∴	Gevşetmek ve gevşek yapmak ve ve salıverip uzanmak ve havf ve endişeden emin olmak ve perdeyi aşağı salıvermek.			
1211	irḫāṣ	اِرْخَاصْ	Ar.	•	Ucuzlatmak ve ucuz bulup almak ve kıymetini azaltmak.			
1212	erḫaṣ	اَرْخَصْ	Ar.	•	Ziyade kıymet ve itibarı kalîl olan.			
1213	erḥam	اَرْحَمْ	Ar.	•	Ziyade merhametli olan.			
1214	irḥam yā rabb	اِرْحَمْ يَارَبّ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup emrâz-ı batniyyeden bağırsak dolaşması denilen marazdır ki tafsilatı tagallüf-i em'âdadır.		Tıp	
1215	irdāf	اِرْدَافْ	Ar.	∴	Tabi olmak ve râkibin arka tarafına birini bindirmek ve beraber göndermek, terdif etmek.			

1216	erdeb	اَرْدَبْ	Ar.	•	Bin kıyyelik vezin ki Mısır diyarında müstameldir.			
1217	erdiye	اَرْدِيَه	Ar.	•	Ridâlar, baş ve omuza örtülür.			
1218	erẕāl	اَرْذالْ	Ar.	•	Rezil ve rüsva ve fürumaye adamlar.			
1219	Erdişīr	اَرْدِشيرْ	Ar.	*	Mülûk-ı Mecûsîden bir şah.			
1220	irẕāʾ	اِرْذآءْ	Ar.	•	Zebun kılmak ve zayıf olmak.			
1221	erẕel	اَرْذَلْ	Ar.	∴	Her şeyin fenası ve ziyade rezil ve rüsva, fürumaye adama denilir, **erzelü'l-ömr:** pek fena ömür ki ziyadesiyle ihtiyarlık vaktidir.			
1222	erez	اَرَزْ	Ar.	*	Acı badem ağacı.			
1223	erez	اَرَزْ	Ar.	*	Şekilde kökü gösterildiği veçhile pirinç denilen habbe ki pilav ve zerde yapılır ve ekser taama dâhil olduğu gibi unundan muhallebi ve emsali şeyler yapılır ve kola dahi imal olunur.			+
1224	erzāḳ	اَرْزاقْ	Ar.	•	Rızıklar, geçinecek vesileler.			
1225	erzān	اَرْزانْ	Far.	∴	Layık ve seza ve münasip olan, ucuz olan.			
1226	erzānī	اَرْزانى	Far.	•	Liyakat ve istihkak.			
1227	erzen	اَرْزَنْ	Far.	•	Darı denilen tohum ve kuş yemi.			
1228	erzenīn	اَرْزَنينْ	Far.	•	Darıdan yapılmış ve darıdan ibaret olan.			
1229	ārzū	آرْزُو	Far.	•	Hâhiş, talep, istek.			
1230	ārzū-keş	آرْزُوكَشْ	Far.	•	Hâhiş-mend ve talip ve istekli olan.			
1231	ārzū-mend	آرْزُومَنْد	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1232	Erjeng	اَرْژَنگْ	Far.	•	Mânî-i Nakkâş'ın kâr-hânesi ismidir.			
1233	irsāʾ	اِرْسآءْ	Ar.	•	Sabit ve payidar olmak ve gemiyi demir üzerinde durdurmak.			
1234	irsāḫ	اِرْساخْ	Ar.	•	Bir nesneyi yerinde sabit etmek.			
1235	irsāl	اِرْسالْ	Ar.	∴	Göndermek ve kendi hâline komak ve havale kılmak ve sürü sahibi olmak.			
1236	ārāste	آراسْتَه	Far.	•	Bezenmiş ve donanmış ve müzeyyen ve süslü olan.			
1237	ersellāh	اَرْسَى اللهْ	Ar.	•	Allahutaala sabit ve müebbet eylesin manasında duadır.			
1238	ereş	اَرَشْ	Far.	•	Arşın, endaze, zirâ'.			
1239	erş	اَرْشْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup a'zâ-yı bedenden her biri için şeran alınması lazım gelen diyete denilir ve metadan aybı münasebetiyle aşağıya varılan paha ve husumet ve kışkırtmak.		Fıkıh	
1240	irşāʾ	اِرْشآءْ	Ar.	∴	rüşvet vermek ve silah çekmek ve bir adamın dem ve diyetinde şerik olmak ve kovaya ip bağlamak			
1241	irşād	اِرْشادْ	Ar.	•	Doğru yol göstermek ve dine getirmek.			
1242	irşāf	اِرْشافْ	Ar.	*	Suyu sorarak içmek ve mas ve imtisas etmek.			
1243	irşāḳ	اِرْشاقْ	Ar.	•	Bir şeye dik dik bakmak ve boynunu uzatmak.			
1244	erşaḥ	اَرْشَحْ	Ar.	*	Gayet fatîn adam.			

1245	erşed	اَرْشَدْ	Ar.	∴	Doğru yola ve hak dine ziyade yakın olan ve ziyade reşit olan.			
1246	irṣād	اِرْصَادْ	Ar.	*	yerinden münfek olmayıp daima ber-karâr olmak			
1247	erṣād	اَرْصادْ	Ar.	•	Rasatlar, dikkatle bakmaklar.			
1248	irṣād	اِرْصادْ	Ar.	∴	Hazır ve amade eylemek ve mükâfat etmek.			
1249	irṣāᶜ	اِرْصاعْ	Ar.	•	Mızrak makulesiyle şiddetle dürtmek.			
1250	irṣān	اِرْصانْ	Ar.	•	Muhkem etmek ve kuvvet ve metanet verip tarsin etmek.			
1251	arż	اَرْض	Ar.	∴	Toprak, türap, zemin, yer ve aşağı, alçak ve silkinmek ve sarsılmak ve titremek.			
1252	irżāʾ	اِرْضاءْ	Ar.	•	Gönül hoş etmek ve bir kimseyi razı eylemek.			
1253	arażāt	اَرَضاتْ	Ar.	•	Arzlar, yerler, topraklar, türaplar.			
1254	irżāᶜ	اِرْضاعْ	Ar.	•	Emzirmek, meme vermek, süt vermek.			
1255	irżāk	اِرْضاكْ	Ar.	•	Gözlerini peyderpey yumup açmak.			
1256	erża	اَرْضَه	Ar.	•	Ağaç kurdu denilen hayvancık.			
1257	arżiyye	اَرْضِيَّه	Ar.	*	Gümrük ve emsali mahall-i mağaza ve ambarlarında alınan yer kirası.			
1258	arżiyy	اَرْضِيّ	Ar.	•	Arza yani yere müteallik olan.			
1259	irṭāṭ	اِرْطاطْ	Ar.	*	Ahmak olmak ve tembellikten yerinden kalkamamak.			
1260	irṭāʾ	اِرْطاء	Ar.	•	Kız bâliğa olup gelinlik yaşına varmak.			
1261	erᶜāʾ	اَرْعاءْ	Ar.	•	Ra'yler, çayırlar, ovalar.			
1262	irᶜāʾ	اِرْعاءْ	Ar.	∴	Otlatmak ve bir yeri otlak tayin etmek ve söze kulak tutmak ve affetmek.			
1263	irᶜād	اِرْعادْ	Ar.	*	Korkutmak, gök gürültüsüne uğramak ve bir adama titreme gelmek.			
1264	irᶜāş	اِرْعاشْ	Ar.	*	Titretmek, lerzeye giriftar etmek; ir'âs dahi bu manayadır.			
1265	irᶜāṣ	اِرْعاصْ	Ar.	*	Çekip sarsmak.			
1266	ürᶜuvvet	اُرْعُوَّة	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile boyunduruk denilen şeydir ki öküzleri arabaya koşmak için boyunlarına geçirilip çivilenir.			+
1267	irġāb	اِرْغابْ	Ar.	•	Rağbet ettirmek ve tergîb etmek ve arzu ettirmek.			
1268	irġāf	اِرْغافْ	Ar.	*	Süratle yürümek ve bir şeye kıyarak bakmak.			
1269	irġām	اِرْغامْ	Ar.	∴	Bir kimsenin burnunu yere sürtmek yani tahkir ve tezlîl etmek ve yüz karartmak, yüzünü kara çıkarmak ve gazaba getirmek.			
1270	irġān	اِرْغانْ	Ar.	*	söze gelmek, tamaha düşürmek ve bir şeyi teshil etmek			
1271	erġab	اَرْغَبْ	Ar.	•	Ziyade mergup ve istenilecek olan şey.			
1272	erġuvān	اَرْغُوانْ	Far.	•	Bir nev kırmızı çiçek ve kırmızı renk ve kırmızı şarap.			
1273	erġuvānī	اَرْغُوانى	Far.	•	Kırmızı renkte olan.			
1274	irfāʾ	اِرْفاءْ	Ar.	*	Bir tarafa meyletmek ve yaklaşmak ve yaklaştırmak ve güzel muamele ve müdârâ ve sığınmak.			

1275	irfāş	اِرْفاثْ	Ar.	*	Cima etmek ve fuhşiyyât söylemek.			
1276	irfād	اِرْفادْ	Ar.	*	Yardım etmek ve bir şey vermek.			
1277	irfāş	اِرْفاشْ	Ar.	∴	Ekl ve cima ile uğraşmak ve bir beldede daima mukim olmak.			
1278	erfāḳ	اَرْفاقْ	Ar.	•	Refakatler, yoldaş cemiyetleri.			
1279	irfāḳ	اِرْفاقْ	Ar.	∴	Nef' vermek, işe yaramak ve suhulet ve mülayemet ile tutmak.			
1280	irfāl	اِرْفالْ	Ar.	*	Eteği salıvermek ve ellerini salarak yürümek.			
1281	irfāh	اِرْفاهْ	Ar.	∴	Rahat ve huzur vermek ve daima nefis yemek yemek.			
1282	irfitāt	اِرْفِتاتْ	Ar.	*	Ufaltmak, ufak ufak etmek, hurdalamak.			
1283	erfaᶜ	اَرْفَعْ	Ar.	•	Ziyade yüksek ve mürtefi ve bülend olan.			
1284	erfaḳ	اَرْفَقْ	Ar.	*	Ziyade mülayim ve sehlü'l-istînâs olan.			
1285	erfel	اَرْفَلْ	Ar.	*	Beceriksiz, çolpa adam.			
1286	eraḳḳ	اَرَقّْ	Ar.	•	Ziyade rakik ve ince ve yumuşak olan.			
1287	erḳāḳ	اَرْقاقْ	Ar.	•	Rakikler, köleler, esirler, cariyeler.			
1288	irḳāʾ	اِرْقاءْ	Ar.	∴	Akan gözyaşını ve kanı sakin kılmak ve damarı şişirip yukarı kaldırmak.			
1289	irḳāb	اِرْقابْ	Ar.	*	Bir şeyi bağışlayan adam ile bağışlanan kimsenin birisi vefat ettikte bağışlayanın veresesine kalmak ve avdet etmek üzere bahşetmek.			
1290	irḳād	اِرْقادْ	Ar.	*	Uyutmak ve bir yerde mukim olmak ve ikamet etmek.			
1291	irḳāᶜ	اِرْقاعْ	Ar.	•	Urbayı yamamak ve esvaba yama vurmak.			
1292	irḳāḳ	اِرْقاقْ	Ar.	∴	İnceltmek, rakik eylemek ve birini kabul edinmek ve yufka hâlli olmak ve üzüm kemalini bulmak.			
1293	irḳāl	اِرْقالْ	Ar.	*	Süratle yürümek, kat'-ı mesâfe ve mefâze eylemek.			
1294	erḳām	اَرْقامْ	Ar.	•	Rakamlar, adetler, işaretler ve yazılar ve çiziler.			
1295	erḳām-ı ᶜaşere	اَرْقامِ عَشَرَه	Ar.	*	Sıfır ile beraber birden dokuza kadar işbu "0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9" adetlere denilir.			
1296	irkāʾ	اِرْكاءْ	Ar.	*	Fena söylemek, tehir etmek, sığınmak, iftira etmek, asker tehiyye ve ihzar eylemek.			
1297	irkāb	اِرْكابْ	Ar.	*	Bindirmek ve süvâr etmek ve tayın binmesi gelmek.			
1298	irkāḥ	اِرْكاحْ	Ar.	*	İtimat etmek, dayandırmak ve sığındırmak.			
1299	irkāz	اِرْكازْ	Ar.	*	Define bulmak, madende cevher bulmak ve rekzettirmek.			
1300	irkās	اِرْكاسْ	Ar.	*	Tersine çevirmek ve kızın memeleri zuhur etmeye başlamak.			
1301	erkān	اَرْكانْ	Ar.	•	Rükünler, direkler, sütunlar ve bir nesnenin başlıca bulunan ecza ve azası ve mukarrer olan kavait ve rüsum.			
1302	erkān-ı ḥarb	اَرْكانِ حَرْبْ	Ar.	*	Seraskerin ve ordu müşirlerinin has muavinleri olan zabitan.			
1303	erkān-ı devlet	اَرْكانِ دَوْلَتْ	Ar.	*	Devletin vükela ve vüzera ve küberâsı.			
1304	ürle	اُرْلَهْ	Ar.	*	Haşefenin cildi ve derisi.			

1305	irmāʾ	اِرْماءْ	Ar.	*	Remy etmek, atmak, endâht etmek ve pek yakın olmak ve ziyade olmak ve yerden çıkarmak.			
1306	ermāḥ	اَرْماحْ	Ar.	•	Rumhlar, mızraklar, nîzeler, süngüler.			
1307	irmād	اِرْمادْ	Ar.	•	Göz ağrıtmak, fakir ve geda olmak.			
1308	ermeş	اَرْمَشْ	Ar.	*	Çipil gözlü ve levni muhtelif kimse.			
1309	irmāl	اِرْمالْ	Ar.	*	Hatun tavîl olmak ve uzatmak ve kana bulanmak ve nafaka tükenip âciz kalmak.			
1310	armaġān	اَرْمَغانْ	Far.	•	Hediye ve peşkeş ve tuhfe.			
1311	ezmel	اَزْمَلْ	Ar.	•	Dul avrat, kocasız kalmış avrat, fakir ve muhtaç ve miskin olan; ermele, keza.			
1312	erneb	اَرْنَبْ	Ar.	*	Tavşan, iri fare ve zînet-i nisâdan bir şey.			
1313	irvāʾ	اِرْوآءْ	Ar.		Su içirip kandırmak ve bir adama hadis ve şiir rivayet ettirmek.			
1314	ervāḥ	اَرْواحْ	Ar.	•	Ruhlar, canlar.			
1315	irvād	اِرْوادْ	Ar.	*	İşi teenni ile yavaşça tutmak ve yavaş davranmak.			
1316	erūz	اَرُوزْ	Ar.	*	Kirpi gibi büzülen adam.			
1317	urūż	اُرُوضْ	Ar.	•	Arzlar, topraklar, türaplar, yerler.			
1318	arūġ	اَرُوغْ	Far.	•	Geğirme denilen ağız sedası.			
1319	arūġ-zen	اَرُوغْزَنْ	Far.	•	Geğirici ve geğirme getirici.			
1320	urūm	اُرُومْ	Ar.	•	Nişan için dikilen miller.			
1321	erre	اَرَّه	Far.	•	Şekilde gösterildiği veçhile testere ve bıçkı ve minşâr denilen alet olup tahta ve emsali şeyleri kesmek için kullanılır.			+
1322	erre-hāne	اَرَّه خانَه	Far.	•	Tahta kesip biçmeye mahsus kâr-hâne.			
1323	irhāʾ	اِرْهآءْ	Ar.	•	Tatlı kullanmak ve mülayemetle muamele etmek.			
1324	irhāb	اِرْهابْ	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf etmek.			
1325	irhāṣ	اِرْهاصْ	Ar.	∴	Duvar yapmak, Hüda bir adamı ma’den-i hayr kılmak ve ısrar etmek.			
1326	irhāṣān	اِرْهاصانْ	Ar.	•	Peygamber ba’s olunmazdan mukaddem peygamber olacağına alamet olan harikulade keyfiyetler.			
1327	irhāf	اِرْهافْ	Ar.	•	Bilemek ve kılıncı keskin eylemek.			
1328	irhāḳ	اِرْهاقْ	Ar.	∴	Tacil ve tazyik eylemek ve tuğyan ve ta’addî etmek ve bir namazı diğer namazın vakti gelinceye kadar tehir eylemek.			
1329	irhān	اِرْهانْ	Ar.	∴	Zebun ve zayıf kılmak ve bir şeyin pahasını peşin vermek ve bir metaı pahaya çıkarmak ve daim kılmak ve rehin olmak üzere birine bir şey vermek.			
1330	erre-keş	اَرَّه كَشْ	Far.	•	Bıçkıcı, tahta biçici.			
1331	eryāḥ	اَرْياحْ	Ar.	•	Rîhler, yeller, rüzgârlar.			
1332	erîb	اَريبْ	Ar.	•	Zekâvetli, zeki, akil ve kâmil ve ferasetli olan şahıs.			
1333	erîs	اَريسْ	Ar.	•	Çiftçi, ekinci, zerrâ’.			

1334	erīke	اَریکَه	Ar.	•	Ali ve müzeyyen taht ki şekilde görüldüğü veçhile hükümdar ve padişahların cüluslarına mahsus bir nev sandalyedir, zifâf-hânede kurulan serîr ve ittikâ olunacak şey.			+
1335	erīke-nişīn	اَریکَه نِشینْ	Ar. - Far.	•	Tahta oturucu olan, padişah olan.			
1336	ez	اَزْ	Far.	•	Asıl ve mebde ve iptida ve gayete delalet eden edât-ı Fârisîdir ki Türkîde (den) ve Arabîde (min) ile beraber olur.			
1337	izāʾ	اِزآءْ	Ar.	*	İmtilâ olmak ve dolgun olmak.			
1338	izāḫa	اِزاخَه	Ar.	•	Olduğu yerden alarga etmek.			
1339	āzād	آزادْ	Far.	•	Kölelikten ve esirlikten kurtulmuş olan ve alâyık-ı dünyâdan halas bulmuş adam.			
1340	āzādegī	آزادگی	Far.	•	Feragat ve kayıt ve bentten ari olmak hususu ve azatlık.			
1341	āzāde	آزادَه	Far.	•	Kayıt ve bentten ve gaileden ari olan.			
1342	āzāde-dil	آزادَه دِلْ	Far.	•	Lakayıt ve sâlih ve mütedeyyin olan.			
1343	āzādī	آزادی	Far.	•	Azatlık, azadelik, kurtulmak.			
1344	izār	اِزارْ	Ar.	*	Belden aşağı tutulan peştamal ve sütre ittihaz olunan şey ve ismet ve iffet ve zevce.			
1345	āzār	آزارْ	Far.	•	Keder, renciş, eziyet, zahmet.			
1346	āzār-dīde	آزارْ دیدَه	Far.	•	Dert ve keder görmüş.			
1347	āzār-resān	آزارْ رَسانْ	Far.	•	Dert ve kederi mucip olan.			
1348	āzār-resīde	آزارْ رَسیدَه	Far.	•	Kendisine dert ve keder erişmiş olan.			
1349	āzāriş	آزارِشْ	Far.	•	Dert ve keder, renciş, eziyet.			
1350	āzār-mend	آزارْ مَندْ	Far.	•	Mükedder ve sitem-dîde olan.			
1351	āzārende	آزارَنْدَه	Far.	•	Mükedder kılıcı ve dert ve renciş verici olan.			
1352	āzārī	آزاری	Far.	•	Dert ve keder ve renciş.			
1353	izāret	اِزارَةْ	Ar.	*	Ziyaret ettirmek ve ziyarete sevk etmek.			
1354	izā–ʿat	اِزاعَة	Ar.	*	Bir tarafa mail kılmak.			
1355	āzāl	آزالْ	Ar.	•	Ezeller, bilâ-ibtidâ olan zamanlar.			
1356	izālet	اِزالَةْ	Ar.	∴	Yerinden yok etmek, mahveylemek ve ayırmak.			
1357	ezāhīr	اَزاهیرْ	Ar.	•	Zehreler, çiçekler, şükûfeler.			
1358	izbār	اِزْبارْ	Ar.	∴	Yazmak ve kayıt ve tahrir etmek ve azîmü'l-heykel ve bahadır olmak.			
1359	ezber	اَزْبَرْ	Far.	•	Hıfız ve zihinde tutma hâli.			
1360	izcāʾ	اِزْجآءْ	Ar.	•	Defedip ve sürüp iletmek.			
1361	izḥāf	اِزْحافْ	Ar.	*	Nihayet matluba nail olmak.			
1362	izḥāl	اِزْحالْ	Ar.	*	Naçar kılmak ve teb'îd etmek.			
1363	izdicār	اِزْدِجارْ	Ar.	∴	Men ve nehyeylemek ve meni kabul eylemek ve zecretmek.			

1364	izdiḥām	اِزْدِحَامْ	Ar.	•	Halk gulüv edip sıkışmak.			
1365	izdirāʾ	اِزْدِرَآءْ	Ar.	•	Hor tutmak, tahkir ve tahfif etmek, saymak.			
1366	izdirād	اِزْدِرَادْ	Ar.	∗	Yutmak, bel’ etmek.			
1367	izdirāʿ	اِزْدِرَاعْ	Ar.	•	Ziraat eylemek, ekin ekmek.			
1368	izdifāf	اِزْدِفَافْ	Ar.	∗	Gelini güveyiye göndermek ve yük yükletmek.			
1369	izdimām	اِزْدِمَامْ	Ar.	∗	Hodbinlik eylemek.			
1370	izdihād	اِزْدِهَادْ	Ar.	∗	Azımsamak, az ad ve şümâr eylemek.			
1371	izdivāc	اِزْدِوَاجْ	Ar.	•	Çift olmak ve nikâh ve teehhül etmek.			
1372	izdihār	اِزْدِهَارْ	Ar.	•	Bir nesne parıldamak ve zayi olmak ve sakınıp gözetmek ve bir şey sebebiyle ferah-nâk olmak ve bir şeyi kendisine mal ittihaz etmek ve hem-dem ve hadimine emreylediği şeyde ihtimam olunmasını tembih eylemek.			
1373	izdipāt	اِزْدِيَاتْ	Ar.	∗	Zeytinyağı sürünmek.			
1374	izdiyād	اِزْدِيَادْ	Ar.	•	Artmak, ziyadelenmek, çoğalmak.			
1375	izdiyār	اِزْدِيَارْ	Ar.	•	Ziyaret etmek, gidip görmek.			
1376	izdiyāl	اِزْدِيَالْ	Ar.	•	Zail olmak, yok olmak.			
1377	izdiyān	اِزْدِيَانْ	Ar.	∗	Ziynetlenmek, bezenmek.			
1378	ezer	اَزَرْ	Ar.	∗	Kaplamak, kuvvet-i za’f ve futa ve peştamal ve arka.			
1379	izr	اِزرْ	Far.	∗	Asıl, temel, esas.			
1380	āzer	آزَرْ	Ar.	•	Ateş, od, nâr.			
1381	izrāʾ	اِزْرَاءْ	Ar.	∗	Bir adama ayıp ve nakisa isnat ederek itap eylemek ve beyne’n-nâs müştebihü’l-hâl eylemek için bir iş ile meşgul eylemek ve tehâvün ve taksir etmek.			
1382	izrāʿ	اِزْرَاعْ	Ar.	∗	Ekin, boy sürüp uzamak.			
1383	ezrār	اَزْرَارْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup bir ağacın veya nebâtât-ı sâ’irenin evrak ve ezhârını havi tomurcuklara denilir ki ilkbaharda bunlar açılıp açılıp içinden yaprak, çiçek, dal olmak şanından olan kıta çıkar.		Nebatat	
1384	ezrār-ı laḥmiyye	اَزْرَارِ لَحْمِيَّه	Ar.	∗	ıs. tıbbiyyeden olup bir yaranın kaynamasına hizmet eden et tomurcukları ki kırmızı dut gibi yaranın etrafında nümâyân olur		Tıp	
1385	āzürdegī	آزُرْدَگِي	Far.	•	Âzürdelik, incinmişlik.			
1386	āzürde	آزُرْدَه	Far.	•	İncinmiş, rencide, mükedder.			
1387	ezraḳ	اَزْرَقْ	Ar.	∴	Gök ve mavi renk ve nil-gûn ve âmâ adam ve safi kılıç ve su.			
1388	āzer-gūn	آزَرْگُونْ	Far.	•	Ateş renginde kırmızı ve ahmer olan.			
1389	āzrem	آزرَمْ	Far.	•	Şerm ve hayâ ve haşmet ve edep ve vakar-kârlık.			
1390	izʿāc	اِزْعَاجْ	Ar.	∴	Yerinden koparmak ve birini rahatsız ve taciz etmek.			
1391	izʿāf	اِزْعَافْ	Ar.	∗	Kımıldatmayıp durduğu yerde öldürmek.			

1392	ezʿar	اَزْعَر	Ar.	*	Gövde ve başı kıllı olan ve nebatı azca olan yer.			
1393	izfāˀ	اِزْفاءْ	Ar.	*	Mahallinden başka yere nakleylemek.			
1394	izfāf	اِزْفافْ	Ar.	*	Gelini, güveyi hanesine göndermek ve süratle gitmek ve gidermek.			
1395	eziḳat	اَزِقَه	Ar.	•	Zükâklar, tarikler, yollar.			
1396	izkāˀ	اِزْكاءْ	Ar.	*	Nema bulmak, neşvünema buldurmak.			
1397	izkām	اِزْكامْ	Ar.	*	Zükâm illetine uğratmak ve kırbayı doldurmak.			
1398	izkān	اِزْكانْ	Ar.	•	Anlayıp bilmek ve anlayıp bildirmek ve zannında musîb olmak.			
1399	ezkā	اَزْكىٰ	Ar.	•	Ziyade akıl ve feraset sahibi ve sâlih ve dindar ve pâkîze olan.			
1400	ezkiyāˀ	اَزْكِيآءْ	Ar.	•	Akıl ve feraset sahibi ve halis ve dindar ve pâkîze ve safi olanlar.			
1401	ezel	اَزَلْ	Ar.	•	Kıdem ki evvel ve iptidası olmayan müddet.			
1402	izlāʿ	اِزْلاعْ	Ar.	*	Sonra kendi almak için bir adamı bir nesneye itmâ’ etmek.			
1403	izlāḳ	اِزْلاقْ	Ar.	*	Kaydırmak ve hayvân-ı nâ-tamâm, döl düşürmek ve gazûbâne bakmak ve baş tıraş eylemek.			
1404	izlāl	اِزْلالْ	Ar.	•	Ayağını kaydırmak ve hata ettirmek ve ihsan eylemek ve matlubundan bir miktarını vermek.			
1405	ezlām	اَزْلامْ	Ar.	•	Zelmler, kumar okları ve yalnız oklar.			
1406	ezeliyy	اَزَلِيّ	Ar.	•	Vücudu bilâ-ibtidâ, daim olan.			
1407	ezeliyyet	اَزَلِيَّتْ	Ar.	•	Ezelîlik, ezelî olmak.			
1408	āzmā	آزْما	Far.	•	Âlim ve tecrübe-kâr ve mücerrib ve malumatlı ve kâr-dîde ve arif olan.			
1409	izmāʿ	اِزْماعْ	Ar.	*	Bir hususa hulûs-ı kalb ile samimi mübaşeret ve geri dönmemek üzere azimet etmek.			
1410	izmāʿ-ı marażî	اِزْماعِ مَرَضى	Ar.	*	Istılâhât-ı tıbbiyyeden olup bir illet âmâde-i zuhûr olmasıyla fakat henüz vücuda gelmediği hâle denir.		Tıp	
1411	ezmān	اَزْمانْ	Ar.	•	Zamanlar, vakitler, müddetler.			
1412	izmān	اِزْمانْ	Ar.	*	Bir şey, üzerine zaman geçmekle köhne ve kadim olmak.			
1413	āzmāyiş	آزْمايِشْ	Far.	•	İlim, malumat ve kâr-dîdelik ve denemek ve tecrübe ve imtihan.			
1414	ezmaʿ	اَزْمَعْ	Ar.	*	parmağı zait adam ve emr-i azîm ve münker			
1415	ezmele	اَزْمَلَه	Ar.	*	Çok şeyler ve esas ve meta ve yay sedası.			
1416	ezmine	اَزْمِنَه	Ar.	•	Zamanlar, vakitler, müddetler.			
1417	āzmūdegî	آزْمُودَگى	Far.	•	Görgü, malumat ve kâr-dîdelik ve tecrübe etmişlik.			
1418	āzmūrde	آزْمُوده	Far.	•	Tecrübe olunmuş, denenmiş olan.			
1419	ezimme	اَزِمَّه	Ar.	•	Zimâmlar, yularlar, bağlar.			
1420	izmihrār	اِزْمِهْرارْ	Ar.	*	Yıldız parıldamak ve soğuk, şedit olmak ve taayyüş etmek ve gazaptan göz kızarmak.			
1421	iznāˀ	اِزْنآءْ	Ar.	*	Sığındırmak ve habs-i bevl etmek ve yukarı çıkarmak.			

1422	iznād	اِزْنَادْ	Ar.	∗	Ziyade etmek ve olmak ve dert nüks etmek.			
1423	iznāḳ	اِزْنَاقْ	Ar.	∗	Nafaka-i iyâli tazyik etmek.			
1424	ezv	اَزوْ	Ar.	∗	Gölge kısalmak.			
1425	izvāʾ	اِزْوَآءْ	Ar.	∗	Bir adam ile beraber gelmek.			
1426	ezvāc	اَزْوَاجْ	Ar.	•	Zevcler, eşler ve çiftler ve kocalar ve nikâhlı kadınlar.			
1427	izvirār	اِزْوِرَارْ	Ar.	∗	Udûl ve inhiraf etmek.			
1428	izhāʾ	اِزْهَآءْ	Ar.	∗	İstihfaf ve kibir ve ta'azzum etmek.			
1429	izhād	اِزْهَادْ	Ar.	∗	Tahmin eylemek ve takdir etmek.			
1430	ezhār	اَزْهَارْ	Ar.	•	Zehreler, çiçekler, şükûfeler.			
1431	izhār	اِزْهَارْ	Ar.	∗	Ateşi parlatmak ve nebat çiçeklenmek.			
1432	izhāf	اِزْهَافْ	Ar.	∗	Taaccüp vermek, hıyanet etmek ve yalan söylemek ve şerr ü şürûr ilkâ etmek ve fi'l-hâl öldürmek ve bir adamı şerre tahrik etmek ve hacetini reva kılmak ve bir nâdire sebebiyle kesb-i sürûr etmek ve birine nâ-sezâ söz ve kelam isnat etmek.			
1433	izhāḳ	اِزْهَاقْ	Ar.	∗	Gidermek ve izale eylemek ve batılı mahvetmek ve doldurmak ve sürat eylemek.			
1434	ezher	اَزْهَرْ	Ar.	∴	Ay ve begayet hüsn ve saffet üzere ak ve berrak olan şey ve yevm-i cum'a.			
1435	ezherān	اَزْهَرَانْ	Ar.	∗	Ay ile güneş.			
1436	ezy	اَزىٰ	Ar.	∗	Gölge kısalıp çekilmek ve meşakkate uğratıp bitap eylemek ve emniyeti olan semtten gelmek ve malı eksiltmek ve birbirine munzam olmak ve yanaştırıp katıştırmak.			
1437	izyān	اِزْيَانْ	Ar.	∗	Donanmak ve donatmak.			
1438	ezyed	اَزْيَدْ	Ar.	∗	Haddinin mafevkinde, çok olan.			
1439	āzmānd	آزْمَانْدْ	Far.	•	Tamahkâr ve haris.			
1440	āzmūn	آزْمُونْ	Far.	•	İmtihan ve tecrübe.			
1441	āzĭr	آزِيرْ	Far.	•	Akil ve arif ve müttakî kimse.			
1442	ezĭrā	اَزِيرَا	Far.	•	Zira manasına edât-ı ta'lîldir.			
1443	ezĭneş	اَزِينَشْ	Far.	•	Ez-û, ez-ûy manasında olup Türkîde onda, ondan ile tabir olunur.			
1444	ezgehen	اَزْگَهَنْ	Far.	•	Kâhil ve bî-kâr ve bâtıl ve tembel kimseye denir.			
1445	ājder	آژْدَرْ	Far.	∴	Mevhum bir nev kanatlı hayvan ve adamı yutacak derecede büyük yılan.			
1446	ājdehā	آژْدَهَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1447	ejend	اَژَنْدْ	Far.	•	Siyah balçık manasına.			
1448	ās	آسْ	Ar.	•	Şekilde gösterildiği veçhile mersin ağacına ıtlak olunur ve kül ve remâd manasına gelir.			+
1449	üss	اُسّْ	Ar.	•	Temel, bünyâd ve kök ve ilm-i cebr ıstılâhâtından olup kemmin yani bir miktarın kaçıncı kuvvete ref' olunacağını müşir rakama denilir.		Cebir	
1450	āsā	آسَا	Far.	•	Gibi, misilli, şebîh.			

1451	esābīʿ	اَسابيعْ	Ar.	•	Usbû'lar, haftalar.			
1452	esātīẕ	اَساتيذْ	Ar.	•	Üstatlar, mahirler, hüner erbabı.			
1453	esātiẕe	اَساتِذَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1454	esācīʿ	اَساجيعْ	Ar.	•	Ziyade müsecca' ve mukaffa kelamlar.			
1455	āsād	آسادْ	Ar.	•	Esedler, arslanlar, şîrler.			
1456	isāde	اِسَادَه	Ar.	*	Seyit çocuk hasıl eylemek ve esvedü'l-levn oğlan getirmek ve yastık.			
1457	āsārūn	آسارُونْ	Ar.	•	Şekilde gösterildiği gibi çoban düdüğü nam nebata denilir.			+
1458	üsārā	اُسارٰى	Ar.	•	Esirler, tutsaklar, köle ve cariye gibi esir olanlar.			
1459	üsārī	اُسارى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1460	isāre	اِسارَه	Ar.	•	Esir etmek ve gezdirmek ve bağ ve bent.			
1461	esārīr	اَسارِيرْ	Ar.	•	El ayasında ve cephede olan çizgiler ve çehrenin mehâsini.			
1462	esārīʿ	اَسارِيعْ	Ar.	*	Taze asma filizleri ve beyaz, ufak kurtlar.			
1463	esās	اَساسْ	Ar.	•	Temel, bina temelleri ve hakikat ve mahiyetler.			
1464	isāse	اِساسَه	Ar.	*	Güvelenmek ve koyuna kehle üşmek.			
1465	esāṭīr	اَساطيرْ	Ar.	∴	Saflar, sıralar ve masallar ve efsane sözler ve hikâyeler.			
1466	esāṭīn	اَساطينْ	Ar.	•	Üstüvaneler, sütunlar, direkler.			
1467	isāʿat	اِساعَةْ	Ar.	*	İhmal ederek zayi etmek.			
1468	isāġat	اِساغَةْ	Ar.	*	Boğazdan bir şeyi suhuletle geçirmek.			
1469	esāfet	اَسافَةْ	Ar.	*	Pek mahzun olmak ve yerin toprağı yumuşak olmak.			
1470	esāfīl	اَسافيلْ	Ar.	•	Esfeller, ziyade alçak olanlar.			
1471	isāḳat	اِساقَةْ	Ar.	∴	Sevk etmek, arkadan sürmek ve hatuna mihr göndermek.			
1472	isālet	اِسالَةْ	Ar.	•	Akıtmak, seyyal kılmak, cereyan ettirmek.			
1473	esālīb	اَساليبْ	Ar.	•	Üsluplar, tarzlar, tavırlar, cihetler.			
1474	isʾām	اِسْئامْ	Ar.	*	Usandırmak, bıktırmak.			
1475	isāmet	اِسامَةْ	Ar.	*	Bir şeye havâle-i nazar etmek ve kuyunun ağzını tevsi için yeri kazmak.			
1476	esāviret	اَساوِرَةْ	Ar.	*	Bilezik, kola takılan şey.			
1477	esāmī	اَسامى	Ar.	•	İsimler, adamlar, namlar.			
1478	āsān	آسانْ	Far.	•	Kolay ve suhuletli ve yesîr olan.			
1479	āsānī	آسانى	Far.	•	Kolaylık, suhulet, yüsret.			
1480	esānīd	اَسانيدْ	Ar.	•	İsnatlar, hamller, tahmiller.			

1481	isāʾet	اِسآئَةْ	Ar.	•	Bir şeyi kötü ve fasit eylemek ve kemlik ve kötülük ve suç etmek.			
1482	esāyide	اَسايِدَه	Ar.	•	Seyitler, emîrler ve kavmin ulularu ve büyükleri.			
1483	āsāyīş	آسايِشْ	Far.	•	Rahat, huzur, asudelik.			
1484	isb	اِسبْ	Ar.	•	Kasık kılı; cemi, isâb.	cem		
1485	esb	اَسبْ	Far.	•	At, feres, beygir.			
1486	isbāʾ	اِسْبآءْ	Ar.	⁎	Ser-fürû ve tevazu etmek.			
1487	esbāb	اَسْبابْ	Ar.	•	Sebepler ve ustalar, aletler, vesileler, mucipler ve bâ'isler ve mühimmat ve levazımat ve etraf ve nevâhî.			
1488	isbāḥ	اِسْباحْ	Ar.	•	Sebh ettirmek, yüzdürmek.			
1489	esbāṭ	اَسْباطْ	Ar.	•	Sıbtlar, İsrail kabileleri.			
1490	isbāṭ	اِسْباطْ	Ar.	⁎	Korkudan sükût etmek ve vurulan kimse, şiddetinden yere yapışıp serilmek ve göz yummak ve bilmezlik ve nadanlık göstermek.			
1491	isbāġ	اِسْباغْ	Ar.	⁎	İtmam ve ikmal etmek.			
1492	esbāḳ	اَسْباقْ	Ar.	•	Sabıklar, mukaddem zuhur eden şeyler ve geçenler.			
1493	isbāl	اِسْبالْ	Ar.	∴	Yollandırmak, göndermek ve irsal etmek ve perdeyi aşağı salıvermek ve peyderpey gözyaşını akıtmak ve yolcusu çok olan işlek yol.			
1494	esbāb-ı temellük	اَسْبابِ تَمَلُّكْ	Ar.	⁎	Is. fıkhiyyeden olup bey' ve hibe ve irs ve mübah olan bir şeyi ihraz ve ele geçirmek gibi bir şeyi mal edinmeye yani ona malik olmaya vasıta olan sebeplere ıtlak olunur.		Fıkıh	
1495	esbāb-ı ḥükm	اَسْبابِ حُكمْ	Ar.	⁎	Is. fıkhiyyeden olup beyyine, ikrar, teymîn, nükûlü ani'l-yemîn, karîne-i kat'a gibi hükmü icap ettiren sebeplere ıtlak olunur.		Fıkıh	
1496	esbāb-ı suḳūṭiyye	اَسْبابِ سُقُوطِيَّه	Ar.	⁎	ıs. nizâmiyyeden olup müttehemin veya maznûnun aleyhin aleyhin vefatı ve mu'âfiyet-i cürm ve mürûr-ı zamân veya kaziyye-i mahkûmun-bihâ gibi cürmün sukutuna bâdî olan sebeplere ıtlak olunur		Nizamiye	
1497	isbān	اِسْبانْ	Ar.	⁎	Siyah câr giymek.			
1498	esbaḳ	اَسْبَقْ	Ar.	•	Ziyadesiyle geçmiş ve mukaddem olan.			
1499	üsbuᶜ	اُسْبُعْ	Ar.	•	Yedi gün müddeti, hafta.			
1500	üsbüş	اُسْبُشْ	Far.	•	Bit, kehle, kaml.			
1501	istāʾ	اِسْتاءْ	Ar.	⁎	Bezi irişlemek.			
1502	üstāẕ	اُسْتاذْ	Ar.	•	Bir fende veya bir ilimde veya bir sanatta mahir olan kimse.			
1503	istāde	اِسْتادَه	Far.	•	Kaim ve durucu olan.			
1504	estār	اَسْتارْ	Ar.	•	Sitrler, örtüler, perdeler.			
1505	istāre	اِسْتارَه	Ar.	⁎	Perde ve zar ve tırnağın ince derisi.			
1506	āsitān	آسِتانْ	Far.	•	Kapı eşiği, âsitâne, keza ve makarr-ı saltanat-ı Osmâniyye.			
1507	istibāḥe	اِسْتِباحَه	Ar.	∴	Mübah ve helal addeylemek ve bir kavmin hepsini helak etmek.			
1508	istibār	اِسْتِبارْ	Ar.	⁎	Yoklamak, muayene etmek.			

1509	istibāʿat	اِسْتِباعَة	Ar.	•	Bir kimse birine kendi eşyasını sattırmaya çalışmak.			
1510	istibāḳ	اِسْتِباقْ	Ar.	•	Yarış etmek, birini geçmek, say eylemek.			
1511	istibānet	اِسْتِبانَةْ	Ar.	•	Vazıh ve ayan kılmak ve vazıh ve aşikâre olmak.			
1512	istiṭṣāṣ	اِسْتِطْاثْ	Ar.	⁎	Bir haber ve sırrın keşif ve izahını istemek.			
1513	istibḥāṣ	اِسْتِبْحاثْ	Ar.	⁎	Gereği gibi araştırmak.			
1514	istibḥār	اِسْتِبْحارْ	Ar.	⁎	Derya gibi münbasıt olmak ve çok söz söylemek.			
1515	istibdād	اِسْتِبْدادْ	Ar.	∴	Müstakil ve başlı başına olmak ve kimseyi tanımayarak hod-serâne hareket etmek.			
1516	istibdāʿ	اِسْتِبْداعْ	Ar.	•	Bedî’ ve nadide addetmek.			
1517	istibdāl	اِسْتِبْدالْ	Ar.	•	Değiştirmek ve bedel olmak.			
1518	istibrāʾ	اِسْتِبْراءْ	Ar.	•	Akîb-i tebevvülde âlet-i recülü bevl eserinden tathîr etmek ve bir kimsenin mutallakasını veya kendi zâniyesini tezevvüç ettikte hamile olup olmadığını anlamak için hayız görünceye kadar takarrüpten içtinap etmek.			
1519	istibrār	اِسْتِبْرارْ	Ar.	•	Zahire ve meydana çıkarmak.			
1520	istebraḳ	اِسْتَبْرَقْ	Ar.	•	İpekten mamul bir nev kalın kumaş ve diba.			
1521	istibşār	اِسْتِبْشارْ	Ar.	•	Müjde vermek ve ferah-nâk ve mahzûz olmak.			
1522	esb-üfgen	اَسبْ اُفْكَنْ	Far.	•	Dilaver ve bahadır.			
1523	istibṣār	اِسْتِبْصارْ	Ar.	•	Aşikâr olmak ve vazıh ve ayan etmek ve taleb-i basîret etmek.			
1524	istibṭāʾ	اِسْتِبْطاءْ	Ar.	•	gecikmek, ağır davranmak			
1525	istibṭān	اِسْتِبْطانْ	Ar.	•	Ma’neviyyât-ı umûra vâkıf ve muttali olmak.			
1526	istibʿād	اِسْتِبْعادْ	Ar.	•	Iraklaşmak ve uzak saymak ve uzak farz etmek.			
1527	istibʿāl	اِسْتِبْعالْ	Ar.	•	Bir kadına zevç olmak ve onu nikâh ile almak.			
1528	istibġāʾ	اِسْتِبْغاءْ	Ar.	•	Husul-i matlûb için yardım talep etmek.			
1529	istibġāl	اِسْتِبْغالْ	Ar.	⁎	Katır yetiştirmek.			
1530	istibḳāʾ	اِسْتِبْقاءْ	Ar.	•	İbkâ etmek, baki ve daim kılmak.			
1531	istibkāʾ	اِسْتِبْكاءْ	Ar.	•	Ağlamak ve bükâ ettirmek.			
1532	istibhāc	اِسْتِبْهاجْ	Ar.	•	Sürurundan yüzü gülmek.			
1533	istibhāl	اِسْتِبْهالْ	Ar.	•	Kayıt ve bentten ve kayd-ı hükûmetten azat olmak veya azat etmek.			
1534	istibhām	اِسْتِبْهامْ	Ar.	•	Müşkül ve muğlak olmak ve ebsem ve hamûş olmak.			
1535	istitābet	اِسْتِتابَة	Ar.	•	Tevbe teklif etmek.			
1536	istitār	اِسْتِتارْ	Ar.	•	Örtünmek, kapanmak ve gizlenmek.			
1537	istitāret	اِسْتِتارَة	Ar.	⁎	Perdelenecek şey.			

1538	istitbāᶜ	اِسْتِتْباعْ	Ar.	•	Tabi olmaya ve tabi etmeye say etmek.			
1539	istitmām	اِسْتِتْمامْ	Ar.	•	Tamamlamak ve itmama say etmek.			
1540	istiṣābet	اِسْتِصابَة	Ar.	∗	Sevap ve ecir istemek ve taleb-i ric'at.			
1541	istiṣāre	اِسْتِصارَه	Ar.	•	Tozutmak ve toz ve gubâr ve fitne ve fesat savurmak.			
1542	istiṣbāt	اِسْتِصْباتْ	Ar.	•	Acele etmeyip teenni eylemek.			
1543	istiṣmād	اِستِصْمادْ	Ar.	∗	Su biriktirmek ve atiyye istemek.			
1544	istiṣḳāl	اِسْتِصْقالْ	Ar.	•	Bir kimseden hazzetmediğini beyan zımnında o kimseyi kerih ve sakil görmek.			
1545	istiṣnāʾ	اِسْتِصْناءْ	Ar.	•	Kaideden hariç tutmak.			
1546	istiṣnāʾî	اِسْتِصْنائِي	Ar.	•	İstisnaya mensup ve müteallik olan.			
1547	isticābet	اِسْتِجابَة	Ar.	•	Cevap vermek ve ricayı kabul etmek.			
1548	esb-tāz	اَسبْ تازْ	Far.	•	At seğirttirici ve düz ve doğru ve zemîn-i müstevî.			
1549	isticbār	اِسْتِجْبارْ	Ar.	∴	Cebretmek, fakir iken gani olmak ve zorlanmak.			
1550	isticāde	اِسْتِجادَه	Ar.	•	Cûd ve kerem ve ihsan istemek.			
1551	isticāre	اِسْتِجارَه	Ar.	•	Emân verilmek ve hıfız ve himaye etmek.			
1552	isticāze	اِسْتِجازَه	Ar.	•	İzin istemek.			
1553	isticdād	اِسْتِجْدادْ	Ar.	•	Yenilemek, yeniden yapmak ve iyi bulmak ve iyi şey talep etmek.			
1554	isticlāb	اِسْتِجْلابْ	Ar.	•	Celbetmek, kendi tarafına çekmek.			
1555	isticnāb	اِسْتِجْنابْ	Ar.	∗	Cünüp olmak, gusletmeye ihtiyaç messetmek.			
1556	isticvāb	اِسْتِجْوابْ	Ar.	∗	Is. nizâmiyyeden olup cürümde methali olmayıp fakat fâ'il-i cürmü ispat zımnında celbedilen şahitlerin ve muhbir ve emsalinin ifadelerini almaya denilir.		Nizamiye	
1557	isticvāb-nāme	اِسْتِجْوابْنامَه	Ar. - Far.	∗	ıs. nizâmiyyeden olup şahitlerin ve muhbir ve emsalinin zapt olunan ifadelerini havi varaka.		Nizamiye	
1558	istichāl	اِسْتِجْهالْ	Ar.	•	Birini cahil ve nadan addetmek ve itibar etmeyip tahkir ve istihfaf etmek.			
1559	istiḥāʾ	اِسْتِحآءْ	Ar.	∗	Tıraş eylemek.			
1560	istiḥāṣet	اِسْتِحاثَةْ	Ar.	∗	Hayvanat ve nebatat gibi mevâdd-ı uzviyyenin taş gibi gayr-ı uzvî bir hâle gelmesine yani bu yolda tahaccür manasına me'hûz, ilmü'l-arz ıstılâhâtındandır ve toprağı dağıtıp içinde olan şeyi aramak ve bir şeyi tahrik ile dağıtmak.		Arz	
1561	istiḥāret	اِسْتِحارَةْ	Ar.	•	hayran olmak, taaccüp etmek ve şaşakalmak ve sual ederek cevap istemek.			
1562	istiḥāżat	اِسْتِحاضَةْ	Ar.	•	Hayzın müddetinden ziyade kan gelmek.			
1563	istiḥālet	اِسْتِحالَةْ	Ar.	∴	Mümkün olmamak ve adîmü'l-imkân olmak ve bir şeyin terkip ve şekl-i asliyyesi tahavvül etmek.			
1564	istiḥbāb	اِسْتِحْبابْ	Ar.	∴	Dost edinmek ve müstehap etmek ve olmak ve tercih ve ihtiyar etmek ve makbul olmak.			
1565	istiḥcāb	اِسْتِحْجابْ	Ar.	∗	Perde ve kapıcı edinmek.			
1566	istiḥdāṯ	اِسْتِحْداثْ	Ar.	•	Bir nesneyi sonradan ve yeniden edinmek.			

1567	istiḥāle-i rediyye	اِسْتِحالَهِ رَدِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bir yaranın fena hâl ve manzara kesbetmesine ve iyi hâlden fena hâle geçmesine denir.		Tıp	
1568	istiḥsān	اِسْتِحْسانْ	Ar.	•	Beğenmek, makbul ve pesendîde addetmek.			
1569	istiḥṣād	اِسْتِحْصادْ	Ar.	*	Ekinin biçim ve kat'ı gelmek ve nâs her taraftan gelip birikmek ve ip muhkem bükülmek.			
1570	istiḥṣāl	اِسْتِحْصالْ	Ar.	•	Tahsil etmek, husule getirmek.			
1571	istiḥṣān	اِسْتِحْصانْ	Ar.	•	Kaleye çekilip kendiye metanet vermek.			
1572	istiḥżār	اِسْتِحْضارْ	Ar.	∴	Hazırlamak ve huzura davet etmek.			
1573	istiḥfāẓ	اِسْتِحْفاظْ	Ar.	∴	Hıfız ve muhafaza etmek ve bir şeyin muhafaza olunmasını, birinden rica etmek.			
1574	istiḥḳār	اِسْتِحْقارْ	Ar.	•	Birini tahkir ve tahfif etmek ve hor ve hakir addetmek.			
1575	istiḥḳāḳ	اِسْتِحْقاقْ	Ar.	∴	Hakkı olmak ve liyakati olmak ve liyakat ve hakkını istemek.			
1576	istiḥḳān	اِسْتِحْقانْ	Ar.	•	Hukne istimal etmek.			
1577	istiḥkām	اِسْتِحْكامْ	Ar.	•	Kuvvet ve metanet vermek ve metîn olmak.			
1578	istiḥkāmāt	اِسْتِحْكاماتْ	Ar.	•	Mevâki'-i mühimmeye metanet vermek için kale ve metris makamında topraktan mamul tepeciklere denilir.			
1579	istiḥlāb	اِسْتِحْلابْ	Ar.	*	Memeyi sığayarak süt sağmak.			
1580	istiḥlāl	اِسْتِحْلالْ	Ar.	•	Helal ve mezun addetmek ve biri ile helalleşmeyi istemek.			
1581	istiḥmāḳ	اِسْتِحْماقْ	Ar.	•	Hamakat etmek ve hamakat saymak.			
1582	istiḥmāl	اِسْتِحْمالْ	Ar.	•	Kendi umurunu başkasına havale etmek yani yükletmek.			
1583	istiḥmām	اِسْتِحْمامْ	Ar.	•	Sıcak su ile yıkanmak.			
1584	istiḥvāẕ	اِسْتِحْواذْ	Ar.	*	Galip olmak.			
1585	istiḥnāẕ	اِسْتِحْناذْ	Ar.	*	Terlemek için güneşe karşı yatmak.			
1586	istiḥyāʾ	اِسْتِحْياءْ	Ar.	*	Utanmak ve bir adamı öldürmeyip hayatta bırakmak.			
1587	istiḥyāʾî	اِسْتِحْيائِي	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup âlât-ı tenâssüliyyeye yakın olan nevâhî-i bedene müteallik bir şeye denilir.		Tıp	
1588	istiḫāre	اِسْتِخارَه	Ar.	•	Hayrı talep etmek ve bir maslahatın encamı hayrolup olmadığını bilmek üzere rüyaya yatmak.			
1589	istiḫbār	اِسْتِخْبارْ	Ar.	•	Haber istemek ve haber sormak.			
1590	istiḫdām	اِسْتِخْدامْ	Ar.	•	Bir hizmete kullanmak.			
1591	istiḫrāc	اِسْتِخْراجْ	Ar.	•	Meydana ve harice çıkarmak ve istidlal etmek.			
1592	istiḫfāʾ	اِسْتِخْفاءْ	Ar.	•	Gizlenmek ve saklanmak.			
1593	istiḫfāf	اِسْتِخْفافْ	Ar.	•	Tahaffüf ve tahkir etmek ve nesneden saymamak.			
1594	istiḫlāb	اِسْتِخْلابْ	Ar.	*	Tırmalamak.			
1595	istiḫlāṣ	اِسْتِخْلاصْ	Ar.	•	Halas etmek, kurtarmak.			
1596	istiḫlāf	اِسْتِخْلافْ	Ar.	∴	Bir kimseyi yerine halife ve kaymakam etmek ve kuyudan su çekmek.			

1597	üstühān	اُسْتُخوان	Far.	•	Kemik, izâm, meyve çekirdeği.			
1598	istidāʾ	اِسْتِدْآء	Ar.	*	El uzatmak, terlemek ve musikide mahir olmak.			
1599	istidād	اِسْتِداد	Ar.	*	Delik kapanmak ve doğrulmak.			
1600	istidāret	اِسْتِدارَة	Ar.	•	Dönüp dolaşmak ve müdür olmak.			
1601	istidāmet	اِسْتِدامَة	Ar.	•	Devam etmek ve beka göstermek ve daimlik ve zevalsizlik.			
1602	istidānet	اِسْتِدانَة	Ar.	•	Borç edinmek ve borç ödenmek.			
1603	istidbār	اِسْتِدْبار	Ar.	∴	Arka çevirmek ve yüzünü döndürmek ve ardınca gitmek.			
1604	istidrāc	اِسْتِدْراج	Ar.	•	Derece derece ve aheste aheste tahrik veya tebdil etmek ve kesret-i ni'mete mazhar olup tekeffür ve te'âsîye musır olan abdi azap ve gazaba takrip etmek ve şol hârik-i âde ki bi-iznillâhi teâlâ bazı kâfirlerin muradı üzere zuhur edip küfürlerinin tezayüdüne sebep olur.			
1605	istidrāk	اِسْتِدْراك	Ar.	•	Anlamak, tefehhüm etmek ve ulaşmak, erişmek.			
1606	istidʿāʾ	اِسْتِدْعاء	Ar.	•	Davet etmek ve bir şeyi bâ-arz-ı hâl resmen talep etmek.			
1607	istidḳāḳ	اِسْتِدْقاق	Ar.	•	İncelmek, dakiklenmek.			
1608	istidmāʾ	اِسْتِدْماء	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kanın tahavvülü yani siyah kanın havanın müvellidü'l-hamûza nam cüzüyle birleşerek kırmızı olmasına denilir.		Tıp	
1609	istidlāl	اِسْتِدْلال	Ar.	•	Delil ve burhan talep etmek ve bunların vasıtalarıyla anlamak.			
1610	istiẕkār	اِسْتِذْكار	Ar.	•	Hatırlamak ve yâd etmek ve hatıra getirmek ve ezber etmek.			
1611	istiẕlāl	اِسْتِذْلال	Ar.	•	Zelil ve hor görmek ve tahkir etmek.			
1612	istiẕmām	اِسْتِذْمام	Ar.	•	Zem ve takbih olunacak iş işlemek.			
1613	istiẕhān	اِسْتِذْهان	Ar.	•	Zihne getirmek ve akletmek.			
1614	ester	اُسْتَر	Far.	•	Katır denilen hayvan, bağl.			
1615	istirābet	اِسْتِرابَه	Ar.	•	Şek ve şüphe etmek.			
1616	istirāḥat	اِسْتِراحَة	Ar.	•	Rahat etmek.			
1617	istirāża	اِسْتِراضَه	Ar.	*	Gönül ve tabiat, hoş olmak ve açılıp bollanmak.			
1618	istirāḳ	اِسْتِراق	Ar.	•	Sirkat etmek, çalmak.			
1619	istircāʾ	اِسْتِرْجاء	Ar.	•	Rica ve niyaz etmek, yalvarmak.			
1620	istircāʿ	اِسْتِرْجاع	Ar.	•	Keder ve belaya giriftar oldukta, innâ lillâhi ve innâ ileyhi râci'ûn elfâzını zikir ile izhâr-ı tevekkül etmek ve verdiğini geri almak.			
1621	istirḥām	اِسْتِرْحام	Ar.	•	İzin ve ruhsat ve merhamet talep etmek.			
1622	istirḫāʾ	اِسْتِرْخاء	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kesb-i lînet eylemeye yani katı şeylerin yumuşamasına denilir.		Tıp	
1623	istirḫāṣ	اِسْتِرْخاص	Ar.	•	İzin ve ruhsat istemek ve ucuz görmek ve ucuz bulmak.			
1624	istirdād	اِسْتِرْداد	Ar.	•	Bir şeyin reddolunması, verilen tarafından talep etmek.			
1625	istirdāf	اِسْتِرْداف	Ar.	•	Beraber gitmeyi istemek.			

1626	istirẕāl	اِسْتِرْذَالْ	Ar.	•	Nahoş görüp rezil ve kemter addetmek.			
1627	istirẕāḳ	اِسْتِرْذَاقْ	Ar.	•	Rızık ve nafaka tahsiline say etmek.			
1628	istirşāʾ	اِسْتِرْشَآءْ	Ar.	•	Rüşvet talep etmek .			
1629	istirşād	اِسْتِرْشَادْ	Ar.	•	Doğru yoldan gitmek ve doğru yola sağlık ve hidayet talep etmek.			
1630	istirʿāʾ	اِسْتِرْعَآءْ	Ar.	•	Hıfız ve himaye istemek.			
1631	istirfāh	اِسْتِرْفَاهْ	Ar.	•	Huzur ve rahat ve refah üzere olmak.			
1632	istirfād	اِسْتِرْفَادْ	Ar.	•	Yardım talep etmek.			
1633	istirfāʿ	اِسْتِرْفَاعْ	Ar.	•	Bir şeyin ref' olup kaldırılmasını istemek.			
1634	istirḳāḳ	اِسْتِرْقَاقْ	Ar.	•	Memluk ve köle edinmek ve esir almak.			
1635	istirkāk	اِسْتِرْكَاكْ	Ar.	•	Zayıf ve rekîk addetmek.			
1636	istirvāḥ	اِسْتِرْوَاحْ	Ar.	∴	Rahatlanmak, şiddetli koklamak ve ziyadesiyle ülfet ve ârâm eylemek.			
1637	istirhāb	اِسْتِرْهَابْ	Ar.	•	Korkutmak, havfa varmak.			
1638	istirhān	اِسْتِرْهَانْ	Ar.	•	Rehin alıp vermek.			
1639	istizāde	اِسْتِزَادَه	Ar.	•	Nesnenin artırılmasını istemek ve adamı ita ve bahşında kusurcu addetmek.			
1640	istizāre	اِسْتِزَارَه	Ar.	•	Gayrın kendi ziyaretine gelmesini niyaz etmek.			
1641	istizlāl	اِسْتِزْلَالْ	Ar.	•	Birinin ayağını kaydırmak.			
1642	istiṣḫār	اِسْتِسْخَارْ	Ar.	•	Birine sahr ve istihza etmek ve zevklenmek.			
1643	istisdād	اِسْتِسْدَادْ	Ar.	•	Doğruluk ve istikamet etmek.			
1644	istisrār	اِسْتِسْرَارْ	Ar.	*	Odalık almak ve gizlenmek.			
1645	istisʿāʾ	اِسْتِسْعَآءْ	Ar.	*	Si'âyet talep etmek ve kölesine kâr u kesb eylemesini teklif etmek.			
1646	istisʿād	اِسْتِسْعَادْ	Ar.	•	Uğurlu addetmek ve meymenetli tutmak.			
1647	istisfād	اِسْتِسْفَادْ	Ar.	*	Tersine hayvana binmek.			
1648	istisḳāʾ	اِسْتِسْقَاءْ	Ar.	∴	İçecek su istemek ve ıs. tıbbiyyeden olup bedenin bir mahalline su toplanmasına denilir.		Tıp	
1649	istisḳā-i ziḳḳī	اِسْتِسْقَاءِ زِقّی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilhassa karın içine su toplanmasına denilir.		Tıp	
1650	istislāl	اِسْتِسْلَالْ	Ar.	•	Çekip çıkarmak, sıyırmak.			
1651	istislām	اِسْتِسْلَامْ	Ar.	•	İslama gelip Müslüman olmak ve yolun ortasından şaşmayarak gitmek ve imtisal ve inkıyat etmek.			
1652	istismān	اِسْتِسْمَانْ	Ar.	*	Bir adamı semiz bulmak ve semiz addetmek.			
1653	istisnād	اِسْتِسْنَادْ	Ar.	•	İstinat etmek ve sevinip itimat etmek ve dayanmak.			
1654	istisnān	اِسْتِسْنَانْ	Ar.	*	Yaşlı, pir olmak ve bir yola süluk etmek ve bir yol işlemek.			
1655	istishāl	اِسْتِسْهَالْ	Ar.	•	Bir şeyi kolay addetmek.			

1656	istisʾāl	اِسْتِسْئَالْ	Ar.	•	Sual ve talep etmek.			
1657	istişāret	اِسْتِشَارَةْ	Ar.	•	Danışmak ve meşveret etmek.			
1658	istişāṭat	اِسْتِشَاطَةْ	Ar.	*	Pür-âteş ve hiddetli olmak ve çabuk davranmak ve bir kimsenin huyu meydana çıkmak.			
1659	istişrāʾ	اِسْتِشْرَاءْ	Ar.	*	Birinin elindeki malı satın almaya kalkmak ve münasebetsizlik etmek.			
1660	istişrāf	اِسْتِشْرَافْ	Ar.	∴	Ziyadan gözlerini muhafaza zımnında elini alnına siper etmek ve muntazır olmak ve dikkatle bakmak ve zulüm ve cevreylemek.			
1661	istişʿār	اِسْتِشْعَارْ	Ar.	∴	danışmak ve bir şey hakkında haber ve malumat istemek ve yavru anası karnında tüylenmek ve gömlek giymek			
1662	istişfāʿ	اِسْتِشْفَاعْ	Ar.	•	Marazdan ve hastalıktan halasla şifâ-pezîr olmak.			
1663	istişfāʿ	اِسْتِشْفَاعْ	Ar.	•	Şefaat talep etmek.			
1664	istişfāf	اِسْتِشْفَافْ	Ar.	•	Şeffaf olmak yani bir şeyin cam gibi arkasındaki şeylerin gözükmesine mâni olmaması.			
1665	istişmām	اِسْتِشْمَامْ	Ar.	•	Koklamak ve koku hissetmek.			
1666	istişhād	اِسْتِشْهَادْ	Ar.	•	Birinin şahitliğini istemek ve şehit olmak.			
1667	istişhār	اِسْتِشْهَارْ	Ar.	•	Şöhret kazanmak.			
1668	istiṣḥāb	اِسْتِصْحَابْ	Ar.	∴	Berabere almak, kendine refik ittihaz etmek ve peyda ve tedarik etmek ve temellük eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup ademi maznun olmayan bir emr-i muhakkakın bekasıyla hükmetmeye denilir.		Fıkıh	
1669	istiṣḥāḥ	اِسْتِصْحَاحْ	Ar.	•	Sahih addetmek ve sıhhate say etmek.			
1670	istiṣʿāb	اِسْتِصْعَابْ	Ar.	•	Güçlük çekmek ve güç addeylemek.			
1671	istiṣfāʾ	اِسْتِصْفَاءْ	Ar.	*	Ma'âdini gışşından tefrik zımnında kal etmek ve bir şeyin halis ve güzidesini ahz u intihâb etmek ve bir şeyi halis addeylemek.			
1672	istiṣnāʿ	اِسْتِصْنَاعْ	Ar.	*	ıs. fıkhiyyeden olup bir şeyi yapmak üzere ehl-i san'at ile akit mukavele etmeye ıtlak olunur		Fıkıh	
1673	istiṣlāḥ	اِسْتِصْلَاحْ	Ar.	*	Bir şeyin iyiliğini istemek ve iyi görmek.			
1674	istiṣmāġ	اِسْتِصْمَاغْ	Ar.	*	Ağacı çizip zamk çıkarmak ve bedende maraz-ı cildî gibi yara çıkarmak.			
1675	istiṣvāb	اِسْتِصْوَابْ	Ar.	•	Savâb ve doğru addetmek ve beğenmek ve tahsîn etmek.			
1676	istiżāʾet	اِسْتِضَآئَةْ	Ar.	*	Ziyalanmak ve ziya aramak.			
1677	istiżḥāk	اِسْتِضْحَاكْ	Ar.	•	İstihza etmek ve zevklenmek.			
1678	istiżʿāf	اِسْتِضْعَافْ	Ar.	•	Zayıf addetmek.			
1679	istiżlāl	اِسْتِضْلَالْ	Ar.	•	Tarîk-i dalâlete ayartmaya say etmek.			
1680	istiṭābet	اِسْتِطَابَةْ	Ar.	•	Beğenmek, tahsîn etmek ve tayyib addetmek ve istincâ etmek ve kasık kıllarını tıraş eylemek.			
1681	istiṭār	اِسْتِطَارْ	Ar.	•	Yazmak, tastir etmek.			
1682	istiṭāʿat	اِسْتِطَاعَةْ	Ar.	•	Kudret, makderet ve güç yetmek ve takat getirmek.			
1683	istiṭāfet	اِسْتِطَافَةْ	Ar.	*	Tavaf ve ziyaret etmek.			
1684	istiṭāle	اِسْتِطَالَه	Ar.	*	Uzamak, yukarı doğru çekilip ve bir kimse üzerine fazl ve rif'at davasında bulunmak.			

1685	istiṭāle-i sǐsā°iyye	اِسْتِطالَهٔ سیاسائیّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sırt kemiği derununda bulunan murdar iliğe ıtlak olunur.		Tıp	
1686	istiṭbāb	اِسْتِطْبابْ	Ar.	*	Derdine ilaç aramak.			
1687	istiṭrāb	اِسْتِطْرابْ	Ar.	*	Meserret talep etmek.			
1688	istiṭrād	اِسْتِطْرادْ	Ar.	•	Bir fıkra içinde başka bir fıkra nakletmek.			
1689	istiṭrāf	اِسْتِطْرافْ	Ar.	•	Bir nesneyi yeniden ve sonradan edinmek.			
1690	istiṭ^{c}ām	اِسْتِطْعامْ	Ar.	•	Yemek yemek ve taam istemek.			
1691	istiṭlā^{c}	اِسْتِطْلاعْ	Ar.	•	Haber ve ıttıla talebinde bulunmak.			
1692	istiṭlāḳ	اِسْتِطْلاقْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup ishale uğrayıp yürek sürmek.		Tıp	
1693	istiẓlāl	اِسْتِظْلالْ	Ar.	•	Gölgeye oturmak ve himaye talep etmek.			
1694	istiẓhār	اِسْتِظْهارْ	Ar.	∴	Yardım ve zahîr talep etmek ve ezberlemek ve aşikâr etmek.			
1695	isti^{c}āde	اِسْتِعادَه	Ar.	•	Âdet edinmek ve huy kesbetmek.			
1696	isti^{c}āẕe	اِسْتِعاذَه	Ar.	•	e'ûzu billâhi mine'ş-şeytâni'r-recîm diyerek hayrü'l-hâfizîn olan Allahutaala'dan hıfız ve sıyanet istemek.			
1697	isti^{c}āre	اِسْتِعارَه	Ar.	•	Ariyet istemek ve müşterekleri bulunan bir keyfiyete mebni iki isimden birini diğere bedelen, kelamda kullanmaktan hasıl olan mecaz.			
1698	isti^{c}āżat	اِسْتِعاضَةْ	Ar.	•	İvaz ve bedel istemek.			
1699	isti^{c}ānet	اِسْتِعانَةْ	Ar.	•	Yardım ve iane istemek.			
1700	isti^{c}bād	اِسْتِعْبادْ	Ar.	•	Memluk ve köle edinmek ve köle almak.			
1701	isti^{c}bār	اِسْتِعْبارْ	Ar.	•	Rüya tabir ettirmek ve ibret almak.			
1702	isti^{c}tāb	اِسْتِعْتابْ	Ar.	•	Kendinden razı ve hoşnut eylemek.			
1703	isti^{c}cāb	اِسْتِعْجابْ	Ar.	•	Taaccüp etmek ve hud'a ile meftun eylemek.			
1704	isti^{c}cāl	اِسْتِعْجالْ	Ar.	•	Tacil etmek ve acele olmasını istemek.			
1705	isti^{c}dā°	اِسْتِعْداءْ	Ar.	•	İstiane ve istimdat etmek ve medet istemek.			
1706	isti^{c}dād	اِسْتِعْدادْ	Ar.	•	Hazır ve amade olmak ve meyl-i münâsebet ve zekâ ve feraset.			
1707	isti^{c}ẕār	اِسْتِعْذارْ	Ar.	•	Özür beyan ederek af istemek.			
1708	isti^{c}rāb	اِسْتِعْرابْ	Ar.	*	Sahih Arap olmayıp sonradan Araba dâhil olmak.			
1709	isti^{c}rāḳ	اِسْتِعْراقْ	Ar.	*	Terlemek için tedâbir-i lâzime ittihazıyla tere yatmak.			
1710	isti^{c}sāb	اِسْتِعْسابْ	Ar.	*	İğrenmek.			
1711	isti^{c}sār	اِسْتِعْسارْ	Ar.	*	Güçleşmek ve kesb-i usret eylemesini arzu etmek.			
1712	isti^{c}şā°	اِسْتِعْشاءْ	Ar.	•	Ateş ve meşale ziyasıyla yol yürümek.			
1713	isti^{c}ṣā°	اِسْتِعْصاءْ	Ar.	•	İsyan ve zorbalık etmek.			
1714	isti^{c}ṣām	اِسْتِعْصامْ	Ar.	•	Günah ve ma'âsîden pak olmak.			

1715	istiʿṭāʾ	اِسْتِعْطَآءْ	Ar.	•	Atiyye istemek.			
1716	istiʿṭāf	اِسْتِعْطَافْ	Ar.	•	Mihr ve şefkat, niyaz ve talep eylemek.			
1717	istiʿẓām	اِسْتِعْظَامْ	Ar.	•	Kibir ve ta’azzum etmek ve büyük görmek ve büyük tutmak.			
1718	istiʿfāʾ	اِسْتِعْفَآءْ	Ar.	•	Azlini istemek ve kendinin memuriyetten affını dilemek.			
1719	istiʿfāf	اِسْتِعْفَافْ	Ar.	•	Günah ve ma’âsîden sakınmak.			
1720	istiʿḳāb	اِسْتِعْقَابْ	Ar.	∗	Bir kimsenin ma’âyibini araştırmak.			
1721	istiʿkāf	اِسْتِعْكَافْ	Ar.	•	Sığınıp iltica etmek.			
1722	istiʿkād	اِسْتِعْكَادْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
1723	istiʿlāʾ	اِسْتِعْلَآءْ	Ar.	•	Yükselmek ve yukarı çıkmak, terfi etmek.			
1724	istiʿlāc	اِسْتِعْلَاجْ	Ar.	•	İlaç ve deva talep etmek.			
1725	istiʿlāḳ	اِسْتِعْلَاقْ	Ar.	•	Bir şeyi alakadar ve müteallik ve menût kılmak.			
1726	istiʿlām	اِسْتِعْلَامْ	Ar.	•	Malumat ve haber talep etmek.			
1727	istiʿlān	اِسْتِعْلَانْ	Ar.	•	İlan edilmesini istemek.			
1728	istiʿmār	اِسْتِعْمَارْ	Ar.	•	Mamur ve âbâdân kılmak.			
1729	istiʿḫdām	اِسْتِخْدَامْ	Ar.	•	Kullanmak ve hizmete koşmak.			
1730	istiʿmām	اِسْتِعْمَامْ	Ar.	∗	İmâme yani sarık sarmak.			
1731	istiʿnād	اِسْتِعْنَادْ	Ar.	∴	İnat ve taannüt etmek ve alenen zina eylemek.			
1732	istiʿhād	اِسْتِعْهَادْ	Ar.	∗	Deruhte olunan şeyin muhafaza ve rüyeti zımnında şürûtuna riayete dair vesika yazmak.			
1733	istiġāṣe	اِسْتِغَاثَه	Ar.	•	İmdat ve medet ve yardım talep etmek.			
1734	istiġrāb	اِسْتِغْرَابْ	Ar.	•	Şaşmak, taaccüp eylemek.			
1735	istiġrār	اِسْتِغْرَارْ	Ar.	∗	Aldanmak.			
1736	istiġrāḳ	اِسْتِغْرَاقْ	Ar.	•	Serapa kapılmak ve bi’t-ta’accüb bayılmak derecesinde gülmek ve dalıp zihni bütün bütün meşgul olmak.			
1737	istiġşāʾ	اِسْتِغْشَآءْ	Ar.	∗	Örtünüp bürünmek.			
1738	istiġşāş	اِسْتِغْشَاشْ	Ar.	∗	Nush eden kimseyi düşman veya hıyânet sanmak.			
1739	istiġfār	اِسْتِغْفَارْ	Ar.	•	Mağfiret istemek ve bu maksada mebni estağfurullah kelamını zikretmek.			
1740	istiġlāb	اِسْتِغْلَابْ	Ar.	•	Neşvünema bularak kemale erişmek.			
1741	istiġlāḳ	اِسْتِغْلَاقْ	Ar.	•	Vech-i kat’î üzere pazar etmek ve kelamda hasreylemek.			
1742	istiġlāl	اِسْتِغْلَالْ	Ar.	∴	Gallelendirmek, faydalandırmak ve kira ve faiz işlettirmek ve mahsul almak.			
1743	istiġnāʾ	اِسْتِغْنَآءْ	Ar.	•	Zenginlik istemek ve adem-i ihtiyâc ve muhtaç olmayıp servetli olmak ve azamet ve tekebbür ve naz etmek ve nazlanmak.			
1744	istiġnām	اِسْتِغْنَامْ	Ar.	•	yağma ve ganimet araştırmak			

1745	istifāde	اِسْتِفَادَه	Ar.	•	Fayda tahsiline say eylemek ve anlayıp öğrenmek ve kazanmak ve tahsil eylemek.			
1746	istifāża	اِسْتِفَاضَه	Ar.	•	Yayılmak ve taşmak ve şüyu bulmak.			
1747	istifāḳa	اِسْتِفَاقَه	Ar.	•	Keyifsizlikten sıhhat bulmak ve şarap sarhoşluğunda ayılmak.			
1748	istiftāʾ	اِسْتِفْتَاءْ	Ar.	•	cânib-i müftîden fetva talep etmek			
1749	istiftāḥ	اِسْتِفْتَاحْ	Ar.	∴	Açmaya veya fetih ve teshire çalışmak ve beyne’l-esnâf ilk defa etmiş oldukları ahzüitaya denilir.			
1750	istifḥāl	اِسْتِفْحَالْ	Ar.	∗	Kendi haremine erkek komak yani kızılbaşlık eylemek.			
1751	istifrād	اِسْتِفْرَادْ	Ar.	•	Teferrüt eylemek ve yalnızca olmak ve bir şeyi takımından ayırmak.			
1752	istifrār	اِسْتِفْرَارْ	Ar.	•	Firar etmek, gizli savuşmak.			
1753	istifrāʿ	اِسْتِفْرَاعْ	Ar.	•	Başlamak, bed’ etmek.			
1754	istifrāġ	اِسْتِفْرَاغْ	Ar.	∴	Kusmak kay etmek ve makdûrunu sarf etmek.			
1755	istifsād	اِسْتِفْسَادْ	Ar.	•	Fesada say etmek.			
1756	istifsār	اِسْتِفْسَارْ	Ar.	•	Sormak, aramak ve ifade talep etmek.			
1757	istifżāl	اِسْتِفْضَالْ	Ar.	∗	Arttırmak.			
1758	istiflāḥ	اِسْتِفْلَاحْ	Ar.	•	Fevz ve felah ve zafer bulmak.			
1759	istifnān	اِسْتِفْنَانْ	Ar.	•	Cins cins ayırmak.			
1760	istifhām	اِسْتِفْهَامْ	Ar.	•	Sual ederek anlamak arzusunda bulunmak.			
1761	istiḳāʾ	اِسْتِقَاءْ	Ar.	•	İçecek su almak veyahut su istemek.			
1762	istiḳāte	اِسْتِقَاتَه	Ar.	•	Kuvvet ve gıda istemek.			
1763	istiḳtāl	اِسْتِقْتَالْ	Ar.	•	Katil olan kimsenin kısasını istemek ve itaat ve inkıyat talep etmek.			
1764	istiḳāmet	اِسْتِقَامَةْ	Ar.	•	Doğruluk ve müstakimlik etmek.			
1765	istiḳbāḥ	اِسْتِقْبَاحْ	Ar.	•	Kabîh ve çirkin ve fena görmek ve nâ-pesendîde addetmek.			
1766	istiḳbāl	اِسْتِقْبَالْ	Ar.	•	Gidip karşılamak ve gelecek zaman ve vakit.			
1767	istiḳtāl	اِسْتِقْتَال	Ar.	•	Katilden korkmayıp fart-ı şecâ’atinden kendini helake ilkâ etmek.			
1768	istiḳdār	اِسْتِقْدَارْ	Ar.	•	Kendiye hayırlı şeyin nasip ve mukadder olmasını Allah'tan istemek.			
1769	istiḳdām	اِسْتِقْدَامْ	Ar.	•	Takaddüm etmek, öne geçmek ve ikdam ve gayret ve şecaati çok olmak.			
1770	istiḳrāʾ	اِسْتِقْرَاءْ	Ar.	•	Bir cinsin ekser efradında müşahede olunan keyfiyeti tamim edip cins-i mezbûre umûmen isnat ve ispat etmek			
1771	istiḳrār	اِسْتِقْرَارْ	Ar.	•	Karar ve sebat üzere olmak ve sabit ve sakin olmak.			
1772	istiḳrāż	اِسْتِقْرَاضْ	Ar.	•	Ödünç şey almak, borç eylemek.			
1773	istiḳsām	اِسْتِقْسَامْ	Ar.	•	Hisse istemek ve yemin ve kasem teklif eylemek ve bölüşmek.			

1774	istiḳṣāʾ	اِسْتِقصآءْ	Ar.	∴	Haber almak için gayetle say etmek ve ıs. tıbbiyyeden olup bir yara veya bir cevf derununda cism-i ecnebî olarak mevcut olduğu zannolunan şeyi âlât vasıtasıyla araştırmak ve bir şeyin nihayetine varmak.		Tıp	
1775	istiḳṣāṣ	اِسْتِقْصاصْ	Ar.	•	Kısas talep etmek yani katilin öldürülmesini istemek.			
1776	istiḳżāʾ	اِسْتِقْضآءْ	Ar.	•	Kendi işine diğerin hükmünü istemek ve bir kimse, kadı nasıp ve tayin olunmak.			
1777	istiḳṭāb-ı żiyā	اِسْتِقْطابِ ضِيا	Ar.	*	Kürre-i musanna'a üzerindeki çizgilerin kutbunda bir noktaya irtibat eylediği misilli şu'â'ât-ı ziyâ'iyyenin elvân-ı seb'aya ayrılmasıyla beraber inikâs ve inkisarında kavsî bir hâl kesbederek bir noktada cem olması manasına ıs. hikmet-i tabî'iyyedendir.		Hikmet-i tabî'iyye	
1778	istiḳṭār	اِسْتِقْطارْ	Ar.	∴	Damla damla akıtmaya say etmek ve imbikten çekmek.			
1779	istiḳfāl	اِسْتِقْفالْ	Ar.	•	Hasis ve bahîl ve mümsik olmak.			
1780	istiḳlāl	اِسْتِقْلالْ	Ar.	•	Tabi olmayıp başlı başına olmak.			
1781	istiḳlāliyyet	اِسْتِقْلالِيَّتْ	Ar.	•	Başlı başına olmaklık.			
1782	istiḳvās	اِسْتِقْواسْ	Ar.	•	Yay gibi eğili, iki kat olmak.			
1783	istiḳyāʾ	اِسْتِقْيآءْ	Ar.	•	İstifra ve kay etmek, kusmak.			
1784	istikānet	اِسْتِكانَةْ	Ar.	•	Huzû' ve tevazu ve tazarru etmek.			
1785	istiktāb	اِسْتِكْتابْ	Ar.	∴	Birinden bir kitap veya bir yazı yazmasını talep etmek ve ıs. nizâmiyyeden olup dâyin yedindeki senedini müddeialeyh huzûr-ı mahkemede inkâr eyledikte berây-ı tatbîk ona yazı yazdırmaya denilir.			
1786	istikbār	اِسْتِكْبارْ	Ar.	*	Büyüklenmek, kendiyi ulu bilmek, ululanmak.			
1787	istiktām	اِسْتِكْتامْ	Ar.	•	Sırrı ihfâya ve ketme say etmek.			
1788	istikṣār	اِسْتِكْثارْ	Ar.	•	Çoğalmak ve teksire say etmek.			
1789	istikrāʾ	اِسْتِكْراءْ	Ar.	•	Kiraya vermek ve kira ile tutmak.			
1790	istikrām	اِسْتِكْرامْ	Ar.	•	Kerem talep etmek ve kerim ve mükrim addetmek.			
1791	istikrāh	اِسْتِكْراهْ	Ar.	∴	Bir şeyi kerih görmek ve tiksinmek ve bir şeyi cebir ve ikrah ile işlemek.			
1792	istiksāb	اِسْتِكْسابْ	Ar.	•	Kazanmak, kesbetmek.			
1793	istikşāf	اِسْتِكْشافْ	Ar.	∴	Keşif ve izhar istemek ve meçhul fakat etrafı malum olan bir mahalli ihbar hususunda faraziyyâta tabi olmak manasına coğrâfiyyûn ıstılâhâtındandır.		Coğrafya	
1794	istikfāʾ	اِسْتِكْفآءْ	Ar.	•	Kanaat etmek ve kâfi addetmek.			
1795	istikfāf	اِسْتِكْفافْ	Ar.	•	Dilenci gibi elini uzatmak.			
1796	istiklāʾ	اِسْتِكْلآءْ	Ar.	•	Alıkoyup tevkif etmek ve veresiye almak.			
1797	istikmāl	اِسْتِكْمالْ	Ar.	•	Tam ve kâmil olmak kaydında bulunmak ve tamamlamak.			
1798	istiknān	اِسْتِكْنانْ	Ar.	•	Gizlenip saklanmak.			
1799	istilāb	اِسْتِلابْ	Ar.	•	Selbetmek, kapıp almak.			
1800	istilāl	اِسْتِلالْ	Ar.	•	Sıyırıp çıkarmak, sell etmek.			

1801	istilām	اِسْتِلَامْ	Ar.	∴	Hacer-i Esved'i veya diğer mübarek nesneyi veya onlara el sürerek badehu elini öpmek ve musâlaha etmek ve levm ve itabı mucip harekette bulunmak ve alçak kabileye karışmak; isti'lâm, keza.			
1802	istilāne	اِسْتِلَانَه	Ar.	•	Mülayim görmek ve mülayim bulmak.			
1803	istilḥāḳ	اِسْتِلْحَاقْ	Ar.	∴	İlhaka say etmek ve falan benim oğlumdur diye iddia eylemek.			
1804	istilẕāẕ	اِسْتِلْذَاذْ	Ar.	•	hoş bulmak, leziz addetmek ve lezzetini duymak			
1805	istilzām	اِسْتِلْزَامْ	Ar.	•	Lazım addetmek ve sahâbet.			
1806	istilᶜāb	اِسْتِلْعَابْ	Ar.	*	Oynaşmak.			
1807	istilḳāʾ	اِسْتِلْقَآءْ	Ar.	*	Arkası üstüne yatmak.			
1808	istimāʾ	اِسْتِمَآءْ	Ar.	•	Birinin ziyaretine kasıt ve teveccüh etmek ve bir kimseden hayır nişanesi teferrüs eylemek.			
1809	istimāḥa	اِسْتِمَاحَه	Ar.	*	Atiyye istemek ve şefaat rica eylemek.			
1810	istimāze	اِسْتِمَازَه	Ar.	•	Ayrılmak ve alarga olmak ve imtiyaz ve intihap birle tefrik etmek.			
1811	istimāᶜ	اِسْتِمَاعْ	Ar.	•	Dinlemek, kulak vermek, işitmek.			
1812	istimālet	اِسْتِمَالَةْ	Ar.	∴	Eğilmek ve kendine meylettirmek ve kendine doğru çekmek ve cezbetmek ve çok mal sahibi olmak.			
1813	istimtāᶜ	اِسْتِمْتَاعْ	Ar.	•	Temettü etmek, fayda görmek, faydalanmak.			
1814	istimdād	اِسْتِمْدَادْ	Ar.	•	İmdat ve yardım ve muavenet talep etmek.			
1815	istimrār	اِسْتِمْرَارْ	Ar.	∴	Kavi ve muhkem ve daim ve baki olmak ve uzun uzadıya çekilip gitmek.			
1816	istimzāc	اِسْتِمْزَاجْ	Ar.	•	Birinin mizacını anlamaya say etmek ve imtizaç eylemek.			
1817	istimsāk	اِسْتِمْسَاكْ	Ar.	∴	Yapışmak ve perhizkârlık, bir kimsenin nefsini zapt eylemek.			
1818	istimṣār	اِسْتِمْصَارْ	Ar.	∴	Musır olmasını istemek.			
1819	istimṭār	اِسْتِمْطَارْ	Ar.	•	Yağmur için dua ve niyaz etmek.			
1820	istimlāʾ	اِسْتِمْلَآءْ	Ar.	•	Birine bir şey yazdırıp imlasına bakmak.			
1821	istimlāḥ	اِسْتِمْلَاحْ	Ar.	*	Güzel addetmek ve bir şey tozlu hissolunmak.			
1822	istimlāk	اِسْتِمْلَاكْ	Ar.	*	Mülk satın almak ve akar ve mülk sahibi olmak.			
1823	istimlāl	اِسْتِمْلَالْ	Ar.	•	Usanmak ve canı sıkılmak.			
1824	istimnāʾ	اِسْتِمْنَآءْ	Ar.	•	Kendinden meni ihracına say etmek.			
1825	istimnā-i biʾl-yed	اِسْتِمْنَآءِ بِالْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup abazaya varmak denilen fi'l-i kabîhe ıtlak olunur.		Tıp	
1826	istimhāʾ	اِسْتِمْهَآءْ	Ar.	*	Düşmanın, tabur ve ordusunu bozmak.			
1827	istimhāl	اِسْتِمْهَالْ	Ar.	•	Mühlet ve meydan istemek.			
1828	istināḥa	اِسْتِنَاحَه	Ar.	*	Ağlamak, feryat ve figan etmek ve bağırmak.			
1829	istināḍ	اِسْتِنَادْ	Ar.	•	Sevinip dayanmak.			
1830	istināre	اِسْتِنَارَه	Ar.	•	Rûşen ve ziyadar olmak ve ziya veyahut ateş istemek.			

1831	istināme	اِسْتِنامه	Ar.	•	Yalandan uyur gibi bulunmak ve bir adama alışıp onunla karar ve ârâmiş bulmak.			
1832	istinān	اِسْتِنانْ	Ar.	*	Misvaklanmak ve dişlerini temizlemek.			
1833	istinbāʾ	اِسْتِنْبآء	Ar.	•	Sormak ve haber talep etmek.			
1834	āsten	آسْتَنْ	Far.	•	Esvap kolu, câme yeni.			
1835	istinbāṭ	اِسْتِنْباطْ	Ar.	∴	Hafi olan şeyi izhar eylemek ve müçtehit ve ya fakih içtihat ile ma'ânî ve ahkâm-ı hafiyye çıkarmak.			
1836	istināb	اِسْتِنابْ	Ar.	*	Niyabet talep etmek.			
1837	istintāc	اِسْتِنْتاجْ	Ar.	•	Netice çıkarmak ve encamını anlayıp bulmak.			
1838	istinşār	اِسْتِنْشارْ	Ar.	•	Tathîr için burna su çekip geri püskürmek.			
1839	istincāʾ	اِسْتِنْجآءْ	Ar.	∴	Kazâ-yı hâcetten sonra su ile mevki'-i tahâreti temizlemek ve bir adamdan maksudunu istihsal etmek.			
1840	istincāḥ	اِسْتِنْجاحْ	Ar.	•	Hacetin reva eylemesini birinden talep etmek.			
1841	istincād	اِسْتِنْجادْ	Ar.	•	Muavenet talep etmek.			
1842	istincās	اِسْتِنْجاسْ	Ar.	•	Bulaşmak ve bulaştırmak.			
1843	istinḥās	اِسْتِنْحاسْ	Ar.	•	Bir kelam veya bir haberi teftiş ve tefahhus ve tetkik ve tahkik etmek.			
1844	istinzāl	اِسْتِنْزالْ	Ar.	•	İndirmek ve tenzil etmek.			
1845	istinsāb	اِسْتِنْسابْ	Ar.	•	Nispet ve taalluku zikir veya sual etmek.			
1846	istinsāḫ	اِسْتِنْساخْ	Ar.	•	Nüsha edinmek ve aynını yazıp almak ve nesh ve iptalini talep etmek.			
1847	istinşād	اِسْتِنْشادْ	Ar.	•	Şiir okumasını bir kimseden talep etmek.			
1848	istinşāḳ	اِسْتِنْشاقْ	Ar.	•	Tathîr için burna su çekmek ve şiddetli koklamak.			
1849	istinṣār	اِسْتِنْصارْ	Ar.	∴	Yardım istemek ve sual eylemek.			
1850	istinṣāḥ	اِسْتِنْصاحْ	Ar.	•	Nasihat talep etmek.			
1851	istinṣāf	اِسْتِنْصافْ	Ar.	•	İbralaşmak, haklaşmak.			
1852	istinżāḥ	اِسْتِنْضاحْ	Ar.	•	Abdest aldıktan sonra avret yerine biraz su sürmek.			
1853	istinṭāḳ	اِسْتِنْطاقْ	Ar.	∴	Sormak, sual etmek ve ıs. nizâmiyyeden olup maznûnun aleyhten irtikâp olunan cürme dair söz almak.		Nizamiye	
1854	istinṭāḳ-nāme	اِسْتِنْطاقْنامه	Ar.	*	Maznûnun aleyhin irtikâp olunan cürme dair ifadesini havi olup müstantik tarafından tutulan varaka manasına ıs. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
1855	istinẓār	اِسْتِنْظارْ	Ar.	•	Mühlet istemek.			
1856	istinfār	اِسْتِنْفارْ	Ar.	•	Ürküp kaçmak ve ürkütüp kaçırmak, nefret ve ikrah etmek.			
1857	istinfāz	اِسْتِنْفازْ	Ar.	•	Kurtarmak, halas eylemek.			
1858	istinḳāẕ	اِسْتِنْقاذْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1859	istinḳāş	اِسْتِنْقاشْ	Ar.	•	Nakşetmek ve nakşedilmesini talep eylemek.			
1860	istinḳāṣ	اِسْتِنْقاصْ	Ar.	•	Pahasını aşağılatmaya say etmek.			

1861	istinḳāᶜ	اِسْتِنْقاغ	Ar.	⁎	Kaynar su ile haşlamak.			
1862	istinḳāh	اِسْتِنْقاهْ	Ar.	•	Fehim ve idrak etmek ve anlamak.			
1863	istinkāḥ	اِسْتِنْكاحْ	Ar.	•	Nikâh ile almak ve kendiye bir kadını ehil etmek.			
1864	istinkār	اِسْتِنْكارْ	Ar.	•	İnkâr etmek ve bilmemezlik göstermek ve bilmediği şeyi sormak.			
1865	istinkāf	اِسْتِنْكافْ	Ar.	∴	Kibir ve ta'azzum ve istikbâr etmek ve arlanmak ve i'râz edip yüz döndürmek ve vazgeçmek.			
1866	istinkāh	اِسْتِنْكاهْ	Ar.	•	Tetkik ve tecessüs etmek ve ağız koklamak.			
1867	istinhāc	اِسْتِنْهاجْ	Ar.	•	Birinin mesleğine uyup ona süluk etmek.			
1868	istinhār	اِسْتِنْهارْ	Ar.	⁎	Ayırmak ve aka aka yeri yataklandırmak.			
1869	istinhāż	اِسْتِنْهاضْ	Ar.	•	Bir husus için depretip kaldırmak.			
1870	istivāʾ	اِسْتِواْءْ	Ar.	•	Müsavat, temâsül ve itidal, istikamet ve karar, sübut, kemal, **hatt-ı istivâ**: kürre-i arz üzerinde mefrûz bir hatt-ı müstedîr olup kutupları dahi kutbeyn-i arz olarak mezkûr iki kutuptan buudu müsavi olduğundan kürre-i arzı beyne'l-kutbeyn tansîf eder bir da'ire-i uzmâdır ki arz-ı belde dahi hatt-ı mezbûrdan bed' ile iki kutba doğru tadat olunur.			
1871	üstüvār	اُسْتُوارْ	Far.	•	Muhkem, metîn, mutemet ve emin olan.			
1872	istihāl	اِسْتِهالْ	Ar.	•	İshal olup iç sürmek.			
1873	istihām	اِسْتِهامْ	Ar.	•	Ok vasıtasıyla tefeül etmek.			
1874	istihāte	اِسْتِهاتَه	Ar.	•	Hor ve hakir addetmek.			
1875	istihcān	اِسْتِهْجانْ	Ar.	•	Kabîh ve nâ-sezâ görmek.			
1876	istihdāʾ	اِسْتِهْداءْ	Ar.	•	Hidayet ve irşat talep etmek.			
1877	istihdāf	اِسْتِهْدافْ	Ar.	⁎	Hedef gibi karşıda dikilip durmak ve yükselip kalkmak.			
1878	istihzāʾ	اِسْتِهْزاءْ	Ar.	•	Zevklenip maskaraya almak.			
1879	istihlāk	اِسْتِهْلاكْ	Ar.	∴	Helak etmek ve bir mevcudu dağıtıp bitirmek ve sarf edip tüketmek.			
1880	istihlāl	اِسْتِهْلالْ	Ar.	•	Yeni ay gözleyip görmek ve kılıç kınından sıyrılıp gözükmek ve ibarede müradif ve mukaffa olan elfâzın irat olunması.			
1881	istihnāʾ	اِسْتِهْناءْ	Ar.	⁎	Yardım ve atiyye istemek.			
1882	istihnāᶜ	اِسْتِهْناغْ	Ar.	⁎	Cevaptan âciz ve fâtir ve münkesir olmak.			
1883	istihvāʾ	اِسْتِهْواءْ	Ar.	⁎	Hayran eylemek ve hevâ vü hevesine tabi olmak ve akıl dağılmak.			
1884	istiyāʾ	اِسْتِياءْ	Ar.	•	Sû-i harekette bulunmak ve halkın bed-mu'âmelesinden müteessir ve gam-nâk olmak.			
1885	istiyād	اِسْتِيادْ	Ar.	⁎	Bir kavmin şürefâsını esir etmek ve kavmin büyüğünden kız almak.			
1886	istiyār	اِسْتِيارْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin sîretiyle ahlaklanmak.			
1887	istiyās	اِسْتِياسْ	Ar.	•	Yeis ve nevmîdîye giriftar olmak.			
1888	istiyāḳ	اِسْتِياقْ	Ar.	•	Sürmek, sevk etmek.			

1889	istiyāk	اِسْتِياكْ	Ar.	•	Misvak kullanmak.			
1890	istiyām	اِسْتِيامْ	Ar.	*	Metaın pahasını yukarı çıkarmak ve bir şeyin pahasını sormak.			
1891	istʾībāʾ	اِسْتِيبآءْ	Ar.	*	Bir yeri vebalı ve fena ve havalı bulmak.			
1892	istʾībāl	اِسْتِيبالْ	Ar.	•	Vahametinden naşi havayı mizacına muvafık bulmak.			
1893	istʾīṣār	اِسْتِيثارْ	Ar.	•	Bir şeyi kendi nefsine hasır ve tahsis ile o şeyde yalnız ve münferit olmak.			
1894	istʾīṣāḳ	اِسْتِيثاقْ	Ar.	•	Birinden itimat olacak kefil ve senet almak.			
1895	istʾīcāb	اِسْتِيجابْ	Ar.	∴	Vacip ve hak addetmek ve istihkak.			
1896	istʾīc	اِسْتِيجْ	Ar.	*	Masura denilen şey.			
1897	istʾīcār	اِسْتِيجارْ	Ar.	•	Ücretle bir şeyin menfaatine nail ve malik olmak manasına ıs. fıkhiyyedendir ve kira ile tutmak.		Fıkıh	
1898	istʾīʾcār	اِسْتِئْجارْ	Ar.	•	Mühlet talep etmek.			
1899	istʾīcāz	اِسْتِيجازْ	Ar.	*	Yastığa eğreti dayanmak.			
1900	istʾīdāᶜ	اِسْتِيداعْ	Ar.	•	Bir malı emanet ve vedia olarak yanında alıkomak.			
1901	istʾīẕān	اِسْتِيذانْ	Ar.	•	Bir husus hakkında izin ve ruhsat istemek.			
1902	istʾīrād	اِسْتِيرادْ	Ar.	•	Mevride ihzar ve isal eylemek.			
1903	istʾīsāḫ	اِسْتِيساخْ	Ar.	*	Kirlenip paslanmak.			
1904	istʾīsār	اِسْتِيسارْ	Ar.	•	Kolaylanmak ve müheyya ve hazır ve amade kılmak.			
1905	istʾīsāᶜ	اِسْتِيساعْ	Ar.	•	İttisâ' ve vüsat bulmak, bollamak.			
1906	istʾīṣād	اِسْتِيصادْ	Ar.	*	Ağıl edinmek.			
1907	istʾīṣāl	اِسْتِيصالْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup bedenden kat ve ihracı murat olunan bir kıtayı yerinden ve kökünden koparmak manasındadır.		Tıp	
1908	istʾīżāḥ	اِسْتِيضاحْ	Ar.	•	Müphem bir şey hakkında şerh ve beyan ve izahat istemek.			
1909	istʾīżāᶜ	اِسْتِيضاعْ	Ar.	•	Pahasını eksiltmeye say etmek ve noksan paha ile istemek.			
1910	istʾīṭān	اِسْتِيطانْ	Ar.	•	Bir mahalli vatan ittihaz etmek ve orada tavattun etmek.			
1911	istʾīᶜāb	اِسْتِيعابْ	Ar.	•	Kapılmak, tutunmak ve zapt eylemek.			
1912	istʾīfāʾ	اِسْتِيفآءْ	Ar.	•	Medyundan hakkını tamamen almak ve kabz-ı rûh eylemek.			
1913	istʾīfād	اِسْتِيفادْ	Ar.	*	Bir şey pek yakın gelip çatmak.			
1914	istʾīfāḳ	اِسْتِيفاقْ	Ar.	•	Tevfik ve hidayet niyaz eylemek .			
1915	istʾīḳād	اِسْتِيقادْ	Ar.	•	Tutuşup yanmak ve ateşi alevlendirmek.			
1916	istʾīḳāẓ	اِسْتِيقاظْ	Ar.	•	Uykudan uyanmak.			
1917	istʾīḳāᶜ	اِسْتِيقاعْ	Ar.	*	Bir şeyin gelişinden, vehim ve endişeye giriftar eylemek.			
1918	istʾīḳāf	اِسْتِيقافْ	Ar.	*	Bir adamın vukufunu arzu etmek.			

1919	istiḳān	اِسْتِيقَانْ	Ar.	⁎	Bir şeyi layıkıyla bilmek.			
1920	istîlāʾ	اِسْتِيلَاءْ	Ar.	∴	Meydanın nihayetine baliğ olmak ve müstevli olmak ve zor ve kahır ile bir mahalli zapt etmek ve yed-i kahra geçirmek.			
1921	istîlād	اِسْتِيلَادْ	Ar.	•	Cariyeden olan çocuğu sair velet hukukuna kabul etmek.			
1922	istîmān	اِسْتِيمَانْ	Ar.	•	Emân istemek ve emin kılmak ve himaye talep etmek ve dâ'ire-i emn ü emâna dâhil olmak.			
1923	āstîn	آسْتِينْ	Far.	•	Esvap yeni, câme kolu.			
1924	istînās	اِسْتِينَاسْ	Ar.	•	Vahşiliği zail, alışık ve ünsiyetli olmak ve bir şey ile ünsiyet etmek.			
1925	istînāf	اِسْتِينَافْ	Ar.	∴	Yeniden bed' etmek ve ıs. nizâmiyyeden olup bidayet mahkemesinin verdiği hükmü beğenmeyerek onun mafevkindeki mahkemede tekrar rü'yet-i maslahat ile bidayet hükmünün feshini talep etmek manasındadır.		Nizamiye	
1926	istînāfen	اِسْتِينَافاً	Ar.	⁎	Is. nizâmiyyeden olup derece-i ahîrede olarak manasını mutazammındır.		Nizamiye	
1927	istîhāb	اِسْتِيهَابْ	Ar.	•	Bir şeyin hibe veya hediye olunmasını talep etmek.			
1928	istîhāl	اِسْتِيهَالْ	Ar.	•	Müstahak ve müstevcip olmak.			
1929	iscād	اِسْجَادْ	Ar.	•	Başını aşağı eğdirmek ve secde etmek.			
1930	iscāf	اِسْجَافْ	Ar.	⁎	Perdeyi salıvererek karanlık etmek.			
1931	escāᶜ	اَسْجَاعْ	Ar.	•	Seciler, mukaffa kelamlar.			
1932	iscāl	اِسْجَالْ	Ar.	∴	Terk ve teseyyüp ve ferâmûş etmek ve çok hayır sahibi olmak.			
1933	isḥār	اِسْحَارْ	Ar.	⁎	Seher vaktinde gezinmek.			
1934	esḥār	اَسْحَارْ	Ar.	•	Seherler, sabahlar.			
1935	isḥil	اِسْحِلْ	Ar.	⁎	Misvak ağacı.			
1936	esḥîye	اَسْحِيَه	Ar.	•	Sihâlar, mektup bağladıkları tirşeler.			
1937	isḥāṭ	اِسْحَاطْ	Ar.	•	Gücendirip darıltmak, iğzâb etmek.			
1938	isḥāl	اِسْحَالْ	Ar.	⁎	Tehir eylemek, geri bırakmak.			
1939	isḥān	اِسْحَانْ	Ar.	•	Kızdırmak, ısıtmak, sıcak eylemek.			
1940	isḥān-ı ᶜayn	اِسْحَانِ عَيْنْ	Ar.	•	Ağlatmak, göz kızartmak.			
1941	esḫā	اَسْحَى	Ar.	•	Ziyade sahî ve eli açık olan.			
1942	esḫiyāʾ	اَسْحِيَاءْ	Ar.	•	Sahîler, cömertler, eli açık olanlar.			
1943	esed	اَسَدْ	Ar.	•	Arslan, şîr ve gazanfer denilen hayvan ve burûc-ı isnâ aşerden Seretan ile Sünbüle beyninde vaki beşinci burç olup hareket-i seneviyyesi itibariyle şemsin mezkûr burca duhulü temmuzun dokuzunda vaki olur.			
1944	isdāʾ	اِسْدَاءْ	Ar.	⁎	Miyâne-i nâsı ıslah eylemek ve ihsan etmek.			
1945	esdād	اَسْدَادْ	Ar.	⁎	Seddin cemi.	cem		
1946	isdād	اِسْدَادْ	Ar.	•	Doğruyu istemek ve rast ve savâba dûş olmak.			

1947	esdāl	اَسْدَالْ	Ar.	•	Sidller, perdeler ve inciden yapılan gerdanlıklar.			
1948	isdāl	اِسْدَالْ	Ar.	•	Bir şeyi perde misilli aşağı indirip sarkıtmak.			
1949	esidde	اَسِدَّه	Ar.	•	Ayıplar, nakisalar, kusurlar.			
1950	eser	اَسَرْ	Ar.	•	Muhkem bağlamak, takviye vermek ve esir etmek.			
1951	üsr	اُسرْ	Ar.	•	Bol tutulmak ve tespih ağacı.			
1952	isrāʾ	اِسْرَآءْ	Ar.	•	Yürütmek, göndermek, irsal etmek ve tesyîr eylemek.			
1953	üserā	اُسَرا	Ar.	•	Esirler, tutsaklar.			
1954	isrār	اِسْرارْ	Ar.	•	Ketm-i esrâr eylemek ve hafi tutmak ve gizlemek.			
1955	isrāᶜ	اِسْراعْ	Ar.	•	Sürat etmek ve çabuklandırmak.			
1956	isrāf	اِسْرافْ	Ar.	•	Lüzumsuz yere malını sarf ve istihlâk eylemek.			
1957	İsrāfîl	اِسْرافيلْ	Ar.	*	Melâ'ike-i izâmdan nefh-i sûra memur bir melek ismidir.			
1958	İsrāʾîl	اِسْرآئيلْ	Ar.	*	Yakup aleyhi's-selâmın lakab-ı âlîsidir.			
1959	üsrüb	اُسْرُبْ	Ar.	•	Kurşun denilen maden, rasâs.			
1960	esirre	اَسِرَّه	Ar.	•	Milletin belli başlı olanları.			
1961	esraᶜ	اَسْرَعْ	Ar.	•	Ziyade seri ve çabuk olan.			
1962	esrā	اَسْرى	Ar.	•	Esirler, tutsaklar.			
1963	esṭār	اَسْطارْ	Ar.	•	Satırlar, çiziler ve yazılar, sıralar.			
1964	isṭār	اِسْطارْ	Ar.	*	Yazmak, tahrir etmek.			
1965	isṭāre	اِسْطارَه	Ar.	•	Hikâye, fıkra, kıssa.			
1966	isṭabl	اِسْطَبْل	Ar.	•	Ahır, hayvan tavlası.			
1967	usṭurlāb	اُسْطُرْلابْ	Ar.	•	Ezmine-i kadîmede şemsin ahz-ı irtifâ'ı için kullanılmış bir nev âlet-i rasat.			
1968	üsṭuvān	اُسْطُوانْ	Ar.	•	Yüksek boylu, yüce olan.			
1969	üsṭuvāne	اُسْطُوانَه	Ar.	∴	Direk ve amut ve ıs. hendesiyyeden olup vaz'-ı aslîsine muvazi muvazi olarak bir dairenin hatt-ı müstakîm üzere hareketinden mütehaddis cism-i üstüvânî.		Hendese	
1970	isᶜāʾ	اِسْعاءْ	Ar.	∴	Bir adamın hacetini reva kılmak ve ehl-i kesb etmek.			
1971	isᶜād	اِسْعادْ	Ar.	∴	Saadetli kılmak, mübarek eylemek ve ianet etmek.			
1972	esᶜār	اَسْعارْ	Ar.	•	Si'rler, fey'ler, fiyat.			
1973	isᶜār	اِسْعارْ	Ar.	*	Narh komak ve narh-ı mu'ayyen üzere rayiçle mal alıp satmak ve ateşi alevlendirmek.			
1974	isᶜaṭ	اِسْعاطْ	Ar.	*	Burna enfiye veya deva çekmek ve bir şeyi tarif ve talimde mübalağa ve im'ân eylemek.			
1975	isᶜāf	اِسْعافْ	Ar.	∴	Bir adamın işini bitirmek ve bir şey gelip çatmak ve bir şey kolayına gelmek ve vatanına gelip konmak.			
1976	esᶜad	اَسْعَدْ	Ar.	∴	Ziyade sa'îd ve saadetli olan ve uyuza mümasil bir illet.			

1977	esʿar	اَسْعَرْ	Ar.	*	Zayıf ve nahif adam ve narh veren.			
1978	esef	اَسَفْ	Ar.	∴	Hüzün, keder, teessüf ve mahzun olmak ve darılmak.			
1979	üsefāʾ	اُسَفَآءْ	Ar.	•	Esîf ve müteessif olanlar.			
1980	esfār	اَسْفَارْ	Ar.	•	Yükler, seferler, yola gidişler, büyük kitaplar.			
1981	isfār	اِسْفَارْ	Ar.	∴	Cenk ve cidal şiddet bulmak ve sabah yeri açılıp aydınlanmak.			
1982	isfāf	اِسْفَافْ	Ar.	*	Yara üzerine ilaç ekmek ve dikkatle nazar etmek ve edna şey arkasına düşmek.			
1983	isfānāḫ	اِسْفَانَاخْ	Ar.	*	Ispanak dedikleri cüz'-i hâmızî ve uzun yapraklı sebze.			
1984	esfaḥ	اَسْفَحْ	Ar.	*	Başın ön tarafı kel olan kimse.			
1985	esfel	اَسْفَلْ	Ar.	•	Pek bayağı ve alçak olan şey ve ziyade aşağı olan.			
1986	esfelü'l-mebĭż	اَسْفَلُ الْمَبِيضْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kable't-telkîh, çekirdeklerin aslı olan yumurtacıkları havi, mebiz denilen ve bir çiçekte meyveyi husule getiren kıtadan ke's, tüveyç, uzv-ı tezkîr ve te'nîsten ibaret halakât-ı zehriyye irtikâzının aşağı olması hâline denilir.		Nebatat	
1987	isfenc	اِسْفَنجْ	Ar.	*	Sünger denilen malum, delikli delikli ve suyu emmeye kabiliyetli olan şey ki bir nev deniz hayvanının meskenidir.			
1988	üsfunṭ	اُسْفُنْط	Ar.	*	Müselles dedikleri bir nev meşrubat, bu kelime mu'arrebdir.			
1989	isfehsālār	اِسْفَهْسَالَارْ	Far.	•	Serasker, başbuğ.			
1990	isfĭdāc	اِسْفِيدَاجْ	Ar.	•	Üstübeç denilen malum beyaz ve ağır toprak, boya.			
1991	isḳāʾ	اِسْقَآءْ	Ar.	•	Sulamak, su vermek.			
1992	isḳāṭ	اِسْقَاطْ	Ar.	•	Düşürmek ve düşük ve kelamda zelle ve hata etmek ve izmâr olunan sırrın istihracına say etmek ve iptal eylemek.			
1993	isḳāṭ-ı cenĭn	اِسْقَاطِ جَنِينْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup vaz'-ı haml zamanı hulul etmeden evvel itlaf maksadıyla çocuk düşürmeye ıtlak olunur.		Tıp	
1994	esḳām	اَسْقَامْ	Ar.	•	Sakamlar, marazlar, illetler.			
1995	iskāb	اِسْكَابْ	Ar.	*	Pabuççu, ayakkabı yapıcı.			
1996	iskāt	اِسْكَاتْ	Ar.	•	Susturmak, sükût ettirmek.			
1997	iskār	اِسْكَارْ	Ar.	•	Sarhoş ve sekrân eylemek.			
1998	iskān	اِسْكَانْ	Ar.	∴	Sakin etmek ve bir mahalli mesken ittihaz edip oturmak ve bir adamı miskin etmek ve fakr u fâka ile hareketten kalıp miskin olmak.			
1999	üskübe	اُسْكُبَه	Ar.	*	Kapının alt eşiği.			
2000	esker	اَسْكَرْ	Ar.	•	Ziyade mest ve sekrân ve sarhoş olan.			
2001	esken	اَسْكَنْ	Ar.	•	Ziyade sakin ve uslu ve mahviyetli.			
2002	iskence	اِسْكَنْجَه	Far.	•	Evâ'ilde mahpus ve mücrimlere edilen eziyet.			
2003	esel	اَسَلْ	Ar.	*	Şekilde gösterildiği veçhile hezaren denilen nebattır ki bundan baston ve emsali şeyler imal olunur ve bu nebat kırılmayarak iki tarafa eğilip bükülür vesair saz nevinden nebata ve dikenli ağaca dahi ıtlak olunur.			+

2004	islāʾ	اِسْلاَءْ	Ar.	•	Teselli vermek.			
2005	islāb	اِسْلاَبْ	Ar.	•	Selbetmek ve kapıp getirmek.			
2006	islāf	اِسْلاَفْ	Ar.	∴	Tesviye-i zemîn etmek ve selem tarikiyle peşin akçe vermek.			
2007	eslāf	اَسْلاَفْ	Ar.	•	Selefler, geçmiş zamanda dünyaya gelen adamlar ve ehl-i ma'ârif ve menâsıbdan geçmiş zamanda isbât-ı vücûd edenler.			
2008	islāk	اِسْلاَكْ	Ar.	•	İthal etmek ve içeri sokmak.			
2009	islāl	اِسْلاَلْ	Ar.	∴	Sıyırıp çıkarmak, sell etmek ve verem illetine uğramak.			
2010	İslām	اِسْلاَمْ	Ar.	•	Müslüman olmak ve mefhar-ı enâm Muhammed sallallâhu teâlâ aleyhi ve selem hazretlerine bi'l-vahy izhar ve işar olunan hakâyık ve akâyidden mü'ellef ve mürettep olan dîn-i mübîni kemaliyle tanımak ve kabul etmek ve o zât-ı nübüvvet-pervere inkıyat ve itaat etmek.			
2011	esliḥa	اَسْلِحَه	Ar.	•	Silahlar ve cenk ve muharebe edevat ve âlâtı.			
2012	eslem	اَسْلَمْ	Ar.	•	Ziyade selim ve itaatli ve elverişli ve yararlı olan.			
2013	üslūb	اُسْلُوبْ	Ar.	∴	Dizmek ve tarz ve tarik ve minval ve suret.			
2014	üslūfe	اُسْلُوفَه	Ar.	∗	Bacanahlık, bacanaklık yani iki kız karındaş kocalarının birbirine olan taalluk ve münasebetleri.			
2015	esliyy	اَسْلِىّ	Ar.	•	Tekellümde lisan ucuyla teşkil ve telaffuz olunan harfin vasfıdır.			
2016	ism	اِسمْ	Ar.	•	Ad, nam ve hissî ve gerek manevi olan mevcudattan birini zihne izhar ve ihzar için müstamel lafız.			
2017	esmāʾ	اَسْمَآءْ	Ar.	•	İsimler, adlar, namlar.			
2018	ismāʾ	اِسْمَآءْ	Ar.	•	Yükseltmek ve isim komak.			
2019	ismāt	اِسْمَاتْ	Ar.	∗	Bir kimseyi düşmanının kederiyle mesrur etmek.			
2020	ismāḥ	اِسْمَاحْ	Ar.	•	Civanmert ve sahî olmak ve serkeş iken ram ve münkâd ve muti olmak.			
2021	esmār	اَسْمَارْ	Ar.	•	Semerler, akşam sohbetleri.			
2022	ismār	اِسْمَارْ	Ar.	•	Mıhlamak, çivilemek.			
2023	ismāṭ	اِسْمَاطْ	Ar.	∗	Sükût eylemek.			
2024	ismāʿ	اِسْمَاعْ	Ar.	•	İşittirmek, istimâ' ettirmek.			
2025	āsumān	آسُمَانْ	Far.	•	Sema, gökyüzü.			
2026	āsumāne	آسُمَانَه	Far.	•	Oda tavanı.			
2027	āsumānî	آسُمَانى	Far.	•	Mavi ve gök renginde olan.			
2028	esmaḥ	اَسْمَحْ	Ar.	•	Ziyade semih ve sahî ve civanmert olan.			
2029	esmer	اَسْمَرْ	Ar.	•	Buğday renginde, kara yağız yani karaya mail biraz sarıya çalar renkli kimse.			
2030	esmā	اَسْمَى	Ar.	•	Ziyade sâmî ve refî' ve yüksek olan.			
2031	ismîrār	اِسْمِيرَارْ	Ar.	•	Esmer ve kara yağız olmak.			
2032	esen	اَسَنْ	Ar.	∗	Suyun levn ve ta'mı bozulmak ve kuyuya giren adam bayılmak.			

2033	esenn	اَسَنْ	Ar.	∗	Sair kimselerden yaşlı olan.			
2034	isin	اِسِنْ	Ar.	∗	Bakiyye-i kuvvet.			
2035	isnāʾ	اِسْنَآءْ	Ar.	∴	Yukarı kaldırmak, yükseltmek ve bir sene bir mahalde meks ve ikamet eylemek.			
2036	esnād	اَسْنَادْ	Ar.	•	Senetler, hüccetler, temessükler.			
2037	isnād	اِسْنَادْ	Ar.	•	Bir nesneye bir şey dayamak ve bir adamı dağa çıkarmak ve bir kelam ve haberi bir adama nispet etmek.			
2038	esnān	اَسْنَانْ	Ar.	∴	Sinler, dişler, dendânlar ve yaşlar ve mızraklar, temrinler ve çürümüş ağaç kökleri ve ıs. tıbbiyyeden olup insanın zamân-ı vilâdetinden hîn-i mevtine kadar sîret-i uzviyyesinde te'âkub eden ezmine-i muhtelifeye yani tufûliyyet, sabâvet, şebâbet, kühûlet, şeyhûhet denilen zamanlara ıtlak olunur.		Tıp	
2039	isnān	اِسْنَانْ	Ar.	∗	Pek ihtiyar olmak ve diş çıkarmak ve dişlenmek, dişlendirmek.			
2040	esnaᶜ	اَسْنَعْ	Ar.	∗	Efdal ve uzun ve bülend ve ali şey.			
2041	isvāʾ	اِسْوَآءْ	Ar.	∗	Bir şeyi âhere muadil etmek ve bir adamı muktedâ bih ittihaz eylemek ve doğrultmak ve terk eylemek.			
2042	isvāġ	اِسْوَاغْ	Ar.	∗	İkiz doğmak.			
2043	esvāḳ	اَسْوَاقْ	Ar.	•	Çarşılar, sûklar.			
2044	esved	اَسْوَدْ	Ar.	•	Ziyade siyah ve kara renginde olan.			
2045	āsūd	آسُودْ	Far.	•	Rahat ve asayiş üzere olmak.			
2046	isvidād	اِسْوِدَادْ	Ar.	•	Kararmak, siyahlanmak.			
2047	āsūdegī̈	آسُودَگی	Far.	•	Rahat, huzur, ârâm.			
2048	āsūde	آسُودَه	Far.	•	Rahat ve huzurda olan ve gailesiz.			
2049	āsūf	آسُوفْ	Ar.	•	Müteessif ve kederli ve mağmum olan.			
2050	üsvet	اُسْوَةْ	Ar.	∗	Muktedâ bih olan adam ve tabîb-i ma'nevî makamında olan yâr-i sâdık ve dert ortağı.			
2051	ishāb	اِسْهَابْ	Ar.	∴	Çok söylemek, güzellik ve hırs ve tamah hususunda ifrat edip kanaat etmemek, aşk veya bir arızadan levn mütegayyir olmak.			
2052	ishād	اِسْهَادْ	Ar.	∗	Hamile, sıkıntı ve zahmet ile vaz'-ı haml etmek.			
2053	ishār	اِسْهَارْ	Ar.	•	Gece uyumayıp uyanık ve teyakkuz ve agâhî üzere durmak.			
2054	ishāl	اِسْهَالْ	Ar.	∴	Huduttan ziyade amel etmek ve yüreği sürmek ve ıs. tıbbiyyeden olup ince bağırsakların iltihabından hasıl olan mülâyemet-i tabî'ata denilir ve düz ve mülayim bir yere varmak.		Tıp	
2055	eshām	اَسْهَامْ	Ar.	•	Sehimler, oklar, tîrler ve iratlar ve hisseler ve ıs. hendesiyyeden olup kavs-ı zâviye sehmleri ki tamâm-ı ceyb ile nısf-ı kutr beyninde vaki olan tefâzula denilir.		Hendese	
2056	eshel	اَسْهَلْ	Ar.	•	Ziyade suhuletli ve âsân ve ziyade kolay olan.			
2057	āsī̈	آسی	Ar.	•	Mahzun ve gam-nâk olan.			
2058	āsiyā	آسِیا	Far.	•	Değirmen, mithan, hububatı un gibi ufalayan şey.			
2059	āsiyāb	آسِیابْ	Far.	•	Su değirmeni ki su ile döner.			
2060	āsiyā-bād	آسِیا بَادْ	Far.	•	Şekilde olduğu veçhile yel değirmenine ıtlak olunur.			+

2061	āsiyā-bān	آسِيا بَانْ	Far.	•	Değirmenci, tahhân.			
2062	esyāf	اَسْيَافْ	Ar.	∴	Seyfler, kılıçlar, tîğler, şimşirler ve güruhlar, bölükler.			
2063	āsīb	آسِيبْ	Far.	•	Tesâdüm, müsademe ve çatmak ve renc, âzâr, incinme, meşakkat.			
2064	esīr	اَسِيرْ	Ar.	•	Tutsak yani muharebede galip tarafın eline düşüp fürûht için pazara götürülen köle veya cariye.			
2065	esīs	اَسِيسْ	Ar.	∴	Asıl ve mebnâ ve ivaz ve bedel ve mükâfat için verilen şey.			
2066	esīf	اَسِيفْ	Ar.	∴	Müteessif, mükedder, gam-nâk ve mağmum olan ve pirifâni ve kalbi rikkatli ve nahîfü'l-vücûd olan.			
2067	esīl	اَسِيلْ	Ar.	•	Çubuk gibi düz ve doğru ve hem-vâr olan.			
2068	āsīme	آسِيمَه	Far.	•	Deli divane ve mağşuş ve mecnun olan.			
2069	āş	آشْ	Far.	•	Taam ve yiyecek nesne ve kût ve gıda.			
2070	īşābe	اِشَابَه	Ar.	*	Saç ve sakal ağarmak.			
2071	üşābe	اُشَابَه	Ar.	*	Karışık olmak ve nesebi karışık kişi ve ecnâs-ı muhtelifeden mürekkep cemaat ve haram kazanç.			
2072	işāḥa	اِشَاحَه	Ar.	•	Bir hususta cidd ü sa'y ve ikdam eylemek.			
2073	işādet	اِشَادَةْ	Ar.	•	Kaybolan nesneyi nida ile tarif etmek ve insanı alenen methüsena etmek veyahut zem ve takbih eylemek.			
2074	īşāret	اِشَارَتْ	Ar.	•	Tayin ve tefrik için istimal olunan alamet ve emretmek ve tefehhüm zımnında edilen hareket-i a'zâ yani el, göz, kaş ve ağız ile bir şeyi göstermek.			
2075	işāᶜa	اِشَاعَه	Ar.	•	Şayi ve faş eylemek ve duyurmak ve keşfeylemek.			
2076	eşāfī	اَشَافِى	Ar.	•	Ziyade şifa veren, deva ve ilaçlar.			
2077	āşām	آشَامْ	Far.	•	İçici, şârib ve şürb eden.			
2078	eşʾem	اَشْأَمْ	Ar.	•	Ziyade şeametli ve uğursuz olan.			
2079	āşāmende	اَشَامَنْدَه	Far.	•	İçici, şârib, şürb eden.			
2080	eşāʾim	اَشَائِمْ	Ar.	•	Eş'âmlar, ziyade şeametli ve uğursuz olanlar.			
2081	eşbāḥ	اَشْبَاحْ	Ar.	•	Şebahlar, cisimler, cesetler, vücutlar.			
2082	işbāᶜ	اِشْبَاعْ	Ar.	•	Doyurmak, açlığı azaltmak ve ıs. tıbbiyyeden olup suyun toz şeker ve emsali şeyleri, bir dereceye kadar eritip de bunlar ziyade olunca eritemeyip aynıyla su derununda kalması gibi bir maddenin kuvve-i tahammüliyyesinin zevaline ıtlak olunur.		Tıp	
2083	işbāl	اِشْبَالْ	Ar.	∴	Bir kimseye mihribânlık ve yaverlik eylemek ve hatun kocasının vefatından sonra evladına şefkatten, ere varmayıp onlar üzerine kıyam ve me'ûnetlerine sabır ve ihtimam eylemek.			
2084	eşbāh	اَشْبَاهْ	Ar.	•	Şibhler, misiller, nazirler.			
2085	işbāh	اِشْبَاهْ	Ar.	*	Benzemek ve birine arz-ı muhabbet ve dostî eylemek.			
2086	eşbe	اَشْبَه	Ar.	•	Ziyade şüphe ve müşâbehe ve benzer ve ziyade şüpheli ve müşkül olan.			
2087	āşpüz	آشْپُزْ	Far.	•	Yemek pişirici, aşçı, tabbâh.			
2088	iştāt	اِشْتَاتْ	Ar.	*	Dağıtmak, perişan etmek.			

2089	iştibāk	اِشْتِباكْ	Ar.	∴	Karışık ve pîçîde ve şûrîde olmak ve zahir olmak.			
2090	iştibāh	اِشْتِباهْ	Ar.	•	Şek ve şüphe, reyb ve irtiyâb etmek ve kolay fark olunmaz derecede benzemek.			
2091	iştitāt	اِشْتِتاتْ	Ar.	•	Dağılmak, perişan olmak.			
2092	iştidād	اِشْتِدادْ	Ar.	•	Kesb-i şiddet eylemek ve ziyade sert ve katı olmak.			
2093	üştür	اُشْتُرْ	Far.	•	Deve, cemel, ibil.			
2094	iştirāʾ	اِشْتِراءْ	Ar.	∴	Mübayaa etmek, satın almak, harîdâr ve bir şeyi terk ile âher şeyi temessük etmek.			
2095	iştirāṭ	اِشْتِراطْ	Ar.	•	Şart etmek ve şart ve şürûta bağlamak.			
2096	iştirāk	اِشْتِراكْ	Ar.	•	Ortak olmak ve ortaklık etmek.			
2097	üştür-bān	اُشْتُرْبانْ	Far.	•	Deveci, cemmâl.			
2098	üştürgāv	اُشْتُرْگاوْ	Far.	•	Zürafa denilen hayvan.			
2099	üştürgāv-pelenk	اُشْتُرْ گاوْ پَلَنگْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2100	üştür-murġ	اُشْتُرْ مُرغْ	Far.	•	Deve kuşu.			
2101	iştiṭāṭ	اِشْتِطاطْ	Ar.	•	Nakz-ı adâlet edip hükümde vesair şeyde eziyet eylemek.			
2102	iştiʿāl	اِشْتِعالْ	Ar.	•	Şualanmak, alevlenmek, yalınlanmak.			
2103	iştiġāl	اِشْتِغالْ	Ar.	•	Meşgul olmak ve işi gücü olmak ve uğraşmak.			
2104	iştifāʾ	اِشْتِفاءْ	Ar.	•	Afiyet ve şifa bulmak ve kesb-i şifâ eylemek ve şifâ-pezîr olmak.			
2105	iştiḳāḳ	اِشْتِقاقْ	Ar.	∴	Bir kelimeden diğer kelimeyi çıkarmak ve yazılmış bir şeyin bir şıkkını almak ve çatallaşmak, müteferri' olmak .			
2106	iştikāʾ	اِشْتِكاءْ	Ar.	•	Şikâyet ve teşekkî etmek, izhâr-ı hüzn ve ihbâr-ı hâl etmek.			
2107	iştilāʾ	اِشْتِلاءْ	Ar.	*	Müzayakadan halas etmek için bir adamı çağırmak.			
2108	iştimāl	اِشْتِمالْ	Ar.	∴	Kaplamak, ihata etmek ve sarılıp örtünmek ve bürünmek.			
2109	iştimām	اِشْتِمامْ	Ar.	•	Şem etmek, gereği gibi koklamak.			
2110	iştihāʾ	اِشْتِهاءْ	Ar.	•	Arzu etmek ve istek, meyl-i haz.			
2111	iştihāb	اِشْتِهابْ	Ar.	•	Ağarmak ve beyazlanmak ve kırlanmak.			
2112	iştihār	اِشْتِهارْ	Ar.	•	Şöhretlenmek, şöhret bulmak ve meşhur olmak.			
2113	āştī	آشْتى	Far.	•	Barışıklık ve sulh ve salah.			
2114	iştiyāḳ	اِشْتِياقْ	Ar.	•	Gönül çekip ârzû-mend ve müştak olmak ve göreceği gelmek.			
2115	iştiyāl	اِشْتِيالْ	Ar.	*	Seb ve âzâr ederek şer-gîr ve musallat olmak.			
2116	eşecc	اَشَجّْ	Ar.	*	Alnı yarılmış adam ve çadıruşağı denilen bir nev zamk-ı râtincî.			
2117	işcāʾ	اِشْجاءْ	Ar.	•	Mağlup ve makhûr eylemek ve gam ve keder ve hüzne uğramak.			
2118	eşcār	اَشْجارْ	Ar.	•	Şecerler, ağaçlar, dırahtlar.			

2119	işcār	اِشْجَارْ	Ar.	∗	Ağaç yetiştirmek.			
2120	işcāẕ	اِشْجَاذْ	Ar.	•	Mihnete giriftar eylemek.			
2121	eşcān	اَشْجَانْ	Ar.	•	Hümûm ve gumûm ve kederler, şecenler.			
2122	işcān	اِشْجَانْ	Ar.	∗	Mahzun ve mükedder eylemek.			
2123	eşcer	اَشْجَرْ	Ar.	•	Ağacı ve ormanı çok ve dıraht-âver olan mahal.			
2124	eşcaᶜ	اَشْجَعْ	Ar.	∴	Ziyade şeci ve cesur ve şecaatli olan ve hafîfü't-tab' olan.			
2125	eşciᶜa	اَشْجِعَه	Ar.	•	Şeci ve cesur olanlar.			
2126	işcāẕ	اِشْجَاذْ	Ar.	∗	Keskin eylemek ve bilemek.			
2127	işḫāṣ	اِشْخَاصْ	Ar.	∗	Yormak ve mekânından bir kimseyi ayırmak.			
2128	işḫān	اِشْخَانْ	Ar.	•	Doldurmak ve ağlamaya hazır olmak.			
2129	işḫās	اِشْخَاسْ	Ar.	•	Fasıl ve zemmetmek ve nahoş söz söylemek.			
2130	işḫāṣ	اِشْخَاصْ	Ar.	∗	İzaç eylemek ve fasl u gıybet etmek.			
2131	eşḫāṣ	اَشْخَاصْ	Ar.	•	Şahıslar, adamlar, kimseler.			
2132	eşedd	اَشَدّ	Ar.	•	Ziyade şedit ve muhkem ve sert olan.			
2133	iştikāʾ-i ᶜani'l-ḥukkām	اِشْتِكَآء عَنِ الْحُكَّامْ	Ar.	∗	Bir davada tarafeynden birine mahkemenin reis ve azasından biri veya birkaçı veya mecmuu tarafından kasten edilen gadir ve zulümden şikâyet manasına ıs. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
2134	eşüdd	اَشُدّ	Ar.	∗	Kemâl-i kuvvet ve akıl ve mertebe-i bülûğ-ı ricâl.			
2135	işdāʾ	اِشْدَآءْ	Ar.	∗	Fenn-i mûsîkîde mahir ve usûl-âşinâ olmak.			
2136	eşiddāʾ	اِشِدَّآءْ	Ar.	•	Şedit ve sert ve kaviler.			
2137	işẕāẕ	اِشْذَاذْ	Ar.	∗	Bir şeyi uzak kılmak ve nadir ve gayr-ı muttarid söz söylemek ve bertaraf eylemek.			
2138	eşerr	اَشَرّ	Ar.	•	Ziyade şerir ve şer sahibi olan ve şirreti ziyade.			
2139	eşirrāʾ	اِشِرَّآءْ	Ar.	•	Şer ve şirret ehilleri ve şerir olanlar.			
2140	işrāʾ	اِشْرَآءْ	Ar.	•	Halkı birbirine düşürmek.			
2141	eşrār	اَشْرَارْ	Ar.	•	Kötü şeyler, şerler, belalar, bî-rağbet nesneler, şerirler, şer ve şirret ehilleri.			
2142	işrāb	اِشْرَابْ	Ar.	•	İçirmek, suvarmak, içecek vermek ve beyan ve takrir ve ifade eylemek.			
2143	işrār	اِشْرَارْ	Ar.	∗	Şerre nispet eylemek, izhar eylemek.			
2144	eşrāṭ	اَشْرَاطْ	Ar.	•	Şartlar, nişanlar, alametler.			
2145	eşrāf	اَشْرَافْ	Ar.	•	Şerifler, muhterem ve muteberler, fahr-i enâm Muhammed Mustafa (s.a.v.) hazretlerinin âl ve zürriyetinden olan zatlar ve şerîfeler ve künküreler (nakîbü'l-eşrâf) âl-i peygamberin defterini tutan, ahvâl-i sâ'iresinin zapturaptına memur olan zat.			
2146	eşrāᶜ	اِشْرَاعْ	Ar.	∗	Yolu açık ve vazıh eylemek ve bir kimse üzerine mızrak doğrultmak, Ar. ∗ yüksek yere çıkmak ve bir şeye üst tarafından bakıp muttali olmak ve merhamet eylemek.			
2147	işrāḳ	اِشْرَاقْ	Ar.	•	Rûşen ve münevver kılmak ve güneşlik mahalle dâhil olmak ve güneş doğmak.			

2148	eşrāk	اَشْراكْ	Ar.	•	Şirkler, küfürler, şerikler, ortaklar.			
2149	işrāk	اِشْراكْ	Ar.	•	Vâhid-i hakîkî olan zât-ı ecel ve âlâ hazretlerine şerik isnat etmek ve bu zu'm-ı bâtılda bulunmak.			
2150	eşrem	اَشْرَمْ	Ar.	*	Burnu kesilmiş adam.			
2151	eşrübe	اَشْرِبَه	Ar.	*	Şürbler, içilecek şeyler.			
2152	eşriᶜa	اَشْرِعَه	Ar.	•	Şirâ'lar, yelkenler ve bâd-bânlar.			
2153	eşref	اَشْرَفْ	Ar.	•	Ziyade şerif ve muhterem olan.			
2154	işṭāṭ	اِشْطاطْ	Ar.	∴	Nakz-ı adâlet edip hükümde cevreylemek ve bir şeye değer-bahâsından ziyade istemek ve talepte mübalağa ve im'ân eylemek.			
2155	eşẓāẓ	اَشْظاظْ	Ar.	*	Yarılmış ağaç parçaları ve yongalar.			
2156	işẓāẓ	اِشْظاظْ	Ar.	*	Nâsı dağıtmak.			
2157	işᶜāb	اِشْعابْ	Ar.	•	Firâk-ı ebedî ile ayrılmak ve ölmek ve vefat etmek.			
2158	eşᶜār	اَشْعارْ	Ar.	•	Şiirler, manzum ve mevzun kelamlar.			
2159	işᶜār	اِشْعارْ	Ar.	•	Anlatmak, bildirmek.			
2160	işᶜāᶜ	اِشْعاعْ	Ar.	•	Dağıtmak ve afaka güneş gibi neşr-i pertev eylemek.			
2161	işᶜāl	اِشْعالْ	Ar.	•	Şulelendirmek, alevlendirmek.			
2162	eşᶜab	اَشْعَبْ	Ar.	•	Meşhur bir tamahkârın ismi.			
2163	eşᶜar	اَشْعَرْ	Ar.	∴	Âlâ şair ve ziyade akıl ve şuur sahibi olan ve ıs. tıbbiyyeden olup kıllı ve tüylü olan manasınadır.		Tıp	
2164	eşiᶜᶜa	اِشِعَّه	Ar.	•	Şualar, pertevler.			
2165	eşġāl	اَشْغالْ	Ar.	•	Şugllar, meşguliyetler ve işler güçler.			
2166	işġāl	اِشْغالْ	Ar.	•	Başına iş çıkarmak ve bir şeyi veya bir adamı meşgul kılmak.			
2167	eşġal	اَشْغَلْ	Ar.	•	İşi gücü ziyade olan ve ziyade meşgul olan.			
2168	işfāʾ	اِشْفاءْ	Ar.	•	Hasta olana şifa verecek ilaç ve deva vermek ve mariz için şifa talep eylemek ve pek karîb ve kenar veya havalisinde olmak ve dokunmak.			
2169	eşfāḳ	اَشْفاقْ	Ar.	•	Şefkatler ve merhametler ve akşam kızıllıkları ve havfa karışan inayetler.			
2170	işfāḳ	اِشْفاقْ	Ar.	∴	Şefkat ve inayet etmek ve muhabbet eylemek ve azaltmak ve sakınmak ve korkmak.			
2171	āşüftegī	آشُفْتَگی	Far.	•	Akıl-hîrelik ve divanelik ve açık meşreplik.			
2172	āşüfte	آشُفْتَه	Far.	•	Akıl-hîre, serâsîme ve divane ve açık meşrep olan.			
2173	eşfā	اَشْفى	Ar.	•	Def'-i emrâza ziyade nafi ve şifâ-bahş olan.			
2174	işḳāʾ	اِشْقاءْ	Ar.	∴	İdbâra düşürmek ve bedbaht ve şaki kılmak ve saç ve sakal ağarmak.			
2175	eşḳar	اَشْقَرْ	Ar.	•	Al renginde olan ve al at.			
2176	eşḳiyāʾ	اَشْقِياءْ	Ar.	•	Şakiler ve şekavet ve dağda hırsızlık edenler ve mahzûller ve habisler.			
2177	eşk	اَشكْ	Far.	•	Gözyaşı ve dem'.			

2178	işkāʾ	اِشْكَاءْ	Ar.	•	Şikâyet ve teşekkî ettirmek ve itham etmek ve mâl-ı mağsûbu istirdat ve ahz-ı intikâm etmek ve şikâyeti izale etmek.			
2179	āşikār	آشِكَارْ	Far.	•	Celi ve ayan ve rûşen ve müstebân olan.			
2180	āşikāre	اِشِكَارَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2181	işkāᶜ	اِشْكَاعْ	Ar.	•	Darıltmak, gücendirmek ve sıkıntıya düçar etmek ve melul eylemek ve melamet vermek.			
2182	eşkāl	اَشْكَالْ	Ar.	•	Şekiller, resimler, biçimler ve heyetler ve şüpheli ve mültebis ve müştebih olan husûsât.			
2183	işkāl	اِشْكَالْ	Ar.	•	Müşkülata düçar eylemek ve müştebih ve mültebis olmak ve hâl ve cevabı asîr olmak ve hurufata nokta ve hareke komak.			
2184	eşk-bār	اَشْكْبَارْ	Far.	•	Gözyaşı yağdırıcı ve ağlayıcı olan.			
2185	eşk-rīz	اَشكْرِيزْ	Far.	•	Gözyaşı dökücü ve ağlar olan.			
2186	eşk-i şīrīn	اَشْكِ شِيرِينْ	Far.	∗	Sevinerek ağlama.			
2187	eşkel	اَشْكَلْ	Ar.	•	Ziyade müşkül ve şüpheli ve mültebis olan.			
2188	işkil	اِشْكِلْ	Far.	•	Sağ eli ve sol ayağı beyaz olan at ve hile ve tezvir.			
2189	işkembe	اِشْكَمْبَه	Far.	•	Hayvanın mide makamında olan âlet-i dâhiliyye-i batniyyesi.			
2190	işkence	اِشْكَنْجَه	Far.	•	Eski zamanda mahpus ve mücrimlere edilen eziyet.			
2191	eşell	اَشَلّ	Ar.	∗	Çolak ve eli hizmetten kalmış olan adam.			
2192	işmār	اِشْمَارْ	Ar.	∗	Kılıçla çalıp öldürmek.			
2193	işmāṭ	اِشْمَاطْ	Ar.	∗	Bir şeyi diğer bir şeyle karıştırmak ve başının kılları beyaz ile karışık olmak.			
2194	işmāᶜ	اِشْمَاعْ	Ar.	∗	Şule vermek.			
2195	işmām	اِشْمَامْ	Ar.	∴	Koklatmak ve kibirden naşi baş yukarıda olarak yürümek ve udûl etmek ve sapmak ve tecvit ıs. olup bir harfe damme veya kesre vermek ve izâka etmek ki bu harekeler kemâl-i za'ftan mesmu olamaya ve eş'ârda olursa vezni bozmaya.		Tecvit	
2196	eşmel	اَشْمَلْ	Ar.	•	Ziyade şamil ve havi ve cami olan.			
2197	işmiʾzāz	اِشْمِئْزَازْ	Ar.	∴	Hışmeylemek ve ürkmek ve nefret etmek ve munkabız olmak ve iğrenip sıkılmak.			
2198	āşinā	آشِنَا	Far.	•	Bildik olan adam ve elîf ve enîs olan ve arif ve vâkıf ve mahir olan ve yüzücü ve sâbih olan.			
2199	işnāf	اِشْنَافْ	Ar.	∗	Birine küpe takmak ve bir güzel haber kulağa isal eylemek.			
2200	āşinā-ger	آشِنَاگَرْ	Far.	•	Yüzücü, sâbih ve sebâhat eyleyen.			
2201	üşnān	اُشْنَانْ	Ar.	∗	Sabun gibi su ile muamelede köpüren ve çevgân denilen bir nev ağaç parçası ki şekeri bununla kestirirler.			
2202	āşinā-ver	آشِنَاوَرْ	Far.	•	Yüzücü, sâbih ve sebâhat eden.			
2203	āşināʾī	آشِنَائِى	Far.	•	Ülfet, bildiklik, aşinalık.			
2204	eşnaᶜ	اَشْنَعْ	Ar.	•	Ziyade kabîh ve fena ve bed ve müstehcen olan.			
2205	üşne	اُشْنَه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup nebâtât-ı sefîleden yosun denilen şeye denilir.		Nebatat	

2206	üşnî-i iṣbiʿî	أُشْنىء اِصْبِعى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup Manş denizinde kayalar üzerinde hasıl olan parmak şeklinde bir nev yosundur ki kurusu, suyu emerek koparmak hassası olduğundan fenn-i cerrâhiyyede yaralar için müvessi' gibi kullanılır.		Nebatat	
2207	üşnî-i baḥrî	أُشْنىء بَحْرى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup varek denilen ve denizde hasıl olan bir nev yosundur ki yakarak külünden iyot nam şibh-i ma'deni istihsal ederler ve işbu iyotun mürekkebâtı tababette kesîrü'l-isti'mâl ve balık yağında dahi bu maden, matlup olan balık yağı faydasını veren cüzdür.		Nebatat	
2208	üşnî-i beşerevî	أُشْنىء بَشَرَوى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile parmak büklümleri gibi birtakım mafsal ile müzeyyen olup cildteki yaralar üzerinde bulunur ve husulünde olduğu mahalde bir kaşınmak hissedilir.		Nebatat	+
2209	üşnî-i dūd	أُشْنىء دُودْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup Korsika yosunu namıyla maruf bir nev deniz rayihalı ve tuzlu bir yosundur ve tıpta dâfi'-i dûd yani solucan düşüren gibi müstameldir.		Nebatat	
2210	üşnî-i ḫamîr	أُشْنىء خَمِيرْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bazı hastalıklara düçar olanların mecrâ-yı hazmiyyelerindeki sular derununda veya bevllerinde şekilde görüldüğü veçhile birbiri üzerine mevzu tomurcuklar gibi bir vaziyette hasıl olan yosundur ezcümle hummâ-yı tifoide giriftar olanların dilleri üzerindeki siyahımsı pasta görülmüştür.		Nebatat	+
2211	üşnî-i ḥuveyṣalî	أُشْنىء حُوَيْصَلى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kayalar üzerinde sallanır ve üzerinde birtakım kabarcıklar bulunan bir nev yosundur.		Nebatat	
2212	üşnî-i ḫayṭî-i fem	أُشْنىء خَيْطِىء فَمْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nezafetsizlik eseri olarak diş gerilerinde ve çürük dişlerde ve ishal olanların mide ve bağırsaklarındaki suların derununda şekilde görüldüğü veçhile iplik şeklinde hasıl olan bir nev yosuna denir.		Nebatat	+
2213	üşnî-i ẕāti'l-büzūr-i ḥuveyniyye	أُشْنىء ذٰاتِ الْبُذُورِ حُوَيْنِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tohumları hayvancıklar gibi müteharrik olan ve bu tohuma malik olan yosundur.		Nebatat	
2214	üşnî-i ẕāti'l-büzūr-i ḥamrā	أُشْنىء ذٰاتِ الْبُذُورِ حَمْرٰا	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tohumları kırmızıya mail olup hareket etmeyen bir nev yosunlara denir.		Nebatat	
2215	üşnî-i ḫarnūbî	أُشْنىء خَرْ نُوبى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde olduğu gibi şu'ubâtı harnuba şebîh ve semânet yani şişmanlığı mâni hassası olan bir nev yosuna ıtlak olunur.		Nebatat	+
2216	üşnî-i şeybî	أُشْنىء شَيْبِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup sakal gibi salkım saçak bir manzarada bir nev yosundur ki diş altında kütürder ve gıdalı ve nişastalı olduğundan suya kıvam verir.		Nebatat	
2217	üşnî-i ḳarnî	أُشْنىء قَرْنى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup boynuz şeklinde bir nev mugaddî ve beyaz yosundur Çin'de akmişe-i harîriyyeye bununla cila verilir.		Nebatat	
2218	üşnî-i muḫāṭî-i raḥmî	أُشْنىء مُخٰاطِىء رَحْمى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup rahmin yani döl yatağının örtüsü olan gışâ-i muhâtîsi üzerinde, iltihap esnasında şekilde irâ'e oldunduğu veçhile hasıl olan bir nev yosuna denilir ki irin manzarasında zuhur eden seyelân-ı ebyazda görülmüştür.		Nebatat	+
2219	üşnî-i müsennen	أُشْنىء مُسَنَّنْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile şu'ubâtının kenarları dişli ve fart-ı semânete yani şişmanlığa mâni olan hassayı haiz bir nev yosuna denilir.		Nebatat	+
2220	üşnî-i miʿdî	أُشْنىء مِعْدى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ekseriya midede ve bazen akciğerin kangrenden ileri ileri gelen hurâc yani irin kesesinde ve makada yakın olan kalın bağırsak manasına mi'â-yı müstakîmin seretanına müptela olanların necasetinde şekilde görüldüğü veçhile müşahede olunan bir nev yosuna denilir.		Nebatat	+
2221	üşnî-i mükemmeş	أُشْنىء مُكَمَّشْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup denizkadayıfı denilen maruf yosundur ve mugaddî ve sadrî ve kaynar suda münhaldir.		Nebatat	
2222	üşniyye	أُشْنِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ilmü'l-umûm-ı nebâtâtın taksim olduğu fusaylât yani fasılcıklardan yosunları havi olan fasılaya denilir.		Nebatat	
2223	eşvāṭ	أَشْوٰاطْ	Ar.	•	Şavtlar, Beyt-i Şerîf ziyaretinde Hacer-i Esved'den başlayıp yedi kere tavaf etmek hususları.			

2224	eşvāḳ	اَشْواقْ	Ar.	•	Şevkler, arzular, gönül istekleri.			
2225	eşvāk	اَشْواكْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kemiklerde olan istitâle ile nebatta olan dikenlere ıtlak olunur.			
2226	āşūb	آشُوبْ	Far.	•	Fitne, kavga, karışıklık ve fitne çıkarıcı olan.			
2227	işhāʾ	اِشْهآءْ	Ar.	*	Bir nesneye göz atmak.			
2228	işhād	اِشْهادْ	Ar.	∴	Huzûr-ı hâkimde şahit dinletmek ve birine şehadet ettirmek ve şehit olmak.			
2229	işhār	اِشْهارْ	Ar.	•	Şöhret kesbetmek, meşhur olmak.			
2230	eşheb	اَشْهَبْ	Ar.	•	Kır ve kırçıl renginde olan.			
2231	eşher	اَشْهَرْ	Ar.	•	Ziyade şöhretli ve namdar olan .			
2232	eşhürü ḥurum	اَشْهُرُ حُرُمْ	Ar.	*	Zilkade, zilhicce, muharrem, recep aylarıdır, zamân-ı câhiliyyette şühûr-ı mezkûrede kıtal haram idi.			
2233	eşhel	اَشْهَلْ	Ar.	*	Ela gözlü adam.			
2234	eşhā	اَشْهى	Ar.	•	Ziyade istenilecek ve arzu olunacak olan.			
2235	eşyāʾ	اَشْيآءْ	Ar.	•	Şeyler, nesneler, mevcudat.			
2236	eşyāḫ	اَشْياخْ	Ar.	•	Şeyhler, müsinler, sâlhorde olanlar ve kabile ve tekke ve tarik başları.			
2237	eşyāʿ	اَشْياعْ	Ar.	•	Etbâ' ve ensar ve avane.			
2238	āşiyān	آشِيانْ	Far.	•	Lâne, yuva, kuş ve emsali hayvanat yuvası.			
2239	āşiyāne	آشِيانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2240	āşĭb	آشيبْ	Far.	•	Tesâdüm, müsademe, çatış.			
2241	eşyeb	اَشْيَبْ	Ar.	*	Saç ve sakalı ağarmış olan.			
2242	işʾāb	اِصْطابْ	Ar.	*	Kehlenin çokluğundan naşi baş sirkelenmek.			
2243	işābet	اِصابَةْ	Ar.	∴	Doğru varıp erişmek ve doğru söz söylemek ve matluba muvafık iş işlemek ve savâb murat etmek ve gereği gibi doğruluğa varmak ve birini bir musibetle âzürde etmek.			
2244	eṣābiʿ	اَصابِعْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup el ve ayak parmaklarına denilir ve hendese ıstılâhâtından olup kadem denilen bir tûl-ı mu'ayyenin on ikiye taksimiyle her kısmına denilir.		Tıp ve Hendese	
2245	eṣābiʿu'l-ʿiẕārĭ	اَصابِعُ الْعِذارى	Ar.	*	Parmak üzümü veya gelin parmağı denilen uzun üzüme denilir.			
2246	işātet	اِصاتَةْ	Ar.	*	Seslenmek, ses çıkarmak.			
2247	işāḫat	اِصاخَةْ	Ar.	*	Kulak tutmak, dinlemek.			
2248	eṣāḥĭb	اَصاحيبْ	Ar.	•	Sahipler, malik ve mutasarrıf olanlar ve dostlar, ehibbâ ve refikler ve arkadaşlar.			
2249	eṣādiḳ	اَصادِقْ	Ar.	•	Sıddîkler ve sıdk ve sadakati ziyade olanlar.			
2250	eṣāġir	اَصاغِرْ	Ar.	∴	Asgar olanlar ve kemiyet ve kadir ve rütbe ve itibarları aşağı olanlar.			
2251	işāġa	اِصاغه	Ar.	•	Kalıba ifrâğ eylemek ve kalıba dökmek			
2252	āṣāl	آصالْ	Ar.	•	Asiller ve akşamlar ve zamanlar ve vakitler.			

2253	aṣālet	اَصَالَةْ	Ar.	•	Köklü ve sabit ve râsih olmak ve fikir ve reyde ve mülahazada hûb ve savâb olmak ve ırk ve nesep sahibi olmak ve vekil olmayıp hukukunca amil olmak.			
2254	aṣāleten	اَصَالَةً	Ar.	•	Vekil olmayıp hukukunca, kendi amil olmak üzere.			
2255	eṣbāḥ	اَصْبَاحْ	Ar.	•	Sabahlar, bâmdâdlar, sabah vakitleri.			
2256	iṣbāḥ	اِصْبَاحْ	Ar.	∗	Evvel-i nehâra ve sabah vaktine girmek ve gafil olmamak.			
2257	iṣbār	اِصْبَارْ	Ar.	•	Sabır ve tahammül ettirmek ve sabır ile emretmek.			
2258	aṣbāġ	اَصْبَاغْ	Ar.	•	Sıbgalar, boyalar, renkler.			
2259	uṣbuʿ	اُصْبُعْ	Ar.	•	ıs. tıbbiyyeden olup el ve ayak parmaklarından her biri ve engüşt ve ıs. hendesiyyeden olup kadem denilen ölçünün ikiye taksim ile her bir kısmı olan parmak.		Tıp ve Hendese	
2260	aṣbiye	اَصْبِيَه	Ar.	•	Sabiler, küçük çocuklar, nâ-bâliğler.			
2261	eṣaḥḥ	اَصَحّْ	Ar.	•	Ziyade sahih ve illet ve kusurdan ziyade berî olan.			
2262	eṣiḥḥāʾ	اَصِحّْآءْ	Ar.	•	Sahihler, kusurdan berî olanlar ve bilâ-özr sıhhat üzere olanlar; esıhha, keza. Ar. ∗ Sarhoş, ayılmak.			
2263	iṣḥāb	اِصْحَابْ	Ar.	∗	Sahip kılmak ve hıfız ve nigâh ve meneylemek ve yâr ve hem-dem sahibi olmak.			
2264	aṣḥāb	اَصْحَابْ	Ar.	•	Sahip ve malik ve mutasarrıf olanlar ve muttasıf ve müteallik olanlar ve müellifler ve musannifler ve ahaliler ve sekene ve refik olanlar ve etbâ' ve ensar.			
2265	iṣḥāḥ	اِصْحَاحْ	Ar.	•	Tashih etmek ve kusurdan veyahut illet ve marazdan berî etmek.			
2266	aṣdāʾ	اَصْدَآءْ	Ar.	•	Sedalar, savtlar, sesler, avazlar, sayyitler.			
2267	iṣdāʾ	اِصْدَآءْ	Ar.	•	Ölmek, vefat etmek ve aks-i sedâ edip inlemek.			
2268	iṣdār	اِصْدَارْ	Ar.	∴	Sudûr ettirmek, çıkarmak, irca eylemek.			
2269	aṣdāġ	اَصْدَاغْ	Ar.	•	Sudglar, göz ile kulak beyninde vaki mahal ki şakak denilir.			
2270	aṣdāf	اَصْدَافْ	Ar.	•	Sedefler, midye ve istiridye gibi deniz mahlukatının kabukları.			
2271	iṣrāf	اِصْرَافْ	Ar.	•	Sarf ve tahvil ve imale etmek, bir tarafa mail kılmak.			
2272	aṣdāḳ	اَصْدَاقْ	Ar.	•	Sıdklar, gerçek olanlar, hususlar.			
2273	aṣdaḳ	اَصْدَقْ	Ar.	•	Ziyade sadık ve ef'âli akvâline ziyade mutabık olan ve muhabbet ve taallukunda ziyade sabit ve râsih olan.			
2274	aṣdiḳāʾ	اَصْدِقَاءْ	Ar.	•	Sıdklar, sadık ve sabit dostlar ve akvâli ef'âline mutabık olanlar.			
2275	iṣrāḥ	اِصْرَاحْ	Ar.	∗	Bir şeyi zahir ve nümâyân etmek.			
2276	isrār	اِصْرَارْ	Ar.	•	Dönmemek üzere bir işe kasıt ve iltizam ve ikdâm-ı tâm ile sarılmak ve bir hususta sözünden ayrılmamak.			
2277	aṣrāf	اَصْرَافْ	Ar.	•	Sarflar, masraflar, harçlar.			
2278	iṣrāf	اِصْرَافْ	Ar.	•	Şiirde "ر , و , ى" harflerinin harekesini muhtelif ederek akvâ eylemek.			
2279	āṣıra	آصِرَه	Ar.	•	Minnet ve ihsan ve rahm ve karabet.			
2280	iṣṭibāb	اِصْطِبَابْ	Ar.	∗	Sabb etmek, dökülmek, akmak, mensup olmak.			
2281	iṣṭibāḥ	اِصْطِبَاحْ	Ar.	•	Sabuh yani bade içmek.			

2282	iṣṭibār	اِصْطِبَارْ	Ar.	•	Sabreylemek ve sabır ve tahammülü olmak ve müzayaka ve belada sabır ve tahammül ve ittizâ’ etmek.			
2283	iṣṭibāġ	اِصْطِبَاغْ	Ar.	•	Boyanmak ve Nasârî beyninde vaftiz denilen ayini icra etmek ki yeni tevellüt etmiş çocuğun veyahut tanassur eden kimsenin cephesine bir nev su ile haç resmini çekip du’â-yı mahsûs okumaktan ibarettir.			
2284	iṣṭabl	اِصْطَبْل	Ar.	•	Ahır, hayvanat hıfzına mahsus mahal.			
2285	iṣṭiḥāb	اِصْطِحَابْ	Ar.	•	Hıfız ve sahâbet eylemek ve refakat ve arkadaşlık etmek.			
2286	iṣṭidām	اِصْطِدَامْ	Ar.	•	Sadme, tesâdüm ve âsîb ve iki nesne birbirine zorlu olarak çarpışmak ve dokunmak.			
2287	iṣṭiʿād	اِصْطِعَادْ	Ar.	*	Yükseğe çıkmak.			
2288	iṣṭifāʾ	اِصْطِفَآءْ	Ar.	•	Bir şeyin âlâsını ahz u ihtiyâr ve intihap etmek ve şeyi ıslah ve tasfiye etmek.			
2289	iṣṭifāf	اِصْطِفَافْ	Ar.	•	Asker, taburlar, bağlamak ve saf saf dizilmek ve saf-beste olmak.			
2290	iṣṭikāk	اِصْطِكَاكْ	Ar.	•	İstidâm, tesâdüm ve müsademe ve birbirine zor ile çatmak.			
2291	iṣṭilāḥ	اِصْطِلَاحْ	Ar.	∴	Fen ve ilimde ma’nâ-yı mahsûsa ile istimal olunan kelime ve bir kelimeyi ma’nâ-yı mahsûsada kullanmak için erbâb-ı ilm ve fünûn beyninde hasıl olan muvafakat ve musâlaha ve barışmak ve uygunluk.			
2292	iṣṭilām	اِصْطِلَامْ	Ar.	•	Bi-tamâmihi bitirmek ve asla eseri kalmamak üzere dibinden kesmek.			
2293	iṣṭināʿ	اِصْطِنَاعْ	Ar.	∴	Sanî’a ve desise ittihaz eylemek ve adam ve çırak yetiştirmek ve yâran için taam ve ziyafet tertip etmek.			
2294	iṣṭiyād	اِصْطِيَادْ	Ar.	•	Sayd ve şikâr etmek ve av avlamak ve ava gitmek.			
2295	iṣṭiyāf	اِصْطِيَافْ	Ar.	•	Bir yerde yazlamak ve eyyâm-ı sayf müddetince ikamet ve iskân eylemek.			
2296	iṣʿāb	اِصْعَابْ	Ar.	•	Güç ve çetin ve asîr olmak ve müşkül bulmak ve güçleştirip tas’îb etmek.			
2297	iṣʿād	اِصْعَادْ	Ar.	•	Mekke-i Mükerreme'ye gitmek ve imbikten çekmek ve yukarı çıkarmak.			
2298	iṣʿār	اِصْعَارْ	Ar.	•	Kibir veya huy ve âdetten naşi yüzünü çevirip karşısındakine nazar etmemek.			
2299	iṣʿāḳ	اِصْعَاقْ	Ar.	•	Bayılmak, bî-hûd ve bî-hûş olmak.			
2300	aṣʿāb	اَصْعَبْ	Ar.	•	Ziyade su’ûbetli ve güç ve düşvâr olan.			
2301	aṣʿar	اَصْعَرْ	Ar.	∴	Ziyade hodbin ve kibirli ve devrik yüzlü olan.			
2302	iṣġāʾ	اِصْغَآءْ	Ar.	∴	Söz dinlemek, söz dinlemek ve söze kulak vermek ve ıs. tıbbiyyeden olup gerek misma’ ve gerek yalnız kulak ile akciğerdeki harâhir-i maraziyyeyi ve kalpteki gayritabii vızıltıları vesair asvâtı işitmek için sadrı dinlemek.		Tıp	
2303	iṣġār	اِصْغَارْ	Ar.	•	Küçültmek ve küçük düşürmek ve hor ve hakir eylemek.			
2304	aṣġar	اَصْغَرْ	Ar.	•	Ziyade sagîr ve küçük ve kemter olan.			
2305	āṣaf	آصَفْ	Ar.	•	Süleyman aleyhi’s-selâmın vezirinin ismidir.			
2306	iṣfāʾ	اِصْفَآءْ	Ar.	∴	Halis dostluk etmek ve gıllıgıştan hali ve safi ve pak ve temiz kılmak.			
2307	aṣfār	اَصْفَارْ	Ar.	∴	Sıfırlar ve ıs. riyâziyye-i hisâbiyyeden olup hiçbir miktarı beyan etmeyen rakam ve işarete denilir.		Riyaziye	
2308	iṣfār	اِصْفَارْ	Ar.	*	Fakir olmak, sıfru’l-yed olmak ve boşaltmak ve hali ve tehi kılmak.			

2309	aṣfāf	اَصْفَافْ	Ar.	•	Saflar, sıralar.			
2310	işfāf	اِصْفَافْ	Ar.	•	Sıra sıra dizilmek.			
2311	āṣafāne	آصَفانَه	Ar. - Far.	•	Vezire münasip ve layık ve şayan olan.			
2312	aṣfer	اَصْفَرْ	Ar.	•	Sarı renkte olan.			
2313	işfirār	اِصْفِرارْ	Ar.	•	Sararmak ve sarılık ve sarı rengi olan; isfirâr, keza.			
2314	aṣfā	اَصْفَى	Ar.	•	Ziyade safi ve pak ve temiz ve gıllıgıştan ari olan.			
2315	aṣfiyāʾ	اَصْفِيآءْ	Ar.	•	Safi olanlar ve sufi bulunanlar ve züht ve takva erbabı.			
2316	aṣḳāᶜ	اَصْقاعْ	Ar.	•	Suk'lar, nevâhî ve canipler ve taraflar.			
2317	aṣil	اَصِلْ	Ar.	•	Kök, dip, temel, bîh, bün ve hasep nesep ve soy sop ve mebde, iptida ve bed' ve bidayet.			
2318	aṣlen	اَصْلًا	Ar.	•	Kat'an, hiçbir vakit ve zamanda manasına te'kîd-i nefydir.			
2319	üṣālāʾ	اُصَلاءْ	Ar.	•	Asiller, milletin tanılanları.			
2320	aṣlāb	اَصْلابْ	Ar.	•	Sulübler, yarı belinden aşağı, kuyruk sokumuna kadar bulunan a'zâ-yı vücûd.			
2321	işlāḥ	اِصْلاحْ	Ar.	∴	Bir şeyi iyi ve sâlih kılmak ve def'-i ma'âyib birle nîk ve pesendîde ve matlup olan dereceye isal eylemek.			
2322	eṣalet	اَصَلَةْ	Ar.	•	Mecmû'-ı kül, bütün, cümle.			
2323	aṣlaḥ	اَصْلَحْ	Ar.	•	Ziyade sâlih ve elverişli ve yeğ ve pesendîde olan.			
2324	aṣlaḥallāh	اَصْلَحَ اللّٰهْ	Ar.	•	Allahutaala sâlih ve nîk ve pesendîde ve ıslah eylesin manasında duadır.			
2325	aṣil-zāde	اَصِلْزادَه	Ar. - Far.	•	Hasep ve nesebi pak olan ve asaletli olan kimse.			
2326	aṣlaᶜ	اَصْلَعْ	Ar.	∴	Başının önü dar ve tüysüz adam ve cilalı kılıç.			
2327	aṣliyy	اَصْلِيّ	Ar.	•	Arızi veya ferî olmayıp zatî ve esasa müteallik ve mensup olan.			
2328	eṣamm	اَصَمّ	Ar.	∴	Sağır ve kulağı işitmez olan ve girân-gûş olan ve sesi çıkmaz olan şey ve kavi ve pek olan taş.			
2329	işmāt	اِصْماتْ	Ar.	*	Sükût etmek ve sükût ettirmek ve bir şeyin içini sımsıkı doldurmak.			
2330	işmām	اِصْمامْ	Ar.	∴	Sağır olmak ve sağır ve girân-gûş kılmak ve bir kimsenin kuvve-i sâmi'âsını izale etmek ve bir adamı sağır bulmak ve şişenin ağzına tıkaç yapmak.			
2331	eṣammiyet	اَصَمِّيَتْ	Ar.	*	Sağırlık, ses ve seda işitilmemezlik ve ıs. tıbbiyyeden olup akciğerlerde hâl-i sıhhatte işitilen sedâ-yı vâzıh ve rakikin iltihaptan naşi kalın ve kaba olması keyfiyetine denilir.		Tıp	
2332	işnāᶜ	اِصْناعْ	Ar.	∴	Yardım ve iane etmek ve gereği gibi talim etmek ve sanat öğretmek.			
2333	aṣnāᶜā	اَصْناعى	Ar.	•	Sanatta mahir ve çîre-dest ve işe eli yakışır olanlar.			
2334	eṣnāf	اَصْنافْ	Ar.	•	Sınıflar, sıralar, raddeler ve cinsler, nevler, türlüler ve ehl-i ticâret ve sanat bölük ve güruhları.			
2335	aṣnām	اَصْنامْ	Ar.	•	Sanemler, bütler, tapılan suretler.			
2336	işnān	اِصْنانْ	Ar.	*	Darılmak ve ısrar eylemek.			
2337	aṣvāt	اَصْواتْ	Ar.	•	Savtlar, seda ve sesler ve avazlar.			

2338	aṣvāf	اَصْوَافْ	Ar.	•	Sûflar, sûf denilen malum kumaşlar.			
2339	aṣvab	اَصْوَبْ	Ar.	•	Ziyade savâb ve doğru olan.			
2340	aṣvaf	اَصْوَفْ	Ar.	•	Postu yün kaplı olan.			
2341	usūl	اُصُولْ	Ar.	•	Asıllar, kökler, temeller, dipler, esaslar.			
2342	aṣhār	اَصْهَارْ	Ar.	∴	Nikâhın neticesi olarak kendine münasebeti olan kâ'im-peder, kâ'im-vâlide ve baldız ve kâ'im-birâder ve bacanak ve emsali akraba.			
2343	iṣhār	اِصْهَارْ	Ar.	∴	Birine damat olmak ve sıhren kesb-i karâbet etmek.			
2344	aṣyāf	اَصْيَافْ	Ar.	•	Sayflar, yaz mevsimleri.			
2345	aṣiyet	آصِيَةْ	Ar.	•	Münfek olmayan dâhiye ve bela ve afet.			
2346	aṣîr	اَصيرْ	Ar.	•	Yakın, mütekârib ve karîn ve mukârin olan ve birbirine sarılmış ve uzun saç.			
2347	aṣîl	اَصيلْ	Ar.	∴	Köklü, dipli, temelli ve esaslı olan ve akşam vakti ve ıs. fıkhiyyeden olup davada dava sahibi ve dine dair husûsâtta kefil olmayıp bilhassa medyun olan velhasıl kâffe-i ukûd ve muamelatta mutazarrır ve müstefit olan adam.		Fıkıh	
2348	iżā'et	اِضَاءَةْ	Ar.	•	Rûşen ve muzî kılmak ve ziya vermek, aydınlandırmak ve aydınlık etmek.			
2349	iżā'a	اِضَاعَه	Ar.	•	Zayi etmek ve telef ve tazyî' eylemek.			
2350	iżāfet	اِضَافَةْ	Ar.	∴	Bir şey üzerine havale olmak ve meylettirmek ve ıs. nahviyyeden olup ibâre-i vâhidde birbirine müteakip bulunan iki isim beyninde cari olan alakaya denilir ve iki ismi ibarede takrip edip birbirine müteallik kılmak ve mülteci ve misafir eylemek ve yakın komak ve bir kimseye veya bir şeye nispet ve isnat eylemek.		Nahiv	
2351	iżbāret	اِضْبَارَةْ	Ar.	•	Yazılmış evrakı deste etmek ve yazılmış evraktan ibaret olan.			
2352	iḍāḳat	اِضَاقَةْ	Ar.	*	Darılmak ve darlığa düşmek.			
2353	iżbāṭ	اِضْبَاطْ	Ar.	∴	Zapt ettirmek ve harfin harekesini tayin eylemek.			
2354	iżcār	اِضْجَارْ	Ar.	*	Bir adama sıkıntı vermek.			
2355	iżcā'	اِضْجَاعْ	Ar.	*	Yan üzere yatırmak ve yatmak.			
2356	aḍḥāt	اَضْحَاةْ	Ar.	*	Kuşluk vakti kesilen kurban ve kurban bayramına, îd-i edhâ ve yevm-i edhâ denilmesi kurbanların ekseriya kuşluk vakti kesilmesine mebnidir.			
2357	iḍḥāk	اِضْحَاكْ	Ar.	•	Güldürmek, hande ettirmek.			
2358	uḍḥūket	اُضْحُوكَةْ	Ar.	•	Gülünecek nesne.			
2359	aḍḥā	اَضْحَى	Ar.	•	Kurbanlar, karâbîn.			
2360	uḍḥiyet	اُضْحِيَةْ	Ar.	*	Kuşluk vakti kesilen kurban.			
2361	ażḥam	اَضْحَمْ	Ar.	*	Kaba ve büyük şey ve azîmü'l-cürm ve kesîrü'l-lahm insan ve hayvan.			
2362	użḥume	اُضْحُومَه	Ar.	*	Arap nisvânının büyük görünmek için kıçlarına bağladıkları bohçaya denilir ki fî-zamânînâ Frenk karıları ve alafrangaya meyli olan sair kadınlar dahi âdet-i efrenciyye diye ve moda namıyla kıçlarını bohça bağlamış gibi yükseltiyorlar.			
2363	ażdād	اَضْدَادْ	Ar.	∴	Karanlık, aydınlık, soğuk, sıcak gibi yekdiğere zıt ve mukabil ve muhalif olan hâlât ve eşya.			

2364	iżdād	اِضْدَادْ	Ar.	*	Darılmak, zıt olmak.			
2365	ażarr	اَضَرّ	Ar.	•	Ziyade muzır veya ziyade zarar bâ'is olan.			
2366	iżrāb	اِضْرَابْ	Ar.	*	İ'râz etmek, yüz döndürmek.			
2367	iżrāḥ	اِضْرَاحْ	Ar.	∴	Pazarı kesada düşürmek ve ib'âd etmek, uzağa atmak ve ifsat etmek ve fesada vermek.			
2368	ażrār	اَضْرَارْ	Ar.	•	Zararlar, ziyanlar, noksanlar.			
2369	iżrār	اِضْرَارْ	Ar.	•	Zarar ve ziyana düçar etmek ve birini mutazarrır kılmak.			
2370	ażrās	اَضْرَاسْ	Ar.	*	ıs. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs azı dişleri denilen dişlere ıtlak olunur.		Tıp	
2371	iżrās	اِضْرَاسْ	Ar.	*	Diş kamaştırmak ve dişlemek ve bikarar etmek ve söz ile iskât etmek.			
2372	iżrāʿ	اِضْرَاعْ	Ar.	∴	Bezl-i mâ-melek eylemek ve zelil ve hakir eylemek.			
2373	iżrām	اِضْرَامْ	Ar.	•	Ateşi tutuşturup yalın ve alevlendirmek.			
2374	iżṭicāʿ	اِضْطِجَاعْ	Ar.	∴	Yan üzerine yatmak ve secdede koltuklarını sıkılayarak göğsünü yere düşürüp yapıştırmak.			
2375	iżṭirāb	اِضْطِرَابْ	Ar.	∴	Çalkanmak ve kendine darbımesel olunmağı istemek ve bir şeyin nizamı muhtel olmak ve eğri ve büğrü uzayıp gitmek ve vuruşmak ve kesb ü kâra çalışmak ve keder ve teessüf ve eziyet ve renciş ve pîç ü tâb.			
2376	iżṭirār	اِضْطِرَارْ	Ar.	•	İhtiyaç görmek ve bir şeye muhtaç ve naçar olmak ve zarurete giriftar olmak ve mecburiyet ve çaresizlik.			
2377	iżṭirārī	اِضْطِرَارِى	Ar.	*	İhtiyari olmayıp zaruret saikasıyla olan.			
2378	iżṭirām	اِضْطِرَامْ	Ar.	∴	Tutuşup alevlenmek ve saç ve sakala gereği gibi kır serpmek.			
2379	iżṭilāʿ	اِضْطِلَاعْ	Ar.	∴	Kuvvetlendirmek ve miknet ve güç ve kudret ve zor sahibi etmek.			
2380	iżṭimām	اِضْطِمَامْ	Ar.	∴	Bir kimse, bir nesneyi kendi nefsine zam ile kabullenmek ve kaplamak.			
2381	iżṭināʾ	اِضْطِنَاءْ	Ar.	•	Utanıp munkabız olmak.			
2382	ażʿāf	اَضْعَافْ	Ar.	•	Zı'flar, iki katlar ve misiller.			
2383	iżʿāf	اِضْعَافْ	Ar.	∴	Zayıf ve kuvvetsiz kılmak ve iki kat ve iki büyüklüğünde etmek.			
2384	ażʿaf	اَضْعَفْ	Ar.	•	Ziyade zayıf ve kuvvetsiz olan.			
2385	ażġāṣ	اَضْغَاثْ	Ar.	*	Tevili sahih olmayan karışık rüya görmek.			
2386	eḍall	اَضَلّ	Ar.	•	Hak dinden ziyadesiyle ba'îd olan ve yolunu kaybetmiş olan.			
2387	ażlāʿ	اَضْلَاعْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup cevf-i sadrı tahdit eden kaburga kemiklerine denilir ve ıs. hendesiyyeden olup eşkâli hendesiyyeyi tahdit eden hutût-ı müstakîmeye ıtlak olunur.		Tıp ve Hendese	
2388	iżlāʿ	اِضْلَاعْ	Ar.	*	Bir şeyi bir tarafa eğmek, meylettirmek.			
2389	iḍlāl	اِضْلَالْ	Ar.	∴	Doğru yoldan ve hak dinden saptırmak ve zayi ve kaybetmek.			
2390	uḍlūle	اُضْلُولَه	Ar.	•	Azgınlık ki hidayet mukabili ve kem-râhlık ve hata ve günahkârlık.			
2391	iżmār	اِضْمَارْ	Ar.	∴	Gizlemek, saklamak ve ihfâ etmek ve araştırmak ve ıs. arûzda mütefâ'il kelimesini müstef'il bahrine nakletmek.		Aruz	

2392	iżmām	اِضْمَامْ	Ar.	•	Zam ve ilave etmek, katmak.			
2393	iżmiḥlāl	اِضْمِحْلَالْ	Ar.	∴	Mahıv ve nâ-bûd ve perişan olmak ve çözülmek ve buhar gibi bertaraf ve nâ-bedîd olmak.			
2394	ażmen	اَضْمَنْ	Ar.	•	Derununda ziyade şey mevcut olan.			
2395	iżmān	اِضْمَانْ	Ar.	*	Maraz, hastayı zayıf ve zebun kılmak ve müzmin illete uğramak.			
2396	ażyāf	اَضْيَافْ	Ar.	•	Dayflar, mihmanlar, misafirler.			
2397	ażyaḳ	اَضْيَقْ	Ar.	•	Ziyade zîk ve dar ve teng olan.			
2398	iṭābet	اِطَابَةْ	Ar.	∴	Bir nesneyi hoş-hâl etmek ve hüsn-i mu'âmele ve ihsan etmek ve istincâ ve güzel tekellüm etmek.			
2399	iṭāḥat	اِطَاحَةْ	Ar.	*	Düşürmek, helak etmek ve izale ve ifna etmek.			
2400	iṭāre	اِطَارَه	Ar.	•	Uçurmak, tayerân ettirmek ve göndermek, irsal etmek.			
2401	iṭāᶜat	اِطَاعَةْ	Ar.	•	Münkâd olmak ve emir ve tembihe imtisal edip mucibince amel ve hareket etmek.			
2402	iṭāfet	اِطَافَه	Ar.	•	Etrafını dolaşıp tavaf etmek ve ittirmek.			
2403	iṭāḳat	اِطَاقَةْ	Ar.	•	Takat getirmek ve kadir olmak.			
2404	iṭālet	اِطَالَةْ	Ar.	•	Uzatmak ve uzun kılmak ve tatvîl etmek ve zem ve fasıl ve tayip etmek.			
2405	eṭāvi̇l	اَطَاوِيلْ	Ar.	•	Atvel ve ziyade uzun olanlar.			
2406	eṭāyi̇b	اَطَايِبْ	Ar.	•	Atyeb ve ziyade iyi ve hoş olanlar.			
2407	iṭbāʾ	اِطْبَآءْ	Ar.	•	Davet eylemek.			
2408	eṭibbāʾ	اَطِبَّآءْ	Ar.	•	Tabipler, fenn-i tıbda mezun olan hekimler.			
2409	iṭṭibāḫ	اِطِّبَاخْ	Ar.	•	Pişmek, tabh olmak, puhte olmak ve pişirmek.			
2410	eṭbāᶜ	اَطْبَاعْ	Ar.	•	Tıb'lar, akarsular, çaylar ve sel mecraları.			
2411	eṭbāḳ	اَطْبَاقْ	Ar.	•	Tabakalar, kurslar, daireler ve katlar.			
2412	iṭbāḳ	اِطْبَاقْ	Ar.	*	Kapaklamak ve kapamak ve ittifak etmek.			
2413	eṭbaḫ	اَطْبَخْ	Ar.	*	Ahmak ve pek şaşkın olan.			
2414	eṭbaᶜ	اَطْبَعْ	Ar.	•	Ziyade tabiat sahibi olan.			
2415	eṭbiḳa	اَطْبِقَه	Ar.	•	Tabakalar, tabaklar, katlar, tabakât.			
2416	iṭrāʾ	اِطْرَاءْ	Ar.	•	Methüsena ve sitayiş etmekte ifrat eylemek.			
2417	eṭrāb	اَطْرَابْ	Ar.	*	Güzide ve müntehap olan, güzel kokulu çiçekler.			
2418	iṭrāb	اِطْرَابْ	Ar.	•	Şevke getirmek ve şad ve mesrur kılmak.			
2419	iṭrāḫ	اِطْرَاخْ	Ar.	•	Tarh ve ihraç ve ib'âd etmek ve elinden atmak.			
2420	iṭrād	اِطْرَادْ	Ar.	•	Tard için emreylemek ve tard ve ib'âd ve nefiy ve iclâ eylemek.			
2421	iṭṭirād	اِطِّرَادْ	Ar.	•	Birbirine tabi olup gitmek ve doğrulup yoluna girmek ve üslûb-ı vâhid üzere tertip etmek.			

2422	eṭrār	اَطْرَار	Ar.	•	Turrreler, uçlar, kenarlar ve saçaklar ve alnında olan saçlar.			
2423	eṭrās	اَطْرَاس	Ar.	•	Tırslar yazı yazılacak sahifeler ve yazısı bozulup sonradan yazılan sahife ve kâğıt ve varakalar.			
2424	eṭrāf	اَطْرَاف	Ar.	∴	Taraflar, yanlar, sûlar ve ıs. tıbbiyyeden olup iki kol iki ayağa denilir.		Tıp	
2425	eṭrāf-ı süfliyye	اَطْرَاف سُفْلِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup iki tarafın but ve baldır ve ayak denilen kıtalarının hey'et-i mecmû'asına ıtlak olunur.		Tıp	
2426	eṭrāf-ı ʿulviyye	اَطْرَاف عُلْوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mahall-i irtibâtı iki tarafın omzu başından olup pazu ve kol ve el denilen kıtaların hey'et-i mecmû'asına ıtlak olunur.		Tıp	
2427	iṭrāf	اِطْرَاف	Ar.	∴	Hediye vermek ve bir kimseye evvelce vermediği şeyi vermek ve göz yummak.			
2428	iṭrāḳ	اِطْرَاق	Ar.	*	Sükût etmek ve gözünü yere dikmek.			
2429	iṭrām	اِطْرَام	Ar.	∴	Dişlerin üzerleri yeşillenmek ve dişlerin aralarında taam bakiyesi kalmakla ağzın taam ve rayihası bozulmak.			
2430	eṭriḳa	اَطْرِقَه	Ar.	•	Tarikler, yollar, râhlar.			
2431	iṭriye	اِطْرِيَه	Ar.	*	Şehriye çorbası ve erişte aşı.			
2432	eṭʿime	اَطْعِمَه	Ar.	*	Taamlar, yemekler, aşlar.			
2433	iṭʿām	اِطْعَام	Ar.	•	Taam vermek ve yemek yedirmek.			
2434	iṭġāʾ	اِطْغَآء	Ar.	•	Birini tâgî ve bâğî kılmak ve birini fena yola ayartmak ve azdırmak.			
2435	iṭfāʾ	اِطْفَآء	Ar.	•	Ateş ve alev ve yangın söndürmek ve bastırmak.			
2436	iṭfāʾiyye	اِطْفَآئِيَّه	Ar.	*	Yangın alayı ki fî-zamâninâ yangın söndürmeye memur olan asker alayına ıtlak olunur.			
2437	eṭfāl	اَطْفَال	Ar.	•	Tıfıllar, çocuklar.			
2438	iṭfāḳ	اِطْفَاق	Ar.	*	Meram ve murada nail eylemek.			
2439	iṭlāʾ	اِطْلَاء	Ar.	∴	Bir şey üzerine bir nesne ve sulu bir şey sürmek ve bulaştırmak.			
2440	iṭṭilāʾ	اِطِّلَآء	Ar.	∴	Kokulu şey sürünmek ve bulaşmak.			
2441	eṭlāb	اَطْلَاب	Ar.	•	Talepler ve hacetler, ihtiyaçlar ve âşıklar.			
2442	iṭlāb	اِطْلَاب	Ar.	•	İstemek, talep etmeye mecbur kalmak ve matlubunu verip hacetini reva kılmak veyahut muztar eylemek.			
2443	iṭlāb	اِطْلَاب	Ar.	•	Talep etmek, istemek.			
2444	iṭlāʿ	اِطْلَاع	Ar.	∴	Güneş doğmak ve bir şey parıldamak ve vâkıf ve agâh etmek ve sırrını bir kimseye açmak.			
2445	iṭṭilāʿ	اِطِّلَاع	Ar.	∴	Kesb-i vukûf eylemek ve bir şeyin iç yüzünü anlamak ve ansızın çıkagelmek ve bir yere yetişmek ve bilmek.			
2446	iṭlāḳ	اِطْلَاق	Ar.	•	Açmak ve bağlamayıp salıvermek ve bağlı olanı çözüp salıvermek ve ikâle ve fesh-i nikâh edip zevceyi boşamak ve bir kayıt ile mukayyet olmayıp umumiyet üzere ve mutlak olarak ve hâliyle tecviz eylemek.			
2447	iṭṭilāḳ	اِطِّلَاق	Ar.	•	Mesrur ve münşrihü'l-bâl ve münbasıt olmak ve hümûm ve gumûm vukuunda kayıtsız davranmak.			
2448	eṭlāl	اَطْلَال	Ar.	•	Tallar, semizlikler, beden topluluğu, semizliği.			
2449	iṭlāl	اِطْلَال	Ar.	•	Demi heder eylemek ve bir şey üzerine havale olmak.			

2450	iṭlāḳ-ı yed	اِطْلاقِ يَدْ	Ar.	⁎	Hayır ve ihsan eylemek.			
2451	aṭlas	اَطْلَس	Ar.	∴	Bir nev ipekli kumaş ve Avrupa kıtası ahalisinin ekserisi lisanınca harita ve nebatat ve hayvanat ve teşrih ve emsali şeylerin eşkâl ve resimlerini havi mecmuaya denildiği gibi kitap ve yazı ve çizi ve eşkâlden hali olup düz olan şeye dahi ıtlak olunur.			
2452	aṭliye	اَطْلِيه	Ar.	•	Tılâlar, sürünecek ve bulaştırılacak sulu şeyler.			
2453	uṭum	اُطُم	Ar.	∴	Köşk, kasır ve mürtefi bina ve hısn ve kale.			
2454	uṭām	اُطام	Ar.	⁎	Sidik tutulmak ve ihtibâs-ı bevle uğramak.			
2455	iṭmāḥ	اِطْماحْ	Ar.	⁎	Gözünü yukarı dikmek.			
2456	eṭmāᶜ	اَطْماعْ	Ar.	•	Tamahlar, hırslar ve şedit arzular.			
2457	iṭmāᶜ	اِطْماعْ	Ar.	•	Tamaha düşürmek ve tamah ettirmek.			
2458	iṭmāl	اِطْمالْ	Ar.	•	Mahıv ve izale etmek ve yok eylemek.			
2459	iṭmiʾnān	اِطْمِئْنانْ	Ar.	•	Rabt-ı kalble sükûn bulmak ve itimat etmek ve sakin ve ber-karâr olmak.			
2460	iṭnāʾ	اِطْنَاءْ	Ar.	•	Zina ve fücûra musır ve müstemir olmak.			
2461	eṭnāb	اَطْنابْ	Ar.	•	Tinâblar, çadır ipleri.			
2462	iṭnāb	اِطْنابْ	Ar.	•	Tatvîl etmek ve sözü alabildiğine uzatmak.			
2463	iṭnābet	اِطْنابَةْ	Ar.	∴	Şemsiye ve matariyye ki şems ve barandan yani güneş ve yağmurdan insanı hıfzetmeye münasip elde gezdirilen şey ve kemana bağlanılan kiriş.			
2464	iṭnān	اِطْنانْ	Ar.	∴	Öttürmek ve bir şey ve bilhassa ma'âdîne vurup seda çıkarmak.			
2465	iṭvāʾ	اِطْوَآءْ	Ar.	⁎	Acıkmak, aç olmak.			
2466	eṭvār	اَطْوارْ	Ar.	•	Tavırlar ve ef'âl ve evzâ' ve hareket.			
2467	eṭvās	اَطْواسْ	Ar.	•	Tavus kuşları, tavuslar.			
2468	eṭvāḳ	اَطْواقْ	Ar.	∴	Tavklar, tokalar, gerdanlıklar ve halkalar ve Hindistan cevizinin sütü.			
2469	iṭvāl	اِطْوالْ	Ar.	•	Uzatmak, uzun ve tatvîl etmek.			
2470	aṭvel	اَطْوَلْ	Ar.	•	Ziyade uzun olan.			
2471	iṭhāʾ	اِطْهاءْ	Ar.	•	Kâr ve sanatında mahir ve üstat olmak.			
2472	eṭhār	اَطْهارْ	Ar.	•	Tâhirler, temizler, pak olanlar.			
2473	iṭhār	اِطْهارْ	Ar.	•	Tathîr etmek, temizlemek.			
2474	iṭhāf	اِطْهافْ	Ar.	•	Kelam ederken tez tez söylemek.			
2475	aṭher	اَطْهَرْ	Ar.	•	Ziyade pak ve tâhir ve temiz olan.			
2476	eṭyāb	اَطْيابْ	Ar.	•	Tîbler, güzel kokulu şeyler.			
2477	iṭyāb	اِطْيابْ	Ar.	⁎	Bir şeyi güzel bulmak.			
2478	aṭyeb	اَطْيَبْ	Ar.	•	Ziyade tayyib ve iyi ve güzel olan.			

2479	eẓāfīr	اَظافِيرْ	Ar.	•	Zufrlar, tırnaklar.			
2480	iẓrāf	اِظْرافْ	Ar.	•	Zarflamak, zarfa komak.			
2481	aẓref	اَظْرَفْ	Ar.	•	Ziyade zarif olan.			
2482	iẓtilām	اِظْطِلامْ	Ar.	•	Zulme boyun eğmek.			
2483	eẓfār	اَظْفارْ	Ar.	∴	Zufrlar, tırnaklar ve ıtriyattan tırnak buhuru denilen ilaç ve kene böceğinin büyüğü.			
2484	iẓfār	اِظْفارْ	Ar.	∴	Muzaffer kılmak, zafer ve galebe vermek ve birinin yüzüne tırnak batırmak.			
2485	iẓẓifār	اِظِّفارْ	Ar.	∴	Matluba zafer-yâb olmak ve nâ'il-i a'mâl olmak ve tırnak işlettirmek.			
2486	aẓfer	اَظْفَرْ	Ar.	•	Ziyade zafer bulan ve tırnakları uzun ve enli kimse.			
2487	eẓlāf	اَظْلافْ	Ar.	•	Zılflar, çatal tırnaklı hayvanın tırnakları.			
2488	eẓlāl	اَظْلالْ	Ar.	•	Zıllar, gölgeler.			
2489	iẓlāl	اِظْلالْ	Ar.	∴	Gölgeye komak ve gölgeye dâhil etmek ve bir şeyi örtüp kaplamak ve bürümek.			
2490	iẓlām	اِظْلامْ	Ar.	∴	Karanlık olmak ve karanlığa ve târîke girmek ve zulme giriftar olmak.			
2491	iẓẓilām	اِظِّلامْ	Ar.	*	Zulme tahammül eylemek.			
2492	aẓlem	اَظْلَمْ	Ar.	•	Ziyade zulmedici ve ziyade karanlık olan.			
2493	iẓnān	اِظْنانْ	Ar.	∴	Bir kimseye isnâd-ı töhmet etmek ve birinin kendisine teveccüh eden töhmeti, başkasına nispetle onu suçlu çıkarmak.			
2494	iẓẓinān	اِظِّنانْ	Ar.	•	Töhmetli kılmak ve töhmetlenmek.			
2495	iẓhār	اِظْهارْ	Ar.	∴	Zahir ve aşikâr etmek ve zuhur ettirmek ve ezberden okumak.			
2496	iẓẓihār	اِظِّهارْ	Ar.	∴	Mübâlât etmeyip terk ve ihmal etmek ve bütün bütün unutmak.			
2497	aẓher	اَظْهَرْ	Ar.	•	Ziyade zahir ve aşikâr ve rûşen ve bedihi olan.			
2498	eʿābid	اَعابِدْ	Ar.	•	Abdler, kullar, bendeler.			
2499	eʿācim	اَعاجِمْ	Ar.	•	Acemler, Arap evladından olmayanlar.			
2500	eʿācīb	اَعاجيبْ	Ar.	•	Ucubeler, taaccüp olunacak tuhaf ve acayip şeyler.			
2501	iʿāde	اِعادَه	Ar.	∴	Geri döndürmek, avdet ettirmek ve tekrar eylemek ve bir şeyi âdet edinmek.			
2502	eʿādī	اَعادى	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar.			
2503	iʿāde-i iʿtibār	اِعادَهٔ اِعْتِبارْ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup defâtiri yolunda ve sarfiyatı kanun dairesinde olduğu hâlde tâli'-i ticâretin kendisine yâr olmaması ile veyahut sarfiyatında biraz israf edip fakat hilesi olmayarak iflas eden tacirlerin düyûn-ı vâkı'ayı ashâb-ı matlûbuna ma'a-fâ'iz eda eylemeleri üzerine evvelce malik oldukları ve iflastan dolayı kaybetmiş bulundukları i'tibâr-ı ticârîlerinin yerine getirilmesine denilir.		Nizamiye	
2504	iʿāde-i muḥākeme	اِعادَهٔ مُحاكَمه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup mehâkim-i ibtidâ'îye veya istînâfiyyeden derece-i ahîrede vicahen lâhik olan veya derece-i ahîrede gıyaben verilip de i'tirâz-ı ale'l-hükmü kabul etmeyen hüküm ve ilam aleyhine bazı esbâbdan dolayı o hüküm ve ilamı veren mahkemede tekrar muhakeme olmaya denilir.		Nizamiye	
2505	iʿāẕe	اِعاذَه	Ar.	•	Sığınmak, iltica etmek.			

2506	iʿāre	اِعارَه	Ar.	∴	Ariyet veçhile vermek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir malik, menfaatini kira almayarak meccanen âhere temlik etmeye denilir.		Fıkıh	
2507	iʿāre-i muṭlaḳa	اِعارَهٔ مُطْلَقَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şu kadar müddet kullan veya falan yerde istimal eyle veyahut ariyet mesela hane ise sen otur, başkasını oturtma gibi zaman ve mekân ve bir nev intifa ile mukayyet ve meşrut olmayan iareye denilir.		Fıkıh	
2508	iʿāre-i muḳayyede	اِعارَهٔ مُقَيَّدَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bâlâda dermeyan olunan kuyûd ve şerait dairesinde ariyet vermeye denilir.		Fıkıh	
2509	eʿāriż	اَعارِضْ	Ar.	•	Aruzlar, biten mısra evvelinde olan bir yahut iki son heceleri.			
2510	eʿārīb	اَعاريبْ	Ar.	•	Bedevi ve dağda gezen Araplar.			
2511	iʿāze	اِعازَه	Ar.	•	Fakir ve geda ve muhtaç ve sâhib-i ihtiyaç olmak.			
2512	iʿāşe	اِعاشَه	Ar.	•	Diriltmek, geçindirmek.			
2513	eʿāşīr	اَعاشيرْ	Ar.	•	Aşarlar, aşerler, ondalıklar.			
2514	eʿāṣib	اَعاصِبْ	Ar.	•	Asabeler, vücuttaki sinirler.			
2515	iʿāża	اِعاضَه	Ar.	•	Karşılık ve bedel vermek.			
2516	eʿāẓim	اَعاظِمْ	Ar.	•	A'zamlar, ziyade azîm ve büyük olanlar.			
2517	iʿāle	اِعالَه	Ar.	•	Ayal ve evladın nafaka ve me'ûnetlerine bakıp kayırmak.			
2518	eʿālī	اعالى	Ar.	•	Âlâ olanlar, rütbeli ve faik ve yüksek ve mürtefi olanlar.			
2519	iʿāne	اِعانَه	Ar.	•	Yardım ve muavenet etmek.			
2520	eʿbāʾ	اَعْبآءْ	Ar.	•	Abalar, yükler, hamuleler, ağırlıklar.			
2521	iʿtāb	اِعْتابْ	Ar.	•	Şikâyeti kendinden def ile razı ve hoşnut eylemek ve kederi izale etmek ve birini hoşlandırmak.			
2522	iʿtād	اِعْتادْ	Ar.	•	Hazır ve müheyya kılmak.			
2523	iʿtāḳ	اِعْتاقْ	Ar.	•	Kul ve esir, azat etmek.			
2524	iʿtām	اِعْتامْ	Ar.	*	Oyalanıp gecikmek.			
2525	iʿtān	اِعْتانْ	Ar.	∴	Borçluyu şiddetli takaza ile rencide etmek ve sıkıştırarak matlubunu dava etmek.			
2526	iʿtibād	اِعْتِبادْ	Ar.	*	Kul almak, kul edinmek.			
2527	iʿtibār	اِعْتِبارْ	Ar.	•	Saymak, addetmek ve ibret alıp mütenebbih olmak ve taaccüp eylemek ve bir nesneyi diğer nesne yerine komak ve öğüt almak ve mutta'ız olmak ve birinin sözünü ve zatını makbul farz etmek.			
2528	iʿtibārī	اِعْتِبارى	Ar.	•	Hakiki olmayıp faraziyyât kabîlinden olan.			
2529	iʿtibāṭ	اِعْتِباطْ	Ar.	•	illetsiz olan, genç adam veya hayvanı imâte ve zebh eylemek ve ilm-i nahv ıstılâhâtından olup kelimenin son harfini bilasebep hazf ve ıskat eylemek.			
2530	iʿtitāb	اِعْتِتابْ	Ar.	•	Fariğ ve munsarif olmak.			
2531	iʿticār	اِعْتِجارْ	Ar.	•	Yaşmak takınmak ve çene altından geçirmeyerek başa örtü sarınmak.			
2532	iʿticān	اِعْتِجانْ	Ar.	*	Hamur gibi yoğurmak.			
2533	iʿtidāʾ	اِعْتِداءْ	Ar.	•	Zulüm ve ta'addî etmek.			

2534	iʿtidād	اِعْتِدَادْ	Ar.	•	Tadat etmek, saymak.			
2535	iʿtidāl	اِعْتِدَالْ	Ar.	•	Miktar ve keyfiyet hususunda iki hâlet beyninde mutavassıt olmak, had ve üslubu mütevâfık olmak ve bir hususun vasat derecesi.			
2536	iʿtiẕār	اِعْتِذَارْ	Ar.	•	Özür, mâni, bahane, dermeyan ederek kusurunun affını dilemek.			
2537	iʿtiẕāl	اِعْتِذَالْ	Ar.	*	Nefsine müracaatla cürüm ve hatasını idrak ve itiraf etmek ve ihtiyâr-ı uzlet ve melamet eylemek ve bir şeyi işlemeye tamâm-ı kasd ve teveccüh eylemek.			
2538	iʿtirār	اِعْتِرَارْ	Ar.	*	Fakir ve muhtaç olmak.			
2539	iʿtirās	اِعْتِرَاسْ	Ar.	*	Müteferrik ve perakende olmak.			
2540	iʿtirāż	اِعْتِرَاضْ	Ar.	∴	Meneylemek ve menolunmak ve muaraza tarikiyle mâni ve mahzur beyan etmek.			
2541	iʿtirāżu'l-ġayr	اِعْتِرَاضُ الْغَيْرِ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir davada gerek asaleten ve gerek vekâleten tarafeynden olmayan ve şahs-ı sâlis olup da dâhil-i da'vâ olmak üzere istida takdim etmemiş olan bir kimsenin gıyaben hukukuna dokunur surette sâdır olan bir hüküm aleyhine itiraz ve beyân-ı hâl etmeye denilir.		Nizamiye	
2542	iʿtirāżu'l-ġayr-i aṣlī	اِعْتِرَاضُ الْغَيْرِ اَصْلى	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup aleyhine itiraz olunan hüküm ve ilama nail olan kimse ile şahs-ı sâlis beyninde, bir gûne dava sebkat etmemiş iken müceddeden vaki olan itiraza denilir.		Nizamiye	
2543	iʿtirāżu'l-ġayr-i ṭārī	اِعْتِرَاضُ الْغَيْرِ طارى	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir davanın esnâ-yı rü'yetinde, tarafeynden biri canibinden isbât-ı müdde'âya delil olmak üzere ibraz olunan bir i'lâm-ı sâbık aleyhine vaki olan itiraza denilir.		Nizamiye	
2544	iʿtirāż-ı ʿale'l-ḥüküm	اِعْتِرَاضِ عَلَى الْحُكْمْ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup gıyaben olunan hüküm ve ilamın icrasına muhalefetle müddeinin davasını def ve hükmü veren mahkemeden işbu hükümden rücu eylemesini talep etmeye ıtlak olunur .		Nizamiye	
2545	iʿtirāṭ	اِعْتِرَاطْ	Ar.	*	Bir kimsenin kadir ve namusuna dokunmak.			
2546	iʿtirāf	اِعْتِرَافْ	Ar.	∴	İkrar ve ispat etmek ve inat etmeyip hakkı teslim eylemek ve ram ve münkâd olmak ve bilmek için haber sormak ve isim ve resmiyle haber vermek.			
2547	iʿtirāk	اِعْتِرَاكْ	Ar.	*	Uğraşmak, savaşmak.			
2548	iʿtizāʾ	اِعْتِزَآءْ	Ar.	*	Bir kimseye veya bir kabileye veyahut bir familyaya kesb-i mensûbiyyet eylemek ve isnat olunmak.			
2549	iʿtizāl	اِعْتِزَالْ	Ar.	∴	Bir nesne yerinden veya güruhundan veyahut amelinden bertaraf olmak.			
2550	iʿtizām	اِعْتِزَامْ	Ar.	∴	Azim ve kasteylemek ve her işte fütursuz kasd-ı dâ'im üzere olmak.			
2551	iʿtisār	اِعْتِسَارْ	Ar.	•	Güçlük, usret ve su'ûbet ve cevretmek ve cebren ve kerhen oğlunun malından almak.			
2552	iʿtizāz	اِعْتِزَازْ	Ar.	•	Kendini aziz addetmek.			
2553	iʿtisāf	اِعْتِسَافْ	Ar.	∴	Zulmetmek ve yoldan sapmak ve bir adamı angarya kullanmak.			
2554	iʿtisām	اِعْتِسَامْ	Ar.	•	Matlubunu ita etmek.			
2555	iʿtişāʾ	اِعْتِشَآءْ	Ar.	•	Akşam vakti yola çıkmak.			
2556	iʿtiṣāʾ	اِعْتِصَآءْ	Ar.	•	Değnek kullanmak ve değneğe dayanmak.			
2557	iʿtiṣāb	اِعْتِصَابْ	Ar.	∴	Kanaat ve iktifa etmek ve imâme sarınmak ve ıs. tıbbiyyeden olup sinire müşabih bir hâl kesbetmek, sinirleşmek.		Tıp	
2558	iʿtiṣār	اِعْتِصَارْ	Ar.	∴	Bir şeyin suyunu veyahut yağını çıkarmak için sıkmak ve baskıya koymak ve verilen atiyyeyi geri almak.			
2559	iʿtiṣām	اِعْتِصَامْ	Ar.	•	Günah ve mu'ayyebden sakınmak ve pak olmak ve bir nesneye el ile yapışıp tutmak ve korunmak.			
2560	iʿtiżād	اِعْتِضَادْ	Ar.	*	Bir nesneyi kola almak ve muin olmak ve muavenet istemek.			

2561	iʿtiṭāf	اِعْتِطَافْ	Ar.	*	Ridâya bürünmek ve bir şey ile örtünmek.			
2562	iʿtiẓām	اِعْتِظَامْ	Ar.	•	Azamet ve ta'azzum ve büyüklük etmek ve büyüklük kazanmak.			
2563	iʿtifāʾ	اِعْتِفَآءْ	Ar.	•	Af ve inayet istemek.			
2564	iʿtifār	اِعْتِفَارْ	Ar.	•	Yere vurmak ve şiddetle üzerine atılıp kavramak.			
2565	iʿtifās	اِعْتِفَاسْ	Ar.	*	Muzdarip ve mütelâşî olmak.			
2566	iʿtifāṣ	اِعْتِفَاصْ	Ar.	*	Hakkını almak, istîfâ-yı hak ve matlup eylemek.			
2567	iʿtiḳāb	اِعْتِقَابْ	Ar.	•	Parasını alıncaya kadar sattığı şeyi müşteriye teslim etmemek.			
2568	iʿtiḳād	اِعْتِقَادْ	Ar.	•	Gönül bağlamak, inanmak ve sıdk ve sıhhatine kalben karar-dâde olmak ve mutekit olmak.			
2569	iʿtikād	اِعْتِكَادْ	Ar.	*	Bir işe ale'd-devâm mülâzemet eylemek ve müdâvemet etmek.			
2570	iʿtikār	اِعْتِكَارْ	Ar.	∴	Cenkte asker birbirine karışmak ve karışıp bir şeyin tadatı mümkün olmamak.			
2571	iʿtikās	اِعْتِكَاسْ	Ar.	*	Aksine ve tersine çevrilmek ve maklûb olmak.			
2572	iʿtikāf	اِعْتِكَافْ	Ar.	∴	Sakin olmak ve habs-i nefes ile bir mahalde eğlenip kalmak.			
2573	iʿtikāl	اِعْتِكَالْ	Ar.	*	Bir madde düçâr-ı müşkülât olmak ve nâstan ihtiyâr-ı uzlet etmek.			
2574	iʿtikām	اِعْتِكَامْ	Ar.	*	Eşya tortop olup birikmek ve teraküm etmek ve yükleri iki tarafa denk etmek.			
2575	iʿtilāʾ	اِعْتِلَاءْ	Ar.	•	Yükselmek, yukarı çıkmak ve ulüvv-i merâtib ve rif'at bulmak.			
2576	iʿtilāc	اِعْتِلَاجْ	Ar.	*	Nâs birbiriyle tutuşup cenk ve cidal eylemek.			
2577	iʿtilāṣ	اِعْتِلَاصْ	Ar.	•	Pek az şey almak ve aza kanaat eylemek.			
2578	iʿtilāṭ	اِعْتِلَاطْ	Ar.	•	Kavga ve niza eylemek.			
2579	iʿtilāḳ	اِعْتِلَاقْ	Ar.	•	Aşk ve muhabbete giriftar olmak ve birine alaka etmek ve muhabbet ve dost ittihaz etmek.			
2580	iʿtilāl	اِعْتِلَالْ	Ar.	•	Hasta ve alil olmak vesair nesneleri terk edip bir şeye hasr-ı evkât ederek meşgul olmak ve bahane ile vakit geçirmek ve avk ve tehir eylemek.			
2581	iʿtilām	اِعْتِلَامْ	Ar.	•	Bilmek ve vâkıf olmak.			
2582	iʿtilān	اِعْتِلَانْ	Ar.	∴	Aşikâre olmak ve zahire çıkmak ve ıs. tıbbiyyeden olup vaz'-ı haml esnasında çocuğun sûret-i zuhûr ve vüruduna ıtlak olunur.		Tıp	
2583	iʿtimāʾ	اِعْتِمَآءْ	Ar.	•	İntihap ve ihtiyar etmek ve kastetmek ve seçmek.			
2584	iʿtimād	اِعْتِمَادْ	Ar.	•	Dayanmak ve güvenerek inanmak.			
2585	iʿtimār	اِعْتِمَارْ	Ar.	∴	Başına bir şey giymek ve bir kimsenin ziyaretine gitmek ve ziyaret eylemek.			
2586	iʿtimāṭ	اِعْتِمَاطْ	Ar.	*	Ni'met-i ilâhîye küfran eylemek ve namusa dokunmak.			
2587	iʿtimāḳ	اِعْتِمَاقْ	Ar.	∴	Derine ve dibine varmak ve künhüne muttali olmak.			
2588	iʿtimām	اِعْتِمَامْ	Ar.	•	Başına sarık sarmak.			
2589	iʿtināʾ	اِعْتِنَآءْ	Ar.	•	Zahmetli işe ikdam ve dikkat ve ihtimam eylemek ve sarf-ı makderet etmek.			
2590	iʿtināf	اِعْتِنَافْ	Ar.	*	Unf u şiddetle bir işi tutmak ve yeni bir şeye başlamak.			

2591	iʿtināḳ	اِعْتِناقْ	Ar.	•	Husumet zamanında birbirinin boynuna ve boğazına sarılmak.			
2592	iʿtinān	اِعْتِنانْ	Ar.	∴	Bir adamın önüne gerilmek ve bir adamın hâl ve şanı meydana çıkmak ve hayvana binip dizgin etmek.			
2593	iʿtivāʾ	اِعْتِواء	Ar.	•	Kelb gibi ulumak ve havlamak ve burup bükmek.			
2594	iʿtivār	اِعْتِوارْ	Ar.	∗	Elden ele vermek.			
2595	iʿtivāl	اِعْتِوالْ	Ar.	∗	Feryat ile ağlamak.			
2596	iʿtivān	اِعْتِوانْ	Ar.	∗	Yardım ve muavenet görmek.			
2597	uʿtūbe	أُعْتُوبَه	Ar.	•	Levm ve tevbih ve itaba dair olan şey.			
2598	iʿtihād	اِعْتِهادْ	Ar.	∗	Bir şeyin muhafazasını deruhte ile mütemadi görüp gözetmek.			
2599	iʿtiyād	اِعْتِيادْ	Ar.	•	Âdet edinmek ve bir fiili defaatle işlemek ve avdet etmek ve geri dönmek ve bir keyifsizin ziyaretine gitmek.			
2600	iʿtiyāz	اِعْتِيازْ	Ar.	∗	Sığınmak, iltica etmek.			
2601	iʿtiyāş	اِعْتِياشْ	Ar.	∗	Ayş ve taayyüş etmek.			
2602	iʿtiyāṣ	اِعْتِياصْ	Ar.	∗	Bir madde pek dolaşık ve düşvâr ve asi olmak.			
2603	iʿtiyāż	اِعْتِياضْ	Ar.	•	İvaz almak, bir şeye bedel bir şey almak ve ivaz için gelmek.			
2604	iʿtiyāḳ	اِعْتِياقْ	Ar.	•	Alıkomak ve avk ve tehir eylemek.			
2605	iʿtiyān	اِعْتِيانْ	Ar.	•	Yardım etmek ve bakmak, gözetmek.			
2606	iʿṣār	اِعْصارْ	Ar.	∗	Bir adamın ayağını kaydırıp yere kapatmak ve bir şeye muttali kılmak ve bir adamı vartaya ilkâ için sultan ve ümera huzurunda fasl u mezemmet eylemek.			
2607	iʿcāb	اِعْجابْ	Ar.	•	Taaccüp vermek ve müte'accib kılmak ve ucb ve gurura düşürmek.			
2608	aʿcāz	أَعْجازْ	Ar.	∗	Her bir şeyin nihayetleri ve ağacın nihayeti olan kökler.			
2609	iʿcāz	اِعْجازْ	Ar.	•	Âciz ve kudretsiz ve fürû-mânde kılmak ve âciz bulmak ve başkasının yapamayacağı veya olamayacak bir şeyi yapmak.			
2610	iʿcāl	اِعْجالْ	Ar.	∴	Acele indirmek veya tacil etmek ve sebk ve takaddüm eylemek.			
2611	iʿcāf	اِعْجافْ	Ar.	∗	Hasta hizmetine vakf-ı vücûd eylemek ve zayıflamak.			
2612	aʿceb	أَعْجَبْ	Ar.	∗	Ziyade taaccüp edici olan.			
2613	aʿcez	أَعْجَزْ	Ar.	•	Ziyade âciz ve kudretsiz ve fürû-mânde olan.			
2614	aʿcem	أَعْجَمْ	Ar.	∴	Arap evladından olmayan kimse ve kelamı fesahat ve belagat üzere olmayan Acemî.			
2615	iʿcām	اِعْجامْ	Ar.	∗	Fesahatle beyan edemeyip maksudu iglâk ve ibhâm eylemek.			
2616	aʿcūbe	أَعْجُوبَه	Ar.	•	Taaccüp olunacak şey.			
2617	eʿadd	اَعَدّْ	Ar.	•	Ziyade hazır ve müheyya ve müstait olan.			
2618	aʿdāʾ	أَعْدآءْ	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar ve birinin zararını talip olanlar.			
2619	iʿdāʾ	اِعْدآءْ	Ar.	∗	Sirayet ettirmek ve zulmetmek ve mağlup ve mazluma imdat eylemek ve seğirttirmek.			

2620	aᶜdād	اَعْدَادْ	Ar.	•	Adetler “1, 2, 3” ve emsali gibi sayılar.			
2621	iᶜdād	اِعْدَادْ	Ar.	•	Hazır ve müheyya kılmak ve tehiyye etmek.			
2622	iᶜdāl	اِعْدَالْ	Ar.	•	Tadil ve tesviye etmek ve düzeltmek.			
2623	iᶜdām	اِعْدَامْ	Ar.	•	Yok etmek, vücudunu kaldırmak, yok etmek, öldürmek.			
2624	aᶜdel	اَعْدَلْ	Ar.	•	Ziyade adil ve adaletli ve kem ve kemiyet cihetiyle vasat hâle ziyade karîb olan.			
2625	iᶜẕāb	اِعْذَابْ	Ar.	∴	Azap vermek ve mücazat etmek ve meneylemek ve feragat etmek ve suyu tasfiye ve tathîr eylemek ve tatlılandırmak.			
2626	aᶜẕār	اَعْذَارْ	Ar.	•	Özürler, bahaneler, mâniler, mevâni'.			
2627	aᶜẕār-ı şerᶜiyye	اَعْذَارِ شَرْعِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup sıgar, cünun, ateh ve aklı üç günlük kadar uzak bir diyarda bulunmak ve hasm-ı mütegallibeden olmak gibi mâni’-i icrâ’ât olan ahvalin vukuuna denilir.		Fıkıh	
2628	iᶜẕār	اِعْذَارْ	Ar.	∴	Özür ve bahanesini kabul edip mazur tutmak ve çalışmaktan naşi kusur edip de yine kendisini çalışıyor gibi göstermek ve bir hususta cid ve mübalağa eylemek ve özür sabit olmak.			
2629	aᶜẕeb	اَعْذَبْ	Ar.	•	Ziyade leziz ve tatlı ve hoş-güvâr olan.			
2630	iᶜrāʾ	اِعْرَآءْ	Ar.	*	Ari etmek, soymak ve bir kimseyi üryan eylemek ve yâr ve hem-demini terk ve ihmal eylemek.			
2631	aᶜrāb	اَعْرَابْ	Ar.	•	Bâdiye-nişîn olan Araplar.			
2632	iᶜrāb	اِعْرَابْ	Ar.	∴	Kavâ’id-i nahviyye üzere amilin ameli sebebiyle kelimenin ahirini tağyir etmek ve sebeb-i mezkûrdan naşi kelimenin ahirine hâdis ve arız olan şekil ve tağyîrât ve fesahatle tekellüm etmek ve hakikati ayan etmek.			
2633	aᶜrās	اَعْرَاسْ	Ar.	•	Arûslar, gelinler, yeni nikâh olmuş kızlar.			
2634	iᶜrās	اِعْرَاسْ	Ar.	•	Velîme taamını tertip etmek ve zifaf etmek.			
2635	aᶜrāş	اَعْرَاشْ	Ar.	•	Arşlar, kürsüler, tahtlar.			
2636	iᶜrāş	اِعْرَاشْ	Ar.	*	Gölgelik ve çardak yapmak.			
2637	aᶜrāṣ	اَعْرَاصْ	Ar.	•	Arsalar, meydanlar, hali yerler.			
2638	iᶜrāṣ	اِعْرَاصْ	Ar.	*	Muzdarip ve bıkar etmek.			
2639	aᶜrāż	اَعْرَاضْ	Ar.	∴	Arazlar, keyfiyetler ve arız olan hâller ve ıs. tıbbiyyeden olup bir hastalığın teşhisine medar olan hâlât-ı maraziyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
2640	iᶜrāż	اِعْرَاضْ	Ar.	•	Yüz döndürmek ve enine boyuna gitmek ve başka tarafa dönmek.			
2641	aᶜrāf	اَعْرَافْ	Ar.	∴	Cennet ile cehennem beyninde vaki sur ve set ve duvarın ismidir ve her bir şeyin yükseğine denilir.			
2642	aᶜrec	اَعْرَجْ	Ar.	•	Anadan doğma topal ve aksak.			
2643	aᶜref	اَعْرَفْ	Ar.	•	Ziyade arif ve âlim olan.			
2644	eᶜazz	اَعَزّْ	Ar.	∴	Ziyade aziz ve izzetli ve galip olan.			
2645	eᶜazzellāh	اَعَزَّ اللّٰه	Ar.	•	Allahutaala aziz eylesin manasına duadır.			
2646	eᶜizzāʾ	اَعِزّْآءْ	Ar.	•	Azizler, müşerref ve mükerrem olanlar.			
2647	iʾzāb	اِعْزَابْ	Ar.	*	Uzaklaştırmak, teb’îd eylemek.			

2648	iᶜzāz	اِعْزَازْ	Ar.	*	Aziz kılmak ve galip eylemek ve hürmet etmek ve bir şey pek şedit gelmek.			
2649	iᶜsār	اِعْسَارْ	Ar.	∴	Bî-gâyet teng-dest ve züğürt olduğu vakit medyuna takaza ve muaheze etmek ve sıkıştırarak alacağını talep eylemek ve pek fakir ve borçlu olmak ve güçleştirmek ve düşvâr eylemek.			
2650	aᶜser	اَعْسَرْ	Ar.	•	Ziyade usretli ve güç ve çetin olan.			
2651	iᶜşāʾ	اِعْشَآءْ	Ar.	*	Akşam yemeği yedirmek.			
2652	aᶜşāb	اَعْشَابْ	Ar.	•	Aşibler, taze yeşil otlar.			
2653	aᶜşār	اَعْشَارْ	Ar.	•	Öşürler, ondalıklar ve vahidin ona taksim olunmasından hâdis olan cüzler ve mahsulattan şeran tahsili caiz olan ondalıklar.			
2654	aᶜşārī̆	اَعْشَارى	Ar.	•	Aşara mensup olan ve ona taksim ile icra olunan bir nev kavâ'id-i hisâba denilir.			
2655	iᶜşāş	اِعْشَاشْ	Ar.	*	Bir kişiyi işinden meneylemek ve birini zayıf düşürmek.			
2656	aᶜṣāʾ	اَعْصَآءْ	Ar.	•	Asalar, değnekler, çubuklar.			
2657	aᶜṣāb	اَعْصَابْ	Ar.	∴	Asablar, sinirler ve ıs. tıbbiyyeden olup kâffe-i a'zânın his ve hareketini ve ef'âlini dimağ ile veya onun tamamından olan murdar ilik vesaire ile münasebette tutan beyaz ve gayetle yumuşak iplikçiklere ıtlak olunur.		Tıp	
2658	aᶜṣār	اَعْصَارْ	Ar.	•	Asırlar, vakitler.			
2659	iᶜṣār	اِعْصَارْ	Ar.	•	Suyunu veyahut yağını çıkarmak için baskıya koyup sıkıştırmak.			
2660	iᶜṣām	اِعْصَامْ	Ar.	*	Yapışıp salıvermemek üzere tutmak.			
2661	aᶜżāʾ	اَعْضَآءْ	Ar.	•	Uzuvlar, eczâ-yı beden ve bir meclisin erbap ve dahlesi.			
2662	iᶜżāl	اِعْضَالْ	Ar.	•	Sarp ve düşvâr olmak ve güçleştirmek ve âciz ve kâsır ve fürû-mânde kılmak.			
2663	iᶜżāh	اِعْضَاهْ	Ar.	•	İfk ve iftira ve bühtan etmek.			
2664	iᶜṭāʾ	اِعْطَآءْ	Ar.	∴	Vermek ve bahşetmek ve inkıyat ve itaat eylemek.			
2665	iᶜṭāb	اِعْطَابْ	Ar.	•	Helak eylemek.			
2666	aᶜṭāf	اَعْطَافْ	Ar.	•	İhsanlar, şefkatler, inayetler, mihribânlıklar.			
2667	iᶜẓām	اِعْظَامْ	Ar.	•	Büyütmek, ulu ve azîm etmek ve büyük görmek ve büyük bilmek ve azîm bulmak ve azîm tutmak.			
2668	aᶜẓam	اَعْظَمْ	Ar.	•	Ziyade ulu ve büyük olan.			
2669	iᶜfāʾ	اِعْفَآءْ	Ar.	∴	Berî ve muaf kılmak ve affetmek ve birini sıhhat ve afiyet üzere bulundurmak ve nafakada zait olan malı, muhtâcîne bezl ve infak eylemek.			
2670	iᶜfāf	اِعْفَافْ	Ar.	•	Afif eylemek ve pâk-dâmen ve pâkîze kılmak.			
2671	aᶜḳāb	اَعْقَابْ	Ar.	•	Akablar, halefler ve evlat evlatları, hafitleri.			
2672	iᶜḳāb	اِعْقَابْ	Ar.	∴	Birine halef olmak ve münavebe eylemek ve mücazat ve azap etmek.			
2673	iᶜḳād	اِعْقَادْ	Ar.	•	Bağlamak, bent etmek.			
2674	iᶜḳār	اِعْقَارْ	Ar.	•	Hatunun rahmini illete düçar edip kısır ve zürriyetten mahrum eylemek.			
2675	aᶜḳal	اَعْقَلْ	Ar.	•	Ziyade akil ve akıllı olan.			

2676	iᶜḳāl	اِعْقَالْ	Ar.	*	Bir kimseyi akil bulmak.			
2677	iᶜḳām	اِعْقَامْ	Ar.	*	Bir hatunu âkir ve kısır ve doğurmaz eylemek.			
2678	iᶜkār	اِعْكَارْ	Ar.	•	Tortulu ve posalı ve bulanık kılmak.			
2679	aᶜkāl	اَعْكَالْ	Ar.	•	Akllar, le'îm ve fürumaye olanlar.			
2680	iᶜkāl	اِعْكَالْ	Ar.	*	Bir şey müşkül olmak.			
2681	iᶜlāʾ	اِعْلاءْ	Ar.	•	Ali ve mürtefi kılmak ve yükseltmek ve bir şeyin yukarısına çıkmak.			
2682	aᶜlāf	اَعْلافْ	Ar.	•	Alefler, yulaf denilen yemler.			
2683	aᶜlāl	اَعْلالْ	Ar.	•	İlletler, marazlar, hastalıklar.			
2684	iᶜlāl	اِعْلال	Ar.	•	Alil ve hasta eylemek ve maraza giriftar etmek.			
2685	aᶜlām	اَعْلامْ	Ar.	•	Alemler, sancaklar, bayraklar, livalar ve râyetler.			
2686	iᶜlām	اِعْلامْ	Ar.	∴	Bildirmek ve ilim ve haber vermek ve ıs. fıkhiyyeden olup mahkeme canibinden verilen hükmü mutazammın olan varakaya denilir.		Fıkıh	
2687	iᶜlān	اِعْلانْ	Ar.	•	Aşikâr etmek ve neşredip aşikâre eylemek ve bildirmek.			
2688	aᶜlem	اَعْلَمْ	Ar.	•	Ziyade âlim ve vâkıf ve danişment ve arif olanlar.			
2689	uᶜlūme	اُعْلُومَه	Ar.	•	Nişane ve işârât.			
2690	aᶜlā	اَعْلى	Ar.	•	Ziyade ali ve mürtefi olan ve ziyade âlî-kadr ve müşerref ve ziyade hoş ve makbul olan.			
2691	eᶜāmm	اَعَمّْ	Ar.	•	Ziyade âm ve müşterek ve umumi olan.			
2692	aᶜleʾl-mebîż	اَعْلَى الْمَبِيضْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kable'l-ilkâh çekirdeklerin aslı olan yumurtacıkları havi ve mebiz denilen ve bir çiçekte meyveyi husule getirecek olan kıtadan ke's, tüveyç, uzv-ı tezkîr ve uzv-ı te'nîsten ibaret halakât-ı zehriyye irtikâzının yukarı olması hâline denilir.		Nebatat	
2693	aᶜmāʾ	اَعْمَآءْ	Ar.	•	Âmâlar, körler, gözleri görmeyenler ve cahil ve nadan olan kimseler.			
2694	iᶜmāʾ	اِعْمَآءْ	Ar.	•	Bir adamı âmâ bulmak ve kör addetmek.			
2695	iᶜmād	اِعْمَادْ	Ar.	•	Direk dikmek ve payanda ve dayak vurup yerinde sabit kılmak.			
2696	aᶜmār	اَعْمَارْ	Ar.	•	Ömürler, hayat müddetleri.			
2697	iᶜmār	اِعْمَارْ	Ar.	•	Şenlendirmek, âbâdân ve mamur kılmak, ıssızlıktan ve haraplıktan kurtarmak.			
2698	aᶜmāl	اَعْمَالْ	Ar.	•	Ameller, fiiller, işler, kârlar, kerdişler ve ilkâlar, kazalar ve memalik ve diyarlar.			
2699	iᶜmāl	اِعْمَالْ	Ar.	∴	Yapmak, işleyip ihdas eylemek ve kullanmak ve amele getirmek ve zapt ve idare ve hâkimlik etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup kelamı, mühmel bırakmayıp bir mana ile mukayyet ve mahmûl eylemek manasınadır.			
2700	iᶜmāḳ	اِعْمَاقْ	Ar.	*	Derin ilmek ve künhüne muttali olmak ve etrafıyla bilmeye çalışmak.			
2701	aᶜmām	اَعْمَامْ	Ar.	•	Amcalar, babalar, biraderler.			
2702	aᶜmide	اَعْمِدَه	Ar.	•	Amutlar, direkler, sütunlar.			
2703	aᶜmel	اَعْمَلْ	Ar.	•	Ziyade iş işleyen.			

2704	aᶜmā	اَعْمٰى	Ar.	•	Gözü görmeyen ve kuvve-i basaradan mahrum ve bî-behre olan ve cahil ve nadan olan.			
2705	iᶜnāʾ	اِعْنَآءَ	Ar.	*	Zahmete uğratmak ve bir kitaba unvan yazmak.			
2706	iᶜnāb	اِعْنَابْ	Ar.	*	Bir kimseyi halası mümkün olmayan düşvâr bir işe düçar etmek.			
2707	iᶜnāt	اِعْنَاتْ	Ar.	*	Bir kimseyi keder ve meşakkate uğratmak ve kesb-i iltiyâm eden kırılmış kemiği tekrar kırmak.			
2708	iᶜnād	اِعْنَادْ	Ar.	∴	Muaraza etmek ve peyderpey istifra etmek ve la-yenkati' damardan kan akmak.			
2709	iᶜnāz	اِعْنَازْ	Ar.	*	Bir tarafa meylettirmek ve imale eylemek.			
2710	iᶜnās	اِعْنَاسْ	Ar.	*	Kız kocaya varmaktan mücânebet ve feragat eylemek.			
2711	iᶜnāf	اِعْنَافْ	Ar.	•	Unf ve rahatsızlığa giriftar kılmak ve şiddetli levm ve serzeniş etmek.			
2712	aᶜnāḳ	اَعْنَاقْ	Ar.	•	Unklar, boyunlar, rakabeler, gerdanlar.			
2713	iᶜnān	اِعْنَانْ	Ar.	*	Innîn yani recüliyyetten mahrum olduğuna kail olmak ve hükmeylemek ve sihir ile bağlı olmak ve ata dizgin geçirmek ve atın dizginini çekip alıkomak.			
2714	aᶜinneh	اَعِنَّهْ	Ar.	•	İnânlar, dizginler.			
2715	aᶜnī	اَعْنِى	Ar.	∴	Herkesin söylediği sözü izah zımnında kullandıkları "yani" kelimesinin fasihi olup murat ederim, demek isterim ki manasınadır "yani" ise galat tabirdir.			
2716	iᶜvāʾ	اِعْوَآءْ	Ar.	*	Cehaletten rücu ile geri çekilmek.			
2717	iᶜvār	اِعْوَارْ	Ar.	•	Birinin bir gözünü kör edip yek-çeşm eylemek.			
2718	iᶜvāz	اِعْوَازْ	Ar.	*	Muhtaç ve fakir olmak.			
2719	aᶜvāż	اَعْوَاضْ	Ar.	•	İvazlar, bedeller.			
2720	iᶜvāl	اِعْوَالْ	Ar.	*	Ayali çok olmak ve kesîrü'l-iyâl olmak ve feryat ile ağlamak.			
2721	aᶜvām	اَعْوَامْ	Ar.	•	Âmlar, seneler, yıllar ve sâllar.			
2722	aᶜvān	اَعْوَانْ	Ar.	∴	Etbâ'lar, avnlar, yardımcılar ve medet-kârân.			
2723	aᶜvec	اَعْوَجْ	Ar.	•	Eğri, münhani, ham, kec ve eğri büğrü olan.			
2724	iᶜvicāc	اِعْوِجَاجْ	Ar.	•	Eğrilik ve inhina ve keclik ve hamlık ve eğri büğrü olmak.			
2725	aᶜved	اَعْوَدْ	Ar.	•	Aidat ve menafii ekser olan.			
2726	aᶜver	اَعْوَرْ	Ar.	•	Bir gözlü, yek-çeşm ve bir gözü kör olan ve silahsız ve mühimmatsız.			
2727	iᶜhād	اِعْهَادْ	Ar.	*	Kefil olmak ve endişeden kurtarmak.			
2728	aᶜyād	اَعْيَادْ	Ar.	•	İdler, bayramlar.			
2729	iᶜyād	اِعْيَادْ	Ar.	•	Avdet ettirmek ve geri çevirmek.			
2730	aᶜyāl	اَعْيَالْ	Ar.	•	Ayaller, evlat ve ezvâc ve etbâ' takımı.			
2731	aᶜyān	اَعْيَانْ	Ar.	∴	Aynlar, güzel çeşmler ve belli başı adamlar ve altınlar ve akçeler ve ıs. fıkhiyyeden olup bir ayakkabı, bir sandalye, bir kitap gibi muayyen ve müşahhas olan şeylere denilir.		Fıkıh	
2732	aᶜyen	اَعْيَنْ	Ar.	∴	Ziyade ayan ve aşikâr olan ve büyük gözlü olan.			

2733	iġābet	اِغابَةْ	Ar.	•	Gaybubet etmek, kadının kocası taşrada bulunmak.			
2734	iġāṣet	اِغاثَةْ	Ar.	•	İmdada yetişmek ve yardıma gelmek.			
2735	iġāret	اِغارَةْ	Ar.	*	Gayrete düşürmek ve teşvik etmek.			
2736	āġāz	آغازْ	Far.	•	Başlamak, bed' etmek ve şürû' etmek.			
2737	iġāżat	اِغاضَةْ	Ar.	*	Eksiltmek, tenzil etmek ve tenkis etmek.			
2738	iġāẓat	اِغاظَةْ	Ar.	•	İğzâb eylemek, darılmak, gücendirmek.			
2739	eġālīṭ	اَغاليطْ	Ar.	•	Uglutâlar, bilmeceler, yanıltmaçlar ve muamma kelamlar.			
2740	eġānī	اَغانى	Ar.	•	Agniye, şarkılar, muganniler, musiki taksimleri, makamlar ve türküler.			
2741	aġbiyāʾ	اَغْبِياءْ	Ar.	*	Gabîler, ahmaklar, bönler.			
2742	iġbāb	اِغْبابْ	Ar.	*	Nevbet-i maraz günaşırı gelmek.			
2743	iġbār	اِغْبارْ	Ar.	∴	Boz renkli eylemek, tozutmak ve toz kaldırmak ve bir kimseyi gücendirmek.			
2744	iġbirār	اِغْبِرارْ	Ar.	•	Toz ile mülevves olmak ve gücenmek ve iğbirâr-ı hâtır ki kırılmak ve hâtır-mânde olmak.			
2745	aġbā	اَغْبى	Ar.	•	Ziyade gabî ve ahmak ve künd-zihn ve şaşkın olan.			
2746	iġtām	اِغْتامْ	Ar.	*	Bir adamı bıktırıncaya kadar ziyaretine müdâvemet etmek.			
2747	iġtibāṭ	اِغْتِباطْ	Ar.	•	Refah ve sürur üzere olmak ve gıbta ve reşk ve haset etmek.			
2748	iġtiẕāʾ	اِغْتِذاءْ	Ar.	•	Gıdalanmak, yiyip beslenmek.			
2749	iġtirāb	اِغْتِرابْ	Ar.	•	Gurbete gitmek, vatandan hariç bir mahalle gitmek.			
2750	iġtirār	اِغْتِرارْ	Ar.	∴	Gurur getirmek, mağrur olmak ve gaflet etmek ve bir adamın beyhude itmâ'ına aldanmak ve ahzüitada aldanmak.			
2751	iġtirāz	اِغْتِرازْ	Ar.	∴	Üzengiye ayak basmak ve bir tarafa gitmek ve katı gelmek.			
2752	iġtirāḳ	اِغْتِراقْ	Ar.	*	Gark olmak ve suya batıp boğulmak, müstağrak olmak.			
2753	iġtizāʾ	اِغْتِزاءْ	Ar.	*	Kasteylemek ve bir dostunu sair ahbabı arasında intihap ve ihtisas eylemek.			
2754	iġtizāl	اِغْتِزالْ	Ar.	•	İplik eğirmek ve iplik bükmek.			
2755	iġtisāl	اِغْتِسالْ	Ar.	•	Yunmak, gusletmek, yıkanmak.			
2756	iġtişāş	اِغْتِشاشْ	Ar.	*	Karışıklık ve hâlisiyyetten çıkıp karmakarışık olmak ve bir kimsenin fena nasihatini kabul eylemek.			
2757	iġtiṣāb	اِغْتِصابْ	Ar.	•	Gasbeylemek, zulüm ve cevir ile alıp tevkif etmek.			
2758	iġtiżāb	اِغْتِضابْ	Ar.	•	Gazaba gelmek, gücenmek, darılmak.			
2759	iġtiżār	اِغْتِضارْ	Ar.	*	Genç ve sağlam iken fevt olmak.			
2760	iġtiṭāʾ	اِغْتِطاءْ	Ar.	*	Örtünmek ve bir şeye sarınmak.			
2761	iġtifār	اِغْتِفارْ	Ar.	•	Günah ve kabahati örtüp af ve setretmek.			
2762	iġtilāʾ	اِغْتِلاءْ	Ar.	•	Süratle gitmek ve yürümek.			

2763	iġtilāf	اِغْتِلَافْ	Ar.	*	Kılıflanmak, kılıf içine ve kılıf derununa koymak.			
2764	iġtilām	اِغْتِلَامْ	Ar.	∴	Bir şeye ziyadesiyle haris olmak ve şehvet-i cimâ'î galip olmak ve muzdarip olmak.			
2765	iġtimād	اِغْتِمَادْ	Ar.	•	Kılıç kınına girmek ve geceye dâhil olmak.			
2766	iġtimāz	اِغْتِمَازْ	Ar.	•	Ta'n u teşnî' etmek ve zem ve fasletmek.			
2767	iġtimāṣ	اِغْتِمَاصْ	Ar.	•	Hor ve hakir görmek ve nankörlük etmek ve küfrân-ı ni'met ve münkirlik etmek.			
2768	iġtimāż	اِغْتِمَاضْ	Ar.	∴	Uyumak, göz kapamak ve teklifsiz ve zahmetsiz bir şey vücut bulmak.			
2769	iġtimām	اِغْتِمَامْ	Ar.	•	Gussa-nâk ve mağmum ve mükedder ve mehmûm olmak.			
2770	iġtināʾ	اِغْتِنَآءْ	Ar.	*	Zengin olmak, malı çoğalmak.			
2771	iġtinām	اِغْتِنَامْ	Ar.	•	Bir şeyi ganimet bilmek ve yağma ve ganimet etmek.			
2772	iġtiyāb	اِغْتِيَابْ	Ar.	•	Gıybet etmek ve arkadan fasıl ve zemmetmek.			
2773	iġtiyāẓ	اِغْتِيَاظْ	Ar.	•	Gazaba gelmek, gücenmek, darılmak.			
2774	iġtiyāl	اِغْتِيَالْ	Ar.	•	Basmak ve nâgehânî ahzetmek ve helak eylemek.			
2775	aġdār	اَغْدَارْ	Ar.	•	Gadirler, hıyanetler, vefasızlıklar, zulümler.			
2776	iġdār	اِغْدَارْ	Ar.	*	Gadreylemek ve hâli üzere terk eylemek.			
2777	aġẕiye	اَغْذِيَه	Ar.	•	Gızâlar, ekl ü şürb olunacak şeyler; agdiye, keza.			
2778	eġarr	اَغَرّ	Ar.	*	Beyaz şey ve işi güzel ve meydanda olan adam ve aziz ve şerif kimse.			
2779	iġrāʾ	اِغْرَآءْ	Ar.	•	Tergîb eylemek ve halkı birbirine kışkırtmak ve teşvik etmek.			
2780	iġrāb	اِغْرَابْ	Ar.	∴	Diyâr-ı ba'îdeye sefer etmek ve nadir şey peyda eylemek.			
2781	iġrād	اِغْرَادْ	Ar.	•	Güzel teganni eylemek ve bülend âvâz ve dil-keş elhanla nağmât eylemek.			
2782	aġrār	اَغْرَارْ	Ar.	•	Gırlar, bilâ-tecribe olup kolay aldanır adamlar.			
2783	aġrās	اَغْرَاسْ	Ar.	•	Garslar, taze dikilmiş fidanlar.			
2784	iġrās	اِغْرَاسْ	Ar.	•	Dikmek, toprak içine gömmek.			
2785	aġrāż	اَغْرَاضْ	Ar.	•	Garazlar, maksutlar, meramlar.			
2786	iġrāḳ	اِغْرَاقْ	Ar.	∴	Suya boğmak ve bir kabı gereği gibi doldurmak.			
2787	iġrām	اِغْرَامْ	Ar.	∴	Medyun etmek ve deyn ve diyet ve cereme ve bir kimsenin zimmetinde edası lazım olan şeyi, o kimseye ödetmek.			
2788	aġreb	اَغْرَبْ	Ar.	•	Ziyade garip olan.			
2789	eġirra	اَغِرَّه	Ar.	•	Garîrler, talihine aldananlar.			
2790	aġrā	اَغْرَى	Ar.	•	Ziyade hoş ve latif ve güzel olan.			
2791	iġzāʾ	اِغْزَآءْ	Ar.	∴	Gazaya göndermek ve medyun borcunu eda hususunda tehir ve ihmal eylemek.			
2792	iġzāz	اِغْزَازْ	Ar.	*	Çoğaltmak ve bir şeyi çok ve kesîr ve teksir eylemek.			

2793	iġzāl	اِغْزَالْ	Ar.	•	İplik eğirmek, bükmek ve nisvân sohbetinden hazzederek yanlarından ayrılmamak ve nisvâna latife etmek.			
2794	aġzel	اَغْزَلْ	Ar.	∴	Gazel söylemekte kuvvetli olan ve defolmayan humma.			
2795	iġsās	اِغْساسْ	Ar.	*	Nefis taam yedirmek.			
2796	iġşāʾ	اِغْشآءْ	Ar.	•	Örtmek, setretmek.			
2797	iġşāş	اِغْشاشْ	Ar.	•	Tacil eylemek, acele ettirmek, uydurmak.			
2798	āġuşte	آغُشْتَه	Far.	•	Bulaşık, bulaşmış olan.			
2799	iġṣāṣ	اِغْصاصْ	Ar.	•	Bir mahalli tazyikle ehline müzayaka vermek ve bir mahal ahalisini tazyik eylemek.			
2800	aġṣān	اَغْصانْ	Ar.	•	Gusnlar, dallar, şâhlar, ağaç dalları.			
2801	iġżāʾ	اِغْضآءْ	Ar.	*	Görmemezliğe gelmek, müsamaha eylemek ve göz kapaklarını kırpmak.			
2802	iġżāb	اِغْضابْ	Ar.	*	Gazaba getirmek, darıltmak ve gazaplandırmak.			
2803	aġżab	اَغْضَبْ	Ar.	•	Ziyade gazûb ve gazaplı olan ve az şeye darılan.			
2804	iġṭāʾ	اِغْطآءْ	Ar.	*	Örtmek, setretmek.			
2805	iġfāl	اِغْفالْ	Ar.	•	Adem-i teyakkuz veya gaflet veyahut dikkatsizlikten naşi, sehiv ve terk eylemek ve gaflete düçar ederek hata ve kusur ettirmek.			
2806	aġfer	اَغْفَرْ	Ar.	•	Ziyade gufran sahibi olan ve ziyadesiyle mağfiret eden.			
2807	iġlāʾ	اِغْلآءْ	Ar.	•	Narhı ziyade pahaya çıkarmak.			
2808	aġlāṭ	اَغْلاطْ	Ar.	•	Galatlar, yanlış nesneler.			
2809	iġlāṭ	اِغْلاطْ	Ar.	*	Yanıltmak, tağlîz etmek.			
2810	iġlāẓ	اِغْلاظْ	Ar.	*	Galiz, ağır ve kaba söz söylemek.			
2811	iġlāf	اِغْلافْ	Ar.	•	Kılıfına yani kınına sokmak.			
2812	aġlāḳ	اَغْلاقْ	Ar.	•	Galaklar, kilitler, mâniler, mevâni'.			
2813	iġlāḳ	اِغْلاقْ	Ar.	∴	Muğlak ve anlaşılmaz dereceye getirmek ve kapıyı kapatmak ve zoraki iş işlemek.			
2814	aġlāl	اَغْلالْ	Ar.	•	Gullar, mecnun ve mahpus zincirleri ve laleleri.			
2815	iġlāl	اِغْلالْ	Ar.	∴	Aldatmak, hıyanet etmek ve mahsul ve hasılat ve galle erişmek.			
2816	iġlām	اِغْلامْ	Ar.	•	Şehvete getirmek, ma'cûn-ı mukavvî gibi şehveti tahrik etmek.			
2817	aġleb	اَغْلَبْ	Ar.	•	Ziyade galip ve vaki olan ale'l-agleb, ekseriya vaki olduğu üzere.			
2818	aġlaẓ	اَغْلَظْ	Ar.	•	Ziyade galiz ve yoğun ve kaba.			
2819	aġlef	اَغْلَفْ	Ar.	∴	Kılıflı şey ve gayr-i mahtûn yani sünnet olmamış adam.			
2820	aġlimet	اَغْلِمَةْ	Ar.	•	Gulâmlar, oğlanlar, köleler.			
2821	uġlūṭa	اُغْلُوطَه	Ar.	•	Yanıltmaç, bilmece ve yanıltmaya mahsus, mürettep kelam.			

2822	iġmāʾ	اِغْمَآءْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup kalbin harekâtına târî olan muvakkat durgunluğun neticesi ki bayılmak demektir.		Tıp	
2823	aġmād	اَغْمَادْ	Ar.	•	Gımdlar, kınlar, kılıflar.			
2824	iġmād	اِغْمَادْ	Ar.	∗	Kılıncı kınına koymak ve eşyâ-yı müte'addideyi birbiri içine sokmak.			
2825	iġmāz	اِغْمَازْ	Ar.	•	Gammazlık etmek ve tayip ve tahkir etmek.			
2826	iġmāż	اِغْمَاضْ	Ar.	∴	Göz kapamak ve görmemezlik etmek ve müsamaha eylemek ve birine hakaretle bakmak.			
2827	iġmām	اِغْمَامْ	Ar.	∗	Mağmum ve mükedder ve gam-nâk eylemek.			
2828	iġnāʾ	اِغْنَآءْ	Ar.	∴	Zengin ve gani etmek ve mütemevvil kılmak ve kifayet edip bir nesnenin yerini tutmak.			
2829	aġnām	اَغْنَامْ	Ar.	•	Ganemler, koyunlar, kösfendler.			
2830	aġnā	اَغْنَى	Ar.	•	Ziyade gani ve mâl-dâr ve zengin olan.			
2831	aġniyāʾ	اَغْنِيَآءْ	Ar.	•	Ganiler, mâl-dârlar ve zengin olanlar.			
2832	uġniye	اُغْنِيَه	Ar.	•	Hanendenin teganni eylediği sözler ve şarkı ve makam ve taksîm-i mûsîkî ve magnî.			
2833	iġvāʾ	اِغْوَآءْ	Ar.	•	Azdırmak, ayartmak, azgın etmek.			
2834	aġvel	اَغْوَلْ	Ar.	•	Gûllar, gulyabaniler.			
2835	āġūş	آغُوشْ	Far.	•	Kucak ve hidâne.			
2836	aġyār	اَغْيَارْ	Ar.	•	Gayrılar, rakipler ve dost olmayanlar ve engeller.			
2837	aġyer	اَغْيَرْ	Ar.	•	Ziyade gayretli olan.			
2838	āfāt	اٰفَاتْ	Ar.	∴	Afetler, belalar ve ıs. tıbbiyyeden olup hilkatinde olmayıp maraz eseri olarak bedende görülen bazı hâlât-ı zâ'ide ki bir kıt'a-i bedeniyyenin fevka'l-had büyümesi ve emsali hâlâttan ibarettir.		Tıp	
2839	ifāʾet	اِفَآءَةْ	Ar.	∗	Rücu etmek, mâl-ı küffârı ganimet eylemek.			
2840	ifāte	اِفَاتَه	Ar.	•	Fevt ettirmek, öldürmek ve elden çıkarmak, zayi eylemek.			
2841	ifāḥa	اِفَاحَه	Ar.	•	Kaynatmak ve kanı fışkırtıp akıtmak ve serinlemek.			
2842	efāḥim	اَفَاخِمْ	Ar.	•	Efham olanlar, ziyade muazzam ve mükerrem olanlar.			
2843	ifāḫa	اِفَاخَه	Ar.	∗	Zarta, kollayarak yellenmek ve yüz çevirmek ve pişman olmak.			
2844	ifāde	اِفَادَه	Ar.	∴	Anlatmak, beyan etmek ve birine mal vermek ve bir kimseyi mal ile faydalandırmak.			
2845	efādīh	اَفَادِيهْ	Ar.	•	Efâvîh denilen ve taama lezzet vermek için katılan baharat.			
2846	ifāze	اِفَازَه	Ar.	•	Zafer-yâb eylemek ve maksuduna nail kılmak.			
2847	efāżil	اَفَاضِلْ	Ar.	•	Efdaller, fazlları ziyade olanlar, fazl sahipleri.			
2848	ifāża	اِفَاضَه	Ar.	•	Kap taşıncaya kadar içine şey dökmek ve bol bol etrafa şey dağıtmak ve akıtmak ve feyiz vermek ve feyizlendirmek.			
2849	ifāża-baḫş	اِفَاضَه بَخْشْ	Ar. - Far.	•	İfâzaya ve birine feyiz aldırmaya sebep olan ve bir kimseyi tefeyyüz ettiren.			
2850	ifāṣa	اِفَاصَه	Ar.	•	Yumuşak ve mülayim ve aşikâr söylemek.			

2851	efāʿî	اَفاعی	Ar.	•	Ef'îler, engerek yılanları.			
2852	āfāḳ	آفاقْ	Ar.	•	Ufuklar, dünyanın etraf ve eknâfı.			
2853	effāḳ	اَفّاقْ	Ar.	*	Ticaretle âlemi dolaşan adam.			
2854	ifāḳat	اِفاقَةْ	Ar.	∴	Sıhhat gelmek ve marazdan ve hastalıktan iyi olup kalkmak ve rahat ve huzur ve asayiş.			
2855	āfāḳî	آفاقی	Ar.	•	Cemî'-i mekânda cari ve müstamel ve malum olan ve Mekke-i Mükerreme'ye yalnız hac için gelip onda asla ikamet etmez olan adam.			
2856	efānîn	اَفانینْ	Ar.	•	Üfnûnlar, hâller, nevler, gûneler.			
2857	efāvic	اَفاوِجْ	Ar.	•	Fevçler, bölükler, cemaatler, takımlar.			
2858	efāvîh	اَفاویهْ	Ar.	•	Taama lezzet vermek için katılan baharat.			
2859	āfet	آفَتْ	Ar.	•	Bela, dâhiye ve güzel olan mahbube ve ıs. tıbbiyyeden olup hilkat-ı insânda olmayıp maraz neticesi olarak bedende zuhur eden alâyim-i mâddiyye ki kırık, çıkık, ezik ve kesik ve emsali şeylerden ibarettir.		Tıp	
2860	iftāʾ	اِفْتاءْ	Ar.	•	Fetva vermek, müşkülü halletmek ve müşkül hususu beyan ve izhar eylemek.			
2861	āfitāb	آفِتابْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile bilcümle nevâhî-i kürre-i arzı tenvir eden ve şems ve güneş denilen neyyir-i ekbere denilir.			+
2862	āfitābe	آفِتابَه	Far.	•	İbrik denilen su kabı ki emziklidir ne şekilde olduğu görülmek için ibrik kelimesine müracaat oluna ve bahçıvan kovası.			
2863	iftāḥ	اِفْتاحْ	Ar.	•	Açmak ve zapt etmek.			
2864	üftādegî	اُفْتادَگی	Far.	•	Düşkünlük, fakirlik ve âşıklık.			
2865	üftāde	اُفْتادَه	Far.	•	Düşmüş ve vaki olmuş olan ve yıkılmış ve düşkün ve fakir ve âşık olan.			
2866	iftān	اِفْتانْ	Ar.	•	Fitneye uğramak ve ayartmak.			
2867	üftānü ü ḫîzān	اُفْتانُ و خیزانْ	Far.	•	Düşerek ve kalkarak.			
2868	iftitāḥ	اِفْتِتاحْ	Ar.	•	Açmak, başlamak ve zapt etmek.			
2869	eftāve	اَفْتاوَه	Far.	•	Âfitâbe manasınadır.			
2870	iftitān	اِفْتِتانْ	Ar.	•	Fitneye uğramak ve fitneye uğratmak ve âşık olmak.			
2871	iftiʾāl	اِفْتِأَلْ	Ar.	*	Fala bakmak ve tefeül etmek ve fal tutmak.			
2872	ifticāʾ	اِفْتِجاءْ	Ar.	*	Ansızın sataşmak ve musallat olmak.			
2873	ifticār	اِفْتِجارْ	Ar.	*	Başkasından işitmeyerek kendi karihasından kelam düzmek.			
2874	ifticāl	اِفْتِجالْ	Ar.	*	Yeniden bir şey yapmak, icat etmek.			
2875	iftiḥāṣ	اِفْتِحاصْ	Ar.	*	Sorup araştırmak ve teftiş ve taharri eylemek.			
2876	iftiḥār	اِفْتِحارْ	Ar.	*	Başkasının kabul etmeyeceği surette kendinden bir söz veya bir rey çıkarmak.			
2877	iftiḥāṣ	اِفْتِحاصْ	Ar.	•	Hakîkat-i hâli ve iç yüzünü ziyadesiyle araştırmak.			
2878	iftiḫār	اِفْتِخارْ	Ar.	∴	Övünmek, fahr ve mübâhât etmek ve kadr u kıymeti ziyadelenmesine binaen bir nev ululuk edinmek.			

2879	iftidāʾ	اِفْتِدَآءْ	Ar.	•	Bedel verip esir ve giriftar olanları kurtarmak.			
2880	iftirāʾ	اِفْتِرَآءْ	Ar.	•	Yalan söz peyda eylemek ve kizb ile birine cürüm ve ma'âyib ve ahvâl-i zemîme isnat etmek.			
2881	iftirār	اِفْتِرَارْ	Ar.	*	Nazikâne gülmek ve bir şey parıldamak ve lem'a-nisâr olmak.			
2882	iftirāz	اِفْتِرَازْ	Ar.	*	İşini kendi becermek.			
2883	iftirāş	اِفْتِرَاشْ	Ar.	•	Yayıp döşemek ve secdede kollarını yere döşemek ve izine basıp iktidâ eylemek ve birinin namusuna halel getirecek söz söylemek.			
2884	iftirāṣ	اِفْتِرَاصْ	Ar.	•	Fırsatı ganimet bilmek ve fırsat bulmak.			
2885	iftirāż	اِفْتِرَاضْ	Ar.	•	Vacip ve farz kılmak.			
2886	iftirāʿ	اِفْتِرَاعْ	Ar.	•	Kızın bikrini izale etmek.			
2887	iftirāḳ	اِفْتِرَاقْ	Ar.	•	Dağılmak ve birbirinden ayrılmak, müfârakat etmek.			
2888	iftiṣād	اِفْتِصَادْ	Ar.	•	Kan almak ve kan çıkarmak için damar yarmak.			
2889	iftiṣāṣ	اِفْتِصَاصْ	Ar.	•	Ayırmak, tefrik etmek.			
2890	iftiṣāl	اِفْتِصَالْ	Ar.	•	Veledi sütten kesmek ve bir şeyi mevziinden çıkarıp âher mahalle nakletmek.			
2891	iftiżāḫ	اِفْتِضَاخْ	Ar.	•	Rezil ve rüsva olmak.			
2892	iftiżāż	اِفْتِضَاضْ	Ar.	•	Kızın bikrini izale eylemek ve iddet içindeki hatun ziynet ve tîb ile iddetini bozmak.			
2893	iftiʿāl	اِفْتِعَالْ	Ar.	*	Yeniden, kendiliğinden yapmak ve karihadan yalan söz söylemek.			
2894	iftiḳād	اِفْتِقَادْ	Ar.	•	Tefakkud etmek, aramak ve araştırmak.			
2895	iftiḳār	اِفْتِقَارْ	Ar.	•	Fakr u fâkaya giriftar olmak ve fakirlikten bahisle tazarru ve tevazu eylemek ve hacet ve ihtiyaç.			
2896	iftikāk	اِفْتِكَاكْ	Ar.	•	Dâyin yedinden rehini kurtarmak.			
2897	iftikāl	اِفْتِكَالْ	Ar.	•	Bir işte pek cidd ü sa'y etmek.			
2898	iftilāt	اِفْتِلَاتْ	Ar.	∴	Ansızın ölmek ve bi'l-bedâhe şiir vesair kelam söylemek.			
2899	iftilāṣ	اِفْتِلَاصْ	Ar.	*	Bir kimse elinden bir şeyi bir takrip alıvermek.			
2900	iftilāḳ	اِفْتِلَاقْ	Ar.	*	Emr-i acîb icat eylemek ve taaccüp olunacak derecede koşmak.			
2901	iftilāl	اِفْتِلَالْ	Ar.	•	Gidilmek, rahne-dâr olmak ve bükülmek ve asker, münhezim olmak.			
2902	iftinān	اِفْتِنَانْ	Ar.	•	Türlü türlü söz söylemeye başlamak.			
2903	iftihām	اِفْتِهَامْ	Ar.	•	Anlamak, tefehhüm etmek.			
2904	iftiyāt	اِفْتِيَاتْ	Ar.	*	Bir şey fevt olup geçmek ve hod-be-hod bir işi peyda eylemek ve bir işe meşveretsiz başlamak.			
2905	iftiyāḳ	اِفْتِيَاقْ	Ar.	∴	Fakr u fâkaya giriftar olmak ve hıçkırıktan ölmek.			
2906	iftiyāl	اِفْتِيَالْ	Ar.	•	Fal açmak, fal tutmak.			
2907	ifṯāʾ	اِفْثَآءْ	Ar.	*	Yorulup kalmak ve sükûn bulmak ve ikamet eylemek.			
2908	ifṯāc	اِفْثَاجْ	Ar.	*	Terk eylemek ve yorgunluktan ziyadece solumak.			

2909	ifcāʾ	اِفْجَآءْ	Ar.	•	Ehl ü iyâlin maişetini tevsi eylemek.			
2910	ifcāc	اِفْجَاجْ	Ar.	*	Süratle yürümek ve kuş cıvıldayarak ötmek.			
2911	ifcār	اِفْجَارْ	Ar.	*	Bir adamı fâcir ve fasık bulmak ve yalan söylemek ve zina eylemek.			
2912	ifcās	اِفْجَاسْ	Ar.	*	Manasız ve beyhude şeyle iftihar etmek.			
2913	ifḫāc	اِفْحَاجْ	Ar.	*	Geri durmak ve gerilenmek ve bir şeyden rücu ve i'râz eylemek.			
2914	ifḫāş	اِفْحَاشْ	Ar.	•	Fahiş ve fuhşiyyâta müteallik fena söz söylemek.			
2915	ifḫām	اِفْحَامْ	Ar.	•	Mübahase ve mücadelede iskât eylemek.			
2916	ifḫār	اِفْخَارْ	Ar.	*	Şeref ve meziyet cihetiyle bir kimseyi diğerine tercih eylemek.			
2917	ifḫām	اِفْخَامْ	Ar.	*	Büyültmek, ulu ve büzürg etmek.			
2918	efd	اَفَدْ	Ar.	*	Acele etmek.			
2919	efḫam	اَفْخَمْ	Ar.	•	Ziyade fehametli ve kadir ve şanı ziyade olan.			
2920	ifdāʾ	اِفْدَآءْ	Ar.	•	Esir tarafından arz olunan fidyeyi kabul eylemek.			
2921	ifdās	اِفْدَاسْ	Ar.	*	Bir yere örümcek üşmek ve örümceklenmek.			
2922	efdaʾ	اَفْدَعْ	Ar.	*	Eğri büğrü olan şey.			
2923	eferr	اَفَرّ	Ar.	*	Ziyade kaçıcı, firar edici.			
2924	ifrāʾ	اِفْرَآءْ	Ar.	*	Kesmek ve yarmak ve levm ve tevbih eylemek.			
2925	ifrāş	اِفْرَاشْ	Ar.	*	Bir kimseyi herkes hakkında zemmâm olan adamın melametine arz eylemek.			
2926	ifrāc	اِفْرَاجْ	Ar.	*	Alarga olup ayrılmak ve bir bir mahalli terk eylemek.			
2927	ifrāḥ	اِفْرَاحْ	Ar.	*	Birini mesrur ve şâdân eylemek ve sıklet vermek.			
2928	ifrāḫ	اِفْرَاخْ	Ar.	*	Endişeyi izale etmek ve müphem olan şey ayan olmak.			
2929	efrād	اَفْرَادْ	Ar.	•	Fertler, tek olan şeyler.			
2930	ifrād	اِفْرَادْ	Ar.	•	Yalnızlık etmek, ayırmak ve elçi göndermek.			
2931	ifrār	اِفْرَارْ	Ar.	•	Kaçırmak ve firara mecbur etmek.			
2932	efrāz	اَفْرَازْ	Far.	•	Bülend, yüksek, yukarı, bâlâ ve refî' olan.			
2933	ifrāz	اِفْرَازْ	Ar.	•	Ayırmak, tefrik etmek. Far. • Yükseklik, rif'at, irtifa.			
2934	efrās	اَفْرَاسْ	Ar.	•	Feresler, esbler, atlar, beygirler.			
2935	efrāş	اَفْرَاشْ	Ar.	•	Ferşler, döşenecek nesneler ve karılar, avratlar, zenân.			
2936	ifrāş	اِفْرَاشْ	Ar.	∴	Serip döşemek ve döşek yapmak ve fasl u gıybet eylemek ve zem ve tevbih etmek ve bir yerin döşemesi çok olmak.			
2937	efrāşte	اَفْرَاشْتَه	Far.	•	Yukarı kaldırılmış olan.			
2938	ifrāṣ	اِفْرَاصْ	Ar.	•	Fırsat vermek ve fırsat bulmak.			

2939	ifrāż	اِفْراضْ	Ar.	•	Vazife ve ulufe tayin etmek ve farz etmek.			
2940	ifrāṭ	اِفْراطْ	Ar.	•	Hadd-i i'tidâli tecavüz etmek ve unutmak ve acele etmek ve bir kimseye veya bir hayvana takatinden ziyade iş tahmil eylemek.			
2941	ifrāġ	اِفْراغْ	Ar.	•	Dökmek, akıtmak, cari kılmak.			
2942	efrāḳ	اَفْراقْ	Ar.	•	Fırkalar, insan bölükleri.			
2943	efraż	اَفْرَضْ	Ar.	•	Kur'ân-ı azîmü'ş-şânın metn-i münîf ve ma'ânî-i şerîfine kemâ-yenbağî vâkıf olan kimse.			
2944	efriġa	اَفْرِغَه	Ar.	•	Ferağlar, boş vakitler.			
2945	efrūẖte	اَفْروخْته	Far.	•	Yakılmış, yanmış ve müşta'il olan şey.			
2946	efrūz	اَفْروزْ	Far.	•	Ziyalandırıcı, rûşen edici ve aydınlandırıcı olan.			
2947	efrūzende	اَفْروزَنْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2948	efrūşe	اَفْروشَه	Far.	*	Un ve yağ ve şekerden ibaret gaziler helvası.			
2949	āferīde	آفَريدَه	Far.	•	Yaradılmış, halk edilmiş ve mahluk ve cümle âlem.			
2950	āferīde-kār	آفَريدَه كارْ	Far.	•	Hâlık, halk edici, yaratıcı, âferînende.			
2951	āferīn	آفَرينْ	Far.	•	Nidâ-yı tahsîn olup ne güzel oldu şu şu demektir ve halk etmek, yaratmak ve hâlık, halk edici.			
2952	āferīniş	آفَرينِشْ	Far.	•	Yaratmak, halk etmek ve halk olunmak, yaradılmak ve dünya âlem.			
2953	efzā	اَفْزا	Far.	•	Arttırıcı ve çoğaltıcı olan.			
2954	efzāyiş	اَفْزايِشْ	Far.	•	Artmak, çoğalmak.			
2955	ifzāᶜ	اِفْزاغْ	Ar.	*	İmdada yetişmek ve uyandırmak ve korkutmak ve derunundaki havf ve dehşeti gidermek.			
2956	efzūd	اَفْزُودْ	Far.	•	Efzûn, çok, kesîr olan.			
2957	efzūde	اَفْزُوده	Far.	•	Arttırılmış, çoğalmış ve artmış olan.			
2958	efzūn	اَفْزُونْ	Far.	•	Çok, kesîr, müteaddit olan.			
2959	efzūnī	اَفْزُونى	Far.	•	Çokluk, kesret.			
2960	efsā	اَفْسا	Far.	•	Büyücü, sihirbaz, füsunkâr.			
2961	ifsāc	اِفْساجْ	Ar.	*	Bir nesneyi boşlayıp terk ve feragat eylemek.			
2962	ifsāḥ	اِفْساحْ	Ar.	•	Meydanlar ve geniş olmak.			
2963	ifsāẖ	اِفْساخْ	Ar.	•	Unutturmak, gafletten çıkarmak.			
2964	ifsād	اِفْسادْ	Ar.	•	Fesada uğramak, azdırmak ve bozmak.			
2965	efsāne	اَفْسانَه	Far.	•	Faydasız olan hikâye; efsân, keza.			
2966	efsāne-gū	اَفْسانَه گُو	Far.	•	Meddah, hikâyeci, meselci.			
2967	efsed	اَفْسَدْ	Ar.	•	Ziyade fasit ve azgın olan.			
2968	efser	اَفْسَرْ	Far.	•	Padişah tacı, murassa iklîl.			

2969	efsürde	اَفْسُرْدَه	Far.	•	Donmuş ve müncemid ve mün’akid olan.			
2970	efsaḳ	اَفْسَقْ	Ar.	•	Hak Teâlâ'nın emrini terk edip tarîk-i müstakîmden ziyade uzak ve ba’îd olan.			
2971	efsūs	اَفْسُوسْ	Far.	•	Hasret ve hayıf ve diriğ diye nidadır ve zulüm ve sitem.			
2972	efsūn	اَفْسُونْ	Far.	•	Sihirbaz ve ehl-i havâssın okuduğu kelam ki azimet ve rukye denilir ve mekr ve hile ve tezvir.			
2973	efsūn-ger	اَفْسُونْگَرْ	Far.	*	Efsun edici, hile ve hud’a ve mekr edici ve sehhâr.			
2974	ifṣāʾ	اِفْشَآءْ	Ar.	•	Faş etmek, duyurmak ve şüyuuna hizmet etmek.			
2975	efṣān	اَفْشَانْ	Far.	•	Saçıcı, serici olan.			
2976	ifṣāʾ	اِفْصَآءْ	Ar.	*	Bir hâlden kurtulup çıkmak.			
2977	ifṣāḥ	اِفْصاحْ	Ar.	∴	Belagat ve fesahatle söz söylemek ve izhar etmek ve aşikâr olmak.			
2978	ifṣām	اِفْصامْ	Ar.	•	İnkıta etmek ve kesilip bitmek ve tükenmek.			
2979	ifṣāṣ	اِفْصاصْ	Ar.	*	Fasıl ve ihraç eylemek.			
2980	efṣaḥ	اَفْصَحْ	Ar.	•	Ziyade fesahat ve belagat sahibi olan.			
2981	efṣaʿ	اَفْصَعْ	Ar.	*	Sünnetli doğan çocuk.			
2982	ifżāʾ	اِفْضاءْ	Ar.	*	Tevsi eylemek ve isal etmek.			
2983	efżāl	اَفْضالْ	Ar.	•	Fazllar ve evsâf-ı hamîde.			
2984	ifżāl	اِفْضالْ	Ar.	∴	Bir kimseyi lütuf ile memnun eylemek ve hasep cihetiyle bir kimseden bâlâ olmak ve bir nesneyi tezyit eylemek ve bir kimseyi kadir ve paye ile büyütmek.			
2985	efḍal	اَفْضَلْ	Ar.	•	Ziyade fazıl ve faziletli ve evsaf ve ef’âl-i hamîdesi ziyade olan.			
2986	efżaliyet	اَفْضَلِيَّةْ	Ar.	•	Efdallik ve fazileti ziyade olan.			
2987	ifṭār	اِفْطارْ	Ar.	•	Oruç bozmak ve oruç bozacak vakit gelmek.			
2988	ifṭām	اِفْطامْ	Ar.	*	Çocuğu sütten, memeden kesmek.			
2989	ifẓāʾ	اِفْظآءْ	Ar.	*	Bed-hûy olmak, fena tabiatlı ve kötü ahlaklı olmak.			
2990	ifẓāʿ	اِفْظاعْ	Ar.	*	Korkutmak ve bir şey su’ûbetli ve güç olmak ve bir şeyi fena ve rüsva bulmak.			
2991	ifġāʾ	اِفْغآءْ	Ar.	*	Bir adamı darıltmak.			
2992	efʿāl	اَفْعالْ	Ar.	•	Fiiller, ameller, işler, kârlar ve zamana delalet ederek ma’ânîyi zâmin olan lafızlar.			
2993	efʿā	اَفْعى	Ar.	•	Engerek denilen yılan.			
2994	efʿġān	اَفْغانْ	Far.	•	Bağrışma, nale, zârî, feryat ve istimdat.			
2995	ufuḳ	اُفُقْ	Ar.	∴	Arzla semanın görünüşü gibi birbirine muttasıl olduğu dairedir ve nahiye ve canip ve felek etrafında görülen kıyı ve zaman veya mekân-ı vâhidde nazara münkeşif olan kıt’a-i arz ve sema.			
2996	ifḳād	اِفْقادْ	Ar.	•	Kaybettirmek, yok etmek.			
2997	ifḳār	اِفْقارْ	Ar.	•	Fakir etmek ve fakr u fâkaya düçar etmek.			
2998	ifḳāh	اِفْقاهْ	Ar.	•	Öğretmek, talim etmek.			

2999	efḳar	اَفْقَرْ	Ar.	•	Ziyade fakir olan.			
3000	üfḳa	اُفْقَه	Ar.	*	Sünnet olacak deri.			
3001	ifk	اِفكْ	Ar.	•	Kizb, yalan, iftira.			
3002	efkār	اَفْكَارْ	Ar.	•	Fikirler, endişeler, düşmanlar.			
3003	ifkār	اِفْكَارْ	Ar.	*	Düşünmek, tefekkür etmek.			
3004	efgār	اَفْگَارْ	Far.	•	Kötürüm, zemîn-gîr olan.			
3005	efgāne	اَفْگَانَه	Far.	*	Natamam olarak kadınların düşürdükleri çocuk.			
3006	üfgen	اُفْگَنْ	Far.	•	Düşürücü, yıkıcı, atıcı olan.			
3007	üfgende	اُفْگَنْدَه	Far.	•	Düşürülmüş, yıkılmış, atılmış olan.			
3008	afil	آفِلْ	Ar.	•	Gaip ve nâ-bûd olan.			
3009	iflāʾ	اِفْلآءْ	Ar.	•	Yabana kaçmak, firar etmek.			
3010	iflāt	اِفْلاتْ	Ar.	∴	Halas olmak ve halas etmek ve tutanın elinden veya bağ ve kemendinden birdenbire boşanıp kaçmak.			
3011	iflāḥ	اِفْلاحْ	Ar.	•	Felah bulmak ve rahat ve nimette daim ve ber-karâr olmak.			
3012	iflāc	اِفْلاجْ	Ar.	*	Fevz ve zafer bulmak ve zafer-yâb eylemek ve muzaffer olmak.			
3013	iflās	اِفْلاسْ	Ar.	∴	Malı tükenmek ve müflis olmak ve akçesi kalmamak ve ıs. nizâmiyyeden olup bir tüccarın malı olsa bile nakdi bulunmamasından veyahut vaktiyle akçe tedarik etmeye itibarı olmamasından naşi zamân-ı mev'ûdunda ta'ahhüdât veyahut düyununu îkâ' ve eda edememesi hâline denilir.		Nizamiye	
3014	iflāṣ	اِفْلاصْ	Ar.	*	Sıyrılıp kurtulmak.			
3015	iflāḳ	اِفْلاقْ	Ar.	*	Mezâmîn-i acîbe ve ma'ânî-yi nâdire ihtira eylemek.			
3016	eflāḳ	اَفْلاقْ	Ar.	*	Yarılmış yumurta pareleri ve bir çekirdek yere dikilerek tenebbüt edildikte içinin iki tarafa yaprak gibi ayrılan kısımları.			
3017	eflāk	اَفْلاكْ	Ar.	•	Felekler, gökler, devirler, asumanlar.			
3018	iflāk	اِفْلاكْ	Ar.	*	İnat ve ısrar eylemek.			
3019	eflecü'l-esnān	اَفْلَجُ الْاَسْنَانْ	Ar.	*	Seyrek dişli olan adam.			
3020	efles	اَفْلَسْ	Ar.	•	Ziyade müflis olan.			
3021	ifnāʾ	اِفْنآءْ	Ar.	•	Yok etmek ve idam ve ma'dûm eylemek.			
3022	ifnād	اِفْنادْ	Ar.	*	Birinin reyini tahti'e eylemek.			
3023	efnān	اَفْنانْ	Ar.	•	Fenler, ağaç dalları ve türlüler ve soylar, cinsler ve nevler.			
3024	üfnūn	اُفْنُونْ	Ar.	•	Hâl, nev, türlü, gûne.			
3025	efvāc	اَفْواجْ	Ar.	•	Fevçler, bölükler, takımlar, cemaatler.			
3026	efvāh	اَفْواهْ	Ar.	∴	Füvveheler, femler, ağızlar ve dehânlar ve taama lezzet için konulan baharat.			
3027	üfūl	اُفُولْ	Ar.	•	Gaip ve nâ-bedîd olmak.			

3028	ifhāʾ	اِفْهَآءْ	Ar.	*	Rey ve aklı zayıf olmak ve unutmak ve nisyan eylemek.			
3029	ifhār	اِفْهَارْ	Ar.	•	Başkasına işittirmek üzere bir kız ile cima etmek.			
3030	ifhāḳ	اِفْهَاقْ	Ar.	*	İmla etmek, doldurmak.			
3031	efhām	اَفْهَامْ	Ar.	•	Fehimler, anlayışlar ve idrakler ve zihinler.			
3032	ifhām	اِفْهَامْ	Ar.	•	Anlatmak, tefhim etmek.			
3033	ifhāh	اِفْهَاهْ	Ar.	*	Âciz bırakmak ve acze düçar ve giriftar eylemek.			
3034	efyāl	اَفْيَالْ	Ar.	•	Filler, pîller.			
3035	efʾide	اَفْئِدَه	Ar.	∴	Fu'âdlar, fikir ve mülahazanın mecmuu olan kalpler ve yürekler.			
3036	efīke	اَفِيكَه	Ar.	•	Yalan, kizb, dürûğ, iftira.			
3037	āfiyun	آفِيُنْ	Ar.	∴	Haşhaş denilen nebatın kozalağı üzerine çizgiler yaparak çıkarılan süt gibi şeyin müncemid hâli ki ser-defter-i edviye denilmeye şayan ve müsekkin hassaya malik bir devâ-yı mü'essirdir.			
3038	iḳāʾe	اِقَآئَه	Ar.	•	Kay ettirmek, kusturmak ve istifra ettirmek.			
3039	iḳāte	اِقَاتَه	Ar.	*	Gıda vermek ve bir şeye güç yetmek ve muktedir olmak.			
3040	iḳāḥa	اِقَاحَه	Ar.	*	istenebilecek şeyi ba'de't-taleb vermek üzere cezm eylemek.			
3041	eḳādiḥ	اَقَادِحْ	Ar.	•	Kadehler, badeler, câmeler.			
3042	iḳāde	اِقَادَه	Ar.	*	Bir kimseye at çektirmek ve kısas etmek ve takaddüm eylemek.			
3043	eḳādīḥ	اَقَادِيحْ	Ar.	•	Kadehler, badeler, câmeler.			
3044	eḳārib	اَقَارِبْ	Ar.	•	Akrebler, akrabalar, yakın hısımlar.			
3045	eḳārib-i şihriyye	اَقَارِبِ صِهْرِيَّه	Ar.	*	Damat ve kâ'im-peder ve kâ'im-vâlide olmak gibi ve buna mümasil surette nikâh münasebetiyle hasıl ve peyda olan akrabalar.			
3046	eḳārīb	اَقَارِيبْ	Ar.	•	Akrabalar, yakın hısımlar.			
3047	eḳāṣī	اَقَاصِى	Ar.	•	Aksâlar ve ziyade ba'îd ve nihayette olanlar ve nihayet dereceler.			
3048	eḳāṣīṣ	اَقَاصِيصْ	Ar.	•	Kıssalar, hikâyeler, meseller.			
3049	iḳāża	اِقَاضَه	Ar.	•	Mukteza olmak ve mukteza kılmak ve lüzumuna sebep olmak.			
3050	iḳāle	اِقَالَه	Ar.	∴	Demediği sözü dedik diye iddia etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup tarafeyn-i mu'âkideynin rızâ-i akd-i bey'i, ref' ve izale etmek hususundan ibarettir.		Fıkıh	
3051	eḳālīm	اَقَالِيمْ	Ar.	•	İklimler, kürre-i arzın kıtaları yani memalik ve memleketler.			
3052	eḳālīm-i bāride	اَقَالِيمِ بَارِدَه	Ar.	*	Soğuk memleketler ki "55-60" derece arz-ı şimâlî ve cenûbî ile kutbeyn beyninde bulunurlar ve fasl-ı sayfta ancak iki iki buçuk derece hararet görebilirler.			
3053	eḳālīm-i ḥārre	اَقَالِيمِ حَارَّه	Ar.	*	Sıcak memleketler ki hatt-ı istivâdan medâreyne ve ondan otuz otuz beş derece arz-ı şimâlî ve cenûbîye mümted olur ve hararet ziyade olduğu gibi gecenin harareti birdenbire yirmi derece kadar gündüz hararetinden aşağı düşer.			
3054	eḳālīm-i muʿtedile	اَقَالِيمِ مُعْتَدِلَه	Ar.	*	Mu'tedilü'l-harâre ve latif memleketler ki İstanbul ve civarında bulunan ve fusûl-ı erba'anın hükmü tamamıyla kendilerinde cari olan ve akâlîm-i bâride ve hârre meyanına tesadüf eden şehirlerdir.			
3055	iḳāmet	اِقَامَةْ	Ar.	∴	Mukim olmak ve mukim etmek ve ayağa kaldırmak ve kıyam etmek ve iskân eylemek ve ayakta durmak ve ihdas ve icat edip vücuda getirmek ve meydana isal eylemek.			

3056	iḳāme-i daʿvā	اِقامَهٔ دَعْوٰی	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir mahkeme huzurunda dava dermeyan eylemeye denilir.		Nizamiye	
3057	eḳānīm	اَقانيم	Ar.	•	Uknumlar, asıllar, zatlar.			
3058	eḳānīm-i şelāşe	اَقانيم ثَلٰثَه	Ar.	*	Tâ'ife-i Nasârânın Hâlık'a teşrik zımnında uluhiyet namına kabul eyledikleri üç nev asıl.			
3059	eḳāvīm	اَقاويم	Ar.	•	Kavimler, halklar, milletler			
3060	eḳāvil	اَقاوِلْ	Ar.	•	Kaviller, lakırdılar, kelamlar, güftgûlar, sözler; ekâvil, keza.			
3061	iḳbāḥ	اِقْباحْ	Ar.	•	Fena iş işlemek ve kabahat etmek ve acîb bir şey yapmak.			
3062	iḳbār	اِقْبارْ	Ar.	•	Bir kimse için mezar hazırlamak ve kuyu kazmak ve kabre komak ve gömmek ve defnetmek ve metfun eylemek.			
3063	iḳbāż	اِقْباضْ	Ar.	∴	Kabzettirmek ve ele tutturmak ve aldırmak ve kabza yapmak.			
3064	iḳbāl	اِقْبالْ	Ar.	∴	Bir nesneye teveccüh etmek ve baht ve talih ve sa'âdet-i hâl ve reddetmeyip kabul etmek ve bir nesneyi bir adamın önüne karşı tutmak veya getirmek.			
3065	iḳbāl-mend	اِقْبالْمَنْدْ	Ar. - Far.	•	Bahtlı ve saadetli ve talih sahibi olan.			
3066	iḳāmetgāh	اِقامَتْگاهْ	Ar. - Far.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir kimsenin sûret-i dâ'imede vakt-güzâr olduğu mahalle ıtlak olunur.		Nizamiye	
3067	aḳbaḥ	اَقْبَحْ	Ar.	•	Ziyade kabîh ve beter ve habis ve çirkin olan.			
3068	aḳbiye	اَقْبِيَه	Ar.	•	Kabalar, libaslar, esvaplar, elbise.			
3069	aḳtār	اَقْطارْ	Ar.	•	Kuturlar, nahiyeler, canipler, taraflar, yanlar.			
3070	iḳtār	اِقْطارْ	Ar.	*	Ayalinin nafakasını taksir eylemek ve bir şeye daima mülâzemet etmek.			
3071	iḳtāl	اِقْتالْ	Ar.	*	Bir adamı katle arz etmek.			
3072	iḳtibāb	اِقْتِباب	Ar.	*	Kesmek ve kateylemek ve bir şeyin kabalaşması.			
3073	iḳtibās	اِقْتِباسْ	Ar.	∴	Ateş alma ve birinden istifâde-i ilm etmek ve kendisinde olmayan bir şeyi başkasından ahz u isti'âre ve istifade etmek.			
3074	iḳtibāż	اِقْتِباضْ	Ar.	•	El vurmak, tutmak ve almak ve ahzetmek.			
3075	iḳtibāl	اِقْتِبالْ	Ar.	*	Yeniden başlamak ve bi'l-bedâhe kelam ve şiir söylemek.			
3076	iḳtitāl	اِقْتِتالْ	Ar.	∴	Cenk ve muharebe ve mukâtele etmek ve cin taifesi veya aşk bir adamı helak etmek.			
3077	iḳtiḥāş	اِقْتِحاشْ	Ar.	•	Teftiş ve tefahhus etmek ve araştırmak.			
3078	iḳtiḥām	اِقْتِحامْ	Ar.	•	Bilâ-mülâhaza bir işte şürû' eylemek veya saldırmak ve bir şeyi hakir addetmek ve hücum eylemek.			
3079	iḳtidāʾ	اِقْتِدآءْ	Ar.	•	İttibâ' etmek, bir adamın mesleğini ihtiyar edip ona uymak ve iktifa etmek.			
3080	iḳtidāḥ	اِقْتِداحْ	Ar.	•	Bir maddede a'mâl-i fikr ve reviyyetle rey ve tedbir eylemek.			
3081	iḳtidād	اِقْتِدادْ	Ar.	•	Tamamıyla kesmek ve bir hususta tedbir ve temyiz eylemek ki kesip biçmekten kinayedir.			
3082	iḳtidār	اِقْتِدارْ	Ar.	•	Kuvvet ve kudreti olmak ve makderet ve zor ve güç ve takat.			
3083	iḳtidām	اِقْتِدامْ	Ar.	•	İlerletmek ve ilerlemek.			
3084	iḳtirāʾ	اِقْتِراءْ	Ar.	•	Tetebbu edip ikdam etmek ve başladığı şeyi boşlamamak.			

3085	iḳtirāb	اِقْتِرابْ	Ar.	•	Yaklaşmak ve yakın gelmek.			
3086	iḳtirāḥ	اِقْتِراحْ	Ar.	∴	Hükümle bir nesneyi almak ve bedahetle tekellüm etmek ve bilâ-tefekkür söz söylemek ve karihadan nev'-zuhûr bir şey peyda eylemek ve sual etmek.			
3087	iḳtirār	اِقْتِرارْ	Ar.	∗	Karar etmek, durup eğlenmek.			
3088	iḳtirāż	اِقْتِراضْ	Ar.	•	Ödünç para veya eşya almak ve namusa dokunacak derecede zem ve gıybet eylemek.			
3089	iḳtirāᶜ	اِقْتِراعْ	Ar.	•	İhtiyar eylemek, kura atışmak.			
3090	iḳtirāf	اِقْتِرافْ	Ar.	•	Kazanmak ve kesb ü kâr etmek.			
3091	iḳtisāṭ	اِقْتِساطْ	Ar.	∗	Bölüşmek ve taksite rapteylemek ve taksitle alıp vermek.			
3092	iḳtirān	اِقْتِرانْ	Ar.	•	Yakın gelmek ve semanın bir tarafında bulunmak.			
3093	iḳtisār	اِقْتِسارْ	Ar.	•	Cebretmek, zorlamak ve muztar kılmak.			
3094	iḳtisām	اِقْتِسامْ	Ar.	•	Paylaşmak, guremâ etmek.			
3095	iḳtiṣāb	اِقْتِصابْ	Ar.	∗	Kesmek, kateylemek.			
3096	iḳtiṣād	اِقْتِصادْ	Ar.	∗	İtidal ile hareket etmek ve kastetmek ve ebyât-ı kasîdeyi birbirine vasl ile uzatmak.			
3097	iḳtiṣār	اِقْتِصارْ	Ar.	•	Kanaat ve iktifa etmek ve kısa tutmak, kusur eylemek.			
3098	iḳtiṣāṣ	اِقْتِصاصْ	Ar.	∴	İntikam almak ve birinin ardınca yürümek ve kısas istemek veya almak ve bir haberi doğruca rivayet eylemek.			
3099	iḳtiżāʾ	اِقْتِضاءْ	Ar.	•	Mukteza ve lazım olmak.			
3100	iḳtiżāb	اِقْتِضابْ	Ar.	∴	Kesmek ve kesip almak ve bi'l-bedâhe söylemek, hâzır-kelâm olmak ve eş'ârda bir bahisten diğer bahse intikal etmek.			
3101	iḳtiżāż	اِقْتِضاضْ	Ar.	•	Kızın bikrini izale eylemek.			
3102	iḳtiżāᶜ	اِقْتِضاعْ	Ar.	•	Kesmek ve bir nesneden bir parça şey bölüp almak.			
3103	iḳtiṭāf	اِقْتِطافْ	Ar.	∗	Koparmak ve zor ile almak ve ahzetmek ve cemeylemek.			
3104	iḳtiᶜāʾ	اِقْتِعاءْ	Ar.	∗	Erkek dişiye kerkinmek ve arkasından şehvete müteallik harekette bulunmak.			
3105	iḳtifāʾ	اِقْتِفاءْ	Ar.	∴	Bir kimsenin ardına düşüp gitmek ve imtisal ve iktidâ etmek ve bir adamı bir husus ile ağırlamak ve bir şeyi kendiye hasır ve tahsis eylemek ve ihtiyar eylemek.			
3106	iḳtifār	اِقْتِفارْ	Ar.	•	Birinin eserine tabi olmak ve ardı sıra gitmek.			
3107	iḳtifāl	اِقْتِفالْ	Ar.	∗	Geri dönmek ve kilitlenmek ve nâsı bir yere cemetmek.			
3108	iḳtilāᶜ	اِقْتِلاعْ	Ar.	•	Koparmak ve kopmak.			
3109	iḳtināʾ	اِقْتِناءْ	Ar.	∴	İttibâ' etmek ve imsak eylemek ve kazanmak ve sermaye vermek ve birinin mesleğini ihtiyar ile ona uymak ve zengin eylemek ve iddihâr edip yığmak.			
3110	iḳtināṣ	اِقْتِناصْ	Ar.	•	Av avlamak ve sayd ve şikâr etmek ve ıstıyâd eylemek.			
3111	iḳtinān	اِقْتِنانْ	Ar.	•	Sebat ve karar üzere olmak.			
3112	iḳtivāʾ	اِقْتِواءْ	Ar.	•	Kuvvetlenmek ve kuvvetli olmak.			
3113	iḳtiyād	اِقْتِيادْ	Ar.	•	Yedmek ve yedeğe almak ve tutup getirmek.			

3114	iḳtiyāt	اِقْتِيَاتْ	Ar.	*	Zahire cemetmek ve gıdalanmak ve tagaddi eylemek.			
3115	iḳtiyār	اِقْتِيَارْ	Ar.	•	Bahis ve teftiş etmek ve tenfîr eylemek.			
3116	iḳtiyās	اِقْتِيَاسْ	Ar.	•	Kıyas ve tatbik eylemek ve meseline mukayese etmek ve iktifa ve iktidâ eylemek.			
3117	iḳtiyāf	اِقْتِيَافْ	Ar.	•	Peyrev olmak, izine basarak gitmek, izlemek.			
3118	iḳṣām	اِقْتِئَامْ	Ar.	*	İstîsâl etmek, çekip koparmak ve silip süpürmek ve biriktirmek.			
3119	iḳḥāṭ	اِقْحَاطْ	Ar.	•	Kaht u galâ ve kıtlık çekmek, darlığa düşmek.			
3120	iḳḥām	اِقْحَامْ	Ar.	•	Bir adamı bir işe bilâ-tefekkür ve bilâ-mülâhaza bir işe saldırmak.			
3121	iḳḥāl	اِقْحَالْ	Ar.	*	Bir adamı zebunlattırıp kupkuru etmek.			
3122	aḳḥūvān	اَقْحُوَانْ	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile papatya denilen nebata ıtlak olunur ve tıpta münebbih gibi ve beyne'n-nâs terletmek için çay gibi kaynatılıp içilir.			+
3123	aḳdāḫ	اَقْدَاخْ	Ar.	•	Kadehler, şarap ve rakı ve emsali sulu şeylerin kapları ki şekli için kadeh kelimesine müracaat oluna.			
3124	iḳdār	اِقْدَارْ	Ar.	•	Bir şeye kadir kılmak ve kudret vermek ve muktedir eylemek ve vazife tayiniyle bir kimseyi meşgul ve zaruretten bu vesile ile halas eylemek.			
3125	iḳdāᶜ	اِقْدَاعْ	Ar.	•	Menetmek, mâni olmak.			
3126	aḳdām	اَقْدَامْ	Ar.	•	Kademler, ayaklar, pâlar.			
3127	iḳdām	اِقْدَامْ	Ar.	∴	Nefsini ileri geçirmek ve devam üzere meşgul olup fariğ olmak.			
3128	aḳdes	اَقْدَسْ	Ar.	•	Ziyade mübarek ve mukaddes ve münezzeh ve pak olan.			
3129	aḳdem	اَقْدَمْ	Ar.	•	Ziyade mukaddem ve evvel ve önde olan.			
3130	iḳẓāᶜ	اِقْذَاعْ	Ar.	•	Fahiş sözler ile sevmek.			
3131	uḳrāʾ	اُقْرَآء	Ar.	•	Kariler, Kur'ân-ı Kerim tilavet ve okumasında mahirler.			
3132	iḳrāʾ	اِقْرَآء	Ar.	*	Okutmak ve selam göndermek ve yakın gelmek ve ziyafet istemek.			
3133	iḳrār	اِقْرَارْ	Ar.	∴	Hakkı itiraf etmek ve sabit olmak ve mukarrer kılmak ve inkâr etmeyip vukû'-ı hâli teslim eylemek ve karar etmek ve haber vermek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir kimse diğer kimsenin kendisine olan hakkını haber vermeye denir.		Fıkıh	
3134	iḳrār bi'l-kitābe	اِقْرَارْ بِالْكِتَابَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup yazı ile ikrar etmeye denilir ki senedâttan ibarettir ve tüccarın mu'teddün bih olan defâtirindeki kuyûd dahi bu kabîldendir.		Fıkıh	
3135	iḳrāş	اِقْرَاشْ	Ar.	*	Hâkim, veya düşman yanında bir adamın ma'âyibini söylemek.			
3136	aḳrāṣ	اَقْرَاصْ	Ar.	•	Kurslar, tütsü kursları.			
3137	iḳrāż	اِقْرَاضْ	Ar.	•	Ödünç akçe vermek ve kesip ayırmak.			
3138	iḳrāᶜ	اِقْرَاعْ	Ar.	∴	Kura atmak ve bir kimseye malik-i âlâsını vermek ve hakka rücu ve ser-fürû eylemek ve vermek ve feragat edip geri durmak ve takat getirmek.			
3139	aḳrān	اَقْرَانْ	Ar.	•	Karînler, sin ve rütbe ve servet ve emsali cihetle hem-tâ ve müsavi olanlar.			
3140	aḳreb	اَقْرَبْ	Ar.	•	Ziyade karîb ve yakın olan.			
3141	aḳrabāʾ	اَقْرَبَآء	Ar.	•	Karîbler, yakınlar, alâka-i karâbete dâhil olanlar, havîşân.			

3142	aḳraᶜ	اَقْرَعْ	Ar.	•	Ziyade metîn ve muhkem ve salabetli olan ve başı kel olan.			
3143	iḳzāʾ	اِقْزَآءْ	Ar.	*	Beyne'n-nâs istikametle maruf iken bir ayıp ile âlûde olmak.			
3144	iḳzāᶜ	اِقْزَاعْ	Ar.	*	Bir adama huduttan hariç zebân-dırâzlık etmek.			
3145	iḳsāʾ	اِقْسَآءْ	Ar.	•	Bir nesneyi katılaştırmak, pekleştirmek ve sert eylemek.			
3146	iḳsāṭ	اِقْساطْ	Ar.	•	İcrâ-yı adâlet ve hakkaniyet eylemek.			
3147	aḳsām	اَقْسامْ	Ar.	•	Kısımlar, pareler, parçalar, cüzler, bölmeler.			
3148	iḳsām	اِقْسامْ	Ar.	*	Yemin eylemek, sevindirmek.			
3149	eḳisse	اَقِسّه	Ar.	•	Kıssîsler, ruhbanlar, papalar.			
3150	aḳsaṭ	اَقْسَطْ	Ar.	•	Ziyade adil ve hakkaniyetli olan.			
3151	aḳşer	اَقْشَرْ	Ar.	*	Kabuğu soyulmuş şey.			
3152	iḳşiᶜrār	اِقْشِعْرارْ	Ar.	*	Tüyleri ve kılları ürpermek, dikilmek.			
3153	iḳṣāʾ	اِقْصَآءْ	Ar.	*	Ba'îd eylemek, uzaklaştırmak.			
3154	iḳṣār	اِقْصارْ	Ar.	•	Bir şeyi yapmaya kudreti varken terk ve ihmal ve imtina eylemek.			
3155	iḳṣāṣ	اِقْصاصْ	Ar.	•	Kısas etmek ve kendi nefsini kısasa teslim etmek.			
3156	iḳṣīᶜlāl	اِقْصِعْلالْ	Ar.	*	Güneş nısfınnehar dairesine gelmek veya takarrübü.			
3157	aḳsār	اَقْصَرْ	Ar.	•	Ziyade kısa ve günah olan.			
3158	aḳsā	اَقْصَى	Ar.	•	Ziyade ba'îd ve nihayette olan.			
3159	aḳżā	اَقْضَى	Ar.	•	Ziyade hüküm ve fasledici olan.			
3160	aḳżiye	اَقْضِيَه	Ar.	•	Kazalar, hükümler.			
3161	aḳṭār	اَقْطارْ	Ar.	•	Kuturlar, taraflar, canipler ve nahiyeler ve dairenin merkezinden geçen müstakim hatlar.			
3162	iḳṭār	اِقْطارْ	Ar.	∴	Damlatmak, damla damla akıtmak ve imbikten çekmek ve birtakım şeyleri veya hayvanatı katar yapmak yani yekdiğeri arkasına dizerek bağlamak.			
3163	iḳṭāᶜ	اِقْطاعْ	Ar.	∴	Bir miktar mahall-i mukâta'aya rabıt ile bir kimseye vermek ve hüccet ve delil ile beht ve iskât eylemek.			
3164	iḳṭāʾ	اِقْطآءْ	Ar.	•	Tafdîl ve tercih etmek ve intihap etmek.			
3165	iḳṭāf	اِقْطافْ	Ar.	*	Bağın mahsulünü kesmek ve katı gelmek.			
3166	aḳṭān	اَقْطانْ	Ar.	•	Kutnlar, makamlar, memleketler.			
3167	aḳṭāᶜ	اَقْطَاعْ	Ar.	•	Eli kesilmiş adam ve maktû'u'l-yed olan.			
3168	iḳāᶜd	اِقْعادْ	Ar.	•	Oturtmak, kuut ettirmek.			
3169	iḳᶜār	اِقْعارْ	Ar.	•	Derin etmek ve kazıp çukurlaştırmak.			
3170	aḳfāṣ	اَقْفاصْ	Ar.	•	Kafaslar, kuş kafesleri.			
3171	aḳfāl	اَقْفالْ	Ar.	•	Kufllar, kilitler, kapı kilitleri.			

3172	iḳᶜāẕ	اِقْعاظْ	Ar.	∗	Bir kimseyi meşakkate uğratmak.			
3173	iḳfāʾ	اِقْفَآءْ	Ar.	∗	Bir kimseyi mümtaz edip ağırlamak ve tafdîl ve tercih ve tahsis eylemek ve hususi muamelede bulunmak.			
3174	iḳfāl	اِقْفالْ	Ar.	∗	Kilitlemek ve geri döndürmek.			
3175	eḳall	اَقَلّْ	Ar.	•	Ziyade kalîl ve az ve kemter olan (lâ-ekall) hiç olmazsa ve en aşağı manasında terkîb-i Arabîdir.			
3176	iḳlāb	اِقْلابْ	Ar.	∗	Bir şeyi geri çevirmek ve içini dışına çevirmek ve döndürmek ve çevrilmek ve tersine dönmek.			
3177	iḳlāᶜ	اِقْلاعْ	Ar.	∗	Kale ve istihkâm yapmak ve feragat eylemek.			
3178	iḳlāl	اِقْلالْ	Ar.	•	Azaltmak ve az bulmak ve meydana azca çıkarmak ve titremek, lerzan olmak ve fakir olmak.			
3179	aḳlām	اَقْلامْ	Ar.	•	Kalemler, yazı aletleri ve kâtiplerin makarrı olan odalar.			
3180	iḳlīd	اِقْليدْ	Ar.	•	Anahtar, miftah.			
3181	iḳlīm	اِقْليمْ	Ar.	•	Kürre-i arzın suver-i muhtelîfede taksimiyle her bir kıtası ki memalik ve memleketlerden ibarettir.			
3182	iḳlīmā	اِقْليمٰا	Ar.	∴	Bint-i Âdem aleyhi’s-selâm ve altın ve gümüş posası ve tortusu veyahut izâbe olunurken çıkan duman ve köpük.			
3183	iḳmāḫ	اِقْماخْ	Ar.	∗	Kibirden burnunu havaya kaldırmak ve mütekebbir kimseler gibi oturmak.			
3184	iḳmār	اِقْمارْ	Ar.	∗	Tulû’-ı mâha muntazır olmak.			
3185	iḳmās	اِقْماسْ	Ar.	∗	Bir şeyi suya daldırmak.			
3186	iḳmāᶜ	اِقْماعْ	Ar.	•	Zelil ve makhûr ve muhakkar eylemek.			
3187	iḳnāt	اِقْناتْ	Ar.	•	Beddua etmek ve dergâh-ı ilâhîye tezellül ve tevazu ve niyaz eylemek.			
3188	aḳmişe	اَقْمِشَه	Ar.	•	Kumaşlar, bezler ve emsali.			
3189	aḳmişa	اَقْمِصَه	Ar.	•	Kamîsler, gömlekler.			
3190	iḳnās	اِقْناسْ	Ar.	∗	Fürumaye olan kimse, asilzadelik iddia etmek.			
3191	iḳnāṭ	اِقْناطْ	Ar.	∗	Nevmîd ve ümitsiz eylemek.			
3192	iḳnāᶜ	اِقْناعْ	Ar.	•	Kani ve razı kılmak ve ayakta durup nazarını kat’an iki tarafa meylettirmeyerek ayakta durmak.			
3193	iḳnāf	اِقْنافْ	Ar.	∗	Rey ve tedbiri yerinde ve nizamında olmak.			
3194	aḳnaᶜ	اَقْنَعْ	Ar.	•	Ziyade kanaatli olan.			
3195	uḳnūm	اُقْنُومْ	Ar.	•	Asıl, zat, cevher.			
3196	aḳvāt	اَقْواتْ	Ar.	•	Kûtlar, gıdalar, yiyecekler, yemekler.			
3197	aḳvās	اَقْواسْ	Ar.	•	Kavisler, ok yayları ve muhît-i dâ’irenin cüzleri.			
3198	aḳvāl	اَقْوالْ	Ar.	•	Kaviller, sözler, kelamlar, lakırdılar.			
3199	iḳvāl	اِقْوالْ	Ar.	∗	Bir kimsenin demediği sözü dedik diye iddia etmek.			
3200	aḳvām	اَقْوامْ	Ar.	•	Kavimler, milletler, halklar.			
3201	aḳved	اَقْوَدْ	Ar.	∗	Taam hakkında ziyade bahîl olan ve boynu uzun adam.			

3202	aḳves	اَقْوَسْ	Ar.	*	İhtiyarlıktan beli bükülen adam.			
3203	aḳvem	اَقْوَمْ	Ar.	•	ziyade doğru ve sehî ve müstakim olan.			
3204	aḳvā	اَقْوَىٰ	Ar.	•	Ziyade kavi ve kuvvetli olan.			
3205	aḳviyāʾ	اَقْوِيَآءْ	Ar.	•	Kavi ve kuvvetli olanlar.			
3206	iḳhā	اِقْهَاءْ	Ar.	*	İğrenmek ve tiksinmek ve ulü'l-emre itaat eylemek.			
3207	iḳhār	اِقْهَارْ	Ar.	*	Bir adamı makhûr bulmak.			
3208	iḳhām	اِقْهَامْ	Ar.	*	Müsamaha ve iğmâz eylemek ve taama iştihasız olmak.			
3209	iḳyāʾ	اِقْيَآءْ	Ar.	•	Kay ettirmek, kusturmak.			
3210	aḳyād	اَقْيَادْ	Ar.	•	Kayıtlar, bağlar, sargılar, bukağılar, bentler.			
3211	iḳvāʾ	اِقْوَآءْ	Ar.	•	Şair, şiirinde "ر, و, ى" harflerinin harekelerini muhtelif etmek.			
3212	ekābir	اَكَابِرْ	Ar.	•	Ekberler ve rütbe ve haysiyet ve fazilet cihetiyle büyük olanlar.			
3213	ikāḥa	اِكَاحَه	Ar.	∴	Düşmana galip gelmek ve helak eylemek.			
3214	ekāẕīb	اَكَاذِيبْ	Ar.	•	Ukzûbeler, yalanlar, dürûğlar ve kizbler, hilaflar.			
3215	ekkār	اَكَّارْ	Ar.	•	Çiftçi, harrâs, bezrger ve ehl-i zirâ'at.			
3216	ekārim	اَكَارِمْ	Ar.	•	Ekremler, rübbe ve fazilet cihetiyle mükerrem olanlar.			
3217	ekāsire	اَكَاسِرَه	Ar.	•	Kisrâlar, eski Acem padişahları.			
3218	ikāse	اِكَاسَه	Ar.	*	Yere yıkmak ve pahayı eksik vererek satıcıya zarar ettirmek.			
3219	ükāf	اُكَافْ	Ar.	*	Palan, merkep palanı.			
3220	ekkāf	اَكَّافْ	Ar.	*	Semerci, semer yapan.			
3221	ākām	آكَامْ	Ar.	•	Ekmeler, tepeler, bayırlar, firâzlar.			
3222	ikānet	اِكَانَةْ	Ar.	•	Zelil ve pâymâl etmek.			
3223	ikbāb	اِكْبَابْ	Ar.	∴	Yüz üstüne yıkıp kapatmak ve cidd ü sa'yde mübalağa etmek ve bir işe pek müdâvemet etmek ve bir şeyin üstüne kapanır gibi durmak.			
3224	ikbār	اِكْبَارْ	Ar.	*	Büyük görmek, büyükletmek.			
3225	ekbād	اَكْبَادْ	Ar.	*	Kebidler, karaciğerler.			
3226	ekber	اَكْبَرْ	Ar.	•	Ziyade büyük ve azîm olan.			
3227	iktāb	اِكْتَابْ	Ar.	∴	Yazı talim etmek ve ağızdan söyleyip âhere yazdırmak.			
3228	ektāf	اَكْتَافْ	Ar.	•	Ketfler, omuz ve kürek kemikleri.			
3229	iktāt	اِكْتَاتْ	Ar.	•	Kulağa fısıldamak.			
3230	iktām	اِكْتَامْ	Ar.	•	Ketm etmek, gizlemek, saklamak.			
3231	iktitāb	اِكْتِتَابْ	Ar.	•	Yazı yazmak veya yazdırmak ve kendi kendine kitap yazmak.			

3232	iktitāt	اِكْتِتَاتْ	Ar.	*	İşitmek, fısıldamak.			
3233	iktitām	اِكْتِتَامْ	Ar.	•	Ketm-i esrâr eylemek ve gizlenmek, saklanmak.			
3234	iktiḥāl	اِكْتِحَالْ	Ar.	•	Göze sürme çekinmek.			
3235	iktidād	اِكْتِدَادْ	Ar.	*	Bir adamın bir hususta renc ve meşakkat çekmesini istemek.			
3236	iktirāʾ	اِكْتِرَآءْ	Ar.	•	Kira ile tutmak ve almak.			
3237	iktirāb	اِكْتِرَابْ	Ar.	•	Mükedder olmak ve zahmete uğramak.			
3238	iktirāş	اِكْتِرَاشْ	Ar.	*	Gam-gîn olmak ve bir emr-i azîmede havf ve perva çekmek.			
3239	iktirāc	اِكْتِرَاجْ	Ar.	*	Küflenip çiçeklenmek.			
3240	iktizāz	اِكْتِزَازْ	Ar.	*	Bozulup pörsümek ve ıs. tıbbiyyeden olup sinirlerin bozuşmasından ibaret olan sinir illetine uğramak ki faraza çene sinirlerinde vaki olsa çene açılmaz derecede kilitlenir.		Tıp	
3241	iktisāʾ	اِكْتِسَآءْ	Ar.	•	Giyinmek ve elbise giymek.			
3242	iktisāb	اِكْتِسَابْ	Ar.	•	Kazanmak, kesbeylemek, tahsil etmek.			
3243	iktisāḥ	اِكْتِسَاحْ	Ar.	*	Bir adamın cemî'-i mâlını süpürüp ve küreleyip ahz u zabt eylemek.			
3244	iktisār	اِكْتِسَارْ	Ar.	•	Kırılmak, parelenmek.			
3245	iktişāf	اِكْتِشَافْ	Ar.	*	Pek açılmak, münkeşif olmak.			
3246	iktifāʾ	اِكْتِفَآءْ	Ar.	•	Kifayet derecesine isal eylemek ve el verdirmek ve kanaat etmek ve ziyade talep etmemek.			
3247	iktilāʾ	اِكْتِلَآءْ	Ar.	*	Sakınmak, ihtiraz etmek ve uyanık durmak ve saklamak ve böbrek denilen uzuv, elem-nâk olmak.			
3248	ektem	اَكْتَمْ	Ar.	•	Ziyade gizli ve pinhan olan.			
3249	iktimān	اِكْتِمَانْ	Ar.	*	Gizlenmek, ihtifâ etmek.			
3250	iktināʾ	اِكْتِنَاءْ	Ar.	•	Künyelenmek ve mana şüpheli kalmak üzere söylemek.			
3251	iktināz	اِكْتِنَازْ	Ar.	*	Cemeylemek ve dolu olmak.			
3252	iktināʿ	اِكْتِنَاعْ	Ar.	*	Birikmek ve mihribânlık edip esirgemek.			
3253	iktināf	اِكْتِنَافْ	Ar.	•	Etrafını kuşatmak, ihata eylemek.			
3254	iktinān	اِكْتِنَانْ	Ar.	•	Gizlenip saklanmak ve setr ve pinhan eylemek.			
3255	iktināh	اِكْتِنَاهْ	Ar.	•	Bir şeyin asıl ve hakikatine varmak ve vâkıf olmak.			
3256	iktivāʾ	اِكْتِوَآءْ	Ar.	*	Dağılmak ve ıs. tıbbiyyeden olup kızgın demir veya cehennem taşı veyahut yakı taşı ile ve emsaliyle yakmak ve dağılmak manasınadır.		Tıp	
3257	iktiyāl	اِكْتِيَالْ	Ar.	•	Kile ile ölçmek ve mikyâle vurmak.			
3258	iktihāʾ	اِكْتِهَآءْ	Ar.	*	Birinden bir şeyi şifahen sormak, sual etmek.			
3259	iktihāl	اِكْتِهَالْ	Ar.	•	Sakala kır serpmek ve ihtiyar olmak.			
3260	iktiyād	اِكْتِيَادْ	Ar.	*	Hile ve hud'a eylemek.			
3261	ikṣār	اِكْثَارْ	Ar.	•	Çoğaltmak, teksir eylemek ve artmak.			

3262	iktṣāf	اِكْثِاف	Ar.	*	Bir nesnenin eczasını yekdiğerine takrip ile o şeyi kalınlaştırmak.			
3263	ekṣer	اَكْثَرْ	Ar.	•	Ziyade, çok ve kesrette olan.			
3264	ekṣeriyyā	اَكْثَرِيًّا	Ar.	•	Ale'l-agleb, ekser vakitte vaki olduğu üzere.			
3265	ekṣeriyyet	اَكْثَرِيَّتْ	Ar.	*	Ziyade çokluk ve bir cemaatin veya miktarın yarıdan ziyadesi.			
3266	ekṣeriyyet-i ʿādiye	اَكْثَرِيَّتِ عادِيه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup beşte üç ve yedide dört gibi bir mahkemede a'zâ-yı mevcûdenin nısfından biraz ziyadesinin ictimâ'-ı ârâsına ıtlak olunur.		Nizamiye	
3267	ekṣeriyyet-i ṣülüṣān	اَكْثَرِيَّتِ ثُلُثان	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir mahkemedeki azanın bir husus hakkında beşte dört ve sekizde altı veya yedi gibi reylerinin içtimaına ıtlak olunur.		Nizamiye	
3268	ikdāʾ	اِكْدآء	Ar.	•	Hisset ve buhl eylemek ve bir şeyi istediği kimsenin dest-i atâsını pek hayırsız bulmak ve ihsanı az olmak.			
3269	ekdāʾ	اَكْدار	Ar.	•	Kederler, gamlar, kasavetler.			
3270	ekder	اَكْدَرْ	Ar.	*	Bulanık şey.			
3271	ikdirār	اِكْدِرار	Ar.	*	Bulanmak, berraklığı zail olmak.			
3272	ikẕāb	اِكْذاب	Ar.	∴	Bir kimseyi yalancı bulmak ve birine yalan söylemek ve birinin yalanını meydana çıkarmak.			
3273	ekẕāb	اَكْذاب	Ar.	•	Yalan söz, kizb, dürûğ.			
3274	ikrāʾ	اِكْراء	Ar.	•	Bir şeyi kiraya vermek.			
3275	ikrāb	اِكْراب	Ar.	•	Kedere uğratmak ve mükedder ve mehmûm kılmak.			
3276	ikrāṣ	اِكْراث	Ar.	*	Bir kimseyi gussa ve gama düçar eylemek.			
3277	ikrām	اِكْرام	Ar.	•	Hürmet ve tazim eylemek ve hüsn-i mu'âmele ve bahş ve ita etmek.			
3278	ikrāh	اِكْراه	Ar.	∴	Fena ve kerih ve bed bulmak ve iğrenmek ve tiksinmek ve korkutmak ve cebreylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir kimseyi ihâfe ile rızası olmaksızın bir iş işlemek üzere icbar eylemeye denilir.		Fıkıh	
3279	ikrāh-ı mülcī	اِكْراهِ مُلْجِى	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup itlâf-ı nefs veya kat'-ı uzv veya bunlardan birine sebep ve mü'eddî olur darb-ı şedîd ile korkutmaya denilir.		Fıkıh	
3280	ikrāh-ı ġayr-ı mülcī	اِكْراهِ غَيْرِ مُلْجِى	Ar.	*	Yalnız gam ve elemi mucip olan darp ve hapis gibi şeylerle korkutmaya denilir.			
3281	ekrem	اَكْرَمْ	Ar.	•	Ziyade kerim ve mükrim olan.			
3282	ükrūme	اُكْرومَه	Ar.	•	Kerem ve tazimler.			
3283	ikzāz	اِكْزازْ	Ar.	*	Küzâz illetine uğramak ve üşütmek, titremek.			
3284	iksāʾ	اِكْساء	Ar.	•	Giydirmek ve giyindirmek.			
3285	iksād	اِكْسادْ	Ar.	•	Revaç bozulmak ve ahzüita olmamak ve kesat olmak.			
3286	iksār	اِكْسارْ	Ar.	*	Kırmak, kesr etmek.			
3287	iksāl	اِكْسالْ	Ar.	•	Füturlu olmak ve süstlük ve kesel vermek .			
3288	eksā	اَكْسى	Ar.	•	Ziyade giydirilmiş ve kuşatılmış olan.			
3289	iksīr	اِكْسيرْ	Ar.	∴	Şekerli ve rayihalı ruh ve ıs. tıbbiyyeden olup edviyenin suver-i isti'mâliyyesinden bir sureti olup oldukça şekerlidir ve kolayca elenir ve kimya ki cühela, cümle ma'âdin-i hasîse vesaireyi altına tebdil etmeye ve kâffe-i emrâzı defeylemeye elverişli bir şey farz ederler.		Tıp	

3290	ikʿāb	اِكْعَابْ	Ar.	*	Süratle yürümek, koşmak.			
3291	üküf	أُكُفْ	Ar.	*	Elin yumulması ki yumruk denilir.			
3292	ekẓām	اَكْظَامْ	Ar.	•	Kezmler, gazap izhar etmeyip hazmedişler.			
3293	ikfāʾ	اِكْفَاءْ	Ar.	*	Is. arûzda şiirin kafiyelerini bazısı mîmle bazısı nunla olmak gibi muhalif getirmek.		Aruz	
3294	ikfār	اِكْفَارْ	Ar.	•	Bir kimseyi küfre nispet eylemek tekfir etmek.			
3295	ikfāl	اِكْفَالْ	Ar.	•	Bir kimseyi kendisine kefil göstermek.			
3296	ekil	اَكِلْ	Ar.	•	Yemek tenâvül eylemek.			
3297	ākil	آكِلْ	Ar.	*	Ekl edici, yiyici.			
3298	ākilü'l-lühūm	آكِلُ اللُّحُومْ	Ar.	*	Hayvanat ıstılâhâtından olup arslan ve emsali yırtıcı hayvanların bulunduğu sınıf ki et yedikleri için bu isim verilmiştir.		Hayvanat	
3299	ākile	آكِلَه	Ar.	•	Yenirce ve seretan ve beyne'n-nâs şirpençe denilen illet.			
3300	iklāl	اِكْلَالْ	Ar.	•	Bir şey, bir adamın gözünü fersiz eylemek.			
3301	iklīl	اِكْلِيلْ	Ar.	∴	Taç ki padişah olan zat başına giyer ve cevahir ile müzzeyyen takı ve menâzil-i kamerden bir menzilin adıdır.			
3302	iklīl-i sin	اِكْلِيلِ سِنْ	Ar.	*	ıs. tıbbiyyeden olup ağızdaki dişin yenecek şeye temas eylediği kıtasına denilir.		Tıp	
3303	iklīl-i fiṭir	اِكْلِيلِ فِطِرْ	Ar.	*	ıs. nebâtiyyeden olup mantar denilen yer nebatının çadır gibi üzerinde bulunan kapalı kıtasına denilir ki şeklinin gösterilmesi için futur kelimesine bakıla.		Nebatat	
3304	iklīlü'l-melik	اِكْلِيلُ الْمَلِكْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nefis kokulu ve sarı çiçekli yoncaya ve bazı mahalde koç boynuzu denilen nebata ıtlak olunur ve padişah tacı.		Nebatat	+
3305	ikmāʾ	اِكْمَاءْ	Ar.	*	Ketm-i esrâr eylemek ve bir işe samimi azim ve kasteylemek.			
3306	ikmāḫ	اِكْمَاخْ	Ar.	*	Ali ve yüksek ve şâmih olmak.			
3307	ikmād	اِكْمَاذْ	Ar.	*	Gam ve keder, adamı hasta-hâtır eylemek.			
3308	ikmāl	اِكْمَالْ	Ar.	•	Tam kılmak ve kâmil ve bî-kusûr eylemek ve itmam etmek.			
3309	ekmām	اَكْمَامْ	Ar.	•	Kümler, goncalar, çiçek kapçıkları ve âstînler, esvap kolları.			
3310	ikmām	اِكْمَامْ	Ar.	*	Libasa kol ve yen eklemek ve ağacın çiçeği kabuklanmak ve goncalanmak.			
3311	ekimme	اَكِمَّه	Ar.	*	Kümler, çiçek kapçıkları ve goncalar ve yem torbaları.			
3312	ekeme	اَكَمه	Ar.	•	Tepe, bayır, yüce yer.			
3313	ekmel	اَكْمَلْ	Ar.	•	Ziyade kâmil ve kusursuz ve natamam olan.			
3314	ekmeliyyet	اَكْمَلِيَّةْ	Ar.	•	Tamamlık, ekmellik ve kusursuzluk.			
3315	ikmān	اِكْمَانْ	Ar.	*	Setreylemek, gizlemek.			
3316	iknāʾ	اِكْنَاءْ	Ar.	∴	Künye vazeylemek ve vâkıfların anlayacağı derecede söyleyip maddenin aslından haberdar olmayanları şüphede bırakmak.			
3317	eknāf	اَكْنَافْ	Ar.	•	Kenefler, canipler, bucaklar, nahiyeler.			
3318	iknāf	اِكْنَافْ	Ar.	*	İane, medet ve yardım ve muavenet eylemek.			

3319	iknān	اِكْنَانْ	Ar.	•	Gizlemek, saklamak, meknûn kılmak.			
3320	eknān	اَكْنَانْ	Ar.	•	Kinnler, perdeler, sütreler, mahfazalar.			
3321	ekinne	اَكِنَّهْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3322	ükne	اُكْنَه	Ar.	*	Çukur içinde olan kuş yuvası.			
3323	ekvāz	اَكْوَازْ	Ar.	•	Kûzlar, kâseler, kadehler.			
3324	ekvān	اَكْوَانْ	Ar.	•	Kevnler, vücutlar, âlemler, dünyalar, kîtîler.			
3325	ekūl	اَكُولْ	Ar.	•	Çok yiyici adam.			
3326	ikhāʾ	اِكْهَآءْ	Ar.	*	Usanmak, bıkmak ve soğuktan parmak uçlarını hohlayıp ağzıyla ısıtmak.			
3327	ikhād	اِكْهَادْ	Ar.	*	Yorulmak, yormak ve ta'ba düçar eylemek.			
3328	ekyās	اَكْيَاسْ	Ar.	∴	Keseler, akçe keseleri ve ıs. tıbbiyyeden olup sulu mevâddı havi ve gışâyı yani zar gibi torbalardan ibaret olan sathi veya derindeki yumrulara denilir ve iki kısma münkasım olup biri evvelce mevcut bir zar ile mahdut olduğundan ona (ekyâs-i zü'l-ciderân-i tabî'iyye) diğeri eczâ-yı a'zâ meyanına mevzu ve müceddeden husule gelmiş bir zar ile mahsur olduğundan ona dahi (ekyâs-i zü'l-ciderân-i ârıziyye) denilir.		Tıp	
3329	ekyās-ı cism-i derakī	اَكْيَاسِ جِسْمِ دَرَقِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs gırtlak denilen hançere nam yumru üzerine mevzu et gibi şeylerden ibaret olan cism-i darakîde marazi olarak ve suyu havi hasıl olan keseciklere denilir.		Tıp	
3330	ekyās-ı ḥufre-i meʾbiżiyye	اَكْيَاسِ حُفْرَةْ مَأْبِضِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup diz altındaki çukurda mafsalın rutûbet-i lâzimesini ihzar eden gışâ-i zülâlî veyahut mafsal bağlarının zarfları derununda masl denilen suyun toplanmasıyla hasıl olan keseciklere ıtlak olunur.		Tıp	
3331	ekyās-ı ḫuṣṣiyye	اَكْيَاسِ خُصِّيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup taşak denilen husye nam uzvun bilhassa ecza ve ensicesi derununda kıkırdak ve emsali şeyleri havi ve marazi olarak hasıl olan ve zahir olan keseciklere denilir ve bir mayii dahi muhtevi olur ki bu hâlde işbu mayi şeffaf ve hafifçe renkli ve bazen kan kırmızı ve kıvamlı ve lüzucetli olur.		Tıp	
3332	ekyās-ı demeviyye	اَكْيَاسِ دَمَوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup damarlardan birinin yırtılmasıyla nesiç ve eczâ-yı a'zâ meyanına kanın dökülmesinden hasıl olan keseciklere denilir ki bunların içinde bazen kan ve bazen dahi masl-ı dem reşf olarak pıhtı yalnızca bulunur.		Tıp	
3333	ekyās-ı dīdāniyye	اَكْيَاسِ ديدَانِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tenya yani şerit denilen solucanın veya emsalinin bidâyet-i ahvâlinden ibaret olan ekinokok nam hayvancıkları havi olan marazi keseciklere denilir ki mezkûr hayvancıklar işbu kese derununda suda icrâ-yı sebâhat ederler yani yüzerler.		Tıp	
3334	ekyās-ı derakī-i lāmiyye	اَكْيَاسِ دَرَقِىءِ لَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup azm-i lâmî ile gazrûf-ı darakî beyninde masl denilen suyu havi olarak marazi tekevvün eden keseciklere denilir ki bu dahi civâr-ı unkta nümâyân olur.		Tıp	
3335	ekyās-ı dühniyye	اَكْيَاسِ دُهْنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup başta ve boyunda ve suratta ve omuz başlarında ergenlik çıbanları gibi yağı havi fakat onlardan büyücek olarak hasıl olan keseciklere ıtlak olunur.		Tıp	
3336	ekyās-ı zülāliyye	اَكْيَاسِ زُلَالِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mafsallardaki rutubeti ifraz eden gışâ-i zülâlî nam zarın veyahut mafsal bağlarına mahsus gışâ-i mıslî ismindeki zarın bir kıtasından tekevvün eden keseciklere denilir ki yumurta akının sulusu gibi bir mâdde-i mâyi'ayı havidir.		Tıp	
3337	ekyās-ı sinniyye	اَكْيَاسِ سِنِّيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup üst veya alt çenenin azı dişleri hizasında kemiği kopartarak hasıl olan yumruya denilir ki derunu birkaç veyahut yalnız bir cevfli olduğu gibi limon sarısı renginde lüzucetli bir suyu havidir ve üzerine basıldıkta kemiğin zar gibi incelmesine binaen yumurta kabuğu gibi kolayca bir çıtırtı ile kırılır ve hacmi yumurta kadar veya ondan büyücek olur.		Tıp	
3338	ekyās-ı ʿaẓmiyye	اَكْيَاسِ عَظْمِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup pazu ve uyluk ve baldır ve çene kemiklerinde ender olarak hasıl olan marazi keseciklerdir ki derununda ya masl veyahut ekyâs-i dîdâniyyedeki gibi hayvancıklar bulunur.		Tıp	

3339	ekyās-ı ʿuḳadiyye	اَكْيَاسِ عُقَدِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ekyâs-i cism-i darakî misilli boyundaki bezelerde tevellüt edip masl nam suyu havi olan keseciklere denilir.		Tıp	
3340	ekyās-ı mebîż	اَكْيَاسِ مَبِيضْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kadınların dâhilen kasık tarafına mevzu yumurtacıklarda husule gelen bir veya müteaddit cevfli marazi keseciklerdir ki bir cevfli olduğu vakit derununda şeffaf ve bazen lüzucetli ve kıvamlı masl denilen su bulunur ve birkaç cevfli olduğu takdirde işbu ecvâfın bazısı şeffaf maslı, bazısı ökse gibi yapışkanlı bir maddeyi ve bazısı kan ile mülevven ve çikolata renkli bir suyu havi bulunur.		Tıp	
3341	ekyās-ı muḫāṭiyye	اَكْيَاسِ مُخَاطِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup derununda sümük ve yumurta akı gibi kıvamlı bir maddeyi havi olan marazi keseciklerdir.		Tıp	
3342	ekyās-ı miṣliyye	اَكْيَاسِ مِصْلِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup berrak ve şeffaf olarak masl denilen mayii havi marazi keseciklerdir.		Tıp	
3343	ekyās-ı veteriyye	اَكْيَاسِ وَتَرِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup civâr-ı mafsalda pelte kıvamında ve ökse gibi yapışkanlı maddeyi havi olarak husule gelen marazi keseciklerdir ki diz mafsalında oldukta bazen meşy ü harekete dahi mâni olur.		Tıp	
3344	ekyās-ı velādiyye yā cenîniyye	اَكْيَاسِ وَلَادِيَّه يا جَنِينِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kılları ve kemik ve cilt parçalarını ve dişleri ve emsali şeyleri havi olarak bedenin gerek cevfinde ve gerek tahte'l-cild haricinde husule gelen marazi keseciklere denilir.		Tıp	
3345	ekyāl	اَكْيَالْ	Ar.	•	Keyller, kileler, ölçekler.			
3346	ekyed	اَكْيَدْ	Ar.	•	Kavi, metîn ve muhkem olan.			
3347	ekyes	اَكْيَسْ	Ar.	•	Ziyade kiyasetli ve ferasetli ve akıllı olan.			
3348	āgāh	آگَاهْ	Far.	•	Vâkıf, habîr, haberdar, müteyakkız ve mütenebbih olan.			
3349	āgāh żamîr	آگَاهْ ضَمِيرْ	Ar. - Far.	•	Derunu vâkıf ve oynak olan.			
3350	āgāhî	آگَاهِى	Far.	•	Vâkıf, haberdarlık, teyakkuz, intibah, uyanıklık.			
3351	eger	اَگَرْ	Far.	•	Şartıyla, farzıyla, vaki oldukta manalarında edât-ı şarttır.			
3352	egerçi	اَگَرْچِه	Far.	•	Her ne kadar ise, vâkıâ, filvaki manasına.			
3353	āgende	آگَنْدَه	Far.	•	Dolu, memlû', dolmuş ve doldurulmuş ve imla edilmiş olan.			
3354	āgeh	آگَهْ	Far.	•	Agâh, vâkıf, müteyakkız ve uyanık.			
3355	āgehî	آگَهِى	Far.	•	Agâhlık, vukuf ve teyakkuz ve tenebbüh ve uyanıklık.			
3356	āgîn	آگِينْ	Far.	•	Dolu, dolmuş ve şişman olan.			
3357	āl	آلْ	Ar.	•	Ehl ü iyâl ve etbâ' ve ehibbâ ve esdikâ takımı.			
3358	el	اَلْ	Ar.	•	Arapça harf-i ta'rîf olup isim ve sıfatın iptidasına ilave olundukta o kelimelerin mahiyetini tayin eder.			
3359	ālāʾ	آلَاءْ	Ar.	•	Ulular, atiyyeler, bahşişler.			
3360	elā	اَلَا	Ar.	*	Harf-i istiftâhtır ki kelam onunla bed' olunur ve beş vecih üzere yani "tembih ve tevbih", "inkâr", "istifhâm ani'n-nefy", "arz", "has ve tahzîz" makamında kullanılır.			
3361	illā	اِلَّا	Ar.	•	Maada, olmadığı surette ve alelhusus manalarında müstamel edât-ı istisnâdır.			
3362	ālāt	آلَاتْ	Ar.	•	Aletler, avadanlıklar.			
3363	ilāte	اِلَاتَه	Ar.	*	Bir kimseyi teveccüh ettiği şeyden men ve sarf eylemek ve eksiltmek ve tenkis eylemek.			
3364	ilāşe	اِلَاشَه	Ar.	*	Emanet bırakmak, tevdi eylemek.			

3365	ilāḥa	اِلاحَه	Ar.	*	Zahir olmak ve parıldamak ve bir şeyden korkup sakınmak ve helak eylemek.			
3366	ilāde	اِلادَه	Ar.	*	Doğurmak, doğmak.			
3367	ilāẕe	اِلاذَه	Ar.	*	Kuşatmak, ihata etmek.			
3368	ilāṣa	اِلاصَه	Ar.	*	İstediği şeyi tekrar tekrar ve samimi istemek ve titretmek.			
3369	ālāf	اَلافْ	Ar.	•	Elfler, binler, hezârlar, adetler.			
3370	üllāf	اُلّافْ	Ar.	•	Elîfler, dostlar, aşinalar.			
3371	ālām	آلامْ	Ar.	•	Elemler, kederler, dertler.			
3372	ilāme	اِلامَه	Ar.	•	Levm ve serzeniş ve zemetmek ve mezmûm iş işlemek.			
3373	el-ān	اَلْأنْ	Ar.	•	Bu an, bu vakit, şimdiki hâlde manasında terkîb-i Arabîdir.			
3374	ilāne	اِلانَه	Ar.	•	Yumuşatmak, leyyin kılmak.			
3375	ilāh	اِلٰهْ	Ar.	•	Mabut, ibadet olunan, Hudâ-yı lem-yezel hazretleri.			
3376	ilāhe	اِلٰهَه	Ar.	•	Dişi büt, dişi sanem.			
3377	ilāhî	اِلٰهى	Ar.	•	Hak Teâlâ hazretlerine hitaben yazılan manzume ve dine müstenit bir nev kelam.			
3378	ālāyiş	اَلايِشْ	Far.	•	Bulaşıklık, levs ve murdarlık ve haşmet, tantana, saltanat.			
3379	elb	اَلبْ	Far.	•	Yiğit, bahadır, dilaver ve cesur olan.			
3380	elibbāʾ	اِلِبّاءْ	Ar.	•	Lebîbler, akıllılar, hıred-mendler.			
3381	el-bāb	اَلْبابْ	Ar.	•	Lübler, akıllar, hûşlar.			
3382	ilbāş	اِلْباشْ	Ar.	•	Meks ettirmek ve eğlendirmek, durdurmak.			
3383	elbās	اَلْباسْ	Ar.	•	Libaslar, siyâblar, câmeler, urbalar.			
3384	ilbās	اِلْباسْ	Ar.	•	Örtüp bürümek ve giydirmek ve müşkül ve mülebbes kılmak.			
3385	elbān	اَلْبانْ	Ar.	•	Lebenler, sütler, şîrler.			
3386	elbettet	اَلْبَتّة	Ar.	•	Mutlaka ve tereddüt ve ricat ihtimali olmayarak demektir.			
3387	elbürz	اَلْبُرزْ	Ar.	•	Bâlâ, bülend ve dilîr ve şeci olan kimse.			
3388	elbise	اَلْبِسَه	Ar.	•	Libaslar, câmeler, urbalar.			
3389	ālet	آلَتْ	Ar.	•	Sâni'in yapmaya suhulet vermek için kullandığı şey.			
3390	ālet-i tenāsüliyye	آلَتِ تَناسُلِيَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup erkeklerde zeker, husye ve ekyâs-i meneviyye ki meninin ba'de'l-husûl cem olduğu mahal ve harice cereyanına hizmet eden kanât-ı menevînin hey'et-i mecmû'ası ve kadınlarda ferç ve duhul edilen mehbil nam oluk ve rahim ve yumurtaların mürur eylediği iki taraf-ı rahmdeki kanâtlar ve kasık cihetine mütesâdif, mebiz denilen yumurtalıkların hey'et-i mecmû'asıdır.		Tıp	
3391	ālet-i cāriḥa	آلَتِ جارِحَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kılıç, kama, bıçak, ok, mızrak, keskin taş, keskin ağaç gibi eczâ-yı bedeni birbirinden tefrik eden şeydir.		Fıkıh	
3392	iltiʾām	اِلْتِئامْ	Ar.	*	Fasit nesne ıslah olmak.			

3393	iltibāş	اِلْتِباثْ	Ar.	•	İhtilat etmek ve sarınıp bürünmek ve betâ'et göstermek.			
3394	iltibās	اِلْتِباسْ	Ar.	∴	ihtilat, karışmak ve karışık ve müştebih olmak ve karışıklık			
3395	iltibāṭ	اِلْتِباطْ	Ar.	*	Bir işe say etmek ve mütehayyir olmak ve muzdarip ve bikarar olmak ve bir kimsenin etrafında dolaşıp ona mülâzemet etmek.			
3396	iltibāk	اِلْتِباكْ	Ar.	*	Karışık ve muhtelit ve şûrîde olmak.			
3397	iltiṣāḳ	اِلْتِصاقْ	Ar.	*	Islanmak, rutubetlenmek.			
3398	iltiṣām	اِلْتِصامْ	Ar.	∴	Öpmek ve bûs ve takbîl eylemek ve yaşmaklanmak.			
3399	ilticāʾ	اِلْتِجاءْ	Ar.	∴	Sığınmak ve melce ve penâha varmak ve ecnebi kavme nispet iddia eylemek.			
3400	ilticāc	اِلْتِجاجْ	Ar.	•	Karışık ve şûrîde olmak ve gürültülü olmak.			
3401	iltiḥāb	اِلْتِحابْ	Ar.	*	Şâh-râhta gitmek, caddede yürümek.			
3402	iltiḥāc	اِلْتِحاجْ	Ar.	*	İltica ettirmek.			
3403	iltiḥād	اِلْتِحادْ	Ar.	*	Meyil ve temayül eylemek.			
3404	iltiḥās	اِلْتِحاسْ	Ar.	*	Hissesine isabet edeni ve hakkını almak.			
3405	iltiḥāṣ	اِلْتِحاصْ	Ar.	∴	Bir kimseyi naçar eylemek ve işinden alıkoyup geciktirmek.			
3406	iltiḥāṭ	اِلْتِحاطْ	Ar.	*	Öfkelenmek, hiddetlenmek.			
3407	iltiḥāf	اِلْتِحافْ	Ar.	∴	Yorgan ve câr gibi bir nesneye sarınıp bürünmek.			
3408	iltiḥāḳ	اِلْتِحاقْ	Ar.	∴	Ulaşmak, munzam olmak, bitişmek, ayrışmak.			
3409	iltiḥām	اِلْتِحامْ	Ar.	∴	Yaranın ağzı bitişmek ve iyi olmak, kapanmak ve kızışıp şiddetlenmek.			
3410	iltiḥāṭ	اِلْتِحاطْ	Ar.	*	Karışmak, muhtelit olmak.			
3411	iltiẓāʿ	اِلْتِذاعْ	Ar.	*	Bir dert ve veca sebebiyle yanıp yakılmak.			
3412	iltidām	اِلْتِدامْ	Ar.	•	Muzdarip olmak ve ellerini göğsüne ve böğrüne komak.			
3413	iltiẕāẕ	اِلْتِذاذْ	Ar.	•	Hoşa gitmek, hazzetmek ve hoşlanmak ve lezzet bulmak.			
3414	iltizāḳ	اِلْتِزاقْ	Ar.	•	Yapışmak ve yapışık olmak.			
3415	iltizām	اِلْتِزامْ	Ar.	∴	Mülâzemet etmek ve kendine lazım kılmak ve icrasına cehdettiği şeyi kendi üzerine vacip kılmak ve vâridât-ı devletten bazısının tahsilini kefil irâ'e ederek üzerine almak.			
3416	iltisāḳ	اِلْتِساقْ	Ar.	•	Yapışmak ve yapışık olmak.			
3417	iltiṣāṣ	اِلْتِصاصْ	Ar.	•	Yapışık ve bitişik olmak ve bitişmek.			
3418	iltiṣāḳ	اِلْتِصاقْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3419	iltiṣāḳ-ı ecfān	اِلْتِصاقِ اَجْفانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup remed denilen göz ağrısını veyahut bir yanığı müteakip göz kapaklarının kenarlarıyla birleşmesine denilir.		Tıp	
3420	iltiṣāḳ-ı mefāṣil	اِلْتِصاقِ مَفاصِلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup harekât-ı mafsalın tenakusuyla veyahut büsbütün muattal olmasıyla nümâyân olan bir marazdır ki mafsal bağlarının kemikleşmesinden ve nıkrîse müptela olanlarda olduğu gibi mafsalın içinde ve dışında taş hasıl olmasından veya mafsaldaki rutubetin gaybubetiyle iki kemiğin yekdiğeriyle kanamasından ve bilhassa iltihaptan ve emsali avarızdan ileri gelir.		Tıp	

3421	iltiṭāṭ	اِلْتِطاطْ	Ar.	∴	Örtünmek, bürünmek ve setreylemek ve tîb sürünmek.			
3422	iltiṭāᶜ	اِلْتِطاعْ	Ar.	*	Yalamak, diliyle yemek.			
3423	iltiṭām	اِلْتِطامْ	Ar.	•	Dalgalanmak ve birbirine vuruşmak ve çarpışmak ve çalkanmak ve çalkalanmak.			
3424	iltiẓāʾ	اِلْتِظاءْ	Ar.	•	Alevlenmek ve parlamak.			
3425	iltiᶜāb	اِلْتِعابْ	Ar.	•	Oyun oynamak ve la'b ve lehv etmek.			
3426	iltiᶜāc	اِلْتِعاجْ	Ar.	*	Bir hadise veya bir gussa sebebiyle yanıp yakılıp derd-nâk olmak.			
3427	iltiᶜāḳ	اِلْتِعاقْ	Ar.	*	Levn, mütegayyir olmak.			
3428	iltiᶜān	اِلْتِعانْ	Ar.	*	Bir kimse nefsine beddua ile insafa gelmek.			
3429	iltiġād	اِلْتِغادْ	Ar.	*	Murat ettikçe şeyin gayrı bir şey, eline girmek.			
3430	iltifāt	اِلْتِفاتْ	Ar.	•	Yüz göstermek, teveccüh eylemek ve teveccühle beraber merâsim-i selâm ve istifsarıhatırı eda ve tertîb-i kelâmda bir şeye raci olan zamir veya fiili tebdil edip gâh muhatap gâh mütekellim ve gâh gaip sîgasını istimal etmek ve dostluk, aşinalık.			
3431	iltifāf	اِلْتِفافْ	Ar.	•	Bürünmek, örtünmek.			
3432	iltiḳāʾ	اِلْتِقاءْ	Ar.	•	Bir nesneye tesadüf edip görmek ve karşı ve mahall-i vâhide gelip buluşmak.			
3433	iltiḳāṣ	اِلْتِقاصْ	Ar.	•	Almak, ahzetmek.			
3434	iltiḳāṭ	اِلْتِقاطْ	Ar.	•	Düşürüp almak ve birinin yanına nâgehânî uğrayıp onun yaptığını ve işlediğini görüp anlamak.			
3435	iltiḳāᶜ	اِلْتِقاعْ	Ar.	•	Levni bozulmak, rengi atmak.			
3436	iltiḳām	اِلْتِقامْ	Ar.	•	Lokma edip yutmak tela''ub etmek.			
3437	iltikāk	اِلْتِكاكْ	Ar.	∴	İzdiham bulmak ve sıkışmak ve sözde hata eylemek ve iktiza eden delil ve hücceti güç irat eylemek.			
3438	iltimāʾ	اِلْتِماءْ	Ar.	•	Levn mütegayyir olmak, intisap etmek.			
3439	iltimāḥ	اِلْتِماحْ	Ar.	*	İhtilas nazarıyla bakmak, bakakalmak.			
3440	iltimās	اِلْتِماسْ	Ar.	∴	Bir hususun husulünü birinden talep ve rica eylemek.			
3441	iltimāᶜ	اِلْتِماعْ	Ar.	∴	Parıldamak, ışıldamak ve kapıp almak.			
3442	iltimām	اِلْتِمامْ	Ar.	*	Konmak, nüzul etmek ve ziyaret eylemek.			
3443	iltivāʾ	اِلْتِواآءْ	Ar.	∴	Burulup bükülmek ve eğri büğrü sarılıp dolaşmak ve ağır davranıp tekâsül etmek ve meyletmek.			
3444	iltihāʾ	اِلتِهاآءْ	Ar.	•	Bir şey ile oynamak, eğlenmek.			
3445	iltihāb	اِلْتِهابْ	Ar.	∴	Alevlenmek ve alevle yanmak ve ıs. tıbbiyyeden olup kanın hücumuyla bir uzvun tabî'at-ı asliyyesi bozulup üfürülerek şişmesiyle beraber uzuvda hararet ve yanmak gibi ve veca'-nâk ve müte'ellim hâlâtın vukuuna ıtlak olunur.			
3446	iltihāş	اِلْتِهاشْ	Ar.	*	Susuzluktan veya ta'ab ve meşakkatten dil çıkarıp sık sık solumak.			
3447	iltiyāṭ	اِلْتِياطْ	Ar.	*	Kendi veledi olmayanı, veledimdir diye iddia etmek ve iltisak etmek, yapışmak.			
3448	iltiyāş	اِلْتِياشْ	Ar.	*	İhtilat ve iltibas etmek ve karışıklık, iştibâh.			

3449	iltiyāẓ	اِلْتِياظْ	Ar.	*	Bir şeyin husulü müte'azzir ve mümkünsüz olmak.			
3450	iltiyāᶜ	اِلْتِياعْ	Ar.	•	Keder ve gussadan yanıp yakılmak ve derd-nâk olmak.			
3451	iltiyāḳ	اِلْتِياقْ	Ar.	•	Bir adamla gayet sıdk ve ihtisasla cism-i vâhid gibi dostluk ve muhiplik eylemek.			
3452	iltiyām	اِلْتِيامْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup beden-i insânda açılan bir yaranın kapanıp onulmasına denilir ve levm ve zemmolunmak ve levm ve zemmi kabul etmek.		Tıp	
3453	ilṣāṣ	اِلْصاصْ	Ar.	*	İbrâm ve ilhâh ve yap diye sıkıştırmak ve ikamet etmek.			
3454	ilcāʾ	اِلْجاءْ	Ar.	∴	Tefviz eylemek ve muztar ve naçar kılmak ve mess-i zarûret eylemek.			
3455	ilcām	اِلْجامْ	Ar.	•	Atın ağzına gem vurmak ve ligâm ve oyan takmak.			
3456	elcime	اَلْجِمَه	Ar.	•	Licâmlar, ligâmlar, oyanlar.			
3457	ilḫāʾ	اِلْخاءْ	Ar.	•	Levm ve tayibe şayan vaz' u hareket etmek.			
3458	ilḫāc	اِلْخاجْ	Ar.	•	Cebretmek ve muztar ve naçar eylemek.			
3459	ilḫāḥ	اِلْخاحْ	Ar.	•	İbrâm etmek ve yap yap diye sıkıştırmak.			
3460	ilḫād	اِلْخادْ	Ar.	∴	Tarîk-i haktan udûl ile küfre temayül ve hakka şirk eylemek ve nez' etmek ve batıl söz ile tahkir etmek ve kabre lahit yapmak.			
3461	elḫāṣil	اَلْخاصِلْ	Ar.	•	Kelamın neticesi olarak netîce-i kelâm manasında terkîb-i Arabîdir.			
3462	ilḫāẓ	اِلْخاظْ	Ar.	•	Yan bakış ile bakmak.			
3463	ilḫāf	اِلْخافْ	Ar.	*	İbrâm ve ilhâh eylemek ve birine zarar ettirmek.			
3464	ilḫāḳ	اِلْخاقْ	Ar.	•	Katmak ve bir şeyin ucuna veya nihayetine ilave etmek ve yetiştirmek ve erişmek ve yetişmek.			
3465	elḫāl	اَلْخالْ	Ar.	•	Şimdi, şimdiki zaman ve şimdiki hâl manasında terkîb-i Arabîdir.			
3466	elḫāletü hāẕihi	اَلْخالَةُ هٰذِهِ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3467	ilḫām	اِلْخامْ	Ar.	•	Fırsat buldukta sebb ü düşnâm ile bir kimsenin ırz ve namusuna dokunarak halel vermek.			
3468	elḫān	اَلْخانْ	Ar.	•	Lahnlar, ezgiler, nağmeler, sedalar.			
3469	ilḫān	اِلْخانْ	Ar.	•	Bir adama söz anlatmak, tefhim etmek.			
3470	el-ḫaḳ	اَلْخَقْ	Ar.	•	Vâkıâ, filvaki, doğrusu şudur ki manasında terkîb-i Arabîdir.			
3471	elḫan	اَلْخَنْ	Ar.	•	Zihin ve fehmi ziyade olan ve müstait olan kimse.			
3472	elḫ	اَلْخْ	Ar.	•	İlâ-âhirihi terkîb-i Arabîsinin işâret-i muhtasarası olup ta ahirine varıncaya kadar manasına müstameldir.			
3473	eledd	اَلَدّْ	Ar.	•	Ziyade inatçı ve anut ve müte'annid ve mütemerrid ve şedîdü'l-husûme olan.			
3474	ildām	اِلْدامْ	Ar.	*	Muttasıl ve arası kesilmeyerek sıtma tutmak, nöbet yapmak.			
3475	ed-duᶜāʾ	اَلدُّعاءْ	Ar.	•	Sizin için duamız eksik değil manasında terkîb-i Arabîdir.			
3476	eleẕẕ	اَلَذُّ	Ar.	•	Ziyade leziz ve hoş-güvâr olan.			
3477	ilzāḳ	اِلْزاقْ	Ar.	•	Yapıştırmak, yapışık olmak.			

3478	ilzām	اِلْزَامْ	Ar.	∴	Lazım kılmak ve muaraza ve muhakemede iskât ve mahkum etmek ve iltizam ettirmek ve isnat ve ispat etmek ve cürüm ve kabahatli çıkarmak.			
3479	elzem	اَلْزَمْ	Ar.	•	Ziyade lazım ve mukteza ve mucip ve lüzumlu olan.			
3480	ilsāʿ	اِلْساعْ	Ar.	•	Halkı ifsat ile birbirine düşürmek.			
3481	ilsāḳ	اِلْساقْ	Ar.	•	Yapıştırmak, yapışık olmak.			
3482	elsen	اَلْسَنْ	Ar.	•	Kelamda fesahat ve belagati ziyade olan.			
3483	elsine	اَلْسِنَه	Ar.	•	Lisanlar, diller, zebanlar.			
3484	elsün	اَلْسُنْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3485	elṣāṣ	اَلْصاصْ	Ar.	•	Sârikler, düzdler, hırsızlar.			
3486	ʾilṣāṣ	اِلْصاصْ	Ar.	•	Çalmak, sirkat eylemek.			
3487	ʾilṣāḳ	اِلْصاقْ	Ar.	•	Yapıştırmak ve yapışık kılmak.			
3488	elṭāf	اَلْطافْ	Ar.	•	Lütuflar, nevâzişler, hüsn-i mu'âmeleler.			
3489	ilṭāf	اِلْطافْ	Ar.	•	İyilik eylemek ve lütuf ve inayet ve taltif eylemek.			
3490	elṭāf	اَلْطَفْ	Ar.	•	İyiliği ve lütuf ve inayeti ve himmeti ziyade olan.			
3491	ilẓāʾ	اِلْظَآءْ	Ar.	•	Alevlendirmek ve parlamak ve şulelendirmek.			
3492	ilẓāẓ	اِلْظاظْ	Ar.	•	Ale'd-devâm mülâzemet ve ikdam etmek ve daimî olmak ve ikamet etmek.			
3493	ilʿāc	اِلْعاجْ	Ar.	•	Tutuşturmak ve yakmak ve ateşlendirmek.			
3494	ilġāʾ	اِلْغآءْ	Ar.	•	İptal etmek ve lağv ve batıl eylemek.			
3495	ilġāb	اِلْغابْ	Ar.	*	Zahmet vermek ve yormak.			
3496	ilġār	اِلْغارْ	Ar.	•	Koşmak, çapmak ve koşarak gitmek.			
3497	elġāz	اَلْغازْ	Ar.	•	Lugazlar, bilmeceler ve mestûru'l-merâm olan kelamlar.			
3498	ilġāz	اِلْغازْ	Ar.	•	Muradı kelam içre setir ve ta'miye etmek ve imale etmek, eğmek.			
3499	ilġāṭ	اِلْغاطْ	Ar.	*	Şamata ve kavga etmek.			
3500	ilġāf	اِلْغافْ	Ar.	*	Bed-mu'âmele ve cevr ü cefâ eylemek ve hırsız yatağı olmak.			
3501	el-ġaraż	اَلْغَرَضْ	Ar.	•	Hasılıkelam diye kelamdan hasıl olan ve murat olunan şudur ki manasında terkîb-i Arabîdir.			
3502	ülġūze	اُلْغُوزَه	Ar.	*	Kelâm-ı mestûru'l-merâm ki bilmeceden ibarettir.			
3503	elf	اَلْفْ	Ar.	∴	Ülfetten me'hûzdur ki bilcümle hurûf ile ülfet eylediğinden bu isim ile tesmiye edilmiştir ve hurûf-ı hecâdan harf-i evvel itibar olunmuştur ve bin adedi ve bin adet şey vermek ve üns ve ülfet eylemek.			
3504	ilf	اِلْفْ	Ar.	*	Hem-dem ve enîs ve ülfet ve ünsiyet eylemek.			
3505	elfāẓ	اَلْفاظْ	Ar.	•	Lafızlar, kelimeler, sühanlar, lügatler, sözler.			
3506	elfāẓ-ı ʿumūmiyye	اَلْفاظِ عُمُومِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup esnâ-yı bey'de mebî'in yani satılan şeyin kâffe-i tevâbi' ve müştemilat ve hukukuna şamil olmak üzere söylenilen sözlere denilir.			

3507	elfāf	اَلْفَافْ	Ar.	•	Lifler, taifeler, cemaatler, hizipler.			
3508	ilfāf	اِلْفَافْ	Ar.	•	Başını kanadı altına veyahut yakası içine çekmek.			
3509	ülfet	اُلْفَتْ	Ar.	•	Kuşanmak ve dostluk ve aşinalık.			
3510	ülfetgerī	اُلْفَتْگَرى	Ar. - Far.	•	Ülfet edicilik ve dostluk, aşinalık.			
3511	ālüfte	آلُفْتَه	Far.	•	Aşüfte, açık meşrep, perde-i nâmûsu yırtmak ve vâlih ve hayran ve çıldırmış olan.			
3512	ilḳāʾ	اِلْقَآءْ	Ar.	•	Bırakmak, endâht etmek, atmak ve komak.			
3513	elḳāb	اَلْقَابْ	Ar.	•	Lakaplar, nâm-ı aslîsinden maada isimler ve rütbelerin derecâtını müşir, mukaddime-i muharrerât ki devletli ve saadetli ve hâtime-i mektûbât ki o bapta emr ü fermân, hazret-i men-lehü'l-emrindir gibi terâkibe denilir.			
3514	ilḳāḥ	اِلْقَاحْ	Ar.	*	Aşı vurmak ve gebe komak ve ıs. nebâtiyyeden olup meyve olmaya kabiliyeti olan "mebiz" derunundaki yumurtacıklara, hayvanatta meni makamında olan gubâr-ı tal'ın temasıyla onları tohum ve çekirdek olmaya müstait eden fiile denilir.			
3515	ilḳām	اِلْقَامْ	Ar.	•	Yutturmak, boğazdan aşağı itmek.			
3516	ilḳān	اِلْقَانْ	Ar.	•	Kelamı alelacele, söylenir söylenmez çabuk hıfız ve ezber etmek ve tezce ezberlemek.			
3517	el-ḳıṣṣa	اَلْقِصَّه	Ar.	•	Hasılıkelam, kelamdan murat olan şudur ki manasında bir terkîb-i Arabîdir.			
3518	ilāket	اِلاكَةْ	Ar.	*	Haber göndermek ve risâlet.			
3519	elken	اَلْكَنْ	Ar.	•	Ziyade peltek olan adam.			
3520	ālgūne	آلْگُونَه	Far.	•	Karıların kırmızı olması lazım gelen yerelerine ve yüzüne sürdükleri kızıl boya.			
3521	Allāh	اَللّٰه	Ar.	•	Hâlık-ı kâ'inât ve mevcudat olan Bârî Teâlâ hazretlerinin cemî'-i sıfâtını havi ism-i a'zamları.			
3522	allāhü aʿlem	اَللّٰهُ اَعْلَمْ	Ar.	*	Ziyade bilen Allahtır manasında terkîb-i Arabî olup gaip üzerine olan rivayet için hâtime-i kelâm olarak müstameldir.			
3523	elem	اَلَمْ	Ar.	•	Ağrı, renc, keder, gam, gussa.			
3524	elem-i üzün	اَلَمِ اُذُنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hiçbir tağyîrât-ı maraziyye dermeyanıyla ifade ve beyan olunamayan, kulağın her bir illet-i mü'ellimesine ıtlak olunur.		Tıp	
3525	elem-i ḥarḳafe	اَلَمِ حَرْقَفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalça mafsalı manasına olan mafsal-ı harkafî-i fahzîde kemiklerin iltihap ve çürümesinden ibaret bulunan verem-i ebyaza ıtlak olunur.		Tıp	
3526	elem-i ʿaczī-i ḥarḳafe	اَلَمِ عَجْزِىءِ حَرْقَفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bel kemiklerinden aşağıda bulunan büyük kemiğin kalça kemikleriyle birleştiği mahal manasına olan mafsal-ı aczî-i harkafîdeki kemiklerin iltihap ve çürümesinden ibaret olan verem-i ebyaza ıtlak olunur.		Tıp	
3527	ilmāʾ	اِلْمَآءْ	Ar.	∴	Çalıp getirmek ve bir kimsenin hakkını inkâr etmek.			
3528	ilmāḥ	اِلْماحْ	Ar.	∴	Çalıp alma bakmak ve bir şeyi cüzice gösterip akabinde setretmek ve bir şeyi parıldatmak.			
3529	ilmāz	اِلْمازْ	Ar.	*	Ta'n eylemek ve ayıplamak.			
3530	elmās	اَلْماسْ	Ar.	∴	Meşhur ve zıkıymet, şeffaf ve beyaz ve parlak bir cevherdir ki fenn-i kimyâca maruf olan kömürlerin en birincisidir ve'l-yevm adi kömürü elektrik tesirine terk ederek toz hâlinde elmas istihsal olunduğu sabittir.			
3531	ilmāʿ	اِلْماعْ	Ar.	•	Vaz'-ı haml vakti takarrüp ettiğinin alametleri zuhur etmek ve ima ve işaret etmek ve işar etmek ve alevlendirmek, iş'âl eylemek.			

3532	elem-zede	اَلَمْزَده	Ar. - Far.	•	Müte'ellim ve gam-hâr ve muzdarip olan.			
3533	elmaᶜ	اَلْمَعْ	Ar.	*	Gayet zeki adam; elma'î, keza.			
3534	elmiᶜa	اَلْمِعَه	Ar.	•	Leme'ânlar, ziyalar.			
3535	ulū	اُلُو	Ar.	*	Sahipler, ehiller, ulü'l-ebsâr, basiret sahipleri, ehl-i basîret ki dikkatle hareket edenler.			
3536	ulüvv	اُلُوّ	Ar.	∴	Betâ'et ve say ve ihtimamda kusur etmek ve kibir eylemek.			
3537	elv	اَلْوْ	Ar.	•	Atiyye, bahşiş, ihsan.			
3538	ilvāʾ	اِلْواءْ	Ar.	∴	Bir tarafa baş eğmek ve başı eğilmek ve bir kimsenin hakkını inkâr eylemek ve bir adamın maksudu olmayan cihete kelamın çevirmek ve sancak dikmek ve ref'-i livâ eylemek.			
3539	elvāḥ	اَلْواحْ	Ar.	•	Levhler, levhalar, yassı sahifeler ve tahtalar.			
3540	elvān	اَلْوانْ	Ar.	•	Levnler, renkler, çeşitler.			
3541	ālūd	آلُودْ	Far.	•	Bulaşık, karışık ve mülevves olan.			
3542	ālūdegī	آلُودَگی	Far.	•	Bulaşıklık, karışıklık, televvüs.			
3543	ālūde	آلُودَه	Far.	•	Bulaşık, karışık ve mülevves olan.			
3544	elūf	اَلُوفْ	Ar.	•	Ülfet ve ünsiyet, ziyade meyyal ve alışık olan.			
3545	ulūf	اُلُوفْ	Ar.	•	Binler, bin adetleri ve hezârlar.			
3546	ulūme	اُلُومَه	Ar.	•	Levm ve tevbih olunacak fiil.			
3547	ulūhiyyet	اُلُوهِيَّتْ	Ar.	•	Allahlık, mabutluk, tanrılık.			
3548	elviye	اَلْوِيَه	Ar.	•	Livalar, sancaklar, bayraklar.			
3549	ilāh	اِلٰهْ	Ar.	•	Mabut ki kendisine ibadet olunan zât-ı ecel ve âlâ hazretleri.			
3550	ilhāʾ	اِلْهاءْ	Ar.	•	Eğlendirmek ve oyun ile meşgul kılmak.			
3551	ilhāb	اِلْهابْ	Ar.	•	Alevlendirmek, şulelendirmek.			
3552	ilhād	اِلْهادْ	Ar.	•	Zulüm ve tahkir ve cevreylemek.			
3553	ilhām	اِلْهامْ	Ar.	•	Feyzle abdin kalbine Cenâb-ı Hak bir şey ilkâ ve telkin etmek.			
3554	āliheh	اِلَهَهْ	Ar.	•	İlahlar, mabutlar, ibadet olunanlar.			
3555	ilāhe	اِلٰهَهْ	Ar.	•	Dişi büt, dişi sanem.			
3556	ilāhī	اِلٰهی	Ar.	•	Ya rab, ey benim rabbim manasında nidadır ve hak teâlâ hazretlerine mensup olan.			
3557	ilā	اِلٰی	Ar.	•	Harf-i cerdir "intiha" ve "ibtidâ-yı gâyet" ve "maiyet" ve "tebyîn" ve "adavet" ve "lâm-ı cârre" ve "fî" ve "inde" ve "tekit" manalarına gelir.			
3558	ilyetān	اِلْيَتانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup makada mücâvir olan kaba etlere denilir.		Tıp	
3559	ilyeteyn	اِلْيَتَيْنْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3560	elyāf	اَلْيافْ	Ar.	•	Lifler ve iplik gibi olan ve nebatatta bulunan şeyler ve ıs. nebâtiyye ve teşrîhiyyeden olup nebatatın her bir kıtasını teşkile medar olan iplikçiklere ve insanda ve hayvanatta bulunan etlerdeki ince tellere denilir ki pişince iplik gibi ayrılır.		Nebatat ve Teşrih	

3561	elyes	اَلْيَسْ	Ar.	•	Dilîr, şeci, bahadır ve dilaver olan.			
3562	elyaṭ	اَلْيَطْ	Ar.	•	Ziyade liyakat sahibi olan.			
3563	elĭf	اَليِفْ	Ar.	•	Ülfet olunmuş, me'lûf ve aşina ve dost olan.			
3564	elyaḳ	اَلْيَقْ	Ar.	•	Ziyade layık ve sezâ-vâr ve şayan olan.			
3565	elĭm	اَليِمْ	Ar.	•	Ağrı ve zahmetli ve mûcib-i renciş ve eziyet olan.			
3566	elyevm	اَلْيَوْمْ	Ar.	•	Bugün, bu zaman, bu asır manasında terkîb-i Arabîdir.			
3567	ilyevĭ	اِلْيَوى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup makada mücâvir olan etlere mensup damar ve sinir ve emsali mevâd ve teferruat.		Tıp	
3568	ilyeh	اِلْيَهْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup makada yakın olan ve beyne'n-nâs kıç denilen kaba etlerin her birine denilir.		Tıp	
3569	em	اَمْ	Ar.	*	Ma'nâ-yı istifhâmda edât-ı atftır, bazen, belki manasına idrâb için olur ve elif-i istifhâm manasında gelir.			
3570	emm	اَمْ	Ar.	*	Baş kemiğini dimağa kadar yarmak.			
3571	ümm	اُمْ	Ar.	∴	Ana, nene, valide, mader ve başlıca olan şey ve asıl ve esas.			
3572	emā	اَمَا	Ar.	*	Mabadındaki kelamın sübutuna delalet eder harf-i istifhâmdır, agâh ol demektir.			
3573	emmā	اَمَّا	Ar.	*	Harf-i şarttır, cevabında "fâ" lazımdır, tekit manasına.			
3574	emmā-baʾdü	اَمَّا بَعْدُ	Ar.	∴	İmdi, bundan sonra, gelelim işimize manasına duadan sonra irat olunur ki ba'de du'â'î demektir.			
3575	immā	اِمَّا	Ar.	*	Şart manasına "şek" ve "terdit", "iham", "ibâha", "tahyîr", "tafsil" manalarına da gelir.			
3576	imāte	اِمَاتَه	Ar.	•	Öldürmek, ifna etmek.			
3577	emāṣil	اَمَاثِلْ	Ar.	•	Bir kavimde efdal ve muteber ve âlî-kadr olanlar.			
3578	āmāc	آمَاجْ	Far.	•	Hedef, ok ve tüfek atmaya dikilen nişan.			
3579	emācid	اَمَاجِدْ	Ar.	•	Emcedler, mecd ü şeref ve gayretleri ziyade olanlar.			
3580	āmāc-gāh	آمَاجْگَاهْ	Far.	•	Dünya, âlem, kevn ü fesâd.			
3581	āmādegĭ	اَمَادَگِى	Far.	•	Hazırlık, müheyyalık ve müstaitlik.			
3582	āmāde	اَمَادَه	Far.	•	Hazır, müheyya ve müstait olan.			
3583	emāret	اَمَارَة	Ar.	•	Emîrlik, beylik ve emir ve hükûmet etmek.			
3584	emāre	اَمَارَه	Ar.	•	Nişan, alamet, ilim.			
3585	emmāre	اَمَّارَه	Ar.	•	Zevk ve lezzet-i hissiyyeye meyyal olan ve ziyadesiyle emredici.			
3586	ümmü'd-dem	اُمُّ الدَّمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dem ile memlû' olarak ber-mu'tâd bir delik vasıtasıyla şiryan denilen ve kırmızı kanı havi bulunan nabız damarlarından birine açılan keseye ıtlak olunur.		Tıp	
3587	ümmü'dimāġ	اُمُّ الدِّمَاغْ	Ar.	*	Baş kemiği içinde bir nev örtünün ismi olup bir manada olmasıyla tafsilatı, ümmü's-sulbe tabirindedir.			
3588	ümmü'r-reẕāil	اُمُّ الرَّذَائِلْ	Ar.	*	Cahillik ve bilmemezlik ve bir şeyden haberdar olmamak hâli ki kâffe-i rezâletin müvellidi ve müsebbibidir.			
3589	ümmü'l-ḫabāʾiṣ	اُمُّ الْخَبَائِثْ	Ar.	*	Hamr ve şarap ki kâffe-i habâ'ise alet olduğundan kinayedir.			

3590	ümmü'l-bilād	اُمُّ الْبِلَادْ	Ar.	*	Mekke-i Mükerreme şerefellâhu teâlâ ilâ yevmi'l-kıyâm.			
3591	ümm-i raḳīḳ	اُمِّ رَقِيْقْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dimağ denilen beynin bilcümle kıtaat ve şu'ubâtının cevherlerini dâhilen ve haricen setreden örtüye ıtlak olunur.		Tıp	
3592	ümm-i ḥulūl	اُمِّ حُلُولْ	Ar.	*	Midye denilen kabuklu bir nev deniz hayvanına denilir.			
3593	ümm-i ṣulbe	اُمِّ صُلْبِه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dimağ denilen beynin bilcümle kıtaat ve şu'ubâtının en dıştaki örtüsüne denilir ki üstü kemiğe mümas olduğu gibi alt yüzü dahi ümm-i rakîkanın üzerindeki gışâ-i ankebûtî nam ikinci örtü ile temastadır.		Tıp	
3594	ümmü'ṭ-ṭarīḳ	اُمُّ الطَّرِيْقْ	Ar.	*	Ulu yol, cadde, tarîk-i âm, geniş yoldan kinayedir.			
3595	ümmü'l-ḳurʾān	اُمُّ الْقُرْآنْ	Ar.	*	Fâtiha-i şerîfe suresinden kinayedir.			
3596	ümmü'l-ḳurā	اُمُّ الْقُرٰى	Ar.	*	Ka'betü'l-lâhi'l-ulyâ şerefehellâhü teâlâ ilâ devâmi'd-dünyâ.			
3597	ümmü'l-feżāʾil	اُمُّ الْفَضَآئِلْ	Ar.	*	İlim ve malumattan kinayedir.			
3598	ümmü'l-kitāb	اُمُّ الكِتَابْ	Ar.	*	Fâtiha-i şerîfeden kinayedir.			
3599	ümmü'n-nedāmet	اُمُّ النَّدَامَةْ	Ar.	*	Acele ve istical etmekten kinayedir.			
3600	ümmü'r-remiḥ	اُمُّ الرَّمِحْ	Ar.	*	Bayrak ve sancaktan ibarettir.			
3601	emārid	اَمَارِدْ	Ar.	•	Emredler, bıyık ve sakalsız olanlar.			
3602	imāze	اِمَازَه	Ar.	•	Ayırıp saçmak, intihap etmek.			
3603	āmās	آمَاسْ	Far.	•	Bedende hâdis olan şiş ve kabarcık.			
3604	imāṭah	اِمَاطَهْ	Ar.	•	Ba'îd ve bertaraf etmek ve ibadet etmek.			
3605	imāᶜa	اِمَاعَه	Ar.	*	Sıvık ve sulu ve kâbil-i cereyân bir hâle irca eylemek.			
3606	āmākin	آمَاكِنْ	Ar.	•	Mekânlar, mahaller, yerler, mevziler, mevkiler.			
3607	āmāl	آمَالْ	Ar.	•	Emeller, ümitler, ummaklar.			
3608	imāle	اِمَالَه	Ar.	∴	Mal vermek ve bir tarafa meylettirmek ve bir tarafa doğru yatırmak.			
3609	emālike	اَمَالِكَه	Ar.	•	Memlukler, köleler, abdler, kullar.			
3610	imām	اِمَامْ	Ar.	∴	Öne geçmek ve namazda cemaatin riyasetine memur ve muvazzaf olan zat ve bir mahallenin mesâlih ve umuruna nezaret eden kimse ve Kur'ân-ı Kerim ve Hazret-i Peygamber aleyhi's-selâm ve imâmü'l-müslimîn olan halifeler ve askerin başı ve sultan ve hâkim ve reis ve yevmiye ta'lîm-i dürûs için çocukların önlerine yazolunan tahtalar ve kalp ve endaze ve emsali ve delil ve rehber ve kıble tarafı.			
3611	emām	اَمَامْ	Ar.	*	Ön tarafı, kuddâm, pîş.			
3612	imām-āne	اِمَامَانَه	Ar. - Far.	•	İmama layık ve yaraşık olan.			
3613	imāmet	اِمَامَةْ	Ar.	•	İmamlık, imamın hizmet ve rütbesi ve tespihin ucuna kamçısından evvel ilave olunan şey ve tütün çubuklarına ağızlık makamında takılan kehribar parçası ve buna mümasil şeylere alem olmuştur.			
3614	emān	اَمَانْ	Ar.	∴	Nida olup af ve merhamet talep etmek ve mevcut olan elem ve veca ve ızdırabı veya bir şeye taaccüp edildiğini ifade etmek zımnında kullanılır ve korkusuz asude ve rahat.			
3615	emānet	اَمَانَتْ	Ar.	∴	Emin ve mutemet olmak ve emin olan kimseye sonra ret ve iade olunmak üzere teslim ve tevdi kılınan şey ve ıs. fıkhiyyeden olup emin ittihaz olunan kimse nezdinde bulunan şeye denilir.		Fıkıh	
3616	emāneten	اَمَانَةً	Ar.	•	Emanet olarak geri verilmek şartıyla, iade olunmak üzere.			

3617	emānet-dār	اَمانَتْدار	Ar. - Far.	•	Emanetin teslim ve tevdi olunduğu kimse.			
3618	emānet-dārî	اَمانَتْداری	Ar. - Far.	•	Emânet-dârlık, emanetçilik.			
3619	emānî	اَمانی	Ar.	•	Emniyeler, maksutlar, arzular, gönül istekleri.			
3620	āmme	آمّه	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup baş kemiğinin kırılmasıyla iç tarafta ümmü'd-dimâğ denilen beyin örtüsüne vasıl olan yaradır.		Fıkıh	
3621	ümmet	اُمَّتْ	Ar.	•	Cemaat, kavim, taife ve peygamber-i zî-şânın ıslâh-ı ahvâli için bâ'is olunduğu taife ki imana gelenlere ümmet-i icâbet, gelmeyenlere ümmet-i da'vet denilir.			
3622	imāhe	اِماهَه	Ar.	*	Sulamak ve rahme ilkâ-yı nutfe etmek ve kuyu kazan kimse suya erişmek.			
3623	imtiʾāḳ	اِمْتِئاقْ	Ar.	*	Ağlarken iç çekip göğüs geçirmek.			
3624	imtāʿ	اِمْتاعْ	Ar.	*	Faydalandırmak ve faydalanmak.			
3625	imtişāl	اِمْتِئالْ	Ar.	∴	Ayrılmamak üzere inkıyat etmek ve mesel ve kıssa söylemek ve muvafakat ve mutabakat etmek ve bir şeyin suretine girmek ve katili kısas etmek.			
3626	imtiḥāʾ	اِمْتِحاءْ	Ar.	•	Mahıv ve nâ-bûd olmak ve izale olunmak ve kaybolmak.			
3627	imtiḥāż	اِمْتِحاضْ	Ar.	•	Halis ve safi olmak.			
3628	imtiḥāḳ	اِمْتِحاقْ	Ar.	∴	Mahıv ve iptal olunmak ve muzmahil ve perişan olmak ve bozulmak.			
3629	imtiḥān	اِمْتِحانْ	Ar.	∴	Sınamak, tecrübe etmek ve bir nesnenin hakikatine ıttıla için im'ânla teemmül eylemek ve salahiyet veya adem-i salâhiyyet keşfi için vaki olan teftiş ve tefahhus ve tecrübe.			
3630	imtiḫāḫ	اِمْتِخاخْ	Ar.	*	Kemik içinden ilik çıkarmak.			
3631	imtiḫāṭ	اِمْتِخاطْ	Ar.	*	Sümkürmek, burnundan sümüğü def için zorlamak.			
3632	imtidāḥ	اِمْتِداحْ	Ar.	∴	Medih ve sitayiş ve sena etmek ve bir şey kabarıp ve vüsatlenmek.			
3633	imtidād	اِمْتِدادْ	Ar.	•	Gerilip ve çekilip uzanmak ve boy, tul, uzunluk.			
3634	imtirāʾ	اِمْتِراءْ	Ar.	•	Yerinden çıkarmak ve şek ve tereddüt etmek.			
3635	imtirār	اِمْتِرارْ	Ar.	*	Mürur etmek, uğramak.			
3636	imtirās	اِمْتِراسْ	Ar.	*	Kaşınmak, sürtünmek.			
3637	imtirāṭ	اِمْتِراطْ	Ar.	*	Kapmak ve biriktirmek.			
3638	imtirāş	اِمْتِراشْ	Ar.	*	Çalmak, ihtilas etmek.			
3639	imtizāc	اِمْتِزاجْ	Ar.	∴	Karışmak ve uymak ve taban veya cismen muvafık ve mutabık olmak, mezc olmak.			
3640	imtişāş	اِمْتِشاشْ	Ar.	*	Taş veya kesme ile istincâ etmek.			
3641	imtişāṭ	اِمْتِشاطْ	Ar.	*	Taranmak, tarak ile taranıp saçlar düzelmek.			
3642	imtiṣāṣ	اِمْتِصاصْ	Ar.	*	Emmek ve ıs. tıbbiyyeden olup mevâdd-ı me'kûle ve meşrûbenin damarlar tarafından emilmesi yani damarlara duhulü keyfiyetine ıtlak olunur.		Tıp	
3643	imtiṭāl	اِمْتِطالْ	Ar.	*	Leyte ve le'alle ile vakti uzatıp icraatı geciktirmek.			
3644	emtiʿa	اَمْتِعَه	Ar.	•	Metalar, satılacak nesneler.			
3645	imtikār	اِمْتِكارْ	Ar.	•	Aldanmak, mekre uymak ve firîfte olmak.			

3646	imtilāʾ	اِمْتِلَآء	Ar.	•	Dolmak ve dolu olmak ve doldurmak (imtilâ-i mi'de) midenin bozukluğundan kinaye, mide dolgunluğu.			
3647	imtilāḥ	اِمْتِلَاحْ	Ar.	*	Doğru söze yalan katmak.			
3648	imtilāẕ	اِمْتِلَاذْ	Ar.	*	Bir kimseden bir hizmet zımnında bahşiş almak.			
3649	imtilāl	اِمْتِلَالْ	Ar.	∴	Bir millete dâhil olup onunla milletlenmek ve ızdıraptan çabalayıp düşünmek ve melul ve mahzun olmak.			
3650	imtināʿ	اِمْتِنَاعْ	Ar.	•	Feragat edip geri durmak, çekilmek ve muvafakat etmemek.			
3651	imtinān	اِمْتِنَانْ	Ar.	∴	Birine ettiği ihsan ve iyilikleri zikir ve tadat edip başına kakmak ve memnun olmak ve bir adamın gayet fâhir ve nefis olarak malik olduğu şeye nail olmak.			
3652	imtihān	اِمْتِهَانْ	Ar.	*	Hor ve zelil ve müptezel olmak ve müptezel eylemek.			
3653	imtiyāz	اِمْتِيَازْ	Ar.	•	Ayrılmak ve teferruk eylemek ve âmme-i nâsa şamil olmayıp bazı kesâna mahsus haysiyet ve ruhsat ve mezuniyet.			
3654	emṣāl	اَمْثَالْ	Ar.	•	Misiller, şebîhler, örnekler, numuneler, katlar (durûb-ı emsâl) beyne'n-nâs müştehir olan kelâm-ı ibret-ittisâmlar yani darbımeseller ve ıs. riyâziyyeden olup bir kemmin kaç misli ahz u i'tibâr olunacağını irâ'e eden rakama emsal rakamı denilir.		Riyaziye	
3655	imṣāl	اِمْثَالْ	Ar.	*	Bir kimseyi kısâsen katletmek, kısâsen öldürmek.			
3656	emṣel	اَمْثَلْ	Ar.	•	Ziyade müşabih olan ve imtisale ziyade şayan olan ve efdal ve ekrem ve ekber olan.			
3657	emṣile	اَمْثِلَه	Ar.	•	Misaller, örnekler, numuneler.			
3658	emṣūle	اَمْثُولَه	Ar.	•	İmtisale şayan beyit veyahut ibare.			
3659	emcād	اَمْجَادْ	Ar.	•	Mecîd olanlar, mecd ü şeref ve izzete malik olanlar.			
3660	imcād	اِمْجَادْ	Ar.	*	Bir kimse hakkında tazim ve sena eylemek ve ululamak ve atiyye-i kesîre vermek.			
3661	imcār	اِمْجَارْ	Ar.	*	Bir şeyi vech-i şer'îden ziyadeye satmak.			
3662	emced	اَمْجَدْ	Ar.	•	Ziyade mecîd ve mecd ü şerefi ziyade olan.			
3663	imcāʾ	اِمْحَآء	Ar.	•	Mahıv ve zail ve nâ-bûd etmek.			
3664	imḥāż	اِمْحَاضْ	Ar.	•	Hulus ve muhabbet etmek ve doğru söylemek.			
3665	imḥāḳ	اِمْحَاقْ	Ar.	•	Bereketini gidermek ve telef etmek.			
3666	imḥāk	اِمْحَاكْ	Ar.	•	Dargın meşrep olarak inat eylemek.			
3667	imḥāl	اِمْحَالْ	Ar.	•	Kıtlık olmak ve kıtlığa giriftar olmak.			
3668	imḥāḫ	اِمْحَاخْ	Ar.	*	Semirmek, kemik iliklenmek.			
3669	āmed	آمَدْ	Far.	•	Gelmek, vürut eylemek.			
3670	emed	اَمَدْ	Ar.	∴	Son, gayet, encam, intiha ve ıraklık ve darılmak.			
3671	emedd	اَمَدّْ	Ar.	•	Ziyade tavîl ve uzun olan.			
3672	imdāʾ	اِمْدَآء	Ar.	*	Bir adama bir nesne zımnında mühlet vererek meydanı uzatmak.			
3673	imdād	اِمْدَادْ	Ar.	∴	Mühlet vermek ve vadeyi uzatmak ve divite mürekkep koymak ve yara irinlenmek ve mal ile bir kimseye yardım ve iane ve igâse eylemek.			

3674	āmed şüd	آمَدْ شُدْ	Far.	•	Gelip gitmek, iyâb u zihâb ve azimet ve avdet eylemek.			
3675	ümdūḥa	اُمْدُوحَه	Ar.	*	Methe vesile olan şey.			
3676	āmede	آمَدَه	Far.	•	Gelmiş, vürut etmiş ve mevrut olan.			
3677	imżāl	اِمْذَالْ	Ar.	*	Beden-i insânda bir uzuv uyuşmak.			
3678	āmir	آمِرْ	Ar.	•	Emredici, buyurucu, ferman edici olan.			
3679	emr	اَمْرْ	Ar.	∴	Buyruk, ferman ve nesne, şey, çîz ve madde, husus, maslahat ve buyurultu ve hâl ve şan ve hadise.			
3680	emerr	اَمَرّ	Ar.	•	Ziyade meraretli ve acı olan.			
3681	ümerāʾ	اُمَرَآءْ	Ar.	•	Emîrler, beyler, mirler, seyitler, şerifler.			
3682	imreʾet	اِمْرَأَةْ	Ar.	*	Avrat, kadın, hatun.			
3683	imrāc	اِمْراجْ	Ar.	*	Ahd ü peymânına vefa etmeyip bir kimseye gadreylemek.			
3684	imrār	اِمْرارْ	Ar.	∴	Savuşturmak, geçirmek, mürur ettirmek ve acı olmak, acıtmak ve ipi muhkem bükmek.			
3685	emrāż	اَمْراضْ	Ar.	•	Marazlar, illetler, hastalıklar.			
3686	imrāż	اِمْراضْ	Ar.	∴	Keyifsiz ve hasta etmek ve rey ve tebirinde isabete yaklaşmak ve illet sahibi olmak ve bir kimseyi hasta bulmak.			
3687	imrāṭ	اِمْراطْ	Ar.	*	Sebk ve takaddüm eylemek.			
3688	imrāᶜ	اِمْراغْ	Ar.	*	İsabet etmek ve bir kimse korkusundan donuna işemek veya içi sürmek.			
3689	imrāḳ	اِمْراقْ	Ar.	*	Et suyu tedarik ve istihsal eylemek.			
3690	āmir-āne	آمِرانَه	Ar. - Far.	•	Amire yakışır ve münasip olan.			
3691	emred	اَمْرَدْ	Ar.	•	Sade-rû ve çehresi mutlaka tüysüz ve kılsız olan civan.			
3692	āmürziş	آمُرْزِشْ	Far.	•	Yarlıgamak, affetmek.			
3693	āmürzigār	آمُرْزِگارْ	Far.	•	Yarlıgayıcı, affedici olan.			
3694	āmürzigārī	آمُرْزِگاری	Far.	•	Yarlıgayıcılık, affedicilik, bağışlayıcılık.			
3695	āmürzende	آمُرْزَنْده	Far.	•	Affedici, bağışlayıcı olan.			
3696	imrūz	اِمْروزْ	Far.	•	Bugün, el-yevm.			
3697	emzice	اَمْزِجَه	Ar.	•	Mizaçlar, tabiatlar, meşrepler, huylar, haltlar, terkipler, merkepler ve ıs. tıbbiyyeden olup alelumum insanların suver-i muhtelîfe-i halkiyyesi.		Tıp	
3698	ems	اَمْسْ	Ar.	*	Dünkü gün, bugünden evvelki gün.			
3699	imsāʾ	اِمْساءْ	Ar.	•	Akşamlamak, akşama kalmak.			
3700	imsāḫ	اِمْساخْ	Ar.	*	Azaya arız olan şiş dağılmak.			
3701	imsās	اِمْساسْ	Ar.	•	Değdirmek, dokundurmak ve mes ettirmek.			
3702	imsāk	اِمْساكْ	Ar.	•	Salıvermemek veçhile tutmak, alıkoymak ve hapsetmek ve kendi nefsini zapt edip perhiz ve perhizkârlık etmek ve söylerken ebsem olmak ve sıyâm niyetiyle ekl ü şürbden içtinap etmek ve yevm-i sıyâmda ekl ü şürbden içtinap olunacak dakika ve hisset ve buhl.			

3703	imşāʾ	اِمْشَآءْ	Ar.	*	Alınan müshil icrâ-yı fi'l ve izhâr-ı cibillet etmek.			
3704	imşār	اِمْشَارْ	Ar.	*	Uzun uzadıya seğirtmek ve şişip kabarmak.			
3705	imşāş	اِمْشَاشْ	Ar.	*	Kemik ilik tutmak.			
3706	imşāḳ	اِمْشَاقْ	Ar.	*	Kamçı ile vurmak.			
3707	imşeb	اِمْشَبْ	Far.	•	Bu gece, bugünün gecesi.			
3708	emṣār	اَمْصَارْ	Ar.	•	Mısralar, şehirler, memleketler.			
3709	imṣāṣ	اِمْصَاصْ	Ar.	*	Emdirmek, sordurmak.			
3710	imṣāl	اِمْصَالْ	Ar.	*	İfsat eylemek ve abes yere malını sarf eylemek.			
3711	imżāʾ	اِمْضَآءْ	Ar.	∴	İtmam ve icra eylemek ve işletip öte geçirmek ve mekâtîb ve evrâk-ı sâ'irede mühür yerine ismini yazmak.			
3712	imżāḫ	اِمْضَاخْ	Ar.	*	Bir kimsenin ırz ve namusuna şeyn ve nakisa getirmek ve dokunmak.			
3713	imżāż	اِمْضَاضْ	Ar.	*	Bir kimsenin derununa bir şey hüzün ve endûh îrâsıyla yakıp ve acıtıp derd-nâk eylemek.			
3714	emżā	اَمْضَى	Ar.	•	Ziyade cari ve nafiz olan.			
3715	emṭār	اَمْطَارْ	Ar.	•	Matarlar, yağmurlar, baranlar.			
3716	emᶜāʾ	اَمْعَآءْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup batn-ı insân ve hayvanatta mideden ta makada varıncaya kadar mümted olan kanât yani oluğa denilir ki beyne'n-nâs bağırsak ıtlak olunur.		Tıp	
3717	emᶜā-yi raḳīḳa	اَمْعَايِ رَقِيقَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir ucu mideye diğer ucu zirde beyan olunacak kalın bağırsaklara mülâsık olan düz ve ince bağırsaklara ıtlak olunur.		Tıp	
3718	emᶜā-yi ġalīẓa	اَمْعَايِ غَلِيظَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir ucu ince bağırsaklara diğer ucu makada mülâsık olan boğumlu ve kalın bağırsaklara ıtlak olunur ki bu iki nev bağırsaklar görülmek için mide kelimesine müracaat oluna.		Tıp	
3719	emmeᶜa	اَمَّعَه	Ar.	*	Tembel ve sâde-dil adam ve dalkavuk ve mukallit ve müstereddit.			
3720	imᶜār	اِمْعَارْ	Ar.	*	Fakir olmak ve malını telef ile bir kimseyi züğürt ve tehî-dest eylemek.			
3721	imᶜāż	اِمْعَاضْ	Ar.	*	Bir kimseyi gücendirip darıltmak ve yakmak.			
3722	imᶜāl	اِمْعَالْ	Ar.	•	Bir kimseyi işinden çevirmek ve işine mâni olmak.			
3723	imᶜān	اِمْعَانْ	Ar.	∴	Pek uzağa seğirtmek ve bir hususta haddi mütecaviz olmak üzere mübalağa ve içtihat eylemek ve dikkat eylemek.			
3724	imkān	اِمْكَانْ	Ar.	•	Mümkün olmak, hadd-i kudrete dâhil olmak ve bir adamı bir şeye kadir kılmak.			
3725	emkene	اَمْكَنَ	Ar.	•	Mümkün oldu (mehmâ emken) mümkün olduğu kadar, ne kadar mümkün olur ise manasında terkîb-i Arabîdir.			
3726	emkine	اَمْكِنَه	Ar.	•	Mekânlar, mahaller, yerler, mevkiler.			
3727	emel	اَمَلْ	Ar.	∴	Ümit ve recâ, ummak ve arzu eylemek.			
3728	imlāʾ	اِمْلَآءْ	Ar.	•	Doldurma, memlû' kılmak ve dolu kılmak ve yazı yazmak, tahrir etmek ve elfâz-ı mektûbenin tahriri münasip ve mukteza olan harfi işar eder bir fen veya ilm-i mergûbenin ismidir ve müddeti ihmal ile uzatmak.			
3729	imlāc	اِمْلَاجْ	Ar.	*	Emzirmek, irdâ' eylemek.			
3730	imlāḥ	اِمْلَاحْ	Ar.	*	Tuzlamak, tuzlu ve şûr eylemek ve tuzu ziyade kodurmak.			

3731	imlāz	اِمْلاَزْ	Ar.	*	Alıp getirmek ve bir şeyden sıyrılıp kurtulmak.			
3732	imlāṣ	اِمْلاَصْ	Ar.	*	Düşürmek, ıskat eylemek.			
3733	imlāḳ	اِمْلاَقْ	Ar.	*	Fakir ve bî-nevâ olmak.			
3734	emlāk	اَمْلاَكْ	Ar.	•	Mülkler, temellük olunan şeyler yani gerek ebniye ve arazi ve gerek me'cûrun menafii gibi ayan veya menafi olsun her hâlde insanın malik olduğu şeylerden ibarettir.			
3735	imlāk	اِمْلاَكْ	Ar.	•	Sâhib-i mülk olmak.			
3736	imlāl	اِمْلاَلْ	Ar.	∴	Melul eylemek ve yorup usandırmak.			
3737	emles	اَمْلَسْ	Ar.	•	Düz ve sıyrıncak ve el ayası gibi hem-vâr ve müstevi olan.			
3738	emele	اَمَلَه	Ar.	*	Bir kimsenin a'vân ve ensârı ve umucular, ümitvarlar.			
3739	ümem	اُمَمْ	Ar.	•	Ümmetler, peygamber kavimleri.			
3740	ümn	اُمنْ	Ar.	•	Emniyet-i havf ve endişeden fariğ olmak, kurtulmak.			
3741	imnāʾ	اِمْنَآءْ	Ar.	*	İnzal eylemek, meni döktürmek.			
3742	ümenā	اُمَنَا	Ar.	•	Eminler, itimat olunacak zatlar ve devletin varidat ve masârifâtını idareye mahsus ve müteallik bazı menâsıb-ı mu'tebere ashabı.			
3743	emnaᶜ	اَمْنَعْ	Ar.	•	Ziyade güç ve müşkül ve ziyade kuvvet ve kudret ve hamiyet sahibi olan.			
3744	emniyyet	اَمْنِيَّةْ	Ar.	∴	Eminlik ve havf ve endişeden hali olmak.			
3745	ümniyyet	اُمْنِيَّةْ	Ar.	•	Umulan şey ve arzu edilen ve maksut olan.			
3746	emvāt	اَمْوَاتْ	Ar.	•	Meyyitler, ölüler, bî-hayât olanlar ve kat'an imar olunmayan arazi.			
3747	emvāc	اَمْوَاجْ	Ar.	•	Mevcler, deniz dalgaları.			
3748	emvāl	اَمْوَالْ	Ar.	•	Mallar, temellük olunan şeyler.			
3749	emvāh	اَمْوَاهْ	Ar.	•	Mâlar, sular, ablar.			
3750	āmūẖte	آمُوخْتَه	Far.	•	Öğrenmiş ve okumuş, âlim ve vâkıf ve müteallim olan.			
3751	umūr	اُمُورْ	Ar.	•	Emirler, nesneler, şeyler, çîzler, mesâlih ve mevâd.			
3752	umūr-dīde	اُمُورْ دِيدَه	Ar. - Far.	•	İş görmüş, mücerrib ve malumatlı olan.			
3753	āmūz	آمُوزْ	Far.	•	Öğrenici, öğretici ve bilici ve arif olan.			
3754	āmūziş	آمُوزِشْ	Far.	•	Bilgiç ve malumat ve öğrenmek ve öğretmek.			
3755	āmūz-kār	آمُوزكَارْ	Far.	•	Hoca ve öğretici, şakirde talim edici.			
3756	ümūmet	اُمُومَةْ	Ar.	•	Valide olmak ve valideye mahsus keyfiyet ve validelik.			
3757	eme	اَمه	Ar.	*	Unutmak, nisyan etmek ve ikrar eylemek.			
3758	imhāʾ	اِمْهَآءْ	Ar.	•	Bilemek, keskinletmek.			
3759	imhār	اِمْهَارْ	Ar.	*	Hatun için mihr ve nikâh bedeli tayin etmek.			
3760	ümmühāt	اُمَّهَاتْ	Ar.	•	Ümler, valideler ve asıllar, esaslar ve bir ilme müteallik başlı ve muteber olan kitaplar.			

3761	imhāl	اِمْهال	Ar.	∴	Bir adama bir hususta tacil ve tazyik eylemeyip rıfk ve suhuletle muamele eylemek ve bir maddede ifratla özür ve bahane irat eylemek ve bir adama bir madde zımnında mühlet ve zaman ve meydan vermek.			
3762	imhān	اِمْهان	Ar.	•	Hakir ve müptezel kılmak.			
3763	emhaḳ	اَمْهَقْ	Ar.	•	Kireç gibi ak ve berrak şey.			
3764	ümmī	اُمّى	Ar.	∴	Yazı yazmak bilmeyen ve okumaktan anlamayan ve valideye mensup olan ve Mefhar-ı Âlem sallallâhu te'âlâ aleyhi's-selâm efendimiz hazretlerinin hakk-ı âlîlerinde bilâ-ta'lîm ve taallüm ulûm-ı evvelîn ve âhirîni cami' ve kelimât-ı mektûbe ve kitabeti âlim olmaları, bir fazîlet-i celîle ve mu'cize-i kibârdır.			
3765	emyāl	اَمْيال	Ar.	•	Miller, iki bin beş yüz zirâ' mesafeler.			
3766	ümmiyyet	اُمِّيَّةْ	Ar.	•	Validelik ve valideye mahsus keyfiyet.			
3767	āmīḫte	آمِيخْتَه	Far.	•	Mahlut, karışık olan.			
3768	ümīd	اُميدْ	Far.	•	Emel, tevakku', umma, intizar, arzu.			
3769	ümīd-baḫş	اُميدْ بَخْشْ	Far.	•	Umdurucu, ümit verici olan.			
3770	ümīd-vār	اُميدْوارْ	Far.	•	Ümitli ve ümit sahibi olan.			
3771	ümīd-vārī	اُميدْوارى	Far.	•	Ümit edicilik, ümit etmek.			
3772	emīr	اَميرْ	Ar.	•	Buyuran adam, emredici ve bey, paşa, padişah, zabit ve Hazret-i Seyyidü'l-enâmın neseb-i âlîlerine müntesip olan seyyid-i şerîf ve zengin.			
3773	emīr-i āḫūr	اَميرِ آخُورْ	Ar. - Far.	•	Pâdişâh-ı uhrâ nezaretine memur olan kimse.			
3774	emīrü'l-ümerā'	اَميرُلْاُمَرَاءْ	Ar.	∴	Beylerbeyi ve rüteb-i mülkiyyeden bir mertebe-i âliyenin ismi.			
3775	emīri'l-cüyūş	اَميرِ الْجُيُوشْ	Ar.	•	Serasker ve sipeh-sâlâr.			
3776	emīrü'l-ḥacc	اَميرُ الْحَجّْ	Ar.	•	Hacc-ı şerîfe gidenler üzerine memur ve zabit.			
3777	emīrü'l-mü'minīn	اَميرُالْمُؤْمِنِينْ	Ar.	∴	Bilcümle mümin ve Müslümanların padişahı ki zamân-ı sa'âdetten sonra hulefâ-i râşidîn efendilerimiz idi, el-hâletü hâzihi padişahımız efendimizdir.			
3778	emīr-āne	اَميرانَه	Ar. - Far.	•	Emîre layık ve yaraşır olan.			
3779	āmīz	آميزْ	Far.	•	Karıştırıcı ve karışık ve muhtelit olan.			
3780	āmīziş	آميزِشْ	Far.	•	İhtilat ve muaşeret ve karışmak, katılmak.			
3781	emyel	اَمْيَلْ	Ar.	•	Ziyade mail olan ve meyyal ve müstait olan.			
3782	emīm	اَميمْ	Ar.	*	Kadd u kâmeti mevzun adam.			
3783	āmīn	آمينْ	Ar.	∴	Duanın her biri ardından, olsun manasında kabulünü temenni zımnında söylenilen lafızdır.			
3784	emīn	اَمينْ	Ar.	•	Kalbinde havf ve endişesi olmayıp rahat ve asude olan ve gadir ve hıyanetinden me'mûn ve mevsuk ve mutemet olunan ve emanet-dâr ve bir nev mutemet, rütbeli memur.			
3785	emīnī	اَمينى	Ar.	•	Eminlik, emin olunan kimsenin rütbesiyle memuriyeti.			
3786	ān	آنْ	Far.	•	O, bu değil öbürü manasına zamîr-i gâ'ibdir ve mahbup ve mahbubelerde olan nakd-i hasen ve letafet ve cazibe.			
3787	ān	آنْ	Ar.	•	Vakit ve zaman ve zamanın cüz'-i lâ-yetecezzâsı.			

3788	enn	اَنْ	Ar.	⁎	Nale ve feryat etmek, dert dökmek.			
3789	enne	اَنَّ	Ar.	•	Hurûf-ı müşebbehe bi'l-fi'ldir ki ismini nasıp, haberini refeder ve mevki'-i istimâli nahivde musarrahtır.			
3790	inne	اِنَّ	Ar.	⁎	Hem ismini ve hem de haberini nasbeder harf-i nahvîdir.			
3791	ināʾ	اِنَآءْ	Ar.	⁎	Bir nesnenin vakti gelip çatmak ve kemalini bulup yetişmek ve teenni eylemek.			
3792	ānāʾ	آنَآءْ	Ar.	•	Zamanlar, anlar, vakitler, hengâmeler.			
3793	ināʾ	اِنَآءْ	Ar.	•	Kap kacak, sahan, tencere ve kâse misilli şeyler.			
3794	ināʾe	اِنَآئَه	Ar.	•	Sonraya komak ve tekâsül etmek ve üşenmek.			
3795	inābe	اِنَابَه	Ar.	•	Terk-i isyânla dergâh-ı hakka rücu eylemek ve nedamet etmek ve pişman olmak.			
3796	enāt	اَنَاةْ	Ar.	•	Hilm, rıfk ve vakar ve temkin.			
3797	ināṣ	اِنَاثْ	Ar.	•	Karılar, zenler, avratlar.			
3798	enācīl	اَنَاجِيلْ	Ar.	•	İnciller, İncil kitapları.			
3799	enār	اَنَارْ	Far.	•	Nar denilen meyvedir.			
3800	enārellāh	اَنَارَ اللّٰه	Ar.	•	Allahutaala münevver kılsın manasında duadır.			
3801	enāristān	اَنَارِسْتَانْ	Far.	•	Narlık ve nar denilen meyveye mahsus bahçe.			
3802	ināre	اِنَارَه	Ar.	∴	Rûşen ve münevver kılmak ve aydınlık peyda etmek ve ayan olmak.			
3803	ünās	اُنَاسْ	Ar.	∴	Nâs ve insanlar, adamlar.			
3804	ānen fe ānā	آنَاً فَآنَاً	Ar.	•	Günden güne, müteakiben, mütemadiyen.			
3805	ināḳa	اِنَاقَه	Ar.	∴	İfrat derecede hûb ve latif olmak ve kemâl-i hüsnünden ziyade taaccüp vermek.			
3806	ināle	اِنَالَه	Ar.	∴	Nail kılmak, atiyye vermek.			
3807	enām	اَنَامْ	Ar.	•	Nâs, cümle mahluk, cin ve ins ve yeryüzünde bulunanlar.			
3808	ināme	اِنَامَه	Ar.	•	Uyumak, nevme giriftar eylemek ve bir adamı uykuda bulmak.			
3809	enāmil	اَنَامِلْ	Ar.	•	Enmileler, parmağın tırnak boğumları.			
3810	ennān	اَنَّانْ	Ar.	⁎	Çok âh u enîn ve figan etmek ve ziyadesiyle nalan olmak.			
3811	ünān	اُنَانْ	Ar.	•	Enîn ve figan etmek, nalan olmak.			
3812	enāʾiyyet	اَنَائِيَّةْ	Ar.	•	Ben diye her hususta kendini mukaddem görmek, hodbinlik.			
3813	inbāʾ	اِنْبَآءْ	Ar.	•	Haber vermek, ihbar eylemek ve inha etmek.			
3814	inbāt	اِنْبَاتْ	Ar.	•	Nebatatı bitirip neşvünema ettirmek ve tohmu yere dikip yeşillendirmek.			
3815	enbār	اَنْبَارْ	Ar.	•	Zahire ve mühimmat hıfzına mahsus büyük mahal ve mahzen ve sefineye mahsus kebir aralıklar ve sandıktan büyük bir nev kap ve mahfaza.			
3816	enbāz	اَنْبَازْ	Far.	•	Refik, şerik, ortak.			

3817	enbān	اَنْبَانْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile yola gidenlerin derununa eşya vaz ile taşıdıkları şey ki çanta ve heybe ve dağarcık dahi denilir.			+
3818	enbānçe	اَنْبانچَه	Ar. - Far.	•	Küçük çanta, küçük heybe.			
3819	enbāne	اَنْبانَه	Far.	•	Enbân, dağarcık, çanta, heybe.			
3820	inbāh	اِنْباهْ	Ar.	*	Uyandırmak ve bir kimsenin hacetini unutmak.			
3821	inbitāt	اِنْبِتاتْ	Ar.	*	Tenâvül eylemek, yemek ve tenebbüt etmek, ürpermek.			
3822	inbitār	اِنْبِتارْ	Ar.	*	Kesilmek, inkıta etmek ve seğirtmek, tecavüz etmek.			
3823	inbitāl	اِنْبِتالْ	Ar.	*	Kesilmek, inkıta etmek.			
3824	inbişāş	اِنْبِثاثْ	Ar.	*	Yayılıp dağılmak.			
3825	inbişāḳ	اِنْبِثاقْ	Ar.	*	Suyun bendi ve harkı açılıp akmak.			
3826	inbicās	اِنْبِجاسْ	Ar.	*	Su cari olmak.			
3827	anberbāris	اَنْبَرْ بارِسْ	Far.	•	Bir nev sarıya meyyal ve küçük kavun gibi meyvenin ismidir.			
3828	inbirām	اِنْبِرامْ	Ar.	*	Muhkem olmak ve ziyadesiyle bükülmek.			
3829	inbizāl	اِنْبِزالْ	Ar.	*	Yarılmak, münşak olmak.			
3830	inbisāt	اِنْبِساتْ	Ar.	*	Dağılmak ve teferruk etmek ve fırka fırka olmak.			
3831	inbisāṭ	اِنْبِساطْ	Ar.	∴	Yayılmak, açık yüzlü olmak ve şad ve mesrur ve mahzûz olmak ve küstahlık etmek.			
3832	inbisām	اِنْبِسامْ	Ar.	*	Gülmek, tebessüm etmek.			
3833	inbiʿāc	اِنْبِعاجْ	Ar.	*	Yarılmak, ayrılmak.			
3834	inbiʿāṣ	اِنْبِعاثْ	Ar.	•	Bâ'is ve irsal olunmak, gönderilmek.			
3835	inbiʿāḳ	اِنْبِعاقْ	Ar.	*	Nâgehânî zuhur etmek ve pek çok söze boşanmak.			
3836	inbiġāʾ	اِنْبِغاءْ	Ar.	∴	Kesb-i suhûlet eylemek ve liyakat sahibi ve mergup ve seza olmak.			
3837	inbikāʾ	اِنْبِكاءْ	Ar.	•	Bükâ etmek, ağlamak, giryân olmak.			
3838	inbilāc	اِنْبِلاجْ	Ar.	*	Sabah yeri ağrımak.			
3839	enbūb	اَنْبُوبْ	Ar.	∴	Boğum ve kamışın iki boğumu arası ve ıs. tıbbiyyeden olup alelumum ince borucuklara denilir.		Tıp	
3840	enbūbe	اَنْبُوبَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3841	enbūh	اَنْبُوهْ	Far.	•	Kesret, galebe, izdiham ve kesîr ve vâfir olan.			
3842	inbihār	اِنْبِهارْ	Ar.	*	Yorulup nefes kesilmek, sık sık solumak.			
3843	enbiyāʾ	اَنْبِياءْ	Ar.	•	Nebiler, peygamberler, resuller.			
3844	inbiyāʿ	اِنْبِياعْ	Ar.	•	Revaç bulmak, sürülüp satılmak ve bayi müşteriye müsâ'ade-i mu'âmelesiyle metaını kabul ettirmek.			
3845	inbīḳ	اِنْبِيقْ	Ar.	•	Şekilde irâ'e olunduğu veçhile su ve mâyi'ât-ı sâ'irenin ve ıtriyatın taktiri için kullanılan alete denilir.			+
3846	intāc	اِنْتاجْ	Ar.	•	Doğurmak, husule getirmek ve netice buldurmak.			

3847	intāş	اِنْتَاشْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tane ve tohum gibi şeylerin çimlenmesine ve onun neticesi olarak filiz sürmesine denilir.		Nebatat	
3848	intān	اِنْتَانْ	Ar.	*	Fena kokmak ve mevâdd-ı uzviyyenin taaffün ve tahallülüyle havayı ifsat etmek.			
3849	intān-ı ʿafenî	اِنْتَانِ عَفَنِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir yaranın fenalaşarak kerih kokması ile beraber işbu fena kokunun hastayı tehlikede bulunduracak ve binâberîn birtakım nevbât ve hummayı îkâ' edecek surette kana karışmasına ıtlak olunur.		Tıp	
3850	intān-ı ḳayhî	اِنْتَانِ قَيْحِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ekseriya geniş bir yarada bulunan irinin dâhil-i dem olmasına denilir ki bu hâlde irinin geçtiği damarlar tıkanacağı gibi mariz humma ve nevbât ve emsali avarız ve tebeddülata hedef olarak tehlikede kalır.		Tıp	
3851	intibāc	اِنْتِبَاجْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun marazi ve iltihap eseri olarak şişmesine ıtlak olunur.		Tıp	
3852	intibār	اِنْتِبَارْ	Ar.	∴	Vücutta şiş peyda olmak ve kesret-i amelden naşi el kabarmak ve mürtefi olmak ve yükselmek.			
3853	intibāk	اِنْتِبَاكْ	Ar.	•	Yükselmek ve şöhret bulmak.			
3854	intibāl	اِنْتِبَالْ	Ar.	*	Fırsat fevt olduktan sonra levazımını tedariğe kıyam etmek ve süratle bir şeyin mecmuunu kaldırıp yüklenmek.			
3855	intibāh	اِنْتِبَاهْ	Ar.	∴	Uyanmak, gözü uykudan açılmak ve agâh ve mütenebbih olmak.			
3856	intitāḥ	اِنْتِتَاحْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bulunan bir mayiin mahfazası derunundan sızmasına ıtlak olunur.		Tıp	
3857	intitām	اِنْتِتَامْ	Ar.	•	Ağızdan fena ve kabîh ve nâ-sezâ söz çıkarmak.			
3858	intişār	اِنْتِشَارْ	Ar.	•	Saçılmak, yayılmak ve burna su çekmek ve aksırıp tıksırmak.			
3859	intişām	اِنْتِشَامْ	Ar.	*	Bed ve nâ-sezâ ve layıksız söz söylemek.			
3860	inticāʾ	اِنْتِجَآءْ	Ar.	∴	Bir adamdan bir kimse hacetini istihsal eylemek ve bir adamı hem-râz ve sırdaş intihap ve ihtiyar eylemek ve mürtefi yere oturmak ve fısıldaşmak.			
3861	inticās	اِنْتِجَاسْ	Ar.	•	Bulaşmak, murdar olmak.			
3862	inticāf	اِنْتِجَافْ	Ar.	*	İstihraç eylemek, çıkarmak.			
3863	intiḫāʾ	اِنْتِخَآءْ	Ar.	∴	Kasıt ve azimet eylemek ve sevinip dayanmak ve meyl ve temayül eylemek.			
3864	intiḥāb	اِنْتِحَابْ	Ar.	*	Zârılıkla ağlamak ve şiddetle teneffüs eylemek.			
3865	intiḥār	اِنْتِحَارْ	Ar.	•	Kendi kendini katletmek.			
3866	intiḥāl	اِنْتِحَالْ	Ar.	•	Başkasının şeyini, benimdir diye iddia eylemek.			
3867	intiḥām	اِنْتِحَامْ	Ar.	*	Kasıt ve azmeylemek.			
3868	intiǧāʾ	اِنْتِخَآءْ	Ar.	•	Nahvet ve kibir ve ta'azzum ve iftihar eylemek.			
3869	intiǧāb	اِنْتِخَابْ	Ar.	∴	Seçmek, ayırmak, ihtiyar ve amade eylemek ve bir nesne yerinden çıkmak.			
3870	intiǧāṭ	اِنْتِخَاطْ	Ar.	*	Sümkürmek ve bir şeye benzemek, müşabeheti olmak.			
3871	intiǧāʿ	اِنْتِخَاعْ	Ar.	*	Bir kimse belde ve makarrından ve ikametgâhından dûr olmak.			
3872	intiǧāl	اِنْتِخَالْ	Ar.	*	Bir şeyi seçmek, intihap etmek.			
3873	intidāʾ	اِنْتِدَآءْ	Ar.	*	Nâs bir yere tecemmu etmek ve akd-i encümen etmek.			

3874	intidāb	اِنْتِدابْ	Ar.	*	Tez cevap vermek ve kelama muarız bulunmak.			
3875	intidām	اِنْتِدامْ	Ar.	*	Kolay ve suhuletli olmak.			
3876	intidāh	اِنْتِداهْ	Ar.	*	İş yoluna girip doğrulmak.			
3877	intiẕār	اِنْتِذارْ	Ar.	•	Adamak, adak etmek, nezreylemek.			
3878	intizāᶜ	اِنْتِزاعْ	Ar.	∴	Yerinden çekip çıkarmak ve feragat eylemek ve yerinden kopup çıkmak ve tebeddül-i mevzi'.			
3879	intizāl	اِنْتِزالْ	Ar.	*	Aşağıya inmek, tenezzül ve inhitat eylemek.			
3880	intisāb	اِنْتِسابْ	Ar.	•	Dâ'ire-i taalluka ve maiyete dâhil olmak.			
3881	intisāc	اِنْتِساجْ	Ar.	•	Dokunmak, örülmek ve kesb-i intizâm etmek.			
3882	intisāḫ	اِنْتِساخْ	Ar.	•	Kitabın örnek ve suret ve nüshasını almak ve zail ve batıl olmak.			
3883	intisaḳ	اِنْتِساقْ	Ar.	•	Nizam üzere dizilmek ve kesb-i intizâm etmek.			
3884	intişāʾ	اِنْتِشآءْ	Ar.	∴	Neşvünema bulmak, neşet etmek ve hasıl olmak ve koklamak ve mest ve lâ-ya'kil ve sarhoş olmak.			
3885	intişāb	اِنْتِشابْ	Ar.	*	Bir şeye kendiliğinden ilişip tutulmak ve oradan buradan nafaka cemiyle mal sahibi olmak.			
3886	intişār	اِنْتِشارْ	Ar.	∴	Dağılıp saçılmak ve yayılmak ve perakende olmak ve haber faş olmak ve âlet-i zeker kıvama gelmek ve yorgunluktan damarlar şişip kabarmak.			
3887	intişāṭ	اِنْتِشاطْ	Ar.	*	Mahall-i düşmana varmadan evvel ganimete dest-res olmak.			
3888	intişāf	اِنْتِشافْ	Ar.	*	Levn bozulmak, mütegayyir olmak.			
3889	intişāl	اِنْتِشالْ	Ar.	*	Yerinden çıkmak, intizâ' etmek.			
3890	intişāḳ	اِنْتِشاقْ	Ar.	•	Burna bir şey çekmek.			
3891	intişāb	اِنْتِصابْ	Ar.	•	Yükseğe kaldırmak ve dikilip durmak ve bir mansıba tayin olunmak.			
3892	intişāb-ı nefes	اِنْتِصابِ نَفَسْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup teneffüsün izdihamı ile vukuu hâlinde âdeta diz üstüne kalkarak ve iki eliyle bir yere yapışarak teneffüs eylemek gibi hâl-i marazîye denilir.		Tıp	
3893	intişāḥ	اِنْتِصاحْ	Ar.	•	Nasihati kabul etmek.			
3894	intişār	اِنْتِصارْ	Ar.	∴	Yardım etmek ve intikam almak ve hakkını tamamen istîfâ etmek.			
3895	intişāṣ	اِنْتِصاصْ	Ar.	*	Munkabız olmak ve dikilip durmak ve yükselmek.			
3896	intişāf	اِنْتِصافْ	Ar.	•	Hak ve dâd ve intikamını kâmilen almak.			
3897	intiẓāḥ	اِنْتِضاحْ	Ar.	*	Abdest aldıktan sonra vesveseyi def için avret yerine bir miktar su serpmek.			
3898	intiẓāl	اِنْتِضالْ	Ar.	*	Seçmek, intihap eylemek ve birbirine tefahür eylemek.			
3899	intiṭāḳ	اِنْتِطاقْ	Ar.	*	Kuşak kuşanmak ve bir şey ile kuvvet ve metanet bulmak.			
3900	intiẓār	اِنْتِظارْ	Ar.	∴	Memul ederek beklemek ve müterakkıb olmak ve teenni eylemek.			
3901	intiᶜāş	اِنْتِعاشْ	Ar.	∴	Hâl iyileşmek ve gücenmek ve yıkılan kimse doğrulup kalkmak ve mariz veya menkûb iken sıhhat ve şeref bulmak.			
3902	intiẓām	اِنْتِظامْ	Ar.	•	Nizam ve sıra ve dizi üzere olmak.			

3903	intiᶜāṣ	اِنْتِعاصْ	Ar.	*	Gazaba gelmek ve yıkıldıktan sonra kendiliğinden kalkmak.			
3904	intiᶜāẓ	اِنْتِعاظْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup haddinden ziyade zekerin kıvama gelmesine denilir.		Tıp	
3905	intiᶜāf	اِنْتِعافْ	Ar.	*	Belirmek ve başkasına bir şey terk eylemek.			
3906	intiᶜāl	اِنْتِعالْ	Ar.	*	Ayakkabı giymek ve piyade olarak seyrüsefer eylemek.			
3907	intifāʾ	اِنْتِفاءْ	Ar.	∴	Yerinden ayrılıp uzağa sürülmek ve tükenmek ve bizar olmak.			
3908	intifāc	اِنْتِفاجْ	Ar.	*	Ansızın çıkagelmek ve kibirden şişip kabarmak.			
3909	intifāḫ	اِنْتِفاخْ	Ar.	•	İçine yel dolmakla şişip haddinden ziyade kabarmak, üfürülmek.			
3910	intifāḫ-ı riʾe	اِنْتِفاخِ رِئَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup akciğerin haddinden ziyade marazi olarak şişmesine ıtlak olunur.		Tıp	
3911	intifād	اِنْتِفادْ	Ar.	*	Medyundan dâyin hakkını bi't-tamâm almak.			
3912	intifāş	اِنْتِفاشْ	Ar.	•	Saçı dağınık olmak.			
3913	intifāż	اِنْتِفاضْ	Ar.	•	Bevl ettikten sonra gereği gibi istibrâ etmek ve söylemek ve söylenmek.			
3914	intifāᶜ	اِنْتِفاعْ	Ar.	•	Faydalanmak, fayda bulmak.			
3915	intifāl	اِنْتِفالْ	Ar.	∴	Nafile namaz kılmak ve istemek, talep etmek ve bir şeyden teberrî kılıp bizarlık eylemek.			
3916	intiḳāʾ	اِنْتِقاءْ	Ar.	•	Bir şeyi seçip ihtiyar eylemek ve intihap etmek.			
3917	intiḳāb	اِنْتِقابْ	Ar.	•	Nikaplanmak, yaşmak örtünmek.			
3918	intiḳāş	اِنْتِقاشْ	Ar.	*	Süratlenmek, sürat eylemek ve metfunu çıkarmak için yeri kazmak.			
3919	intiḳād	اِنْتِقادْ	Ar.	*	Akçeyi seçip ayırtlamak.			
3920	intiḳār	اِنْتِقارْ	Ar.	*	Ayırmak, seçmek, layıkıyla teftiş eylemek ve da'vet-i hâssa eylemek.			
3921	intiḳāṣ	اِنْتِقاصْ	Ar.	•	Eksilmek, eksiltmek, tenakus eylemek ve istibrâ için zekere su serpmek.			
3922	intiḳāż	اِنْتِقاضْ	Ar.	•	Bozulup çözülmek ve iptal olunmak.			
3923	intiḳāṭ	اِنْتِقاطْ	Ar.	•	Haber sormak, tetkik ve tecessüs ve sual eylemek ve istifsar-ı mâdde etmek.			
3924	intiḳāl	اِنْتِقالْ	Ar.	•	Tebdilimekân etmek ve bir yerden âher mahalle göçmek.			
3925	intiḳām	اِنْتِقامْ	Ar.	•	Ahz-ı sâr etmek ve öç almak ve karşılık etmek.			
3926	intiḳāh	اِنْتِقاهْ	Ar.	•	Bir kelam ve haber ve vaadi gereği gibi fehmetmekle şifâ-yı sadr hasıl etmek, teşeffî-i sadr etmek ve teselli ve inşirah bulmak.			
3927	intikās	اِنْتِكاسْ	Ar.	•	Yıkılmak, baş aşağı ve ser-nigûn olmak.			
3928	intikās-ı ḫāricî	اِنْتِكاسِ خارِجى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup civarındaki veya kendisinde bulunan bir noksâniyyetten dolayı mesane gibi tebdilimekâna kabiliyeti olan bir uzvun harice fırlamasına yani fıtık ve inkılabına ıtlak olunur.		Tıp	
3929	intikāş	اِنْتِكاشْ	Ar.	*	Çözülmek ve bozulmak.			
3930	intikāf	اِنْتِكافْ	Ar.	*	Kaybolan izi bulmak ve bir arzdan arz-ı âhere nakil ve huruç eylemek ve bir semte meyleylemek ve yüz döndürmek, i'râz etmek.			
3931	intimāʾ	اِنْتِماءْ	Ar.	•	Nispet ve alaka ve intisap etmek ve nispetlenmek.			

3932	intihāʾ	اِنْتِهآء	Ar.	•	Gayet ve nihayete varıp tecavüz etmemek.			
3933	intihāb	اِنْتِهاب	Ar.	•	Kapışmak ve yağma etmek ve nehb ü gâret etmek.			
3934	intihāc	اِنْتِهاج	Ar.	•	Varmak, çıkmak, yol etmek.			
3935	intihār	اِنْتِهار	Ar.	∴	Fırsatı kaçırmayıp yakalamak ve kan durmayıp akmak ve ishale uğramak ve menetmek ve irsal etmek.			
3936	intihāz	اِنْتِهاز	Ar.	*	Fırsatı ganimet bilmek ve fırsat talep etmek.			
3937	intihāż	اِنْتِهاض	Ar.	∴	Deprenip kalkmak ve şürû' eylemek ve yola veya sefere çıkmak.			
3938	intihāk	اِنْتِهاك	Ar.	•	Bir adamı maraz, bî-mecâl eylemek ve iptal etmek ve tenâvül eylemek ve bir şeyin hürmetin gidermek.			
3939	intiyāb	اِنْتِياب	Ar.	*	Birbiri arkasına gelmek.			
3940	intiyāḥ	اِنْتِياح	Ar.	*	Ağlamak, nevha etmek.			
3941	intiyāṭ	اِنْتِياط	Ar.	•	Asılıp muallak olmak ve meşveretsiz bir işi kendi reyiyle kat ve hükmetmek.			
3942	inşāʾ	اِنْشآء	Ar.	*	Fasl u gıybet eylemek ve ar ve cinâb ile bir şeyden istinkâf eylemek.			
3943	inşār	اِنْشار	Ar.	*	Bir adamın burnunu kanatmak ve yüzü koyun kapatmak ve burnuna su çekmek.			
3944	inşidāḳ	اِنْشِداق	Ar.	*	Bir adamın üstüne nâs hücum ve üşüntü eylemek.			
3945	inşirām	اِنْشِرام	Ar.	•	Ağızda diş kökünden kırılmak.			
3946	inşiḳāb	اِنْشِقاب	Ar.	•	Delik delinmek, tesakkub etmek.			
3947	inşilām	اِنْشِلام	Ar.	*	Gedik ve rahne-dâr olmak.			
3948	inşilāl	اِنْشِلال	Ar.	*	Üşüntü ve hücum eylemek.			
3949	inşimām	اِنْشِمام	Ar.	*	Vücut eriyerek kesb-i nehâfet etmek ve kocamak, ihtiyarlamak.			
3950	inşināʾ	اِنْشِنآء	Ar.	*	Bir şey kendi üzerine eğilip bükülmek.			
3951	ünşā	اُنْشى	Ar.	•	Dişi, karı, zen.			
3952	inşiyāl	اِنْشِيال	Ar.	*	Birden dökülmek ve kelamda ve kuvve-i nâtıkada tetâbu' ve metanet hasıl olup ardı kesilmemek.			
3953	incāʾ	اِنْجآء	Ar.	∴	Kurtarmak, selamete erdirmek ve bir şeyi keşf ve izhar eylemek.			
3954	incāb	اِنْجاب	Ar.	*	Necip ve kerim evlat sahibi olmak, kerîmü'ş-şiyem evlada malik olmak.			
3955	encāb	اَنْجاب	Ar.	•	Necipler, soy ve nesli pak ve kerim ve necâbet-perver olanlar.			
3956	incāḥ	اِنْجاح	Ar.	∴	Bir adamın işini bitirmek ve hacetini reva kılıp murada erdirmek ve vaadini doğru eylemek ve galip olmak.			
3957	incād	اِنْجاد	Ar.	∴	Mürtefi olmak, rütbe-i refî'aya nail olmak ve yardım etmek, muavenet etmek ve davete icabet eylemek ve terlemek.			
3958	incāz	اِنْجاز	Ar.	∴	Vaadine vefa kılmak, sözünde durmak ve birinin hacetini reva görmek ve hazır etmek, işini görüvermek.			
3959	encās	اَنْجاس	Ar.	•	Necesler, murdarlıklar, pislikler.			
3960	incās	اِنْجاس	Ar.	*	Murdar kılmak, pislemek.			

3961	incāş	اِنْجاشْ	Ar.	⁎	Koparmak ve dağıtmak ve ürkütmek ve kaldırmak.			
3962	encāl	اَنْجالْ	Ar.	⁎	Necller, asıllar, soylar ve silsileler.			
3963	encām	اَنْجامْ	Far.	•	Son, âhir-i kâr, akıbet.			
3964	incām	اِنْجامْ	Ar.	⁎	Zuhur eylemek, humma mündefi' olmak ve iş nihayete varmak.			
3965	incibār	اِنْجِبارْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup kırılmış kemiğin tekrar kaynmasına denilir ve kibirlenmek ve mala nail olmak ve hasta ifâkat bulmak ve birinin elinden giden şey yine eline girmek.		Tıp	
3966	inciẕāb	اِنْجِذابْ	Ar.	•	Çekilip uzanmak, cezbolunmak ve bir nesnenin cazibesi kuvvetiyle diğer şey o nesneye doğru çekilip meczolmak.			
3967	inciẕāẕ	اِنْجِذاذْ	Ar.	⁎	Ayrılmak, kesilmek ve inkıta etmek, maktu olmak.			
3968	inciẕām	اِنْجِذامْ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak.			
3969	incirād	اِنْجِرادْ	Ar.	•	Soyunmak ve çıplak ve üryan olmak.			
3970	incirār	اِنْجِرارْ	Ar.	•	Çekilmek, çekilip uzanmak.			
3971	encüre	اَنْجُرَه	Ar.	⁎	Is. nebâtiyyeden şekilde görüldüğü veçhile ısırgan denilen nebata ıtlak olunur ki beden-i insâna dokunduğu vakit ufacık dikenleri saplandığından mahall-i memâssı kabartır ve ziyadesiyle kaşındırır ve tozlu balgam denilen maraz-ı cildde haşlayarak alınan suyu nafidir.		Nebatat	+
3972	encüriyye	اَنْجُرِيَّه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup ısırgan otunun cilde temasından hasıl olan kabarcıklara müşabih kabarıntılarla muttasıf bir nev maraz-ı cildîye denilir ve ıs. nebâtiyyeden olup ısırgan ve emsali nebatatı havi bulunan nebatat fasılcığına ıtlak olunur.		Tıp ve Nebatat	
3973	incizām	اِنْجِزامْ	Ar.	•	Kırılmak, şikest olmak.			
3974	incilāʾ	اِنْجِلاءْ	Ar.	•	Açılıp rûşen ve ayan olmak ve parlak olmak.			
3975	encüm	اَنْجُمْ	Ar.	•	Necmler, yıldızlar, kevkebler. Ar. • Dokunmak, salabet kesbetmek ve katılaşmak.			
3976	incilāb	اِنْجِلابْ	Ar.	⁎	Çekilmek, celbolunmak.			
3977	incilāʿ	اِنْجِلاعْ	Ar.	⁎	Açılmak, münkeşif ve münfetih olmak.			
3978	incimāʿ	اِنْجِماعْ	Ar.	•	Birikip cem olunmak ve bir yere toplanmak.			
3979	incimām	اِنْجِمامْ	Ar.	⁎	Çoğalmak, tekessür etmek.			
3980	encümen	اَنْجُمَنْ	Far.	•	Meclis, cem'iyyet-gâh ve bir hususu müzakere zımnında cem olunacak mahal.			
3981	inciyāb	اِنْجِيابْ	Ar.	•	Açılmak ve açık olmak.			
3982	inciyāz	اِنْجِيازْ	Ar.	⁎	Teveccüh etmek ve yüz göstermek.			
3983	inciyāl	اِنْجِيالْ	Ar.	⁎	Cevelan etmek, dönüp dolaşmak ve cereyan eylemek, akmak.			
3984	incīr	اِنْجِيرْ		•	Malum bir nev meyvenin ismi olup şekli görülmesi için tîn kelimesine müracaat oluna.			
3985	incīl	اِنْجِيلْ	Ar.	∴	Taraf-ı semâdan Hazret-i İsa aleyhi's-selâma nazil olan kitâb-ı şerîf ve asıl, destur ve müjde ve beşaret.			
3986	incīlī	اِنْجِيلى	Ar.	•	İncil-i Şerîfe müteallik kavm-i Nasârî.			
3987	enḥāʾ	اَنْحاءْ	Ar.	•	Nahiyeler, taraflar, canipler.			

3988	inḫāʾ	اِنْحَآءْ	Ar.	∴	Kasıt ve teveccüh etmek ve sarfınazar kılmak ve çevirerek bir şeyi bir tarafa tevcih ve imale eylemek ve udûl etmek ve itimat eylemek ve arz etmek.			
3989	inḫāf	اِنْخَافْ	Ar.	∗	Nahif kılmak, zayıf düşürmek, arıklatmak.			
3990	inḫāl	اِنْخَالْ	Ar.	∗	Malından bir miktar nesne ifraz ve tahsis eylemek ve birinin vücudu zayıflamak.			
3991	inḫicāz	اِنْحِجَازْ	Ar.	∗	Men ve haczolunmak.			
3992	inḫidāb	اِنْحِدَابْ	Ar.	•	Kambur ve tümsek olmak, kamburluk ve tümseklik.			
3993	inḫidād	اِنْحِدَادْ	Ar.	∗	Hududu tayin etmek ve hudut bulmak ve keskin olmak.			
3994	inḫidār	اِنْحِدَارْ	Ar.	∗	İnişe inmek ve darp sebebiyle şişip bir uzvun derisi katı ve nasırlı olmak.			
3995	inḫirāf	اِنْحِرَافْ	Ar.	•	Bir tarafa eğilip meyil ve udûl eylemek ve sapmak.			
3996	inḫirāf-ı ibre	اِنْحِرَافِ اِبْرَه	Ar.	∗	Is. hikmetten olup kıblenüma denilen "pusula" ibresinin kutbeyn-i kürre-i arza müteveccih olmayıp gerek şark ve gerek garp cihetine meyletmesine denilir ki şeklinin görülmesi için pusula kelimesine müracaat oluna.		Hikmet	
3997	inḫirāf-ı ḫāṭir	اِنْحِرَافِ خَاطِرْ	Ar.	•	Gazap, infial, gücenmek.			
3998	inḫirāf-ı mizāc	اِنْحِرَافِ مِزَاجْ	Ar.	•	Keyifsizlik, adem-i sıhhat, kırklar.			
3999	inḫisās	اِنْحِسَاسْ	Ar.	∗	Kopup ufanmak.			
4000	inḫisāf	اِنْخِسَافْ	Ar.	∗	Eczası ayrılıp dökülmek.			
4001	inḫisām	اِنْحِسَامْ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak.			
4002	inḫiṣār	اِنْحِصَارْ	Ar.	•	Hasrolunmak ve tecavüz etmemek ve kapanıp çıkmamak ve bir şeyin alınıp satılmasını ve binâberîn ticareti veya bir hizmeti bir kimseye tahsis eylemek.			
4003	inḫiṣām	اِنْحِصَامْ	Ar.	∗	Kırılmak, münkesir olmak.			
4004	inḫiṭāṭ	اِنْحِطَاطْ	Ar.	•	Aşağı inmek, aşağılanmak ve tenezzül ve tedenni etmek.			
4005	inḫiṭām	اِنْحِطَامْ	Ar.	•	Kırılmak, ufanmak ve üzülmek ve inkisar etmek.			
4006	inḫiḳāḳ	اِنْحِقَاقْ	Ar.	∗	Düğüm kör olmak, sıkışmak.			
4007	inḫilāl	اِنْحِلَالْ	Ar.	•	Düğüm çözülmek ve açılmak ve bozulmak ve erimek.			
4008	inḫilām	اِنْحِلَامْ	Ar.	∗	Düş görmek ve yalandan rüya söylemek.			
4009	inḫimāḳ	اِنْحِمَاقْ	Ar.	∗	Ahmak olmak, zül ve tevazu eylemek, pazar kesada varmak ve ahmak gibi görünmek.			
4010	inḫimāl	اِنْحِمَالْ	Ar.	∗	Bir nesneye teşvik ve iğrâ olunmakla ona havale olmak.			
4011	inḫināʾ	اِنْحِنَآءْ	Ar.	•	İki kat olmak, eğilmek, eğrilmek ve bükülmek, çarpılmak.			
4012	inḫiyāş	اِنْحِيَاشْ	Ar.	∗	Ürküp tehâşî ederek ezilip büzülmek.			
4013	inḫāʾ	اِنْخَآءْ	Ar.	∗	Bir adamın kibir ve nahveti ziyade olmak, artmak.			
4014	inḫidār	اِنْخِدَارْ	Ar.	∴	Perdelenmek, perde tutunmak ve uyuşmak, hissi zayi olmak.			
4015	inḫidāʿ	اِنْخِدَاعْ	Ar.	•	Aldanmak, hileye kapılmak.			
4016	inḫirār	اِنْخِرَارْ	Ar.	∗	Yüzü üstüne düşmek.			

4017	inḫirāṭ	اِنْخِراطْ	Ar.	⁎	Seğirtmek, koşmak ve bilmediği şey bilâ-meşveret mübaşeret etmek ve çekilmek ve bir mesleğe münselik olmak.			
4018	inḫirāᶜ	اِنْخِراعْ	Ar.	⁎	Soyunmak ve yarılıp rîze rîze olmak.			
4019	inḫirāḳ	اِنْخِراقْ	Ar.	⁎	Yarılmak, yırtılmak.			
4020	inḫirām	اِنْخِرامْ	Ar.	⁎	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4021	inḫizāᶜ	اِنْخِزاعْ	Ar.	⁎	Kesilmek, katedilmek.			
4022	inḫizāl	اِنْخِزالْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve beli kırılmış gibi ağır yürümek ve birinin kelamına cevap vermek.			
4023	inḫisār	اِنْخِسارْ	Ar.	⁎	Ziyan etmek ve eksilmek.			
4024	inḫisāf	اِنْخِسافْ	Ar.	∴	Yere geçmek ve göz kör olmak ve şekilde görüldüğü veçhile kamer kürre-i, arzın haylûlet ve gölgesine tutulup güneşten iktibas edememesiyle karanlık olmasına denilir ki beyne'n-nâs ay tutuldu diye söylenir.			+
4025	inḫişāş	اِنْخِشاشْ	Ar.	⁎	Bir şey diğer şeye dokunarak hışırdamak.			
4026	inḫifāʾ	اِنْخِفاءْ	Ar.	•	Gizlenip saklanmak.			
4027	inḫifās	اِنْخِفاسْ	Ar.	⁎	Bozulmak, tagayyür etmek.			
4028	inḫifāż	اِنْخِفاضْ	Ar.	•	Çökmek, irtifaından aşağı inmek ve aşağılamak.			
4029	inḫilāᶜ	اِنْخِلاعْ	Ar.	•	Çıkarılmak ve çıkarılıp defolunmak.			
4030	inḫişām	اِنْخِصامْ	Ar.	⁎	Husumet ve düşmanlık etme.			
4031	inḫilāḳ	اِنْخِلاقْ	Ar.	⁎	Yaradılmak, yok iken var olmak ve vücuda gelmek.			
4032	inḫināş	اِنْخِناثْ	Ar.	⁎	Tahannüslük ki eğilerek kendiye livata ettirmek ve eğilip bükülmek ve kırılmak, münkesir olmak.			
4033	inḫināḳ	اِنْخِناقْ	Ar.	•	Boğulmak, boğazı sıkılmak.			
4034	indāb	اِنْدابْ	Ar.	⁎	Yara kapanmak ve pekişmek ve yara mecruh veya madrûbun bedenine nedbe yani eser bırakmak.			
4035	endāḫt	اَنْداختْ	Far.	•	Atmak, remy etmek ve ilkâ eylemek.			
4036	endād	اَنْدادْ	Ar.	•	Niddler, emsaller, mânendler.			
4037	endāz	اَنْدازْ	Far.	•	Atıcı, râmî ve remy edici olan.			
4038	endāzende	اَنْدازَنْده	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4039	endāze	اَنْدازَه	Far.	•	Arşından biraz küçük ölçü ve mikyastır.			
4040	endāzī	اَنْدازی	Far.	•	Atıcılık, endâzlık.			
4041	endām	اَنْدامْ	Far.	•	İnsanın bedeni ve letafet ve intizam ve üslup.			
4042	indām	اِنْدامْ	Ar.	•	Nedamet ettirmek, pişman kılmak.			
4043	indibāġ	اِنْدِباغْ	Ar.	•	Debagat olunmak deri debagat edilmek.			
4044	indişār	اِنْدِثارْ	Ar.	⁎	Bir şey eskimekle onun eseri mahıv ve nâ-bûd olmak.			
4045	ender	اَنْدَرْ	Ar.	•	Ziyade nadir ve pek az bulunur olan.			

4046	ender	اَنْدَرْ	Far.	•	İçinde, derununda, dâhilinde, zarfında.			
4047	indirāc	اِنْدِرَاجْ	Ar.	∴	Dâhil ve münderiç olmak ve nesil bi'l-külliyye tükenip halef kalmamak.			
4048	indirās	اِنْدِرَاسْ	Ar.	•	Mahvolmak ve resim ve eseri zail ve belirsiz olmak ve bozulmak.			
4049	enderūd	اَنْدَرُودْ	Far.	•	Sıva ve yaldız ve emsali tılâ ve âbâdâna.			
4050	enderūn	اَنْدَرُونْ	Far.	•	İçeri, dâhil ve iç tarafı ve harem dairesi.			
4051	indirāᶜ	اِنْدِرَاعْ	Ar.	*	Öne geçmek, takaddüm etmek.			
4052	indisās	اِنْدِسَاسْ	Ar.	•	Gizlemek ve toprak altına gömmek ve istitâr etmek.			
4053	indiᶜāᶜ	اِنْدِعَآءْ	Ar.	*	Davete icabet etmek.			
4054	indiᶜāṣ	اِنْدِعَاصْ	Ar.	•	Eczası dağılmak, tarumar olmak.			
4055	indifāt	اِنْدِفَاتْ	Ar.	*	Eğilmek, inhina etmek.			
4056	indifāᶜ	اِنْدِفَاعْ	Ar.	∴	Savulmak, defolunmak ve söze girişmek ve geri çekilmek ve şürû' etmek ve teveccüh eylemek.			
4057	indifāḳ	اِنْدِفَاقْ	Ar.	*	Atılmak, dökülmek ve insıbâb etmek.			
4058	indifān	اِنْدِفَانْ	Ar.	•	Defnolunmak, gömülmek.			
4059	indiḳāḳ	اِنْدِقَاقْ	Ar.	•	Dak olunup ezilmek ve dökülüp ufanmak.			
4060	indilāṣ	اِنْدِلَاصْ	Ar.	*	Elden kurtulup düşmek ve sukut etmek.			
4061	indilāᶜ	اِنْدِلَاعْ	Ar.	*	Huruç etmek, bir kimsenin batnı ön tarafa doğru çıkmak.			
4062	indilāḳ	اِنْدِلَاقْ	Ar.	*	Takaddüm etmek ve hücum etmek ve harice çıkmak.			
4063	indimāc	اِنْدِمَاجْ	Ar.	∴	Birbirine kilitlenir derecede geçmek ve gereği gibi yerleşmek ve duhul etmek ve gizlenmek.			
4064	indimāḳ	اِنْدِمَاقْ	Ar.	*	Bir yere destursuz ve habersizce sokulmak ve bir mesleğe salik olmak ve kırılmak.			
4065	indimāl	اِنْدِمَالْ	Ar.	•	Çıban onulup sağalmak ve iyi olup yara kapanmak.			
4066	endūḫte	اَنْدُخْتَه	Far.	•	Kazanılmış, kesbolunmuş ve müktesep olan.			
4067	endūd	اَنْدُودْ	Far.	•	Sivrilip tılâ olunan.			
4068	endūz	اَنْدُوزْ	Far.	•	Kazanıcı, kesbedici ve cemedici olan.			
4069	endūh	اَنْدُوهْ	Far.	•	Gam ve gussa ve keder.			
4070	endūh-gĭn	اَنْدُوهْكِينْ	Far.	•	Mükedder, mağmum, gussa-dâr olan.			
4071	endūh-nāk	اَنْدُوهْنَاكْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4072	indiyāl	اِنْدِيَالْ	Ar.	•	İshal olmak ve sarkıp sallanmak.			
4073	endiye	اَنْدِيَه	Ar.	•	Nadirler, nedîler, meclisler ve encümenler, cemiyetler.			
4074	endĭş	اَنْدِيشْ	Far.	•	Düşünücü, tefekkür edici.			
4075	endĭşe	اَنْدِيشَه	Far.	•	Düşünmek, tefekkür etmek ve gam ve hemm ve keder.			

4076	endîşe-nāk	اَنْدیشَه ناكْ	Far.	•	Mağmum ve mükedder ve kahırlı ve endişeli olan.			
4077	endîşîde	اَنْدیشیدَه	Far.	•	Düşünülmüş, tefekkür olunmuş.			
4078	inẕār	اِنْذارْ	Ar.	•	Bir madde dermeyanıyla tahzîr ve tahvîf etmek, korkutmak ve azap ve ukubet vadetmek ve akıbet.			
4079	inẕihāl	اِنْذِهالْ	Ar.	*	Unutulmak ve nisyana uğramak ve ferâmûş edilmek.			
4080	inzāl	اِنْزالْ	Ar.	•	İndirmek, nüzul ettirmek ve hîn-i cimâ'da meni ihraç eylemek.			
4081	inziʿāc	اِنْزِعاجْ	Ar.	•	Yerinden koparılmak, sökülmek.			
4082	inzimām	اِنْزِمامْ	Ar.	•	Bağlanmak, yular ile bağlanmak.			
4083	inzivāʾ	اِنْزِواءْ	Ar.	*	Feragat edip bir bucakta oturmak ve zâviye-nişîn olmak ve derilip bir yere cem olmak.			
4084	enzürūt	اَنْزُرُوتْ	Ar.	*	Kırmızı veya beyaz renkte bir dikenli ağaç zamkına denilir.			
4085	inziyāl	اِنْزِیالْ	Ar.	•	Ayrılmak, munfasıl olmak ve cüda düşmek.			
4086	ins	اِنْسْ	Ar.	•	Âdem cinsi, insan takımı, nev'-i benî beşer.			
4087	üns	اُنْسْ	Ar.	•	Yâr ve hem-dem ve alışıklık ve ünsiyet etmek, alışmak.			
4088	insāʾ	اِنْساءْ	Ar.	*	Unutturmak, ferâmûş ettirmek ve tehir eylemek.			
4089	ensāb	اَنْسابْ	Ar.	•	Nesepler, soyla, hısımlar, akraba takımları ve ıs. riyâziyyeden olup vech-i mahsûs üzere hesap olunup logaritma tesmiye olunan cetvele kayıt ve sebt birle ilm-i hisâbın müşkülatını teshil ve tahfif için müstamel adet ve nispetlere denilir.			
4090	insāḳ	اِنْساقْ	Ar.	•	Müsecca' ve mukaffa ve muntazam kelam irat etmek.			
4091	insāl	اِنْسالْ	Ar.	*	Nesil ve zürriyetini çoğaltmak ve döl peyda eylemek.			
4092	ensāl	اَنْسالْ	Ar.	•	Nesiller, zürriyetler, evlat takımları.			
4093	insān	اِنْسانْ	Ar.	•	Âdem, beniâdem, nev'-i benî beşerden bir fert.			
4094	insānü'l-ʿayn	اِنْسانُ الْعَيْنْ	Ar.	•	Göz bebeği, merdümek-i çeşm.			
4095	insāniyyet	اِنْسانِيَّتْ	Ar.	•	İnsana mahsus ve münasip olan keyfiyet.			
4096	enseb	اَنْسَبْ	Ar.	•	Ziyade münasip ve muvafık olan.			
4097	ensibāʾ	اَنْسِبآءْ	Ar.	•	Nesîbler, soy ve nesep sahipleri.			
4098	insiʾāf	اِنْسِأْفْ	Ar.	*	Kemiklerden simhâk denilen kabukları ayrılmak.			
4099	insicāl	اِنْسِجالْ	Ar.	•	Su dökülmek ve dökülüp akmak ve rîzân olmak.			
4100	insicām	اِنْسِجامْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kitabın ibaresi, vech-i mergûb üzere tertip ve telif olunmak.			
4101	insiḥāc	اِنْسِحاجْ	Ar.	*	Derisini sıyırıp soymak.			
4102	insiḥāḳ	اِنْسِحاقْ	Ar.	•	Sahk olunmak, dökülüp ezilmek, toz olmak.			
4103	insiḥāl	اِنْسِحالْ	Ar.	•	Âb-ı revân gibi muttasıl tekellüm etmek.			
4104	insidād	اِنْسِدادْ	Ar.	•	Set ve menolunmak ve kapanmak ve tıkanmak.			

4105	insidāl	اِنْسِدَالْ	Ar.	•	Sarkmak ve sarkık olmak ve düşük olmak.			
4106	insiʿāb	اِنْسِعَابْ	Ar.	•	Akmak, cereyan etmek.			
4107	insiʿār	اِنْسِعَارْ	Ar.	•	Yanmak ve ateş almak ve alevlenmek.			
4108	insifār	اِنْسِفَارْ	Ar.	∗	Bir tarafa sefer ve azimet eylemek ve bir nesnenin yüzündeki mâni zail olmakla münkeşif ve küşâde olmak.			
4109	insikāb	اِنْسِكَابْ	Ar.	∗	Dökülmek, cereyan etmek ve insıbâb eylemek.			
4110	insilāb	اِنْسِلَاب	Ar.	•	Soyulmak, çıkarılmak ve inkâr olunmak.			
4111	insilāḥ	اِنْسِلَاحْ	Ar.	∴	Ay nihayete varmak ve soyulmak ve tecerrüt etmek.			
4112	insilāk	اِنْسِلَاكْ	Ar.	•	Süluk etmek, bir yol tutmak.			
4113	insilāl	اِنْسِلَالْ	Ar.	•	Nâs içinde gizlice sıyrılıp ve savuşup gitmek.			
4114	ünsî	أُنْسى	Ar.	∗	Vahşi olmayıp hâne-zâd ve alışkın olan ve ıs. tıbbiyyeden olup beden-i insânı iki müsavi kısma taksim eden hatt-ı mutavassıt nam mevhum hatta, a'zâ-yı beden ve teferruatının yakın olan cihetine ıtlak olunur.		Tıp	
4115	insiyāb	اِنْسِيَابْ	Ar.	∴	Akmak, cari olmak ve cereyan etmek ve gitmek ve belirsiz olmak.			
4116	insiyāʿ	اِنْسِيَاعْ	Ar.	•	Akıp gitmek ve cereyan etmek.			
4117	insiyāḳ	اِنْسِيَاقْ	Ar.	•	Sevk olunmak ve sürülmek, gönderilmek ve tabi peyrev olmak.			
4118	ünsiyyet	أُنْسِيَّتْ	Ar.	•	Alışıklık ve alışık olmak ve hoş geçinmek, kavga etmeyip uysallık eylemek ve vahşi olmamak.			
4119	insivād	اِنْسِوَادْ	Ar.	∗	Sevâdü'l-levn olmak, kararmak.			
4120	inşāʾ	اِنْشَاءْ	Ar.	∴	Yapmak, imal etmek ve neşvünema bulmak ve yeni başlamak ve bir şey peyda etmek ve yaratmak ve dürtüp sevk etmek ve ibare tanzim ve tesvit etmenin ilmi.			
4121	inşāʾellāh	اِنْ شَاءَ اللهْ	Ar.	•	Eğer Allahutaala dilerse manasında terkîb-i Arabîdir.			
4122	inşāb	اِنْشَابْ	Ar.	∗	Tırnak batırmak, iliştirmek.			
4123	inşād	اِنْشَادْ	Ar.	∴	Şiir okumak ve kaybolan malı bulup haber vermek ve ref'-i savt etmek ve arayıp soruşturmak ve rû-be-rû bir kimseyi hicvetmek.			
4124	inşār	اِنْشَارْ	Ar.	∗	Yerden koparıp kaldırmak ve ölüyü diriltmek ve saçmak.			
4125	inşāṭ	اِنْشَاطْ	Ar.	∗	Neşâtlandırmak, mesrur eylemek ve düğümü çözmek ve salıvermek ve tahlil eylemek.			
4126	inşāḳ	اِنْشَاقْ	Ar.	•	Koklatmak, tuzağa ve âğa iliştirmek.			
4127	inşāʾî	اِنْشَائى	Ar.	∴	İnşaya mensup ve müteallik olan ve ıs. sarftan olup habere asla taalluku olmayarak temenni ve istifham gibi sırf inşaya müteallik olan sîgalara ıtlak olunur.		Sarf	
4128	inşāʾiyye	اِنْشَائِيَّه	Ar.	•	Köprü ve ebniye-i askeriyye ve kışla gibi şeylerin imaline memur olan fırkâ-i askeriyyeye denilir.			
4129	inşibāb	اِنْشِبَابْ	Ar.	•	Babayiğit olmak, yetişip civan olmak.			
4130	inşibāl	اِنْشِبَالْ	Ar.	•	Azar azar dökülerek akmak.			
4131	inşibāk	اِنْشِبَاكْ	Ar.	∗	Balık ağı gibi delikli ve müşebbek olmak.			
4132	inşitāt	اِنْشِتَاتْ	Ar.	•	Dağılmak, perakende olmak, dağınık olmak.			

4133	inşirāḥ	اِنْشِراحْ	Ar.	•	Ferah bulmak, ferah-nâk olmak ve keyfi gelmek.			
4134	inşirāḳ	اِنْشِراقْ	Ar.	•	Çatılıp yarılmak, çatlamak.			
4135	inşirām	اِنْشِرامْ	Ar.	•	Yarık yarık olmak ve pek yarılmak.			
4136	inşiṭāʾ	اِنْشِطآءْ	Ar.	•	Çatallaşıp ayrılmak ve müteferrik olmak.			
4137	inşiʿāb	اِنْشِعابْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4138	inşiʿāl	اِنْشِعالْ	Ar.	•	Teşa''ul, şulelenmek ve alevlenmek.			
4139	inşiḳāḳ	اِنْشِقاقْ	Ar.	•	Yarılmak, çatlamak ve münşak ve yarılmış olmak.			
4140	inşilāl	اِنْشِلالْ	Ar.	•	Şiddetle atılarak akmak.			
4141	inşilām	اِنْشِلامْ	Ar.	*	Yıkılmak, münhedim olmak.			
4142	inşimār	اِنْشِمارْ	Ar.	*	Sürat etmek ve hazır olmak.			
4143	inşiyām	اِنْشِيامْ	Ar.	•	Dâhil olmak ve manzûr olmak.			
4144	enṣāb	اَنْصابْ	Ar.	•	Nasblar, sanemler, bütler ve dikili taşlar.			
4145	inṣāb	اِنْصابْ	Ar.	•	Âciz kılmak ve derd-nâk ve bî-takat eylemek ve hisse çıkarmak.			
4146	inṣāt	اِنْصاتْ	Ar.	*	Hâmûş olmak, söze kulak tutmak, mütekellimi iskât etmek.			
4147	enṣār	اَنْصارْ	Ar.	•	Nâsırlar, Medîne-i Münevvere ahalisinden olup taraf-ı hazret-i mustafavîden nusret ve iane isteyen zümre-i celîleye dâhil olan zât-ı şerîfler.			
4148	enṣāf	اَنْصافْ	Ar.	•	Nısflar, yarımlar, nîmler.			
4149	inṣāf	اِنْصافْ	Ar.	•	Yarılmak, adl ü dâd etmek ve adilane muamele etmek.			
4150	inṣibāb	اِنْصِبابْ	Ar.	*	Dökülmek, akıtılmak, su dökülmek, cereyan etmek.			
4151	inṣibāġ	اِنْصِباغْ	Ar.	•	Boyanmak ve vaftiz olmak.			
4152	inṣirāḥ	اِنْصِراحْ	Ar.	•	Açığa çıkmak, ayan ve aşikâre olmak.			
4153	inṣirāf	اِنْصِرافْ	Ar.	•	Geri dönmek, sapmak ve sîgaya gelmek.			
4154	inṣirām	اِنْصِرامْ	Ar.	•	Kesilmek, inkıta etmek ve katolunmak.			
4155	enṣaf	اَنْصَفْ	Ar.	∴	Adl ü dâda ziyade mutabık ve ziyadesiyle munsif olan.			
4156	inṣifāḳ	اِنْصِفاقْ	Ar.	*	Geri dönmek, ricat etmek, avdet eylemek.			
4157	inṣilāt	اِنْصِلاتْ	Ar.	*	Süratle yürümek ve yürümekte sebk ve takaddüm etmek.			
4158	inṣilāḥ	اِنْصِلاحْ	Ar.	•	Barışıp terk-i husûmet etmek.			
4159	inṣilāʿ	اِنْصِلاعْ	Ar.	*	Güneş ufuktan görünmek ve buluttan çıkmak ve vasat-ı semâya gelmek.			
4160	inṣimāʿ	اِنْصِماعْ	Ar.	*	Dargınlık, müstemir olmak, öfkesi savuşmayıp adaveti sürüp gitmek ve kin bağlamak.			
4161	inṣiyāʿ	اِنْصِياعْ	Ar.	*	Mürur etmek ve rücu etmek.			
4162	inṣiyāt	اِنْصِياتْ	Ar.	*	Çağıran adama ses vermek.			

4163	inṣiyāġ	اِنْصِياغْ	Ar.	∗	Kalıba dökülüp düzülmek.			
4164	inżāc	اِنْضاجْ	Ar.	∴	Gereği gibi pişirip kıvamını buldurmak ve kemâle eriştirmek.			
4165	inżicāᶜ	اِنْضِجاعْ	Ar.	∗	Yan üzerine yatmak ve yana doğru yaslanmak.			
4166	inżirāc	اِنْضِراجْ	Ar.	∗	Yarılmak ve genişlemek ve birkaç şeyin araları açık olmak.			
4167	inżilāᶜ	اِنْضِلاعْ	Ar.	∗	Çok yiyip karnını şişirmek.			
4168	inżimām	اِنْضِمامْ	Ar.	•	Zammolunmak, ilave olunmak ve katılmak.			
4169	inżivāʾ	اِنْضِواءْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4170	inṭāf	اِنْطافْ	Ar.	•	Kabâyih isnat etmek.			
4171	inṭāḳ	اِنْطاقْ	Ar.	•	Söyletmek, nutuk ettirmek.			
4172	inżiġāṭ	اِنْضِغاطْ	Ar.	∗	Sıkıştırmak, sıkışmak, tazyik etmek.			
4173	inṭibāḥ	اِنْطِباحْ	Ar.	∴	Pişmek, pişirilmek ve yüz üstüne yatmak ve yüzü üzerine bırakmak.			
4174	inṭibāᶜ	اِنْطِباعْ	Ar.	•	Tabolunmak, basılmak, yazı kâğıt üzere basılmak.			
4175	inṭibāḳ	اِنْطِباقْ	Ar.	•	Uymak, uyar olmak ve mutabık ve mümasil ve muvafık olmak.			
4176	enṭarūn	اَنْطَرُونْ	Ar.	∗	Andız dedikleri kökü acı ve kokulu ot ki râsen dahi derler.			
4177	inṭirāḳ	اِنْطِراقْ	Ar.	∗	Çekiç ile dövülmek ve dövülüp yassılmaya kesb-i kâbilliyyet etmek.			
4178	inṭifāʾ	اِنْطِفاءْ	Ar.	•	Sönmek ve yanarken sönmek.			
4179	inṭilāḳ	اِنْطِلاقْ	Ar.	∴	Salıverip gitmek ve giderilmek ve beşâşetlenmek ve mahzûz ve memnun olmak.			
4180	inṭimās	اِنْطِماسْ	Ar.	∗	Mahıv ve zail olmak ve belirsiz hâle gelmek.			
4181	inṭimāl	اِنْطِمالْ	Ar.	∗	Sâriklere şerik olmak.			
4182	inṭivāʾ	اِنْطِواءْ	Ar.	∴	Bükülüp devşirilip toplanmak ve dürülmek ve cem olmak.			
4183	inṭiyāᶜ	اِنْطِياعْ	Ar.	•	Muti ve münkâd olmak ve itaat etmek.			
4184	inẓār	اِنْظارْ	Ar.	∗	Tehir etmek ve mühlet vermek ve bir şeyi nazir kılmak.			
4185	enẓām	اَنْظامْ	Ar.	∗	Diziler, boncuk ve tespih dizileri.			
4186	inẓām	اِنْظامْ	Ar.	∗	Dizi peyda etmek ve dizmek ve sırasına komak.			
4187	inẓilām	اِنْظِلامْ	Ar.	•	Zalimin zulmüne tahammül etmek ve boyun eğmek.			
4188	inᶜāt	اِنْعاتْ	Ar.	∗	Methi mucip, hüsn ü cemâl ile muttasıf olmak.			
4189	inᶜāẓ	اِنْعاظْ	Ar.	∗	Şehvet galip olmak.			
4190	enᶜām	اَنْعامْ	Ar.	∗	Deve ve koyun misilli hayvanat.			
4191	inᶜām	اِنْعامْ	Ar.	∴	Nimet vermek, bir adamı mesrur etmek ve ihsan etmek ve bahşiş vermek.			
4192	inᶜidāl	اِنْعِدالْ	Ar.	•	Sapmak, doğru yoldan çıkmak.			

4193	inᶜidām	اِنْعِدَامْ	Ar.	∗	Yokluğa düşmek, ma’dûm ve yok olmak ve gaybubet etmek.			
4194	inᶜirāc	اِنْعِراجْ	Ar.	∗	Meyletmek, eğilmek.			
4195	inᶜizāl	اِنْعِزالْ	Ar.	•	Kendi güruhundan ayrılmak.			
4196	inᶜiṣār	اِنْعِصارْ	Ar.	∗	Bir şeyin suyu çıkarılması için sıkılmak.			
4197	inᶜiṭāṭ	اِنْعِطاطْ	Ar.	∗	Bir düziye yırtılmak ve yarılmak, inşikâk etmek.			
4198	inᶜiṣām	اِنْعِصامْ	Ar.	•	Mahfuz ve masun olmak.			
4199	inᶜiṭāf	اِنْعِطافْ	Ar.	•	Eğilmek, bükülmek ve çarpık olmak.			
4200	inᶜiḳād	اِنْعِقادْ	Ar.	∴	Bağlanmak ve vadelenip bağlanmak ve ıs. fıkhiyyeden olup icap ve kabülün müteallikinde eseri zahir olacak veçhile yekdiğere ber-vech-i meşrû’ taallukuna denilir.		Fıkıh	
4201	inᶜikās	اِنْعِكاسْ	Ar.	•	Aksetmek, tersine çevrilmek.			
4202	inᶜikās-ı ṣadā	اِنْعِكاسِ صَدا	Ar.	∗	Is. hikemiyyeden olup bir noktada îkâ’ edilen seda, civarda bulunan haillerden birine tesadüfle orada dahi aynı sedanın haillerin adedi nispetinde mükerrer olarak işitilmesine ıtlak olunur.		Hikemiyye	
4203	inᶜimād	اِنْعِمادْ	Ar.	∗	Direğe alınmak, direk üstüne vazedilmek.			
4204	inġiṭāṭ	اِنْغِطاطْ	Ar.	∗	Suya dalmak, dalgıç gibi suyun ka’rına inmek.			
4205	inġimām	اِنْغِمامْ	Ar.	•	Gam ve kedere giriftar olmak.			
4206	inġivāʾ	اِنْغِواءْ	Ar.	∗	Hevâ vü hevese uyup dalalete düşmek.			
4207	enf	اَنْفْ	Ar.	∴	Burun ki teneffüs ile şem etmeye mahsus bir uzv-ı beden ve bir şeyin ucu ve her maddenin evveli ve eşeddi ve bir şeyin eşref olan mahalli ve bir şeyin sivri yeri.			
4208	enef	اَنَفْ	Ar.	∗	İstinkâf etmek, geri çekmek.			
4209	ānif	آنِفْ	Ar.	•	Sabık ve mukaddem olan ve ikdam olunan.			
4210	ānifü’l-beyān	آنِفُ الْبَيانْ	Ar.	∗	Bir şeyi tekrarlamak için beyanı sebk eden manasına beyne’l-ibârât istimal olunur bir terkîb-i Arabîdir.			
4211	ānifü’ẕ-ẕikir	آنِفُ الذِّكْرْ	Ar.	∗	Tekrara hacet kalmamak üzere zikri mesbûk bir şey makamında müstamel bir terkîb-i Arabîdir.			
4212	ānifü’l-ᶜarż	آنِفُ الْعَرضْ	Ar.	∗	Tekerrürden ictinâben evvelce arz olunan manasına müstamel bir terkîb-i Arabîdir.			
4213	ānifen	آنِفاً	Ar.	•	Mukaddemen, sâbıkan, evvelce.			
4214	infād	اِنْفادْ	Ar.	∗	Tüketmek, bitirmek, hiç kalmamak, tükenmek.			
4215	infāẕ	اِنْفاذْ	Ar.	∗	Geçirmek, hüküm ve evâmiri icra etmek.			
4216	enfār	اَنْفارْ	Ar.	•	Neferler, fertler, kişiler.			
4217	infār	اِنْفارْ	Ar.	•	Nefret ettirmek ve ürkütmek ve korkutup kaçırmak.			
4218	enfās	اَنْفاسْ	Ar.	•	Nefesler ve teneffüsler, soluklar, ruhlar, canlar, zatlar, cevherler ve kendiler ve kelimeler, kelamlar, dualar.			
4219	infās	اِنْفاسْ	Ar.	∗	Teşvik ve tergîb eylemek ve bedî’ bir şey bir insana acep vermek.			
4220	infāṭ	اِنْفاطْ	Ar.	∗	Kabartmak, vücudun bir noktasına yakı yapıştırıp kabartmak.			
4221	infāḳ	اِنْفاقْ	Ar.	•	Harç edip tüketmek ve fakir olmak ve birine nafaka verip beslemek.			

4222	enfāl	اَنْفَالْ	Ar.	•	Nefeller, ganimetler, yağmalar.			
4223	infāl	اِنْفَالْ	Ar.	*	Birine mâl-ı ganîmet vermek.			
4224	infitāt	اِنْفِتَاتْ	Ar.	*	Kırılmak, pare pare olmak.			
4225	infitāḥ	اِنْفِتَاحْ	Ar.	*	Açılmak, münkeşif olmak ve küşâyiş bulmak.			
4226	infitār	اِنْفِتَارْ	Ar.	*	Süst ve zayıf ve bî-mecâl omak ve nâtüvân olmak.			
4227	infitāḳ	اِنْفِتَاقْ	Ar.	*	Sökülmek, dikişi ayrılmak ve yarılmak ve fıtık arız olmak.			
4228	infitāl	اِنْفِتَالْ	Ar.	*	Bükülmek, burulmak ve fariğ olmak ve rücu etmek.			
4229	inficār	اِنْفِجَارْ	Ar.	*	Sabah yeri açılmak ve akmak, seyelan etmek ve yarılmak, şak olmak.			
4230	inficār-ı inkisārî	اِنْفِجَارِ اِنْكِسَارِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup meyvenin hariçteki kabuğunun dâhildeki hâciz denilen bölmelerden ayrılıp fakat mezkûr hâcizler müstemir olarak infikâk eylemesine denilir.		Nebatat	
4231	inficār-ı ḥācizî	اِنْفِجَارِ حَاجِزِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile meyvenin derununda hâcizlerin ikiye taksim ile derz-i batnîden açılmasına denilir.		Nebatat	+
4232	inficār-ı meskenî	اِنْفِجَارِ مَسْكَنِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile meyvenin dış kabuğunun ortasındaki usayb-ı zahrîsinin inkısamıyla açılmasına denilir.		Nebatat	+
4233	inficār-ı miṣraʿî	اِنْفِجَارِ مِصْرَعِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup meyvenin tepesinden mısra denilen dilimleri ayrılarak ve kenarı diş gibi kertikli bir dilin terk ederek açılmasına denilir.		Nebatat	
4234	infeḥa	اِنْفَحَه	Ar.	*	Peynir mayası ki süt emen kuzu veya oğlağın bağırsaklarında hasıl olur.			
4235	infiḥām	اِنْفِحَامْ	Ar.	*	Âciz ve mütehayyir olmak.			
4236	infirāʾ	اِنْفِرَآءْ	Ar.	•	Yarılmak, münşak olmak.			
4237	infirāş	اِنْفِرَاشْ	Ar.	*	Gebe hatun esnâ-yı hamlde gönlü bulanmak.			
4238	infirāc	اِنْفِرَاجْ	Ar.	•	Gam ve gussadan azade olmak ve halas bulmak.			
4239	infirād	اِنْفِرَادْ	Ar.	•	Teferrüt eylemek, tek olmak ve yalnızlık hâli (ale'l-infirâd) yalnız ve birer birer olarak ve yeke yek ve yegân yegân manasında terkîb-i Arabîdir.			
4240	infirār	اِنْفِرَارْ	Ar.	*	Ürkmek ve dağılıp perakende olmak.			
4241	infirāḳ	اِنْفِرَاقْ	Ar.	•	Ayrılmak ve ayrı olmak.			
4242	enfes	اَنْفَسْ	Ar.	•	Ziyade nefis ve hoş ve makbul olan.			
4243	infisāḥ	اِنْفِسَاحْ	Ar.	•	Bollanmak, genişlenmek ve mesrur olmak.			
4244	infisāḫ	اِنْفِسَاخْ	Ar.	*	Mün'akid olan madde, bozulmak ve bir şeyin tabiatı bozulup kokmak ve ıs. hayvâniyyeden olup bir hayvanın, ipek kurdunun kelebek olması gibi bir hâlden diğer hâle tahavvülüne denilir.		Hayvanat	
4245	infisād	اِنْفِسَادْ	Ar.	•	Fasit olmak ve fesada uğramak.			
4246	infiṣāṣ	اِنْفِصَاصْ	Ar.	•	Ayrılmak, kıta kıta olmak, ayrı ayrı olmak.			
4247	infiṣāl	اِنْفِصَالْ	Ar.	•	Olduğu yerden ayrılmak, tebâ'ud etmek, cüda düşmek.			
4248	infiṣām	اِنْفِصَامْ	Ar.	•	Kırılmak, kesilmek, münkesir olmak, inkıta etmek.			
4249	infiżāc	اِنْفِضَاجْ	Ar.	*	Terlemek ve kapta sızıntı devam etmek.			

4250	infiżāż	اِنْفِضاض	Ar.	∴	Kırılmak ve mührü açılmak, hâtemi bozulmak ve perakende olup dağılmak ve perişan olmak.			
4251	infiṭār	اِنْفِطار	Ar.	•	Yarılmak, açılmak ve yarık olmak.			
4252	infiṭām	اِنْفِطام	Ar.	*	Kesilmek ve çocuk süt emmekten kesilmek ve nehiy olunan şeyden fariğ olmak.			
4253	enfaᶜ	اَنْفَع	Ar.	•	Ziyade nafi ve faydalı olan.			
4254	infiᶜāl	اِنْفِعال	Ar.	•	Gücenmek, hâtır-mânde olmak.			
4255	infikāk	اِنْفِكاك	Ar.	•	Yerinden ayrılmak ve çıkık olmak ve münfek olmak.			
4256	infilāt	اِنْفِلات	Ar.	*	Boşanmak ve kurtulmak.			
4257	infilāḳ	اِنْفِلاق	Ar.	*	İnşikâk etmek, yarılmak.			
4258	infilāl	اِنْفِلال	Ar.	•	Kırılmak, şikeste ve münkesir olmak.			
4259	infihām	اِنْفِهام	Ar.	•	Anlaşmak ve fehim ve idrak olunmak ve münfehim olmak.			
4260	inḳāʾ	اِنْقاء	Ar.	*	Bir şeyi pak ve pâkîze kılmak.			
4261	inḳāẕ	اِنْقاذ	Ar.	*	Halas etmek, kurtarmak.			
4262	inḳāṣ	اِنْقاص	Ar.	*	Eksiltmek, eksilmek, noksan etmek.			
4263	inḳāż	اَنْقاض	Ar.	•	Nukzlar ve taş ve kiremit ve kereste ve mıh gibi bina yıkıntılarına denilir.			
4264	inḳāż	اِنْقاض	Ar.	*	Ağırlaştırmak ve kırmak ve bozmak.			
4265	inḳibāʾ	اِنْقِباء	Ar.	*	Gizlenmek, istihfâ eylemek ve nihan ve hafi olmak.			
4266	inḳibāb	اِنْقِباب	Ar.	*	Kubbelenmek, kubbe gibi tümsek ve kümbetli olmak.			
4267	inḳibāż	اِنْقِباض	Ar.	∴	Bir şeyin eczası bozulup tortop olmak ve def'-i kâzûrât edemeyip verâdan amel olmak ve donuk yüzlü ve gam-nâk olmak.			
4268	inḳiḥām	اِنْقِحام	Ar.	•	Mülahazasız bir işe saldırmak, âkıbet-bîn olmamak.			
4269	inḳidād	اِنْقِداد	Ar.	*	Bir şey tûlen ikiye ayrılmak ve biçilmek ve parça parça olmak ve kuruyup kadit olmak.			
4270	inḳirāż	اِنْقِراض	Ar.	•	Sonu kesilmek ve bir cemaatten ferd-i vâhid kalmamak veçhile tükenip bitmek.			
4271	inḳirāᶜ	اِنْقِراع	Ar.	*	Haktan ibâ eylemek ve fariğ olmak ve telaşından uyuyamayıp öte beri yatakta yuvarlanmak.			
4272	inḳisām	اِنْقِسام	Ar.	•	Bölünmek, taksim olunmak.			
4273	inḳişār	اِنْقِشار	Ar.	*	Bir şeyin deri veya kabuğu soyulmak.			
4274	enḳaṣ	اَنْقَص	Ar.	•	Ziyade noksan ve eksik olan.			
4275	inḳiṣād	اِنْقِصاد	Ar.	*	Kırılmak, münkesir ve şikeste olmak.			
4276	inḳiṣār	اِنْقِصار	Ar.	*	Kıyaslamak, kısa ve kütâh ve kasîr olmak.			
4277	inḳiṣāf	اِنْقِصاف	Ar.	•	Birden defolunmak, kovulmak ve kaçırılmak.			
4278	inḳiṣām	اِنْقِصام	Ar.	•	Kırılıp ayrılmak ve parelenmek.			
4279	inḳiżāʾ	اِنْقِضاء	Ar.	∴	Ahir ve tamam olmak ve ardı kesilip yok olmak ve tükenmek ve nihayet bulmak.			

4280	inḳiżāb	اِنْقِضَابْ	Ar.	•	Kesilmek ve katolunmak.			
4281	inḳiżāż	اِنْقِضَاضْ	Ar.	•	Duvar çatılıp yıkılmak ve yıkılmak derecesinde olmak.			
4282	inḳiṭāᶜ	اِنْقِطَاعْ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak ve tükenmek, bitmek, bakisi kalmamak ve dünyadan çekilip kûşe-nişîn olmak, inziva etmek.			
4283	inḳiᶜār	اِنْقِعَارْ	Ar.	*	Kökünden koparmak ve koparılmak, kal' edilmek.			
4284	inḳiṭāᶜ-ı ṭamiş	اِنْقِطَاعِ طَمِثْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kadınların arızi olarak âdetten kesilmesine denilir.		Tıp	
4285	inḳilāb	اِنْقِلَابْ	Ar.	•	Dönmek, düşmek, başka türlü ve âher gûne olmak ve hâl ve heyet ve usul değişmek ve tarz-ı âhere dökülmek.			
4286	inḳilāᶜ	اِنْقِلَاعْ	Ar.	•	Yerinden kopmak ve sökülüp kökünden koparmak.			
4287	inḳihāl	اِنْقِهَالْ	Ar.	*	Zayıf ve bî-mecâl olmak ve vücut eriyip fena bulmak.			
4288	inḳiyād	اِنْقِيَادْ	Ar.	∴	Kayıtlanmak, ram ve muti olmak ve ser-fürû etmek ve yedeğe gelmek.			
4289	inḳiyās	اِنْقِيَاسْ	Ar.	*	Kıyas üzerine olmak ve kıyas olunmak.			
4290	inkāḥ	اِنْكَاحْ	Ar.	•	Evlendirmek ve kocaya vermek, nikâh etmek.			
4291	inkār	اِنْكَارْ	Ar.	•	Bilmemek ve öyle değildir diye iddia etmek.			
4292	inkāẓ	اِنْكَاظْ	Ar.	*	Bir kimsenin işini güçleştirip çapraşık eylemek.			
4293	inkāl	اِنْكَالْ	Ar.	*	Defi ve tard ve teb'îd eylemek.			
4294	inkibāb	اِنْكِبَابْ	Ar.	*	Yüzü üstüne birden düşmek, kapanmak.			
4295	inkitām	اِنْكِتَامْ	Ar.	*	Gizlenmek, ihtifâ etmek ve mestur olmak.			
4296	enkiḥa	اَنْكَحَه	Ar.	•	Nikâhlar, evlenmeler.			
4297	inkidār	اِنْكِدَارْ	Ar.	*	Düşmek, saçılmak ve seri yürümek ve mükedder olmak ve kararmak.			
4298	enker	اَنْكَرْ	Ar.	∴	Ziyade kabîh ve çirkin ve münker ve acîb veyahut ziyade güç olan.			
4299	inkisār	اِنْكِسَارْ	Ar.	•	Kırılmak, şikeste olmak ve hâtır-mânde olmak ve gücenmek ve beddua ve lanet okumak.			
4300	inkisāf	اِنْكِسَافْ	Ar.	•	Gün tutulmak ve zatında olan ziya karanlığa tebeddül etmek.			
4301	inkişāṭ	اِنْكِشَاطْ	Ar.	*	Kalbinden havf ve endişe gitmek ve setreden şey zail olmakla yüzü açılmak.			
4302	inkişāf	اِنْكِشَافْ	Ar.	•	Açığa çıkmak ve zahir ve aşikâr olmak ve açılmak.			
4303	inkifāf	اِنْكِفَافْ	Ar.	*	Feragat eylemek, vagzeçmek.			
4304	inkilāl	اِنْكِلَالْ	Ar.	*	Ahestece gülmek ve kılıç körlenmek ve şimşek yavaş çakmak.			
4305	inkilīs	اِنْكِلِيسْ	Ar.	*	Yılan balığı mâr, mâhî.			
4306	inkimāş	اِنْكِمَاشْ	Ar.	*	Sürat eylemek ve bozulmak, buruşmak.			
4307	inkiyāl	اِنْكِيَالْ	Ar.	*	Üşüntü ederek bir kimseye havale olmak, hücum etmek.			
4308	āngāh	اَنْگَاهْ	Far.	•	O vakit, o saat, o zaman, o dem.			
4309	engübīn	اَنْگُبِينْ	Far.	•	Bal, asel, arı balı.			

4310	engüşt	اَنْگُشْتْ	Far.	•	Parmak, el parmağı, ısbı' ve benân.			
4311	engūr	اَنْگُورْ	Far.	•	İneb, üzüm ve asma meyvesi.			
4312	engūrek	اَنْگُورَكْ	Far.	•	Üzümcük, küçük üzüm, ineb.			
4313	engūrek-i çeşm	اَنْگُورَكِ چَشْمْ	Far.	•	Gözbebeği, insânü'l-ayn, hadîka.			
4314	engĭz	اَنْگِيزْ	Far.	•	Karıştırıcı, koparıcı, tahrik edici olan.			
4315	inmāʾ	اِنْمَآءْ	Ar.	∴	Artmak, arttırmak ve sözü nemîme veçhile ve fısıltı ile edip havadis yaydırmak ve isnat etmek.			
4316	inmās	اِنْمَاسْ	Ar.	*	Halk beynini ifsat edip birbirine düşürmek.			
4317	inmāʿ	اِنْمَاعْ	Ar.	*	Erimek, zeveban etmek.			
4318	inmāl	اِنْمَالْ	Ar.	*	Kovculuk etmek, nemmâmlık etmek.			
4319	inmiḥāʾ	اِنْمِحَآءْ	Ar.	•	Mahıv ve nâ-bûd olmak, yok olmak.			
4320	inmiḥāṣ	اِنْمِحَاصْ	Ar.	*	Güneş küsuftan kurtulmak, azanın şişi inmek.			
4321	inmiḥāḳ	اِنْمِحَاقْ	Ar.	*	Görünmemek ve mahvolmak.			
4322	inmilāz	اِنْمِلَازْ	Ar.	*	Kurtulmak, halas olmak.			
4323	inmilāl	اِنْمِلَالْ	Ar.	*	Bir şeyin içinden sıyrılıp çıkmak.			
4324	enmile	اَنْمِلَه	Ar.	•	Parmağın tırnak boğumları ve parmak uçları.			
4325	enmūẕec	اَنْمُوذَجْ	Ar.	•	Numune, örnek, çeşni.			
4326	inmiyāz	اِنْمِيَازْ	Ar.	*	Ayrılmak, temeyyüz etmek.			
4327	inmiyāʿ	اِنْمِيَاعْ	Ar.	*	Erimek, sulu olmak, sulanmak.			
4328	ünān	اُنَانْ	Ar.	*	İnlemek ve âh u enîn etmek.			
4329	inv	اِنْوْ	Ar.	•	Vakit, zaman, saat.			
4330	invāʾ	اِنْوَآءْ	Ar.	*	Uzaklaşmak ve bir adamın işini bitirmek ve meyve çekirdeklenmek, çekirdek bağlamak.			
4331	envār	اَنْوَارْ	Ar.	•	Nurlar, ziyalar, aydınlıklar.			
4332	envāʿ	اَنْوَاعْ	Ar.	•	Nevler, türlüler, gûneler.			
4333	invāk	اِنْوَاكْ	Ar.	*	Bir kimseyi ahmak bulmak.			
4334	envāḥ	اَنْوَاحْ	Ar.	*	Meyyit üzerine ağlayan karılar, matemci kadınlar.			
4335	enver	اَنْوَرْ	Ar.	•	Ziyade nurlu ve rûşen ve ziyadar ve aydınlık olan.			
4336	ünūf	اُنُوفْ	Ar.	•	Enfler, burunlar, şemler ve teneffüs aletleri.			
4337	ünūh	اُنُوهْ	Ar.	*	Sıkletten sıkı sıkı solumak ve inlemek.			
4338	inhāʾ	اِنْهَآءْ	Ar.	∴	Bir şeyi birine iblağ eylemek ve söz ve haber yetiştirmek ve haber vermek.			
4339	inhāc	اِنْهَاجْ	Ar.	•	Ayan etmek ve vazıh ve ayan ve aşikâr kılmak.			

4340	inhād	اِنْهَادْ	Ar.	*	Hediyeyi çoğaltmak.			
4341	inhār	اِنْهَارْ	Ar.	*	Nehâra dâhil olup geceden kurtulmak ve azadan kan akıtmak ve bir kimseyi nâ-ümîd eyelemek.			
4342	enhār	اَنْهَارْ	Ar.	•	Nehirler, ırmaklar, çaylar.			
4343	enhār-ı ʿāmme	اَنْهَارِ عَامَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir cemaatin mülkü olan mecralara dâhil olmayan nehirlere denir.		Fıkıh	
4344	enhār-ı memlūke	اَنْهَارِ مَمْلُكَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir cemaatin mülkü olan mecralara duhul eden nehirlerdir.		Fıkıh	
4345	inhāż	اِنْهَاضْ	Ar.	*	Ayağa kaldırmak, kıyam ettirmek.			
4346	inhāl	اِنْهَالْ	Ar.	*	Darıltmak, iğzâb etmek ve kifayet etmek, elvermek.			
4347	inhibāṭ	اِنْهِبَاطْ	Ar.	•	Yukarıdan aşağı inmek, hübût ve nüzul etmek.			
4348	inhitāk	اِنْهِتَاكْ	Ar.	•	Hetk olunmak, çak olunmak, yırtılmak, kızın kızlığı bozulmak ve perde yırtılmak.			
4349	inhicām	اِنْهِجَامْ	Ar.	*	Bina çöküp yıkılmak, münhedim olmak.			
4350	inhidāş	اِنْهِدَاشْ	Ar.	*	Köpekler gibi iki kişi birbirine kavga edip dalaşmak.			
4351	inhidām	اِنْهِدَامْ	Ar.	•	Hedm olunmak, yıkılmak.			
4352	inhizāʿ	اِنْهِزَاعْ	Ar.	*	Kırılıp ufanmak.			
4353	inhizām	اِنْهِزَامْ	Ar.	∴	Basılıp ezilmek ve cenkte asker bozulup perişan olmak ve el ile yassıltıp çukurlanmak.			
4354	inhicār	اِنْهِجَارْ	Ar.	*	Ayrılmak, iftirâk etmek.			
4355	inhidār	اِنْهِدَارْ	Ar.	*	Heder olmak ve batıl olmak.			
4356	inhizāl	اِنْهِزَالْ	Ar.	*	Arıklamak, zayıflamak.			
4357	inhişām	اِنْهِشَامْ	Ar.	*	Kırılıp ufanmak ve zebunluktan amel-mânde olmak.			
4358	inhiżām	اِنْهِضَامْ	Ar.	•	Taam hazmolunmak, midede mahvolmak.			
4359	inhiżāż	اِنْهِضَاضْ	Ar.	*	Kırılmak, münkesir olmak.			
4360	inhiḳāl	اِنْهِقَالْ	Ar.	*	Zayıf ve bî-mecâl ve efkende olmak.			
4361	inhilāk	اِنْهِلَاكْ	Ar.	•	Kendi nefsini mehlikeye düşürmek.			
4362	inhimār	اِنْهِمَارْ	Ar.	*	Akmak, seyelan etmek.			
4363	inhimāk	اِنْهِمَاكْ	Ar.	∴	Bir işe girişip cid ve ısrar ederek onunla meşgul olmak, uğraşmak ve duhul etmek, girmek.			
4364	inhimāl	اِنْهِمَالْ	Ar.	∴	Gözyaşı taşıp akmak ve ihmal etmek ve mühlet almak.			
4365	inhimām	اِنْهِمَامْ	Ar.	•	Kocamak, ihtiyarlanmak.			
4366	ānī̔	آنِى	Ar.	•	Kemale varıp vaktine yetişmiş olan.			
4367	ennā	اَنَّى	Ar.	*	Haysü ve keyfe ve eyne manalarına gelip nereden, kandan, ne zaman, ne güne, nice demektir.			
4368	enyāb	اَنْيَابْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup alt ve üst çenede ön ve yan tarafa tesadüf eden dört adet sivri uçlu dişlere denilir ki beyne'n-nâs köpek veya fındık dişleri denilir.		Tıp	
4369	inyāḳ	اِنْيَاقْ	Ar.	*	Taaccübe getirmek ve taaccüp vermek.			

4370	enîṯ	اَنيثْ	Ar.	*	Haset etmek, bir şeyin başkasında olmamasını istemek.			
4371	enîs	اَنيسْ	Ar.	•	Ünsiyet ve ülfet eden adam, dost ve aşina ve ülfet olunan kimse ve şey.			
4372	ānîsūn	اَنيسُونْ	Ar.	*	Malum bir nev bahar olup ekseriya simitlere bahusus arâk yani rakı denilen içkiye konulur ve tıpta usret-i hazmda ve teneffuh-ı em'â ve midede müstameldir.			
4373	ānîḳ	اَنيقْ	Ar.	•	Güzel ve ağreb-i garîb olarak latif ve ahsen olan.			
4374	ānîn	اَنينْ	Ar.	•	Elem veya keder sebebiyle inlemek ve inilti ve feryat.			
4375	āniye	اَنيه	Ar.	•	İnâlar, kaplar kacaklar.			
4376	ev	اَوْ	Ar.	*	Şek ve tahyîr, ibhâm, cem, taksim, takrip, ibâhat, istisna, şart, teb'îd, idrâb, hatta, en manalarına gelir harf-i atftır.			
4377	āvā	آوَا	Far.	•	Avaz, ses, seda ve şöhret, meşhur olmak.			
4378	evb	اَوبْ	Ar.	*	Rücu etmek, dönmek.			
4379	evvāb	اَوّابْ	Ar.	*	Rücu edici, geri dönücü, raci.			
4380	āvāḫ	آوَاخْ	Far.	•	Hayıf, diriğ, eyvah, ah, efsus.			
4381	evā'il	اَوآئِلْ	Ar.	*	Evveller, maziler, geçmiş zamanlar, evvelki vakitler.			
4382	evāḫir	اَواخِرْ	Ar.	•	Ahirler, sonlar ve ayın son günleri.			
4383	eveb	اَوَبْ	Ar.	*	Darılmak, gazap etmek.			
4384	āvāre	اَوارَه	Far.	•	Mekân ve meskenden dûr olup kapısız olan.			
4385	āvāz	اَوازْ	Far.	•	Ses, seda, sît ve şöhret ve meşhur olmak; âvâze, keza.			
4386	evāsiṭ	اَواسِطْ	Ar.	•	Evsatlar, vasatta ve ayın ortasında olan günler.			
4387	evāṣir	اَواصِرْ	Ar.	•	Âsıralar, minnetler ve ihsanlar ve karabetler.			
4388	evālî	اَوالى	Ar.	•	Evlalar, ziyade iyi ve münasip olanlar.			
4389	evāmir	اَوامِرْ	Ar.	•	Emirler, buyruklar, buyrultular.			
4390	āvān	آوَانْ	Ar.	•	Anlar, zamanlar, vakitler.			
4391	āvānî	آوانى	Ar.	•	İnâlar, kaplar kacaklar.			
4392	evbā'	اَوْباءْ	Ar.	•	Vebalar, taunlar, yumurcaklar.			
4393	evbāş	اَوْباشْ	Ar.	•	Levent taifesi, erâzil eşhas ve her ferdi bir taraftan gelen bir bölük cemaat.			
4394	evvāh	اَوّاهْ	Ar.	*	İlm-i yakîn sahibi ve kesîrü'd-du'â olan mutazarri' adam ve fakih ve âlim ve rahm ve merhamet ve rikkat sahibi ve mü'min-i muvahhid ve ziyadesiyle ah edici.			
4395	evbār	اَوْبارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bazı nebatat üzerinde ısırganda olduğu gibi tüy misilli dikenlere denilir.		Nebatat	
4396	evber	اَوْبَرْ	Ar.	*	Pek tüylü olan.			
4397	evtād	اَوْتادْ	Ar.	•	Vetedler, kazıklar, direkler.			
4398	evtār	اَوْتارْ	Ar.	•	Veterler, yay ipleri ve kavs-ı hendesî ve türleri.			

4399	ūtāġ	اُوتاغْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile büyük çadır ve har-geh-i mu’azzama denilir.			+
4400	ivṣāḳ	اِوْثاقْ	Ar.	*	Muhkem ve kavi eylemek.			
4401	evṣān	اَوْثانْ	Ar.	•	Vesenler, bütler, sanemler.			
4402	evc	اَوجْ	Ar.	∴	Her nesnenin yukarısı ve yükseği ve heyet ıs. olup kevâkibin merkez-i arzdan gayet buudu derecesi ve gayet derece-i ulyâ ki mukabiline hazîz denilir.		Heyet	
4403	evcāᶜ	اَوْجاعْ	Ar.	•	Vecalar, ağrılar, sancılar.			
4404	evcār	اَوْجارْ	Ar.	*	Avcıların gizlendikleri çukurlar.			
4405	evcāl	اَوْجالْ	Ar.	•	Veceller, korkular, havflar.			
4406	evceb	اَوْجَبْ	Ar.	•	Ziyade vacip ve lazım ve mukteza olan.			
4407	evcer	اَوْجَرْ	Ar.	*	Hazer edici, sakınıcı.			
4408	evces	اَوْجَسْ	Ar.	*	Dehr ve zaman ve cüzice taam ve şarap.			
4409	evcegȋr	اَوْجَگیرْ	Ar. - Far.	•	Bir yüksek yerin yukarısına çıkmış olan.			
4410	evcel	اَوْجَلْ	Ar.	*	Korkak adam, hâ’if.			
4411	evceh	اَوْجَهْ	Ar.	•	Ziyade müvâcih ve layık ve sezâ-vâr olan.			
4412	evḥaş	اَوْحَشْ	Ar.	*	Nefret verecek korkunç nesne.			
4413	eviddāʾ	اِوِدّاءْ	Ar.	•	Vedîdler, sadık ve halis dostlar ve ahbap.			
4414	evdiye	اَوْدِيَه	Ar.	•	Vadiler, dereler, dağlar arasındaki yerler.			
4415	āver	آوَرْ	Far.	•	Getirici, hamil, havi ve sahip olan.			
4416	evrād	اَوْرادْ	Ar.	•	Virtler, Kur’ân-ı Kerim’den ve dualardan kıraati vazife ittihaz olunan cüzler ve daima dilde ve ağızda deveran eden kelamlar ve güller, verdler, çiçekler, şükûfeler.			
4417	evrāḳ	اَوْراقْ	Ar.	•	Varaklar, ağaç yahut kitap ve kâğıt yaprakları.			
4418	evrām	اَوْرامْ	Ar.	•	Veremler, yumruluklar ve marazi tümsekler.			
4419	evred	اَوْرَدْ	Far.	∴	Cenk, peykâr, muharebe ve şecaat, mübârezet ve geldi manasına fi’l-i mâzî-i Fârisîdir.	Fiil çekimi		
4420	āver-gāh	آوَرْگاهْ	Far.	•	Muharebe yeri, cenk meydanı, meydân-ı ma’reke.			
4421	āverd-geh	آوَرْدْگَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
4422	āverdenȋ	آوَرْدَنی	Far.	*	Tuhfe, hediye, armağan ve peşkeş etmek, getirmek.			
4423	evride	اَوْرِدَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup verit denilen siyah kan damarlarına ıtlak olunur.		Tıp	
4424	āverde	آوَرْدَه	Far.	•	Naklolunmuş, menkul olan ve getirilmiş olan.			
4425	evreng	اَوْرَنگْ	Far.	•	Taht, padişah sandalyeleri.			
4426	evzār	اَوْزارْ	Ar.	∴	Vizrler, bârlar, yükler, hamuleler ve günahlar.			
4427	ivzāᶜ	اِوْزاعْ	Ar.	*	İlham etmek, feyzle abdin kalbine haber ilkâ ve telkin eylemek.			
4428	evzān	اَوْزانْ	Ar.	•	Vezinler, tartılar ve ağırlıklar.			

4429	evsāḫ	اَوْساخْ	Ar.	•	Vesahlar, murdarlıklar.			
4430	evsāṭ	اَوْساطْ	Ar.	•	Vasatlar, ortalar.			
4431	evsaṭ	اَوْسَطْ	Ar.	•	Ziyade ortada vaki olan.			
4432	evsaᶜ	اَوْسَعْ	Ar.	•	Ziyade vâsi ve meydanlı ve geniş olan.			
4433	evşen	اَوْشَنْ	Ar.	*	Dalkavuk, bir kimsenin zatına olmayıp taamına perestiş eden, nâ-bekâr.			
4434	evṣāf	اَوْصافْ	Ar.	•	Vasıflar, sıfatlar.			
4435	ivṣād	اِوْصادْ	Ar.	*	Örtmek, setretmek.			
4436	evṣāl	اَوْصالْ	Ar.	*	Vasllar, bedende olan mafsallar, oynak yerler.			
4437	evṣāf-ı ḫāriciyye	اَوْصافِ خارِجِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup mebî'in mechûliyyeti ve semende halelin vukuu gibi zât-ı akde taalluku olmayan şeylere denilir.		Fıkıh	
4438	evrām-ı ᶜaṣabiyye	اَوْرامِ عَصَبِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sinirlerin güzergâhında mü'ellim veya gayr-ı mü'ellim olarak tekevvün eden lif gibi şeylerden mürekkep yumrulara denilir.		Tıp	
4439	evrām-ı ġuddiyye	اَوْرامِ غُدِّيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup memenin kesb-i zahâmet eylemesine yani katılaşarak hacminin büyümesine ıtlak olunur.		Tıp	
4440	evrām-ı ġużrūfiyye	اَوْرامِ غُضْرُوفِيَّه	Ar.	*	Kemiklerin satıh veya semkinde kıkırdak kıvamında teşekkül eden veremlere yani yumrulara denilir.			
4441	evrām-ı ẕevī'ṣ-ṣāfāyiḥ-i muḫiyye	اَوْرامِ ذَوِى الصَّفايِحِ مُخِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kemiklerin satıh ve semkinde beynin anasırından addolunan safâyih-i muhhiyyeyi havi olarak teşekkül eden yumrulara ıtlak olunur.		Tıp	
4442	evrām-ı ḫabiṯe	اَوْرامِ خَبِيثَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup seretan denilen yenirce illetinin teşkil edildiği marazi yumrulara denilir ve bu gibi yumrulara evrâm-ı seretâniyye dahi denilir.		Tıp	
4443	evrām-ı luḳmiyye	اَوْرامِ لُقْمِيَّه	Ar.	*	Cildin ikinci tabakasında olan ve huleymât denilen meme gibi ufacık kabarcıkların katılaşarak hacminin büyümesinden ibaret lokma gibi yumrular manasına ıs. tıbbiyyeden olup a'zâ-yı tenâsüliyyede ve bahusus makatta hasıl olur.		Tıp	
4444	evżāᶜ	اَوْضاعْ	Ar.	•	Vazlar, duruşlar, konuşlar.			
4445	evżaḥ	اَوْضَحْ	Ar.	•	Ziyade vazıh ve ayan ve aşikâr olan.			
4446	evżaᶜ	اَوْضَعْ	Ar.	*	Edna ve ziyade alçak olan.			
4447	evṭān	اَوْطانْ	Ar.	•	Vatanlar, insanın mahall-i vilâdeti olan memleketler.			
4448	evᶜab	اَوْعَبْ	Ar.	*	Mecmuunu istiap eden şey.			
4449	evᶜiye	اَوْعِيه	Ar.	•	Vi'âlar, kaplar, mahfazalar ve ıs. tıbbiyyeden olup kanın mahfazası makamında olan her nev damarlara denilir.		Tıp	
4450	evġād	اَوْغادْ	Ar.	•	Vağdlar, ahmak ve deni ve fürumaye olanlar.			
4451	evfāż	اَوْفاضْ	Ar.	*	Ecnâs-ı muhtelifeden fırkalar, furuk-ı muhtelife.			
4452	evᶜiye-i şiryāniyye	اَوْعِيَهِ شِرْيانِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kırmızı kanı havi olan nabız damarlarına ıtlak olunur.			
4453	evᶜiye-i şaᶜriyye	اَوْعِيَهِ شَعْرِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kırmızı kan damarlarıyla siyah kan damarları beynindeki kutru gayetle ince ve kıl gibi ve belki daha rakik damarlara ıtlak olunur.		Tıp	

4454	evʿiye-i lebeniyye	اَوْعِيَهٔ لَبَنِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup süt kıvamında ve ekseriya beyaz ve bazen sarı ve turuncu ve bazen kırmızı ve yeşile mail bir mayii havi olan nebatat damarlarına ıtlak olunur ki âfyûn-ı hâşhâşta bulunan mezkûr mâyi'-i lebenîden ibarettir ve alelumum nebatatın tagaddi eylediği mayi işbu mayidir ve bu ev'iye şekilde görüldüğü vechile müteferri'dir.		Nebatat	+
4455	evʿiye-i lenfāviyye	اَوْعِيَهٔ لَنْفَاوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bade'l-hazm mevâdd-ı keylûsiyyeyi havi olan beyaz kan damarlarına denilir ki işbu lenfa kelimesi bir ta'bîr-i efrencî olduğu hâlde ta'rîb edilmiştir.		Tıp	
4456	evʿiye-i verīdiyye	اَوْعِيَهٔ وَرِيدِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup siyah kanı havi olan damarlara ıtlak olunur.		Tıp	
4457	evʿiye-i ḥalezūniyye	اَوْعِيَهٔ حَلَزُونِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatatın neşvünemasına hizmet eden damarlardan yekdiğeri üzerine sümüklü böcek mahfazası gibi kıvrılmış halkalarla müzeyyen damarlara ıtlak olunur ki işbu şekilde biraz açık olarak gösterilmiştir.		Nebatat	+
4458	evʿiye-i ḥalḳiyye	اَوْعِيَهٔ حَلْقِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatın neşvünemasına hadim ve halka şeklinde olan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	
4459	evʿiye-i şebekiyye	اَوْعِيَهٔ شَبَكِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatın neşvünemasına hadim olan ve şekilde görüldüğü veçhile balık ağı gibi birbirine dolaşmış olan damarlara denilir.		Nebatat	+
4460	evʿiye-i muḫaṭṭaṭa	اَوْعِيَهٔ مُخَطَّطَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kanât-ı ev'iyeyi teşkil eden hucurâtın yekdiğeri üzerine mevzu hatlar gibi bir vaziyette bulunarak husul bulan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	+
4461	evʿiye-i menḳūṭa	اَوْعِيَهٔ مَنْقُوطَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kendini teşkil eden hucurâtın birtakım nukât izhar etmesiyle hasıl olan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	+
4462	evʿiye-i hevāʾiyye	اَوْعِيَهٔ هَوَائِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup derunları ekseriya hava ile memlû' olan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	
4463	evfaḳ	اَوْفَقْ	Ar.	•	Ziyade muvafık ve uyar olan.			
4464	evfā	اَوْفَى	Ar.	•	Ziyade vâfî ve külli olan.			
4465	evḳāt	اَوْقَاتْ	Ar.	•	Vakitler, zamanlar, anlar.			
4466	evḳāf	اَوْقَافْ	Ar.	•	Vakıflar, cami ve imaret ve mektep misilli hayratın idaresine tahsis olunan ebniye ve arazi vesaire.			
4467	evḳāf-ı ṣaḥīḥa	اَوْقَافِ صَحِيحَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup menafii, envâ'-ı hayrdan bir cihete ait olmak üzere vakıfların mülk-i sahîhi olarak ilelebet hapis ve tevkif eyledikleri aynlara denilir.		Fıkıh	
4468	evḳāf-ı gayr-i ṣaḥīḥa	اَوْقَافِ غَيْرِ صَحِيحَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup menafii, envâ'-ı hayrdan bir cihete ait olmak üzere vakıfların mülk-i sahîhi olmayarak izn-i sultânî ile ilelebet hapis ve tevkif eyledikleri aynlara denilir.		Fıkıh	
4469	evḳāf-ı mażbūṭa	اَوْقَافِ مَضْبُوطَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup tevliyetinin meşrûtun-lehi bi'l-külliyye munkarız veya selâtîn-i izâm ve mensûbâtı, evkafı gibi tevliyeti zât-ı şahaneye ait olup doğrudan doğruya evkaf nezareti tarafından idare olunan evkafa denilir.		Fıkıh	
4470	evḳāf-ı mülḥaḳa	اَوْقَافِ مُلْحَقَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup evkâf-ı hümâyûn nazırının taht-ı nezâretinde olarak mütevellî-i mahsûs marifetiyle idare olunan evkafa denilir.		Fıkıh	
4471	evḳāf-ı münderise	اَوْقَافِ مُنْدَرِسَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup meşrûtun-lehi bi'l-külliyye mahıv ve munkarız olup hasılatının sarfına mahal olmayan bilcümle evkafa ıtlak olunur.		Fıkıh	
4472	evkār	اَوْكَارْ	Ar.	•	Vekrler, kuş yuvaları, âşiyâneler.			
4473	evked	اَوْكَدْ	Ar.	•	Ziyade mü'ekked ve mü'eyyed ve kavi olan.			
4474	evl	اَولْ	Ar.	∴	Rücu etmek, geri dönmek ve siyaset ve hükûmet etmek.			
4475	evvel	اَوَّلْ	Ar.	•	Birinci, nuhustîn, iptida, bed', mebde.			
4476	evvelā	اَوَّلًا	Ar.	•	Birinci derecede ve birinci mertebede ve birinci defa olmak üzere.			
4477	evlād	اَوْلَادْ	Ar.	•	Veletler, çocuklar, zürriyetler.			

4478	ūlāt	أُولَاتْ	Ar.	*	Zatlar, ûlû, sahipler.			
4479	ūlū	أُولُو	Ar.	•	Sahipler, zatlar.			
4480	ūlü'l-ᶜaẓm	أُولُو الْعَزمْ	Ar.	*	Hak Teâlâ hazretlerinin vahiy buyurdukları evâmir-i aliyye-i rabbâniyyenin hüsn-i temşiyet ve icrası babında cidd ü ihtimâm buyuran rüsül-i kirâmdan peygamberân-ı âlî-şân efendilerimiz hazretleridir.			
4481	ūlü'l-emr	أُولُو الْأَمرْ	Ar.	*	Padişah ve ferman sahipleri olan halifeler.			
4482	evleviyyet	اَوْلَوِيَّةْ	Ar.	•	Evlalık, ziyade layık ve seza olmak ve mukaddemlik.			
4483	evlā	اَوْلٰى	Ar.	•	Ziyade layık ve münasip ve sezâ-vâr ve mukaddem olan bi-tarîki'l-evlâ kaide ve usule daha muvafık olarak ve evleviyyet tarikiyle manasına bir terkîb-i Arabîdir.			
4484	evlā leke	اَوْلٰى لَكَ	Ar.	*	Tehdit makamında, ikâb ve helak sana her veçhile elyak ve sezadır manasına terkîb-i Arabîdir.			
4485	ūlā	أُولٰى	Ar.	•	Evvel, birinci, nuhust olan.			
4486	ūlî	أُولى	Ar.	•	Ûlû, sahipler, zatlar.			
4487	evvelî	اَوَّلى	Ar.	•	Methal ve mukaddime ve mebde ve dibace olan.			
4488	evliyāʾ	اَوْلِيَآءْ	Ar.	•	Veliler, baba, ve baba babası ve alâyık-ı dünyeviyyeden tecerrüt edip ibadet ve riyazetle meşgul olarak kurb-ı ilâhîyi tahsil birle sâhib-i kerâmet olanlar.			
4489	evliyāʾ-i umūr	اَوْلِيَاءِ اُمُورْ	Ar.	*	İş başında bulunan zevât-ı kirâma denilir.			
4490	evveliyyāt	اَوَّلِيَّاتْ	Ar.	•	Evvelîler, methal ve mukaddime ve dibace olan şeyler.			
4491	evveliyyet	اَوَّلِيَّةْ	Ar.	•	Evvel olmak, birincilik.			
4492	evvelîn	اَوَّلِينْ	Ar.	•	Evveller, zamân-ı kadîm adamları.			
4493	evveh	اَوَّهْ	Ar.	•	Üffet, dâhiye, bela.			
4494	evhām	اَوْهَامْ	Ar.	•	Vehimler, zanlar, bî-esâs olan kıyaslar.			
4495	evhed	اَوْهَدْ	Ar.	*	Pazartesi gününün eski ismidir.			
4496	evhen	اَوْهَنْ	Ar.	•	Ziyade gevşek ve süst ve zayıf olan.			
4497	üvî	اُوى	Ar.	•	Konup sakin olmak ve oturmak, iskân etmek.			
4498	evveliyyetü'l-velāde	اَوَّلِيَّةُ الْوَلَادَه	Ar.	*	İlk doğuran kadın manasına ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
4499	āvîḫte	آوِيخْتَه	Far.	•	Asılmak, asılmış ve muallak ve asılı ve menût olan.			
4500	āvîz	آويزْ	Far.	•	Asılıcı, yapışıcı olan.			
4501	āvîze	آويزَه	Far.	∴	Asma, şamdan ve küpe ve billurdan mamul ziynete müteallik bir nev ecsâm-ı tirâşîde.			
4502	ah	اه	Ar.	•	Allah lafzını muhtasar olarak yazmak için şekl-i mahsûstur.			
4503	āh	آهْ	Far.	•	Edât-ı nidâ olup dert ve keder ve veca ve renciş ifade eder.			
4504	ihābet	اِهَابَةْ	Ar.	*	Davet etmek, çağırmak.			
4505	ahālî	اَهَالى	Ar.	•	Ehiller, sakin ve mütemekkin olanlar ve bir mahalde oturanlar.			
4506	ihānet	اِهَانَةْ	Ar.	•	Alçak, hakir addedip itibar etmemek ve kâfirleri tekzip ve terzil etmek için Hak Teâlâ hazretlerinin halk ettiği hârik-i âde.			

4507	ihbāṭ	اِهْباطْ	Ar.	*	Aşağı indirmek, tenzil etmek.			
4508	ihbāl	اِهْبالْ	Ar.	*	Bir kimsenin kâffe-i evlâd ve ensâli kırılıp kimsesi kalmamak.			
4509	ihtibāb	اِهْتِبابْ	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.			
4510	ihtibāẕ	اِهْتِباذْ	Ar.	*	Meşy ve tayerânda sürat etmek.			
4511	ihtibār	اِهْتِبارْ	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.			
4512	ihtibāş	اِهْتِباشْ	Ar.	*	İçtima eylemek ve bir kimsenin atâsına nail olmak.			
4513	ihtibāṣ	اِهْتِباصْ	Ar.	*	Acele etmek ve ifratla gülmek.			
4514	ihtibāl	اِهْتِبالْ	Ar.	*	Çok yalan söylemek ve sayyâd, şikâr araştırmak, bir adam veledini kaybetmekle feryat eylemek ve kâr u kesbe çalışmak ve iğtinâm etmek ve ihtiyar eylemek.			
4515	ihticāʾ	اِهْتِجاءْ	Ar.	•	Birini maskaraya çevirmek ve hiciv ve zem ve fasletmek.			
4516	ihticāc	اِهْتِجاجْ	Ar.	•	Uzun uzadıya tevaggul ve temadi etmek.			
4517	ihticār	اِهْتِجارْ	Ar.	*	Birbirinden ayrılmak, kesilmek.			
4518	ihticāl	اِهْتِجالْ	Ar.	*	Yeniden peyda eylemek.			
4519	ihticān	اِهْتِجانْ	Ar.	*	Kız nâ-bâliğa iken ere verilip vaty olunmak.			
4520	ihtidāʾ	اِهْتِداءْ	Ar.	∴	Delalet ve irşadı kabul edip doğru yola gitmek ve bi-nefsihi doğru yol bulmak ve Müslüman olmak vesaire takaddüm etmek.			
4521	ihtizāz	اِهْتِزازْ	Ar.	•	Hareket etmek, sallanmak, deprenmek ve ferah ve ibtihâc sebebiyle sıçrayıp uyanmak ve şevke gelmek.			
4522	ihtizāᶜ	اِهْتِزاعْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4523	ihtizām	اِهْتِزامْ	Ar.	∴	Hayli seda ile çatlamak ve acele etmek ve boğazlamak.			
4524	ihtişām	اِهْتِشامْ	Ar.	*	Süt sağmak ve bir kimsenin hazm-ı nefs ile evzâ'ına tahammül etmek.			
4525	ihtiżāb	اِهْتِضابْ	Ar.	*	Söze girişip lakırdıya dalmak.			
4526	ihtiżāż	اِهْتِضاضْ	Ar.	•	Kırıp ufatmak ve tevazu ile nefsini kırmak.			
4527	ihtiżām	اِهْتِضامْ	Ar.	•	Bir kimsenin malını gasp ile zulmetmek.			
4528	ihtifāf	اِهْتِفافْ	Ar.	*	Kulağın içi görülmek.			
4529	ihtiḳāᶜ	اِهْتِقاعْ	Ar.	*	Soysuzluğu, fürumaye kişiyi şereften meneylemek ve kişiyi maksadından meneylemek ve mu'âvedet ve müracaat etmek ve levni mütegayyir olmak.			
4530	ihtikāᶜ	اِهْتِكاعْ	Ar.	*	Tezellül etmek ve soysuzluğu, vusûl-ı merâma mâni olmak.			
4531	ihtilāk	اِهْتِلاكْ	Ar.	•	Nefsini tehlikeye salmak.			
4532	ihtilāl	اِهْتِلالْ	Ar.	*	Çehre ve sehâb aydınlamak.			
4533	ihtilām	اِهْتِلامْ	Ar.	*	Gidermek, izale etmek.			
4534	ehtem	اَهْتَمْ	Ar.	*	Ön dişleri diplerinden kırılmış adam.			
4535	ihtimāc	اِهْتِماجْ	Ar.	*	Zayıf ve zebun olmak ve çehre pejmürde olmak.			

4536	ihtimāş	اِهْتِماشْ	Ar.	⁎	Nâs birbirine karışıp öteye beriye gidip gelmek.			
4537	ihtimāṣ	اِهْتِماصْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin üzerine çöküp katletmek.			
4538	ihtimāṭ	اِهْتِماطْ	Ar.	⁎	Mal gasbetmek ve şetm ve ta'n ile garazını tenkis etmek.			
4539	ihtimāᶜ	اِهْتِماعْ	Ar.	⁎	Levn mütegayyir olmak.			
4540	ihtimām	اِهْتِمامْ	Ar.	•	Bir işe dikkat ve emekle kıyam ve ikdam eylemek ve mahzun olmak.			
4541	ihtivār	اِهْتِوارْ	Ar.	⁎	Helak olmak, telef olmak.			
4542	ihtiyāb	اِهْتِيابْ	Ar.	⁎	Korkutmak ve sakınmak.			
4543	ihtiyāż	اِهْتِياضْ	Ar.	⁎	Kırılmış kemiği sarıp iyi olduktan sonra tekrar kırmak.			
4544	ihtiyāl	اِهْتِيالْ	Ar.	•	Korkmak, korkuya giriftar olmak.			
4545	ihtiyām	اِهْتِيامْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi ticarete sevk etmek.			
4546	ihcāʾ	اِهْجاءْ	Ar.	∴	Hicviyye ve fuhşiyyât söylemek ve zemmetmek ve cû'unu izale eylemek ve hakkını eda etmek.			
4547	ihcād	اِهْجادْ	Ar.	⁎	Uyumak ve uyutmak ve bir kimseyi uyur bulmak.			
4548	ihcār	اِهْجارْ	Ar.	⁎	Terk eylemek ve hecr ve hezeyan söylemek ve istihza eylemek.			
4549	ihcāᶜ	اِهْجاعْ	Ar.	⁎	Açlığı biraz teskin etmek.			
4550	ihcāl	اِهْجالْ	Ar.	⁎	Tevsi eylemek ve malı telef etmek.			
4551	ihcām	اِهْجامْ	Ar.	⁎	Ansızın bir adamı bir yere ithal etmek ve sakin kılmak.			
4552	ühcūve	اُهْجُوَه	Ar.	⁎	Mâdde-i hicv olan şey.			
4553	āhiḫte	آهِخْتَه	Far.	•	Sıyrılmış ve sıyrılıp meslûl ve çıkarılmış olan.			
4554	ihdāʾ	اِهْداءْ	Ar.	∴	Hediye vermek, göndermek ve dağıtmak ve hediye göndermek.			
4555	ehdāb	اَهْدابْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup göz kirpiklerine ve kirpiğe müşabih saçaklara denilir.		Tıp	
4556	ihdār	اِهْدارْ	Ar.	•	Lağv ve batıl eylemek ve sakıt ve itibarsız kılmak ve dökülmüş kanın kaza ve diyetini aldırmak.			
4557	ihdāf	اِهْدافْ	Ar.	⁎	Gelip çatmak ve arız olmak ve karşısında dikilip durmak.			
4558	ehdeb	اَهْدَبْ	Ar.	⁎	Kirpiği çok adam ve uzun kirpikli.			
4559	ihẕār	اِهْذارْ	Ar.	•	Herze ve hezeyan söylemek ve gevezelik etmek.			
4560	ihrāb	اِهْرابْ	Ar.	•	Cidd ü cehd etmek ve firara mecbur kılmak ve kaçırmak ve korkup hemen savuşmak.			
4561	ihrāᶜ	اِهْراعْ	Ar.	•	Sendeleyerek süratle gitmek.			
4562	ihrāḳ	اِهْراقْ	Ar.	•	Dökmek, akıtmak.			
4563	ehrām	اَهْرامْ	Ar.	•	Heremler, şekilde irâ'e olunduğu veçhile Mısır diyarında vaki bazı eski binalardır ki derunlarına büyük kimselere mahsus makber yapılmış ve haricen yanı başında bir de insan kafası resmedilmiştir ve ıs. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kaidesi müstakîmü'l-adlâ' olup mezkûr kaideden hariç bir nokta ile kaidenin dıl'ları beyninde vasl olunan sath-ı müstevîler ihatasından hasıl olan şekl-i hendesîye denilir.		Hendese	+

4564	ihzāḳ	اِهْزاقْ	Ar.	•	Çok gülmek, kahkaha ile hande eylemek.			
4565	ihzāl	اِهْزالْ	Ar.	∴	Hezliyat ve lâğ ve horata ile pek meşgul olmak ve zayıf ve zebun kılmak.			
4566	āhestegī	آهَسْتَگی	Far.	•	Yavaşlık, betâ'et, teenni, acelesizlik, mülayimlik, nermlik, şiddetsizlik.			
4567	āheste	آهَسْتَه	Far.	•	Yavaş, batî', acelesiz ve nerm ve mülayim ve şiddetsiz.			
4568	āhek	آهَكْ	Far.		Kireç, alçı.			
4569	ehl	اَهْلْ	Ar.	•	Evlâd u iyâl ve kavim ve tebâr ve mensup ve müteallik olan ve mahir ve üstat olan ve sakin olan.			
4570	ehl-i beyt	اَهْلِ بَيتْ	Ar.	•	Hane içinde sakin olan zevce ve evlat ve ekârib.			
4571	ehl-i ḫibre	اَهْلِ خِبْرَه	Ar.	∗	Bir husus hakkında vukuf ve ma'lûmât-ı tâmmesi bulunan zevat.			
4572	ehel	اَهَلْ	Ar.	∗	Ülfet ve ünsiyet etmek.			
4573	ihlāc	اِهْلاجْ	Ar.	∗	Gizlemek, ihfâ ve setretmek.			
4574	ihlās	اِهْلاسْ	Ar.	∗	Gevşek gülmek ve sözü sır gibi aheste ve yavaş söylemek.			
4575	ihlāk	اِهْلاكْ	Ar.	∴	Helak etmek, öldürmek ve satmak.			
4576	ihlāl	اِهْلالْ	Ar.	∴	Lebbeyk diye ref'-i savt eylemek ve yeni ay görünmek ve hac eden kimse telbiye zımnında bağırmak.			
4577	ihlām	اِهْلامْ	Ar.	∗	Helümme diye yani beri gel diyerek yanına çağırmak.			
4578	ehleb	اَهْلَبْ	Ar.	∗	Kıllı ve tüylü olan.			
4579	ehille	اَهِلَّه	Ar.	•	Yeni aylar, hilaller.			
4580	ehlī	اَهْلى	Ar.	•	Munis ve alışmış olan ve haşy olmayan.			
4581	ehliyyet	اَهْلِيَّتْ	Ar.	•	Maharet ve liyakat ve taalluk ve mensubiyet.			
4582	ihlīlec	اِهْليلَجْ	Ar.	∗	Kara helîle denilen nebata ıtlak olunur.			
4583	ihlīlecī	اِهْليلَجى	Ar.	•	Limon ve yumurta şeklinde olup tam kürevi olmayan yani beyzi olan.			
4584	ehemm	اَهَمّْ	Ar.	•	Ziyade lüzumlu ve dikkate layık ve cehde şayan olan.			
4585	ihmād	اِهْماذْ	Ar.	∗	Ateşi söndürmek.			
4586	ihmāl	اِهْمالْ	Ar.	∴	Bir şeyi hâli üzere terk etmek ve abes komak ve bulaşmak ve bir harfi noktasız ve mühmel kılmak.			
4587	ihmām	اِهْمامْ	Ar.	∴	Mahzun ve derd-nâk kılmak ve pirifâni olmak ve bir şeyi lüzumlu kılmak.			
4588	āhen	آهَنْ	Far.	•	Demir ve hadîd denilen maden.			
4589	āhen-rübā	آهَنْرُبا	Far.	•	Mıknatıs taşı denilen cism-i ma'denî.			
4590	āhen-keş	آهَنْكَشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4591	ihnāʾ	اِهْناءْ	Ar.	∗	Taamı hazmedip sindirmek.			
4592	ihnāf	اِهْنافْ	Ar.	∗	Fersiz fersiz, fütur ile ile gülmek ve müstehzîyâne gülmek ve sürat eylemek.			

4593	āheng	آهَنگْ	Far.	∴	Mevzun sedalı olan ve mevzun olan ve talim ve taksimli seda ve kasıt ve niyet etmiş olan ve şitâb, sürat ve acele ve reviş ve resim, kaide ve tabur, saf, alay ve tâk-ı eyvânın eğri mahalli ve havuz ve sofa.			
4594	āheh-ger	آهَنْگَرْ	Far.	•	Demirci, demirden eşya imal eden, haddâd.			
4595	āhengī	آهَنْگی	Far.	•	Ahenklik, sedası mevzun olmaklık.			
4596	āhenī	آهَنی	Far.	•	Demirden masnu veya ibaret veyahut demire müteallik olan.			
4597	āhenīn	آهَنینْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4598	āhū	آهُو	Far.	•	Ceylan ve karaca ve zaby ve gazal denilen hayvan.			
4599	ehvāʾ	اَهْوَآءْ	Ar.	•	Hevâ vü hevesler, meyiller, hâhişler, muhabbetler.			
4600	ihvāʾ	اِهْوَآءْ	Ar.	*	Sevmek, muhabbet etmek ve düşmek ve kastetmek ve işaret eylemek.			
4601	ihvāk	اِهْوَاكْ	Ar.	*	Bir kimseyi mütehayyir kılmak.			
4602	ühūl	اُهُولْ	Ar.	*	Ehil ve kabile ve akraba edinmek.			
4603	ehvāl	اَهْوَالْ	Ar.	•	Hevller, korkunç nesneler ve korkular.			
4604	ehvel	اَهْوَلْ	Ar.	•	Ziyade hevl-nâk ve korkunç ve mahûf olan.			
4605	ehven	اَهْوَنْ	Ar.	•	Ziyade kolay ve âsân olan ve pahası ziyade dun ve ucuz olan.			
4606	ey	اَىْ	Ar.	∴	Nidâ-i karîb ve tefsîr-i ibâre için müstamel olup bak, dinle, dikkat et veyahut demektir ki manasına gelir.			
4607	eyyü	اَىُّ	Ar.	*	Zevi'l-ukûl ve gayrıdan sual olunmamak için müstamel kelime-i istifhâm olup ne ve kangı demektir.			
4608	ī	اى	Ar.	*	Ne'am manasına harf-i cevâbdır.			
4609	eyā	اَيَا	Ar.	•	Karîb veya ba'îde nida için kullanılır harf-i nidâdır.			
4610	iyyā	اِيَّا	Ar.	*	İsm-i mübhem olup müfredata dâhil olur, iyyâke, iyyâhü gibi.			
4611	āyā	آيَا	Far.	•	Acaba manasında nidadır.			
4612	iyāb	اِيَابْ	Ar.	•	Geri dönmek ve rücu etmek ve geri çekilmek ve avdet eylemek.			
4613	āyāt	آيَاتْ	Ar.	•	Ayetler, alametler ve Kur'ân-ı Kerim'in ibareleri.			
4614	āyāt-ı muḥkemāt	ايَاتِ مُحْكَمَاتْ	Ar.	*	Sûre-i En'âm'da kul te'âlev el-âyet-i kerîmesinden âher sureye kadar olan âyât-ı kerîmedir.			
4615	iyāt	اِيَاتْ	Ar.	•	Güneşin hüsn ve revnakı.			
4616	eyādī	اَيَادى	Ar.	•	Yedler, eller, destler.			
4617	eyādīm	اَيَاديمْ	Ar.	•	Yeryüzü, rûy-ı zemîn, edîmler, zeminler.			
4618	iyās	اِيَاسْ	Ar.	∴	Nevmîd ve ümitsiz olmak, sinn-i iyâs, hatunların çocuk getirmekten âciz kaldığı zamana denilir.			
4619	iyāset	اِيَاسَةْ	Ar.	•	Bir kimseyi yeise düçar etmek, ümitsiz kılmak.			
4620	eyāġ	اَيَاغْ	Far.	•	Kadeh, şarap kâsesi.			
4621	eyāḳ	اَيَاقْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

4622	eyālet	اَيالَتْ	Ar.	•	Sancak, paşalık, valilik zîr-i hükûmetinde olan mahaller, memleketler.			
4623	iyālet	اِيالَةْ	Ar.	•	Valilik etmek.			
4624	eyyām	اَيّامْ	Ar.	•	Yevmler, günler, ruzlar.			
4625	eyyām-ı maʿdūdāt	اَيّامِ مَعْدُودَاتْ	Ar.	*	İd-i edhânın evvelki gününden maada üç gün.			
4626	eʾîb	اَيِبْ	Ar.	•	Raci ve geri dönücü.			
4627	îbās	ايباسْ	Ar.	•	Kurutmak, kuru kılmak.			
4628	āyet	آيَتْ	Ar.	∴	Alamet, nişan ve acep ve cemaat ve Kur'ân-ı Kerim'in kelâm-ı merbût cümleleri.			
4629	iyyān	اِيّانَ	Ar.	*	Ne vakitte, ne zamanda demek.			
4630	îbāh	ايباهْ	Ar.	*	İtibar etmek.			
4631	îtāʾ	ايتاءْ	Ar.	*	Sevk eylemek ve mükâfat etmek ve vermek.			
4632	îtād	ايتادْ	Ar.	*	Kazık kakmak.			
4633	îtār	ايتارْ	Ar.	*	Bir nesneyi tek eylemek ve yalnız etmek.			
4634	eytām	اَيْتامْ	Ar.	•	Yetimler, anası veyahut babası vefat etmiş nâ-bâliğ çocuklar.			
4635	îtām	ايتامْ	Ar.	*	Veled yetim kalmak.			
4636	îtān	ايتانْ	Ar.	*	Avrat, çocuğu menkûs yani tersine doğurmak.			
4637	îtişār	ايتِشارْ	Ar.	•	Birinin izine uymak ve imtisal ve iktidâ etmek.			
4638	îticār	ايتِجارْ	Ar.	*	Sevap için sadaka vermek.			
4639	îtirāş	ايترِاشْ	Ar.	*	Diyet almak ve diyete razı olmak.			
4640	îtizāz	ايتزارْ	Ar.	*	Örtü tutunmak.			
4641	îtisār	ايتِسارْ	Ar.	•	Kumar oynamak.			
4642	îtisāʿ	ايتِساعْ	Ar.	•	Vâsi olmak, geniş olmak, genişlenmek.			
4643	îtisāḳ	ايتِساقْ	Ar.	•	İntisâk ve intizam bulmak ve muntazam olmak.			
4644	îtisām	ايتِسامْ	Ar.	•	Damgalı ve nişanlı olmak ve tesmiye olunmak.			
4645	îtişāf	ايتِصافْ	Ar.	•	İttisâf etmek ve saflanmak ve sıfatlanmak ve sıfatlı olmak.			
4646	îtişāl	ايتِصالْ	Ar.	•	İttisal etmek ve ulaşık ve bitişik olmak.			
4647	îtiżāḥ	ايتِضاحْ	Ar.	•	Vazıh ve ayan ve aşikâr olmak ve kesb-i vuzûh etmek.			
4648	îtikāl	ايتِكالْ	Ar.	*	Ekl eylemek, yenmek ve yara olmak manasına ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
4649	îtilāf	ايتِلافْ	Ar.	•	Bir yemek cem olmak ve ülfet etmek ve konuşmak.			
4650	îtimām	ايتِمامْ	Ar.	•	Kastetmek ve imtisal ve iktidâ eylemek.			
4651	îtimān	ايتِمانْ	Ar.	•	Emniyet etmek ve emin olmak ve emniyetli kılmak.			

4652	ʾitināf	اِيتِنَافْ	Ar.	⁎	Yekten başlamak.			
4653	ʾitivāʾ	اِيتِوَآءْ	Ar.	⁎	Yurda konup sakin olmak ve rahm ve rikkat ve merhamet ve şefkat eylemek.			
4654	ʾişāb	اِيثَابْ	Ar.	⁎	Kalkınmak ve zafer bulmak			
4655	ʾişār	اِيثَارْ	Ar.	⁎	ihtiyar etmek ve yumuşatmak.			
4656	ʾişāḳ	اِيثَاقْ	Ar.	⁎	Muhkem bağlamak ve kavi etmek.			
4657	ʾişām	اِيثَامْ	Ar.	⁎	Günaha sokmak.			
4658	ʾişān	اِيثَانْ	Ar.	⁎	Malı çoğaltmak ve pek çok atiyye vermek.			
4659	ʾicāʾ	اِيجَآءْ	Ar.	⁎	Buhl eylemek ve bir şeyden feragat edip geri çekilmek ve bir adamı işine yaramaz ve hayırsız bulmak.			
4660	ʾicāb	اِيجَابْ	Ar.	∴	Vacip ve layık ve lazım kılmak ve ıs. fıkhiyyeden olup inşâ-yı tasarruf için iptida söylenilen söze ıtlak olunur ki tasarruf onunla sabit olur.		Fıkıh	
4661	ʾicāḥ	اِيجَاحْ	Ar.	⁎	Vazıh ve ayan olmak ve bir adamı bir şeye muztar eylemek ve bir yere perde geçirmek.			
4662	ʾicād	اِيجَادْ	Ar.	∴	Var etmek, vücuda getirmek ve yeni bir şey çıkarmak, ihtira etmek ve bir kimseyi zengin ve gani eylemek ve matlubuna nail eylemek ve zor ile iş işletmek.			
4663	ʾicāẕ	اِيجَاذْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi bir şeye naçar eylemek ve bir fiili bir adama zoraki işletmek, ikrah etmek.			
4664	ʾicār	اِيجَارْ	Ar.	•	İşçiye veya hana ve dükkân ve emsali menfaatleri görülen şeylerin sahiplerine bedel-i menfa'at olarak verilen akçe ve ıs. fıkhiyyeden olup kiraya vermeye ıtlak olunur ve deva içirmek.		Fıkıh	
4665	ʾicāz	اِيجَازْ	Ar.	•	Muhtasar söylemek ve kelam azca olmak ve tafsil ve tatvîl etmeyip ihtisar etmek.			
4666	ʾicās	اِيجَاسْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin gönlüne korku bırakmak.			
4667	ʾicāz-āne	اِيجَازْانَه	Ar. - Far.	•	İcaz ve ihtisar üzere, bilâ-tatvîl.			
4668	ʾicāʿ	اِيجَاعْ	Ar.	⁎	Ağrıtmak, veca vermek.			
4669	ʾicāl	اِيجَالْ	Ar.	⁎	Korkutmak, havfa düçar eylemek.			
4670	ʾicāh	اِيجَاهْ	Ar.	⁎	Bir adamı şeref sahibi kılmak ve vecîh ve şerif bulmak.			
4671	ʾiḥāʾ	اِيحَآءْ	Ar.	•	İlham etmek ve göndermek ve tarîk-i feyzle bildirmek ve sözü gizli söylemek ve işaret etmek.			
4672	ʾiḥāş	اِيحَاشْ	Ar.	⁎	Melul etmek ve acıkmak ve bir yeri hali ve mahûf bulmak.			
4673	ʾiḥāl	اِيحَالْ	Ar.	∴	Bir adamı çamura düşürmek ve şerr ü şürûr ve vartaya uğratmak ve belaya giriftar eylemek.			
4674	ʾiẖāş	اِيخَاشْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin ırz ve namusuna dokunmak ve bir şeyi karıştırmak.			
4675	eyyedellāh	اَيَّدَ اللهُ	Ar.	•	Allahutaala mü'eyyed ve kavi ve mansûr ve muhkem kılsın manasında padişah için yâd olunur duadır.			
4676	ʾidāʾ	اِيدَاءْ	Ar.	∴	Takviye vermek ve imdat ve iane ve yardım etmek ve fasit ve helak olmak.			
4677	āyed	آيَدْ	Ar.	⁎	Zor ve kuvvet, şiddet.			
4678	ʾidāb	اِيدَابْ	Ar.	⁎	Ziyafete davet eylemek.			
4679	ʾidāḥ	اِيدَاحْ	Ar.	•	Tevazu ve tazarru etmek ve ram ve muti ve münkâd olmak.			
4680	ʾidāʿ	اِيدَاعْ	Ar.	∴	Vedia komak, emanet olarak vermek, tevdi etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir kimse malını âhere hıfız için bırakmasına denilir.		Fıkıh	

4681	eydî	اَیْدی	Ar.	•	Yedler, eller, destler.			
4682	îdām	ایدٰام	Ar.	•	Islah etmek ve muvafık kılmak.			
4683	îẕāʾ	ایذٰآءٔ	Ar.	•	İncitmek, eziyet etmek.			
4684	îẕān	ایذٰانْ	Ar.	•	İlam etmek, bildirmek, haber vermek, anlatmak.			
4685	îrāṯ	ایرٰاثْ	Ar.	∴	Varis kılmak, miras bırakmak ve miras yemek ve sebep ve mucip olmak ve îkâ' ve tekvin eylemek.			
4686	îrāʾ	ایرٰآءٔ	Ar.	•	Çakmakla ateş çıkarmak.			
4687	îrād	ایرٰادْ	Ar.	•	Varit kılmak, getirmek, ihzar etmek ve vakt-i mu'ayyende hasıl olan akçenin sebebi olan emlak ve akârât ve nakil ve zikretmek.			
4688	îrāṭ	ایرٰاطْ	Ar.	*	Vartaya ve mehlikeye düşürmek ve düşvârlık vermek, tas'îb etmek.			
4689	îzāʾ	ایزٰآءٔ	Ar.	*	Muhkem etmek, kavileştirmek.			
4690	îzār	ایزٰارْ	Ar.	*	Kuvvetli eylemek, takviye etmek, bir yeri penâh edinmek.			
4691	îzāʿ	ایزٰاعْ	Ar.	•	Kandırmak, ilham eylemek ve tevzi etmek, dağıtmak.			
4692	eyzid	اَیْزِدْ	Far.	•	Allahutaala, Hüdâ-yı Müte'âl hazretleri.			
4693	eys	اَیْسْ	Ar.	•	Kahır ve zulüm ve zarar ve nevmîd olmak ve ümitsizlik.			
4694	îsāʾ	ایسٰآءٔ	Ar.	•	Teselli verip sabra irşat etmek.			
4695	îsāḫ	ایسٰاخْ	Ar.	•	Kirletmek, kir ve pas ve vesah içinde bırakmak.			
4696	îsār	ایسٰارْ	Ar.	•	Zengin, gani ve mâl-dâr olmak.			
4697	îsāʿ	ایسٰاعْ	Ar.	•	Zengin olmak ve zengin etmek ve vâsi ve geniş kılmak.			
4698	îsāḳ	ایسٰاقْ	Ar.	•	Darıltmak, müteessif kılmak ve teessüf ettirmek.			
4699	îsāf	ایسٰافْ	Ar.	*	Hışım ve gazap etmek.			
4700	îstād	ایسْتٰادْ	Far.	•	Durucu ve kaim ve ayakta olan.			
4701	eyser	اَیْسَرْ	Ar.	•	Ziyade kolay ve yesîr ve âsân olan ve sol taraf.			
4702	îşāʾ	ایشٰآءٔ	Ar.	*	Mana istihraç etmek ve bir şeyi yavaş yavaş çekip çıkarmak.			
4703	îşāʿ	ایشٰاعْ	Ar.	•	Çiçeklenmek, çiçek açmak.			
4704	îṣāʾ	ایصٰآءٔ	Ar.	∴	Bir şeyin işlenmesini deruhte ettirmek ve vasi nasbetmek ve vasiyet ve sipariş etmek.			
4705	îṣād	ایصٰادْ	Ar.	•	Yapmak ve bağlamak ve kapamak ve setretmek.			
4706	îṣāl	ایصٰالْ	Ar.	•	Eriştirmek, bitiştirmek ve ulaştırmak.			
4707	eyż	اَیْضْ	Ar.	*	İşlenmiş şeyi tekrar işlemek ve rücu ve avdet etmek.			
4708	eyżan	اَیْضاً	Ar.	•	Ve dahi, ve yine, ve keza, ve kezalik, gerideki gibi.			
4709	îżāḥ	ایضٰاحْ	Ar.	•	Rûşen ve ayan kılmak, açmak, parlatmak.			
4710	îżāʿ	ایضٰاعْ	Ar.	∴	Ticarette ziyana uğramak ve kibrini terk ettirmek ve koşmak ve koşturmak ve tesri etmek.			

4711	ʾiżāʾ	ايضآء	Ar.	*	Rûşen etmek, aydınlandırmak, ziyadar etmek.			
4712	ʾiṭāʾ	ايطآء	Ar.	*	Mağlup etmek ve bastırmak ve aldatmak.			
4713	ʾiṭān	ايطانْ	Ar.	•	Yurt ve vatan ittihaz etmek ve ettirmek.			
4714	ʾiʿāʾ	ايعآء	Ar.	*	Bir nesneyi bir kap içine koyup saklamak.			
4715	ʾiʿāb	ايعابْ	Ar.	*	Kökünden koparmak.			
4716	ʾiʿād	ايعادْ	Ar.	*	Korkutmak, tahvîf etmek ve vadetmek.			
4717	ʾiʿāz	ايعازْ	Ar.	*	İşaret eylemek.			
4718	ayġır	آيْغير	Ar.	•	At, beygir olmamış yani erkekliği üzerinde olan.			
4719	ʾifāʾ	ايفآء	Ar.	•	Vaat ve ahdini yerine getirmek ve borcunu ve vazifesini eda ve icra etmek.			
4720	ʾifād	ايفادْ	Ar.	•	Bir adamı bir yere elçiliğe göndermek.			
4721	ʾifār	ايفارْ	Ar.	•	Tevfîr ve teksir etmek, çoğaltmak.			
4722	ʾifāż	ايفاضْ	Ar.	*	Tesri etmek, sürat vermek, koşturmak.			
4723	ʾiḳād	ايقادْ	Ar.	•	Ateşlemek, yakmak.			
4724	ʾiḳār	ايقارْ	Ar.	*	Ağır yük yükletmek.			
4725	ʾiḳāẓ	ايقاظْ	Ar.	•	Uyandırmak, bidar kılmak.			
4726	ʾiḳāʿ	ايقاعْ	Ar.	•	Vukua getirmek, vaki kılmak, vuku buldurmak.			
4727	ʾiḳāf	ايقافْ	Ar.	•	Durdurmak ve alıkomak ve malını vakfeylemek ve sakit olmak ve işten çekilip vazgelmek.			
4728	ʾiḳām	ايقامْ	Ar.	*	Kahır ve tezlîl ve hâk-sâr eylemek, kadrini tenzil etmek.			
4729	ʾiḳān	ايقانْ	Ar.	∴	Yakin hasıl eylemek, tahkik üzere şüphesiz bilmek ve inanmak ve gümânsız olmak.			
4730	ʾiḳāh	ايقاهْ	Ar.	*	İtaat ve inkıyat etmek.			
4731	ʾikāʾ	ايكآء	Ar.	•	Dayanmak, ittikâ etmek ve dayanacak şey vermek ve imsak ve buhl eylemek.			
4732	ʾikāb	ايكابْ	Ar.	*	Kervanla beraber gitmek ve darıltmak, iğzâb etmek.			
4733	ʾikāḥ	ايكاحْ	Ar.	*	Yorulup kalmak ve feragat etmek ve atiyyeyi kateylemek.			
4734	ʾikād	ايكادْ	Ar.	•	Tekit etmek ve muhkem ve üstüvâr kılmak.			
4735	ʾikār	ايكارْ	Ar.	*	Doldurmak, imla eylemek.			
4736	ʾikāʿ	ايكاغْ	Ar.	*	Metîn ve muhkem olmak ve bir emir, şedit olmak.			
4737	ʾikāl	ايكالْ	Ar.	*	Yedirmek ve kovculuk etmek ve Hüda'ya teslîm-i umûr ile inkıyat ve itimat ve itaat etmek.			
4738	eyke	أيكهْ	Ar.	*	Ormanlık, meşelik.			
4739	ʾilāʾ	ايلآء	Ar.	∴	Vali ve mutasarrıf ve veli ve vasi nasbetmek ve vermek ve yakin kılmak ve yemin etmek ve örf-i şer'de mâni'-i cimâ' olan yemine ıtlak olunur.			
4740	ʾilāc	ايلاجْ	Ar.	•	İthal etmek, sokmak ve vülûc ettirmek ve dercetmek.			

4741	ʾilād	ايلادْ	Ar.	•	Doğurtmak, vilâdet ve tevellüt ettirmek.			
4742	ʾilās	ايلاسْ	Ar.	*	Sözü tariz ve kinaye tarikiyle söylemek.			
4743	ʾilāᶜ	ايلاعْ	Ar.	•	İğrâ ve tergîb ve teşvik eylemek ve haris etmek.			
4744	ʾilāf	ايلافْ	Ar.	∴	Alıştırmak, ülfet ve ünsiyet ettirmek ve bir adedi bine iblağ eylemek.			
4745	ʾilām	ايلامْ	Ar.	∴	Acıtmak ve mükedder ve zahmet vermek ve mükedder ve derd-nâk ve rencide etmek ve velîme düğünü yapmak.			
4746	ʾilāh	ايلاهْ	Ar.	*	Vâlih ve hayran kılmak.			
4747	ʾilẖān	ايلْخانْ	Far.	•	Pâdişâh-ı Moğol ve askere ferman verici olan sultan.			
4748	ʾilẖānī	ايلْخانى	Far.	•	Padişahlık ve padişaha mensup ve müteallik olan.			
4749	eylūl	اَيْلُولْ	Ar.	•	Şühûr-ı rûmiyyeden birinci güz ayının yani marttan bed’ ile yedinci ayın ismidir ki işbu ayda şems burc-ı mîzâna tahavvül edip gece ve gündüz müsavi olur.			
4750	eym	اَيِمْ	Ar.	*	Bakir ve seyyib mutlaka kocasız kadın ve kız.			
4751	ʾimāʾ	ايماَءْ	Ar.	•	İşaret etmek ve işaretle anlatmak.			
4752	ʾimār	ايمارْ	Ar.	*	Buyurmak ve çoğaltmak.			
4753	eymān	اَيْمانْ	Ar.	•	Zevcesi vefat eylemiş adam ve yeminler, antlar, kısımlar ve sağ eller ve sağ taraflar.			
4754	ʾimān	ايمانْ	Ar.	•	İnanmak ve sevk ve itimat etmek ve emân üzere kılmak ve peygamber-i zî-şânın şer’îat-ı mutahharasını kabul eylemek ve huzû’ ve meskenet izhar eylemek.			
4755	eymen	اَيْمَنْ	Ar.	∴	Ziyade meymenetli ve ziyade yemin sahibi olan ve mübarek şey ve sağ taraf, Ar. • İmamlar, cemaat başları.			
4756	eyn	اَيْنَ	Ar.	*	İstifhamı mutazammın zarf-ı mekân olup nereye, nereye gidiyorsun manasındadır.			
4757	ʾin	اينْ	Far.	•	Bu, şu, hazır ve yakında olan manasına zamîr-i işârettir.			
4758	ʾināʾ	ايناَءْ	Ar.	*	Hapsetmek ve geciktirip tehir eylemek.			
4759	ʾinās	ايناسْ	Ar.	∴	Alıştırmak ve vahşiliğini izale eylemek ve ram ve enîs eylemek ve bilmek ve görmek ve hisseylemek ve işletmek.			
4760	ʾināᶜ	ايناعْ	Ar.	*	Meyve kemale erip devşirme vakti gelmek.			
4761	ʾināf	اينافْ	Ar.	*	Tesri ve tacil eylemek ve bir adamı bir nesneden hamiyetle istinkâfa gayret vermek.			
4762	ʾināḳ	ايناقْ	Ar.	*	Hoş gelmek ve hoşa gitmek.			
4763	ʾinān	ايناَنْ	Ar.	*	İn zamîr-i işâretinin cemi olup bunlar, berikiler, hazır ve yakında olanlar demektir.	cem		
4764	ʾincā	اينْجا	Far.	•	Burada, bu yerde demektir.			
4765	āyende	آيَنْدَه	Far.	•	Gelen ve gelmekte olan ve atide olan.			
4766	ʾivāʾ	ايواَءْ	Ar.	•	İskân etmek ve bir yere yerleştirmek ve yurda kondurup ârâm ettirmek.			
4767	ʾivān	ايْوانْ	Ar.	•	Büyük sofa, salon ve yüksek bina ve padişah dîvân-hânesi ve köşk ve kasır.			
4768	eyūm	اَيُومْ	Ar.	*	Kocasız kadın.			
4769	ʾihāʾ	ايهاَءْ	Ar.	*	Zayıflamak ve yırtık ve hark.			

4770	ihāb	اِيهٰابْ	Ar.	∴	Bir şeyin levazımını tehiyye ile amade etmek ve bir şeyin tarîk-i ahzı, suhulet bulmak ve bahş ve ita ve hibe etmek.			
4771	ihāc	اِيهٰاجْ	Ar.	*	Ateş yakmak ve tehyiç eylemek ve alevlendirmek.			
4772	ihāṭ	اِيهٰاطْ	Ar.	*	Bir kimseyi vurarak veya sair bir arıza sebebiyle süst ve zayıf ve bî-mecâl eylemek ve bir kimseyi vartaya uğratmak ve kalkmaya bî-mecâl eylemek ve katletmek.			
4773	ihāf	اِيهٰافْ	Ar.	*	Yukarı doğru su'ûd ederek yükselmek.			
4774	ihāl	اِيهٰالْ	Ar.	*	Bir şeyi bir kimseye layık ve müstahak görmek.			
4775	ihām	اِيهٰامْ	Ar.	∴	Şüphe ve gümâna düşürmek ve birine töhmet ilkâ etmek ve eksik hesap eylemek ve birkaç manaya gelen bir kelimeyi istimal ederek birini vehim ve şüpheye komak.			
4776	ihān	اِيهٰانْ	Ar.	•	Süst ve zayıf kılmak ve tahkir etmek.			
4777	āyīn	آيِينْ	Far.	•	Âdet, örf ve kanun.			
4778	āyīne	آيِينَه	Far.	•	Vecih ve şeklini görmek ve ziyayı aksettirmek için kullanılan alet.			
4779	āyīne-dār	آيِينَه دَارْ	Far.	•	Aynacı ve ayna tutan hizmetkâr.			
4780	āyīne-dān	آيِينَه دَانْ	Far.	*	Ayna koyacak zarf.			
4781		ب	Ar.	•	İşbu bâ-yı muvahhide, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede harf-i sânî olup tarih ve hesaba dair kütüb ve resâ'ilde iki adedine delalet eder ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihinde şehr-i recebe alamettir.			
4782	be	بَ	Far.	•	"ile" ve "de" ve "be" manalarında müstamel edât-ı Fârisîdir.			
4783	bi	بِ	Ar.	∴	Harf-i cer olup ma'nâ-yı müte'addidesi olduğu gibi ma'nâ-yı sâbıka dahi gelir.			
4784	bā	با	Far.	•	İle ve zû ve sahip manasında.			
4785	bāb	بابْ	Ar.	•	Kapı, der ve hane, dar, konak, beyit ve küttâb, fasıl ve emir ve mâdde-i mahsûsa.			
4786	baba	بابَا		•	Ata, peder, vâlid.			
4787	bābāyāne	بابَايَانَه		•	Babaya layık yani pek süslü olmayıp orta derece kıyaklı olan.			
4788	Bābek	بابَكْ	Ar.	*	Meşhur sâhib-i hurûc olup Mu'tasım zamanında katlolunmuştur.			
4789	Bābil	بابِلْ	Ar.	*	Irak'ta vaki bir beldenin ismidir.			
4790	bābil-ḫāne	بابِلْخَانَه	Far.	•	Orospu ve fahişe kâr-hânesi.			
4791	bā-pāye	باپَايَه	Far.	•	Paye ile, rütbe ile, rütbesiyle manasında terkîb-i Fârisîdir.			
4792	bābūnc	بابُونجْ	Ar.	*	Papatya denilen nebatın beyaz çiçeği ki görülmesi için akhuvân kelimesine müracaat oluna.			
4793	bāt	باتْ	Ar.	*	Kati demek olup bât pazarı dahi bu manada olarak kati surette olan ahzüitanın pazarı demektir, bit pazarı tabiri galattır.			
4794	bāc	باجْ	Far.	•	Yoldan geçenden alınan vergi.			
4795	bāc-dār	باجْدَارْ	Far.	•	Baç vergisini ahz u tahsîl edici memur.			
4796	bāc-güẕār	باجْگُذَارْ	Far.	•	Baç vergisini veren.			
4797	bāc-gīr	باجْگِيرْ	Far.	•	Baç vergisinin tahsiline memur.			
4798	bāṣiḳ	باثِقْ	Ar.	*	Ağzına kadar dolup taşan.			

4799	bāḥa	باحَه	Ar.	•	Suyun pek geniş ve engin ve derin yeri ve hane havalisi ve meydanı.			
4800	bācūr	باجُورْ	Ar.	•	Yaz günlerinden en şedit, hararetli günler ki temmuz ayında tesadüf olunduğu gibi onlara da eyyâm-ı bâhûr denilir.			
4801	bāḫte	باخْتَه	Far.	•	Oynamış ve oynanmış olan.			
4802	bāḫired	باخِرِدْ	Far.	•	Akıl ve hıred ve zekâ sahibi manasında terkîb-i Fârisîdir.			
4803	bāḫuṣūṣ	باخُصُوصْ	Ar. - Far.	•	Hususuyla, husûsân, illâ, en ziyade, alelhusus, buna mahsus olarak, manasında terkiptir.			
4804	bād	بادْ	Far.	•	Olsun, ola manasına ve yel, rüzgâr, rîh-ı nefes, soluk.			
4805	bādā	بادا	Far.	•	Olsun, ola manasına.			
4806	bādām	بادامْ	Far.	•	Badem denilen meyvedir.			
4807	bād-āver	بادْ آوَرْ	Far.	•	Çalışmaksızın, baht işi olarak tasarrufa dâhil olan mal ve bilâ-ivaz temellük olunan şey.			
4808	bād-āver	بادْ آوَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4809	bād-āverde	بادْ آوَرْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4810	bād-bān	بادْ بانْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile şirâ' denilen gemi yelkenine ıtlak olunur ki gemi bu vasıta ile rüzgâr kuvvetinden bilistifade serian mahall-i maksûda erişir.			+
4811	bād-bān-güşā	بادْ بانْ كُشا	Far.	•	Yelken açıcı ve yelkeni açılmış olan.			
4812	bād-bedest	بادْ بَدَسبْ	Far.	•	Sıfır elde müflis ve bî-mâye olan manasında bir terkîb-i Fârisîdir.			
4813	bād-pā	بادْ پا	Far.	•	Ayakları rüzgâr gibi çabuk olan ve çabuk koşan.			
4814	bād-peymā	بادْ پَيْما	Far.	•	Rüzgâr ölçücü ki çabuk koşuculuktan kinaye olarak müstamel terkîb-i vasfîdir.			
4815	bād-ḫāye	بادْ خايَه	Far.	•	Kasık yarığı, fıtık illeti.			
4816	bādir	بادِرْ	Ar.	∴	Ansızın zahir ve hâdis ve bariz olan ve on dört gecelik ay.			
4817	bādire	بادِرَه	Ar.	•	Gazapla vaki olan hata ve zelle ve kabahat ve cünha ve bi'l-bedâhe ve bilâ-teklîf söylenen kelam.			
4818	bād-reftār	بادْ رَفْتارْ	Far.	•	Koşması rüzgâr gibi olan ve çabuk koşan.			
4819	bād-zehr	بادْ زَهرْ	Far.	•	Zehrin tesirini meneden ve panzehir denilen şey.			
4820	bād-süvār	بادْ سُوارْ	Far.	•	Rüzgâra râkib olmuş demek ki çabuk gidicilikten kinayedir.			
4821	bād-seyr	بادْ سَيرْ	Ar. - Far.	•	Rüzgâr gibi gidici ve çabuk koşucu olan.			
4822	bād-ʿİnān	بادْ عِنانْ	Ar. - Far.	•	Dizgini rüzgârdan olan demek ki çabuk koşuculuktan kinayedir.			
4823	bād-gerd	بادْ گَردْ	Far.	•	Kasırga denilen şedit rüzgâr ki döne döne denizdeki gemileri ve karada bulunan büyük küçük bilcümle rastgeldiği şeyleri havaya kaldırır.			
4824	bād-ser	بادْ سَرْ	Far.	*	Hodbin ve mütekebbir ve kendiyi beğenici olan.			
4825	bād-zen	بادْ زَنْ	Far.	*	Şekilde görüldüğü veçhile yelpaze denilen şeye denilir ki bununla sıcak havalarda serinlemek için havayı dalgalayarak rüzgâr hasıl ederler.			+
4826	bādeng	بادَنگ	Far.	*	Turunç denilen meyveye denilir.			
4827	bāẕincān	بادِنْجانْ	Ar.	•	Patlıcan denilen maruf sebze.			

4828	bād-nümā	بادنُما	Far.	•	Rüzgârın kangı cihetten estiğini gösteren alet.			
4829	bāde	بادَه	Far.	•	Şarap, hamr, mey.			
4830	bādihevā	بادِهَوا	Far.	•	Parasız ve pulsuz ve say ve zahmetsiz ele geçen bilâ-bedel nail olunan.			
4831	bādī	بادی	Ar.	•	Zahir ve aşikâr olan ve hallâk, hâlık, yaratıcı ve sebep ve illet, mucip ve vesile.			
4832	bādye	بادْيَه		•	Bir nev büyük su kabı.			
4833	bādiye	بادِيَه	Ar.	•	Sahra, kır, ova.			
4834	bādiye-peymā	بادِيَه پَيمَا	Ar. - Far.	•	Yolcu, reh-revân.			
4835	bāẕil	باذِلْ	Ar.	•	Bezl edici ve lütuf ve ihsan edici.			
4836	bārr	بارْ	Ar.	*	İyilik ve ihsan edici.			
4837	bār	بارْ	Far.	•	Yük, hamule, ağırlık ve meyve ve yemiş mahsulatı ve sebeb-i masârif ve ızdırap olan nesne ve defa ve kere ve yağdırıcı, dökücü ve kale, sur, duvar.			
4838	be’ār	بَأْرْ	Ar.	*	Kuyucu, kuyu yapan.			
4839	bārāc	بارَاجْ	Far.	*	Ebe kadın, kâbile.			
4840	bār-āġuş	بارْاغُشْ	Far.	*	Kucağa sığar olan ve kucakta götürülmesi mümkün olan şey.			
4841	bārān	بارَانْ	Far.	•	Yağmur, matar, rahmet.			
4842	bārānī	بارَانی	Far.	•	Yağmurluk ki üstten giyilir geniş bir libastır ve derununda lastik olmak münasebetiyle yağmur derununa nüfuz edemez.			
4843	bārān-girīz	بارَانْ گِريزْ	Far.	*	Dam ve duvar kenarında yapılan saçak ki yağmurdan kaçan onun altına saklanır.			
4844	bārān-şitāb	بارَانْ شِتَابْ	Far.	*	Sağanaklı yağmur ve şiddet ve vefret ile yağan yağmur.			
4845	bār-āver	بارْ آوَرْ	Far.	•	Mahsul verir ve müsmir olan ve meyveli olan.			
4846	bārec	بارَجْ	Far.	*	İt üzümü denilen nebat ki şeklinin görülmesi için inebü’s-sa’leb kelimesine müracaat oluna.			
4847	bār-ḫāne	بارْ خانَه	Far.	•	Yolcunun yük ve eskâli.			
4848	bārid	بارِدْ	Ar.	•	Soğuk ve bürudetli olan.			
4849	bār-dār	بارْ دارْ	Far.	•	Hamile ve gebe olan ve müsmir ve yemiş verici ve yemişi hâlâ üzerinde olan.			
4850	bār-dān	بارْدَانْ	Far.	*	Sürahi, kadeh, çuval ve hurç ve heybe gibi içine eşya vesaire konulacak zurûf.			
4851	bāriz	بارِزْ	Ar.	*	Zahir ve aşikâr ve nümâyân olan.			
4852	bāriʿ	بارِعْ	Ar.	•	Evsâf-ı hamîde sahibi olmak hasebiyle akranına faik ve ser-bülend olan.			
4853	bāriḳa	بارِقَه	Ar.	•	Şimşek ve şimşekli bulut ve kılıç gibi parlak olan nesne.			
4854	bāriḳa-nümā	بارِقَه نُما	Ar. - Far.	•	Parlak ve ziyalı ve tâbende olan.			
4855	bārekellāh	بارَكَ اللّٰه	Ar.	•	Allahutaala mübarek eylesin manasında duadır.			
4856	bār-keş	بارْكَشْ	Far.	•	Yük çekici, yük kaldırıcı olan, hamal.			
4857	bār-gāh	بارْگاهْ	Far.	•	İzin ve ruhsat mahalli ve padişah dîvân-hânesi.			

4858	bārgı̈r	بارگیر	Far.	•	Yük hayvanı ve hayası çıkarılmış olan at.			
4859	bārū	بارُو	Far.	•	Kale duvarı, hisar burcu ve sur ve duvar.			
4860	bār-ver	بارْوَرْ	Far.	•	Yemiş verici, müsmir olan ve yemişi hâlâ üzerinde olan ve gebe ve hamile olan.			
4861	bāre	بارَه	Far.	∴	Kere, merre ve kale hisarı ve hak, şan ve haris ve zülüf ve gîsû ve nöbet ve silah ve raht.			
4862	bārı̈	بارى	Far.	•	Bir kere, bir öğün bir defa ve keşke ve hiç olmazsa.			
4863	bārı̈	بارئ	Ar.	•	Hallâk-ı cihân ve halk edici ve yaratıcı ve hâlık-ı mahlûkât olan Allahutaala hazretleri.			
4864	bārı̈k	باريك	Far.	•	İnce, rakik, dakik olan.			
4865	bāz	باز	Far.	•	Açık, açılmış olan ve oynayıcı ve oynatıcı olan ve geri ve arka tarafa doğru olan ve şahin denilen kuş.			
4866	bāzār	بازار	Far.	•	Meta ve zahire satanların mahall-i ictimâ'ı ve Türkçede haftanın birinci günü, yevm-i ehad, yekşenbe.			
4867	bāz-pürs	بازْپُرْسْ	Far.	•	Teftiş ve tefahhus ve tecessüs ve sual edici.			
4868	bāz-pes	بازْپَسْ	Far.	•	Geri, arka tarafı ve arka tarafına doğru.			
4869	bāz-ḫāst	بازْخاسْت	Far.	•	Kıyamet, baas ve öldükten sonra yine dirilmek.			
4870	bāz-ḫāst	بازْخواسْت	Far.	•	Cevap, pâsuh.			
4871	bāz-ḫı̈z	بازْخيزْ	Far.	•	Kıyamet, baas ve öldükten sonra yine dirilmek.			
4872	bāz-dār	بازْدارْ	Far.	*	Ekinci ve ekin ekici, zerrâ' ve harrâs.			
4873	bāz-dāşt	بازْداشْت	Far.	*	Geri tutmak ve meneylemek ve himaye etmek ve saklamak.			
4874	bāzirgān	بازِرْگانْ	Far.	•	Tacir ve alışveriş ile meşgul olan adam.			
4875	bāz-reng	بازْرَنگْ	Far.	•	Çocukların esnâ-yı ta'amda önlerine bağlanılan bez ki göğüslük veya önlük denilir.			
4876	bāzistān	بازِسْتانْ	Far.	*	Bâc-dâr, baç ve öşür alıcı mültezim ve mahsul.			
4877	bāz-güzār	بازگُذارْ	Far.	*	Münasip ve muvafık olan.			
4878	bāz-gūn	بازگُونْ	Far.	•	Makûs ve maklûb olan ve dönmüş ve başı aşağı ve ters olan.			
4879	bāz-gūne	بازگُونَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4880	bāzile	بازِلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ucu sivri ve ucu hariçte olmak üzere bir boru derununa geçirilmiş ve saplı bir milden ibaret bir aletin ismidir işbu aletle sadır veya batında veya bedenin mahâll-i sâ'iresinde teraküm etmiş olan gâzât veya mâyi'ât mahfazaları delinerek harice çıkarılır.		Tıp	+
4881	bāz-mānde	بازْمانْدَه	Far.	•	Geri ve baki kalmış olan.			
4882	bāzende	بازَنْدَه	Far.	•	Oyuncu, oyun oynayıcı olan.			
4883	bāzū	بازُو	Far.	•	Kolun omuz ile dirsek arasındaki mahalli.			
4884	bāzū-bend	بازُو بَنْد	Far.	•	Pazuya vazolunan halka ki pazu ziynetidir ve kola bağlanan ta'vîz muskası.			
4885	bāzū-dirāz	بازُو دِرازْ	Far.	•	Kolu uzun yani kahraman olan.			

4886	bāzī	بازِی	Far.	•	Oyun, eğlence, lehv ü la’b.			
4887	bāzīçe	بازِیچَه	Far.	•	Oyuncak, mel’abe.			
4888	bāzī-gede	بازِیکَده	Far.	•	Oyun ve eğlence mahalli.			
4889	bās	باسْ	Far.	•	Korku, bîm ve kadim.			
4890	beʾs	بَأْس	Ar.	•	Zarar ve ziyan ve kuvvet ve şiddet, zor, fena, bed.			
4891	bāsire	باسِرَه	Far.	•	Ekinlik, kişt-zâr.			
4892	bi-isrihi	بِاِسْرِهِ	Ar.	•	Ve kıs alâ hazâ ve kezâ ilâ-âhirihi, bi-ecma'ehu manasında terkîb-i Arabîdir.			
4893	bi-isrihā	بِاِسْرِهٰا	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
4894	bi-isrihim	بِاِسْرِهِمْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
4895	bāsiṭ	باسِطْ	Ar.	∴	Mücerret olup mürekkep ve mü’ellef olmayan ve basit olan ve yayıcı ve bast edici olan ve ıs. tıbbiyyeden olup fiilini icra zımnında vaz’iyyet-i asliyyesinden ayrılan kıt’a-i bedeniyyeyi vaz’iyyet-i asliyyesine yakın fakat biraz yaygın hâle vazeden adale yani kıt’a-i lahm ve esmayıhüsnadan biri olup dilediğinin rızkını tevsi edici demektir.			
4896	bāsīḳ	باسِقْ	Ar.	*	Sarı hurma denilen meyve.			
4897	bāsil	باسِلْ	Ar.	*	Şeci, bahadır ve çirkin yüzlü ve helak edici.			
4898	bāsūr	باسُورْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalın bağırsakların iltihabı eseri olarak verâdan necasetin ve bazen kan veya balgam gibi bir maddenin buruntu ile ve memerrini yakarak çıkması hâline ıtlak olunur.		Tıp	
4899	bāsim	باسِمْ	Ar.	*	Ekseriya güler yüzlü olan.			
4900	bāş	باشْ	Far.	•	Olsun, ola manasına emirdir.	Fiil çekimi		
4901	bāşed	باشَدْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
4902	bāşiḳ	باشِقْ	Ar.	*	Atmaca denilen bir nev yırtıcı kuş.			
4903	bāşūre	باشُورَه	Ar.	*	Yeni yetişmiş, turfanda olan nesne.			
4904	bāşe	باشَه	Far.	•	Atmaca denilen bir nev yırtıcı kuş.			
4905	bāṣir	باصِرْ	Ar.	∴	Dikkat sahibi ve görücü ve gözü kuvvetli hissedici olan.			
4906	bāṣira	باصِرَه	Ar.	∴	Görücülük kuvveti ve göz, çeşm, ayn.			
4907	bāżiʿa	باضِعَه	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup yalnız derinin katolunmasından ibaret olan baş yarığına denilir.		Fıkıh	
4908	bāṭil	باطِلْ	Ar.	∴	Zatında hakikat ve sebat ve hak olmayan şey ve şeytan .			
4909	bāṭin	باطِنْ	Ar.	∴	İç tarafta olan, zahirde olmayan ve bir şeyin içi ve iç yüzü ve insanın ruhu ve gizli şey.			
4910	bāṭinī	باطِنِی	Ar.	•	Bâtına mensup ve müteallik olan.			
4911	bāṭiye	باطِیَه	Ar.	*	Bâdiye denilen büyük kap.			
4912	bāʿ	باعْ	Ar.	∴	Kulaç denilen uzunluk ve şeref ve şan ve kerem.			
4913	bāʿīş	باعِثْ	Ar.	•	Sebep ve illet ve mucip ve yeniden diriltici ve halk edici olan.			

4914	bāʿîd	باعِدْ	Ar.	•	Irak, uzak olan.			
4915	bāġ	باغْ	Far.	•	Büyük bahçe ki üzüm asmalarını havidir, üzümlük.			
4916	bāġ-bān	باغْبانْ	Far.	•	Bağ bahçe tımarıyla vakit geçiren ve meşgul adam.			
4917	bāġibānî	باغِبانى	Far.	•	Bahçıvanlık meşguliyeti.			
4918	bāġçevān	باغْچَوانْ	Far.	•	Bağ ve bahçe ve bostan tımarıyla meşgul ve memur olan kimse.			
4919	bāġçe	باغچَه	Far.	•	Çiçeğe ve ziynet makamında dikilmiş bazı meyve ağaçlarına mahsus mahal.			
4920	bāġistān	باغِسْتانْ	Far.	•	Bağlık ve bahçelik mahal ve bağların çok olduğu yer.			
4921	bāġiż	باغِضْ	Ar.	*	Buğzedici, düşmanlık ve tazyik edici.			
4922	bāġvān	باغْوانْ	Far.	•	Bahçıvan, bağ ve bahçe tımarıyla meşgul olan.			
4923	bāġūt	باغُوتْ	Ar.	*	Nasârî taifesinin bayramı.			
4924	bāġa	باغَه	Ar.	*	Balık pulu ve emsali.			
4925	bāġî	باغى	Ar.	•	Haktan ayrılıp serkeşlik eden ve zulüm ve gadreden ve itaattan ayrılıp isyan eden ve imâm-ı âdile muhalif olan.			
4926	bāf	بافْ	Far.	•	Dokuyucu, nescedici olan.			
4927	bāft	بافتْ	Far.	•	Kumaş dokumak ve dokunulmuş, mensûc olan.			
4928	bāfte	بافْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4929	bāḳa	باقَه	Ar.	*	Tere ve sebzevat demeti.			
4930	Bāḳir	باقِرْ	Ar.	*	İmam Muhammed bin Ali bin Hüseyin ibnül Murtaza rıdvanullâhi teâlâ aleyhim ecma'în hazretlerinin lakab-ı şerîfleridir.			
4931	bāḳiʿ	باقِعْ	Ar.	*	Geniş ve vâsi olan.			
4932	bāḳiʿa	باقِعَه	Ar.	*	Dert ve bela, dâhiye.			
4933	bāḳil	باقِلْ	Ar.	*	Sakalı henüz belirmiş kişi.			
4934	bāḳūre	باقُورَه	Ar.	*	Sığır sürüsü.			
4935	bāḳî	باقى	Ar.	•	Evvelki hâleti üzere mümted ve müstemir olan, zail ve fani ve kaybolmayan berdevam olan.			
4936	bāḳiye	باقِيَه	Ar.	*	A'mâl-i sâliha ve beş vakit namaz.			
4937	bāk	باكْ	Far.	•	Korku, havf, dehşet.			
4938	bākire	باكِرَه	Ar.	•	Kızoğlankız.			
4939	bākūre	باكُورَه	Ar.	•	Meyve ve turfanda yetişen nesne.			
4940	bā-kemāl	باكَمالْ	Ar. - Far.	•	Kemal üzere olan ve kâmil olan.			
4941	bākî	باكِى	Ar.	•	Ağlayıcı, eşk-bâr olan, giryân olan.			
4942	bāl	بالْ	Ar.	∴	Yürek, kalp, fevâ'id ve hatır ve hâl ve şan ve büyük balık ve ihtimam etmek.			
4943	bāl	بالْ	Far.	•	Kanat, cenah, kuş kanadı.			

4944	bālā	بالا	Far.	•	Yukarı ve yüksek olan ve boy ve kamet.			
4945	bālā-pervāz	بالا پرواز	Far.	•	Yüksek uçucu, âlî-tayyâr olan.			
4946	bālā-ter	بالاتر	Far.	•	Ziyade yukarı ve yüksek ve âlî-câh olan.			
4947	biʾl-ittifāḳ	بالاتّفاق	Ar.	•	İttifak ile, ittifak üzere manasında terkiptir.			
4948	bālā-pūş	بالا پوش	Far.	*	Üste giyilen esvap, ferace ve biniş ve pardesü gibi.			
4949	bālā-ḫāne	بالا خانه	Far.	•	Hanenin üst katı ve ziyade şerefli mahalli.			
4950	bālā-dest	بالا دست	Far.	•	Galip ve faik ve yukarısında ve üstte olan.			
4951	bālā-destī	بالا دستی	Far.	•	Tefevvuk ve tagallüp ve üstte olmak.			
4952	bālā-ger	بالا گز	Far.	*	Hanelere vazolunan büyük destek, direk.			
4953	bālā-nişīn	بالا نشین	Far.	•	Yüksekte oturan ve âlî-makâm olan.			
4954	bālā-ver	بالا ور	Far.	*	Su dolu bardak.			
4955	bālā-himmet	بالا همّت	Ar. - Far.	•	Âlî-himmet ve ulüvv-i himmet sahibi olan.			
4956	biʾl-bedāhe	بالبداهه	Ar.	•	Yekten, birdenbire, bilâ-mülâhaza manasında terkiptir.			
4957	biʾt-temām	بالتّمام	Ar.	•	Eksik ve noksan olmayarak manasında terkiptir.			
4958	biʾl-cümle	بالجُمله	Ar.	•	Mecmû'an, bi't-tamâm, bilaistisna manasında terkiptir.			
4959	biʾl-ḫayr	بالخَيْر	Ar.	•	Hayır ve felah ile manasında terkiptir.			
4960	biʾd-defʿāt	بالدَّفْعات	Ar.	•	Çok defa, çok kere manasında terkiptir.			
4961	biʾẕ-ẕāt	بالذّات	Ar.	•	Başkası olmayıp ancak kendi başına kendisi manasında terkiptir.			
4962	bāliş	بالش	Far.	•	Yastık ve bâlîn koltuk yastığı manasınadır.			
4963	biʾż-żarūr	بالضَّرُورْ	Ar.	•	Naçar ve çaresiz olarak manasında terkiptir.			
4964	biʾż-żarūre	بالضَّرُورَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4965	bāliġ	بالغ	Ar.	•	Yetişici, erişici ve erişmiş ve tam ve kâmil olan ve hadd-i bülûğa yani akıl tamlığına ve derece-i kemâle varmış olan.			
4966	biʾl-fiʿil	بالفِعل	Ar.	•	Hakikatte, filvaki ve filhakika ve fiilen ve o yolda harekette bulunarak manasında terkiptir.			
4967	biʾl-külliye	بالكُلّيّه	Ar.	•	Külliyen, bütün bütün, mecmû'an manasında terkiptir.			
4968	billāhi	باللهِ	Ar.	•	Allahutaala'nın hak ve mecd ü şerefi için manasında yemindir.			
4969	biʾl-müşāhede	بالمشاهَده	Ar.	•	Görerek, görüşerek manasında terkiptir.			
4970	biʾl-maʿnā	بالمَعْنى	Ar.	•	Hakikatte ve bâtında ve filhakika manasında terkiptir.			
4971	biʾl-muvācehe	بالمُواجَهه	Ar.	•	Karşı-be-karşı olarak manasında terkiptir.			
4972	bāl-vār	بالوار	Far.	•	Kanatlı ve cenahı olan.			
4973	bāl-dār	بالدار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

4974	bālī̓	بالِی	Ar.	•	Eski, köhne ve müsin ihtiyar ve sâlhorde olan.			
4975	bālī̓n	بالِینْ	Far.	•	Döşeğe mahsus yastık.			
4976	bālī̓n-perest	بالِینْ پَرَسْت	Far.	•	Yastığa tapan ki tembellikten kinayedir.			
4977	bām	بامْ	Far.	•	Kubbe, kemer, dam, sakaf, tavan ve sabah vakti.			
4978	bām-gāh	بامْگَاهْ	Far.	•	Sabah vakti.			
4979	bāng	بانْك	Far.	•	Ses, seda, avaz, bâng-ı namâz ezan okunması.			
4980	bānū	بانُو	Far.	•	Hatun, büyük kadın, hanım.			
4981	bānī̓	بانِی	Ar.	•	Bina edici, yapıcı, yaptırıcı.			
4982	bā-vücūd-ki	باوُجُودْكِه	Ar. - Far.	•	Mademki, çünkü manasında terkiptir.			
4983	bāver	باوَرْ	Far.	•	Sahih, sadık, gerçek.			
4984	bāh	باهْ	Ar.	•	Cima, mücamaa lezzeti.			
4985	bāhir	باهِرْ	Ar.	•	Galip ve rûşen ve tâbn-âk ve ziyadar ve zahir ve aşikâr ve meşhur olan.			
4986	bāhil	باهِلْ	Ar.	•	Hod-ser, başlı başına olan ve işsiz güçsüz, avare gezer olan.			
4987	bāhem	باهَمْ	Far.	•	Beraber, bir yerde, ma'an manasında terkiptir.			
4988	bāhū	باهُو	Far.	*	Değnek, asa, çomak.			
4989	bāhe	باهَه	Far.	•	Geçit vermez, küçük, derya veya göl ve iri gövdeli ve vücutlu at.			
4990	bāy	بایْ	Far.	•	Bey, mir, emîr.			
4991	bi-eyyi-ḥālin	بایِّ حَالٍ	Ar.	•	Her nasıl olur ise olsun manasında terkiptir.			
4992	bāyed	بایَدْ	Far.	•	Gerek, mukteza, vacip, lazım.			
4993	bāʾir	بائِرْ	Ar.	•	Mütehayyir, müte'accib ve hayran olan ve fâsidü'l-akîde ve hâlik olan.			
4994	bāyeste	بایَسْتَه	Far.	•	Lazım ve vacip ve mukteza olan.			
4995	bāyī̓ż	بایِضْ	Ar.	•	Yumurtlayıcı olan ve tebyîz eden.			
4996	bāyiᶜ	بایِعْ	Ar.	•	Is. fıkhiyyeden olup mal satana, fürûht edene ve satıcıya denilir.		Fıkıh	
4997	bāyiḳa	بایِقَه	Ar.	*	Bela ve şer nesne, dâhiye.			
4998	bāyin	بایِنْ	Ar.	•	Ayrı, münfasıl, başka ve aşikâr ve zahir olan.			
4999	bāyine	بایِنَه	Ar.	*	Vâsi ve derin kuyu.			
5000	biyer	بِیَرْ	Far.	•	Arslana müşabih bir nev yırtıcı hayvan.			
5001	bebrūḥ	بَبْرُوحْ	Ar.	*	Abdüsselam denilen köktür ki insan kadidine benzer ve müsekkin ve uyuşturcu hassası vardır.			
5002	bebġā	بَبْغَا	Ar.	•	Papağan denilen eğri gagalı maruf kuştur.			
5003	bebek	بَبَكْ	Ar.	•	Göz üstünde olan siyah daire ve kucakta gezdirilen çocuk.			

5004	büt	بُتْ	Far.	•	Allahutaala'dan gayrı ibadet olunan şey, sanem, vesen ve güzel adam veyahut karı.			
5005	bett	بَتٌّ	Ar.	•	Kesmek, kesilmek, munkatı’ olmak, katetmek.			
5006	büt-perest	بُتْپَرَسْت	Far.	•	Saneme ibadet eden.			
5007	büt-perestī	بُتْپَرَسْتی	Far.	•	Putperestlik, saneme ibadet edicilik.			
5008	büt-tirāş	بُتْتِرَاشْ	Far.	•	Put oyan, sanem, vesen imal eden.			
5009	büt-ḫāne	بُتْخَانَه	Far.	•	Putperestlik ibadethanesi ve fahişelerin kâr-hânesi yahut meyhane.			
5010	betāt	بَتَاتْ	Ar.	∗	Katilik, bir şeyin kati olması ve mutlakiyet.			
5011	bettāt	بَتَّاتْ	Ar.	∗	Kilim satıcı ve kesici ve şalcı ve şal satıcı.			
5012	bi-taḫṣīṣ	بِتَخْصِيصْ	Ar.	•	Husûsân, alelhusus manasında terkiptir.			
5013	beter	بَتَرْ	Ar.	•	Bedterden galattır, ziyade hayırsız ve bed olan.			
5014	büʾūre	بُئُورَه	Ar.	∗	Çukur ve hufre ve çukur kazmak ve ıs. tıbbiyyeden olup kayh yani irin ve emsali mevâdd-ı maraziyyenin toplandığı mahalle ıtlak olunur.		Tıp	
5015	betr	بَتْرْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvu kesmek ameliyatına denilir ve kesmek, nakıs bırakmak.		Tıp	
5016	betrāʾ	بَتْرَاءْ	Ar.	∴	Hükmü nafiz ve cari olan, hüccet ve kuyruğu kesilmiş ve bir tarafı nakıs olan ve besmele ile tasliye zikrolunmayan hutbeye, hutbe-i betrâ’ ıtlak olunur.			
5017	betʿ	بَتْعْ	Ar.	∗	Boynu uzun olmak ve zahir ve aşikâre olmak.			
5018	betk	بَتْكْ	Ar.	∗	Katetmek ve yapışıp bir nesneyi çekmek.			
5019	bitikci	بِتِكْجِى		•	Yazıcı, kâtip ve beylikçi tabirlerinin aslı.			
5020	büt-gede	بُتْكَدَه	Far.	•	Puthane, putperestlik ibadethanesi.			
5021	betl	بَتْل	Ar.	∗	Kesmek, kesilmiş şey ve temyiz ve tefrik etmek.			
5022	bi-temāmihi	بِتَمَامِهِ	Ar.	•	Tamamıyla, tamamen ve onun tamamı manasında terkiptir.			
5023	betūl	بَتُولْ	Ar.	•	Erkeklerden çekinip onlara asla şehvet ve müracaatı olmayan hatun ve Meryemü’l-azrâ ile Fâtımatü’z-zehrâ radiyallâhu anhumâ hazretlerine mahsus sıfattır.			
5024	betīle	بَتِيلَه	Ar.	∗	Etli aza ve sağrı.			
5025	beṯṯ	بَثّْ	Ar.	∴	Yayıp dağıtmak ve bir haberi faş etmek ve sırrı izhar ve şayi eylemek ve hâl ve şan ve toz ve toprağı savurmak ve gam ve gussa ziyade olmak.			
5026	beṯāʾ	بَثَاءْ	Ar.	∗	Yumuşak yer, mülayim mahal.			
5027	beṯr	بَثْر	Ar.	∗	Çok, kesîr ve vâfir olan.			
5028	biṯr	بِثْر	Ar.	∗	Ufak ufak, bedende çıkan sivilce ve kabarcıklar.			
5029	beṯere	بَثَره	Ar.	∗	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5030	beṯere-i ḫabīṯe	بَثَرَهْ خَبِيثَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup beyne’n-nâs karakabarcık denilen mühlik ve olduğu yeri kangrene düçar ederek tahrip eden maraza denilir.		Tıp	
5031	beṯḳ	بَثْقْ	Ar.	∗	Çayın kenarını yarıp hark yapmak ve ayırmak, şakketmek, yırtmak.			
5032	büṯūr	بُثُورْ	Ar.	∗	Besreler, sivilceler ve kabarcıklar.			

5033	beşîr	بَشِيْرْ	Ar.	•	Vâfir, kesîr, çok olan.			
5034	bec	بَجْ	Ar.	*	Yarmak ve vurmak.			
5035	becāʾ	بَجَآءْ	Ar.	*	Bol ve vâsi ve geniş ve meydanlı olan.			
5036	becā	بَجَا	Far.	•	Yerinde, mahallinde münasip ve tam, kâmil olan ve bedel, mübadele ve trampa manalarında terkiptir.			
5037	becāyiş	بَجَايِشْ	Far.	•	Bedl, mübadele, ivaz ve memurinin mahall-i me'mûriyyetlerini değişmesi ve trampa etmesi manasınadır.			
5038	becidd	بَجِدّْ	Ar. - Far.	•	Cidd ü sa'y ve ihtimam ve cehd ü gayretle manasında terkiptir.			
5039	becele	بَجَلَه	Ar.	*	Küçük ve bodur ağaç.			
5040	baḥîl	بَحِيلْ	Ar.	∴	Yakışıklı adam ve tazim ve tekrîm olunup ziyadesiyle hatırı sayılan adam.			
5041	beçegān	بَچَگَانْ	Far.	•	Beçeler, yavrular, çocuklar.			
5042	peçe	پَچَه	Far.	•	Yavru çocuk.			
5043	baḥ	بَحْ	Ar.	*	Ses kısıklığı ve avaz tutulması.			
5044	beḥḥāş	بَحّاثْ	Ar.	•	Bahsedici, mükâleme ve cüst-cû eyleyici, söz söyleyici.			
5045	beḥāḥa	بَحاحَه	Ar.	*	Ses boğukluğu.			
5046	biḥār	بِحارْ	Ar.	•	Denizler, deryalar, bahirler, ilmi çok adamlar.			
5047	beḥḥār	بَحّارْ	Ar.	*	Gemici, keştibân.			
5048	baḥt	بَحتْ	Ar.	•	Saf ve sade ve halis olan.			
5049	baḥş	بَحثْ	Ar.	•	Araştırmak ve teftiş ve tahkik tarikiyle kelam etmek ve bu veçhile vaki olan kelam ve emir ve husus ve madde ve muarazaya öndil tayin etmek ve muarazada tayin olunan öndil ve girev.			
5050	baḥşere	بَحْثَرَه	Ar.	*	Biri birinden ayırmak ve dağıtmak ve perakende etmek ve gizli şeyi meydana çıkarmak.			
5051	baḥr	بَحرْ	Ar.	∴	Deniz, derya ve azîm nehir ve göl ve şiir evzânından bir fırka ve yarmak ve yırtmak ve kerim kimse.			
5052	buḥrān	بُحْرَانْ	Ar.	•	Maraz ve illetin en ziyade şiddetli vakti ki mariz o hâlde ya ölür veyahut şifa bulur.			
5053	baḥreyn	بَحْرَينْ	Ar.	•	İki deniz yani karadeniz ile akdeniz veya iç deniz ile dış deniz ve bir memleket ismidir.			
5054	baḥriyy	بَحْرِىّ	Ar.	•	Denize mensup ve müteallik olan.			
5055	bi-ḥasebi	بِحَسَبِ	Ar.	•	Hasebiyle, iktizasından naşi manasında terkiptir.			
5056	bi-ḥukmi	بِحُكْمِ	Ar.	•	Hükmünden, iktizasından naşi manasında terkiptir.			
5057	buḥūr	بُحُورْ	Ar.	∴	Bahirler, denizler, deryalar ve ilimde mahirler.			
5058	buḥḥa	بُحَّه	Ar.	*	Ses boğukluğu.			
5059	büḥayre	بُحَيْرَه	Ar.	•	Küçük deniz, göl.			
5060	buḫār	بُخارْ	Ar.	•	Buğ, buğu yani cism-i seyyâl, latif olan suyun hararet tesiriyle vukua gelen tayyârâne inkılap hâli ki bürudetle işbu inkılaptan kurtulup aslına ricat eder.			
5061	Buḫārā	بُخارا	Ar.	*	Mecma'-ı ilm manasından me'hûz şehr-i şehîr.			

5062	beḫḫāl	بَخّال	Ar.	∗	Ziyade bahîl ve pek alçak ve deni kimse.			
5063	baḫt	بَخْت	Far.	∴	Ced ve haz ki ikbal ve hüsn-i tâli'den kinayedir ve kader ve kısmet ve izzet, saadet, bu kelime mu'arrebdir.			
5064	baḫt-āver	بَخْتاوَرْ	Far.	•	Bahtlı, talihli ve tal'at ve saadet sahibi olan.			
5065	baḫt-bergeşte	بَخْتْ بَرْگَشْتَه	Far.	•	Bibaht ve talihsiz olan.			
5066	baḫt-ı bîdār	بَخْتِ بِيدارْ	Far.	•	Bahtı uyanık ve bahtlı ve talihli olan.			
5067	baḫt-ḫufte	بَخْتْ خُفْتَه	Far.	•	Bahtı uyumuş ve bahtsız ve talihsiz olan.			
5068	baḫterî	بَخْتَرِى	Ar.	∗	Salına salına reftâr ile yürüyen.			
5069	Buḫt-i nuṣṣar	بُخْتِ نُصَّرْ	Ar.	∗	Kudüste Yahudileri katleden meşhur hükümdar.			
5070	baḫtiyār	بَخْتِيارْ	Far.	•	Bahtı dost ve bahtlı ve talihli olan.			
5071	baḫṣere	بَخْثَره	Ar.	∗	Bulanıklık ve küdûret ve dağıtmak ve tarumar ve perişan etmek.			
5072	baḫtiyārî	بَخْتِيارى	Far.	•	Bahtiyarlık ve izzet ve devlet ve tal'at sahibi.			
5073	beḫar	بَخَرْ	Ar.	•	Ağızda vaki olan fena koku ve râyiha-i kerîhe.			
5074	baḫred	بَخْرَدْ	Far.	•	Akıllı, akil, hıred-mend. Far. • Akıllılık ve akıl ve hıred.			
5075	baḫredî	بَخْرَدِى	Ar.	•	Eksik ve nakıs olan ve sulanmayıp hemen yağmur kuvvetiyle mahsul veren tarla.			
5076	baḫş	بَخْشْ	Far.	•	Bağışlamak, vermek, ita etmek, verici ve ihsan edici ve bağışlayıcı olan.			
5077	baḫşā	بَخْشا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5078	baḫşāy	بَخْشاىْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5079	baḫşāyiş	بَخْشايِشْ	Far.	•	Vermek ve ita ve ihsan etmek.			
5080	baḫşiş	بَخْشِشْ	Far.	•	Vermek ve verilen ihsan, atiyye.			
5081	baḫşende	بَخْشَنْدَه	Far.	•	Verici, ihsan edici, affedici, yarlıgayıcı.			
5082	baḫᶜ	بَخْعْ	Ar.	∗	Kederle kendini telef ve helak etmek.			
5083	büḫul	بُخْلْ	Ar.	∴	Malını kimseye vermeyip saklamak ve nekeslik ve hasislik ve tamahkârlık.			
5084	buḫlāʾ	بُخَلاءْ	Ar.	•	Bahîl ve hasis ve nekes olanlar.			
5085	be-ḫilāf	بِخِلافْ	Ar. - Far.	•	Hilaf üzere, aksi olarak manasında terkiptir.			
5086	beḫūd	بَخُودْ	Far.	•	Yalnız, hod-be-hod, yapyalnız, başlı başına, müstakil ve kendiliğinden manalarında terkiptir.			
5087	beḫūr	بَخُورْ	Ar.	•	Tütsü ve yakmak için güzel kokulu nesne ki onunla etrafı tatyîb ederler.			
5088	beḫūr-dān	بَخُورْدانْ	Ar. - Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile buhur yakmak için kullanılan bir nev kap.			+
5089	buḫūr-meryem	بُخُورْ مَرْيَمْ	Ar.	∗	Bir nev nebattır ki teftih ve idrara nafidir.			
5090	büḫūᶜ	بُخُوعْ	Ar.	∗	Tevazuyla hakkı ikrar eylemek.			
5091	baḫîl	بَخِيلْ	Ar.	•	Cibillî, nekes ve hasis ve tamahkâr olan.			

5092	baḫye	بَخْيه	Far.	•	Terzi ve emsalinin diktiği dikiş ve çatma.			
5093	baḫye-dār	بَخْيه دَارْ	Far.	•	Dikişli ve çatılı olan.			
5094	baḫye-zen	بَخْيه زَنْ	Far.	•	Dikiş dikici ve çatıcı olan, yani terzi.			
5095	büdd	بُدّ	Ar.	*	İvaz vermek ve perakende eylemek ve sanem ve firak ve takat ve kudret manasına da gelir.			
5096	bedd	بَدّ	Ar.	*	Ayırmak, ırak etmek ve teb'îd ve tefrik etmek.			
5097	bed	بَدْ	Far.	•	Fena, kötü, yaramaz, redî', kabîh, şeni, fenalık, kötülük, şer, kabîh.			
5098	beddāʾ	بَدّآءْ	Ar.	*	Zahir olmak, zihinde bir rey peyda olmak.			
5099	bedʾ	بَداءْ	Ar.	∴	Başlamak, âgâz etmek, bir şeyi sairden evvel işlemek.			
5100	bedāʾ	بَدٰآءْ	Ar.	*	Fikir ve rey ve tedbir.			
5101	bed-aḫter	بَدْ اَخْتَرْ	Far.	•	Yıldızı fena ve bahtsız olan.			
5102	bed-aḫlāḳ	بَدْ اَخْلاقْ	Ar. - Far.	•	Huy ve ahlakı fena ve şeni olan.			
5103	bedād	بَدٰادْ	Ar.	*	Zahir olmak ve i'dâd.			
5104	bidād	بِدٰادْ	Ar.	*	İvaz vermek, bedel ve karşılık vermek.			
5105	bed-üslūb	بَدْ اُسْلُوبْ	Ar. - Far.	•	Tarz ve tariki, şeni ve çirkin olan.			
5106	bed-aṣıl	بَدْ اَصِلْ	Ar. - Far.	•	Asl u nesli alçak ve rezil ve deni olan.			
5107	bidār	بِدٰارْ	Ar.	*	Müsâbakat zımnında sürat ve acele.			
5108	bedāʿa	بَدٰاعَه	Ar.	*	Yeni zuhur etmek.			
5109	bidāl	بِدٰالْ	Ar.	*	Değişmek, mübadele ve trampa etmek.			
5110	bed-āmūz	بَدْ آمُوزْ	Far.	•	Rezalet ve denaet bildiren ve rezil ve deni olan.			
5111	bed-endîş	بَدْ اَنْدِيشْ	Far.	•	Şer ve fesat tefekkür ve kasteden.			
5112	bedāne	بَدٰانَه	Ar.	*	Tenûmend ve gövdeli ve boylu boslu olmak.			
5113	bidāveh	بِدٰاوَهْ	Ar.	•	Sahrâ-nişînlik ve hanede sakin olmayıp dağda ve derede oturmak ve bir şeyin bidayet hâli ve tazelik hengâmı.			
5114	bedāvî	بَدٰاوِى	Ar.	•	Sahrâ-nişîn ve çadırda sakin olup dağı ve dereyi ve bâdiyeyi dolaşıcı olan.			
5115	bidāh	بِدٰاهْ	Ar.	*	Bir iş ansızın peyda olmak, zuhur etmek.			
5116	bidāhet	بِدٰاهَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5117	bidāyet	بِدٰايَتْ	Ar.	•	Başlamak ve baş ve işin evvel ve iptidası.			
5118	bedāyiʿ	بَدٰايِعْ	Ar.	•	Bidatler, yeni ihdas olunmuş şeyler ve sonradan icat olunan nesneler.			
5119	bed-āyîn	بَدْ آيِينْ	Far.	•	Âdet ve rüsum ve desturu kabîh olan.			
5120	bed-baḫt	بَدْ بَخْتْ	Far.	•	Bahtsız ve talih ve bahtı fena ve kötü olan.			
5121	bed-bū	بَدْ بُو	Far.	•	Fena kokan ve fena kokulu ve rayihası kerih olan.			

5122	bed-būd	بَدْ بُودْ	Far.	•	Fena, lain, le’îm olan.			
5123	bed-bı̂n	بَدْبِينْ	Far.	•	Bed ve fena görüp beğenmez ve istihsân etmez olan.			
5124	bedter	بَدْتَرْ	Far.	•	Ziyade bed ve kabîh ve şeni olan.			
5125	bedterı̂n	بَدْتَرِينْ	Far.	•	En ziyade bed ve kabîh ve şeni olan.			
5126	bed-cins	بَدْ جِنْسْ	Ar. - Far.	•	Cinsi fena ve soysuz olan.			
5127	bed-çeşm	بَدْ چَشْمْ	Far.	•	Nazarı fena dokunur olan ve hasetçi olan.			
5128	bed-çehre	بَدْ چَهْرَه	Far.	•	Çirkin ve kerîhü’l-manzar olan.			
5129	bed-ḥāl	بَدْ حَالْ	Ar. - Far.	•	Hâli düşkün ve fakir olan.			
5130	bedḥ	بَدحْ	Ar.	*	Kesmek, yarmak ve vurmak, darbetmek ve izhar etmek ve aşikâre olmak ve kesb-i alâniyyet etmek.			
5131	bed-ḫiṣāl	بَدْ خِصَالْ	Ar. - Far.	•	Kötü tabiatlı ve huy ve ahlakı rezil ve şerir olan.			
5132	bed-ḫulḳ	بَدْ خُلْقْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5133	bed-ḫūy	بَدْ خُويْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5134	bed-ḫāh	بَدْ خوَاهْ	Far.	•	Düşman ve fenalık isteyici olan.			
5135	bed-ḫahı̂	بَدْ خوَاهِى	Far.	•	Düşmanlık, fenalık, adavet.			
5136	bed-duʿā	بَدْ دُعَا	Ar. - Far.	•	Lanet edici ve duası insanın fenalığını ve musibete giriftar olduğunu temenniden ibaret olan ve bir kimse için musibet talep etmek.			
5137	bedir	بَدِرْ	Ar.	∴	Tamam olmak ve dolu şey ve sebk ve sürat etmek ve bir iş ansızın zahir olmak ve tulû’-ı kamer ki on dört gecelik ayın tuluu yani ayın on dördüncü gecesi doğuşu ve sergerde, zî-şân ve tam ve mütenâsibü’l-a’zâ ve ehl-i hizmet köle ve bedir gazasının vaki olduğu mahallin ismi ve yevm-i bedr ki hazret-i peygamberin küffar üzerine fetih ve nusret-i mübîne mazhar ve muvafık oldukları bir rûz-ı fîrûz.			
5138	beder	بَدَرْ	Far.	•	Taşra, hariç, dışarısı.			
5139	bedrî	بَدْرِى	Ar.	*	Bedir gazasına hazır olan ashâb-ı güzîn.			
5140	bedrām	بَدْرَامْ	Far.	•	Müferrih olan mahal, seyir yeri, teferrüc-gâh ve ziyafet.			
5141	bed-rāh	بَدْرَاهْ	Far.	•	Fena yola sapıp dalalete giriftar olan.			
5142	bed-reʾy	بَدْ رَأىْ	Ar. - Far.	•	Rey ve nazar ve kıyası yanlış ve bed ve batıl olan.			
5143	bedre	بَدْرَه	Far.	•	Büyük ve müdevver ve keskin olan göz.			
5144	bed-reftār	بَدْ رَفْتَارْ	Far.	•	Gidişi ve yürüyüşü fena olan.			
5145	bedreḳa	بَدْرَقَه	Ar.	•	Delil, kılavuz ve mürşîd-i tarîk-i Hüdâ.			
5146	bed-zebān	بَدْ زَبَانْ	Far.	•	Ağzı pis ve fena ve nâ-sezâ söz söyleyici olan ve söven.			
5147	bed-zehre	بَدْ زَهْرَه	Far.	•	Yaramaz gönüllü ve bed-endîş ve çifteli olan.			
5148	bed-süvār	بَدْ سُوَارْ	Far.	*	Bindirmez ve eyer vurdurmaz, bed-hûy at ve beygir.			
5149	bed-sı̂ret	بَدْ سِيرَتْ	Ar. - Far.	•	Sîret ve ahlak ve huyu yaramaz ve fena olan.			

5150	bedᶜ	بَدعْ	Ar.	*	Yeniden peyda etmek.			
5151	bidaᶜ	بِدَعْ	Ar.	•	Yeni hâdis olan ve bade'l-ikmâl dinde hâdis olan şeyler, bidatler.			
5152	bidᶜ	بِدعْ	Ar.	*	Yeni hâdis olan ve nadan ve cahil ve tenûmend ve şişman ve ilim ve şecaat ve şerâfette kâmil ve yegâne.			
5153	bidᶜat	بِدْعَتْ	Ar.	∴	Yeni şey çıkarmak ve icat etmek ve bade'l-ikmâl dinde hâdis olan şey ve din hususunda yeni resim ve âdet ve tarik çıkarmak.			
5154	bed-ᶜamel	بَدْ عَمَلْ	Ar. - Far.	•	Fiil ve ameli kerih ve nâ-pesendîde olan.			
5155	bed-ᶜahid	بَدْ عَهِدْ	Ar. - Far.	•	Yalancı ve vaat ve ahdine itimat olunmaz olan.			
5156	bed-fercām	بَدْ فَرجَامْ	Far.	•	Son ve akıbeti fena ve mahûf ve yaramaz ve lain olan.			
5157	bed-fermā	بَدْ فَرْمَا	Far.	•	Ayıp ve günah ve cürüm ve kabahat işlemesini emreden.			
5158	bed-fiᶜāl	بَدْ فِعَالْ	Ar. - Far.	•	Fiil ve ameli kabîh ve kerih olan.			
5159	bed-kār	بَدْ كَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5160	bed-girdār	بَدْ گِرْدَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5161	bed-gümān	بَدْ گُمَانْ	Far.	•	Fena ahvali tefekkür ve zan ve şüphe ve vesvese edici olan.			
5162	bed-kend	بَدْ كَنْدْ	Far.	*	Rüşvet denilen habis ve melun metâlib.			
5163	bed-gū	بَدْ گُو	Far.	•	Fena söyleyici, iftiracı, gammaz, yalancı olan.			
5164	bed-gevher	بَدْ گَوْهَرْ	Far.	•	İçi ve zatı ve tabiatı fena ve habis ve deni olan.			
5165	bed-gūy	بَدْ گُوىْ	Far.	•	Fena söyleyici, bed-gû, iftiracı, gammaz.			
5166	bedel	بَدَلْ	Ar.	•	Bir şeyin karşılığı, ivazı ve bir nesnenin yerini tutan veyahut yerine verilen şey.			
5167	bedel-i mā-yeteḥallel	بَدَلِ مَايَتَحَلَّلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tarîk-i müte'addideden yani teneffüs ve bevl ve infizâc vesair a'zâ-yı bedenden yevmiye vuku bulan zayiata mukabil ekl olunan et'imeye denir.		Tıp	
5168	be-dil	بَدِلْ	Far.	•	Yürekten, riyasız, an-samîm manasında terkiptir.			
5169	bed-mihr	بَدْ مِهرْ	Far.	•	Huysuz, ters tabiatlı ve mürüvvetsiz olan.			
5170	beden	بَدَنْ	Ar.	∴	Azasız gövde, hayvanın başı ve kolları ve ayakları ve nebatatın dal ve kökünden maada baki kalan cüzü ve kısa gömlek, dır'-ı kasîr.			
5171	bed-nām	بَدْ نَامْ	Far.	•	Fenalıkla meşhur olan ve şerle yâd ve zikrolunan.			
5172	bed-nijād	بَدْ نِژَادْ	Far.	•	Soyu sopu alçak ve zelil ve rezil olan ve piç.			
5173	bed-nesil	بَدْ نَسِلْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5174	bed-nümā	بَدْ نُمَا	Far.	•	Çirkin ve kerîhü'l-manzar ve kabîhü's-suver olan.			
5175	bed-nihād	بَدْ نِهَادْ	Far.	•	Hilkat ve aslı fena olan .			
5176	bedene	بَدَنَه	Ar.	*	Kurban için boğazlanan deve ve öküz.			
5177	bedenî	بَدَنِى	Ar.	•	Bedene mensup ve müteallik olan.			
5178	bed-niyyet	بَدْ نِيَّتْ	Ar. - Far.	•	Niyet ve samîmi fena olan.			

5179	bedū	بَدُو	Far.	∗	"ب" ile "او"dan mürekkep terkîb-i zamîrî olup "او"nun elifi dâla kalp edilmiştir, ana, ona demektir.			
5180	bedv	بَدوْ	Ar.	∗	Sahraya çıkma ve zahir ve aşikâr olmak ve zihinde bir rey peyda olmak.			
5181	büdūr	بُدُورْ	Ar.	∗	Sebk ve müsabaka ve sürat etmek.			
5182	büdūʿat	بُدُوعَةْ	Ar.	∗	Yeni zuhur etmek, icat ve ihtira olunmak.			
5183	bedevī	بَدَوى	Ar.	•	Sahrâ-nişîn olan, kırda ve dağda oturup hâne-nişîn olmayan.			
5184	bedh	بَدهْ	Ar.	∗	Bir adamı bir iş ile karşılamak yani ona karşı getirmek ve ansızın olmak.			
5185	büde	بُدَه	Far.	•	Kav, ağaç kavı ve paçavra kavı.			
5186	bedy	بَدىْ	Ar.	∗	Başlamak, iptida etmek.			
5187	bediyy	بَدِيّ	Ar.	∗	Bâdiye-nişînler ve sahrada oturanlar.			
5188	bedīḫ	بَديخْ	Ar.	∗	Azîmü'ş-şân ve şeref ve şanı ziyade olan.			
5189	bedīd	بَديدْ	Ar.	∗	Vâsi ve büyük sahra, mefâze-i vasî'a.			
5190	bedīd	بَدِيدْ	Far.	•	Meşhur ve göz görür ve zahir olan.			
5191	bedīdār	بَديدٰارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5192	bedīʿ	بَديعْ	Ar.	∴	Numune ve emsali olmayan şey ve yeni çıkarılmış ve hûb ve garip olan ve icat edici ve hâlık ve hallâk-ı cihân olan Allahutaala.			
5193	bedīʿat	بَديعَةْ	Ar.	•	Yeni çıkarılmış, hûb ve numunesiz ve garip ve emsali olmayan şey .			
5194	bedīhen	بَديهاً	Ar.	•	Ansızın, birdenbire.			
5195	bedīl	بَديلْ	Ar.	∗	Bir şeyin ivazı ve karşılığı ve mukabili olan nesne ve trampa bedeli.			
5196	bedīhet	بَديهَةْ	Ar.	•	Ansızın zuhur etmek.			
5197	bedīhī	بَديهى	Ar.	•	Aşikâr ve zahir olan ve ansızın zuhur eden.			
5198	bedīhiyyāt	بَديهِيّاتْ	Ar.	•	Muhtâc-ı isbât olmayan veya ansızın zuhura gelen vukuat.			
5199	beẕẕ	بَذّْ	Ar.	∗	Kahr u galebe ve galip olmak.			
5200	biẕāʾ	بِذٰآءْ	Ar.	∗	Fena söz söylemek ve yaramaz söz.			
5201	büẕāḳah	بُذٰاقَهْ	Ar.	∗	Sümüklü böcek denilen hayvan.			
5202	beẕr	بَذرْ	Ar.	•	Mutlaka tohum ve mahsusen keten tohumuna isim vermişlerdir.			
5203	beẕil	بَذِلْ	Ar.	•	İta ve ihsan etmek ve sarf etmek.			
5204	beẕūl	بَذُولْ	Ar.	•	Atâyâ ve ihsanı kesîr olan ve eli açık olan.			
5205	ber	بَرْ	Far.	•	Üzere ve alâ manasında edât-ı isti'lâldir ve göğüs, sine, sadır ve hamil ve nakil ve getirici olan ve meyve ve semere ve yaprak ve varak.			
5206	berr	بَرّْ	Ar.	•	Amîmü'n-ni'am olan Hak Teâlâ hazretlerinin esmayıhüsnasındandır ve sadık ve rast-gû ve dindar olan kimse ve kara ki deniz mukabili olan arzdır.			
5207	birr	بِرّْ	Ar.	∴	Lütuf ve kerem ve in'âm ve ihsan etmek ve hayır ve hasenat ve sadık, doğru ve rast-gû olmak ve hakkın ibadetinde kavi ve sadık olup abde daima ihsan etmek ve sevap.			

5208	bürʾ	بُرءْ	Ar.	•	Halas olmak, kesb-i şifâ etmek ve kurtulmak ve berî olmak.			
5209	berāʾ	بَرَآءْ	Ar.	∴	Muaf ve berî olmak, kayıt ve hüküm tahtında olmamak ve her ayın evvel ve ahir günleri.			
5210	bürāʾ	بُرَآءْ	Ar.	*	Ağaç yongası ve törpüden çıkan talaş.			
5211	bürād	بُرَادْ	Ar.	*	Soğuk ve sermâ ve fütur gelmek ve işten soğumak.			
5212	berrāde	بَرّادَه	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile su ve şerbet ve emsalini soğutmak zımnında haricen sepet gibi örgülü ve derununda soğutulacak şeyi vaz için şişeden mamul kabı havi olup beyne'n-nâs karlık denilen şeye denilir.			+
5213	bürāde	بُرادَه	Ar.	*	Eğe ağzından dökülen eğinti toza denilir.			
5214	berāber	بَرابَرْ	Ar.	∴	Bilece, birlikte ve müsavi ve müşabih ve muhâzî ve mutabık olan.			
5215	berābir	بَرابِرْ	Ar.	•	Berberler, Berberistan adamları.			
5216	berābire	بَرابِرَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5217	berāt	بَراتْ	Ar.	∴	Cânib-i devletten verilen imtiyaz fermanı ve imtiyaz senedi ve mektup, leyletü'l-berât, Berat Gecesi ki şa'bân-ı şerîfin on beşinci gecesinden ibarettir.			
5218	birāder	بِرادَرْ	Far.	•	Kardaş, erkek karındaş, ah ve ihvan.			
5219	birāder-āne	بِرادَرانَه	Far.	•	Karındaşa ve biradere layık ve yaraşır ve münasip olan.			
5220	berārī̇	بَرارِى	Ar.	•	Bir yerler, çöller, kırlar sahralar, bâdiyeler.			
5221	berāz	بَرازْ	Ar.	*	Açık sahra.			
5222	birāz	بِرازْ	Ar.	*	Harp için meydana çıkmak ve necaset.			
5223	berāṭī̇l	بَراطِيلْ	Ar.	•	Birtîller, rüşvetler.			
5224	berāʿat	بَراعَتْ	Ar.	•	Hüsn ü cemâlde tam olmak ve ilim ve şecaatte vesair evsâf-ı hamîde cihetiyle akran ve emsaline faik olmak.			
5225	berāʿat-i istihlāl	بَراعَتِ اِسْتِهْلالْ	Ar.	•	Bir ibarede müradif ve mukaffa birkaç kelime bulunmak ve hüsn ve insicam ki ibarenin vech-i mergûb üzere telif ve tertibi demektir.			
5226	bürrān	بُرّانْ	Far.	•	Keskin ve kılağılı ve hadîd ve muhadded olan.			
5227	burāḳ	بُراقْ	Ar.	*	Leyle-i Mi'râcda yani recebin yirmi yedinci gecesinde hizmet-i Fahrü'l-mürselîn hazretlerine min-tarafillâh tahsis buyurulan at şeklinde bir nev dâbbe.			
5228	berrānī̇	بَرّانِى	Ar.	*	Yabani ve vahşi olan.			
5229	bürām	بُرامْ	Ar.	*	Kene dedikleri tufeyli, küçük böcek.			
5230	ber-endāḫte	بَرْ اَنْداخْتَه	Far.	•	Yukarı atılmış ve yukarı kaldırılmış olan.			
5231	ber-endāv	بَرْ اَنْداوْ	Far.	•	Yukarı kaldırıcı ve yukarı atıcı olan.			
5232	ber-āverde	بَرْ آوَرْدَه	Far.	•	Yukarı kaldırılmış ve ref' olunmuş olan.			
5233	berāh	بَراهْ	Far.	•	Zîb ve ziynet ve ârâstegî ve hûb ve nîgû ve güzel olan.			
5234	berāhmen	بَراهْمَنْ	Ar.	•	Hintte vaki bir nev putperestlik papazları ve putperest mezhebinin ehli.			
5235	berāhime	بَراهِمَه	Ar.	∴	Peygamber irsal ve vürudunu tecviz etmeyen bir taife ve Hint putperestleri ve onların papazları.			

5236	berāhı̃n	بَرَاهِينْ	Ar.	•	Burhanlar, hüccetler, deliller, ispatlar.			
5237	berāy	بَرَايْ	Far.	•	İçin, li-ecli manasında edât-ı ta’lîldir.			
5238	berāyā	بَرَايَا	Ar.	•	Beriyyeler, müstevli ve gâlibînden olup haraç vermeyenler ve haraçtan berî olanlar ve mahlukat ve insanlar.			
5239	berāʾe	بَرَائَه	Ar.	•	Muaf ve berî olmak, bulaşmak ve giriftar olmamak ve sıhhat-i beden ve mirî canibinden mesul olup da bilahare hiçbir cürümde alakası olmadığına dair bir kimse hakkında verilen kararı havi ilam ve mazbata ve kararname, bu isimle yâd olunur.			
5240	bürāye	بُرَايَه	Ar.	•	Kalem yongası ve kesinti ve kırkıntı.			
5241	berbād	بَرْبَادْ	Far.	•	Perişan ve harap olmuş ve telef ve helak olmuş olan.			
5242	berbār	بَرْبَارْ	Ar.	*	Çok sözlü, çağırgan adam ve pek sesli şey ve arslan.			
5243	berbāris	بَرْبَارِسْ	Ar.	•	Amberbaris denilen meyvedir.			
5244	berbaḫ	بَرْبَخْ	Ar.	*	Su yolu, su künkü ve ıs. tıbbiyyeden olup ev’iye-i mûsile-i meneviyye ile kanât-ı nâkile ve mecrâ-yı meneviyyenin yekdiğeri üzerine bükülmesinden mütehassıl olan cisme denir.			
5245	berber	بَرْبَرْ	Ar.	•	Berberistan ahalisi ve bir ferdi.			
5246	berber	بَرْبَرْ		•	Tıraş etmekle meşgul ve merzûk olan kimse.			
5247	berbürde	بَرْبُرْدَه	Far.	•	Kapılmış, alınmış, getirilmiş olan, isal edilmiş olan.			
5248	berbuṭ	بَرْبُطْ	Ar.	•	Lavta denilen çalgı aleti.			
5249	bürbûr	بُرْبُورْ	Ar.	•	Bulgur denilen şey ki buğday kırarak imal olunur.			
5250	berpā	بَرْپَا	Far.	•	Ayakta duran ve kaim ve cari ve mukarrer ve meri olan.			
5251	bürt	بُرتْ	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile balta denilen ve odun yarmaya veya et kıymaya mahsus olan demirden mamul ve sapı ağaçtan ibaret bir nev alete ıtlak olunur ve üstat, kılavuz ve mahir, delil ve nebat şekeri.			+
5252	bert	بَرتْ	Far.	*	Kesmek, katetmek ve mütehayyir olmak.			
5253	berter	بَرْتَرْ	Far.	•	Ziyadece yüksek ve refî’ ve âlî-câh olan.			
5254	berterı̃n	بَرْتَرِينْ	Far.	•	En ziyade yüksek ve yüce ve refî’ ve ali olan.			
5255	bürte	بُرْتَه	Ar.	*	Bir işte maharet ve hazakat manasınadır.			
5256	berteke	بَرْتَكَه	Ar.	*	Yırtmak ve parelemek ve tahrik ve temzîk etmek ve küçük tepe .			
5257	berş	برشْ	Ar.	*	Çukur ve yumuşak yer.			
5258	bürşen	بُرْشَنْ	Ar.	*	Yırtıcı cân-verlerin ve kuşların parmakları.			
5259	burc	بُرجْ	Ar.	•	Kale ve hisar çıkıntısı ve kulesi ve dâ’ire-i mıntıka üzerinde mesaha olunan otuz derece miktarı ve kavi ve muhkem olan taraf ve tabya ve kale ve palanga ve burûc-ı felekten birisi.			
5260	bürcās	بُرجَاسْ	Ar.	*	Ok nişanı.			
5261	berced	بَرْجَدْ	Ar.	*	Kalın kilim ve aba.			
5262	bercā	بَرْجَا	Far.	•	Yerinde, tam ve sahih ve münasip olan.			

5263	bürceme	بُرْجَمه	Ar.	•	Parmak boğumları ve parmağın ucundan itibar ile birinci ile ikinci oynakları beyninde olan boğum.			
5264	berçîde	بَرْچِيدَه	Far.	•	Toplanmış ve devşirilmiş olan.			
5265	bercîs	بَرْجِيسْ	Ar.	*	Kevâkib-i seb'a-i seyyârdan Müşteri yıldızının adıdır ve sütü çok deve, nâka-i kesîrü'l-leben.			
5266	berçîn	بَرْچِينْ	Far.	•	Toplayıcı, devşirici olan.			
5267	berçînā	بَرْچِينَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5268	berḥ	بَرحْ	Ar.	*	Şiddet ve eza ve meşakkat.			
5269	bürḥā	بُرْحَا	Ar.	*	Şiddet, renc ve eza ve meşakkat.			
5270	bürḥîn	بُرْحِينْ	Ar.	*	Düşvârlık ve zahmet.			
5271	berḫ	بَرخْ	Ar.	*	Bereket ve ziyadelik ve ucuz olan narh ve si'r ve fiyat ve kahr u galebe.			
5272	berḫāst	بَرْخَاستْ	Far.	•	Kalkmak, ayaklanmak ve ayaklanmak üzere olan.			
5273	berḫāste	بَرْخَاسْتَه	Far.	•	Kalkmış ve ayaklanmış olan.			
5274	birḫāş	بِرْخَاشْ	Ar.	•	Kavga ve niza ve karışıklık ve gürültü, harıltı, Fârisîden mu'arrebdir.			
5275	berḫār	بَرْخوٰارْ	Far.	•	Hisse ve nasip, behre, paye ve hissedar ve behre-mend ve nasipli olan.			
5276	berḫūr	بَرْخُورْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5277	berḫūrdār	بَرْخُورْدَارْ	Far.	•	Hisse-mend ve behre-mend ve nasipli ve sâhib-i devlet ve ikbal olan.			
5278	berḫîz	بَرْخِيزْ	Far.	•	Kalkmak, dirilmek ve zorbalık etmek.			
5279	berḫîzîş	بَرْخِيزِشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5280	berd	بَرْدْ	Ar.	∴	Soğukluk, noksân-ı harâret, soğuk ve soğumak ve soğutmak ve bir şeyi eğelemek ve sövmek, şetm eylemek ve soğuk su ile gusleylemek ve temevvüt etmek, ölmek ve sabit olmak ve uyumak ve ağız yarı, tükürük ve vücûb ve lüzum ve zayıf olmak ve sürme çekmek ve sürme, tûtiyâ ve tatar ve sâ'î göndermek.			
5281	bered	بَرَدْ	Ar.	*	Dolu ki havadan tane tane ve yuvarlak olarak yağar.			
5282	bird	بِرْدْ	Ar.	*	Dolu yağdıran bulut.			
5283	bürd	بُرْدْ	Ar.	∴	Çubuklu ve yollu bir nev kumaş ve ihrama müşabih bir nev aba ve hırka denilen maruf libas.			
5284	bürdāʾ	بُرْدَآءْ	Ar.	*	Sıtma ki maruf marazdır.			
5285	berdār	بَرْدَارْ	Far.	•	Kaldırılmış, asılmış olan ve tutucu, itaat ettirici ve edici olan ve semereli ve yemiş verici olan.			
5286	berdāşte	بَرْدَاشْتَه	Far.	•	Kaldırılmış, ref' olunmuş.			
5287	berde	بَرْدَه	Ar.	*	Tuhme ve imtilâ illeti.			
5288	bürde	بُرْدَه	Ar.	•	Araplar beyninde maruf bir nev siyâb ve hırka.			
5289	berde	بَرْدَه	Far.	*	Esir, köle, abd.			
5290	berdegān	بَرْدَگَانْ	Far.	•	Berdeler, esirler, köleler.			
5291	bird	برد	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz kapaklarında zuhur eden verem-i sağîr.		Tıp	

5292	ber-devām	بَرْدَوَامْ	Ar. - Far.	•	Devam üzere, daim ve daima manasında terkiptir.			
5293	berdūş	بَرْدُوشْ	Far.	•	Omuzlanmış ve omuza alınmış olan.			
5294	berdî	بَرْدِى	Ar.	•	Bir nev saz yani hasır otu ki eski zamanda iç kabuğundan kâğıt yerine müstamel bir meta ittihaz olunur idi.			
5295	berere	بَرَرَه	Ar.	•	Yârlar, sadık ve rast-gû ve dindar adamlar.			
5296	berez	بَرَزْ	Ar.	*	Sahraya çıkmak ve zahir olmak.			
5297	berz	بَرْز	Ar.	*	Afif ve bî-garaz ve hûş-mend ve akıl ve tedbiri cümle indinde mevsuk ve mutemet adama denilir.			
5298	berzāḫ	بَرْزَخْ	Ar.	∴	Âlem-i mevtâ, meyyitlerin vatanı ki dünya ile ahiret beyninde olan mekân veyahut zaman ve iki şey arasına giren fasıla ki iki deniz arasındaki dilceğiz gibi ve iki şey arasında bulunan hicap, perde.			
5299	berzede	بَرْزَدَه	Far.	•	Yukarıya doğru ikame edilmiş, kaldırılmış ve sürülmüş olan.			
5300	berze	بَرْزَه	Ar.	*	Mehâsini zahir olan akile ve afife hatun.			
5301	berzî	بَرْزِى	Ar.	*	Berz manasınadır.			
5302	berzîn	بَرْزِينْ	Ar.	*	Bir nev mişrebe.			
5303	bers	بَرْسْ	Far.	•	Kendir yaprağından imal olunan bir nev afyon.			
5304	bers	بَرْسْ	Ar.	*	Alacaklı, medyuna şiddet ve takaza eylemek.			
5305	birs	بِرْسْ	Ar.	∴	Hasır otunun iç kabuğu ki sabikan Mısırda kırtâs denilen kâğıt imal olunur idi ve pamuk.			
5306	birsām	بِرْسَامْ	Ar.	*	Zatülcenp denilen ve akciğerin örtüsü iltihabından ibaret olan illete denilir veya cününa müşabih bir nev illet.			
5307	birsîm	بِرْسِيمْ	Ar.	*	Yonca denilen maruf nebata ıtlak olunur.			
5308	birsîm-i māʾ	بِرْسِيمِ مَآءْ	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile su yoncası denilen sarı çiçekli bir nev nebata ıtlak olunur.			+
5309	berş	بَرْشْ	Ar.	*	Küçürek kara noktaralardır, ekseriya yüzde hâdis olur.			
5310	birşāʿ	بِرْشَاعْ	Ar.	*	Uzun boylu ve kalın gövdeli, ahmak ve bed-hûy adam.			
5311	bürüşte	بُرُشْتَه	Far.	•	Pişmiş, kavrulmuş ve yanmış olan.			
5312	berşeme	بَرْشَمَه	Ar.	*	Keder ve hüzün izhar etmek ve yüzünü buruşturmak.			
5313	bürşūm	بُرْشُومْ	Ar.	*	Basra'ya mahsus tez yetişir bir nev hurmaya denilir.			
5314	beraṣ	بَرَصْ	Ar.	•	Ala tenli olmaktan ibaret olan abraşlık illeti ki olduğu yer tenin renginden beyaz olur.			
5315	berāż	بِرَاضْ	Ar.	*	Az ve kalîl olan şey.			
5316	berṭal	بَرْطَلْ	Ar.	*	Mevlevi külahı gibi uzun bir nev külaha denilir.			
5317	ber-ṭaraf	بَرْطَرَفْ	Ar. - Far.	•	Savıp defolunan ve bir tarafa konulan.			
5318	berṭîl	بَرْطِيلْ	Ar.	•	Rüşvet namıyla verilen şey.			
5319	berṭāl	بَرْطَالْ	Ar.	*	Rüşvet almak.			
5320	bürʿām	بُرْعَمْ	Ar.	*	Ağacın yeni yetişen çiçeği ve açılmadık tomurcuk, gonca ve gül kılıfı ve bür'ame ve bür'ûm ve bür'ûme dahi bu manayadır.			

5321	berġaşe	بَرْغَشَه	Ar.	*	Boz ile karamtık beyaz arasında bir renktir ki lisanımızda neftî derler ve pire rengi gibi.			
5322	berġūş	بَرْغُوثْ	Ar.	•	Pire denilen mûzî ve sıçrayıcı küçük hayvan.			
5323	berf	بَرفْ	Far.	•	Kar, selc ki gökten yağar, pamuk gibi beyaz beyaz kış alameti.			
5324	berḳ	بَرقْ	Ar.	∴	Şimşek çakmak ve leme'ân etmek ve düzenmek ve zînet-sâz olmak ve mütehayyir olmak.			
5325	beraḳ	بَرَقْ	Ar.	*	Göz kamaşmak ve kararmak ve bir yaşında kuzuya denilir.			
5326	bürḳān	بُرْقَانْ	Ar.	∴	Parıldamak ve ışıldamak ve billur gibi vücudu parlak olan adam.			
5327	bürḳāʾ	بُرْقَاءْ	Ar.	*	Yüksek yer ve taşlı balçık.			
5328	berḳaş	بَرْقَشْ	Ar.	*	Nakşetmek, resmetmek; berfeşe, keza.			
5329	berḳ-endāz	بَرقْ اَنْدازْ	Ar. - Far.	•	Tüfekçi ve şimşek gibi ziya saçıcı olan.			
5330	ber-ḳarār	بَرْقَرارْ	Ar. - Far.	•	Karar-dâde, mukarrer ve karar verilmiş olan ve daimî.			
5331	berḳaṭa	بَرْقَطَه	Ar.	*	Sık sık adımlayarak yürümek ve ensesine bakarak dönüp gitmek ve bir nesneyi dağıtmak ve perişan ve bî-nizâm sözler söylemek.			
5332	birḳaᶜ	بِرْقَعْ	Ar.	*	Yedinci kat gök ki ona semâ-i sâbi'a denilir.			
5333	bürḳāᶜ	بُرْقَعْ	Ar.	∴	Yaşmak, yüz örtüsü ve peçe ve nikap.			
5334	berḳāᶜa	بَرْقَعَه	Ar.	*	Peçelemek, nikaplamak ve yüzünü örtmek.			
5335	berḳuᶜ	بَرْقُعْ	Ar.	*	Bi-ma'nâ burka'.			
5336	berḳūḳ	بَرْقُوقْ	Ar.	*	Küçük erik ve kayısı denilen maruf meyve ve şeftali ve emsali.			
5337	berk	بَرِكْ	Ar.	*	Göğüs, sadır, sine.			
5338	berekāt	بَرَكَاتْ	Ar.	•	Bereketler ve ihsân-ı ilahî olarak bir şeyin artıp çoğalması.			
5339	bereket	بَرَكَةْ	Ar.	∴	Allahutaala'dan ihsan olunan hayır ve nimet ve bolluk ve artıp çoğalmak ve ziyade ve nema ve saadet manasına gelir ki hayr-ı ilâhînin sübutundan naşi ve kinayedir.			
5340	berke	بَرْكَه	Ar.	∴	Mecma'-ı mâ' yani su cem olduğu çukur ve havuz ve göl ve bent ve kurna ve su kuşlarından bir beyaz kuş.			
5341	berkerde	بَرْكَرْدَه	Far.	*	Çıkarılmış ve çıkmış olan.			
5342	berkende	بَرْكَنْدَه	Far.	•	Sökülmüş, koparılmış, çıkarılmış, istîsâl olunmuş, kökü kazılmış olan.			
5343	berg	بَرگْ	Far.	∴	Yaprak, varak ve tedarik, mühimmat-ı sefer ve levâzım-ı râh ve intizâm-ı hâl ve mal ve mülk ve sâz ü nevâ ve ahenk ve nağme ve serencam ve azm ü kasd ve rızık ve zahire ve deve yününden dokunmuş nesne.			
5344	bergüzār	بَرْگُذَارْ	Far.	•	Hatırdan çıkarılmamak için verilen hediye.			
5345	berg-rīz	بَرگْرِيزْ	Far.	•	Yaprak dökücü ki hazan ve harîf yani sonbahardan kinayedir.			
5346	ber-güzīde	بَرْگُزِيدَة	Far.	∴	Müntehap, intihap olunmuş ve seçilmiş ve Cenâb-ı Peygamber'in Mustafa nâm-ı âlî-şânının müradifi.			
5347	berkest	بَرْكَستْ	Far.	*	Maazallah ve mebâdâ manasınadır.			
5348	ber-geşte	بَرْگَشْتَه	Far.	*	Düşkün ve bahtsız ve talihsiz olan.			

5349	berg ü bār	بَرْگُ و بَارْ	Far.	•	Yaprakla yemiş ve evrak ve esmâr.			
5350	berg ü sāz	بَرْگُ و سَازْ	Far.	•	Mal ve eşya ve mâl ü menâl ve esâs-ı beyt.			
5351	berg ü nevā	بَرْگُ و نَوَا	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5352	berm	بَرْمْ	Ar.	*	Metîn ve muhkem etmek ve delil iradından âciz kalmak.			
5353	bürme	بُرْمَه	Ar.	*	Çömlek yaptıkları yumuşak taş ve taştan mamul çömlek ve baş ortası.			
5354	ber-meḫîd	بَرْمَخِيدْ	Far.	*	Anasına babasına asi olan çocuk.			
5355	bermek	بَرْمَكْ	Far.	*	Vilâyet-i Belh'te bir taife olup hulefâ-i Abbâsiyyeden Harun er-Reşîd'in vezirleridir, sahâda şöhret şayiaları vardır.			
5356	bernā	بَرْنَا	Far.	•	Genç, şâb-ı emred ve delikanlı.			
5357	bernāk	بَرْنَاكْ	Far.	*	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5358	bernāme	بَرْنَامَه	Far.	•	Mektubun üzerine yazılan, falan yerde falana vusul bula ibaresi.			
5359	bernāmec	بَرْنَامَجْ	Ar.	*	Hesap mecmuası ve yevmiye defteri.			
5360	birinc	بِرِنجْ	Far.	•	Pirinç denilen tane ki pilav ve emsali et’ime yapılır.			
5361	bürnüs	بُرْنُسْ	Ar.	•	İbtidâ-yı İslâmda bilhassa ruhbanların giydikleri libas olup bilahare mağribîlere vesair Araplara da sirayet etmiştir.			
5362	bürnūs	بُرْنُوسْ	Ar.	*	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5363	berniy	بَرْنِى	Ar.	*	Bir nev küçük hurma olup hurmaların en âlâsıdır ve en iyi meyve manasına Fârisîden mu’arrebdir.			
5364	berniye	بَرْنِيَه	Ar.	*	Büyük küp ve horoz olmuş erkek piliç.			
5365	berniḳ	بَرْنِيقْ	Ar.	*	Bir nev uzun ve kırmızı mantar ve ırmağın yere battığı yer.			
5366	bürüʾ	بُرُؤْ	Ar.	*	Hasta ifâkat bulmak.			
5367	berevāt	بَرَوَاتْ	Ar.	•	Beratlar, imtiyaz ve salahiyet senetleri.			
5368	bervāḳ	بَرْوَاقْ	Ar.	*	Çiriş otu denilen bir nev nebat.			
5369	burūc	بُرُوجْ	Ar.	•	Burçlar, kale kuleleri ve mıntıkanın burçları mıntıkati’l-burûc güneşin semada yıldızlar arasından beher sene geçtiği yol.			
5370	bürūd	بُرُودْ	Ar.	*	İşten soğuyup fütur gelmek ve işten soğumak.			
5371	bürūdet	بُرُودَةْ	Ar.	•	Soğumak, soğuk olmak ve hararetsizlik.			
5372	bürūz	بُرُوزْ	Ar.	•	Sahraya çıkmak ve zahir olmak, meydana çıkmak.			
5373	ber ü fürūd	بَرْ و فُرُودْ	Far.	•	Yukarı aşağı, iniş çıkış.			
5374	bürūt	بُرُوتْ	Far.	*	Bıyık gibi dudak üstünde çıkar, gerek insanda ve gerek hayvanda.			
5375	bürūmend	بُرُومَنْدْ	Far.	•	Gani, mâl-dâr, sâhib-i câh ve celal olan ve kuvvetli, semiz ve sahîhü’l-a’zâ olan ve taze ve taravetli ve neşvünemada olan.			
5376	bürūmendî	بُرُومَنْدِى	Far.	∴	Burûmendlik, gına ve bereket ve refâh-ı hâl ve büyümek ve kâmil olmak.			
5377	berh	بَرَهْ	Ar.	*	Bir adamı hastalık malul ve mütegayyir eyledikten sonra ifâkat gelip vücut tendürüst olmak ve ten beyazlaşmak.			

5378	bereh	بَرَهْ	Ar.	•	Vücut etli ve canlı olmak.			
5379	bürūn	بُرُونْ	Far.	*	Taşra ve dışarı ve hariç olan.			
5380	burhān	بُرْهَانْ	Ar.	•	Delil ve hüccet ve ispat.			
5381	burhānī	بُرْهَانِى	Ar.	•	Burhana mensup ve müteallik olan.			
5382	bere	بَرَه	Far.	•	Kuzu denilen koyun yavrusu.			
5383	bere-i felek	بَرَهْ فَلَكْ	Ar. - Far.	*	Hamel burcu.			
5384	bürhe	بُرْهَه	Ar.	∴	Kıta, parça ve çok uzun müddet.			
5385	berhem	بَرْهَمْ	Far.	•	Bir yeri üzerinde karışık ve muhtelit olan.			
5386	berhem derhem	بَرْهَمْ دَرْهَمْ	Far.	•	Karmakarışık ve birbirine girmiş olan.			
5387	berhem-zede	بَرْهَمْزَدَه	Far.	•	Karmakarışık ve perişan olan.			
5388	berhem-zen	بَرْهَمْزَنْ	Far.	•	Karmakarışık ve perişan edici olan.			
5389	berheme	بَرْهَمَه	Ar.	*	Gözü depretmek, bir şeye muttasıl ve daima bakıp durmak.			
5390	berhene	بَرْهَنَه	Ar.	*	Delil getirmek.			
5391	berehmen	بَرَهْمَنْ	Far.	•	Hindistanın putperest olarak asıl eski ahalisinin zürriyeti ve taifesinden bir fert ve mezheb-i mezkûrenin papazı.			
5392	bürehne	بُرَهْنَه	Far.	•	Açık, çıplak ve üryan ve ari olan.			
5393	bürehne-pā	بُرَهْنَه پا	Far.	•	Yalın ayak olan.			
5394	bürehne-ser	بُرَهْنَه سَرْ	Far.	•	Başı açık olan ve başı kabak ve derviş.			
5395	berhen	بَرْهَنْ	Ar.	*	Hakim ve efsun okuyucu Hint lügatinden mu'arrebdir.			
5396	bery	بَرِىْ	Ar.	*	Ağaç ve kalem yontmak ve zebun etmek.			
5397	berîʾ	بَرِىءْ	Ar.	∴	Marazdan salim olan kişi ve muaf ve kurtulmuş ve kayıt ve hüküm altında olmayan ve zimmeti bulunmayan adam.			
5398	berrî	بَرِّى	Ar.	•	Kır ve sahraya mensup ve müteallik olan bahri ve semavi olmayan.			
5399	birrît	بِرِّيتْ	Ar.	∴	Hirrît ve malumatlı kılavuz ve düz beyaban.			
5400	beriyyāt	بَرِيَّاتْ	Ar.	•	Beriyyeler, mahluklar.			
5401	biryān	بِرْيَانْ	Far.	•	Kebap ve kızarma et.			
5402	beriyye	بَرِيَّه	Ar.	•	Çöl, kır ve sahra ve beyaban ve mahluk ve insan, adam.			
5403	beriyye-nişîn	بَرِيَّه نِشِينْ	Ar. - Far.	•	Sahrâ-nişîn ve dağda ve derede sakin olan.			
5404	berîd	بَرِيدْ	Ar.	∴	Menzil beygiri ve ulak ve sâ'î, tatar, haber getirici ve dört fersah mesafe ve elçi, sefir ve sürücü.			
5405	bürîde	بُرِيدَه	Far.	•	Kesilmiş ve maktu olan.			
5406	berîşem	بَرِيشَمْ	Far.	•	İbrişim denilen ipek iplik.			
5407	berîṣ	بَرِيصْ	Ar.	•	Ala tenli ebras ve baras illetine giriftar olan, benek benek olan.			

5408	berī'a	بَريعَه	Ar.	•	Hüsn-i melâhatte ve akıl ve kiyasette emsaline fâ'ika kadın ve hatun.			
5409	berīḳ	بَريقْ	Ar.	•	Parıltı, leme'ân ve parlamak ve parlak ve lâmi' ve dırahşân olan.			
5410	berīn	بَرينْ	Far.	∴	Bunun üzerine demek ve en ziyade yüksek ve refî' olan.			
5411	bezz	بَزّْ	Ar.	*	nehb ü gâret etmek, kapmak ve kumaş ve libas ve siyâb makulesinden ev metaı ve nez' ve selbetmek.			
5412	büz	بُزْ	Far.	*	Keçi, ma'z denilen hayvan.			
5413	bizz	بِزّْ	Ar.	*	Açmak, fethetmek.			
5414	bezzāz	بَزّاز	Ar.	•	Kumaş ve bez ve libas satıcı olan.			
5415	bezbeze	بَزْبَزَه	Ar.	*	Süratle gitmek ve depretmek.			
5416	bezzāzistān	بَزّازِسْتانْ	Ar. - Far.	•	Bedesten, çarşı.			
5417	bezbāz	بَزْباز	Far.	•	Hindistan cevizi denilen şeyin kabuğu.			
5418	bezr	بَزرْ	Ar.	∴	Sebzevat ve haşiş tohumuna ve keten tohumuna denilir, zâl ile arpa ve buğday ve nohut ve mercimek ve bakla ve emsali nebatatın tohumuna denilir.			
5419	büzāḳ	بُزاقْ	Ar.	*	Tükürük, salya, lu'âb.			
5420	bizāl	بِزالْ	Ar.	*	Çuvaldız ve tıpayı açacak alet.			
5421	büzürc	بُزُرجْ	Ar.	*	Ulu, azîm, büyük ki bu kelime Fârisîden mu'arrebdir.			
5422	büzürg	بُزُرگْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve rütbeli ve ziyade yaşlı olan.			
5423	büzürgān	بُزُرگانْ	Far.	•	Büyükler, ulular, büzürgler.			
5424	büzürg-āne	بُزُرگانَه	Far.	•	Büyük ve büzürge layık ve münasip ve müstahak olan.			
5425	büzürg-vār	بُزُرگْوارْ	Far.	•	Sâhib-i celâl ve azamet olan ve celil ve fazıl ve ekâbirden olan.			
5426	büzürg-vārī	بُزُرگْوارِى	Far.	•	Azamet ve celal, kibriyâ.			
5427	bezzestān	بَزَّسْتانْ	Ar. - Far.	•	Çarşı yeri.			
5428	bezġ	بَزغْ	Ar.	*	Yarmak, şakketmek ve neşter ile almak ve neşter vurmak.			
5429	büzġāle	بُزْغالَه	Far.	•	Kuzu denilen koyun yavrusu.			
5430	bezḳ	بَزقْ	Ar.	*	Tükürmek, ağızdan salya çıkarmak.			
5431	bezl	بَزلْ	Ar.	*	Yarmak, delmek, şakketmek.			
5432	bezm	بَزمْ	Ar.	*	Diş ucuyla ısırmak.			
5433	bezm	بَزمْ	Far.	•	Meclis-i ziyâfet ve mükellef taam ve îş u nûş ve sohbet meclisi ve mihmânî ve hoş-hâl.			
5434	bejm	بژمْ	Far.	*	Şebnem, çiy rutubeti.			
5435	bezim-gāh	بَزِمْگاهْ	Far.	•	Ziyafet-hâne, ziyafet mahalli ve meclis.			
5436	bezm-geh	بَزمْگَهْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5437	büzūr	بُزُورْ	Ar.	•	Bezrler, tohumlar.			

5438	büzūġ	بُزُوغْ	Ar.	*	Tulu etmek, doğmak.			
5439	büzūl	بُزُولْ	Ar.	*	Yarılmak, inşikâk etmek.			
5440	beze	بَزَه	Far.	•	Günah, ism, cürüm, suç, kabahat.			
5441	bes	بَسْ	Far.	•	Kâfi, çok ve elverme.			
5442	bess	بَسّ	Ar.	*	Kal' ve kesr etmek.			
5443	besātīn	بَسَاتِينْ	Ar.	•	Bostanlar, büyük bahçeler.			
5444	besāṭ	بَسَاطْ	Ar.	*	Düz ve açık yer.			
5445	bisāṭ	بِسَاطْ	Ar.	•	Döşek, minder ve döşeme, kilim.			
5446	besāṭat	بَسَاطَةْ	Ar.	*	Lisanı talakat ve selasetli olmak.			
5447	besālet	بَسَالَةْ	Ar.	•	Cesaret, yiğitlik ve cesurluk ve bahadırlık.			
5448	bessām	بَسّامْ	Ar.	*	Güleryüzlü ve ziyade tebessüm eden adam.			
5449	besāmet	بَسَامَةْ	Ar.	*	Güleryüzlü olmak.			
5450	besā'iṭ	بَسَائِطْ	Ar.	•	Basit olanlar ve memzûc ve karışık olmayanlar.			
5451	besbāse	بَسْبَاسَه	Ar.	∴	Küçük kıtada olan Hindistan cevizinin tabaka-i lîfiyyesi ki tıpta zayıf midede ve usret-i hazmda mukavvî ve midevi ve münebbih gibi istimal olunur.			
5452	besāmān	بَسَامَانْ	Far.	*	Muntazamü'l-ahvâl ve müreffehü'l-bâl olan.			
5453	besān	بَسَانْ	Far.	*	Misil ve mânend, onun gibi.			
5454	best	بَستْ	Far.	•	Bağlamak, bent etmek.			
5455	bistān	بِسْتَانْ	Far.	•	Memenin başı, haleme.			
5456	bostān	بُسْتَانْ	Ar.	•	Sebzevat bahçesi.			
5457	bostān-efrūz	بُسْتَانْ اَفْرُوزْ	Ar. - Far.	•	Birkaç güzel kırmızı çiçeğin ismi.			
5458	bostān-pīrā	بُسْتَانْ پِيرَا	Ar. - Far.	•	Bahçıvan, bâğbân.			
5459	bostān-serāy	بُسْتَانْسَرَايْ	Ar. - Far.	•	Köşk ve kasır ve bahçe içinde vaki saray.			
5460	bostānī	بُسْتَانِى	Ar.	•	Bostancı, bahçıvan.			
5461	bister	بِسْتَرْ	Far.	•	Döşek, yatak.			
5462	bistegī	بِسْتَگِى	Far.	•	Bağlılık ve bağlı ve bendîde ve merbut olmak.			
5463	beste	بَسْتَه	Far.	∴	Bağlı ve kapalı ve tutulu olan ve ıs. mûsîkiyyeden olup bir gazel veya şarkı için tertip olunan makam seda ve ahenk.		Musiki	
5464	beste-nigār	بَسْتَه نِگَارْ	Far.	*	Is. mûsîkiyyeden olup taksîmât-ı makâmât-ı sedâdan birine ıtlak olunur.		Musiki	
5465	beste-raḥim	بَسْتَه رَحِمْ	Ar. - Far.	*	Çocuk doğrumaz olan kadın.			
5466	besṭ	بَسطْ	Ar.	∴	Yaymak, sermek, açmak ve döşemek ve özrü kabul etmek ve bir şeye el uzatmak ve birini diğer bir kimse üzerine tafdîl ve tercih etmek ve munkabız bir adama ferah ve sürur vermek ve bir kimseyi sevindirmek ve beyan ve ifade etmek ve uzun uzun ve etrafıyla anlatmak.			

5467	beṣṭat	بَسْطَةْ	Ar.	•	Fazilet ve meziyet ve ilim ve dâniş ve vüsat ve yaygınlık ve ihata etmeklik ve imtidâd.			
5468	besfāyīc	بَسْفَايِجْ	Ar.	*	Devâyî bir ot kökü olup derununda fıstığa benzer bir şey bulunur.			
5469	besḳ	بَسْقْ	Ar.	*	Uzamak, tavîl olmak, büyümek.			
5470	besl	بَسْلْ	Ar.	*	Helak etmek ve meneylemek ve çirkin yüzlü olmak ve haram ve helal ve levm ve şiddet.			
5471	besm	بَسْمْ	Ar.	*	Güzel gülmek.			
5472	bismi	بِسْمِ	Ar.	•	Bâ ile isimden mürekkep olan terkibin muhaffefi olup ismi hakkı için demekir.			
5473	bismil	بِسْمِلْ	Far.	•	Boğazlanmış, mezbûh ve kurban olmuş ve kesilmiş olan.			
5474	besmele	بَسْمَلَه	Ar.	•	Bismillah okumak.			
5475	bismil-gāh	بِسْمِلْگَاهْ	Far.	•	Salhane, hayvan boğazlanacak yer.			
5476	büsūḳ	بُسُوقْ	Ar.	*	Uzunluk, tavîl ve imtidâd.			
5477	büsūl	بُسُولْ	Ar.	•	Cesur ve bahadır olmak.			
5478	besī	بَسِى	Far.	•	Çokluk, kesret ziyadelik.			
5479	büsyār	بُسْيَارْ	Far.	•	Çok, kesîr ve vâfir olan.			
5480	büsyārī	بُسْيَارِى	Far.	•	Çokluk, kesret, ziyadelik.			
5481	besīc	بَسِيجْ	Far.	•	Yol levazımını düzüp tertip etmek ve yol levazımını tedarik eden.			
5482	besīṭ	بَسِيطْ	Ar.	•	Vâsi, geniş, yaygın olan ve mücerret ve münferit olup mürekkep veya mü'ellef olmayan ve ıs. arûzdan olup sekiz kere müstef'ilün fâ'ilün tefâ'ilinden mü'ellef olan bahr-i arûzînin hassaten ismi ve tekellümü fesahat ve belagat ve talakat üzere olan.		Aruz	
5483	besīṭa	بَسِيطَه	Ar.	•	Şemsin ziyası vasıtasıyla saat gösteren alet, güneş saati.			
5484	besīle	بَسِيلَه	Ar.	*	Bakiye, artık ve kalan.			
5485	besīm	بَسِيمْ	Ar.	•	Güleryüzlü olan.			
5486	beşş	بَشّْ	Ar.	*	Güleryüzlü olmak.			
5487	beşāret	بَشَارَةْ	Ar.	•	Güzellik, hüsn ü cemâl ve müjde ve müjdeciye verilen atiyye.			
5488	beşāşet	بَشَاشَةْ	Ar.	•	Ferah, sürur, meserret ve güleryüzlü olmak ve şad olmak.			
5489	bişir	بِشِرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5490	beşer	بَشَرْ	Ar.	•	İnsan, âdem, merdüm, ebu'l-beşer Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm.			
5491	beşere	بَشَرَه	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup cilt denilen ve bedenin haricen örtüsü makamında bulunan derinin tabaka-i hâriciyyesi.		Tıp	
5492	beşere-i muḫāṭiyye	بَشَرَهْ مُخَاطِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bedenin dâhilen örtüsü makamında bulunan gışâ-i muhâtî nam derinin tabaka-i hâriciyyesine denilir.		Tıp	
5493	beşerī	بَشَرِى	Ar.	•	İnsani ve insana mensup ve müteallik olan.			
5494	büşrā	بُشْرَى	Ar.	•	Müjde, sevinçli haber, hayırlı haber.			
5495	beşeriyyet	بَشَرِيَّتْ	Ar.	•	İnsaniyet ve insanın tabı ve hilkati.			

5496	başmaḳ	بَشْماقْ		•	Ayakkabı, pabuç.			
5497	beşm	بَشْمْ	Ar.	∗	Çok yemekten imtilâ olmak.			
5498	beşīr	بَشِيرْ	Ar.	•	Müjdeci, sevinçli haber getirici ve güzel, latif ve hûb olan ve cemil ve güleryüzlü adam.			
5499	beşīrī	بَشيرى	Ar.	•	Beşîrlik, müjdecilik.			
5500	beşīʿ	بَشِيعْ	Ar.	•	Kerih, kabîh, nâ-pesend ve gayr-ı makbûl olan.			
5501	baṣṣ	بَصّ	Ar.	∗	Işıldamak, parlamak.			
5502	beṣāret	بَصارَةْ	Ar.	∴	Görmek ve basîr olmak ve idrak etmek ve hüccet ve berhanenin iki tarafının arası.			
5503	beṣāʾir	بَصآئِرْ	Ar.	•	Basiretler, hüccetler, burhanlar.			
5504	baṣar	بَصَرْ	Ar.	•	Göz, çeşm, ayn ve görmek.			
5505	baṣal	بَصَلْ	Ar.	•	Soğan ve soğan gibi kök.			
5506	beṣale	بَصَلَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir kıt’a-i bedende arızi olmayıp hılkî olarak nümâyân olan her bir intifâha yani kabarıntıya ıtlak olunur.		Tıp	
5507	beṣale-i sīsāʾiyye	بَصَلَهٔ سِيسآئِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup murdar iliğin kısm-ı ulvîsinde yani dimağ ile birleştiği yerde görünen kabarıntıya ıtlak olunur.		Tıp	
5508	baṣīr	بَصيرْ	Ar.	•	Görücü ve müdrik ve basiret sahibi olan kimse.			
5509	baṣīret	بَصيرَةْ	Ar.	•	Görmeklik ve idrak etmeklik ve fetânet ve feraset ve akıl ve akıllılık ve umurun son ve neticesini anlamak ve hüccet, delil, burhan ve kalp görüşü ve bilişi.			
5510	biżāʿa	بِضاعَه	Ar.	•	Sermaye, asıl mal, re’sü’l-mâl ve kâra sebep olan akçe.			
5511	beżāyiʿ	بَضايِعْ	Ar.	•	Bizâ’atlar, sermayeler.			
5512	beżʿ	بَضعْ	Ar.	∗	Kesmek, katetmek ve yarmak, şakketmek ve suya kanmak.			
5513	biżʿ	بِضعْ	Ar.	∗	Üçten ona ve on ikiden yirmiye varınca olan a’dâd ve cima ve nikâh ve avradın ferci.			
5514	beżīʿ	بَضِيعْ	Ar.	•	Cezire, etrafı denizle ihata olunmuş kıt’a-i arz.			
5515	baṭṭ	بَطّْ	Ar.	∴	Kaz, ördek ve meşin çamçak ve mişrebe ve yarayı deşmek ve keseyi yırtmak.			
5516	buṭʾ	بُطءْ	Ar.	•	Gecikmek, oyalanmak ve yavaşlık ve hareketin ağırlığı.			
5517	biṭāʾ	بِطآءْ	Ar.	∗	Gecikmek ve harekette ağır ve yavaş olmak.			
5518	beṭāʾet	بَطآئَةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5519	buṭāḥ	بُطاحْ	Ar.	∗	Hummadan arız olan bir nev illet.			
5520	biṭāḳa	بِطاقَه	Ar.	∴	Güvercin vasıtasıyla irsal olunan name ve kumaş topuna yapıştırılan pusula ve yafta ve tüccârânın eşya ve emtianın vezin ve miktar ve pahasını tahrir edip şeriklerine irsal eyledikleri varakaya denilir ve gözün büyük karası.			
5521	beṭṭāl	بَطّالْ	Ar.	∴	İşsiz, güçsüz ve batıl ve mensûh ve mefsûh ve boş ve bî-fâ’ide ve eski usul üzere olup metruk ve gayr-ı müsta’mel olan ve cesur ve bahadır olan.			
5522	beṭālet	بَطالَةْ	Ar.	∴	Lağv ve abes söylemek ve avarelik ve tembellik ve cesaret ve bahadırlık ve cesurluk.			
5523	beṭānet	بَطانَةْ	Ar.	∗	Büyük karınlı olmak ve ekûl olmak.			

5524	biṭānet	بِطَانَةْ	Ar.	∴	Döşek üstüne serilen çarşaf ve gizli şey ve sır ve râz ve sırr u serâ'ire vâkıf ve mahrem ve dost ve sırdaş ve astar.			
5525	bi-ṭıbḳihi	بِطِبْقِهِ	Ar.	•	Onun tıpkı ve aynı olarak manasında terkiptir.			
5526	baṭḥ	بَطحْ	Ar.	*	Yüzü üzerine düşmek ve bırakmak ve yassı yapılan şey.			
5527	be-ṭarīḳ	بَطَرِيقْ	Ar. - Far.	•	Tarikiyle, yoluyla manasında terkiptir.			
5528	biṭrīḳ	بِطْرِيقْ	Ar.	∴	Reis ve serasker ve beyne'n-nasârî müçtehit ve sâhib-i mezheb makamında olan başpapaz ve fahr ve cenap ve eda ve ta'azzüz sahibi.			
5529	baṭş	بَطْشْ	Ar.	∴	Arslan gibi unf ve satvetle kavrayıp tutmak ve be's ve kuvvet ve şiddet ve kudret ve miknet ve hastalıktan ifâkat bulmakla beraber zayıf olmak.			
5530	baṭġ	بَطغْ	Ar.	*	Bulaşmak, âlûde olmak.			
5531	buṭlān	بُطْلَانْ	Ar.	•	Boş ve abes olmak ve batıl olmak.			
5532	büṭum	بُطُمْ	Ar.	*	Çitlembik denilen ufak ve siyah meyveli bir nev ağaç.			
5533	baṭn	بَطنْ	Ar.	∴	Karın, şikem ve iç ve dâhil tarafı ve kabileden bir küçük oba veya bir cemaat ve aşiret cüzü ve birbirine hısımlığı biraz uzak olan küçürek kabile. Karabet altı mertebedir en uzağı "şa'b" ve ondan yakın olanı "fasile" ve daha yakını "amâre" ve daha yakını "batın" ve gayet yakın olanı "fahz" namıyla yâd olunur ve kuş veleğinin uzun tarafı.			
5534	beṭan	بَطَنْ	Ar.	*	Çukur yer, hufre.			
5535	baṭnān	بَطْنَانْ	Ar.	∴	Dâhil tarafı ve vasatı ve ortası, iç tarafı.			
5536	baṭın-perest	بَطِنْپَرَستْ	Ar. - Far.	•	Yiyecek ve içeceğine perestiş eden ve hemen sarf-ı efkâr edecek ciheti ondan ibaret olan kimse.			
5537	biṭna	بِطْنَه	Ar.	*	Çok yemek yemek ve imtilâ-i mi'de ve mal ve ikbal dolgunluğu sebebiyle ifrat üzere ferah ve meserret taşkınlığı, kesret-i sürûr.			
5538	büṭūl	بُطُولْ	Ar.	*	Lağv ve heder olmak.			
5539	büṭūlet	بُطُولَة	Ar.	•	Cesaret ve bahadırlık.			
5540	büṭūn	بُطُونْ	Ar.	•	Batınlar, dâhiller, karınlar ve kabileler ve aşiret kısımları.			
5541	beṭīʾ	بَطِئْ	Ar.	•	Ağır hareketli ve çabuk olmayan ve yavaş olan.			
5542	beṭīḥ	بَطِيحْ	Ar.	*	Zengin ve gani ve mâl-dâr ve mütemevvil olan kimse.			
5543	biṭṭīḫ	بِطِيخْ	Ar.	*	Kavun ve karpuz denilen yuvarlak ve tatlı ve sulu nesneler.			
5544	beṭīr	بَطِيرْ	Ar.	*	Nalbant ki hayvana nal vurur, hayvanatı nallar.			
5545	bütayṭiyye	بُطَيْطِيَّه	Ar.	*	Sürfe ki kelebek ve tırtıl ve emsali hayvanatın bidâyet-i ahvâli.			
5546	büṭayn	بُطَيْنْ	Ar.	*	Batıncık, karıncık ve menâzil-i kamerden birinin ismi.			
5547	beṭīş	بَطِيشْ	Ar.	•	Kavi ve şedîdü'l-batş sahibi olan.			
5548	beẓir	بَظِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup fercin kısm-ı ulvîsinin iltikâ ettiği mahallinde zekere müşabih ve onun gibi kıvama gelir ve ucu sivri ve gerisi kalın bir cisme ıtlak olunur ki bununla nisvânın zurefâ denilen sevici takımı kendi gibi kadınlarla mücamaa ederler ve bazen uyûb-ı eşkâl muktezeyâtından olarak delikli olmasıyla bevl, zekerde olduğu gibi bu vasıta ile harice dökülür.		Tıp	
5549	beẓar	بَظَرْ	Ar.	*	Fercin dili büyük olmak ve yüzük halkası.			

5550	büẓāret	بُظَارَةْ	Ar.	∗	Ferç dili ve üst dudakta sarkık, zait deri olmak.			
5551	büᶜād	بُعَادْ	Ar.	∗	Uzak şey, ba'îd nesne.			
5552	büᶜāḳ	بُعَاقْ	Ar.	∗	Yağmuru şiddetle inzal eden bulut ve ansızın gelen yağmur.			
5553	biᶜāl	بِعَالْ	Ar.	∴	Cima ve mücamaa etmek ve er avratla oynaşmak ve hatun ere varmak.			
5554	baᶜş	بَعثْ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek ve halk etmek, diriltmek ve meyyiti ihya etmek ve peygamber irsal etmek.			
5555	baᶜşere	بَعْثَرَه	Ar.	∗	Dikkatle teftiş etmek ve perakende edip dağıtmak ve keşif ve istihraç etmek ve karşıtırmak ve bulandırmak ve mide bulanmak ve leke ve kirli renk.			
5556	biᶜşet	بِعْثَةْ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek ve diriltmek, ihya etmek.			
5557	baᶜdü	بَعْدُ	Ar.	•	Sonra, pes manasında edattır ammâ ba'd, bundan sonra manasında kitabın evvelinde ve duanın akabinde müstamel bir terkîb-i Arabîdir.			
5558	baᶜde-vaḳtin	بَعْدَ وَقْتِ	Ar.	•	Bir zamandan sonra manasına terkiptir.			
5559	buᶜd	بُعدْ	Ar.	•	Uzaklık ve boy ve uzunluk ve mesâfe-i tûlânîye.			
5560	baᶜde-buᶜdin	بَعْدَ بُعْدِ	Ar.	•	Bir müddetten sonra manasına terkiptir.			
5561	baᶜde-ezîn	بَعْدَ اَزِينْ	Ar. - Far.	•	Bundan sonra manasında terkîb-i Fârisîdir.			
5562	baᶜdehu	بَعْدَهُ	Ar.	•	Ondan sonra, pes, imdi, manasında terkiptir.			
5563	biᶜd	بِعْد	Ar.	∗	Hayır ve menfaatsiz demek gibi zem ve kadh ve günah ve ka'r manalarına gelir.			
5564	baᶜr	بَعرْ	Ar.	∗	Hayvan tersi, gübre.			
5565	baᶜḍ	بَعضْ	Ar.	•	Bir nesnenin cüzü ve bir şeyin parçası.			
5566	baᶜl	بَعلْ	Ar.	•	Zevç ve zevce, ehlibeyit, karı, koca.			
5567	baᶜlet	بَعْلَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve ikisi dahi bir manaya ise de ba'le, çolpa karıya dahi ıtlak olunur.			
5568	beᶜūża	بَعُوضَه	Ar.	•	Sivrisinek denilen hayvan.			
5569	buᶜūlet	بُعُولَةْ	Ar.	∴	Zevciyyet ve ba'ller, zevcler ve zevceler ve ibâ ve imtina ve ret ve muhalefet eylemek.			
5570	bi-ᶜavni	بِعَوْنِ	Ar.	•	Yardım ve avn ve inayet ve imdat ile manasında terkiptir.			
5571	baᶜîd	بَعِيدْ	Ar.	•	Irak, uzak ve arası çok olan.			
5572	baᶜîr	بَعِيرْ	Ar.	∗	Deve, himâr vesair yük hayvanı.			
5573	bi-ᶜaynihi	بِعَيْنِهِ	Ar.	•	Aynı ve tıpkı olarak manasında bir terkiptir.			
5574	büġāʾ	بُغَآءْ	Ar.	∗	Talep etmek, istemek.			
5575	biġāʾ	بِغَآءْ	Ar.	∗	Zina etmek ve nâ-meşrû' olarak mücamaa etmek.			
5576	büġāt	بُغَاتْ	Ar.	•	Bâğîler, zorbalar, haricîler.			
5577	biġāl	بِغَالْ	Ar.	•	Bağllar, katırlar.			
5578	baġġāl	بَغَّالْ	Ar.	•	Katırcı ki yük taşımak için bir hayli katırı her vakit nezdinde hazır ve müheyya bulundurur.			
5579	büġām	بُغَامْ	Ar.	∗	Gayr-ı fasîh olup fehmolunmayan asvâta denilir.			

5580	beġāvet	بَغْاوَةْ	Ar.	•	Zorbalık, bâğîlik, adem-i inkıyâd ve itaatsizlik üzere bulunanlar.			
5581	beġāyet	بَغْايَتْ	Ar. - Far.	•	Gayetle çok manasında terkiptir.			
5582	beġāye	بَغْايَه	Ar.	*	Talep etmek, istemek.			
5583	buġbūr	بُغْبُورْ	Ar.	*	Putperest taifesinin putlarına, üzerinde kurban zebh ettikleri taş ve Çin padişahlarının lakabı.			
5584	baġteten	بَغْتَةً	Ar.	•	Fücceten, ansızın, birdenbire manasınadır.			
5585	baġşere	بَغْثَره	Ar.	•	Bi-ma'nâ ba'seredir.			
5586	baġare	بَغَره	Ar.	*	Bir uğurdan şiddetle yağan yağmur.			
5587	buġż	بُغْضْ	Ar.	•	Düşmanlık ve sevmemek ve nefret ve adavet ve nefsaniyet.			
5588	baġżāʾ	بَغْضَآءْ	Ar.	•	Ziyade nefret ve şiddetle buğzetmek ve pek sevmemek.			
5589	buġżā	بُغْضٰى	Ar.	•	Ebğaz olan, ziyade nefret edip sevmeyici olan.			
5590	baġl	بَغْلْ	Ar.	•	Katır ve ester denilen hayvan.			
5591	beġal	بَغَلْ	Far.	•	Koltuk altı, ibt.			
5592	beġal-ġĭrĭ	بَغَلْ گيرى	Far.	•	Koltuk tutmak ve koltuğa girmek.			
5593	baġv	بَغْوْ	Ar.	•	Cürüm ve cinayet.			
5594	baġy	بَغْىْ	Ar.	∴	Azgınlık etmek ve zulmetmek ve huduttan tecavüz etmek ve orospuluk ve zina etmek ve tagallüple âhere sitem ve haktan udûl ve serkeşlik etmek ve yara şişmek ve yalan söylemek ve bir şeye muntazır olup gözetmek.			
5595	baġiyy	بَغِىّ	Ar.	∴	Haddi tecavüz eden ve zina eden ve zulüm ve sitemkâr ve serkeş olan.			
5596	büġyān	بُغْيَانْ	Ar.	•	Zulüm ve sitem ve serkeşlik etmek.			
5597	bi-ġayri	بِغَيْرِ	Ar.	•	Bilâ, bî manasında edât-ı selb terkibidir.			
5598	buġye	بُغْيَه	Ar.	*	Matlup ve maksut.			
5599	beḳāʾ	بَقَآءْ	Ar.	∴	Zamân-ı vücûdu, evvelki hâliyle müstemir olmak ve daim ve sabit olmak.			
5600	baḳḳār	بَقَّارْ	Ar.	*	Çok sığır sahibi olan, öküz ve manda ve emsali hayvanı çok olan.			
5601	büḳāʿ	بُقَاعْ	Ar.	•	Buk'alar, ali ve metîn binalar.			
5602	baḳḳāl	بَقَّالْ	Ar.	∴	Yiyecek, içecek, zahire satan ve sebzeci.			
5603	beḳāyā	بَقَايَا	Ar.	∴	Bakiyeler, kalan şeyler ve umûr-ı mâliyyede tahsil olunamayan mebâliğ, mertebe ve irâdât-ı nâ-mütehassılaya denilir.			
5604	baḳar	بَقَرْ	Ar.	•	Sığır, öküz, manda.			
5605	baḳara	بَقَره	Ar.	•	İnek ve sığır ve öküz, Sûre-i Bakara, Kur'ân-ı Kerim'in ilk suresinin ismi.			
5606	büḳʿa	بُقْعَه	Ar.	∴	Ali ve metîn bina ve arz kıtası ki civarından mümtazdır ve mekân-ı hâlî ve ıssız yer.			
5607	büḳʿatü'l-ḳarniyye	بُقْعَةُ الْقَرْنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözdeki müsâfire yani marazi olan beyaz lekeye denilir.		Tıp	
5608	baḳla	بَقْلَه	Ar.	•	Hububattan malum bir nev habbeye alem olmuştur ve emsali olan bilcümle hububat.			

5609	baḳlatü'l-ḥumeḳā'	بَقْلَةُ الْحُمَقَاءِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup semizotu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
5610	baḳḳam	بَقَّمْ	Ar.	*	Beyne'n-nâs bu isim ile yâd olunan boya ağacına denilir.			
5611	büḳūr	بُقُورْ	Ar.	•	Bakarlar, sığırlar, öküzler, inekler, mandalar.			
5612	büḳūl	بُقُولْ	Ar.	•	Bakla cinsinden olan hububat ve emsali sebzevat .			
5613	baḳḳa	بَقَّه	Ar.	*	Tahta kehlesi denilen fena kokulu ve yassı küçük hayvan ki taayyüşü insan kanıyladır ve ısırdığı yeri fena hâlde kabartıp kaşındırır bir mûzîdir.			
5614	baḳy	بَقَىٰ	Ar.	∴	Zamân-ı vücûdu, evvelki hâliyle daim ve baki olmak ve kalan ve bozulup değişilmiş olmayan.			
5615	baḳiyye	بَقِيَّه	Ar.	∴	Geri kalan şey ve bozulmayıp devam eden ve ihlâk ve idam olmayan şey.			
5616	baḳiyyetü's-süyūf	بَقِيَّةُ السُّيُوفْ	Ar.	•	Kılıçtan kurtulup katlolunmamış olanlar.			
5617	bükā'	بُكَاءْ	Ar.	•	Ağlamak, gözyaşı dökmek, eşk-rîz ve nalan olmak ve feryâd-hân olarak gürültü ile ağlamak.			
5618	bükkāt	بُكَّاةْ	Ar.	•	Bâkîler, ağlayıcılar.			
5619	bekā	بَكًا	Far.	*	Yerinde ve vaktinde olan.			
5620	bekām	بَكَامْ	Far.	•	Maksuduna nail ve muzaffer olan ve meramına müsait olan.			
5621	bekāret	بَكَارَةْ	Ar.	•	Kızlarda olan kızlık hâleti ve kız olup dul olmaması.			
5622	bekāmet	بَكَامَةْ	Ar.	•	Dilsiz olmak ve tekellümde âciz olmak ve cima ve bi'âlden içtinap etmek.			
5623	bekt	بَكْتْ	Ar.	*	Vurmak ve bir kimseyi zem ve hakaretle karşılamak.			
5624	bikr	بِكْرْ	Ar.	∴	Kız bakire olmak, kızoğlankız ve kızın kızlığı ve tezevvüç etmemiş adam ve her şeyin evveli ve mesbûk bi'l-misl olmayan her amel ve sanat.			
5625	bekre	بَكْرَه	Ar.	*	Kuyu çarkı, makara ve ıs. tıbbiyyeden olup mefâsılda makara şeklinde oyuklu olan kemiğe denilir.		Tıp	
5626	bekrevî	بَكْرَوِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup zikri mesbûk şekilde kıt'a-i bedene mensup ve müteallik olana denilir.		Tıp	
5627	bükre	بُكْرَه	Ar.	*	Erte ve yarın, ale's-sabâh, sabahleyin erkenden.			
5628	bekrî	بَكْرِى	Ar.	•	Ekseriya mest ve sarhoş olan kimse.			
5629	bükūr	بُكُورْ	Ar.	*	Erkenden bed' etmek veya bir mahalle erken gelmek.			
5630	bekūrî	بَكُورِى	Ar.	•	Evvel doğan çocuk ve nuhust-zâde ve ilk olan.			
5631	bekūriyye	بَكُورِيَّةْ	Ar.	•	Nuhust-zâdelik ve ilk olmaklık hakkı ve keyfiyeti.			
5632	bekl	بَكْلْ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek.			
5633	bekm	بَكْمْ	Ar.	*	Dilsizlik, tekellüme kudretsiz olmak ve bî-zebân olmak.			
5634	bükm	بُكْمْ	Ar.	*	Ziyade dilsiz olanlar, ebkemler, tekellüme ziyade kudretsizler.			
5635	bekke	بَكَّةْ	Ar.	*	Bir yere cem olmak ve izdiham olmak ve tavaf mahalli ki Ka'betullâh yerinden ibarettir.			
5636	bekkî	بَكِىّْ	Ar.	•	Ağlatıcı, eşk-rîz olan.			
5637	beg-zāde	بَگْزَاده	Far.	•	Bey evladı ve pederi mir ve bey olan adam.			
5638	bel	بَلْ	Ar.	•	Belki, dahi manalarına edât-ı terakkî ve idrâbdır.			

5639	bell	بَلْ	Ar.	*	Islatmak ve hastalıktan ifâkat bulmak ve hısımlık ve ulaştırmak ve sılayırahim eylemek ve bir şeye pek düşkün ve aşüfte olmak ve hukûk-ı nâsı mümâtale ile ekl ve bel' eden ve yemin ederek daima halkın hakkını inkâr eden zalûm ve hallâf kimse ve tarlaya tohum ekmek.			
5640	belāʾ	بَلاءْ	Ar.	∴	Nakmet ve mücazat ve imtihan ve mihnete ve keder ve zarara sebep olan yaramaz nesne ve afet ve dâhiye ve eskimek.			
5641	bilā	بِلا	Ar.	•	Olmayarak ve sahip olmayan manalarında edât-ı selbdir.			
5642	belāte	بَلاتَه	Ar.	*	Akil ve zeki ve fatîn ve müstait olmak.			
5643	belāḥat	بَلاحَةْ	Ar.	*	Ahmaklık ve mütehayyirlik.			
5644	bilād	بِلادْ	Ar.	•	Beldeler, memleketler, diyarlar.			
5645	belādet	بَلادَةْ	Ar.	∴	Hamakat, kevdenlik ve mütehayyir olmak ve akıl ve fehim ve idraki olmamak ve aklı nakıs ve şaşkın olmak.			
5646	belādih	بَلادِهْ	Ar. - Far.	•	Bed-kâr ve fasık ve fâcir olan ve fitne-kâr ve fesatçı.			
5647	belā-zede	بَلازَدَه	Ar. - Far.	•	Afet ve bela ve musibete giriftar olmuş olan.			
5648	belās	بَلاسْ	Ar.	*	Fârisîden mu'arreb olup ayağa giyilen mesh manasındadır.			
5649	bellās	بَلّاسْ	Ar.	*	Mesçi, mestçi, ayağa giyilen meshi satıcı.			
5650	belāṭ	بَلاطْ	Ar.	*	Taş döşenmiş düz yer ve kaldırım taşı ve İstanbul'da malum olan mahal ki Fener civarındadır.			
5651	belāġ	بَلاغْ	Ar.	∴	Vusul, vürut ve kifayet ve yetiştirilen şey ve yetiştirmek ve vuslat yani yetişmek ve kavuşmak.			
5652	belāġat	بَلاغَتْ	Ar.	•	Kelamın merama mutabık ve muktezâ-yı hâle muvafık olması ve beliğ olmak yani maksudunu bi-tıbkihi ifadeye kadir olmak.			
5653	belā-keş	بَلاكَشْ	Ar. - Far.	•	Dert ve belaya giriftar olan.			
5654	bilāl	بِلالْ	Ar.	*	Mü'ezzin-i hazret-i risâlet-penâhî olan zât-ı şerîfin ismi ve yaşlık ve su ve süt gibi ıslatacak şey ve sılayırahim etmek.			
5655	bülālet	بُلالَةْ	Ar.	*	Yaşlık, ıslaklık.			
5656	belāhet	بَلاهَةْ	Ar.	•	Hamakat ve hayır ve şerri fark edemez derecede ahmak ve akılsız olmak ve kalbi safi ve dilden âciz olmak.			
5657	belāyā	بَلايا	Ar.	•	Beliyyeler, musibetler ve zarar ve kedere sebep olacak nesneler.			
5658	belbāl	بَلبالْ	Ar.	*	Vesvese ve telaş ve gussa ve kaygı ve ızdırap ve yürek yanmak ve tahrik ve tehyiç eylemek.			
5659	belbāle	بَلبالَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5660	bülbül	بُلْبُلْ	Ar.	•	Hüsn-i savtla maruf bir küçük kuşa denilir, hezâr-dâstân ve zeyrek ve akil kimse.			
5661	bülbüle	بُلْبُلَه	Ar.	*	Emzikli bardak, ibrik gibi.			
5662	belbele	بَلْبَلَه	Ar.	*	Vesvese ve helecan ve ızdırap vermek ve gam-gîn eylemek ve ârâ ve efkârı perişan eylemek.			
5663	belt	بَلتْ	Ar.	*	Kesmek, kesilmek, kat, inkıta etmek.			
5664	belec	بَلَجْ	Ar.	*	Zahir ve rûşen olmak.			
5665	beled	بَلَدْ	Ar.	∴	Şehir, büyük köy, kasaba, memleket, beledü'l-emîn, Mekke-i Mükerreme ve Ka'be-i Mu'azzama şehridir ve menâzil-i kamerden biri ve asıl.			
5666	büldān	بُلْدانْ	Ar.	•	Beldeler, büyük köyler, şehirler, kasabalar, memleketler.			

5667	beldem	بَلْدَمْ	Ar.	*	Göğüs önü, mukaddemü's-sadr ve baş ile gövdenin arası ki boğazdan ibarettir ve akılsız ve sakîlü'l-manzar, çirkin adam.			
5668	belde	بَلْدَه	Ar.	•	Beled, büyük köy, şehir, kasaba, memleket ve Mekke-i Mükerreme.			
5669	beledî	بَلَدِى	Ar.	•	Şehrî olan, bedevi olmayan ve şehre, memlekete müteallik.			
5670	belediyye	بَلَدِيَّه	Ar.	∴	Şehrîlik, şehirde sakin olmak ve şehrin nezafet ve taharet ve ma'mûriyyet ve ümranına ve intizamına vesaireye nezaret eden devâ'irin ismi.			
5671	belesān	بَلَسانْ	Ar.	•	Pelesenk ağacı ve yağı ki bir nev kıvamlı mâyi'dir.			
5672	bulṭa	بُلْطَه	Ar.	*	Kişi nefsini yere vurmak.			
5673	bi-luṭfihi	بِلُطْفِهِ	Ar.	•	Allahutaala'nın lütuf ve inayetiyle manasında terkiptir.			
5674	belᶜ	بَلْعْ	Ar.	∴	Yutmak, boğazdan geçirip mideye dâhil etmek ve belirsiz eylemek.			
5675	belᶜūm	بَلْعُومْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup boğaz ile mide beynindeki me'kûlât ve meşrubat yolunun kısm-ı ulvîsine denilir ki aşağı kısmı "merî" tabir olunduğu gibi mideye merbuttur.		Tıp	
5676	bulᶜa	بُلْعَه	Ar.	*	Değirmen taşının tane dökülecek deliği.			
5677	belᶜame	بَلْعَمَه	Ar.	*	Yutmak, ibtilâ' etmek.			
5678	bülġāʾ	بُلْغَآءْ	Ar.	•	Beliğ olanlar ve belagat sahipleri.			
5679	bülgār	بُلْغارْ	Far.	•	Malum bir nev cild-i medbûğ ki telâtin denilen sahtiyandan ibarettir ve bir milletin ismi.			
5680	balġam	بَلْغَمْ	Ar.	•	Ahlât-ı erba'adan biri ve nezle illeti eseri olarak boğazda hasıl olan galiz yumurta akı gibi nesne.			
5681	balġamî	بَلْغَمِى	Ar.	•	Halt ve meşrebinde balgam galip olan.			
5682	bulġur	بُلْغُورْ		•	Buğday kırarak yapılan bir nev zahire.			
5683	belki	بَلْكِه	Far.	*	Caiz ki, olabilir ki manasında müstameldir.			
5684	bülend	بُلَنْدْ	Far.	•	Yüce, yüksek, refî' ve rif'atli olan.			
5685	bülend-aḫter	بُلَنْدْ اَخْتَرْ	Far.	•	Sâhib-i tal'at ve devletli ve yüksek yıldızlı olan.			
5686	bülen-iḳtidār	بُلَنْدْ اِقْتِدارْ	Ar. - Far.	•	Ziyadesiyle iktidar sahibi olan yüce iktidarlı.			
5687	bülend-mertebe	بُلَنْدْ مَرْتَبَه	Ar. - Far.	•	Rütbe ve mertebe ve payesi bülend ve ali olanlar.			
5688	bülend-himmet	بُلَنْدْ هِمَّتْ	Ar. - Far.	•	Say ve himmeti ali ve bülend ve yüce olan.			
5689	belḳ	بَلقْ	Ar.	*	Kapı açmak, ve alaca ve kara ile ak ve kırçıl olmak.			
5690	belḳāʾ	بَلْقَآءْ	Ar.	*	Rûşen nesne ve Suriye vilayetine tabi bir sancağın adı.			
5691	belv	بَلوْ	Ar.	*	Bela ve zahmet ve tecrübe ve imtihan ve hibret.			
5692	belvet	بَلْوَةْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5693	belvā	بَلْوَى	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5694	bele	بَلَه	Ar.	*	Hamakat, belâdet ve akılsızlık.			
5695	billūr	بِلُّورْ	Ar.	∴	Malum bir nev cevher ve ona müşabih safi cam ve bir şeyin eşkâl-i hendesiyye üzere donuk ve müncemid ve mütesallib hâli.			

5696	belūṭ	بَلُوطْ	Ar.	•	Meşe ağacı ve meşe ağacının palamut denilen meyvesi.			
5697	belūᶜ	بَلُوعْ	Ar.	•	Ekûl ve çok yemek yiyici.			
5698	bülūᶜ	بُلُوعْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sair haplardan büyük ve tahminen zeytin çekirdeği büyüklüğünde ve şeklinde yapılan bir nev hubûba denilir.		Tıp	
5699	bülūġ	بُلُوغْ	Ar.	•	Erişmek, yetişmek ve yaklaşıp çatmak ve kemâl bulmak ve erkek çocuğun erkekliği sabit olması ve kendisinin kâmil olması.			
5700	bulūġiyyet	بُلُوغِيَّةْ	Ar.	•	Erkek, erkekliği tam olmak.			
5701	belhāʾ	بَلْهَآءْ	Ar.	*	Akılsız ve safderun hatun.			
5702	belā	بَلَى	Ar.	*	Nefiyden sonra ispat için gelir, evet manasına Fârisîdir, belî denilir ve Türkçede de böyledir.			
5703	beliyy	بَلِىْ	Ar.	*	Mahıv ve münderis ve belirsiz olmak.			
5704	beliyyāt	بَلِيَّاتْ	Ar.	•	Beliyyeler, keder, keder ve zarara sebep olacak nesneler, musibetler, meşakkatler, zahmetler.			
5705	belīt	بَلِيتْ	Ar.	*	Akil ve lebîb ve hazık ve mahir olan kimse.			
5706	beliyye	بَلِيَّه	Ar.	∴	Bela ve zahmet ve afet ve dâhiye ve keder ve zarara sebep olacak nesne veya vaka ve tecrübe ve imtihan ve zamân-ı câhiliyyette vefat eden kimsenin kabri yanına helak olup ba'de'l-haşr ona binmek üzere aç ve susuz bırakılan deve.			
5707	belīd	بَلِيدْ	Ar.	•	Akıl ve fehmi nakıs olan ve ahmak olan kimse.			
5708	belīġ	بَلِيغْ	Ar.	•	Meramını bilâ-noksan, tamamen ifade ve tefhime kadir olan ve kelamı manasına ve meramına tamamen ve bilâ-noksan mutabık olan ve mübalağa üzere olan ve kifâye derecesini tecavüz edip yetişir olan.			
5709	bem	بَمْ	Ar.	*	Yoğun ve kalın kiriş ve ter-i galiz ve ahenk için saza takılan kalın tel, Türkçede dahi bu tele bem derler.			
5710	bi-maᶜnāhu	بِمَعْنَاهُ	Ar.	•	Bu dahi o manayadır manasında terkiptir.			
5711	be-mühr	بَمُهْرْ	Far.	•	Mühürlü, mahtûm olan.			
5712	bin	بِنْ	Ar.	•	Oğul, velet, erkek çocuk, ferzende, pesir, zade.			
5713	bün	بُنْ	Far.	•	Dip, kök, temel, uç, baş, nihayet.			
5714	bünn	بُنّْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile kahve denilen hububatın ağacına denilir ki halk bunu hâzım gibi kavurarak suyunu taam üstüne içerler, tafsilatı "kahve" kelimesinde görülür.			+
5715	bināʾ	بِنَآءْ	Ar.	•	Yapı yapmak, kurmak ve yapı, mimar yapısı evvelce duvarın yalnız temeline denilirdi.			
5716	bennāʾ	بَنَّآءْ	Ar.	•	Yapı kalfası ve mimar.			
5717	bināʾen	بِنَآءً	Ar.	•	Mebni olarak, müte'esses olarak manasındadır.			
5718	bināʾen ᶜaleyh	بِنَآءً عَلَيه	Ar.	∴	Bir husus hakkında tafsîlât-ı lâzime verildikten sonra verilecek netice ve karara mukaddime-i kelâm olmak üzere o tafsilat üzerine mebni olarak manasında terkiptir.			
5719	bināʾen ᶜalā hāẕā	بِنَآءً عَلٰا هَاذَا	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5720	bināberīn	بِنَابَرِينْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5721	benāt	بَنَاتْ	Ar.	•	Bintler, kızlar, kerimeler, duhterler.			
5722	benātüᶜl-laḥm	بَنَاتُ اللَّحمْ	Ar.	*	Semiz kız.			

5723	benāt-ı naʿş	بَنَاتِ نَعْش	Ar.	*	Dübb-i ekber suretinde görünen yedi yıldız, kevâkib-i seb'a.			
5724	benātü'ṣ-ṣadr	بَنَاتُ الصَّدرْ	Ar.	*	Endişe ve hayal.			
5725	benātü'd-derh	بَنَاتُ الدَّهرْ	Ar.	*	Afet ve zahmet ve beliyye.			
5726	benātü'l-ʿarż	بَنَاتُ الْاَرضْ	Ar.	*	Peykârlar, ırmaklar.			
5727	benātü'r-rüşdet	بَنَاتُ الرُّشْدَةْ	Ar.	*	Nikâhlı avrattan doğan evlat.			
5728	benādir	بَنَادِرْ	Ar.	•	Benderler, mersâlar, limanlar, iskeleler, yanaşacak yerler.			
5729	benādiḳ	بَنَادِقْ	Ar.	•	Bunduklar, tüfek kurşunları ve fındıklar.			
5730	bināgūş	بِنَاگُوشْ	Far.	•	Kulağın sarkık tarafı ki küpe takılır.			
5731	benām	بَنَامْ	Ar.	*	Parmak ucu, benân.			
5732	benām	بَنَامْ	Far.	•	Meşhur, namdar ve malum bir isimle müsemma olan.			
5733	benān	بَنَانْ	Ar.	•	Benâneler, parmaklar yahut parmak uçları.			
5734	benāne	بَنَانَه	Ar.	•	Parmak, engüşt yahut parmak ucu.			
5735	bünāver	بُنَاوَرْ	Far.	•	Usul ve esas ve mukarrer ve sabit olan ve müesses olan.			
5736	bint	بِنتْ	Ar.	•	Duhter, kız, kerime.			
5737	bintī	بِنْتِى	Ar.	•	Kıza layık ve müteallik ve münasip olan.			
5738	bintü'l-ʿineb	بِنْتُ الْعِنَبْ	Ar.	*	Şarap, hamr ki üzüm suyundan yapılır.			
5739	benc	بَنجْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bân otu denilen nebata denilir işbu nebat tıpta münevvim ve müsekkin gibi kullanılır ve bazı cihette afyona müreccahtır ve hadeka denilen gözbebeğini tevsi eder yani büyültür.		Nebatat	
5740	bend	بَنْدْ	Ar.	•	Büyük sancak ve su bendi.			
5741	bend	بَنْدْ	Far.	∴	Bağ, bukağı, yular, kayıt ve su biriktirmek için iki dağ arasında bina olunan set ve duvar ve mezkûr set vasıtasıyla hasıl olan göl ve kilit ve kufl ve mekr ve hile ve aldatmak ve ahit ve yemin ve gam ve gussa ve hayal ve mülahaza ve ümit ve tevakku' ve koşmak ve kemer ve ip ve tinâb ve çift öküzü ve bağlamak ve fasılası olmayan ibare.			
5742	bender	بَنْدَرْ	Ar.	∴	Gemi yatağı, liman, iskele ve geçit boğazlarında bina olunan kale ve palanga ve şehir.			
5743	bender-gāh	بَنْدَرْ گَاهْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5744	bünduḳ	بُنْدُقْ	Ar.	•	Fındık ve tüfek tanesi olan yuvarlak kurşun.			
5745	bünduḳa	بُنْدُقَه	Ar.	*	Küçürek müdevver taş.			
5746	bendegān	بَنْدَگَانْ	Far.	•	Bendegân, bendeler, abdler, köleler, mensuplar.			
5747	bendegī	بَنْدَگِى	Far.	•	Bendelik, ubudiyet, kölelik.			
5748	bende	بَنْدَه	Far.	•	Esir, abd, köle ve bağlı, mukayyet ve bent olunmuş olan, merbut olan.			
5749	bende-perver	بَنْدَه پَرْوَرْ	Far.	•	Zîr-desti olanlara hüsn-i mu'âmele edip hacetlerini tesviye edici ve onları besleyici olan.			

5750	bende-ḫāne	بَنْدَه خانَه	Far.	∴	Köle evi, köle hanesi ki bir kimseye ta'zîmen kendisini ona köle isnadıyla hanesine bende evi diye mütevâzi'âne bulunmaktır.			
5751	bende-zāde	بَنْدَه زادَه	Far.	∴	Bir kimseye ta'zîmen kendi evladını ona köle evladı makamına ikame ile mütevâzi'âne bulunmaktır ve sahîhan köle ve bende evladı.			
5752	bendîde	بَنْدِيدَه	Far.	•	Bağlı ve bağlanmış olan ve bende, esir.			
5753	bende-nüvāz	بَنْدَه نُوازْ	Far.	•	Zîr-desti olanlara hüsn-i mu'âmele ile beraber lütuf ve inayet ve ihsan edici olan.			
5754	bens	بَنْسْ	Ar.	∗	Tehir etmek, sonraya komak.			
5755	benş	بَنْشْ	Ar.	•	Gevşek davranmak ve ihmal etmek.			
5756	binṣir	بِنصِرْ	Ar.	•	En küçük parmak yanında adsız parmak, yüzük parmağı, engüşt-i hâtem, orta parmakla serçe parmağı arasındaki adsız parmak.			
5757	benefsec	بَنَفْسَجْ	Ar.	∗	Menekşe denilen mor renkli ve güzel kokulu küçük çiçek.			
5758	bi-nefsihi	بِنَفْسِهِ	Ar.	•	Bizzat, haddizatında ve kendi kendiyi manasında terkiptir.			
5759	benefşe	بَنَفْشَه	Far.	•	Bi-ma'nâ benefsec.			
5760	beng	بَنگْ	Far.	∴	Haşiş, esrar yapılan ot ki keten ve kendir onun yaprağından imal olunur işbu esrar denilen madde ekl olundukta insanı bir nev sekr veyahut cinnet-i muvakkataya düçar edip birtakım zihne sığmaz hâlâtı tahayyül ve kendisini azîm iktidara malik farz ve eşyayı gayet büyük rüyet ve müşahede eder.			
5761	bengāh	بَنگاهْ	Far.	•	Büyük çadır ve hazine odası ve yük, ağırlık, sikâl.			
5762	bengere	بَنگَرَه	Far.	∗	Çocukları beşikte oturtmak için kadınların söyledikleri ninni.			
5763	bengî	بَنگِی	Far.	•	Beng ekl edici ve beng-i ter yaftası, esrarkeş.			
5764	bünk	بُنكْ	Ar.	∗	Bir şeyin asıl ve esası.			
5765	benū	بَنُو	Ar.	•	İbnler, oğullar, zadeler, zadegân.			
5766	bünüvvet	بُنُوَّةْ	Ar.	•	Oğul olmak, oğulluk ve oğul olmak keyfiyeti.			
5767	benūd	بَنُودْ	Ar.	•	Bentler, sancaklar, alemler, râyetler ve asker fırka ve orduları.			
5768	benūn	بَنُونْ	Ar.	•	İbnler, veletler, oğullar ve zadeler.			
5769	benevî	بَنَوِی	Ar.	•	Oğula mensup ve müteallik olan.			
5770	benne	بَنَّه	Ar.	•	Koku, rayiha, bûy.			
5771	benî	بَنِی	Ar.	•	İbnler, oğullar, zadeler, zadegân.			
5772	bünyād	بُنْيادْ	Far.	•	Temel, esas ve yapı, bina.			
5773	bünyān	بُنْيانْ	Ar.	∴	Yapı, bina, beden ve mizâc-ı beden ve yapı yapmak ve duvar, hâ'it.			
5774	benîn	بَنِينْ	Ar.	∗	Sâhib-i temkîn, akil ve dânâ ve ehl-i sebât adam.			
5775	bünye	بُنْيَه	Ar.	∴	Her nesnenin aslı ve bünyâdı ve yaradılması ve fıtratı ve yapı, bina, şekil, tarz, suret.			
5776	bū	بُو	Far.	•	Bûy, koku, rayiha ve ümit ve tereccî.			
5777	bū	بُو	Ar.	•	Ebû, baba, peder, vâlid.			

5778	bevā	بَوَا	Ar.	•	Hindistan cevizine cevz-i bevâ denilir.			
5779	bevāʾ	بَوَآءْ	Ar.	*	Beraberlik, hem-tâ, küfüv, denk.			
5780	bevvāb	بَوَّابْ	Ar.	∴	Menedici ve kapıcı.			
5781	bevābet	بَوَّابَةْ	Ar.	•	Kapıcılık, kapıcı hizmeti.			
5782	bevvābī	بَوَّابِى	Ar.	•	Kapıcıya mensup ve müteallik ve yarar olan.			
5783	bevāḥ	بَوَاحْ	Ar.	*	Aşikâre ve ayan olmak.			
5784	bevāḥen	بَوَاحاً	Ar.	•	Zahir ve aşikâr ve ayan olarak.			
5785	bevādī	بَوَادِى	Ar.	•	Bâdiyeler, sahralar, kırlar ve beyabanlar ve çöller.			
5786	bevār	بَوَارْ	Ar.	•	Helak olmak ve bir işe yaramayıp çürüyüp kalmak **dâr-ı bevâr:** cehenneme denir.			
5787	bevārid	بَوَارِدْ	Ar.	∴	Bâridler, soğuk nesneler ve soğuk taam ve iki kulak arasında veyahut omuzla boyun arasıda olan et ve sakat nesne.			
5788	bevāriḳ	بَوَارِقْ	Ar.	•	Bârikalar, şimşek çakıcı, parıldayıcı olan şeyler.			
5789	bevārī	بَوَارِى	Ar.	•	Hasırlar ve hasır otları, bûriyâlar.			
5790	bevāsīr	بَوَاسِيرْ	Ar.	∴	Basurlar, mayasıllar ve ıs. tıbbiyyeden olup kalın bağırsakların iltihabı eseri olarak verâdan necaset ve bazen kan veya balgam gibi bir maddenin buruntu ile ve memerrini yakarak çıkmasından ibaret olan hastalıklara denilir.		Tıp	
5791	büvāl	بُوَالْ	Ar.	*	Sık sık tebevvül ettiren bir illet ki ona zelaku'l-külye ve elsine-i efrenciyyede diyabitis denilir.			
5792	bü'l-ᶜaceb	بُوالْعَجَبْ	Ar.	•	A'cûbe, acep ve garip nesne ve dalkavuk ve budala manalarında terkiptir.			
5793	bü'l-fużūl	بُوالْفُضُولْ	Ar.	•	Fuzuli, boşboğaz, geveze manalarında terkiptir.			
5794	bü'l-heves	بُوالْهَوَسْ	Ar.	*	Akılsız, cahil, budala ve hevâ vü hevesinin esiri manasına terkiptir.			
5795	büʾbüʾ	بُؤْبُؤْ	Ar.	•	Gözbebeği ve her şeyin aziz ve müntehap olan tarafı.			
5796	būte	بُوتَه	Far.	•	Toprak veyahut madenden yapılıp yine maden eritmeye kullanılır bir nev kap ve kuyumcu potası.			
5797	būd	بُودْ	Far.	∴	Gün, günbegün, vücut, varlık, varidat, revâtib.			
5798	būr	بُورْ	Ar.	*	Niyet ve akidesi fasit olan kimse ki onda dünya ve ahirete müteallik hayır ve felah şaibesi olmaya ve arz-ı meyyite ki gayr-ı mağrûs ve mezrudur.			
5799	būr	بُورْ	Far.	∴	Sülün kuşu, tezrev ve fıstıki veya mavi renk veya bozkır renginde at.			
5800	boraḳ	بُورَقْ		•	Bor denilen bir nev şibh-i ma'den.			
5801	boru	بُورُو		•	İçi boş, uzun nesne ve ağzı geniş içi boş bir nev çalgı aleti.			
5802	boru-zen	بُورُوزَنْ	Far.	•	Buna Fârisî denilemez çünkü zen kelimesi Türkçe olan boru kelimesiye terekküp etmiştir, borucu, boru çalan nefer ki bir sınıf askerin müsemmasıdır.			
5803	būriyā	بُورِيَا	Ar.	•	Hasır ki mefrûşât-ı beytiyyenin yere yayılanlarının birisidir.			
5804	būriyā-bāf	بُورِيَابَافْ	Ar. - Far.	•	Hasır örücü ve dokuyucu olan ehl-i san'at.			
5805	boza	بُوزَه	Far.	•	Darıdan mamul bir nev şerbet.			

5806	būzǐne	بُوزِينَه	Far.	•	Maymun dedikleri cânver.			
5807	būs	بُوسْ	Ar.	∴	Bu kelime Fârisîden mu'arrebdir öpmek, takbîl etmek ve katıp karıştırmak ve katı ve dürüşt ve haşin olmak.			
5808	bostān	بُوسْتَانْ	Far.	•	Sebzevat bahçesi ve güzel ağaçlık ve çemen-zâr mahalli.			
5809	būs-gāh	بُوسگَاهْ	Ar. - Far.	•	Öpüp buselenecek mahal, buse yeri.			
5810	būsǐde	بُوسِيدَه	Far.	•	Çürük ve bozuk ve mütegayyir olan.			
5811	būş	بُوشْ	Ar.	∴	Bir bölük, cemaat ki her ferdi bir taraftan gelmiş ola ve her cins adam galebeliği ve bir baba oğullarından ibaret cemiyet ve bir kimseye eliyle bir şey sunmak.			
5812	būṣ	بُوصْ	Ar.	*	Bir nesnenin levn ve rengi.			
5813	būṣǐ	بُوصِى	Ar.	*	Bir nev gemi ve sefine.			
5814	būṭḳa	بُوطْقَه	Ar.	*	Pota dedikleri zarf ki içinde maden vesaire eritilir.			
5815	bū^{c}	بُوعْ	Ar.	*	Kulaç ve bir nesneyi kulaçlayıp çekmek.			
5816	būḳ	بُوقْ	Ar.	*	Boru, nefir, düdük ve batıl ve beyhude ve abes şey.			
5817	bavḳ	بَوقْ	Ar.	*	Şer ve husumet peyda eylemek ve bir kimseye bela ve dâhiye erişmek ve bir şeyin veya adamın etrafını kuşatmak ve ansızın çıkagelmek ve nâs birikip bir kimseyi nahak yere katletmek ve bir adam ta'addî ve zulmeylemek ve bir meclise veya cemiyete destursuz girmek ve çalmak, sirkat eylemek.			
5818	būḳalemūn	بُوقَلَمُونْ	Ar.	∴	Rum kumaşlarından bir nev kumaşa denilir ki hareket ettikçe türlü türlü menevişli renkler ibraz eder, canfes, cân-fezâ ve bu gibi renkten renge giren bir nev hayvan.			
5819	bevl	بَولْ	Ar.	•	Sidik, çiş, mesanede teraküm edip zeker tarikiyle mündefi' olan bed-râyihalı su.			
5820	bevle	بَوْلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup insan ve memeli hayvanların sidiklerinde bulunan ve cevher-i bevl denilen bir madde olup mevâdd-ı gızâ'iyye terkîbâtında ve bevlin teksirini bâdî olduğunda mübevvil gibi nadiren istimal olunmaktadır.		Tıp	
5821	būm	بُومْ	Ar.	•	Meşhur, baykuş dedikleri puğu kuşu.			
5822	būm	بُومْ	Far.	∴	Yer, yurt, memleket, diyar, ülke, zemin, arz ve kumaştaki nakşın biri ve sirişt ve tabiat.			
5823	būme	بُومَه	Ar.	*	Baykuş dedikleri puğu kuşu.			
5824	būh	بُوهْ	Ar.	•	Baykuşa benzer fakat ondan küçürek bir kuş ve ahmak ve akılsız olanları buna teşbih ederler, dişisine bûhe denilir.			
5825	būn	بُونْ	Ar.	*	İki nesne arasındaki mesafeye denilir.			
5826	būy	بُوىْ	Far.	•	Koku, rayiha ve ümit ve kokulu ve rayihalı olan.			
5827	bih	بِهْ	Far.	∴	İyi, güzel, tayyib, hûb, âlâ ve ayva denilen sarı meyve.			
5828	bihi	بِهِ	Ar.	•	Ona, onunla, onda, onun vasıtasıyla manalarında terkiptir.			
5829	bahā	بَهَا	Far.	•	Bir şey satıldıkta mukabiline verilen veya müşteriden alınan meblağ-ı semen ve fiyat ve narh.			
5830	behā^{ʾ}	بَهَآءْ	Ar.	∴	Güzellik, hüsn ü cemâl ve ziynet ve izzet ve bir nesneye alışıp üns ve ülfet etmek ve dadanmak ve şuur ve idrak ve haneyi eşyadan hali etmek ve yırtıp paralamak.			
5831	behācet	بَهَاجَةْ	Ar.	•	Güzel ve hûb-likâ olmak ve hüsn ü cemâl.			
5832	bihā	بِهَا	Ar.	•	Ona, onda, onunla, onun vasıtasıyla manalarında terkiptir.			

5833	būṣīr	بُوصِيرْ	Ar.	•	Sığır kuyruğu denilen nebat.			
5834	bahādir	بَهَادِرْ	Far.	•	Cesur, cesaretli, yiğit ve dilaver olan.			
5835	bahādir-āne	بَهَادِرَانَه	Far.	•	Bahadıra layık ve yaraşır olan.			
5836	bahādirī	بَهَادِرِى	Far.	•	Cesaret, cesur olmak.			
5837	bahār	بَهَارْ	Far.	•	Evvel bahar, fasl-ı rebî' ki martın dokuzundan haziranın dokuzuna değin mümted olur, o eyyamın iptidasında şems Hamel burcuna nakil ile badehu Sevr, Cevza burçlarında mürur etmiş olur.			
5838	bahār	بَهَارْ	Ar.	∴	Hoş-bû nebat ve mutlaka hûb ve münîr ve tâbdâr olan nesne ve sarı papatya veyahut aynü'l-bakar dedikleri iyi kokulu bir nev sarı çiçek.			
5839	behāret	بَهَارَةْ	Ar.	•	Aydın ve münîr ve tâbdâr olmak ve meziyet ve fazilet.			
5840	bahāristān	بَهَارِسْتَانْ	Far.	•	Evvel bahar, ilkbahar, fasl-ı rebî'.			
5841	bahārī	بَهَارِى	Far.	•	Evvel bahara mensup ve müteallik olan.			
5842	bahā-gīr	بَهَاگِيرْ	Far.	•	Pahalı, zıkıymet ve çok akçe değer olan.			
5843	bihām	بِهَامْ	Ar.	•	Koyun, kuzu, keçi, deve gibi hayvanlar.			
5844	bahāne	بَهَانَه	Far.	•	Bir şeyin adem-i icrâsı zımnında zikir ve irat olunan sebep veya özr-i bâtıl.			
5845	behāmet	بَهَامَةْ	Ar.	•	Bunluk, sersemlik, akıl ve fikirden gereği gibi mahrumiyet.			
5846	behāyim	بَهَايِمْ	Ar.	•	Behimeler, insandan maada bahir ve berde bulunan dört ayaklı, çâr-pâ hayvanlar.			
5847	bi-hūd	بِهُودْ	Far.	•	Mübarek, aziz ve şerif olan.			
5848	büht	بُهْتْ	Ar.	*	İftira etmek, birinin yapmadığı veya söylemediği nesneyi üzerine yaptın diye isnat etmek ve yalan söylemek ve medhûş ve mütehayyir olmak ve dalgınlık.			
5849	bühtān	بُهْتَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5850	bihter	بِهْتَرْ	Far.	•	Pek iyi ve makbul ve muteber olan.			
5851	bihterīn	بِهْتَرِينْ	Far.	•	En ziyade iyi ve makbul ve muteber olan.			
5852	behc	بَهجْ	Ar.	•	Bir kimseyi şad ve memnun ve mesrur eylemek.			
5853	bihc	بِهجْ	Ar.	*	Şen ve şâdân kimse.			
5854	behcet	بَهْجَةْ	Ar.	•	Güzellik, hüsn-i bahâ, cemal.			
5855	bühr	بُهرْ	Ar.	*	Bitap olmadıktan naşi nefes kesilip har har solumak ve dâ'ül-bühr denilen soluğan illeti.			
5856	behr	بَهرْ	Far.	•	İçin, li-ecli manasına edât-ı ta'lîldir, berây gibi.			
5857	behre	بَهرَه	Far.	•	Hisse, pay, nasip.			
5858	behre-dār	بَهرَه دَارْ	Far.	•	Hisse ve nasibi olan ve hisseye malik olan.			
5859	behre-mend	بَهرَه مَنْدْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5860	behrecet	بَهرَجَةْ	Ar.	*	Bir kimseyi gittiği yoldan döndürmek ve bir şeyi kemter ve heder ve batıl ve redî' eylemek.			
5861	behz	بَهزْ	Ar.	*	Şiddetle ve unfla menetmek.			

5862	bihzād	بِهْزَادْ	Far.	∴	Hasep ve nesebi pâkîze ve belli olan ve meşhur bir ressamın adı.			
5863	behişt	بَهِشْتْ	Far.	•	Cennet-i firdevs ve ahirette olunacak mükâfatın mahalli.			
5864	behişt-nişĭn	بَهِشْتْ نِشِينْ	Far.	•	Cennette oturucu ve cennetmekân olan.			
5865	behiştĭ	بَهِشْتِى	Far.	•	Cennete müteallik ve mensup olan, cennetlik olan.			
5866	behş	بَهْشْ	Ar.	∗	Güleryüzlü, beşâşetli ve küşâde-rû adam ve sorup araştırmak ve el sunduğu şeyden mahrum olmak ve birikmek, cem olmak.			
5867	behḳ	بَهْقْ	Ar.	∗	İnsana arız olur bir nev ala tenlilik ve ebras illeti.			
5868	behl	بَهْلْ	Ar.	∗	Azıcık nesne ve mâ-i kalîl ve lain ve nefrîn eylemek ve mehil vermek ve bir adamı kendi rey ve iradesine koyup hod-ser olarak terk etmek.			
5869	behlūl	بَهْلُولْ	Ar.	∗	Güleğen ve handan adama ve cami-i mecâmi'-i hayr ü hasenât olan seyit ve zî-şân kimseye denilir.			
5870	behm	بَهمْ	Ar.	∗	Ziyade siyah ve kara olan şey ve rengi sair renkler ile karışık olmayan nesne.			
5871	behem	بَهَمْ	Far.	•	Beraber, hep bir yerde ve hep bir yere demektir.			
5872	behem-zede	بَهَمْزَده	Far.	•	Karmakarışık ve perişan olan.			
5873	bühmet	بُهْمَةْ	Ar.	∗	Müşkül ve şedit emir ve hadise ve kemâl-i kuvvet ve satvetinden naşi ahz u mukâvemet ve tagallüp edecek semt ve ciheti nâ-ma'lûm olan bahadır ve sahra ve kaya ve asker ve cemaat.			
5874	behnet	بَهْنَةْ	Ar.	∗	Yumuşak yer.			
5875	behvet	بَهْوَةْ	Ar.	∗	Sofa ve çardak ve en ileride bulunan hane.			
5876	behiyy	بَهِىّ	Ar.	•	Güzel, hûb, cemil ve zîbâ ve sâhib-i hüsn ü cemâl olan.			
5877	behĭte	بَهِتَه	Ar.	∗	Butlanı insana mûcib-i hayret olan batıl ve lağv ve beyhude ve yalan söz ve birine isnat ve iftira etmek.			
5878	behĭc	بَهِجْ	Ar.	•	Güzel ve dilber ve cemil ve mesrur ve şâdmân olan.			
5879	behĭre	بَهِرَةْ	Ar.	•	Güzel ve dilber karı ve kavmi nezdinde mu'tebere ve şerîfe olan hatun.			
5880	behĭm	بَهِمْ	Ar.	∴	Alacası olmayıp her tarafı yek-renk ve pek siyah at ve asla tercî' ve tereddüdü olmayan ve düpdüzüne çıkan avaz ve savt.			
5881	behĭmet	بَهِمَةْ	Ar.	•	İnsandan maada bahir ve berde bulunan dört ayaklı hayvanatın kâffesine denilir, çâr-pâ.			
5882	behĭmiyy	بَهِمِىّ	Ar.	•	Hayvânât-ı gayr-ı nâtıkaya mensup ve müteallik olan.			
5883	behĭmiyyet	بَهِمِيَّتْ	Ar.	∗	Hayvaniyet ve hayvanlık hâli.			
5884	behĭn	بَهِينْ	Far.	•	En ziyade iyi ve makbul ve muteber olan.			
5885	behĭne	بَهِينَه	Far.	∗	Hafta günleri, eyyâm-ı esbû' ve hallaç.			
5886	bĭ	بى	Far.	•	Gayr, nâ, bilâ manalarına edât-ı nefy ve selbdir.			
5887	beyyāb	بَيَّابْ	Ar.	•	Çarşı ve pazarda su gezdiren sucu ve saka.			
5888	beyābān	بَيَابَانْ	Far.	•	Sahra, kır, deşt ve imar olunmamış arazi.			
5889	beyābān-nişĭn	بَيَابَانْ نِشِينْ	Far.	•	Kırda ve beyabanda bedevi gibi oturup vakt-güzâr olan, vakit geçiren.			
5890	bĭ-iḫtiyār	بى اِخْتِيَارْ	Ar. - Far.	•	Arzudan azade olup zaruri ve cebrî ve naçar olan.			

5891	bî-iḫtiyārî	بی اِخْتِیاری	Ar. - Far.	•	Adem-i ihtiyar ve naçarlık.			
5892	bî-edeb	بی اَدَبْ	Ar. - Far.	•	Edepsiz ve arsız ve namussuz olan.			
5893	bî-edeb-āne	بی اَدَبانَه	Ar. - Far.	•	Edepsize layık ve yaraşır ve edepsiz tavrında olan.			
5894	bî-ārām	بی آرامْ	Far.	•	Rahat ve huzur ve ârâmdan mahrum ve rahatsız ve muzdarip ve rencide olan.			
5895	beyāż	بَیاضْ	Ar.	•	Sefîd ve ak olan ve ziyanın elvân-ı seb'asının ittihadından hasıl olan renk ve tebyîz olunmuş yazı.			
5896	beyāżat	بَیاضَةْ	Ar.	•	Beyazlık, aklık.			
5897	beyyāᶜ	بَیّاعْ	Ar.	∴	Satıcı, bayi ve tellal vesair alıp satan.			
5898	biyāᶜ	بِیاعْ	Ar.	*	Satmak, bey' etmek ve fürûht etmek ve mübayaa etmek ve bey' u fürûht edişmek.			
5899	biyāᶜat	بِیاعَةْ	Ar.	•	Satılık mal ve meta ve mebî' ve satmak ve bey' etmek.			
5900	beyyākellāh	بَیّاكَ اللّٰهْ	Ar.	*	Allahutaala seni handan ve şâdân ve matlubuna isal eylesin manasında terkîb-i du'â'îdir.			
5901	bî-emān	بی اَمانْ	Ar. - Far.	•	Emân vermeyici, merhamet etmeyici olan.			
5902	beyān	بَیانْ	Ar.	∴	Belli ve vazıh ve aşikâre olmak ve vuzuh ve zuhur ve maksudu izah ve izhar eylemek ve zekâ ve fıtnat ve ifade edip anlatmak ve fesahat ve belagat.			
5903	bî-endāz	بی اَنْدازْ	Far.	•	Ölçülmez derecede büyük ve çok olan.			
5904	bî-îmān	بی اِیمانْ	Ar. - Far.	•	Dinsiz, imansız olan.			
5905	beyb	بَیبْ	Ar.	*	Havuz ve su akacak musluk ve emsali.			
5906	bî-bāk	بیباكْ	Far.	•	Korkusuz ve cesur olan.			
5907	bî-baṣîret	بیبَصِیرَتْ	Ar. - Far.	•	Basiretsiz, akılsız, dirayetsiz olan.			
5908	bî-behre	بیبَهْرَه	Far.	•	Hisse ve nasibi olmayan ve bir şeyden mahrum olan.			
5909	bî-pāyān	بی پایانْ	Far.	•	Sonu ve ucu bucağı ve haddi olmayan ve hesaptan hariç olan.			
5910	bî-perde	بیپَرْدَه	Far.	∴	Gizli olmayıp vazıh ve aşikâr olan ve kinâyeten ar ve namus ve hicabı olmayan manasına da gelir.			
5911	bî-per	بیپَرْ	Far.	∴	Korkusuz ve ızdırapsız olan ve çekinmeyerek sakınmayarak.			
5912	beyt	بَیتْ	Ar.	∴	Ev, hane, mesken, menzil, konak ve şiirde iki mısradan mürekkep manzume ve gece vakti bir iş görmek ve geceyi bir iş ile geçirmek.			
5913	bî-tā	بیتا	Far.	•	Buruşuğu olmayan düz ve hem-vâr olan.			
5914	bî-tāb	بیتابْ	Far.	•	Kuvvetsiz, zayıf, mecalsiz ve nâtüvân olan.			
5915	bî-tāb-āne	بیتابانَه	Far.	•	Kuvvetsiz ve zayıf gibi davranır olan.			
5916	bîtāt	بیتاتْ	Ar.	*	Gece yağma etmek, gâret-i leyl.			
5917	beytūte	بَیتُوتَةْ	Ar.	∴	Gece kalmak, gecelemek ve gece vakti bir iş görmek ve geceyi bir iş ile geçirmek.			
5918	bî-cān	بیجانْ	Ar. - Far.	•	Cansız ve ruhsuz olan ve cesur ve bahadır olan.			
5919	bî-cevāb	بیجَوابْ	Ar. - Far.	•	Cevapsız ve sakit ve hâmûş olan.			
5920	bî-çāre	بیچارَه	Far.	•	Çaresiz ve düşkün ve zavallı ve derd-mend olan.			

5921	bī-çūn	بیچُونْ	Far.	•	Zatından ve ef’âlinden sual ile sebebi aranmak caiz olmayan ve mesel ve naziri ve küfüv ve şeriki bulunmayan hazret-i bârî teâlâ şânuhu.			
5922	bī-ḥāṣıl	بیحاصِلْ	Ar. - Far.	•	Hasıl ve faydayı müntîc olmayan ve boş ve nafile ve abes olan.			
5923	beyḥān	بَیحانْ	Ar.	*	Gizli nesne ayan olmak.			
5924	bī-ḥicāb	بیحِجابْ	Ar. - Far.	•	Hicapsız ve utanmaz olan.			
5925	bī-ḥad	بیحَدْ	Ar. - Far.	•	Hadsiz, nihayetsiz olan, sonu olmayan ve bitmez, tükenmez olan.			
5926	bī-ḥisāb	بیحِسابْ	Ar. - Far.	•	Hesapsız ve hesaba gelmez olan.			
5927	bī-ḥużūr	بیحُضُورْ	Ar. - Far.	•	Rahat ve huzuru olmayan ve rahatsız olan.			
5928	bīḫ	بیخْ	Far.	•	Kök, cezir, asıl.			
5929	bī-ḫānemān	بیخانَمانْ	Far.	•	Mesken ve me’vâsı olmayan yolcu ve geçîci misafir olan.			
5930	bī-ḫaber	بیخَبَرْ	Ar. - Far.	•	Habersiz, malumatsız, cahil olan.			
5931	bī-ḫired	بیخِرَدْ	Far.	•	Akılsız ve ahmak olan.			
5932	bī-ḫazān	بیخَزانْ	Far.	•	Sonbaharı olmayan ve zevali olmayıp daimî olan.			
5933	bī-ḫāb	بیخْوابْ	Far.	•	Uykusuz, müteyakkız ve bidar olan.			
5934	bī-ḫūd	بیخُودْ	Far.	•	Kendiyi malik olmayan ve çıldırmış ve deli ve mecnun ve baygın ve bayılmış olan.			
5935	beyd	بَیدَ	Ar.	*	Gayrı, başkası ve ondan ötürü, ondan dolayı, ondan naşi.			
5936	bīd	بیدْ	Far.	•	Söğüt ağacı.			
5937	beydāʾ	بَیدْآءْ	Ar.	•	Çöl ve beyabana denilir.			
5938	bī-dād	بیدْادْ	Far.	•	Adaletsiz, zalim, ehl-i cevr olan ve sitemkâr ve cevir ve zulüm.			
5939	bī-dād-ger	بیدْادْگَرْ	Far.	•	Zulüm ve cevredici ve zalim ve sitemkâr olan.			
5940	bī-dār	بیدْارْ	Far.	•	Uyanık ve müteyakkız olan ve uyumayan.			
5941	bīdār-baḫt	بیدْارْ بَختْ	Far.	•	Bahtı uyanık ve bahtlı ve talihli ve bahtiyar olan.			
5942	bīdār-dil	بیدْارْ دِلْ	Far.	•	Kalbi uyanık ve akıl ve feraseti galip olan.			
5943	bīdārī	بیدْاری	Far.	•	Uyanıklık, teyakkuz ve uyumamak.			
5944	beydāḳ	بَیدْاقْ	Ar.	•	Piyade dedikleri nesne ki satranç oyununun neferâtı hükmünde olan kıt’a-i ağaçtan mamul oyun taşı.			
5945	bī-dāniş	بیدْانِشْ	Far.	•	Cahil, malumatsız ve nadan olan.			
5946	beydaḫ	بَیدَخْ	Far.	•	Sert cenk atı ve satranç oyununun paytakı.			
5947	bī-dereng	بیدَرَنگْ	Far.	•	Alelacele, tevkifsiz ve sabırsız ve bilâ-te’hir olan.			
5948	bī-derīġ	بیدَرِیغْ	Far.	•	İhsanda bilâ-noksan hareket edip elinden gelen ve dâ’ire-i iktidârı dâhilinde bulunan şeylerde say ve gayret ve himmette bî-ihmâl ve kusur muamele.			
5949	bīdester	بیدَسْتَرْ	Far.	*	Kunduz denilen su hayvanının hayası ki ilaç olur.			

5950	bî-dîn	بِيدِينْ	Ar. - Far.	•	Dinsiz, imansız olan.			
5951	beydūdet	بَيْدُودَة	Ar.	*	Nam ve nişanı mahıv ve nâ-bûd olmak.			
5952	bîr	بِيرْ	Far.	*	Yıldırım, saika ve yatak ve gecelik urba, câme-i hâb.			
5953	biʾr	بِئْر	Ar.	•	Kuyu, çâh, su kuyusu.			
5954	bayraḳ	بَيْرَاقْ		•	Sancak, alem, râyet.			
5955	bayraḳ-dār	بَيْرَاقْدَارْ	Far.	•	Türkçe ile Fârisî kelime terkip edildiği için buna Fârisî denilemez. Sancaktar ve cemaat önünde bayrak çeken ve bayrak hıfzına memur olan kimse.			
5956	bayram	بَيْرَامْ		•	İd ve din karındaşları beyninde tebrik ve tehniyete ve Allahutaala'ya hamd ve teşekkür etmeye mahsus gün.			
5957	beyrād	بَيْرَادْ	Far.	*	Pir ve sâlhorde ve ihtiyar ve müsin ve amel-mânde olan.			
5958	bî-rāh	بِيرَاهْ	Far.	•	Yolsuz ve adap ve âdete mugayir ve erkân-ı edebden mahrum olan ve mezhebi olmayıp azgın olan ve namünasip harekette bulunan ve dinsiz olan.			
5959	bî-reʾy	بِيرَأْيْ	Ar. - Far.	*	Rey ve tedbirsiz olan ve umurunda hakikate isabet etmeyip nâ-ma'kûl iş işleyici olan.			
5960	bî-reng	بِيرَنگْ	Far.	•	Renksiz olan, rengi olmayan.			
5961	bî-rū	بِيرُو	Far.	•	Arsız ve edepsiz ve hayâsız ve hicapsız olan.			
5962	bî-rūz	بِيرُوزْ	Far.	•	Bahtsız, talihsiz ve yıldızı düşkün ve hiç iyi gün görmemiş olan.			
5963	bîrūzec	بِيرُوزَجْ	Ar.	•	Gök mavisi renginde ve ziynet için cevâhir-i sâ'ire gibi kullanılır bir nev taş, firuze.			
5964	bî-rūze	بِيرُوزَه	Far.	*	Her gün giyilen esvap ve oruçsuz adam.			
5965	bî-rūzî	بِيرُوزِى	Far.	•	Rızık ve nafakası munkatı' olan ve günden güne geçinecek vesileden mahrum olan.			
5966	bîrūn	بِيرُونْ	Far.	•	Hâric-i taşra ve taraf-ı hâricî, dış tarafı ve ziyade mütecaviz ve geçgin ve aşırı derecede olan.			
5967	bî-riyā	بِيرِيَا	Ar. - Far.	•	Riyasız, sadık, gerçek ve hakiki ve ağzında olan kelamı ve hâl ve hareketi ve ibadeti ve züht ve takvası kalbinde olan, kasıt ve tefekküre mutabık olan yani ef'âlini maksadına muvafık eden.			
5968	bî-reyb	بِيرَيبْ	Ar. - Far.	•	Şüphesiz ve besbelli ve gümân ve tereddütsüz olan.			
5969	bîz	بِيزْ	Far.	•	Vurmak, darbetmek ve vurucu, dârib.			
5970	bî-zār	بِيزَارْ	Far.	•	Usanmış, küsmüş ve rencîde-hâtır ve hatırı kırılmış ve âzürde-dil olan.			
5971	bî-zārî	بِيزَارِى	Far.	•	Usanç, küskünlük ve incinmiş olmak.			
5972	bî-zebān	بِيزَبَانْ	Far.	•	Dilsiz olan, nutuk ve tekellüme kadir olmayan.			
5973	bî-zebānî	بِيزَبَانِى	Far.	•	Dilsizlik, zebansızlık.			
5974	bî-zer	بِيزَرْ	Far.	•	Parasız, pulsuz ve fakir olan.			
5975	bî-zevāl	بِيزَوَال	Ar. - Far.	•	Zevalsiz olan ve daim ve müstemir ve ber-karâr olan.			
5976	biʾs	بِئْسْ	Ar.	•	Ef'âl-i zemden olup ne fena ve ne kötü manasında zemmi ifade eder.			
5977	beys	بَيْسْ	Ar.	*	Nâsı kibir ve tafra ile âzürde kılmak.			
5978	bî-sāz	بِى سَازْ	Far.	•	Levazım ve mühimmattan mahrum ve bî-behre olan.			

5979	bī-sāmān	بی سامانْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan ve mal ve mülkü ve serveti olmayan.			
5980	bī-sān	بیسانْ	Far.	•	Misil ve naziri olmayan bî-hem-tâ olan.			
5981	bist	بیستْ	Far.	•	Yirmi adedi, işrîn, işrûn.			
5982	bī-sütūn	بیسُتُونْ	Far.	•	Direksiz, sütunsuz ve dayanacak bir şeyi olmaksız.			
5983	bī-ser	بی سَرْ	Far.	*	Başsız, maktû’u’r-re’s.			
5984	bī-ser ü pā	بیسَرُوپا	Far.	*	Rind, laubali ve geda, perişan-hâl ve başsız ve ayaksız olan.			
5985	bī-ser ü sāmān	بیسَرُوسامانْ	Far.	*	Perişan-hâl olup intizamsız olan.			
5986	bīş	بیشْ	Far.	•	Çok, kesîr olan ve vâfir.			
5987	beyş	بَیشْ	Ar.	*	Semm-i helâhil dedikleri bıldırcın otu ki Hindistan'da hasıl olur, taze ve körpe iken ekl ederler.			
5988	bī-şā’ibe	بی شآئِبَه	Ar. - Far.	•	Şüphesiz malum ve müsellem olan.			
5989	bī-şübhe	بی شُبْهَه	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5990	bī-şek	بیشَکْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
5991	bī-şükür	بیشُکُرْ	Ar. - Far.	*	Şükürsüz olan.			
5992	bī-şekīb	بیشَکِیبْ	Far.	•	Sabırsız ve ârâm-sezâ olan.			
5993	bī-şümār	بیشُمارْ	Far.	•	Sayısız, hesaba gelmez olan ve kesîr ve çok olan.			
5994	bīşe	بیشَه	Far.	•	Orman ve sazlık mahalli.			
5995	bīż	بیضْ	Ar.	•	Beyaz ve parlak olmak ve parlak ve keskin kılıçlar, eyyâmü’l-bîz, ayın on üçüncü ve on dördüncü ve on beşinci günleri.			
5996	beyżā’	بَیضْآءْ	Ar.	∴	Beyaz ve ak ve sefîd olan ve afet ve dâhiye ve arâzî-i harâb ve tencere ve dîk.			
5997	beyża	بَیضَه	Ar.	∴	Yumurta, haya, tohum, murg ve her şeyin havza ve havalisi ve kenar ve etrafı.			
5998	bīża	بیضَه	Ar.	*	Toprağı gayet beyaz ve düz ve emles olan yer.			
5999	beyżavī	بَیضَوِی	Ar.	•	Yumurta resminde olan ve uzun ve müdevverce olan.			
6000	beyżī	بَیضِی	Ar.	•	Yumurta şeklinde olan.			
6001	bayṭār	بَیطارْ	Ar.	•	Esb ve beygir ve emsalinin ahval ve emrazına ve tımar ve tedavisine vâkıf olan zat.			
6002	bī-ṭāḳat	بیطاقَةْ	Ar. - Far.	•	Kuvvetsiz, mecalsiz ve takati olmayan.			
6003	beyʿ	بَیعْ	Ar.	∴	Satmak, fürûht etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup malı mala değişmekten ibarettir.		Fıkıh	
6004	beyʿ-i bāt	بَیعِ باتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup sûret-i kat’îde vuku bulan bey’e ıtlak olunur.		Fıkıh	
6005	beyʿ-i bāṭil	بَیعِ باطِلْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup gayr-ı mün’akid olmasına mebni hükmü ifade etmeyen ve asla sahih olmayan bey’dir.		Fıkıh	
6006	beyʿ-i bi’l-istiġlāl	بَیعِ بِالْاِسْتِغْلالْ	Ar.	*	Bayi sattığı bir malı isticar etmek üzere olunan bey’-i bi’l-vefâya yani vefâ’en bey’e denilir ki bu dahi ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	

6007	beyᶜ-i bi'l-vefā	بَيعِ بِالْوَفا	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimse bir malı âhere semeni yani akçesini reddettikte geri vermek üzere şu kadar kuruşa satmaktır ki müşteri mebî' ile intifa eylemesine nazaran bey'-i câ'iz hükmünde ve tarafeyn bu akdi feshe muktedir oldukları cihetle bey'-i fasit hükmünde ve müşteri mebî'i âhere satmadığı cihetle rehin hükmündedir.		Fıkıh	
6008	beyᶜ-i ṣaḥīḥ	بَيعِ صَحِيحْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup zaten ve vasfen meşru olan bey'e denilir, buna bey'-i câ'iz dahi derler.		Fıkıh	
6009	beyᶜ-i ġayr-i münᶜaḳid	بَيعِ غَيْرِ مُنْعَقِدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup asla hüküm ifade etmediğinden bey'-i bâtıla denilir.		Fıkıh	
6010	beyᶜ-i ġayr-i lāzim	بَيعِ غَيْرِ لَازِمْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kendisinde hıyârâttan biri bulunan bey'-i nâfize ıtlak olunur.		Fıkıh	
6011	beyᶜ-i fāsid	بَيعِ فَاسِدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup aslen sahih olup da vasfen sahih olmayan yani zaten mün'akid olup da bazı evsâf-ı hâriciyyesi itibariyle meşru olmayan bey'e denilir ki mebî'in kabzıyla hükmü ifade ettiği gibi tarafeynden biri böyle bir bey'i feshe muktedirdir.		Fıkıh	
6012	beyᶜ-i fużūlī	بَيعِ فُضُولِى	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bi-gayri iznin şer'iyyin mebî'in sahibinin gayrı bir kimse tarafından vuku bulan bey'e ıtlak olunur ki sahibinin izin ve icazetiyle hükmü ifade eder.		Fıkıh	
6013	beyᶜ-i lāzim	بَيعِ لَازِمْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hıyârâttan yani muhayyerlikten ari olan bey'-i nâfize denilir.		Fıkıh	
6014	beyᶜ-i ṣarf	بَيعِ صَرفْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup nakdi nakde bey' etmektir ki Türkçede akçe bozmaya denilir ve sahih olması altını gümüş ile bozmak gibi cinsinin gayrı ile mübadele etmekle olur.		Fıkıh	
6015	beyᶜ-i muḳayeża	بَيعِ مُقَايَضَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup aynı ayna yani gayr-ı ez-nakdin malı mala mübadele etmeye denilir ki lisân-ı Türkîde trampa demektir.		Fıkıh	
6016	beyᶜ-i münᶜaḳid	بَيعِ مُنْعَقِدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup inikat bulan bey' demektir, binaenaleyh hükmü ifade eder.		Fıkıh	
6017	beyᶜ-i mevḳūf	بَيعِ مَوْقُوفْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bey'-i fuzûlî gibi gayrın hakkı taalluk eden bey'e denilir ki mevkuf olduğu izin ve icazetin itasıyla hükmü ifade eder.		Fıkıh	
6018	beyᶜ-i nāfiẕ	بَيعِ نَافِذْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup gayrın hakkı taalluk etmeyen bey'e ıtlak olunur.		Fıkıh	
6019	bīᶜat	بيعَةْ	Ar.	•	Bir zatın hükûmetini kabul ile hâkim olduğunu teslim ve alenen ikrar etmek ve Nasârî kilisesi.			
6020	bī-ġāye	بيغَايَه	Ar. - Far.	•	Nihayetsiz olan, sonu olmayan.			
6021	bī-ġaraż	بيغَرَضْ	Ar. - Far.	•	Garazı olmayan, mahzan hak ve icaba nazar ve riayet eden.			
6022	bī-ġaraż-āne	بيغَرَضَانَه	Ar. - Far.	•	Garazsız olarak, hiçbir maksada tabi olmayarak.			
6023	bī-ġavr	بيغَورْ	Ar. - Far.	•	Sığ olup derin olmayan ve akılsız ve ahmak olan.			
6024	bī-fāʾide	بيفَآءِدَه	Ar. - Far.	•	Faydasız ve menfaatsiz ve hayırsız olan.			
6025	bī-ḳarār	بيقَرَارْ	Ar. - Far.	•	Kararsız, rahatsız, ârâmsız ve muzdarip olan.			
6026	bī-ḳiyās	بيقِيَاسْ	Ar. - Far.	•	Ölçüsüz, tatbiki nâ-kâbil ve çok büyük ve azîm ve hadden efzûn olan.			
6027	bī-ḳayd	بيقَيدْ	Ar. - Far.	•	Kayıtsız, ilişiksiz ve vazifesiz olan.			
6028	bī-kār	بيكَارْ	Far.	•	İşsiz güçsüz ve battal olan, kararı olmayan.			
6029	bīkāre	بيكَارَه	Far.	*	Cimaa kudreti olmayan, anîn olan.			
6030	bī-kām	بيكَامْ	Far.	•	Hâ'ib ve hâsir ve dilediğini istihsal etmekten ve talep eylediği şeyden bî-behre ve nasipsiz olan.			
6031	bī-gāh	بيگَاهْ	Far.	•	Vakitsiz ve münasebetsiz vakitte olan.			
6032	bī-kes	بيكَسْ	Far.	•	Kimsesiz ve akraba ve taallukatı olmayan ve işsiz ve dost ve meded-resi bulunmayan kimse.			
6033	bī-kem ü kāst	بی کَمُ و کَاستْ	Far.	•	Eksiği olmamak üzere bi-tamâmihi, tamamıyla manasında terkiptir.			

6034	bī̆gānegī̆	بیگانگی	Far.	•	Yabancılık, aşina olmamak ve ecnebilik.			
6035	bī̆gāne	بیگانه	Far.	•	Yabancı, bildik olmayan ve ecnebi olan.			
6036	bī̆gāne-zāde	بیگانه زاده	Far.	•	Yabancının oğlu olan kimse.			
6037	bī̆-girān	بیگران	Far.	•	Hadsiz, ucu bucağı olmayan ve ziyade büyük olan.			
6038	bī̆-gümān	بیگمان	Far.	•	Şeksiz şüphesiz belli ve müsellem olan.			
6039	bī̆-günāh	بیگناه	Far.	•	Günahsız ve suçsuz ve kabahatsiz olan.			
6040	bī̆l	بیل	Far.	•	Bahçıvanların yeri kazmak için kullandıklar alet.			
6041	beylesān	بَیلَسان	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup mürver denilen nebata ıtlak olunur ki çiçekleri tıpta mu'arrık gibi istimal olunur.		Nebatat	
6042	bī̆m	بیم	Ar.	•	Korku, dehşet, ru'b, havf ve hirâs.			
6043	beylem	بَیلَم	Ar.	*	Pamuk çekirdeği ve açılmadık pamuk kozası.			
6044	bī̆mār	بیمار	Far.	•	Hasta ve keyifsiz ve alil olan.			
6045	bī̆mār-ḫāne	بیمارخانه	Far.	•	Hasta veya mecnun olanların tımar ve tedavisine mahsus mahal ve mesken.			
6046	bī̆mārī̆	بیماری	Far.	•	Hastalık, maraz ve keyifsizlik ve keyifsiz olmak.			
6047	bī̆māristān	بیمارستان	Far.	*	Bi-ma'nâ bîmâr-hâne.			
6048	bī̆-meʾāl	بیمَآل	Ar. - Far.	•	Mealsiz, manasız, mefhumsuz olan.			
6049	bī̆-miṣāl	بیمثال	Ar. - Far.	•	Misalsiz ve akran ve emsali olmayan.			
6050	bī̆-mecāl	بیمَجال	Ar. - Far.	•	Mecal ve kuvveti olmayan ve takatsiz ve mecalsiz olan.			
6051	bī̆-muḥābā	بیمُحابا	Ar. - Far.	•	Hatır ve gönül saymayarak, bilâ-müsâmaha.			
6052	bī̆-maʿnā	بی مَعْنا	Ar. - Far.	•	Manasız, mealsiz olan.			
6053	bī̆-maġz	بیمَغز	Far.	•	Akıl ve fikirden mahrum ve akılsız olan.			
6054	bī̆-mekān	بیمَکان	Ar. - Far.	•	Mekânsız, mahalsiz olan.			
6055	bī̆-minnet	بیمِنّت	Ar. - Far.	•	Ettiği ihsanları tadat edip başa kakıcı olmayan ve bî-dirîğ olan.			
6056	beyn	بَیْن	Ar.	∴	Ara, miyâne ve iki şey beyninde olan mesafe manasında edattır ve cüdalık ve firkat, gurâbü'l-beyn, firak ve hicran.			
6057	beyne'n-nās	بَیْنَ النّاس	Ar.	•	Nâs ve insanlar arasında ve nâs beyninde.			
6058	beyne'l-aḳrān	بَیْنَ الْاَقْران	Ar.	•	Akran ve emsal arasında.			
6059	beyyin	بَیِّن	Ar.	∴	Vazıh ve aşikâre ve rûşen ve açık nesne ve fasih ve sühan-ver ve söz bilir adam.			
6060	beyne beyne	بَیْنَ بَیْنَ	Ar.	*	İyi ile kötü arasında.			
6061	bī̆n	بین	Far.	•	Görücü, basîr ve mütebassır ve müşahede edici olan.			
6062	bī̆nā	بینا	Far.	•	Görücü, müşahede edici ve keşfedici olan.			
6063	beyyinen	بَیِّناً	Ar.	•	Vazıh ve aşikâre olarak.			

6064	bînāb	بیناب	Far.	∴	Kuvve-i bâsıra, görmek ve gözün görücü kuvveti ve evliyâ-yı kirâma keşif hâlinde zahir ve nümâyân olan keyfiyyât.			
6065	bî-nām	بینام	Far.	•	İsimsiz, namsız ve adı ve namı yok olan.			
6066	bî-nāmūs	بینامُوس	Far.	•	Kanun ve şeriatsız olan ve âdât ve adaba mugayir harekâtı olan ve ırz ve hamiyetten ari olan.			
6067	bînāyî	بینایِی	Far.	•	Kuvve-i bâsıra, güzel görücülük kuvveti, basiret.			
6068	beyyinet	بَیِّنَةْ	Ar.	∴	Vazıh ve aşikâr ve delil ve burhan olan nesne ve ıs. fıkhiyyeden olup hüccet-i kaviyye demektir.		Fıkıh	
6069	bînîş	بینِشْ	Far.	•	Görmek, görüş, muayene.			
6070	bî-naṣîb	بینَصِیبْ	Ar. - Far.	•	Nasibi ve hissesi olmayan ve pay almamış olan.			
6071	bî-naẓîr	بینَظِیرْ	Ar. - Far.	•	Eş ve emsali ve naziri olmayan.			
6072	bî-nemek	بینَمَکْ	Far.	•	Tuzsuz ve tatsız.			
6073	bînende	بینَنْدَه	Far.	•	Görücü, müşahede edici ve bâsir olan.			
6074	bî-nevā	بینَوَا	Far.	•	Fakir ve mühimmat ve levazımattan mahrum olan.			
6075	beynūnet	بَیْنُونَةْ	Ar.	•	Ayrı ve başka ve açıkta olmak.			
6076	bî-nihāyet	بی نِهَایَه	Ar. - Far.	•	Nihayetsiz ve akıbet ve sonu olmayan.			
6077	beynehümā	بَیْنَهُمَا	Ar.	•	İki nesnenin arası manasında terkiptir.			
6078	beynehüm	بَیْنَهُمْ	Ar.	*	Birkaç nesnenin yahut birkaç adamın arasında terkiptir.			
6079	bînî	بینی	Far.	•	Burun, enf.			
6080	bî-niyāz	بینِیَازْ	Far.	•	Niyazsız ve rica ve niyazdan müstağni olan.			
6081	bîvāre	بیوَارَه	Far.	•	Yabancı ve ecnebi olan.			
6082	bî-vāye	بیوَایَه	Far.	•	Vâye, behre ve hisseden mahrum olan.			
6083	büyūt	بُیُوتْ	Ar.	•	Beyitler, haneler, evler, konaklar.			
6084	bîver	بیوَرْ	Far.	*	On bin adedi.			
6085	büyūʿ	بُیُوعْ	Ar.	•	Bey'ler, almalar ve satın almaklar.			
6086	bî-vefā	بیوَفَا	Ar. - Far.	•	Vefasız olan, vefâdâr olmayan, sözünde ve vaadinde ve muhabbetinde sebatı olmayan.			
6087	bî-vaḳit	بیوَقِتْ	Ar. - Far.	•	Vakitsiz ve münasebetsiz vakitte ve zamanda olan.			
6088	bî-vuḳūf	بیوُقُوفْ	Ar. - Far.	•	Vukufsuz olan ve vâkıf ve haberdar olmayan ve habersiz.			
6089	bîve	بیوَه	Far.	•	Dul avrat, zevci olmayan veya zevci vefat etmiş kadın.			
6090	bîve-zen	بیوَه زَنْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6091	bî-hümāl	بیهُمَالْ	Far.	•	Eş ve emsali olmayan, ferîdü'd-dehr olan.			
6092	bî-hemtā	بیهَمْتَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6093	bî-hüner	بیهُنَرْ	Far.	•	Hüner ve marifeti ve ilmi olmayan, cahil olan.			

6094	bī-hengām	بیهَنْگَام	Far.	•	Vakitsiz ve münasebeti olmayan vakitte.			
6095	bī-hūdegī	بیهُودَگِی	Far.	•	Faydasızlık, beyhudelik.			
6096	bīhūde	بیهُودَه	Far.	•	Faydasız, boş şey.			
6097	bīhude	بیهُدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6098	bī-hūş	بیهُوشْ	Far.	•	Deli, mecnun ve akılsız ve sersem ve hayran olan.			
6099	beʾīs	بَئِیسْ	Ar.	•	Şedit, elim, fena olan.			
6100	bīʾet	بِیئَةْ	Ar.	•	Yurda veya konağa konmak hâletine denilir.			
6101	büyeyż	بُیِیضْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup meyvenin kable'l-ilkâh içinde olup ilkahtan sonra çekirdek makamına kaim olan kıtaya veya cisme denilir.		Nebatat	
6102	p	پ	Far.	•	İşbu pâ ve pâ-yı Fârisî tesmiye olunan harf tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede üçüncü harftir.			
6103	pā	پا	Far.	•	Ayak, kadem, pay ve hurûf-ı Osmâniyyeden üçüncü harfin ismi.			
6104	pā-ber-cā	پابَرْجا	Far.	•	Sabit ve sâbit-kadem ve sübut üzere olan.			
6105	pā-besterk	پابَسْتَرَكْ	Far.	*	Etfalin damağını parmak ile kaldırmak.			
6106	pā-beste	پابَسْتَه	Far.	•	Ayağı bağlı ve mukayyet olan.			
6107	pā-bend	پابَنْدْ	Far.	•	Ayak bağı, ayak kösteği, mâni, hail.			
6108	pā-pūs	پاپُوسْ	Far.	•	Ayak öpücü, ayak takbîl ve pûs edici.			
6109	pā-pūsī	پاپُوسی	Far.	•	Ayak öpmek.			
6110	pāpūş	پاپُوشْ	Far.	•	Ayakkabı, ayak örtüsü, pabuç.			
6111	pātūn	پاتُونْ	Far.	*	Nişanlı doğan kuşu.			
6112	pātile	پاتِیلَه	Far.	*	Helvacıların helva pişirdikleri büyük kazan.			
6113	pā-çāhe	پاچاهَه	Far.	*	Çullâhların yani bez dokuyanların ayaklarını koydukları çukur.			
6114	pāça	پاچَه	Far.	•	Koyun ve keçi ve sığır ayaklarından yapılan taam ve şalvarın ve donun aşağısı ve hayvanatın ayağına doğru yerlerden alınan kürk postîn.			
6115	pā-çīle	پاچِیلَه	Far.	*	Alelumum ayağa giyilen şalvar ve ayakkabının envaı ve don.			
6116	pāḫra	پاخْرَه	Far.	*	Kapı önünde bulunan eşik ve basamak.			
6117	pāçenk	پاچَنكْ	Far.	*	Küçük pencere.			
6118	pāçūk	پاچُوكْ	Far.	*	Yakmak için sığır tezeğinden yapılmış değirmi şey.			
6119	pā-ḫūst	پاخُوستْ	Far.	•	Ayak altında kalmış çiğnenmiş ve basılmış olan.			
6120	pād	پاذْ	Far.	*	Nigehbân, büzürg ve dafi'-i zarar ve muslih-i fesâd ve basamak ve sabit ve ber-karâr ve pâ-ber-câ olmak ve taht.			
6121	pādār	پاذارْ	Far.	*	Hemîşe payidar.			
6122	pādāş	پاذاشْ	Far.	∴	Mükâfat ve ecir ve ceza ve ayaktaş, hempa.			

6123	pād-efrāh	پادْاَفْراهْ	Far.	*	Fenalığın cezası ve azap ve intikam, bâd-efrâh.			
6124	pā-der-ᶜiḳāl	پادَرْعِقّالْ	Ar. - Far.	•	Ayağı köstekli ve bağlı olan.			
6125	pādzehr	پادْزَهْرْ	Far.	*	Dâfi'-i zehr ve sarıya mail bir nev taş ki Hint'te bulunur, güneşe tutunca berrak ve leme'ân ve ziyadar olduğu görüleceği gibi yılanın soktuğu yere yapışıp zehiri masseder ve yanına konulan bir fincan su içerisine düşüp zehri suya terk eder ve zehir bittikten sonra yapışmaz imiş.			
6126	pādām	پادْامْ	Far.	*	Namazgâh, namaz kılınacak yer.			
6127	pādşā	پادْشا	Far.	*	Sâhib-i cihân manasına bir terkip olup tafsilatı zirdedir.			
6128	pādşāh	پادْشاهْ	Far.	∴	Dafi'-i zarar ve muslih manasına olan pâd kelimesiyle büyük manasına olan şah kelimesinden mürekkep olup hâkim-i mutlak ve sultan manasını mutazammındır.			
6129	pādşāh-āne	پادْشاهانَه	Far.	•	Padişaha layık ve münasip ve şayan olan.			
6130	pādşāhī	پادْشاهِى	Far.	•	Padişahlık, saltanat ve padişaha mensup ve müteallik olan.			
6131	pādşeh	پادْشَهْ	Far.	•	Padişah, sultan.			
6132	pādgāne	پادْگانَه	Far.	*	Yüksek dam, sakaf-ı mürtefi'.			
6133	pār	پارْ	Far.	*	Sâl-i güzeşte, bıldır, geçen yıl ve pare, parça ve uçmak ve debagat olunmuş sığır derisi.			
6134	pārāv	پارْاوْ	Far.	*	Pîre-zen, kocakarı ve fertût avrat.			
6135	pārd	پارْدْ	Far.	•	Sakırga ve kene dedikleri hayvan.			
6136	pārdū	پارْدُو	Far.	*	Oğul otu denilen nebat.			
6137	pārça	پارْچَه	Far.	•	Pare, kıta, cüz.			
6138	pārzede	پارْزَده	Far.	*	Kasnı dedikleri fena kokulu zamk ve çocuk göğüslüğü sîne-bend-i etfâl.			
6139	pārs	پارسْ	Far.	•	Kaplan cinsinden bir nev hayvan.			
6140	pārsā	پارْسا	Far.	∴	Zahit, âbid ve afif ve sâlih ve mütedeyyin va pâkîze ve pâk-dâmen ve tezkiye olunmuş şahit ve helalzade ve kâr-güzâr, kâr-âşinâ.			
6141	pārsāl	پارْسالْ	Far.	*	Geçen sene, geçen yıl.			
6142	pārkī	پارْكِى	Far.	*	Orospuluk etmek ve havuz ve hamamda âb-ı müsta'melin toplandığı mahal.			
6143	pā-rinc	پارِنجْ	Far.	•	Sazende ve emsali kesâna verilen caize ve atiyye ve ayak teri ve ayak kirası, ücret-i kademiyye.			
6144	pā-rūb	پارُوبْ	Far.	*	Kürek denilen şey, pârû dahi derler.			
6145	pārūd	پارُودْ	Far.	*	Bağ hereki, kazık.			
6146	pārūden	پارُودَنْ	Far.	*	Kürek ile bir şey küremek.			
6147	pārūle	پارُولَه	Far.	*	Tahta ve ağaç yongası ve mizah ve lâğ ve latife ve işe yaramaz adam.			
6148	pāre	پارَه	Far.	∴	Kıta, parça, cüz ve demir topuz ve kuruşun kırk cüzünden bir cüzü ve münkesir ve birkaç kıta olmak üzere kırılmış olan ve rüşvet ve tuhfe ve hediye ve şekerpare denilen tatlı.			
6149	pāre-dūz	پارَه دُوزْ	Far.	*	Eskici, eski ve yırtık yamayıcı.			
6150	pāre-gāh	پارَه گاهْ	Far.	•	Şuh, şivekâr ve şiveli olan.			

6151	pār-yāb	پارْیابْ	Far.	*	Su ile yetiştirilen mezrû'ât.			
6152	pārīz	پاریزْ	Far.	*	Fasl-ı harîf, güz faslı ve eyyamı.			
6153	pārīn	پارِینْ	Far.	*	Bıldırki, geçen yılki, geçen seneki.			
6154	pāzāc	پازاجْ	Far.	*	Ebe kadın ve daye kadın.			
6155	pāzār	پازارْ	Far.	•	Çarşı, meta ve eşya ve erzakın satıldığı mahal ve Türkçede haftanın birinci günü, yevm-i ehad.			
6156	pāzbā	پازْبا	Far.	*	Panzehir manasına.			
6157	pāzaḫ	پازَخْ	Far.	*	Nâliş, inilti.			
6158	pāzde	پازَده	Far.	•	Ayak altında kalmış ve çiğnenmiş olan.			
6159	pāzger	پازْگَرْ	Far.	*	Bâc-dâr, vergi tahsil edici, tahsildar.			
6160	pāzen	پازَنْ	Far.	*	Pezevenk ve oğlan ve avrat bulup istenen yerlere götürücü.			
6161	Pāzend	پازَندْ	Far.	*	Mecus kitabı ve suhûf-ı İbrâhîm aleyhi's-selâmın tefsiri ve suhûf-ı mezbûrun nesâyih ve hikemiyyâta müteallik mahalleri.			
6162	pāzehr	پازَهرْ	Far.	*	Panzehir manasına.			
6163	pāzīr	پازیرْ	Far.	*	Duvar, yapılar, ekin arasına konulan hatıl ağacı.			
6164	pāzīre	پازِیرَه	Far.	*	Yarasa kuşu, huffâş ve şebpere ve zen-dost.			
6165	pājīr	پاژیرْ	Far.	*	Panzehir, zehrin muzâddı.			
6166	pāsār	پاسارْ	Far.	*	Ayakla tepmek, leked-kûb.			
6167	pās-bān	پاسْبانْ	Far.	•	Bekçi, gece bekçisi, nöbetçi, nigehbân.			
6168	pās-bānī	پاسْبانی	Far.	•	Bekçilik, nöbetçilik.			
6169	pā-sebük	پاسَبُكْ	Far.	*	İşinde mukaddem ve umurunda müsta'cil olan adam ve yörük at ve emsali.			
6170	pāspār	پاسْپارْ	Far.	*	Ayakla tepmek, leked-kûb.			
6171	pāsper	پاسْپَرْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6172	pāsuḫ	پاسُخْ	Far.	•	Cevap, bâz-hâst.			
6173	pāsdār	پاسْدارْ	Far.	•	Bekçi, nöbetçi, pâsbân.			
6174	pāsek	پاسَكْ	Far.	*	Hamyâze, esnemek, tesâvüb.			
6175	pā-süvār	پاسْوارْ	Far.	•	Piyade ve yayan olan.			
6176	pā-süvān	پاسْوانْ	Far.	•	Pâsbân, bekçi, nöbetçi.			
6177	pāsī	پاسِی	Far.	*	Geceden bir miktar.			
6178	pāş	پاشْ	Far.	•	Saçıcı, dağıtıcı olan.			
6179	pāşnā	پاشْنا	Far.	*	Ayağın ökçesi.			
6180	pāşne	پاشْنَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

6181	pāşnek	پاشَنكْ	Far.	*	Tohumluk hıyar ve üzüm salkımı.			
6182	pāşinĭn	پاشِنِينْ	Far.	*	Tahta ve ağaç parçaları.			
6183	pāşĭb	پاشِيبْ	Far.	*	Düşvâr, akabe ve merdiven basamağı.			
6184	pāşĭde	پاشِيدَه	Far.	•	Saçılmış, dağıtılmış olan.			
6185	pāġur	پاغُرْ	Far.	*	Dâ'ü'l-fîl dedikleri illet, pîl-pâ.			
6186	pāġand	پاغَندْ	Far.	*	Atılmış pamuk.			
6187	pāġūş	پاغُوشْ	Far.	*	Suya dalmak, gats.			
6188	pā-fersūd	پافَرْسُودْ	Far.	•	Ayağı incinmiş ve aşınmış olan.			
6189	pāk	پاكْ	Far.	∴	Pak, temiz, tâhir olan, kirli olmayan ve tamam ve kâmil ve heme, cümle.			
6190	pāgābū	پاگابُوىْ	Far.	*	Ma'âsî ve kebâyirden müberrâ olan iffet ve ismet sahibi.			
6191	pākārĭ	پاكارِى	Far.	*	Câbî, evkafın galle ve emlak ve akârâtı mahsulatını cemeden.			
6192	pā-gāh	پاگاهْ	Far.	*	Kadem-gâh, ayakyolu, merdiven ayağı.			
6193	pāk-bār	پاكْبارْ	Far.	•	Hile etmeyip doğru oynar olan.			
6194	pāk-pāz	پكْپازْ	Far.	*	Şehvet ve ma'siyet üzere nazar etmeyip iffet ve ismet ile hûbâne muhabbet ve dilberâne ülfet ve sohbet ve meyl-i dostî edici.			
6195	pāk-dāmen	پاكْدامَنْ	Far.	•	Ehl-i iffet ve ismet ve eteği temiz yani memnû'âtı irtikâptan berî olan.			
6196	pāgend	پاگَندْ	Far.	*	Yakut ve bade.			
6197	pākūb	پاكُوبْ	Far.	*	Ayak ile tepici, rakkas.			
6198	pākĭ	پاكِى	Far.	*	Paklık, temizlik, taharet ve ustura, tıraş aleti.			
6199	pākĭze	پاكِيزَه	Far.	•	Ziyade pak ve latif ve nazik olan.			
6200	pālā	پالا	Far.	*	Yedek at ve süzgü ve musaffî ve asılmış, âvîhte ve feryat.			
6201	pālād	پالادْ	Far.	*	Yedek atı ve nöbet ile binilen at ve emsali.			
6202	pālār	پالارْ	Far.	*	Sakaf-ı hâne, ev direği üzerine konulan uzun direk ve bunun üzerine konulan tahta ve çalı ve emsali nesneler.			
6203	pālās	پالاسْ	Far.	*	Köhne kilim ve keçe ve çul ve emsali nesne.			
6204	pālān	پالانْ	Far.	•	Eyere bedel olarak binek hayvanlarına vurdukları nesne.			
6205	pālān-dūz	پالانْ دُوزْ	Far.	•	Palan dikici ve palan yapıcı.			
6206	pālānĭ	پالانِى	Far.	•	Palancı, palan satan.			
6207	pālāvān	پالاوانْ	Far.	*	Helvacıların şeker süzdükleri kevgir.			
6208	pālhenk	پالْهَنكْ	Far.	*	Yular, inân, dizgin.			
6209	pālā-yi esb	پالايِ اَسبْ	Far.	*	Yedek çekilen at ve emsali.			
6210	pāldüm	پالْدُمْ	Far.	*	Semer kuskunu.			

6211	pālgāne	پالْگانَه	Far.	*	Derîçe, pencere.			
6212	pālenk	پالَنكْ	Far.	*	Büyük turunç.			
6213	pālvāze	پالْوازَه	Far.	*	Salıncak ki onunla iki tarafa hırâmân olurlar.			
6214	pālvāse	پالْواسَه	Far.	*	Tasa ve gam ve endûh.			
6215	pālvāne	پالْوانَه	Far.	*	Kırlangıç kuşu.			
6216	pālūd	پالُودْ	Far.	*	Süzülmüş ve gıllıgıştan saf ve pak ve kuzu derisinden mamul kürk.			
6217	pālūde	پالُودَه	Far.	•	Süzgeçten süzülmüş ve gıllıgıştan saf ve pak.			
6218	pālūş	پالُوشْ	Far.	*	Mağşuş olup halis olmayan.			
6219	pālheng	پالْهَنگْ	Far.	•	İp, kement, kayış, dizgin.			
6220	pālīz	پالِيزْ	Far.	*	Sebzevat bostanı ve alelumum bostanlara denilir.			
6221	pā-māl	پامالْ	Far.	∴	Pâymâl, ayak altında kalmış ve çiğnenmiş olan ve zebun ve hor ve zelil.			
6222	pā-müzd	پامُزدْ	Far.	•	Ücret-i kadem ve ayak teri denilen bahşiş.			
6223	pānzede	پانْزَدَه	Far.	*	On beş adedi.			
6224	pānṣad	پانْصَدْ	Far.	*	Beş yüz adedi.			
6225	pā-nihād	پانِهادَه	Far.	•	Ayak basmış olan ve orda olan.			
6226	pānīd	پانِيدْ	Far.	*	Musaffâ ve tasfiye edilmiş şeker.			
6227	pāy	پايْ	Far.	∴	Ayak, kadem ve mukavemet ve istihkâm ve metanet.			
6228	pāyāb	پايابْ	Far.	∴	Takat, kudret, hüküm ve nüfuz ve havuz ve nihâyet-i bahr ve pınar ayağı, suyun akıp cem olduğu yer ve tâb u tüvân ve nihayet ve gayet ve sığ olup derin ve amîk olmayan.			
6229	pāyān	پايانْ	Far.	•	Nihayet, uç, ahir, son.			
6230	pāy-endāz	پايْ اَنْدازْ	Far.	•	Mülûk ve selatine ta'zîmen atları önüne, yollara, resim günleri döşenen kumaş vesair.			
6231	pāybāf	پايْ بافْ	Far.	•	Çullâh, bez dokumacı.			
6232	pāy-best	پايْ بَستْ	Far.	∴	Ayağı bağlı ve mukayyet olan ve bina temeli, esas.			
6233	pāy-beste	پايْ بَسْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6234	pāy-bend	پايْ بَندْ	Far.	•	Ayak kösteği, ayak bağı ve ayak bent eder olan.			
6235	pāy-pūsī	پايْ پُوسِى	Far.	•	Ayak öpmek.			
6236	pāy-pūş	پايْ پُوشْ	Far.	•	Pâpûş, ayakkabı, pabuç.			
6237	pāy-i taḫt	پايِ تَختْ	Far.	•	Padişahın, hükümdarın sakin olduğu şehir ve bir devlete müteallik bilcümle hükûmetlerin merkezidir.			
6238	pāydār	پايْدارْ	Far.	•	Sabit ve muhkem, kavi, metîn ve temelli olan.			
6239	pāy-ḫast	پايْخَستْ	Far.	•	Ayakla çiğnenmiş ve tepilmiş olan.			
6240	pāydām	پايْدامْ	Far.	*	Avcıların tuzak içine bağladıkları kuş.			

6241	pāyzār	پایزار	Far.	*	Bir nev çoban çalgısı.			
6242	pāyist	پایست	Far.	*	Baki ve sabit oldu demek.			
6243	pāyşūr	پای شور	Far.	*	Cümle sazlardan en deni bir nev çalgı.			
6244	pāyşīb	پای شیب	Far.	*	Düşvâr, akabe ve merdiven basamağı.			
6245	pāykār	پای کار	Far.	*	Reayadan mal rüsumu alıp tahsildara teslim eden kimse ki bugün karye ve mahalle muhtârânı bu vazifeyi ifa eder ve süpürme hizmetiyle me'lûf olan hizmetkâr, ferrâş.			
6246	pāykūb	پای کوب	Far.	*	Ayak ile tepici, rakkas.			
6247	pāy-māl	پایمال	Far.	•	Ayak altında kalmış ve basılmış ve çiğnenmiş ve zebun ve ve hor ve zelil ve hakir olan ve münhezim ve münhedim ve berbat ve harap olan.			
6248	pāy-müzd	پایمزد	Far.	•	Ayak teri, ayak kirası, ücret-i kademiyye denilen bahşiş.			
6249	pāy-endāz	پایندار	Far.	*	Kefil ve zâmin olan ve rehin ve pabuçluk.			
6250	pāyendgān	پایندگان	Far.	*	Ehl-i cennet ve ehl-i cehennem ve arş-ı a'zam ve bunlar gibi min-ba'd fena bulmayan şeyler.			
6251	pāy-vend	پایوند	Far.	•	Pay-bend, ayak kösteği.			
6252	pāyende	پاینده	Far.	•	Sabit, payidar, temelli ve temelleşmiş olan ve destek, dayak.			
6253	pāye	پایه	Far.	•	Rütbe, mertebe, derece ve merdiven ayağı.			
6254	petr	پتر	Far.	*	Teneke denilen malum beyaz madenî levha ki hayli evânî-i muvakkata ondan imal olunur.			
6255	petfūz	پتفوز	Far.	*	Ağız çevresi ve kuş minkârı.			
6256	petk	پتك	Far.	*	Demirci çekici, mıtraka.			
6257	petgīr	پتگیر	Far.	*	Elek, pervîzen.			
6258	petīr	پتیر	Far.	*	Esvap konulan bohça, urba, elbise bohçası.			
6259	puçüşk	پچشك	Far.	*	Koyun ve keçi ve emsali hayvan tersi.			
6260	peçvāk	پچواك	Far.	•	Bir lisandan diğer lisana söz tercüme eylemek ve tercümanlık, tercüman, mütercim ve tercüme.			
6261	peçve	پچوه	Far.	*	Tercüme, bir lisandan diğer lisana söz nakli.			
6262	puḫte	پخته	Far.	•	Pişmiş ve pişkin olan ve mücerrib ve kâr-dîde ve akil olan.			
6263	puḫtī	پختی	Far.	•	Elmasiye misilli tutkal ve pelte ve balgam ve cerahat.			
6264	paḫçūd	پخچود	Far.	*	Basılıp dökülmüş ve yassılanmış olan.			
6265	paḫs	پخس	Far.	*	Üzüm tanelerinin buruşması ve gam ve endûh ve fakr sebebiyle pejmürde olmak ve revgan-ı sâde ve emsali şahm ve ruganın ateş veya güneşten erimesi.			
6266	pedāsiyā	پدآسیا	Far.	*	Değirmen ağacı.			
6267	peder	پدر	Far.	•	Baba, vâlid, ata.			
6268	peder-ender	پدر اندر	Far.	*	Üvey baba, kendi babası olmayıp anasının vardığı başka zevç.			
6269	pedme	پدمه	Far.	*	Hisse ve nasip ve behre.			

6270	pede	پَدَه	Far.	*	Kav, ağaç kavı, harrâka ve meyvesiz ağaç.			
6271	pedīd	پَدِيدْ	Far.	•	Zahir ve meşhut, aşikâr ve göze görünür olan.			
6272	pedīdār	پَدِيدَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6273	pedīr	پَدِيرْ	Far.	*	Dışarı git, dışarı çık demek.			
6274	peẕīr	پَذِيرْ	Far.	•	Kabul edici ve söz kabul edici ve söz dinleyici olan ve yürüyücü ve emir tutucu olan.			
6275	peẕīrā	پَذِيرا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6276	peẕīriş	پَذِيرِشْ	Far.	*	Kabul etmek.			
6277	peẕīre	پَذِيرَه	Far.	*	İstikbal etmek ve geri gitmek ve dönüp geri gelmek.			
6278	per	پَرْ	Far.	∴	Kanat, cenah, kuş kanadı ve kuş tüyü ve pertev, şule ve omuz başından parmak ucuna varıncaya kadar kol kıtası ve yaprak, berg ve dâmen, etek ve her nesnenin kenarı ve ok yeleği ve çarkın pervanesi.			
6279	pür	پُرْ	Far.	∴	Dolu, memlû' ve tekrar ve çok, bisyâr ve yine.			
6280	perāzde	پَرَازْدَه	Far.	*	Ekmek yapmak için değirmi kesilmiş hamur.			
6281	perākende	پَرَاكَنْدَه	Far.	•	Dağılmış ve darmadağın olan.			
6282	perān	پَرَانْ	Far.	•	Uçucu kuş gibi uçar olan.			
6283	pür-pāye	پُرْپَايَه	Far.	*	Kırkayak ve çiyan dedikleri hayvan.			
6284	pür-bār	پُرْبَارْ	Far.	•	Yüklü, hamil ve üzerinde çok meyvesi olan ağaç.			
6285	pür-tāb	پُرْتَابْ	Far.	•	Ok menzili ve menzil oku ve nişân-ı ba'îde doğru giden ve atmak, atılmak ve kendiyi atmak, sıçramak.			
6286	pertāv	پَرْتَاوْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6287	pertev	پَرْتَوْ	Far.	•	Ziya, şua, cism-i münîr etrafında görünen tel tel aydınlık ve parlaklık.			
6288	pertev-efşān	پَرْتَوْ اَفْشَانْ	Far.	•	Ziyâ-pâş ve aydınlık saçıcı ve münîr ve parlak olan.			
6289	pertev-endāz	پَرْتَوْ اَنْدَازْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6290	perçem	پَرْچَمْ	Far.	•	Tıraştan sonra başın yukarısında bırakılan saç demeti.			
6291	perçīn	پَرْچِينْ	Far.	∴	Mıh kakıldıkta ucunu çıkmayacak derecede yassı ve kenarlı etmek ve bağ ve bostan etrafına çekilen duvar ki ekseriya dikenli çalıdan yapılır ve bağ ve bostan duvarları üzerine vazolunan çalı.			
6292	perḫ	پَرخْ	Far.	*	Hisse ve hanuman ve metâ'-ı kâsid.			
6293	perḫāş	پَرخَاشْ	Far.	•	Kavga, niza, gürültü ve muharebe, cenk ve cidal.			
6294	perḫāş-cū	پَرْخَاشْجُو	Far.	•	Cenk ve cidal arayıcı ve kavgacı, kavga arayıcı olan			
6295	perḫāş-ḫāh	پَرْخَاشْخَوَاه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6296	perḫāş-ḫir	پَرْخَاشْخَرْ	Far.	*	Cenk-cû ve cengâver ve şeci ve bahadır adam.			
6297	perdāḫt	پَرْدَاخْتْ	Far.	∴	Hali ve fariğ ve ârâste ve düzenli ve mürettep ve cilalı ve düz ve parlak etmek.			
6298	perdāḫte	پَرْدَاخْتَه	Far.	∴	Düzülmüş, tertip olunmuş ve yapılmış olan ve tahliye ve tehi edilmiş ve ârâste ve cilalı olan ve meşgul olmak.			

6299	perdā	پَرْدا	Far.	*	Ferda, yarın manasına.			
6300	perdāz	پَرْدازْ	Far.	•	Düzücü, tertip edici ve tezyin edici ve parlatıcı olan.			
6301	perdāzî	پَرْدازِی	Far.	•	Perdâzlık, tertip edicilik.			
6302	perdegî	پَرْدَگِی	Far.	*	Mahfi ve mestur.			
6303	perdek	پَرْدَكْ	Far.	*	Bilmece, çîstân, lugaz, muamma.			
6304	perde	پَرْدَه	Far.	•	Hicap ve nikap, örtü ve sitr olmak için üst tarafından asılıp alt tarafı sarkık olan kumaş ve saz kuyruğunda olan taksimler ve musiki sedası ve saz perdeleri.			
6305	perde-ber-endāz	پَرْدَه بَرْ اَنْدازْ	Far.	•	Perde kaldırıcı, perde çıkarıcı.			
6306	perde-i çegāne	پَرْدَهٔ چَغانَه	Far.	*	Musiki perdelerinden bir perdenin ismidir.			
6307	perde-i ḫurrem	پَرْدَهٔ خُرَّمْ	Far.	*	Fenn-i mûsîkîde bir perdenin adıdır.			
6308	perde-dār	پَرْدَه دارْ	Far.	•	Perdeci, kapı yanında perde açıp kapamaya memur olan zat.			
6309	perde-der	پَرْدَه دَرْ	Far.	∴	Keşf-i esrâr edici ve perde-i nâmûsu nâmûsu yırtan arsız, edepsiz kimse.			
6310	perde-serā	پَرْدَه سَرا	Far.	∴	Harem kapısında ve mülûk ve vüzera ve kibarların hâne-i mahsûsları önünde olan perde ve sazcı, sazende, çalgıcı.			
6311	perde-serāy	پَرْدَه سَرایْ	Far.	•	Çadır, hayme.			
6312	perde-şinān	پَرْدَه شِناسْ	Far.	•	Ehl-i mûsîkî ve sazende ve akil ve arif olan.			
6313	perde-keş	پَرْدَه كَشْ	Far.	•	Örtücü, perde çekici.			
6314	perde-kār	پَرْدَه كارْ	Far.	•	Perde örtülü olan mahal.			
6315	perde-nişîn	پَرْدَه نِشِينْ	Far.	•	Perdeli mahalde oturan ve ehl-i ismet ve iffet ve erbâb-ı inzivâ.			
6316	pürz	پُرزْ	Far.	*	Hav, tüy ki çuha ve kadife ve emsalinde bulunur.			
6317	pürjek	پُرژَكْ	Far.	*	Girye etmek ve giryân olmak, ağlamak.			
6318	pür-sāle	پُرْسالَه	Far.	•	Yaşı dolgun ve müsin ve ihtiyar olan.			
6319	pürsān	پُرسانْ	Far.	•	Sorup sual edici olan.			
6320	perest	پَرَسْتْ	Far.	•	Tapmak ve ibadet edici, tapınıcı ve âbid olan.			
6321	perestā	پَرَسْتا	Far.	•	Abd, kul, bende, hizmetkâr.			
6322	perestārî	پَرَسْتارِی	Far.	•	Kulluk, bendelik, hizmet.			
6323	perestān	پَرَسْتانْ	Far.	•	Abdler, bendeler.			
6324	perestiş	پَرَسْتِشْ	Far.	•	İbadet ve bendelik etmek, tapınmak.			
6325	piristek	پِرِسْتَكْ	Far.	*	Kırlangıç kuşu.			
6326	perestende	پَرَسْتَنْدَه	Far.	•	İbadet edici ve tapınıcı olan.			
6327	perestiş	پَرَسْتِشْ	Far.	•	Sual etmek ve sormak ve istifsar etmek ve perse, keza.			

6328	perestār	پَرَسْتَارْ	Far.	*	Hizmetkâr ve kul, cariye ve emsali ve tapınıcı ve her gün ekâbiri ta'zîmen selamlayıp mülâzemet eden kimse.			
6329	piristū	پِرِسْتُو	Far.	*	Kırlangıç, huttâf.			
6330	pereste	پَرَسْتَه	Far.	*	Dilencilik, gedalık.			
6331	pürsem	پُرْسَمْ	Far.	*	Tahmîl-i minnet, başa kakmak.			
6332	pür-sūz	پُرْسُوزْ	Far.	•	Bütün bütün ateş kesilip yanık olan.			
6333	persiyāveş	پَرْسِيَاوَشْ	Far.	*	Baldırıkara denilen nebat.			
6334	pürse	پُرْسَه	Far.	*	Hasta hatırı sormak, pürsiş-i bîmâr, iyâdet.			
6335	pür-şigāl	پُرْشِگَالْ	Far.	*	Bulutlu hava.			
6336	per-şehī	پَرْشَهِی	Far.	*	Kanat ucundaki uzun tüyler.			
6337	purġūr	پُرْغُورْ	Far.	*	Bulgur denilen maruf taam ki buğday kırarak yapılır.			
6338	pergār	پَرْگَارْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile pergel denilen maruf hendese aleti ki bununla küçük buutlar ölçüldüğü gibi kollarının açıldığı bir nispette daire dahi çizilir ve eşya ve sâmân ve hane eşyası, döşemesi.			+
6339	pergāre	پَرْگَارَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6340	perkās	پَرْكَاسْ	Far.	*	Telaş etmek ve bir şey üzerine taalluk ve takayyüt eylemek ve tulû'-ı şems.			
6341	perkāle	پَرْكَالَه	Far.	∴	Her şeyin parçası ve hane döşemesi parçaları ve yamak, ruk'a ve kıta ve haşin iplik ile dokunmuş bir nev kumaş.			
6342	perkāveş	پَرْكَاوَشْ	Far.	*	Bağ ve ağaç budamak.			
6343	perkāh	پَرْكَاهْ	Far.	*	Saman çöpü.			
6344	pergest	پَرْگَسْتْ	Far.	*	Maazallah, mebâdâ, Allah'a sığındık manasındadır.			
6345	pürkenec	پُرْكَنَجْ	Far.	*	Cevizli ve bademli helva.			
6346	pergende	پَرْگَنْدَه	Far.	*	Dağılmış ve âciz ve fürû-mânde ve nâtüvân.			
6347	pergene	پَرْگَنَه	Far.	*	Sim ve zer hurdası.			
6348	pür-kīne	پُرْكِينَه	Far.	*	Adavet ve gazapla dolu olan.			
6349	permāse	پَرْمَاسَه	Far.	*	Bilmek ve ilim ve dâniş ve bir şeye el sürüp yoklamak ve uzanmak ve halas ve necat ve cilalamak.			
6350	permāh	پَرْمَاهْ	Far.	*	Matkap ki delik delmek için kullanılır.			
6351	permer	پَرْمَرْ	Far.	*	İntizar, ümit ve dîde-dûz olmak.			
6352	perimekes	پِرِمَكَسْ	Far.	*	Bürümcek libas ve kılıç cevheri ve bir nev silah ve bir nev neva, seda.			
6353	pürme	پُرْمَه	Far.	*	Matkap denilen delecek alet ve taş çömlek.			
6354	pernā	پَرْنَا	Far.	*	Bir nev latif ve münakkaş diba, kumaş.			
6355	perend	پَرَنْدْ	Far.	∴	Harirden dokunmuş gayr-ı münakkaş ve Pervîn ve şemşîr ve kılıç ve hançer ve emsali şeylerin demirindeki cevher.			
6356	perendāḫ	پَرَنْدَاخْ	Far.	*	Sahtiyan, edîm.			

6357	perend-āver	پَرَنْداوَرْ	Far.	•	Tîğ-ı cevher-dâr, mücevher kılıç.			
6358	perendūş	پَرَنْدُوشْ	Far.	*	Dün gecenin evvelki gece.			
6359	perendūşīne	پَرَنْدُوشِينَه	Far.	*	Dün geceki nesne.			
6360	perende	پَرَنْدَه	Far.	•	Uçucu, tâ'ir ve tayerân edici olan.			
6361	perende-çerāġ	پَرَنْدَه چَرَاغْ	Far.	*	Pervane denilen küçük kelebek.			
6362	pernū	پَرْنُو	Far.	•	İpekten dokunmuş ince münakkaş kumaş.			
6363	perniyān	پَرْنِيَانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6364	perniyān-ḫūy	پَرْنِيَانْ خُوىْ	Far.	*	Yumuşak tabiatlı, güzel huylu.			
6365	pernīş	پَرْنِيشْ	Far.	*	Mide ağrısı, elem-i mi'de denilen illet.			
6366	pervā	پَرْوَا	Far.	∴	Takat ve ârâm ve bilmek ve dâniş ve teveccüh ve iltifat ve meyl ve rağbet ve mübâlât ve terk ve feragat ve agâh ve âsânî ve serâsîme ve ızdırap ve korku ve vesvese ve kayıt.			
6367	pervāre	پَرْوَارَه	Far.	*	Hâne-i fevkânî ki etrafı pencereli ola ve gencîne ve sakaf-ı hâneye döşenilen tahta.			
6368	pervār	پَرْوَارْ	Far.	*	Beslenmek, perverde olmak.			
6369	pervārī	پَرْوَارِى	Far.	*	Beslenmiş hayvan.			
6370	pervāz	پَرْوَازْ	Far.	•	Uçmak, tayerân etmek ve kuş gibi havadan geçmek ve bir nev zih ve kenar ve uçucu, tayyar olan ve pertev ve nur ve nisâr ve saçmak ve karargâh.			
6371	pervāze	پَرْوَازَه	Far.	*	Teferrüç âlâtı ve taamı vesair bezm âlâtı.			
6372	pervās	پَرْوَاسْ	Far.	*	El ile bir şey yoklamak, lems etmek.			
6373	pervāş	پَرْوَاشْ	Far.	*	Vâlih ve hayran ve kendiden bî-haber.			
6374	pervāk	پَرْوَاكْ	Far.	*	Bekçi, pâsbân.			
6375	pervāne	پَرْوَانَه	Far.	∴	Maruf, küçük kelebek şeklindeki hayvan ki gece etrâf-ı şem'de dolaşır ve güve denilen ziyankâr mahluk bunun yumurtasından hasıl olur ve çark aletlerinde tesviye-i kuvvet ve tanzîm-i hareket için kullanılır, müteharrik ve devvâr bir şeyin ismi ve delil ve rehber ve kâsıd ve fermân-nâme-i hümâyûn.			
6376	pervāy	پَرْوَاىْ	Far.	*	Feragat ve takat.			
6377	per ü pāy	پَرْوپَاىْ	Far.	*	Tüvanalık ve kudret ve takat.			
6378	perver	پَرْوَرْ	Far.	•	Besleyici ve terbiye edici, velinimet ve rızık ve nafaka verici olan.			
6379	perverdigār	پَرْوَرْدِگَارْ	Far.	•	Hakiki besleyici olan Rab Teâlâ hazretleri.			
6380	perverde	پَرْوَرْدَه	Far.	•	Beslenmiş ve terbiye görmüş olan.			
6381	perveriş	پَرْوَرِشْ	Far.	•	Besleyip büyütmek ve beslenip büyümek ve terbiye.			
6382	perveriş-āmūz	پَرْوَرِشْ آمُوزْ	Far.	∴	Sâhib-i ilm ve hikmet ve mücahede ve süluk talim edici mürşit ve terbiye ve adap öğretici olan.			
6383	perverende	پَرْوَرَنْدَه	Far.	•	Besleyici ve terbiye edici olan.			
6384	pervere	پَرْوَرَه	Far.	*	Semiz, ten-âver, şişman.			
6385	perverī	پَرْوَرِى	Far.	•	Perverlik, besleyicilik ve terbiyecilik ve terbiye ve beslemek.			

6386	perverĭş	پَرْوَرِيشْ	Far.	*	Gülbeşeker ve benefşe tatlısı ve emsali perverdeler.			
6387	pervez	پَرْوَزْ	Far.	*	Pervaz ki libasın bir kıtasının adıdır ve asıl ve nijâd ve bir nev sebze.			
6388	pervej	پَرْوَژْ	Far.	*	Metfun, yere gömülmüş.			
6389	pervend	پَرْوَنْدْ	Far.	*	Sade-rû ve emred.			
6390	perve	پَرْوَه	Far.	*	Düşmandan alınan mal, ganimet ve çadır.			
6391	pervĭz	پَرْوِيزْ	Far.	*	Aziz ve balık, mâhî ve şeker süzmeye ve tasfiye etmeye mahsus alet ve elemek, elekten geçirmek ve cilve eylemek ve kılavuz, reh-nümâ.			
6392	pervĭzen	پَرْوِيزَنْ	Far.	*	Un eledikleri alet.			
6393	pervĭş	پَرْوِيشْ	Far.	*	Şugl ve amelde taksir ve kâr u kesbde tekâsül etme.			
6394	pervĭn	پَرْوِينْ	Far.	*	Menâzil-i kamerden bir menzil ve Süreyya ve Ülker denilen yıldız.			
6395	perre	پَرَّه	Far.	*	Askerin saf-beste olup gitmeleri ve dâmen, etek ve anahtar ve miftah ve berg ve yaprak ve dolap ve emsali nesne.			
6396	perre-i āsiyā	پَرَّهٔ آسِيا	Far.	*	Değirmen çarkı.			
6397	pere-ser	پَرَه سَرْ	Far.	*	Ucu sivri şey.			
6398	perhūn	پَرْهُونْ	Far.	*	Pergel ile çizilmiş daire.			
6399	perhĭz	پَرْهِيزْ	Far.	∴	İçtinap etmek, sakınmak, ağır, muzır taamdan tababetçe ve vücudu nâ-meşrû' işlerden diyanetçe içtinap etmeye yani sankınmaya denilir.			
6400	perhĭz-kār	پَرْهِيزْكَارْ	Far.	•	Muzır şeylerden ve avâ'ib ve günahtan içtinap edici ve sakınıcı olan.			
6401	perĭ	پَرِى	Far.	•	Bir nev göze görünmez mahluk ki uçtukları eclden kanatlı manasına bu veçhile tesmiye olunmuştur, cisimleri begayet latif ve manzarası hûb ve hoş ve kendileri müslim ve muvahhit olup beniâdeme muhabbet üzere olur.			
6402	perĭ-efsāy	پَرِى اَفْسَایْ	Far.	*	Teshîr-i ervâh için okudukları efsun.			
6403	perĭ-peyker	پَرِى پَيْكَرْ	Far.	•	Yüzü peri yüzü gibi hûb olan mahbup.			
6404	perĭçe	پَرِيچَه	Far.	*	Hurma lifi.			
6405	perĭ-dār	پَرِيدَارْ	Far.	*	Cin ve perileri davet edici.			
6406	perĭ-ruḫ	پَرِى رُخْ	Far.	•	Güzel, hûb ve yanağı peri yanağı gibi güzel olan.			
6407	peri-ruḫsār	پَرِى رُخْسَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6408	perĭr	پَرِيرْ	Far.	*	Dünkü günden evvelki gün.			
6409	perĭ-rū	پَرِيرُو	Far.	•	Yüzü peri yüzü gibi hûb ve güzel ve dilber olan.			
6410	perĭz	پَرِيزْ	Far.	*	Feryat ve nara ve su kenarlarında tenebbüt eden sebze.			
6411	perĭ-zād	پَرِيزَادْ	Far.	•	Peri oğlu ve peri gibi güzel ve dilber olan.			
6412	perĭze	پَرِيزَه	Far.	*	Kırmızı altın ve ateş koru üzerinde pişen ekmek ki küle gömüp pişirirler, turta.			
6413	perĭ-sāy	پَرِى سَایْ	Far.	*	Teshîr-i ervâh için okudukları efsun.			

6414	perīşān	پَرِيشٰانْ	Far.	•	Dağılmış, darmadağın, karmakarışık ve harap, yıkan, münhedim olan ve bozulmuş, münhezim ve gayet mükedder ve nalan olan ve giriftâr-ı helâk ve bahtsız ve sefîl ve rezil ve zelil ve gam-nâk ve elem-nâk olan.			
6415	perīşānī	پَرِيشٰانی	Far.	•	Perişanlık ve harap ve düzen ve intizam ve tertipten mahrum olan.			
6416	pizişk	پِزِشْكْ	Far.	*	Hekim, tabip, cerrah.			
6417	pezdāġ	پَزْدٰاغْ	Far.	*	Mıskale ki ayna ve kılıç ve emsalinin pası onunla açılır.			
6418	pezger	پَزْگَرْ	Far.	*	Aşçı, yemek pişirici.			
6419	pejmürde	پَژْمُرْدَه	Far.	•	Solmuş, kurumuş, mütefekkir ve hasta olan ve eskimiş ve harap ve mütegayyir ve mütebeddil olan.			
6420	püjive	پُژُوَه	Far.	•	Sorup eriştirici ve sual edip tecessüs edici ve yüksek tepe ve üstat.			
6421	pezīreft	پَزِيرِفْتْ	Far.	*	Kabul etmek.			
6422	pej	پَژْ	Far.	*	Derbent ve akabe.			
6423	püj	پُژْ	Far.	*	Şebnem, çiy.			
6424	pejār	پَژٰارْ	Far.	*	Hatve-i âdem.			
6425	pejāj	پَژٰاژْ	Far.	*	Kayış ki deriden yapılıp ip yerine kullanılır.			
6426	pejaġ	پَژَغْ	Far.	*	Su bendi ve kurbağa ve serâsîme.			
6427	pejġāb	پَژْغٰابْ	Far.	*	Su bendi ve hark.			
6428	pejķāle	پَژْقَلَه	Far.	*	Tespih böceği.			
6429	püjk	پُژْكْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6430	pejm	پَژْمْ	Far.	*	Karanlık ve duman.			
6431	püjem	پُژَمْ	Far.	*	Kırağı denilen bir nev şebnem.			
6432	püj-mūy	پُژْمُوىْ	Far.	*	Çiçek çıkarmakla rû-yı âdemde bu illetten kalan nişane.			
6433	püjn	پُژْنْ	Far.	*	Mahalle başı, sokak başı.			
6434	pejengār	پَژْنٰگٰارْ	Far.	*	Tabak ve âhen-ger, demirci ve zer-ger, altıncı ve emsali ehl-i sanâyi'.			
6435	pejenger	پَژْنَگَرْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6436	pejvāk	پَژْوٰاكْ	Far.	*	Muvahhiş seda ve âvâz-ı mehîb ve dehşet-efzâ ses.			
6437	pejūl	پَژُولْ	Far.	*	Topuk, ka'b.			
6438	pejvey	پَژْوَىْ	Far.	*	Aslı alçak ve mechûlü'n-neseb, deniyyü'l-hilka ve fürumaye ve cibilleti bozuk adam.			
6439	pejūh	پَژُوهْ	Far.	*	Tefahhus ve teseccüs etmek ve casus.			
6440	pej ü hendegī	پَژُوهَنْدَگِى	Far.	*	Tefahhus ve teseccüs etmek ve dikkat ile sormak.			
6441	pej ü hīde	پَژُوهِيدَه	Far.	*	Akil ve zeyrek ve tetebbu, ulum ve ittikân-ı rüsûm eden zat.			
6442	püje	پُژَه	Far.	*	Cüst ü çâlâk ve serî'u'l-hareke ve serî'u'l-intikâl olan.			

6443	püjĭden	پُژِيدَنْ	Far.	∗	Çimdiklemek ve bir kimsenin etini iki tırnağı arasında zapt ile sıkıştırmak.			
6444	pejĭj	پَژِژْ	Far.	∗	Peşmîne, yün, sûf ve kuş tüyü.			
6445	pejĭje	پَژِژَه	Far.	∗	Dakik un.			
6446	pes	پَسْ	Far.	•	İmdi, emir böyle oldu ise, ba'dehu, ondan sonra manasında edât-ı te'hîrdir ve geri, art ve arka tarafı.			
6447	pesādest	پَسادَستْ	Far.	∗	Peşin olmayıp veresiye olan ahzüita.			
6448	pesāv	پَساوْ	Far.	∗	El ile nesne yoklamak, lems etmek.			
6449	pesāvend	پَساوَنْدْ	Far.	∗	Nazım ve eş'âr kafiyesi ve redif ve müteselsil ve muttasıl kelimât.			
6450	pest	پَستْ	Far.	•	Alçak ve aşağı ve hakir ve rezil ve zelil olan ve sedası kalın ve galiz ve mehîb olan.			
6451	pistān	پِسْتانْ	Far.	•	Meme, pistân, sedy.			
6452	pister	پِسْتَرْ	Far.	∗	Yatak, döşek.			
6453	pister-āhenk	پِسْتَرْ آهَنَكْ	Far.	∗	Câme-i hâb yani yatak levazımı olan minder, şilte, yastık, yorgan, çarşaf ve emsali.			
6454	pistenek	پِسْتَنَكْ	Far.	∗	İğde denilen maruf meyve ki çocuklara mahsustur.			
6455	piste	پِسْتَه	Far.	•	Fıstık denilen meyve ve mahbubun dudağı.			
6456	peste	پَسْتَه	Far.	∗	Kadınların işledikleri makrama ve envaı bez.			
6457	pestĭvār	پَسْتِوَارْ	Far.	∗	Sanatta mahir olmayan ve nâ-ehil olan.			
6458	pesẖūr	پَسْخُورْ	Far.	∗	Bakiyye-i ta'am ve fazla-i alef-i hayvân.			
6459	püser	پُسَرْ	Far.	•	Oğlan, erkek çocuk.			
6460	pesrev	پَسْرَوْ	Far.	•	Etbâ' ve ashap.			
6461	peskele	پَسْكَلَه	Far.	∗	Kapının açılmasına mâni kapı mandalı.			
6462	pesmānde	پَسْمانْدَه	Far.	∴	Geri kalmış ve baki kalmış ve terk olunmuş olan ve fazla-i ta'âm ve şarap ve mâl-ı meyyit, muhallefât, tereke, metrukât.			
6463	pesend	پَسَنْدْ	Far.	•	Kabul eylemek, beğenmek ve tahsîn etmek ve makbul ve taba muvafık olan ve beğenici, makbul tutucu olan.			
6464	püsender	پُسَنْدَرْ	Far.	∗	Üvey oğul, karısının başka kocadan olan oğlu.			
6465	pesende	پَسَنْدَه	Far.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6466	pesen-dĭde	پَسَنْدِيدَه	Far.	•	Beğenilmiş, makbule geçmiş olan.			
6467	pesver	پَسْوَرْ	Far.	∗	Geri getirici, geriden getiren, sonrada getiren.			
6468	pesĭn	پَسِينْ	Far.	•	En son, ahir olan.			
6469	peş	پَشْ	Far.	∗	Atın yelesi ve nakıs ve fürumaye olan.			
6470	püşt	پُشْتْ	Far.	•	Arka, sırt, zahr, boyun ile kuyruk sokumu beynindeki kıt'a-i beden.			
6471	püşt-i pā	پُشْتِ پا	Far.	•	Ayak tabanı.			
6472	püşt-i pāzen	پُشْتِ پازَنْ	Far.	•	Taban kaldırıp kaçıcı ve tekme vurucu olan.			

6473	püşt-best	پُشْتْ بَستْ	Far.	*	Hamal arkalığı, semeri.			
6474	püşturm	پُشْتُرمْ	Far.	*	Kurdeşen denilen cildi kabartarak kaşınan illet.			
6475	peşetger	پَشَتْگَرْ	Far.	*	Azı dişi, geride bulunan büyük dişler.			
6476	püştmāz	پُشْتْمَازْ	Far.	*	Sırt ve arka kemiği.			
6477	püştmāze	پُشْتْمَازَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6478	püştmeze	پُشْتْمَزَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6479	pestūḳ	پَسْتُوقْ	Far.	*	Omuz başından gerdana kadar mümted olan ve Arabîde terkuve ve Türkçede köprücük kemiği denilen kemiğe denilir.			
6480	püştmāl	پُشْتْمَالْ	Far.	•	Hamamda setr-i avret için bele bağlanılan kumaş ve bez.			
6481	püşt-vāre	پُشْتْوَارَه	Far.	•	Arka yükü, hamal yükü.			
6482	püştvān	پُشْتْوَانْ	Far.	*	Duvara istihkâm için konulan ağaç ki hatıl demektir ve kapı ardına konulan ağaç.			
6483	püşte	پُشْتَه	Far.	•	Tepe, tepecik ve yığın ve küme.			
6484	püştī	پُشْتِى	Far.	*	Rücu ve arka vermek ve meful oğlan.			
6485	püştībān	پُشْتِيبَانْ	Far.	*	Arka verici ve sıyanet ve himaye edici olan.			
6486	peşrev	پَشْرَوْ	Far.	•	Çalgı ile çalınan bir nev makam, bu kelime pîşrevden galattır.			
6487	peşek	پَشَكْ	Far.	*	Şebnem, çiy.			
6488	peşk	پَشْكْ	Far.	*	Beraber ve beraber eylemek ve aşk ve asmak ve baykuş.			
6489	pişk	پِشْكْ	Far.	*	Ca'd ve kıvırcık saç, kuş pençesi ve elem ve gussa ve kura ki şürekâ miyânesinde taksîm-i eşyâ için vesair husûsâtta atılır.			
6490	püşek	پُشَكْ	Far.	*	Kedi, sinnevr, gürbe.			
6491	peşkūl	پَشْكُولْ	Far.	*	Mağmum ve mehmûm ve elem-nâk olan.			
6492	pişil	پِشِلْ	Far.	*	Zil, çampara ki fî-zamânînâ köçekler raks ederler iken ellerine takıp çalarlar.			
6493	peşm	پَشْمْ	Far.	•	Yün, koyun, keçi vesair bazı hayvanat günü yahut kıl ve tüyleri ve yapağı ve sûf.			
6494	peşm-i devāt	پَشْمِ دَوَاتْ	Ar. - Far.	*	Hokka mürekkebi, tedricî kaleme vermek için her bir mürekkep kabına vazolunan lika ve sabaha yakın hasıl olan bürudet.			
6495	peşme	پَشْمَه	Far.	•	Göze çekilen tûtiyâ, şiyâf.			
6496	peşmīn	پَشْمِينْ	Far.	•	Yünden dokunmuş ve işlenmiş olan nesne.			
6497	peşmīne	پَشْمِينَه	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve keten helvası.			
6498	peşen	پَشَنْ	Far.	*	Cenk yeri, dârü'l-harb.			
6499	peşenk	پَشَنكْ	Far.	*	Külünk ve zemberek ve cefa ve sitem ve demirden mamul kebap şişi.			
6500	peşşe	پَشَّه	Far.	•	Sivrisinek denilen hayvan.			
6501	peşşe-ḫāne	پَشَّهَ خَانَه	Far.	*	Cibinlik ki sineklerin mezâhimine müdafaa zımnında ince bir kumaştan yapılıp oda gibi içine girilir.			

6502	peşĭz	پِشِيزْ	Far.	∗	Pul ve akçe, dirhem, para.			
6503	peşĭze	پِشِيزَه	Far.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan ve balık pulu ve bıçak ve kılıç kabzası ve çadır eteğinin pervazı.			
6504	peşĭze-nişān	پِشِيزَه نِشَانْ	Far.	∗	Sikke-zen, sikke-ken.			
6505	peşĭmān	پِشِيمَانْ	Far.	•	Nedamet çekmek ve teessüf etmek ve ettiği şeye nadim olmak.			
6506	peşĭmānĭ	پِشِيمَانِى	Far.	•	Pişmanlık, nedamet.			
6507	püf	پُفْ	Far.	•	Dudak cüzü aralık olarak şiddetle ihraç olunan müddetsiz nefes.			
6508	pefre	پِفْرَه	Far.	∗	Çullâh, bez dokuyucu aletlerden şekilde görüldüğü veçhile gücü denilen alete denilir ki iki uzun ağaç arasına bir tarz-ı mahsûsta olmak üzere iplik örülerek imal olunur.			+
6509	pük	پُكْ	Far.	∗	Künd ve nâ-hem-vâr şey ve işi boş şey ve demirci çekici.			
6510	pek	پَكْ	Far.	∗	Duhter, nev'-civân, yeni yetişen kız ve kurbağa.			
6511	peksemāt	پَكْسَمَاتْ	Far.	•	Sefer için zahire olmak üzere ziyadesiyle kurutularak tabh ve ihzar olunan ekmek.			
6512	pel	پَلْ	Far.	∗	Nekahet hâli, hastalıktan kurtulduktan sonraki hastanın zafiyet hâli.			
6513	pul	پُلْ	Far.	∴	Köprü, cisr ve kemer, kantara ve pul, akçe, dirhem.			
6514	pelāde	پَلَادَه	Far.	•	Bed-kâr, fasık, fâcir, müfsit, fesatçı, fitne-kâr kimse.			
6515	pelāzūr	پَلَازُورْ	Far.	∗	Kara sakız.			
6516	palās	پَلَاسْ	Far.	•	Pek kaba, galiz kumaş, çul misilli ve hile ve mekr.			
6517	pelānĭ	پَلَانِى	Far.	∗	Eşkini az olan at.			
6518	pelāv	پَلَاوْ	Far.	•	Pirinçten yapılan meşhur ve maruf pilav dedikleri taam ki düğün için piştikte safran ile sarıya boyanmış ve zerde denilen tatlı ile beraber ekl ve tenâvül olunur.			
6519	pulçĭ	پُلْچِى	Far.	∗	Harmühre denilen cila aleti ki billurdan yapıldığı gibi sümüklü böcek gibi kabuklu bir hayvanın mahfazası dahi bu hizmeti eda ve ifa eder.			
6520	pelḫ	پَلخْ	Far.	∗	Boğaz, halk, hulkûm.			
6521	pelesk	پَلَسكْ	Far.	∗	Demirden mamul kebap şişi.			
6522	peleskĭ	پَلَسْكِى	Far.	∗	Kızıl boya.			
6523	peleşt	پَلَشْتْ	Far.	∗	Murdar ve çepel.			
6524	pilk	پلكْ	Far.	∗	Göz kapağı, cefn.			
6525	pelk	پَلكْ	Far.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan ve asılmış şey.			
6526	pelencāsef	پَلَنْجَاسَفْ	Far.	∗	Ak kavak çiçeği.			
6527	pelenk	پَلَنكْ	Far.	∴	Kaplan denilen hayvan ve serîr-i taht.			
6528	pelengĭ	پَلَنْگِى	Far.	∗	Kîne-dâr ve fırsat gözetici olan.			
6529	pelengĭn	پَلَنْگِينْ	Far.	•	Pelenge müteallik ve yaraşır olan.			
6530	pelengĭne	پَلَنْگِينَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

6531	pelūt	پَلُوتْ	Far.	*	Destârçe, küçük sarık.			
6532	pelūz	پَلُوزْ	Far.	*	Peşkir, havlu.			
6533	pelūs	پَلُوسْ	Far.	*	Rind ve ayyâr ve hilekâr.			
6534	pele	پَلَه	Far.	*	Libe' yani ağız denilen süt ki hayvan yeni doğurdukta olur.			
6535	püle	پُلَه	Far.	*	Terazi kefesi.			
6536	pille	پِلَّه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve terazi.			
6537	pelīte	پَلِيتَه	Far.	*	Yaralara konulan yahut kandilde müstamel olan fitil.			
6538	pelīd	پَلِيدْ	Far.	•	Murdar, bulaşık ve nâ-pâk ve pis olan.			
6539	penāġ	پَناغْ	Far.	*	Debîr, kâtip ve yazı yazıcı ve harir etmek, ibrişim.			
6540	penāgīr	پَناگِيرْ	Far.	•	Taşrada bey' ü şirâ zımnında evkât-ı mu'ayyende vaki tüccar cem'iyyet-gâhı, panayır.			
6541	penām	پَنامْ	Far.	*	Pûşîde, pinhan ve örtülü ve gizli ve çeşm-i bed ve afetten muhafaza zımnında yazıp gezdirdikleri ta'vîz duası ve dört köşeli bez paresi.			
6542	penāver	پَناوَرْ	Far.	*	Çıban, sivilce, dümmel ki vücûd-ı insânda ergenlik namıyla çıkan çıban.			
6543	penāve	پَناوَه	Far.	*	Tevekkül ve Hüdâ-yı Müte'âl'e inkıyat ve itaat.			
6544	penāgāh	پَناگاهْ	Far.	•	Sığınacak mahal ve melce ve melâz.			
6545	penāh	پَناهْ	Far.	•	Melce, sığınacak yer ve bir nesne ki kesret üzere vaki olduğu yer ve hami, himaye ve sıyanet edici olan ve sığınmak, iltica etmek.			
6546	penbe	پَنْبَه	Far.	•	Pamuk ve pamuktan ibaret olan ve Türkçede malum bir nev açık kırmızı renk ve kırmız şarap, bâde-i hamrâ.			
6547	penbe-pūz	پَنْبَه پُوزْ	Far.	*	Hallaç, pamuk atan.			
6548	penbe-zār	پَنْبَه زارْ	Far.	•	Pamuk tarlası.			
6549	penbe-zen	پَنْبَه زَنْ	Far.	*	Hallaç, pembe poz.			
6550	penc	پَنْجْ	Far.	•	Beş adedi, hamse, hams.			
6551	pencāh	پَنْجاهْ	Far.	•	Elli adedi, hamsîn, hamsûn.			
6552	pencāyek	پَنْجايَكْ	Far.	*	Yengeç, seretan.			
6553	pencāhe	پَنْجاهَه	Far.	*	İtikâf, halvet-nişîn.			
6554	pencpā	پَنْجْپا	Far.	*	Yengeç, harçenk, seretan denilen hayvan.			
6555	pencpāye	پَنْجْپايَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve burûc-ı isnâ aşerden Seretan burcu.			
6556	pencere	پَنْجَرَه	Far.	•	Malum derûn-ı hâneye ziya almak için yapılan aralık.			
6557	penciş	پَنْجِشْ	Far.	*	Verziş, özenmek ve renciş, incitmek.			
6558	püncüşk	پُنْجُشْكْ	Far.	*	Serçe, asfûr denilen ufak kuş.			
6559	püncüşk-zebān	پُنْجُشْكْ زَبانْ	Far.	*	Lisân-ı asfûr dedikleri boyalı deva ki sarı ve kızıl renk boyar.			

6560	pencüşenbih	پَنْجُشَنْبِهْ	Far.	•	Haftanın beşinci günü, yevm-i hamîs.			
6561	penc-gāne	پَنْجگَانَه	Far.	•	Beş vakitte kılınan namaz, salât-ı hamse.			
6562	penc-kūşe	پَنْجكُوشَه	Far.	•	Beş köşeli şekil, şekli için muhammes kelimesine bakıla.			
6563	pencüm	پَنْجُمْ	Far.	•	Beşinci, hâmis derecesi.			
6564	pençe	پَنْجَه	Far.	•	İnsanda el ile parmakların hey'et-i mecmû'ası ve hayvanatın ayaklarıyla tırnakları ve resm-i mahsûs ile yazılan imza ve yazı.			
6565	pünce	پُنْجَه	Far.	*	Pîşânî, cebin, nâsiye.			
6566	pençe-i bĭçāre	پَنْجَهٔ بیچَارَه	Far.	*	Hamse-i mütehayyire denilen yıldızlar ki Zühal, Müşteri, Merih, Zühre, Utarit'tir.			
6567	pençe-i düzdĭde	پَنْجَهٔ دُزْدِیدَه	Far.	*	Hamse-i müsteraka denilen beş gün ki beher sene tefâvüt-i mâh hesabından ileri gelir, bu da kebîse mukabilidir.			
6568	pencĭr	پَنْجِیرْ	Far.	*	Pencere denilen, aydınlık almak için olan malum aralık.			
6569	pend	پَنْدْ	Far.	∴	Öğüt, nasihat yani şöyle et veya etme diye akıl öğretmek zımnında bast olunan kelam ve söz ve çaylak denilen yırtıcı kuş, goşt-rübâ.			
6570	pind	پِنْدْ	Far.	*	Makat, oturak yeri.			
6571	pindār	پِنْدَارْ	Far.	•	Zan, sanmak ve zu'm ve hayal ve tasavvur ve mülahaza ve ucb ve gurur.			
6572	pündār	پُنْدَارْ	Far.	*	Mâl-dâr ve sâhib-i ambâr ve muhkem ve kavi.			
6573	pend-nāme	پَنْدْ نَامَه	Far.	•	Pend ve nasihatı havi olan mektup ve şaka.			
6574	pindū	پِنْدُو	Far.	*	Kene denilen böcek ve at sineği.			
6575	pendūz	پَنْدُوزْ	Far.	*	Çuvaldız denilen pek büyük iğne ki onunla çuval ve emsali eşyayı dikerler.			
6576	pink	پِنَكْ	Far.	*	Yirmi dört saatte dolan bir kabın on bin kısmında bir kısmı itibar olunan su ölçeği.			
6577	pinkār	پِنَكَارْ	Far.	*	Ucb ve kibir ve hodbin ve sâhib-i zu'm ve pindâr, zan.			
6578	pinkān	پِنَكَانْ	Far.	*	Tas, şerbetçi tası.			
6579	pengāh	پَنْگَاهْ	Far.	∴	Yük çadırı ve hazine odası ve yük, ağırlık, bâr, eskâl.			
6580	penhāle	پَنْهَالَه	Far.	*	Samsa dedikleri latif baklava.			
6581	pünhān	پُنْهَانْ	Far.	•	Mahfi, gizli, saklı ve örtülü olan.			
6582	penĭr	پَنِیرْ	Far.	•	Sütü kestirerek imal olunan ve peynir denilen nesne .			
6583	penĭrek	پَنِیرَكْ	Far.	*	Mülûkiyye, mülhiye dedikleri sebze.			
6584	penĭze	پَنِیزَه	Far.	*	Şahtere denilen acı sebze.			
6585	pū	پُو	Far.	•	Araştırmak, aramak ve tecessüs ve tefahhus etmek.			
6586	pūb	پُوبْ	Far.	•	Peder ve padişahlara mahsus döşeme ve ferş-hâne ve taç ve kâkül-i murgân yani kuş tacı ve kâkülü.			
6587	pūbek	پُوبَكْ	Far.	*	Hüdhüd kuşu.			
6588	pota	پُوتَه	Far.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile toprak veya madenden mamul ve madenci ve kuyumcu ve dökmeci aletlerinden zer ve sim ve emsali ma'âdin eritmeye mahsus alete denilir ve hazâne.			+

6589	pūc	پُوجْ	Far.	*	Dürüşt ve nâ-hem-vâr ve yumru nesne ve hiçbir işe yaramayan şey.			
6590	pūd	پُودْ	Far.	∴	Kumaşın argacı ve köhne, eski ve eski bezden mamul kav.			
6591	pūr	پُورْ	Far.	*	Oğul, erkek evlat ve tecahülden gelmek.			
6592	pūr-i āzer	پُورِ آزَرْ	Far.	*	Hazret-i İbrahim (a.s.).			
6593	pūr-mend	پُورْ مَنْدْ	Far.	*	Oğul ve erkek evlat sahibi.			
6594	pūz	پُوزْ	Far.	*	Etrâf-ı dehen, ağız çevresi.			
6595	pūziş	پُوزِشْ	Far.	•	Özür dilemek, kusurunun bir sebebe mebni affını dilemek.			
6596	pūzen	پُوزَنْ	Far.	*	Ziraat için tarlayı amade ve ihzar etmek.			
6597	pūzinc	پُوزِنجْ	Far.	*	Özür, itizar, pûziş.			
6598	pūzīne	پُوزِينَه	Far.	•	Maymun denilen dört elli hayvan.			
6599	pūjīne	پُوژِينَه	Far.	*	Kantar ki vezin için kullanılır bir nev alet.			
6600	post	پُوستْ	Far.	•	İnsan ve hayvanatın derileri, ciltleri ve nebatatın kabukları ve sitr-i hâriciyyesi ve dış örtüsü ve mansıp, makam.			
6601	post-pūş	پُوستْپُوشْ	Far.	•	Hayvan derisi giyen ve iktisap eden.			
6602	postīn	پُوسْتِينْ	Far.	∴	Deri ve sahtiyan vesair deriden mamul eşya ve kürk ve istiare tarikiyle gıybet.			
6603	pūsīde	پُوسِيدَه	Far.	•	Mağşuş ve mağbûn ve çürümüş ve öpülmüş olan.			
6604	pūş	پُوشْ	Far.	•	Örtü ve setredici, settâr ve örtülmüş, mestur olan.			
6605	pūşiş	پُوشِشْ	Far.	•	Örtü örtünecek ve giyilecek şey ve örtünmek.			
6606	pūşende	پُوشَنْدَه	Far.	•	Örtücü, settâr ve giydirici ve iksâ edici.			
6607	pūşe	پُوشَه	Far.	•	Örtü, sitr.			
6608	pūşīde	پُوشِيدَه	Far.	•	Örtülü, mestur olan ve giyinmiş olan.			
6609	pūşīde-çeşm	پُوشِيدَه چَشْمْ	Far.	*	Âmâ, kör, nâ-bînâ.			
6610	pūl	پُولْ	Far.	∴	Pîş-ter, ziyade ileride olan ve kervansaray ve menzil-i gurebâ ve köprü, cisr ve akçe, para.			
6611	polād	پُولَادْ	Far.	•	Çelik ki demir ile kömürün mezc ve terkibinden hasıl olan cism-i ma'denîden ibarettir yani cevherli demir.			
6612	pūyā	پُويَا	Far.	•	Koşucu, yelici ve acele edici olan.			
6613	pūyān	پُويَانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6614	pehre	پَهْره	Far.	•	Nöbet ve nöbet beklemek.			
6615	pehre-dār	پَهْره دَارْ	Far.	•	Nöbetçi, bekçi, nöbet bekleyici.			
6616	pehlev	پَهْلَوْ	Far.	*	Şeci ve dilaver ve mübâriz.			
6617	pehlū	پَهْلُو	Far.	∴	Yan, cenb ve koltuk ile kalça başları beyninde olan kıt'a-i beden ve nef' ve fayda.			
6618	pehlū-zened	پَهْلُو زَنَدْ	Far.	*	Yan yana, beraber.			

6619	pehlū-küned	پَهْلُو كُنَدْ	Far.	∗	Kucaklar ve der-âgûşlar eder demektir.			
6620	pehlevān	پَهْلَوانْ	Far.	•	Güreşmekte mahir olan ve çenkçi ve dilaver ve bahadır olan.			
6621	pehn	پَهنْ	Far.	•	Yassı, ve en, arz ve iki yan beyninde olan tul ve enli, arîz ve yaygın olan.			
6622	pehnā	پَهنا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6623	pehnā-ver	پَهناوَرْ	Far.	•	Ziyade yassı ve yayvan nesne.			
6624	pehnā-verī	پَهناوَرِی	Far.	∗	Enlilik, arîz olmak.			
6625	pehīn	پَهِینْ	Far.	•	Ziyade yassı, enli, arîz ve yaygın.			
6626	pey	پَیْ	Far.	∴	Sinir ve ayak, kadem ve ayak izi ve art, half, geri ve için manasına edât-ı ta'lîl ve kere ve defa ve mertebe ve izleyip nişan bulmak ve tâb ve takat ve Türkçede bir şeyin pahasından bâ-vech-i peşîn eda olunan mikdâr-ı akçe.			
6627	pey-ā-pey	پَیاپَیْ	Far.	•	Birbiri ardınca ve birbirinin izi üzerine ve tedriçle, kademe kademe, derece derece.			
6628	piyāde	پیادَه	Far.	∴	Satranç taşları ve yürüyerek ayağıyla yayan giden ve kürek ile kullanılan ince, uzun kayıklar ve yayan giden asker ve bir nev söğüt.			
6629	piyāle	پیالَه	Far.	•	Şarap kadehi ve bir şey içmek için müstamel kap, bardak.			
6630	piyāzek	پیازَكْ	Far.	∗	Hasır otu ve gürz denilen, topuzlu eski zamanın cenk ve cidal aleti.			
6631	piyāz	پیازْ	Far.	∗	Soğan dedikleri maruf kök, cezir, basal.			
6632	piyāzū	پیازُو	Far.	∗	Basal-i unsul yani ada soğanı dedikleri deva.			
6633	piyāstū	پیاسْتُو	Far.	∗	Dehen-i ferâh, bol ağız ve ağız kokusu.			
6634	peyām	پَیامْ	Far.	•	Haber, âher mahalden gelen malumat ve asıl mütekellimin ağzından olmayıp âher kimse tarafından mektup veya sair suretle gelen kelam, peygâm.			
6635	peyām-āver	پَیامْ آوَرْ	Far.	•	Kâsıd, elçi ve sefir ve haber getirici, peygamber.			
6636	peyāmūş	پَیامُوشْ	Far.	∗	Ada soğanı ve basal-i unsul.			
6637	peyām-ber	پَیامْبَرْ	Far.	•	Peygamber, haber getirici, resul.			
6638	pīç	پیچْ	Far.	•	Burum, burgaç ve dolaşık ve büklüm.			
6639	pīç-ā-pīç	پیچا پیچْ	Far.	•	İki nesne birbirine dolaşmak ve saç dolaşmak ve bozulu ve bükülü olan.			
6640	pīçend	پیچَندْ	Far.	∗	Baş aşağı, ser-nigûn.			
6641	pīçān	پیچانْ	Far.	•	Burulu, bükülü olan.			
6642	pīç-dār	پیچْدارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6643	pīçiş	پیچِشْ	Far.	•	Büklüm, burulmak, kıvrım, kıvrılmak.			
6644	pīçīde	پیچیدَه	Far.	•	Bükülü, burulu, kıvrımlı, burgaçlı olan.			
6645	pīḫ	پیخْ	Far.	•	Gözde zahir olan çapak, ramas.			
6646	pīd	پیدْ	Far.	∗	İçyağı, hayvanat içinden çıkarılan yağ, şahm.			
6647	peydā	پَیدا	Far.	•	Zahir ve aşikâr ve hasıl ve mevcut ve var olan ve kesbetmek.			

6648	peyderpey	پَیْدَرْپَیْ	Far.	•	Birbiri ardınca, mani mani, yavaş yavaş, derece derece ve müteakip ve mütevali ve mütetâlî olan.			
6649	pîr	پیرْ	Far.	•	İhtiyar, koca adam ve şeyh ve tarikat muhdisi, tarik icat etmiş olan ve mürşîd-i tarîk.			
6650	pîrād	پیرادْ	Far.	*	Geçen seneden evvelki yıl, sâl-i güzeşteden evvelki.			
6651	pîḫāl	پیخالْ	Far.	*	Kuş tersi, kuş pisliği.			
6652	pîrār	پیرارْ	Far.	*	Geçen seneden evvelki sene, sene-i sâbıkadan evvelki.			
6653	pîrā	پیرا	Far.	•	Düzücü, tertip ve sıra ve usule koyucu ve bezeyici, tezyin edici ve donatıcı olan.			
6654	pîrāste	پیراسْتَه	Far.	•	Sırasına konulmuş ve düzülmüş ve bezenmiş ve tezyin olunmuş olan.			
6655	pîrākend	پیراکَنْدْ	Far.	*	Müteferrik ve perişan ve perakende olan.			
6656	pîrāmiş	پیرامِشْ	Far.	*	Tabak, deri debagat eden ve debagat olunmuş deri.			
6657	pîrāmen	پیرامَنْ	Far.	•	Etraf ve havali ve çevre ve kenar ve civar.			
6658	pîrāmūn	پیرامُونْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6659	pîrāmen-gerd	پیرامَنْگَرْدْ	Far.	•	Bir şeyin etrafını muhit olan şey ve bir şeyin etrafında dolaşıcı olan.			
6660	pîrāhen	پیراهَنْ	Far.	•	Gömlek, kamîs.			
6661	pîrāy	پیرایْ	Far.	•	Nizam ve sırasına koyucu ve düzüp bezeyici ve donatıcı ve tezyin edici olan.			
6662	pîrāyiş	پیرایِشْ	Far.	•	Zîb ve ziynet vermek ve bezemek ve düzen ve nizam ve intizam ve tertip.			
6663	pîrāyende	پیرایِنْدَه	Far.	•	Ziynet ve nizam ve intizam verici olan.			
6664	pîrāye	پیرایَه	Far.	•	Ârâyiş ve zîver ve zîb ve ziynet ve yakışık ve zîbâyiş.			
6665	pîrāye-baḫş	پیرایَه بَخشْ	Far.	*	Düzen ve intizam verici.			
6666	pîrāye-dih	پیرایَه دِهْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6667	pîrāye-sāz	پیرایَه سازْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6668	pîrcîs	پیرْ جِیسْ	Far.	*	İblis, şeytan aleyhi'l-la'nenin adı.			
6669	pîr-zād	پیرْزادْ	Far.	*	Peder-i büzürgvâr, büyük peder.			
6670	pîr-zen	پیرْزَنْ	Far.	•	Kocakarı, acûz.			
6671	pîr-ḫāl	پیرْخالْ	Ar. - Far.	•	İhtiyar, müsin, kocamış ve yaşlı olan.			
6672	peyrev	پَیْرَوْ	Far.	•	Ardınca gidici ve birinin tarz ve revişine taklit edici ve tabi ve muktedâ.			
6673	pîrūz	پیرُوزْ	Far.	*	Fîrûz, talih, mesut, mübarek, nîk-baht ve muzafferiyet.			
6674	pîrūze	پیرُوزَه	Far.	•	Fîrûze denilen maruf, gök taş.			
6675	pîre-zen	پیرَه زَنْ	Far.	•	Kocakarı, acûz.			
6676	pîrehen	پیرَهَنْ	Far.	•	Gömlek, kamîs.			
6677	pîrî	پیری	Far.	•	İhtiyarlık, kocalık, şeyhûhet.			

6678	peysiper	پَیْ سِپَرْ	Far.	*	Ayak altına dökülen nesne ve ayak ile tepmek ve ize basmak ve gidici, zâhib.			
6679	pǐse	پِیسَه	Far.	*	Ala karga, saksağan ve siyah ile beyazdan ibaret olan alacalı her bir şey.			
6680	pǐş	پِیْش	Far.	•	Ön, ileri, kabl ve başını doğru tuttukta nazar-ı istikâmetinde olan taraf.			
6681	pǐş-ā-pǐş	پِیْشا پِیْش	Far.	*	İler ve ileri demek.			
6682	pǐş-endāz	پِیْش اَنْدازْ	Far.	•	Maruz olan hedâyâ.			
6683	pǐşānǐ	پِیْشانی	Far.	∴	Alın, cephe, kaşlar ile saç kökleri beyninde olan kıta ve mütâba'at-i nefs ve dil-hâhî.			
6684	pǐşānǐ-bend	پِیْشانی بَنْدْ	Far.	*	Alınlık, alna bent edilen şey ve cepheye bağlanılan mücevher ve murassa bir nev taç.			
6685	pǐş-āhenk	پِیْش آهَنْكْ	Far.	*	İleri giden ve ilerleyen.			
6686	pişā-dest	پِیْشادَسْتْ	Far.	*	Nakit, dirhem, dinar ve peşin ahzüita ve peşin verilen akçe, para.			
6687	pǐş-pā	پِیْشْپا	Far.	*	Sadr-hâneye döşenen mak'ad ve firâş-ı mu'teber ve zikıymet eşyâ-yı hane.			
6688	pǐş-bār	پِیْشْبارْ	Far.	•	Ebe kadın, vaz'-ı haml ettirmek husûsâtına mahir olan kadın, mâmnâf.			
6689	pǐş-bāre	پِیْشْبارَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6690	pǐş-pār	پِیْشْپارْ	Far.	*	Vâcibü't-ta'zîm adamların önüne konulan tatlı şeyler ve çocuğunu ölü doğuran kadın.			
6691	pǐş-bāz	پِیْشْبازْ	Far.	•	Karşılayıcı, karşı koyucu olan.			
6692	pǐş-bǐn	پِیْشْبِینْ	Far.	•	İleri görücü ve akıl ve basiret sahibi olan.			
6693	pǐş-taḫta	پِیْشْتَخْتَه	Far.	•	Dükkânlarda mal sermeye mahsus ön tahtası.			
6694	pǐş-ter	پِیْشْتَرْ	Far.	•	Ziyade ileri olan ve mertebesi ziyade bülend olan.			
6695	pǐş-ḫāne	پِیْشْخانَه	Far.	•	Esnâ-yı seferde ileri gönderilip nasbolunan çadır takımı ve sofa.			
6696	pǐş-ḫān	پِیْشْخوانْ	Far.	•	Sofra başı.			
6697	pǐş-ḫūrd	پِیْشْخورْدْ	Far.	*	Kuşluk taamı.			
6698	pǐş-ḫayme	پِیْشْخَیْمَه	Far.	•	Padişah ve vüzera divanı, çadırı.			
6699	pǐş-dād	پِیْشْدادْ	Far.	*	İşçilere işlemeden evvel verilen akçe, para ve kanun tertip edici, kanuncu olan kimse.			
6700	pǐş-dār	پِیْشْدارْ	Far.	•	Esnâ-yı harbde ileri ve düşmana doğru gönderilen asâkir.			
6701	pǐş-destǐ	پِیْشْدَسْتی	Far.	*	Sebkat ve takaddüm, ilerleme hususu.			
6702	pǐş-res	پِیْشْرَسْ	Far.	*	Turfanda meyve, kendi cinsinden evvel yetişen meyve.			
6703	pǐşrev	پِیْشْرَوْ	Far.	•	İleri gidici, mukaddime-i ceyş ve serasker, emîr, reis, baş ve yol gösteren kılavuz kimse ve sazlarda mukaddem eda olunan ahenk.			
6704	pǐşṭāḳ	پِیْشْطاقْ	Ar. - Far.	•	Dehliz, asıl daire, haneden evvel duhul edilecek oda veyahut dîvân-hâne.			
6705	pǐş-kār	پِیْشْكارْ	Far.	∴	Şakirt, çırak ve şehir emini ve maslahatgüzar ve kethüdâ-yı mahalle ve hizmetkâr ve muavin ve hem-dem ve kâr-güzâr, iş bitirici ve iş başında olan zabit kimse.			
6706	pǐş-gāh	پِیْشْگاهْ	Far.	∴	Nazar-gâh ve bir şeyin veya bir kimsenin önünde olan meydan ve onun huzur ve karşısı ve sadır önünde döşenen döşeme ve makâm-ı hizmet ve sadr-ı meclis ve ferş-i sadr ve padişah yeri ve sâhib-i taht ve mesnet ve mansıp.			

6707	pîş-gāhî	پیشْگاهِی	Far.	*	Sadr-nişîn, hâkim, emîr-i meclis olan.			
6708	pîş-ger	پیشْگَرْ	Far.	•	Tercüman, mütercim, arzuhâlci.			
6709	pîşkeş	پیشْکَشْ	Far.	•	Hediye, arz ve takdim olunan tuhfe.			
6710	pîşegî	پیشَگی	Far.	*	Hizmet, iş görmek.			
6711	pîş-gîr	پیشْگِیرْ	Far.	•	Taamda veya elini yıkarken adamın önüne veya dizine serilen kumaş parçası.			
6712	pîş-müzd	پیشْمُزْدْ	Far.	*	Ameleye hizmetlerinden ve işlemeden evvel verilen ücret ve akçe ve para.			
6713	pîş-namāz	پیشْ نَمازْ	Far.	*	İmam, camide namaz kıldıran ve hatip.			
6714	pîşnihād	پیشْ نِهادْ	Far.	•	Temel, esas, âdet, usul ve kanun, mevzu.			
6715	pîş-vā	پیشْوا	Far.	•	İmam, muktedâ, hatip, akvâl ve ef'âline iktidâ ve ittibâ' olunan kimse, re'îsü'l-kavm ve hâkim, peygamber gibi.			
6716	pîşe	پیشَه	Far.	∴	Hirfet ve sanat, şugl ve kâr, iş, meşguliyet ve âdet, mutat ve sıfat ve çoban düdüğü.			
6717	pîşe-kār	پیشَه کارْ	Far.	∴	Ehl-i san'at ve hirfet ve üstat ve orta oyunlarındaki Kavuklu maskaraya mukabil çıkan kimse.			
6718	pîş-gāh	پیشَه گاهْ	Far.	•	Kâr-hâne, işçi dükkânı, fabrika imalathanesi.			
6719	pîşe-ger	پیشَه گَرْ	Far.	•	Ehl-i san'at ve üstat.			
6720	pîşe-vār	پیشَه وارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6721	pîşe-ver	پیشَه وَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6722	pîşî	پیشی	Far.	•	Takaddüm etmek, ileri olmak ve mertebesi ziyade refî' ve ali olmak.			
6723	pîş-yāb	پیشْیابْ	Far.	•	Bir şeyi vukuundan mukaddem anlayıp keşif ve istinbât ve istihraç eylemek.			
6724	pîş-yār	پیشیارْ	Far.	*	Ücretsiz iş işlemek ve hastanın çiş ördeği ve bevl, çiş ve sidik ve ebe.			
6725	pîş-yāre	پیشْیارَه	Far.	*	Bir nev latif ve leziz helva ve ebe kadın.			
6726	pîşîn	پیشِینْ	Far.	•	İleri ve mukaddem olan ve zaman cihetiyle evvel bulunan ve eski, kadim ve avk ve tehirden ari ve berî olan.			
6727	pîşîne	پیشِینَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve meta pahasına mahsuben mukaddem verilen şey ve mukaddem olan her bir şey ve erken işe şürû' eylemek ve mukaddem vuku bulup numune ve imtisal tutulan husus ve selem ve pey.			
6728	pîşînîyān	پیشِینیانْ	Far.	•	Mukaddimîn, mukaddem hayatta bulunanlar, evvel zaman adamları.			
6729	peyġāre	پَیغْارَه	Far.	•	Ta'n, nâ-sezâ söz ve bühtan ve iftira.			
6730	peyġāle	پَیغْالَه	Far.	•	Kadeh, bardak, kûze, cam, peymâne.			
6731	peyġām	پَیغْامْ	Far.	•	Mektup veya adam vasıtasıyla birinden gelen veya giden haber ve kelam.			
6732	peyġāmber	پَیغْامْبَرْ	Far.	•	Haber getirici resul, Cenâb-ı Mevlâ'nın kullarına olan evâmiri tebliğe memur olan zat, vâcibür-re'âyât aleyhim ekmelü't-tahiyyât.			
6733	peyġāmberî	پَیغْامْبَرِی	Far.	•	Peygamberlik, risâlet.			
6734	peyġām-güzār	پَیغْامْگُذارْ	Far.	•	Peygâm ve haber getirici olan.			

6735	peyġamber	پَیغَمبَرْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan ve Allahutaala tarafından abdlerine emir ve nehiy, tebşir ve inzâr ve tebliğine memur olan zât-ı şerîf, resul, mürsel, nebi.			
6736	peyġamberī	پَیغَمبَرِی	Far.	•	Peygamberlik, risâlet ve peygambere mensup ve müteallik olan.			
6737	peyġūle	پَیغُولَه	Far.	•	Köşe bucak ve dar ve zîk olan mahal.			
6738	peyġūle-zār	پَیغُولَه زَارْ	Far.	•	Köşe bucak çok olan yer.			
6739	peyk	پَیكْ	Far.	•	Mektup ve tezkere götürüp getirmeye memur olan piyade ve hizmetkâr, kevkeb-i seyyâre ki aslı etrafına devreden kevkeb, seyyâr-ı sânî.			
6740	pīkār	پِیكَارْ	Far.	•	Cenk ve cidal ve kavga ve muharebe, dövüşmek.			
6741	peykān	پَیكَانْ	Far.	•	Ok ve mızrak ve emsali şeylerin demirden masnu başları.			
6742	pīkān	پِیكَانْ	Far.	*	Elek, un ve emsali şeyleri elemek için alet.			
6743	peyger	پَیگَرْ	Far.	•	Çehre, yüz, vecih, alın, iki göz ile iki yanak ve burun ve iki dudak ve çeneden ibaret kıt’a-i beden ve surat, sima, manzara.			
6744	peyk-i felek	پَیكِ فَلَكْ	Far.	•	Ay, kamer, mahtan kinaye.			
6745	peygende	پَیگَندْ	Far.	*	ipliğe dizmek ve ulaştırmak ve bir yere getirmek.			
6746	pīlū	پِیلُو	Far.	*	Misvak ağacı.			
6747	pīl-pā	پِیلْپَا	Far.	*	Büyük kadeh ve bir nev zengî silahı ve dâ’ü’l-fîl denilen illet.			
6748	pīl-bān	پِیلْبَانْ	Far.	•	Filci, fil sürücü ve seyisi.			
6749	pīl-bānī	پِیلْبَانِی	Far.	•	Filcilik hizmeti.			
6750	pīl-ten	پِیلْتَنْ	Far.	•	Cüssesi büyük olan fil, vücutlu olan.			
6751	pīl-zor	پِیلْزُورْ	Far.	•	Fil gibi kuvvetli ve zorlu olan.			
6752	pīl-āste	پِیلَاسْتَه	Far.	•	Fildişi denilen ve kemik cinsinden olan beyaz meta.			
6753	pīle-i bīnī	پِیلَهٔ بِینِی	Far.	*	Burun kanadı ve cenâh-ı enf.			
6754	peymā	پَیمَا	Far.	•	Ölçücü, mikyas ve mikyâl edici yani arşın ve kile ve emsaliyle ve adımlayarak ve kulaçlayarak mesaha edici.			
6755	peymān	پَیمَانْ	Far.	•	Amel ve ferağ ve icrasına dair bir iki adam veya iki fırka beyninde i’tâ-yı karar ve mukavele ve muahede edilmek ve vech-i mezkûr üzere icrasına karar verilen kavil ve kelam ve şart.			
6756	peymāne	پَیمَانَه	Far.	∴	Bardak, büyük sâgar ve şarap kadehi ve ölçek ve kile.			
6757	pīnūk	پِینُوكْ	Far.	*	Ekşi yoğurt.			
6758	peymānī	پَیمَانِی	Far.	•	Ölçücü ve mikyas ve mikyâl edici.			
6759	pīne-dūz	پِینَه دُوزْ	Far.	*	Eski dikici, eskici.			
6760	peymūde	پَیمُودَه	Far.	*	Ölçülmüş ve mesaha edilmiş olan.			
6761	pīnegī	پِینَگِی	Far.	*	Imızganmak, uykunun evveli, başlangıcı.			
6762	pīvāz	پِیوَازْ	Far.	*	İcabet, cevap vermek.			
6763	pīver	پِیوَرْ	Far.	*	On bin adedi, aşrete elf, deh hezâr.			

6764	peyvest	پَیْوَستْ	Far.	*	İttisal, bitişik ve hemîşe, daima.			
6765	peyveste	پَیْوَسْتَه	Far.	•	Ulaşmış, erişmiş ve muttasıl, bitişik ve daima ve lâ-yenkati' olan.			
6766	puyūsīden	پُیُوسِیدَنْ	Far.	*	Zannetmek ve rica ve tevazu eylemek.			
6767	peyvend	پَیْوَنْدْ	Far.	•	İttisal ve sebep ve bend-i mefâsıl ve kayıt ve taallukat ve mensup ve müteallik ve menût ve merbut olan ve muvasalat, vasl ve vuslat.			
6768	peyvende	پَیْوَنْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve peyveste manasına.			
6769	peyveje	پَیْوَژَه	Far.	*	Gömlek ve emsali bol esvap.			
6770	peyvestegān	پَیْوَسْتَگَانْ	Far.	•	Mürekkebât ki besâ'it mukabilidir ve nebatat ve hayvanat ve ma'deniyyâtan ibaret olan mevâlîd-i selâse.			
6771	peyūk	پَیُوكْ	Far.	•	Gelin, arûs ki velîme cemiyetinin teşkiline sebeb-i mahsûstur.			
6772	peyūkānī	پَیُوكَانِی	Far.	•	Düğün, velime cemiyeti.			
6773	pīve	پِیوَه	Far.	*	Güve dedikleri kurtçağız ki pervanenin tükrüğünden hasıl olur, çuha ve emsali büyük mensucatı rahne-dâr ve delik deşik eder.			
6774	pīvāste	پِیوَاسْتَه	Far.	*	Burç ve hisar ve kale.			
6775	pīh	پِیهْ	Far.	*	İçyağı ve kuyruk yağı.			
6776	pīhkist	پِیهْكِسْتْ	Far.	*	Karga düveleği ve eşek hıyarı denilen nebat.			
6777	pīhverde	پِیهْوَرْدَه	Far.	*	Lisân-ı Pehlevî'de peyk manasınadır.			
6778	t	ت	Ar.	•	Gerek fevkiyye ve gerek müsennât olsun işbu tâ harfi tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede dördüncü harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde dört yüz adedine delalet eder.			
6779	tā	تَا	Far.	∴	Kat, kıvrım, büklüm ve misil ve mânend ve edat olup nihayet ,gayet, garaz manalarına delalet eder.			
6780	tāʾ	تَاءْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden dördüncü harfin ismidir.			
6781	tāb	تَابْ	Far.	•	Hassa ve kemâlin ve keyfiyetin derece-i kemâl ve itidali ve kuvvet ve mecal ve takat, kudret, iktidar ve büklüm ve burum ve kıvrım ve ziya, nur, aydınlık, rûşenî, parlaklık ve hararet, sıcaklık ve çeşm, gazap, dargınlık ve hüsn ü cemâl, güzellik, tazelik ve elem, keder, renciş ve ziyadar, münevver, parlak ve ziyalandırıcı, münevver kılıcı, aydınlandırıcı ve yakıcı, yandırıcı ve burucu, bükücü olan.			
6782	tābān	تَابَانْ	Far.	•	Ziyadar, parlak, münevver ve ışıldayıcı olan.			
6783	tāb-āver	تَابْ آوَرْ	Far.	•	Kuvvet ve kudret sahibi ve muktedir olan.			
6784	tāb-ẖāne	تَابْخَانَه	Far.	•	Kış evi, kış odası ve hastane.			
6785	tāb-dāde	تَابْدَادَه	Far.	•	Yakılmış, yandırılmış, muharrak olan.			
6786	tāb-dār	تَابْدَارْ	Far.	•	Sıcak, germ, hararetli ve kızgın olan.			
6787	tāb-dān	تَابْدَانْ	Far.	•	Sıcaklık yeri, ocak, kânûn ve soba ve tepe camı.			
6788	tābistān	تَابِسْتَانْ	Far.	•	Yaz mevsimi ki temmuz ve eylül ayları müddetince mümted olur.			
6789	teʾebbüd	تَأَبُّدْ	Ar.	*	Vahşetlenmek, tevahhuş etmek ve ebedî olmak ve bir mekân hali ve ıssız ve tenha kalmak ve çehre sislenmek ve kıllet-i şehvetinden dolayı müddet-i medîde ergen durmak.			
6790	tābiş	تَابِشْ	Far.	•	Ziya, parlaklık.			

6791	teʾebbuṭ	تَأَبُّطْ	Far.	*	Bir nesneyi koltuğa almak, koltuklamak.			
6792	tābistānī	تابِسْتانِى	Far.	*	Yaylak ve sayfiye ve yaz evi ve yaza mensup ve müteallik.			
6793	tābişān	تابِشانْ	Far.	*	Arka taraftan sarığın ucunu bir karış kadar salıvermek.			
6794	tābiʿ	تابِعْ	Ar.	•	Tabiiyet edici, itaat edici ve iktidâ ve imtisal edici ve birinin hükmü tahtında olan.			
6795	tābiʿīn	تابِعِينْ	Ar.	•	Ashâb-ı resûl zamanına yetişip meclislerine dâhil olarak onlardan sonra hayatta kalıp akvâl ve efʾâlini sübut ve rivayet edenler.			
6796	teʾebbüs	تَأَبُّسْ	Ar.	*	Mütegayyir olmak, bozulmak.			
6797	teʾebbuḳ	تَأَبُّقْ	Ar.	*	Gizlenmek, muhabbes ve müstetir olmak ve bir yerde oyalanıp kalmak ve inkâr eylemek.			
6798	teʾebbül	تَأَبُّلْ	Ar.	*	İmtina etmek.			
6799	teʾebbüh	تَأَبُّهْ	Ar.	•	Tekebbür eylemek, kibirli olmak ve ulüvv-i cenâb sebebiyle bir nesneden tenezzüh ve ta'azzum eylemek.			
6800	tābe	تابَه	Far.	•	Tava denilen ve şekilde görüldüğü veçhile matbah edevatından bulunan maruf kap ki içinde yağ gibi şeyler eritildiği gibi başka şeyler kavrulup kızartılır.			+
6801	teʾbīḥ	تَأْبِيحْ	Ar.	*	Levm ve serzeniş ve tevbih etmek.			
6802	teʾbīs	تَأْبِيسْ	Ar.	*	Bir kimseye levm ve itap edip horlamak.			
6803	tāb-nāk	تابْناكْ	Far.	•	Ziyadar, münevver, parlak.			
6804	tābende	تابَنْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6805	tābūt	تابُوتْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile defnolunmak üzere mevtaların mezara naklolunmaları için vazolundukları sandık.			+
6806	teʾbīd	تَأْبِيدْ	Ar.	•	Baki ve daim ve muhalled kılmak.			
6807	teʾābiyy	تَأَبِّى	Ar.	*	Hakkı inkâr etmek.			
6808	teʾābīn	تَأَبِّينْ	Ar.	*	Bir adamı yüzüne karşı ayıplamak ve vefat etmiş adamın mehâsin-i evsâfını yâd ederek methüsena eylemek ve iktifa edip bir kimsenin izine uymak ve bir nesneye muntazır olmak.			
6809	teʾbiye	تَأْبِيَه	Ar.	*	Avaz ile cehren okumak.			
6810	teʾbīh	تَأْبِيهْ	Ar.	*	Bir nesneyi bir adama tembih ve tefhim eylemek ve bir adamı bir nesne ile bed-gümân olup müttehem kılmak ve kibir ve nahvet.			
6811	tātlī	تاتْلى	Far.	*	Peşkir ve mendil denilen dokunmuş bez.			
6812	tātūk	تاتُوكْ	Far.	*	Pîr-i münhanî, beli bükülmüş şeyh, ihtiyar ve iki nesne bir yerde demek.			
6813	tātūl	تاتُولْ	Far.	*	Ağız kokusu.			
6814	teʾeşür	تَأَثُّرْ	Ar.	•	Bir yere giden adamın izine uyup gitmek ve iktidâ ve ittibâ' etmek ve keder, hüzün ve infial ve bir şeyden eser ve nişane almak.			
6815	teʾeṣṣüf	تَأَثُّفْ	Ar.	*	Bir nesnenin çevresini ihata eylemek ve bir nesneye ayrılmamak üzere daimî ülfet ve mülâzemet eylemek ve bir kimsenin ardına düşüp ibrâm ve ilhâh ederek bir maddeye iğrâ ve teşvik eylemek ve cem olmak.			
6816	teʾeṣṣüm	تَأَثُّمْ	Ar.	*	Günahtan tevbe ve istiğna eylemek ve günahtan perhiz etmek.			
6817	teʾṣīṣ	تَأْثِيثْ	Ar.	*	Bir yeri veya döşek makulesini çiğneyip düzeltmek.			

6818	teʾeṣṣül	تَأَثُّلْ	Ar.	⁎	Sermaye edinmek, cem olmak, cemetmek.			
6819	teʾṯīr	تَأْثِيرْ	Ar.	•	Bir nesnede eser ve nişane bırakmak ve işleyip dâhiline varma ve evsaf ve ahvali tagayyür etmek.			
6820	teʾṯīl	تَأْثِيلْ	Ar.	⁎	Sermaye vermek ve asıl eylemek.			
6821	teʾṯīm	تَأْثِيمْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi günahkâr etmek ve bir kimseye günahkâr olduk demek.			
6822	tāc	تاجْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile evâ'il-i zamânda hükmederek padişahlık nişanesi olarak başlarına giydikleri müzeyyen ve murassa kisve, iklîl ve külâh ve sikke-i imâme.			+
6823	tāc-baḫş	تاجْبَخْشْ	Far.	•	Taç verici, padişah nasbedici olan.			
6824	teʾeccüc	تَأَجُّجْ	Ar.	•	Ateş alıp alevlenmek.			
6825	tāc-dār	تاجْدارْ	Ar. - Far.	•	Taca malik olan padişah.			
6826	tāc-dār-āne	تاجْدارانَه	Ar. - Far.	•	Tâcdâr olan, padişaha layık ve yaraşır olan.			
6827	tāc-dārī	تاجْدارِى	Ar. - Far.	•	Tâcdârlık, padişahlık.			
6828	tācir	تاجِرْ	Ar.	•	Bey' u fürûht ile meşgul olan kimse ve ıs. nizâmiyyeden olup kendisine ticareti sanat ve meşguliyet ittihaz ederek gerek bâ-sened ve gerek senetsiz mukaveleye muktedir ve mezun olan kimseye ıtlak olunur.		Nizamiye	
6829	teʾeccül	تَأَجُّلْ	Ar.	⁎	Vakt-i mu'ayyene kadar mühlet istemek.			
6830	teʾcīc	تَأْجِيجْ	Ar.	⁎	Ateşi alevlendirmek.			
6831	teʾcīl	تَأْجِيلْ	Ar.	∴	Bir vakt-i mu'ayyene kadar müddet ve mühlet tayin eylemek ve icil dedikleri boyun eğrilmesine tımar ve tedavi eylemek ve bir işten bir adamı alıkomak ve ıs. fıkhiyyeden olup dinî bir vakti talik ve tehir etmeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
6832	tāce	تاجَه	Far.	⁎	Horoz ibiği.			
6833	tāḫt	تاخْتْ	Far.	•	Yağma, soygun, gâret, nehb.			
6834	teʾaḫḫī	تَأَخِّى	Ar.	⁎	Birbirine karındaş olmak.			
6835	teʾaḫḫūr	تَأَخُّرْ	Ar.	⁎	Gerilemek, sonraya kalmak.			
6836	teʾḫīr	تَأْخِيرْ	Ar.	•	Geriye komak ve vade tayin eylemek ve eğlendirmek ve alıkoymak.			
6837	teʾeddüb	تَأَدُّبْ	Ar.	•	Edeplenmek, utanıp hayâ etmek ve edepli olmak ve ilim ve adap öğrenmek.			
6838	teʾeddüm	تَأَدُّمْ	Ar.	•	Ekmeğe katık katıp yemek.			
6839	teʾeddī	تَأَدِّى	Ar.	•	Ödemek, üzerine borç ve fariza ve vacip olan şeyi vermek veyahut yapmak.			
6840	teʾdīb	تَأْدِيبْ	Ar.	•	İlim ve adap öğretmek ve terbiye ve muaheze eylemek.			
6841	teʾdiye	تَأْدِيَه	Ar.	∴	Bir nesneyi yerine isal etmek ve ödemek ve üzerine vacip olanı yapmak veya vermek.			
6842	teʾeẕẕī	تَأَذِّى	Ar.	•	Eziyet çekmek, incinmek, rencide olmak.			
6843	teʾẕīn	تَأْذِينْ	Ar.	∴	Ezan okumak ve bağırıp çağırıp ilam ve ilan etmek ve bildirmek ve bir kimsenin kulağını burmak.			
6844	tār	تارْ	Far.	∴	Karanlık, muzlim olan ve tel iplik ki ince, uzun, eğilir bükülür nesnedir ve kumaş dokumada mekik ile atılan iplik ve rutubetli ve sulu ve nem-nâk ve taze, tariy olan.			
6845	tārāt	تارْاتْ	Far.	•	Yağma, gâret, tâht.			

6846	tārāc	تارَاجْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
6847	tār tār	تارْتارْ	Far.	∗	Pare pare ve zerre zerre.			
6848	tārāc-ger	تارَاجْگَرْ	Far.	•	Yağmacı, gâretçi.			
6849	tārāş	تارَاشْ	Far.	•	Târâc, yağma, gâret.			
6850	tārān	تارَانْ	Far.	•	Târik, karanlık, muzlim olan, aydınlık olmayan ve ziya ve revnaktan mahrum ve bî-behre olan.			
6851	tāred	تارَدْ	Far.	∗	Kene dedikleri böcek ki hayvanata yapışır.			
6852	teʾerrüb	تَأَرُّبْ	Ar.	•	Taassup ve imtina ile gerdenkeşlik etmek ve tekellüf edip zeyreklenmek.			
6853	tārek	تارَكْ	Far.	•	Baş tepesi, fark, mefrak.			
6854	tārik	تارِكْ	Ar.	∴	Terk edici, bırakıcı, vazgeçici, târik-i salât, beynamaz ve namaz kılmayan, namazı terk eden.			
6855	tārim	تارِمْ	Far.	•	Yüksek dam yahut kubbe ve çardak ve bülend, ali.			
6856	tārmār	تارمَارْ	Far.	•	Perakende ve darmadağın ve karmakarışık olan.			
6857	tār ü pūd	تارُوپُودْ	Far.	•	Kumaşın argacıyla atkısı.			
6858	tār ü pūr	تارُوپُورْ	Far.	∗	Gayet karanlık, muzlim olan.			
6859	tār ü tūr	تارُوتُورْ	Ar.	∗	Bi-ma’nâhu eyzan.			
6860	tār ü mār	تارُومَارْ	Far.	•	Perakende ve darmadağın ve dağınık ve karmakarış olan.			
6861	tār-i ʿankebūt	تارِ عَنْكَبُوتْ	Ar. - Far.	•	Örümcek ağı.			
6862	tāre	تارَه	Ar.	•	Vakit, hîn, hengâm, kere, defa, merre.			
6863	teʾrīb	تَأْرِيبْ	Ar.	∴	Metîn ve muhkem kılmak ve bir nesneyi çoğaltmak.			
6864	teʾrīş	تَأْرِيشْ	Ar.	∗	Kandırmak, bir nesneye iğrâ ve teşvik eylemek ve ateş yakmak ve halk arasına fitne düşürmek.			
6865	tārīḫ	تارِيخْ	Ar.	•	Vakaya vakit tayin etmek ve vakanın vukuuna tayin olunan vakit ve vakanın vukuuna vakit tayin eden kelam ve erkâm ve memlekette vaki olan vukuatı zamana nazaran tertip ve sırasıyla zikir ve beyan eden kitap.			
6866	teʾrīḳ	تَأْرِيقْ	Ar.	∗	Bir adamı gece uyutmayıp uykusuz bırakmak ve uyandırmak.			
6867	teʾrīk	تَأْرِيكْ	Ar.	∗	Erîkeye yani hükümdarlara mahsus taht sandalyesine oturtmak.			
6868	tāz	تازْ	Far.	•	Koşucu, çapıcı, pûyân olucu.			
6869	teʾzür	تَأَزُّرْ	Ar.	∗	Bürünmek, örtünmek.			
6870	tāzegī	تازَگِى	Far.	•	Tazelik, taravet.			
6871	tāzende	تازَنْدَه	Far.	•	Koşucu, çapıcı, pûyân olucu olan.			
6872	tāze	تازَه	Far.	•	Genç, civan, körpe ve yeni olan ve ihtiyar, kart ve bayat olmayan.			
6873	tāzī	تازِى	Far.	•	Arap uşağı ve Arap lisanı ve bir nev çabuk koşan ve rakîkü’l-a’zâ olan av köpeği.			
6874	tāziyāne	تازِيانَه	Far.	•	Kamçı, kırbaç ve tambur ve emsali çalgı âlâtını çalmaya mahsus küçük kemik parçası.			

6875	teʾzǐr	تَأْزِيْر	Ar.	*	Bir nesneyi bürümek, örtmek ve kuvvetlendirmek.			
6876	teʾessür	تَأَسُّر	Ar.	*	Bir adamı, bir bahane ile iyice oyalandırarak maksadından alıkoymak, geciktirmek.			
6877	teʾessüf	تَأَسُّف	Ar.	•	Tahassür ile yanıp yakılmak ve korkup keder etmek ve gam ve gussa ve meraklanmak.			
6878	teʾessün	تَأَسُّنْ	Ar.	*	Oyalanıp eğlenmek ve bir kimse pederinin huyuyla huylanmak ve mütegayyir olmak.			
6879	tasma	تاسْمَه		•	Koyun ve emsalini zapt etmek için boğazına geçirilen veyahut bir tutmak zımnında iki ucu mazbut ve ortası sarkık veya köprü gibi açık olan kayış.			
6880	tasa	تاسَه		•	Keder, gam, gussa, elem, endûh.			
6881	teʾessǐ	تَأَسِّى	Ar.	•	Sabır gösterip teselli bulup sabretmek.			
6882	teʾsǐd	تَأْسِيْدْ	Ar.	*	Bir şey üzerine insan ve hayvanatı kışkırtmak.			
6883	teʾsǐs	تَأْسِيْس	Ar.	•	Temel bırakmak, esas ve bünyâd vermek, temelleştirmek ve esas vaz ile sabit ve muhkem ve karar-dâr kılmak.			
6884	teʾsǐn	تَأْسِينْ	Ar.	*	Bozmak, tağyir eylemek.			
6885	teʾsiye	تَأْسِيَه	Ar.	•	Teselli verip sabra irşat eylemek.			
6886	teʾşǐb	تَأْشِيْبْ	Ar.	*	Kandırmak, itmâ' ve tahrîs etmek.			
6887	teʾṣǐṣ	تَأْصِيْصْ	Ar.	*	Nesnenin ecza ve erkânını birbirine çatıp sıkıştırarak begayet metîn ve üstüvâr ve muhkem ve kavi kılmak.			
6888	tāfte	تافْتَه	Ar.	∴	Bükülmüş, burulmuş, çevrilmiş ve ziya ve fürûğ ve zülüf ve kâkül ve âzürde-i gam ve ibrişimden dokunmuş bir nev ince kumaş.			
6889	teʾfǐf	تَأْفِيْف	Ar.	•	Üf diye nida ederek izhâr-ı nefret etmek.			
6890	teʾfǐl	تَأْفِيْلْ	Ar.	*	Bir adama tevkîr ve tazim etmek.			
6891	tāk	تاكْ	Far.	•	Üzüm asması.			
6892	teʾfǐk	تَأْفِيكْ	Ar.	*	Yalan söylemek ve ifk ve iftiraya kıyam etmek.			
6893	teʾekküd	تَأَكُّدْ	Ar.	*	Muhkem olmak ve kuvvet bulmak ve kesb-i şiddet ve metanet eylemek.			
6894	teʾekkül	تَأَكُّلْ	Ar.	∴	Yenmek, ekl olunmak ve aşınmak, tükenmek ve ıs. tıbbiyyeden olup yaranın muktezâ-yı cibilleti olarak yenik gibi oyulmasına ve gittikçe açılarak kesb-i cesâmet eylemesine denilir.		Tıp	
6895	teʿkǐd	تَأْكِيدْ	Ar.	•	Takviye vermek, muhkem eylemek ve şiddet ve metanet vermek ve haber-i evveli teyit ve tasdik zımnında haber-i sânî ve sâlis göndermek.			
6896	tākdāne	تاكْدانَه	Ar.	*	Üzüm çekirdeği, nevât-ı ineb ve bükülmüş iplik.			
6897	teʾkǐl	تَأْكِيلْ	Ar.	*	İt'âm etmek, bir kimseye yiyecek nesne vermek.			
6898	tāl	تالْ	Far.	*	Hintte Brahmanların yaprağına günahlarını yazdıkları bir arşın tulunda yapraklı ağaç ve bakır ve pirinç ve gümüşten yapılan tabak ve çalpara denilen zilli çalgı aleti ve havuz.			
6899	tālāc	تالاجْ	Far.	•	Ses, seda, savt ve çağrışma, bağrışma.			
6900	tālāş	تالاشْ	Far.	•	Cenk, cidal, kavga, niza ve usulsüz acele ve nizamsız himmet ve gayret.			
6901	tālān	تالانْ	Far.	•	Yağma, gâret ve düşmandan zor ile alınan mal, ganimet.			
6902	teʾellüb	تَأَلُّبْ	Ar.	*	Cem olmak, bir yere gelmek.			

6903	tālid	تَالِدْ	Ar.	•	Miras tarikiyle ele geçen mal.			
6904	teʾellüd	تَأَلُّدْ	Ar.	∗	Mütehayyir olmak, şaşakalmak.			
6905	teʾellüf	تَأَلُّفْ	Ar.	∴	Bir kimseyi bir adam kendi tarafına mail ve enîs eylemek için ona müdârâ ve revâ-yı dil izhar ve celb-i hâtır edecek bazı nesneler itası gibi muamele etmek ve bir araya gelip birikmek ve huylanmak, hoş geçinmek ve alışmak, muhabbet eylemek.			
6906	tālesān	تَالَسَانْ	Far.	•	İmâmenin omuz üzerine sarkık olan ucu ve ucu bu veçhile sarkık olan imâme.			
6907	teʾellüm	تَأَلُّمْ	Ar.	•	Ağrı ve keder ve dert çekmek.			
6908	tālī	تَالِى	Ar.	•	Ardınca gelici, takip edici olan.			
6909	teʾlīf	تَأْلِيفْ	Ar.	∴	Ülfet ve imtizaç ettirmek ve terkip etmek ve muhtelif şeyleri cemedip birleştirmek ve yeniden kitap tertip edip yazmak ve alıştırmak ve barıştırp def’-i husûmet etmek ve bir nakıs adedi bine iblağ etmek.			
6910	teʾlīf-kerde	تَأْلِيفْكَرْدَه	Ar. - Far.	•	Telif ve tasnif tarikiyle vücuda getirilen kitap.			
6911	tām	تَامْ	Ar.	•	Nakıs ve eksik olmayan, her bir cüzü mevcut olan.			
6912	teʾemmür	تَأَمُّرْ	Ar.	∗	Müşavere etmek ve bir kimse üzere tasallut eylemek ve beylik ve emîrlik ve hâkimlik etmek.			
6913	teʾemmül	تَأَمُّلْ	Ar.	•	Bir işin gavr ve hakikatine ıttıla ümidiyle bi’t-te’ennî i’âde-i fikr ederek düşünmek, gereği gibi tefekkür etmek.			
6914	teʾemmüm	تَأَمُّمْ	Ar.	∗	Kasteylemek ve bir hatunu valide, ana, ittihaz etmek.			
6915	teʾemmün	تَأَمُّنْ	Ar.	•	Emin olmak, emniyette olmak, emniyet etmek.			
6916	teʾemmī	تَأَمِّى	Ar.	∗	Daye satın almak.			
6917	teʾmīt	تَأْمِيتْ	Ar.	∗	Bir şeyi ölçmeden miktarını takdir eylemek.			
6918	teʾmīl	تَأْمِيلْ	Ar.	∗	Ummak, ümit eylemek.			
6919	teʾmīm	تَأْمِيمْ	Ar.	•	Niyet ve tasmim etmek ve zihinde kurmak.			
6920	teʾmīn	تَأْمِينْ	Ar.	•	Bir adamı bir nesne üzerine emin kılmak ve bir kimseye emn ü emân vermek ve emniyet vermek, emin kılmak ve emin demek.			
6921	teʾennüṣ	تَأَنُّثْ	Ar.	∗	Kadın gibi suhulet ve mülayemetle muamele etmek.			
6922	teʾennüs	تَأَنُّسْ	Ar.	•	Ünsiyet kesbetmek, alışmak.			
6923	teʾennüf	تَأَنُّفْ	Ar.	∗	Bir nesneye tekellüfle yeniden bed’ ve mübaşeret eylemek.			
6924	teʾennuḳ	تَأَنُّقْ	Ar.	∗	Bir nesneyi dikkat ve mülahaza ederek hikmet ve ittikân veçhile amele getirmek ve bir yerden hoşlanıp mahzûz olmak.			
6925	teʾennī	تَأَنِّى	Ar.	•	Acele ve hiffetten hazer edip sabit ve temkin üzere olmak, tehir ve ahestelik edip acele etmemek.			
6926	teʾnīṣ	تَأْنِيثْ	Ar.	•	Müennes kılmak, dişiye mahsus olan surete koymak.			
6927	teʾnīf	تَأْنِيفْ	Ar.	∗	Bir adamı, bir nesneden hamiyet ve gayretle istinkâfa kandırmak ve bir şeyin ucunu keskin ve sivri eylemek.			
6928	teʾnīḳ	تَأْنِيقْ	Ar.	∗	Bir nesneyi nekre ve acîb kılmak.			
6929	tāv	تَاوْ	Far.	∗	Kuvvet-i tâb ve bir sıfatın lazım olan derecesi ki kemâl-i i’tidâlden ibarettir.			

6930	teʾevvüd	تَأَوُّدْ	Far.	∗	İki kat olmak ve bir şey bir adama sıklet vermek ve eğrilik, ta’avvüc.			
6931	teʾevvül	تَأَوُّلْ	Ar.	•	Başka mana verilmek, te’vîl-i kelâm olunmak.			
6932	tava	تاوَه		•	Âlât-ı matbahtan olup şey kavurmaya kullanılır ve âlet-i mezkûrda pişen yemek.			
6933	teʾevvī	تَأَوِّى	Ar.	•	Yurda konup ârâm eylemek, mesken ve me’vâ ittihaz eylemek, oturacak yer peyda eylemek.			
6934	teʾvīd	تَأْوِيدْ	Ar.	∗	Bir nesneyi eğip iki kat etmek.			
6935	teʾviye	تَأْوِيَه	Ar.	•	Konup sakin olmak.			
6936	teʾvīl	تَأْوِيل	Ar.	•	Tefsir etmek ve zahiren manayı karine ve delil sebebiyle ma’nâ-yı âhere nakletmek ve birkaç mana kabul eden kelamın hasbe’l-iktizâ manasını vermek.			
6937	teʾvīl-i ʿaḳd	تَأْوِيلِ عَقدْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bilmeyerek iştira olunan mâl-ı mağsûb, müstahak yani sahibi çıkarak zapt olundukta tasarruf ve istimal bedeli olarak ücret vermemek için mutasarrıf olan kimsenin ben bu şeye akd-i bey' ile mutasarrıfım demesi gibi te’vîlâtına ıtlak olunur.		Fıkıh	
6938	tevīl-i mülk	تَأْوِيلِ مُلكْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup mûresi tarafından iştira ve temellük olunan bir mâl-ı mağsûb, müstahak yani sahibi çıkarak zapt olundukta tasarruf ve istimal bedeli olarak ücret vermemek zımnında varis olan kimsenin bana bu şey irsen intikal ettiğinden naşi tasarruf eyledim, demesi gibi te’vîlâtına ıtlak olunur.		Fıkıh	
6939	teʾvīlī	تَأْوِيلِى	Ar.	•	Tevile mensup ve müteallik olan.			
6940	teʾvīm	تَأْوِيمْ	Ar.	∗	Tazim ve tekrîm eylemek.			
6941	teʾehhüb	تَأَهُّبْ	Ar.	∗	Hazırlanmak, istidat etmek.			
6942	teʾehhül	تَأَهُّلْ	Ar.	∴	Ülfet ve ünsiyet eylemek, karı almak.			
6943	teʾhīl	تَأْهِيلْ	Ar.	∗	Misafiri merhaba ve ehlen diye alkışlamak ve bir adamı bir nesneye müstahak ve şayan görmek.			
6944	tāʾib	تَآئِبْ	Ar.	•	Tevbe edici ve günahlarına nadim ve pişman olan.			
6945	teʾeyyüd	تَأَيُّدْ	Ar.	•	Kuvvetlenmek, kuvvet ve metanet bulmak, teyit olunmak.			
6946	tāʾiḳ	تَائِقْ	Ar.	•	Hastalıktan yeni kurtulup kalkmış olan kimse.			
6947	teʾyīd	تَأْيِيدْ	Ar.	•	Takviye ve kuvvet ve metanet vermek, kavi ve muhkem kılmak.			
6948	teʾyīdāt	تَأْيِيدَاتْ	Ar.	•	Kuvvet verişler, teyitler.			
6949	teʾyīs	تَأْيِيسْ	Ar.	∴	Yumuşatmak ve nevmîd, meyus ve ümitsiz kılmak, kat’-ı ümîd ettirmek.			
6950	teʾeyyüm	تَأَيُّمْ	Ar.	∗	Erkek kadınsız bekâr ve kadın erkeksiz dul olmak.			
6951	teb	تَبْ	Ar.	•	Humma ve sıtma illetleri.			
6952	tebb	تَبّْ	Ar.	∗	Helak olmak ve ziyan olmak.			
6953	tebāb	تَبَابْ	Ar.	∗	Bi-ma’nâhu eyzan.			
6954	tebādül	تَبَادُلْ	Ar.	•	Birbirine bedel olmak ve birbirinin yerine geçmek ve trampa etmek ve değişmek.			
6955	tebār	تَبَارْ	Far.	•	Kavim ve kabile, nesil ve hısım, ocak, hanedan, akraba.			
6956	tebādür	تَبَادُرْ	Ar.	∗	Yarışmak, tesâbuk etmek ve öğretmek ve zuhur etmek ve hâdis olmak.			

6957	tebārr	تَبَارْ	Ar.	•	Helak ve telef olmak.			
6958	tebārüz	تَبَارُزْ	Ar.	*	İki hasım cenk için birbirine karşı meydana çıkmak.			
6959	tebārek	تَبَارَكْ	Ar.	•	Mübarek ve muazzez olsun manasında duadır.			
6960	tebārük	تَبَارُكْ	Ar.	*	Bir nesne ile hayra tefeül eylemek ve çoğalmak ve ziyadelenmek ve uzamak ve vüsat kesbeylemek ve pak ve tâhir olmak ve ulu, azîm olmak.			
6961	tebārîʾ	تَبَارِى	Ar.	*	Muharebe ve mücadele edişmek.			
6962	tebārîʾ	تَبَارِى	Far.	*	Yevmiye gelen vazife, râtibe.			
6963	tebāşîr	تَبَاشِيرْ	Far.	•	Kireç mürekkebâtından malum bir nev milh-i ma'denî ve hezarenin boğumlarında kirece müşabih hasıl olan şey.			
6964	tebāşîr	تَبَاشِيرْ	Ar.	∴	Tebşirler, müjdeler, sevinç haberleri ve her nesnenin iptidası ve evveli.			
6965	tebāşür	تَبَاشُرْ	Ar.	*	Müjdelemek ve mübaşeret edişmek ve birkaç taraftan başlamak.			
6966	tebāṣur	تَبَاصُرْ	Ar.	*	Birbiriyle görüşmek.			
6967	tebāṭuʾ	تَبَاطُؤْ	Ar.	•	Betâ'et, yavaşlamak, çabuk davranmayıp ağır hareket etmek.			
6968	tebāᶜ	تَبَاعْ	Ar.	•	Ardına düşüp gitmek ve uyup imtisal etmek.			
6969	tibāᶜ	تِبَاعْ	Ar.	•	Tebî'ler, tabi olanlar.			
6970	tebāᶜat	تَبَاعَةْ	Ar.	•	Tabi olmak, uyup ardınca veya beraber gitmek.			
6971	tebāᶜud	تَبَاعُدْ	Ar.	•	Uzağa çekilmek, uzamak.			
6972	tebāᶜul	تَبَاعُلْ	Ar.	*	Avratla oynaşmak.			
6973	tebāġuż	تَبَاغُضْ	Ar.	*	Buğuz ve adavet edişmek.			
6974	tebāġîʾ	تَبَاغِى	Ar.	*	Birbirine zulüm ve ta'addî etmek.			
6975	tebāḳîʾ	تَبَاقِى	Ar.	*	Baki kalmak.			
6976	tebākîʾ	تَبَاكِى	Ar.	*	Ağlamak, bükâ edişmek.			
6977	tebānet	تَبَانَةْ	Ar.	*	Rüşt ve fetânetli ve zeyrek olmak.			
6978	tebābḫa	تَبَابْخَه	Ar.	*	Sille tokat yani el ile atılan dayak.			
6979	tebāh	تَبَاهْ	Ar.	∴	Bozuk, bozulmuş, fesada giriftar olmuş olan ve bozukluk ve fesat ve mahıv ve idam olunmak ve iyi hâlden bir yaramaz hâle dönmek.			
6980	tebāhüş	تَبَاهُشْ	Ar.	*	Bir kimseyi bişir ve beşâşetle ve güleryüz ve şevk ve neşâtla karşılamak.			
6981	tebāhîʾ	تَبَاهِى	Ar.	*	Tefahür eylemek, fahr etmek ve muharebe edişmek.			
6982	tebāyuᶜ	تَبَايُعْ	Ar.	*	Alım satım etmek, bey' edişmek.			
6983	tebāyün	تَبَايُنْ	Ar.	∴	Ayrılışmak, birbirinden ayrı ve başka olmak ve müşterek bir maksûmun aleyhin vaki olmamasından hasıl olan keyfiyyet-i adediyye ve ihtilaf vuku bulmak.			
6984	tebettül	تَبَتُّلْ	Ar.	∴	Kesilmek ve mâsivâdan kesilip vech-i ihlâsla Hakk'a teveccüh ve ubudiyet eylemek ve tezevvücü terk edip zehâdet eylemek.			
6985	tebtîl	تَبْتِيلْ	Ar.	•	Kesmek, kateylemek ve bi-ma'nâhu eyzan ve yemek terbiye etmek.			

6986	tebeşşür	تَبَشُّرْ	Ar.	∗	Bedende sivilceler çıkarmak.			
6987	tebşîş	تَبْشِيشْ	Ar.	∗	Bir nesneyi yayıp dağıtmak ve bir haberi faş ve şayi eylemek ve râz-ı mektûmu bir kimseye izhar eylemek.			
6988	tebşîr	تَبْشِيرْ	Ar.	∗	Helak etmek ve kırmak, parçalamak.			
6989	tebeccür	تَبَجُّرْ	Ar.	∗	Meşrûbu içmekte ifrat ve mübalağa etmek.			
6990	tebcîl	تَبْجِيلْ	Ar.	•	Bir adama tazim ve tekrîm eylemek ve büyük sanıp hakkında mucibince hareket etmek.			
6991	tebeccür	تَبَجُّرْ	Ar.	•	Ulum ve fünûnda deniz gibi lâ-yetenâhî olmak ve pek âlim ve danişment olmak.			
6992	tebḫāl	تَبْخَالْ	Far.	•	Harâret-i dâhiliyye sebebiyle dudakta hasıl olan çıbancık ki beyne'n-nâs uçuk denilir ve şarap kadehe yeni döküldükte üzerinde vaki olan hava habâbı, köpük tanesi.			
6993	tebḫāle	تَبْخَالَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6994	tebḫāle-dār	تَبْخَالَه دَارْ	Far.	•	Uçuklu ve uçuklamış olan.			
6995	tebaḫtur	تَبَخْتُرْ	Ar.	•	Salınarak hırâm ve reftâr ile yürümek.			
6996	tebaḫḫur	تَبَخُّرْ	Ar.	∴	Kokmak, buhurlanmak ve ıs. kimyeviyyeden olup su ve emsali mâyi'âtın buhar hâline geçmesine yani buğuya inkılabına ıtlak olunur.		Kimya	
6997	tebḫîr	تَبْخِيرْ	Ar.	•	Buhurlamak, tütsülemek ve hararet vasıtasıyla su ve emsali mâyi'âtın buhar yani buğu hâline konulmasına ıtlak olunur bu dahi ıs. kimyeviyyedendir.		Kimya	
6998	tebaḫḫül	تَبَخُّلْ	Ar.	∗	Bahîllik etmek, nekeslik eylemek.			
6999	tebḫîl	تَبْخِيلْ	Ar.	•	Bir adamı buhle nispet eylemek.			
7000	tebeddüʾ	تَبَدُّأْ	Ar.	∗	Başlamak, bed' etmek.			
7001	tebeddüd	تَبَدُّدْ	Ar.	∗	Dağılmak, perakende olmak ve bir nesneyi hisse hisse bölüşmek.			
7002	tebẕîr	تَبْذِيرْ	Ar.	∗	İsraf etmek ve tefrik etmek.			
7003	tebeddül	تَبَدُّلْ	Ar.	∗	Değişmek, yeni heyete ve başka kıyafete girmek ve bir türlü olmuş iken sonra başka türlü olmak ve ehl-i menâsıbın değişmesi.			
7004	tebdîd	تَبْدِيدْ	Ar.	∴	Dağıtmak, perakende etmek ve tefrik etmek ve yorulup bitap olmak ve oturduğu yerde uyuşup kalmak.			
7005	tebeddu^{c}	تَبَدُّعْ	Ar.	∗	Bir adam ehl-i sünnet iken ehl-i bid'at olmak.			
7006	tebdî^{c}	تَبْدِيعْ	Ar.	∴	Bir adamı bidate nispet eylemek ve yeni şey çıkarmak, icat ve ihtira etmek ve bir şeyi yeni çıkma addeylemek.			
7007	tebdîl	تَبْدِيلْ	Ar.	•	Bir nesneyi tağyir eylemek ve bir nesneyi şey-i âhere değişmek ve yeni heyete koymak, değiştirmek, bir nesne yerine başka nesne îkâ' etmek ve casus gibi münkir heyetle halk arasında gezen ve gezdirilen memur.			
7008	tebẕîr	تَبْذِيرْ	Ar.	•	Nafile yere ve israf veçhile malı sarf etmek ve tefrik etmek.			
7009	teber	تَبَرْ	Ar.	∴	Balta ki sapı kendinden uzun ve başı demirden mamul olup keskin ve ağzı tulu hizasında olan alet ve şekilde görüldüğü veçhile derviş seyyahlarının ellerinde gezdirdikleri baltaya benzer alet.			+
7010	tibr	تِبْرْ	Ar.	•	İsâga olunmuş altın ve kümüş, zer-sâ.			
7011	teberrüc	تَبَرُّجْ	Ar.	∗	Taşra çıkmak ve kendine düzen vermek ve avrat bezenip yabana gitmek ve bir nesne hâlinden dönmek.			
7012	teberrüd	تَبَرُّدْ	Ar.	∗	Soğumak, serinlemek.			

7013	teber-dār	تَبَرْدَارْ	Far.	•	Baltacı, silahı balta olan asker.			
7014	teberrür	تَبَرُّرْ	Ar.	•	Allaha itaat ve inkıyat üzere olmak.			
7015	teberrüz	تَبَرُّزْ	Ar.	∴	Yabana çıkmak ve kazâ-yı hâcet için harice çıkmak ve meydana gelmek ve bürûz etmek, görünmek.			
7016	teber-zīn	تَبَرْزِينْ	Far.	•	Bir nev cenk baltası ki eyerin bir tarafına bağlanır.			
7017	teber-zen	تَبَرْزَنْ	Ar.	∗	Baltacı, balta yapıcı.			
7018	teberṭum	تَبَرْطُمْ	Ar.	•	Hışım ve gazaba gelmek, darılmak.			
7019	teberruż	تَبَرُّضْ	Ar.	∗	Azca nesne ile kanaat edip geçinmek.			
7020	teberruᶜ	تَبَرُّعْ	Ar.	•	Bir adam üzerine vacip olmayan atiyyeyi ihsan eylemek, bilâ-mecbûriyyet ita etmek ve bahş ve ihsan eylemek.			
7021	teberrüᶜan	تَبَرُّعاً	Ar.	•	Bilâ-mecbûriyyet ita etmek üzere.			
7022	teberḳuᶜ	تَبَرْقُعْ	Ar.	∗	Peçelenmek, peçe tutmak.			
7023	teberrük	تَبَرُّكْ	Ar.	•	Bir nesne ile teyemmün eylemek ve sa'âdet-i hayr-i ilâhîye hissedar olmak ve bir nesneyi kendi hakkında savâb ve mübarek ve meymenetli ve mesut saymak.			
7024	teberrüken	تَبَرُّكاً	Ar.	•	Saadetli, hayr-ı ilâhî ile ve savâb ve mübarek ve meymenetli ve aziz addederek.			
7025	teberrüᵓ	تَبَرُّؤْ	Ar.	•	Pak ve berî'ü'z-zemme olmak.			
7026	teberrī	تَبَرّى	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7027	tebriᵓe	تَبْرِئَه	Ar.	•	Pak ve berî'ü'z-zemme kılmak.			
7028	tebrīd	تَبْرِيدْ	Ar.	•	Soğutmak, harareti eksiltmek ve izale etmek.			
7029	tebrīr	تَبْرِيرْ	Ar.	•	Bir adamı kabahatsiz çıkarmak.			
7030	tebrīz	تَبْرِيزْ	Ar.	∗	Bir kimseyi fazl ve ilim veyahut şecaat ve şehâmet cihetiyle akran ve emsaline galip ve faik olmak ve sebk ve takaddüm eylemek ve bahir ve zahir ve aşikâre eylemek ve taşra çıkarmak ve tekebbür eylemek.			
7031	tibrīz	تِبْرِيزْ	Far.	∗	Üzerinde taam yenilen sini, sofra.			
7032	tebrīḳ	تَبْرِيقْ	Ar.	∗	Ba'îd yere sefer eylemek ve haneyi nakış ve nigâr ile vesair esbâb-ı zînetle tezyin eylemek ve bir madde pek çetin ve çapraşık olmakla sahibini ta'b ve bela ve mihnete giriftar eylemek ve dikkatle nazar eylemek ve tehdit etmek, korkutmak.			
7033	tebrīk	تَبْرِيكْ	Ar.	•	Bereketle ve mübarek olsun ve bârekellâh diye dua eylemek ve tehniye etmek.			
7034	teb-zede	تَبْزَدَه	Far.	•	Humma veya sıtma marazına giriftar olan.			
7035	tebezzuḳ	تَبَزُّقْ	Ar.	∗	Tükürmek, ağzından tükürük çıkarmak.			
7036	tebezzül	تَبَزُّلْ	Ar.	∗	Yarılmak, münşak olmak ve bir nesnenin kabı delinmek.			
7037	tebzīl	تَبْزِيلْ	Ar.	∗	Yarmak, şakketmek ve bir yerde müterakim mayii kabını delerek harice çıkarmak.			
7038	tebessür	تَبَسُّرْ	Ar.	∗	Bî-vakt hacet talep eylemek.			
7039	tebessuṭ	تَبَسُّطْ	Ar.	∗	Yayılmak, döşenmek.			
7040	tebessül	تَبَسُّلْ	Ar.	∗	Gazap veya şecaatten naşi yüzünü gözünü ekşitmek.			

7041	tebessüm	تَبَسُّمْ	Ar.	•	Aheste ve nazikâne ve dişlerini göstermeyerek gülmek.			
7042	tebsîḳ	تَبْسِيقْ	Ar.	*	Uzatmak, tatvîl etmek.			
7043	tebeşbüş	تَبَشْبُشْ	Ar.	•	Güleryüz gösterip üns ve iltifat ve müvâsalat ve mükarenet eylemek.			
7044	tebşîr	تَبْشِيرْ	Ar.	•	Müjde vermek, hayırlı ve beşarete dair haber vermek.			
7045	tebaṣbuṣ	تَبَصْبُصْ	Ar.	•	Yaltaklanmak, denaet ve tahakkur derecesinde izhâr-ı ihtisâs etmek.			
7046	tebaṣṣur	تَبَصُّرْ	Ar.	•	Bir nesneyi görür müyüm diye kuvve-i basarayı ona sarf edip dikkatle bakmak ve bir nesneyi gereği gibi teemmül ve mülahaza eylemek.			
7047	tabṣıra	تَبْصِرَه	Ar.	•	Göz açtırıp dikkat ve mülahaza ettirmeye müstait olan nesne ve göstermek.			
7048	tebaṣṣul	تَبَصُّلْ	Ar.	∴	Soyup üryan eylemek ve soğan gibi kat kat olmak.			
7049	tebṣîr	تَبْصِيرْ	Ar.	∴	Bir emrin hakikatini bir adama tarif ve izah eylemek ve göstermek ve göz açtırmak ve ibret göstermek ve talim etmek.			
7050	tabżîᶜ	تَبْضِيعْ	Ar.	*	Bir nesneyi kesmek.			
7051	tebaṭṭun	تَبَطُّنْ	Ar.	•	Bir nesnenin dâhil ve bâtınına kesb-i vukûf eylemek.			
7052	tebaṭṭul	تَبَطُّلْ	Ar.	*	Batıl olmak ve kâhillik eylemek.			
7053	tebṭîn	تَبْطِينْ	Ar.	*	Câmeye veya diğer bir şeye astar geçirmek.			
7054	tebṭiye	تَبْطِيه	Ar.	•	Hareketini yavaşlatmak, geç gelmek ve ağırlaştırmak ve eğlenmek.			
7055	tebaᶜ	تَبَعْ	Ar.	*	Bir kimseye uymak.			
7056	tebaᶜᶜuż	تَبَعُّضْ	Ar.	*	Bölük bölük olup paralanmak.			
7057	tebaᶜᶜuṣ	تَبَعُّثْ	Ar.	*	Gönderilmek, irsal olunmak.			
7058	tebaᶜa	تَبَعَه	Ar.	•	Tabiler, bir kimsenin alelhusus bir devletin hükmü tahtında olanlar.			
7059	tebaᶜiyyet	تَبَعِيَّه	Ar.	•	Tabi olmak, itaat ve inkıyat ve imtisal etmek.			
7060	tebᶜîd	تَبْعِيدْ	Ar.	•	Uzağa sürmek, ırak etmek, ba'îd olmak ve ba'îd etmek.			
7061	tebᶜîż	تَبْعِيضْ	Ar.	•	Bölük bölük ve pare pare etmek ve taksim ve tefrik etmek.			
7062	tebaġġuż	تَبَغُّضْ	Ar.	*	Buğzetmek, düşman olmak.			
7063	tebġîl	تَبْغِيلْ	Ar.	•	Yürümekten yorulup fürû-mânde olmak.			
7064	tebaḳḳūr	تَبَقُّرْ	Ar.	∴	İlimde pek âlim ve danişment olmak ve malda zengin ve vüsatli olmak.			
7065	tebaḳḳî	تَبَقِّى	Ar.	*	Bir nesneyi baki kılmak.			
7066	tebḳiye	تَبْقِيه	Ar.	•	Bir miktar bırakmak, bakiye bırakmak.			
7067	tebekküm	تَبَكُّمْ	Ar.	*	Sözde hasır olmakla tekellümde tutulup kalmak.			
7068	tebkiye	تَبْكِيه	Ar.	•	Bir kimseyi meyyit üzerine ağlamaya kandırmak ve meyyit üzerine mersiye ile ağlamak.			
7069	tebelluḫ	تَبَلُّخْ	Ar.	*	Kibir ve tekebbür eylemek.			

7070	tebellüd	تَبَلُّدْ	Ar.	∴	Nedametten naşi, hay medet diye ellerini birbirine çarpmak ve ser-geşte ve mütehayyir olmak ve bir nesneye tahassür ve teessüf ve telehhüf eylemek ve belîd ve nâkısu'l-akl olmak ve kâhillik etmek.			
7071	tebkīt	تَبْكِيتْ	Ar.	*	Vurmak ve bir kimseyi zem ve düşman ve nahoşluk ile karşılamak ve başa kakmak, serzeniş eylemek ve bir kimseyi delil ve bürhanla galebe edip iskât eylemek.			
7072	tebellür	تَبَلُّرْ	Ar.	*	Billurlanmak ve ıs. kimyeviyyeden olup bir mayiin eşkâl-i hendesiyye irâ'e ederek yani nöbet şekeri gibi donup katılmasına ıtlak olunur.		Kimya	
7073	tebellüġ	تَبَلُّغْ	Ar.	*	Yetişmek, erişmek.			
7074	tebellül	تَبَلُّلْ	Ar.	*	Islanmak, rutubetlenmek ve nem-nâk olmak.			
7075	tebellüh	تَبَلُّهْ	Ar.	*	Ebleh olmak ve sureta belahet göstermek ve kaybolmuşu araştırmak ve yolu bilmeyen kimse erbabından sual ve taharri eylemek, yolsuz gitmek.			
7076	teblīġ	تَبْلِيغْ	Ar.	•	Yetiştirmek, eriştirmek, ulaştırmak, iletmek, isal etmek.			
7077	teblīl	تَبْلِيلْ	Ar.	*	Bir nesneyi pek yaş eylemek ve ıslatmak, nem-nâk kılmak.			
7078	tebliye	تَبْلِيه	Ar.	*	Eskitmek, köhne eylemek.			
7079	tibn	تِبْنْ	Ar.	*	Saman, giyâh, kâh.			
7080	tebennī	تَبَنِّى	Ar.	•	Bir adamı oğul edinmek, evlatlığa almak.			
7081	tebnīt	تَبْنِيتْ	Ar.	*	Bir kimseden bir maddeyi tekrar sorup istihbar eylemek.			
7082	tebniye	تَبْنِيه	Ar.	*	Bina kurmak, yapı yapmak.			
7083	tebevvül	تَبَوُّلْ	Ar.	•	İşemek, çiş etmek, su dökmek, bevl etmek.			
7084	tebevvül-i sükkerī	تَبَوُّلِ سُكَّرِى	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs dolap illeti denilen şeker işemeye denilir işbu illete giriftar olanlar kemal derecede zayıf oldukları gibi hadden efzûn yiyip doymak bilmezler ve ifrat derecede su içtikleri hâlde teskîn-i atş edemezler.		Tıp	
7085	tebevvuᶜ	تَبَوُّعْ	Ar.	*	Kulaçlamak ve gayet ve kusvâ.			
7086	tebvīb	تَبْوِيبْ	Ar.	•	Ebvâb üzerine taksim ve tertip eylemek.			
7087	tebeh	تَبَهْ	Far.	•	Tebâh, bozulmuş olan ve bozukluk ve idam.			
7088	tebehhür	تَبَهُّرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dâ'ü'l-bühr illetine uğramak ve nefes kesilip har har solumak.		Tıp	
7089	tebe-kār	تَبَه كَارْ	Far.	•	Günahkâr, kabahat sahibi.			
7090	tebehhül	تَبَهُّلْ	Ar.	•	Tahsil için renc ve zahmet çekmek.			
7091	tebehhüm	تَبَهُّمْ	Ar.	•	Müphem ve meşkûk ve belirsiz olmak.			
7092	tebhīc	تَبْهِيجْ	Ar.	•	Sevindirmek, sevinç ve sürur vermek, behcetlendirmek.			
7093	tibyān	تِبْيَانْ	Ar.	•	Vazıh ve aşikâre kılmak.			
7094	tebeyyüt	تَبَيُّتْ	Ar.	*	Bir kimseyi işinden alıkoymak ve gece ile gâret etmek yani şeb-hûn eylemek ve bir işi gece ile icra etmek ve işlemek.			
7095	tebeyyuż	تَبَيُّضْ	Ar.	*	Beyazlanmak, beyaz olmak.			
7096	tebīᶜ	تَبِيعْ	Ar.	•	Tabi olan, itaat ve imtisal edici olan.			
7097	tebeyyün	تَبَيُّنْ	Ar.	•	Vazıh ve ayan olmak, meydan vuzuha çıkmak.			

7098	tebyĭt	تَبْيِيتْ	Ar.	⁎	Bir hususu gece vakti tedbir ve imal eylemek ve gece a'dâyı bağteten basmak.			
7099	tebĭre	تَبِيرَه	Far.	•	Tabl ve kös ve davul ve emsali nesneler.			
7100	tebyĭż	تَبْيِيضْ	Ar.	•	Beyazlanmak ve kitabet ıs. olup bir yazının suretini pak kağıt üzerine yazmak.		Kitabet	
7101	tebyĭn	تَبْيِينْ	Ar.	•	Vazıh ve aşikâre kılmak.			
7102	tetābuᶜ	تَتَابُعْ	Ar.	•	Bilâ-fâsıla birbiri ardınca olmak, birbirini takip ve vely etmek.			
7103	tetārük	تَتَارُكْ	Ar.	•	İki veya ziyade kimseler tarafından terk edişmek.			
7104	tetālĭ	تَتَالِى	Ar.	•	Nesneler birbiri ardınca ve peyderpey vaki olmak.			
7105	tetebbuᶜ	تَتَبُّعْ	Ar.	•	Bir işin ardına düşüp araştırmak, bir hususun gerisini boşlamayıp gereği gibi yoklamak.			
7106	tetbĭb	تَتْبِيبْ	Ar.	•	Naks ve hasar ve zarar ve ziyan eriştirmek.			
7107	tetbĭr	تَتْبِيرْ	Ar.	•	Kırmak, paralamak, helak etmek.			
7108	tetbĭᶜ	تَتْبِيعْ	Ar.	•	Gerisini boşlamayıp gereği gibi araştırmak ve uymak.			
7109	teterrüb	تَتَرُّبْ	Ar.	•	Toz ve toprağa bulaşmak.			
7110	tetrĭb	تَتْرِيبْ	Ar.	∴	Fakir olmak ve bir şey üzerine toprak dökmek ve bulaştırmak ve topraklamak.			
7111	teterruᶜ	تَتَرُّعْ	Ar.	⁎	Şer işe koşup gitmek.			
7112	teterrüf	تَتَرُّفْ	Ar.	⁎	Tena''um ve tereffüh ve huzur ve rahat eylemek.			
7113	tutuḳ	تُتُقْ	Ar.	•	Perde, hicap.			
7114	tetelluᶜ	تَتَلُّعْ	Ar.	•	Boynunu uzatıp başını kaldırmak.			
7115	tetellĭ	تَتَلِّى	Ar.	•	Ardına düşüp gereği gibi araştırmak.			
7116	tetliye	تَتْلِيه	Ar.	•	Nezretmek ve farzdan sonra nafile namaz kılmak.			
7117	tetümme	تَتَمَّه	Ar.	•	Nakıs olan, itmam ve ikmal için ilave olunan nesne.			
7118	tetmĭm	تَتْمِيمْ	Ar.	•	Noksanı ikmal ve itmam etmek.			
7119	tetvibe	تَتْوِبَه	Ar.	•	Günahlardan tevbe ve istiğfar etmek.			
7120	tetevvüc	تَتَوُّجْ	Ar.	•	Taç giymek, başına taç koymak, taçlanmak.			
7121	tetvĭc	تَتْوِيجْ	Ar.	•	Taç giydirmek, başına birinin taç koymak.			
7122	teşāḳul	تَثَاقُلْ	Ar.	•	Üşenip ağırlaşmak ve canı istememek sebebiyle çekinmek.			
7123	teşābür	تَثَابُرْ	Ar.	⁎	Mülâzemet ve muvâzabet etmek.			
7124	teşeʾlül	تَثَأْلُلْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin bedeninde siğiller peyda olmak.			
7125	teşāʾūb	تَثَاؤُبْ	Ar.	∴	Esnemek, hamyâze-keş olmak ve haber eriştirmek.			
7126	teşebbüt	تَثَبُّتْ	Ar.	∴	Bir nesneye yapışmak, asılmak, taalluk etmek ve sabır ve sübut üzere olmak, tevakkuf etmek.			
7127	teşebbuṭ	تَثَبُّطْ	Ar.	⁎	Eğlenip kalmak, geç kalmak ve geç gelmek, gecikmek.			

7128	teşbīt	تَثْبِيتْ	Ar.	•	Sabit ve yerinde ber-karâr ve payidar kılmak.			
7129	teşettüm	تَشَتُّمْ	Ar.	•	Nâ-sezâ ve murdar sözler söylemek.			
7130	teşcīr	تَسْجِيرْ	Ar.	•	Tevsi etmek, bollatmak ve enli ve arîz kılmak.			
7131	teşrīb	تَثْرِيبْ	Ar.	∴	Başa kakmak ve tevbih ve levm ve serzeniş etmek ve azarlamak ve ayıplamak ve isnâd-ı ayb etmek.			
7132	teşeffül	تَثَفُّلْ	Ar.	∗	Tortulanmak, dibine tortu çökmek.			
7133	teşaḳḳub	تَثَقُّبْ	Ar.	∗	Delinmek, delik açılmak ve zahir ve rûşen olmak.			
7134	teşḳīb	تَثْقِيبْ	Ar.	∴	Delmek, delikli etmek ve zahir ve rûşen ve ayan eylemek.			
7135	teşḳīf	تَثْقِيفْ	Ar.	∴	Düzeltip doğrultmak, tesviye ve hem-vâr eylemek ve talim ve terbiye ile hazık ve çîre-dest ve tîz-kâr eylemek.			
7136	teşḳīl	تَثْقِيلْ	Ar.	•	Ağırlatmak, ağırlamak ve ağır addetmek.			
7137	teşellüm	تَثَلُّمْ	Ar.	•	Gedilmek ve çentik çentik ve diş diş rahne-dâr olmak.			
7138	teşlīm	تَثْلِيمْ	Ar.	∗	Bir nesneyi rahne-dâr ve gedik ve çentik çentik etmek.			
7139	teşlīş	تَثْلِيثْ	Ar.	•	Üçlemek, üç etmek ve üç addetmek ve üçe taksim etmek ve üç köşeli etmek ve tâ'ife-i Nasârî gibi ekânîm-i selâseye kail olmak ve beynlerinde yüz yirmi kısmı vaki olmak.			
7140	teşlīḫ	تَثْلِيخْ	Ar.	•	Tılâ etmek ve sürüp bulaştırmak.			
7141	teşmīr	تَثْمِيرْ	Ar.	∗	Çoğaltmak, teksir etmek.			
7142	teşmīm	تَثْمِيمْ	Ar.	•	Bir nesneyi ayakla basıp çiğnemek ve mefâsılı yani bitişik kemiği ayırmak, kesmek.			
7143	teşmīn	تَثْمِينْ	Ar.	∴	Kıymet ve paha vaz ve tayin eylemek ve iyi huylu olmak ve sekize iblağ etmek ve sekiz kat etmek ve sekize taksim etmek.			
7144	teşennī	تَثَنِّي	Ar.	•	Bir nesne katına eğilip bükülmek, iki kat olmak.			
7145	teşniye	تَثْنِيه	Ar.	∴	Bir adamı medih veya zem cihetiyle vasıf eylemek ve ikiye delalet eden sîga ve şekl-i elfâz ve şekl-i mezkûr üzere tertip eylemek.			
7146	teşvvüb	تَثَوُّبْ	Ar.	•	Farizadan sonra nafile namaz kılmak ve namaza davet etmek.			
7147	teşvīb	تَثْوِيبْ	Ar.	∗	ivaz vermek ve bi't-tekrâr ilam etmek ve sabah ezanında iki kere es-salâtu hayrun mine'n-nevm diye nida ve ilam etmek.			
7148	teşvīr	تَثْوِيرْ	Ar.	•	Toz kaldırmak ve ma'nâ-yı bâtınîyi teftiş ve tecessüs etmek.			
7149	teşeyyüb	تَثَيُّبْ	Ar.	∗	Hatun seyyib olmak ve rücu etmek.			
7150	tecābb	تَجَابّْ	Ar.	∗	Ehaduhumâ, âherin kızkarındaşlarını tezevvüc eylemek.			
7151	tecānnī	تَجَانِّي	Ar.	∗	Birbirine mukabil diz çekip oturuşmak.			
7152	tecāḥud	تَجَاحُدْ	Ar.	∗	İnkâr etmek, adem-i ikrâr eylemek.			
7153	tecādu^{c}	تَجَادُعْ	Ar.	∗	Birbirine sövüşmek, husumet ve niza eylemek.			
7154	tecādül	تَجَادُلْ	Ar.	•	İki veya ziyade taraftan birbiriyle mücadele ve niza ve kavga edişmek.			
7155	tecāẕüb	تَجَاذُبْ	Ar.	∗	Çekmek, incizap etmek ve tenâzu' etmek, çekişmek.			
7156	tüccār	تُجَّارْ	Ar.	•	Tacirler ve bezirgânlar.			

7157	tecārüb	تَجارُبْ	Ar.	•	Tecrübeler, denemeler, sınamalar.			
7158	tecāẕül	تَجاذُلْ	Ar.	*	Kin ve adavet edişmek.			
7159	ticāret	تِجارَتْ	Ar.	•	Emtia bey' u fürûht etmek, alışveriş etmek ve alışverişten hasıl olan kâr ve fayda.			
7160	tecāzür	تَجازُرْ	Ar.	*	Sövüşmek, şetm ve seb edişmek.			
7161	tecāẕī	تَجاذِى	Ar.	*	Borçluya takaza eylemek ve ivaz vermek.			
7162	tecāsür	تَجاسُرْ	Ar.	•	Cüret ve ikdam etmek, serkeşlik ve hodbinlik etmek ve şedit ve düşvâr işe cesaret ve ikdam etmek.			
7163	tecāfīf	تَجافِيفْ	Ar.	•	Ticfâflar, at zırhları.			
7164	tecālüd	تَجالُدْ	Ar.	•	Dövüşmek, kavga ve niza etmek.			
7165	tecālüs	تَجالُسْ	Ar.	•	Akd-i meclis edip beraber oturmak.			
7166	tecālül	تَجالُلْ	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum etmek, kendiyi pek satmak.			
7167	tecānüb	تَجانُبْ	Ar.	•	Çekinmek, sakınmak.			
7168	tecāvüb	تَجاوُبْ	Ar.	•	Birbirine cevap vermek.			
7169	tecāvür	تَجاوُرْ	Ar.	•	Komşu olmak, birbirine yakın ve karîb olmak.			
7170	tecāvüz	تَجاوُزْ	Ar.	•	Öteye geçmek, ta'addî etmek ve hakkı iptal edip zulmetmek.			
7171	tecāvül	تَجاوُلْ	Ar.	•	Cevelan edişmek, birbirinin etrafına dolaşmak.			
7172	ticāh	تِجاهْ	Ar.	•	Karşı, pîş-gâh, yamaç.			
7173	tecāhüd	تَجاهُدْ	Ar.	•	Say edip bezl-i makderet etmek.			
7174	tecāhül	تَجاهُلْ	Ar.	•	Bilmemezlik etmek ve cehalet suretini takınmak.			
7175	tecāhür	تَجاهُرْ	Ar.	*	Aşikâre olmak.			
7176	tecāhüm	تَجاهُمْ	Ar.	*	Yüz ekşitmek, yüz dönmek, abûsü'l-vech olmak.			
7177	tecebbür	تَجَبُّرْ	Ar.	∴	Kibirlenmek ve kibir ve ta'azzum etmek ve sarılan kırık kemik onulmak.			
7178	tecbīr	تَجْبِيرْ	Ar.	*	Kırık kemiği sarıp ıslah etmek.			
7179	tecbīr-i ʿizām	تَجْبِيرِ عِظامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kırık kemiği yerli yerine getirerek icabına göre tahta parçaları ve sargılar ile rapteylemeye ıtlak olunur.		Tıp	
7180	tecebbün	تَجَبُّنْ	Ar.	•	Kesilip peynir olmak.			
7181	tecbīn	تَجْبِينْ	Ar.	•	Bir kimseyi korkak addetmek.			
7182	tecbīl	تَجْبِيلْ	Ar.	*	Bir nesneyi kesip doğramak.			
7183	tecaḥḥum	تَجَحُّمْ	Ar.	*	Bir adam fart ve hırs ve buhlünden naşi yanıp yakılmak ve bir mahal veya hâl sıkışıp daralmak.			
7184	tecḥīm	تَجْحِيمْ	Ar.	*	Asla gözünün kapaklarını ve kirpiklerini kımıldatmayarak bir nesneyi göz belertip bakmak ve kıya kıya bakmak, nazar etmek.			
7185	teceddüd	تَجَدُّدْ	Ar.	•	Yenilenmek, cedit olmak, yeni olmak.			

7186	teceddu^{c}	تَجَدُّعْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup neşvünema ve tagaddinin durgunluğundan naşi meşime denilen göz tabakasının arka tarafından inşikâk eylemesine denilir.		Tıp	
7187	teceddül	تَجَدُّلْ	Ar.	⁎	Yere çalınmak, yere vurulmak.			
7188	tecdīd	تَجْدِيدْ	Ar.	•	Yeni yapmak, yeniletmek, yenilendirmek.			
7189	tecdīr	تَجْدِيرْ	Ar.	•	Cüderî yani çiçek illetini def için aşı aşılamak.			
7190	tecdī^{c}	تَجْدِيعْ	Ar.	∴	Çocuğu bed gıda ile beslemek ve bir kimseye bedbeddua eylemek ve a'zâ-yı bedenden birini kesmek ve katetmek ve cezm eylemek.			
7191	tecdīf	تَجْدِيفْ	Ar.	•	Küfrân-ı ni'met eylemek ve nankörlük etmek.			
7192	tecdīl	تَجْدِيلْ	Ar.	•	Yere yıkmak, yere atmak.			
7193	tecẕīr	تَجْذِيرْ	Ar.	•	Kökünden koparmak, kökünü çıkarmak.			
7194	tecẕīm	تَجْذِيمْ	Ar.	•	Kesmek, katetmek.			
7195	tecr	تَجرْ	Ar.	•	Ticaret etmek, alışveriş eylemek, bezirgânlık etmek.			
7196	tecribe	تَجْرِبَه	Ar.	•	İmtihan etmek, denemek, sınamak, anlamak zımnında fail olmak ve anlamak için icra olunan fiil.			
7197	tecerrüd	تَجَرُّدْ	Ar.	∴	Yalnız olmak ve müte'ehhil olmamak ve ağyardan kat'-ı alaka edip yalnız bir şeyle iştigal etmek ve mâsivâdan kat'-ı alâka edip Allah'a müteveccih olmak ve soyunup üryan olmak			
7198	tecerru^{c}	تَجَرُّعْ	Ar.	∴	Suyu sora sora içmek ve şürb ve nûş etmek ve hışım ve gazabı hazımlı davranarak defetmek.			
7199	tecerrüm	تَجَرُّمْ	Ar.	∴	Geçip gitmek, mürur etmek ve etmediği cürmü ettim demek ve eksilmek.			
7200	tecerrü^{ɔ}	تَجَرُّؤْ	Ar.	•	Cüret ve cesaret etmek.			
7201	tecrīḥ	تَجْرِيحْ	Ar.	•	Yara almak, cerh etmek.			
7202	tecrīd	تَجْرِيدْ	Ar.	•	Soyup üryan ve çıplak etmek ve a'râz-ı gayr-ı lâzimeden hali ad ve tasavvur etmek ve yalnız ve ayrı kılmak ve hacca yalnız gitmek.			
7203	tecrī^{c}	تَجْرِيعْ	Ar.	•	Suyu az az içirmek ve içirip kandırmak.			
7204	tecrīr	تَجْرِيرْ	Ar.	⁎	Cer ve cezbeylemek, çekmek.			
7205	tecrīm	تَجْرِيمْ	Ar.	∴	Bir taife içinden çıkıp gitmek ve bir kimseye isnâd-ı cürm eylemek ve ceremeye mazhar kılmak, cereme tarikiyle ceza ve muaheze etmek.			
7206	tecezzī	تَجَزّى	Ar.	•	Cüz cüz olmak ve birtakım cüzlere inkısam etmek.			
7207	tücezzür	تُجَزُّرْ	Ar.	⁎	Şiddet üzere cenk ve kıtal eylemek.			
7208	tecziye	تَجْزِيَه	Ar.	•	Cüz cüz taksim etmek ve ceza vermek, mücazat etmek.			
7209	tecessüd	تَجَسُّدْ	Ar.	•	Tecessüm etmek ve ceset kesbetmek.			
7210	tecessüs	تَجَسُّسْ	Ar.	•	Casusluk etmek ve yoklayıp araştırmak.			
7211	tecessüm	تَجَسُّمْ	Ar.	•	Cisim kesbetmek, mücessem görünmek.			
7212	teca^{cc}ud	تَجَعُّدْ	Ar.	•	Büklüm büklüm olmak.			
7213	tec^{c}īb	تَجْعِيبْ	Ar.	⁎	Yere çalmak.			
7214	teceşşü^{ɔ}	تَجَشُّؤْ	Ar.	⁎	Geğirme, midede mütehassıl bulunan gazların hurucu esnasında boğazda bir nev seda hasıl olmak.			

7215	teceşşī	تَجَشِّى	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7216	tecşiye	تَجْشِيَه	Ar.	*	Bir kimseyi geğirtmek.			
7217	tecʿīd	تَجْعِيدْ	Ar.	•	Saçı büklüm büklüm ve kıvırcık eylemek.			
7218	ticfāf	تِجْفَافْ	Ar.	•	At zırhı, çokal, geçim.			
7219	teceffüf	تَجَفُّفْ	Ar.	*	Kurumak, kesb-i cüfâfet eylemek, teyebbüs eylemek.			
7220	tecfīf	تَجْفِيفْ	Ar.	•	Kurutmak ve zırh ve cübbe giydirmek.			
7221	tecfīl	تَجْفِيلْ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu soymak.			
7222	teceffül	تَجَفُّلْ	Ar.	•	Horoz boynunun tüylerini koparmak.			
7223	tecfīn	تَجْفِينْ	Ar.	•	Çok cima etmek.			
7224	tecfiye	تَجْفِيَه	Ar.	•	Eziyet etmek, cefa çektirmek.			
7225	tecellüb	تَجَلُّبْ	Ar.	•	Kavga ve niza ve gürültü ve şamata etmek.			
7226	tecellüd	تَجَلُّدْ	Ar.	•	Celadeti yok iken tekellüfle celadet göstermek ve inat ve serkeşlik etmek ve cesaret göstermek.			
7227	tecellüs	تَجَلُّسْ	Ar.	•	Akd-i meclis edip oturmak.			
7228	tecelbüb	تَجَلْبُبْ	Ar.	*	Giymek, giyinmek.			
7229	tecelluḳ	تَجَلُّقْ	Ar.	*	Gülerken dişlerin ortası zahir oluncaya kadar ağzını ayırıp açmak ve istimna etmek, abâzaya varmak.			
7230	tecellül	تَجَلُّلْ	Ar.	*	Bir nesne üzere tefevvuk eylemek.			
7231	teclīb	تَجْلِيبْ	Ar.	*	Gırîv ve feryat etmek ve menetmek.			
7232	teclīʿ	تَجْلِيعْ	Ar.	*	Bir şeye tasmîm-i himmet ile ikdam eylemek.			
7233	tecellī	تَجَلِّى	Ar.	∴	Bir nesne açılıp rûşen ve ayan olmak ve yükseğe çıkmak ve bir nesneye yukarı ve havale olan semtten bakmak ve münkeşif olup görünmek ve veliyullah olanlara âlem-i gaybdan bazı husûsâtın meşhur olması ve baht ve kaza ve kader ve aşikâre olmak.			
7234	teclīd	تَجْلِيدْ	Ar.	∴	Derisini yüzmek ve kitaba cilt, kap yapmak ve zeyrek etmek.			
7235	teclīz	تَجْلِيزْ	Ar.	*	Devirmek ve burmak ve bir nesneyi çekip sündürmek ve dökülmek ve nez' etmek ve süratle gitmek ve muhkem ve kavi etmek.			
7236	teclīl	تَجْلِيلْ	Ar.	*	Âm ve şamil etmek.			
7237	tecliye	تَجْلِيَه	Ar.	*	Bir nesneyi keşf ve ayan eylemek ve aşikâre ve rûşen etmek ve geline yüz görümlüğü vermek.			
7238	tecemmüd	تَجَمُّدْ	Ar.	•	Donmak, seyâlât hâlinden salabet hâline mütehavvil olmak.			
7239	tecemmür	تَجَمُّرْ	Ar.	∴	Asker diyarlarına ricat etmeyip a'dâ memalikinde ve kumandan maiyetinde kalmak ve halk toplanıp cemiyet üzere olmak.			
7240	tecemmuʿ	تَجَمُّعْ	Ar.	•	Toplanmak ve bir nesne perişan olmayıp müctemi' olmak.			
7241	tecemmül	تَجَمُّلْ	Ar.	•	Ziynetlenmek, ziynet ve cemal kesbeylemek.			
7242	tecemmülāt	تَجَمُّلَاتْ	Ar.	•	Âlât, tetimmât ve levazım, avadanlık ve eşya-hâne.			

7243	tecmĭr	تَجْمِيرْ	Ar.	•	Biriktirmek, toplamak, cemetmek.			
7244	tecmĭ^{c}	تَجْمِيعْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7245	tecmĭl	تَجْمِيلْ	Ar.	∴	Ziynetlemek, tezyin eylemek ve askeri hayli müddet oyalayıp tevkif eylemek ve hüsn ü cemâl verip güzelleştirmek.			
7246	tecennüb	تَجَنُّبْ	Ar.	•	Kaçınmak, çekinmek, sakınmak.			
7247	tecennüş	تَجَنُّشْ	Ar.	*	Bir kimse asıl ve nesebinin gayrı nesebe nispetini iddia eylemek.			
7248	tecennüs	تَجَنُّسْ	Ar.	•	Cins-i vahîdden olmak.			
7249	tecennuḥ	تَجَنُّحْ	Ar.	*	Musalli secdede kollarını yatırmayıp veya sıkıştırmayıp kanat tarafında tutmak.			
7250	tecmĭd	تَجْمِيدْ	Ar.	•	Dondurmak, sâ'il hâlinde iken sulp hâline geçirmek.			
7251	tecennüd	تَجَنُّدْ	Ar.	*	Ahali bir yere cem olup asker olmak.			
7252	tecennün	تَجَنُّنْ	Ar.	•	Delirmek, mecnun olmak, çıldırmak, deli olmak.			
7253	tecennĭ	تَجَنِّى	Ar.	•	Bir adama suç atıp isnâd-ı töhmet etmek.			
7254	tecnĭb	تَجْنِيبْ	Ar.	*	Bir nesneden yanılıp ba'îd olmak ve ba'îd eylemek.			
7255	tecnĭz	تَجْنِيزْ	Ar.	•	Meyyiti serîr üzere vazetmek ve ölüyü tabut içine koymak.			
7256	tecnĭs	تَجْنِيسْ	Ar.	•	İki şeyi birbirine müşâkil kılmak ve iki kelime bazı cihetle birbirine münasebetli olup cihet-i uhrâda muhalif olmak ve nev tarzda olan kelimeleri istimal etmekte olan sıfat.			
7257	tecevrüb	تَجَوْرُبْ	Ar.	*	Ayağa çorap giymek.			
7258	tecevvüz	تَجَوُّزْ	Ar.	∴	Caiz olmayan bir şeyi iğmâz ile bir şey hakkında caiz görmek ve bir adamın cünha ve günahından geçip muahezesinden af ve tecavüz eylemek ve kelamı mecaz tarikiyle söylemek, tekellüm eylemek ve tahfif etmek.			
7259	ticvāl	تِجْوَالْ	Ar.	*	Çok dolanmak ve çok memleket seyredip tavaf etmek.			
7260	tecevvür	تَجَوُّرْ	Ar.	•	Düşmek ve yan üzere yatmak.			
7261	tecevvu^{c}	تَجَوُّعْ	Ar.	•	An-kasdin acıkmak kasıt ile aç kalıp açlık çekmek.			
7262	tecevvüf	تَجَوُّفْ	Ar.	*	Bir nesnenin içine nüfuz eylemek.			
7263	tecvĭb	تَجْوِيبْ	Ar.	*	Libasa yaka açmak.			
7264	tecvĭd	تَجْوِيدْ	Ar.	•	Bir nesneyi güzel eylemek ve hoşça yapmak (tecvîd-i hurûf) harflerin her birini mahreçlerinden sıfat-ı lâyıkasıyla eda eylemek.			
7265	tecvĭr	تَجْوِيرْ	Ar.	*	Yere çalmak ve bir adamı cevir ve siteme nispet eylemek ve bir nesnenin altını üstüne yani tersine çevirmek.			
7266	tecvĭz	تَجْوِيزْ	Ar.	•	Caiz görmek, cevaz vermek, izin ve ruhsat ita etmek ve öteye geçirmek, tecavüz ettirmek.			
7267	tecvĭ^{c}	تَجْوِيعْ	Ar.	•	Acıktırmak, açılmak, helak etmek.			
7268	tecvĭf	تَجْوِيفْ	Ar.	•	İçini boş etmek, içini oymak, oyuk etmek.			
7269	tecehhüz	تَجَهُّزْ	Ar.	∴	Bir adamın mühimmatı hazır ve muntazam olmak ve gelin cihazlanmak ve sefinenin edevat ve mühimmatı hazırlanıp kesb-i intizâm eylemek ve bir işe hazırlanmak ve donanmak ve bezenmek.			

7270	techĭz	تَجْهِيزْ	Ar.	•	Bir adamın mühimmatını tertip ve tanzim eylemek ve gelini cihazlamak ve misafirin saz ve sâmân tarikini ve sefinenin edevat ve mühimmatını tehiyye ve tanzim eylemek ve donanmak, tehiyye etmek, hazırlamak.			
7271	techĭl	تَجْهِيلْ	Ar.	•	Cehalet isnat etmek, cahil addetmek ve birinin cehaletini zahire ihraç etmek.			
7272	teceyyüş	تَجَيُّشْ	Ar.	•	Asker toplanıp ordu olmak.			
7273	teceyyüf	تَجَيُّفْ	Ar.	•	Çürüyüp taaffün etmek.			
7274	tecyĭb	تَجْيِيبْ	Ar.	*	Libasa yaka yapmak.			
7275	tecyĭş	تَجْيِيشْ	Ar.	•	Asker cemedip ordu tertip ve teşkil etmek.			
7276	tecyĭf	تَجْيِيفْ	Ar.	*	Korkutmak ve cîfe ve murdar eylemek ve hakir ve rezil kılmak ve korkutmak ve tahvîf etmek.			
7277	tecyĭż	تَجْيِيضْ	Ar.	•	Meyl ve udûl edip munsarif olmak.			
7278	teḫābb	تَحَابّْ	Ar.	*	Birbiriyle sevişmek ve biri biriyle dostluk eylemek.			
7279	teḫāṣṣ	تَحَاصّْ	Ar.	*	Bir işe birbirini teşvik ve tergîb edip kandırışmak.			
7280	teḫācc	تَحَاجّْ	Ar.	*	Husumet etmek.			
7281	teḫācĭ	تَحَاجِى	Ar.	•	Birbirini hicvetmek.			
7282	teḫācüz	تَحَاجُزْ	Ar.	*	Mümanaat eylemek, menedişmek.			
7283	teḫādd	تَحَادّْ	Ar.	*	Muhalefet edişmek.			
7284	teḫādüb	تَحَادُبْ	Ar.	*	Kamburlaşmak, eğrilmek.			
7285	teḫādüş	تَحَادُشْ	Ar.	∴	Haberleşmek ve birbirine soruşup havadis nakletmek.			
7286	teḫāẕĭ	تَحَاذِى	Ar.	*	Bölüşmek, mukâseme ve iktisâm etmek.			
7287	teḫārüb	تَحَارُبْ	Ar.	*	Birbiriyle cenk ve kıtal edişmek.			
7288	teḫāzün	تَحَازُنْ	Ar.	*	Gam-nâk ve mahzun ve mükedder ve mağmum olmak.			
7289	teḫāsüb	تَحَاسُبْ	Ar.	*	Hesaplaşmak, karşılıklı hesaba bakmak.			
7290	teḫāsüd	تَحَاسُدْ	Ar.	•	Haset edişmek ve çekememezlik etmek.			
7291	teḫāşĭ	تَحَاشِى	Ar.	∴	Bir yana olmak ve utanmak ve saklamak ve sakınmak ve çekinmek ve içtinap etmek.			
7292	teḫāżż	تَحَاضّْ	Ar.	*	Tergîb ve teşvik etmek.			
7293	teḫāşüd	تَحَاشُدْ	Ar.	*	Nâs birikmek, cem olmak.			
7294	teḫākk	تَحَاكّْ	Ar.	*	İki nesne birbirine dokunmakla yekdiğerini sıyırıp kazımak, hakketmek.			
7295	teḫāküm	تَحَاكُمْ	Ar.	*	Hükmedişmek, muhakeme olmak.			
7296	teḫālüz	تَحَالُزْ	Ar.	*	İki kimse birbiriyle muhavere eylemek.			
7297	teḫālüf	تَحَالُفْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hasmeynden ikisine dahi yemin vermeye, yemin ettirmeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
7298	teḫāmuḳ	تَحَامُقْ	Ar.	•	Ahmak suretini göstermek, ahmaklık satmak.			

7299	teḥāmül	تَحامُلْ	Ar.	∗	Gayrın zahmetini yüklenmek.			
7300	teḥāmī	تَحامِى	Ar.	•	Korunmak, imtina etmek ve imtina ve hazer üzere olmak, sakınmak ihtiraz etmek.			
7301	teḥāvüz	تَحاوُزْ	Ar.	∗	Birbirini cenkten men ve tevkif eylemek, alıkoymak.			
7302	teḥā'if	تَحآئِفْ	Ar.	•	Tuhfeler, hediyeler.			
7303	teḥāyā	تَحايا	Ar.	∗	Dua ve senalar, tahiyyeler ve mülk ve selamlar.			
7304	teḥabbüb	تَحَبُّبْ	Ar.	∗	Bir kimseye dostluk ve muhabbet göstermek ve bir kimseyi dost ittihaz etmek.			
7305	teḥabbüs	تَحَبُّسْ	Ar.	•	Bir kimse bir nesne üzere nefsini haps ile bağlanıp durmak.			
7306	taḥbīẕ	تَحْبِيذْ	Ar.	∗	Ef'âl-i medhten habbezâ kelimesini söylemek.			
7307	taḥbīr	تَحْبِيرْ	Ar.	∗	Tahsîn etmek ve tezyin eylemek, müzeyyen kılmak.			
7308	taḥbīs	تَحْبِيسْ	Ar.	∗	Bir nesneyi fisebilillah vakfeylemek.			
7309	taḥbīż	تَحْبِيضْ	Ar.	∗	Tahfif etmek, hafiflendirmek.			
7310	taḥbiye	تَحْبِيَه	Ar.	∗	Bir nesneyi veya bir adamı hıfız ve himaye ve meneylemek ve koruyup muhafaza etmek.			
7311	taḥt	تَحتْ	Ar.	•	Alt tarafı, zir, ati.			
7312	taḥte	تَحْتَ	Ar.	•	Altında, zirinde, atisinde.			
7313	taḥtānī	تَحْتانى	Ar.	∴	Alt kat ve noktası altında vazolunan harf ve felekî, felek-i şems derununda olan seyyare.			
7314	teḥattüm	تَحَتُّمْ	Ar.	•	Vacip olmak ve vacip ve lazım kılmak.			
7315	taḥtīd	تَحْتِيدْ	Ar.	∗	Bir nesneyi hâlisü'l-asl ve efdal olması itibariyle ihtiyar eylemek.			
7316	taḥtīr	تَحْتِيرْ	Ar.	∗	Yeni bina yaptıran adam, ahbabına ziyafet vermek ve çadır eteklerine vassâle eklemek.			
7317	teḥaṣṣür	تَحَصُّرْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup pıhtı pıhtı olmak ve pıhtılanmak yani cüz'-i mâyi'i gidip mevâdd-ı sâ'iresi bulamaç gibi olmak manasınadır.		Tıp	
7318	teḥaccür	تَحَجُّرْ	Ar.	∴	Hücre edinmek ve bir adama takaza ve tazyik eylemek ve taş kesilmek ve taş gibi pekişmek.			
7319	teḥaccüm	تَحَجُّمْ	Ar.	∗	Büyüklenmek, hacimli ve şişman olmak.			
7320	teḥaccī	تَحَجّى	Ar.	•	Sübut üzere olmak ve yerinden çıkmamak.			
7321	taḥcīr	تَحْجِيرْ	Ar.	∗	Bir yere taş dikmek ve meneylemek ve dağlayıp nişan etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup araziye başka kimse vaz'-ı yed etmemek için etrafına taş vesair nesne vazetmeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
7322	taḥcīl	تَحْجِيلْ	Ar.	∗	Gelin için mücehhez zifâf-hâne tertip ve ittihaz eylemek ve gelini zifâf-hâneye koymak.			
7323	teḥaddüb	تَحَدُّبْ	Ar.	∴	Bir kimseye veya bir nesneye ilişip mürtebit ve müteallik olmak ve bir kimseyi esirgeyip mihribânlık etmek ve ortası taşra uğrayıp kamburlaşmış ve arkası yumru olmak.			
7324	teḥaddüṯ	تَحَدُّثْ	Ar.	∴	Haber vermek ve yok iken sonradan hasıl ve var olmak.			
7325	teḥaddür	تَحَدُّرْ	Ar.	∗	Süratle nüzul etmek, tenezzül etmek.			
7326	teḥaddī	تَحَدّى	Ar.	•	Hasmın aczini izhar zımnında muaraza etmek ve mücadele etmek, çekişmek ve bir nesneyi an-kasdin işlemek ve bir kimse ile tagallüp babında muaraza ve münazaa eylemek ve im'ân-ı nazar ve dikkatle sarf-ı zihn etmek.			

7327	taḥdîb	تَحْدِيبْ	Ar.	•	Kambur etmek, ortasını taşra uğratmak.			
7328	taḥdîṯ	تَحْدِيثْ	Ar.	•	Haber vermek ve ihdas etmek ve nakil ve rivayet eylemek.			
7329	taḥdîc	تَحْدِيجْ	Ar.	*	Hiddetle kıya kıya bakmak ve atmak ve dikkatle nazar etmek.			
7330	taḥdîd	تَحْدِيدْ	Ar.	∴	Bilemek, keskin eylemek ve bir nesneye kasteylemek ve hudut tayin eylemek ve nihayetini malum ve sıfat-ı lâzimesini tayin etmek.			
7331	taḥdîr	تَحْدِيرْ	Ar.	*	Bir işte sürat eylemek ve darbe sebebiyle deri gılzetlenip şişmek ve nüzul ettirmek.			
7332	taḥdîḳ	تَحْدِيقْ	Ar.	*	Bir nesneye dikkale bakmak ve gözün karasını oynatmayıp manzûra yani bakılan şeye dikmek.			
7333	teḥaddüm	تَحَدُّمْ	Ar.	*	Bir kimseye ifrât-ı gayz ve gazaptan naşi pür-âteş olarak yanıp yakılmak.			
7334	teḥaẕẕür	تَحَذُّرْ	Ar.	•	Hazer üzere olmak ve dikkatlice davranmak.			
7335	taḥẕir	تَحْذِيرْ	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf etmek ve yaramaz şeylerden ihtiraz etmek.			
7336	taḥẕîf	تَحْذِيفْ	Ar.	*	Saçı düzüp bezemek ve yüzü yolup kıldan pak eylemek.			
7337	teḥarrüṣ	تَحَرُّصْ	Ar.	*	Ekin ekmek, zer’ etmek.			
7338	teḥarrüc	تَحَرُّجْ	Ar.	*	Zahmetli yerden ırak olmak ve günah işlemek.			
7339	teḥarrüz	تَحَرُّزْ	Ar.	•	Sakınmak, ihtiraz etmek ve tahaffuz etmek.			
7340	teḥarrüs	تَحَرُّسْ	Ar.	*	Bi-ma’nâhu eyzan.			
7341	teḥarrüf	تَحَرُّفْ	Ar.	*	Bir tarafa doğru eğilip meyl ve udûl etmek.			
7342	teḥarruḳ	تَحَرُّقْ	Ar.	*	Yanmak, ihtirâk etmek.			
7343	teḥarrük	تَحَرُّكْ	Ar.	*	Harekete gelmek ve hareket etmek.			
7344	teḥarrüm	تَحَرُّمْ	Ar.	*	Nâ-sezâ bir nesneden izzet-i nefs ve cenap ve celâletle korunmak.			
7345	teḥarrî	تَحَرِّى	Ar.	∴	Bir nesneye samimi kasıt ve azmeylemek ve istimale layık ve cesbân olan nesneyi talep eylemek ve bir mekânda temekkün eylemek ve teftiş edip yoklamak, araştırmak.			
7346	taḥrîr	تَحْرِيرْ	Ar.	∴	Azat etmek ve yazmak ve tastir etmek ve kaydedip deftere geçirek ve sözü yerli yerinde söylemek.			
7347	taḥrîd	تَحْرِيدْ	Ar.	*	Meneylemek.			
7348	taḥrîr-keş	تَحْرِير كَشْ	Ar. - Far.		Kâtip, yazı yazıcı, yazı yazan.			
7349	taḥriz	تَحْرِيزْ	Ar.	*	Bir nesnenin hıfzı hususunda mübalağa ve ihtimam eylemek ve bir mahal bir adama melce ve penâh olmak.			
7350	taḥrîs	تَحْرِيسْ	Ar.	*	Kendini hıfzetmek.			
7351	taḥrîş	تَحْرِيشْ	Ar.	*	Bir nesneye aldatıp kandırmak ve koparmak kal’ etmek.			
7352	taḥrîṣ	تَحْرِيصْ	Ar.	*	Bir kimseyi hırslandırmak, haris etmek, vech-i mezmûm üzere lüzumundan ziyade arzû-keş ve talepkâr kılmak.			
7353	taḥrîż	تَحْرِيضْ	Ar.	∴	Bir işe kandırmak ve teşvik ve tahrik etmek ve koparmak.			
7354	taḥrîf	تَحْرِيفْ	Ar.	∴	Tağyir ve tebdil etmek ve başka cihette döndürmek ve bir nesneyi bir tarafa mail kılmak ve tahriratın bazı elfâzını hazf veya tebdil ederek yahut bazı elfâz ilave ederek meal ve mefhumunu ifsat etmek.			
7355	taḥrîḳ	تَحْرِيقْ	Ar.	*	Bir nesneyi pek yakmak ve ziyade ateş vererek susatmak.			

7356	taḥrĭk	تَحْرِيكْ	Ar.	•	Depretmek, kımıldatmak, harekete getirmek, yürütmek ve teşvik etmek, azdırmak, ayartmak.			
7357	taḥrĭm	تَحْرِيمْ	Ar.	∴	Haram etmek, menetmek ve şehr-i harâma dâhil olmak.			
7358	taḥrĭme	تَحْرِيمَه	Ar.	•	Hüccâcın ihram iktisâya kıyamları.			
7359	taḥrĭme-bend	تَحْرِيمَه بَنْدْ	Ar. - Far.	•	İhram örtünücü ve ihram iktisâ edici olan.			
7360	taḥrĭmĭ	تَحْرِيمِى	Ar.	•	Tahrîme mensup ve müteallik olan.			
7361	teḥazzüb	تَحَزُّبْ	Ar.	•	Nâs güruh güruh cem olmak.			
7362	teḥazzün	تَحَزُّنْ	Ar.	•	Gam-nâk olmak ve bir adama bir nesne zımnında acıyıp derd-nâk olmak ve mahzun ve mükedder olmak ve keder ve hüzün eylemek.			
7363	taḥzĭb	تَحْزِيبْ	Ar.	•	Nâsı bölük bölük cemeylemek ve hizip hizip taksim eylemek.			
7364	taḥzĭn	تَحْزِينْ	Ar.	∴	Rikkat-i savtla hazin hazin Kur’ân-ı Kerim okumak ve mahzun kılmak, keder ettirmek.			
7365	teḥassüb	تَحَسُّبْ	Ar.	∗	Yastığa dayanmak ve bir kimsenin esrar ve ahvalini talep ve taharri edip vukuf ve ıttıla kaydında olmak ve istihbar eylemek.			
7366	teḥassür	تَحَسُّرْ	Ar.	•	Hasret çekmek, fevt veya kaybolmuş nesne için dirig ̆ ve keder ve teessüf eylemek.			
7367	teḥassüs	تَحَسُّسْ	Ar.	•	Nâsın kelamına kulak vurup dinleyicilik etmek ve nâsın hayra müteallik havadis ve ahbârını taharri etmek, araştırmak.			
7368	taḥsĭr	تَحْسِيرْ	Ar.	∗	Bir adamı hasret ve teessüfe bırakmak ve rencide ve tahkir etmek.			
7369	taḥsĭn	تَحْسِينْ	Ar.	•	Güzelletmek ve güzel kılmak ve güzel bulup beğenmek ve tezyin eylemek.			
7370	teḥaşşüd	تَحَشُّدْ	Ar.	•	Birikip cem olmak ve toplanmak.			
7371	teḥaşşür	تَحَشُّرْ	Ar.	•	Mezardan dirilip eski hâl ve kıyafeti üzere kalkmak, dirilmek.			
7372	teḥaşşün	تَحَشُّنْ	Ar.	∗	Emek çekip kesb ü kâr eylemek ve kin tutmak ve kokup taaffün eylemek.			
7373	teḥaşşĭ	تَحَشِّى	Ar.	∗	Bir nesneyi miyâneden ihraç ve istisna eylemek.			
7374	taḥşiye	تَحْشِيَه	Ar.	•	Kenar ve haşiye yazmak.			
7375	teḥaşşüm	تَحَشُّمْ	Ar.	∗	Halktan utanarak bir nâ-sezâ şeyden vazgeçmek.			
7376	taḥşĭm	تَحْشِيمْ	Ar.	•	Hışım ve gazaba getirmek, darıltmak, kızdırmak.			
7377	teḥaṣṣur	تَحَصُّرْ	Ar.	∗	Dil tutulup söze kadir olmamak.			
7378	teḥaṣṣul	تَحَصُّلْ	Ar.	∗	Bir nesne bir araya birikip sabit ve baki olmak.			
7379	teḥaṣṣun	تَحَصُّنْ	Ar.	•	Kapanmak, sığınmak, asker bir müstahkem mahalle kapanıp etrafı kuşatmak.			
7380	taḥṣĭl	تَحْصِيلْ	Ar.	∗	Hasıl olan nesneyi tahlis ve temyiz eylemek ve edinmek, kesbeylemek, kendi havza-i tasarrufuna dâhil etmek ve cemetmek ve ele getirmek ve aşikâre eylemek ve öğrenmek, tefennün etmek.			
7381	taḥṣĭl-dār	تَحْصِيلْدَارْ	Ar. - Far.	•	Mirî akçesini toplamaya memur olan kimse.			
7382	taḥṣĭl-dārĭ	تَحْصِيلْدَارِى	Ar. - Far.	•	Tahsildarlık hizmeti.			
7383	taḥṣĭn	تَحْصِينْ	Ar.	•	Bir bina veya mekânı sarp ve menî’ eylemek ve kuvvet ve metanet vermek, istihkâm vermek ve saklamak, muhkem eylemek ve zevceyi haramdan hıfzeylemek.			
7384	taḥṣiye	تَحْصِيَه	Ar.	∗	Bir nesneyi hıfız ve vikaye eylemek.			

7385	teḥażżub	تَحَضُّبْ	Ar.	∗	Irak olan, dûr, yolu boşlayıp karîb olmak hasebiyle sarp ve dürüşt olan yoldan gitmek.			
7386	teḥażżur	تَحَضُّرْ	Ar.	∗	Hazır ve der-pîş olmak.			
7387	taḥżîż	تَحْضِيضْ	Ar.	∗	Tergîb ve teşvik eylemek.			
7388	teḥaṭṭum	تَحَطُّمْ	Ar.	∗	Kırılmak ve bir adama gayz ve kinden pür-âteş olmak.			
7389	taḥṭîm	تَحْطِيمْ	Ar.	•	Kuru nesneyi kırıp ufatmak.			
7390	taḥṭîb	تَحْطِيبْ	Ar.	∗	Odun cemetmek.			
7391	taḥẓîr	تَحْظِيرْ	Ar.	∗	Men ve hicretmek.			
7392	tuḥaf	تُحَفْ	Ar.	•	Tuhfeler, hediyeler ve yeni peyda olmuş nesneler.			
7393	teḥaffuẓ	تَحَفُّظْ	Ar.	∴	Sakınmak, hazer ve ihtiraz üzere olmak ve ilel-i sâriyeden kendini kurtarmak ve korumak ve teyakkun etmek ve gaflet eylemek.			
7394	teḥaffül	تَحَفُّلْ	Ar.	∗	Birikmek ve ziynetlenmek ve meclisin ashabı çoğalmak.			
7395	tuḥfe	تُحْفَه	Ar.	•	Hediye, peşkeş, armağan ve yeni peyda olmuş turfanda şey.			
7396	taḥfîż	تَحْفِيضْ	Ar.	∗	Bir nesneyi elden bırakıvermek ve aşağı indirmek ve bir adamı bırakıp geriye terk eylemek ve âsân kılmak.			
7397	taḥfîf	تَحْفِيفْ	Ar.	∗	Bir adamın malı tükenip fakr ve mihnete düşmek ve bir nesnenin etrafı ve çevresini kuşatmak.			
7398	taḥfîl	تَحْفِيلْ	Ar.	∗	Biriktirmek ve ziynetlendirmek.			
7399	teḥaffî	تَحَفّى	Ar.	∗	İyilik etmek.			
7400	teḥaḳḳud	تَحَقُّدْ	Ar.	∗	Bir kimseye derununda kin tutup icrasına fırsat gözetmek.			
7401	teḥaḳḳuḳ	تَحَقُّقْ	Ar.	•	Bir nesne dürüst ve sahih olmak ve sahih olduğu zahir ve aşikâre olmak ve bi't-tahkîk hakikati meydana çıkıp anlaşılmak.			
7402	taḥḳîr	تَحْقِيرْ	Ar.	•	Horlamak ve hakir ve deni addetmek ve hakir ve deni kılmak ve haysiyetine nazaran lazım olan taltîfâta bedel sû'-i mu'âmele ve hareket-i nâ-şâyeste ile hakaret ve tenzîl-i kadr etmek.			
7403	taḥḳîḳ	تَحْقِيقْ	Ar.	∴	Asıl ve sıhhat aramak ve hakikat aramak aramak ve hak ve sahih addetmek ve sıhhate kail ve mutemet olmak ve bir nesneyi vacip ve lazım kılmak ve tasdik eylemek ve her nesnenin hakikatini hak üzere beyan eylemek.			
7404	taḥḳîḳan	تَحْقِيقاً	Ar.	•	Sıhhat ve hakikat üzere, hata ve şüphe vaki olmayarak.			
7405	teḥakkük	تَحَكُّكْ	Ar.	•	Bir adama şerr ü şürûr için taarruz edip şer-gîr olmak ve birine zarar ve ziyan etmek kaydında bulunmak, dalaşmak.			
7406	teḥakkül	تَحَكُّلْ	Ar.	∗	Cehlden naşi her bir hususta inat etmek.			
7407	taḥakküm	تَحَكُّمْ	Ar.	∴	Hâkimin mâdde-i mahkûmede hükmü nafiz olmak ve hakem, zabitlik takınmak ve tekebbür ve ta'azzum etmek.			
7408	taḥkîr	تَحْكِيرْ	Ar.	•	Sairlerin şürû' eylediği binayı men zımnında bir arsayı duvar ile ihata ve set etmek.			
7409	taḥkîm	تَحْكِيمْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup hasmeynin husumet ve davalarını fasıl için rızalarıyla âher kimseyi hakem ittihaz etmelerine denilir ve bir adamı fesattan meneylemek ve bir adamı murat ve dil-hâhından men ve mahrum etmek ve kavi ve muhkem etmek ve hakem nasbeylemek.		Fıkıh	
7410	taḥkîm-i hāl	تَحْكِيمِ حالْ	Ar.	∗	Hâl-i hâzırı hüküm kılmak ki nev'ummâ istishâb demektir bu bapta istishâb kelimesine bakıla bu dahi ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	

7411	teḥallüb	تَحَلُّبْ	Ar.	*	Ter ve su makulesi akıp sızmak ve imrendiğinden naşi ağzının suyu akmak ve pare pare etmek.			
7412	teḥallüz	تَحَلُّزْ	Ar.	*	Bir nesneden artıp baki kalmak ve gönül bir arıza sebebiyle derd-nâk olmak ve bir husus için sıvanıp hazırlanmak.			
7413	teḥallül	تَحَلُّلْ	Ar.	•	Yeminde istisna eylemek ki meşiyyet-i ilâhiyyeye talik ile yemin eylemek ve bir kimse yoldan geldikten sonra yolun arızasından alil ve mariz ve bî-mizâc olmak ve bozulmak ve ayrılmak.			
7414	teḥille	تَحِلَّه	Ar.	•	Kefâret-i yemîn eylemek, yeminine hânis olmayıp ondan bir şey vasıtasıyla çıkmak ve yemininden çıkmak için verilen veyahut yapılan şey.			
7415	teḥallüm	تَحَلُّمْ	Ar.	∴	Baliğ olmak ve halim olmayan kimse, külfetle hilm göstermek ve rüya görmek ve yalandan rüya düzüp nakletmek.			
7416	teḥallî	تَحَلّى	Ar.	∴	Bir nesneyi şirin addeylemek ve hatun ziynetlerini takınıp donanmak.			
7417	taḥlîl	تَحْلِيلْ	Ar.	∴	Bir nesneyi helal kılmak ve mezun kılmak ve yeminine kefaret etmek ve bir nesneyi hiffet ve suhuletle tutmak ve müşkül mesele ve dava halletmek yani cevabını vermek ve eritmek, katı nesneyi bir mayi içinde eritmek ve şişmiş yere ilaç edip şişini izale etmek ve üç defa boşanmış zevcesini yeniden zevce edinmek ve hülle etmek ve bir nesneyi sürüp gidermek ve ıs. kimyeviyyeden olup mevâdd-ı mürekkebenin ibaret ve şamil olduğu mevâd ve eczayı yegân yegân ayırıp meydana koymak hususuna denilir.		Kimya	
7418	taḥlîf	تَحْلِيفْ	Ar.	•	Ant içirmek ve yemin ettirmek.			
7419	taḥlîḳ	تَحْلِيقْ	Ar.	•	Tıraş etmek, kazımak ve yüksekte daire çevirerek havalanmak ve tayerân etmek.			
7420	taḥliye	تَحْلِيه	Ar.	∴	Bir nesneyi tatlılandırmak ve hatunu tezyinat ile donatmak.			
7421	taḥlîm	تَحْلِيمْ	Ar.	•	Halim kılmak, tabiatın sertliğini izale etmek.			
7422	teḥammüc	تَحَمُّجْ	Ar.	*	Dikkatle nazar etmek ve göz çukuru ve gazaptan naşi ve cehde hasıl olan tağyir ve korkarak gözbebeğini oynatmak.			
7423	teḥammüd	تَحَمُّدْ	Ar.	*	Hamdetmek ve imtinân eylemek ve minnet altında kalmak ve minnettar olmak.			
7424	teḥammür	تَحَمُّرْ	Ar.	*	Kızarmak, kıpkırmızı olmak.			
7425	teḥammüs	تَحَمُّسْ	Ar.	•	Sabit ve mukaddem ve gayret-vâr kılmak ve muhkemlik.			
7426	teḥammuż	تَحَمُّضْ	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup havanın teneffüse sâlih olan müvellidü'l-hamûza nam cüzüyle birleşmek ve binâberîn ekşilik hasıl etmek ve ekşilenmek.		Kimya	
7427	taḥammül	تَحَمُّلْ	Ar.	•	Bir nesneyi yüklenmek ve bir maddeyi üzerine almak ve katlanıp sabır ve kabul etmek.			
7428	taḥammül-güdāz	تَحَمُّلْگُدَازْ	Ar. - Far.	•	Sabır ve tahammüle halel verici, izale edici olan.			
7429	taḥammül-güẕār	تَحَمُّلْگُذَارْ	Ar.	*	Katlanıp tahammül ve sabredici olan.			
7430	taḥammüm	تَحَمُّمْ	Ar.	*	Kararmak, esved etmek.			
7431	taḥammî	تَحَمّى	Ar.	*	Korunmak, imtina etmek ve sakınmak.			
7432	taḥmîd	تَحْمِيدْ	Ar.	∴	Elhamdülillah elfâz-ı şerîfesini zikrederek Hak Teâlâ hazretlerine hamdüsena etmek ve övmek, medih ve sitayiş etmek.			
7433	taḥmîr	تَحْمِيرْ	Ar.	*	Kızarmak, ovarak veya muharriş bir nesne sürerek bedenin bir mahallini kırmızı eylemek.			
7434	taḥmîs	تَحْمِيسْ	Ar.	•	Bir adamı darıltmak, iğzâb etmek ve kahve kavurmak ve kahve kavrulup satıldığı mahal.			
7435	taḥmîṣ	تَحْمِيصْ	Ar.	•	Kavurmak ve kurutmak.			

7436	taḥmîż	تَحْمِيضْ	Ar.	⁎	Azaltmak, taklîl etmek ve ekşiltmek ve ekşi eylemek.			
7437	taḥmîḳ	تَحْمِيقْ	Ar.	•	Bir adamı hamakate nispet eylemek ve ahmak addetmek ve ahmak kılmak ve ahmak diye tesmiye etmek.			
7438	taḥmîl	تَحْمِيلْ	Ar.	•	Tahmil, bir nesneyi âhere yükletmek, bir işi bir adamın üzerine bırakmak ve götürtmek ve taşıtmak.			
7439	taḥmîm	تَحْمِيمْ	Ar.	∴	Suyu kaynatmak, ısıtmak ve bir adamın yüzünü ahz-ı intikâm zımnında kömür ve emsali nesneler ile karartmak.			
7440	teḥannüş	تَحَنُّثْ	Ar.	∴	Günahtan içtinap etmek ve ibadet etmek ve yemini bozmak.			
7441	teḥannuṭ	تَحَنُّطْ	Ar.	•	Meyyitin kefenini hunût ile tayyib etmek.			
7442	teḥannüf	تَحَنُّفْ	Ar.	•	Hanefiyyü'l-mezheb olmak.			
7443	teḥannün	تَحَنُّنْ	Ar.	•	Ârzû-mend ve müştak olmak ve meyil ve muhabbet eylemek.			
7444	teḥannî	تَحَنِّى	Ar.	⁎	İki kat olup eğilmek.			
7445	taḥnîṭ	تَحْنِيطْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup eczâ-yı mu'attara ile meyyiti tefessüh ve fena bulmaktan hıfız ile müddet-i medîde saklamaya denilir ve meyyitin kefenini hunût ile tatyîb etmek.		Tıp	
7446	taḥniye	تَحْنِيَه	Ar.	⁎	İki büküp eğmek ve kına ile boyamak.			
7447	taḥnîk	تَحْنِيكْ	Ar.	⁎	Ömür sürmek ve zaman mürur etmek sebebiyle ahval ve takallübât-ı kesîrenin tecrübesi adamın akıl ve rey ve fetânetini müstahkem kılmak.			
7448	teḥavvüz	تَحَوُّزْ	Ar.	⁎	Kıvrılmak ve bir mekândan çekilip alarga olmak.			
7449	taḥavvüs	تَحَوُّسْ	Ar.	⁎	izhâr-ı şecâ'at eylemek ve bir nesne için acıyıp derd-nâk olmak.			
7450	taḥavvüf	تَحَوُّفْ	Ar.	⁎	Eksiltmek.			
7451	taḥavvül	تَحَوُّلْ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihin tasarruf ve idaresinde hazakat ve cevdet-i fikr ve nazar ve kudret manasına ve bir yerden âhere intikal eylemek ve değişmek ve tebdil olunmak ve tagayyür etmek.			
7452	taḥavvün	تَحَوُّنْ	Ar.	⁎	Zelil ve hâk-sâr olmak.			
7453	taḥavvî	تَحَوِّى	Ar.	⁎	Bir nesne devşirilip kıvrılmak ve çürüklenmek ve bozulup buruşmak.			
7454	taḥvîc	تَحْوِيجْ	Ar.	⁎	Saliki süluk eylediği tarikten sarf ve tahvil ile saptırmak ve âhere muhtaç kılmak.			
7455	taḥvîṭ	تَحْوِيطْ	Ar.	⁎	Hâ'it ve duvar çevirmek ve bir nesneyi görüp gözetip sakınmak.			
7456	taḥvîf	تَحْوِيفْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi kıyıda ve kenarda bırakmak ve kenara çekmek.			
7457	taḥvîl	تَحْوِيلْ	Ar.	∴	Bir nesneyi muhal kılmak ve bir nesneyi yerinden âher yere ayırmak ve değiştirmek, tebdil etmek, çevirmek ve alelumum senedât-ı mâliyyeye ıtlak olunur.			
7458	taḥiyyāt	تَحِيَّاتْ	Ar.	•	Tahiyyeler, selamlar.			
7459	taḥayyül	تَحَيُّلْ	Ar.	⁎	Umur ve mesâlihin tasarruf ve idaresinde hazakat ve cevdet-i fikr ve nazar ve kudret ve iktidar göstermek.			
7460	taḥîyye	تَحِيَّه	Ar.	∴	Bir adama selamünaleyküm demek ve ömrünüz çok olsun diye dua etmek ve dua ve selam ve beka ve mülk manasına.			
7461	taḥayyür	تَحَيُّرْ	Ar.	•	Şaşakalmak, kalakalmak, mu'accib olmak.			
7462	taḥayyüz	تَحَيُّزْ	Ar.	•	Toplanmak, cem olunmak, birikmek, takım olmak ve hikmet ıs. olup bir şeyin bulunduğu yerde zapt ettiği mahalle denilir.		Hikmet	
7463	taḥayyüż	تَحَيُّضْ	Ar.	•	Avrat, hayız sebebiyle namaz kılmamak.			

7464	taḥayyün	تَحَيُّنْ	Ar.	∗	Bir adamın irşat ve tevfikinden mahrum olmak.			
7465	taḥyĭn	تَحْيِينْ	Ar.	∗	Vakit tayin eylemek ve bir adamı irşat ve istikametten bî-behre kılmak.			
7466	teḫātül	تَخَاتُلْ	Ar.	∗	Birbirini aldatmak.			
7467	teḫāduᶜ	تَخَادُعْ	Ar.	∗	Aldanmamış kimse, aldanmış suretini göstermek ve birbirini hud'aya düşürüp aldatmak.			
7468	teḫāẕül	تَخَاذُلْ	Ar.	∴	Birbirini rüsva eylemek ve cenkten kaçıp geri dönmek.			
7469	teḫārüc	تَخَارُجْ	Ar.	∗	Tevzi etmek, dağıtmak.			
7470	teḫāzür	تَخَازُرْ	Ar.	∗	Bir nesneye hiddet ve şiddetle ve dikkatle bakmak için göz kapaklarını kısıp kıpmak.			
7471	teḫāşĭ	تَخَاشِى	Ar.	•	Korkmak ve havf ve bâk etmek.			
7472	teḫāṣur	تَخَاصُرْ	Ar.	∗	Bir adamın elini eline alıp gezmek ve birbirinin beline elini sokup yürümek ve elini böğrüne sokmak.			
7473	teḫāṣum	تَخَاصُمْ	Ar.	∗	Husumet ve düşmanlık edişmek ve muhâsama etmek.			
7474	teḫāżż	تَخَاضّ	Ar.	∗	Birbirini tergîb etmek ve bir şeye kandırmak.			
7475	teḫāṭur	تَخَاطُرْ	Ar.	∗	Bir şey mukabelesinde bahis tutuşmak.			
7476	teḫāṭuʾ	تَخَاطُؤْ	Ar.	∗	Hata etmek, yanılmak.			
7477	teḫāṭub	تَخَاطُبْ	Ar.	∗	Hitap edişmek, muhataba mükâleme etmek.			
7478	teḫāfüt	تَخَافُتْ	Ar.	∗	Sözü gizlice söylemek.			
7479	teḫālüs	تَخَالُسْ	Ar.	∗	Kapışmak ve selbedişmek.			
7480	teḫāvuṣ	تَخَاوُصْ	Ar.	∗	Metaı metaa değişmek veçhile pazarlık etmek ve gözün birazını kıparak bir nesneye dikkatle bakmak ve göz kuyruğuyla nazar etmek.			
7481	teḫāluᶜ	تَخَالُعْ	Ar.	∗	Zevç ve zevce hul' edişmek ve miyânede mün'akid olan ahit ve andı bozuşmak.			
7482	teḫāvĭf	تَخَاوِيفْ	Ar.	•	Tahvîfler, umacılar.			
7483	teḫāyül	تَخَايُلْ	Ar.	∗	Kibir ve pindâr eylemek.			
7484	teḫabbür	تَخَبُّرْ	Ar.	∗	Bir nesneyi bi'l-hakîka bilmek.			
7485	teḫabbuṭ	تَخَبُّطْ	Ar.	∗	Düşürmek ve fasit eylemek ve aklını noksan etmek.			
7486	teḫabbĭʾ	تَخَبِّئْ	Ar.	∗	Bir nesneyi gizlemek ve avradı perde altına koyup göstermemek.			
7487	taḫbĭb	تَخْبِيبْ	Ar.	∗	Bir kimseyi aldatıp mekr ve alla habaset ve ifsat eylemek.			
7488	taḫbĭr	تَخْبِيرْ	Ar.	∗	Haber ve malumat vermek.			
7489	taḫbĭl	تَخْبِيلْ	Ar.	∗	Mecnun kılmak ve bir kimsenin aklını veya uzvunu fasit ve tebâh eylemek.			
7490	taḫbiʾe	تَخْبِئَه	Ar.	∗	Gizlemek ve hatunu perde altında saklayıp göstermemek.			
7491	taḫt	تَخْتْ	Far.	•	Padişah sandalyesi, serîr.			
7492	taḫt-bend	تَخْتْ بَنْدْ	Far.	∗	Kırılmış azaları bağladıkları ağaç pareleri ve bağlamak.			
7493	taḫt-dār	تَخْتْدَارْ	Far.	∗	Siyah ve beyaz urba ve taht üzerine döşedikleri kumaş.			

7494	taḫt-revān	تَخْتْرَوَانْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile bir nev tekerleksiz arabaya denilir ki buna yolcuların kibar veya alil olanları râkib olurlar ve iki re’s-i katır veya dört nefer hamal vasıtasıyla gidilecek yere naklolunur.			+
7495	taḫt-gāh	تَخْتْگَاهْ	Far.	•	Padişahın iskân ettiği şehir, payitaht, dâr-ı saltanat.			
7496	taḫt-nişān	تَخْتْ نِشَانْ	Far.	•	Tahta nasbedilen şehinşâh.			
7497	taḫt-nişīn	تَخْتْنِشِينْ	Far.	•	Tahtta oturucu padişah, hükümdar.			
7498	taḫta	تَخْتَه	Far.	•	Ağaçtan levha tarzında biçilmiş ve yontulmuş ve enine boyuna nispetle ince olan şey ki kolaylıkla eğilmez.			
7499	taḫta-pūş	تَخْتَه پُوشْ	Far.	•	Haneye mülhak olup bâlâ-yı hânede ekseri câmeleri kurutmak için müstamel, tahta döşeli ve üstü ve dört köşe ve etrafı açık olan mahal.			
7500	teḫattüm	تَخَتُّمْ	Ar.	*	Parmağa hâtem takınmak, yüzük takınmak.			
7501	taḫtīm	تَخْتِيمْ	Ar.	•	Mühürlemek, mahtûm kılmak.			
7502	taḫtīr	تَخْتِيرْ	Ar.	*	Bir nesne bir adamın derununu tağyir ve ifsat eylemek.			
7503	taḫcīl	تَخْجِيلْ	Ar.	•	Bir adamı hacîl ve şerm-sâr etmek ve utandırmak.			
7504	teḫaddür	تَخَدُّرْ	Ar.	∴	Taze kız ehl-i perde olup kimseye görünmemek ve perdelenmek, perde tutunmak ve uyuşmak, elem ve sancı uyuşup sükûn bulmak.			
7505	teḫaddu‘	تَخَدُّعْ	Ar.	*	An-kasdin aldanmak.			
7506	taḫdīd	تَخْدِيدْ	Ar.	•	Kurutmak, pastırma gibi kupkuru etmek.			
7507	taḫdīr	تَخْدِيرْ	Ar.	∴	Örtüp büründürmek ve perdelendirmek ve perde tutturmak ve uyuşturup teskin eylemek.			
7508	taḫdīş	تَخْدِيشْ	Ar.	•	Kaşımak, tırmalamak, tırnakla cerh etmek, yarmak.			
7509	taḫdī‘	تَخْدِيعْ	Ar.	•	Hile edip aldatmak.			
7510	taḫdīm	تَخْدِيمْ	Ar.	*	Hizmet ettirmek, istihdam etmek.			
7511	teḫaẕ	تَخَذْ	Ar.	*	Almak, ahzetmek.			
7512	taḫẕī‘	تَخْذِيعْ	Ar.	•	Kesmek, doğramak ve kıyma gibi kıymak.			
7513	taḫẕīl	تَخْذِيلْ	Ar.	•	Rüsva eylemek ve hor ve zelil ve metruk kılmak.			
7514	taḫẕīm	تَخْذِيمْ	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.			
7515	teḫarrüc	تَخَرُّجْ	Ar.	∴	Günahtan içtinap etmek ve tefennün etmek ve kesb-i kemâl edip üstat çıkmak.			
7516	teḫarrüd	تَخَرُّدْ	Ar.	•	Utanıp sakit olmak.			
7517	teḫarruṣ	تَخَرُّصْ	Ar.	*	Bir kimseye ifk ve iftira eylemek.			
7518	teḫarruḳ	تَخَرُّقْ	Ar.	∴	Karihadan yalan peyda eylemek ve bezl-i ni’am ve sahavette tevessü eylemek, yırtılmak, koparılmak, sökülmek.			
7519	taḫrīb	تَخْرِيبْ	Ar.	•	Harap etmek, bozmak, yıkmak, yakmak.			
7520	taḫrīc	تَخْرِيجْ	Ar.	•	Bir nesneyi taşra çıkarmak ve üstat kendi şakirdini hirfetinde destur verip üstat çıkarmak ve meydana çıkarmak ve hadisin râvî-yi evvelini bulup çıkarmak.			
7521	taḫrīş	تَخْرِيشْ	Ar.	*	Tırmalamak, kaşımak.			

7522	taḫrǐḳ	تَخْرِيقْ	Ar.	⁎	Yırtmak, koparmak, parelemek, sökmek.			
7523	taḫrǐm	تَخْرِيمْ	Ar.	⁎	Yarmak ve pare pare kesmek.			
7524	teḫazzuᶜ	تَخَزُّعْ	Ar.	⁎	Bir adam hem-dem ve refikinden ayrılmak ve hem-demine tehalüf ve muhalefet ve mübayenet eylemek.			
7525	taḫzǐr	تَخْزِيرْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi daraltmak ve zîk hâle getirmek.			
7526	taḫzīᶜ	تَخْزِيعْ	Ar.	⁎	Kesmek, katetmek.			
7527	taḫsǐr	تَخْسِيرْ	Ar.	•	Bir kimseyi hasar ve ziyana giriftar eylemek ve helak ve noksan eylemek.			
7528	teḫaşşūᶜ	تَخَشُّعْ	Ar.	•	Kibirden içtinap edip huzû’ ve tazarru etmek kendiyi alçak tutmak.			
7529	teḫaşşül	تَخَشُّلْ	Ar.	•	Zelil ve hakir olmak, zillet ve hakarete giriftar olmak.			
7530	teḫaşşün	تَخَشُّنْ	Ar.	•	Huşunet, sertlik kesbetmek.			
7531	teḫaşşǐ	تَخَشِّى	Ar.	•	Korkmak, havf etmek.			
7532	taḫşǐn	تَخْشِينْ	Ar.	⁎	Bir adamı gücendirip öfkelendirmek ve iri ve galiz ve yoğun etmek.			
7533	taḫşǐf	تَخْشِيفْ	Ar.	⁎	Güzel ve üstadane kılavuzluk etmek.			
7534	taḫşiye	تَخْشِيَه	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf ve terhîb etmek.			
7535	teḫaṣṣur	تَخَصُّرْ	Ar.	⁎	Eli böğre komak.			
7536	teḫaṣṣuṣ	تَخَصُّصْ	Ar.	•	Yalnız bir şeye mensup olmak ve hub ve muhâdenetle birine merbut olmak.			
7537	taḫṣǐr	تَخْصِيرْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi belini incelterek ince belli etmek.			
7538	taḫṣǐṣ	تَخْصِيصْ	Ar.	•	Bir nesneyi has eylemek, müşârik olmadığı sair şeylerden münferit ve mümtaz eylemek, yalnız bir şeye mensup ve müteallik kılmak ve intihap ile bir şeyin mensubiyet ve taallukunu yalnız bir nesneye hasır ve tayin eylemek.			
7539	teḫażżuᶜ	تَخَضُّعْ	Ar.	•	Kendiyi alçak tutmak, kibir ve ta’azzumdan ırak ve ba’îd olmak.			
7540	taḫżǐb	تَخْضِيبْ	Ar.	⁎	Boyamak, boyatmak.			
7541	taḫżǐr	تَخْضِيرْ	Ar.	⁎	Yeşil eylemek ve yeri yeşillik ile tezyin eylemek ve yeşile boyamak.			
7542	taḫżīᶜ	تَخْضِيعْ	Ar.	⁎	Huzû’ ve huşu telkin etmek.			
7543	teḫaṭṭur	تَخَطُّرْ	Ar.	⁎	Bir muhataraya uğrayıp öte savuşmak, muhatara atlatmak ve kendi hatırına getirmek, bir şeyi hatırlamak.			
7544	teḫaṭṭuf	تَخَطُّفْ	Ar.	⁎	Kapmak ve alıp getimek.			
7545	teḫaṭṭī	تَخَطِّى	Ar.	•	Bir şeyi atlayıp geçmek ve haddi tecavüz etmek ve hata ve günah işlemek ve yanıltmak, yanlışlık ve kabahat yapmak.			
7546	taḫṭǐṭ	تَخْطِيطْ	Ar.	∴	Yazdırmak ve çizip resmettirmek ve ıs. hendesiyyeden olup bir mülk haritasını yapmak ve resmetmek.		Hendese	
7547	taḫṭǐʾe	تَخْطِئَه	Ar.	∴	Bir kimseyi veya bir şeyi hataya mensup etmek, hata isnat etmek ve yanıltmak ve bu şey hatadır diye iddia etmek.			
7548	taḫṭǐf	تَخْطِيفْ	Ar.	•	Kapmak, kapıp almak ve alıp getirmek.			
7549	teḫaffüc	تَخَفُّجْ	Ar.	•	Bir tarafa eğilmek, meyletmek.			

7550	teḫaffür	تَخَفُّرْ	Ar.	∗	Bir adama yasakçılık etmek ve bir adamdan istigâse edip kendisine yasakçılık etmesini niyaz ve rica eylemek.			
7551	teḫaffüf	تَخَفُّفْ	Ar.	∗	Hafiflenmek ve ayağına mesh yani mest giymek.			
7552	taḫfîs	تَخْفِيسْ	Ar.	∗	Yaramaz söz söylemek.			
7553	taḫfîż	تَخْفِيضْ	Ar.	∗	Sözü aheste ve mülayim söylemek ve bir işi suhuletle tutmak ve aşağılatmak.			
7554	taḫfîf	تَخْفِيفْ	Ar.	•	Hafifletmek, hafif etmek, ağırlığını azaltmak ve kelimenin bazı harfini terk etmekle telaffuzunu teshil ve tacil etmek ve bir kimseyi tahkir edip saymamak ve lâyıkı veçhile tazim etmemek.			
7555	taḫfîr	تَخْفِيرْ	Ar.	∗	Utandırmak, hacîl etmek ve emân vermek.			
7556	teḫallüd	تَخَلُّدْ	Ar.	•	Daimî olmak, ebediyet kesbetmek.			
7557	teḫalluṣ	تَخَلُّصْ	Ar.	∴	Kurtulmak ve safi ve halis ve halas olmak ve sadık ve riyasız dost olmak ve mahlas edinmek yani bir mahlas ile müsemma olmak.			
7558	teḫalluṭ	تَخَلُّطْ	Ar.	•	Karışmak, karışık olmak.			
7559	teḫallu^{c}	تَخَلُّعْ	Ar.	•	Ayyaşlığa düşkün olmak ve yerinden kopar gibi edasız ve endamsız yürümek ve doğru durmayıp ayakta sarhoş gibi bulunmak.			
7560	teḫallüf	تَخَلُّفْ	Ar.	∴	Gerilenmek, geri geri gitmek ve tevafuk etmemek ve muhalefet etmek ve tehir etmek ve sonra gelmek, sonraya kalmak ve evvelki hâl ve nisabından çıkmak.			
7561	teḫalluḳ	تَخَلُّقْ	Ar.	∴	Yalan peyda eylemek ve huyu olmayan nesne ile tekellüf edip huylanmak ve huy ve hulk peyda eylemek.			
7562	teḫalḫul	تَخَلْخُلْ	Ar.	•	Eczası birbirinden ziyade ayrılmakla kabarıp ve inbisât ve tevessü edip ziyade yer kaplamak ve ıs. hikemiyyeden olup bir mahallin havası âlet-i muhalliyetü'l-havâ vasıtasıyla tahliye olundukta baki kalan gayetle cüzi havanın inbisât ederek evvel mahalli tekrar imla eylemesine ıtlak olunur.		Hikemiyye	
7563	teḫallül	تَخَلُّلْ	Ar.	∗	Halel-pezîr olmak ve hal yani sirke olmak ve dişleri hilâllemek.			
7564	teḫallî	تَخَلِّي	Ar.	∴	Terk ve feragat eylemek, başlamak ve hali mahalle çekilmek ve halvet ve uzlet istemek ve hali kılmak ve tenha ve yalnız olmak.			
7565	taḫlîd	تَخْلِيدْ	Ar.	∗	Geç kocamak ve bir yerde mukim olmak ve ebedî kılmak.			
7566	taḫlîż	تَخْلِيذْ	Ar.	∗	Bir hatunun kulağına küpe ve koluna bilezik takmak.			
7567	taḫlîṣ	تَخْلِيصْ	Ar.	∗	Bir kimseye halas vermek, kurtarmak ve halas etmek ve bir şeyin hülasasını almak.			
7568	taḫlîṭ	تَخْلِيطْ	Ar.	∗	Halt etmek, karıştırmak ve fasit etmek.			
7569	taḫlî^{c}	تَخْلِيعْ	Ar.	∗	Yerinden çıkarmak ve aruz ıs. olup bahr-i basîtin aruz ve darbında müstef'ilün cüzünü kat yani vetedin sakinini hazf ve müteharrikini iskân eylemeye mef'ûlün cüzünü nakleylemeye ıtlak olunur.		Aruz	
7570	taḫlîf	تَخْلِيفْ	Ar.	∴	Geriye koymak ve bir adamı kendi makamına naip ve halife dikmek.			
7571	taḫlîḳ	تَخْلِيقْ	Ar.	∴	Bir nesneyi düzeltmek ve yaratmak ve eskitmek.			
7572	taḫlîl	تَخْلِيلْ	Ar.	∴	Dişlerin hilâllemek ve sirke yapmak ve sirke gibi ekşitmek ve açmak.			
7573	taḫliye	تَخْلِيَه	Ar.	•	Bir nesneyi terk ve feragat eylemek, boşalmak ve boşaltmak, boş ve tehi kılmak ve halâ hasıl etmek.			
7574	tuḫm	تُخمْ	Far.	•	Nebatatta çiçekten sonra hasıl olup zer' ile kendi cinsinden bir nebatın husul ve neşetine mebde olan şey, güya nebatatın yumurtası bu olur imiş.			
7575	tuḫm-i murġ	تُخْمِ مُرغْ	Far.	∗	Alelumum yumurtalara ve bahusus tavuk yumurtasına ıtlak olunur.			

7576	tuḫme	تُخْمَه	Ar.	∴	İmtilâ, mide dolgunluğu ve ıs. tıbbiyyeden olup kanât-ı hazmiyyenin yani hazım oluğundan ibaret olan mide ve bağırsakların fesat ve ihtilâl-i mahsûsuna denilir.		Tıp	
7577	teḫammüd	تَخَمُّدْ	Ar.	•	Ateş sönmek ve intifaya yüz tutması.			
7578	teḫammür	تَخَمُّرْ	Ar.	•	Hatun baş örtüsüyle örtünmek, yaşmaklanmak ve ıs. kimyeviyyeden olup şarap gibi bir şey kabarıp ve geğirip derununda sekri yani sarhoşluğu mucip ispirtonun husule gelmesine denilir ve mayalanmak.		Kimya	
7579	taḫmîr	تَخْمِيرْ	Ar.	∴	Hamur ve balçık makulesini mayalandırmak ve bir nesneyi bürüyüp setir ve ketmeylemek.			
7580	taḫmîs	تَخْمِيسْ	Ar.	•	Bir nesneyi beş renkli ve beş köşeli ve beş kat devşirimli yapmak ve beş bölük etmek ve bir nesneyi beş erkân üzere tertip ve imal etmek ve bir şiirin veya gazelin bir beytini o beyittem mukaddem üç mısra daha ilave ederek okumak, yani beş mısralı eylmek.			
7581	taḫmîn	تَخْمِينْ	Ar.	•	Bir nesne hakkında zan ve hades ile veyahut vehim ile söz söylemek hususu ve delîl-i za'îf üzere hüküm ve kıyas etmek.			
7582	taḫmînen	تَخْمِيناً	Ar.	•	Delîl-i za'îf üzere hüküm ve kıyas olunarak.			
7583	taḫmîş	تَخْمِيشْ	Ar.	*	Hamş ettirmek ve tırmalamak.			
7584	teḫannüb	تَخَنُّبْ	Ar.	*	Kibir ve nahvet eylemek.			
7585	teḫannüş	تَخَنُّثْ	Ar.	*	Eğilmek ve kırılmak, münkesir olmak.			
7586	teḫannüs	تَخَنُّسْ	Ar.	*	Gaip ve nâ-bûd eylemek ve tehir etmek.			
7587	teḫavvüf	تَخَوُّفْ	Ar.	∴	Korku peyda eylemek ve bir şeyi eksiltmek.			
7588	teḫavvül	تَخَوُّلْ	Ar.	*	Bir nesnede emmâre-i hayr teferrüs ve istidlal etmek ve bir nesneyi görüp gözetip muhafaza eylemek.			
7589	teḫavvün	تَخَوُّنْ	Ar.	*	Bir nesneyi eksiltmek ve hıyanet etmek ve bir şeyi görüp gözetmek ve ziyafet eylemek ve ahdetmek.			
7590	tuḫûm	تُخُومْ	Ar.	•	Hadler, tohumlar, serhatler, sınırlar, hudut.			
7591	tuḫûme	تُخُومَه	Ar.	•	Had, serhat, sınır başı.			
7592	taḫvîd	تَخْوِيدْ	Ar.	*	Süratle yürüyüp gitmek.			
7593	taḫvîż	تَخْوِيض	Ar.	*	Suya tutmak.			
7594	taḫvîf	تَخْوِيفْ	Ar.	•	Korkutmak ve bir kimseyi korkunç kılmak ve korkuya giriftar eylemek ve umacı göstermek.			
7595	taḫvîḳ	تَخْوِيقْ	Ar.	•	Bollatmak, tevsi etmek ve basit edip tafsil ve şerh ve itâle etmek.			
7596	taḫvîl	تَخْوِيلْ	Ar.	*	Bir adama ihsan ve tafdîl veçhile nesne ita etmek ve temlik etmek ve malik kılmak.			
7597	taḫvîn	تَخْوِينْ	Ar.	*	Bir adamı hıyanete nispet eylemek ve bir nesneyi eksiltmek ve bir şeyi görüp gözetmek.			
7598	taḫviye	تَخْوِيَه	Ar.	∴	Hali kılmak ve hâli ve harap olmak ve iki diz ve dirsekleri ve yanları ve karnı ve uyluğu arasını ayırmak.			
7599	taḫayyür	تَخَيُّرْ	Ar.	*	Bir nesneyi seçip ayırmak ve muhayyer olmak.			
7600	taḫayyüş	تَخَيُّشْ	Ar.	*	Zelil etmek ve muti eylemek.			
7601	taḫayyül	تَخَيُّلْ	Ar.	∴	Bir nesnede emâre-i hayr teferrüs ve istidlal eylemek ve bir nesneyi görüp gözetmek ve bir nesneden ferasetle bir vaz ve hâlet hissetmek ve veyahut bir nesneyi ferasetle fehim ve idrak eylemek ve tefekkür etmek ve bir nesne bir adamın kuvve-i mütehayyilesinde sûret-pezîr olmak ve bir şeyin hâlât ve hey'âtını tasvir ve teşkil etmek.			

7602	taḫyîb	تَخْيِيبْ	Ar.	•	Ümitten men ve meyus ve mahrum kılmak.			
7603	taḫyîr	تَخْيِيرْ	Ar.	•	Bir şeyi sairi üzere tafdîl ve tercih eylemek ve bir adamı muhayyer kılmak, yani ikiden birinin tercih ve ihtiyarını kendisine ihale etmek.			
7604	taḫyîṭ	تَخْيِيطْ	Ar.	*	Elbise ve kaftan dikmek.			
7605	taḫyîl	تَخْيِيلْ	Ar.	•	Bir adama suizan eylemek ve hile eylemek ve bir adamın simasından hayır ve kerem ve necabet teferrüs ve izan eylemek ve bir nesneden zarar endişesiyle havf ve ihtiraz etmek.			
7606	tedābür	تَدَابُرْ	Ar.	*	Nice kimseler birbirinden kat'-ı muhabbet ve ülfet eylemek.			
7607	tedābîr	تَدَابِيرْ	Ar.	•	Tedbirler, tefekkür ile tasmim olunan usûl-i hareket.			
7608	tedāḫul	تَدَاخُلْ	Ar.	•	Birbiri ardınca birbiri içine girmek ve birbirinin işine karışmak ve borcun taksitleri vaktiyle verilmeyip başka taksitin vaktine karışmak.			
7609	tedārüs	تَدَارُسْ	Ar.	•	Ders ile meşgul olmak, okumak, yazmak.			
7610	tedārüʾ	تَدَارُؤْ	Ar.	*	Defedişmek, tedâfü' etmek.			
7611	tedārük	تَدَارُكْ	Ar.	*	Yetişmek ve lüzûmâtı hazır ve müheyya kılmak ve yetişip lâhik olmak, iltihak etmek.			
7612	tedāʿub	تَدَاعُبْ	Ar.	*	Birbiriyle latife ve mizah edişmek.			
7613	tedāʿî	تَدَاعِى	Ar.	*	Nâs birikmek, birbirlerini davet etmek ve her taraftan düşmanlar kasıt ve teveccüh etmek ve yıkılıp harap olmak.			
7614	tedāfuʿ	تَدَافُعْ	Ar.	•	Birbirini defedip itişmek ve kakışmak, kendiyi hıfzedip düşmanı defetmek.			
7615	tedāfüʿî	تَدَافُعِى	Ar.	•	Düşman define müteallik olan hareket.			
7616	tedāfî	تَدَافِى	Ar.	*	Tedarik etmek ve tedavül eylemek.			
7617	tedāfün	تَدَافُنْ	Ar.	*	Birbirinden esrar ve ahvalini ketmedip saklamak.			
7618	tedāḳuḳ	تَدَاقُقْ	Ar.	•	Pek tetkik ve tahkik ederek hesap etmek.			
7619	tedāmüc	تَدَامُجْ	Ar.	*	Muavenet etmek, yardımlaşmak.			
7620	tedāmül	تَدَامُلْ	Ar.	*	Nâs biribiriyle beynleri ıslah olup barışmak.			
7621	tedānî	تَدَانِى	Ar.	*	Birbirine takarrüp etmek.			
7622	tedāvür	تَدَاوُرْ	Ar.	•	Nöbetle birbirine devir ve havale etmek.			
7623	tedāvül	تَدَاوُلْ	Ar.	•	Bir nesneyi nevbet-be-nevbet elden ele gezerek ahzetmek, elden ele vermek, umûmen kullanmak.			
7624	tedāvî	تَدَاوِى	Ar.	*	Hastaya ilaç vermek ve ilaç etmek, deva vermek.			
7625	tedāvîr	تَدَاوِيرْ	Ar.	•	Tedvirler, devirler, dolaşmalar.			
7626	tedāvî-i bi'l-māʾ	تَدَاوِىء بِالْمَآءْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup murzâyı gerek boğazına kadar fanilalar sararak ve gerek et suyu ve süt içirip koşturarak ve gerek jimnastik yaptırarak terletip soğuk suyla yıkamaktan ibaret olan muameleye denilir.		Tıp	
7627	tedebbür	تَدَبُّرْ	Ar.	•	Bir maddenin encamını tefekkür ve mülahaza etmek ve müdebbir olmak ve fikretmek.			
7628	tedbîr	تَدْبِيرْ	Ar.	∴	Âkıbet-endîşlikle encâm-ı kâra nazar ve sarf-ı basar eylemek ve tefekkür edip bir hususun temşiyeti zımnında say ve tertîb-i esbâb eylemek ve ba'del-mevt köle ve cariyelerinin azat olmalarını vasiyet eylemek ve bir kimseden bir kelam ve haber nakil ve rivayet eylemek ve ihtiyar olunacak meslek ve harekete karar vermek ve tefekkür ile tasmim etmek.			

7629	tedbīḥ	تَدْبِيحْ	Ar.	*	Rükûda başını aşağı ziyadesiyle eğmek ve muti etmek, itaat ettirmek.			
7630	tedbīb	تَدْبِيبْ	Ar.	•	Süratle gitmek.			
7631	tedbīs	تَدْبِيسْ	Ar.	•	Bir nesneyi setreylemek ve bir nesneyi yamayıp meremmet ve tamir eylemek.			
7632	tedbīr-i şinān	تَدْبِيرْ شِنَانْ	Ar. - Far.	•	Akıllı, müdebbir ve tasmim etmezden mukaddem lâyıkı veçh üzere tefekkür eden.			
7633	tedeşşür	تَدَثُّرْ	Ar.	*	Câmeye ve emsali nesnelere bürünmek ve sıçramak.			
7634	tedrīş	تَدْثِيرْ	Ar.	*	Kuş yuvasını ıslah ve tanzim etmek.			
7635	tedeccī	تَدَجِّى	Ar.	*	Karanlık olmak.			
7636	tedcīl	تَدْجِيلْ	Ar.	•	Kaplamak, bürümek ve yaldızlamak.			
7637	tedaḫrüc	تَدَخْرُجْ	Ar.	*	Yuvarlanmak, galtân olmak.			
7638	tedaḫḫun	تَدَخُّنْ	Ar.	•	Tütmek, tütün vermek.			
7639	tedḫīn	تَدْخِينْ	Ar.	•	Tütsülemek, tütünlemek, dumanlamak.			
7640	tederrüb	تَدَرُّبْ	Ar.	•	Bir nesneyi huy ve âdet edip dadanmak ve alışmak, kesb-i ülfet etmek.			
7641	tederrüc	تَدَرُّجْ	Ar.	•	Derece derece hareket etmek.			
7642	tederrüs	تَدَرُّسْ	Ar.	•	Ders almak, okumak, ders ile meşgul olmak ve tahsile çalışmak.			
7643	tederruʿ	تَدَرُّعْ	Ar.	*	Cübbe ve cevşen ve zırh örtünmek, zırh giymek.			
7644	tederrī	تَدَرِّى	Ar.	*	Mekr ve feríble aldatmak.			
7645	tedrīb	تَدْرِيبْ	Ar.	•	Alıştırmak, ülfet ettirmek.			
7646	tedrīc	تَدْرِيجْ	Ar.	•	Derece derece, aheste ve teenni ile hareket ettirmek ve yaptırmak, icra ettirmek ve bir adamı bir şeye derece derece ve aheste aheste olarak teenniyle vardırmak ve devirmek ve bir kimseyi begayet sıkıştırmakla bitap ve tüvân eylemek yani derece derece nihâyet-i tâkat ve gayet mihnete iblağ eylemek.			
7647	tedrīcen	تَدْرِيجاً	Ar.	•	Derece derece ve aheste aheste olarak.			
7648	tedrīs	تَدْرِيسْ	Ar.	•	Okutmak, ders vermek ve yazdırmak ve öğretmek.			
7649	tedrīʿ	تَدْرِيعْ	Ar.	*	Zırh ve gömlek giydirmek ve takaddüm eylemek ve beyan etmek.			
7650	tedrīk	تَدْرِيكْ	Ar.	*	Peyderpey vaki olmak.			
7651	tederrün	تَدَرُّنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup darı gibi fakat gayetle ufak bir mâdde-i maraziyye-i gayr-ı uzviyyenin bir uzuvda zuhûr-yâfte olmasına denilir, işbu maddeye fenn-i tıbda deren denildiği gibi tavazzu' ettiği azaya da o uzvun beyne'n-nâs veremi ıtlak olunur, bu madde iptida oldukça sulp ve katı olup muahharen teleyyün ederek yani yumuşayarak civarındaki aksâm-ı a'zâyı harap ve berbat ve birtakım mağara gibi oyuklar teşkil eder.		Tıp	
7652	tederrünü dimāġ	تَدَرُّنُ دِمَاغْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs dimağ yani beyin veremi denilen mahûf maraz-ı mühlike denilir.		Tıp	
7653	tederrünü riʾe	تَدَرُّنُ رِئَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs akciğer veremi denilen dehşetli maraz-ı mühlike denilir.		Tıp	
7654	tedsīm	تَدْسِيمْ	Ar.	*	Def'-i zahm-ı çeşm için çocuğun çenesi çukurunu azca siyah nesne ile karalayıp beneklemek.			

7655	tedsiye	تَدْسِيه	Ar.	•	Bir adamı iğvâ ve ifsat ile kem-râh eylemek ve ayartmak, azdırmak.			
7656	tedeffuḳ	تَدَفُّقْ	Ar.	∗	Su kendi atılarak dökülmek ve emsali şeyler defk ile boşanmak.			
7657	tedeffün	تَدَفُّنْ	Ar.	∗	Defnolunmak, gömülmek.			
7658	tedfīḳ	تَدْفِيقْ	Ar.	∗	Suyu yekpare gibi birden dökmek.			
7659	tedfīᶜ	تَدْفِيعْ	Ar.	•	Defetmek, teb'îd eylemek.			
7660	tedfīn	تَدْفِينْ	Ar.	•	Defnetmek, gömmek.			
7661	tedḳīḳ	تَدْقِيقْ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi döküp hurdahaş etmek, ufaltmak, inceltmek ve bir hususu gereği gibi araştırıp ve yoklayıp hakikat ve mahiyet aramak.			
7662	tedekkül	تَدَكُّلْ	Ar.	∗	Kişi kendini büyük tutup kibirlenmek.			
7663	tedellük	تَدَلُّكْ	Ar.	∴	Bir huy ile ünsiyet edip tabiatlanmak ve delk olunmak, sürülmek, ovuşturulmak.			
7664	tedellül	تَدَلُّلْ	Ar.	•	Nazlanıp şive ve eda göstermek.			
7665	tedellüs	تَدَلُّسْ	Ar.	∗	Gizlenmek, ihtifâ etmek.			
7666	tedellī	تَدَلِّي	Ar.	•	Şive ve eda gösterip nazlanmak ve tevazu etmek.			
7667	tedlīs	تَدْلِيسْ	Ar.	•	Bayi hile edip hîn-i bey'de metaın aybını müşteriden ketm ve ihfâ etmek ve bir hadisin rivayetinde kendini rivayet eden zatın ismini ketmedip diğer bir kimseye isnat eylemek.			
7668	tedlīṣ	تَدْلِيصْ	Ar.	∗	Bir nesneyi mülayim ve sıyrıncak ve kaygıncak eylemek ve fercin haricine sürüştürerek cima eylemek ve yumuşatmak.			
7669	tedlīk	تَدْلِيكْ	Ar.	•	Sürmek, ovalamak ve ovuşturmak ve sürüştürmek.			
7670	tedlīl	تَدْلِيلْ	Ar.	•	Şuhluk edip naz ve işve etmek.			
7671	tedliyeh	تَدْلِيهْ	Ar.	∴	Sarkıtmak, yukarıdan aşağı bırakmak ve bir kimseyi hile ile bir düşvâr işe düşürmek ve her nesneyi yerinde komak ve yüksekten nüzul etmek ve delil ve hüccet ihzar etmek.			
7672	tedlīh	تَدْلِيهْ	Ar.	•	Gam ve gussa yahut aşk bir adamı bî-hûş ve medhûş ve akılsız ve mütehayyir eylemek.			
7673	tedemmuᶜ	تَدَمُّعْ	Ar.	•	Ağlayıp gözyaşı dökmek.			
7674	tedemmül	تَدَمُّلْ	Ar.	•	Tarlayı gübrelemek ve tarlaya gübre dökmek.			
7675	tedmīş	تَدْمِيشْ	Ar.	∗	Yumuşatmak, teleyyün etmek.			
7676	tedmīc	تَدْمِيجْ	Ar.	•	Bir şeyi diğer bir şey derununa bi'l-vaz' gereği gibi yerleştirmek.			
7677	tedmīr	تَدْمِيرْ	Ar.	•	Helak ve idam etmek ve tarumar ve perişan etmek.			
7678	tedmīs	تَدْمِيسْ	Ar.	∗	Defnetmek ve setir ve ihfâ etmek.			
7679	tedmīᶜ	تَدْمِيعْ	Ar.	∴	Kan görünüp velakin akmamak üzere cerh etmek ve gözyaşını dökmek.			
7680	tedmīḳ	تَدْمِيقْ	Ar.	•	İçeri sokmamak, ithal etmek.			
7681	tedmīn	تَدْمِينْ	Ar.	∗	Bir adama bir husus zımnında ruhsat vermek ve mülâzemet eylemek ve yığıp cemetmek ve ihata edip kaplamak ve lazım olmak.			
7682	tedmiye	تَدْمِيه	Ar.	∴	Kan akıtmak üzere cerh etmek ve kan akıtmak ve bir adama teshîl-i tarîk ve takrip eylemek ve zahir olmak.			

7683	tedennuḫ	تَدَنُّخْ	Ar.	*	Baş eğmek ve horluk ve zelillik göstermek.			
7684	tedennüs	تَدَنُّسْ	Ar.	•	Kirlenmek, paslanmak ve rezil ve deni olmak.			
7685	tedennuḳ	تَدَنُّقْ	Ar.	*	Dikkatle nazar etmek ve ayartmak.			
7686	tedennî	تَدَنِّى	Ar.	•	Aşağı düşmek, bir nesneye azca azca varıp yaklaşmak ve aşağılamak, tenezzül etmek.			
7687	tednîr	تَدْنِيرْ	Ar.	•	Rûşen etmek ve nurlandırmak.			
7688	tednîs	تَدْنِيسْ	Ar.	•	Bir nesneyi kirletmek ve bir adamın ırz ve namusuna şeyn ve halel verecek iş işlemek.			
7689	tednîḳ	تَدْنِيقْ	Ar.	*	Bir nesnenin ötesini araştırıp bu tecessüs üzerine mübalağa eylemek ve bir nesneye göz dikip vâfir zaman dikkatle bakmak ve çehrede dert ve mihnetten veyahut bir illetten naşi hüzâl eseri peyda olup arıklamak ve göz çukurlanıp içeri batmak.			
7690	tedniye	تَدْنِيَه	Ar.	•	Yakın kılmak, yakınlaştırmak ve bir nesnenin sagîr ve kebirini tetebbu eylemek.			
7691	tedū	تَدُو	Far.	*	Hamamböceği denilen hayvancık ki hamamdaki çirkefte ekseriya taayyüş eder.			
7692	tedevvüm	تَدَوُّمْ	Ar.	*	Bir nesneye muntazır olmak.			
7693	tedevvün	تَدَوُّنْ	Ar.	*	Kemal derecede zengin olmak.			
7694	tedvîr	تَدْوِيرْ	Ar.	•	Bir nesneyi dolap gibi döndürmek, çevirmek ve bir nesneyi değirmi ve müdevver kılmak ve yuvarlandırmak ve yuvarlak yapmak ve dolaştırmak ve meslek-i devr ve dolaşmak yolu ve zamanı.			
7695	tedvîṣ	تَدْوِيصْ	Ar.	*	Kendini sanat vasıtasıyla yüksekten salıverip inmek.			
7696	tedvîm	تَدْوِيمْ	Ar.	∴	Teskin etmek ve dili ağızda döndürmek ve kuş uçarken dönüp deveran etmek ve bir nesnenin tadına bakmak ve daim ve baki olmak, devam ettirmek ve dönmek.			
7697	tedvîn	تَدْوِينْ	Ar.	•	Defterleri bir araya getirmek, bir yere cemetmek ve yazı yazmak ve divana tahrir etmek ve cemedip divan yapmak.			
7698	tedehhün	تَدَهُّنْ	Ar.	*	Yağlanmak, yağ sürünmek.			
7699	tedehhî	تَدَهِّى	Ar.	*	Cin fikirli ve âfet-zihn bir adam gibi iş işlemek.			
7700	tedhîş	تَدْهِيشْ	Ar.	•	Dehşet ve havf ve hayrete giriftar etmek.			
7701	tedhîn	تَدْهِينْ	Ar.	•	Yağlamak, yağ ile tılâ etmek.			
7702	tedhiye	تَدْهِيَه	Ar.	•	Cin fikirli ve âfet-zihn adam olmak.			
7703	tedeyyüş	تَدَيُّشْ	Ar.	•	Deyyus olmak, pezevenklik etmek.			
7704	tedeyyün	تَدَيُّنْ	Ar.	•	Borç etmek, medyun olmak ve dindar ve mutaassıp olmak ve dinini sakınmak.			
7705	tedyîn	تَدْيِينْ	Ar.	*	Bir adamı din ve milletine havale etmek.			
7706	teẕebẕüb	تَذَبْذُبْ	Ar.	∴	Deprenmek ve iki nesne arasında mütereddit olmak ve bikarar olup öte beri hareket etmek.			
7707	teẕāmm	تَذَامّ	Ar.	*	Birbirlerini fasl u mezemmet eylemek.			
7708	teẕāmür	تَذَامُرْ	Ar.	*	Cenk ve kıtale birbirini tergîb ve iğrâ ile kandırmak.			
7709	teẕākür	تَذَاكُرْ	Ar.	*	Birbirin zikretmek ve müzakere etmek.			
7710	teẕākir	تَذَاكِرْ	Ar.	*	Tezkereler, emr-i meşrû' ve bir hususu mutazammın bir nev mektûbât.			

7711	teẕābül	تَذَابُلْ	Ar.	*	Bir adamın hâli aşağılayıp alçaklanmak.			
7712	teẕbīb	تَذْبِيبْ	Ar.	•	Men ve zecr etmek ve komamak, bırakmamak.			
7713	teẕbīḥ	تَذْبِيحْ	Ar.	•	Boğazlamak, kesmek, zebh etmek.			
7714	teẕbīr	تَذْبِيرْ	Ar.	*	Yazmak, yazı yazmak.			
7715	teẕerruᶜ	تَذَرُّعْ	Ar.	∴	Sözü ifratla ve kesretle söylemek ve zirâ' ile ölçmek ve arşınlamak.			
7716	teẕerruḳ	تَذَرُّقْ	Ar.	*	Göze sürme çekmek ve ayrılmak ve dağılmak ve teferruk etmek.			
7717	teẕerrī	تَذَرِّى	Ar.	*	Savrulmak ve bir nesnenin üstüne çıkmak.			
7718	teẕrüv	تَذْرُوْ	Far.	•	Sülün dedikleri kuş.			
7719	teẕrīf	تَذْرِيفْ	Ar.	*	Ziyade etmek, çok etmek.			
7720	teẕriye	تَذْرِيَه	Ar.	*	Uçurur derecede bir adamı methüsena etmek ve maden taranıp da altın araştırmak.			
7721	teẕrīb	تَذْرِيبْ	Ar.	*	Bir aleti bileyip keskin etmek, tahdit etmek.			
7722	teẕrīf	تَذْرِيفْ	Ar.	*	Bir adam gözünden muttasıl yaş dökmek ve ziyade eylemek.			
7723	teẕfīf	تَذْفِيفْ	Ar.	*	Hazırlamak, teçhiz etmek ve isrâ' ve tetmîm etmek.			
7724	tiẕkār	تِذْكَارْ	Ar.	•	Zikretmek, yâd olunmak, andırmak ve hatıra getirmek ve tekraren zikretmek.			
7725	teẕekkür	تَذَكُّرْ	Ar.	•	Bir şeyi ders gibi tekrar ile ezbere almak ve unuttuktan sonra hatıra getirmek ve hâtır-nişân etmek.			
7726	teẕkire	تَذْكِرَه	Ar.	•	Bir emri veya bir hususu mutazammın muharrerâtın bir nevi ki kâğıdın arzına nispeten dörde taksimle bükülüp büyükten büyüğe veya büyükten küçüğe resmen ve her iki taraftan yekdiğere min-gayr-ı resmin yazılır.			
7727	teẕkīr	تَذْكِيرْ	Ar.	∴	Bir adama bir nesneyi andırmak ve hatırına getirmek ve bir şeyi mezkûr kılmak ve va'z u nasîhat eylemek ve zikretmek ve tembih ve ikaz eylemek.			
7728	teẕkiye	تَذْكِيه	Ar.	*	Ateşi yakıp alevlendirmek ve boğazlamak ve pir ve sâlhorde olmak ki âdeta tecârible sâhib-i zekâ oldukları tasavvuruna mebnidir ve tamamlamak.			
7729	teẕellül	تَذَلُّلْ	Ar.	•	Hor ve hakir olmak ve kendiyi alçak tutmak ve alçak etmek.			
7730	teẕelluḳ	تَذَلُّقْ	Ar.	*	Dayanmak ve itimat etmek.			
7731	teẕlīḳ	تَذْلِيقْ	Ar.	*	Tezlîk bir nesneyi keskinletmek ve dayandırmak.			
7732	teẕlīl	تَذْلِيلْ	Ar.	•	Bir kimseyi zelil ve hakir ve tahkir etmek.			
7733	teẕemmür	تَذَمُّرْ	Ar.	*	Fevt olmuş nesne için bir adam kendi nefsine levm ve tevbih eylemek ve dargınlık peyda eylemek ve bir kimseye şu işi şöyle işlemediğin için sana şöyle itap ederim diye tahvîf eylemek, korkutmak.			
7734	teẕemmüm	تَذَمُّمْ	Ar.	∴	Mûcib-i mezemmet olan nesneden istinkâf etmek ve kişi kendi üzerine hak lazım eylemek ve ahd ü emân etmek ve arlanmak ve zemmolunmak korkusuyla yapmak.			
7735	tezmīr	تَزْمِيرْ	Ar.	*	Bir işi takdir ve tahsîn etmek ve bahadırlanmak.			
7736	teẕemmün	تَذَمُّنْ	Ar.	*	Süratle gitmek.			
7737	teẕmīm	تَذْمِيمْ	Ar.	∴	Zemmetmek ve iyi yapmadın diye azar ve tayip ve levm ve tevbih ve kadh etmek.			
7738	teẕennüb	تَذَنُّبْ	Ar.	•	Uçlarını kuyruk gibi salındırmak ve sarkıtmak ve bir nesneye kuyruk olmak.			

7739	teẕnīb	تَذْنِيبْ	Ar.	•	Bir şeye zeyil ve ilave yazmak ve zeyil ve ilave.			
7740	teẕevvuḳ	تَذَوُّقْ	Ar.	•	Bir nesnenin defaatle tadını tatmak ve zevk ve sefa etmek.			
7741	teẕevvün	تَذَوُّنْ	Ar.	*	Hâl ve mal ve servet ve yesâr sahibi olmak.			
7742	teẕvīb	تَذْوِيبْ	Ar.	*	Eritmek, seyyal hâline komak, zevebân ettirmek.			
7743	teẕvīd	تَذْوِيدْ	Ar.	*	Sürmek, reddetmek.			
7744	teẕhīb	تَذْهِيبْ	Ar.	•	Bir nesneye altın sürmek ve yaldızlamak ve altın ile tılâ etmek ve kumaş içine sırma koyup dokumak.			
7745	teẕhīn	تَذْهِينْ	Ar.	•	Hazık ve ferasetli olmak.			
7746	teẕeyyül	تَذَيُّلْ	Ar.	*	Bir adama inbisâtle küstâhâne muamele etmek.			
7747	teẕlīl	تَذْلِيلْ	Ar.	•	Eteklendirmek ve zeyil ve ilave etmek ve tatvîl etmek, uzatmak.			
7748	ter	تَرْ	Ar.	∴	Edât-ı tafsîl olup lâhik olduğu kelimenin ma'nâ-yı medlûlünü tezyit ve tafdîl eder ve sulu, nemli, râtib, yaş ve taze olan ve körpe ve taze ve genç, civan olan ve latif, letafetli ve yakışıklı olan ve fâcir ve fasık ve ehl-i fücûr olan.			
7749	türā	تُرا	Far.	*	Sana, leke manasına olan zamîr-i hitâb.			
7750	terā	تَرا	Far.	*	Büyük ve bülend ve ali duvar ki ekâbir hanelerinde ve saraylarında bulunur.			
7751	terāʾib	تَرآئِبْ	Ar.	*	Göğüs kemikleri ve göğüs tahtası.			
7752	teraʾī	تَرآئِى	Ar.	*	Aynaya bakmak ve birbiriyle görüp görüşmek ve bir madde zımnında fikir ve endişe ve mülahaza eylemek.			
7753	türāb	تُرابْ	Ar.	•	Toprak, hâk.			
7754	terācuᶜ	تَراجُعْ	Ar.	•	Geri dönmek, geri gitmek ve geri gelmek, ricat ve müracaat ve mu'âvedet ve avdet etmek.			
7755	terācüm	تَراجُمْ	Ar.	*	Recmetmek, taş atışmak.			
7756	terācim	تَراجِمْ	Ar.	•	Tercümeler, tercüman olanlar, mütercimler.			
7757	terāḫī	تَراخِى	Ar.	∴	Gecikmek ve ağır davranıp yavaş hareket etmek ve umurda gevşek davranmak ve ırak ve ba'îd olmak ve süstlük ve zayıflık.			
7758	terādd	تَرادّ	Ar.	*	Birbirine reddedişmek.			
7759	terādüf	تَرادُفْ	Ar.	∴	Yardımlaşmak ve birbirine tabi olmak, arkadaş ve hem-râh ve hem-inân olmak.			
7760	terāre	تَرارَه	Ar.	•	Gövdesi sıkı ve tıknaz.			
7761	terāzū	تَرازُو	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile mizan denilen vezin ve tartı aleti olup bununla bir iki üç okkaya kadar eşya tartılır ve muvazene ve tevazün.			+
7762	terrās	تَرّاس	Ar.	•	Kalkanlı adam ve kalkancı, kalkan yapıcı olan.			
7763	terāset	تَراسَةْ	Ar.	•	Kalkancılık sanatı.			
7764	terāsül	تَراسُلْ	Ar.	*	Haberleşmek, muhabere ve mürâsele etmek, mektuplaşmak.			
7765	tirāş	تِراش	Far.	•	Yontmak, kazımak, derine varmaksızın satıhtan kesmek ve yontucu ve yonulmuş olan.			
7766	tirāşe	تِراشَه	Far.	•	Yonga, kesinti, kazıntı.			

7767	tirāşîde	تِرَاشِيدَه	Far.	•	Yonulmuş, kesilmiş, kazınmış olan.			
7768	terāṣuf	تَرَاصُفْ	Ar.	•	Kaldırım taşları gibi birbirine yamanıp sıkışmak.			
7769	terāżî	تَرَاضِى	Ar.	•	İki taraf birbirinden hoşnut ve razı olmak, rızâ-i tarafeyn hasıl olmak.			
7770	terāṭun	تَرَاطُنْ	Ar.	*	Arabîden gayrı lisanla tekellüm etmek, söyleşmek.			
7771	terāfüd	تَرَافُدْ	Ar.	*	Birbiriyle yardımlaşmak.			
7772	terāfuᶜ	تَرَافُعْ	Ar.	•	Fasl-ı da'vâ ve husumet zımnında tarafeyn hâkime müracaat etmek ve huzûr-ı hâkimde murafaa ve muhakeme olmak.			
7773	terāfuḳ	تَرَافُقْ	Ar.	•	Birbirine refik ve yoldaş olmak, refakat etmek.			
7774	terāḳuṣ	تَرَاقُصْ	Ar.	•	Beraberce iki kişi raksetmek ve hora tepmek.			
7775	tirāk	تِرَاكْ	Ar.	•	Patlamak, çatlamak ve çatlamış olan.			
7776	terākül	تَرَاكُلْ	Ar.	*	Vuruşmak, dövüşmek, mudarebe etmek.			
7777	terāküm	تَرَاكُمْ	Ar.	•	Cem olup birbiri üzere sıkışmak, birikmek.			
7778	terāküb	تَرَاكُبْ	Ar.	•	Birbirine bağlanmak, kenetlenmek ve terkip olunup mürekkep olmak.			
7779	terākîb	تَرَاكِيبْ	Ar.	•	Terkipler, kelimâtın yekdiğerine irtibatıyla hasıl olan cümleler.			
7780	terān-gebîn	تَرَانْگَبِينْ	Far.	•	Kudret helvası ve men denilen deva.			
7781	terāmî	تَرَامِى	Ar.	*	Atışmak, ok atışmak ve bir iş bir hâlete varmak.			
7782	terāne	تَرَانَه	Far.	•	Nağme ve seda, ses makamı.			
7783	terāne-perdāz	تَرَانَه پَرْدَازْ	Far.	•	Nağme ve makam tertip edici olan.			
7784	terāvîḥ	تَرَاوِيحْ	Ar.	•	Ramazan gecelerine mahsus kılınan namazın ismi.			
7785	terāhün	تَرَاهُنْ	Ar.	*	Birbirine rehin vermek.			
7786	terāhî	تَرَاهِى	Ar.	*	Birbirine veda etmek.			
7787	tirb	تِرْبْ	Ar.	•	Misil, nazir, arkadaş.			
7788	tirbān	تِرْبَانْ	Ar.	•	Türaplar, topraklar, hâkler.			
7789	tereb	تَرَبْ	Ar.	*	Fakir olmak ve tehî-dest olup şiddet ve müzayakaya giriftar olmak.			
7790	terebbüb	تَرَبُّبْ	Ar.	*	Fakirlik ve şiddet-i hâl.			
7791	türbe	تُرْبَه	Ar.	•	Ulu zatların kabirleri üzerine ta'zîmen yapılan bârgâh.			
7792	teribe	تَرِبَه	Ar.	•	Parmak ucu, enmile, ser-i engüşt.			
7793	terebbüc	تَرَبُّخْ	Ar.	*	Mütehayyir ve hayran olmak.			
7794	terebbüs	تَرَبُّسْ	Ar.	•	Oyalanıp kalmak ve bir yerde meks ve ârâm etmek.			
7795	terebbuḫ	تَرَبُّخْ	Ar.	*	Sarkık ve sülpük olmak ve kesb-i rehâvet etmek.			

7796	terebbuṣ	تَرَبُّص	Ar.	∴	Muntazır olmak ve tek durup beklemek ve ıs. fıkhiyyeden olup vakıf arsa üzerine mütevellinin izni olmayarak tagallüben bina eden kimseye bu binaya girip oturmayacaksın, ta yıkılıncaya kadar icâre-i mü'eccelesini ita edeceksin diye gayr-ı cebrî bir söz söylemektir.		Fıkıh	
7797	türbe-dār	تُرْبَه دار	Ar. - Far.	•	Türbe hıfzına ve ferâşetine memur olan kimse.			
7798	terebbūt	تَرَبُّط	Ar.	∗	Eğlenmek, eğlenip kalmak.			
7799	terebbuᶜ	تَرَبُّع	Ar.	∗	Bağdaş kurup oturmak.			
7800	terebbül	تَرَبُّل	Ar.	∗	İkdam ve cüret etmek.			
7801	terebbī	تَرَبّى	Ar.	•	Beslenmek, perveriş-yâb olmak, terbiye olunmak.			
7802	terbīb	تَرْبِيب	Ar.	∗	Dühn ve ıtır makulesini bazı hoş-bû nesnelerle tatyîb ve ıslah etmek ve çocuğunu büluğuna kadar beslemek.			
7803	terbiyet-kerde	تَرْبِيَتْكَرْدَه	Ar. - Far.	•	Terbiye eylemiş ve terbiye edilmiş olan.			
7804	terbīᶜ	تَرْبِيع	Ar.	•	Bir nesneyi dört köşeli eylemek ve dört bölük etmek ve dörde taksim etmek ve murabba şeklinde resmetmek ve kevâkibin birbirinden doksan derece tul ve mesafesinde olmak ve bir adedin murabbaını istihraç eylemek.			
7805	terbīl	تَرْبِيل	Ar.	∗	Ayırmak, tefrik eylemek.			
7806	terbiye	تَرْبِيَه	Ar.	•	Ahlak ve keyfiyyât-ı rûhâniyye ve cismâniyyeyi kemâle eriştirmek ve kemâle eriştirmeye münasip hâle mazhar kılmak ve muaheze edip azap ve ikâb etmek ve teksîr-i lezzet zımnında taama yumurta ve ekşi ve bahar gibi şeyler ilave etmek.			
7807	terettüb	تَرَتُّب	Ar.	∴	Bir yerde kat'an kımıldamamak veçhi üzere sabit ve payidar olup durmak ve vuku bulmak ve zuhura gelmek ve husule erişmek.			
7808	terettül	تَرَتُّل	Ar.	∗	Sözü acele söylemeyip teenni ve tedebbür ederek söylemek ve zahir ve mübeyyen olmak.			
7809	terettüm	تَرَتُّم	Ar.	•	Unutmamak için parmağa iplik bağlamak.			
7810	tertīb	تَرْتِيب	Ar.	•	Bir nesneyi bir yerde sabit ve payidar eylemek ve her nesneyi yerli yerine vaz ve ispat eylemek ve sıraya komak, tanzim etmek ve tedarik edip hazır ve müheyya kılmak ve merâtibine göre davranmak.			
7811	tertīb-sāz	تَرْتِيبْساز	Ar. - Far.	•	Tertip edici olan.			
7812	tertīb-kerde	تَرْتِيبْكَرْدَه	Ar. - Far.	•	Bir kimsenin tertip eylediği şey.			
7813	tertīl	تَرْتِيل	Ar.	∴	Kelamı yerli yerinde, güzel ve uygun ve muvafık ve nizâm-ı latîf üzere telif ve tertip eylemek ve Kur'ân'ı teenni ve teemmül ederek aheste aheste okumak ve aşikâre ve rûşen etmek ve beyan eylemek.			
7814	türāṣ	تُراث	Ar.	∗	Miras, mal.			
7815	terṣiye	تَرْثِيَه	Ar.	•	Meyyitin mehâsinini zikrederek ağlamak, feryat ve figan eylemek.			
7816	tereccuḥ	تَرَجُّح	Ar.	•	Bir tarafa meyletmek ve kesb-i rüchâniyyet etmek ve daha muhtarca olmak, müreccah olmak.			
7817	terecrüc	تَرَجْرُج	Ar.	∗	Öte beri şiddetle hareket ve ızdırap ile çalkanmak ve titremek ve deprenmek.			
7818	tereccüf	تَرَجُّف	Ar.	∗	Deprenmek, hareket etmek.			
7819	tereccül	تَرَجُّل	Ar.	∗	Düzenmek, tetahhur ve tezyin eylemek ve saç ve sakal taramak ve yayan yürümek ve mürtefi olmak yükselmek.			
7820	tercemān	تَرْجَمان	Ar.	•	Bir lügati veya bir lisanı âher lügat veya diğer bir lisanla beyan ve tefsir eyleyen kimse.			

7821	terceme	تَرْجَمَه	Ar.	•	Kelamın mealini diğer lisan üzere ifade etmek ve kelamın mealini diğer lisan üzere ifade eden ibare ve bir lisanı âher lisan ile tefsir ve beyan eylemek.			
7822	tereccī	تَرَجّى	Ar.	•	Ummak, ümit etmek, rica ve niyaz etmek.			
7823	tercīb	تَرْجِيبْ	Ar.	•	Bir kimseyi mehabetleyip tazim ve tekrîm etmek.			
7824	tercīḥ	تَرْجِيحْ	Ar.	∴	Müşteriye vezninden ağır ve ziyade ita etmek ve bir nesneyi birine diğerinden fazla vermek ve ziyade beğenmek, ziyade itibar etmek.			
7825	tercīḥ-i beyyināt	تَرْجِيحِ بَيِّنَاتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müddei ve müddeialeyhten ikisinin dahi bir husus hakkında ikame edecekleri beyyinelerden birinin beyyinesi, istimâ' hususunda diğerinden mukaddem ve evla görmek ki bu hâlde beyyinesi mukaddem ve müreccah olan taraf, ispattan âciz kaldığı takdirde diğer taraf ikâme-i beyyine etmek hakkından mahrum olmaz.		Fıkıh	
7826	tercīᶜ	تَرْجِيعْ	Ar.	∴	İ'lâ-yı savt edip sesini ve sözünü herkese istimâ' etmek, işittirmek ve geri getirmek, geri göndermek ve Allahutaala hazretlerine izhâr-ı inkıyâd için işbu (innâ lillâhi ve innâ ileyhi râci'ûn) âyet-i kerîmesini zikretmek.			
7827	tercīᶜ-i bende	تَرْجِيعِ بَنْدْ	Ar. - Far.	•	Bir nev nazım ki birkaç beytinde muayyen bir beytin tekerrürü vaki olur.			
7828	tercīm	تَرْجِيمْ	Ar.	•	Taşlamak, taş ile öldürmek.			
7829	terciye	تَرْجِيَه	Ar.	•	Ümit tutmak ve bir kimseyi ümitvar eylemek ve ummak, ümit etmek ve rica ve niyaz eylemek.			
7830	teraḥ	تَرَحْ	Ar.	•	Gam ve gussa ve keder, hüzün.			
7831	tirḥāb	تِرْخَابْ	Ar.	•	Merhaba diyerek merâsim-i hoş-âmedîyi icra etmek.			
7832	tirḥāl	تِرْخَالْ	Ar.	•	Yola çıkmak, nakl-i mekân etmek, göç etmek ve menzile konmak.			
7833	teraḥḥul	تَرَحُّلْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7834	teraḥḥum	تَرَحُّمْ	Ar.	•	Bir kimsenin hâline acımak, merhamet etmek ve esirgemek.			
7835	terḥīb	تَرْحِيبْ	Ar.	∴	Bollatmak, tevsi etmek ve bolluğa ve bol mekâna davet eylemek ve birine merhaba demek.			
7836	terḥīl	تَرْحِيلْ	Ar.	•	Yola çıkarmak, nakl-i mekân ettirmek ve rıhlet ettirmek.			
7837	terḥīm	تَرْحِيمْ	Ar.	*	Bir kimse hakkında rahimehullâh diye dua etmek.			
7838	tarḫāna	تَرْخَانَه	Far.	•	Süt ile unu hamur edip badehu kurutularak yapılan ekşimsi bir nev taam ki çorba olur.			
7839	teraḫḫuṣ	تَرَخُّصْ	Ar.	•	Müsaade ve ruhsat bulmak ve pahasını aşağı ve ucuz bulmak ve aşağılamak ve ucuzlamak.			
7840	terḫīṣ	تَرْخِيصْ	Ar.	•	İzin ve ruhsat vermek, destur ve müsaade vermek.			
7841	terḫīm	تَرْخِيمْ	Ar.	∴	Is. nahviyyeden olup ismin hâlet-i nidâda harf-i ahîrini ıskat eylemek ve kelimenin hurûf-ı ahîresini hazf ve terk etmek ve atmak ve âsân etmek ve telyîn ve terkîk etmek ve ihtisar etmek.		Nahiv	
7842	tirdād	تِرْدَادْ	Ar.	•	Terdit etmek ve tekrar eylemek.			
7843	ter-dāmān	تَرْدَامَانْ	Far.	•	Fahişe, orospu.			
7844	tereddüd	تَرَدُّدْ	Ar.	•	Bir hususta zihnen karar veremeyip sallantıda ve şüphede komak ve iki nesne arasında mütefekkir olmak.			
7845	ter-dest	تَرْدَسْتْ	Far.	•	Eli çabuk ve eli işe yakışır olan.			
7846	ter-destī	تَرْدَسْتِى	Far.	•	El marifeti, el çabukluğu.			
7847	tereddī	تَرَدِّى	Ar.	*	Aşağı düşmek ve şal ve ridâ örtünmek.			

7848	terdîd	تَرْدِيدْ	Ar.	•	Geri itmek, ricat ettirmek, geri döndürmek ve terk ettirmek ve bir sözde durmayıp kelamını müşevveş etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup âkideynden biri diğerini birkaç şeyden birinin intihabında muhayyer bırakmak.		Fıkıh	
7849	terdîf	تَرْدِيفْ	Ar.	•	Yanına katmak, beraber göndermek.			
7850	terdîm	تَرْدِيمْ	Ar.	•	Kapamak ve tekmil etmek.			
7851	terdiye	تَرْدِيَه	Ar.	∴	Aşağıya düşürmek ve örtmek, perdelemek.			
7852	terzîl	تَرْزِيلْ	Ar.	•	Rezil ve rüsva kılmak ve itibarını kırmak.			
7853	ter-zebān	تَرْزَبَانْ	Far.	•	Ağzından çıkan kelam, letafet ve belagatten dolayı su gibi cereyan eder olan.			
7854	terzîm	تَرْزِيمْ	Ar.	*	Bir nice nesneyi bir yere getirerek cemedip bir yük yapmak.			
7855	terzîn	تَرْزِينْ	Ar.	•	Düzeltmek, tesviye etmek.			
7856	terzîḳ	تَرْزِيقْ	Ar.	•	Rızık vermek, beslemek ve rızık için verip yedirmek.			
7857	terzîḳ	تَرْزِيقْ	Far.	∴	Boş ve beyhude ve manasız olan kelam ve yalan haber ve asılsız iş.			
7858	terzîḳ-i ṭirāz	تَرْزِيقِ طِرَازْ	Far.	•	Mesel, masal ve emsal düzücü olan.			
7859	türs	تُرْسْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile demirden mamul ve üzeri timsah balığının derisiyle mestur ve müzeyyen ve münakkaş cenk ve harp aletlerinden bir nev alet olup zamân-ı kadîmde düşman darafından savrulan kılıç ve atılan okun tesir ve nüfuzunun meni zımnında karşı tutulan ve kalkan ve siper denilen şeydir.			+
7860	ters	تَرْسْ	Far.	•	Korku, havf, bîm.			
7861	türüs	تُرُسْ	Ar.	•	Nadas olmamış tarla ve kazma kâr etmez katı yer ve saht mekân.			
7862	tersā	تَرْسَا	Far.	•	Müslüman olmayan kimse, Nasrani ve kâfir ve havf ve korkuya giriftar olan ve korkak olan.			
7863	tersā-peçe	تَرْسَاپَچَه	Far.	•	Kâfir ve Nasrani oğlu.			
7864	tersān	تَرْسَانْ	Far.	•	Korkak, hâ'if ve korkak olan.			
7865	teressül	تَرَسُّلْ	Ar.	•	Acele etmeyerek yavaş yavaş yapmak.			
7866	teressüm	تَرَسُّمْ	Ar.	•	Bir nesnenin baki kalan nişane ve asarına nazar eylemek ve mektup ve eş'âr makulesini okuyup mefhumuna gereği gibi im'ân ve nazar ve dikkat eylemek ve resimlenmek ve tetkik ve teemmül etmek.			
7867	tersîġ	تَرْسِيغْ	Ar.	*	Vüsat vermek ve tevsi eylemek.			
7868	tersîl	تَرْسِيلْ	Ar.	∴	Letafet ve teenni üzere okuyup tilavet etmek, hurûfun mehâric ve medlerine dikkat ve riayet eylemek ve mektup yazmak ve göndermek.			
7869	tersîm	تَرْسِيمْ	Ar.	•	Yazmak, çizmek, resmetmek.			
7870	tersîm-i bi'ż-żiyā	تَرْسِيمِ بِالضِّيا	Ar.	*	Fotoğraf ile resim almak.			
7871	türş	تُرْشْ	Far.	•	Ekşi, hamız olan ve ters tabiatlı ve huysuz olan.			
7872	türşbā	تُرْشْبَا	Far.	*	Ekşili çorba.			
7873	türuşt	تُرُشْتْ	Far.	*	Kazma denilen alet ki yer kazmak için kullanılır.			

7874	tereşşuḥ	تَرَشُّحْ	Ar.	•	Sızmak, terlemek, hararetten naşi mesâmmât-ı cildden huruç eden buhar ve su katarâtı gibi şey ciltte vaki olmak.			
7875	türş-rū	تُرْشْرُو	Far.	•	Ekşi yüzlü, abûsü'l-vech olan kimse.			
7876	türş-şīrīn	تُرْشْ شِيرِينْ	Far.	*	Ne ekşi ne tatlı olan yani mayhoş olan.			
7877	türş-tab^{c}	تُرْشْ طَبْعْ	Ar. - Far.	•	Tabiatı nahoş olan.			
7878	türş-mizāc	تُرْشْ مِزَاجْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7879	türş-nāk	تُرْشْنَاكْ	Far.	*	Ekşili olan nesne.			
7880	türşe	تُرْشَه	Far.	*	Kuzu kulağı denilen ekşice ta'mlı uzunca yapraklı nebat haşişi.			
7881	türşī	تُرْشِى	Far.	•	Sirke veyahut maya ile ekşitilip fesattan ve bozulmaktan hıfzolunan ve taam arasında ekşice ve câlib-i iştihâ gibi kullanılan ve envâ'-ı sebzeden yapılan ekşi sebzevât-ı efâviye ve çerezi.			
7882	tereşşī	تَرَشَّى	Ar.	*	Mülayemet ve yumuşaklık göstermek.			
7883	terşīḫ	تَرْشِيخْ	Ar.	•	Süzmek ve terbiye eylemek, beslemek ve takayyüt ve hüsn-i ri'âyet ve tımar eylemek ve tezyin etmek.			
7884	tereşşüf	تَرَشُّفْ	Ar.	*	Suyu emmek, massetmek.			
7885	teraṣṣud	تَرَصُّدْ	Ar.	•	Bir nesneyi matmah-ı nazar edip gözetmek, muntazır olmak, dikkatle bakmak ve ümit etmek ve intizar üzere olmak.			
7886	teraṣṣu^{c}	تَرَصُّعْ	Ar.	•	İbtihâc ve meserret ve inbisâtla olmak, mesrur olmak.			
7887	terṣīṣ	تَرْصِيصْ	Ar.	•	Nesneleri birbirine yanaştırıp yapıştırmak ve yalnız gözü görünmek üzere hatun yaşmak bağlamak.			
7888	terṣī^{c}	تَرْصِيعْ	Ar.	∴	Bir şeyi bir şeye yanaştırmak ve oturmak ve takdir eylemek ve bir nesneyi sepet veya tel perde gibi örmek ve neşât vermek ve altın ve gümüş ve cevher ile tezyin etmek ve kelamı kıta kıta edip muhtelif kıtalarda olan elfâz-ı nazîri nazirine sureta ve manen muvafık ederek tezyin etmek.			
7889	terṣīf	تَرْصِيفْ	Ar.	*	Binayı muhkem yapmak ve taşı taşa zammetmek yani taş döşemek.			
7890	terṣīn	تَرْصِينْ	Ar.	∴	Bir nesneyi vech-i tahkîk bilmek ve muhkem ve üstüvâr kılmak ve metanet ve resânet vermek.			
7891	terażżī	تَرَضِّى	Ar.	*	Bir adamın rızasını talep etmek, rızasını istemek.			
7892	tarżiye	تَرْضِيَه	Ar.	•	Razı ve hoşnut kılmak ve radiyallâhu anhu diye birine dua etmek ve sû'-i mu'âmeleden tahaddüs eden şikâyeti def için beyân-ı ma'zeret ederek af ve âmirziş dilemek.			
7893	teraṭṭum	تَرَطُّمْ	Ar.	•	Verâdan kazâ-i hâcet etmek, iktiza ettikçe hapsedip defetmemek.			
7894	terṭīb	تَرْطِيبْ	Ar.	•	Islatmak, rutubetlendirmek.			
7895	terṭīl	تَرْطِيلْ	Ar.	•	Vezin etmek, tartmak.			
7896	terżīż	تَرْضِيضْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup unf u şiddetle veya defaten vaki olan müzâhame-i hâriciyyenin tesiriyle bilâ-teferruk ittisâl-ı cild yani ciltte bir ceriha vaki olmayarak tahtındaki ensice-i zevi'l-hayâtın ezilmesine yani berelenmeye ıtlak olunur.		Tıp	
7897	tera^{cc}ūd	تَرَعُّدْ	Ar.	*	Titremek, lerze eylemek.			
7898	tera^{cc}uṣ	تَرَعُّصْ	Ar.	*	Kıvrılıp burulmak ve silkilmek ve bir şeyin narhı pahalı olmak, fiyatlanmak.			
7899	tera^{cc}ī	تَرَعَّى	Ar.	•	Otlamak, çayıra çıkmak.			
7900	ter^{c}īb	تَرْعِيبْ	Ar.	•	Korkutmak ve havf ve ru'ba giriftar etmek.			

7901	terᶜîş	تَرْعِيشْ	Ar.	*	Titretmek, raşe vermek.			
7902	terᶜîf	تَرْعِيفْ	Ar.	*	Burnu kanatmak ve burnundan kan akıtmak.			
7903	terġîb	تَرْغِيبْ	Ar.	•	Rağbet vermek, arzu ve istek ettirmek.			
7904	terġîs	تَرْغِيسْ	Ar.	*	Mal çoğaltmak, teksir etmek.			
7905	teraġġum	تَرَغُّمْ	Ar.	*	Bir adama dargınlık peyda eylemek ve gazap etmek.			
7906	terġîm	تَرْغِيمْ	Ar.	*	Bir adam hakkında hor ve hakir olsun diye dua etmek veyahut Allah burnunu kırsın, burnunu yere diye beddua eylemek ve hor ve hakir ve ve zelil etmek ve rağmen yaptırmak.			
7907	türfet	تُرْفَهْ	Ar.	∴	Naziklik, yumuşaklık ve nimet ve ta'âm-ı tayyib ve zarif ve iyi şey ve huzur ve refâhiyet ve üst dudağın ortasındaki zait ve yumru etin olması.			
7908	tereffuᶜ	تَرَفُّعْ	Ar.	•	Ululanmak, yükselmek ve yükseğe çıkmak.			
7909	tereffuḳ	تَرَفُّقْ	Ar.	•	Unf u şiddet etmeyerek tatlılık ve mülayemetle muamele etmek.			
7910	terfîd	تَرْفِيدْ	Ar.	•	Bir adamı ululamak, tazim ve tekrîm etmek.			
7911	terfîᶜ	تَرْفِيعْ	Ar.	∴	Kaldırmak, yükseltmek, i'lâ etmek ve cenkte hasım tarafını öte sürüp meydandan ıraklaştırmak.			
7912	terfîḳ	تَرْفِيقْ	Ar.	•	Yoldaş etmek, yola beraber çıkarmak, beraber yürütmek.			
7913	terfîl	تَرْفِيلْ	Ar.	*	Tazim etmek, uzatmak, tatvîl etmek ve aruz ıs. olup bahr-i kâmilin mütefâ'ilün cüzüne ber-sebeb-i hafîf ziyade eylemeye denilir ve bir adamı seyit ve âlî-şân kılmak ve temlik etmek.		Aruz	
7914	terfiʾe	تَرْفِئَه	Ar.	•	Bi'r-refâ'-i ve'l-benîn diye teehhül eden kimseye dua ve tehniyet ve tebrik eylemek ve sevindirmek ve ferah ve rahat ettirmek.			
7915	terfiye	تَرْفِيَه	Ar.	∴	Naz ve nimetle mâlâmâl kılmak ve bir adamı nizâm-ı hâl ve refah ve huzura nail kılmak ve bir adama bir hususta mehil verilmekle tenfîs ve tefrîh eylemek.			
7916	tereffüh	تَرَفُّهْ	Ar.	*	Refâh-ı hâl ve râhat-ı bâl ve huzûr-ı nâdirü'l-zevâl üzere geçinmek.			
7917	terfîḥ	تَرْفِيحْ	Ar.	*	Teehhül eden kimseye bi'r-refâ'-i ve'l-benîn yani biri biriniz ile Allah hüsn-i imtizâc eylemek nasip eyle diye dua eylemek.			
7918	teraḳḳub	تَرَقُّبْ	Ar.	•	Beklemek, intizarda olmak, yol gözlemek, muntazır olmak ve tarassut ve ümit etmek.			
7919	teraḳḳuḥ	تَرَقُّحْ	Ar.	*	Emek çekip kesb ü kâr eylemek.			
7920	teraḳḳuᶜ	تَرَقُّعْ	Ar.	•	Renc ve meşakkatle kesb-i mâl ve kâr etmek.			
7921	teraḳḳuṣ	تَرَقُّصْ	Ar.	•	Öte beri sallanmak ve raks ve hareket etmek.			
7922	teraḳḳuḳ	تَرَقُّقْ	Ar.	•	Rikkat-i kalb ile merhamet edip acımak.			
7923	terḳūve	تَرْقُوَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göğsün yukarısından omuz başına kadar mümted olan köprücük kemiğine denilir.		Tıp	
7924	teraḳḳî	تَرَقِّي	Ar.	•	Yukarı çıkmak, ilerlemek, artmak, izdiyâd bulmak ve yükseğe çıkmak ve yükselmek, irtikâ etmek.			
7925	terḳîḥ	تَرْقِيحْ	Ar.	•	Malın ıslahına kıyam ve ihtimam eylemek ve işi salaha getirmek.			
7926	teraḳḳî-dār	تَرَقِّيدَارْ	Ar. - Far.	•	Terakki etmiş, müterakki ve müzdâd olan.			
7927	terḳîş	تَرْقِيشْ	Ar.	•	Kelama hüsn-i kıyâfet ve zîb ve ziynet vermek.			
7928	terḳîṣ	تَرْقِيصْ	Ar.	•	Raks ettirmek ve öte beri hareket ettirmek, sallandırmak.			

7929	terḳī‘	تَرْقِيعْ	Ar.	•	Yırtık libasa yama vurmak ve malı takayyüt ve tımar ederek ıslah etmek.			
7930	terḳīḳ	تَرْقِيقْ	Ar.	•	Bir nesneyi yufka eylemek, inceltmek ve kelamı nezaketle eda eyleyerek mana kinaye tarikiyle çıkmak ve bir kimseyi kul ve cariye edinmek ve yumuşatmak, telyîn etmek.			
7931	terḳīm	تَرْقِيمْ	Ar.	•	Yazmak, tahrir etmek, damgalamak, nişan eylemek.			
7932	terḳīn	تَرْقِينْ	Ar.	∴	Bir nesneye nişan komak ve kitabette satırları sık sık yazmak ve mütebeyyin olmak için yazıya nokta ve hareke vazeylemek ve yazıyı müzeyyen ve güzel yazmak ve hesap defterinde bazı mahalli karalamak ve esâmîyi veya bir kaydı resîd ve izale etmek ve defter veya mazbatadan bir ibare veyahut bir isim iptal edip bozmak.			
7933	terḳīye	تَرْقِيَه	Ar.	•	Yukarı çıkarmak ve artırmak ve ilerletmek ve yükseltmek.			
7934	Türk	تُرْكْ	Ar.	*	Bir tâ’ife-i mu’azzama-i müslimenin adıdır.			
7935	terk	تَرْكْ	Ar.	•	Bir nesneden feragat eylemek vazgeçmek, bırakmak ve boşlamak.			
7936	terekküb	تَرَكُّبْ	Ar.	•	Karışmak, ibaret olmak ve bir şeyi âher bir nesne ile kesb-i imtizâc etmek ve iltisak ve inzimam ve ihtilat etmek.			
7937	terekkuḥ	تَرَكُّحْ	Ar.	*	Bir mahalde müzayakasız oturmak ve tasarruf eylemek ve lebis ve ikamet eylemek.			
7938	terekkün	تَرَكُّنْ	Ar.	•	Bir adam şiddet ve kuvvet bulmak ve vakar ve temkin peyda etmek.			
7939	türktāz	تُرْكْتَازْ	Far.	•	Habersiz, çapıp cevelan ederek, gâret ve yağmaya seğirtmek ve yağmacı olan.			
7940	türk-süvār	تُرْكْسُوَارْ	Far.	•	Süvari ve atlı olan ve Türk gibi binici olan.			
7941	terkeş	تَرْكَشْ	Far.	•	Ok mahfazası, ok çantası, ok torbası.			
7942	terkūn	تَرْكُونْ	Far.	*	Terki ve terki bağı.			
7943	terike	تَرِكَه	Ar.	•	Kişinin, ba’de’l-vefât terk ve ibkâ eylediği miras ve muhallefâtına yani esâs-ı beyt vesair takım ve tetimmâta ıtlak olunur.			
7944	terkīb	تَرْكِيبْ	Ar.	•	Bir şeyi âhere yanaştırmak ve zam ve ilsâk etmek ve muhtelif şeyleri bir araya getirerek yeni bir şey hasıl etmek ve bir şeyin husulü için kullanılan nesneler mecmû’iyyeti.			
7945	terkīb-i bend	تَرْكِيبِ بَنْدْ	Ar. - Far.	•	Şiirin mesnevî bir beyit ile bağlanılan nevi.			
7946	terkīz	تَرْكِيزْ	Ar.	•	Yere sivri bir şey sokup dikmek ve mıhlamak, saplamak.			
7947	terkīk	تَرْكِيكْ	Ar.	•	İncelemek, inceltmek ve zayıf etmek.			
7948	terleve	تَرْلَوَه	Far.	*	İnişli ve yokuşlu yol.			
7949	teremmüd	تَرَمُّدْ	Ar.	*	Yanıp kül olmak.			
7950	türmüs	تُرْمُسْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup Yahudi baklası yani acı bakla denilen ve şekilde rüyet olunan nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
7951	teremmül	تَرَمُّلْ	Ar.	•	Kocası ölmek ve ölüp kadın dul kalmak.			
7952	teremmüm	تَرَمُّمْ	Ar.	*	Kemik kemirmek ve kemik çürümek.			
7953	termīc	تَرْمِيجْ	Ar.	*	Yazıyı yazdıktan sonra bir nesne ile ifsat eylemek.			
7954	termīd	تَرْمِيدْ	Ar.	•	Kül renginde olmak ve yakıp kül etmek ve bir nesneyi kül içinde bırakmak ve hâkister etmek.			
7955	termīż	تَرْمِيضْ	Ar.	*	Bir kimseye bir miktarca muntazır olup savuşup gitmek.			

7956	termīḳ	تَرْمِيْق	Ar.	•	Bir işi dikkat ve hüsn ve istihkâm üzere işlemeyip hemen biraz benzemesiyle iktifa etmek ve bir nesneyi azca azca ve tedricî kullanmak.			
7957	termīġ	تَرْمِيغ	Ar.	•	Sözü birbirine bilâ-fâsıla vasl ve tanzim eylemek.			
7958	termīm	تَرْمِيم	Ar.	•	Tamir etmek, meremmet ve ıslah eylemek, halel bulmuş nesneyi onarmak.			
7959	turunc	تُرُنْج	Far.	•	Malum bir nev portakala müşabih kırmızımsı sarı ve cüzice tatlımsı acı meyve olup deva gibi kullanılır.			
7960	turuncī	تُرُنْجِى	Far.	•	Turunç renginde olan, turunca müteallik ve müşabih olan.			
7961	terencebīn	تَرَنْجَبِيْن	Ar.	•	Bala benzer bir nesnedir, gökten ağaçlar üzerine yağar, Fârisîde terângebîn, Türkîde kudret helvası ıtlak olunur.			
7962	terennuḥ	تَرَنُّحْ	Ar.	*	Sarhoşluktan veya gayrı bir hâletten naşi salınmak ve yuvarlanmak.			
7963	terennüm	تَرَنُّم	Ar.	•	Pest ve tiz ve hoş ezgiler ile nağme ve ahenk eylemek.			
7964	terennī	تَرَنِّى	Ar.	*	Bir adam mahbubuna daim bakıp durmak.			
7965	ternīḳ	تَرْنِيْق	Ar.	*	Suyu bulandırmak ve durultmak ve bir mekânda ikamet eylemek ve bir hususta rey ve fikir ve tedbiri karışık ve şûrîde eylemek ve beden veya göz veyahut akıl ve reyi zayıf olmak ve bir nesneye vâfirü'z-zamân bakıp durmak.			
7966	ternīn	تَرْنِيْن	Ar.	*	Ses çıkarmak, tasvît ettirmek, öttürmek.			
7967	terniye	تَرْنِيَه	Ar.	*	Bir adamı tarab-nâk eylemek ve teganni ve nağmât etmek.			
7968	terevvuḥ	تَرَوُّحْ	Ar.	*	Neşvünema bulmak ve mütegayyir olmak.			
7969	terevvuᶜ	تَرَوُّعْ	Ar.	•	Korkmak, havf etmek ve feza' etmek.			
7970	türūs	تُرُوس	Ar.	•	Türsler, kalkanlar, siperler.			
7971	tereʾūs	تَرَؤُّس	Ar.	•	Re'îs-i nasb olmak, baş olmak.			
7972	terviᶜa	تَرْوِعَه	Ar.	•	Borunun seda verip ötmesi.			
7973	tereʾūf	تَرَؤُّف	Ar.	•	Re'fet ve şefkat ve merhamet etmek.			
7974	tereʾūm	تَرَؤُّم	Ar.	•	Esirgemek, kayırmak.			
7975	terevvī	تَرَوِّى	Ar.	*	Suya kanmak ve hadis ve kelam nakil ve rivayet etmek ve tefekkür eylemek.			
7976	terviye	تَرْوِيَه	Ar.	∴	Bir adama hadis ya şiir veya kıssa rivayet ettirmek ve bir nesnede gereği gibi düşünmek, **yevmü't-terviye:** Îd-i edhâ arefesi gününden mukaddem olan gün ki zilhiccenin sekizine tesadüf eder.			
7977	tervīc	تَرْوِيج	Ar.	•	Revaç vermek, halk meyanında itibar vermek ve kabul ettirip geçirmek.			
7978	tervīḥ	تَرْوِيح	Ar.	•	Nefeslendirmek, serinlendirmek, hava vermek ve güzel kokulu kılmak ve tatyîb etmek.			
7979	tervīḥa	تَرْوِيحَه	Ar.	•	Leyâlî-i Ramazân-ı Şerîfe mahsus teravih namazının her dört rekatına ıtlak olunur.			
7980	tervīz	تَرْوِيز	Ar.	*	Bir nesneden sonra âher nesneye kasıt ve azmeylemek.			
7981	tervīż	تَرْوِيض	Ar.	•	Çiçek ve fidan gars edip bahçe şekline sokmak ve talim ve terbiye ve tehzîb etmek.			
7982	tervīᶜ	تَرْوِيع	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf etmek.			
7983	tervīḳ	تَرْوِيق	Ar.	•	Süzüp durultarak berrak etmek ve safi eylemek ve kıvamlandırmak.			

7984	tervîm	تَرْوِيمْ	Ar.	*	Bir nesneyi talebe bir adamı mecbur kılmak ve bir şeyden sonra bir nesneyi tahsil fikrinde olmak.			
7985	tere	تَرَه		•	Malum bir nev acımtırak yaprağa denilir ki salata yapılır.			
7986	türre	تُرَّه	Ar.	*	Batıl ve herze ve saçma söz, lakırdı.			
7987	türrehe	تُرَّهَه	Ar.	*	Batıl ve beyhude söz ve caddeden ayrılmış dar yol ve afet ve dâhiye ve bela.			
7988	türrehāt	تُرَّهَاتْ	Ar.	•	Türreheler, batıl ve bî-ma'nâ ve mealsiz ve beyhude sözler.			
7989	terehhüb	تَرَهُّبْ	Ar.	•	Hak Teâlâ'ya kemâl üzere kulluk etmek ve bir kimseyi, kendisine şer ve mazarrat isalini müşir kelimâtla korkutmak, tahvîf etmek ve korkmak, havf etmek.			
7990	terhîb	تَرْهِيبْ	Ar.	•	Korkutmak, havf etmek.			
7991	terhîd	تَرْهِيدْ	Ar.	*	Hamâkat-i azîme izhar eylemek.			
7992	terhîl	تَرْهِيلْ	Ar.	*	Bir arıza yüzü gözü şişirip sülpük eylemek.			
7993	tiryāḳ	تِرْيَاقْ	Ar.	∴	Afyon ve baharatı havi ve macuna müşabih bir nev ilaç ki te'sîr-i zeri tadil eder ve uyku getirir ve hüzün ve gussayı defettiğinden naşi Araplar şaraba dahi bu veçhile tesmiye ederler.			
7994	tiryāk	تِرْيَاكْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7995	türît	تُرِيتْ	Far.	•	Et suyuna ekmek doğrayarak yapılan taam, buna Türkçede tirit denilir.			
7996	terîke	تَرِيكَه	Ar.	∴	Kalmış veyahut bırakılmış olan nesne ve şekilde görüldüğü veçhile esnâ-yı muhârebede muhariplerin başlarına giydikleri demir tasa ıtlak olunur.			+
7997	tezāḥuf	تَزَاحُفْ	Ar.	•	Muharebede asker varıp birbirine çatmak.			
7998	tezāḥum	تَزَاحُمْ	Ar.	•	Halk kalabalık edip ve yekdiğere sıkışıp sıkıntı vermek.			
7999	tezācür	تَزَاجُرْ	Ar.	*	Birbirin kandırıp bir iş üzerine tergîb eylemek.			
8000	tezāvüc	تَزَاوُجْ	Ar.	*	Çiftleşmek, zevç ve zevce edinmek.			
8001	tezāvür	تَزَاوُرْ	Ar.	*	Birbirini ziyaret eylemek ve udûl etmek ve meyletmek ve eğilip inhiraf etmek.			
8002	tezāvül	تَزَاوُلْ	Ar.	*	Bir uğurdan duruşmak.			
8003	tezāhüd	تَزَاهُدْ	Ar.	*	Bir adamı her taraftan ihtikâr etmek, hakir görmek.			
8004	tezāyüd	تَزَايُدْ	Ar.	∴	Kelam vesair nesneleri tekellüfle ziyade eylemek ve artmak, miktarı çoğalmak.			
8005	tezāyül	تَزَايُلْ	Ar.	*	Ayrılmak, teferruk etmek.			
8006	tezebbüb	تَزَبُّبْ	Ar.	*	Ağzın köpüğü kenarına yığılmak ve yaş üzüm kurumak.			
8007	tezebbüd	تَزَبُّدْ	Ar.	*	Bir şeyin zübde ve hülasasını almak ve ant içmeye şitâb eylemek, sürat etmek ve yutmak ve kaymaklanmak ve köpüklenmek.			
8008	tezbîb	تَزْبِيبْ	Ar.	*	Üzüm kurutmak ve yalnız yılan zehrini ilkâ ederek tesmîm etmek manasına ıs. tıbbiyyedendir.			
8009	tezbîr	تَزْبِيرْ	Ar.	∴	Yazmak, tahrir eylemek ve havlu, peşkir ve destmâl kenarına vesair şeye saçak yapmak.			
8010	tezbîl	تَزْبِيلْ	Ar.	•	Gübre ile tarlayı gübrelemek.			
8011	tezḫîf	تَزْخِيفْ	Ar.	*	Çok söyleyip yanşaklık eylemek ve bir nesneyi bir kimsenin elinde çekip almak.			
8012	tezd	تَزْدْ	Far.	•	Buğday biti denilen hayvan.			

8013	tezerruᶜ	تَزَرُّعْ	Ar.	*	Şerr ü şürûr ve kerîheye atılıp koşmak.			
8014	tezrev	تَزْرَوْ	Far.	•	Sülün dedikleri kuş.			
8015	tezaᶜzuᶜ	تَزَعْزُعْ	Ar.	*	Deprenmek, sallanmak.			
8016	tezᶜīf	تَزْعِيفْ	Ar.	•	Söze yalan katıp artırmak.			
8017	tezfīt	تَزْفِيتْ	Ar.	•	Zift ile tılâ etmek.			
8018	tezek	تَزَكْ	Far.	•	Bazı mahallerde ateş için kullanılan kuru sığır tersi.			
8019	tezekkī	تَزَكِّى	Ar.	*	Paklık eylemek ve zekât vermek.			
8020	tezkiye	تَزْكِيَه	Ar.	∴	Savâb-ı vech üzere şehadet etmek ve zikir ve sena etmek ve ıslah eylemek ve mu'ayyebden berî ve hali kılmak ve bir adamın namus ve şöhretini bilenlerden tahkik ve tecessüs eylemek.			
8021	tezkiye-i şühūd	تَزْكِيَهْ شُهُودْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şahitlerin şehadetçe adil ve makbûlü'ş-şehâde olup olmadıklarını mensup oldukları mahalle ve daire ve cemaat rüesasından istifsar etmeye denilir.		Fıkıh	
8022	tezkīt	تَزْكِيتْ	Ar.	*	Doldurmak, imla etmek.			
8023	tezkīn	تَزْكِينْ	Ar.	•	Teşbih etmek, benzetmek.			
8024	tezelzül	تَزَلْزُلْ	Ar.	•	Deprenmek, hareket edip ırgalanmak, zelzeleden her yer sallanmak.			
8025	tezelluḳ	تَزَلُّقْ	Ar.	*	Kaymak, kaypancak yerde ayak bastığı yerden ayrılmak.			
8026	tezlīm	تَزْلِيمْ	Ar.	*	Beraber etmek ve yumuşatmak ve değirmen döndürmek.			
8027	tezlīḳ	تَزْلِيقْ	Ar.	*	Bir yeri kaygıncak eylemek ve keskinletmek.			
8028	tezemmül	تَزَمُّلْ	Ar.	*	Esvaba bürünüp sarınmak ve sarmak, dolamak.			
8029	tezemzüm	تَزَمْزُمْ	Ar.	*	Çağrışmak, bağrışmak.			
8030	tezmīl	تَزْمِيلْ	Ar.	*	Gizlemek ve bir nesneyi sevb içre dürüp sarmak.			
8031	tezmīm	تَزْمِيمْ	Ar.	•	Yular ile bağlamak.			
8032	tezenbür	تَزَنْبُرْ	Ar.	*	Kibir ve nahvet eylemek.			
8033	tezennüd	تَزَنُّدْ	Ar.	*	Bir kimseye cevap vermekte ızdırap ile teng-dil ve dem-beste olmak ve darılmak, gazap etmek.			
8034	tezenduḳ	تَزَنْدُقْ	Ar.	•	Zındık ve kâfir olmak.			
8035	teznīd	تَزْنِيدْ	Ar.	∴	Yalan söylemek ve bir adama istihkakından ziyade işkence eylemek ve doldurmak ve nekes eylemek ve ziyade eylemek ve çakmak ve emsali ile ateş çıkarmak.			
8036	teznīm	تَزْنِيمْ	Ar.	*	Bir kimseyi muhâsama için birine yollamak ve nişan ettirmek.			
8037	tezniye	تَزْنِيَه	Ar.	∴	Daraltmak, tazyik etmek ve zinaya isnat etmek veya zina etmek.			
8038	tezevvüc	تَزَوُّجْ	Ar.	•	Çiftlenmek ve bir hatunu nikâh ile almak ve evlenmek.			
8039	tezevvüd	تَزَوُّدْ	Ar.	•	Azıklanmak, taayyüş etmek ve yol için zâd ve zahire tedarik etmek.			
8040	tezvīc	تَزْوِيجْ	Ar.	•	Nikâhla bir hatunu birine vermek, nikâh ile aldırmak, evlendirmek ve çiftlendirmek ve biri birine iş eylemek.			
8041	tezvīd	تَزْوِيدْ	Ar.	•	Bir kimseye it'âm ve in'âm etmek, azıklandırmak ve yol için zâd ve zahire tedarik etmek.			

8042	tezvîr	تَزْوِيرْ	Ar.	∴	Yalan sözü terviç zımnında hüsn ve ziynet vermek ve bir nesneye kıvam ve itidal ve istikamet vermekle tahsîn ve tehzîb eylemek ve kendisini ziyaret eden adama nevâziş ve ikram eylemek ve şahidin şehadetini iptal eylemek ve bir adamın nefsini kizbe nispet eylemek ve yalan söylemek, kizb ve hile etmek.			
8043	tezvîḳ	تَزْوِيقْ	Ar.	∴	Nakış ve ziynet vermek ve cıva vasıtasıyla demire yaldız vurmak ve tattırmak.			
8044	tezehhüd	تَزَهُّدْ	Ar.	•	Zahit ve perhizkâr olmak, ibadet etmek.			
8045	tezehhür	تَزَهُّرْ	Ar.	*	Parlamak, leme'ân etmek ve çiçeklenmek ve ıs. nebâtiyyeden olup çiçeklerin hamil bulundukları mihver yani sap üzere vaz ve tertiplerine denilir.		Nebatat	
8046	tezehhür-i ḳummevî	تَزَهُّرِ قُمَّوِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup mihver farz olunan sap uzamayıp arzına tevessü ederek teşkil etmiş olduğ tabla yani re's üzerinde papatya çiçeğinde olduğu gibi nâ-mahdûd birtakım sapsız ve küçürek çiçeklerin vaziyetine denilir.		Nebatat	
8047	tezehhuḳ	تَزَهُّقْ	Ar.	*	Batıl olmak ve helak olmak.			
8048	tezhîd	تَزْهِيدْ	Ar.	*	Bir kimseyi bir nesneye rağbetsiz kılmak yani ondan perhiz ettirmek ve bir kimseyi buhle sevk veya nispet eylemek.			
8049	tezeyyüd	تَزَيُّدْ	Ar.	*	Es'âr gâlî pahaya çıkmak ve sözüne yalan katmak ve kelam vesair nesneleri tekellüfle ziyade eylemek, arttırmak.			
8050	tezeyyün	تَزَيُّنْ	Ar.	*	Ziynetlenmek ve bezenmek.			
8051	tezeyyuġ	تَزَيُّغْ	Ar.	*	Avrat düzenip kuşanmak ve haktan meyil ve udûl etmek.			
8052	tezyîd	تَزْيِيدْ	Ar.	•	Arttırmak, artık ve çok etmek, çoğaltmak, ziyade etmek.			
8053	tezyîf	تَزْيِيفْ	Ar.	•	Bir nesnenin dışarısını tezyin ve tanzim edip içini fena bırakmak ve muhtelit ve kalp ve kem-ıyâr etmek veya kalp ve kem-ıyâr addetmek ve levm ve zem ve takbih etmek.			
8054	tezyîl	تَزْيِيلْ	Ar.	•	Dağıtmak, tefrik etmek, perakende kılmak.			
8055	tezyîn	تَزْيِينْ	Ar.	•	Ziynetlendirmek, bezemek, donatmak, zîb ve revnak vermek.			
8056	tesāʾül	تَسَآئُلْ	Ar.	•	Soruşmak, birbirine sual etmek.			
8057	tesābb	تَسَابّْ	Ar.	•	Biri birine seb etmek, sövmek ve düşnâm vermek.			
8058	tesābuḳ	تَسَابُقْ	Ar.	•	Yarış etmek, birbirine tefevvuk ve takaddüm için say etmek.			
8059	tesābî	تَسَابِى	Ar.	*	İki taraf askeri birbirini seby ve esir eylemek.			
8060	tesātül	تَسَاتُلْ	Ar.	*	Ulaşmak, kesb-i ittisâl etmek.			
8061	tesācül	تَسَاجُلْ	Ar.	*	Fahrlanmak, tefahür etmek.			
8062	tesāruᶜ	تَسَارُعْ	Ar.	*	Bir nesneye hücum edercesine koşuşmak.			
8063	tesāᶜuf	تَسَاعُفْ	Ar.	*	Muvafakat eylemek, uymak.			
8064	tesāḳuṭ	تَسَاقُطْ	Ar.	•	Bir biri ardınca dökülüp düşmek.			
8065	tesākür	تَسَاكُرْ	Ar.	*	Sarhoş olmadan sarhoş gibi görünmek.			
8066	tesālüf	تَسَالُفْ	Ar.	*	İki adam birbiriyle bacanak, bacanah olmak.			
8067	tesālüm	تَسَالُمْ	Ar.	*	Birbiriyle sulh edip selametleşmek.			

8068	tesāmuḥ	تَسامُحْ	Ar.	∴	Birbirine su’ûbet göstermeyip suhulet ve müsaade veçhile muamele edişmek ve birbirine tatlı ve şirin muamele etmek ve gaflet ve ihmal etmek.			
8069	tesāmuᶜ	تَسامُعْ	Ar.	∗	Bir sözü nâs birbirinden işitmek, duymak.			
8070	tesāmī̇	تَسامِى	Ar.	∗	Birbirleriyle yarışmak, yarış etmek.			
8071	tesānüd	تَسانُدْ	Ar.	∗	Bir nesneye dayanmak.			
8072	tesāvüb	تَساوُبْ	Ar.	∗	Sövmek ve sövüşmek, seb edişmek.			
8073	tesāvüm	تَساوُمْ	Ar.	∗	Bey’ ü şirâda tarafeyn yekdiğerine muhâbât yani dostluğa mebni birbirine icrâ-yı tenzîlât ve iane eylemek.			
8074	tesāvī̇	تَساوِى	Ar.	•	Birbirine müsavi ve mümasil olmak, iki veya ziyade nesnenin kadr ü kıymetini tenakus ve tezayütten hali olarak bir derecede bulunmak.			
8075	tesāhül	تَساهُلْ	Ar.	∴	Gaflet ve ihmal etmek ve huşunetsiz, rıfk ve melametle tatlı tatlı muamele etmek.			
8076	tesāyür	تَسايُرْ	Ar.	∗	Bir uğurdan hareket edip gitmek.			
8077	tesāyüf	تَسايُفْ	Ar.	∗	Birbiriyle kılıçlaşmak, mudarebe etmek.			
8078	tesāyül	تَسايُلْ	Ar.	∗	Su gibi revan olup akmak.			
8079	tesebbüb	تَسَبُّبْ	Ar.	∗	Sebep olmak.			
8080	tesebbüben cerḥ	تَسَبُّباً جَرحْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bir işte bir insanın alâ-ceryi’l-âde mecruh olmasına mü’eddî olan bir fiili ihdas eylemektir, bilâ-izn-i veliyyü’l-emr, tarîk-i âma âma bir kimsenin kazdığı kuyuya diğer bir kimsenin kazara düşüp mecruh olması gibi.		Fıkıh	
8081	tesebbüben itlāf	تَسَبُّباً اِتْلافْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bir şeyde diğer bir şeyin alâ-ceryi’l-âde telef olmasına sebeb-i mukzî olan bir iş ihdas etmektir, asılı kandilin ipini kesip yere düşmesiyle kırılması gibi.		Fıkıh	
8082	tesebbüben ḳatl	تَسَبُّباً قَتلْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bir şeyde bir adamın alâ-ceryi’l-âde telef olmasına sebeb-i mukzî olan bir fiili ihdas etmektir, bilâ-izn-i veliyyü’l-emr, tarîk-i âma bir kimsenin kazdığı kuyuya diğer bir kimsenin kazara düşüp telef olması gibi.		Fıkıh	
8083	tesebbüt	تَسَبُّتْ	Ar.	∗	Rahat ve sakin olmak.			
8084	tesbī̇ḥ	تَسْبِيحْ	Ar.	∴	Hak Teâlâ'yı paklık ile yâd etmek ve süphanallah diye Allahutaala'nın tenzih ve takdisinde dua etmek ve şekilde görüldüğü veçhile ibrişim bükme üzerine dizilen envâ’-ı ahcâr ve ahşap ve sedef ve mercan ve inci ve yüzsürü ve emsali şeylerden mamul tanelerin doksan dokuz adedinin manzumesine denilir ki bununla isim ism-i sübhân ve evrat kıraat okunur ve miktarı tayin ve takdir olunur.			+
8085	tesbī̇ḥāt	تَسْبِيحاتْ	Ar.	•	Tespihler, dualar.			
8086	tesbī̇d	تَسْبِيدْ	Ar.	∗	Tıraş etmek ve kazımak.			
8087	tesbī̇ᶜ	تَسْبِيعْ	Ar.	∗	Bir nesneyi yedi bölük etmek.			
8088	tesbī̇ḳ	تَسْبِيقْ	Ar.	•	Yarışta ve koşuşta ileri geçmek, takaddüm etmek.			
8089	tesbī̇k	تَسْبِيكْ	Ar.	•	Altın ve gümüş makulesini eritip kalıba dökmek.			
8090	tesbī̇l	تَسْبِيلْ	Ar.	∴	Bir nesneyi fisebilillah vakıf ve mübah eylemek ve yol göstermek ve takti etmek.			
8091	tesettür	تَسَتُّرْ	Ar.	•	Sakınmak, gizlenmek ve örtünmek ve bir nesnenin arkasında veya içinde gizlenmek.			
8092	testī̇ḥ	تَسْتِيحْ	Ar.	∗	Yün ve pamuk ditmek.			

8093	testîr	تَسْتِيرْ	Ar.	⁎	Örtmek, setreylemek, gizlemek.			
8094	teseccüd	تَسَجُّدْ	Ar.	•	Başını yere doğru eğmek, secde etmek.			
8095	tescîr	تَسْجِيرْ	Ar.	⁎	Tenevvür, yakmak, denizi kurutmak ve boşaltmak ve doldurmak ve zarılıkla çağırmak.			
8096	tescîᶜ	تَسْجِيعْ	Ar.	•	Mukaffa ve mevzun ve müsecca' söz söylemek.			
8097	tescîl	تَسْجِيلْ	Ar.	•	Muhkem yapmak ve hükm-i hâkimi mahkeme defterine kaydetmek ve mahkeme sicili yazmak ve kayıt ve tahrir etmek.			
8098	tescîf	تَسْجِيفْ	Ar.	⁎	Perdeyi aşağı sarkıtmak.			
8099	tescîn	تَسْجِينْ	Ar.	∴	Bir nesneyi gereği gibi yarmak ve hapsetmek ve zindana koymak ve kapamak.			
8100	tescîm	تَسْجِيمْ	Ar.	⁎	Gözyaşı akıtmak.			
8101	tesciye	تَسْجِيه	Ar.	•	Bir nesneyi örtmek, tağtiye etmek ve avratları defin hengâmında erkekler görmemek için setr-i kabr eylemek.			
8102	tesaḥḥur	تَسَحُّرْ	Ar.	∴	Seher vaktinde kalkmak ve sahur taamı yemek.			
8103	tesaḥḥun	تَسَحُّنْ	Ar.	⁎	Bir nesnenin heyet ve üslubuna dikkat etmek.			
8104	teshîr	تَسْحِيرْ	Ar.	⁎	Sihir etmek ve aldatmak ve ekl ü şürbe muhtaç etmek.			
8105	teshiye	تَسْحِيه	Ar.	•	Kâğıt tirşesiyle mektubu bağlamak.			
8106	tesaḫḫur	تَسَخُّرْ	Ar.	⁎	Zevklenmek, maskara etmek.			
8107	tesaḫḫum	تَسَخُّمْ	Ar.	⁎	Bir kimseye bir adamın kalbi kararıp kin ve adavet bağlamak.			
8108	tesaḫḫun	تَسَخُّنْ	Ar.	⁎	Isınmak, hararetlenmek.			
8109	teshîr	تَسْخِيرْ	Ar.	∴	Ram ve münkâd kılmak, inkıyat ve itaat ettirmek ve fetih ve zapt etmek ve hakir ve zelil etmek.			
8110	teshîm	تَسْخِيمْ	Ar.	⁎	Bir kimse için bir adamı darıltmak ve bir nesneyi siyah etmek ve yüzünü karalamak.			
8111	teshîn	تَسْخِينْ	Ar.	•	Isıtmak, kızdırmak, bürudetini def zımnında sıcak etmek.			
8112	teshîl	تَسْخِيلْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi ayıplamak.			
8113	tesedduḥ	تَسَدُّحْ	Ar.	•	Kasten yalan söylemek.			
8114	tesdîd	تَسْدِيدْ	Ar.	•	Bir nesneyi uzunluğuna doğrultmak ve bir adamı kavlen veya fiilen rast ve savâba tevfik eylemek ve hak nesneye delalet etmek.			
8115	tesdîs	تَسْدِيسْ	Ar.	•	Altıya taksim etmek ve iki kevkeb beyninde 60 derece buudu olmak.			
8116	tesdiye	تَسْدِيه	Ar.	⁎	Bez çözmek ki çulhaların kârıdır.			
8117	teserruᶜ	تَسَرُّعْ	Ar.	⁎	Şer işe koşmak.			
8118	tesirre	تَسِرَّه	Ar.	⁎	Bir adamı sevindirmek ve şâdân eylemek.			
8119	teserrî	تَسَرِّى	Ar.	∴	Zoraki mürüvvet-mendlik etmek ve bir cariyeyi odalık ittihaz etmek.			
8120	tesrîb	تَسْرِيبْ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek.			
8121	tesrîḥ	تَسْرِيحْ	Ar.	∴	Halas etmek, ayırmak, salıvermek, tefrik etmek ve bir şeyi âsân ve teshil etmek ve zevceyi tatlîk etmek ve taramak.			

8122	tesrĭc	تَسْرِيجْ	Ar.	•	Hayvana eyer vurmak ve mum yakmak ve bir şeyi bezemek, tezyin eylemek.			
8123	tesrĭd	تَسْرِيدْ	Ar.	∴	Delmek, sakb etmek ve kelamı kumaş dokur gibi bilâ-fütûr söylemek.			
8124	tesrĭᶜ	تَسْرِيعْ	Ar.	∗	İşe sürat vermek, acele yaptırmak, zorlamak.			
8125	tesrĭr	تَسْرِيرْ	Ar.	∗	Bir adamı sevindirmek, mesrur ve şâdân kılmak.			
8126	tesrĭḳ	تَسْرِيقْ	Ar.	•	Bir adama hırsızlık isnat etmek, birine hırsız demek.			
8127	tesriye	تَسْرِيَه	Ar.	∗	Gam ve gussayı bertaraf eylemek ve bir nesneyi bir adam kendi üzerinden bertaraf edip atmak.			
8128	tesaṭṭur	تَسَطُّرْ	Ar.	•	Bilâ-me'âl söz söylemek.			
8129	tesṭĭḥ	تَسْطِيحْ	Ar.	•	Yassı ve düz ve her tarafı beraber etmek, tesviye etmek ve musattah ve hem-vâre kılmak ve üst kat, yukarı, fevk.			
8130	tesṭĭr	تَسْطِيرْ	Ar.	∴	Satır satır yazı yazmak ve te'lîf-i kelâm eylemek ve bir adam efsane makulesi, perişan ve saçma ahbâr ve kelimât peyda eylemek.			
8131	tüsuᶜ	تُسُعْ	Ar.	•	Bir nesnenin dokuzda biri.			
8132	tesaᶜᶜur	تَسَعُّرْ	Ar.	•	Ateş yakmak ve yanıp yakılmak ve çıldırmak.			
8133	tisᶜa	تِسْعَه	Ar.	•	Dokuz adedi.			
8134	tisᶜate ᶜaşer	تِسْعَةَ عَشَرْ	Ar.	•	On dokuz adedi.			
8135	tesᶜĭr	تَسْعِيرْ	Ar.	•	Bir şeye narh vazeylemek ve narh-ı mu'ayyeni üzere alıp satmak ve ateş alevlendirmek ve yakmak, ihrâk etmek.			
8136	tisᶜūn	تِسْعُونْ	Ar.	•	Doksan adedi.			
8137	tisᶜĭn	تِسْعِينْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8138	teseffür	تَسَفُّرْ	Ar.	∗	Bir adam haceti bi'l-külliyye fevt olmazdan mukaddem bir miktarını elden kaçırmayıp tedarik eylemek ve bir adam âherin zimmetine lazım gelen zımân ve diyeti hakk-ı matlûbundan nısf-ı mikdârına razı olarak talep eylemek.			
8139	teseffül	تَسَفُّلْ	Ar.	∗	Ötmek, tasavvut etmek ve aşağı sarkmak ve batmak.			
8140	teseffüh	تَسَفُّهْ	Ar.	∗	Mütegayyir olmak, sefih olmak ve akılsızlık etmek.			
8141	tesfĭr	تَسْفِيرْ	Ar.	∴	Bir adamı sefere göndermek ve yollandırmak ve ateşi alevlendirmek.			
8142	tesfĭf	تَسْفِيفْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup yekpare ve sulp olan bir maddeyi sefûf yani toz hâline komaya denilir.		Tıp	
8143	tesfĭl	تَسْفِيلْ	Ar.	∴	Öttürmek, tasvît etmek ve aşağı sarkıtmak ve batırmak ve sefillendirmek, alçaklandırmak.			
8144	tesfĭh	تَسْفِيهْ	Ar.	•	Bir kimseyi sefahete isnat etmek ve sefih ve tedbiri yok ve akılsız saymak.			
8145	tesaḳḳuṭ	تَسَقُّطْ	Ar.	∗	Bir kimsenin hatasını veya kendini tutmaya veya muzmar olan sırrını bilmeye çalışıp çabalamak ve eksiğini tutup küçük düşürmek.			
8146	tesaḳḳuf	تَسَقُّفْ	Ar.	∴	Bir mahal veya hane tavanlanmak yani üstü örtülmek ve Nasârî papazı, piskopos nasbolunmak.			
8147	tesḳĭf	تَسْقِيفْ	Ar.	•	Evin üstünü örtmek yani haneye tavan yapmak ve Nasârî papazını piskopos nasbetmek.			
8148	tesḳĭm	تَسْقِيمْ	Ar.	•	Bir kimseyi hasta ve mariz kılmak.			
8149	tesḳiye	تَسْقِيَه	Ar.	•	Sulamak, su içirmek ve bir kimseye sakâkellâh diye dua etmek.			

8150	tesekkün	تَسَكُّنْ	Ar.	∴	Miskin ve fakir olmak ve müteharrik nesne ebsem ve sakin olmak.			
8151	teskĭit	تَسْكِيتْ	Ar.	•	Susturmak, sükût ettirmek.			
8152	teskĭr	تَسْكِيرْ	Ar.	∴	Boğmak, ihnâk etmek ve gözü nazardan alıkoymak, görmesine zaaf vermek ve sarhoş kılmak.			
8153	teskĭn	تَسْكِينْ	Ar.	∴	Müteharrik nesneyi sakin ve ebsem kılmak ve rahatlandırmak, rahat ve sükûn vermek ve şiddet ve hiddet ve ızdırabını izale etmek.			
8154	tesellüb	تَسَلُّبْ	Ar.	•	Hatun zevcinin vefatından naşi ziynetini terk ile matem libasını giymek ve soyunmak.			
8155	tesellüt	تَسَلُّتْ	Ar.	•	Arkadaşlarından gizli savuşmak.			
8156	tesselluḥ	تَسَلُّحْ	Ar.	•	Silah kuşanmak, silahlanmak.			
8157	teselsül	تَسَلْسُلْ	Ar.	•	Ulaştırmak ve zincir gibi birbirine muttasıl eczadan ibaret olmak, silsile peyda etmek.			
8158	tesselluṭ	تَسَلُّطْ	Ar.	∴	Sataşmak, musallat olmak ve hâkimane ve amirane hareket etmek ve cebbârâne muamele etmek.			
8159	tesellu^{c}	تَسَلُّعْ	Ar.	∗	Şaşıp kalmak, mütehayyir olmak.			
8160	tesellüf	تَسَلُّفْ	Ar.	•	Bir kimseden ödünç akçe almak ve meta tesliminden mukaddem pahasını kabzetmek.			
8161	tesselluḳ	تَسَلُّقْ	Ar.	∗	Duvara tırmaşıp çıkmak ve yatakta gam ve endişeden veyahut dert ve vecadan naşi öte beri dönüp çabalamak.			
8162	tesellül	تَسَلُّلْ	Ar.	∗	Nâsın içinden sıyrılıp çıkmak ve ıs. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs verem denilen illete giriftar olmak.		Tıp	
8163	tesellüm	تَسَلُّمْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup teslim olunan nesneyi ahzükabz eylemeye denilir ve dîn-i İslâm'a gelmek.		Fıkıh	
8164	tesellĭ	تَسَلّى	Ar.	•	Gam-nâk olan kimse nush ve tebşir gûne sözlerle taltif ve tatyîb olunmakla mutma'innü'l-kalb olmak.			
8165	tesliye	تَسْلِيه	Ar.	•	Gam-nâk kimseyi nush ve pend ederek teessüften âzâde-hâtır eylemek.			
8166	teslĭḥ	تَسْلِيحْ	Ar.	•	Bir kimseyi silahlandırmak, silah ile donatmak.			
8167	teslĭḫ	تَسْلِيخْ	Ar.	•	Derisini yüzmek ve bir şeyin veya hayvanın derisini soymak.			
8168	teslĭs	تَسْلِيسْ	Ar.	•	Düzmek, tanzim ve tensik etmek.			
8169	teslĭṭ	تَسْلِيطْ	Ar.	∴	Bir kimseyi âher üzere ıtlâk-ı kahır ve kudretle galip ve mütevelli kılmak ve hüküm ve saltanat vermek ve musallat etmek.			
8170	teslĭf	تَسْلِيفْ	Ar.	∗	Kahvaltı yemek ve takdim eylemek ve selem veçhile bey' veya ikraz eylemek.			
8171	teslĭm	تَسْلِيمْ	Ar.	∴	Afetten mahfuz ve berî kılmak ve bir adama bir nesneyi tevdi etmek, bırakmak manasına ıs. fıkhiyyedendir ve Hüdâ-yı Müte'âl'in hükm-i kazâ ve kudretine razı olup emrine boyun sunmak ile beraber her ne zuhur ederse hayren ve şerren kabûl-i tâmla kabul eylemek ve selamünaleyküm diye selam vermek ve selametle birine dua etmek ve mümanaat ve münazaadan fariğ olup ram ve münkâd olmak ve selamete eriştirip emin etmek.		Fıkıh	
8172	teslĭmiyyet	تَسْلِيمِيَّةْ	Ar.	•	Vukû'ât-ı hâdiseye razı olup itiraz ve iştikâdan hali olmak.			
8173	tesme	تَسْمَه	Far.	•	Tasma denilen debagat olunmamış deri.			
8174	tesemmuṭ	تَسَمُّطْ	Ar.	∗	Bir nesne bir şeye ilişip asılı kalmak.			
8175	tesemmu^{c}	تَسَمُّعْ	Ar.	∗	Bir söze kulak tutup dinlemek.			
8176	tesemmĭ	تَسَمّى	Ar.	∴	Bir ad ile adlanmak ve bir kimseye veya bir kabileye müntesip olmak ve yüce ve refî' ve ali olmak, yükselmek.			

8177	tesmît	تَسْمِيتْ	Ar.	⁎	Bir nesne üzere Allahutaala'nın ism-i şerîfini zikreylemek ve aksıran adama yerhamukellâh diye dua etmek ve tarîk-i müstakîme mülâzemet etmek.			
8178	tesmîḥ	تَسْمِيحْ	Ar.	•	Rıfk ve suhuletle yürümek ve sürat etmek ve bir şeyden kaçmak ve bir hususta su'ûbet göstermeyip rıfk ve suhuletle muamele etmek ve doğru etmek, doğrulatmak ve bilâ-huşûnet tatlılık üzere bulunmak.			
8179	tesmîr	تَسْمِيرْ	Ar.	∴	Mıhlamak, çivilemek ve bir nesneyi elden salıvermek ve galiz nesneyi su katıp yumuşatmak ve duru etmek ve irsal eylemek.			
8180	tesmîṭ	تَسْمِيطْ	Ar.	⁎	Sükut eylemek ve bir adama alacaklı gibi reddemeyeceği bir kimseyi havale edip yollamak.			
8181	tesmîʿ	تَسْمِيعْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin mesâvî ve ma'âyibini herkese işittirerek teşhir ve rüsva eylemek ve işittirmek.			
8182	tesmîl	تَسْمِيلْ	Ar.	•	Bir adama sözü rakik ve nazikâne demek.			
8183	tesmîn	تَسْمِينْ	Ar.	⁎	Semirtmek, semizletmek.			
8184	tesemmüm	تَسَمُّمْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup semûm denilen mühlik bazı mevâdd-ı ma'deniyye ve uzviyyenin vücûd-ı insâna te'sîr-i mahsûsundan tahaddüs eden hâlât-ı marîziyyeye yani zehirlenmeye denilir		Tıp	
8185	tesemmüm-i üsrübî	تَسَمُّمِ اُسْرُبِى	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup ustunc ve sülüğen gibi kurşun mürekkebâtından biriyle zehirlenmek hususuna denilir.		Tıp	
8186	tesemmüm-i zeybaḳî	تَسَمُّمِ زَيْبَقِى	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup tatlı ve ak sülümen gibi cıva mürekkebâtından biriyle zehirlenmeye ıtlak olunur.		Tıp	
8187	tesmîm	تَسْمِيمْ	Ar.	⁎	Zehirlemek, zehir vererek sıhhati ihlal etmek.			
8188	tesmiye	تَسْمِيَه	Ar.	∴	Ad ve isim komak ve bismillah demek.			
8189	tesennüm	تَسَنُّمْ	Ar.	∴	Bir nesnenin üzerine çıkmak ve bir adamı tagallüple ansızın tîz-dest olup tutmak.			
8190	tesennün	تَسَنُّنْ	Ar.	•	Sünni olmak, sünen-i seniyyeyi meri tutmak ve yaşlanmak ve diş sürmek ve diş çıkarmak manasına ıs. tıbbiyyedendir.			
8191	tesennüh	تَسَنُّهْ	Ar.	⁎	Ekmek vesair şey küflenip çiçeklenmek ve bir nesnenin üzerinden yıl geçip yıllanmak.			
8192	tesennî	تَسَنِّى	Ar.	⁎	Bozulmak, tağyir etmek ve bir kimse umurunda suhulet bulmak ve yükseğe çıkmak ve bir adamı güç ile hoşnut eylemek.			
8193	tesnîm	تَسْنِيمْ	Ar.	•	Bir nesnenin üzerine ve üst tarafına çıkmak ve hane damı gibi hörgüç şekline komak ve cennete köşkler üzerinden cereyan eden bir su ve nehir.			
8194	tesnîn	تَسْنِينْ	Ar.	⁎	Söze tâb ve taravet ve revnak vermek.			
8195	tesniye	تَسْنِيَه	Ar.	⁎	Bir nesneyi kolaylayıp fetheylemek.			
8196	tesevvüd	تَسَوُّدْ	Ar.	⁎	Evlenmek, tezevvüç etmek.			
8197	tesevvür	تَسَوُّرْ	Ar.	⁎	Tırmanıp çıkmak ve yüksekten aşağı inmek.			
8198	tesevvük	تَسَوُّكْ	Ar.	⁎	Misvaklanmak, misvak tutunmak.			
8199	tesevvî	تَسَوِّى	Ar.	⁎	Düzeltmek ve beraber etmek.			
8200	tesvîd	تَسْوِيدْ	Ar.	∴	Dilîr ve cesur olmak ve siyahlamak ve karalamak ve ıs. edebiyyeden olup tanzîm-i ibâre ve tertîb-i kelâm ve maruzat zımnında müsvedde yapmak, inşa etmek.		Edebiyat	
8201	tesvîr	تَسْوِيرْ	Ar.	•	Me'âlî-i umûr ve merâtibe terfi etmek.			
8202	tesvîṭ	تَسْوِيطْ	Ar.	⁎	Karıştırmak, bir işi karmakarışık etmek.			
8203	tesvîs	تَسْوِيسْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi bir kimseye tergîb ve tahbîb için hûb ve zîbâ göstermek ve nâs üzere vali ve hâkim olmak.			

8204	tesvîġ	تَسْوِيغْ	Ar.	•	Tecviz etmek, cevaz ve ruhsat vermek.			
8205	tesvîf	تَسْوِيفْ	Ar.	•	Geriye bırakmak, sonraya komak.			
8206	tesvîḳ	تَسْوِيقْ	Ar.	•	Geriden dürtüp hareket ettirmek.			
8207	tesvîk	تَسْوِيكْ	Ar.	•	Misvak ile dişleri tathîr etmek, temizlemek.			
8208	tesvîl	تَسْوِيلْ	Ar.	∴	Nefis, hırs ve meyleylediği nesneyi sahibine kabîh olduğu hâlde tezyin edip sûret-i hasenede tasvir ve irâ'e eylemek ve aldatıp iğvâ ederek bir şeyin güzel olduğunu inandırmak.			
8209	tesvîm	تَسْوِيمْ	Ar.	*	Bir adama renc ve mihnetli bir iş teklif etmek veyahut mihnetli bir işe giriftar kılmak ve bir adamı her ne yapar ise yapsın diye kendi başına ve kendi malına hâkim edip çiftlik kâhyası gibi her veçhile tasarrufunu ona havale etmek.			
8210	tesviye	تَسْوِيَه	Ar.	•	İki nesneyi birbirine beraber eylemek ve bir nesneyi düz ve hem-vâr eylemek, düzeltmek ve bir şeyi doğrultmak ve yekta ve hem-kadr kılmak ve müşkül meseleyi halledip bir surete vazetmek.			
8211	teshîd	تَسْهِيدْ	Ar.	*	Uyandırmak, ikaz etmek.			
8212	tesehhüd	تَسَهُّدْ	Ar.	*	Uyanıklık ve teyakkuz etmek, uyanmak.			
8213	tesehhür	تَسَهُّرْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8214	teshîl	تَسْهِيلْ	Ar.	•	Âsân eylemek, kolaylamak, kolay eylemek ve mevâni' ve su'ûbetini izale eylemek, sehl kılmak.			
8215	tese$^{\circ\circ}$ül	تَسَئُّلْ	Ar.	•	Dilencilik etmek, dilenmek.			
8216	tisyār	تَسْيارْ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek, seyrettirmek.			
8217	tesyîr	تَسْيِيرْ	Ar.	∴	Gezdirmek, yürütmek, sürmek, yola göndermek ve bir sözü veya bir nesneyi beyne'n-nâs faş ve zebân-zed kılmak ve ahbâr-ı eslâfı nakil ve beyan eylemek.			
8218	tesyîl	تَسْيِيلْ	Ar.	•	Seyelan ettirmek, akıtmak.			
8219	tesyîc	تَسْيِيجْ	Ar.	*	Bostan ve bağa dâ'iren mâ-dâr duvar çekmek.			
8220	teşābür	تَشَابُرْ	Ar.	*	Karşılıklı karış ile ölçmek ve cenk ve harp etmek için iki taraf birbirine karşı gelmek.			
8221	teşābük	تَشَابُكْ	Ar.	∴	Umur ve mesâlih, şûrîde ve pîç-â-pîç olmak ve şebeke yani balık ağı gibi birbirine karışmak.			
8222	teşābüh	تَشَابُهْ	Ar.	•	Birbirine mültebis olmak derecede benzemek.			
8223	teşātüm	تَشَاتُمْ	Ar.	*	Sövüşmek, sebt edişmek.			
8224	teşācür	تَشَاجُرْ	Ar.	•	Ağaç gibi birbirine girişip niza ve muhalefet edişmek.			
8225	teşārük	تَشَارُكْ	Ar.	•	Birbirine ortak olmak ve ortaklık etmek.			
8226	teşāḫus	تَشَاخُسْ	Ar.	*	Deprenmek, kımıldanmak ve muhtelif olmak.			
8227	teşā$^{\varsigma}$ub	تَشَاعُبْ	Ar.	•	Çatallaşmak, çatallanmak ve ayrılıp kol kol olmak.			
8228	teşāḳḳ	تَشَاقّ	Ar.	*	Muhalefet edişmek ve meşakkatli olmak.			
8229	teşāküs	تَشَاكُسْ	Ar.	*	Husumet edişmek.			
8230	teşākül	تَشَاكُلْ	Ar.	∴	Muvafakat eylemek ve birbirine benzemek.			
8231	teşākî	تَشَاكِى	Ar.	•	Birbirine hâllerinden şikâyet etmek.			

8232	teşeʾüm	تَشَأُم	Ar.	∴	Ben Şamlıyım diye kendini Şama nispet eylemek ve sol tarafa azimet eylemek ve sol tarafa yatmak ve sola dönmek ve bir nesneyi uğursuz ad ve şümâr eylemek ve sahibinin zeval ve tednîsine bir şeyi bâ'is bilmek.			
8233	teşāvür	تَشَاوُرْ	Ar.	•	Meşveret ve müşavere edişmek, birbirine danışmak.			
8234	teşāvüs	تَشَاوُسْ	Ar.	*	Kibirlenip göz kuyruğuyla birine bakmak.			
8235	teşāvüş	تَشَاوُشْ	Ar.	*	Karış murış olmak ve karmakarışık olmak.			
8236	teşāhüd	تَشَاهُدْ	Ar.	*	Hazır ve müheyya olmak.			
8237	teşāyuᶜ	تَشَايُعْ	Ar.	•	Birbiriyle yâr ve dost olmak.			
8238	teşebbüş	تَشَبُّثْ	Ar.	•	El ele yapışıp tutarak salıvermemek ve bir şeye niyyet-i kaviyye ile başlamak, bed' etmek.			
8239	teşebbüş-i cürüm	تَشَبُّثِ جُرمْ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup fail, cürüm tasavvur ettiği bir cürmün icrasına bed' edip de yed-i ihtiyârında olmayan esbâb-ı mâni'a haylûletiyle fiile çıkmamasına denilir.		Nizamiye	
8240	teşebbür	تَشَبُّرْ	Ar.	*	Ululanmak, ta'azzum ve tekebbür etmek.			
8241	teşebbuᶜ	تَشَبُّعْ	Ar.	*	Henüz karnı doymamışken tokluk göstermek.			
8242	teşebbük	تَشَبُّكْ	Ar.	*	Bir nesnenin eczası birbirine geçip balık ağı gibi olmak.			
8243	teşebbüh	تَشَبُّهْ	Ar.	•	Benzemek, müşabehet ve mümâselet etmek.			
8244	teşbîb	تَشْبِيبْ	Ar.	•	Ateş yakmak ve şair kasidesini tezyin etmek ve mahbubun cemalini zikir ve sena ile beraber onun aşkından kendine vaki olan hâli söylemek.			
8245	teşbîḫ	تَشْبِيخْ	Ar.	*	Pek pirlikten naşi bâsıra hîre-nâk olup bir karaltıyı çatal görmek ve bir şeyi enli ve arîz kılmak.			
8246	teşbîr	تَشْبِيرْ	Ar.	*	Bir nesneyi ölçüp takdir ve tahmin eylemek ve bir adamı tazim eylemek.			
8247	teşbîᶜ	تَشْبِيعْ	Ar.	*	Doymaya yaklaşmak.			
8248	teşbîk	تَشْبِيكْ	Ar.	•	Balık ağı gibi birbirine dolayıp örmek.			
8249	teşbîh	تَشْبِيهْ	Ar.	•	Benzetmek, müttehidü'l-evsâf ad veya zannetmek ve hazret-i zü'l-celâli haşa mahlukat ile müttehidü'l-evsâf addetmek ve telbîs ve tahlît etmek.			
8250	teşt	تَشْتْ	Far.	•	Tabla, sini, leğen, teşt.			
8251	teşettüt	تَشَتُّتْ	Ar.	•	Dağılmak, ve dağınık olmak.			
8252	teşettî	تَشَتِّي	Ar.	•	Bir yerde kışlamak, kış müddetince ikamet eylemek.			
8253	teştît	تَشْتِيتْ	Ar.	•	Dağıtmak, dağınık olmak, perakende etmek.			
8254	teştîr	تَشْتِيرْ	Ar.	*	Bir nesneye ayıp ve nakisa isnat etmek ve bir adamın gözünü yarmak.			
8255	teşeccüb	تَشَجُّبْ	Ar.	*	Hüzün ve kedere müptela olmak, gussalanmak.			
8256	teşeccuᶜ	تَشَجُّعْ	Ar.	*	Zatında cevher-i şecâ'at yok iken zoraki şecaat ibraz eylemek.			
8257	teşeccün	تَشَجُّنْ	Ar.	*	Bir nesneyi hatıra getirip yâd eylemek.			
8258	teşcîḥ	تَشْجِيحْ	Ar.	•	Azîmet-i sâdıka ile azmeylemek.			
8259	teşcîᶜ	تَشْجِيعْ	Ar.	•	Bir adama kuvvet-i kalb vererek bahadırlandırmak ve şecaatlendirmek ve cesaret vermek.			

8260	teşcĭn	تَشْجِينْ	Ar.	•	Mükedder ve derd-nâk kılmak.			
8261	teşaḫḫuṣ	تَشَخُّصْ	Ar.	•	Bir şekil ve surete girmek.			
8262	teşaḫḫumü ʿiẓām	تَشَخُّمُ عِظَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kemiklerin fil dişi gibi sertleşmelerine ıtlak olunur.		Tıp	
8263	teşaḫḫuṭ	تَشَخُّطْ	Ar.	*	Maktül kan içinde yuvarlanmak.			
8264	teşaḫḫūb	تَشَخُّبْ	Ar.	*	Akmak, seyelan etmek.			
8265	teşḥĭz	تَشْحِيذْ	Ar.	*	Bilemek, keskin etmek.			
8266	teşḥĭṭ	تَشْحِيطْ	Ar.	*	Kana bulaştırmak.			
8267	teşḥĭṣ	تَشْحِيصْ	Ar.	•	Tanımak, çıkarmak, anlamak ve ıs. tıbbiyyeden olup esnâ-yı mu'âyenede bir marizin giriftar olduğu marazı keşif ve tesmiye etmektir.		Tıp	
8268	teşḫĭm	تَشْخِيمْ	Ar.	*	Taamı fesat ve tebâh eylemek.			
8269	teşeddüd	تَشَدُّدْ	Ar.	•	Katılanmak, sertlenmek, şiddet ve sertlik kesbetmek ve kuvvet ve dayanıklık kesbetmek.			
8270	teşedduḳ	تَشَدُّقْ	Ar.	*	Fesahat ve sühan-dânlık izhar eylemek zımnında avurdunu burup bükerek ve çatlatarak tekellüm eylemek ve ağız köşesiyle söylemek.			
8271	teşdĭd	تَشْدِيدْ	Ar.	•	Kuvvetlendirmek, kavi ve muhkem eylemek ve ziyade kuvvet ve şiddet ile telaffuz etmek ve bir harf üzerine işbu "ّ" alametini tersim edip şiddetle yani o harfin iki kere telaffuz olunması lazım geldiği yerde işar etmek ve alâmet-i mezkûrenin ismi.			
8272	teşẕĭẕ	تَشْذِيذْ	Ar.	*	Bir taifenin içinden çıkıp başkaca olmak ve bir nesneyi ayırıp alarga ve bertaraf eylemek, bir yana çekmek.			
8273	teşeẕẕüb	تَشَذُّبْ	Ar.	*	Dağılmak, müteferrik ve perakende olmak.			
8274	teşeẕẕür	تَشَذُّرْ	Ar.	*	Bir adama lisânen korku vermek ve gazap peyda eylemek ve bir işe şitâb ve sürat etmek ve cümbüş ve neşâta gelmek.			
8275	teşẕĭb	تَشْذِيبْ	Ar.	*	Tard ve teb'îd eylemek ve ağaç kabuğunu soymak ve zait dallarını kesip ıslah eylemek.			
8276	tişrāb	تِشْرَابْ	Ar.	*	İçmek ve bir kimseye iftira ve isnâd-ı kabâyih etmek ve fehmeylemek.			
8277	teşerruṭ	تَشَرُّطْ	Ar.	*	Gereği gibi hûb ve nazik işlemek.			
8278	teşerrüb	تَشَرُّبْ	Ar.	*	İçmek ve suyu kendiye çekmek.			
8279	teşerruʿ	تَشَرُّعْ	Ar.	•	Şer'e muvafık amel ve harekette bulunmak.			
8280	teşerrüf	تَشَرُّفْ	Ar.	•	Müşerref olmak ve kesb-i şeref eylemek ve büzürglük ve ulûviyyete nail olmak.			
8281	teşerruḳ	تَشَرُّقْ	Ar.	*	Güneşe ve şark tarafına doğru oturmak.			
8282	teşerrĭ	تَشَرِّى	Ar.	*	Dağınık ve perakende olmak.			
8283	teşrĭḥ	تَشْرِيحْ	Ar.	•	Bir nesneyi dilim dilim kesmek ve cüz cüz parelemek ve ıs. tıbbiyyeden ve nebâtiyyeden olup hayvanat ve alelhusus insanın ve bununla beraber nebatatın aza ve cevârih ve damar ve sinirlerini ve âlât-ı dâhiliyyesini birbirinden tefrik edip tertip ve terkibini tecessüs etmeye denilir ve bu gibi insan veya hayvânât-ı sâ'irenin terkîb-i beden ve kıta'ât-ı cismlerinden bahseden bir amelin ismidir ve bir kitap veya ibareyi şerh ve izah ve ona dair tafsilat vermek.		Tıp ve Nebatat	
8284	teşrĭd	تَشْرِيدْ	Ar.	∴	Ürkütüp kaçırmak ve dağıtmak ve bir adamın ayıp ve nakisasını nâsa neşir ve teşhir eylemek ve sürmek, sevk etmek ve dilim dilim kesmek.			
8285	teşrĭẕ	تَشْرِيذْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			

8286	teşrī^{c}	تَشْرِيعْ	Ar.	∴	Yolu açık ve vazıh eylemek ve şeriata isnat ve nispet eylemek ve ıs. nizâmiyyeden olup bir mahalde kanun vaz ve tenfiz eylemek.		Nizamiye	
8287	teşrīf	تَشْرِيفْ	Ar.	•	Yüksek yere çıkmak ve bir nesneye tazimle şeref ve şan vermek, şereflendirmek ve şeref ve ulûviyyet ve tefevvuka nail ve müşerref kılmak ve kasır ve duvara künküre yapmak.			
8288	teşrīfāt	تَشْرِيفَاتْ	Ar.	•	Ashâb-ı rütbenin eyyâm-ı resmiyye ve mu'ayyenede padişah ve vüzera huzuruna resmen duhul etmek kavaidi.			
8289	teşrīfātī	تَشْرِيفَاتِى	Ar.	•	Ashâb-ı rütbenin eyyâm-ı resmiyye ve mu'ayyenede padişah ve vüzera huzuruna resmen duhul eylemelerinde kavâ'id-i mevzû'anın muteber olmasına nazır ve muhafız olan memur.			
8290	teşrīḳ	تَشْرِيقْ	Ar.	*	Çehre begayet hûb ve tâbdâr olmak ve şark tarafına doğru azim ve teveccüh eylemek, **eyyâm-ı teşrîk:** Kurban Bayramının ilk gününden maada üç gün ki bunlarda A'râb taifesi et kuruturlar ve et kurutmak.			
8291	teşrīm	تَشْرِيمْ	Ar.	•	Bir nesneyi pek yarmak ve yarık yarık eylemek.			
8292	teşrīn-i evvel	تَشْرِينِ اَوَّلْ	Ar.	•	Marttan itibaren şühûr-ı Rûmiyyeden sekizinci ayın ismidir.			
8293	teşrīn-i ṣānī	تَشْرِينِ ثانِى	Ar.	•	Marttan itibaren şühûr-ı Rûmiyyeden dokuzuncu ayın ismidir.			
8294	teşrīk	تَشْرِيكْ	Ar.	*	Ortak ve alakadar etmek.			
8295	teşezzün	تَشَزُّنْ	Ar.	*	Bir nesne şiddet bulup katılanmak ve husumet veya gayrı bir madde için bir adamın karşısına huşunetle dikilip durmak ve bir adamı yere çalmak, yere vurmak.			
8296	taşṭiye	تَشْطِيه	Ar.	*	Tenkis eylemek ve kurbanın derisini yüzüp etini dağıtmak.			
8297	teşa^{cc}ub	تَشَعُّبْ	Ar.	∴	Perakende ve müteferrik olmak ve çatallaşıp ayrılmak, bölükler ve şubeler sahibi olmak ve ıraklaşmak ve fasit nesne kesb-i salâh etmek.			
8298	teşa^{cc}ul	تَشَعُّلْ	Ar.	•	Alevlenmek, şulelenmek.			
8299	teşa^{c}şu^{c}	تَشَعْشُعْ	Ar.	•	Ayın ekser eyyamı geçip hemen bir miktarı kalmak.			
8300	teş^{c}īb	تَشْعِيبْ	Ar.	∴	Firkat-ı ebediyye ile müfârekat etmek ve çatallandırmak.			
8301	teş^{c}īr	تَشْعِيرْ	Ar.	•	Bildirmek, işar etmek.			
8302	teş^{c}īl	تَشْعِيلْ	Ar.	*	Şulelendirmek, alevlendirmek.			
8303	teşeffu^{c}	تَشَفُّعْ	Ar.	•	Tek iken çift olmak ve şefaat etmek.			
8304	teşeffī	تَشَفِّى	Ar.	∴	Şifa ve rahat bulmak ve gayzı olan kimseden ahz-ı intikâm eylemekle yüreği soğumak.			
8305	teşfiye	تَشْفِيه	Ar.	•	Şifa ve rahat vermek.			
8306	teşfī^{c}	تَشْفِيعْ	Ar.	•	Bir adamın şefaatini kabul eylemek.			
8307	teşfīḳ	تَشْفِيقْ	Ar.	*	Azaltmak ve bir kumaş makulesini fena ve kemter dokumak.			
8308	teşaḳḳuḳ	تَشَقُّقْ	Ar.	•	Pare pare çatallayıp yarılmak, şak olmak.			
8309	teşḳīṣ	تَشْقِيصْ	Ar.	*	Müştereken kesilen kurbanı şürekâ beyninde vech-i adâlet üzere bölüp tevzi eylemek.			
8310	teşḳīḳ	تَشْقِيقْ	Ar.	*	Bir nesneyi pare pare yarmak ve kelamı güzel, tane tane ve harfleri muktezâ-yı mahrec üzere mürettep ve beyyin ve aşikâre söylemek.			
8311	teşḳīye	تَشْقِيه	Ar.	•	Saadetten dûr kılıp şekavete giriftar etmek.			
8312	teşekkür	تَشَكُّرْ	Ar.	•	Şükr ve sipâs eylemek, nimete mukabil velinimetinin zikir ve senasını etmek.			

8313	teşekkük	تَشَكُّكْ	Ar.	•	Şek ve şüphe eylemek ve gümân ve şüphede kalmak.			
8314	teşekkül	تَشَكُّلْ	Ar.	•	Suret bulmak ve bir şekil ve suret vuku bulmak.			
8315	teşekkî	تَشَكِّى	Ar.	•	Sû'-i ahvâlini ihbar ile şikâyet etmek.			
8316	teşkîk	تَشْكِيكْ	Ar.	•	Bir adamı şüphe ve gümâna düşürmek, şüpheye ilkâ etmek, şüphe ettirmek.			
8317	teşkîl	تَشْكِيلْ	Ar.	•	Bir nesneyi suretlendirmek ve suret vermek ve bir muayyen şekle komak, şekil vermek.			
8318	teşkiye	تَشْكِيه	Ar.	*	Bir kimseyi mâdde-i şikâyeti olan keyfiyetten feragatle tatyîb ve hoş-dil eylemek.			
8319	teşlîḥ	تَشْلِيحْ	Ar.	*	Bir kimseyi libastan soyup çıplak bırakmak.			
8320	teşelşül	تَشَلْشُلْ	Ar.	*	Su makulesini şarıl şarıl dökmek ve ıs. tıbbiyyeden olup soğuk suyla duş yapmaya denilir.		Tıp	
8321	teşemmüt	تَشَمُّتْ	Ar.	*	Ganimetten tehî-dest avdet etmek ve hayır ve bereketle dua etmek ve beliyye-i a'dâ ile mesrur olmak.			
8322	teşemmür	تَشَمُّرْ	Ar.	•	Paçasını sıvayıp işe hazır olmak.			
8323	teşemmüs	تَشَمُّسْ	Ar.	*	Güneşin tesirinden mutazarrır olmak ve güneşlenmek.			
8324	teşemmül	تَشَمُّلْ	Ar.	*	İhrama bürünmek ve ihata olunmak.			
8325	teşemmuᶜ-i kebd	تَشَمُّعِ كَبِدْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup karaciğerin damar ve mâdde-i mahsûsa ve ensice-i sâ'iresinin küçülüp bozulması ve balmumu kıvamını kesbetmesi gibi vahîmü'l-âkıbe istihalesinden ibaret olan illet-i uzviyyeye denilir.		Tıp	
8326	teşemmüm	تَشَمُّمْ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi koklamak.			
8327	teşmît	تَشْمِيتْ	Ar.	∴	Aksıran adama yerhamukellâh diye dua eylemek ve hayır ve berekâtla dua etmek ve cemeylemek ve hâ'ib ve nevmîd kılmak ve meyus eylemek.			
8328	teşmîr	تَشْمِيرْ	Ar.	∴	Bakıp durmak ve haber etmek ve çabukluk etmek ve irsal eylemek ve paça ve bacak sıvayıp işe hazır ve amade olmak.			
8329	teşmîs	تَشْمِيسْ	Ar.	*	Güneşe sermek ve güneşe tapınmak ve te'sîr-i şemsten mutazarrır olmak.			
8330	teşmîᶜ	تَشْمِيعْ	Ar.	•	Bir adama horata edip oynatmak ve bezi erinmiş balmumuna batırarak muşamba yapmak ve bir kimseyi maskara edip rezil ve rüsva eylemek			
8331	teşmîl	تَشْمِيلْ	Ar.	∴	İhrama bürümek ve ihata eylemek ve süratle yürümek.			
8332	teşmîm	تَشْمِيمْ	Ar.	•	Koklatmak, kuvve-i şâmme vasıtasıyla teftiş ettirmek.			
8333	teşennüc	تَشَنُّجْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup etlerin alelhusus el ve ayağın sûret-i mütekattı'ada veca'-nâk olarak bozulup buruşmasından ibaret olan sinir arızasına ıtlak olunur.		Tıp	
8334	teşennüc-i mizmār	تَشَنُّجِ مِزْمَارْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tufûliyyet-i evveliyyeye yani viladetin bidayetlerine has ve gayetle kasîr olarak kesik kesik boğulma nöbetleriyle muttasıf ve havale hamlelerine merbut bulunan maraz-ı asabiyye-i ihtilâcîye denilir.		Tıp	
8335	teşennuᶜ	تَشَنُّعْ	Ar.	*	Cenk ve kıtale hazır ve amade olmak ve libas yırtılmak.			
8336	teşennüf	تَشَنُّفْ	Ar.	*	Askı, küpe takınmak.			
8337	teşnegî	تَشْنَگِى	Far.	•	Atş, susamak, susuzluk ve arzu, istek, rağbet, hâhiş.			
8338	teşne	تَشْنَه	Far.	•	Susamış, susuzluğa giriftar olan ve ârzû-mend ve istekli ve rağbetli ve heveskâr olan.			
8339	teşnîᶜ	تَشْنِيعْ	Ar.	∴	Bir adamı pek çok takbih etmek ve levm ve zemmeylemek, ayıplamak ve harekâtı ayıp görünmek ve sıvanıp çemrenmek ve yürümekte cidd ü cehd eylemek.			

8340	teşnĭf	تَشْنِيف	Ar.	•	Kulağı küpe ile tezyin eylemek.			
8341	teşnĭf-sāz	تَشْنِيفْساز	Ar. - Far.	•	Kulağı küpe ile tezyin edici olan.			
8342	teşevvüş	تَشَوُّش	Ar.	•	Karışıp şûrîde olmak.			
8343	teşevvuḳ	تَشَوُّق	Ar.	∗	Tahattur etmek ve talep eylemek ve rağbet edip ârzû-mendlik göstermek.			
8344	teşevvüf	تَشَوُّف	Ar.	∗	Bezenmek ve bir nesneye göz dikip muntazır olmak ve yukarıdan uzanıp bakmak.			
8345	teşvĭb	تَشْوِيب	Ar.	∗	Bir şeyi vech-i yesîr ile def ve bir kimseyi kolaylıkla savmak.			
8346	teşvĭr	تَشْوِير	Ar.	∴	İşaret etmek ve meşveret eylemek ve bir adama ar ve hayâ edecek bir iş işlemek, utandırmak, şerm-sâr kılmak ve hayvanı pazara arz etmek.			
8347	teşvĭş	تَشْوِيش	Ar.	•	Bir nesneyi şûrîde ve muhtelit eylemek, karmakarışık etmek.			
8348	teşvĭṭ	تَشْوِيط	Ar.	∗	Ütülemek, bir nesnenin tüyü ve kılı kalmamak için ateş alevine tutmak.			
8349	teşvĭf	تَشْوِيف	Ar.	∗	Tezyin etmek ve muttali olmak ve nazar etmek.			
8350	teşvĭḳ	تَشْوِيق	Ar.	•	Şevk ve gayrete getirmek, ârzû-mend kılmak, istek vermek.			
8351	teşvĭk	تَشْوِيك	Ar.	∗	Duvarın üzerine diken vazetmek.			
8352	teşvĭh	تَشْوِيه	Ar.	∗	Çirkin bildirmek, takbih etmek.			
8353	tişhāḳ	تِشْهاق	Ar.	∗	Ağlayan kimse hıçkırmak ve bir nesneye göz değdirmek.			
8354	teşehhüd	تَشَهُّد	Ar.	∗	Tahiyyâta oturmak ve şehadet getirmek.			
8355	teşehhül	تَشَهُّل	Ar.	∗	Zaaf ve hüzâlden çehrenin âb u tâb ve taraveti gitmek.			
8356	teşehhĭ	تَشَهّى	Ar.	∗	Bir nesneyi sevip ona meyil ve rağbet eylemek.			
8357	teşhĭd	تَشْهِد	Ar.	•	Kelimeişehadeti zikir ve telaffuz etmek.			
8358	teşhĭr	تَشْهِير	Ar.	∴	Meşhur ve namdar kılmak, aşikâr etmek ve şöhretlendirmek ve kılıç sıyırmak ve ıs. nizâmiyyeden olup kürek cezasına müstahak olan şahıs hakkında ceza hükmeden divan mazbatasının bir hülasasını gayet kalın hurûf ile yazıp şahs-ı mezbûrun bulunduğu şehrin meydan veya memerr-i nâs olan bir mahallinde göğse koyarak iki saat kadar orada tevkif ile halka irâ'e eylemeye denilir ve buna bedel olmak üzere usûl-i atîka veçhile mücrimi tersine merkebe bindirip şehrin etrafı ve cevânibinde gezdirerek rüsva etmek.		Nizamiye	
8359	teşeyyuḫ	تَشَيُّخ	Ar.	•	Kocalmak, ihtiyarlamak ve kocalık göstermek.			
8360	teşeyyüẕ	تَشَيُّذ	Ar.	∴	Bina gibi göğe doğru yükselmek ve kesb-i kuvvet etmek.			
8361	teşeyyuᶜ	تَشَيُّع	Ar.	•	Şialık iddia etmek ve Şia mezhebine girmek.			
8362	teşeyyüm	تَشَيُّم	Ar.	∗	Bir velet huy ve tabiatta pederine çekmek.			
8363	teşyĭḫ	تَشْيِيخ	Ar.	∗	Sakındırmak ve müzayaka vermek cihetiyle hasma nazar etmek.			
8364	teşyĭd	تَشْيِيد	Ar.	∴	Bedene tîbı gereği gereği gibi ovup yedirmek ve binayı yüksek ve refî' eylemek ve bir nesneyi muhkem ve kavi ve karar-dâde kılmak ve müşeyyed etmek.			
8365	teşyĭᶜ	تَشْيِيع	Ar.	∴	Bir semte giden adamı peşi sıra gidip yola vurmak, vedalaşmak ve bir adama kuvvet-i kalb vererek yüreklendirmek.			

8366	teşeyṭun	تَشَيْطُنْ	Ar.	*	Şeytanlık etmek.			
8367	tesābī	تَصابِى	Ar.	*	Hatunu vade ve ferîble kendisine meftun kılmak ve izhâr-ı aşk etmek.			
8368	teṣādüf	تَصادُفْ	Ar.	•	Aramaksızın rast gelmek ve bilâ-tedbîr vuku bulmak.			
8369	teṣāduḳ	تَصادُقْ	Ar.	*	Tarafeyn birbirine inanmak.			
8370	teṣādüm	تَصادُمْ	Ar.	•	Birbirine şiddetle çarpışmak ve şiddetle telaki edip tokuşmak, müsademe etmek.			
8371	teṣāruᶜ	تَصارُعْ	Ar.	*	Birbiriyle görüş etmek.			
8372	teṣārif	تَصارِفْ	Ar.	•	İcrası mutlaka lazım olan emirler ve fermanlar ve tebdîlât ve tahvilat.			
8373	teṣārifāt	تَصارِفاتْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8374	teṣārīf	تَصارِيفْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8375	teṣārüm	تَصارُمْ	Ar.	*	Birbirini kesmek, tekâtu' etmek.			
8376	teṣāᶜub	تَصاعُبْ	Ar.	•	İnat ve serkeşlik etmek.			
8377	teṣāᶜud	تَصاعُدْ	Ar.	*	Bir adama bir meşakkatli nesne renc ve meşakkat vermek ve yukarı doğru çıkmak.			
8378	teṣāġur	تَصاغُرْ	Ar.	*	Küçüklenmek, küçük görünmek.			
8379	teṣāf	تَصافْ	Ar.	*	Rû-be-rû sıralaşmak, saf bağlamak.			
8380	teṣāfuḥ	تَصافُحْ	Ar.	*	Birbirinin selametini talep ve eyyamını tebrik zımnında el ele tutuşup musâfaha etmek.			
8381	teṣālüb	تَصالُبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup çapraz ve haçvari iki şey birbirine kavuşmaya denilir.		Tıp	
8382	teṣāluḥ	تَصالُحْ	Ar.	*	Musâlaha etmek, barışmak.			
8383	teṣāluḫ	تَصالُخْ	Ar.	*	Muvazaa, sağırlık göstermek.			
8384	teṣānīf	تَصانِيفْ	Ar.	•	Tasnifler, kitaplar, risaleler.			
8385	teṣāvīr	تَصاوِيرْ	Ar.	•	Tasvirler, resimler, suretler.			
8386	teṣabbur	تَصَبُّرْ	Ar.	•	Sabretmek ve sabır göstermek.			
8387	teṣabbī	تَصَبِّى	Ar.	*	Hatunu vade ve ferîble kendisine meftun kılmak.			
8388	teṣabbüb	تَصَبُّبْ	Ar.	*	Dökülmek, bir su diğer suya veya mahalle dökülmek.			
8389	taṣbīr	تَصْبِيرْ	Ar.	*	Bir adama sabır ve tahammül ile emreylemek ve bir adamdan sabır ve tahammül eylemesini talep eylemek.			
8390	teṣaḥḥub	تَصَحُّبْ	Ar.	*	Utanmak, istihyâ etmek.			
8391	teṣaḥḥut	تَصَحُّتْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8392	teṣaḥḥuf	تَصَحُّفْ	Ar.	*	Bir adamın kıraatte hatasını tutmak.			
8393	taṣḥīḥ	تَصْحِيحْ	Ar.	•	Noksan ve haleli mahvedip tam sahih kılmak ve yanlışı doğrulatmak ve marizin maraz ve zahmetini ilaçla gidermek ve hakîkat-i hâli anlamak için sual ve teftiş etmek.			
8394	teṣaddüd	تَصَدُّدْ	Ar.	•	Bir kimsenin aykırı önüne çıkmak.			
8395	taṣḥīf	تَصْحِيفْ	Ar.	*	Sahifede müsbet kelime ve kelamı hatâ'en tağyir etmek.			

8396	teṣaddür	تَصَدُّرْ	Ar.	∗	Bir adam oturur iken göğsünü dik tutmak ve sadr-ı meclise oturmak ve akran ve emsalini sebk ve takaddüm eylemek ve öğretmek.			
8397	teṣaddu^{c}	تَصَدُّعْ	Ar.	•	Yarılmak, çatlamak, ayrılmak ve müteferrik ve perakende ve dağınık olmak.			
8398	teṣaddüf	تَصَدُّفْ	Ar.	∗	İ'râz eylemek, yüz çevirmek, başka tarafa dönmek.			
8399	taṣadduḳ	تَصَدُّقْ	Ar.	•	Sadaka vermek ve sadık ve gerçek olduğu tebeyyün etmek, meydana çıkmak.			
8400	teṣaddî	تَصَدِّى	Ar.	∴	Taarruz etmek ve yüz dönmek ve tesadüf etmek, vuku bulmak ve sıdk-ı niyyetle ve ikdam üzere bir nesne ile meşgul olmak ve şürû' eylemek.			
8401	taṣdîr	تَصْدِيرْ	Ar.	∗	İrca eylemek ve mektuba ser-nâme ve kitabe yazmak ve dibace vazeylemek ve iptida etmek ve örtmek.			
8402	taṣdî^{c}	تَصْدِيعْ	Ar.	•	Baş ağrıtmak ve sıkıntı vermek ve bir husus için defaatle rica ve niyaz ve ibrâm ederek birini rencide kılmak, eziyet vermek.			
8403	taṣdîḳ	تَصْدِيقْ	Ar.	•	İnanmak ve birinin sadık ve yaver olduğunu ikrar ve ispat etmek, gerçeklemek.			
8404	taṣarruf	تَصَرُّفْ	Ar.	•	Dönüştürmek ve istimal ve istihdam ve sarf ve fürûht ve bunlar misilli ef'âl icrasına muktedir olmak üzere zapt etmek, fâ'il-i muhtâr bulunarak salik olmak ve hatuna mu'âmele-i zevciyye icra etmek.			
8405	teṣarrum	تَصَرُّمْ	Ar.	∗	Celadetlenmek ve pare pare kesilmek.			
8406	taṣrîḥ	تَصْرِيحْ	Ar.	•	Bir kelamı zahir ve ayan söylemek ve zahir ve ayan kılmak ve mâ-fî'z-zamîr izhar eylemek ve apaçık söylemek ve bilâ-ketm tahrir ve beyan etmek.			
8407	taṣarruf-i müllāk	تَصَرُّفِ مُلّاكْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup rakabe-i emvâle malik olanlar misilli her bir salahiyeti caiz olmak hususuna denilir.		Fıkıh	
8408	taṣarrufāt-ı fi^{c}liyye	تَصَرُّفاتِ فِعْلِيّه	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup icrâ-yı san'at etmeye salâhiyyet-i tâmmeye malik olmak hususuna denilir.		Fıkıh	
8409	taṣarrufāt-ı ḳavliyye	تَصَرُّفاتِ قَوْلِيّه	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bey' ü şirâ ve icar ve hibe ve ferağ ve an-mâl sulh ve ikrar ve te'cîl-i deyn ve ıskât-ı şuf'a gibi husûsâtın icrasına olan salahiyettir.		Fıkıh	
8410	taṣrîf	تَصْرِيفْ	Ar.	•	Sarf kavaidi üzere kelimenin şeklini başka kelimelere tebdil eylemek, değiştirmek ve maslahatta tasarrufa izin vererek mutasarrıf kılmak.			
8411	teṣa^{cc}ub	تَصَعُّبْ	Ar.	•	Güç ve düşvâr olmak.			
8412	teṣa^{cc}ud	تَصَعُّدْ	Ar.	∗	Bir adama bir meşakkatli nesne renc ve zahmet vermek ve tebahhur etmek.			
8413	taṣ^{c}îb	تَصْعِيبْ	Ar.	∗	Bir şeyi güç ve düşvâr kılmak.			
8414	taṣ^{c}îbāt	تَصْعِيباتْ	Ar.	∗	Güçlüğe düçar olmaklar, güçlükler.			
8415	taṣ^{c}îd	تَصْعِيدْ	Ar.	∴	İzâbe eylemek, eritmek ve yukarı çıkmak ve imbikten çekmek.			
8416	taṣ^{c}îr	تَصْعِيرْ	Ar.	∗	Kibir ve hodbinlikten naşi karşısındaki adama bakmayıp yüzünü bir tarafa doğru devirip eğmek.			
8417	taṣġîr	تَصْغِيرْ	Ar.	•	Küçültmek, cirm ve kadrini eksiltmek ve bir kimseyi hor ve hakir eylemek, horlamak, ism-i tasgîr ki Arabîde fu'aylün ve fu'ay'ilün vezninde olup Türkçede ise asıl ismin nihayetine cık cik cağız ceğiz edatlarının ilavesiyle hasıl olur.			
8418	teṣaffüt	تَصَفُّتْ	Ar.	∗	Kuvvet ve celadet izharıyla bahadırlanmak.			
8419	teṣaffuḥ	تَصَفُّحْ	Ar.	•	Ziyade dikkatle tefahhus ve taharri etmek.			
8420	teṣaffî	تَصَفِّى	Ar.	∗	Saffet ve safilik hasıl etmek, gıllıgıştan azade olmak, istifâ eylemek.			
8421	taṣfîḥ	تَصْفِيحْ	Ar.	•	Bir şeyi enliletmek, arîz kılmak ve ellerini birbirine çalmak.			
8422	taṣfîd	تَصْفِيدْ	Ar.	•	Muhkem bağlamak, bent etmek ve kavi rapteylemek.			

8423	taṣfîr	تَصْفِيْر	Ar.	∴	Sarıya boyamak ve ıslık çalmak ve bir yeri hali kılmak, tahliye etmek.			
8424	taṣfîḳ	تَصْفِيْق	Ar.	•	Kuş kısmı kanadı kakıp oynamak.			
8425	taṣfîḳ-i esnān	تَصْفِيقِ اَسْنَانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup soğuktan dişlerin yekdiğere çarpmasına denilir.		Tıp	
8426	taṣfîf	تَصْفِيْف	Ar.	•	Saf bağlamak, sıra sıra dizmek.			
8427	taṣfiye	تَصْفِيَه	Ar.	•	Pak ve safi kılmak ve bulanık şeyi durulatmak ve mahlûtâdan vareste ve hali berî kılmak.			
8428	taṣḳîl	تَصْقِيْل	Ar.	•	Mıskale ile cila verip açmak, musaykal kılmak.			
8429	teṣalluf	تَصَلُّف	Ar.	∴	Yaltaklanmak ve ahd-i kudret ve iktidardan hariç iddi'â-yı fazl ve zarafet etmek, övünmek.			
8430	teṣallub	تَصَلُّب	Ar.	•	Saht ve katı sulp olmak ve katılaşmak ve diyanette taassup ve gayret göstermek.			
8431	teṣallî	تَصَلّى	Ar.	*	Ateşe yanmak.			
8432	taṣlîb	تَصْلِيب	Ar.	•	Bir şeyi saht ve katı eylemek, kattırmak ve haça germek, haça asmak.			
8433	taṣlî^{c}	تَصْلِيع	Ar.	*	Özür dilemek, özür beyan etmek.			
8434	taṣlîm	تَصْلِيم	Ar.	*	Kesmek, burnu ve kulağı dibinden kesmek.			
8435	taṣliye	تَصْلِيَه	Ar.	∴	Bir nesneyi yakmak için ateşe ilkâ etmek ve sallallâhu aleyhi ve sellem diye dua etmek ve salât u selâm getirmek ve namaz kılmak.			
8436	taṣmît	تَصْمِيت	Ar.	*	Sükût ettirmek ve sakit kılmak.			
8437	taṣmîd	تَصْمِيد	Ar.	*	Muhkem etmek ve bir nesnenin içini doldurmak.			
8438	taṣmîm	تَصْمِيم	Ar.	∴	Bir işe veyahut bir nesneye kat'an nükûl eylememek veçhi üzere azîmet-i sâdıka ile azimet eylemek ve kastetmek ve muhkem kılmak ve inkâr eylemek.			
8439	teṣannu^{c}	تَصَنُّع	Ar.	•	Bir kimse tekellüfle vaz ve etvârını güzel ve zahirini müzeyyen göstermek, âdeta politika etmek.			
8440	taṣnî^{c}	تَصْنِيع	Ar.	•	Hüsn-i terbiye eylemek ve bir kimseyi bir sanatla meşgul kılmak ve bir şeyi yapmak zımnında icrâ-yı san'at ve ibrâz-ı mahâret etmek.			
8441	taṣnî^{c}-i ^{c}użuv	تَصْنِيعِ عُضُوْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz kapağı ve kulak ve burun ve husyeteyn torbası ve mecrâ-yı bevl gibi bir kıt'a-i bedenin noksan cüzü veya küllisini civâr-ı a'zânın cildinden bir şerîha-i cildiyye alarak yeniden yapılmış gibi itmam etmeye ıtlak olunur.		Tıp	
8442	taṣnîf	تَصْنِيف	Ar.	•	Bir nesnenin bazısını bazısından temyiz ederek sınıf sınıf kılmak ve kitabı tertip etmek ve sınıf sınıf tanzim ve telif etmek.			
8443	taṣnîm	تَصْنِيم	Ar.	•	Bir nesneyi sanem ittihaz etmek, putperestlik eylemek.			
8444	taṣavvur	تَصَوُّر	Ar.	•	Zihinde bir nesnenin suret ve mahiyetini ve heyetini keşif ve idrak etmek ve tahayyül eylemek.			
8445	taṣavvuf	تَصَوُّف	Ar.	•	Havf veya diğer sebebe mebni kelimâtın ma'ânîsini tebdil ederek din hususunda telif olunan kelam ve elfâz.			
8446	teṣavvu^{c}	تَصَوُّع	Ar.	*	Ayrılmak ve perakende olmak.			
8447	teṣavvun	تَصَوُّن	Ar.	•	Kendi nefsini sakınmak ve kayırmak.			
8448	taṣvîb	تَصْوِيب	Ar.	•	Bir şeyi savâba doğru nispet eylemek ve savâb, doğru addetmek ve beğenmek, tensip etmek ve münasip görmek.			
8449	taṣvît	تَصْوِيت	Ar.	*	Sesletmek, ses çıkarmak ve öttürmek.			

8450	taṣvĭr	تَصْوِيْر	Ar.	•	Bir şeye suret vermek ve yapmak ve meselenin bir suretini temsil ve beyan etmek ve çizilmiş resim veya oyulmuş suret.			
8451	taṣvĭġ	تَصْوِيغْ	Ar.	*	Batırmak ve kuyumculuk etmek.			
8452	taṣvĭf	تَصْوِيفْ	Ar.	•	Kelimâtın manasını tebdil ederek din ve mezhep hususunda te'lîf-i kelâm eylemek.			
8453	taṣa	تَصَه	Ar.	•	Gam ve keder, can sıkıntısı, tasa.			
8454	teṣahhür	تَصَهُّرْ	Ar.	*	Sıhren yani sıhriyet ve damatlık münasebetiyle akraba ve hısım olmak.			
8455	teṣayyüd	تَصَيُّدْ	Ar.	•	Sayd ve şikâra çıkmak, ava gitmek.			
8456	teṣayyüf	تَصَيُّفْ	Ar.	•	Yaz mevsimi müddetince bir mahalde iskân etmek, yazlamak ve sayfiyede oturmak.			
8457	teṣayyür	تَصَيُّرْ	Ar.	*	Bir kimse hilkat ve ahlak cihetiyle pederine benzemek.			
8458	taṣyĭr	تَصْيِيرْ	Ar.	•	Bir surete komak ve bir surete vardırmak.			
8459	teḍahuk	تَضاحُكْ	Ar.	*	Karşılıklı gülüşmek.			
8460	teżādd	تَضادْ	Ar.	•	İki şey birbirine zıt ve aksi olmak.			
8461	teḍārüb	تَضارُبْ	Ar.	•	Vuruşmak, dövüşmek.			
8462	teżārr	تَضارّْ	Ar.	*	Birbirine zarar etmek.			
8463	teżā^{c}uf	تَضاعُفْ	Ar.	•	Çoğalmak, kat kat olmak.			
8464	teżā^{c}ĭf	تَضاعِيفْ	Ar.	•	Taz'îfler, çoğaltışlar.			
8465	teżāġuṭ	تَضاغُطْ	Ar.	*	Mecliste birbirlerini sıkıştırmak.			
8466	teżāfür	تَضافُرْ	Ar.	*	Bir yere cem olmak ve muavenet eylemek, yardım etmek.			
8467	teżabbür	تَضَبُّرْ	Ar.	*	Muhkem olmak ve bağlanmak.			
8468	teżabbuṭ	تَضَبُّطْ	Ar.	*	Bir nesneyi zor ile salıvermemek veçhi üzere tutmak ve zapt etmek.			
8469	teżaccür	تَضَجُّرْ	Ar.	•	Teng-dil ve muzdarip ve gussa-nâk olmak.			
8470	teżaccu^{c}	تَضَجُّعْ	Ar.	•	Üşenip gevşek davranmak, tekâsül etmek.			
8471	tażci^{c}	تَضْجِيعْ	Ar.	•	Taksir etmek, ihmal eylemek.			
8472	teḍaḥḥuk	تَضَحُّكْ	Ar.	•	Gülmek peyda eylemek ki insan nevine mahsus olup ekseriya meserrete delalet eden hareket-i a'zâ ile sûret-i ma'rûfu icra etmek.			
8473	taḍḥiye	تَضْحِيَه	Ar.	*	Bir adama kuşluk taamı yedirmek ve kuşluk vakti kurban kesmek.			
8474	taḍḥĭk	تَضْحِيكْ	Ar.	*	Güldürmek, gülmeye mecbur etmek, hande ettirmek.			
8475	teḍarrüb	تَضَرُّبْ	Ar.	*	Muzdarip olmak, çalkanmak.			
8476	teżarrür	تَضَرُّرْ	Ar.	•	Zarar ve ziyana düçar olmak.			
8477	tażarru^{c}	تَضَرُّعْ	Ar.	∴	Bir nesneye gizlice varıp yaklaşmak ve cân u dilden tezellül ile yalvarmak ve bir hacet veya arzu için niyaz eylemek ve kendi noksanını bulup kibir ve ta'azzumdan tehâşî ederek alçak gönüllülük etmek.			
8478	tażrĭb	تَضْرِيبْ	Ar.	*	Avaz güzel olarak terennüm eylemek.			

8479	taẕrīc	تَضْرِيجْ	Ar.	*	Kanatmak, kan çıkarmak.			
8480	taẕrīr	تَضْرِيرْ	Ar.	•	Zarar ve ziyana müptela ve düçar etmek.			
8481	taẕrīs	تَضْرِيسْ	Ar.	*	Vakâyi'-i zamân ve havâdis-i devrân bir adamı ehl-i tecrübe ve muhkemü'r-rey eylemek ve ıs. tıbbiyyeden olup diş kamaşmasına denilir ve tecrübe etmek.		Tıp	
8482	taẕrīᶜ	تَضْرِيعْ	Ar.	*	Yakın eylemek, yaklaştırmak.			
8483	taẕirre	تَضِرَّه	Ar.	*	Sû'-i hâl ve zarar.			
8484	taẕᶜīf	تَضْعِيفْ	Ar.	•	İki kat etmek, iki misline arttırmak ve zayıf kılmak ve zayıf addetmek.			
8485	taẕfīr	تَضْفِيرْ	Ar.	*	Ziyade say etmek ve yürürken ziyade salınmak.			
8486	taẕlīl	تَضْلِيلْ	Ar.	•	Azdırmak, yoldan çıkarmak doğru yoldan saptırıp dalalete vardırmak ve azdırıp günah işletmek.			
8487	teẕammüd	تَضَمُّدْ	Ar.	*	Cerahate merhem vurup bezle bağlamak.			
8488	taẕammun	تَضَمُّنْ	Ar.	•	Muhit ve müştemil ve havi olmak ve zâmin ve kâfil olmak ve tazammunu kabul etmek.			
8489	taẕmīd	تَضْمِيدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cismin kısm-ı mümarrazına edviye-i hâriciyye vazetmeye yani lapa vurmaya tabir ve ıtlak olunur ve yarayı merhemli bağ ile bağlamak.		Tıp	
8490	taẕmīn	تَضْمِينْ	Ar.	•	Zarar ve ziyana bâ'is olan kimseye, ziyan ve zarar-ı mezkûru ödetmek ve bir nesneyi diğer bir nesneye ithal etmek ve kefil olmak.			
8491	teẕavvur	تَضَوُّرْ	Ar.	*	Çağırmak ve feryat etmek ve zârılık etmek ve açlıktan feryat etmek.			
8492	teẕavvuᶜ	تَضَوُّعْ	Ar.	*	Misk gibi kokmak.			
8493	taẕyīᶜ	تَضْيِيعْ	Ar.	•	Telef ve zayi kılmak ve bir zamanı veya bir nesneyi bilâ-nef' ve semere telef ve istihlâk eylemek.			
8494	taẕyīf	تَضْيِيفْ	Ar.	•	Misafire layık olan ikram ve it'âm rüsumunu eda etmek ve misafir kabul etmek, almak, meyletmek ve meylettirmek.			
8495	teẕayyuḳ	تَضَيُّقْ	Ar.	*	Daralmak, zîk ve teng ve vüsatsiz olmak.			
8496	teẕayyuḳ-ı ḳuddāmī	تَضَيُّقِ قُدَّامِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gerek vilâdî yani anadan doğma ve gerek gayr-i mahtûnlarda iltihâb-ı âdî veya efrencî eseri olarak gulfe denilen sünnet derisinin ön deliğinin mürûr-ı haşefeye mâni olacak derecede daralmasına denilir.		Tıp	
8497	teẕayyuḳ-ı ḫalfī	تَضَيُّقِ خَلْفِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gayr-i mahtûnlarda iltihâb-ı âdî veya efrencî eseri olarak gulfenin haşefenin arkasına doğru darlanıp öne geçmemesine ıtlak olunur.		Tıp	
8498	taẕyīḳ	تَضْيِيقْ	Ar.	•	Sıkıştırmak ve kıstırmak ve ârâm vermeyip ibrâm ve ilhâh etmek ve sû'-i hâle düçar kılmak ve darlık vermek.			
8499	teṭābuḳ	تَطَابُقْ	Ar.	•	Muvafık ve müttefik olmak ve birbirine uyup mutabık olmak, beynlerinde ihtilaf ve mugayeret olmamak.			
8500	teṭāruḳ	تَطَارُقْ	Ar.	•	Birbirinin izine düşmek ve uyup gitmek.			
8501	teṭāl	تَطَالْ	Ar.	*	Bir nesneyi görmek için yüksek yere çıkmak.			
8502	teṭālu ᶜ	تَطَالُعْ	Ar.	*	Birbirine muntazır olmak ve nazar etmek.			
8503	teṭāvu ᶜ	تَطَاوُعْ	Ar.	*	Bir nesneye güç bela ile takat getirip gücü yetmek.			
8504	teṭāvül	تَطَاوُلْ	Ar.	∴	Uzak nesneye uzanıp bakmak ve kibir ve ta'azzum ve tereffu' eylemek ve nahak yere tasallut ve zeber-destlik etmek ve uzun olmak ve birbirine muhalefet ve mugayeret eylemek.			
8505	teṭāyür	تَطَايُرْ	Ar.	*	Perakende ve perişan ve dağınık olmak.			

8506	teṭabbuᶜ	تَطَبُّعْ	Ar.	•	Tabiatlanmak, bir şeyi icra ede ede tabiat edinmek ve kap dolmak.			
8507	teṭabbuḳ	تَطَبُّقْ	Ar.	∴	Bir nesne diğer nesneye uygun ve cesbân olmak ve bir nesne zımnında nâs ittifak etmek.			
8508	taṭbîb	تَطْبِيبْ	Ar.	∗	Tabiplenmek, tabiplik iddiasında bulunmak.			
8509	taṭbîᶜ	تَطْبِيعْ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi doldurmak ve bir nesneyi murdar ve mülevves eylemek ve basıp tab ve temsil etmek.			
8510	taṭbîḳ	تَطْبِيقْ	Ar.	∴	Bir nesneyi kaplamak ve bir nesne âm ve şamil olmak ve bir nesneyi diğer bir nesneye uydurup münasip ve müsavi kılmak ve muvafık eylemek ve değiştirmek ve üzerine yatırıp kaplamak ve bulut havayı ve su arzı bürümek ve birbirine aynı ve misil kılmak ve aynı ve misil olup olmadığını tahkik ve tecessüs etmek ve aklen kıyas ve tahmin eylemek ve namaz kılarken rükû da ellerini uyluğu arasına koymak.			
8511	taṭbîl	تَطْبِيلْ	Ar.	∗	Davul çalmak.			
8512	taṭḥîn	تَطْحِينْ	Ar.	∗	Öğütmek, taneyi toz ve un etmek.			
8513	teṭarrüb	تَطَرُّبْ	Ar.	•	Tarab ve nağme ve teganni ve ferah ve sürurdan naşi sıçrayıp oynamak.			
8514	teṭarrüs	تَطَرُّسْ	Ar.	•	Tenezzüh ve içtinap ve istiğna göstermek.			
8515	teṭarrüf	تَطَرُّفْ	Ar.	∗	Kenar ve taraf tutmak.			
8516	teṭarruḳ	تَطَرُّقْ	Ar.	∴	Defaatle ve mütetâliyeten vurmak ve çekiç ile dövmekle kesb-i kâbiliyyet etmek.			
8517	taṭrîb	تَطْرِيبْ	Ar.	•	Sürurdan naşi sıçrayıp oynamak.			
8518	taṭrîḥ	تَطْرِيحْ	Ar.	∴	Binayı semaya doğru bülend ve mürtefi yapmak ve ilkâ etmek, bırakmak.			
8519	taṭrîd	تَطْرِيدْ	Ar.	•	Reddetmek, kovmak ve teb'îd eylemek, uzak kılmak ve çıkarıp defetmek, dûr eylemek.			
8520	taṭrîz	تَطْرِيزْ	Ar.	•	Esvabın bir tarafına tırâz ve kenar işlemek.			
8521	taṭrîs	تَطْرِيسْ	Ar.	•	Yazıldıktan sonra silinmiş kâğıda tekrar yazı yazmak.			
8522	teṭafful	تَطَفُّلْ	Ar.	∗	Bir kimse tufeyli olmak, kazanmayıp şunun bunun sofrasında karnını doyurmak, dalkavukluk etmek.			
8523	taṭfîḥ	تَطْفِيحْ	Ar.	∗	Taşa taşa doldurmak.			
8524	taṭfîf	تَطْفِيفْ	Ar.	•	Bir nesneyi eksik ölçmek ve eksik kile ve terazi ile halkın hakkını tamam vermeyip eksik ita ve ketmeylemek.			
8525	taṭfîl	تَطْفِيلْ	Ar.	∗	Kelamı tedebbür ve teemmül ile yani her tarafını besleyerek söylemek.			
8526	taṭfiye	تَطْفِيَه	Ar.	•	Ateşi mahvetmek, ateşsiz kılmak, söndürmek.			
8527	teṭaᶜᶜum	تَطَعُّمْ	Ar.	∗	Bir şeyi tatmak ve yutup tadına bakmak.			
8528	teṭallüb	تَطَلُّبْ	Ar.	•	Merreten ba'de uhrâ istemek, defaatle talep etmek.			
8529	teṭallüs	تَطَلُّسْ	Ar.	•	Yazısız ve silinmiş olan.			
8530	teṭallu	تَطَلُّعْ	Ar.	∴	Bir nesneye tekellüfle vâkıf olmak ve bir nesneye muntazır olmak, gözlemek ve bir kimsenin kelamının nakisasını hür fikirlikle arayıp tarayıp dahil ve taarruz eylemek ve nazar etmek.			
8531	teṭalluḳ	تَطَلُّقْ	Ar.	∗	Açılmak, inkişaf etmek.			
8532	teṭallî	تَطَلِّى	Ar.	∗	Bir nesneyi sürünmek, tîb ve deva sürünmek.			

8533	taṭlĭb	تَطْلِيبْ	Ar.	∴	Bir şeyi mühletle istemek ve aramak, talep eylemek.			
8534	taṭlĭḥ	تَطْلِيحْ	Ar.	*	İlhâh ve ibrâm eylemek. Ar. • Yazıyı silip nâ-bedîd eylemek.			
8535	taṭlĭḳ	تَطْلِيقْ	Ar.	•	Avradına talak vermek, boşamak ve bağdan halas etmek ve dişi ağaca erkek ağacın çiçeklerini silkmekle meyvedar kılmak ve telkih etmek, aşılamak, çiftleştirmek.			
8536	taṭliye	تَطْلِيه	Ar.	•	Bir şeye bir nesne sıvamak ve hastayı görüp ve gözetip hizmet ve tımar eylemek ve bir adama sövmek ve musiki üzere okumak ve sürmek, bulaştırmak ve kaplamak, yaldızlamak.			
8537	teṭammus	تَطَمُّسْ	Ar.	*	Bir nesne bi'l-külliyye mahıv ve nâ-bedîd olmak.			
8538	taṭmĭ[c]	تَطْمِيعْ	Ar.	•	Tamaha düşürmek, tamah ettirmek, ârzû-mend kılmak.			
8539	taṭmĭn	تَطْمِينْ	Ar.	•	İtminan ve emniyet vermek, temin etmek.			
8540	taṭnĭb	تَطْنِيبْ	Ar.	*	Çadır iplerini çekip bağlamak yani çadır kurmak.			
8541	tiṭvāf	تِطْوَافْ	Ar.	•	Bir nesne etrafına çokça dolaşmak ve tavaf ve ziyaret etmek.			
8542	teṭavvuḥ	تَطَوُّحْ	Ar.	*	Yoldan azdırılmakla o yana bu yana hayran ve ser-geşte gezip yürümek.			
8543	teṭavvus	تَطَوُّسْ	Ar.	•	Tavus kuşu gibi ziynetlenmek ve rengârenk libas ile telebbüs ve tezyin etmek.			
8544	teṭavvu[c]	تَطَوُّعْ	Ar.	∴	Tekellüfle taat eylemek ve vâcibe ve lâzimeden olmayan nesnede teberru eylemek ve teneffül eylemek.			
8545	teṭavvuf	تَطَوُّفْ	Ar.	•	Bir şeyi ziyaret zımnında etrafında dolaşmak.			
8546	teṭavvuḳ	تَطَوُّقْ	Ar.	∴	Kendi boynuna halka ve zincir ve gerdanlık misilli nesne geçirmek ve kubbelenmek.			
8547	teṭavvul	تَطَوُّلْ	Ar.	∴	Uzamak ve uzatmak, boynunu uzatmak ve kibir ve ta'azzum etmek ve bir adamı ihsan ile memnun eylemek.			
8548	taṭvĭḥ	تَطْوِيحْ	Ar.	*	Bir kimsenin yolunu azıtıp hayran ve ser-geşte gezdirmek ve bir kimseyi gelmez yere göndermek ve bir şeyi havaya ilkâ eylemek ve bir kimseyi mühlike olan çöl ve beyabana sevk ve irsal eylemek.			
8549	taṭvĭs	تَطْوِيسْ	Ar.	*	Bir nesneyi ziynetlendirmek, tezyin eylemek.			
8550	taṭvĭ[c]	تَطْوِيعْ	Ar.	*	Bir nesneye mutavaatla mütâba'at eylemek.			
8551	taṭvĭf	تَطْوِيفْ	Ar.	•	Dolaştırmak ve çok defa dolaşmak ve tavaf ettirmek.			
8552	taṭvĭḳ	تَطْوِيقْ	Ar.	∴	Birinin boynuna bir şey veya tokayı takmak ve kuvvetlendirmek.			
8553	taṭvĭl	تَطْوِيلْ	Ar.	•	Uzatmak ve mühlet verip vadeyi uzun kılmak.			
8554	teṭahhur	تَطَهُّرْ	Ar.	∴	Paklanmak ve günah işlemekten teberrî ve imtina eylemek.			
8555	teṭahhüm	تَطَهُّمْ	Ar.	*	İğrenmek ve tevahhuş eylemek.			
8556	taṭhĭr	تَطْهِيرْ	Ar.	•	Bir nesneyi yıkayıp pak eylemek ve levs ve çirkini mahvedip temiz ve tâhir kılmak.			
8557	teṭayyüb	تَطَيُّبْ	Ar.	•	Kokusu güzel nesneler ile kendine koku vermek.			
8558	teṭayyur	تَطَيُّرْ	Ar.	•	Tutulan falı yaramaz ve uğursuz addetmek ve uçmak.			
8559	taṭyĭb	تَطْيِيبْ	Ar.	•	İyi ve güzel kılmak ve hoş etmek.			
8560	taṭyĭr	تَطْيِيرْ	Ar.	*	Uçurmak ve malı tevzi ve taksim etmek ve bir şeyi veya hâli şom ve yaramaz görmek.			

8561	taṭvîş	تَطْوِيشْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup kuvve-i recüliyyeti izale zımnında bir kimsenin hayalarını ihraç ve zekerini kateylemeye yani hadım etmeye denilir.		Tıp	
8562	teẓālüm	تَظَالُمْ	Ar.	•	İki taraf birbirine zulmetmek ve birbirinin zulmünden iki taraf şikâyet etmek.			
8563	teẓāhür	تَظَاهُرْ	Ar.	∴	Bir şeyi iki taraf birbirine aşikâre eylemek ve birbirine yardım ve muavenet eylemek.			
8564	teẓarruf	تَظَرُّفْ	Ar.	•	Zarafet satmak ve külfetle zarif olmak.			
8565	teẓaffür	تَظَفُّرْ	Ar.	•	Zafer bulmak, zafer-yâb olmak.			
8566	teẓallül	تَظَلُّلْ	Ar.	•	Gölgede ve sayede oturmak, gölgelenmek.			
8567	teẓallüm	تَظَلُّمْ	Ar.	∴	Bir adamın hakkını veya malını gasbeylemek ve zulmü kendi nefsine isnat eylemek ve zalimin zulmünden şikâyet eylemek, zulm-dîde olmak.			
8568	taẓlîl	تَظْلِيلْ	Ar.	•	Gölgelemek, gölgeye bırakmak.			
8569	taẓlîm	تَظْلِيمْ	Ar.	•	Bir kimseyi zulüm ve bî-dâda nispet eylemek.			
8570	teẓannun	تَظَنُّنْ	Ar.	•	Zannetmek, bilâ-beyyine kıyas ve hükmetmek.			
8571	teẓahhür	تَظَهُّرْ	Ar.	•	Zevç ve zevcesine zıhâr etmek mesela aleyye enti ke-zahri ummî diye hareminin bir kıt'a-i bedenini validesinin bir yerine teşbih etmek ki kefaret etmedikçe takarrüp etmek haram olur.			
8572	taẓhîr	تَظْهِيرْ	Ar.	•	Bir nesneye mübâlât eylemeyerek terk ve ihmal eylemek ve vaktinde bir yere gitmek ve ihmal ve tesâmuh edip işini arkaya atmak.			
8573	teᶜātüb	تَعَاتُبْ	Ar.	∴	Miyânede hâdis olan küdûret ve infiali müzakere ve muvazaa eylemek ki ahbap ve esdikâ beyninde cereyan eder ve birbirine itap ve âzâriş etmek.			
8574	teᶜācîb	تَعَاجِيبْ	Ar.	•	Taaccüp olunacak nesneler.			
8575	teᶜādül	تَعَادُلْ	Ar.	•	İki taraf adalet ve müsavat üzere olmak ve beraberlik, tesâvî.			
8576	teᶜādî	تَعَادِى	Ar.	∴	Seğirtmek hususunda yarış etmek ve iki taraf birbirine adavet ve husumet etmek.			
8577	teᶜārr	تَعَارّ	Ar.	∴	Gece uyumayıp kendi kendisine söylenerek takallüb eylemek ve uykudan kelamla uyanıp bidar kalkmak ve sayıklamak ve ari ve berî olmak ve gece uykusuzluk arız olup düşünde dönüp muzdarip olmak veya avazdan uyanmak.			
8578	taᶜᶜārr	تَعَّارْ	Ar.	•	Kanı durmayan yara.			
8579	teᶜārüc	تَعَارُجْ	Ar.	∗	Aksaklamak, topallamak.			
8580	teᶜāruż	تَعَارُضْ	Ar.	•	Mümanaat etmek.			
8581	teᶜārüf	تَعَارُفْ	Ar.	∗	Bilişmek, yekdiğere aşina çıkmak.			
8582	teᶜārîc	تَعَارِيجْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup dimağın yani beynin sath-ı hâricîsinde vaki bariz çıkıntılara ıtlak olunur.		Tıp	
8583	teᶜāzül	تَعَازُلْ	Ar.	∗	Nâs birbirinden cüda olup başkaca olmak, ayrılmak.			
8584	teᶜāzî	تَعَازِى	Ar.	∴	Müfret olmak itibariyle iki taraf birbirine sabrettirmek manasına ve cem olmak itibariye taziyeler, teselliler demektir.	cem		
8585	teᶜāsür	تَعَاسُرْ	Ar.	•	Bir iş sarplanıp güçlenmek, asîr ve düşvâr iş tutmak.			
8586	teᶜāşür	تَعَاشُرْ	Ar.	∗	Nâs birbiriyle ünsve muaşeret ve ihtilat edip hoşça geçinmek.			
8587	teᶜāżud	تَعَاضُدْ	Ar.	•	Birbirine yardım ve muavenet etmek ve kuvvet vermek.			
8588	teᶜāṭuf	تَعَاطُفْ	Ar.	•	Birbirine mihr ve muhabbet ve şefkat eylemek.			

8589	teᶜāşuḳ	تَعَاشُقْ	Ar.	*	Sevişmek, muhabbet edişmek.			
8590	teᶜāşī	تَعَاشِى	Ar.	*	Tecahül eylemek.			
8591	teᶜāṭī	تَعَاطِى	Ar.	∴	Bir nesneye el sunup almak ve hakkı ve layıkı olmayan nesneye el uzatmak ve bir nesneyi almak hususunda her biri el sunup niza edişmek ve bir nesneyi almak için ayağın parmakları üzere kalkıp ona doğru ellerini uzatmak ve ıs. fıkhiyyeden olup pazarlıksız ve lakırdısız olarak fiilen vaki olan mübâdele-i emvâle ıtlak olunur.		Fıkıh	
8592	teᶜāẓum	تَعَاظُمْ	Ar.	*	Ululanmak ve bir nesne azîm görünmek, büyük hissolunmak.			
8593	teᶜāḳub	تَعَاقُبْ	Ar.	•	Birbiri ardı sıra gitmek veya gelmek.			
8594	teᶜāḳud	تَعَاقُدْ	Ar.	*	Ahitleşmek, mukavele ve mu'âkade eylemek.			
8595	teᶜāḳul	تَعَاقُلْ	Ar.	*	Bir maktülün diyetini nice kimseler üzerine almak.			
8596	teᶜāḳum	تَعَاقُمْ	Ar.	*	Birinin arkası sıra gitmek, takip ve te'âkub etmek.			
8597	teᶜālüm	تَعَالُمْ	Ar.	*	Bir nesneyi herkes bilmek.			
8598	teᶜālā	تَعَالَى	Ar.	*	Yükselmek, cihet-i ulyâya terakki ve su'ûd eylemek.			
8599	teᶜālā	تَعَالَى	Ar.	•	Yüksek ve ali eylesin manasına duadır ve yüksek ve bülend ve ali olan.			
8600	teᶜāmüs	تَعَامُسْ	Ar.	*	Tegafül ve tecahül eylemek.			
8601	teᶜāmül	تَعَامُلْ	Ar.	∴	Birbiriyle alıp verişmek ve muamele edip iş görmek ve kadimden berdevam eden muamele.			
8602	teᶜāmī	تَعَامِى	Ar.	•	Tasannuyla körlük göstermek ve görmeyivermek.			
8603	teᶜānuḳ	تَعَانُقْ	Ar.	•	Birbirinin boynuna sarılmak.			
8604	teᶜānī	تَعَانِى	Ar.	•	Özenmek, emek sarfedip ihtimam etmek ve itina etmek.			
8605	teᶜāvür	تَعَاوُرْ	Ar.	*	Bir nesneyi elden ele verip gezdirmek.			
8606	teᶜāvün	تَعَاوُنْ	Ar.	•	Yardımlaşmak, birbirine yardım ve muavenet etmek.			
8607	teᶜāvīz	تَعَاوِيزْ	Ar.	•	Tavizler, neshler, hamâ'iller.			
8608	teᶜāvī	تَعَاوِى	Ar.	*	Nâs her taraftan gelip birikmek.			
8609	teᶜāhüd	تَعَاهُدْ	Ar.	•	Birbiriyle ahd ü mîsâk ve kavil ve mukavele etmek.			
8610	teᶜāyüb	تَعَايُبْ	Ar.	•	Birbirini ayıplamak ve zem ve levm ve takbih etmek.			
8611	teᶜāyür	تَعَايُرْ	Ar.	*	Birbirinin kabahatlerini yüzlerine vurarak arlandırmak.			
8612	teᶜāyī	تَعَايِى	Ar.	*	Bir kimse murat eylediği bir emrin yolunu bilemeyip veya bulamayıp apışıp kalmak veyahut mübaşeret ettiği işe kemâl-i metânet veremeyip âciz ve dermânde kalmak.			
8613	taᶜab	تَعَبْ	Ar.	•	Renc ve zahmet çekip yorulmak.			
8614	taᶜb	تَعبْ	Ar.	•	Yorgun ve zahmet ve meşakkat.			
8615	teᶜabbüd	تَعَبُّدْ	Ar.	∴	İbadete tekellüf ile say ve ihtimam etmek ve hizmet eylemek ve bir kimseyi kul ve abd ittihaz eylemek.			
8616	teᶜabbüş-i bi'l-yed	تَعَبُّشِ بِالْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup merzânın keenne havada tayerân eden mevâddı tutmak için hâlât-ı maraziyye maraziyyeden olarak ellerini tahrik etmek gibi harekât-ı mütedâllesidir.		Tıp	

8617	teᶜabbüs	تَعَبُّسْ	Ar.	•	Abûsü'l-vech olmak ve ekşi yüz göstermek.			
8618	taᶜbîd	تَعْبِيدْ	Ar.	∴	Ârâm eylemek ve mükerrem etmek ve hizmet ettirmek ve tezlîl etmek ve bir kimseyi kul ve köle ittihaz etmek.			
8619	taᶜbîr	تَعْبِيرْ	Ar.	•	Beyan etmek, ma'ânî-i bâtınayı elfâz-ı müstahsine ile gayra tefhim etmek ve tesmiye etmek ve demek ve rüyanın ahvâl-i hâriciyyesinden keyfiyyât-ı bâtına ve müstakbeleye muttali olmak.			
8620	taᶜbîs	تَعْبِيسْ	Ar.	∗	Yüz ekşitmek ve çehreyi döndürmek.			
8621	taᶜbiye	تَعْبِيَه	Ar.	•	Askeri yerli yerinde tehiyye ve ihzar eylemek ve koşup düzüp amade etmek. Ar. ∗ Bir adamın mekânından ayrılmak.			
8622	teᶜattî	تَعَتّى	Ar.	•	Haddi mütecaviz serkeşlikle tekebbür eylemek ve kibir ve utüv ile mütekebbir olmak.			
8623	taᶜtîb	تَعْتِيبْ	Ar.	∗	Kapıya eşik yapmak.			
8624	taᶜaccüb	تَعَجُّبْ	Ar.	•	Âdete veya memule mugayir olması sebebiyle kuvve-i müdrikeye tesir ederek zihinde hasıl ettiği keyfiyet ve istiğrâb etmek ve keyfiyyet-i mezbûreye giriftar olmak ve kendine acep vermek.			
8625	teᶜaccüc	تَعَجُّجْ	Ar.	∗	Bir şey fil dişi gibi olmak.			
8626	teᶜaccüs	تَعَجُّسْ	Ar.	∗	Bir kimsenin ardına düşüp işini araştırmak ve bir kimseyi mehâmid ve mekârim cihetinden kâsır eylemek.			
8627	teᶜaccül	تَعَجُّلْ	Ar.	•	Bir işin çabuk hitâm-pezîr olmasına hadden ziyade say etmek.			
8628	teᶜaccün	تَعَجُّنْ	Ar.	∗	Hamur kıvamına ve hâline gelmek.			
8629	taᶜcîb	تَعْجِيبْ	Ar.	•	Bir kimseyi acebe getirmek ve âdeta veyahut memule mugayir olması sebebiyle bir şey zihinde bir keyfiyet ve hassa hasıl etmek.			
8630	taᶜcîz	تَعْجِيزْ	Ar.	∴	Bir adamı bir nesneden tehir ile alıkomak ve bir adamı acze ve iktidarsızlığa nispet eylemek ve birinin sabır ve tahammülünü munkatı' kılmak ve canına sıkıntı vermek ve avrat pir olup farımak.			
8631	taᶜcîf	تَعْجِيفْ	Ar.	∗	Arıklamak ve doymaya yakın oluncaya kadar yemek yemek.			
8632	taᶜcîl	تَعْجِيلْ	Ar.	∴	Acele etmek ve bir kimseyi sebk ve takaddüm etmek ve çabuk amel icra ettirmek.			
8633	taᶜcîm	تَعْجِيمْ	Ar.	∗	Yazıyı noktalamak.			
8634	taᶜcîn	تَعْجِينْ	Ar.	∗	Yoğurmak, hamur etmek.			
8635	taᶜdâd	تَعْدَادْ	Ar.	•	Adedini saymak, isimleri birer zikretmek.			
8636	taᶜadüd	تَعَدُّدْ	Ar.	•	Şey ma'dûd olmak üzere ziyade bulmak ve çoğalmak, tekessür etmek.			
8637	teᶜaddî	تَعَدّى	Ar.	∴	Bir kimseye zulmeylemek ve bir nesneyi terk edip ondan geçmek ve hakk-ı gayra tecavüz etmek ve fiil, mef'ûlün bihi tecavüz eylemek ve illet, sâri olmak ve ıs. fıkhiyyeden olup örf ve âdet ve mukavelenin hilafına vaki olan bilcümle harekâta ıtlak olunur.		Fıkıh	
8638	taᶜdîd	تَعْدِيدْ	Ar.	∴	Saymak ve saydırmak ve sayısı çok olan nesneyi bir yere cemeylemek ve bir nesneyi iktizâ-yı zamân için hazır ve müteheyyi' ve amade kılmak.			
8639	taᶜdîl	تَعْدِيلْ	Ar.	∴	Hâkim hak üzere doğruca hükmeylemek ve terazi ve kefelerini beraberleştirmek ve beraberce tutmak ve eğri nesneyi doğrultmak ve yerli yerince icra etmek ve ifrat ve tefrit ve sehiv ve hata ve inhina ve nekâyisten hali kılmak ve tesviye etmek ve adil ve mutedil kılmak ve cüzice tebeddül etmek.			
8640	taᶜdiye	تَعْدِيَه	Ar.	∗	Bir adamı bir nesneden âhere sarf edip çevirmek ve bir nesneyi gayra savuşturmak.			
8641	teᶜazẕür	تَعَذُّرْ	Ar.	∴	Bir işten gerilenmek ve bir madde begayet düşvâr olmakla yoluna girmeyip husulü adîmü'l-imkân olmak ve bir şeyin resim ve eseri mahıv ne nâ-bûd olmak ve neces ve murdara bulaşmak ve bir adam kendi nefsi için bir madde zımnında özür ve illet serdeylemek ve firar eylemek.			

8642	taʿẕīb	تَعْذِيبْ	Ar.	∴	Meneylemek ve işkence ve azap etmek ve eziyet vermek.			
8643	taʿẕīr	تَعْذِيرْ	Ar.	∴	Özr-i kâzib irat eylemek ve bir nesneyi necis ve murdar eylemek ve onunla âlûde kılmak ve hane ve emsalinin rüsum ve asarını bi'l-külliyye mahıv ve muzmahil ve perişan eylemek.			
8644	taʿẕīl	تَعْذِيلْ	Ar.	*	Melamet etmek ve düşvâr olmak.			
8645	teʿazẕül	تَعَذُّلْ	Ar.	*	Melameti kabul eylemek ve nefsine müracaatla cürüm ve hatasını idrak ve itiraf eylemek.			
8646	teʿarrüb	تَعَرُّبْ	Ar.	•	Arap veya onun lisanı şekline girmek.			
8647	teʿarruz	تَعَرُّزْ	Ar.	*	Bir şey güçlenmek, kesb-i su'ûbet eylemek.			
8648	teʿarrus	تَعَرُّسْ	Ar.	•	Zevç, zevcesine izhâr-ı muhabbet etmek.			
8649	taʿarruż	تَعَرُّضْ	Ar.	•	Tesadüf etmek, başına gelmek ve yakasına bitmek ve yakasından tutmak ve mâni ve musallat olmak ve ıs. nizâmiyyeden olup hilâf-ı kânûn olarak bir kimsenin ırz ve can ve malına tasallut ve müdahale etmeye denilir.		Nizamiye	
8650	taʿarrużī	تَعَرُّضِى	Ar.	*	Is. askeriyyeden olup düşman toprağını tecavüz ederek vuku bulan muhâcemâttan ibaret harekât-ı askeriyyeye denilir.		Askeriye	
8651	teʿarrüf	تَعَرُّفْ	Ar.	•	Cüst-cû edip anlamak ve anlayıp bilmek.			
8652	teʿarruḳ	تَعَرُّقْ	Ar.	*	Terlemek ve delmek ve ağaç kabını soymak ve kemikten et sıyırmak.			
8653	teʿarrī	تَعَرِّى	Ar.	*	Soyunup çıplak olmak ve bir şeyden kat'-ı münâsebet etmek.			
8654	taʿrīb	تَعْرِيبْ	Ar.	∴	Fahiş ve nâ-sezâ söz söylemek ve kelamı lahn ve hatadan pak ve tenkih eylemek ve ecnebi bir kelimeyi Arapçaya tahvil ile istimal eylemek ve mütekellimin kavlini takbih ve inkâr ile reddeylemek ve bir kimse tarafından bi'l-vekâle söz eylemek.			
8655	taʿrīc	تَعْرِيجْ	Ar.	*	Bir nesneyi bir canibe doğru mail kılmak, eğriltmek.			
8656	taʿrīd	تَعْرِيدْ	Ar.	*	Korkup kaçmak ve gitmek ve bir adam süluk ettikçe yolu terk edip başkasına sapmak ve felekte kevkeb irtifa bulmak.			
8657	taʿrīr	تَعْرِيرْ	Ar.	*	Yere dökmek.			
8658	taʿrīz	تَعْرِيزْ	Ar.	*	Gizlemek ve husumetini tasrih eylemeyip tariz ve kinaye gibi işrâb ve ima eylemek.			
8659	taʿrīs	تَعْرِيسْ	Ar.	•	Misâfir-i âher leylde nevm ve istirahat için nüzul etmek, **leyle-i ta'rîs**: zifaf gecesi demektir, fahr-i âlem (s.a.v.) efendimiz hazretlerinin bir gazada uyuyup kalarak sabah namazı vaktini geçirdikleri geceye derler.			
8660	taʿrīş	تَعْرِيشْ	Ar.	*	Çardak yapmak ve bünyâd ve temel kurmak.			
8661	taʿrīż	تَعْرِيضْ	Ar.	∴	Kelamı kinaye ve tevriye ile söylemek ve bu iki nevdir, biri muradını sâmi'e münfehim ve gayra mestur olarak söylemektir diğeri gayra hitap edip fakat birine muradını tefhim ettirmektir ve bir nesneyi arîz ve enli etmek.			
8662	taʿrīf	تَعْرِيفْ	Ar.	∴	Bildirmek, bir nesnenin alametlerini zikir ve tadat ederek o nesneyi malum kılmak ve ismi ma'rife kılmak ve Arafat'ta vakfeylemek, vakfeye durmak ve hoş kokulu etmek.			
8663	taʿrīḳ	تَعْرِيقْ	Ar.	•	Terletmek, derinin mesâmmât vesair mahallinden ateş ve hararet vasıtasıyla ter ve su ve rutubet husule getirmek.			
8664	taʿrīk	تَعْرِيكْ	Ar.	∴	Ovmak, delk etmek ve tedip etmek ve gûş-mâl ve şamar vurmak, terbiye etmek.			
8665	taʿrīm	تَعْرِيمْ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek.			
8666	taʿriye	تَعْرِيَه	Ar.	∴	Bir nesneye kulp takmak ve kulp yapmak ve soyup çıplak eylemek.			

8667	teᶜazzüb	تَعَزُّبْ	Ar.	•	Ergen durmak, evlenmemek, bekâr olmak.			
8668	teᶜazzüz	تَعَزُّزْ	Ar.	•	Bir adam sonradan aziz ve şerif olmak ve izzet ve kudret kesbetmek.			
8669	teᶜazzül	تَعَزُّلْ	Ar.	•	Azlolmak, çekilmek ve çekinmek, iftirâk ve içtinap etmek.			
8670	teᶜazzüm	تَعَزُّمْ	Ar.	*	Seğirtmekte, yürümekte vesair amelde fütur ve rehavetsiz, kasd-ı dâ'im üzere olmak.			
8671	teᶜazzî	تَعَزِّى	Ar.	*	Bir kimseye veya bir kabileye kesb-i mensûbiyyet etmek.			
8672	taᶜzîr	تَعْزِيرْ	Ar.	∴	Levm ve tevbih ve tedip eylemek ve birini tevkîr ve tazim eylemek ve yardım etmek ve takviye vermek ve bir mağluba nusret eylemek ve hadd-i şer'î yani seksen kereden dun darpla tedip ve tecziye eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup mücrim olan kimseye cürmüne göre ceza ve ukubet göstermeye denilir.		Fıkıh	
8673	taᶜzîz	تَعْزِيزْ	Ar.	∴	Bir adamı aziz etmek ve kavi ve galip kılmak.			
8674	taᶜzîl	تَعْزِيلْ	Ar.	•	Azleylemek, işinden ayırmak.			
8675	taᶜziye	تَعْزِيَه	Ar.	•	Musibete giriftar olanı sabır ve tahammüle teşvik ve iğrâ eylemek ve bu bapta nasihat vermek ve teselli etmek.			
8676	taᶜs	تَعْسْ	Ar.	∴	Helak olmak, fena bulmak ve nam ve nişanı zail olmak ve sürçüp kayıp yüzü üstüne düşmek.			
8677	teᶜassür	تَعَسُّرْ	Ar.	•	Bir iş sarplanıp güçlenmek ve müşkül olup icrasında su'ûbet vaki olmak.			
8678	teᶜassüf	تَعَسُّفْ	Ar.	∴	Yoldan sapmak ve zulüm ve cevir ve ta'addî eylemek.			
8679	taᶜsîr	تَعْسِيرْ	Ar.	∴	Bir adama muhalefet etmek ve bir adamın sol tarafından gelmek ve güçlendirmek ve icrasını müşkül ve düşvâr kılmak.			
8680	taᶜsîf	تَعْسِيفْ	Ar.	•	Bir adamı renc ve ta'ba giriftar eylemek.			
8681	taᶜsîl	تَعْسِيلْ	Ar.	*	Bir kimseyi bal ile beslemek.			
8682	teᶜaşşuḳ	تَعَشُّقْ	Ar.	•	Âşık olmak, aşk belasına giriftar olmak, külfetle izhâr-ı aşk etmek.			
8683	teᶜaşşî	تَعَشِّى	Ar.	•	Akşam taamını yemek.			
8684	taᶜşiye	تَعْشِيَه	Ar.	∴	Akşam yemeği yedirmek ve bir işi rıfk ve teenniyle ve mülayemetle tutmak ve ateş yakıp ışığıyla oturmak.			
8685	taᶜşîr	تَعْشِيرْ	Ar.	•	Malın öşrünü almak ve ona taksim etmek ve on kat etmek ve öşr-i şer'îyi ahz u tahsîl etmek.			
8686	taᶜaṣṣub	تَعَصُّبْ	Ar.	∴	Başa sarık bağlamak ve kavim ve akrabasına veya bir mazlum ve sitem-dîdeye yâr ve yaverlik kaydında olmak ve din ve millet ve vatanı hakkında gayret-i mükemmele sahibi olmak ve umûr-ı dîniyye ve dünyeviyyede kendi kavminin rüsumundan velev cüzisi için olsa bile cemî'-i ihtilâfâta ve ibtidâ'âta mümanaat eylemek ve bir şeye kanaat ve iktifa edip ona razı ve hoşnut olmak ve nahak yere husumet etmek.			
8687	teᶜaṣṣur	تَعَصُّرْ	Ar.	*	Bir şeyin suyu çıkmak için sıkılmak.			
8688	teᶜaṣṣî	تَعَصِّى	Ar.	•	Muhalefet etmek ve asa ile darbetmek.			
8689	taᶜṣîb	تَعْصِيبْ	Ar.	*	Acıktırmak ve helak eylemek ve bir kimseyi seyit ve sergerde ittihaz etmek ve ihata edip kaplamak ve bir kimsenin başına taç komak ve asabe olmak ve açlıktan karnını bağlamak.			
8690	taᶜṣîr	تَعْصِيرْ	Ar.	•	Derununda olan su ve rutubeti ihraç için meyve veya sair şeyi sıkmak.			
8691	taᶜṣîl	تَعْصِيلْ	Ar.	*	Gecikmek, ağır deprenmek.			

8692	taᶜżĭl	تَعْضِيلْ	Ar.	∗	Hatunu ere varmaktan zulmen meneylemek ve yer, ehl-i meclise daralmak, yer dar olmak.			
8693	teᶜażżul	تَعَضُّلْ	Ar.	∗	Müşkülleşmek, müşkül olmak.			
8694	teᶜaṭṭuş	تَعَطُّشْ	Ar.	•	Susamak ve ârzû-mend olmak, teşvik etmek.			
8695	teᶜaṭṭur	تَعَطُّرْ	Ar.	∗	Hoş koku ile kokulanmak.			
8696	teᶜaṭṭus	تَعَطُّسْ	Ar.	∗	Aksırmak.			
8697	teᶜaṭṭuf	تَعَطُّفْ	Ar.	∴	Esirgemek ve şefkat ve ihsan etmek ve eğilip bükülmek ve ulaşmak, ittisal etmek.			
8698	teᶜaṭṭul	تَعَطُّلْ	Ar.	•	İşsiz güçsüz, bî-kâr ve boşta kalmak.			
8699	taᶜṭĭb	تَعْطِيبْ	Ar.	∗	Rayihası tayyib olmak için şaraba hoş-bû nesne ilave etmek.			
8700	taᶜṭĭr	تَعْطِيرْ	Ar.	•	Muattar eylemek, güzel kokulu eylemek.			
8701	taᶜṭĭs	تَعْطِيسْ	Ar.	•	Aksırtmak, ats ettirmek.			
8702	taᶜṭĭf	تَعْطِيفْ	Ar.	∴	Bir nesneyi ikiye bükmek ve iki kat eylemek ve bir sevbi bir adama ridâ eylemek, örtü etmek.			
8703	teᶜaṭṭĭ	تَعَطّى	Ar.	∗	Bir adamdan atiyye istemek ve bir işe sataşıp ona şürû’ eylemek ve sürat ve acele eylemek.			
8704	taᶜṭĭl	تَعْطِيلْ	Ar.	∴	Bir nesneyi zayi ve tebâh olarak boşlamak ve işten güçten fariğ kılmak ve hak teâlânın haşa cemî’-i sıfatını ret ve inkâr etmek ve işten ve güçten kalınan gün.			
8705	taᶜṭĭş	تَعْطِيشْ	Ar.	•	Susatmak, atşa müptela etmek.			
8706	taᶜṭiye	تَعْطِيه	Ar.	∗	Hizmet eylemek ve acele ve sürat etmek.			
8707	taᶜṭĭn	تَعْطِينْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup harâret-i âdiyede bulunan bir sâ’ile yani sehlü’l-cereyân, su gibi bir şey derununa ecsâm-ı devâ’îden birini vazedip bir müddet o sâ’il derununda terk etmeye denilir.		Tıp	
8708	teᶜaẓẓum	تَعَظُّمْ	Ar.	∴	Büyüklük satmak, ululanmak, kibirlenmek ve ıs. tıbbiyyeden olup eczâ-yı bedenden birinin kıvâm-ı leyyin-i tabî’îsini kaybederek kemikleşmesine denilir.		Tıp	
8709	taᶜẓĭm	تَعْظِيمْ	Ar.	•	Ulu etmek, ululamak, büyük addedip meri ve muazzez tutmak.			
8710	teᶜaffüf	تَعَفُّفْ	Ar.	•	Tekellüf ve tasannuyla iffet yapmak ve sâlihlik göstermek ve kabâyihten ve muharremâttan perhiz edip çekinmek, afif ve müstakim olmak.			
8711	teᶜaffün	تَعَفُّنْ	Ar.	•	Lâşe gibi çürüyüp bed-bû olmak.			
8712	teᶜaffĭ	تَعَفّى	Ar.	•	Harap, viran ve muzmahil ve perişan olmak.			
8713	taᶜfĭr	تَعْفِيرْ	Ar.	∗	Toz ve toprağa bulaştırmak ve ağartmak, tebyîz etmek ve çocuğu memeden kesmek için valide memesine bir şey sürmek.			
8714	taᶜfĭr	تَعْفِيرْ	Ar.	•	Türap ile örtmek, helak etmek.			
8715	teᶜaḳḳub	تَعَقُّبْ	Ar.	∴	Bir kimseyi irtikâp eylediği cürüm için muaheze eylemek ve bir haberde şek ve şüphe eylemekle tekrar tekrar dönüp sormak ve bir kimsenin arlanıp hacîl ve müttehem olacağı hususu veyahut hata ve zellesini ardınca cüst-cû eylemek ve bir nesnenin hakikatine ıttıla zımnında ardını aramak ve her nesnenin ahirine intizar etmek.			
8716	teᶜaḳḳul	تَعَقُّلْ	Ar.	•	Akla getirmek, akletmek ve sarf-ı zihn edip encam ve akıbet ve netice anlamak.			
8717	teᶜaḳḳud	تَعَقُّدْ	Ar.	∗	Bağlanmak, düğümlenmek, akit ve irtibat kesbetmek.			
8718	teᶜaḳḳum	تَعَقُّمْ	Ar.	∗	Tereddüt eylemek ve kısır kalmak, zürriyetsiz olmak.			

8719	taʿḳĭb	تَعْقِيبْ	Ar.	∴	Bir kimsenin ardı sıra gitmek ve bir hususun talebinde cidd ü ihtimâm ile tereddüt eylemek ve bir vakanın ardını boşlamayıp araştırmak ve bir nesneyi geri bırakmak ve sonraya atmak ve namazdan sonra dua için oturup kalmak.			
8720	taʿḳĭd	تَعْقِيدْ	Ar.	∴	Pek düğümlemek, muhkem akdetmek ve belagat ıs. olup bir hususdan dolayı kelamın ma'nâ-yı maksûda delaleti zahir olmamasına ıtlak olunur.		Belagat	
8721	taʿḳĭd-i lafẓī	تَعْقِيد لَفْظِى	Ar.	*	Belagat ıs. olup ibarenin sebkinde vaki olan halelden naşi kelamın ma'nâ-yı murâda delaleti zahir olmamaya denilir.		Belagat	
8722	taʿḳĭd-i maʿnevī	تَعْقِيد مَعْنَوِى	Ar.	*	Belagat ıs. olup bi-hasbi'l-luga münfehim olan manadan mütekellimin muradı olan manayı yani ma'nâ-yı hakîkîden ma'nâ-yı mecâzîye ya manayı kinâ'îye zihn-i sâmi'in intikalinde vaki olan halelden naşi kelamın ma'nâ-yı maksûda delaleti zahir olmamasına denilir.		Belagat	
8723	taʿḳĭr	تَعْقِيرْ	Ar.	•	Yaralamak, cerh etmek ve sinirlerini kesmek, sinirlemek.			
8724	taʿḳĭf	تَعْقِيفْ	Ar.	*	Eğriltmek, ta'avvüc etmek.			
8725	taʿḳĭl	تَعْقِيلْ	Ar.	*	Akil ve hıred-mend olmak.			
8726	taʿḳĭm	تَعْقِيمْ	Ar.	∴	İskât etmek ve akim ve kısır kılmak.			
8727	teʿakkür	تَعَكُّرْ	Ar.	*	Cem olmak ve acımak ve bulanmak.			
8728	teʿakküs	تَعَكُّسْ	Ar.	•	Bir nesnenin evveli ahirine ve altı üstüne gelmek.			
8729	teʿakküf	تَعَكُّفْ	Ar.	*	Bir yerde habs-i nefesle eğlenip kalmak.			
8730	taʿkĭb	تَعْكِيبْ	Ar.	*	Tütmek, dumanı çıkmak.			
8731	taʿkĭr	تَعْكِيرْ	Ar.	*	Bulandırmak, bir nesneyi tortulu ve puslu ve çamurlu eylemek.			
8732	taʿkĭs	تَعْكِيسْ	Ar.	*	Bir nesne kesretinden naşi birbirinin üstüne yığılıp müterakim olmak.			
8733	taʿalluḳ	تَعَلُّقْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir şeye geçirip asmak ve bir adamın aşk ve muhabbetine giriftar olmak ve yapışıp işlemek ve bir şey diğer bir şey ile nesne-i vâhide olmayarak zirinde veya bir yanında vaki olarak muttasıl ve müstenit olmak ve bir kimseye karabet veyahut diğer bir müşareket münasebetiyle best ve bent olmak.			
8734	teʿalluş	تَعَلُّشْ	Ar.	•	Hile ile birine cünha azv etmek ve işi layıkıyla icra etmeyip baştan savma yapmak.			
8735	teʿallül	تَعَلُّلْ	Ar.	•	Sair nesneyi terk edip bir nesne ile meşgul olmak ve böylece vakit geçirmek ve pek iyi, belki, inşallah diye vadederek bir şeyin icrasını sonraya komak ve bir özür ve illetle bahane eylemek ve avratla gülüp oynamak.			
8736	teʿallüm	تَعَلُّمْ	Ar.	•	Öğrenmek ve tahsîl-i ilm ve marifetle meşgul olmak.			
8737	teʿallün	تَعَلُّنْ	Ar.	*	Meydana çıkmak, aşikâre olmak.			
8738	teʿallī	تَعَلِّى	Ar.	*	Yükselmek, yüksek olmak.			
8739	taʿlīṣ	تَعْلِيصْ	Ar.	*	Tuhme arızası mideyi âzürde kılmak.			
8740	taʿlĭb	تَعْلِيبْ	Ar.	*	Bir yerde eser ve nişan bırakmak ve çizmek, kertmek.			
8741	taʿlĭḳ	تَعْلِيقْ	Ar.	•	Bir nesneyi diğer bir nesneye geçirip asmak ve ne kat ve ne de terk etmeyerek muallak kılmak ve bir adamın aşk ve muhabbetine giriftar olmak ve best ve bent etmek ve Acem hattının ismi.			
8742	taʿlĭl	تَعْلِيلْ	Ar.	•	Bir kimseyi bir nesne ile avutup eğlendirmek ve illetlendirmek ve sebep ve illet olmak ve özür ve bahane eylemek.			

8743	taʿlīm	تَعْلِيمْ	Ar.	•	Öğretmek, ilim ve marifet tahsil ettirmek ve memura süluk ve üslup ve hareket tembih etmek ve icrada kesb-i mahâret için tekrâr-be-tekrâr yapmak.			
8744	taʿlīmāt	تَعْلِيمَاتْ	Ar.	•	Amirden memura verilip düstûrü'l-amel tutulması lazım gelen tembihat ve mezkûr tembihatı havi olan varaka-i muharrerdir.			
8745	taʿlīm-ḫāne	تَعْلِيمخَانَه	Ar. - Far.	•	Talim için ihzar olunan mahal.			
8746	taʿlīn	تَعْلِينْ	Ar.	*	İşi aşikâre kılmak.			
8747	taʿliye	تَعْلِيَه	Ar.	•	Bir nesnenin yukarısına çıkmak ve bir nesneyi yükseltmek ve mektuba ser-nâme yazmak.			
8748	teʿammüc	تَعَمُّجْ	Ar.	*	Yolda çarpık ve eğri büğrü yürüyüp gitmek ve eğrilik, i'vicâc.			
8749	teʿammüd	تَعَمُّدْ	Ar.	∴	Bir şeye cidd ü azîmetle ve kasıt ile şürû' eylemek ve ıs. nizâmiyyeden olup mücrimin irtikâp eylemiş olduğu cürmü îkâ'dan mukaddem zihninde tasavvur ve tasmim etmiş bulunmasına ıtlak olunur.		Nizamiye	
8750	teʿammuḳ	تَعَمُّقْ	Ar.	∴	Derinlenmek, batmak, gömülmek, derine varmak.			
8751	teʿammüm	تَعَمُّمْ	Ar.	*	Umuma şamil olmak ve umumun malumu olmak ve başına imâme yani sarık sarınmak.			
8752	teʿammī	تَعَمِّى	Ar.	*	Kör olmak, âmâ olmak.			
8753	taʿmīr	تَعْمِيرْ	Ar.	•	Muammer ve müstedâm ve baki eylemek ve halelini tashih etmek ve muhtel nesneyi ıslah ve imar eylemek ve dirlik etmek.			
8754	taʿmīḳ	تَعْمِيقْ	Ar.	∴	Bir nesnede derin nazar ve fikir eylemek ve tetkik ve im'ân eylemek ve derinlendirmek, derine varmak.			
8755	taʿmīl	تَعْمِيلْ	Ar.	•	Amel ettirmek ve amil ve vali nasbeylemek.			
8756	taʿmīm	تَعْمِيمْ	Ar.	•	Ammeye şamil kılmak ve her hususta cari ve her bir ferde ait ve şamil kılmak ve birinin başına sarık sarmak ve birini kavmine reis ve hâkim kılmak.			
8757	taʿmiye	تَعْمِيَه	Ar.	•	Kör eylemek, âmâ kılmak ve bir nesneyi setir ve ihfâ edip gizlemek ve muamma söylemek.			
8758	teʿammül	تَعَمُّلْ	Ar.	*	İş işlemekten ta'ab ve zahmet çekmek.			
8759	teʿannüt	تَعَنُّتْ	Ar.	∴	Hasmın zilletini talep etmek ve meşakkate düşmek ve kendi faydasını terk edip âherin faydasını istemek ve hata ve zelle tutmak kaydında olmak.			
8760	teʿannī	تَعَنِّى	Ar.	•	Renc ve zahmet çekmek ve zahmet çekip emek sarf etmek.			
8761	teʿannüd	تَعَنُّدْ	Ar.	*	İnat etmek, dediğinden ayrılmamak.			
8762	taʿnīf	تَعْنِيفْ	Ar.	•	Melamet etmek ve serzeniş edip arlandırmak ve unf ve meşakkate düçar kılmak ve şiddet göstermek.			
8763	taʿnīḳ	تَعْنِيقْ	Ar.	*	Bir adamı hâ'ib ve hâsir ve mahrum kılmak ve bir kimsenin üzerine havale olmak ve makat taşra uğramak ve bir kimsenin boğazını tutup sıkmak, boğmak.			
8764	taʿniye	تَعْنِيَه	Ar.	*	Bir adamı zahmete uğratmak ve kitaba unvan yazmak ve hapseylemek.			
8765	teʿavvüd	تَعَوُّدْ	Ar.	∴	Bir şeyi âdet edinmek ve keyifsiz olanların ziyaretine gitmek.			
8766	teʿavvür	تَعَوُّرْ	Ar.	*	Bir adamdan ariyet verdiği nesneyi istemek.			
8767	teʿavvüẕ	تَعَوُّذْ	Ar.	*	Sığınmak, iltica etmek.			
8768	teʿavvüc	تَعَوُّجْ	Ar.	*	Eğrilmek, çarpılmak.			
8769	teʿavvuż	تَعَوُّضْ	Ar.	•	İvaz almak, bedel almak, karşılık almak.			
8770	teʿavvuḳ	تَعَوُّقْ	Ar.	•	Oyalanıp eğlenmek, gecikmek, vakit fevt etmek, sonraya kalmak.			

8771	taʿvĭc	تَعْوِيجْ	Ar.	•	Bir nesneyi eğriltmek, eğmek, bükmek, çarpıltmak.			
8772	taʿvĭd	تَعْوِيدْ	Ar.	•	Alıştırmak, âdet ettirmek.			
8773	taʿvĭz	تَعْوِيذْ	Ar.	•	Hamaylı ki yanında taşırlar, muska, rukye, efsun ve def'-i zarar ve men'-i nazar için azaya ve eşyaya esma ve eşkâl misilli nesne.			
8774	taʿvĭr	تَعْوِير	Ar.	*	Muhtaç bir kimsenin hacetine müsaade etmeyip reddeylemek ve ölçülmüşü takdir ve tahmin etmek ve gözsüz eylemek.			
8775	taʿvĭṣ	تَعْوِيصْ	Ar.	*	Su'ûbetli ve düşvâr kılmak.			
8776	taʿvĭż	تَعْوِيضْ	Ar.	•	İvaz vermek ve karşılık ve bedel göstermek ve değiştirmek.			
8777	taʿvĭḳ	تَعْوِيقْ	Ar.	•	Avk ve sarf ve tehir eylemek, işinden alıkoymak ve işinden çevirip ve mâni olup tehir eylemek.			
8778	taʿvĭl	تَعْوِيلْ	Ar.	*	Feryat ile ağlamak ve bir kimseye naz ve şive ile tafra eylemek ve itimat eylemek ve bir kimseden istiane eylemek.			
8779	taʿvĭn	تَعْوِينْ	Ar.	*	Yardım eylemek.			
8780	taʿviye	تَعْوِيه	Ar.	*	Bir nesneyi iki kat eğmek.			
8781	taʿahhüd	تَعَهُّدْ	Ar.	•	Bir şeyi deruhte ve iltizam eylemek, kendi zimmetine kabul etmek ve icrasına söz verip kefil gibi olmak.			
8782	teʿayyüb	تَعَيُّبْ	Ar.	*	Ayıplanmak, özürlenmek.			
8783	teʿayyüş	تَعَيُّشْ	Ar.	•	Geçinmek, kifayet miktarı kesbi olmak ve dirilmek.			
8784	teʿayyün	تَعَيُّنْ	Ar.	•	Belirmek, görünmek ve gözükmek ve ayna mahsus olmak ve belli olmak ve belli başlı olmak ve meydana çıkmak.			
8785	taʿyĭb	تَعْيِيبْ	Ar.	•	Mu'ayyeb etmek ve ayıplıdır demek ve ayıp ve kabîh addetmek ve âzâriş ve serzeniş eylemek.			
8786	taʿyĭş	تَعْيِيشْ	Ar.	*	Görmediği nesneyi eliyle aramak, yoklamak.			
8787	taʿyĭd	تَعْيِيدْ	Ar.	•	Bayram etmek.			
8788	taʿyĭr	تَعْيِيرْ	Ar.	∴	Ayıplamak ve kabahati yüzüne vurup utandırmak ve seb etmek, serzeniş eylemek.			
8789	taʿyĭş	تَعْيِيشْ	Ar.	•	Dirlik vermek, geçindirmek ve kifayet miktarı kesp ve geçinecek göstermek.			
8790	taʿyĭl	تَعْيِيلْ	Ar.	*	Bir kimseyi ayal edinip vech-i ma'âşını tesviye etmek ve ihmal edip kendi başına bırakmak.			
8791	taʿyĭn	تَعْيِينْ	Ar.	•	Muayyen etmek, göstermek, belli etmek, sairden tefrik edip bir hususa mahsus kılmak ve akçeden maada askere ve bazı sair memurlara ita olunan me'kûlât ve levazımat ve me'kûlât ve levazımatın mikdâr-ı mu'ayyen ve muhassası.			
8792	taʿyĭnāt	تَعْيِينَاتْ	Ar.	•	Asker ve bazı me'mûrîn-i sâ'ireye muayyen olarak verilen erzak ve me'kûlât.			
8793	teġābün	تَغَابُنْ	Ar.	•	Birbirini aldatmak, gabna düçar etmek, **yevm-i tegâbün:** kıyamet günü			
8794	teġāṭ	تَغَاطْ	Ar.	*	Birbirini suya daldırmak.			
8795	teġāfül	تَغَافُلْ	Ar.	•	An-kasdin kendini gafil göstermek.			
8796	teġālüb	تَغَالُبْ	Ar.	•	Biri birine galebe etmek ve galebeye say etmek.			
8797	teġāmüz	تَغَامُزْ	Ar.	*	Biri birine gözleriyle işaret etmek.			
8798	teġāvür	تَغَاوُرْ	Ar.	*	Bir birinin malını yağma etmek.			

8799	teġāvün	تَغَاوُنْ	Ar.	⁎	Cem olmak ve şer işe muavin olmak.			
8800	teġāyüb	تَغَايُبْ	Ar.	⁎	Bir nice kimseler kaybolmak.			
8801	teġāyür	تَغَايُرْ	Ar.	•	Birbirine mugayir ve muhalif olmak.			
8802	teġāyuẓ	تَغَايُظْ	Ar.	⁎	Birbirine hışım ve gazap etmek.			
8803	taġbīr	تَغْبِيرْ	Ar.	•	Toza bulamak, gubâra bulaştırmak ve toz tozutmak.			
8804	taġbīb	تَغْبِيبْ	Ar.	⁎	Bir hususta mübalağa ve ifratı terk etmek.			
8805	taġbiye	تَغْبِيه	Ar.	⁎	Örtmek, setreylemek.			
8806	teġaddī	تَغَدّى	Ar.	•	Sabah taamı yemek ve beslenmek.			
8807	taġdiye	تَغْدِيَه	Ar.	•	Sabah taamı yedirmek ve beslemek.			
8808	teġaẕẕī	تَغَذّى	Ar.	•	Gıdalanmak, beslenmek.			
8809	taġẕiye	تَغْذِيَه	Ar.	•	Gıdalandırmak, beslemek ve bedenin nema ve kıvamına medar olacak me'kûlâtı ve meşrubatı yedirip içirmek.			
8810	taġdīd	تَغْدِيدْ	Ar.	⁎	Bir adam kendi hisse ve nasibini almak.			
8811	taġr	تَغْرْ	Ar.	⁎	Damardan kan fışkırıp akmak.			
8812	teġarān	تَغَرَانْ	Ar.	⁎	Kaynamak, galeyan etmek.			
8813	teġarrüb	تَغَرُّبْ	Ar.	⁎	Bir nesneden cüda olup ba'îd olmak ve vatanından dûr olmak.			
8814	teġarrüd	تَغَرُّدْ	Ar.	•	Kuş güzel avaz ile ötmek.			
8815	teġarrür	تَغَرُّرْ	Ar.	∴	Kendi nefsini muhataraya koymak ve galeyan etmek, kaynamak, fokurdamak.			
8816	taġrīb	تَغْرِيبْ	Ar.	•	Irak etmek ve şehirden sürüp gidermek ve gurbete göndermek ve vatanından dûr ve teb'îd etmek ve garp canibine gitmek.			
8817	taġrīd	تَغْرِيدْ	Ar.	•	Çağırmak ve kuşu güzel avazlı öttürmek.			
8818	taġrīr	تَغْرِيرْ	Ar.	∴	Bir adam kendi nefsini hatar ve mehlekeye ilkâ etmek ve sevk-i muhâtara eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup alım ve satımda bayi müşteriyi aldatmak hususuna ıtlak olunur.		Fıkıh	
8819	taġrīs	تَغْرِيسْ	Ar.	⁎	Bir yere ağaç dikmek.			
8820	taġrīḳ	تَغْرِيقْ	Ar.	⁎	Suya boğmak, gark etmek.			
8821	taġrīm	تَغْرِيمْ	Ar.	•	Bir kimse zimmetinde mütekarrir olup edası lazım olan nesneyi ödemek.			
8822	taġriye	تَغْرِيه	Ar.	⁎	Bir nesneye pek hırsla düşkün olmak.			
8823	teġazzül	تَغَزُّلْ	Ar.	•	Gazel yapmak, gazel söylemek.			
8824	taġziye	تَغْزِيه	Ar.	•	Bir adama gaza ettirmek, gazaya göndermek.			
8825	teġassül	تَغَسُّلْ	Ar.	•	Yıkanmak, su vasıtasıyla beden ve etrafını tathîr etmek.			
8826	taġsīl	تَغْسِيلْ	Ar.	⁎	Çok cima eylemek ve gasl-i a'zâ hususunda mübalağa eylemek.			
8827	teġaşşī	تَغَشّى	Ar.	•	Bürünmek, tegattî etmek, kaplanmak, örtünmek.			

8828	taġşiye	تَغْشِيَه	Ar.	•	Örtmek, perde çekmek, kaplamak, bürümek.			
8829	taġşĭş	تَغْشِيشْ	Ar.	∴	Aklı gidermek ve hayran etmek ve halisine gışını karıştırmak, münâfıkâne nasihat verip veya zamirinde olan habaseti izhar edip hıyanet etmek.			
8830	teġażżub	تَغَضُّبْ	Ar.	•	Gazap peyda eylemek ve gazaba gelmek, darılmak.			
8831	teġaffül	تَغَفُّلْ	Ar.	•	Gaflet etmek, an-kasdin gaflet göstermek, tegafül etmek.			
8832	taġfĭl	تَغْفِيلْ	Ar.	•	Alâ-gafletin baskın verip tutmak.			
8833	taġṭiyye	تَغْطِيَه	Ar.	*	Örtmek, setretmek.			
8834	teġallüb	تَغَلُّبْ	Ar.	∴	Hilâf-ı hakkâniyyet olarak tasallut ve istila etmek ve galip olmak.			
8835	teġallüf	تَغَلُّفْ	Ar.	*	Kılıflanmak, kınına girmek.			
8836	teġallüf-i emʿāʾ	تَغَلُّفِ اَمْعَآءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bağırsakların kendi tullarınca cihet-i ma'kûseye doğru iç içine geçmesine ıtlak olunur işbu maraza giriftar olanlar fevkalade evcâ'-ı batniyyeye düçar olduklarından Mevla'dan istirham makamında maraz-ı mezbûrun bir ismine de irham ya Rab denilir ve bu hastalığa müptela olanların bağırsakları mesdûd olacağından necasetleri ağızlarından geldiği nadirattan değildir.		Tıp	
8837	teġallüt	تَغَلُّتْ	Ar.	*	Bir kimseyi an-gafletin tutmak.			
8838	teġallül	تَغَلُّلْ	Ar.	•	Saç ve sakalını gâliye ile tatyîb etmek.			
8839	teġallĭ	تَغَلِّى	Ar.	•	Kaynamak ve gâliyeden sürünmek.			
8840	taġliye	تَغْلِيَه	Ar.	∴	Kaynatmak ve bir adam işaretle ıraktan selam vermek.			
8841	taġlĭṭ	تَغْلِيطْ	Ar.	•	Yanıltmak, galata düşürmek ve galata mensup etmek ve zaten mübâyin olan nesneleri tefrik etmeyip karışık ve muhtelit etmek.			
8842	taġlĭẓ	تَغْلِيظْ	Ar.	•	İri ve galiz kılmak ve kalın ve kaba yapmak ve söylemek.			
8843	taġlĭf	تَغْلِيفْ	Ar.	∴	Kılıf ile setredip hıfzeylemek ve iyi kokulu nesneler imal etmek.			
8844	taġlĭḳ	تَغْلِيقْ	Ar.	*	Kapı kapamak.			
8845	teġammüd	تَغَمُّدْ	Ar.	•	Örtünmek, bürünmek, mestur olmak.			
8846	taġmĭd	تَغْمِيدْ	Ar.	•	Örtmek, setreylemek, bürümek.			
8847	taġmĭż	تَغْمِيضْ	Ar.	•	Göz kapayıp görmeyivermek, iğmâz etmek.			
8848	taġmĭz	تَغْمِيزْ	Ar.	*	Gamz ettirmek ve gövdesin sıktırıp ovdurmak.			
8849	taġmĭs	تَغْمِيسْ	Ar.	*	Batırmak ve daldırmak.			
8850	taġmiye	تَغْمِيَه	Ar.	*	Evin üstüne sakaf yapmak ve yüzü bir nesne ile örtmek.			
8851	teġannüc	تَغَنُّجْ	Ar.	*	Nazlanmak ve şübhe-kârlık eylemek.			
8852	teġannuṣ	تَغَنُّصْ	Ar.	*	Tatsız ve lezzetsiz ve halavetsiz olmak.			
8853	teġannüm	تَغَنُّمْ	Ar.	•	Bir nesneyi ganimet bilmek.			
8854	teġannĭ	تَغَنِّى	Ar.	∴	Zengin olmak ve hoş avaz ile bir şey okumak ve şair kasidesinde bir dilber ile tegazzül eylemek ve şair bir adamı şiir ile medih veya hicveylemek.			
8855	taġnĭm	تَغْنِيمْ	Ar.	*	Bir adama ganimet bahş ve in'âm eylemek.			

8856	taġniye	تَغْنِيَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir adamı zengin kılmak ve teganni ettirmek.			
8857	teġavvür	تَغَوُّرْ	Ar.	•	Bir nesnenin derin yerlerine varmak, derin düşünmek.			
8858	teġavvuṭ	تَغَوُّطْ	Ar.	•	Pislemek, verâdan necaset defeylemek, kazâ-yı hâcet etmek ve tebevvül eylemek.			
8859	teġavvül	تَغَوُّلْ	Ar.	*	Mütelevvin olmak, yani türlü türlü surete girmek.			
8860	taġviye	تَغْوِيَه	Ar.	•	Azdırıp yoldan saptırmak ve üzerine vacip olanı terk ettirmek.			
8861	teġayyüb	تَغَيُّبْ	Ar.	*	Bir kimse kendi fiiliyle gaip ve nâ-bedîd olmak.			
8862	teġayyür	تَغَيُّرْ	Ar.	•	Bir nesne evvelki suretinden başka türlü olmak, hâlden hâle geçmek, değişmek ve bozulmak, fesada varmak.			
8863	teġayyuẓ	تَغَيُّظْ	Ar.	•	Gayz ve gazaba gelmek, darılmak.			
8864	teġayyüm	تَغَيُّمْ	Ar.	*	Hava bulutlanmak.			
8865	taġyīr	تَغْيِيرْ	Ar.	•	Bir nesneyi evvelki suretinden bozmak ve sûret-i âhere tebdil ve tahvil eylemek ve değiştirmek, hâlinden döndürmek.			
8866	taġyīb	تَغْيِيبْ	Ar.	*	Gaip ve nâ-bedîd etmek.			
8867	taġyīẓ	تَغْيِيظْ	Ar.	•	Gayz ve gazaba ve hiddete getirmek, darıltmak.			
8868	tef	تَفْ	Ar.	∴	Teb, humma, sıtma illeti ve harâret-i germî ve zeminden havaya su'ûd eden buhar ve pertev ve rûşenî.			
8869	tefātüʾ	تَفَاتُؤْ	Ar.	*	Tehâküm etmek ve hükmedişmek.			
8870	tefātī	تَفَاتِى	Ar.	*	Fütüvvet sahibi olmak ve bir adam fütüvvet göstermek.			
8871	tefāḥuş	تَفَاحُشْ	Ar.	•	Açıktan açığa fuhş söylemek ve fuhş işlemek.			
8872	tüffāḥ	تُفَّاحْ	Ar.	•	Elma ve sîb denilen maruf meyve.			
8873	tüffāhu'l-ʿarż	تُفَّاحُ الْاَرْضْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yer elması denilen ve şekilde çiçek ve evrakı gösterilen kökten ibaret maruf bir nev sebzeye denilir.		Nebatat	+
8874	tefāḫur	تَفَاخُرْ	Ar.	•	Nice kimseler yekdiğere kurulup fahrlanmak ve fahr edişmek.			
8875	tefādī	تَفَادِى	Ar.	*	Bir kimseden sakınmak, korunmak ve birbirine feda ve bedel olmak.			
8876	tefārr	تَفَارّْ	Ar.	*	Firar edişmek, kaçışmak.			
8877	tefāruḳ	تَفَارُقْ	Ar.	•	Birbirinden ayrılıp başka olmak.			
8878	tefārīc	تَفَارِيجْ	Ar.	*	Kaftanın yırtmacı ve tırabzan parmaklıklarının aralıkları.			
8879	tefārīḳ	تَفَارِيقْ	Ar.	•	Tefrikler, taksimler, taksitler ve tefrikalar, ayrıca nesneler, ufak tefek ve ufacık tefecik şeyler.			
8880	tefāsüd	تَفَاسُدْ	Ar.	*	Sıla-i erhâmı katedişmek.			
8881	tefāruṭ	تَفَارُطْ	Ar.	*	Tesâbuk etmek, yarış etmek.			
8882	tefāsīr	تَفَاسِيرْ	Ar.	•	Tefsirler, Kur'ân-ı Kerim ve ehâdîs-i nebeviyyenin şerh ve tevilleri.			
8883	tefāṣuḥ	تَفَاصُحْ	Ar.	•	Sözü ziyade ayırıp istiksâ etmek ve fesahatle söylemek.			
8884	tefāṣīl	تَفَاصِيلْ	Ar.	•	Tafsiller, fasıllar, bölükler.			

8885	tefāżul	تَفَاضُلْ	Ar.	•	Birbiri ile fazıl ve meziyet hususunda iddia ile yarışmak ve tefevvuk davasında olmak ve büyük nesnede küçük bir şeyin miktarından ziyade mevcut olan miktarı ve artık ve fazla kalmak.			
8886	tefāʿīl	تَفَاعِيلْ	Ar.	•	Tef'ileler, beytin ve mısraın eczâ-yı vezinleri.			
8887	tefāḳuḥ	تَفَاقُحْ	Ar.	*	Arka arkaya vermek.			
8888	tefāḳud	تَفَاقُدْ	Ar.	∴	Birbirini kaybeylemek ve birbirini sorup araştırmak.			
8889	tefāḳum	تَفَاقُمْ	Ar.	•	Büyümek, ta'âzum etmek ve güç ve düşvâr olmak.			
8890	tefeʾül	تَفَأُّلْ	Ar.	•	Fal ittihaz etmek ve fal atmak ve fal açmak.			
8891	tefāküh	تَفَاكُهْ	Ar.	*	Mizah ve latife edişmek.			
8892	tefānī	تَفَانِى	Ar.	*	Birbirini ifna eylemek, yok eylemek.			
8893	tefāvüt	تَفَاوُتْ	Ar.	•	İki nesnenin beyni ıraklaşmak yani evsaf cihetiyle birbirine muhtelif ve gayr-ı mütenâsib olmak.			
8894	tefāyüd	تَفَايُدْ	Ar.	•	Mal ile faydalaşmak.			
8895	tefʾīl	تَفْئِيلْ	Ar.	*	Bir adam fal açtırmak veya fal tutturmak.			
8896	tefettüt	تَفَتُّتْ	Ar.	*	Parelenmek, rîze rîze olmak.			
8897	tefettük	تَفَتُّكْ	Ar.	*	Bir işe meşveretsiz, kendi başına hücum ve mübaşeret eylemek.			
8898	tefettī	تَفَتِّى	Ar.	*	Bir adam fütüvvet sahibi olmak.			
8899	teftīt	تَفْتِيتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup taş ve emsali nesneleri pareleyip rîze rîze etmek ve kırmak.		Tıp	
8900	teftīḥ	تَفْتِيحْ	Ar.	*	Açmak ve kapalı mideyi açmak yerinde geğirtmek ve bırakmak ve yarmak ve yardırmak, şakkettirmek.			
8901	teftīr	تَفْتِيرْ	Ar.	*	Şiddet ve hiddetini bi'l-izâle mülayim ve süst ve zayıf ve bitap eylemek ve naks eylemek.			
8902	teftīş	تَفْتِيشْ	Ar.	•	Gereği gibi sorup araştırmak ve ayırmak.			
8903	teftīḳ	تَفْتِيقْ	Ar.	*	Yarmak, şakketmek ve yırtmak.			
8904	teftīk	تَفْتِيكْ	Ar.	*	Pamuk ditmek ve tiftik tabiri bundan me'hûzdur.			
8905	teftīl	تَفْتِيلْ	Ar.	•	İpi bükmek ve başka şeyleri bükmek.			
8906	teftīn	تَفْتِينْ	Ar.	•	Miyâneye fitne düşürmek ve fitneye uğratmak ve ayartmak.			
8907	tefeş	تَفَشْ	Ar.	∴	Kir, vesah gibi şeylerden mu'arrâ olmak ve hüccâc kable'l-ihrâm mahzur, bade'l-ihrâm mübah olan saç ve bedene yağ sürünmek ve taranmak ve bıyık kesmek ve ustura tutunmak gibi amale mübaşeret eylemek.			
8908	tefşīd	تَفْشِيدْ	Ar.	*	Elbise ve câmeyi astarlamak.			
8909	tefeccür	تَفَجُّرْ	Ar.	•	Şafak sökmek ve bir adamın atâ ve ihsanı mebzul ve bî-dirîğ olmak ve su yerden kaynayıp akmak ve yarılıp açılmak.			
8910	tefeccürāt	تَفَجُّرَاتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup iltihâbât-ı cildiyyenin aksâm-ı tabî'iyyesinden bir kısmına ıtlak olunur işbu kısımda bulunan cilt hastalıkları süratle tekevvün eden ve parmak ile üzerlerine basıldığı hâlde muvakkaten kaybolan ve gaybubet ve ihlal ve tefellüs ile zeval ve nihayet bulan sathi ve basit kırmızılıklardır.		Tıp	
8911	tefeccüs	تَفَجُّسْ	Ar.	*	Tekebbür ve ta'azzum etmek.			

8912	tefeccuᶜ	تَفَجُّعْ	Ar.	•	Bir musibet vukuunda acıyıp derd-nâk olmak.			
8913	tefcĭr	تَفْجِيرْ	Ar.	∴	Suyu akıtmak ve bir kimseyi fâcir addetmek ve fâcir ismini ıtlak etmek.			
8914	tefcīᶜ	تَفْجِيعْ	Ar.	•	Bir kimsenin vücudunu acıtıp ağrıtmak ve incitmek.			
8915	tefcĭl	تَفْجِيلْ	Ar.	∗	Bir nesneyi yassılatıp enliletmek.			
8916	tefaḥḥuş	تَفَحُّشْ	Ar.	•	Fahiş ve nâ-sâz ve çirkin söylemek.			
8917	tefaḥḥuṣ	تَفَحُّصْ	Ar.	•	Bir nesnenin iç yüzünü ve hakikatini mübalağa ile araştırmak ve ayırmak ve teftiş etmek.			
8918	tefḥiye	تَفْحِيَه	Ar.	•	Fehva, mana, murâd-ı kelâm ve kelamdan bir şey ve mana murat etmek.			
8919	tefaḫḫūẕ	تَفَخُّذْ	Ar.	•	Tehir etmek, sonraya kalmak.			
8920	tefaḫḫūr	تَفَخُّرْ	Ar.	•	Kurulmak, büyüklük satmak.			
8921	tefaḫḫūz	تَفَخُّزْ	Ar.	•	Tekebbür ve ta’azzum etmek, kibirli olmak.			
8922	tefḫĭẕ	تَفْخِيذْ	Ar.	∗	Bir kavim ve askeri mahzûl ve perişan eyleme.			
8923	tefḫĭr	تَفْخِيرْ	Ar.	∗	Fahrlandırmak ve galip olmakla hükmetmek.			
8924	tefḫĭm	تَفْخِيمْ	Ar.	∴	Tazim ve tebcil etmek ve harfleri imale eylemeyip kaba ve kalın telaffuz eylemek ve ıs. kimyeviyyeden olup bir şeyi kömür hâline vazetmektir.		Kimya	
8925	tefdĭd	تَفْدِيدْ	Ar.	∗	Kibir ve eda ile yürümek ve satıcı sattığı şeyi bağırarak haber vermek.			
8926	tefdiye	تَفْدِيَه	Ar.	•	Kendiyi gayra feda etmek, başka kimsenin uğruna fedâ-yı can etmek, fedakârlık etmek.			
8927	tefeẕẕüz	تَفَذُّذْ	Ar.	•	Bir adam bir maddede bi-re’sihi müstakil olmak.			
8928	teferrüc	تَفَرُّجْ	Ar.	•	Gezmeye çıkmak, eğlenmek ve gam ve gussa ve hümûmu izale zımnında hafif ve hoş bir meşguliyete iltica etmek.			
8929	tefrice	تَفْرِجَه	Ar.	•	Aralık, açıklık.			
8930	teferrüc-gāh	تَفَرُّجْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Seyir ve teferrüç mahalli.			
8931	teferruḥ	تَفَرُّحْ	Ar.	•	Ferahlanmak, sevinmek, hoşlanmak, mesrur olmak.			
8932	teferrüd	تَفَرُّدْ	Ar.	•	İhtilât-ı nâsdan çekinip yapyalnız bir mahalle çekilmek ve asırda teklerden olmak ve ayrı olmak.			
8933	teferrür	تَفَرُّرْ	Ar.	∗	Gülmek, dahk etmek ve firar etmek.			
8934	teferrüz	تَفَرُّزْ	Ar.	•	Ayrılıp başka olmak.			
8935	tefrize	تَفْرِزَه	Ar.	∗	Bir nesneyi kesip ayırmak, ifraz etmek.			
8936	teferrüs	تَفَرُّسْ	Ar.	•	Bir nesneyi dikkat ve teemmül ederek vech-i musîb üzere idrak eylemek.			
8937	teferrüş	تَفَرُّشْ	Ar.	•	Yayılıp düşünmek.			
8938	teferruṭ	تَفَرُّطْ	Ar.	•	Çoğalmak, ziyade olmak ve tefevvuk, tefevvüt.			
8939	teferruᶜ	تَفَرُّعْ	Ar.	∴	Asıl meseleden ahkâm-ı adîde münşa’ib olmak ve bir kimse halkın üzerine havale olmak ve bir kavmin seyyide-i nisvânını tezevvüç eylemek ve çatallanıp dal dal olmak.			
8940	teferᶜun	تَفَرْعُنْ	Ar.	•	Firavun misilli tekebbür etmek ve muannit olmak.			

8941	teferruġ	تَفَرُّغْ	Ar.	∴	İşten kurtulup dinlenmek ve ıs. fıkhiyyeden olup hukûk-ı tasarrufiyye-i arâziyyeyi satın almaya ıtlak olunur.		Fıkıh	
8942	teferruḳ	تَفَرُّقْ	Ar.	•	Birbirinden ayrılmak, fırka fırka olmak.			
8943	tefriḳa	تَفْرِقَه	Ar.	∴	Birbirinden ayırmak, ayrı kalmak ve korkutmak.			
8944	tefriḳa-baḫş	تَفْرِقَه بَخْشْ	Ar. - Far.	•	Ayırıcı, iki nesnenin birbirinden ayrılmasına sebep olucu.			
8945	teferḳu[c]	تَفَرْقُعْ	Ar.	∗	Parmak çıtırdatmak.			
8946	teferrî	تَفَرِّى	Ar.	∗	Yarılmak ve yerden su kaynayıp çıkmak.			
8947	tefrîc	تَفْرِيجْ	Ar.	•	Mesrur ve şâdân kılmak, eğlendirmek, def'-i hümûm ve gumûm eylemek, ferce göstermek.			
8948	tefrîḥ	تَفْرِيحْ	Ar.	•	Ferah vermek ve mesrur ve şâdân kılmak, ferahlandırmak.			
8949	tefrîḫ	تَفْرِيخْ	Ar.	∴	Derundan havf ve hadşe ve endişe zail olmak ve bir şeyden korkmak ve filizlenmek ve neşvünema bulmak ve kuş yavrusu yumurtadan çıkmak, vakt-i tefrîh ıs. tıbbiyyeden olup çiçek aşısının icrası kevninden aşılanan noktada kırmızı kabarcık hudûs edinceye kadar hiçbir tağyîrât görülmeyerek mürur eden eyyama ıtlak olunur.		Tıp	
8950	tefrîd	تَفْرِيدْ	Ar.	∴	Bir adam, ilm-i dînde fakih ve âlim olup ihtilât-ı nâstan inziva ve uzlet ve emir ve nehy-i ilâhîye riayet için ihtiyâr-ı vahdet eylemek ve yalnız etmek ve tefrik edip ayırmak.			
8951	tüfre	تُفْرَه	Ar.	•	Üst dudağın ortasında olan yiv.			
8952	tefrîr	تَفْرِيرْ	Ar.	•	Firar ettirmek, kaçırmak, kovmak.			
8953	tefrîz	تَفْرِيزْ	Ar.	•	Biri birinden ayırmak.			
8954	tefrîş	تَفْرِيشْ	Ar.	•	Döşek veya kaldırım ve emsalini yayıp döşemek.			
8955	tefrîż	تَفْرِيضْ	Ar.	•	Farz ve vacip kılmak.			
8956	tefrîṭ	تَفْرِيطْ	Ar.	∴	Eksiltmek, eksik etmek ve unutmak ve zayi etmek ve kusur ve ihmal ve taksir eylemek.			
8957	tefrî[c]	تَفْرِيغ	Ar.	•	Asıl meseleden şârihler gibi füru ve ahkâm-ı adîde içtihat ve istihraç eylemek ve dallandırmak.			
8958	tefrîġ	تَفْرِيغْ	Ar.	∴	Hali ve zail eylemek ve boşaltmak ve dökmek ve kurtarmak, azade etmek.			
8959	teferruḳ-i ittiṣāl	تَفَرُّقِ اتِّصالْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup cerh ile vuku bulan ensâc-ı bedenin ayrılmasına denilir.		Tıp	
8960	tefrîḳ	تَفْرِيقْ	Ar.	•	Birbirinden ayırmak, ayrı kalmak ve korkutmak.			
8961	tefriye	تَفْرِيَه	Ar.	∴	Yarmak, şakketmek ve esvaba kürk kaplamak.			
8962	tefrîk	تَفْرِيكْ	Ar.	∗	Ovdurmak, delk ettirmek.			
8963	teferrüz	تَفَرُّزْ	Ar.	∗	Yarılmak, münşak olmak ve kaftan giymek.			
8964	tefezzüz	تَفَزُّزْ	Ar.	∗	Kendini geri çekmek.			
8965	tefzî[c]	تَفْزِيعْ	Ar.	•	Korkutmak, ihâfe eylemek, korkuya giriftar kılmak.			
8966	tefessuḥ	تَفَسُّحْ	Ar.	∴	Bolalmak, kesb-i vüs'at eylemek, genişlemek ve mecliste öte çekilip bir adama oturacak kadar yer açmak.			
8967	tefessuḫ	تَفَسُّخْ	Ar.	∴	Ağır yük getirmekle bitap olup takatten düşmek ve lâşenin tüyleri deriden ve derisi etten ve eti kemikten dökülüp ayrılmak ve ıs. tıbbiyyeden olup bir şey taaffün ederek eczâ-yı mürekkebesi parelenip dağılmak ve büzülmek ve kokmak, demektir.		Tıp	

8968	tefsire	تَفْسِرَه	Ar.	•	Hasta olanın illetini anlamak için tabibin nazar ettiği bevl ve bu hususdan dolayı hastanın bevline tabip nazar etmek.			
8969	tefsīḥ	تَفْسِيحْ	Ar.	•	Bolaltmak, geniş ve vâsi eylemek.			
8970	tefsīd	تَفْسِيدْ	Ar.	∗	Fasit etmek, fesada düşürmek.			
8971	tefsīde	تَفْسِيدَه	Far.	•	Kızmış, usanmış olan.			
8972	tefsīde-leb	تَفْسِيدَه لَبْ	Far.	•	Dudağı kızmış, susamış olan.			
8973	tefsīr	تَفْسِيرْ	Ar.	∴	Pûşîde ve mestur şeyi rûşen ve ayan eylemek ve lafz-ı müşkülden ma'nâ-yı murâdı keşif ve beyan eylemek ve Kur'ân-ı Kerim ve ehâdîs-i şerîfenin mana ve tevilini vermek ve kelime veya ibarenin ve bahusus Kur'ân-ı Kerim'in manasını açmak üzere telif olunan kitâb-ı mu'teber ve **atf-ı tefsîr:** bir kelimenin manasını açmak ve serh eylemek zımnında diğer bir kelime terfik ve ilave etmek.			
8974	tefsīḳ	تَفْسِيقْ	Ar.	•	Bir adamı fıska nispet eylemek, fasıktır demek.			
8975	tefsīl	تَفْسِيلْ	Ar.	•	Yaramaz ve kem söz söylemek.			
8976	tefeşşī	تَفَشّى	Ar.	∗	Bir nesne çoğalıp yayılmak.			
8977	tefaṣṣuḥ	تَفَصُّحْ	Ar.	•	Fesahat ve belagatle söylemek, fasih olmak.			
8978	tefaṣṣud	تَفَصُّدْ	Ar.	∗	Seyelan etmek, akmak.			
8979	tefaṣṣum	تَفَصُّمْ	Ar.	∗	Kırmak, münkesir olmak.			
8980	tefaṣṣī	تَفَصّى	Ar.	∗	Bir nesneden ayrılıp kurtulmak.			
8981	tefṣīṣ	تَفْصِيصْ	Ar.	∗	Bir şeye göz açıp dike dike bakmak.			
8982	tafṣīl	تَفْصِيلْ	Ar.	∴	Diziye fasıla vermek ve bir nesneyi şerh ve beyan eylemek.			
8983	tafṣīlen	تَفْصِيلًا	Ar.	•	Uzunca şerh ve beyan ederek ve diziye fasıla vererek.			
8984	tafṣiye	تَفْصِيه	Ar.	∗	Bir nesneden bir adamı ayırıp korkutmak.			
8985	tefażżuc	تَفَضُّجْ	Ar.	∗	Seyelan eylemeyecek derecede kılların dipleri terleyip nem-nâk olmak.			
8986	tefażżul	تَفَضُّلْ	Ar.	∴	Fazl u meziyyet iddia eylemek ve bir kimse üzerine meziyetlenmek ve bir kimseyi inayet ve ihsan ve kerem ile memnun etmek.			
8987	tafżīḥ	تَفْضِيحْ	Ar.	•	Bir kimsenin mestur olan aybını ifşa edip rüsva kılmak.			
8988	tafżīż	تَفْضِيضْ	Ar.	•	Gümüş ile kaplamak ve ziynetlemek.			
8989	tafżīl	تَفْضِيلْ	Ar.	•	Bir adama fazl u meziyyet vermek vesairden ziyade ona meziyet isabetiyle emsaline tercih eylemek ve büyütmek ve kadr ve mertebesini ali kılmak, **ism-i tafdîl:** şeylerin muttasıflarını ziyade olarak tesmiye yerinde müstamel isme denilir ki Arabîde ef'âl vezninde veznindeki kelime bu manayı ifade eder ve Fârisîde ise ter ve Türkçede en edatlarının bir kelimeye ilavesiyle matlup hasıl olup ayrıca sîgası yoktur.			
8990	tefaṭṭur	تَفَطُّرْ	Ar.	•	Yarılmak, ayrılmak, inşikâk etmek, münşak olmak.			
8991	tefaṭṭun	تَفَطُّنْ	Ar.	•	Ta'akkul etmek, idrak eylemek, anlamak, farkına varmak.			
8992	tafṭīr	تَفْطِيرْ	Ar.	•	İftar taamı yedirmek.			
8993	tafṭīn	تَفْطِينْ	Ar.	•	Anlatmak, tefhim etmek ve idrak ettirmek.			

8994	tafṭīḥ	تَفْطِيحْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi pek yassılatmak.			
8995	tefʿile	تَفْعِلَه	Ar.	•	Beyit mısraının cüz’-i veznîsi.			
8996	tefaḳḳuḥ	تَفَفُّحْ	Ar.	•	Bir nesne kendiliğinden gül ve çiçek gibi açılmak.			
8997	tefaḳḳud	تَفَقُّدْ	Ar.	•	Bir adam gaybeylediği şeyi araştırmak, arayıp sormak, kaybolmak.			
8998	tefaḳḳuh	تَفَقُّهْ	Ar.	•	Anlamak, idrak etmek ve ilm-i fıkh tahsil etmek, fakih olmak.			
8999	tefḳīʿ	تَفْقِيعْ	Ar.	⁎	İzhâr-ı fesâhat dâ’iyesiyle ağzını eğip büküp avurt çatlatmak.			
9000	tefḳīh	تَفْقِيهْ	Ar.	•	Öğretmek, talim etmek ve anlatmak, tefhim etmek.			
9001	tefḳīr	تَفْقِيرْ	Ar.	⁎	Fakr u fâkaya düçar etmek, muhtaç etmek.			
9002	teffekkür	تَفَكُّرْ	Ar.	•	Düşünmek ve anlamak zımnında kuvâ-yı bâtınayı sarf etmek ve düşünüp taşınmak.			
9003	tefekkük	تَفَكُّكْ	Ar.	∴	Birbirinden ayrılmak ve hamakatten naşi her fiilinde perîşân-girdâr olmak ve istidâre eylemek.			
9004	tefekkün	تَفَكُّنْ	Ar.	⁎	Pişman olmak ve taaccüp etmek.			
9005	tefekküh	تَفَكُّهْ	Ar.	∴	Pek hoşlanıp taaccüp etmek ve pek nadim ve pişman olmak ve meyvedar olmak ve temettü etmek.			
9006	tefkīr	تَفْكِيرْ	Ar.	•	Tefekkür ettirmek, düşündürmek.			
9007	tefkīk	تَفْكِيكْ	Ar.	•	Biri birinden ayırmak.			
9008	tefellüt	تَفَلُّتْ	Ar.	⁎	Bir vartadan nâgehânî sıyrılıp halas olmak.			
9009	tefellüc	تَفَلُّجْ	Ar.	⁎	Yarılıp çatlamak ve ıs. tıbbiyyeden olup felç denilen nüzul yani inme illetine giriftar olmaya denilir.		Tıp	
9010	tefellüs	تَفَلُّسْ	Ar.	⁎	Müflis olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup emrâz-ı cildiyye yaraları iltiyâm buldukta yara kabuklarının pul pul dökülmesine denilir.		Tıp	
9011	tefelluṣ	تَفَلُّصْ	Ar.	⁎	Sıyrılıp kurtulmak.			
9012	tefelluʿ	تَفَلُّعْ	Ar.	⁎	Yarılmak, kesilmek.			
9013	tefelluḳ	تَفَلُّقْ	Ar.	⁎	Bi-ma’nâhu eyzan.			
9014	tefellük	تَفَلُّكْ	Ar.	⁎	Bir nesne gedilmek, çentilmek ve rahne-dâr olmak.			
9015	teflīc	تَفْلِيجْ	Ar.	⁎	Açmak, fetheylemek.			
9016	teflīḥ	تَفْلِيحْ	Ar.	⁎	İstihza eylemek ve mekr etmek.			
9017	teflīẕ	تَفْلِيذْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi pare pare bölmek.			
9018	teflīs	تَفْلِيسْ	Ar.	⁎	Kadı ve hâkim bir adamın müflis olduğuna hükmeylemek.			
9019	teflīʿ	تَفْلِيعْ	Ar.	⁎	Yarmak, şakketmek, kesmek, katetmek.			
9020	teflīḳ	تَفْلِيقْ	Ar.	⁎	Bi-ma’nâhu eyzan.			
9021	teflīl	تَفْلِيلْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi gedmek, çentmek ve rahne-dâr eylemek.			
9022	tefennüd	تَفَنُّدْ	Ar.	⁎	Bir kimseyi bir maslahata müvekkel edip husulünü ondan dilemek ve pişmanlık göstermek.			
9023	tefennün	تَفَنُّنْ	Ar.	∴	Türlü türlü olmak, tenevvü etmek ve bir fende maharet ve meleke ve rüsûh kesbetmek.			

9024	tefnîḥ	تَفنِيحْ	Ar.	*	Hor ve zelil eylemek, kahretmek.			
9025	tefnîd	تَفنِيدْ	Ar.	*	Bir adamı tekzip eylemek ve bir kimseyi aciz ve ayba nispet eylemek ve birinin rey ve tedbirini tahti'e etmek ve bir adamın uhdesine bir hususu ihale edip husulünü ondan dilemek.			
9026	tefnîḳ	تَفنِيقْ	Ar.	*	Naz ve nimetle beslemek, nimetlendirmek, ten'îm etmek.			
9027	tefnîn	تَفنِينْ	Ar.	*	Envâ'-ı muhtelife üzerine tertip eylemek ve karıştırmak, tahlît etmek.			
9028	tefevvüt	تَفَوُّتْ	Ar.	∴	Bir nesneden bazı mehâsin fevt olmakla ayıp ve nakisalı olmak ve biri birinden artık ve eksik olmak ve ta'addî ve tecavüz etmek ve mütecaviz olmak.			
9029	tefevvuż	تَفَوُّضْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hukûk-ı tasarrufiyye-i arâzî ve müsakkafatı satın almaya denilir.		Fıkıh	
9030	tefevvuḳ	تَفَوُّقْ	Ar.	•	Bir kimse veya bir nesne üzerine yükseklenmek ve faik ve âlâ olmak, rütbe-i hüner ve miktar cihetiyle yüce ve ziyade olmak.			
9031	tefevvüh	تَفَوُّهْ	Ar.	∴	Söz söylemek ve nutuk etmek ve bir mekânın ağzına girmek.			
9032	tefvît	تَفْوِيتْ	Ar.	•	Fevt etmek, elden kaçırmak ve telef etmek.			
9033	tevfîḥ	تَفْوِيحْ	Ar.	*	Kokutmak, koku neşretmek.			
9034	tevfîż	تَفْوِيضْ	Ar.	∴	Bir işi bir kimseye ihale ve sipariş eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir arazi veya müsakkafatı bedel-i ma'lum mukabilinde bir kimse uhdesine ihale eylemeye denilir ve hatunu bilâ-mihr tezvîc ve tenkih eylemek.		Fıkıh	
9035	tevfîh	تَفْوِيهْ	Ar.	*	Sevilen ve çok sevilir olmak ve bir adamın veya bir şeyin ağzını tevsi eylemek ve yemek terbiye etmek.			
9036	tefehhüm	تَفَهُّمْ	Ar.	•	Fehim ve idrak eylemek, anlamak ve aklı ermek.			
9037	tefhîm	تَفْهِيمْ	Ar.	•	Anlatmak ve beyan ve malum eylemek, aklı erdirmek.			
9038	tefeyyüd	تَفَيُّدْ	Ar.	*	Mal kazanmak ve salınarak yürümek.			
9039	tefyîl	تَفْيِيلْ	Ar.	*	Bir adamın rey ve tedbirini pesend ve istisvâb eylemeyip kabîh ve hata görmek.			
9040	teḳābül	تَقَابُلْ	Ar.	•	Karşı karşıya olmak, iki taraftan ileri gelip kavuşmak.			
9041	tüḳāt	تُقَاةْ	Ar.	•	Allahutaala'dan havf ederek günahtan sakınmak.			
9042	teḳātür	تَقَاتُرْ	Ar.	*	Birbirine hile, mansûbeler kurmak.			
9043	teḳātül	تَقَاتُلْ	Ar.	•	Birbirini katletmek ve mukâtele ve muharebe eylemek.			
9044	teḳādu^{ᶜ}	تَقَادُعْ	Ar.	*	Birbirini süngü ile vurmak ve birbirine mütâba'at eylemek.			
9045	teḳādüm-i zemān	تَقَادُمِ زَمَانْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir hususun üzerine zaman geçmeye yani müruruzaman vaki olmaya denilir.		Fıkıh	
9046	teḳārüb	تَقَارُبْ	Ar.	∴	Birbirine yakın gelmek ve bir nesne kıllet ve izmihlale yüz tutmak, tedenni etmek.			
9047	teḳāruż	تَقَارُضْ	Ar.	*	Ödünç alıp vermek.			
9048	teḳādim	تَقَادِمْ	Ar.	•	Takdimeler, arz olunan hediyeler.			
9049	teḳādîr	تَقَادِيرْ	Ar.	•	Takdirler, ahkâm-ı ilâhiyye, mukadderat.			
9050	teḳāru^{ᶜ}	تَقَارُعْ	Ar.	*	Bir nesnenin taksiminde kura atışmak.			
9051	teḳārün	تَقَارُنْ	Ar.	*	Mukarenet etmek, yaklaşmak.			

9052	teḳārün fî'l-ḫayāl	تَقَارُنْ فِى الْخَيَالْ	Ar.	∗	Belagat ıs. olup cihet-i câmi'anın ma'tûfun aleyhin zikriyle matufun hayal ve hatıra gelmesinden ibaret olan kısmına ıtlak olunur.		Belagat	
9053	teḳārîr	تَقَارِيرْ	Ar.	•	Takrirler, zikirler, ifadeler, inhalar.			
9054	teḳāsüm	تَقَاسُمْ	Ar.	•	Birbiriyle antlaşmak ve yekdiğere yemin ettirmek ve bir nesneyi bölüşmek, paylaşmak.			
9055	teḳāsîṭ	تَقَاسِيطْ	Ar.	•	Taksitler, borcun eda olunduğu cüzleri.			
9056	taḳāṣṣ	تَقَاصّ	Ar.	∴	Bir kimse ile ödeşmek, alacağını vereceğine havale vermek ve kısas etmek.			
9057	teḳāṣur	تَقَاصُرْ	Ar.	•	Kısalık göstermek ve işlemeye kudreti varken imtina etmek, mümanaat eylemek.			
9058	teḳāṣuf	تَقَاصُفْ	Ar.	∗	Birikip sıkışmak.			
9059	taḳāżā	تَقَاضَا	Ar.	•	Hakkını talep zımnında medyunu sıkıştırmak.			
9060	teḳāżî	تَقَاضِى	Ar.	∴	Bir kimse medyunundan hakkını kabzeylemek ve takaza ederek taleb-i deyn etmek.			
9061	teḳāṭur	تَقَاطُرْ	Ar.	∴	Ehaduhumânın katrı âherin katrına mukabil olmak ve damlamak ve yağmur yağmak.			
9062	teḳāṭuᶜ	تَقَاطُعْ	Ar.	•	Birbirini katetmek ve ıs. riyâziyyeden olup hatteynin yekdiğeriyle bir noktada birbirini katedercesine kavuşmalarına denilir.		Riyaziye	
9063	teḳāṭîr	تَقَاطِيرْ	Ar.	•	Taktirler, damlatmalar.			
9064	teḳāᶜud	تَقَاعُدْ	Ar.	∴	Alil veya müsin olduğuna mebni memuriyetten çekilip çırak olmak ve oturmak ve fariğ olmak.			
9065	teḳālîb	تَقَالِيبْ	Ar.	•	Taklîbler, döndürüşler ve değiştirişler ve içini dışına çevirişler.			
9066	teḳāfî	تَقَافِى	Ar.	∗	Bir adama bühtan eylemek.			
9067	teḳāmür	تَقَامُرْ	Ar.	•	Birbiriyle kumar oynamak.			
9068	teḳāvî	تَقَاوِى	Ar.	∗	Beyne'ş-şürekâ bir malı mezat edip nihayet paha ve fiyatına yetiştirmek ve gece aç yatmak.			
9069	teḳāvîm	تَقَاوِيمْ	Ar.	•	Takvimler, ruznameler.			
9070	teḳāyül	تَقَايُلْ	Ar.	•	Bayi ile müşteri beynlerinde olan ma'kûd pazarlığı fesih ve nakz etmek.			
9071	teḳāyyüb	تَقَيُّبْ	Ar.	∗	Kubbelenmek, kubbeye girmek.			
9072	teḳābbuḥ	تَقَبُّحْ	Ar.	•	Çirkinlik ve kabîh ve çirkin addetmek.			
9073	teḳābbuż	تَقَبُّضْ	Ar.	∗	Bir kimse bir nesneden mahzûz olmamakla irkilip munkabız olmak ve derilip toplanıp bir yere gelmek ve ıs. tıbbiyyeden olup bedende vaki adalâtın yani etlerin icrâ-yı fi'l ettirmek zımnında merbut olduğu mahall-i uzv itibariyle büzülüp toplanmasına ıtlak olunur.		Tıp	
9074	teḳābbül	تَقَبُّلْ	Ar.	•	Bir nesneyi kabullenmek ve reddetmeyip almak ve bir işi veya bir nesneyi bir adama tekfîl ve uhde-i iltizâmına tefviz ve ilzam eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir işi taahhüt ve iltizam etmeye denilir.		Fıkıh	
9075	taḳbîb	تَقْبِيبْ	Ar.	∗	Kurutmak ve kubbe yapmak.			
9076	taḳbîḥ	تَقْبِيحْ	Ar.	•	Bir nesneyi veya bir kimsenin amelini beğenmeyip kubha nispetle vech-i kabâhatini beyan eylemek.			
9077	taḳbîr	تَقْبِيرْ	Ar.	•	Defnetmek, kabir ve mezara gömmek, ender-i hâk etmek.			
9078	taḳbîż	تَقْبِيضْ	Ar.	•	Malı kâbız olan kimseye teslim ve ita eylemek ve bir şeyi derip düşürmek ve el ile kavi tutturmak ve kabzettirmek.			
9079	teḳabbî	تَقَبِّى	Ar.	∗	Kaftan giyinmek ve bir nesne kubbe gibi çevresi kavşak ve yüksek olmak.			

9080	taḳbīṣ	تَقْبِيص	Ar.	*	Bir nesneyi parmakları uçlarıyla almak.			
9081	taḳbiye	تَقْبِيه	Ar.	*	Bir adamın maslahatını hak üzere tutmayıp cevir ve ta'addî eylemek ve bezden veya kumaştan kaftan biçmek.			
9082	taḳbīl	تَقْبِيل	Ar.	•	Tazim veya arz-ı muhabbet zımnında vech-i ma'rûf üzere bir mahal veya etek öpmek.			
9083	teḳattül	تَقَتُّل	Ar.	*	Bir işi sehl ve münasibi veçhile ve yoluyla tutmak.			
9084	taḳtīt	تَقْتِيت	Ar.	*	Kovculuk etmek ve müteaddit tîb makulesi şeyleri cem ve tabhla macun yapmak.			
9085	taḳtīr	تَقْتِير	Ar.	•	Sedd-i ramak edecek kadar dirlik ve nafaka-i iyâlde tazyik ve taksir eylemek ve emtia makulesi şeyleri yekdiğerine yanaştırmak.			
9086	teḳattür	تَقَتُّر	Ar.	*	Pek darılıp kabarmak ve bir hususa gereği gibi hazırlanıp amade olmak ve bir kimseye mansûbe ve hile kurmak.			
9087	taḳtīl	تَقْتِيل	Ar.	•	Pek çok öldürmek ve katleylemek.			
9088	teḳaḥḥul	تَقَحُّل	Ar.	*	İfrât-ı za'f ve hüzâlden bedenin derisi kupkuru olup kemiğe yapışmak.			
9089	teḳaḥḥum	تَقَحُّم	Ar.	*	Ansızın bir nesneye duhul etmek.			
9090	taḳḥīm	تَقْحِيم	Ar.	•	Önü ardını fikir ve teemmül ettirmeden bir adamı bir işe saldırmak ve ithal eylemek.			
9091	teḳaddüm	تَقَدُّد	Ar.	∴	Yarılmak, münşak olmak ve nâs edaları muhtelif olmaktan naşi fırka fırka olmak ve kurumak, teceffüf etmek ve libas yıpranıp parelenmek.			
9092	teḳaddür	تَقَدُّر	Ar.	•	Takdîr-i ilâhî iktizasınca bir şeyin vukuu tayin olunmak.			
9093	teḳaddüs	تَقَدُّس	Ar.	•	Paklık etmek, ziyadesiyle pak olmak.			
9094	teḳaddes	تَقَدَّس	Ar.	•	Her nev teşbih ve teşmilden hali ve berî olsun manasında duadır.			
9095	teḳaddüm	تَقَدُّم	Ar.	∴	Mukaddem olmak, öne geçmek, ilerlemek, ileri gitmek ve bir adama bir nesne ile emir ve vasiyet eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup birine mazarrat-ı melhûzanın def ve izalesi için evvelce işar ve tembih eylemek hususuna ıtlak olunur.		Fıkıh	
9096	taḳdīd	تَقْدِيد	Ar.	∴	Kesmek, yarmak, kurutmak.			
9097	teḳaddî	تَقَدّى	Ar.	*	Yolun doğrusundan sapmayıp, istikamet üzere hareket eylemek, gitmek.			
9098	taḳdime	تَقْدِمَه	Ar.	•	Arz ve takdim olunan hediye.			
9099	taḳdīr	تَقْدِير	Ar.	•	Ta'yîn-i mikdâr eylemek, tazyik eylemek ve Hak Teâlâ hazretlerinin mine'l-ezel vaki olacak nesneleri tayin etmesi ve bir şeyin evsaf ve keyfiyyâtını tayin ve kadr u kıymetini teslim ve itiraf ve tertip ve tesviye etmek ve bir şeyin vuku bulmasının vecih ve suretini ve ibarenin manasını tamam etmek için vaki olmayan elfâzı zihnen ilave etmek.			
9100	taḳdīrî	تَقْدِيرِى	Ar.	•	Vaki ve mevcut olmayıp zihnen tayin ve takdir olunan.			
9101	taḳdīs	تَقْدِيس	Ar.	•	Tathîr etmek ve pak ve temiz kılmak ve **takdîs-i ilâhî:** Cenâb-ı Bârî'yi uyûb ve şirk ve nekâyisten tenzihe dâl olan ta'bîrât ile zikir ve vasıf ve itikat eylemek ve Hak Teâlâ hazretlerini aziz ve mübarek ve mukaddes kılmak üzere ibadetine bezl-i vücûd ve hasr-ı evkât eylemek.			
9102	taḳdîm	تَقْدِيم	Ar.	∴	Bir adamı ileri sürüp öne geçirmek ve birinin önüne vazetmek ve kemâl-i ta'zîm ile arz etmek.			
9103	teḳaẕẕuḥ	تَقَذُّح	Ar.	*	Bir adama şer-gîr olup şer izhar eylemek.			
9104	teḳaẕẕür	تَقَذُّر	Ar.	*	İstikrah etmek.			
9105	taḳẓiye	تَقْذِيه	Ar.	*	Göz çapağını dışarı çıkarmak.			

9106	takẕĭf	تَقْذِيفْ	Ar.	*	Atmak, remy etmek.			
9107	teḳarrüb	تَقَرُّبْ	Ar.	*	Bir kimseye bir vesile ile kurb talep etmek ve yakınlaşmak ve yanaşmak ve yanına varmak ve beynindeki buut kalîl olmak.			
9108	taḳribe	تَقْرِبَه	Ar.	•	Yaklaştırmak, yakın kılmak.			
9109	teḳarruḥ	تَقَرُّحْ	Ar.	*	Hazırlanmak, müteheyyi' ve amade olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup eczâ-yı ferdiyyenin harabiyetini ve eczâ-yı uzviyyenin sukutunu mucip olarak bir yaranın sathen ve gâ'iren tevessü etmesi keyfiyetine denilir.		Tıp	
9110	teḳarrür	تَقَرُّرْ	Ar.	•	Yerleşip payidar olmak ve kuvvet ve beka bulmak ve kararlaşmak.			
9111	teḳarru[c]	تَقَرُّعْ	Ar.	*	Yatakta ızdıraptan naşi öte beri atılıp dönmek.			
9112	taḳrĭb	تَقْرِيبْ	Ar.	•	Yaklaştırmak, buudunu ve mabeynini taklîl etmek ve fırsat, tarik, yol.			
9113	taḳrĭben	تَقْرِيباً	Ar.	•	Arası azalmak üzere tahminen.			
9114	taḳrĭbĭ	تَقْرِيبِى	Ar.	•	Sıhhat-i dakîka üzere olmayıp hakikat ve sıhhate mehmâ emken karîb olan.			
9115	taḳrĭd	تَقْرِيدْ	Ar.	*	Bir adam aczinden veyahut yorgunluğundan naşi ihtiyâr-ı sükût eylemek, susmak.			
9116	taḳrĭr	تَقْرِيرْ	Ar.	∴	Bir şeyi bir yere yerleştirmek ve bir adamı bir nesne zımnında ikrara getirmek ve beyan etmek ve mukarrer eylemek ve beyan ve zikir zımnında kaleme alınan kelam ve bir nev tezkere ve inha ve muhkem kılmak.			
9117	taḳrĭs	تَقْرِيسْ	Ar.	*	Soğutmak, dondurmak.			
9118	taḳrĭş	تَقْرِيشْ	Ar.	*	Nâs beynine fitne ilkâsıyla birbirine kışkırtmak ve bir şeye birbirini tergîb eylemek.			
9119	taḳrĭṣ	تَقْرِيصْ	Ar.	•	Bir şeyi kurs ve yumak şekline koymak.			
9120	taḳrĭż	تَقْرِيضْ	Ar.	•	Bir şeyi veya bir kimseyi metheylemek ve bir kitabı terviç zımnında mu'teberân-ı ulemâdan birinin serdettiği tasvîb-nâmeye denilir.			
9121	taḳrĭ[c]	تَقْرِيغْ	Ar.	∴	Başa kakmak, serzeniş eylemek ve bir adamı telaşa düşürüp yüreğini oynatmak.			
9122	taḳrĭn	تَقْرِينْ	Ar.	•	Birini birine karîn ve arkadaş etmek.			
9123	taḳẕĭḥ	تَقْزِيحْ	Ar.	•	Kelama bilâ-kizb hüsn ve ziynet vermek.			
9124	taḳẕĭ[c]	تَقْزِيعْ	Ar.	•	Yalnız bir işe tahsis ve tecrit etmek.			
9125	taḳsĭṭ	تَقْسِيطْ	Ar.	•	Bölmek, taksim etmek ve deyni mecmû'an eda etmeyip bölük bölük eda etmek ve deynin ilk defada eda olunan bir bölüğü, kısmı.			
9126	taḳsĭm	تَقْسِيمْ	Ar.	∴	Pare pare etmek ve cüz cüz tevzi edip dağıtmak ve ıs. riyâziyyeden olup bir mikdâr-ı mu'ayyeni aded-i ma'lûm nispetinde kısımlara ifraz ile bölmeye ıtlak olunur ve nevâ'ib-i zamân bir zümreyi perakende ve perişan eylemek.		Riyaziye	
9127	teḳaşşür	تَقَشُّرْ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğu ve derisi soyulmak.			
9128	teḳaşşu[c]	تَقَشُّعْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hasta keyifsizliği esnasında balgam çıkarmak iktidarını haiz olmasına denilir.		Tıp	
9129	taḳşĭr	تَقْشِيرْ	Ar.	*	Bir nesnenin derisini ve kabuğunu soymak.			
9130	taḳşĭb	تَقْشِيبْ	Ar.	*	Bir şeye bir nesne bulaştırmak ve bed-râyiha bir kimseyi âzürde ve dil-gîr eylemek.			
9131	teḳaṣṣub	تَقَصُّبْ	Ar.	*	Kıvrık kıvrık olmak, kıvırcık olmak.			
9132	teḳaṣṣud	تَقَصُّدْ	Ar.	*	Bir nesne kırılmak, münkesir olmak, parçalanmak.			

9133	teḳaṣṣur	تَقَصُّرْ	Ar.	∗	Bir nesne ile oyalanmak ve bir şey kısalmak.			
9134	teḳaṣṣuṣ	تَقَصُّصْ	Ar.	∗	Bir kimsenin izine ve ardına düşüp gitmek ve bir sözü ezbere almak.			
9135	teḳaṣṣu^{c}	تَقَصُّعْ	Ar.	∗	Girmek, duhul etmek.			
9136	teḳaṣṣuf	تَقَصُّفْ	Ar.	∗	Pare pare kırılmak ve birikmek ve taam üzerinde lehv ü la’b eylemek.			
9137	teḳaṣṣum	تَقَصُّمْ	Ar.	∗	Bir nesne kırılıp ayrılmak.			
9138	teḳaṣṣī	تَقَصِّى	Ar.	∗	Bir nesnenin nihayetine baliğ olmak.			
9139	taḳṣīr	تَقْصِيرْ	Ar.	∴	Bir nesneye muktedir iken el çekip imtina eylemek ve bir nesneyi gücü yetişmemekle terk eylemek ve bir kimseye atiyye olarak naçiz ve değersiz bir şey vermek ve üzerine vacip olandan eksik ecir eylemek.			
9140	taḳṣīb	تَقْصِيبْ	Ar.	∗	Sövmek, şetm eylemek ve başın saçını bölük bölük ve burma burma eylemek veya bölük bölük örüp salıvermek ve saçları kıvırcık eylemek ve ellerini boynuna geçirmek, bağlamak.			
9141	taḳṣī^{c}	تَقْصِيعْ	Ar.	∗	Bir kimse hanesinden bir yere çıkmayıp daimî mülâzemet eylemek ve susuzluğu teskin eylemek.			
9142	teḳażżī	تَقَضِّى	Ar.	∗	Bir nesnenin nihayeti bulunarak ötesi kesilip bitmek.			
9143	teḳażżub	تَقَضُّبْ	Ar.	∗	Kesilmek, tekattu’ etmek.			
9144	taḳżīb	تَقْضِيبْ	Ar.	•	Pek kesmek, katetmek.			
9145	taḳżiye	تَقْضِيه	Ar.	•	Bir nesneye memulü üzere nail olup itmam ve ikmal etmek ve birini kadı nasbetmek ve borcunu ödemek.			
9146	teḳaṭṭub	تَقَطُّبْ	Ar.	•	Kaşlarını çatıp gözlerinin aralığını buruşturup yüzünü gözünü eğmek ve sert tabiatlı olup ufacık bir kabahat için ta’zîr eylemek ve bu veçhile ta’zîr edici olan.			
9147	teḳaṭṭur	تَقَطُّرْ	Ar.	•	Damlamak, damla damla akmak.			
9148	taḳṭīb	تَقْطِيبْ	Ar.	•	Yüzünü gözünü eğip çîn-i cebîn ve bed-çehre göstermek.			
9149	taḳṭīr	تَقْطِيرْ	Ar.	∴	Damlatmak, imbikten çekmek ve bir nesneyi öd ağacıyla buhurlamak ve silsü’l-bevl illeti.			
9150	taḳṭī^{c}	تَقْطِيعْ	Ar.	•	Kıta kıta ve pare pare kesmek ve şiirin kelimâtını ilm-i arûz kavaidi üzere taksim eylemek.			
9151	teḳa^{cc}ud	تَقَعُّدْ	Ar.	•	Bir adamın maslahatına nasb-ı nefs ile kıyam ve ihtimam eylemek ve bir adamı işinden alıkoymak ve bir hususu talepten fariğ olmak.			
9152	teḳa^{cc}ur	تَقَعُّرْ	Ar.	•	Her şeyin nihayet ve dibine erişmek ve bir hususun iç yüzünü teftiş eylemek.			
9153	taḳ^{c}īb	تَقْعِيبْ	Ar.	∗	Mütekellim olan, kemâl-i verzişle çanak gibi ağzını açarak aksâ-yı halkından tekellüm eylemek.			
9154	taḳ^{c}īr	تَقْعِيرْ	Ar.	∗	Derin eylemek ve ıs. tıbbiyyeden olup bir mahallin oyuğuna ve cevfine ıtlak olunur.		Tıp	
9155	teḳaffür	تَقَفُّرْ	Ar.	∗	Bir kimsenin izine uyup gitmek.			
9156	teḳaffül	تَقَفُّلْ	Ar.	∗	Kapı kilitlenmek.			
9157	teḳaffī	تَقَفِّى	Ar.	∴	Bir adamın ardına düşüp gitmek, peyrevlik eylemek ve bir adama pek ikram ve taltif eylemek ve uyup imtisal ederek kendiye örnek ve mikyas ittihaz eylemek.			
9158	taḳfīl	تَقْفِيلْ	Ar.	∴	Deri kurumak ve kapıyı kilitlemek.			
9159	taḳfīn	تَقْفِينْ	Ar.	•	Başını kesip bedenden ayırmak.			
9160	taḳfiye	تَقْفِيه	Ar.	•	Bir adamı birinin ardınca yollamak ve birini birine imtisal ettirmek.			

9161	teḳallüb	تَقَلُّبْ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihinde dil-hâh ve meram üzere tasarruf eylemek ve bir şeyin cihet ve heyeti dîger-gûne olmak.			
9162	teḳallüd	تَقَلُّدْ	Ar.	∗	Bir nesneyi iltizam edip boynuna almak.			
9163	teḳalluṣ	تَقَلُّصْ	Ar.	∗	Bir nesnenin eczası çekilip büzüşmek ve ıs. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bulunan adalâtın yani etlerin merbut olduğu uzvu hareket ettirmek ve binâberîn fiilini icra ettirmek zımnında büzülerek ve toplanarak şeklini değiştirmelerine denilir.		Tıp	
9164	teḳallüz	تَقَلُّزْ	Ar.	∗	Neşât ve cümbüşe gelmek.			
9165	teḳallu[c]	تَقَلُّعْ	Ar.	∗	Bir nesne kökünden koparılmak.			
9166	taḳlīb	تَقْلِيبْ	Ar.	•	Bir nesneyi bulunduğu cihetten başka cihete döndürmek ve bir şeyin içini dışına veya altını üstüne çevirmek.			
9167	taḳlīḥ	تَقْلِيحْ	Ar.	∗	İlaç ile dişlerin sarılığını gidermek.			
9168	taḳlīd	تَقْلِيدْ	Ar.	•	Bir adamın boynuna kılâde yani gerdanlık takmak ve bir şeyi iltizam edip kendiye borç bilmek ve asla imtisal ederek benzetmek ve asla benzetme şey.			
9169	taḳlīs	تَقْلِيسْ	Ar.	•	Vali şehre kudûmunda ahali def çalarak ve kılıç ve mızrak oynayarak şenlikle istikbal eylemek, karşılamak.			
9170	teḳallül	تَقَلُّلْ	Ar.	∗	Azalmak, kıllet ve noksan bulmak.			
9171	taḳlī[c]	تَقْلِيعْ	Ar.	•	Ziyadesiyle kal’ etmek ve sökmek ve yarmak ve yerinden koparmak.			
9172	taḳlīf	تَقْلِيفْ	Ar.	∗	Gemiyi kalafatlamak.			
9173	taḳlīl	تَقْلِيلْ	Ar.	•	Bir nesnenin miktarını azaltmak.			
9174	taḳlīm	تَقْلِيمْ	Ar.	•	Kalem kamışını ve tırnak gibi sert nesneyi yontmak, kesmek.			
9175	teḳammür	تَقَمُّرْ	Ar.	∗	Bir hatunu hud’a ile dubaraya getirmek ve bir adamla kumar oynamak ve tezevvüç eylemek.			
9176	teḳammuṣ	تَقَمُّصْ	Ar.	∗	Gömlek giymek.			
9177	teḳammüm	تَقَمُّمْ	Ar.	∗	Bir nesne üzerine çıkmak.			
9178	teḳammül	تَقَمُّلْ	Ar.	∗	Bitlenmek, kehlelerini ayıklamak.			
9179	taḳmīḥ	تَقْمِيحْ	Ar.	∗	Bir kimse kendi zimmetine edası lazım gelen bir hayli nesneden talibi azca nesne ile kapatıp savmak.			
9180	taḳmīṣ	تَقْمِيصْ	Ar.	∗	Bir adama gömlek giydirmek.			
9181	taḳmīm	تَقْمِيمْ	Ar.	∗	Bir nesneyi kurutmak, tecfîf etmek.			
9182	teḳannu[c]	تَقَنُّعْ	Ar.	∗	Başına örtü örttürmek.			
9183	teḳannī	تَقَنِّى	Ar.	∗	Bir kimse nafaka ve maaşında tasarruf ve iktifa etmekle bir miktar arttırıp iddihâr eylemek, biriktirmek.			
9184	taḳnī[c]	تَقْنِيعْ	Ar.	∗	Başına örtü örttürmek.			
9185	taḳniye	تَقْنِيَه	Ar.	∗	Razı ve hoşnut eylemek.			
9186	teḳavvüb	تَقَوُّبْ	Ar.	∗	Bir nesne yerinden kopmak ve bir nesnenin kabı soyulmak.			
9187	teḳavvüt	تَقَوُّتْ	Ar.	•	Geçinmek, beslenmek.			
9188	teḳavvüs	تَقَوُّسْ	Ar.	•	Çarpılıp ok yay şekline girmek.			

9189	teḳavvül	تَقَوُّلْ	Ar.	⁎	Bir kimse karihasından yalan söz peyda eylemek ve haber vermek.			
9190	teḳavvüm	تَقَوُّمْ	Ar.	•	Kıvam ve karar ve kuvvet bulmak.			
9191	taḳvā	تَقْوىٰ	Ar.	•	Sakınmak, hazer eylemek ve günahtan çekinip Hak Teâlâ hazretlerinden korkmak, havf etmek.			
9192	teḳavvī	تَقَوِّى	Ar.	∴	Kuvvetlenmek, muhkem olmak ve bir nesneyi kendi nefsine mahsus edinmek ve hışım ve itap eylemek.			
9193	taḳvīb	تَقْوِيبْ	Ar.	⁎	Yeri kazımak ve bir şeyi yerinden çekip koparmak ve yere bir şey ile eser ve nişan etmek.			
9194	taḳvīd	تَقْوِيدْ	Ar.	⁎	Yedmek, çekmek ve çekip götürmek.			
9195	taḳvīr	تَقْوِيرْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi müdevver kesmek.			
9196	taḳvīs	تَقْوِيسْ	Ar.	•	Bir nesnenin iki başını eğip ok yayı şekline getirmek.			
9197	taḳvīż	تَقْوِيضْ	Ar.	⁎	Binayı hedm eylemek, yıkmak.			
9198	taḳvīl	تَقْوِيلْ	Ar.	∴	Haber vermek ve söyleşmek ve bir sözü birine isnat ile şöyle dedi demek.			
9199	taḳvīm	تَقْوِيمْ	Ar.	∴	Eğriyi doğrultmak ve biçimine koymak, tadil etmek ve bir nesneye kıymet tayin eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup kıymet-i sâlimesiyle kıymet-i ârıziyyesi beynindeki farkı kıymet-i asliyyeye nispet ederek bir hususta takdir ve kıymet etmeye denilir ve vukû'ât-ı yevmiyyeyi zikreden varaka ve gazete ve kevâkibin her gün tulu ve gurup ve ahkâm-ı sâ'iresini zikreden defter.		Fıkıh	
9200	taḳviye	تَقْوِيَه	Ar.	∴	Kuvvetlendirmek, kavi ve muhkem kılmak ve bir nesne ile müttehem kılınmak.			
9201	teḳahhül	تَقَهُّلْ	Ar.	⁎	Beden nahif olup kupkuru ve zayıf ve efkende ve bî-mecâl olmak.			
9202	taḳhīr	تَقْهِيرْ	Ar.	•	Kahretmek ve kahr u galebe ile zapt etmek.			
9203	taḳy	تَقىْ	Ar.	⁎	Sakınmak, hazer etmek.			
9204	taḳiyy	تَقِىّ	Ar.	•	Takva sahibi adam ve sığınıcı, kendiyi gözetici ve Allahutaala'dan havf ve hirâs edici.			
9205	taḳiyye	تَقِيَّه	Ar.	•	Takva, diyanet, Allahtan korkma, havf etmek.			
9206	teḳayyuḥ	تَقَيُّحْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup bir ceriha veya çıbanın irinlenmesi keyfiyetine ıtlak olunur.		Tıp	
9207	teḳayyüd	تَقَيُّدْ	Ar.	•	Kayıtlanmak ve ceht ve ihtimam ve hasr-ı zihn eylemek.			
9208	taḳyīd	تَقْيِيدْ	Ar.	∴	Bent etmek ve deftere yazmak ve ıs. fıkhiyyeden olup bir hususu e'ammiyette bırakmayıp bir kayıt ile mukayyet ve mütehassıs kılmak ve hurûfa nokta ve hareke vazetmek ve bir kelimenin manasını hasır ve tahsis etmek.		Fıkıh	
9209	taḳyīż	تَقْيِيضْ	Ar.	⁎	Takdir ve teysîr eylemek ve kırılmak, münkesir olmak ve sövmek, seb etmek.			
9210	taḳyīn	تَقْيِينْ	Ar.	•	Tezyin etmek, donatmak, bezemek.			
9211	tek	تَكْ	Far.	•	Koşmak, seğirtmek, çapmak ve ka'r, dip ve Türkçede çift olmayan fazla kalmak üzere ikişer ikişer tertip olunmaklığı kabul etmeyen şey ve edât-ı nisbiyye ve az ve kalîl nesne.			
9212	tük	تُكْ	Far.	⁎	Kuş burnu, minkârı, gagası ve şulesi az olan çerâğ, lamba.			
9213	tekābür	تَكَابُر	Ar.	•	Kendi nefsini büyük addetmek, büyük görmek, kibir etmek ve birbirine büyüklenmek, ululanmak.			
9214	tekāpū	تَكَاپُو	Far.	•	Yelip ve koşup yürümek ve koşup yürüyücü olan.			
9215	tekātüb	تَكَاتُبْ	Ar.	•	Birbirine mektup yazmak, mektuplaşmak.			

9216	tekātüm	تَكَاتُم	Ar.	•	Birbirinden şey ketm etmek.			
9217	tekāṣuḥ	تَكَاتُح	Ar.	*	Kılıç ile rû-be-rû cenk eylemek.			
9218	tekāṣür	تَكَاثُر	Ar.	∴	Birbiriyle cenk etmek ve mal ve evlat çokluğuna fahrlanmak ve çoğalmak, kesret bulmak.			
9219	tekāṣüf	تَكَاثُف	Ar.	∴	Bir nesnenin eczası sıklaşıp birbirine girmekle kalınlaşmak ve ıs. kimyeviyyeden olup bir nesnenin eczası tebahhur ve tasa''ud ile yekdiğerinden ayrıldıktan sonra tekrar eski hâle gelmek için eczasının yekdiğerine takarrüp eylemesine denilir.		Kimya	
9220	tekāẕüb	تَكَاذُب	Ar.	•	Birbirine yalan ve dürûğ söylemek.			
9221	tekārüm	تَكَارُم	Ar.	•	Nâ-sezâ ve şeyn ve ayıp ve nakisayı mucip hâlâttan sakınıp perhiz ve ihtiraz ile nefsini mükerrem ve muazzez tutmak.			
9222	tekāsül	تَكَاسُل	Ar.	•	İşine kayıt ve ihtimamsız davranmak.			
9223	tekāfüʾ	تَكَافُؤ	Ar.	•	Birbirine hem-tâ ve müsavi olmak, küfüv olmak.			
9224	tekāfī	تَكَافِى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9225	tekālüb	تَكَالُب	Ar.	*	Birbiriyle husumet ve muhâsama etmek.			
9226	tekālüm	تَكَالُم	Ar.	*	Birbiriyle cevaplaşmak.			
9227	tekālīf	تَكَالِيف	Ar.	•	Teklifler, mirî için talep ve tahsil olunan vergi akçeleri ve bi'l-ihtiyâr kabul veya reddolunacak arîzalar.			
9228	tekāver	تَكَاوَر	Far.	•	Süratle çapıcı, koşucu olan.			
9229	tekāyüd	تَكَايُد	Ar.	*	Birbirine mekr ve hile ve hud'a edişmek.			
9230	tekāyül	تَكَايُل	Ar.	*	Birbirine mükâfat üzere muamele etmek.			
9231	tekeʾül	تَكَئُل	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup tahammürün netîce-i tabî'iyyesi olarak bir şeyde ispirto hasıl olmasına ıtlak olunur.		Kimya	
9232	tekebbüd	تَكَبُّد	Ar.	*	Bir nesneye kasıt ve ahenk eylemek ve katılaşmak.			
9233	tekebbüd-i riʾe	تَكَبُّدِ رِئَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup akciğer iltihabının derece-i sâniyede îrâs eylediği halel ve tebeddüle ıtlak olunur ki bu hâlde akciğerin elâstikiyeti ve basıldıkta hasıl olan çatırtı zayi olup karaciğer sıkletini ve ona müşabih koyu kırmızı levni ve somakî manzarasını ahzeder.		Tıp	
9234	tekebbür	تَكَبُّر	Ar.	•	Büyüklenmek, kibir etmek ve nefsini büyük görmek.			
9235	tekbīb	تَكْبِيب	Ar.	*	Eti kebap yapmak.			
9236	tekbīş	تَكْبِيث	Ar.	*	Gemiden gemiye nakl-i eşyâ ve aktarma etmek.			
9237	tekbīr	تَكْبِير	Ar.	•	Hazret-i bârî teâlâyı azamet ve kibriyâ ile yâd eylemek yani ta'zîm-i ilâhî zımnında Allâhu ekber demek.			
9238	tektār	تَكْتَار	Far.	*	Süratle çapıcı ve koşucu olan ve çabuk gitmek ve arayıp taramak.			
9239	tektāz	تَكْتَاز	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9240	tektīb	تَكْتِيب	Ar.	∴	Yazı yazmak ve bir kimseye yazı talim etmek ve saff-ı askeri tertip ve tanzim eylemek.			
9241	tekettüb	تَكَتُّب	Ar.	*	Yazı yazmak ve her taraftan gelip birikmek.			
9242	tektīm	تَكْتِيم	Ar.	*	Bir sözü veya haberi gizlemek ve saklamak.			

9243	tekeşşür	تَكَثُّرْ	Ar.	•	Çoğalmak, artmak, adedine adet, miktarına miktar munzam olmak.			
9244	tekŝîr	تَكْثِيرْ	Ar.	•	Çoğaltmak, bir nesnenin adedine adet ve miktarına miktar zam ve ilave etmek.			
9245	tekŝîb	تَكْثِيبْ	Ar.	*	Bir şeyi azaltmak ve kalîl olmak.			
9246	tekŝîf	تَكْثِيفْ	Ar.	•	Bir nesneyi kesif yani eczasını firâvân kılmak ve eczasını sıklaştırmak ve ıs. kimyeviyyeden olup tebhîr ve tas'îd ile eczası gaz gibi havai olan bir cism-i mâyi'i hâl-i aslîsine irca zımnında eczasını sıklaştırmak.		Kimya	
9247	tekaḥḥul	تَكَحُّلْ	Ar.	•	Kendi gözüne sürme sürünmek.			
9248	tekḥîl	تَكْحِيلْ	Ar.	•	Birinin gözüne sürme sürmek.			
9249	tekedduḥ	تَكَدُّحْ	Ar.	*	Tırmıktan naşi aza berelenmek.			
9250	tekeddür	تَكَدُّرْ	Ar.	∴	Keder etmek, mükedder olmak, canı sıkılmak ve bulanmak, bulanık olmak, bulanıklık.			
9251	tekdîḥ	تَكْدِيحْ	Ar.	•	Birinin yüzünü tırmalamak veyahut cemaline halel verecek ve ayıp ve nakisa getirecek bir iş işlemek.			
9252	tekeddür-i küreviyyet	تَكَدُّرِ كُرَوِيَّتْ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup adesâttan yani dürbün camlarından mürur eden şu'â'ât-ı ziyâ'iyyenin gelip aynı mihraka bi-tamâmihâ tecemmu edememelerinden naşi hayâl-i müteşekkilin temiz olamamasından ibaret olan alamete ıtlak olunur.		Hikmet-i tabî'iyye	
9253	tekdîd	تَكْدِيدْ	Ar.	•	Tard-ı şedîd ile itip tard ve defetmek.			
9254	tekdîr	تَكْدِيرْ	Ar.	•	Keder vermek ve azarlamak ve azap ve muaheze etmek ve bulandırmak, bulanık etmek.			
9255	tekdîm	تَكْدِيمْ	Ar.	*	Ziyadesiyle ısırmak.			
9256	tekeẕẕüb	تَكَذُّبْ	Ar.	*	Kasten hilaf sözler peyda ederek yalan söylemek ve bir kimseyi yalancı sanmak.			
9257	tekẕîb	تَكْذِيبْ	Ar.	∴	Çok yalan söylemek ve bir işe inanmayıp inkâr eylemek ve bir kimseyi kelamı yalandır diye yalancılıkla vasıf eylemek.			
9258	tekrār	تَكْرَارْ	Ar.	•	Bir şeyi merreten ba'de uhrâ iade ve icra eylemek.			
9259	tekerrüc	تَكَرُّجْ	Ar.	*	Fasit olmak ve bir nesne kir ve pas olmak, kirlenmek.			
9260	tekerrür	تَكَرُّرْ	Ar.	•	Vuku bulmuş nesne yine ve bir defa daha vuku bulmak.			
9261	tekerrüh	تَكَرُّهْ	Ar.	*	Bir nesneyi kerih görüp iğrenmek ve hoşlanmadığı kimseye çehresini eğip dargınlık göstermek.			
9262	tekirre	تَكِرَّه	Ar.	*	Bir nesneyi merreten ba'de uhrâ iade ve icra eylemek.			
9263	tekrîr	تَكْرِيرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9264	tekrîm	تَكْرِيمْ	Ar.	•	Hürmet ve tazim görmek ve lütuf ve kerem icrasında bulunmak.			
9265	tekrîm	تَكْرِيمْ	Ar.	•	Hürmet ve tazim eylemek, büyük ve mer'iyyü'l-hâtır tutmak.			
9266	tekrîh	تَكْرِيهْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseye sevdirmeyip kerih ve nahoş göstermek.			
9267	tekessüb	تَكَسُّبْ	Ar.	•	Kazanmak, say edip kendi tasarrufuna dâhil etmek.			
9268	tekessür	تَكَسُّرْ	Ar.	•	Pare pare olmak, kırılmak, parelenmek.			
9269	tekessül	تَكَسُّلْ	Ar.	•	Bir hususun icrasında gevşek davranmak.			
9270	tekessî	تَكَسِّى	Ar.	•	Giyinmek, giyinmiş ve giyinik olmak.			

9271	teksîb	تَكْسِيبْ	Ar.	•	Kazandırmak, birinin say eylediği nesneyi tasarrufuna dâhil etmek.			
9272	teksîr	تَكْسِيرْ	Ar.	•	Kesr etmek, kırmak, pare pare eylemek, parelemek.			
9273	teksîf	تَكْسِيفْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9274	tekeşşüb	تَكَشُّبْ	Ar.	•	Zahir ve aşikâre olmak, açılmak.			
9275	tekşîf	تَكْشِيفْ	Ar.	•	Örtülü ve kapalı olan şeyi açıp zahir ve aşikâr eylemek.			
9276	tekʿîb	تَكْعِيبْ	Ar.	*	Bir nesneyi çâr-kûşe eylemek, mikâp şekline koymak.			
9277	tekeffüf	تَكَفُّفْ	Ar.	∴	Bir nesneyi avuçla tutmak ve elini uzatıp dilenmek, dilencilik etmek.			
9278	tekeffül	تَكَفُّلْ	Ar.	•	Birine kefil olmak.			
9279	tekfîr	تَكْفِيرْ	Ar.	∴	Bir nesneyi setreylemek ve günahı setir ve izale eylemek ve hıns lazım gelen yemin için kefaret vermek ve bir kimseye kemâl-i ta'zîmle huzû' eylemek ve bir kimseye küfür isnat etmek yani kâfirdir demek.			
9280	tekfît	تَكْفِيتْ	Ar.	*	Bir nesnenin eczasını devşirip biri birine yahut kendisine yanaştırmak.			
9281	tekfîl	تَكْفِيلْ	Ar.	•	Bir adamı kefil kılmak ve bir adamın me'ûnetini iltizam etmek.			
9282	tekfîn	تَكْفِينْ	Ar.	•	Cenazeyi kefene sarmak ve meyyitin bu yoldaki hizmetini eda etmek.			
9283	tekellüs	تَكَلُّسْ	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup bir şeyin tabî'at-ı asliyyesi tahavvül ederek kirece munkalip olmasına ve kireçlenmeye ıtlak olunur.		Kimya	
9284	tekellüf	تَكَلُّفْ	Ar.	•	Bir adam üzerine renc ve meşakkatli iş almak ve âdetten hariç masraf veyahut gösteriş ve nümayiş etmek.			
9285	tekellüm	تَكَلُّمْ	Ar.	•	Söz söylemek, alâmât-ı melfûza vasıtasıyla izhâr-ı fikr etmek ve lakırdı etmek.			
9286	teklîs	تَكْلِيسْ	Ar.	*	Bir kimse üzere hiddet ve şiddetle hamle ve hücum eylemek ve suya kanmak ve ıs. kimyeviyyeden olup bir mâdde-i uzviyye veya gayr-ı uzviyyeyi ihrâk ederek kireç hâline vazetmeye denilir.		Kimya	
9287	teklîf	تَكْلِيفْ	Ar.	•	Bir adama renc ve meşakkatli bir iş işlemekle emreylemek ve bir hususun icrasını birinin uhde-i iktidârına ihale edip kabul veya adem-i kabûlünü o kimsenin reyine bırakmak ve kabul eylesin diye birinin önüne bir nesne sürmek ve âdetten hariç gösteriş ve tazim ve riayet göstermek ve devlet masarifi için taraf-ı emîrîden tahsil olunan meblağ, akçe.			
9288	teklîl	تَكْلِيلْ	Ar.	∴	Bir adama taç giydirmek ve bir hususta çabalayıp cidd ü cehd eylemek ve bir nesneden havf ederek kaçınıp geri durmak ve bir kimse ehl ü iyâlini bî-amân ve biçare bırakmak, diyâr-ı âhere başını alıp gitmek.			
9289	tükelān	تُكَلَانْ	Ar.	*	Tevekkül etmek.			
9290	tekemmüş	تَكَمُّشْ	Ar.	*	Acele ve sürat etmek ve ıs. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bulunan adalâtın yani etlerin fi'l-i mahsûsu olan harekâtı icra zımnında büzülerek şekillerinin tahavvül ve tebeddülüne ıtlak olunur.		Tıp	
9291	tekemmül	تَكَمُّلْ	Ar.	*	Kemal bulmak, nekâyisten azade olmak, noksanı mahvolmak.			
9292	tekemmüm	تَكَمُّمْ	Ar.	•	Örtülüp bürünmek.			
9293	tekemmün	تَكَمُّنْ	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak, pusuya yatmak.			
9294	tükme	تُكْمَه	Far.	•	Esvabı beden üstüne kapayıp zapt etmek için mukabili olan deliğe sokulan yassı veya top nesne.			
9295	tekmîd	تَكْمِيدْ	Ar.	*	Kirli paçavrayı ateşte ısıtıp onunla vecaı olan uzvu kızdırmak.			
9296	tekmîl	تَكْمِيلْ	Ar.	•	Bir nesneyi tam ve kâmil kılmak, bitirmek, kusursuz bırakmak, noksan tamamlamak.			

9297	tekmĭm	تَكْمِيمْ	Ar.	•	Ağaç çiçek ve evrakını havi tomurcuk izhar etmek.			
9298	teknĭṣ	تَكْنِيصْ	Ar.	∗	Hezel ve istihza cihetiyle burun oynatmak.			
9299	tekennüs	تَكَنُّسْ	Ar.	∗	Gizlenmek, örtünmek, tesettür etmek.			
9300	tekennuᶜ	تَكَنُّعْ	Ar.	∗	Munkabız olmak.			
9301	teknĭᶜ	تَكْنِيعْ	Ar.	•	Munkabız etmek.			
9302	tekennüf	تَكَنُّفْ	Ar.	∗	Bir yere cem olmak.			
9303	teknĭf	تَكْنِيفْ	Ar.	•	Bir nesnenin etrafını çevirip kuşatmak.			
9304	teknĭn	تَكْنِينْ	Ar.	•	Gizleyip saklamak ve setredip pinhan kılmak.			
9305	tekniye	تَكْنِيه	Ar.	•	Bir adama künye vazeylemek.			
9306	tekevvüz	تَكَوُّزْ	Ar.	∗	Birikip cem olmak.			
9307	tekevvün	تَكَوُّنْ	Ar.	•	Deprenmek, var olmak, mevcut olmak, vücuda gelmek.			
9308	tekevvür	تَكَوُّرْ	Ar.	•	Damlamak, takattur etmek.			
9309	tekvĭr	تَكْوِيرْ	Ar.	∴	Cem olmak ve başına tülbent ve imâme, sarık sarmak ve bir nesneyi birinin altına koymak.			
9310	tekvĭs	تَكْوِيسْ	Ar.	∗	Buz üstüne düşürmek.			
9311	tekvĭn	تَكْوِينْ	Ar.	•	Var etmek, ademden vücuda getirmek, yaratmak ve halk etmek, icat eylemek.			
9312	tekviye	تَكْوِيَه	Ar.	∗	Delk etmek, ovmak.			
9313	tek ü pū	تَكُ و پُو	Far.	•	Öte beri yelip yürümek ve koşmak.			
9314	tek ü tāz	تَكُ و تَازْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9315	teke	تَكَه	Far.	∴	Erkek keçi ve odun gibi yakmak için kurutulan sığır tezeği ve malum bir nev deniz böceği.			
9316	tekehhüf	تَكَهُّفْ	Ar.	∗	Mağaralanmak, mağara gibi oyulmak ve dağ mağaralı olmak ve oyulmak, tahaffür etmek.			
9317	tekehhün	تَكَهُّنْ	Ar.	•	Gaipten haber vermek, bakıcılık veyahut falcılık ve kehanet etmek.			
9318	tekhĭn	تَكْهِينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9319	tekeyyüs	تَكَيُّسْ	Ar.	∗	Zekâ ve zarafet satmak ve ıs. tıbbiyyeden olup mevâdd-ı ecnebiyye veya muzırreden bir şey kese peyda ederek nevâhî-i bedenin bir cihetinde gizlenip istikrar etmek.		Tıp	
9320	tekeyyüf	تَكَيُّفْ	Ar.	∗	Eksiltmek, tenkis etmek.			
9321	tekyĭs	تَكْيِيسْ	Ar.	∗	Bir adamı zarif ve zeyrek kılmak.			
9322	tekyĭf	تَكْيِيفْ	Ar.	∗	Pare pare kesip doğramak.			
9323	tekye	تَكْيَه	Far.	•	Dayanılacak nesne ve itimat etmek, dayanmak ve dervîşâna mahsus mesken ve mabed ve köşe, zaviye ve yastık, minder.			
9324	tekye-dār	تَكْيَه دَارْ	Far.	•	Tekkede oturan derviş.			
9325	tekya-gāh	تَكْيَه گَاهْ	Far.	•	İstirahate ve dayanmaya mahsus mahal.			
9326	tekye-nişĭn	تَكْيَه نِشِينْ	Far.	•	Tekkede oturan kimse.			

9327	tegerk	تَگَرگْ	Far.	•	Gökten yağan dolu.			
9328	tegeltī	تَگَلْتِی	Far.	•	Eyer altına ve hayvanın sırtına konulur bir nev örtü.			
9329	tell	تَلّ	Ar.	∗	Bir adamı yere yıkmak ve bir kimse hakkında mahall-i nâmûs olacak harf-endâzlık etmek ve tazarru ve niyaz eylemek ve düşmek ve dökmek ve terlemek ve düz yer üzerine yatırmak ve küçük dağ gibi tepe ve yastık.			
9330	telāḥuz	تَلاحُزْ	Ar.	∗	Güç sözler söyleşmek ve birbirine müsecca’ ve mukaffa ve mensur ve manzum sözler söyleşmek.			
9331	telāḥuẓ	تَلاحُظْ	Ar.	∗	Birbirine bakışmak.			
9332	telāḥuḳ	تَلاحُقْ	Ar.	•	Birbirine bitişmek, muttasıl olmak, mülhak olmak.			
9333	telāḥī	تَلاحِی	Ar.	∗	Birbirine sövmek ve şetm etmek.			
9334	tilād	تِلادْ	Ar.	•	Kendi hanesinde doğmuş, büyümüş köle ve cariye ve hayvanat misilli temellükât.			
9335	telāş	تَلاشْ	Ar.	∴	Izdırap ile muhtelit olan acele ve dağılıp perakende ve perişan olmak, gerek mahsûsâtta ve gerek gayr-ı mahsûsâtta olsun.			
9336	telāşī	تَلاشِی	Ar.	∴	Dağılmak, teferruk etmek ve rütbe ve itibarı zail olup zelil ve kem-kadr olmak, itibardan düşmek, ızdırap, şûrîdelik, perişanlık.			
9337	telāṣuḳ	تَلاصُقْ	Ar.	•	Birbirine yapışık olmak.			
9338	telāṭuf	تَلاطُفْ	Ar.	•	Bir işi rıfk ve suhuletle nazikâne işlemek ve tatlı tatlı rıfk ve suhuletle hoş muamele etmek.			
9339	telāṭum	تَلاطُمْ	Ar.	•	Deniz dalgaları gibi birbirine çarpışmak ve birbirine şamar vuruşmak.			
9340	telāʿub	تَلاعُبْ	Ar.	•	Oynamak, oynaşmak.			
9341	telāʿun	تَلاعُنْ	Ar.	∗	Birbirine sövmek, sövüşmek.			
9342	telāfuḳ	تَلافُقْ	Ar.	∗	Bir kavmin umûr-ı müteferrikası rabıta ve iltiyâm bulmak.			
9343	telāfī	تَلافِی	Ar.	•	Fevt olan nesneyi ve kusuru sonradan tedarik ve tehiyye eylemek.			
9344	telāfīf	تَلافِيفْ	Ar.	∗	Birbirine sarmaşmış bölük bölük nebâtât-ı kesîreye denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup sath-ı dimâğı yani beynin dış yüzeyini setredip yekdiğeri meyanında mevzu birtakım iltivâlara yani büküntülere denilir.		Tıp	
9345	telāḳī	تَلاقِی	Ar.	∴	Birbirine karşı gelip görüşmek ve buluşmak ve biri birine bitişmek, **yevmü’t-telâk:** kıyamet gününe denilir.			
9346	telāküm	تَلاكُمْ	Ar.	∗	Birbirine yumruk ile vurmak.			
9347	tilāl	تِلالْ	Ar.	•	Teller, dağcıklar, tepeler ve mahaller, mevkiler.			
9348	tilām	تِلامْ	Ar.	∗	Şakirt, tilmiz, çırak.			
9349	telālet	تَلالَةْ	Ar.	∗	Dalalet, yol sapıklığı.			
9350	telāmiẕe	تَلامِذَه	Ar.	•	Tilmizler, şakirtler, terbiye ve talim için muallimin zîr-i idâresinde bulunan kimseler.			
9351	tilāmīẕ	تِلامِيذْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
9352	telāvet	تَلاوَةْ	Ar.	•	Kur’ân-ı Kerim okumak vesair şeyleri okumak.			
9353	telāvüm	تَلاوُمْ	Ar.	∴	Birbirini levm etmek ve serzeniş eylemek ve lâm harfi yazmak ve birbirine kabahat bulmak.			
9354	telāvī	تَلاوِی	Ar.	∗	Nâs bir nesne üzerine birikmek, cem olmak.			

9355	telāhĭ	تَلاهِى	Ar.	•	Âlât-ı lehv ile uğraşıp oynamak ve lehv ü la’b ile vakit geçirmek.			
9356	telebbüb	تَلَبُّبْ	Ar.	*	Sıvanıp çemrenmek, bir işe girişmek ve hazırlanmak.			
9357	telebbüş	تَلَبُّثْ	Ar.	*	Eğlenip durmak ve tevakkuf etmek.			
9358	telebbüd	تَلَبُّدْ	Ar.	*	Birbiri üstüne yıkılmak ve bir yere gizlenip şikâr gözlemek.			
9359	telebbüs	تَلَبُّسْ	Ar.	∴	Muhtelit olmak ve bir nesne âhere bileşip yapışmak ve giyinmek kuşanmak ve örtülü olmak.			
9360	telebbuṭ	تَلَبُّطْ	Ar.	*	Muzdarip olmak ve bir tarafına dönmek.			
9361	telebbün	تَلَبُّنْ	Ar.	*	Eğlenip kalmak ve ıs. tıbbiyyeden olup memeden sütün infirâzı keyfiyetine denilir.		Tıp	
9362	telbĭb	تَلْبِيبْ	Ar.	*	Bir kimse ile muhâsama hâlinde esvabından ve yakasından tutup kendi tarafına çekmek ve bir şey hususunda tereddüt eylemek, karar verememek.			
9363	telbĭş	تَلْبِيثْ	Ar.	*	Eğlendirmek, alıkoymak, tehir etmek.			
9364	telbĭd	تَلْبِيدْ	Ar.	*	Yırtık şeye yama vurmak ve bir yere cemedip yığmak.			
9365	telbĭs	تَلْبِيسْ	Ar.	•	Bir nesneyi tahlît ile şüpheli ve müştebih kılmak ve hile edip aldatmak.			
9366	telebbük	تَلَبُّكْ	Ar.	*	Midenin tuhme denilen fesada uğraması manasına ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
9367	telbiʾe	تَلْبِئَه	Ar.	•	Lebbeyk, yani buyurunuz ve emir sizindir diye izhâr-ı itâ’at etmek ki merâsim-i hacdandır.			
9368	telbiye	تَلْبِيَه	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
9369	teleşşüm	تَلَشُّمْ	Ar.	•	Yaşmaklanmak, ağzına yaşmak vurmak, yaşmak tutunmak.			
9370	telşĭḳ	تَلْشِيقْ	Ar.	*	Bir nesneyi ifsat ve tebâh eylemek.			
9371	telşĭm	تَلْشِيمْ	Ar.	•	Mahbubenin ağzını öpmek.			
9372	teleclüc	تَلَجْلُجْ	Ar.	*	Kelamı selaset ve talakatle eda eylemeyip ağzında lokma çiğner gibi terdit ederek dolaşık söylemek.			
9373	teleccüm	تَلَجُّمْ	Ar.	*	Hayvana licâm yani gem vurmak.			
9374	teleccün	تَلَجُّنْ	Ar.	*	Bir nesneyi yuyup fakat kirin gidereememek.			
9375	telcĭc	تَلْجِيجْ	Ar.	•	Suyun ve denizin ve ilmin engin yerine dalmak.			
9376	telcĭm	تَلْجِيمْ	Ar.	•	Dâbbeye dizgin vurmak.			
9377	telciʾe	تَلْجِئَه	Ar.	*	İkrah etmek, muztar bırakmak.			
9378	telḥĭc	تَلْحِيجْ	Ar.	*	Bir kimse mâ-fi’z-zamîrini tahlît ve teşviş ederek sûret-i uhrâda izhar eylemek.			
9379	telḥĭd	تَلْحِيدْ	Ar.	•	Lahde gömmek, ölüyü mezara defnetmek.			
9380	telḥĭb	تَلْحِيبْ	Ar.	*	Kılıç ile vurmak ve bir nesneye tesir ile onda eser ve nişan bırakmak.			
9381	telḥĭş	تَلْحِيصْ	Ar.	*	Bir haberi gereği gibi sual ve istiksâ edip ceste ceste beyan eylemek ve bir adamı bir hususta teşdit ve tazyik eylemek.			
9382	telḥĭn	تَلْحِينْ	Ar.	∴	Tağyîr-i kelime etmek ve yanıltmak, tahti’e etmek ve nağme ve avaz ile icrâ-yı makâm ederek okumak.			
9383	talḫ	تَلخْ	Far.	•	Taam ve lezzeti nahoş ve acı olan ve taba nâ-pesend olan.			
9384	talḫ-āb	تَلْخَابْ	Far.	•	Acı su, tuzlu su ve gözyaşı.			

9385	talḫ-bār	تَلخْبارْ	Far.	•	Meyvesi acı olan ve acı olan meyve.			
9386	talḫ-rū	تَلخْرُو	Far.	•	Sâhib-i huşûnet ve ters tabiatlı olan.			
9387	talḫ-kām	تَلخْكامْ	Far.	•	Lezzeti acı olmak münasebetiyle ağzı buruşmuş olan ve mükedder ve meyus olan.			
9388	talḫ-gū	تَلخْگُو	Far.	•	Ağzı bozuk olan ve acı sözlü, acı söyler olan.			
9389	talḫ-güftār	تَلخْگُفْتارْ	Far.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9390	talḫ-mizāc	تَلخْمِزاجْ	Ar. - Far.	•	Tabiatsız, huşûnet sahibi olan.			
9391	talḫ-nāk	تَلخْناكْ	Far.	•	Lezzeti acı olan ve lezzeti nahoş ve meraretli olan.			
9392	talḫī	تَلْخِى	Far.	•	Acılık, acı lezzet, meraret ve keder ve bela.			
9393	talḫī çeşīde	تَلْخِى چَشِيدَه	Far.	•	Acıyı tatmış ve bela görmüş olan.			
9394	telḫīṣ	تَلْخِيصْ	Ar.	∴	Mücmel kelamı şerh ve beyan eylemek ve bir nesneyi hülasa eylemek ve bir nesnenin hülasasını almak ve vezir tarafından mesâlih-i devlete dair hâk-pây-ı şâhâneye takdim olunan takrir ve padişaha bu makule takrir arz etmek.			
9395	teleddüd	تَلَدُّدْ	Ar.	∗	Tereddüt ve hayretten naşi sağa sola boyun çevirip bakmak ve bir yerde eğlenip kalmak.			
9396	teleddün	تَلَدُّنْ	Ar.	∗	Eğlenip kalmak, teehhür etmek, alıkonulmak.			
9397	teldīm	تَلْدِيمْ	Ar.	•	Köhne libası meremmet eylemek.			
9398	teleẕẕüẕ	تَلَذُّذْ	Ar.	•	Lezzet bulmak, bir şeyin kuvve-i zâ'ikaya tesirinden hoşnut ve memnun olacak hâle veyahut havâss-ı hamseden herhangi birine veya zihne tesirinden memnun ve mesrur olmak.			
9399	teleẕẕü[c]	تَلَذُّعْ	Ar.	∗	Sağa sola iltifat etmek ve süratlice hoş ve nazikâne gezip yürümek.			
9400	telẕīẕ	تَلْذِيذْ	Ar.	∗	Bir şeye lezzet vermek, tadını getirmek.			
9401	teleẕẕüc	تَلَذُّجْ	Ar.	•	Çekilip uzanmak ve yapışkan ve yelmeşik olmak.			
9402	telsīn	تَلْسِينْ	Ar.	∗	Bir nesneye dil etmek.			
9403	telaṣṣuṣ	تَلَصُّصْ	Ar.	•	Sirkat etmek, çalmak, hırsızlık etmek.			
9404	telṣīṣ	تَلْصِيصْ	Ar.	∗	Binayı kavi ve muhkem ve sımsıkı yapmak.			
9405	telaṭṭuṭ	تَلَطُّطْ	Ar.	•	İnkâr etmek, hakkı gizlemek.			
9406	telaṭṭuf	تَلَطُّفْ	Ar.	•	Bir işi rıfk ve mülayemetle nazikâne işlemek ve yumuşaklık etmek, rıfk ve mülayemetle muamele etmek, davranmak.			
9407	telaṭṭuḫ	تَلَطُّخْ	Ar.	∗	Bulaşmak, mülevves ve murdar olmak.			
9408	telaṭṭum	تَلَطُّمْ	Ar.	∗	Çehre bozarmak, rengi atmak, sıkılmak.			
9409	talṭīḫ	تَلْطِيخْ	Ar.	•	Bulaştırmak, mülevves ve murdar etmek.			
9410	talṭīf	تَلْطِيفْ	Ar.	•	Bir kimse hakkında hüsn-i mu'âmele ve nevâziş ve riayet ve hâtır-nüvâzlık etmek.			
9411	talṭīm	تَلْطِيمْ	Ar.	∗	Mektubu mühürlemek.			
9412	telaẓẓī	تَلَظّى	Ar.	∗	Ateş alevlenmek.			
9413	talẓiye	تَلْظِيه	Ar.	∗	Ateşi alevlendirmek.			

9414	tela^{cc}ub	تَلَعُّبْ	Ar.	•	Oyun oynamak ve eğlenip vakit geçirmek ve ağzı sulanıp salyası akmak.			
9415	tel^{c}îb	تَلْعِيبْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9416	telġîb	تَلْغِيبْ	Ar.	*	Yorup bitap eylemek.			
9417	tel^{c}în	تَلْعِينْ	Ar.	•	Azap ve eziyet etmek.			
9418	telef	تَلَفْ	Ar.	•	Boş yere zayi ve istihlâk eylemek.			
9419	telefffüt	تَلَفُّتْ	Ar.	•	Bir nesneye doğru veya etrafına yüz çevirmek, iltifat ve teveccüh etmek.			
9420	telaffuẓ	تَلَفُّظْ	Ar.	•	Tekellüm etmek, asvâtı ağız vasıtasıyla kelam şekline getirmek ve vazetmek.			
9421	telefffüf	تَلَفُّفْ	Ar.	•	Sarılıp bürünmek.			
9422	telaffuḳ	تَلَفُّقْ	Ar.	*	İltihak etmek, munzam olmak.			
9423	telfî^{c}	تَلْفِيعْ	Ar.	*	Başını örtmek.			
9424	telfîf	تَلْفِيفْ	Ar.	•	Dürmek, sarmak, bürümek, örtmek.			
9425	telfîḳ	تَلْفِيقْ	Ar.	•	Telfîk ve cemetmek, hep bir yere getirmek ve birbirine zam ve ilhak etmek, ilave eylemek.			
9426	tilḳâ^{ʾ}	تِلْقَاءْ	Ar.	•	Görüşmeye ve buluşmaya denilir ve cihet ve hiza ve didar ve mülakat.			
9427	telaḳḳub	تَلَقُّبْ	Ar.	•	Lakaplanmak, asıl isminden maada kendiye lakap vermek.			
9428	telaḳḳuḥ	تَلَقُّحْ	Ar.	*	Elleriyle işaret ederek tekellüm etmek ve kendiyi hamile göstermek.			
9429	telaḳḳuṭ	تَلَقُّطْ	Ar.	*	Bir nesneyi şuradan buradan derip devşirmek.			
9430	telaḳḳu^{c}	تَلَقُّعْ	Ar.	•	Fahiş ve nâ-sezâ söylemek.			
9431	telaḳḳuf	تَلَقُّفْ	Ar.	∴	Acele acele yutmak ve ağızdan söz kapmak ve işitmek ve süratle ahzetmek.			
9432	telaḳḳum	تَلَقُّمْ	Ar.	∴	Pareleyip lokma lokma yutmak ve süratle almak.			
9433	telaḳḳun	تَلَقُّنْ	Ar.	•	Fehim ve idrak eylemek ve anlamak, öğrenmek.			
9434	telaḳḳî	تَلَقِّى	Ar.	•	Bir nesneye karşı tesadüf edip görmek ve bir nesneyi karşılamak, karşıya almak yani kabul eylemek.			
9435	telaḳḳî-i mülk	تَلَقِّيءِ مُلكْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimseden bir mülk iştira etmeye denilir.		Fıkıh	
9436	talḳîb	تَلْقِيبْ	Ar.	•	Bir kimseye ism-i aslîsinden maada lakap vazetmek.			
9437	talḳîḥ	تَلْقِيحْ	Ar.	•	Aşılamak, aşı vurmak.			
9438	talḳîḥ-i cüderî	تَلْقِيحِ جُدَرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup çiçek illetinin mezâhiminden kurtarmak için insanlara çiçek illetinin irininden aşılamaya denilir.		Tıp	
9439	telḳîş	تَلْقِيشْ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek, mezceylemek.			
9440	telḳîf	تَلْقِيفْ	Ar.	*	Telkin etmek, anlatmak, tefhim ve işrâb eylemek.			
9441	telḳîm	تَلْقِيمْ	Ar.	*	Bir kimseye bir lokma taam taam vermek.			
9442	telḳîn	تَلْقِينْ	Ar.	•	Birine meram ve maksadı tefhim etmek, anlatmak ve meyyit defnolunduktan sonra imam mezar başında meyyite hitaben kelimeişehadet zikredip ona ihtar ve tefhim etmek.			

9443	telḳiye	تَلْقِيَه	Ar.	∴	İlkâ etmek, bırakmak ve bir nesneyi nazar-gâha bırakmak ve yüze çıkarmak ve getirmek ve ilave etmek.			
9444	telem	تَلَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kemik ve emsali kıta'ât-ı beden üzerinde bulunan yarık ve aralık ve şukûka denilir.		Tıp	
9445	telemmüz	تَلَمُّزْ	Ar.	*	Bir nesneye el sürüp yoklamak.			
9446	telemmüs	تَلَمُّسْ	Ar.	*	Bir nesneyi tekrâr-be-tekrâr talep etmek.			
9447	telemmu[c]	تَلَمُّعْ	Ar.	*	Bir nesneyi kapıp almak ve leme'ân olmak.			
9448	telemmī	تَلَمِّى	Ar.	*	Bir nesneyi kaplayıp bürümek.			
9449	telmīḥ	تَلْمِيحْ	Ar.	•	Layıkıyla ve kâmilen keşfedip nazara arz etmek olmayıp çabuk açıp gösterir göstermez kapamak ve kelam arasında bir şeyi bast ve beyan etmeyerek ve anlatmayarak fakat bir miktar ima ederek geçmek.			
9450	tilmīẕ	تِلْمِيذْ	Ar.	•	Muallimden ilim ve marifet tahsilinde bulunan kimse.			
9451	telmī[c]	تَلْمِيعْ	Ar.	*	Lem'a-nisâr etmek, parıldatmak, parlak ve rûşen ve revnaklı kılmak.			
9452	tülüvv	تُلُوّ	Ar.	*	Bir kimseye uyup ardınca gitmek.			
9453	televvüṯ	تَلَوُّثْ	Ar.	•	Murdarlığa bulaşmak, mülevves olmak.			
9454	televvuṣ	تَلَوُّصْ	Ar.	*	Bir nesne çevrilip burulmak.			
9455	televvuṭ	تَلَوُّطْ	Ar.	•	Livata etmek ve luti olmak ve Lut kavminin fiilini irtikâp etmek.			
9456	televvün	تَلَوُّنْ	Ar.	*	Renkten renge girmek ve hâletten hâlete geçmek ve tavr-ı vahîd üzere sabit olmamak ve tabiatı kararsız olmak ve kedere giriftar olmak.			
9457	telvīṯ	تَلْوِيثْ	Ar.	∴	Alıkoymak, tehir etmek ve bilâ-şiddet vurmak, âlûde kılmak ve murdarlığa bulaştırmak.			
9458	telvīb	تَلْوِيبْ	Ar.	•	Bir şeye tîb ve mu'attarât sürmek.			
9459	telvīḥ	تَلْوِيحْ	Ar.	∴	Bir nesneyi parıldatmak ve vazıh ve aşikâre kılmak ve parlak etmek ve susuzluk bir adamın çehresini bozmak ve bir şeyi ateşe kızdırmak ve kocalık, saç ve sakal ağartmak.			
9460	televvüm	تَلَوُّمْ	Ar.	*	Muntazır ve müterebbıs olmak ve müte'arrız olmak.			
9461	telvīm	تَلْوِيمْ	Ar.	•	Levm ve serzeniş etmek, azarlamak ve lâm harfi yazmak.			
9462	telvīn	تَلْوِينْ	Ar.	•	Renk vermek ve bir şeyi renkli kılmak.			
9463	telviye	تَلْوِيَه	Ar.	•	Bükmek ve çevirmek ve eğip devirmek.			
9464	telehhüb	تَلَهُّبْ	Ar.	•	Ateş alevlenmek.			
9465	telehhüf	تَلَهُّفْ	Ar.	•	Bir nesneye diriğ ve tahassür çekip mahzun olmak ve ah ve figan etmek, ah çekmek.			
9466	telehhüm	تَلَهُّمْ	Ar.	*	Bir nesneyi bir defada yutmak, yemek.			
9467	telehhī	تَلَهِّى	Ar.	•	Uyanmak, vakit geçirmek, bir nesneden zahirî ve bâtını vazgeçmek.			
9468	telhīb	تَلْهِيبْ	Ar.	•	Ateşi alevlendirmek ve ateş yakmak.			
9469	telhīc	تَلْهِيجْ	Ar.	*	Bir kimseye kahvaltı yedirmek ve o suretle it'âm ettirmek.			
9470	telhīd	تَلْهِيدْ	Ar.	*	Bir adamı zül ve hakaretten naşi öte kakmak.			

9471	telhîf	تَلْهِيف	Ar.	•	Diriğ ve tahassür çektirip mahzun eylemek.			
9472	telhiye	تَلْهِيَه	Ar.	∴	Gafil olmak ve meşgul olmak ve oyuncak, eğlence.			
9473	teleyyüş	تَلَيُّشْ	Ar.	∗	Arslan gibi bir kimse şehâmetli ve asabiyetli olmak.			
9474	telîd	تَلِيدْ	Ar.	•	Kendi hanesinde doğmuş ve büyümüş köle ve cariye ve hayvanat misilli temellükât.			
9475	teleyyün	تَلَيُّنْ	Ar.	•	Yumuşak yumuşak olmak.			
9476	telyîn	تَلْيِينْ	Ar.	∗	Yumuşak, leyyin kılmak.			
9477	temm	تَمّ	Ar.	•	Bitti, tekmil ve tamam oldu manasında bir fi'l-i mâzîdir.	Fiil çekimi		
9478	temāşül	تَمَاثُلْ	Ar.	∴	Hasta sıhhat ve ifâkate yaklaşmak ve birbirine müsavi ve müşabih olmak ve birbirine bilâ-kesr taksim kabul etmek.			
9479	temāşîl	تَمَاثِيلْ	Ar.	•	Timsaller, suretle, nazirler, şekiller, tasvirler.			
9480	temācüd	تَمَاجُدْ	Ar.	•	Birbiriyle mecd ü azamet davasında olmak.			
9481	temāduḫ	تَمَادُخْ	Ar.	∗	Bağy ve tuğyan eylemek ve bir hususta ağırlaşıp gerilenmek.			
9482	temādî	تَمَادِى	Ar.	•	Uzanmak ve uzak olmak, müntehî ve münkazî olmamak.			
9483	temāzuḳ	تَمَازُقْ	Ar.	∗	Münafıklık etmek.			
9484	temāruż	تَمَارُضْ	Ar.	•	Kendiyi mariz göstermek.			
9485	temārî	تَمَارِى	Ar.	∗	Şek ve tereddüt eylemek.			
9486	temāzuḥ	تَمَازُحْ	Ar.	•	Birbiriyle lâğ ve latife ve şaka eylemek.			
9487	temāzüc	تَمَازُجْ	Ar.	•	Birbiriyle karışmak.			
9488	temāss	تَمَاسّ	Ar.	∴	Birbirine dokunmak ve yapışmak ve cima eylemek.			
9489	temāsuḥ	تَمَاسُحْ	Ar.	∴	Birbirini tasdik eylemek ve bey' ü şirâ akdinde bayi ve müşteri birbiriyle el tutuşmak ve sûrî ve münâfıkâne olarak birbiriyle tatlı tatlı konuşma, rıfk ve mülayemet göstermek.			
9490	temāsük	تَمَاسُكْ	Ar.	•	İmsak etmek, perhizkârlık etmek, kendiyi zapt etmek.			
9491	temāsîḥ	تَمَاسِيحْ	Ar.	•	Timsahlar, timsah balıkları.			
9492	temāşā	تَمَاشَا	Far.	•	Seyre çıkmak, def'-i gumûm ve hümûm zımnında taşraya nazar etmek ve gezmek.			
9493	temāşā-gāh	تَمَاشَا گَاهْ	Far.	•	Seyir yeri, eğlence mahalli.			
9494	temāşā-ger	تَمَاشَا گَرْ	Far.	•	Seyir ve temaşaya çıkmış olan.			
9495	temāşā-gerî	تَمَاشَا گَرِى	Far.	•	Seyir ve temaşaya çıkmak.			
9496	temāşuḳ	تَمَاشُقْ	Ar.	∗	Bir nesneyi iki taraf çekişmek.			
9497	temāşî	تَمَاشِى	Ar.	•	Taşra çıkıp görünmek ve birbiriyle yürümek.			
9498	temālük	تَمَالُكْ	Ar.	•	Kendi nefsini zapt etmek.			
9499	temām	تَمَامْ	Ar.	•	Bir şeyin eczası kemâ-yenbağî mevcut olmak ve noksan olmayıp tekmil olmak ve kavis ve dairenin veyahut zaviyenin 90 dereceye ikmali için ilave veya tenzili icap eden kavis veya zaviye.			

9500	temāmiyyet	تَمَامِيَّتْ	Ar.	•	Bir şeyin noksan olmayıp tam olmaklığı.			
9501	temānī̆	تَمَانِى	Ar.	∗	Parmak hesabıyla tevzi ve taksim eylemek.			
9502	temāyür	تَمَايُرْ	Ar.	∗	Miyâne-i nâs fasit ve tebâh olmak.			
9503	temāyül	تَمَايُلْ	Ar.	•	Bir tarafa doğru meyletmek ve bir tarafa eğilip yatmak ve kemâl-i hâhişle veya tercih ve istidat ederek bir cihete iltifat etmek.			
9504	temāsuḫ	تَمَاسُخْ	Ar.	•	Suratını zişt ve çirkin surete tahvil etmek.			
9505	temettu^{c}	تَمَتُّعْ	Ar.	∴	Muta veçhile hac eylemek ve fayda ve kâr hasıl etmek ve kendi nefine kâr ve fayda çıkarmak ve bir şeyi istimal etmekten naşi menfaat ve fayda görmek ve cem ve tereffuk etmek ve mühlet vermek, müsaade etmek.			
9506	temtī^{c}	تَمْتِيعْ	Ar.	•	Faydalandırmak, menfaat göstermek, birine bir şey istimal ettirmek ile veya temlik ederek kâr ve menfaat vermek.			
9507	temtī̆n	تَمْتِينْ	Ar.	•	Muhkem etmek, metanet verip kuvvetlendirmek.			
9508	timṡāl	تِمْثَالْ	Ar.	∴	Bir nesneyi âhere benzetmek ve masnu olan suret, tasvir, resim, şekil, örnek.			
9509	temeṩṩül	تَمَثُّلْ	Ar.	∗	Bir kıssa veya bir lakırdı beyan eylemek ve bir nesnenin bi-aynihi suretine girmek ve bir nesne veya bir kelam darbımesel olarak irat olunmak ve kitap basılmak.			
9510	temṡī̆l	تَمْثِيلْ	Ar.	•	Mesel ve kıssa beyan eylemek ve bir nesnenin bi-aynihi suretini nakış ve kitabet makulesiyle tasvir eylemek ve kitap basmak ve emsal nakletmek misilli gerek lafzen ve gerek cismen bir nesnenin aynını veya mislini yapmak ve teşbih edip benzetmek.			
9511	temeccüc	تَمَجُّدْ	Ar.	•	Şan ve şeref ve kerem ve celal kesbetmek.			
9512	temeccüs	تَمَجُّسْ	Ar.	•	Mecusi ve Ateşperest olmak.			
9513	temcī̆d	تَمْجِيد	Ar.	•	Bir kimse hakkında tazim ve sena eylemek, ululamak ve atiyye ve câ'ize-i kesîre vermek ve sabaha karşı minarelerde okunan dua.			
9514	temeccu^{c}	تَمَجُّعْ	Ar.	∗	Laubaliyane olmak.			
9515	temaḥḥuḳ	تَمَحُّقْ	Ar.	∗	Mahıv ve muzmahil olmak.			
9516	temaḥḥul	تَمَحُّلْ	Ar.	∗	Hile etmek ve bir kimsenin hak ve matlubunu eda hususunda onu külfet ve zahmete uğratmak.			
9517	temhī̆ṣ	تَمْحِيصْ	Ar.	∗	Bir adamı bir nesne ile deneyip tecrübe ve imtihan ve ihtiyar eylemek ve eksiltmek ve halas etmek.			
9518	temaḥḥuṭ	تَمَحُّطْ	Ar.	∗	Sümkürmek, burnundan sümük çıkarmak.			
9519	temḥī̆ḳ	تَمْحِيقْ	Ar.	∗	Bir nesneyi mahıv ve iptal eylemek.			
9520	temḥī̆l	تَمْحِيلْ	Ar.	∗	Kuvvetlendirmek, kuvvet vermek.			
9521	temedduḥ	تَمَدُّحْ	Ar.	•	Memdûh olmaktan mahzûz olmak münasebetiyle tekellüfle methe şayan bazı evzâ' ve etvâr izhar edip memdûh olmağı istemek ve malik ve muttasıf olduğu nesneler ile övünmek.			
9522	temeddüd	تَمَدُّدْ	Ar.	∗	Uzanmak, çekilmek ve gerinmek.			
9523	temeddün	تَمَدُّنْ	Ar.	•	Şehir tertip etmek, yapmak ve şehir ve kasabalara toplanıp bâdiye-nişîn olmaktan ve bu usulden kurtulmak ve vazgeçmek.			
9524	temdī̆ḥ	تَمْدِيحْ	Ar.	•	Mübalağa ile methüsena etmek ve zikr-i cemîl ile yâd etmek.			
9525	temdī̆d	تَمْدِيدْ	Ar.	•	Bir şeyi çekip uzatmak, uzun kılmak.			
9526	temẕī̆c	تَمْذِيجْ	Ar.	∗	Dar nesneyi genişlendirmek, tevsi eylemek.			

9527	temr	تَمرْ	Ar.	•	Ağacı şekilde görüldüğü veçhile hurma denilen leziz Arabistan meyvesine ıtlak olunur ve bir hayli envaı vardır.			+
9528	temr-i hindî	تَمْرِ هِنْدِی	Ar.	•	Ta’mı ekşi ve hassası dâfi’u’l-harâre ve mülattif ve hafif müshildir, bir nev eriğe müşabih Hint hurması denilen meyveye denilir.			
9529	temerrüd	تَمَرُّدْ	Ar.	∴	Bir civan hayli zaman emred kaldıktan sonra sakalı gelmek ve bir kimse utüv ve tuğyan ve inat ve istikbâr üzere olmak, taannüt etmek.			
9530	temerruż	تَمَرُّضْ	Ar.	∗	Bir kimse umur ve mesâlihinde süstlük ve zayıflık eylemek.			
9531	temerrün	تَمَرُّنْ	Ar.	∗	Fazilet ve zarafet taslamak ve mülâzemet eylemek ve müstemir olmak ve âdet edinmek.			
9532	temerruḳ	تَمَرُّقْ	Ar.	∗	Çorba içmek.			
9533	temerruḫ	تَمَرُّخْ	Ar.	∗	Kendini yağla ovmak.			
9534	temerrüʾ	تَمَرُّؤْ	Ar.	∗	Mürüvvet istemek.			
9535	temrîd	تَمْرِيدْ	Ar.	∗	Bir şeyi düz ve emles eylemek ve binayı yüce ve yüksek eylemek ve birini üryan etmek.			
9536	temrîż	تَمْرِيضْ	Ar.	∗	Bir nesneyi muhkem yapmayıp süst ve zayıf kılmak ve hastanın hizmet ve tımarında gereği gibi takayyüt ve ihtimam eylemek ve birini hasta etmek.			
9537	temrîḥ	تَمْرِيحْ	Ar.	∗	Bedeni yağlamak, yağ sürmek.			
9538	temrîḫ	تَمْرِيخْ	Ar.	∗	Cesede merûh sürerek ovuşturmak.			
9539	temrîr	تَمْرِيرْ	Ar.	∗	Bir nesneyi acıtmak, acı eylemek.			
9540	temrîn	تَمْرِينْ	Ar.	∗	Yumuşatmak, telyîn etmek.			
9541	temezzüz	تَمَزُّزْ	Ar.	∗	Bir nesneyi azar azar içmek.			
9542	temezzuᶜ	تَمَزُّعْ	Ar.	∗	Pare pare bölünmek ve bölüşmek.			
9543	temezzuḳ	تَمَزُّقْ	Ar.	∗	Yırtılmak, parelenmek.			
9544	temezzün	تَمَزُّنْ	Ar.	∗	Bir tarafa nazar ve udûl eylemeyerek hemen süratle doğruca gitmek ve bir nesneye idman ve müdâvemet eylemek ve sahavet satmak ve fazl ve zarafet taslamak ve cüz’-i kudretinden ziyade lafügüzaf eylemek, bahseylemek.			
9545	temzîc	تَمْزِيجْ	Ar.	∗	Bir kimseye bir şey vermek ve karıştırmak, katmak, mezcetmek.			
9546	temzîġ	تَمْزِيغْ	Ar.	•	Ayırmak, dağıtmak, tefrik etmek.			
9547	temzîḳ	تَمْزِيقْ	Ar.	•	Yırtmak, parelemek, perakende etmek, rahne-dâr eylemek ve bir adamın ırz ve namusuna dokunmak.			
9548	temziye	تَمْزِيَه	Ar.	•	Bir kimseye meziyet tarh etmek, methüsena etmek.			
9549	temzîn	تَمْزِينْ	Ar.	∗	Doldurmak ve bir adamı âhere tafdîl ve tercih eylemek ve medih ve sitayiş eylemek.			
9550	timsāḥ	تِمْسَاحْ	Ar.	•	Kertenkeleye şebîh olup ekseriya Mısır diyarında vaki Nil nehri derununda bulunan ve tahminen on zirâ’ tulunda olan mahûf bir nev canavar.			
9551	temessuḥ	تَمَسُّحْ	Ar.	∴	Bir nesneye sürünmek ve bir nesne ile teberrük eylemek ve murdarlığı izale için el sürüp sıvamak ve abdest alırken mesh etmek.			
9552	temesḫur	تَمَسْخُرْ	Ar.	•	Maskaralık etmek, zevklenmek.			
9553	temessük	تَمَسُّكْ	Ar.	•	Hüccet ve delil izhar etmek ve borcu veya borç edasını ikrar hususunda tahrir olunan senet ve bir şeye kavi yapışıp tutmak.			

9554	temeskün	تَمَسْكُنْ	Ar.	∗	Horluk, hakirlik izhar etmek.			
9555	temsīk	تَمْسِيكْ	Ar.	•	Cenk etmek ve deriye renk vermek.			
9556	temsiye	تَمْسِيَه	Ar.	∗	Akşamını Allah hayreylesin diye dua eylemek ve bu akşam ne yaptın ne hâlde idin diye sual etmek ve akşamlamak.			
9557	timşāʾ	تِمْشَآءْ	Ar.	∗	Yürümek, yol gitmek.			
9558	temeşşuṭ	تَمَشُّطْ	Ar.	∗	Saçını taramak.			
9559	temeşşuᶜ	تَمَشُّعْ	Ar.	∗	İstincâ eylemek ve ihtilas etmek.			
9560	temeşşuḳ	تَمَشُّقْ	Ar.	∗	Meşk etmek, taallüm etmek.			
9561	temeşşī	تَمَشِّى	Ar.	•	Maslahat yürümek, iş ilerlemek.			
9562	temşīr	تَمْشِيرْ	Ar.	∗	Sevinmek, neşât kesbi izhar etmek.			
9563	temşiye	تَمْشِيَه	Ar.	•	Yürümek ve gitmek, gelmek ve maslahat yürütmek, işi ilerletmek.			
9564	temşīṭ	تَمْشِيطْ	Ar.	•	Taramak, tarak ile tathîr etmek.			
9565	temeṣṣuṣ	تَمَصُّصْ	Ar.	∗	Bir nesneyi azar azar tedriçle emip sormak.			
9566	temṣīr	تَمْصِيرْ	Ar.	∗	Bir yeri şehir hâline koymak ve azaltmak.			
9567	temażmuż	تَمَضْمُضْ	Ar.	•	Abdest alırken ağzında suyu çalkalamak.			
9568	temaṭṭur	تَمَطُّرْ	Ar.	•	Yağmur yağmak.			
9569	temaṭṭuṭ	تَمَطُّطْ	Ar.	•	Kelamda türlü türlü sözler söylemek.			
9570	temaṭṭuḳ	تَمَطُّقْ	Ar.	∗	Bir nesneyi tattıkta lezzetinden dilin damağına vurup öttürmek.			
9571	temaṭṭī	تَمَطِّى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup vücutta hissolunan ağırlık eseri olarak gerinmeye kerneşmeye denilir ve yürürken salınmak.		Tıp	
9572	temṭīṭ	تَمْطِيطْ	Ar.	∗	Met edip çekmek ve met için bir elif ziyade eylemek.			
9573	temaᶜᶜur	تَمَعُّرْ	Ar.	∗	Mütegayyir olmak ve bir nesnenin rengi donuk olmak ve saç dökülmek.			
9574	temaᶜᶜuḳ	تَمَعُّقْ	Ar.	•	Derine varmak ve bed-hûy ve bed-tab’ olmak.			
9575	temᶜīr	تَمْعِيرْ	Ar.	•	Zâd ve maaşı kalmayıp fakir olmak.			
9576	temᶜīż	تَمْعِيضْ	Ar.	∗	Bir kimseyi gücendirip darıltmak.			
9577	tamġā	تَمْغَا	Far.	•	Taraf-ı mîrîden ve bazen bir üstat tarafından eşya ve emtiaya darp olunan nişan.			
9578	tamġā-zede	تَمْغَا زَدَه	Far.	•	Damga vurulmuş, damgalı olan.			
9579	temḳīt	تَمْقِيتْ	Ar.	∗	Bir kimseye buğzeylemek.			
9580	temekküş	تَمَكُّشْ	Ar.	∗	Eğlenip durmak.			
9581	temekkün	تَمَكُّنْ	Ar.	∴	Bir adam sultan yanında rütbe ve paye sahibi olmak ve bir nesneye muktedir olmak ve bir yeri mekân ittihaz etmek ve vakar ve temkin sahibi olmak.			
9582	temkīn	تَمْكِينْ	Ar.	∴	Bir adamı bir şeye muktedir kılmak ve hiffet-i mizâca mukabil keyfiyet ki vakar, ağırlık, usluluk ve azamet, izzet, iktidar, kudret.			

9583	temelluḥ	تَمَلُّحْ	Ar.	*	Bir nesne fasit ve tebâh olmak ve bir nesneyi yerinden çekip koparmak.			
9584	temelluṣ	تَمَلُّصْ	Ar.	*	Bir takriple sıvışıp kurtulmak, halas olmak.			
9585	temelluḳ	تَمَلُّقْ	Ar.	•	Bir adama taltifle arz ve izhâr-ı muhabbet eylemek, yaltaklanmak ve tevazu ve mülayemet eylemek.			
9586	timlāḳ	تِمْلاقْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve tereddüt eylemek.			
9587	temellük	تَمَلُّكْ	Ar.	•	Müstakilen bir şeye mutasarrıf ve malik olmak ve kadir ve muktedir olmak.			
9588	temellül	تَمَلُّلْ	Ar.	•	Bir milletle milletlenmek ve bir millete kesb-i mensûbiyyet etmek ve hastalıktan veya gam ve tasadan muzdarip ve bikarar olup beri öte çabalayıp dönmek ve melul olmak.			
9589	temellī	تَمَلّى	Ar.	*	Tûl-ı ömr ile behremend ve berhudar olmak.			
9590	temlīḥ	تَمْليحْ	Ar.	∴	Tuzlu eylemek ve güzel ve zarif şiir söylemek ve melâhat verip güzellendirmek.			
9591	temlīz	تَمْليزْ	Ar.	•	Bırakmak, salıvermek, koyvermek.			
9592	temlīs	تَمْليسْ	Ar.	•	Düz ve hem-vâr kılmak, düzeltmek.			
9593	temlīk	تَمْليكْ	Ar.	•	Mutasarrıf ve malik ve sahip kılmak.			
9594	tümen	تُمَنْ	Far.	•	On bin adedi ve bir nev Acem altını.			
9595	temennā	تَمَنّا	Ar.	•	Minnettar olmak ve recâ ve tazim babında elini başına kaldırmak.			
9596	temliye	تَمْليَه	Ar.	•	Doldurmak, memlû' kılmak.			
9597	temennuḥ	تَمَنُّح	Ar.	*	Tasdik eylemek ve bir adama mal ikram eylemek.			
9598	temendül	تَمَنْدُلْ	Ar.	*	Mendil ve destmâl ile terini silmek.			
9599	temennu[c]	تَمَنُّعْ	Ar.	∴	Bir kimseden korunmak ve metîn ve üstüvâr olmak ve icrası gayrimümkün olmak.			
9600	temennī	تَمَنّى	Ar.	∴	Bir nesneyi dilemek ve ummak, rica etmek, yalvarmak ve yalan söylemek ve okumak ve yalandan düzme lakırdı çıkarmak.			
9601	temnī[c]	تَمْنِيعْ	Ar.	•	Diriğ eylemek, menetmek savdırıp geri durmak.			
9602	temniye	تَمْنِيَه	Ar.	∴	İnzâl-ı menî eylemek, meni çıkarmak ve bir adamı bir nesneye umdurmak.			
9603	temevvüt	تَمَوُّتْ	Ar.	*	Ölmek, kendisinde hayat alameti ve eseri kalmamak.			
9604	temevvüc	تَمَوُّجْ	Ar.	•	Dalgalanmak, çalkanıp dalga dalga olmak.			
9605	temevvüz	تَمَوُّزْ	Ar.	•	Marttan itibaren şehr-i rûmiyyenin beşincisi olup haziran ile ağustos beyninde vaki olan ay ki Süryani lügatinden mu'arrebdir.			
9606	temevvül	تَمَوُّلْ	Ar.	•	Çok mal sahibi olmak ve servet ve sâmâna malik ve zengin ve mâl-dâr olmak.			
9607	temevvün	تَمَوُّنْ	Ar.	*	Bir kimse ehl ü iyâline çok nafaka ve me'ûnet görmek.			
9608	temviye	تَمْوِيَه	Ar.	•	Çok su koyarak sulandırmak ve suale muhalif haber vermek ve kizb ve ilave eylemek ve ıs. hikmet-i tabî'iyyeden olup galvanoplasti etmek yani bir şeyi matlup olan bir nev yaldız ile yaldızlamak.		Hikmet-i tabî'iyye	
9609	temehhüd	تَمَهُّدْ	Ar.	∴	Düşünmek, yerleşmek ve mütemekkin ve ber-karâr olmak ve kuvvet kesbetmek, kavileşmek.			
9610	temehhür	تَمَهُّرْ	Ar.	•	Maharet kesbetmek, üstat çıkmak.			
9611	temehhül	تَمَهُّلْ	Ar.	∴	Acele etmeyip sükûnet ve teenni üzere olmak ve hayır ve hasenatta saire sebk ve takaddüm eylemek.			

9612	temhiye	تَمْهِيَه	Ar.	•	Keskinletmek, kılağı vermek.			
9613	temhîd	تَمْهِيدْ	Ar.	∴	Yayıp döşemek ve bir işi tesviye ve ıslah ve tanzim eylemek ve bir maddede özür ve bahane bast ve beyan eylemek ve mu'tezirin özrünü kabul ile tasdik eylemek.			
9614	temhîl	تَمْهِيلْ	Ar.	•	Mühlet ve zaman vermek.			
9615	temeyyüz	تَمَيُّزْ	Ar.	∴	Bir nesneden ayrılıp cüda olmak ve farklı olmak ve gayz ve gazaptan azaların bentleri sökülüp ayrılmak derecesine gelmek.			
9616	temeyyu^{c}	تَمَيُّعْ	Ar.	•	Sulanmak, akmak, mayi olup cereyan eylemek.			
9617	temeyyüh	تَمَيُّهْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9618	temîme	تَمِيمَه	Ar.	•	Def'-i nazar zımnında çocuk ve hayvanat boyunlarına talik olunan boncuk dizisi.			
9619	temyîz	تَمْيِيزْ	Ar.	•	Bir nesneyi âherden seçip başkaca kılmak vesairden ayıracak mertebe tarif ve beyan etmek ve ibarede bir ismin manasını hasır ve tahsis zımnında diğer bir isim ilave etmek.			
9620	temyîl	تَمْيِيلْ	Ar.	∴	Bir nesneyi bir tarafa doğru eğmek, mail kılmak ve şek ve tereddüt eylemek.			
9621	ten	تَنْ	Far.	•	Vücut, beden, ceset, cisim, cüsse, kâlıb-ı insân.			
9622	tinā^{ɔ}et	تِنَاءَةْ	Ar.	∗	İkamet etmek.			
9623	tenābüẕ	تَنَابُذْ	Ar.	∗	Birbirine ar ve nakisa verecek elkâbla nida edişmek.			
9624	tenātül	تَنَاتُلْ	Ar.	∗	Birbirine muhalif olmak.			
9625	tenāṣür	تَنَاثُرْ	Ar.	•	Saçılmak, dökülmek ve nâs hastalanıp câ-be-câ vefat eylemek.			
9626	tenāṣül	تَنَاثُلْ	Ar.	•	Bir nesneye üşüntü ve hücum eylemek.			
9627	tenācüş	تَنَاجُشْ	Ar.	∗	Birbirinin esrarını faş ve şayi kılmak.			
9628	tenācül	تَنَاجُلْ	Ar.	∗	Niza ve husumet edişmek.			
9629	tenācüş	تَنَاجُشْ	Ar.	∗	Satın almak ve muradı değil iken arttırışmak.			
9630	tenācî	تَنَاجِى	Ar.	∴	Fısıldaşmak ve birbirine esrarını ayan etmek ve yekdiğere fısıltı edip esrar söyleşmek.			
9631	tenāhub	تَنَاحُبْ	Ar.	∗	İki taraf askeri cenk için bir vakt-i münâsib tayiniyle vaatleşmek ve husûsât-ı sâ'ire için dahi vakit tayini hakkında muvâ'ade eylemek.			
9632	tenādd	تَنَادْ	Ar.	∴	Birbirinden ürküp kaçmak ve ziyadesiyle korkup firar etmek ve birbirine nida etmek, **yevmü't-tenâd:** kıyamet günü rûz-ı mahşer.			
9633	tenācuḥ	تَنَاجُحْ	Ar.	∗	Peyderpey sadık rüyalar görmek.			
9634	tenādür	تَنَادُرْ	Ar.	∗	Kesb-i nedret etmek, pek az bulunur olmak.			
9635	tenādüm	تَنَادُمْ	Ar.	•	Birbiriyle musâhabet etmek, konuşmak ve yekdiğere nedim olmak.			
9636	tenādî	تَنَادِى	Ar.	∴	Nâs bir araya gelip birikmek ve birbirini çağırmak ve meclis kurup akd-i encümen eylemek.			
9637	tenāẕür	تَنَاذُرْ	Ar.	∗	Birbirine korku haberi vermek.			
9638	tenāzüb	تَنَازُبْ	Ar.	∗	Birbirine lakap vazeylemek.			
9639	tenāzu^{c}	تَنَازُعْ	Ar.	•	Birbiriyle niza ve husumet edişmek.			
9640	tenāzu^{c}u bi'l-eydî	تَنَازُعُ بِالْأَيْدِى	Ar.	∗	İki kimse bir akarda zilyet olduklarına dair niza eylemeleri manasına ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	

9641	tenāzuḳ	تَنَازُقْ	Ar.	∗	Birbirini öğretmek.			
9642	tenāzük	تَنَازُكْ	Ar.	∗	Birbirini süngü ile vurmak.			
9643	tenāzül	تَنَازُلْ	Ar.	•	Yayan olarak cenk etmek ve muharebe için iki taraf attan inmek.			
9644	tenāsüb	تَنَاسُبْ	Ar.	•	Nispet edişmek, iki taraf birbirine mensup ve müşabih olmak ve iki şey beyninde miktar cihetiyle şayi ve vaki olan izafet ve iki adedi birbirine nispet ederek yapılan bir nev hesap usulüne denilir, bu cihetle ıs. riyâziyyeden ma’dûddur.		Riyaziye	
9645	tenāsuḫ	تَنَاسُخْ	Ar.	∴	Mevcudat yekdiğerini izale ile müteakip olmak ve târîh-i tabî’î ıs. olup tırtılın kelebek olması gibi hayvanatın tebdîl-i şekl eylemelerine denilir ve miras intikalinden mukaddem varis vefat etmekle miras onun varislerine intikal etmek ve ehl-i küfrün bir nev kavli üzere ruh ilelebet bedenden bedene intikal eylemek.			
9646	tenāsuḫî	تَنَاسُخِى	Ar.	•	Ruhun ilelebet bedenden bedene intikal eylemesi kavline kail ve mutekit olan kimse.			
9647	tenāsuḳ	تَنَاسُقْ	Ar.	∴	Birbiriyle mütenasip olmak ve nizam üzere dizilmek.			
9648	tenāsānî	تَنَاسانى	Far.	•	Vücut rahatlığı, tendürüstlük.			
9649	tenāsül	تَنَاسُلْ	Ar.	•	Birbirinden doğup üremek.			
9650	tenāsüf	تَنَاسُفْ	Ar.	∗	Fısıldaşmak ve yava yavaş konuşmak.			
9651	tenāsî	تَنَاسِى	Ar.	•	Unutmak ve kendiyi unutmuş gibi göstermek.			
9652	tenāşüb	تَنَاشُبْ	Ar.	∗	Nâs şebeke tarzında birbirine munzam olarak ilişip kısılmak.			
9653	tenāşüd	تَنَاشُدْ	Ar.	•	Birbirine şiir okumak.			
9654	tenāşür	تَنَاشُرْ	Ar.	•	Dağlamak, perişan olmak, etrafa yayılmak.			
9655	tenāṣuḥ	تَنَاصُحْ	Ar.	•	Birbirine nasihat vermek.			
9656	tenāṣur	تَنَاصُرْ	Ar.	∴	Birbirine nusret eylemek ve haberler yekdiğerini tasdik etmek ve te’âkub eylemek ve tevatür bulmak.			
9657	tenāṣuf	تَنَاصُفْ	Ar.	∗	Nâs birbirine insaf edişmek ve yarı yarı bölüşmek.			
9658	tenāṣî	تَنَاصِى	Ar.	∗	Birbirinin karşısına düşmek ve birbirinin nâsiyesine müvâcih olmak.			
9659	tenāṭuḥ	تَنَاطُحْ	Ar.	∗	Birbirine başlarıyla vuruşmak.			
9660	tenāẓur	تَنَاظُرْ	Ar.	∗	Birbirine bakışmak ve iki nesne birbirine mukabil olmak ve bir iş zımnında birbirine müdârâ etmek.			
9661	tenāᶜum	تَنَاعُمْ	Ar.	∗	Tena’’um ve tereffüh eylemek.			
9662	tenāfür	تَنَافُرْ	Ar.	∴	Nâs bir husus için birden revan olmak ve bir madde faslı için hâkim huzuruna muhakeme ve murafaaya gitmek ve ürküp kaçmak ve uzağa çekilmek.			
9663	tenāᶜus	تَنَاعُسْ	Ar.	∗	Sureta uyur gibi durmak.			
9664	tenāfüs	تَنَافُسْ	Ar.	∗	Haset edişmek ve rağbet etmek.			
9665	tenāfî	تَنَافِى	Ar.	•	Birbirini nefyetmek ve birbirine muhalif ve zıt olmak.			
9666	tenāḳuṣ	تَنَاقُصْ	Ar.	•	Eksilmek, miktarı azalmak.			

9667	tenāḳuż	تَنَاقُض	Ar.	∴	Birbirine muhalif olmak ve birbirini bozup harap etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup esnâ-yı muhâkemede müddeiden kendi davasına münâkız yani davasının butlanını mucip bir söz sebkat eylemiş olmasına denilir.		Fıkıh	
9668	tenākuḥ	تَنَاكُحْ	Ar.	•	Birbiriyle nikâh etmek.			
9669	tenāküş	تَنَاكُشْ	Ar.	∗	Ahd ü peymânı bozmak.			
9670	tenāküd	تَنَاكُدْ	Ar.	∗	Birbirini sarpa çekip çetinlik ile muamele eylemek, güçleştirmek.			
9671	tenākür	تَنَاكُرْ	Ar.	∗	Bilmezlenmek, tecahül etmek ve birbirine adavet eylemek ve bir nesne bilmemek.			
9672	tenāküf	تَنَاكُفْ	Ar.	∗	Tedâvül-i kelâm ettirmek, kelamı devam ettirmek.			
9673	tenānīr	تَنَانِيرْ	Ar.	•	Tandırlar, ocaklar, füzûnlar.			
9674	tenāvüb	تَنَاوُبْ	Ar.	•	Nöbetleşmek, bir emri nöbet ile icra eylemek.			
9675	tenāvuḥ	تَنَاوُحْ	Ar.	∗	Birbirine mukabil olmak.			
9676	ten-āver	تَنَاوَرْ	Far.	•	Boylu poslu ve enine boyuna büyümüş olan.			
9677	tenāvüş	تَنَاوُشْ	Ar.	∗	Aşağı tutmak ve tehir etmek ve tenâvül eylemek.			
9678	tenāvül	تَنَاوُلْ	Ar.	∴	Yemek yemek ve birbirine atâ ve bahşta bulunmak.			
9679	tenāvüm	تَنَاوُمْ	Ar.	∗	Uyumak ve muvâza'aten uyur şeklini göstermek.			
9680	tenāhüb	تَنَاهُبْ	Ar.	∗	Malı gâret ve talan edip kapışmak.			
9681	tenāhüz	تَنَاهُزْ	Ar.	∗	Mübâderet edişmek, bir şeyin icrasına sürat ve bed' etmek, başlamak.			
9682	tenāhī	تَنَاهِى	Ar.	∗	Yasağı kabul ile geri durmak ve bir nesne gayete varıp nihayet bulmak.			
9683	tenbākū	تَنْبَاكُو	Far.	•	Tütüne müşabih fakat nargile ile tütün gibi keyif için içilen bir nev nebat.			
9684	tenebbüc	تَنَبُّجْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun üfürülmüş gibi şişmesine denilir.		Tıp	
9685	tin-bāl	تِنْبَالْ	Ar.	∗	Kısa boylu, bodur adam.			
9686	tenebbuʿ	تَنَبُّعْ	Ar.	∗	Yerden su kaynayıp çıkmak, nebe'ân etmek.			
9687	tenebbül	تَنَبُّلْ	Ar.	∗	Zekâ ve şeref ve hasep cihetiyle fazıl ve âlî-kadr olmak ve bir nesnenin içinden güzide ve efdallerini seçip almak.			
9688	tin-bel	تِنْبَلْ	Ar.	∗	Bodur adam, kısa boylu.			
9689	tenbel	تَنْبَلْ		•	İşe, hizmete ağır davranan adam.			
9690	tenbelīt	تَنْبَلِيتْ	Far.	•	Küçük yük gibi büyük yük üzerine bent olur ve büyük hayvan üzerine atılıp onun üstüne binilir.			
9691	tenebbüʾ	تَنَبُّؤْ	Ar.	∗	Peygamberlik davasında bulunmak.			
9692	tenebbüh	تَنَبُّهْ	Ar.	•	Uyanmak, teyakkuz etmek ve aklını başına devşirmek.			
9693	tenebbüt	تَنَبُّتْ	Ar.	∗	Nâbit olmak, yerden nebat gibi ürperip çıkmak.			
9694	tenebbütāt-ı laḥmiyye	تَنَبُّتَاتِ لَحْمِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup böğürtlen veya dut gibi bir şekilde âsâr-ı maraziyyeden olarak bedenin bir mahallinde zuhur eden et yığıntısına denilir ki ekseriya mefullerin dübüründe görülür.		Tıp	
9695	tenbīt	تَنْبِيتْ	Ar.	∴	Beslemek, perverde eylemek ve şecer veya nebatat dikmek ve nâbit ve münebbit kılmak.			

9696	tenbīẕ	تَنْبِيذْ	Ar.	*	İlam etmek ve ilkâ eylemek.			
9697	tenbīz	تَنْبِيزْ	Ar.	*	Bir adama lakap koymak.			
9698	tenbīḳ	تَنْبِيقْ	Ar.	*	Ağaçları sıra sıra bir çırpıda dikmek.			
9699	tenbīh	تَنْبِيهْ	Ar.	∴	Uyandırmak, göz açtırmak, aklını başına devşirmek ve gafil olduğu nesneye delalet etmek ve amirane ısmarlamak, havale etmek ve kem-nâm kimseye şan ve şöhret vererek aziz ve namdar eylemek.			
9700	ten-perest	تَنْ پَرَستْ	Far.	•	Kendi nefsine hasr-ı mesâ'î eden ve âdeta vücuduna tapan sefih ve hodbin kimse.			
9701	ten-perestān	تَنْپَرَسْتَانْ	Far.	*	Her zaman tena''um ve refâhiyyet tahsili kaydında ve fikrinde olanlar.			
9702	ten-perver	تَنْ پَرْوَرْ	Far.	•	Vücut besleyici ve bedenini himaye ve tahaffuz edici olan.			
9703	tentīf	تَنْتِيفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bedenden ilaç vasıtasıyla kıl dökmeye ıtlak olunur.		Tıp	
9704	teneşşür	تَنَشُّرْ	Ar.	•	Saçılmak, yayılmak, dağılmak, serpilmek.			
9705	tenşīr	تَنْشِيرْ	Ar.	*	Saçmak, serpmek, dağıtmak.			
9706	teneccüş	تَنَجُّثْ	Ar.	*	Bir nesnenin hâlinden sorup araştırmak.			
9707	teneccüd	تَنَجُّدْ	Ar.	*	Yükselmek, irtifa eylemek.			
9708	teneccüs	تَنَجُّسْ	Ar.	•	Murdar olmak, murdarlığa bulaşmak ve murdarlıktan huruç edecek bir iş işlemek.			
9709	teneccüm	تَنَجُّمْ	Ar.	•	Yıldızlara dikkat etmek.			
9710	tencīd	تَنْجِيدْ	Ar.	*	Haneyi tezyin eylemek ve şanını terfi eylemek ve bir kimseyi takallübât-ı zamân ehl-i tecrübe ve muhkemü'r-rey eylemek.			
9711	tencīs	تَنْجِيسْ	Ar.	•	Murdarlığa bulaştırmak ve cin taifesinin aşk ve muhabbetine tutulduğu zan ve havf olunan şahsın boynuna talik olunan neces ve meyyit kemikleri ve hayız bezi gibi nesneler.			
9712	teneccī	تَنَجِّى	Ar.	*	Mürtefice yer araştırmak ve bir adama veya bir nesneye göz değdirmek için bed-nazar eylemek.			
9713	tencīᶜ	تَنْجِيعْ	Ar.	*	Bir nesne bir kimseye kâr ve tesir eylemek.			
9714	tenciye	تَنْجِيه	Ar.	*	Kurtulmak ve kurtarmak ve halas ve necat vermek.			
9715	teneccüs	تَنَجُّسْ	Ar.	•	Bir kelam veya haberin ardına düşüp gereği gibi araştırmak.			
9716	tenaḥnuḥ	تَنَحْنُحْ	Ar.	∴	Öksürmek, boğaza balgam tıkandıkta hasıl olan harıltı ile solumak ve oh demek.			
9717	tenaḫḫum	تَنَخُّمْ	Ar.	*	Ekşi yüzlü olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup balgam çıkarmak hususuna ıtlak olunur.		Tıp	
9718	tenaḥḥī	تَنَحِّى	Ar.	*	Alarga olmak, bir tarafa çekilmek.			
9719	tenḥīb	تَنْحِيبْ	Ar.	*	Bir işte cidd ü cehd eylemek ve seyrüsefer bir kimseyi begayet bitap ve tüvân eylemek, yormak.			
9720	tenḥiye	تَنْحِيه	Ar.	*	Bir nesneyi yerinden ayırıp alarga etmek ve ıraklaştırmak ve gidermek ve silkmek ve çıkarmak.			
9721	tenḫīl	تَنْخِيلْ	Ar.	*	Elemek, elekten geçirmek.			
9722	tünd	تُنْدْ	Far.	•	Sert, şedit ve fırtına, rüzgâr.			
9723	tenedduḥ	تَنَدُّحْ	Ar.	*	Nâs mecliste seyrek seyrek oturmak.			
9724	teneddüd	تَنَدُّدْ	Ar.	*	Halk içinde meşhur ve namdar olmak.			

9725	ten-dürüst	تَنْدُرُسْتْ	Far.	•	Beden sağ ve sahih olup maraz ve illetten hali ve berî olan.			
9726	ten-dürüstî	تَنْدُرُسْتِى	Far.	•	Vücut sağlığı.			
9727	tünd-reftār	تُنْدْرَفْتَارْ	Far.	•	Çabuk gidici, serî'u'l-hareke olan.			
9728	tünd-rev	تُنْدْرَوْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9729	tünd-rū	تُنْدْرُو	Far.	•	Mürüvvetsiz, dargın mizaçlı olan.			
9730	tünd-zebān	تُنْدْزَبَانْ	Far.	•	Fesahat ve belagat sahibi olan.			
9731	teneddüs	تَنَدُّسْ	Ar.	*	Toprağa gömmek, defnetmek.			
9732	tünd-ᶜināb	تُنْدْعِنَابْ	Ar. - Far.	•	Çabuk seğirtici, süratle çapıcı olan.			
9733	tünd-licām	تُنْدْلِجَامْ	Ar. - Far.	•	Sert ağızlı, ağzı sert olan.			
9734	tünd-ligām	تُنْدْلِگَامْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9735	teneddüm	تَنَدُّمْ	Ar.	•	Nadim ve pişman olmak, izhâr-ı nedâmet etmek.			
9736	teneddî	تَنَدَّى	Ar.	*	Bir adam civanmertlik ederek bir kimseye in'âm ve ihsan eylemek.			
9737	tendihî	تَنْدِهِى	Far.	•	Mukayyet ve sâ'î olmak, bezl-i vücûd eylemek.			
9738	tendîd	تَنْدِيدْ	Ar.	*	Bir adamın ma'âyibini aşikâre lisana alarak rüsva ve teşhir eylemek ve bir adama bed ve fena kelimât işittirmek ve perakende ve perişan eylemek.			
9739	tündî	تُنْدِى	Far.	•	Sertlik, huşunet, şiddet ve tezlik, çabukluk, sürat.			
9740	tendiye	تَنْدِيَه	Ar.	*	Bir nesneyi nem-nâk ve rutubetli eylemek.			
9741	teneẕẕür	تَنَذُّرْ	Ar.	∴	Korkmak, nezretmek ve vacip olmayan nesneyi kendi nefsine vacip kılmak.			
9742	teneẕẕül	تَنَذُّلْ	Ar.	*	Hasis olmak ve asılsız olmak.			
9743	tenẕîr	تَنْذِيرْ	Ar.	*	Korkutmak, tahvîf etmek.			
9744	teneẕẕuᶜ	تَنَذُّعْ	Ar.	•	Bir nesneye süratle koşmak.			
9745	teneẕẕül	تَنَذُّلْ	Ar.	•	Yavaş yavaş inmek ve yukarıdan aşağıya doğru hareket edip nakl-i mekân etmek ve lütuf tarikiyle kendi rütbesine layık olan vakarı bertaraf etmek.			
9746	teneẕẕüh	تَنَذُّهْ	Ar.	•	Iraklaşmak ve bağ ve bahçe ve bostana teferrüç için çıkmak ve avâ'ib u nekâyisten ve telvîsâttan ba'îd ve salim olmak ve pak ve nazîf olmak.			
9747	teneẕẕeh	تَنَذَّهْ	Ar.	•	Iraklaşsın, ba'îd olsun manasında duadır.			
9748	teneẕẕî	تَنَذِّى	Ar.	*	Sıçramak ve aşırtmak ve bir nesneye süratle sıçrayıp atlamak.			
9749	tenzîl	تَنْزِيلْ	Ar.	•	İndirmek, yukarıdan aşağıya doğru hareket ettirip nakl-i mekân ettirmek ve tarh ve tefrika edip bir miktarını içinden çıkarmak ve Kur'ân-ı azîmü'ş-şân.			
9750	tenzîye	تَنْزِيَه	Ar.	*	Sıçratmak, aşırtmak.			
9751	tenzîf	تَنْزِيفْ	Ar.	*	Hatun gebe iken dem ve hayzını görmek.			
9752	tenzîh	تَنْزِيهْ	Ar.	•	Bir kimse birini veya kendi nefsini kabâyihten ba'îd ve bertaraf eylemek ve Bârî Teâlâ hazretlerinin zât-ı celîllerinin şerik ve nakisadan hali olduğu itikat ve itirafında olup ikrar etmek.			
9753	tenessüb	تَنَسُّبْ	Ar.	•	Bir kimse bir zatın soyundanım diye iddia etmek.			

9754	tenessuḫ	تَنَسُّخْ	Ar.	•	Dokunmak, örülmek ve kumaş ve zar ve perde misilli tel tel dokunmuş şey, dokuma.			
9755	tensuḫ	تَنسُخْ	Far.	•	Envâ'-ı şekl üzere mamul güzel kokulu hamur kursu.			
9756	tenessuḳ	تَنَسُّقْ	Ar.	•	Nizam üzere dizilmek.			
9757	tenessük	تَنَسُّكْ	Ar.	•	Hak Teâlâ'ya kulluk etmek.			
9758	tenessül	تَنَسُّلْ	Ar.	•	Doğup üremek.			
9759	tenessüm	تَنَسُّمْ	Ar.	∴	Teneffüs etmek, soluk almak ve rüzgâr istişmâm eylemek ve teenni ve tedriçle talep ve tahsîl-i ilm eylemek ve rüzgâr hafifçe esmek.			
9760	tensiye	تَنْسِيَه	Ar.	•	Unuttumak, hatırdan çıkarmak.			
9761	tensīḳ	تَنْسِيقْ	Ar.	•	Nizam üzere dizmek, nizamına koymak.			
9762	tensīm	تَنْسِيمْ	Ar.	•	Bir işe iptida eylemek ve kul azat eylemekle ihya eylemek.			
9763	teneşşüb	تَنَشُّبْ	Ar.	•	Saplanmak, içeri işleyip tutulmak.			
9764	teneşşüd	تَنَشُّدْ	Ar.	•	Bir haber veya bir maddeyi bilmek için nâsın muttali olmayacağı yerlerden nezaketle soruşturmak.			
9765	teneşşür	تَنَشُّرْ	Ar.	•	Açılıp yayılmak ve haber dağılıp duyulmak ve cenaze gasledilmek.			
9766	teneşşuṭ	تَنَشُّطْ	Ar.	∴	Neşâtlanmak ve sür'at-ı seyr ile kat'-ı beyâbân etmek.			
9767	teneşşüf	تَنَشُّفْ	Ar.	•	Sünger gibi suyu ve rutubeti kendine çekmek ve emmek.			
9768	teneşşüʾ	تَنَشُّؤْ	Ar.	•	Birden kalkıp işe başlamak.			
9769	ten-şūy	تَنشُوىْ	Far.	•	Beden yıkamak için müstamel olan çeşme ve havuz makulesi ve meyyit gasil olunacağı tahta.			
9770	teneşşī	تَنَشِّى	Ar.	•	Mest ve lâ-ya'kil ve sarhoş olmak.			
9771	tenşīb	تَنْشِيبْ	Ar.	∴	Bir şeyi bir nesne ile iliştirip tutturmak ve şer ve fesadı mutazammın bir işe müdahale edip mübaşir ve meşgul olmak ve saplayıp içeri işletmek ve rüzgâr esmek.			
9772	teneşşüm	تَنَشُّمْ	Ar.	*	Bir işe başlamak ve teenni ve taltifle ilim talep ve tahsil etmek.			
9773	tenşīr	تَنْشِيرْ	Ar.	•	Açıp yaymak, sermek ve mecnun veya marize rukye ile ta'vîz eylemek.			
9774	tenşīṭ	تَنْشِيطْ	Ar.	•	Bir kimseye neşât vermek, sevindirmek.			
9775	tenşīf	تَنْشِيفْ	Ar.	•	Ter ve su makulesini sünger ve mendil ve paçavra makulesine emdirerek almak.			
9776	tenşīm	تَنْشِيمْ	Ar.	•	Bir nesneye şürû' ve iptida eylemek ve bir şer ve kerîheye ilişip uğraşmak ve bülend ve ali eylemek ve lahm bozulup kokmak.			
9777	tenşiye	تَنْشِيَه	Ar.	*	Beslemek, terbiye etmek ve uzatmak.			
9778	tenaṣṣub	تَنَصُّبْ	Ar.	•	Dikilip durmak ve aklı şey-i vâhide merkûz olmak ve toz havaya direk gibi kalkmak.			
9779	tenaṣṣuḫ	تَنَصُّحْ	Ar.	∴	Nasihat alıp kabul etmek ve elbise dikmek ve bir kişinin hakkında iyilik etmek.			
9780	tenaṣṣur	تَنَصُّرْ	Ar.	•	Nasrani olmak olmak dîn-i Mesih'i kabul ile kâfir olmak.			
9781	tenaṣṣuf	تَنَصُّفْ	Ar.	*	Bir adam bir kimseden hak ve dâdını tamamen almak ve kimseyi istihdam eylemek ve huzû' ve tevazu kılmak ve emîr ve hâkimden dâd-hâh olmak ve bir adamı iki kimse arasına tavsît ve ithal eylemek.			

9782	tenaṣṣul	تَنَصُّلْ	Ar.	⁎	Teberrî etmek, halas olmak.			
9783	tenṣǐb	تَنْصِيبْ	Ar.	•	Yükseğe kaldırmak.			
9784	tenṣǐr	تَنْصِيرْ	Ar.	•	Nasrani kılmak, dîn-i Mesih'i kabul ettirmek.			
9785	tenṣǐṣ	تَنْصِيصْ	Ar.	•	Gereği gibi istiksâ ve tetkik ve taharri etmek.			
9786	tenṣǐf	تَنْصِيفْ	Ar.	•	Bir nesneyi mütesâviyyeten ikiye bölmek.			
9787	tenżǐc	تَنْضِيجْ	Ar.	∴	Nazc ve kemâle eriştirmek, ziyade pişirmek ve yakmak.			
9788	tenżǐd	تَنْضِيدْ	Ar.	•	Biri biri üzerine yoluyla istif etmek, yığmak.			
9789	tenżǐr	تَنْضِيرْ	Ar.	•	Ter ü tâze ve hoş ve revnak-dâr kılmak.			
9790	tenaṭṭus	تَنَطُّسْ	Ar.	∴	Bir nesneyi dikkat ile tecessüs ve istiksâ eylemek ve temizlik hususunda begayet dikkat ve perhiz ve ihtimam etmek.			
9791	tenaṭṭuᶜ	تَنَطُّعْ	Ar.	∴	Ta’ammuk ve tekellüfle izhâr-ı fesâhat ve beyân-ı idrâk-ı tekellüm eylemek ve amel ve sanâ’atta üstatlık izhar etmek.			
9792	tenaṭṭuf	تَنَطُّفْ	Ar.	•	Küpe takınmak ve bir nesneye bulaşıp âlûde olmak ve haber almak ve pislikten tenezzüh eylemek ve kendini pak tutmak.			
9793	tenaṭṭuḳ	تَنَطُّقْ	Ar.	•	Kuşak kuşanmak ve tekellüm etmek.			
9794	tenṭǐf	تَنْطِيفْ	Ar.	∴	Bir adama zina ile bühtan eylemek veya bir ayıp ve nakisa ve kusur isnat eylemek ve bir kimsenin kulağına küpe geçirmek.			
9795	tanṭǐḳ	تَنْطِيقْ	Ar.	⁎	Birinin beline kuşak bağlamak, kuşak kuşatmak.			
9796	tinẓār	تِنْظَارْ	Ar.	∴	Bir nesneye sarf-ı bâsıra eylemek ve bir adamın hâline acıyıp iane eylemek ve beyne’n-nâs hüküm ve fasl-ı da’vâ kılmak ve bir nesneyi takdir ve takyîs ederek fikir ve teemmül eylemek ve ihmal ve teenni eylemek ve bir nesnenin vukuunu ummak ve gözetmek.			
9797	tenaẓẓūr	تَنَظُّرْ	Ar.	⁎	Bir nesneyi fikir ve teemmül ederek dikkatle bakmak ve bir nesneyi ahestece teenni ederek muamele eylemek ve muntazır olduğu şeyin vukuunu ummak ve gözetmek.			
9798	tenaẓẓuf	تَنَظُّفْ	Ar.	•	Paklanmak, pak olmak ve tekellüfle paklık göstermek.			
9799	tenaẓẓum	تَنَظُّمْ	Ar.	•	Dizilmek, sırasında olmak.			
9800	tenẓǐr	تَنْظِيرْ	Ar.	⁎	Bir şeyin misil ve nazirini yapmak ve şiire nazire tertip eylemek.			
9801	tenẓǐf	تَنْظِيفْ	Ar.	•	Pak ve pâkîze kılmak ve bir nesneyi temizlemek.			
9802	tanẓǐm	تَنْظِيمْ	Ar.	•	Dizmek, sırasına komak.			
9803	tenaᶜᶜul	تَنَعُّلْ	Ar.	⁎	Ayakkabı ve nalın giymek ve hayvan nallanmak.			
9804	tenaᶜᶜum	تَنَعُّمْ	Ar.	•	Nân u ni’metle ve refah ve maişetle hoş-dil olup beslenmek.			
9805	tenᶜǐş	تَنْعِيشْ	Ar.	•	Yukarı kaldırmak ve ayağı kayıp yıkılan kimseye en’aşekellâh diye dua etmek.			
9806	tenᶜǐl	تَنْعِيلْ	Ar.	•	Hayvan ayağını nallamak.			
9807	tenᶜǐm	تَنْعِيمْ	Ar.	∴	Bir adamı nimetlendirip refah ve rahatta kılmak ve bir adamın sözüne cevaben ne’am demek.			
9808	tenaġġum	تَنَغُّمْ	Ar.	•	Avazlanmak, nağme etmek, ayrılmak.			
9809	tenġǐż	تَنْغِيضْ	Ar.	•	Bir adamın dirliğini bozmak ve ayş ve zindegânîsini mükedder ve halel-pezîr eylemek.			

9810	teneffuḫ	تَنَفُّخْ	Ar.	∴	Beyhude ve batıl ve fuzûlâne lafügüzafla iftihar etmek ve şişmek ve üfürülmek.			
9811	teneffür	تَنَفُّرْ	Ar.	•	Nefret etmek ve ikrah ve istikrah etmek, tiksinmek.			
9812	teneffüs	تَنَفُّسْ	Ar.	•	Nefes verip almak, solumak ve yorgunluk almak ve üfürmek, rahat etmek.			
9813	teneffuż	تَنَفُّضْ	Ar.	•	Bir mahalde olanı bilmek için etrafına nazar etmek.			
9814	teneffuṭ	تَنَفُّطْ	Ar.	∗	Dargınlıktan pür-âteş olup yanıp yakılmak ve ıs. tıbbiyyeden olup yakı yapıştırılmak veya ateş dökülmek gibi bir sebepten naşi altında su toplanarak cildin bir tarafının kabarmasına denilir.		Tıp	
9815	teneffül	تَنَفُّلْ	Ar.	∴	Ziyade olmak ve nafile namaz kılmak ve salât-ı ferâ'izden ziyade olana nafile dedikleri bundan kinayedir vesair asâkirden ziyade hisse-i ganîmet almak.			
9816	tenfīḫ	تَنْفِيخْ	Ar.	•	Üfürmek, üflemek, şişirmek.			
9817	tenfīż	تَنْفِيذْ	Ar.	•	İçinden geçirmek ve öteye çıkarmak ve hüküm ve fermanı geçirmek, icra ettirmek ve meri kılmak.			
9818	tenfīd	تَنْفِيدْ	Ar.	∗	Eşyayı birbiri üzerine nizamıyla yığıp istif eylemek.			
9819	tenfīr	تَنْفِيرْ	Ar.	∴	Ürkütmek, korkutmak ve ehaduhumâ âherin üzerine galebe etmesiyle hükmeylemek ve bir adama mekruh ve müstehcen lakap vazeylemek.			
9820	tenfīz	تَنْفِيزْ	Ar.	∗	Sıçratmak, tevsîb etmek.			
9821	tenfīs	تَنْفِيسْ	Ar.	•	Sevindirmek ve tefrîc etmek ve soluk aldırmak ve rahat ettirmek ve yorgunluğu aldırmak.			
9822	tenfīş	تَنْفِيشْ	Ar.	∗	Yün veya pamuk atmak ve ditmek.			
9823	tenfīż	تَنْفِيضْ	Ar.	∗	Silkmek ve saçmak.			
9824	tenfīṭ	تَنْفِيطْ	Ar.	∗	Kabartmak, ateş dökülmüş veyahut yakı yapıştırılmış gibi altına su toplanacak derecede cildi kabartmak.			
9825	tenfīl	تَنْفِيلْ	Ar.	∴	Ziyade etmek ve kandırıp tergîb etmek ve ganimet vermek ve yemin vermek ve bir adam üzerinden zarar ve mahzur defetmek.			
9826	tenfīh	تَنْفِيهْ	Ar.	•	Yorup bitap eylemek.			
9827	tinḳām	تِنْقَامْ	Ar.	∴	Ukubetle ceza etmek, cezasını vermek ve bir işi nahoş ve kerih görmek, fena nazar etmek.			
9828	tinḳād	تِنْقَادْ	Ar.	∗	Akçe vesair nesnenin züyuf ve kemterini seçip önürtlemek.			
9829	tinḳāṣ	تِنْقَاصْ	Ar.	•	Eksiltmek, eksik eylemek.			
9830	tenaḳḳub	تَنَقُّبْ	Ar.	•	Nikap örtünmek, başını ve yüzünü nikap ile örtmek.			
9831	tenaḳḳud	تَنَقُّدْ	Ar.	∗	Bir nesneyi seçip önürtlemek ayırmak.			
9832	tenaḳḳur	تَنَقُّرْ	Ar.	∗	Bir şeyi gereği gibi teftiş eylemek ve muhtaç olmak.			
9833	tenaḳḳuṣ	تَنَقُّصْ	Ar.	•	Tayip etmek ve mezemmet etmek, ırzına noksan getirmek ve eksilmek, noksan bulmak.			
9834	tenaḳḳuż	تَنَقُّضْ	Ar.	∴	Kırılmak, bozulmak ve çatlayıp çatırdamak ve damlamak.			
9835	tenaḳḳuṭ	تَنَقُّطْ	Ar.	•	Nokta nokta ve benek benek olmak ve bir haberi ceste ceste almak.			
9836	tünḳaṭār	تُنْقَطَارْ	Far.	•	Bekçi, vardacı, pâsbân ve bir nev ince mum ki uzun olmak münasebetiyle tâ-be-sabâh yanar.			
9837	tenaḳḳul	تَنَقُّلْ	Ar.	∗	Nakletmek, bir makamdan âher makama intikal eylemek.			
9838	tenaḳḳī	تَنَقِّى	Ar.	•	Bir nesneyi seçip ihtiyar.			

9839	tenḳīb	تَنْقِيبْ	Ar.	•	Her yeri dolaşıp gezmek.			
9840	tenḳīḥ	تَنْقِيحْ	Ar.	∴	Bigâne elfâz ve haşviyattan ve ta'bîrât-ı bâride ve ma'ânî-i şârideden kelamı pâkîze ve mühezzeb kılmak ve bir şeyin veya bir cemaatin zait olanlarını çıkarıp atmak ve kemikten ilik çıkarmak ve tecessüs edip bir şeyin sonuna, hakikatine ermek ve şair şiirini tımar edip avâyibini hazf etmek ve umûmen zevâ'idi çıkarıp ve avâyibi refedip merfû' ve mergup kılmak.			
9841	tenḳīḥāt	تَنْقِيحَاتْ	Ar.	*	Devletin bütçesini ıslah etmek zımnında ara sıra tahsîsât-ı me'mûrîn ve ketebeden bir miktarını kat veyahut bunlardan zait olanları ihraç ile icra olunan tadilata ıtlak olunur.			
9842	tenḳīd	تَنْقِيدْ	Ar.	*	Bir şeyin eczâ-yı müterekkibe ve müterettibesini usul ve kavaidine tatbik ederek iyisini fenasından tefrik ve temyiz etmek.			
9843	tenḳīẕ	تَنْقِيذْ	Ar.	•	Kurtarmak, halas etmek.			
9844	tenḳīr	تَنْقِيرْ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi teftiş ve taharri edip aramak.			
9845	tenḳīz	تَنْقِيزْ	Ar.	•	Raks ettirmek, oynamak.			
9846	tenḳīs	تَنْقِيسْ	Ar.	•	Divite mürekkep koymak ve birine lakap koymak.			
9847	tenḳīş	تَنْقِيشْ	Ar.	•	Nakşetmek, iki yahut ziyade renkle boyamak.			
9848	tenḳīṣ	تَنْقِيصْ	Ar.	•	Eksiltmek, nakıs kılmak.			
9849	tenḳīṭ	تَنْقِيطْ	Ar.	•	Harfi noktalamak, noktasını yazmak.			
9850	tenḳīl	تَنْقِيلْ	Ar.	*	Mübalağa ile nakleylemek, alıp başka yere götürmek.			
9851	tenḳiye	تَنْقِيه	Ar.	•	Pak ve pâkîze kılmak ve verâdan içeriye bir ilaç dökmek, hukne ve ihtikân etmek.			
9852	tenkār	تَنْكَارْ	Far.	•	Maruf terkîb-i ma'denîdir, kuyumcular lehim için kullanırlar.			
9853	tenekküb	تَنَكُّبْ	Ar.	•	Yoldan sapmak ve bir şeyi omuza almak.			
9854	tenekküd	تَنَكُّدْ	Ar.	•	Sıkıntıda olmak, sıkıntı çekmek, sıkılmak.			
9855	tenekkür	تَنَكُّرْ	Ar.	•	Hüsn-i hâlden sû'-i hâle dönmek, tagayyür eylemek ve bulunmaz surete girmek.			
9856	tenekküs	تَنَكُّسْ	Ar.	*	Baş aşağı olmak, sürgün ve makûs olmak.			
9857	tenekkuṣ	تَنَكُّصْ	Ar.	*	Rücu etmek, geri dönmek.			
9858	tenkīb	تَنْكِيبْ	Ar.	•	Bir kimseyi yoldan saptırıp alarga etmek.			
9859	tenkīḥ	تَنْكِيحْ	Ar.	•	Bir kadını birine tezvîc ve nikâh eylemek.			
9860	tenkīr	تَنْكِيرْ	Ar.	•	Tağyir etmek, suretini tebdil edip bilinmez ve meçhul ve münker hâle koymak ve gayrimuayyen veya gayrimahdut kılıp şüpheli eylemek.			
9861	tenkīs	تَنْكِيسْ	Ar.	•	Baş aşağı çevirmek, ser-nigûn eylemek.			
9862	tenkīʿ	تَنْكِيعْ	Ar.	•	İşinden alıkoymakla kârını nakıs ve natamam bir hâlde bırakıp maslahatına halel verdirmek.			
9863	tenkīl	تَنْكِيلْ	Ar.	•	Bir adama sairlere medâr-ı havf ve ibret olacak bir iş işlemek ve bir adamı kabûl-kerdesi olan nesneden bertaraf eylemek ve zincir vurmak ve rüsva eylemek.			
9864	teng	تَنگْ	Far.	•	Dar, zîk, sıkı olan ve sıkıntılı, melul ve kederli olan ve muzdarip ve âzürde-dil ve mükedder olan ve kıt, kaht olan.			
9865	tengāy	تَنگَايْ	Far.	•	Dar yol, geçit, boğaz ve sıkıntı, keder, ızdırap.			

9866	teng-bār	تَنگْبارْ	Far.	•	Allah zü'l-celâl huzuruna dâhil olmak ve pek asîr olan şey ve nadir ve aziz olmakla tedariki herkesin harcı olmayan nesne.			
9867	teng-peyġūle	تَنگْ پَيغُولَه	Far.	•	Dünya, cihan.			
9868	teng-çeşim	تَنگْ چَشِمْ	Far.	•	Dar gözlü, cimri ve namert olan ve yalnız bir kocaya varmış olan kadın.			
9869	teng-ḥāl	تَنگْحالْ	Ar. - Far.	•	Başı sıkıntıda olan ve fakir ve muhtaç olan.			
9870	teng-ḥālī	تَنگْحالِى	Ar. - Far.	•	Fakirlik, sıkıntı, hacet, ihtiyaç.			
9871	teng-dest	تَنگْدَستْ	Far.	•	Müflis, fakir, muhtaç, eli dar ve mümsik, bahîl, hasis, tamahkâr ve züğürt olan.			
9872	teng-destī	تَنگْدَسْتِى	Far.	•	Eli darlık, müflislik, fakirlik ve mümsiklik ve buhl ve hisset ve tamahkârlık.			
9873	teng-dil	تَنگْدِلْ	Far.	•	Mahzun ve mükedder olan ve merhametli ve şefkatli olan.			
9874	teng-dilī	تَنگْدِلِى	Far.	•	Hüzün ve keder ve merhamet ve şefkat.			
9875	teng-sār	تَنگْسارْ	Far.	•	Akıl ve fikrin zayıflığı.			
9876	teng-sāl	تَنگْسالْ	Far.	•	Kaht u galâ, kıtlık.			
9877	teng-şekker	تَنگْ شَكَّرْ	Far.	•	Dilber ve mahbubenin ağzı.			
9878	teng-ʿīş	تَنگْعِيشْ	Ar. - Far.	•	Fakir, muhtaç ve hâcet-mend olan.			
9879	teng-nāy	تَنگْنايْ	Far.	•	İki dağ arasında olan dar yol ve dere, boğaz, mezar, kabir ve dünya, cihan ve cesed-i benî âdem.			
9880	tengī	تَنگِى	Far.	•	Darlık, sıkılık ve sıkıntı, melal, keder, ve rahatsızlık.			
9881	teng-yāb	تَنگْيابْ	Far.	•	Nadir bulunan şey.			
9882	tenük	تَنُكْ	Far.	*	Yufka, rakik, ince ve tahammülü olmayan nazik nesne.			
9883	tenemmür	تَنَمُّرْ	Ar.	∴	Kaplan gibi bed-hûy ve hışm-nâk olmak ve bir adama azgın çehre gösterip lisanla tahvîf eylemek, korkutmak.			
9884	tenemmüs	تَنَمُّسْ	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak.			
9885	tenemmuṣ	تَنَمُّصْ	Ar.	•	Kıllarını cımbızla almak ve yüzünü yolmak.			
9886	tenmīr	تَنْمِيرْ	Ar.	•	Bir adamı bed-hûy ve hışm-nâk ve gazûb kılmak ve bir adama azgın çehre gösterip lisanla korkutmak.			
9887	tenmīs	تَنْمِيسْ	Ar.	•	Telbîs ve tahlît etmek ve aldatmak.			
9888	tenmīṣ	تَنْمِيصْ	Ar.	•	Cımbızla kıllarını yolmak ve yüzünü yolmak.			
9889	tenemmül	تَنَمُّلْ	Ar.	*	Karıncalanmak ve uyuşmak, muvakkaten hiss-i dalâlete uğramak.			
9890	tenemmüv	تَنَمُّوْ	Ar.	*	Artmak, neşvünema bulmak, izdiyâd eylemek.			
9891	tenmīṭ	تَنْمِيطْ	Ar.	•	Delalet edip yol göstermek.			
9892	tenmīḳ	تَنْمِيقْ	Ar.	•	Yazıyı pek güzel ve revnaklı yazmak, tahrir ve tastir etmek.			
9893	tenmiye	تَنْمِيَه	Ar.	•	Bereketlenip artmak, izdiyâd bulmak ve bir haber ve kelamı bir adama azv u isnâd eylemek.			
9894	tünüʾ	تُنُوءْ	Ar.	*	Mukim olmak, ikamet etmek.			

9895	tennūb	تَنُّوبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çıra ağacı denilen şecere ıtlak olunur ki bunun ezrârı yani tomurcukları tıpta münebbih ve mübevvil gibi ve bazen iskorbüt illetine muzâd gibi istimal olunur.		Nebatat	+
9896	tennūb-i kāẕib	تَنُّوبِ كَاذِبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup katran çamı denilen ağaca ıtlak olunur ki şekilde görüldüğü veçhile bunun sakına çizikler yaparak katran istihsal olunur.		Nebatat	+
9897	tenevvuḥ	تَنَوُّحْ	Ar.	∴	Feryat edip ağlamaya denilir ve sarkıp sallanıp öte beri hareket etmek.			
9898	tenūḫ	تَنُوخْ	Ar.	•	Bir yerde ikamet ve iskân ve temekkün etmek.			
9899	tenevvüd	تَنَوُّدْ	Ar.	•	Öte beri sallanıp hareket etmek.			
9900	tenevvür	تَنَوُّرْ	Ar.	•	Rûşen ve aydın olmak, parlamak münîr ve münevver olmak.			
9901	tennūr	تَنُّورْ	Ar.	•	Ocak, fırın, kânûn ve su başı yani suyun kaynayıp çıktığı yer, peykân ve yeryüzü, vechü'l-arz, rûy-ı zemîn.			
9902	tennūre	تَنُّورَه	Ar.	•	Ocak, fırın.			
9903	tenevvüs	تَنَوُّسْ	Ar.	*	Tereddüt etmek.			
9904	tenevvüş	تَنَوُّشْ	Ar.	*	Sürat etmek, koşmak, serî'u'l-hareke olmak.			
9905	tenevvuṭ	تَنَوُّطْ	Ar.	•	Mükerrem ve muazzez olmak.			
9906	tenevvuᶜ	تَنَوُّعْ	Ar.	•	Gûnâgûn ve türlü türlü ve öte beri sallanıp hareket etmek.			
9907	tenūfe	تَنُوفَه	Ar.	∴	Mehlike, helak olacak yer ve sahra, beriyye, beyaban.			
9908	tenūfiyye	تَنُوفِيَّه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9909	tenevvuḳ	تَنَوُّقْ	Ar.	•	Bir kimse taam ve libas hususunda dikkat ve ihtimam edip daima nefis taam ekl ve fâhir libas telebbüs eder olmak.			
9910	tenevvüm	تَنَوُّمْ	Ar.	∴	İhtilam olmak, düş azmak ve uyumak, rüyalanmak.			
9911	tenümend	تَنُومَنْدْ	Far.	•	Gövdeli, boylu poslu ve güçlü kuvvetli olan ve hayvan gibi yalnız yemek ve içmek kaydında ten-perver olan.			
9912	tenvīḫ	تَنْوِيخْ	Ar.	•	Çökertmek, yere çalmak.			
9913	tenvīr	تَنْوِيرْ	Ar.	•	Rûşen olmak ve bir nesneyi münevver kılmak ve muzî ve münîr kılmak.			
9914	tenvīs	تَنْوِيسْ	Ar.	•	Mukim olmak ve bir yerde kalmak, ikamet etmek.			
9915	tenvīş	تَنْوِيشْ	Ar.	*	Misafirliğe davet eylemek ve ümitvar etmek.			
9916	tenvīż	تَنْوِيضْ	Ar.	•	Kumaş boyamak.			
9917	tenvīᶜ	تَنْوِيعْ	Ar.	•	Nev üzerine tertip eylemek, türlü türlü kılmak ve öte beri sallayıp tahrik etmek.			
9918	tenvīm	تَنْوِيمْ	Ar.	∴	Uyutmak ve kaht ve şiddet kırıp geçirmek ve bir adamı nâ'im bulmak ve ıs. tıbbiyyeden olup bazı ameliyyât-ı sagîrenin evcâ'ını hastaya hissettirmemek zımnında söylenilen söze cevap verip fakat sözünü der-hâtır etmeyecek derecede insanın muvakkaten kuvve-i mefkûresini iptal maksadıyla bir sath-ı mücellâya yani parlak bir şeye baktırarak gözler kapanmadan alâmât-ı nevmiyye îkâ'ı usulüne ıtlak olunur.		Tıp	
9919	tenvīn	تَنْوِينْ	Ar.	•	Kelimenin son harfine işbu "ً ٍ ٌ" iki üstün, iki esre, iki ötreyi tayin ve tahrir edip harf-i mezkûreyi (ن) nûn harfiyle birleşmiş gibi okutmak.			
9920	tenfīl	تَنْوِيلْ	Ar.	*	Bir adama atiyye vermek.			

9921	tenviye	تَنْوِيَه	Ar.	•	Birinin işini bitirmek.			
9922	tenvīh	تَنْوِيهْ	Ar.	∴	Bir adamı bülend âvâz ile çağırmak ve bir adamı medih ve tazim ve menâkıbını teşhir ile bülend-kadr ve namdar eylemek.			
9923	tene	تَنَه	Far.	•	Cüsse, beden, gövde ve örümcek ağı.			
9924	tenhā	تَنْهَا	Far.	•	Yalnız, vahit ve mütevahhid olan ve insandan hali olup ıssız olan yer.			
9925	tenhāʾī	تَنْهَآئِى	Far.	•	Yalnızlık, âdemsizlik.			
9926	tenehnüh	تَنَهْنُه	Ar.	•	Memnu olan şeyden geri durmak.			
9927	tenhiye	تَنْهِيَه	Ar.	•	Yasak ve memnu kılmak ve nihayete varmak ve tesyâr ve isal ve tebliğ eylemek.			
9928	tenīde	تَنِيدَه	Far.	•	Dokunmuş, nesc olunmuş olan ve örümcek ağı.			
9929	tinīn	تِنِينْ	Ar.	•	Ejder, ejdeha, ejderha.			
9930	tinīn-i felek	تِنِينِ فَلَكْ	Ar.	•	Kehkeşan, saman uğrusu ve hacılar yolu denilen hey'et-i âsmânî ve husuf ile küsuf mevkileri olan ukdeteyn-i felek.			
9931	tenīb	تَنِيبْ	Ar.	*	Bir nesnenin huşunet ve mülayemetini idrak için diş ile yoklamak.			
9932	tenīḥ	تَنِيحْ	Ar.	•	Bedenin kemiklerine kuvvet vermek ve kemik ufatmak, ezmek.			
9933	tevvāb	تَوّابْ	Ar.	•	Tevbeyi ziyadesiyle kabul edici olan Allahutaala ve günahtan rücu edip Hazret-i Hakk'a teveccüh eden.			
9934	tevābiʿ	تَوَابِعْ	Ar.	•	Tabiler, mütâba'at ve itaat ediciler ve iktidâ edenler.			
9935	tevābiʿ-i süknā	تَوَابِعِ سُكْنَا	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup matbah ve kiler gibi hanenin levazımından olan şeylere ıtlak olunur.		Fıkıh	
9936	tevābiʿ-i muttaşıla-i müstaḳirre	تَوَابِعِ مُتَّصِلَهٔ مُسْتَقِرَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hanede mıhlı kilit, yerli dolap ve minderlikler gibi haneden infikâkı kabil olmayan şeylere ıtlak olunur.		Fıkıh	
9937	tevābīt	تَوَابِيتْ	Ar.	•	Tabutlar, ölüyü mezara isal için yapılan sandıklar.			
9938	tevātür	تَوَاتُرْ	Ar.	∴	Umûr-ı müte'addide birbiri ardınca zuhur etmek ve eşyâ-yı mütetâbi'a beynlerinde bir miktar fasıl ve fetret vaki olarak peyderpey zuhur etmek ve bir hususun zikri hemen herkesin ağzında olup söylenmek ve ıs. fıkhiyyeden olup kizb üzere ittifakları aklen caiz olmayan bir cemaatin haberine ıtlak olunur.		Fıkıh	
9939	tevāṣüb	تَوَاثُبْ	Ar.	•	Birbiri üzerine atılıp hücum etmek.			
9940	tevāṣuḳ	تَوَاثُقْ	Ar.	•	Birbiriyle ahd ü mîsâk ve peymân etmek.			
9941	tevācüh	تَوَاجُهْ	Ar.	•	Birbiriyle karşı karşıya olmak.			
9942	tevācühen	تَوَاجُهاً	Ar.	•	Karşı-be-karşı olmak üzere, yüz yüze olarak.			
9943	tevādd	تَوَادّْ	Ar.	•	İki kişi birbirine vedd ü muhabbet etmek, birbirini sevmek.			
9944	tevāduʿ	تَوَادُعْ	Ar.	•	İki taraf birbiriyle husumeti terk edip barışmak.			
9945	tevārüṣ	تَوَارُثْ	Ar.	•	Birinden bir şey irsen intikal etmek, miras yemek.			
9946	tevārüd	تَوَارُدْ	Ar.	•	Gelmek, yetişmek, vürut etmek vasıl ve varit olmak.			
9947	tevārī	تَوَارِى	Ar.	•	Gizlenmek ve kaybolup gözden nâ-bedîd ve mestur olmak.			

9948	tevārīḫ	تَوَارِيخْ	Ar.	•	Tarihler, zamanlar, vukuat, zikirler ve bir vakanın zamân-ı zuhûrunu işar eden kitap.			
9949	tevāzün	تَوَازُنْ	Ar.	•	Beraberleşmek ve iki taraftan vezn-i müsâvî olmak, muvâzenet hasıl olmak.			
9950	tevāzī	تَوَازِى	Ar.	•	Birbiriyle hem-tâ ve hem-kadr olmak ve asla nefret ve tebâ'ud etmemek üzere yan yana olmak.			
9951	tevāṣuf	تَوَاصُفْ	Ar.	•	Birbirine vasıf ve nakil ve tarif etmek.			
9952	tevāṣul	تَوَاصُلْ	Ar.	•	Birbirine ulaşmak.			
9953	tevāṣī	تَوَاصِى	Ar.	•	Birbirine vasiyet ve sipariş etmek.			
9954	tevāżūᶜ	تَوَاضُعْ	Ar.	•	Alçaklık göstermek, huzû' ve huşu üzere bulunmak ve kendiyi alçak ve hakir tutmak.			
9955	tevāṭuḥ	تَوَاطُحْ	Ar.	•	Biri birine şer-gîr olmak ve uyup ulaşmak ve mukâtele ve cenk etmek.			
9956	tevāṭuḫ	تَوَاطُخْ	Ar.	*	Bir hayli kimseler bir nesneyi elden ele devrettirmek.			
9957	tevāṭus	تَوَاطُسْ	Ar.	•	Birbirine şer-gîr olmak ve deniz dalgaları kabarıp telâtum etmek.			
9958	tevāṭūʾ	تَوَاطُؤْ	Ar.	•	Tevafuk etmek, birbirine uyup muvafık olmak.			
9959	tevāᶜud	تَوَاعُدْ	Ar.	•	Vaatleşmek, birbirine söz vermek.			
9960	tevāfür	تَوَافُرْ	Ar.	•	Kesret, ve vefret üzere olmak, çoğalmak.			
9961	tevāfuḳ	تَوَافُقْ	Ar.	∴	Birbirine uymak, ittifak ve muvafakat üzere olmak ve yardımlaşmak.			
9962	tevāfī	تَوَافِى	Ar.	•	Nâs bilcümle bir araya gelip tamam olmak.			
9963	tevāḳuḥ	تَوَاقُحْ	Ar.	•	İnat ve ısrar etmek ve kibir etmek.			
9964	tevāḳif	تَوَاقِفْ	Ar.	•	Birbiriyle karar edişmek.			
9965	tevāḳīᶜ	تَوَاقِيعْ	Ar.	•	Tevkiler, fermanlar, tuğralar, çekilen nişân-ı hümâyûnlar.			
9966	tevākül	تَوَاكُلْ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihinde âciz olmakla daima gayra sipariş ve tefviz etmek ve bir adamı nâs bi'l-külliyye terk ve ferâmûş edip ondan bî-kayd olmak ve birbirine itimat ve tevekkül edip güvenmek ve umurunu birbirine vasiyet eylemek.			
9967	tevālüd	تَوَالُدْ	Ar.	•	Doğup doğurmak.			
9968	tevālī	تَوَالِى	Ar.	•	Birbiri ardınca, sıra ile olmak.			
9969	tevʾem	تَوْأَمْ	Ar.	•	İkiz olan ve çift doğan velet.			
9970	tūʾem	تُوأَمْ	Ar.	•	Tev'emler, ikizler ve ikiz doğan çocuklar.			
9971	tevʾemān	تَوْأَمَانْ	Ar.	•	İkiz doğan iki velet.			
9972	tevʾeme	تَوْأَمَه	Ar.	•	İkiz doğan kız.			
9973	tüvān	تُوَانْ	Far.	•	Kudret ve kuvvet ve güç, zor, celadet.			
9974	tüvānā	تُوَانَا	Far.	•	Güçlü kuvvetli olan.			
9975	tüvān-ger	تُوَانْگَرْ	Far.	•	Zengin, mâl-dâr, mütemevvil ve gani olan.			
9976	tüvān-kerī	تُوَانكَرِى	Far.	•	Zenginlik, zengin olmak.			

9977	tevānī	تَوَانِى	Ar.	•	İşte taksir ve tekâsül ve fütur eylemek.			
9978	tevbe	تَوبَه	Ar.	•	Günahtan rücu edip min-ba'd işlememesine kasıt ve niyet eylemek, arz-ı peşîmânî eylemek.			
9979	tevbe-kār	تَوبَه كَارْ	Ar. - Far.	•	Tevbe eden, günahtan tevbe edip min-ba'd işlememesine niyet eden kimse.			
9980	tevbe-güẕār	تَوبَه گُذَارْ	Ar.	•	Tövbekâr ve tevbe edici olan.			
9981	tevbiʾe	تَوْبِئَه	Ar.	•	Tertip ve tehiyye etmek, hasıl ve müheyya kılmak.			
9982	tevbīḫ	تَوْبِيخْ	Ar.	•	Levm ve serzeniş eylemek, azarlamak.			
9983	tūt	تُوتْ	Ar.	•	Malum bir nev meyvedir, beyaz, siyah, kırmızı gibi renkçe envaı olduğu gibi her rengin dahi irice nevleri vardır.			
9984	tevettür	تَوَتُّرْ	Ar.	*	Gerilmek, gergin olmak manasına ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
9985	tütyā	تُوتْيَا	Ar.	∴	Is. kimyeviyyeden olup ma'âdin-i basîtadan bir nev kalaya şebîh madene ıtlak olunur ki mürekkebâtından tıpta müstamel olanı vardır ve eski zaman kimyagerleri indinde ma'lûmü'l-ism ve mechûlü'l-hakîka bir nev cism-i azîz-i mevhûm.		Kimya	
9986	tevtīd	تَوْتِيدْ	Ar.	•	Kazık kakmak.			
9987	tevtīr	تَوْتِيرْ	Ar.	•	Yayı kurmak, germek.			
9988	teveṩṩüb	تَوَثُّبْ	Ar.	∴	Sıçramak, atlamak ve bir kimsenin malına bi-gayri hakkın istila etmek.			
9989	teveṩṩuḳ	تَوَثُّقْ	Ar.	•	Bir işe metanet ve istihkâm üzere yapışmak.			
9990	tevṣīb	تَوْثِيبْ	Ar.	*	Bir kimseyi minder veya yastık üzere oturtmak.			
9991	tevṣīḳ	تَوْثِيقْ	Ar.	•	Bir nesneyi muhkem ve üstüvâr kılmak ve bir kimse hakkında emin ve mutemettir demek.			
9992	teveccüd	تَوَجُّدْ	Ar.	•	Renciş peyda eylemek ve hayret, vicdana giriftar olup kendini kaybetmek.			
9993	teveccuʿ	تَوَجُّعْ	Ar.	•	Bir musibet sebebiyle derd-nâk olmak veya bir yeri ağrımak ve bir kimsenin hâline acıyıp yanmak.			
9994	teveccün	تَوَجُّنْ	Ar.	•	Huzû' ve meskenet ve huşu ve mezellet göstermek.			
9995	teveccüh	تَوَجُّهْ	Ar.	∴	Bir nesneye doğru yönelmek, çevrilmek ve ihsan ve iltifat etmek ve bir şeye doğrultmak ve pek pirifâni olmak, ihtiyarlamak.			
9996	tevcīb	تَوْجِيبْ	Ar.	•	Lazım ve vacip kılmak.			
9997	tevcīh	تَوْجِيهْ	Ar.	•	Bir adamı bir semte göndermek ve bir adamı vecîh ve zî-şân kılmak ve bir cihete doğrultmak ve ihsan etmek ve teslim ve taksim etmek ve aruz ıs. olup kâfiye-i mukayyedede vaki "ر, و, ى" harfinden mukaddem olan harfe ıtlak olunur ve bir nesneyi bir semte çevirmek.		Aruz	
9998	tevcīḥ	تَوْجِيحْ	Ar.	*	Zahir ve ayan olmak.			
9999	teveccüs	تَوَجُّسْ	Ar.	*	Savt-ı hafîye kulak tutup dinlemek.			
10000	teveccüz	تَوَجُّزْ	Ar.	*	Bir kimseden bir nesnenin husulünü talep eylemek.			
10001	tevaḥḥud	تَوَحُّدْ	Ar.	•	Yegâne ve münferit olmak tek ve bî-nazîr olmak.			
10002	tevaḥḥuş	تَوَحُّشْ	Ar.	•	Ürkmek, korkmak ve kaçmak ve hali ve tenha ve ıssız olmak ve karın acıkmak.			
10003	tevḥīd	تَوْحِيدْ	Ar.	•	Birleştirmek, bir kılmak ve Hak Celle ve Âlâ hazretlerinin vâhid-i hakîkî olup şerik ve nazirden münezzeh olduğuna iman getirmek ve buna ikrâr-ı tâm ile mukır olmak.			

10004	tevḫîş	تَوْحِيشْ	Ar.	•	Ürkütmek, firar ettirmek ve firar ederken hafiflenmek için libas ve silahını atmak.			
10005	tevḫîm	تَوْحِيمْ	Ar.	•	Aşeren hatuna, gönlü dilediğini verip yedirmek ve kırılmış ağaç çubuğundan su çıkmak.			
10006	tevaḫḫum	تَوَخُّمْ	Ar.	•	Bir nesneyi sakil ve nahoş ve vahim ve nâ-güvâr bulmak.			
10007	teveddüd	تَوَدُّدْ	Ar.	•	Tedriçle kendiyi sevdirmek ve dostluk ve muhabbet ve meveddet etmek.			
10008	teveddür	تَوَدُّرْ	Ar.	•	İsraf yoluyla telef olmak ve varta-i azîme-i hatar-nâka düşmek ve birini bela ve musibete giriftar kılmak.			
10009	teveddu^{c}	تَوَدُّعْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir zarf içinde saklamak ve işe güce kullanarak müptezel eylemek ve tevdi vaktinde tahiyye ve teslim eylemek ve müsterih olmak.			
10010	tūde	تُودَه	Far.	•	Yığın, küme.			
10011	tevdîr	تَوْدِيرْ	Ar.	•	Tehlikeye düşürmek, birini perendeden atmak, yardan uçurmak ve israf ile telef etmek ve irtikâba teşvik eylemek ve kem-râh ve asi etmek.			
10012	tevdîs	تَوْدِيسْ	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak.			
10013	tevdî^{c}	تَوْدِيعْ	Ar.	•	Terk ve teslim etmek, muhafaza zımnında veyahut emaneten ita eylemek ve misafir giderken kalan kimseleri ve bunlar dahi giden misafiri hıfz-ı Rahmân'a sipariş eylemek ve misafiri yola çıkarmak, teşyi eylemek.			
10014	tevrāt	تَوْرَاتْ	Ar.	•	Musa aleyhi’s-selâma nazil olan kitâb-ı mukaddesin nâm-ı celîli.			
10015	teverrüd	تَوَرُّدْ	Ar.	•	Vürut etmek, gelmek, varit olmak.			
10016	teverruṭ	تَوَرُّطْ	Ar.	•	Vartaya veya müşkül işe düşmek, belaya uğramak.			
10017	teverru^{c}	تَوَرُّعْ	Ar.	•	Menhiyattan ve nâ-sâz ve yakışıksız olan şeylerden perhiz ve içtinap etmek.			
10018	teverrük	تَوَرُّكْ	Ar.	•	Namazda kaynağını sağ ayağı üzerine vazedip oturmak yahut kaynakların birini yahut ikisini birden yere koymak ve kendi necasetine bulaşmak ve bir yerde mukim olup iskân etmek, yerleşmek.			
10019	teverrüm	تَوَرُّمْ	Ar.	∴	Aslen bir uzvun cildi veya kendi kabarıp şişmeye denilir ve akciğerin illet-i mahûfesine veremlenmiş manasına teverrüm etmiş demek nâ-be-mahaldir ve mugâyir-i hakîkattir.			
10020	teverrî	تَوَرِّى	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak, muhtefî olmak.			
10021	tevrîb	تَوْرِيبْ	Ar.	•	Muallak olmayan maruzat ve kinâyât ile tevriye ve iham etmek.			
10022	tevriye	تَوْرِيَه	Ar.	•	Örtüp gizlemek ve lakırdıyı veya haberi izah etmeyip ketm ve ihfâ etmek ve asıl muradını gizleyip başka şeyi zahiren murat etmek ve bir lafzın iki manası olup ekserü’l-isti’mâl olan manayı terk birle kelamda ma’nâ-yı ba’îdi kullanmak ve yardım edip beladan kurtarmak.			
10023	tevrît	تَوْرِيتْ	Ar.	•	Musa aleyhi’s-selâma nazil olan kitâb-ı mukaddes.			
10024	tevrîş	تَوْرِيشْ	Ar.	∴	Meyyit bir kimseye malını terk ile varis kılmak ve fâ’ide-i mâlını birine bırakmak ve ateşi îkâd etmek veya alevlendirmek için tahrik etmek.			
10025	tevrîḫ	تَوْرِيخْ	Ar.	•	Tarih komak ve ta’yîn-i vakt etmek.			
10026	tevrîd	تَوْرِيدْ	Ar.	•	Çiçek açmak ve yanağına kızıllık ve gülgûn sürmek.			
10027	tevrîş	تَوْرِيشْ	Ar.	•	Halkı birbirine düşürmek.			
10028	tevrîṭ	تَوْرِيطْ	Ar.	•	Bir adamı vartaya uğratmak.			
10029	tevrî^{c}	تَوْرِيعْ	Ar.	•	Bir kimseyi bir nesneden geri durdurmak, sakındırmak, içtinap ve perhiz ettirmek.			
10030	tevrîḳ	تَوْرِيقْ	Ar.	*	Ağaç yapraklanmak.			

10031	tevrīk	تَوْرِيكْ	Ar.	∴	Bir nesneye kadir olmak ve bir nesneyi icap ve ilzam eylemek ve bir cünha veya günahı bir kimseye nispet edip ona yükletmek ve yemin veren adamın hilâf-ı murâdını niyet ederek yemin eylemek.			
10032	tevrīm	تَوْرِيمْ	Ar.	•	A'zâ-yı bedeni şişirip kabartmak ve azap etmek, gazaba getirmek, öfkelendirmek, tevrîm-i enf, burun kabartmak, tekrîm ve tazim etmek.			
10033	tūz	تُوزْ	Far.	•	Toplayıcı, cemedici ve nehb ü gâret ve yağma.			
10034	tevezzür	تَوَزُّرْ	Ar.	•	Padişaha vezir olmak.			
10035	tevezzuᶜ	تَوَزُّعْ	Ar.	•	Dağılmak, hisse hisse pay olmak.			
10036	tevzīᶜ	تَوْزِيعْ	Ar.	•	Taksim edip hisse hisse dağıtmak.			
10037	tevzīġ	تَوْزِيغْ	Ar.	•	Cenin yani çocuk ana karnında suret bulmak.			
10038	tevzīf	تَوْزِيفْ	Ar.	∴	Arifane ve beraberce kumanya düzüşmek ve acele ve sürat ve müsâra'at etmek.			
10039	tevzīn	تَوْزِينْ	Ar.	*	Bir nesneye rabt-ı kalb edip zihninde onu karar-dâde kılmak ve vezin etmek, tartmak.			
10040	tevessuḥ	تَوَسُّحْ	Ar.	•	Kirlenip paslanmak ve murdar olmak.			
10041	tevessüd	تَوَسُّدْ	Ar.	•	Yastığa yaslanıp dayanmak.			
10042	tevessuṭ	تَوَسُّطْ	Ar.	∴	Nâsın aralığına girip vesâtat eylemek, muslih ve meyancı olmak ve bir şeyin iyi ile kötü beyninde mutedil olanını almak.			
10043	tevessuᶜ	تَوَسُّعْ	Ar.	•	Bolalmak, genişlemek ve müzayakasız, herkese oturacak yer bulunmak, vüsat bulmak.			
10044	tevsiᶜa	تَوْسِعَه	Ar.	•	Bolluk, genişlik, vüsat.			
10045	tevessül	تَوَسُّلْ	Ar.	•	Hak teâlâ hazretlerinin dergâhına takarrüp edecek amel işlemek ve uğruluk ve hırsızlık etmek.			
10046	tevessüm	تَوَسُّمْ	Ar.	•	Bir nesneyi alametlerden ve nişanelerden zann-ı sahîh ile idrak etmek.			
10047	tevsen	تَوْسَنْ	Far.	•	Serkeş ve bî-ta'lîm ve harûn ve sıçragan at.			
10048	tevessün	تَوَسُّنْ	Ar.	•	Hatunu uykuda basıp mücamaa eylemek.			
10049	tevsīḥ	تَوْسِيخْ	Ar.	•	Kirletmek, murdar kılmak.			
10050	tevsīd	تَوْسِيدْ	Ar.	•	Yastığa söykündürmek, dayandırmak.			
10051	tevsīṭ	تَوْسِيطْ	Ar.	•	Bir nesneyi ortasından ikiye bölmek ve bir nesneyi ortada bulundurmak, ortalamak.			
10052	tevsīᶜ	تَوْسِيعْ	Ar.	•	Bolaltmak, genişletmek, bol ve geniş ve vüsatli kılmak.			
10053	tevsīl	تَوْسِيلْ	Ar.	•	Hak Teâlâ hazretlerinin dergâh-ı celâletine takarrüp edecek amel işlemek, amelde bulunmak.			
10054	tevsīḳ	تَوْسِيقْ	Ar.	*	Bölmek, bölük bölük eylemek.			
10055	tevsīm	تَوْسِيمْ	Ar.	∴	Hac mevsiminde hüccâc müctemi' olmak, hüccâc mevsim-i hacca hazır olmak ve alamet ve nişan vazetmek, nişanlamak.			
10056	teveşşuḥ	تَوَشُّحْ	Ar.	•	Cevahirle ziynetlenmek ve takınmak ve kuşanmak.			
10057	teveşşüz	تَوَشُّزْ	Ar.	*	Şerr ü şûr ve kerîheye müteheyyi' olup hazırlanmak.			
10058	tūşe	تُوشَه	Far.	•	Kefâf-ı nefs, azık, zahire, taam.			
10059	tūşe-dān	تُوشَه دَانْ	Far.	•	Yol taamı vazolunan kap.			

10060	teveşşî	تَوَشِّى	Ar.	•	Ağarmak, beyazlanmak, alacalanmak.			
10061	tevşîḥ	تَوْشِيحْ	Ar.	•	Cevahir takarak ziynetlenmek ve cevher takmak, kuşandırmak ve tanzim ve tertip etmek, ziynetlendirmek ve dizmek, tezyin etmek.			
10062	tevşîḳ	تَوْشِيقْ	Ar.	*	Bir nesneyi kesip doğramak.			
10063	tevşîk	تَوْشِيكْ	Ar.	*	Tez ve süratle yürümek.			
10064	tevşîm	تَوْشِيمْ	Ar.	•	Bedene iğne ile nişan açmak.			
10065	tevaṣṣub	تَوَصُّبْ	Ar.	•	Hastalanıp rencûr ve derd-nâk olmak.			
10066	tevaṣṣuf	تَوَصُّفْ	Ar.	•	Vasıf olunmak.			
10067	tevaṣṣul	تَوَصُّلْ	Ar.	•	Ulaşmak, yetişmek ve nikâh tarikiyle hısımlık ve karabet kesbetmek, münasebet peyda eylemek.			
10068	tevaṣṣum	تَوَصُّمْ	Ar.	•	Derd-nâk ve rencide olmak.			
10069	tavṣîd	تَوْصِيدْ	Ar.	•	Tahzîr eylemek, korkutup sakındırmak.			
10070	tavṣîṣ	تَوْصِيصْ	Ar.	•	Yaşmağı kasmak.			
10071	tavṣîf	تَوْصِيفْ	Ar.	•	Sıfatlandırmak, alâyimini tadat ve beyan eylemek, sıfatını zikir ve irat eylemek ve vasıf eylemek.			
10072	tavṣîl	تَوْصِيلْ	Ar.	•	Ulaştırıp eklemek, yetiştirmek.			
10073	tavṣîm	تَوْصِيمْ	Ar.	•	Derd-nâk kılmak ve kesel ve fütur vermek.			
10074	tavṣiye	تَوْصِيه	Ar.	•	Bir nesnenin işlemesini bir adama siparişle deruhte ettirmek ve kendisini gıyabında veya vefat ettikten sonra işlenmek üzere bir şeyi birine sipariş eylemek ve bir kimseyi kayırmak için diğer birine ihale ve sipariş eylemek, rica etmek.			
10075	tevażżuḥ	تَوَضُّحْ	Ar.	•	Kesb-i vuzûh etmek, rûşenlik ve ayanlık peyda eylemek.			
10076	tevażżuʾ	تَوَضُّؤْ	Ar.	•	Namaz için yıkanıp abdest almak.			
10077	tevażżuʿ	تَوَضُّعْ	Ar.	*	Bir şeyin üzerine konmak, oturmak, vaziyet almak.			
10078	tavżîḥ	تَوْضِيحْ	Ar.	•	Rûşen ve ayan kılmak, açmak, izah etmek.			
10079	tavżîʿ	تَوْضِيعْ	Ar.	*	Bir adamı le'îm ve alçak kılmak, deni farz etmek ve hasep ve nesebine dahil ile kadrini pest eylemek, tenzil etmek.			
10080	tevaṭṭud	تَوَطُّدْ	Ar.	*	Yerleşmek, karar-gîr ve sabit olmak.			
10081	tevaṭṭun	تَوَطُّنْ	Ar.	•	Bir yeri vatan ittihaz etmek, mesken bilmek ve iskân edip oturmak, mukim olmak ve bir nesneye kalp yatıp yerleşmek.			
10082	tavṭîd	تَوْطِيدْ	Ar.	•	Bir nesneyi merkezinde gereği gibi yerleştirip çökermek.			
10083	tavṭîş	تَوْطِيشْ	Ar.	•	Bir kelam veya haberin ucunu açıp fi'l-cümle beyan eylemek ve bir kimseye bir kelamın veya bir rey ve tedbirin veyahut bir amelin vecih ve tarikini tehiyye ve tertip eylemek ve defetmek ve tesir etmek.			
10084	tavṭîn	تَوْطِينْ	Ar.	•	İskân etmek, yurt edinmek ve bir nesneye samimi rabt-ı kalb edip onu karar-dâde kılmak.			
10085	tavṭıʾe	تَوْطِئَه	Ar.	•	Düz ve mülayim kılmak, yol açıp dûr ve maniden azade ve ari kılmak.			
10086	tavẓîf	تَوْظِيفْ	Ar.	•	Bir kimseye vazife tayin etmek, erzâk-ı yevmiyye-i mu'ayyeneye nail eylemek, ikdâr etmek.			
10087	tevaʿʿud	تَوَعُّدْ	Ar.	∴	Vadetmek ve korkutmak ve tahzîr ve tahvîf etmek.			

10088	teva^{cc}ur	تَوَعُّرْ	Ar.	∴	Bir madde güçlenip sarplanmak ve bir adam bir hususta taassup ve teşeddüt eylemek ve mütekellimin kelamı karışıp muhatap anlamamakla mütehayyir olmak.			
10089	tev^{c}īd	تَوْعِيدْ	Ar.	•	Sana şöyle böyle yaparım diye bir kimseyi korkutmak.			
10090	tev^{c}īr	تَوْعِيرْ	Ar.	•	Bir adamı işinden alıkoymak ve bir maddeyi güçleştirmek, sarp ve dürüşt kılmak.			
10091	tev^{c}īz	تَوْعِيزْ	Ar.	•	Sebk ve takaddüm etmek ve buyurmak.			
10092	tev^{c}īḳ	تَوْعِيقْ	Ar.	•	Tavik ve tehir etmek, bir işten çevirmek, menetmek, vazgeçirmek ve haşin ve bed-hûy addetmek.			
10093	tūġ	تُوغْ	Ar.	∴	At kılından mamul olup şekilde görüldüğü veçhile evâ'il-i zamânda paşalara verilen alâmet-i vezâret ki o vakit galiba başlara konulur imiş.			+
10094	tevaġġur	تَوَغُّرْ	Ar.	•	Hışım ve kîneden pür-âteş olmak.			
10095	tevaġġul	تَوَغُّلْ	Ar.	•	Pek ırak gitmek ve bir işe pek dalmak ve meşgul olmak.			
10096	tevaġġum	تَوَغُّمْ	Ar.	•	Hışma ve gazaba gelmek, darılmak, dargın olmak.			
10097	tavġīr	تَوْغِيرْ	Ar.	•	Hışım ve gazaba ve kin ve adavete teşvik eylemek.			
10098	teveffüd	تَوَفُّدْ	Ar.	•	Mürtefi olmakla etrafa havale olmak.			
10099	teveffür	تَوَفُّرْ	Ar.	•	Bir kimsenin ırz ve namusuna tamamen hürmet ve ariyet eylemek.			
10100	tevaffuḳ	تَوَفُّقْ	Ar.	•	Tevfike mazhar olmak.			
10101	teveffī	تَوَفِّى	Ar.	•	Bütününü aldırmak ve canını almak, vefat etmek.			
10102	tevfīd	تَوْفِيدْ	Ar.	•	Elçilikle yollamak.			
10103	tevfīr	تَوْفِيرْ	Ar.	•	Bir nesneyi çoğaltmak ve bir adamın namusuna nakisa verecek şetm ve tayip makulesi hâletten içtinap eylemek ve medyundan hakkını tamamen almak.			
10104	tevfīḳ	تَوْفِيقْ	Ar.	•	Uygun eylemek, uydurmak ve bir nesne bir şeyin hudûs ve zuhuru hengâmında suret bulmak ve işi rast getirmek ve say edip çalıştığı şeye nail eylemek ve birinin delil ve hüccetini musîb kılmak ve muvafık kılmak.			
10105	tevfīl	تَوْفِيلْ	Ar.	•	Çoğaltmak, teksir etmek, tezyit etmek.			
10106	tevḳān	تَوْقَانْ	Ar.	•	Müştak ve ârzû-mend olmak ve işe azim ve sürat eylemek.			
10107	tevaḳḳuḥ	تَوَقُّحْ	Ar.	•	Şedit ve haşin olmak.			
10108	tevaḳḳud	تَوَقُّدْ	Ar.	•	Ateş tutuşup yanmak ve gayret ve hamiyet izhar etmek, gayur görünmek.			
10109	tevaḳḳur	تَوَقُّرْ	Ar.	•	Bir adam vakar ve temkin peyda eylemek, ağırını takınmak.			
10110	tevaḳḳu^{c}	تَوَقُّعْ	Ar.	•	Bir nesnenin vukuuna müterakkıb ve muntazır olmak, ümit etmek ve rica ve niyazda bulunmak.			
10111	tevaḳḳuf	تَوَقُّفْ	Ar.	•	Bir nesneye muntazır olup durmak ve bir yerde eğlenip kalmak, ârâm ve sükûn etmek.			
10112	tevaḳḳum	تَوَقُّمْ	Ar.	•	Lisanla korkutmak ve uzatıp mübalağa etmek ve bir sözü gereği gibi ahz u isgâ edip ezberlemek, der-hâtır etmek.			
10113	tūḳā	تُوقَى	Ar.	•	Takva, hazer ve Allah'tan korkmak.			
10114	tevaḳḳī	تَوَقِّى	Ar.	•	Hazer etmek, sakınmak ve ihtiraz etmek.			
10115	tevḳīt	تَوْقِيتْ	Ar.	•	Vakit tayin etmek.			

10116	tevḳĭḥ	تَوْقِيحْ	Ar.	*	Termîm ve ıslah etmek.			
10117	tevḳĭd	تَوْقِيدْ	Ar.	•	Ateş tutuşturmak, îkâd eylemek.			
10118	tevḳĭr	تَوْقِيرْ	Ar.	•	Bir adama tazim ve ihtiram etmek.			
10119	tevḳĭ'	تَوْقِيعْ	Ar.	∴	Bir nesneyi vukua getirmek ve tevehhüm ve gümân eylemek ve berevât ve evâmir-i sultâniyyeye vaz ve keşide kılınan nişane-i pâdişâhî, tuğra.			
10120	tevḳĭf	تَوْقِيفْ	Ar.	•	Alıkoyup durdurmak ve bir kelam ve haberi açıp gereği gibi beyan ve izah eylemek ve caiz ve meşru kılmak ve hüccâc vakfeye durmak.			
10121	tevekküd	تَوَكُّدْ	Ar.	•	Metanet ve istihkâm bulmak.			
10122	tevekküz	تَوَكُّزْ	Ar.	*	Şerr ü şûr ve kerîheye müteheyyi' olup hazırlanmak.			
10123	tevekkül	تَوَكُّلْ	Ar.	•	Her işte Hüdâ-yı müte'âl'e inkıyat ve itimat eylemek ve işini kendi bitirmeyip gayra sipariş etmek.			
10124	tevekkün	تَوَكُّنْ	Ar.	•	Yerleşmek, cây-gîr olmak.			
10125	tevkĭd	تَوْكِيدْ	Ar.	•	Muhkem ve üstüvâr eylemek.			
10126	tevkĭt	تَوْكِيتْ	Ar.	*	Doldurmak, memlû' ve imla eylemek.			
10127	tevkĭs	تَوْكِيسْ	Ar.	*	Başa kakmak, tevbih etmek.			
10128	tevkĭr	تَوْكِيرْ	Ar.	*	Doldurmak, imla etmek.			
10129	tevkĭl	تَوْكِيلْ	Ar.	•	Bir adamı vekil nasbeylemek.			
10130	tūlāt	تُولَاتْ	Ar.	•	Tûleler, azîm belalar.			
10131	tūle	تُولَه	Ar.	•	Azîm bela ve dâhiye ve sihir, cadılık.			
10132	tevellüc	تَوَلُّجْ	Ar.	•	Girmek, vülûc ve ve duhul etmek.			
10133	tevellüd	تَوَلُّدْ	Ar.	•	Doğmak, anasının karnından çıkmak.			
10134	tevellün	تَوَلُّنْ	Ar.	*	Matem ve musibet deminde feryat ve figan eylemek.			
10135	tevellüh	تَوَلُّهْ	Ar.	•	Vâlih ve sersem ve hayran olmak.			
10136	tevellĭ	تَوَلِّى	Ar.	•	Karabet, yakınlık ve bir adamı dost edinmek ve bir işi deruhte etmek ve bir adam ense çevirip gitmek.			
10137	tevlĭc	تَوْلِيجْ	Ar.	∴	Girdirmek, sokmak, ithal etmek ve hiyel-i ukûdiyyeden bir hileyi faraza sırası geldikte muvazaayı iltizam etmek ve nâsın dilenciliğinden kurtulmak için hayatında mamelekini evladına vermek.			
10138	tevlĭd	تَوْلِيدْ	Ar.	•	Doğurtmak, çocuğu doğar iken almak ve terbiye etmek, beslemek, perveriş-yâb eylemek.			
10139	tevliye	تَوْلِيَه	Ar.	∴	Bir adamı bir işe vali ve mutasarrıf eylemek ve mütevellilik etmek ve mütevelli nasbetmek ve bir nesneden i'râz edip yüz döndürmek ve alarga olup ıraklaşmak ve akd-i evvel ve semen-i evvel ile malik olduğu metaı, min-gayr-ı ziyâdetin âhere nakil ve tevcih eylemek ve bey' eylemek.			
10140	tevlĭh	تَوْلِيهْ	Ar.	•	Vâlih ve sersem ve hayran kılmak.			
10141	tomār	تُمَارْ	Far.	•	Dürülerek ve üzerine bükülerek kapanır eski zaman defteri ve duhul etmek.			
10142	tūmān	تُومَانْ	Far.	•	On bin adedi ve on bin nefer asker ve bu miktar asker beslemeye mahsus olan ülke, memleket.			
10143	tenviye	تَوْنِيَه	Ar.	•	Bir kimse bir işte cidd ü ihtimâm eylemeyip taksir ve fütur ile işlemek.			

10144	tevehhüş	تَوَهُّشْ	Ar.	*	Bir işte dûr-a-dûr hareketle mübalağa ve im'ân eylemek.			
10145	tevehhüc	تَوَهُّجْ	Ar.	•	Parıldamak, leme'ân etmek ve ateş tutuşmak, yalbırdamak.			
10146	tevehhüd	تَوَهُّدْ	Ar.	•	Cima etmek, mücamaa eylemek.			
10147	tevehhür	تَوَهُّرْ	Ar.	*	Bir nesnenin çoğu gidip azı kalmak ve bir adamı kelamda mütehayyir ve mebhût derecesinde muztar eylemek.			
10148	tevehhuḳ	تَوَهُّقْ	Ar.	•	Şaşırtıp söyleyeceğini kaybettirmek.			
10149	tevehhül	تَوَهُّلْ	Ar.	•	Birini yanıltmak kaydında olmak, tağlît etmek.			
10150	tevehhüm	تَوَهُّمْ	Ar.	•	Zan ve gümân eylemek ve korkup havf etmek.			
10151	tevhîd	تَوْهِيدْ	Ar.	*	Yayıp döşemek ve tesviye ve tanzim etmek ve bast ve beyan etmek.			
10152	tevhîr	تَوْهِيرْ	Ar.	*	Bir adamı huruç ve halası mümkün olmayan yere düşürmek.			
10153	tevhîl	تَوْهِيلْ	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf etmek.			
10154	tevhîm	تَوْهِيمْ	Ar.	•	Bir adamı vehim ve evhama düşürmek ve yanıltmak, tağlît etmek.			
10155	tevhîn	تَوْهِينْ	Ar.	•	Bir adamı süst ve zayıf kılmak, vehn ve kesle düçar eylemek.			
10156	tüveyc	تُوَيِجْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çiçeğin haricindeki yeşilden maada dâhildeki mülevven kıtasına ıtlak olunur.		Nebatat	
10157	tüveyc-i cülcülî	تُوَيِجِ جُلجُلِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çıngırak tarzında olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10158	tüveyc-i ceresî	تُوَيِجِ جَرَسِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile borunun ağzı tevessü etmiş gibi, kilise çanı biçiminde olan tüveyce denilir.		Nebatat	+
10159	tüveyc-i şefevi	تُوَيِجِ شَفَوِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile iki dudak birbirinden ayrılmış gibi olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10160	tüveyc-i ferâşî	تُوَيِجِ فَرَاشِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile faraş şeklinde olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10161	tüveyc-i kamʿî	تُوَيِجِ قَمْعِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile huni tarzında olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10162	tüveyc-i maġferî	تُوَيِجِ مَغْفَرِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile zırh libasına mahsus başlık resminde olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10163	teveyyül	تَوَيُّلْ	Ar.	•	Ah ve figan etmek, vaveyla koparmak, veylî veylî dua etmek.			
10164	teh	تَهْ	Far.	•	Dip, ka'r ve cânib-i esfel, alt taraf.			
10165	tehâtir	تَهَاتِرْ	Ar.	•	Birbirini tekzip eden şehadetler.			
10166	tehâtür	تَهَاتُرْ	Ar.	∴	Birbiriyle beyhude ve batıl dava edişmek, birbirinin iddiasını ıskat etmek.			
10167	tehâtüm	تَهَاتُمْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10168	tehâtih	تَهَاتِهْ	Ar.	•	Batıl ve beyhude nesneler.			
10169	tehâcür	تَهَاجُرْ	Ar.	•	Birbirinden ayrılıp kesilmek.			
10170	tehâcüm	تَهَاجُمْ	Ar.	•	Birbirine hücum etmek.			
10171	tehâcî	تَهَاجِى	Ar.	•	Birbirini hiciv ve zemmetmek.			
10172	tehâdd	تَهَادْ	Ar.	•	Nâs birbirini müteakip bir mahalle toplanmak, gelmek veya birbirini müteakip gitmek ve birbirini tehdit etmek.			

10173	tehādür	تَهَادُر	Ar.	•	Birbirinin kanlarını heder etmek yani kısas etmek ve diyet almayarak döktürmek.			
10174	tehādüm	تَهَادُم	Ar.	•	Birbirinden da’vâ-yı bâtıl edişmek.			
10175	tehādī	تَهَادِى	Ar.	∴	İki tarafa temayül ile salına salına yürümek ve hediyeleşmek.			
10176	tehārüş	تَهَارُش	Ar.	•	Kelbler birbirine düşüp dalaşmak ve hırıldaşmak.			
10177	tehāruṭ	تَهَارُط	Ar.	•	Sövüşmek, birbirine fena sözlerle şetm etmek.			
10178	tehārüm	تَهَارُم	Ar.	*	Pir olmayan kimse, muvâza’aten pirlik sureti göstermek.			
10179	tehādün	تَهَادُن	Ar.	*	İş yoluna girip rast ve dürüst olmak.			
10180	tehāfüt	تَهَافُت	Ar.	•	Pervanenin muma düşmesi gibi bir nesneye bi’l-ihtiyâr ve kemâl-i iştiyâkla ve peyderpey düşüşmek ve sukut etmek.			
10181	tehākül	تَهَاكُل	Ar.	•	Birbiriyle kavga ve niza etmek.			
10182	tehālük	تَهَالُك	Ar.	•	Pervanenin nefsini muma ilkâ ettiği misilli bir nesne üzerine nefsini ilkâ edip yumularak düşüşmek.			
10183	tehāmet	تَهَامَة	Ar.	•	Yağ ve et mütegayyir olup bed-râyiha kesp ve peyda etmek.			
10184	tehānüf	تَهَانُف	Ar.	•	İstihza tarikiyle birine gülmek.			
10185	tehānüʾ	تَهَانُؤ	Ar.	•	Birbirine tehniye ve tebrik etmek.			
10186	tehānī	تَهَانِى	Ar.	•	Tehniyeler, tebrikler.			
10187	tehāvün	تَهَاوُن	Ar.	•	Bir nesneyi hor ve hakir görmek ve saymak ve gevşek davranmak.			
10188	tehāvüş	تَهَاوُش	Ar.	*	Helal ve haramdan cem’-i mâl eylemek.			
10189	tehāyuṭ	تَهَايُط	Ar.	*	Cem olup gelmek.			
10190	tehbīr	تَهْبِير	Ar.	•	Doğramak, kesmek.			
10191	tehāyüc	تَهَايُج	Ar.	*	Cenk ve kıtal için birbiri üzerine sıçrayıp atılmak ve tergîb etmek, kandırmak.			
10192	tehettük	تَهَتُّك	Ar.	•	Perde makulesi yırtılmak ve ırz ve namusa halel isabet eylemek ve kızın kızlığı bozulmak.			
10193	tehettüm	تَهَتُّم	Ar.	•	Kırılmak, parelenmek.			
10194	tehtīk	تَهْتِيك	Ar.	•	Perde makulesi nesneyi yırttırmak ve ırz ve namusa halel getirmek.			
10195	tehtīm	تَهْتِيم	Ar.	•	Zayıf ve bî-mecâl eylemek.			
10196	teheccüd	تَهَجُّد	Ar.	•	Gece uyanıldıkta namaz kılmak ve gece vakti uyanıldıkta kılınan namaz ve uyanmak.			
10197	teheccüʾ	تَهَجُّؤ	Ar.	•	Hurûf-ı hecâyı tadat ve telaffuz eylemek.			
10198	tehecci	تَهَجِّى	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10199	tehcīd	تَهْجِيد	Ar.	*	Uyandırmak ve uyutmak.			
10200	tehcir	تَهْجِير	Ar.	•	Öğle vakti bir yere gitmek.			
10201	tehcīl	تَهْجِيل	Ar.	•	Irz ve namusa dokunmak.			
10202	tehcīn	تَهْجِين	Ar.	•	Zem ve takbih eylemek.			

10203	tehciye	تَهْجِيه	Ar.	•	Hurûf-ı hecâyı tadat ve telaffuz eylemek.			
10204	teheddük	تَهَدُّكْ	Ar.	•	Bir kimseye pek darılıp tehevvür ile havale olarak hatır kıracak sözler söylemek, sülpüklenip kova gibi sarkmak.			
10205	teheddüm	تَهَدُّم	Ar.	•	Yıkılmak, hedm olunmak ve birine pek darılıp üzerine alabanda vererek tahvîf ve tehdit etmek.			
10206	teheddî	تَهَدِّى	Ar.	•	Delalet ve irşadı kabul ile hidayetlenip doğru yola gitmek ve ihdâ etmek, hediye göndermek.			
10207	tehdîd	تَهْدِيدْ	Ar.	•	Korkutmak ve korku vermek.			
10208	tehdîm	تَهْدِيمْ	Ar.	•	Binayı yıkmak, yere vurmak ve hâk ile yeksan etmek.			
10209	tehdîn	تَهْدِينْ	Ar.	•	Çocuğu avutmak, tatlı sözler ile susturmak ve müdâhene etmek ve alıkoyup eğlendirmek.			
10210	tehẕẕüb	تَهَذُّبْ	Ar.	•	Revnak ve letafet bulmak ve hüsn-i kıyâfete girmek.			
10211	tehẕîb	تَهْذِيبْ	Ar.	•	Zevâ'idini izale birle ıslah ederek pak ve pâkîze ve halis ederek revnak ve letafet ve hüsn-i kıyâfet vermek.			
10212	tehrîb	تَهْرِيبْ	Ar.	•	Kaçırmak, firar ettirmek.			
10213	tehrît	تَهْرِيتْ	Ar.	•	Dürtmek, sancımak ve bir kimsenin ırz ve namusuna dokunmak.			
10214	tehrîş	تَهْرِيشْ	Ar.	•	Kışkırtıp birbirine düşürmek.			
10215	tehrîż	تَهْرِيضْ	Ar.	•	Yırtıp parelemek.			
10216	tehrîm	تَهْرِيمْ	Ar.	∴	Tazim ve tekrîm etmek ve ihtiyar ve pirifâni kılmak, kocaltmak.			
10217	tehezzüc	تَهَزُّجْ	Ar.	•	Teraneli nağmât eylemek.			
10218	tehezzüz	تَهَزُّزْ	Ar.	•	Kımıldanmak, deprenmek, hareket etmek.			
10219	tehezzuᶜ	تَهَزُّعْ	Ar.	•	Yüz ekşitmek ve tebdîl-i kıyâfetle bilinmez surete girmek.			
10220	tehezzül	تَهَزُّلْ	Ar.	•	Lâğ ve hezel ve horata eylemek.			
10221	tehezzüm	تَهَزُّمْ	Ar.	•	Seda ile çatlamak, kırılmak.			
10222	tehezzüʾ	تَهَزُّؤْ	Ar.	•	İstihza etmek ve maskaraya almak.			
10223	tehzîc	تَهْزِيجْ	Ar.	•	Teraneli nağmât eylemek.			
10224	tehzîz	تَهْزِيزْ	Ar.	•	Kımıldatmak, tahrik etmek, oynatmak.			
10225	tehzîġ	تَهْزِيغْ	Ar.	•	Bir nesneyi kırıp ufatmak, pare pare eylemek.			
10226	tehzîl	تَهْزِيلْ	Ar.	•	Arıklatmak, zayıf ve zebun eylemek.			
10227	teheşşüm	تَهَشُّمْ	Ar.	•	Münkesir olmak, kırılıp ufanmak.			
10228	tehşîm	تَهْشِيمْ	Ar.	•	Zaaf vermek, kesr etmek ve bir adama tazim ve ikram eylemek.			
10229	teheżżum	تَهَضُّمْ	Ar.	•	Bir adamın malını gasp ile zulmeylemek.			
10230	tehżîm	تَهْضِيمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sıcak bir mayi yani sulu bir şey derununda ecsâm-ı devâ'iyyeden birini bir müddet bekleterek mevâdd-ı tıbbiyyesini istihraç etmek usulüne denilir.		Tıp	
10231	tehaṭṭur	تَهَطُّرْ	Ar.	•	Çekip yıkılmak.			

10232	tehaḳḳum	تَهَقُّمْ	Ar.	•	Kahır ve hâk-sâr eylemek.			
10233	tehekkür	تَهَكُّرْ	Ar.	•	Müte’accib ve mütehayyir olmak.			
10234	tehekküm	تَهَكُّمْ	Ar.	∴	Bina çökmek, yıkılmak ve istihza eylemek ve salınmak ve bir adama pek öfkelenip hışma gelmek ve fevt olan şeye pişmanlık edip teessüf eylemek ve tarab ve teganni eylemek.			
10235	tehekkün	تَهَكُّنْ	Ar.	•	Nadim ve pişman olmak.			
10236	tehkīm	تَهْكِيمْ	Ar.	•	Birine tarab ve teganni eylemek.			
10237	tehellüz	تَهَلُّزْ	Ar.	*	Beniz bozulmak ve buruşup munkabız olmak.			
10238	tehellüs	تَهَلُّسْ	Ar.	•	Arıklamak, zayıflamak.			
10239	tehellu^{c}	تَهَلُّعْ	Ar.	•	Haris olmak.			
10240	tehlüket	تَهْلُكَةْ	Ar.	•	Akıbeti helake mü’eddî olan nesneye ve hâl ve keyfiyete denilir ve helak olmak ve helak olacak yer ve ihtirâz-ı helâk mümkün olan veya olmayan nesne.			
10241	tehellül	تَهَلُّلْ	Ar.	*	Beşaret ve sürurdan yüz gülüp neşâtlanmak ve parıldamak ve seyelan etmek ve açık yüzlü olmak ve eser-i hayât.			
10242	tehlīb	تَهْلِيبْ	Ar.	•	Kıl yolmak ve hiciv ve istihza ve zem ve şetm eylemek.			
10243	tehlīk	تَهْلِيكْ	Ar.	•	Tehlîk, helak etmek, öldürmek.			
10244	tehlīl	تَهْلِيلْ	Ar.	•	Lâ-ilâhe illallâh elfâz-ı şerîfini zikretmek ve korkup kaçınmak ve bir adama şetm ve âzâriş eder iken vazgeçip gerilenerek epsem olmak ve yazı yazmak.			
10245	tehemmet	تَهَمَّةْ	Ar.	•	Bozulup kokmak.			
10246	töhmet	تُهْمَةْ	Ar.	•	Zan ve tevehhüm olunan sıfat ve haslet ve cürüm, suç, cünha, kabahat.			
10247	tühüm-ten	تُهُمْتَنْ	Far.	•	Gövdeli ve boylu poslu olan ve şeci ve dilîr ve bahadır olan.			
10248	tehemmu^{c}	تَهَمُّعْ	Ar.	*	Muvâza’aten ağlayış göstermek ve seyelan etmek.			
10249	tehemmüm	تَهَمُّمْ	Ar.	•	Cüst-cû etmek, aramak.			
10250	tehmīd	تَهْمِيدْ	Ar.	•	Teskin etmek, yumuşatmak.			
10251	tehennüc	تَهَنُّجْ	Ar.	•	Velet anasının karnında yeni canlanıp kımıldanmaya başlamak.			
10252	tehniye	تَهْنِيَه	Ar.	•	Tebrik ve istis’âd etmek, inşallah iyi olur ve hayra sebep olur diye dua ve dürûd eylemek.			
10253	tehnīd	تَهْنِيدْ	Ar.	•	Bir hususta taksir ve teenni eylemek ve mübaşeret eylediği işten feragat eylemek ve izhâr-ı cemâl vesair şîve-i hâtır-rübâ ile bir biçarenin gönlünü alıp kendisine âşık-ı şeydâ kılmak ve kılıç bilemek ve fena sövmek ve baykuş gibi çağırmak.			
10254	tehnīf	تَهْنِيفْ	Ar.	•	Sürat etmek, müsâra’at eylemek.			
10255	tehevvüd	تَهَوُّدْ	Ar.	∴	Kelamı nerm ve sükûn üzere söylemek ve Yahudi olmak, Yahudi dinini kabul etmek ve miyâne-i rahmı veya hürmeti kateylemeyip vasl ve riayet eylemek.			
10256	tihvād	تِهْوَادْ	Ar.	*	Nerm ve zayıf avaz ile seslenmek ve sözü mülayemet ve sükûn üzere söylemek.			
10257	tehevvür	تَهَوُّرْ	Ar.	•	Fikir etmeden ve sonunu düşünmeden bir adam kıllet-ı endişe ve mübâlât sebebiyle bir işe bî-pervâ saldırmak ve muhatarayı hiç düşünmeyerek kavgaya girmek.			
10258	tehevvüş	تَهَوُّشْ	Ar.	•	Karış murış olmak.			

10259	tehevvük	تَهَوُّكْ	Ar.	∴	Ser-geşte ve mütehayyir olup şaşmak ve bir hususa bilâ-mülâhaza ve mübâlât etmeyerek şürû' ve iktihâm eylemek.			
10260	tehevvül	تَهَوُّلْ	Ar.	∴	Korkunç olmak ve bir adamın malına göz değdirmek kastında olmak.			
10261	tehevvüm	تَهَوُّمْ	Ar.	•	Uyuklayan adam başını öte beri sallamak.			
10262	tehvîd	تَهْوِيدْ	Ar.	•	Bir kimseyi Yahudi dinine döndürmek.			
10263	tehvîr	تَهْوِيرْ	Ar.	•	Yere çalmak.			
10264	tehvîş	تَهْوِيشْ	Ar.	•	Karış murış etmek ve bir yere cemeylemek.			
10265	tehvît	تَهْوِيتْ	Ar.	*	Bir kimseyi savt-ı bülend ile çağırmak.			
10266	tehvî'	تَهْوِيعْ	Ar.	*	Kay ettirmek, kusturmak.			
10267	tehvîl	تَهْوِيلْ	Ar.	∴	Korkunç nesne ile bir adamı korkutmak ve bir hususu teşnî' eylemek.			
10268	tehvîm	تَهْوِيمْ	Ar.	•	Uyuklayan adam başını öte beri sallamak.			
10269	tehvîn	تَهْوِينْ	Ar.	•	Bir nesneyi sehl ve âsân kılmak ve tahfif ve tahkir etmek ve cevir ve hakaret eylemek, saymamak ve kolay saymak.			
10270	tehî	تهی	Far.	•	Boş ve hali olan.			
10271	tehiyyāt	تَهْيِيَاتْ	Ar.	•	Tehiyyeler, hazırlıklar.			
10272	teheyyüb	تَهَيُّبْ	Ar.	•	Heybet izharıyla birini korkutmak ve korkmak, heybet almak ve sakındırmak.			
10273	tehiyyet	تَهِيَّةْ	Ar.	•	Hazır ve amade kılmak, donatmak, tanzim eylemek.			
10274	teheyyüc	تَهَيُّجْ	Ar.	∴	Deprenmek, harekete gelmek, heyecan bulmak ve yerinden kopup tozumak.			
10275	tehî-çeşm	تهی چَشْمْ	Far.	•	Açgözlü, hasis ve tamahkâr olan.			
10276	tehî-dest	تهی دَستْ	Far.	•	Eli boş, züğürt ve fakir ve bî-nevâ olan.			
10277	teheyyüz	تَهَيُّزْ	Ar.	•	Perakende olmak ve çöküp yıkılmak.			
10278	teheyyuż	تَهَيُّضْ	Ar.	•	Kırık kemik kırıldıktan sonra tekrar kırılmak.			
10279	teheyyüf	تَهَيُّفْ	Ar.	*	Susamak, atşân olmak.			
10280	teheyyül	تَهَيُّلْ	Ar.	•	Lanet etmek, lanet okumak.			
10281	teheyyüm	تَهَيُّمْ	Ar.	∴	Hayran olmak ve susuz kalmak ve hûb ve latif yürümek.			
10282	tehîm	تَهِيمْ	Ar.	*	Töhmetli adam.			
10283	tehî-maġz	تهی مَغزْ	Far.	•	Akılsız, kafası boş olan.			
10284	tehî-meyān	تهی مَيانْ	Far.	•	İçi boş ve mücef olan.			
10285	tehîb	تَهِيبْ	Ar.	•	Mehabetli göstermek.			
10286	tehîr	تَهِيرْ	Ar.	*	Suyu ve ona benzer nesneyi döktürmek.			
10287	tehî'et	تَهِيئَةْ	Ar.	•	Hazır ve amade kılmak ve heyet ve suver-i lâzimeye koyup amade eylemek.			
10288	tehîc	تَهِيجْ	Ar.	•	Tahrik etmek, ayağa kaldırmak.			

10289	tehĭd	تَهِدْ	Ar.	•	Mühevvil ve muvahhiş nesne ile belinlendirmek ve mükedder ve gussa-nâk eylemek.			
10290	tehĭ-gāh	تَهِيگَاهْ	Far.	*	İnsanın veya hayvanın boş böğrü.			
10291	teyyār	تَيَّارْ	Ar.	•	Mevc ve fırtına ile suyun hareketinden hasıl olan dalga.			
10292	teyebbüs	تَيَبُّسْ	Ar.	*	Kurumak, kesb-i yübûset eylemek.			
10293	teybĭs	تَيْبِيسْ	Ar.	•	Kurutmak, yâbis kılmak.			
10294	tĭtāʾ	تِيتَاءْ	Ar.	*	Cimada duhul vuku bulmazdan mukaddem inzal olan veyahut esnâ-yı cimâ'da yestehleyen kimse.			
10295	teyettüm	تَيَتُّمْ	Ar.	*	Kulluk etmek ve aşk kişiyi hor ve zelil eylemek.			
10296	teytĭm	تَيْتِيمْ	Ar.	•	Yetim ve öksüz etmek.			
10297	tĭc	تِيجْ	Ar.	•	Taçlar, padişah taçları, iklîller.			
10298	tĭcān	تِيجَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10299	tĭḫān	تِيخَانْ	Ar.	*	Üzerine lazım olmayan beyhude ve malayaniye daima taarruz eden fodul kimseye denilir.			
10300	tĭr	تِيرْ	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile yayın ortasında kuyruğu tüy kalemi gibi ve ucu sivri olan ağaca denilir ki evâ'ilde cenk âlâtından ma'dûd idi ve mezkûr yay ile işbu ucu sivri ağaç yani ok sîne-i a'dâya saplanır idi, Arabîsi sehmdir ve saika, yıldırım ve uzun olup bir yahut iki ucu incerek ve ortası kalınca olan çubuk ki gemi sereni ve hamur oklavası gibi bir şeydir ve hisse ve nasip ve kahır ve gazap ve teng ve dar ve karanlık, bulanık, karamtrak ve güz faslı ve kader ve mertebe ve doğru, müstakim ve reisü'l-cemâ'e ve kılavuz ve delil ve tâb, takat ve yanmış kor ve hurma çiçeği ve bir nev yılana derler ki ince fakat çok uzun olmaz ama pür-tâb ettikte demirden geçer hatta bazı atlının üzengisini delip geçtiği vakidir ve Utarit yıldızı.			+
10301	teyr	تَيْرْ	Ar.	•	Târeler, defalar, kereler, merreler.			
10302	tĭr-endāz	تِيرْ اَنْدَازْ	Far.	•	Ok atıcı, kemankeş.			
10303	tĭr-endāzĭ	تِيرْ اَنْدَازِى	Far.	•	Ok atıcılık, kemankeşlik, ok atmak.			
10304	tĭr-dān	تِيرْ دَانْ	Far.	•	Ok mahfazası.			
10305	tĭr-zen	تِيرْزَنْ	Far.	•	Ok çalan, ok atan, kemankeş.			
10306	tĭr-keş	تِيرْكَشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10307	tĭrek	تِيرَكْ	Far.	*	Ağrı, veca, sancı.			
10308	tĭr-nān	تِيرْنَانْ	Far.	*	Yufka açtıkları ağaç ki oklava derler.			
10309	tĭre	تِيرَه	Ar.	∴	Bulanık ve karamtık olan ve mükedder ve gam-nâk olan ve münevver olmayan nesne ve mütegayyir olup kararmaya varmak ve karanlık ve mecazen kara nesneye denilir tîre-baht gibi.			
10310	tĭre-baḫt	تِيرَه بَخْتْ	Far.	•	Bedbaht, bahtsız olan.			
10311	tĭre-dil	تِيرَه دِلْ	Far.	•	Mütekeddir, yüreğinde derdi olan.			
10312	tĭre-renk	تِيرَه رَنكْ	Far.	*	Donuk ve bulanık olan nesne ve kulaya yakın renkli at.			
10313	tĭre-şeb	تِيرَه شَبْ	Far.	*	Gayet karanlık gece.			
10314	tĭre-żamĭr	تِيرَه ضَمِيرْ	Ar. - Far.	•	Gönlü bulanık ve mükedder olan.			

10315	tîre-gūn	تِيرَه گُونْ	Far.	•	Bulanık olan, berrak olmayan.			
10316	tîz	تِيزْ	Far.	•	Keskin kılağılı ve sivri uçlu olan ve dargın meşrep ve mütehevvir ve çabuk ve çâlâk olan ve ekşi ve ağız buruşturur olan ve acı ve dargın ve hatır kıran olan söz ve dik ve ince olan seda ve hiddet.			
10317	tîz-āb	تِيزْاٰبْ	Far.	•	Galat olarak beyne'n-nâs kezzap denilen su ki güherçileden istihsal olunduğundan buna güherçile ruhu dahi denilir.			
10318	tîz-pā	تِيزْ پَا	Far.	•	Yörük ve ayağı çabuk olan.			
10319	tîz-bāl	تِيزْ بَالْ	Far.	•	Çabuk uçucu, serî'u't-tayr olan.			
10320	tîz-per	تِيزْ پَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10321	tîz-tāz	تِيزْ تَازْ	Far.	•	Çabuk koşucu, çabuk çapıcı olan.			
10322	tîz-çeşm	تِيزْ چَشْمْ	Far.	•	Gözü keskin olan, iyi görür olan.			
10323	tîz-rev	تِيزْ رَوْ	Far.	•	Çabuk gidici olan.			
10324	tîz-zebān	تِيزْ زَبَانْ	Far.	•	Dilbaz ve cerbezeli olan.			
10325	tîz-tabîʿat	تِيزْ طَبِيعَتْ	Ar. - Far.	•	Çabuk kızar ve darılır olan.			
10326	tîz-kām	تِيزْ كَامْ	Far.	•	Muradına çabuk nail olan, bahtlı olan.			
10327	tîz-gām	تِيزْ گَامْ	Far.	•	Çabuk ve süratli ve serî'u's-seyr olan.			
10328	tîznā	تِيزْنَا	Far.	•	Kılıç ve balta ve bıçak gibi kesecek aletlerin ağzı ve keskin tarafı yani kılağılı olan ciheti.			
10329	tîzî	تِيزِى	Far.	•	Tizlik, keskinlik, çabukluk.			
10330	teys	تَيْسْ	Ar.	*	Teke dedikleri erkek keçi.			
10331	teyessür	تَيَسُّرْ	Ar.	•	Bir nesne kolaylanmak ve gönül muradı üzere bir encama vasıl olmak ve bela, zahmet ve keder meydana gelmek, müyesser olmak.			
10332	teysūssiyyet	تَيْسُوسِيَّةْ	Ar.	•	Keçi gibi nezaketten mahrum ve fena ve hoyrat olmak ve erkek keçisi olmak, tekelenmek.			
10333	teysîr	تَيْسِيرْ	Ar.	•	Bir nesneyi âsân ve kolay kılmak, müyesser eylemek ve renc ve kedersiz ber-vech-i dil-hâh birinin bir işinin meydan ve vücuda gelmesine bâdî ve sebep olmak.			
10334	tîşe	تِيشَه	Far.	•	Cenkte ve odun yarmakta müstamel başı demir, ağzı keskin sapı uzun bir alet.			
10335	tîġ	تِيغْ	Far.	∴	Kılıç, balta, satır ve tîğân misilli alet ve şu'â'-ı pertev ve kayığın uzun ve baş tarafı ve mızrak ve ok demiri ve dağ tepesi ve dam kenarı.			
10336	tîġ-ı efrāsiyāb	تِيغِ اَفْرَاسِيَابْ	Far.	•	Kadeh ve piyalede münakis olan şua.			
10337	tîġ-efrūz	تِيغْ اَفْرُوزْ	Far.	•	Kılıççı, kılıç saykal edici olan.			
10338	tîġ-bend	تِيغْ بَنْدْ	Far.	•	Kılıç kuşatıcı ve silahtar.			
10339	tîġ-dār	تِيغْدَارْ	Far.	•	Kılıçlı olan ve şualı ve revnak-dâr olan.			
10340	tîġ-zen	تِيغْزَنْ	Far.	•	Kılıç vurucu, kılıç çalıcı olan.			
10341	tîġ-zen-i felek	تِيغْزَنِ فَلَكْ	Ar. - Far.	•	Merih yıldızı.			
10342	tîġ-ser	تِيغْ سَرْ	Far.	*	Yalçın kaya, kesme taş.			
10343	tîġ-kūh	تِيغْ كُوهْ	Far.	*	Dağın en yüksek yeri ve her şeyin en yükseği.			

10344	teyaḳḳuẓ	تَيَقُّظْ	Ar.	•	Oynamak, uyanık olmak ve göz açıp ahvâl-i vukû'ât-ı âleme muttali olmak için hazır ve muntazır olmak.			
10345	teyaḳḳun	تَيَقُّنْ	Ar.	•	Bir nesneyi tahkik veçhile şüphe ve gümânsız bilmek.			
10346	teyḳīẓ	تَيْقِيظْ	Ar.	•	Uyandırmak, göz açtırmak, agâh etmek.			
10347	teyḳūr	تَيَقُّورْ	Ar.	•	Vakar, temkin ve ağır davranmak ve edep üzere bulunmak.			
10348	teyḳīn	تَيْقِينْ	Ar.	*	Yakınlaştırmak, takrip etmek.			
10349	tīfāḳ	تِيفَاقْ	Ar.	*	Helak olmak.			
10350	tīġār	تِيغَارْ	Ar.	*	Leğene şebîh bir nev büyük tas.			
10351	tīmāʾ	تِيمَآءْ	Ar.	*	Sahra ve beyaban.			
10352	tīmet	تِيمَةْ	Ar.	*	Hane derununda beslenilen sağmal koyun ve kırk yaşını mütecaviz ve kırk yaşından ziyade olan.			
10353	tīmār	تِيمَارْ	Far.	∴	Mariz ve alil veyahut belaya giriftar olmuş kimseye gam-hârlık ve mihribânlık edip hizmetinde bulunmak ve hayvana veyahut bağ ve bahçeye bakıp hizmetini eda etmek ve iktizası zuhurunda sefere gitmek şartıyla veyahut bir hizmet-i sâbıkaya mukabil olarak devlet tarafından ita olunan arazi ve mülk ve malikâne ve ıs. tıbbiyyeden olup hastegân ve mecrûhînin yara ve cerihalarını yıkayıp ve üzerine ilaç ve merhem sürüp bağlamak ve sarmak, hususundan ibaret olan ameliyata ıtlak olunur ve bu ameliyatı icra eden tababet hadimine "tımarcı" denilir.		Tıp	
10354	tīmār-ḫāne	تِيمَارْ خَانَه	Far.	•	Delilerin hıfzına ve alelhusus onların tımar ve tedavisine mahsus olan bina ve hane.			
10355	teyemmüm	تَيَمُّمْ	Ar.	∴	Gereği gibi kasıt ve ahenk eylemek ve örf-i şer'îde abdest bedeli olarak vech-i meşrû' üzere tahâret-i şer'iyye kılmak ki su bulunmadığı yerde yüzünü ve dirseğe varınca ellerini pak toprak ile mesh eylemekten ibarettir.			
10356	teyemmün	تَيَمُّنْ	Ar.	∴	Bir nesne ile teberrük eylemek, mesut ve mübarek ve ferhunde olmak ve meyyiti kabirde sağ yanında yatırmak ve ben Yemenliyim diye kendini Yemen memleketine nispet eylemek.			
10357	teymīm	تَيْمِيمْ	Ar.	•	Kasteylemek ve hastaya teyemmüm ettirmek.			
10358	temyin	تَمْيِينْ	Ar.	•	Tehniye ve tebrik etmek.			
10359	tīn	تِينْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile incir denilen tatlı ve leziz bir nev nerm ve yumuşak meyveye denilir, beyazı ve siyahı olduğu gibi gerek beyazının ve gerek siyahının envâ'-ı müte'addidesi vardır ve müleyyen hassası vardır.			+
10360	tīh	تِيهْ	Ar.	∴	İnsanın hayran ve ser-gerdân olduğu beyaban, beriyye, çöl, kır, sahra, bâdiye, beyaban ve ıs. tıbbiyyeden olup tecvîf-i üzne yani kulağın içindeki boşluğa denilir.		Tıp	
10361	teyh	تَيهْ	Ar.	*	Tekebbür etmek, kibirlenmek ve hayran olmak.			
10362	teyhū	تَيهُو	Far.	•	Çil denilen kuş.			
10363	teyhūr	تَيهُورْ	Ar.	∴	Düz yer ve arz-ı mutma'inne ve büyük dalga ve beyaban, beriyye, çöl, kır, sahra, bâdiye.			
10364	ṯ	ث	Ar.	•	İşbu harf-i sâ-yı müsellese tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede beşinci harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde beş yüz adedine işaret olur, harf-i mezkûr hemen kelimât-ı Arabiyyeye münhasır olup başka lisanda yoktur.			
10365	ṯāʾ	ثَآءْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden beşinci olan harfin ismidir.			
10366	ṯābit	ثَابِتْ	Ar.	•	Payidar ve ber-karâr olan ve kımıldanmak.			
10367	ṯābite	ثَابِتَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan vesair yıldızlara nispeten yerinden kımıldanmayan kevkeb ve yıldız.			

10368	ṣāʾib	ثَآئِبْ	Ar.	*	Yağmur ve mukaddimesi olan şedit rüzgâr.			
10369	ṣābit-ḳadem	ثابِتْقَدَم	Ar.	•	Mizacı oynak olmayıp işinde ve sözünde sâhib-i sebât ve ber-karâr olan.			
10370	ṣābbe	ثابَّه	Ar.	*	Taze ve genç avrat.			
10371	ṣeʾār	ثَأْر	Ar.	*	Katil zimmetinde olan dem ve diyet ve dem ve diyet ve intikam ve kısas talep etmek.			
10372	ṣār	ثارْ	Ar.	∴	Maktül için katil zimmetinde sabit olup ahzı matlup olan kîne ve intikam yani öce denilir.			
10373	ṣeʾād	ثَأْد	Ar.	•	Yaş toprak ve nem-nâk olmak ve ter ü tâze ve mülayim olan nebat ve mizaca muvafık olmayan nahoş mekân.			
10374	ṣāḳib	ثاقِبْ	Ar.	•	Yandan yana delip geçirmek ve nafiz olan ve yandan yana girip geçici olan.			
10375	ṣāḳil	ثاقِلْ	Ar.	•	Sakil, ağır, girân olan, hafif olmayan.			
10376	ṣāliṣ	ثالِثْ	Ar.	•	Üçüncü ve ikinci ile dördüncü arasında olan ve meyancı ki bir nizanın faslı için intihap olunur.			
10377	ṣāliṣ-i ṣelāṣe	ثالِثِ ثَلاثَه	Ar.	•	Üç nesnenin biri.			
10378	ṣālişen	ثالِثاً	Ar.	•	Üçüncü olmak üzere.			
10379	ṣāliṣe	ثالِثَه	Ar.	•	Üçüncü ve dakikanın altmış cüzünden bir cüzü olan saniyenin altmış cüzünden bir cüzü.			
10380	ṣālūṣ	ثالُوثْ	Ar.	•	Şey-i vâhidin üç şeyden mürekkep olması.			
10381	ṣeʾālīl	ثَألِيلْ	Ar.	•	Su'lûller, memeler, pistânlar ve siğiller, tavuk götleri.			
10382	ṣālibe	ثالِبَه	Ar.	*	Rahne-dâr olan şey.			
10383	ṣāʿī	ثاعِى	Ar.	•	Ehl-i ırzları kazf ve itham eden kimse.			
10384	ṣāmir	ثامِرْ	Ar.	•	Müsmir, yemiş veren ve meyveli, meyvedar olan.			
10385	ṣāmin	ثامِنْ	Ar.	•	Sekizinci, yedinci ile dokuzuncu arasında olan.			
10386	ṣāminen	ثامِناً	Ar.	•	Sekizinci olmak üzere.			
10387	ṣānī	ثانِى	Ar.	•	İkinci, birinci ile üçüncü arasında arasında olan ve çevirici ve devirici ve döndürücü olan.			
10388	ṣāniyen	ثانِياً	Ar.	•	İkinci olmak üzere.			
10389	ṣāniye	ثانِيَه	Ar.	•	İkinci ve dakikanın altmış cüzünden bir cüzü.			
10390	ṣāviye	ثاوِيَه	Ar.	*	Sâ harfinde olan kafiye.			
10391	ṣāhit	ثاهِتْ	Ar.	*	Boğaz deliği ve kalp denilen yüreğin örtüsü.			
10392	ṣāʾir	ثائِرْ	Ar.	•	İntikam alıcı ve müntakim olan kimse.			
10393	ṣebāb	ثَبابْ	Ar.	*	Gereği gibi yerleşip oturmak ve tamam olmak.			
10394	ṣübāt	ثُباتْ	Ar.	*	Müptela olan marizi hareketten âciz eyleyen illet.			
10395	ṣebāt	ثَباتْ	Ar.	•	Payidar ve ber-karâr olup durmak ve sabit olmak, müteharrik ve uyanık olmak ve tab ve mizaç ve aklın metaneti.			
10396	ṣebt	ثَبتْ	Ar.	∴	Sabit olmak, sabit etmek ve yazmak, kaydeylemek.			

10397	ṣebr	ثَبْر	Ar.	∗	Bir iş ile bir adamı alıkoymak ve bir hususdan men ve sarf eylemek ve bir adamı bir nesneden hâ'ib ve nevmîd eylemek ve la'n u nefrîn eylemek ve kovup sürmek ve derya cezir eylemek yani sahilden geri çekilmek.			
10398	ṣübūt	ثُبُوْتْ	Ar.	•	Sabit ve payidar ve ber-karâr olup durmak, oynak ve müteharrik olmamak.			
10399	ṣebı̄t	ثَبِيْتْ	Ar.	∴	Sabit ve payidar ve ber-karâr olan ve dilîr ve bahadır ve şehsüvâr olan ve akıl ve rüşt ve tedbiri ve sabit ve muhkem olan.			
10400	ṣecc	ثَجّْ	Ar.	∗	Su akmak ve şarıldayarak akmak ve hassaten Arafat'ta kurban kanı akıtmak.			
10401	ṣeccāc	ثَجّٰاجْ	Ar.	∗	Su dökölmek, seyelan etmek.			
10402	ṣecr	ثَجِرْ	Ar.	•	Galiz ve arîz şey, yassı ve enli nesne.			
10403	ṣecere	ثَجَرَه	Ar.	∗	Derenin orta ve geniş yeri. seceretü'l-bahr deniz ortası.			
10404	ṣecl	ثَجلْ	Ar.	∗	Karın büyüyüp sarkmak ve vüsat ve büyüklük.			
10405	ṣecḥ	ثَجحْ	Ar.	∗	Bir nesneyi şiddetle çekip getirmek.			
10406	ṣecm	ثَجمْ	Ar.	∗	Bir kimseyi veya bir nesneyi bir nesneden şiddetle sarf ve meneylemek.			
10407	ṣecn	ثَجنْ	Ar.	∗	Pek dürüşt ve sarp olan yol.			
10408	ṣecce	ثَجَّه	Ar.	∗	İçinde su havuzu ve bentleri olan bahçe ve mergizâr.			
10409	ṣecı̄c	ثَجِيجْ	Ar.	∗	Sel suyu.			
10410	ṣecı̄r	ثَجِيرْ	Ar.	∗	Üzümün ve bu gibi usareli sair şeylerin posası.			
10411	ṣahṣeha	ثَحْثَحَه	Ar.	∗	Boğuk ses ve hırıltı.			
10412	ṣeẖānet	ثَخٰانَةْ	Ar.	•	Bir nesne pek sımsıkı ve kalın olmak.			
10413	ṣaẖn	ثَخنْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kalınlık.			
10414	ṣiẖan	ثِخَنْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10415	ṣüẖūn	ثُخُونْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10416	ṣaẖne	ثَخْنَه	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve cerahat.			
10417	ṣüẖūnet	ثُخُونَةْ	Ar.	∗	Bir nesne pek sımsıkı ve kalın olmak.			
10418	ṣeẖı̄n	ثَخِينْ	Ar.	∴	Kalın ve katı ve sımsıkı şey ve halim ve mütehammil adam.			
10419	ṣedāyā	ثَدٰايٰا	Ar.	∗	Memeler, pistânlar, emcikler.			
10420	ṣedānet	ثَدٰانَةْ	Ar.	∗	Etlilik, semizlik.			
10421	ṣedḳ	ثَدقْ	Ar.	•	Akım, seyelan eylemek ve yağmur nüzul etmek, sâ'il olmak.			
10422	ṣedn	ثَدنْ	Ar.	∗	Etin rayihası bozulmak ve bir adamın vücuduna et basıp şişman olmakla ağırlaşmak.			
10423	ṣedġ	ثَدغْ	Ar.	∗	Baş yarmak.			
10424	ṣednet	ثَدْنَةْ	Ar.	∗	Hilkatinde noksan olan avrat.			
10425	ṣedv	ثَدوْ	Ar.	∗	Islatmak, tertîb etmek.			

10426	sedy	ثَدىْ	Ar.	•	Meme, pistân ve dişi hayvan veya kadın memeleri ve südî, sedey, sidy dahi bu manaya gelir.			
10427	sediyye	ثَدِيَّه	Ar.	*	Ok torbası.			
10428	serāʾ	ثَراءْ	Ar.	•	Mal çok olmak ve gani olmak ve servet ve mâl ü menâl ve zenginlik ve toprak, türap, arz.			
10429	serāyid	ثَرايِدْ	Ar.	•	Serîdler, tirit yemekleri.			
10430	sereb	ثَرَبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup insanın karnında olan içyağına denilir ve bir kimseye cürüm ve cünhası mukabilinde levm ve takbih etmek ve kınamak ve hastanın libasını soyup çıkarmak, ihraç etmek.		Tıp	
10431	serebāt	ثَرَبات	Ar.	*	Esâbi', parmaklar.			
10432	serd	ثَرْدْ	Ar.	*	Ekmeği hurda hurda doğramak.			
10433	serşār	ثَرْثارْ	Ar.	*	Kesîrü'l-kelâm olan ve herze ve hezeyan söyleyen.			
10434	serşere	ثَرْثَره	Ar.	*	Tarumar eylemek ve sözü döne döne çok söylemek ve bir kimse söylerken âher kimse arasına söz karıştırmak.			
10435	serṭ	ثَرطْ	Ar.	*	Çiriş denilen şey ki bunun ile öteberi şey yapıştırılır.			
10436	serem	ثَرَمْ	Ar.	•	Diş kökünden kırılmak.			
10437	servān	ثَرْوانْ	Ar.	∴	Çok ve firâvân şey ve zengin ve mâl-dâr ve sâhib-i servet olan.			
10438	serḳa	ثَرْقَهْ	Ar.	∴	Mâl ü menâlin çok olması, zenginlik ve kamer ile Süreyya'nın iltikâ ve içtima eylediği gece, şeb.			
10439	serā	ثَرى	Ar.	∴	Bir adamın malı çok olmak ve toprak, türap.			
10440	seriyy	ثَرِىّ	Ar.	*	Çok mal.			
10441	serre	ثَرَّه	Ar.	*	Ayazma, suyu pek çok olan pınar.			
10442	süreyyā	ثُرَيّا	Ar.	∴	Ülker ve Pervîn denilen top yıldız ve menâzil-i kamerden biri ve bu top yıldızlar Sevr burcunda Deberân yıldızına takarrüp ederler.			
10443	şüṭāᶜ	ثُطاعْ	Ar.	•	Zükâm illeti, nüzul illeti.			
10444	şüṭāᶜī	ثُطاعِى	Ar.	*	Zükâm illetine uğrayan kimse.			
10445	şeᶜābīb	ثَعابِيبْ	Ar.	•	Salya denilen ağızdan akan yelmeşik su.			
10446	şeᶜārīr	ثَعارِيرْ	Ar.	*	Burunda hasıl olan çatlaklar.			
10447	suᶜbān	ثُعْبانْ	Ar.	•	Begayet iri ve uzun olan yılan ki ejdeha ıtlak olunur.			
10448	şaᶜşaᶜ	ثَعْثَعْ	Ar.	*	Lü'lü', inci ve sedef ve kırmızı yün.			
10449	şaᶜşeᶜa	ثَعْثَعَه	Ar.	*	Pepeleyerek söylemek ve birbiri ardınca kusmak.			
10450	şaᶜr	ثَعرْ	Ar.	*	Bedende su'lûl, siğil çok olmak.			
10451	suᶜrūr	ثُعْرُورْ	Ar.	*	Bodur adam.			
10452	şaᶜleb	ثَعْلَبْ	Ar.	∴	Salep denilen kök ki dökülüp kaynatıldıkta kıvamlı bir güzel sadrî içilecek şey olur ve tilki denilen hilekâr hayvan, inebü's-sa'leb, it üzümü denilen nebat.			
10453	seġab	ثَغَبْ	Ar.	*	Ta'n etmek, zebh etmek.			
10454	saġr	ثَغرْ	Ar.	∴	Açılmış, yırtık ve yarık ve bazı yerlerde olan gedik ve rahne ve ağız, fem ve ön dişleri ve bir adamın dişlerini şikest eylemek, kırmak ve derbent boğazı ve dârü'l-harb ve serhat.			

10455	saġṣāġ	ثَغْثَاغْ	Ar.	•	Kelamı hoşça beyan edemeyip karışık ve perişan söyleyen adama ıtlak olunur.			
10456	saġṣeġa	ثَغْثَغَه	Ar.	*	Sözü açık ve selasetli söylemeyip karış murış söylemek ve perişan ve nâ-muntazam kelam.			
10457	suġret	ثُغْرَةْ	Ar.	*	Göğüs çukuru ve boğaz çukuru.			
10458	suġūr	ثُغُورْ	Ar.	∴	Yırtık ve yarıklar ve gedik ve rahneler ve ağızlar, femler ve ön dişleri ve dârü'l-harb serhatleri ve düşman ağızları.			
10459	sifāyet	ثِفَايَتْ	Ar.	•	Nüfuz etmek, nüfuzu olmak ve geçmek, işlemek.			
10460	sifāl	ثِفَالْ	Ar.	*	El değirmeni altına yayılan sofra ve değirmenin alt taşı.			
10461	süfl	ثُفَلْ	Ar.	*	Tortu, dürdi, çöküntü.			
10462	sefen	ثَفَنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup elde ve ayakta cildin âdeta kemik kıvamında olarak sertleşmesinden ibaret olan ve nasır denilen şeye ıtlak olunur.		Tıp	
10463	seḳābe	ثَقَابَه	Ar.	*	Od, ateş, alevlenmek ve yıldız şakımak ve rûşen olmak ve şule ve ziya vermek.			
10464	seḳāb	ثَقَابْ	Ar.	*	Dayanıp itimat ettikleri nesne.			
10465	siḳāt	ثِقَاتْ	Ar.	•	Sikalar, kalbin itimat ve itikat ettiği kimseler veyahut hüccet ve temessük gibi şeyler ve sadık mutemet dostlar.			
10466	siḳāf	ثِقَافْ	Ar.	*	Vuruşmak, dövüşmek ve mengene ve cendere ve dülger edevatından olan rendeye ve eşkâl-i remliyyeden şu (?) şekle denilir ve eğri şeyleri doğrultacak kısaç.			+
10467	siḳāfet	ثِقَافَةْ	Ar.	•	Bir kimse tîz-kâr ve çîre-dest ve her husuta uz ve zeyrek ve dânâ olmak.			
10468	siḳāl	ثِقَالْ	Ar.	•	Ağır ve girân olan, hafif olmayan şey ve ağır olmak.			
10469	siḳālet	ثِقَالَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve mükedder ve mahzun olmak.			
10470	saḳb	ثَقْبْ	Ar.	•	Delmek, yırtmak ve yandan işleyip geçmek ve delik ve ma'lûmât-ı kâmile.			
10471	suḳbe	ثُقْبَه	Ar.	•	Delik, sûrâh.			
10472	siḳat	ثِقَةْ	Ar.	•	Mutemet ve sözlerine inanılacak kimse.			
10473	seḳaf	ثَقَفْ	Ar.	∴	Bir adama rast gelmek yahut tutmak veyahut ona zafer bulmak ve ensesinden yetişmek ve tîz-kâr olup her husuta uz ve zeyrek ve çîre-dest ve dânâ olmak.			
10474	seḳal	ثَقَلْ	Ar.	∴	Misafirin meta ve haşemi, saz ve sâmân ve bâr ve büngâh ve yük ve ufak tefek ve ağırlık denilen şey ve sıyanet ettği ağır ve girân-bahâ ve nefis ve âlî-kadr şeyler.			
10475	suḳalāʾ	ثُقَلَآءْ	Ar.	*	Sohbetleri müsteskal ve nadan ve girân-cân kimseler.			
10476	seḳalān	ثَقَلَانْ	Ar.	•	İnsan kısmı ile cin taifesi.			
10477	seḳaleyn	ثَقَلَيْنْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10478	siḳlet	ثِقْلَةْ	Ar.	•	Ağırlık, yük, bâr, büngâh ve sıkıntı ve melal ve ferahsızlık.			

10479	şiḳlet-i iżāfiyye	ثِقْلَتِ اِضافِيّه	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup zait dört derece hararette yani sıfırdan yukarı dört derecede imbikten çekilmiş olan ve mâ-i mukattar denilen suyun hacim ve cüsse-i mu'ayyenesinin vezninden o hacimde sulp veya mayi ecsâmın yani katı ve sulu şeylerin ve keza sıfır derece-i harârette bir kap derununda bulunan havanın vezninden alelumum ecsâm-ı havâ'iyyenin yani göz ile görülmesi mümkün olmayan gazların vezinlerinin kaç kere ziyade veya eksik olmaları keyfiyetine ıtlak olunur, mesela mezkûr derece-i harârette suyun vezninden altının vezni tahminen on dokuz kere büyük ve mantarın dört kere küçük ve mâyi'âttan cıvanın on üç buçuk kere büyük ve zeytinyağının yüzde on kere küçük ve sıfır derece-i harârette havanın vezninden müvellidü'l-humûza denilen gazın yüzde on büyük ve balonları doldurdukları müvellidü'l-mâ gazının on dört buçuk kere küçük olması gibi.		Hikmet-i tabî'iyye	
10480	şüḳūb	ثُقُوبْ	Ar.	*	Ateş tutuşup yanmak ve yıldız parıldamak ve bir nesnenin rayihası etrafa yayılmak ve bir kimsenin rey ve tedbiri nafiz ve meri olmak.			
10481	şeḳîb	ثَقِيبْ	Ar.	*	Ziyade kırmızı ve kızıl ve şedîdü'l-humre olan.			
10482	şeḳîf	ثَقِيفْ	Ar.	•	Tîz-kâr ve çîre-dest ve hazık ve her hususta eli uz ve zeyrek ve dânâ olan.			
10483	şeḳîl	ثَقِيلْ	Ar.	•	Ağır, girân, vezni ziyadece olan ve sıkıntıyı mucip olan ve bed-manzar ve kerîhü'l-hey'e olan.			
10484	şükl	ثُكلْ	Ar.	•	Bir adam sevgili dostunu veyahut avrat, veledini kaybetmek, yave kalmak.			
10485	şüklā	ثُكْلىٰ	Ar.	•	Veledini gaip ve yave etmiş kadın.			
10486	şükne	ثُكْنَه	Ar.	*	Kılâde ve gerdanlık ve sancak ve kabir, mezar ve kalpte menvî olan niyet.			
10487	şülāşiyyü'l-aḫ	ثُلاثِيُّ الْأَخْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup a'zâ-yı tezkîr-i nebâtâtta bulunan hayt kıtalarının bir çiçekte üç demet teşkil etmek üzere yekdiğere mülâsık olmaları keyfiyetine tesmiye ve ıtlak olunur, bu tertip bilhassa tasnîf-i nebâtâtta nazarıitibara alınır.		Nebatat	
10488	şülāşiyyü'l-ezhār	ثُلاثِيُّ الْأَزْهارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir sap üzerinde diğer küçük küçük saplarla üç adet çiçeğin bulunması hâline denilir ki bu tertip vaz'iyyet-i ezhârda muteberdir.		Nebatat	
10489	şülāşiyyü'l-evrāḳ	ثُلاثِيُّ الأَوْراقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir sap üzerinde üç yaprağın bulunması keyfiyetine ıtlak olunur.		Nebatat	+
10490	şülāşiyyü'l-büẕūr	ثُلاثِيُّ الْبُذُورْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup üç çekirdeği havi bulunan meyveye denilir.		Nebatat	
10491	şülāşiyyü't-teẕkir	ثُلاثِيُّ التَّذْكِيرْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çiçeği üç uzv-ı tezkîri hamil olan nebata ıtlak olunur bu hâl, bilhassa tasnîf-i nebâtâtta nazarıitibara alınır.		Nebatat	
10492	şülāşiyyü'l-ʿuṣaybāt	ثُلاثِيُّ الْعُصَيْباتْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yaprağın sapından cism-i varakı ikiye taksim etmek üzere mümted olan ve usayb denilen hatt-ı bârizin bir varakta üç adet olması keyfiyetine denilir.		Nebatat	
10493	şülāşiyyü'l-füṣūṣ	ثُلاثِيُّ الْفُصُوصْ	Ar.	*	Bir şeyin üç bölmeli olması hâline denilir ve nebatat eşkâli itibariyle ıs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile evrakın üç bölmeli olması keyfiyetine ıtlak olunur.		Nebatat	+
10494	şülāşiyyü'l-mesākin	ثُلاثِيُّ الْمَساكِنْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup müteaddit çekirdekli meyvede çekirdeklerin bulundukları mahallin üç hücreye münkasım olması keyfiyetine ıtlak olunur.		Nebatat	+
10495	şelāşe	ثَلاثَه	Ar.	•	Üç adedi, se.			
10496	şelāşūn	ثَلاثُونْ	Ar.	•	Otuz adedi, sî.			
10497	şülāşî	ثُلاثِى	Ar.	•	Üçe mensup ve üçten ibaret olan ve ilm-i sarf ıs. olup yalnız üç harften ibaret olan kelime-i asliyyeye denilir ki geçmiş zamanın gâ'ib-i müfred-i müzekkeri olur.		Sarf	
10498	şelāşîn	ثَلاثِينْ	Ar.	•	Otuz adedi, selâsûn, sî.			
10499	şellāc	ثَلّاجْ	Ar.	•	Kar ve buz satan kişi, berf-fürûş.			
10500	şelb	ثَلبْ	Ar.	*	Levm ve tayip ve tağyir eylemek ve kınamak ve dergâhtan sürüp kovmak ve bir nesneyi ters çevirmek, içini dışına, altını üstüne döndürmek ve bir nesneyi gedmek, rahne-dâr eylemek.			

10501	ṣülüṣ	ثُلُثْ	Ar.	•	Bir nesnenin üç cüzünden bir cüzü.			
10502	ṣülüṣāʾ	ثُلَثَآءَ	Ar.	•	Yevm ile beraber Salı günü, se-şenbe.			
10503	ṣülüṣān	ثُلُثَانْ	Ar.	∗	Bir nesnenin üç cüzünden iki cüzü.			
10504	ṣelāṣet	ثَلَثَةْ	Ar.	•	Üç adedi, se.			
10505	ṣelāṣūn	ثَلَثُونْ	Ar.	•	Otuz adedi, sî.			
10506	ṣelāṣin	ثَلَثِينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10507	ṣülüṣī	ثُلُثِى	Ar.	•	Bir nev yazı ki hurûfunun şekli büyük olur.			
10508	ṣelc	ثَلجْ	Ar.	∴	Şiddet-i bürûdet alâmâtından olarak kış günü gökyüzünden yağan beyaz beyaz ve parça parça pamuk gibi şey ki kar denilir, Fârisîsi berftir ve şeklinin envâ'-ı müte'addidesi burada gösterilmiştir ve kar yağdırmak ve kalp ızdıraptan mutmain olup ârâm ve sükûn bulmak ki yürek soğumak denilir ve bir kimseyi şad ve mesrur edip yüreğini soğutmak ve kara tutulmak ve mahmûmdan humma zail olup hararetten halas olmak ve bir kimseyi matlubuna zafer-yâb eylemek.			+
10509	ṣalḫ	ثَلخْ	Ar.	∗	Bir nesneye bulaşıp âlûde olmak.			
10510	ṣalṭ	ثَلطْ	Ar.	∗	Karın gurlamak, gürüldemek.			
10511	ṣalᶜ	ثَلعْ	Ar.	∗	Baş yarmak.			
10512	ṣalġ	ثَلغْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10513	ṣelm	ثَلمْ	Ar.	•	Bir nesneyi gedmek, rahne-dâr eylemek ve çentmek ve bir nesnenin ağzını veya kenarını diş diş ve çentik çentik eylemek.			
10514	ṣülme	ثُلْمَه	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup kemiklerde vaki ferce ve çentik ve aralıklara denilir ve rahne, gedik ve yarık ve çatlak.		Tıp	
10515	ṣülle	ثُلَّه	Ar.	∗	Cemâ'at-i insânî ve çok akçe ve para.			
10516	ṣemm	ثَمّ	Ar.	∗	Cemetmek, iyi kılmak.			
10517	ṣümme	ثُمَّ	Ar.	∴	Harf-i atftır, üç manaya delalet eder, birincisi mabadını hükümde makabline teşrik etmek, ikincisi tertip iktiza etmek evvelen, sâniyen gibi, üçüncüsü mühlet iktiza etmektir ba'de-mâ, ba'dehu, bundan sonra, pes manasınadır.			
10518	ṣimād	ثِمَادْ	Ar.	∗	Mâ-i kalîl, azıcık su.			
10519	ṣemār	ثَمَارْ	Ar.	•	Meyve ve her nev mal.			
10520	ṣümār	ثُمَارْ	Ar.	•	Semerler, meyveler, mahsuller.			
10521	ṣümār-i cirābiyye	ثُمَارِ جِرَابِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kuru ve ziyadesiyle tohumları havi ve âdeta kursak veya deri gibi bir örtüden ibaret olan ve çoraba müşabih bulunan meyvelere denilir.		Nebatat	+
10522	ṣümār-i baḳliyye	ثُمَارِ بَقْلِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup fasulye veya bakla gibi tohumları bir sıraya dizilen ve kemâle eriştikte tulani münşak olan ve şekilde görüldüğü veçhile bir örtüden ibaret olan meyvelere denilir.		Nebatat	+
10523	ṣümār-i ḫarnūbiyye	ثُمَارِ خَرْنُوبِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü vecih üzere keçiboynuzu denilen meyve gibi bir hayli çekirdeği havi ve iki meskenli olan meyvelere ıtlak olunur.		Nebatat	+
10524	ṣümār-i ṣavniyye	ثُمَارِصَوْنِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir meskenli yani tek hücreli bir hatt-ı dâ'irevî üzerine açılan meyvelere ıtlak olunur.		Nebatat	+
10525	ṣümār-i mücenneḥa	ثُمَارِمُجَنَّحَه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ekseriya bir tohumu havi olan ve kanat şeklinde bulunan meyvelere tesmiye ve ıtlak olunur.		Nebatat	+

10526	şimāl	ثِمَالْ	Ar.	∗	Medet ve inayet etmek ve mutemet adam.			
10527	şemān	ثَمَانْ	Ar.	•	Sekiz adedi, heşt.			
10528	şemānūn	ثَمَانُونْ	Ar.	•	Seksen adedi, heştâd.			
10529	şemāniye	ثَمَانِيَه	Ar.	•	Sekiz adedi, heşt.			
10530	şemānīn	ثَمَانِينْ	Ar.	•	Seksen adedi, heştâd.			
10531	şemer	ثَمَرْ	Ar.	•	Meyve, ağacın yemişi, meyvenin envaı ve fayda, kâr, hasılat.			
10532	şemer-i ʿarʿar	ثَمَرِ عَرْعَرْ	Ar.	∗	ıs. nebâtiyyeden olup ağacı şekilde görüldüğü veçhile ardıç tohumuna ıtlak olunur, bu tohum tıpta sidik yolunun nezlesinde ve mesanenin nezlesinde ve belsoğukluğunda ve emrâz-ı kalbiyyeden mütehassıl istiskâ'âtta ve usret-i hazmda ve iskorbütte ve resye-i müzminede istimal olunur devâ-yı nâfi'dir.		Nebatat	+
10533	şemere	ثَمَرَه	Ar.	•	Meyve, ağacın meyvesi, envâ'-ı meyve ve fayda, kâr, hasılat.			
10534	şemele	ثَمَلَه	Ar.	•	Kap dibinde kalan bakiye.			
10535	şümün	ثُمُنْ	Ar.	•	Bir nesnenin sekiz cüzünden bir cüzü.			
10536	şemen	ثَمَنْ	Ar.	•	Is. fıkhiyyeden olup satılan şeyin pahasıdır ki zimmete taalluk eder ve mübâdele-i emvâle vesile olur ve paha, değer.		Fıkıh	
10537	şemen-i miṣil	ثَمَنِ مِثْلْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup satılan şeyin emsaline kıyasen erbâb-ı vukûfun tayin eyledikleri kıymet ve semene ıtlak olunur.		Fıkıh	
10538	şemen-i müsemmā	ثَمَنِ مُسَمّٰى	Ar.	∗	Gerek kıymet-i hakîkiyyeye mutabık ve gerek nakıs ve zait olsun tarafeynin bi't-terâzî tesmiye ve tayin eyledikleri semene ıtlak olunur.			
10539	şemīn	ثَمِينْ	Ar.	∴	Bir nesnenin sekiz cüzünden bir cüzü, sümün ve pahalı, girân-bahâ.			
10540	şümme	ثُمَّه	Ar.	∗	Bir tutam ot.			
10541	şünāʾiyyü'l-aḫ	ثُنَائِيُّ الْاَخْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nebatatın uzv-ı tezkîrlerinde bulunan hayt kıtalarının bir çiçekte iki demet teşkil etmek üzere yekdiğere mülâsık olmaları keyfiyetine ıtlak olunur bu hâl bilhassa tasnîf-i nebâtâtta nazarıitibara alınır.		Nebatat	+
10542	şünāʾī aʿżā-i teẕkīr	ثُنَائِى اَعْضَاءِ تَذْكِيرْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup iki uzv-ı tezkîri hamil olan çiçeğe denilir ki bu hâl tasnîf-i nebâtâtta nazarıitibara alınır.		Nebatat	
10543	şünāʾiyyü'l-ḳuvve	ثُنَائِيُّ الْقُوَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup bir çiçekte bulunan dört a'zâ-yı tezkîrden ikisinin tavîl olması keyfiyetine ıtlak olunur ki bu hâl tasnîf-i nebâtâtta nazarıitibara alınır.		Nebatat	
10544	şenāʾ	ثَنَآءْ	Ar.	•	Bir adamı medih ve vasıf veya zemmetmek.			
10545	şenāʾ	ثَنَآءْ	Ar.	•	İkişer ikişer.			
10546	şināʾ	ثِنَآءْ	Ar.	•	Diz bağı, pâ-bend.			
10547	şenā-ḫān	ثَنَاخوَانْ	Ar. - Far.	•	Sena okuyucu, methedici ve dua edici ve dua edici olan.			
10548	şenā-ḫānī	ثَنَاخوَانِى	Ar. - Far.	•	Sena okuyuculuk, methedicilik.			
10549	şenā-kār	ثَنَاكَارْ	Ar. - Far.	•	Sena edici, methedici ve duacı olan.			
10550	şenā-kārāne	ثَنَاكَارَانَه	Ar. - Far.	•	Senâ-kâra layık ve yaraşır olan.			
10551	şenā-kārī	ثَنَاكَارِى	Ar. - Far.	•	Sena edicilik, sena etmek.			

10552	senā-gū	ثَنَاگُو	Ar. - Far.	•	Bir kimsenin senasını söyleyici, methini edici ve duacı olan.			
10553	senā-gūyî	ثَنَاگُويِى	Ar. - Far.	•	Sena söyleyicilik.			
10554	senā-ver	ثَنَاوَرْ	Ar. - Far.	•	Sena edici, dua edici olan.			
10555	senā-ver-āne	ثَنَاوَرَانَه	Ar. - Far.	•	Senâvere layık ve münasip ve yaraşır olan.			
10556	senāʾî	ثُنَائِى	Ar.	•	İki harften ibaret olan sîga-i asliyye.			
10557	sanṭ	ثَنطْ	Ar.	∗	Yarmak, şakketmek.			
10558	senevî	ثَنَوِى	Ar.	•	Mecusi ve Ateşperest, ateşe tapan ve hâlıku'l-hayr ve hâlıku'ş-şer diye iki hâlık olmasına kail olan.			
10559	seny	ثَنىَ	Ar.	•	Bir nesneyi katına kıvırıp bükmek.			
10560	sinā	ثِنَى	Ar.	•	Bir şeyi iki defa işlemek.			
10561	seniyye	ثَنِيَّه	Ar.	∗	Yokuşa ve dağa su'ûd edecek yol.			
10562	sevāʾ	ثَوَآءْ	Ar.	∗	Bir yerde çok vakit meks ve ikamet eylemek.			
10563	sevāb	ثَوَابْ	Ar.	∴	Asel, bal ve ecir ve ceza, amel mukabili hayır.			
10564	sevābit	ثَوَابِتْ	Ar.	•	Sabiteler vesair yıldızlara nispetle yerinden hareket etmeyip sabit olan yıldızlar.			
10565	sūʾāṭ	ثُوأَطْ	Ar.	∗	Zükâm illeti, burun nezlesi.			
10566	sevāḳib	ثَوَاقِبْ	Ar.	•	Sâkıbeler, ziyade muzî ve parıldayıcı yıldızlar.			
10567	sevāliṯ	ثَوَالِثْ	Ar.	•	Saliseler, bir saniyenin altmışta birleri.			
10568	sevānî	ثَوَانِى	Ar.	•	Saniyeler, dakikanın altmışta birleri.			
10569	sevb	ثَوبْ	Ar.	∴	Geri dönmek, rücu etmek ve dolmak, dolmaya yaklaşmak ve giyilecek libas, urba.			
10570	sevbāʾ	ثَوْبَآءْ	Ar.	∗	Esnemek, hamyâze etmek.			
10571	sevebān	ثَوَبَانْ	Ar.	∗	Hastanın bedeni sıhhate yüz tutmak ve gittikten sonra geri gelmek.			
10572	sevr	ثَورْ	Ar.	∴	Bir kavmin seyidi ve mehteri ve ahmak ve bî-mağz adam ve sığır ve öküz ve burûc-ı isnâ aşerden olup Hamel burcuyla Cevza burcu beyninde vaki bir burc-ı sâbitin ismidir ki şems-i evvel burca nisanın sekizinde duhul eder ve toz kaldırma ve fitne ve fesat çıkarmak.			
10573	süʾlūl	ثُؤْلُولْ	Ar.	∴	Meme ve pistân düğmeciği ve siğil denilen kabarcık ki tavuk götü dahi derler.			
10574	sūm	ثُومْ	Ar.	•	Sarımsak denilen fena kokulu bir nev soğan.			
10575	süʾūr	ثُؤُورْ	Ar.	∗	Bir nesne yerden tozup ve dalgalanıp kalkmak.			
10576	seviyy	ثَوِىّ	Ar.	∗	Bir yerde çok zaman meks ve ikamet eylemek ve mihman için tertip olunan hane ve oda.			
10577	siyāb	ثِيَابْ	Ar.	•	Libaslar, beden örtüleri.			
10578	siyābî	ثِيَابِى	Ar.	•	Hamam hizmetçilerinden müşterilerin esvaplarına nezaret eden kimse.			
10579	seyyib	ثَيِّبْ	Ar.	•	Kız olmayıp er görmüş ve zevcinden müfârakat etmiş dul hatun ve tezevvüç etmiş erkek.			
10580	seyyibāt	ثَيِّبَاتْ	Ar.	•	Seyyibe olan hatunlar.			

10581	seyyibe	ثَيِّبَه	Ar.	•	Zevcinden müfârakat etmiş dul hatun.			
10582	sühāt	ثُهَاتْ	Ar.	*	Bir kimseyi avaz ile çağırmak.			
10583	sehl	ثَهلْ	Ar.	*	Yer üstüne döşenmek.			
10584	c	ج	Ar.	•	İşbu harf-i cîm-i Arabî tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede altıncı harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde üç adedine işaret eder ve mektup ve senet ve emsali tarihlerinde şehr-i cemâdi'l-âhire alamettir.			
10585	cā	جا	Ar.	•	Mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde şehr-i cemâdi'l-evvelîye alamettir.			
10586	cā	جا	Far.	*	Yer, mahal, mevki, cây.			
10587	cā-be-cā	جابَجا	Far.	•	Ara sıra, öte beri, bazı mahalde müteferrik olarak ve yerden yere, mahalden mahalle manasına.			
10588	cābir	جابِرْ	Ar.	•	Tekebbür ve ta'azzum eden, merhametsiz ve şefkatsiz olan ve aziz ve kavi olan ve kırıkçı ve çıkıkçı, kırık ve çıkık bağlayıcı.			
10589	cāblūs	جابلُوسْ	Far.	•	Yaltaklanıcı, mütemellik ve mütebasbıs olan.			
10590	cālūsî	جالُوسِى	Far.	•	Yaltaklanıcı, temelluk ve tabasbus edicilik.			
10591	cābî	جابِى	Ar.	•	Evkaf icârelerini veya teklifât ve vergiyi toplamaya memur olan kimse.			
10592	cābiʾ	جابِئْ	Ar.	*	Çekirge ve pabuççular kütüğü, tezgâhı ki üzerinde iş kesip biçerler.			
10593	cāşelîḳ	جاثَلِيقْ	Ar.	•	Bu kelime, Katoliklik lafzının mu'arrebidir ve Antakya'da vaki patrik tarafından mansûb olup Bağdat'ta mütemekkin olan Nasârî taifesinin reisi, büyük papazı.			
10594	cāḥid	جاحِدْ	Ar.	•	Bilir iken inkâr edici.			
10595	cādib	جادِبْ	Ar.	•	Kâzib ve yalan söyleyici, yalancı, dubaracı.			
10596	cādū	جادُو	Far.	•	Sihirbaz, sâhir, sihir edici.			
10597	cādū-keş	جادُوكَشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10598	cādū-ger	جادُو گَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10599	cādūy	جادُوى	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10600	cādde	جادَّه	Ar.	•	Yolun ulu tarafına denilir ki vasatından ibarettir ve mutlaka ulu yol, şâh-râh.			
10601	cāẕib	جاذِبْ	Ar.	•	Cezbedici, kendiye çekici olan.			
10602	cāẕîbe	جاذِبَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve ân, letafet, hüsn ü cemâl.			
10603	cārr	جارّْ	Ar.	•	Cer edici, çekici olan ve harf-i cer.			
10604	cār	جارْ	Ar.	•	Komşu ve yakın ve karîb olan.			
10605	cāri'l-ceneb	جارِالْجَنَبْ	Ar.	*	Bitişik komşu.			
10606	cār-i mülāṣiḳ	جارِمُلاصِقْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10607	cāriḥ	جارِحْ	Ar.	•	Cerh edici, âlât-ı cârihadan biriyle vurup yaralayıcı olan.			
10608	cāriḥa	جارِحَه	Ar.	∴	Av kuşu, atmaca ve doğan gibi hayvanat ve mal kazanmaya alet olan azanın her biri, el ve ayak ve ağız ve orospunun ferci gibi.			
10609	cāriz	جارِزْ	Ar.	*	Öksürüğü şedit olan insan ve hayvan.			

10610	cārim	جَارِمْ	Ar.	•	Cürüm ve kabahat sahibi.			
10611	cārī	جَارِى	Ar.	•	Cereyan edici, akıcı ve akar olan ve nâs beyninde nafiz ve meri ve geçer olan.			
10612	cāriye	جَارِيَه	Ar.	∴	Güneş ve seyr ü cereyânından naşi sefineye ve Cenâb-ı Hakk'ın in'âm eylediği rızık ve nimete ve hizmet ve amelde cüst ü cereyânlarına mebni taze ve genç avrada ve bilhassa halayıka denilir ve cari ve akıcı olan.			
10613	cāẕim	جَاذِمْ	Ar.	•	Cezm edici, kesûb, atıcı ve kâtı' olan.			
10614	cāḥiẓ	جَاحِظْ	Ar.	*	Lokma göz adam, gözü fırlak adam.			
10615	cāziye	جَازِيَه	Ar.	*	Mükâfat eylemek ve kâfi olmak ve bir nesneye mukabil ivaz.			
10616	cāsir	جَاسِرْ	Ar.	•	Cesaret edici olan.			
10617	cāsūs	جَاسُوسْ	Ar.	•	Şerre dair olan, sırrı tecessüs eden kimse ki buna çaşıt denilir ve düşmana ifşâ-yı esrâr etmek için bir devletin veya bir ordunun veya efrâd-ı nâsın sırrı ve esrarını tecessüs edip araştırıcı olan kimse.			
10618	cā'il	جَاعِلْ	Ar.	∴	Nesne verici, mu'tî ve kılıcı, yapıcı, halk edici olan.			
10619	cā'iye	جَاعِيَه	Ar.	*	Bön ve sâde-dil avrat.			
10620	cāfī	جَافِى	Ar.	•	Cefa ve eziyet edici.			
10621	cā-güzīn	جَاگُزِينْ	Far.	•	Bir mahalli intihap edip onda sakin olucu olan.			
10622	cā-gīr	جَاگِيرْ	Far.	•	Yer tutmuş ve yerleşmiş ve vaki olan ve vukua gelen ve oturucu olan.			
10623	cālib	جَالِبْ	Ar.	•	Celbedici, âher mahalden yanına getirici olan ve kendi tarafına çekip cezbeder olan.			
10624	cālis	جَالِسْ	Ar.	•	Cülus edici, oturucu olan ve arkadaş, nedim ve ekseriya hem-meclis ve hem-sohbet olan.			
10625	cāli'	جَالِغْ	Ar.	•	Açık meşrep avrat ve bî-hayâ ve edepsiz kimse.			
10626	cālif	جَالِفْ	Ar.	•	Deri ve kabuk soyucu olan.			
10627	cālife	جَالِفَه	Ar.	•	Deri ile eti beraber koparan yara ve kariha.			
10628	cālūt	جَالُوتْ	Ar.	∴	Zamân-ı kadîmde Benî İsrâ'îl üzerine müstevli, cebbar bir padişahın ismidir ve nefiy ve cila ve sürgün.			
10629	cālī	جَالِى	Ar.	•	Cilalı, parlak olan ve sürüp defedici olan.			
10630	cāliye	جَالِيَه	Ar.	•	Nefiy ve cila ve sürgün ve nefiy ve cilada bulunanlar ve ehl-i zimmet taifesi.			
10631	cām	جَامْ	Ar.	*	Gümüşten mamul kâse ve maşrapa ve emsaline denilir.			
10632	cām	جَامْ	Far.	•	Kadeh, piyale ve Türkçede ayna ve pencere camı.			
10633	cāmiḥ	جَامِحْ	Ar.	•	Zapt olunmaz, başı sert zat ve serkeş adam.			
10634	cāmid	جَامِدْ	Ar.	∴	Donmuş, gayr-ı cari ve bî-hayât ve mahsulsüz olan ve altın ve gümüş makulesi mal.			
10635	cāmis	جَامِسْ	Ar.	*	Taravet ve tâb ve revnakı zail olmuş nebat.			
10636	cāmi'	جَامِعْ	Ar.	•	Cemedici, toplayıcı ve cemetmiş, toplamış bulunan ve havi ve muhit olan ve Müslimîn için umumi ibadetgâh olan bina.			
10637	cāmi'iyye	جَامِعِيَّةْ	Ar.	•	Cami olmak, ziyade nesneyi havi olmak.			

10638	cāmekān	جامَكانْ	Far.	∴	Hamamda soyunup giyinmeye mahsus olan mahal ve etrâf-ı erba'ası cam ile muhat olan yer.			
10639	cāmūs	جامُوسْ	Ar.	•	Su sığırı ve manda denilen hayvan.			
10640	cāme	جامَه	Far.	•	Beden örtüsü, urba, libas, sevb, kabâ.			
10641	cāme-dān	جامَه دانْ	Far.	•	Esvap sandığı veyahut dolap.			
10642	cāmme-şūy	جامَه شُويْ	Far.	•	Çamaşırcı, don gömlek ve mendil ve emsali şeyleri yıkayıcı.			
10643	cānn	جانْ	Ar.	∴	Âdem aleyhi's-selâm, ebu'l-beşer olduğu gibi bu da ebu'l-cin manasınadır veyahut insandan evvel halk olunmuş bir kavm-i mahsûs ve cin cemi.	cem		
10644	cān	جانْ	Far.	•	Rûh-ı hayvânî ve hayatın asıl ve membaı olan kuvvet veyahut cism-i latîf ki diride olur.			
10645	cān-āzār	جانْ آزارْ	Far.	•	Can incitici, eziyet verici, can yakıcı.			
10646	cān-efzā	جان اَفْزا	Far.	•	Can artırıcı, taze hayat verici ve inşirâh-ı kalbi bâ'is olan.			
10647	cānān	جانانْ	Far.	•	Canlar, ruhlar ve mahbube ve maşuka ve dilber olan ve güzel ve sâhib-i cemâl.			
10648	cānāne	جانانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10649	cān-āver	جانْ آوَرْ	Far.	•	Canlı ve diri olan ve hayvan, ber-hayât olan.			
10650	cānib	جانِبْ	Ar.	•	Yan, taraf, sû.			
10651	cānbāz	جانْبازْ	Far.	•	Canını oyunda tehlikeye koyan ve tağyîrât-ı bedeniyye ve tebeddülât-ı vaz'iyye-i garîbeden naşi fart-ı mahâretle kendini müşahede edenler huzurunda tehlike ve muhataraya ilkâ eden at cambazı ve ip cambazı ve at pazarında at alıp satmakla meşgul olan.			
10652	cān-baḫş	جانْ بَخشْ	Far.	•	Ruh verici, hayat verici olan.			
10653	cānib-dār	جانِبْدارْ	Ar. - Far.	•	Taraftar ve tarafgir ve sahâbet ve himâyet edici.			
10654	cānibeyn	جانِبَيْنْ	Ar.	•	Nesnenin iki tarafı.			
10655	cāniḥ	جانِحْ	Ar.	•	Cünha ve kabahat sahibi olan.			
10656	cān-ḫirāş	جانْخِراشْ	Far.	•	Cana eziyet verici olan.			
10657	cān-dār	جانْدارْ	Far.	•	Canlı, zî-rûh ve ber-hayât olan.			
10658	cān-rübā	جانْرُبا	Far.	•	Can kapıcı ve acîb ve garip ve ziyadesiye güzel ve dilber olan.			
10659	cān-sipār	جانْسِپارْ	Far.	•	Can teslim edici, canını feda edici ve canını sarf edici olan.			
10660	cān-siper-āne	جانْسِپارانَه	Far.	•	Canını feda ve sarf edercesine.			
10661	cānistān	جانْسِتانْ	Far.	•	Can alıcı, can kapıcı olan.			
10662	cān-sūz	جانْسُوزْ	Far.	•	Can yakıcı ve yürek yakıcı, yürek tutuşturucu.			
10663	cān-şikār	جانْ شِكارْ	Far.	•	Can avlayıcı yani öldürücü olan mahbup ve maşuka.			
10664	cā-nişīn	جانِشِينْ	Far.	•	Kaymakam, vekil ve mansıp sahibi posta geçip oturucu olan.			
10665	cān-fersā	جانْ فَرْسا	Far.	•	Can aşındırıcı, melal, sıkıntı ve keder ve hüzün ve eziyet verir olan.			
10666	cān-fezā	جانْفَزا	Far.	•	Can artırıcı, taze can verici ve kalbe inşirah ve şâdmânî verici olan.			

10667	cān-fezāy	جانْفَزَای	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10668	cān-feşān	جانْ فَشَانْ	Far.	•	Bir nesne uğrunda canını feda ve sarf eden.			
10669	cān-feşānī	جانْفَشَانی	Far.	•	Gayret ve hamiyet ve canını feda ve sarf etmek.			
10670	cān-gāh	جانْكَاه	Far.	•	Can eksiltici, renc ve keder ve ızdıraba bâ’is olan.			
10671	cān-güdāz	جانْگُدَازْ	Far.	•	Can eritici, hüzün ve rikkat-i kalb ve bâ’is-i merhamet ve merhamet getirici olan.			
10672	cān-güẕār	جانْگُذَارْ	Far.	•	Candan geçer olan ve hayata tesir eder olan.			
10673	cān-gezā	جانْگَزَا	Far.	•	Can ısırıcı, öldürücü ve katil ve mühlik olan.			
10674	cān-gīr	جانْگِيرْ	Far.	•	Can ve ruh kabzedici olan.			
10675	cān-nişār	جانْ نِثَارْ	Ar. - Far.	•	Canını feda edip sarf eder olan.			
10676	cān-vār	جانْوَارْ	Far.	•	Hayvan ve ber-hayât ve sâhib-i hayât ve dirlik sahibi.			
10677	cān-ver	جانْوَرْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10678	cāne	جانَه	Far.	∴	Hayvan yavrusu, peçe ve küçük sığır ve küçük öküz ve ada ve silah.			
10679	cānī	جانی	Far.	•	Aziz ve candan söyler olan.			
10680	cānī	جانی	Far.	∴	Is. fıkhiyyeden olup kendisinden cinayet sudûr eden kimseye denilir ve suç ve kabahat sahibi.		Fıkıh	
10681	cāvid	جاوِدْ	Far.	•	Baki, daim ve lâ-yezâl ve layemut olan.			
10682	cāvidān	جاوِدَانْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10683	cāvidāne	جاوِدَانَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10684	cāvidānī	جاوِدَانی	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan ve câvidân ve ebedî olmak ve ebediyet, câvidânlık.			
10685	cāvers	جاوَرس	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile karaca darı denilen taneye denilir ki bundan boza yapılır ve güvercin yemi olur ve Çerkezler işbu tanenin müptelasıdır.			+
10686	cāvīd	جاوِيدْ	Far.	•	Baki, daim ve lâ-yezâl ve layemut olan.			
10687	cāh	جاهْ	Ar.	•	Kadir, menzilet, mansıp.			
10688	cāhet	جاهَة	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10689	cāvī	جاوِی	Ar.	*	Aselbent denilen bir nev belsem yani hamızlı termenti manasına ıs. nebâtiyyedendir.		Nebatat	
10690	cāhid	جاهِدْ	Ar.	•	Sarf-ı makdûr edici, elinden geldiği kadar çalışıcı olan ve din düşmanı ile cenk ve kıtal eder olan.			
10691	cāhiż	جاهِضْ	Ar.	•	Cühûzat ve hiddet ve cüret sahibi gözü pek olan.			
10692	cāhil	جاهِلْ	Ar.	•	Bilmez, nadan ve dünyadan habersiz olan.			
10693	cāhiliyye	جاهِلِيَّةْ	Ar.	•	Vakt-i sa’âdet-i nebeviyyeden mukaddem olan cahillik ve putperestlik ve cahil olmaklık.			
10694	cāy-gāh	جايْگَاه	Far.	•	Mekân, mahal, yer, mevki, mevzi.			
10695	cāyiḥa	جايِحَه	Ar.	*	Devâb ve mevâşî kısmını helak ve istîsâl eyleyen maraz-ı belde-i hayvânî ve afet.			
10696	cāʾir	جآئِرْ	Ar.	•	Zalim, sitemkâr ve itidal ve cadde-i istikâmetten çıkıp sapa giden kimse.			

10697	cāʾiz	جَآئِزْ	Ar.	•	Akla, kanuna yahut şeriata muvafık olan, mezun ve lâ-be’s ve cevaz dairesinde olan.			
10698	cāʾize	جَآئِزَه	Ar.	•	Atiyye, bahşiş ve lütuf ve ihsan ve güzel ve makbul olan şiir ve darbımesel.			
10699	cāyiʿ	جَايِعْ	Ar.	•	Aç olan, cû’a giriftar olan, acıkan.			
10700	cāy-gāh	جَايْگَاهْ	Far.	•	Mahal, mesken.			
10701	cāy-gīr	جَايْگِيرْ	Far.	•	Yer tutan, yerleşen ve vaki olan, mahal sahibi olan.			
10702	cāyil	جَايِلْ	Ar.	•	Cevelan edici, dönüp dolanıcı olan.			
10703	cāyile	جَايِلَه	Ar.	*	Zamirde cevelan eden, hatıraya ve miyânede dair dair olan maslahata ıtlak olunur.			
10704	cāyişe	جَايِشَه	Ar.	*	Nefs-i insânîye denilir.			
10705	cāy-nişīn	جَايْ نِشِينْ	Far.	•	Kaymakam, vekil ve mansıp sahibi posta geçip oturan.			
10706	cāʾī	جَآئِى	Ar.	•	Gelici, ati ve zirde vaki olan ve aşağıda gelen.			
10707	cübb	جُبْ	Ar.	•	Kûb ve yapılmadık kuyu.			
10708	cebb	جَبْ	Ar.	*	Bir kimsenin zeker ve hayasını kesip hadım eylemek ve recüliyyetsiz etmek.			
10709	cebāʾ	جَبَآءْ	Ar.	•	Korkak ve cebin olmak.			
10710	cebābire	جَبَابِرَه	Ar.	•	Ulu ve mütekebbir kimseler, cebbarlar, nahak yere daima katl-i nüfûs edenler.			
10711	cibāb	جِبَابْ	Ar.	*	Kesmek, katetmek ve hüsn veya hasep ve nesep ve mal makulesi şeylerle müfâhare ve fahr eylemek, övünmek.			
10712	cebāb	جَبَابْ	Ar.	*	Kaht-ı şedîd, ifrat derecede kıtlık.			
10713	cebbār	جَبَّارْ	Ar.	∴	Ulüv ve azamet ve kahır ve izzet sahibi olan hak celle ve âlânın esmâ-i ilâhiyyesinden biridir ve Cevza burcunun ismi ve asla rahim ve şefkati olmayan gönül ve daima nahak yere katl-i enfûs eden kimseye denilir ve mütekebbir ve mütemerrid olan ve azîm ve kavi ve bâlâ ve bülend adama ıtlak olunur.			
10714	cübār	جُبَارْ	Ar.	*	Heder ve batıl ve beyhude ve diyet ve kısas olmayan kan ve her müfsit ve mühlik olan şey ve sel suyu ve bir nesneden berî’ü’z-zimme olan kimse.			
10715	cibāl	جِبَالْ	Ar.	•	Cebeller, dağlar, kûhlar.			
10716	cibāli mübāḥa	جِبَالِ مُبَاحَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin taht-ı temellük ve tasarrufunda olmadığına mebni, her ferdin odun kesmeye salahiyeti olan dağlara denilir.		Fıkıh	
10717	cebāzet	جَبَازَةْ	Ar.	*	Ekmek, mayasız olmak.			
10718	cebān	جَبَانْ	Ar.	•	Korkak ve bî-zehre ve hirâsân adam.			
10719	cebbān	جَبَّانْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
10720	cebānet	جَبَانَةْ	Ar.	•	Korkak ve bî-zehre olmak ve korkaklık ve adem-i cesâret.			
10721	cibāvet	جِبَاوَةْ	Ar.	•	Derip devşirip toplamak ve câbîlik hizmeti.			
10722	cibāh	جِبَاهْ	Ar.	•	Cepheler, baş alınları.			
10723	cibāyet	جِبَايَةْ	Ar.	•	Derip devşirip müteferrik nesneleri toplamak ve câbîlik hizmeti.			

10724	cibt	جِبتْ	Ar.	*	Sanem, küffarın zu'm-ı bâtıllarınca Allah diye taptıkları put ve gaipten ve mugayyebâttan haber vermek kaydında olan kimse ve sâhir ve cadı ve sihir ve efsun ve bî-hayr u menfa'at olan hasis ve kemter şey.			
10725	cebr	جَبرْ	Ar.	∴	Kırık kemiği sarıp bütünlemek ve kırık kabı kenetlemek ve bir nesneyi ıslah eylemek ve binaenaleyh padişah manasına da gelir ve şeci ve bahadır adam ve kırık çıkık saracak ağaç paresi ve zor, kahır ve unfla muamele etmek ve zapt edip kendi iradesine bırakmak ve ikrah etmek ve ıs. riyâziyyeden olup (?) gibi bir tarzda hurufat iane ve vasıtasıyla bilâ-rakam yapılan hisâb-ı fevkalade ameliyatına denilir.			
10726	cebr-māfāt	جَبرْ مافاتْ	Ar.	*	Fevt ve zayi olan nesneyi elde etmek, ele geçirmek.			
10727	ceberūt	جَبَرُوتْ	Ar.	•	Fart-ı kibr ü azamet, âlem-i ceberût, âlem-i a'lâ, semâvât.			
10728	cebrā'īl	جَبْرآئِيل	Ar.	*	Ferişte-i ma'rûfun ismi ki vahye hadim nâmûs-ı a'zam ve abdullah yani Allah'ın kulu demektir, melâ'ike-i mukarrebînden olup zatına rûhu'l-kuds dahi denilir.			
10729	cebiẕ	جَبِذْ	Ar.	*	Çekmek, cezbetmek.			
10730	cebriyyāt	جَبْرِيّاتْ	Ar.	•	İlm-i cebr meseleleri.			
10731	cebrî	جَبْرِى	Ar.	•	Kendi iradesiyle olmayıp zor ve ikrah ve kahra mebni yapılan.			
10732	cebriyye	جَبْرِيّه	Ar.	•	Bir taifeye denilir ki abdin kat'an ve kâtıbeten tasarrufa yani bir şey yapmaya kudreti olmayıp her ne sâdır olursa cümlesi takdîr-i rabbânî diye itikat edilir.			
10733	cibs	جِبسْ	Ar.	∴	Korkak kimse ve ıs. kimyeviyyeden olup kirece şebîh olan alçıya ıtlak olunur.			
10734	cibz	جِبزْ	Ar.	*	Bahîl ve nekes ve zebun ve le'îm ve fürumaye adam.			
10735	cebz	جَبزْ	Ar.	•	Kesmek, katetmek.			
10736	cebze	جَبْزَه	Ar.	•	Kıta, parça.			
10737	cebel	جَبَلْ	Ar.	∴	Dağ, cebel, tepe ve hayli irtifa kesbeden hey'et-i turâbiyye ve ma'deniyye ve bir kavmin seyit ve zî-şânı ve âlim ve fazılı ve bahîli ve mümsik şahıs.			
10738	ciblet	جِبْلَة	Ar.	*	Vecih, yüz ve beşere-i veche ve nazıra mukabil gelen yer ve ayıp ve nakisa ve zor ve kuvvet ve yerin salabet ve pekliği.			
10739	cibillet	جِبِلَّةْ	Ar.	•	Bir nesnenin asıl ve mebnâsı.			
10740	cebellet	جَبَلَّةْ	Ar.	*	Yaradılmış, hilkat, nihâd.			
10741	cibillî	جِبِلّى	Ar.	•	Asıl, yaradılmış ve hilkat ve tabiatta olan.			
10742	cebel-i zühre	جَبَلِ زُهْرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup a'zâ-yı tenâsüliyye-i nisânın kıt'a-i hâriciyyesi itibar olunan fercin yukarısında vaki kıl tebeyyün mahalline ıtlak olunur.		Tıp	
10743	cübün	جُبُنْ	Ar.	•	Peynir denilen süt hasılatı ve korkak olmak, korkaklık ve adem-i cesâret; cübn keza.			
10744	cübnî	جُبْنِى	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup peynir kıvam ve şeklinde olan şeye ıtlak olunur.		Tıp	
10745	cübūret	جُبُورَةْ	Ar.	•	Kibir ve kibriyâ ve azamet ve celal ve celadet.			
10746	cebūn	جَبُونْ	Ar.	*	Korkmak ve bir nev eski dünya maymunu ki bunun baldırları olduğundan en ziyade insana şebîh bu maymundur, etibbâ-yı kadîme müşabehetinden naşi insan yerine bunu teşrih ederler idi, ziyade korkak olduğundan bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
10747	cübe	جُبه	Ar.	•	Maruf, kolları kısa ve eteği darca bir nev libastır ve zırh denilen demir halka ve puldan masnu cenk libası.			
10748	cebe-pūş	جَبه پُوشْ	Ar. - Far.	•	Zırh giyen, zırh kuşanan.			

10749	cebe-ḫāne	جَبه خانَه	Ar. - Far.	•	Silah yahut barut hazır bulundurmak ve muhafaza etmek için ittihaz ve tehiyye olunan bina ve orduda yahut sefinede barut hıfzına tahsis olunan mahal ve endâht olunacak barut ve gülle ve kurşun.			
10750	cebhe	جَبْهَه	Ar.	∴	Alın, cephe, nâsiye ve pîşânî ki iki kaş ile saç biten mahal arasında olan kıta olup hâlet-i secdede yere konur ve bir kavim veya cemaatin seyit ve zî-şânına ıtlak olunur ve menâzil-i kamerden bir menzilin ismi olup esed suretinin cephesidir ve dört kevkebden ibarettir ve halkın hasbî deyn ve diyet gibi daima tekâlif ve me'ûnâtlarını idare ve temşiyete mecbur olan kimselere denilir ki bunlardan biri her kime teveccüh eylese hâ'ib ve sıfru'l-yed iade ve irsallerinden istihyâ oluna ve mezellet ve hâk-sârî manasına.			
10751	cebhe-sā	جَبْهَه سا	Ar. - Far.	•	Alnını yere süren, alnı yerde olan ve yüz süren.			
10752	cebhe-sāy	جَبْهَه سایْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10753	cibbîr	جِبِّيرْ	Ar.	•	Pek kirli olan.			
10754	cebîre	جَبِيرَه	Ar.	•	Kola takılan bilezik ve kırık çıkık azayı sardıkları tahta.			
10755	cebîz	جَبِيزْ	Ar.	*	Mayasız ekmek ve katıksız kuru etmek.			
10756	cübeyl	جُبَيلْ	Ar.	*	ıs. tıbbiyyeden olup dimağçenin sath-ı a'lâsında yani yukarı tarafındaki hadebeye yani tümsek mahalle ıtlak olunur.		Tıp	
10757	cebîs	جَبِيسْ	Ar.	*	Le'îm ve fürumayeye denilir, ayı yavrusu.			
10758	cebîn	جَبِينْ	Ar.	•	Korkak ve bî-zehre ve yüreksiz olan.			
10759	cebîn	جَبِينْ	Far.	•	Alın, pîşânî, nâsiye ki iki kaş ile saç biten mahal arasında olan kıta olup hâlet-i secdede yere vazolunur.			
10760	cebînān	جَبِينَانْ	Far.	•	Alnın üst yarısının şakak yerlerine bitişik olan iki ucu.			
10761	cebîn-sā	جَبِينْ سا	Far.	•	Alnını yere süren ve alnı yerde olan.			
10762	cebîn-sāy	جَبِينْ سایْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10763	ceşş	جَشّْ	Ar.	*	Kesmek, ağacı kökünden çıkarıp koparmak ve bir nesneden korkmak ve vurmak.			
10764	cüşām	جُشَامْ	Ar.	∴	Uykuda arız olan ağır basmasına ve kâbusa denilir ve uykucu, tembel adam.			
10765	cüşūm	جُشُومْ	Ar.	•	Olduğu yerden asla kımıldamamak üzere yerleşip oturan ve diz çekip göğüs üzere yaslanıp oturmak ve gece yarısı olmak.			
10766	ceşle	جَشْلَه	Ar.	*	Kara karınca, nemle-i sevdâ.			
10767	cüşmān	جُشْمَانْ	Ar.	•	Beden, cüsse, şahıs, ten, vücut, cisim.			
10768	cüşşe	جُشَّه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10769	cüşşe-dār	جُشَّه دارْ	Ar. - Far.	•	Bedenli ve bedeni büyük olan.			
10770	ciḥās	جِحَاسْ	Ar.	•	Zor ile öte kakıp savmak ve kalabalık ve müzâhame etmek, sıkıştırmak.			
10771	caḥd	جَحدْ	Ar.	•	Bilerek inkâr etmek.			
10772	caḥs	جَحسْ	Ar.	•	Tırmalamak ve katletmek ve keyd ve mekr ve hile ve hud'a etmek ve dubara eylemek.			
10773	caḥf	جَحفْ	Ar.	∴	Kabuk soymak ve kapmak, almak ve tekebbür etmek ve kibirlenmek.			
10774	ciḥād	جِحَادْ	Ar.	*	Bilerek inkâr eylemek.			

10775	cüḥūẓu'l-ᶜayn	جُحُوظُ الْعَيْنْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup mukle-i aynın yani kapaklarının dâhilinde bulunan göz yuvarlağının medarı olan göz çukurundan öne doğru fırlamasına denilir ve **cühûz**, yalnız olarak bir kimsenin işine bakıp fena ve noksan yerini görmek manasına gelir.		Tıp	
10776	caḥĭf	جَحِيفْ	Ar.	∗	Kişi kendi yanında olan nesnenin çokluğuna fahr etmek.			
10777	cüḥūd	جُحُودْ	Ar.	∴	Bilerek inkâr etmek ve nübüvvet-i risâlet-penâhîyi bilerek inkâr ettiklerine mebni Yehûd taifesine denilmiştir ve bir kimseyi bahîl bulmak.			
10778	caḥĭm	جَحِيمْ	Ar.	•	Ulvi, begayet şedit olan ve kat kat birbiri üzere yanan ateş ve çukur yerde yanan ateş ve cehennemin bir ismi veya tabaka-i süflâsı.			
10779	caḫf	جَحْفْ	Ar.	•	Uhdesinde olandan ve kudretinden ziyade nesne ile övünmek ve kendiyi pek satmak.			
10780	caḫĭf	جَحِيفْ	Ar.	∴	Karın gurultusu ve uykuda olan horultu ve hodbin, mütekebbir kimse.			
10781	cedd	جَدّْ	Ar.	∴	Baba ve ana babalarına yani büyük babaya denilir, cemi ecdâd gelir ve baht ve talih, nîk ve kısmet ve rızık ve ululuk ve azamet ve ırmak kenarı ve kısmeti bol adama denilir.	cem		
10782	cidd	جِدّْ	Ar.	∴	Irmak kıyısı ve çalışıp çabalamak ve bir nesneyi gerçekten işlemek ve tahkik eylemek.			
10783	cüdā	جُدٰا	Far.	•	Ayrı, müferrak, başka yerde.			
10784	cidden	جِدّاً	Ar.	•	Gerçekten, hakikaten, tahkîkan, filhakika, doğru olarak.			
10785	cidār	جِدٰارْ	Ar.	•	Duvar, hâ'it, sur; cemi, cüdür.	cem		
10786	cidāᶜ	جِدٰاعْ	Ar.	•	Sövüşüp husumet ve niza etmek.			
10787	cüdā-gāne	جُدٰا گٰانَه	Far.	•	Ayrıca, başkaca.			
10788	cidāl	جِدٰالْ	Ar.	•	Bir kimse ile şiddetle muhâsama eylemek, kavga etmek.			
10789	cedāvil	جَدٰاوِلْ	Ar.	•	Cetveller, tefrik olunmuş haneler, çizgiler ve sagîr nehirler.			
10790	cüdād	جُدٰادْ	Ar.	∗	Çulha yamağı ki üzerine iplik sarılır.			
10791	cüdām	جُدٰامْ	Far.	•	Baras illeti ki ala tenli ve abraş olan.			
10792	cüdāyī	جُدٰايِى	Far.	•	Ayrılık, iftirâk, müfârekat, ayrılmak, başkalanmak.			
10793	ced-be-ced	جَدْبَجَدْ	Ar.	•	Silsile kollayarak, babadan oğula.			
10794	cedb	جَدبْ	Ar.	∗	Kaht ve kıtlık ve kaht olan mahal.			
10795	cedes	جَدَثْ	Ar.	∗	Kabir ve mezar.			
10796	cedḥ	جَدحْ	Ar.	∗	Bir nesneyi âher şey ile karıştırmak.			
10797	ceded	جَدَدْ	Ar.	∗	Yassı, düz yer, arz-ı müstevî.			
10798	cüded	جُدَدْ	Ar.	∴	Uzun uzadıya tarikler ve alamet ve nişanlar.			
10799	cedir	جَدِرْ	Ar.	∗	Çocuk, çiçek çıkarmak.			
10800	cedr	جَدرْ	Ar.	•	Duvar, hâ'it, cidar.			
10801	cüderāʾ	جُدَرٰآءْ	Ar.	∴	Cedîrler, layık ve sezâ-vâr olanlar ve nihayet ve müntehalar ve etrafı duvarlı yerler.			
10802	ceder	جَدَرْ	Ar.	∗	Hılkî veya darp ve cerahatten hâdis olan yumru ve boğazda hasıl olan verem ve ısırık eseri ve ağaç çiçeğinde iptida zahir ve mün'akid olan habbe.			

10803	cüdrān	جُدْرانْ	Ar.	•	Cedrler, cidarlar, duvarlar.			
10804	cüdre	جُدْرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup boyunda gırtlağın ön tarafına mevzu cism-i darakî denilen bezin şişmesinden ve bi-ta'bîr-i âher zahâmetinden ibaret olan ve gûşe denilen şey-i marazîye denilir.		Tıp	
10805	cüderī	جُدَرِى	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup hummiyyât-ı indifâ'iyyeden çiçek denilen ve kabarcık ve çıbandan ibaret olan illete denilir.		Tıp	
10806	cüderī-i baḳarī	جُدَرِىءِ بَقَرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup inek veya bakarda zuhur eden büsûr yani çiçek illeti kabarcığına ve bu kabarcıklar derununda bulunan aşı maddesine denilir.		Tıp	
10807	cüderī-i kāẕib	جُدَرِىءِ كَاذِبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs suçiçeği denilen kabarcıklara denilir.		Tıp	
10808	cadᶜ	جَدعْ	Ar.	•	Burun kesmek ve kulak ve el ve dudak kesmek ve zindana koyup hapsetmek.			
10809	cedeᶜa	جَدَعَه	Ar.	∴	Kesilmiş burun veya kulaktan bakiye ve hapsetmek.			
10810	cedf	جَدفْ	Ar.	*	Kesmek ve kesik kesik nağmât eylemek.			
10811	cedef	جَدَفْ	Ar.	•	Makbere, mezar ve yenildiği vakit susuzluğu kateden ve Yemen diyarından gelen bir otun ismidir.			
10812	cedefe	جَدَفَه	Ar.	•	Koşup giderken zuhur eden ses ve şamata etmek.			
10813	cedel	جَدَلْ	Ar.	•	Şiddetle niza ve husumet etmek.			
10814	cedvār-i hindī	جَدْوٰارِ هِنْدِى	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup acı ve ıtri ve kâfûrî rayihalı bir nev köke denilir ki işbu kök tıpta midevi ve dâfi'-i dîdân, yani solucan düşürücü ve terletici mu'arrık ve muzâdd-ı sem gibi kullanılır.			
10815	cedūr	جَدُورْ	Ar.	•	Layık ve sezâ-vâr ve şayan olan.			
10816	cedvel	جَدْوَلْ	Ar.	∴	Her bir hanede bir şey kaydolunmak üzere hanelere taksim olunmuş ve çizilmiş varak-pâre ki ekseriya umûr-ı hisâbiyyede programlar ve emsali şeyler için kullanılır ve nehr-i sagîr ve su yolu.			
10817	cüdde	جُدَّه	Ar.	∴	Mekkeye mücâvir bahrin hassaten sahilinin ismi ve bahr-i mezkûrede vaki olan Cidde iskelesi bundan kinayedir ve uzun uzadıya tarik ve yol ve hırka.			
10818	cedde	جَدَّه	Ar.	•	Ana veya baba anaları, büyük ana, büyük valideler.			
10819	cedde-i ṣaḥīḥa	جَدَّهْ صَحِيحَه	Ar.	•	Baba anası.			
10820	cedde-i fāside	جَدَّهْ فَاسِدَه	Ar.	•	Ana anası.			
10821	cedī	جَدِى	Ar.	•	Erkek keçi ve keçi oğlağı ve keçi yavrusu ve nücûm ıs. olup felek-i burûcda Kavis burcuyla Delv burcu beyninde vaki olan burca denilir ki şems, burc-ı mezkûra kânunuevvelin sekiz veya dokuzunda duhul eder.		Nücûm	
10822	cüdeyy	جُدَىّْ	Ar.	•	Hemen feleğin kutb-ı şimâlîsine muttasıl olup Demirkazık denilen yıldız.			
10823	cedīd	جَدِيدْ	Ar.	∴	Yeryüzü ve pek nasipli adam, tezgâhından henüz kesilmiş bez ve yeni nesne, bu sebepten yeni şeye cedit tesmiye olunmuştur.			
10824	cedīdān	جَدِيدٰانْ	Ar.	•	Gece gündüz, leyl ü nehâr, ruzuşeb.			
10825	cedīr	جَدِيرْ	Ar.	∴	Layık ve sezâ-vâr ve şayan olan ve nihayet ve münteha ve etrafı duvarlı yer.			
10826	cüdeyrī	جُدَيْرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden beyne'n-nâs suçiçeği denilen.		Tıp	
10827	cüẕām	جُذَامْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs miskinlik denilen illete ıtlak olunur, illet-i mezkûre kuru ve parlak pullar ile mestur tümsek ve kırmızıca çıbanlardan ibaret olup ekseriya dirseklerde ve iki dizlerde tekevvün edip cildin aksâm-ı sâ'iresine ve kıl biten mahallerine ve tırnak diplerine yayılır.		Tıp	
10828	cüẕāẕ	جُذَاذْ	Ar.	*	Kesik ve kırık şey ve altın madeni parçaları.			

10829	ceẕb	جَذْبْ	Ar.	∴	Bir nesneyi çekip uzatmak ve kendiye doğru çekmek ve söndürmek ve bir nesneyi âhere nakil ile yerini değiştirmek ve bir nesneyi çekmek hususunda âhere galip olmak.			
10830	ceẕbe	جَذْبَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10831	ceẕr	جَذْرْ	Ar.	∴	Kesmek ve ıs. nebâtiyyeden olup kök denilen kıt'a-i nebâtiyye-i tahte't-türâba denilir ve bîh ve bünyâd ve ıs. riyâziyyeden olup 5 adedi kendi nefsine darbedildikte hasıl darp 25 adedini vücuda getireceğinden işbu yirmi beş adedinin 5 adedi cezri olması keyfiyetine denilir ve asıl hesap manasına ve bir nesneyi kökünden kesmek ve boynun kökü ve magrizü'l-unk.			
10832	ceẕr-i eṣamm	جَذْرِ اَصَمّْ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup malum bir adede hariçten hiçbir adedin kendi nefsine darbının hasılı tevafuk etmemesine ta'bîr-i âherle tamamen bir adet cezrinin aded-i sahîh olarak alınması mümkün olmamasına denilir 3, 5, 13 adetlerinin cezr-i tâmı olmadığı gibi.		Riyaziye	
10833	ceẕr-i tām	جَذْرِ تامْ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup malum bir adede hariçten bir adedin kendi nefsine darbının hasılı tevafuk eylemesine ta'bîr-i âherle bir adedin tamamen aded-i sahîh olarak cezrinin alınması mümkün olmasına denilir.		Riyaziye	
10834	ceẕr-i ʿamūdī	جَذْرِ عَمُودِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kâ'imî olarak arza duhul ve nüfuz eden her bir köke ıtlak olunur.		Nebatat	+
10835	ceẕr-i miġzelī	جَذْرِ مِغْزَلِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kadınların iplik kıvrattıkları ve eğirdikleri iğ şeklinde olan her bir köke ıtlak olunur.		Nebatat	+
10836	ceẕr-i derenī	جَذْرِ دَرَنِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yıldız çiçeğinin kökü veyahut yer elması gibi olan her köke denilir.		Nebatat	
10837	ceẕr-i müteşaʿʿib	جَذْرِ مُتَشَعِّبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dal ve budak salıvererek birtakım şubelere inkısam eden her bir köke ıtlak olunur.		Nebatat	+
10838	ciẕiʿ	جِذعْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup zâtü'l-filka nebatının yani hurma gibi çekirdeği iki parçaya ayrılmayarak ve yalnız bir parça nümâyân olarak neşvünema bulan nebatatın sakına yani yere nüfuz ettiği mahalden dal ve yaprak zuhur ettiği mahalle kadar olan kıtasına denilir ve beden ve cisim ve vücut.		Nebatat	
10839	ceẕeʿa	جَذَعَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup beş yaşına giren dişi deveye ıtlak olunur.		Fıkıh	
10840	ceẕl	جَذلْ	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup zâtü'l-filkateyn nebatatının yani erik ve kayısı gibi çekirdeği ikiye inkısam ederek neşvünema bulan nebatatın yere nüfuz ettiği mahalden dal budak ve yaprak hasıl olduğu mahalle kadar olan ve sak denilen kıtasına denilir.		Nebatat	
10841	ceẕm	جَذمْ	Ar.	•	Kesmek, katetmek ve birinin elini kesmek, kat'-ı yed etmek.			
10842	ceẕem	جَذَمْ	Ar.	*	Bir adamın eli kesilmek.			
10843	ceẕmāʾ	جَذْمَآءْ	Ar.	•	Kesilmiş el, yed-i maktû'.			
10844	ciẕn	جِذنْ	Ar.	*	Ağaç tomruğu ve kütüğü ve bir nesnenin kökü ve aslı.			
10845	ceẕūb	جَذُوبْ	Ar.	•	Cezbedici, kendiye çekici olan.			
10846	cüẕūr	جُذُورْ	Ar.	•	Cezirler, kökler, asıllar, bîhler.			
10847	cüẕūr-i hevāʾiyye	جُذُورِ هَوَآئِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatatın şekilde görüldüğü veçhile sakı demek olan mihver-i hevâ'îsi yani kökünden yaprak ve dal ve budak hasıl olan mahalline kadar olan kıtası üzerinde zuhur eden kökçüklere denilir.		Nebatat	+
10848	cüẕūl	جُذُولْ	Ar.	•	Cezller, asıllar, kütükler.			
10849	ceẕīm	جَذِيمْ	Ar.	•	Kesilmiş, katolunmuş olan.			
10850	ceẕb	جَذْبْ	Ar.	•	Bir nesneyi öteden beriye çekmek, kendiye doğru tahrik eylemek ve bir harfi veya kelimenin nihayet harfini meksûr eylemek ve kesrenin alameti ki esre dahi denilir ve cinayet etmek, kendiyi tezlîl edecek iş işlemek ve gebe hayvan vaktinde doğurmayıp veledini karnında vaktinden ziyade taşımak.			

10851	cürāb	جُرابْ	Ar.	•	Boş ve tehi gemi.			
10852	cirāb	جِرابْ	Ar.	∴	Dağarcık ve kap, vi'â ve haya torbası.			
10853	cirābet	جِرابَةْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10854	cirābe-i dühniyye	جِرابَهٔ دُهْنِيّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ergenlik çıbanları gibi yağı havi ve cilt üzerinde vaki keseciklere denilir.		Tıp	
10855	cirāʾet	جِرائَةْ	Ar.	•	Bahadırlık, yiğitlik ve şecaat, cesaret.			
10856	cürʾet	جُرْأَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10857	cirāḥ	جِراحْ	Ar.	•	Cürhler, yaralar, zahmlar.			
10858	cerrāḥ	جَرّاحْ	Ar.	∴	Yara tımar eden ve vücûd-ı insânda ameliyat icra eden ve yaraları yaran kimse ve üstat.			
10859	cerāḥat	جَراحَةْ	Ar.	•	Yaralamak ve cürh, yara, zahm ve yaradan cereyan eden kıvamlı mayie dahi denilmekte ise de manasız ve galat ve nâ-be-mahaldir.			
10860	cerrāḥî	جَرّاحِى	Ar.	*	Cerraha ve cerrahlığa müteallik ve ait olan.			
10861	cerād	جَرادْ	Ar.	•	Çekirge denilen mezrû'ât düşmanı hayvan ki sıçrayarak gezer ve icabında uçar.			
10862	cerādü'l-baḥr	جَرادُ الْبَحْرْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup teke denilen kırmızı deniz böceğine denilir.		Hayvanat	
10863	cerrār	جَرّارْ	Ar.	•	Çekici, sürükleyici ve neferâtı firâvân ve eskâli kesîr olan ve bu sebeple aheste aheste giden asker alayı ve ordusu ve dilenci.			
10864	cerrāre	جَرّارَه	Ar.	•	Neferâtı firâvân ve eskâli kesîr olup aheste aheste hareket eden asker alayı ve ordusu.			
10865	cerāyet	جَرايَةْ	Ar.	•	Nisvân, genç ve güzel olmak ve vekâlet etmek, vekil olmak.			
10866	cerāyid	جَرايِدْ	Ar.	•	Cerideler, kitaplar, defterler.			
10867	cerāyir	جَرايِرْ	Ar.	•	Suçlar, kabahatler.			
10868	cerāyim	جَرايِمْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve cürüm sahibinden kabahati için ahzolunan cezâ-yı nakdî akçeleri.			
10869	cerāyim-i müştereke	جَرايِمِ مُشْتَرَكَه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup 1. eşhâs-ı müctemi'a tarafından bir zamanda 2. veya evvelce beyinlerinde hasıl olan ittifak üzerine müteferrikan eşhâs-ı müte'addide tarafından ezmîne ve mahâll-i muhtelifede işlenilen 3. veyahut biri diğerini irtikâp veya teshile veya husulünü veyahut cezasız kalmasını temine medar olmak için edilen cürümlere denilir.		Nizamiye	
10870	cerb	جَرْبْ	Far.	∴	Yağlı, semiz olan ve her işte galip ve elinden iş gelen.			
10871	cereb	جَرَبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup uyuz denilen maraza ıtlak olunur ki işbu maraz bir nev tufeyli hayvanın cilt altına sokulup orasını oyarak kendiye yuva yapmasından ibarettir ve geceleri uyumakla meşgul olduğundan ziyadesiyle kaşınır ve iptida parmaklar arasında zuhur ettiği gibi sâri bir maraz olduğu hatırdan çıkarılmamalıdır ve ayıp ve nakisa ve kılıç pası.		Tıp	
10872	cürṣūme	جُرْثُومَه	Ar.	∴	Kök, asıl, bîh ve ıs. nebâtiyyeden olup bir ağacın veya nebâtât-ı sâ'irenin evrak ve ezhârını havi tomurcuğa denilir ki ilkbaharda açılıp derunundan evrak ve ezhâr ve dal olmak şanından olan kâbil-i ta'azzuv kıta ve madde çıkar.		Nebatat	
10873	cercîs	جَرْجِيسْ	Ar.	*	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir.			
10874	cerḥ	جَرحْ	Ar.	∴	Cerh, yaralamak ve kesb ü kâr eylemek ve bir kimseye kadh ve ta'n veya şetm ile zebân-dırâzlık edip dil-âzâr olmak ve hâkim şahidin kizb veya fısk makulesi töhmetinden naşi adaletini ıskat ile şehadetini reddeylemek ve birinin kavil ve reyi batıl ve nâ-savâb olduğunu göstererek bozup çürütmek.			

10875	curh	جُرحْ	Ar.	∗	Yara, zahm.			
10876	cerd	جَردْ	Ar.	∗	Asla kıl ve tüyü olmayan şeyler ve kazımak.			
10877	cerḥ-i ḫaṭā	جَرح خَطا	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup kasta makrûn olmayarak hatâ'en bir kimseyi cerh eylemeye denilir.		Fıkıh	
10878	cerḥ-i ʿamid	جَرح عَمِدْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup gerek âlet-i câriha ile ve gerek âlet-i cârihanın gayrısıyla cerhi meşru olmayan bir adamı kasten cerh eylemeye denilir.		Fıkıh	
10879	cerḥ-i müşḫin	جَرح مُثْخِنْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup yevmen ev ba'de yevmin mecruhun hayatta kalması tevehhüm olunmayan yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
10880	cerḥ-i mühlik	جَرح مُهْلِكْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup mecruhun helakine bâdî olan cürhe ıtlak olunur.		Fıkıh	
10881	cürd	جُردْ	Far.	∗	Yaz eyyamında şiddet-i harâretten öte öte karnı yarılır bir nev hayvancık.			
10882	cered	جَرَدْ	Far.	∗	Zahm-dâr, yaralı olan.			
10883	cerde	جَرْدَه	Ar.	∴	Kula yani sarı renkten açık olmayan at ve renk ve levn ve babası Arabî anası başka olan at, esb.			
10884	cerz	جَرزْ	Ar.	∗	Katleylemek, değnekle veya bir ağaçla dürtmek, itmek.			
10885	cürz	جُرزْ	Ar.	•	Başı demir topuzdan ibaret olan silaha denilir.			
10886	cürüz	جُرُزْ	Ar.	∗	Aslen münbit olmayan veya kat'an yağmur dokunmayan yere denilir.			
10887	cerbeze	جَرْبَزَه	Ar.	∴	Bozulup munkabız olmak ve düşmek ve begayet dubaracı ve zeyrek ve mekkâr ve ayyâr olmak ve fetânet ile temyiz ve cesâret-i mu'tedile ve kuvvet-i idâreden ibaret olan sıfat-ı zihniyye ve dilbazlık ve her lakırdıya karşılık bulup isbât-ı müdde'âda bî-fütûr ve kaygısız olmak.			
10888	cers	جَرسْ	Ar.	∗	Gizli ve yavaş ses ve bir nesneyi yalamak ve tekellüm eylemek, söylemek.			
10889	ceres	جَرَسْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile tâ'ife-i Nasârî'yi celp ve cem zımnında kiliselerde çalınan çana denilir ve hayvan boynunda asılan büyük çıngırak.			+
10890	cerş	جَرشْ	Ar.	∗	Bir nesneyi kaşıyıp kazımak ve bir nesnenin kabuğunu soyup gidermek ve bir nesneyi irice dövmek, ezmek.			
10891	cerş-i ḫaṭṭî	جَرْشِ خَطِّى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup zirde mahallinde tarif olunacak micreş-i hattî nam alet vasıtasıyla bedende bulunan bir lahm-ı zâ'idi veya bir veremi yani yumruyu sıkıştırarak ve ezerek kateylemek ameliyatına ıtlak olunur.		Tıp	
10892	cerʿ	جَرعْ	Ar.	∴	Suyu yudum yudum yutarak içmek ve ıs. tıbbiyyeden olup mâdde-i devâ'iyyeyi havi bir nev içilecek şeye denilir.			
10893	cürʿa	جُرْعَه	Ar.	•	Bir yudum, bir içim su.			
10894	cürüf	جُرُفْ	Ar.	∗	Yalçın dağın yalımına denilir ve yar denilen yer ki yüksek mahalden ibarettir.			
10895	cerm	جَرمْ	Ar.	∴	Günah işlemek ve kesb ü kâr eylemek ve bir adama cinayet eylemek ve kesmek, kırmak.			
10896	cürm	جُرمْ	Ar.	∴	Suç ve günah ve cinayet ve kabahat ve ıs. nizâmiyyeden olup kânûn-ı cezânın ahkâmı hilafına hareket etmeye denilir.		Nizamiye	
10897	cirm	جِرمْ	Ar.	•	Cisim, vücut, ten, cüsse, ceset.			
10898	cerem	جَرَمْ	Ar.	∴	Hurma kesilirken yere düşenleri ekl etmek, lacerem, çaresiz, zaruri, lâ-büd, bi'z-zarûr ve naçar ve elbette ve hakkâ ki, şüphesiz demektir.			
10899	cürm-i meşhūd	جُرْمِ مَشْهُودْ	Ar.	∗	Is. nizâmiyyeden olup icra olunmadıkta olan cürüm ile velvele-i nâs üzerine tutulan veyahut cürmün irtikâbını müteakiben onun faili veya şeriki olduğunu mü'eyyid eşya ve esliha ve edevat ve evrak ile derdest edilen eşhasın mürtekip oldukları cerâyime denilir.		Nizamiye	

10900	cirmāḳ	جِرْماقْ	Ar.	∗	Yaya sarılan kiriş.			
10901	cerr-ī maġnem	جَرِّ مَغْنَم	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup celb-i menfa'at demektir.		Fıkıh	
10902	cürm-nāk	جُرْمْناكْ	Ar. - Far.	•	Kabahatli ve suçlu olan.			
10903	cermūḳ	جَرْمُوقْ	Ar.	∗	Ayağa giyilen mest üzerine geçirilen ayakkabı, kundura ve çizme.			
10904	cürūḥ	جُرُوحْ	Ar.	•	Cürhler, yaralar, zahmlar.			
10905	cürūf	جُرُوفْ	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup maden köpüğüne denilir.		Kimya	
10906	cürre-bāz	جُرَّه بَازْ	Far.	•	Doğan denilen kuşun erkeği veyahut ak cinsi ve ok, tîr, sehim.			
10907	cerī	جَرِى	Ar.	∴	Süratle mürur ve güzerân eylemek ve cesur, şeci, bahadır, yiğit ve bî-pervâ olan.			
10908	cereyān	جَرَيَانْ	Ar.	•	Akmak, süratle mürur ve güzerân etmek ve çabuk geçip gitmek ve seğirtmek ve koşmak ve balık misilli hareket etmek.			
10909	cerīb	جَرِيبْ	Ar.	∗	Bir nev ölçek ve tarla, mezra'a ve dönüm ve on bin zirâ' ve dere ve vadi.			
10910	cerre	جَرَّه	Ar.	∗	Geviş denilen hayvanın sakız çiğnemek hâline denilir.			
10911	cirrīş	جِرِّيشْ	Ar.	•	Yılan balığı.			
10912	cerīḥ	جَرِيحْ	Ar.	•	Mecruh, yaralı, zahm-dâr olan, yaralanan.			
10913	cerīd	جَرِيدْ	Ar.	•	Bir nev atlı taliminde halkın birbirine attıkları değnek.			
10914	cerīde	جَرِيدَه	Ar.	•	Defter, kitap, ruzname ve gazete.			
10915	cerīre	جَرِيرَه	Ar.	•	Suç, kabahat, beze.			
10916	cerīm	جَرِيمْ	Ar.	•	Gühankâr, cürüm sahibi ve kabahatli, mücrim.			
10917	cerīme	جَرِيمَه	Ar.	•	Suç ve günah ve cinayet ve kabahat ve suçlu kimseden cürmü için ahzolunan akçe.			
10918	ceriyye	جَرِيَّه	Ar.	∗	Kursak ve ıs. hayvâniyyeden olup hayvânât-ı mücterrenin yani geviş getirici hayvanların ikinci midesine denilir.		Hayvanat	
10919	cerīş	جَرِيشْ	Ar.	∗	İri dövülmüş nesne ve kılıç gibi keskin ve nafiz ve kâr-güzâr adam.			
10920	cüzʾ	جُزْءْ	Ar.	•	Bir nesnenin bir parçası ve bir bölüğü, parça, pare, kısım ve bütünden eksik olan miktar ve Kur'ân-ı Kerim'in otuz kısma taksiminden hasıl olan bölük ve kitap tertibinde beş kâğıt yani on yaprak, yirmi sahife miktarı ve çocukların iptida okudukları sagîr kitap ve mürekkep ki şeyin terkibine dâhil olan nesne ve kanaat ve iktifa eylemek ve bir nesneyi pekiştirip muhkem eylemek ve düğümü muhkem çekip bağlamak ve kız evlada dahi denilir.			
10921	cüzʾün lā-yetecezzā	جُزْءٌ لَا يَتَجَزَّى	Ar.	•	Bir daha taksim kabul etmez ve bölünmekten müberrâ olan parça.			
10922	cüzʾe	جُزْئَه	Ar.	∗	Hançer ve bıçak makulesinin sapı ve deste ve nisap manasına ve asma hereği.			
10923	cezāʾ	جَزَآءْ	Ar.	•	Mükâfat eylemek ve kâfi olmak ve bir nesnenin mukabili ivaz ve cürüm ve günah mukabilinde birinin mazhar kılındığı ukubet ve ıs. nizâmiyyeden olup kânûn-ı cezâ ahkâmı hilafına irtikâp olunan bir fiilin failine çektirilen azaba ıtlak olunur.		Nizamiye	
10924	cezā-i şarṭ	جَزَآءِ شَرطْ	Ar.	•	Şartın husulüne tabi olan keyfiyet ve ibarede şartın mukabili olan kaziye.			
10925	cezzār	جَزَّارْ	Ar.	•	Deve kasabı.			

10926	cüzāz	جُزَازْ	Ar.	*	Yün ve meşin ve sahtiyan ve kâğıt gibi şeylerin kırpıntı ve kırkıntısına denilir.			
10927	cezāzet	جَزَازَةْ	Ar.	*	Ekin biçmek ve kıl ve yün kırpmak.			
10928	cüzāf	جُزَافْ	Ar.	*	İştira olunacak nesneyi vezinsiz, vekilsiz, hadsiz ve tahminle götürü pazar olarak almak, kabala pazarı.			
10929	cezālet	جَزَالَةْ	Ar.	•	Büyük ve azîm ve akıllı ve hûb-rey ve nîk-endişe ve müdebbir olmak.			
10930	cezāyir	جَزَايِرْ	Ar.	•	Cezireler, adalar.			
10931	cezāʾil	جَزَائِلْ	Ar.	•	Cezîl ve kesîr olanlar.			
10932	cüzʾ-bend	جُزْءْ بَنْدْ	Ar. - Far.	•	Ciltlenmemiş evrak hıfzı için kitap kabı resminde imal olunan bir nev zarf.			
10933	cüzʾ-dān	جُزْءْ دَانْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10934	cezr	جَزْرْ	Ar.	•	Kamerin tesiriyle derya veya ırmaklarda alelhusus bahr-i muhît veya kutuplara yakın denizlerde sular met eylediğinden yani sahile geldikten sonra geri çekilip gereği gibi irtifaının tenakus eylemesine ıtlak olunur.			
10935	cezer	جَزَرْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup havuç denilen sarı köke denilir.		Nebatat	
10936	cizʿ	جِزْعْ	Ar.	∴	Derenin burgaç yeri ve ortası veya kesilen yeri ve mahalle ve aynü'l-hir denilen taş ki hayvan gözüne müşabih, ortasında bir benek ve etrafında başka başka renkte birkaç halkası olup zîkıymet taşlardandır.			
10937	cezaʿ	جَزَعْ	Ar.	•	Sabırsızlık edip izhâr-ı hüzn ile telaş ve ızdırap eylemek.			
10938	cizʿa	جِزْعَه	Ar.	•	Azca mal ve su.			
10939	cüzʿa	جُزْعَه	Ar.	•	Bıçağın sapı.			
10940	cezl	جَزْلْ	Ar.	*	Rey ve fikr-i metîn ve dirâyet-i kâmile sahibi ve akil ve reşit adam ve rekîk olmayıp rast ve dürüst olan lafız ve kelimeye denilir ve arûziyyûn ıs. olup zihâfât-ı bahr-i kâmilden olarak mütefâ'ilün cüzünün harf-i râbi'ini iskân ve sânîsini ıskat eylemeye denilir, bu hâlde müfte'ilün cüzüne naklolunur ve çok nesne ve pek cömert ve kerim adam.		Aruz	
10941	cizle	جِزْلَه	Ar.	•	Bir nesneden bir parça.			
10942	cezle	جَزْلَه	Ar.	•	Asil ve metîn olan akile ve reşîde hatun.			
10943	cezm	جَزْمْ	Ar.	∴	Kesmek, katetmek ve şürût ve istisnasız hatim ve kati vecih üzere yemin eylemek ve bir işi asla ilişik kalmamak üzere kesip biçmek ve nahviyyûn ıs. olup kelimenin ahirinde olan harfin harekesini iskân eylemeye denilir ve bir nesneden korkup âciz olmak ve Kur'ân-ı Kerim'de hurûfu yerli yerine vazedip mahreçlerinden ihraçla tane tane olarak fesahat ve beyan ve teenni ve sükûnet veçhile okumak ve tahmin ve takdir etmek ve yazının hurûfunu doğrulatıp hep bir çırpıda yazmak ve harfin harekesiz olup sakin olduğuna işaret olan alamet ki halka resminde olarak harfin üzerine vaz ve tersim olunur ve bir nesneyi bir kimse üzerine icap ve ilzam eylemek.		Nahiv	
10944	cezūʿ	جَزُوعْ	Ar.	•	Sabırsız olup hemen telaş ve ızdırap ve tesir izhar eden kimse.			
10945	cüzʾ-ḫān	جُزْءْ خوَانْ	Ar. - Far.	•	Kıraatte cüz okuyan, müptedi olan.			
10946	cüzvī	جُزْوِى	Ar.	•	Külli olmayıp kalîl olan, az olan , doğrusu cüz'î yazmaktır.			
10947	cüzʾü şāyiʿ	جُزْؤُ شَايِعْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir şeyin sülüs, rub' gibi kısımlarına denilir.		Fıkıh	
10948	cezze	جَزَّه	Ar.	*	Yün kırpmak ve ot biçmek.			

10949	cizā	جِزَى	Ar.	•	Cizyeler, vergiler, harçlar.			
10950	cizye	جِزْيَه	Ar.	•	Harç ve vergi ve müskirattan ahzolunan resim.			
10951	cezīre	جَزِيرَه	Ar.	•	Ada ve karadan munkatı' ve etrafı su ile muhat arz veyahut bir dar boğaz ile karaya bitişik olan kıt'a-i arz.			
10952	cezīl	جَزِيلْ	Ar.	•	Çok, kesîr, bisyâr olan.			
10953	cüzʾī	جُزْئِى	Ar.	•	Cüze mensup ve müteallik olan, külli olmayıp kem ve nakıs ve kalîl olan ve bütün ve kâmil olmayan.			
10954	cüzʾiyyāt	جُزْئِيّاتْ	Ar.	•	Cüzi olan şeyler.			
10955	cess	جَسّْ	Ar.	•	Bir nesneyi el ile yoklamak ve haber araştırmak ve göz ile bir nesneyi idrak için araştırmak, cüst-cû etmek.			
10956	cüsʾet	جُسْأَةْ	Ar.	•	Bir nesne katı ve yâbis olmak ve yumuşaklığı gidip nasır bağlamak.			
10957	cesāret	جَسارَةْ	Ar.	•	Dilîr ve bahadır olmak ve bir nesneden korkmayıp saldırmak.			
10958	cüsām	جُسامْ	Ar.	•	Azîmü'l-hilkat ve etli, canlı, semiz adam ve cesim.			
10959	cisām	جِسامْ	Ar.	•	Cesim ve büyük vücutlu olanlar.			
10960	cesāmet	جَسامَةْ	Ar.	•	Büyüklük, vücutluluk.			
10961	cesbān	جَسْبانْ	Far.	•	Layık, yakışır ve münasip olan.			
10962	cesbūs	جَسْبُوسْ	Far.	•	Nifak, münafıklık etmek, ikiyüzlülük, mürailik.			
10963	cesbūsī	جَسْبُوسى	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10964	cüst-cū	جُسْتْجُو	Far.	•	Aramak, araştırmak, tecessüs etmek.			
10965	cest	جَسْتْ	Far.	•	Sıçramak, atlamak ve kaçıcı, kurtulucu ve sıçrayarak, atlayarak.			
10966	ceste	جَسْتَه	Far.	•	Sıçramış, atlamış adam, hatve.			
10967	ceste ceste	جَسْتَه جَسْتَه	Far.	•	Derece derece, azar azar, parça parça.			
10968	cesed	جَسَدْ	Ar.	•	Vücut, beden, kalıp, ten.			
10969	cisir	جِسرْ	Ar.	•	Köprü, nehir veya çukur yer üzerine inşa olunan geçit ki direk üstüne veya iki kenara dayanarak kaim olur.			
10970	cisim	جِسِمْ	Ar.	•	İnsanın vesair hilkat-ı azîm ve müteşahhıs olan envâ'-ı hayvânın beden ve aza ve cevârihlerinin mecmuu yani gövde ve hikmet-i tabî'iyye ıs. olup kendisinde eb'âd-ı selâse bulunan yani tul ve arz ve umk bulunan ve bir mahall-i istî'âba sâlih olup binaenaleyh mevcut olduğu mahalle âher bir şeyin duhulünü meneden nesne ki gerek kâbil-i neşv ü nemâ uzvi ve gerek cemadat gibi gayr-ı uzvî veyahut gerek mer'î ve gerek gayr-ı mer'î olsun kâffesine ıtlak olunur.		Hikmet-i tabî'iyye	
10971	cismānī	جِسْمانى	Ar.	•	Cisme müteallik ve mensup.			
10972	cesūr	جَسُورْ	Ar.	•	Ziyadesiyle cesaret eden, cesaretli, dilîr ve bahadır ve yiğit olan.			
10973	cüsūr	جُسُورْ	Ar.	•	Cisrler, köprüler.			
10974	cüsūᶜ	جُسُوعْ	Ar.	•	Buhl ve tamahkârlık ve hediye ve bahşiş vermemek.			
10975	cesīm	جَسِيمْ	Ar.	•	Büyük, ulu, azim, kebir ve mühim olan.			

10976	cüseymāt	جُسَيْمَاتْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup beden-i insânda hurde-bînî ve mütemmim makamında bazı uzvi mevâdda denilir.		Tıp	
10977	ceşā᾽	جَشَآءْ	Ar.	•	Bir mahal uygunsuz gelmekle âher mahalle nakl-i mekân eylemek.			
10978	cüşā᾽	جُشَآءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup midede hasıl olan gazların esnâ-yı hurûcunda boğazda vuku bulan sedaya yani geğirmeye denilir.		Tıp	
10979	ceşāmet	جَشَامَةْ	Ar.	*	Bir adam zahmetli ve güç bir işi üzerine alıp renc ve zahmetini mürtekip olmak.			
10980	ceşū᾽	جَشُوءْ	Ar.	•	Bir arzdan huruç ile arz-ı âhere gitmek.			
10981	cüşū᾽	جُشُوءْ	Ar.	•	İfrât-ı hüzn ve gamdan veya nâgehânî havf ve feza'dan naşi yürek yerinden oynayıp kalkmak ve gönül bulanıp gaseyan gelmek.			
10982	ceşīşet	جَشِيشَةْ	Ar.	*	Dövülmüş yulaf.			
10983	caṣṣ	جَصّ	Ar.	•	Alçı ve kireç.			
10984	ceṣṣaṣ	جَصّاصْ	Ar.	•	Kireççi ve sıvayıcı ve badanacı.			
10985	caṣīṣ	جَصِيصْ	Ar.	•	Merbut ve mukayyet kimsenin nale ve zârîsine, iniltisine denilir.			
10986	ceᶜādet	جَعَادَةْ	Ar.	*	Saç kıvırcık olmak.			
10987	ciᶜāl	جِعَالْ	Ar.	*	Bir iş mukabelesinde şart olunan ivaz ve ücret ki ayak teri el kirası denilir ve mükâfat ve rüşvet.			
10988	ciᶜālet	جِعَالَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve matbah paçavrası.			
10989	caᶜbe	جَعْبَه	Ar.	*	Yelek denilen zarf ki içine ok ve yay korlar; cemi, ci'âb gelir.	cem		
10990	caᶜd	جَعْدْ	Ar.	∴	Kıvırcık saç ve sakal ve kâkül büklümü ve halkası ve kerim ve civanmert adam.			
10991	caᶜr	جَعْرْ	Ar.	•	Hayvan pisliği, necaset.			
10992	caᶜde	جَعْدَه	Ar.	*	Etli ve semiz kişi ve kıllı adam ve kurt denilen canavar.			
10993	caᶜfer	جَعْفَرْ	Ar.	*	Küçük ırmak, nehr-i sagîr ve cetvel dedikleri su harkı ve tavşan ve at.			
10994	caᶜl	جَعْلْ	Ar.	*	İş işlemek ve Kur'ân-ı Mübîn'de on üç vecih üzere müstameldir 1. tafika ve ehaze ve enşe'e ve akbele manasına bir işi işlemeye müteveccih olup başlamak ve işler olmak, 2. halk manasına, 3. kavil ve irsal manasına, 4. tehiyye ve tesviye manasına, 5. Takdir, 6. tebdil manalarına, 7. idhâli'ş-şey fi'ş-şey manasına, 8. bir nesneyi kalbe ilham ve ilkâ eylemek manasına, 9. itikat manasına, 10. tesmiye manasına, 11. bir şeyi şey-i âherden icat ve tekvin manasına, 12. bir nesneyi bir sıfat ve hâletten âher sıfat ve hâlete döndürmek manasınadır bu lisanımızda kılmak ile tabir olunur tasyîr müradifidir, 13. bir nesne üzere hükmeylemek manasınadır gerek hak ve gerek batıl olsun ve itikat eylemek ve vazeylemek ve bir hususu bir kimse ile bir vecih üzere şartlaşmak ve azv ve nispet eylemek ve hükm-i şer'î manasına.	cem		
10995	caᶜlī	جَعْلِى	Ar.	•	Sahte, düzme ve taklit olan.			
10996	cuġd	جُغْدْ	Far.	•	Baykuş ve puğu kuşu denilen hayvan, bûm.			
10997	ceff	جَفّْ	Ar.	*	Cemâ'at-i insânî ve aded-i kesîr ve hep, cümle demek ve bir nesneyi toplayıp getirmek ve kurumak.			
10998	ceffe'l-ḳalem	جَفَّ الْقَلَمْ	Ar.	•	Kalemi kâğıttan kaldırmayarak .			
10999	cefā᾽	جَفَآءْ	Ar.	∴	Bir kimse veya bir nesne yerinde durmayıp bir tarafa ayrılmak ve bir nesne ağır gelmek ve bir kimseyi i'râz veyahut tard veya gayrı bir veçhle âzürde ve hâtır-mânde ve rencide kılmak ve birinin gönlüne veya bedenine keder vermek.			

11000	cüfāʾ	جُفَاءَ	Ar.	∗	Selin kenara attığı köpük ve çer çöp ve batıl olmak ve galeyan eden tencerenin köpüğü.			
11001	cefʾ	جَفْأ	Ar.	∗	Defaten yere çalmak ve baş aşağı kapayıp boşaltmak.			
11002	ceffāḫ	جَفَّاخْ	Ar.	∗	Hodbin ve mütekebbir şahıs.			
11003	cefā-pǐşe	جَفَا پِيشَه	Ar. - Far.	•	Cefakâr, zalim ve merhametsiz olan.			
11004	cefāset	جَفَاسَةْ	Ar.	∗	Tuhme ve imtilâ olmak.			
11005	cefāfet	جَفَافَةْ	Ar.	∗	Kurumak, kesb-i yübûset etmek ve dağılmış otluk ve yonca ve emsali.			
11006	cefā-kār	جَفَاكَارْ	Ar. - Far.	•	Zihne ve gönle ızdırap veren merhametsiz ve zalim olan ve adaletsiz olan.			
11007	cefā-keş	جَفَاكَشْ	Ar. - Far.	•	Cefa çeken, cefaya mütehammil olan.			
11008	cifān	جِفَانْ	Ar.	•	Kerim ve civanmert olanlar.			
11009	cüft	جُفْتْ	Ar.	∴	Eş, zevç olanlar, tek olmayan ve iki olan ve iki adedine taksim olunması mümkün olan ve bir nesneye mukabil nesne ki erine avradı ve avradına eri mukabil olduğu gibi.			
11010	cüfte	جُفْتَه	Far.	∴	İki art ayağıyla beraber tepmek; at, katır vesair dört ayaklı hayvan tepmesi ve oturak yeri ve iki kalemli tüfek ki av için kullanılır ve nisâların ayak ortası.			
11011	cefer	جَفَرْ	Ar.	•	Gaipten haber vermek iddi'â-yı kâzibiyle bazı hilekâr ve bî-mağzların iddia eyledikleri herze ve tevaggul eyledikleri asılsız şeyler.			
11012	cüfre	جُفْرَه	Ar.	∴	Cevf-i sadr, göğsün içerisi ve çukur ve bir nesnenin ortası ve arz-ı müstedîr, değirmi yer ve mezar.			
11013	ceferī	جَفَرِى	Ar.	•	Cifr herzesiyle mütevaggıl olan bî-mağz kimse.			
11014	cifs	جِفْسْ	Ar.	•	Zayıf, nâtüvân ve çolpuk olan ve rezil ve fürumaye olan kimse.			
11015	cefn	جَفْنْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup göz kapağına denilir ve rezâ'ilden tenzih ve tasfiye eylemek ve kılıç kını ve üzüm çubuğu; cemi, ecfân.	cem	Tıp	
11016	cefne	جَفْنَه	Ar.	•	Kerim ve civanmert olan kimse.			
11017	cefl	جَفْلْ	Ar.	∗	Bir nesnenin kabuğunu soymak.			
11018	cefīf	جَفِيفْ	Ar.	•	Kuru otluk ve kuru şey ve kurumuş nesne.			
11019	ciger	جِگَرْ	Far.	•	Bağır ve kebid denilen âlet-i bâtına ki safra denilen yeşil su ondan hasıl olup mideye yakın cereyan ederek döküldüğü bağırsakta yağlı şeyleri hazmeder, sarılık illeti bilhassa bunun ifraz ettiği yeşil suyun kana karışmasından ileri gelir, bu su mideye gittikte kay ve gaseyan ve bulantı verir ki saframa dokundu sözü bundan kinayedir, bu tarif olunan karaciğerdir, akciğer ise bilakis âlet-i teneffüstür bir hizmeti de yürekten gelen çürük ve siyah kanı havâ-yı nesîmî tesirine arz ile kendisindeki hâmız-ı karbonu def ve havanın teneffüse sâlih olan müvellidü'l-humûza cüzünü ahzettirerek demi tasfiye ve tathîr etmektir, mutahhar olan kan akciğerden tekrar yüreğe gelir, bilahare şiryân-ı ebher yani şiryân-ı avortî vasıtasıyla cemî'-i a'zâ-yı bedene abıhayat gibi taksim olunur.			
11020	ciger-āgend	جِگَرْ آكَنْدْ	Far.	∗	Şirden ve mumbâr ve emsali nesne.			
11021	ciger-benf	جِگَرْ بَنْدْ	Far.	∗	Bağırsak, mi'â.			
11022	ciger-ḫārī	جِگَرْ خوَارِى	Far.	•	Gam ve gussa ve endûh-ı küllî.			
11023	ciger-dūz	جِگَرْ دُوزْ	Far.	•	Adamın ciğerini delik deşik edici olan.			

11024	ciger-sūz	جِگَر سُوزْ	Far.	•	Ciğer yakıcı, keder verici olan.			
11025	ciger-kūşe	جِگَر کُوشَه	Far.	•	Ciğerin köşesi itibarında aziz ve şerif tutulan nesne ki evlat hakkında müstamel ve caridir.			
11026	celle	جَلَّ	Ar.	•	Celil, büyük, ulu, büzürg olsun manasında duadır.			
11027	cül	جُلْ	Ar.	•	Bir nesnenin çoğu ve ekserisi ve ata vurulan çul ki bundan galattır.			
11028	cell	جَلّ	Ar.	*	Gemi yelkeni ve yerden nesne düşürmek, cemi cülûl.	cem		
11029	celāʾ	جَلاَءْ	Ar.	∴	Bir kimse vatanından ve hanumanından avare olmak, ayrılmak ve sürmek ve rûşen ve bedihi nesne ve haber.			
11030	cilāʾ	جِلاَءْ	Ar.	∴	Kılıç ve ayna ve emsalinin pasını açıp musaykal kılmak ve bir adamın gam ve kasavetini izale kılmak ve bir nesneyi keşif ve ayan kılmak ve gelini tel ve pul ile ârâste edip damada arz etmek ve geline yüz görümlüğü vermek ve sürme ve bir adamın sebeb-i ta'yîn ve tevkîri olan lakab-ı latîfe denilir ve bir kimseyi sürgüne gönderip vatanından dûr etmek.			
11031	cülāb	جُلاَبْ	Far.	•	Müshil olan devalardan biri ve gül suyu.			
11032	celābîb	جَلاَبِيبْ	Ar.	•	Cilbâblar, kamîsler, gömlekler, yaşmaklar, feraceler.			
11033	celācil	جَلاَجِلْ	Ar.	•	Cülcüller, küçük çan ve çıngırak ve def pulları.			
11034	cülāḥ	جُلاَحْ	Ar.	*	Önüne ne gelir ise götürür olan sel suyu.			
11035	cilād	جِلاَدْ	Ar.	•	Silah ile kavga, cenkleşmek.			
11036	cellād	جَلاَّدْ	Ar.	•	Katli meşru olan mücrimînin kat ve idamına memur olan kimse.			
11037	cilā-dār	جِلاَدَارْ	Ar. - Far.	•	Cilalı, mücella, musaykal ve parlak olan.			
11038	celādet	جَلاَدَةْ	Ar.	•	Cüst ve dilîr ve bahadır olmak ve şiddet ve zor ve kuvvet sahibi ve ehlî olup yiğit olmak ve muhkemlik ve salabet ve metanet.			
11039	cilāz	جِلاَزْ	Ar.	*	Kamçı ucuna bağlanılan kayış paresi.			
11040	cilās	جِلاَسْ	Ar.	•	Birine arkadaş olup oturmak, hem-meclis olmak.			
11041	cüllās	جُلاَّسْ	Ar.	•	Câlisler, hem-nişîn ve hem-meclis olanlar.			
11042	cilāʿ	جِلاَعْ	Ar.	•	Kumarda ve işrette kavgaya tutulmak.			
11043	celāfet	جَلاَفَةْ	Ar.	•	Bir kimse kabataslak ve yakışıksız olmak.			
11044	celāl	جَلاَلْ	Ar.	∴	Bir adam yaşlı ve muammer olmak ve ulu ve büzürg olmak ve kadir ve şan ve azamatte gayet ve tenâhîye vasıl olmak ki hemen Zât-ı Ecel ve Âlâ'yı onunla tavsif etmelidir, bu suretle tavsif ya zat ve vahdetine istidlal olunacak eşyâ-yı azîme halk eylediği için veyahut ihatadan ali ve celil olduğuna veyahut havas ile idrak olunmaktan celil idüğüne mebnidir ve azamet ve ululuk.			
11045	celālet	جَلاَلَةْ	Ar.	∴	Azamet, ululuk, büzürgî ve necaset ekl eden hayvan.			
11046	celāliyāne	جَلاَلِيَانَه	Ar.	•	Celal ve azamet tavrında bulunan kimse gibi davranmak.			
11047	cilānger	جِلاَنگَرْ	Far.	•	Çilingir, kilit ve anahtar yapan adam.			
11048	cilā-ger	جِلاَگَرْ	Ar. - Far.	*	Kılıç ve ayna gibi şeylere cila verici olan.			
11049	cüllāh	جُلاَّهْ	Ar.	•	Bez ve kumaş dokuyucu ki galat olarak çulha derler.			

11050	celāʾil	جَلَآئِلْ	Ar.	•	Celil ve azîm ve kebir olan nesneler.			
11051	celeb	جَلَبْ	Ar.	*	Deve ve koyun ve cariye makulesini bey' için bir yerden âhere yere sürüp iletmek ve sürek getirmek ve gırîv ve feryat ve şamata ve çığıltı.			
11052	celb	جَلْبْ	Ar.	∴	Kendi tarafına çekmek ve âher mahalden getirmek ve ıs. nizâmiyyeden olup maznunu ve mevâdd-ı hukûkta müddeialeyhi huzûr-ı mahkemeye getirmeye denilir.		Nizamiye	
11053	celb-nāme	جَلبْنَامَه	Ar. - Far.	*	Is. nizâmiyyeden olup mevâdd-ı hukûkiyyede gerek müddeialeyhi ve gerek müddeiyi muayyen bir günde mahkemeye çağırmak zımnında yazılan davetiye varakasına denilir, mevâdd-ı cezâ'iyyede ise bunun yerine celp müzekkeresi yazılır.		Nizamiye	
11054	cilbāb	جِلْبَابْ	Ar.	•	Gömlek, kamîs ve kadının giydiği yaşmak yahut ferace.			
11055	cülbān	جُلْبَانْ	Ar.	∴	Burçak denilen galle ve gönden ve sahtiyandan dağarcık şeklinde dikilen kubur ki içine kılıç ve kamçı makulesi âlât ve edevat vazolunur ve mercimek denilen tohum ki güzel ve leziz pilav ve çorbası olur.			
11056	celebe	جَلَبَه	Ar.	•	Ana baba günü, kavga ve gürültü ve harıltı.			
11057	cülbe	جُلْبَه	Ar.	∴	Onulmaya başladığında yara üzerinde peyda olan deri ve ekmek kabuğu ve pul ve mühür ve zamân-ı şedîd ve zîk ve tarumar olmak.			
11058	cülcül	جُلْجُلْ	Ar.	∴	Küçük çıngırak ve def pulu ve sebük-rûh olup işinde ve gücünde cüst ü çâlâk ve neşât-mend adama denilir.			
11059	cülcülāne	جُلْجُلَانْ	Ar.	•	Kişniş veyahut susam tohumu, tanesi.			
11060	cild	جِلدْ	Ar.	∴	Her hayvanın derisi ve müteaddit kısma taksim olunan kitabın her kısmı ve kitabın üzerine geçirilen kabı ve âlet-i tenâsül.			
11061	celd	جَلدْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve kamçı ile vurmak ve bir adamı bir hususa cebr ve ikrah eylemek ve bahadır ve celadetli olmak ve cima eylemek, müzâvece etmek ve çabuk.			
11062	celed	جَلَدْ	Ar.	•	Kuvvet, zor, şiddet ve dilîr ve bahadır olmak.			
11063	celd-bāz	جَلدْ بَازْ	Ar. - Far.	•	Çabuk ve çâlâk olan.			
11064	celd-ḳadem	جَلدْ قَدَمْ	Ar.	•	Ayağı çabuk olan.			
11065	celd-mizāc	جَلدْ مِزَاجْ	Ar.	•	Çabuk gazaba gelir olan.			
11066	celdî	جَلْدِى	Ar. - Far.	•	Çabukluk, çâlâklık.			
11067	celẕ	جَلذْ	Ar.	•	Seyretmek, yürümek.			
11068	cels	جَلسْ	Ar.	•	Galiz cisim ve muhkem nesne.			
11069	cils	جِلسْ	Ar.	•	Arkadaş, hem-nişîn.			
11070	cülesāʾ	جُلَسَآءْ	Ar.	•	Cilsler, celîsler, arkdaşlar, hem-nişîn olan kimseler.			
11071	celesāt	جَلَسَاتْ	Ar.	•	Oturuşlar, oturmanın def'aları ve meclis akdetmeleri.			
11072	celse	جَلْسَه	Ar.	•	Bir defa oturmak ve bir defa akd-i meclis etmek.			
11073	cilse	جِلْسَه	Ar.	•	Oturuş, oturmanın nev ve hâleti.			
11074	celf	جَلفْ	Ar.	∴	Bir nesnenin kabuğunu soymak ve bir nesnenin mecmuunu süpürüp gidermek ve kılıçla vurmak ve bir nesneyi bi-tamâmihi kökünden koparmak.			
11075	cilf	جِلفْ	Ar.	•	Yakışıksız, taslak ve nâ-tirâş kimse ve deni ve hoyrat ve alçak ve fürumaye adam.			

11076	calḳ	جَلْقْ	Ar.	*	Baş tıraş eylemek ve nisvân, avret yerini ve sırıtıp gülmekle ön dişlerini açmak ve sapan ile taş atmak.			
11077	celm	جَلْمْ	Ar.	*	Katetmek ve cümle manasına.			
11078	cülnār	جُلْنَارْ	Ar.	*	Nar denilen meyveyi husule getiren ağacın çiçeği.			
11079	cülen-cebīn	جُلَنْجَبِينْ	Ar.	•	Bal ile yapılmış gül tatlısı, mu'assel-i verd, gül-engebîn.			
11080	cülnesrīn	جُلْنَسْرِينْ	Ar.	•	Yaprakları pek güzel rayihalı olan gül ağacı, gül-nesrîn.			
11081	cilm	جِلمْ	Ar.	*	Böbrek yağı.			
11082	cülūs	جُلُوسْ	Ar.	•	Oturmak ve padişahın taht-ı saltanata geçip oturması, taht-nişîn olması.			
11083	cülūsī	جُلُوسِى	Ar.	•	Padişahın cülusuna müteallik ve ait olan.			
11084	cilve	جِلْوَه	Ar.	•	Damadın arûsa verdiği yüz görümlüğü ve açıklık, parlak olmak ve gelinin yüzü açılıp damada görünmek ve mahbubenin bazı gûne dil-rübâ ve sâmân-sûz hareketi ve zuhur etmek ve vuku bulmak ve Mevlevi dervişinin dönmesi ve naz ile salınmak.			
11085	cilve-künān	جِلْوَه كُنَانْ	Ar. - Far.	•	Cilve ve naz ve eda ederek.			
11086	cilve-gāh	جِلْوَه گَاهْ	Ar. - Far.	•	Gelin odası, gerdek-hâne ve zuhur mahalli.			
11087	cilve-geh	جِلْوَه گَهْ	Ar. - Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11088	cilve-ger	جِلْوَه گَرْ	Ar. - Far.	•	Cilve edici, naz ve eda gösterici.			
11089	cilve-gerī	جِلْوَه گَرِى	Ar. - Far.	*	Cilve edicilik ve cilvecilik.			
11090	celiyy	جَلِىّ	Ar.	∴	Vazıh ve rûşen ve açık ve aşikâr olan ve ziyadesiyle kalın olarak yazılan sülüs yazısı.			
11091	celīb	جَلِيبْ	Ar.	•	Satılmak için getirilen esir.			
11092	celīt	جَلِيتْ	Ar.	*	Kırağı, şebnem.			
11093	celīdī	جَلِيدِى	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup üşütücü dondurucu olan şeye denilir ve cüst ve bahadır adam ve kırağı ve şebnem tabir olunan rutubet.		Tıp	
11094	celīdiyye	جَلِيدِيَّه	Ar.	•	Gözbebeğinde olan su ki fenn-i tıbda ona rutûbet-i billûriyye ıtlak olunur.			
11095	celīs	جَلِيسْ	Ar.	•	Hem-nişîn, hem-dem ve arkadaş ve beraber oturucu olan.			
11096	celīl	جَلِيلْ	Ar.	∴	Yaşlı ve sâlhorde ve sinnen büyük adam ve ulu ve büzürg ve azîm olan şey.			
11097	cemm	جَمْ	Ar.	∴	Çok, kesîr, bisyâr olan ve kalabalık, izdiham ve ölçek üzerine baş yığmak ve kuyuda cem olunan su.			
11098	cemm-i ġafīr	جَمِّ غَفِيرْ	Ar.	*	Cemâ'at-i insâniyye, teraküm etmiş insan kafilesi.			
11099	cemmāʾ	جَمَّآءْ	Ar.	*	Su dolu kap ve mühre tahtası gibi düz ve yalçın nesne ve boynuzu olmayan koyun; cemi, cemem gelir.	cem		
11100	cemmen	جَمّاً	Ar.	•	İzdiham ve kalabalık ederek.			
11101	cemāʾet	جَمَآءَةْ	Ar.	*	Her nesnenin şahsı ve cüssesi.			
11102	cemme	جَمَّه	Ar.	•	Suyun cem olduğu yer ve engin ve firâvân yeri.			
11103	cemāḥ	جَمَاحْ	Ar.	•	At yavuz olup râkibine inkıyat etmeyip serkeş olmak ve karı, kocasına itaat etmeyip bilâ-izn akrabası hanesinde kalmak.			

11104	cemād	جَمادْ	Ar.	•	Taş, toprak ve ma’deniyyât misilli bî-hayât olan nesne.			
11105	cemādāt	جَمادَاتْ	Ar.	•	Nebatat ve hayvanatın gayrı olan mevcudat ve bî-hayât, katı nesne.			
11106	cemādiye’l-āḫir	جَمادِىَ الْآخِرْ	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden altıncı ayın ismi.			
11107	cemādiye’l-ūlā	جَمادِىَ الْأُولٰى	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden beşinci ayın ismi.			
11108	cemmāz	جَمّازْ	Ar.	•	Çabuk ve serî’us-seyr devenin erkeği.			
11109	cemmāze	جَمّازَه	Ar.	•	Çabuk ve serî’us-seyr devenin dişisi.			
11110	cemmāş	جَمّاشْ	Ar.	•	Nisâ ile mülâ’abet eden kişi ve zen-dost, zampara, zânî.			
11111	cimāᶜ	جِماعْ	Ar.	∴	Zammetmek ve zevç zevceye tenasül zımnında takarrüp ve vaty etmek.			
11112	cemāᶜat	جَماعَتْ	Ar.	•	Bir araya gelip toplanmış insan kafilesi ve camie gelen halk ve kavl-i vâhide kail olan ulema ve sulehâ ve müctehidîn cümlesi, cemi cemâ’ât.			
11113	cemāl	جَمالْ	Ar.	•	Güzellik, yakışıklılık, hûbluk, melîh olma hususu.			
11114	cimāl	جِمالْ	Ar.	•	Cemeller, develer.			
11115	cemmāl	جَمّالْ	Ar.	•	Deveci, şütürbân.			
11116	cümālet	جُمالَةْ	Ar.	*	Gemi urganı.			
11117	cümāmet	جُمامَةْ	Ar.	•	Değirmi inci ve kıymetli taş ve büyük inci tanesi.			
11118	cümān	جُمانْ	Ar.	•	Hurma ağacının tepesinde lahne şeklinde hasıl olan leziz ve körpe yaprak destesi ki kesilse ağaç kuruyup çürür.			
11119	cemāhîr	جَماهِيرْ	Ar.	•	Cumhurlar, bilâ-hükümdâr devam eden cemaat ki veyahut fırka ki reislerini kendileri intihap ederler ve kavl-i vahîdde kail olan âlimler cümlesi.			
11120	cümcüme	جُمْجُمَه	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup kâse-i ser denilen ve dimağın yani beynin zarfı makamında olan baş kemiğine denilir; cemi, cemâcim gelir.	cem	Tıp	
11121	cemḥ	جَمحْ	Ar.	•	At, dizgin ve kamçı dinlemeyip serkeş olmak.			
11122	cemerāt	جَمَراتْ	Ar.	•	Üç cemre mevsimleri ve menâsik-i hacdan olarak üç defa taş atılması.			
11123	cemd	جَمدْ	Ar.	*	Donmak ve bahîl olmak ve kesmek ve vacip ve lazım ve müstakar olmak.			
11124	cemed	جَمَدْ	Ar.	*	Kar, selc, berf ve buz.			
11125	cemre	جَمْرَه	Ar.	∴	Ateş koru, cemi cemerât gelir ve evvel bahara karîb hava ve su ve arzın sıcak olmaya başladıkları mevsim ki üç cemredir evvel havaya badehu suya badehu toprağa düşer ve menâsik-i hacdan olarak bir defa taş atılması ve bin nefer süvari ve küçük çakıl taşı.			
11126	cimrî	جِمْرِى	Far.	•	Miskin, hasis ve alçak meşrep olan.			
11127	cemᶜ	جَمعْ	Ar.	∴	Dağınık nesneyi biriktirmek, toplamak, öteden beriden bir yere getirmek ve kelimelerin bir şekli ki birden veya ikiden ziyadeye delalet eder ve ıs. riyâziyyeden olup a’mâl-i erba’adan rakamları toplayıp ber-adet malum kılmaktan ibaret olan kara cümle ameliyatına ıtlak olunur.		Riyaziye	
11128	cümuᶜ	جُمُعْ	Ar.	•	Cumalar, cuma günleri.			
11129	cumuᶜa	جُمُعَه	Ar.	∴	Bir avuç nesne ve birikmiş şeyler ve îdü’l-mü’minîn olan yevm-i ma’rûf ki perşembe gününü takip eder yevm-i mezkûrede camilerde hutbe kıraat olunur.			
11130	cemᶜadān	جَمْعَدانْ	Ar. - Far.	•	Yolcu için yapılan bir nev mahfaza.			

11131	cemᶜiyyet	جَمْعِيَّةْ	Ar.	•	Dağınık olmayıp toplanmak ve ifrat derecede halkın cem olmasından hasıl olan heyet.			
11132	cemel	جَمَلْ	Ar.	∴	Laakal iki yaşına girmiş erkek deve ve gemi halatı.			
11133	cümel	جُمَلْ	Ar.	•	Cümleler, mecmular, takımlar.			
11134	cümle	جُمْلَه	Ar.	∴	Mecmu, hepsi, bütün ve takım, nev, türlü, bilcümle, mecmu, hep, bütün, fi'l-cümle, hasılıkelam, elhasıl, ezcümle, ez-ân-cümle, husûsân, o cümleden beri, budur ki, bahusus, zikrolunan nev ve takımlardan olarak manalarında terkîbâtı olur.			
11135	cümle-i ᶜarş	جُمْلَةِ عَرْش	Ar.	•	Meleke-i kirâmdan bir cümledir.			
11136	cümleten	جُمْلَةً	Ar.	•	Hepsi, birden, kâffeten, bilaistisna ve bütün bütün.			
11137	cümūḥ	جُمُوحْ	Ar.	•	At, dizgin ve kamçıya kulak vermeyip serkeş olmak ve karı kocasından bilâ-izn gidip akrabasında oturmak.			
11138	cumhūr	جُمْهُورْ	Ar.	∴	Büyücek kavim yığını ve insandan gürûh-ı azîme ve hâkimleri intihâbî olup padişahları olmayan cemaat ve devlet ve kavl-i vâhide kail olan âlimler cemaati ve devletin hey'et-i mecmû'ası ve her şeyin çoğu.			
11139	cümūd	جُمُودْ	Ar.	•	Donmak, donmuş olmak ve gayretsizlik, yürek soğukluğu.			
11140	cemîᶜ	جَمِيعْ	Ar.	•	Mecmu, hep, bütün, cümle.			
11141	cemîᶜa	جَمِيعَه	Ar.	•	Bir yere gelmiş olan insanlar takımı, cemiyet.			
11142	cemᶜiyyet-gāh	جَمْعِيَّتْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Cemiyet mahalli, cemiyet mekânı.			
11143	cemîl	جَمِيلْ	Ar.	•	Halkı hûb adam ve güzel ve hûb ve dilber olan ve iyi ve nîk olan.			
11144	cenn	جَنْ	Ar.	∗	Bir nesneyi setir ve nihan eylemek, gizlemek.			
11145	cinn	جِنْ	Ar.	∴	Gecenin zulmeti ve ihtilatı ve havassın mecmuundan müstetir olan rûhâniyyûna ıtlak olunur ki ins mukabilidir, bu surete melaike ve şeyâtîn dâhil olur ve bilhassa nârdan halk olunmuş taife ve bir nesnenin tazeliği ve nev-zuhûrluğu hengâmına denilir.			
11146	cināb	جِنَابْ	Ar.	∗	Bir kimseden yanılıp mübâ'adet eylemek, bir tarafa çekilmek.			
11147	cenāb	جَنَابْ	Ar.	∴	Saray ve hanenin çevre ve havalisi ve binadan hali olan yeri ve rahal ve menzil ve yol menzili ve birinin bulunduğu mahal ve hazret lafzı ki tazimi mutazammın bir unvan olup büyük veya küçüklerin isimler akabinde irat olunarak Allahutaala ve peygamber ve e'âzim-i nâs isimlerinin evveline cenâb-ı rabbi'l-âlemîn gibi yazolunur.			
11148	cenābet	جَنَابَةْ	Ar.	∴	İnzâl-ı meni sebebiyle gusül farz olmak, abdestsiz olmak ve ıraklık, ba'îdet ve gurbet.			
11149	cenāḥ	جَنَاحْ	Ar.	•	Kuş kanadı, kuşun âlet-i tayerânı ve insanın kolu ve balığın misbahası ve ordunun kolu yani bir tarafı.			
11150	cenāḥ-żı beᶜūża	جَنَاحِ بَعُوضَه	Ar.	•	Sivrisineğin kanadı gibi pek cüzi nesne.			
11151	cenāḥān	جَنَاحَانْ	Ar.	•	İki kanat, iki kol, iki taraf.			
11152	cenāḥeyn	جَنَاحَيْنْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan, **zü'l-cenâheyn:** iki marifet ve hünerde ve iki nev ve emsali iki nev husûsâtta maharet ve yed-i tûlâsı ve alakası olan.			
11153	cenādil	جَنَادِلْ	Ar.	•	Nehir içinde pek çok taşlık ve kayalık olup suyun pek süratli düşerek ve kaynayarak aktığı mahal ve cendeller, iri kıllar.			
11154	cenāze	جَنَازَه	Ar.	•	Ölü, meyyit, mürde.			

11155	cināze	جِنٰازَه	Ar.	•	Tabut ve mutlaka nâs üzere sakil olup onun sebebiyle mağmum ve mükedder olunacak şey ve hasta ve mariz.			
11156	cināس	جِنٰاسْ	Ar.	•	Benzemek ve bir nesneyi latife yoluyla ve başka manada olan elfâz gibi istimal ederek anlatmak, telmih etmek.			
11157	cināf	جِنٰافْ	Ar.	*	Ehil ve ahbaptan yüz çevirmek ve meyil ve inhiraf etmek.			
11158	cünāffiyy	جُنٰافِيّ	Ar.	•	Her tarafa salınarak ziyadesiyle meyelân etmek ile yürüyen mütekebbir ve hodbin kimse.			
11159	cenāfîr	جَنٰافِيرْ	Ar.	•	Pek eskiden kalmış mezarlar, cenûflar.			
11160	cenān	جَنٰانْ	Ar.	•	Yürek, kalp, gönül ve can, ruh.			
11161	cinān	جِنٰانْ	Ar.	•	Cennetler ve bahçeler.			
11162	cināyet	جِنٰايَتْ	Ar.	∴	Bir kimse hakkında suç etmek ve nefsine ve azasına ve malına zarar ve ziyan eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup şeran memnu olan bir fiilin ismidir ki o fiil ya insanın nefsine veya azasına veya ırzına veya malına taalluk eder ve ıs. nizâmiyyeden olup mücâzât-ı terhîbiyyeyi yani katil ve ma'a't-teşhîr müebbeden veya muvakkaten küreğe konmak ve kalebent olmak ve nefy-i ebed ve müebbeden rütbe ve memuriyetten mahrumiyet ve hukûk-ı medeniyyeden ıskat olunmak gibi cezalar istilzam eden ef'âle denilir.			
11163	cināyet-i ḥayvān	جِنٰايَتِ حَيْوٰانْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hayvanın kendiliğinden olarak ettiği zarar ve ziyana denilir.		Fıkıh	
11164	cināyet-i fi'n-nefs	جِنٰايَتِ فِى النَّفْسْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup insanın nefsine taalluk eden cinayete denilir ki katil demektir.		Fıkıh	
11165	cināyet-i fî mādūne'n-nefis	جِنٰايَتِ فِى مٰادُونَ النَّفْسْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup insanın azasına taalluk eden cinayete denilir ki cerh ve kat demektir.		Fıkıh	
11166	cināyet-kār	جِنٰايَتْكٰارْ	Ar. - Far.	•	Cürüm ve suç sahibi olan.			
11167	cenb	جَنْبْ	Ar.	∴	Yan, pehlû, yan taraf ve semt ve nahiye ve bir kimsenin yanı ağrımak ve fasl u mezemmet ve şetm eylemek ve öte kakmak ve defeylemek ve müştak olmak ve bir yere garip olarak nüzul etmek ve bir nesneye kemâl-i ârzû ve hâhiş sebebiyle muzdarip ve bikarar olmak ve bir şeyin büyük ve azîm ve hayli çoğuna ve engin yerine denilir, **zatülcenp:** satlıcan illeti, tafsilatı zatülcenp kelimesindedir.			
11168	cünbān	جُنْبٰانْ	Far.	•	Hareket edici, harekette olan, salınan ve salınarak hareket eden ve tahrik edici olan.			
11169	cünbed	جُنْبَدْ	Ar.	•	Kümbet, kemer, kubbe.			
11170	cünbüde	جُنْبُدَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11171	cünbüẕe	جُنْبُذَه	Ar.	•	Kubbe ve mürtefi ve müstedîr olan şey.			
11172	cünbiş	جُنْبِشْ	Far.	∴	Kımıldanmak, deprenmek ve hareket etmek ve yerinden oynamak ve reftâr etmek ve neşât ve sürur ibraz eylemek.			
11173	cennet	جَنَّةْ	Ar.	•	Ağaçlık ve gölgeli bahçe ve kıyametten sonra sâlih ve mümin ve mümin olanların ilelebet saadet ile iskân eylemeleri için min-tarafillâh mevut olan mesken ve mahal.			
11174	cennet-mekān	جَنَّتْمَكٰانْ	Ar.	•	Mekânı cennet olan ve cennette bulunan.			
11175	cünḥ	جُنْحْ	Ar.	•	Himaye, saye.			
11176	cinş	جِنْشْ	Ar.	*	Asıl, bünyâd, temel.			
11177	cencek	جَنْجَكْ	Ar.	*	Yonca otu tabir olunan nebat.			

11178	cünha	جُنْحه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup mücâzât-ı te'dîbiyyeyi yani bir haftadan ziyade hapis ve mevkûten nefiy ve memuriyetten tard ve cezâ-yı nakdî gibi cezalar istilzam eden ef'âle denilir.		Nizamiye	
11179	cünd	جُنْدْ	Ar.	∴	Asker ve asâkir cemiyeti, ordu ve bir kimsenin a'vân ve anasırına denilir ve şehir ve medîne.			
11180	cindeb	جِنْدَبْ	Ar.	*	Bir nev çekirgeye denilir.			
11181	cünd-bā-destere	جُنْدْ بَا دَسْتَرَه	Far.	*	Beyne'n-nâs kunduz hayası denilen devaya denilir lakin bu zikrolunan şey haya olmayıp kunduz denilen hayvanın makadıyla âlet-i tenâsüliyyesi beynindeki keseciklerden ibarettir ki derunundaki yağ gibi madde tıpta muzâdd-ı teşennüc gibi emrâz-ı asabiyyede yani sinir hastalıklarında ve münebbih gibi emrâz-ı sâ'irede müstameldir.			
11182	cünd-bī-destere	جُنْدْ بِيدَسْتَرْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11183	cendere	جَنْدَرَه	Ar.	∴	Bozulmuş atik yazıların üzerine kalem gezdirerek ıslah ve kumaş gibi şeylerin nakış ve nigârını iade etmek ve şekilde görüldüğü veçhile mücellitlerin kitap sıkıştırdıkları vida üzerine hareket eder ağaçtan mamul alet ve yine şekl-i sânîde görüldüğü veçhile büyük hacimli eşyayı küçültmek ve denk bağlamak için suyun tazyiki kuvvetiyle hareket eden su cenderesine denilir.			+
11184	cendel	جَنْدَلْ	Ar.	•	Bir adamın kaldırıp götüreceği kadar olan taş ve taşlık mahal.			
11185	cins	جِنْسْ	Ar.	∴	Mevcudattan bir sınıf veya kebir kısım ki bir veya ziyade nevi şamil ve havi olur yani nevden e'amdır ve türlü su ve meta ve satılık mal ve ıs. fıkhiyyeden olup şamil olduğu efradı beyninde garazca tefavüt, fahiş olmayan şeye denilir.		Fıkıh	
11186	cinnistān	جِنِّسْتَانْ	Ar. - Far.	•	Cinlerin memleketi, cinlerin ikametgâhı.			
11187	cinsī	جِنْسِى	Ar.	•	Cinse mensup ve müteallik olan.			
11188	cinsiyyet	جِنْسِيَّةْ	Ar.	•	Bir cins olmak.			
11189	cenf	جَنَفْ	Ar.	•	Meyletmek ve doğru yoldan sapmak ve fenaya teveccüh etmek ve göğsün bir tarafı içeri çöküp diğer tarafı evvelki heyeti üzere doğru kalmakla hasıl olan vücut çarpıklığı.			
11190	cenfūr	جَنْفُورْ	Ar.	•	Eskiden kalma mezar.			
11191	ceng	جَنگْ	Far.	•	Düşman ile muharebe etmek, top ve tüfek ile dövüşmek.			
11192	cink	جِنكْ	Far.	*	Çizme ökçesine vazolunup hayvanı sürmeye medar olan demir ki mahmuz ıtlak olunur.			
11193	cünk	جُنكْ	Far.	*	Çolak ve kuruyup atıl olan el ve büyük sefine ve gelinlerin cihazı.			
11194	cengār	جَنگَارْ	Far.	•	Cenk edici, cenkçi.			
11195	ceng-āmūz	جَنگْ آمُوزْ	Far.	•	Cenk görmüş, kavga ve muharebeden anlayan kimse, cenk hususunda tecrübesi sebkat eden adam, eski asker.			
11196	cengāver	جَنگَاوَرْ	Far.	•	Cenkçi, kavgacı, yiğit ve şeci ve bahadır olan.			
11197	ceng-cū	جَنگجُو	Far.	•	Kavga arayıcı olan.			
11198	ceng-i celār	جَنْكِ جَلَارْ	Far.	*	Mekr ve hile ve hud'a ve bir nesneyi geri yani tehir eylemek, alıkoymak.			
11199	cengel	جَنگَلْ	Far.	•	Pek sık ağaçlık ve sazlık mahal.			
11200	cengelistān	جَنگَلِسْتَانْ	Far.	•	Ağaçlık ve orman ve sazlık mahal.			
11201	cengī	جَنگِى	Far.	•	Cenkçi ve kavgacı olan.			

11202	cenūb	جَنُوبْ	Ar.	•	Şimal mukabili esen yele denilir ki hâlâ kıble yeli, kıble rüzgârı denilir ve estiği mahal kutb-ı cenûbî kurbunda kevkeb-i Süheyl matlaıyla Süreyya matlaının aralığıdır ve sabah vakti güneşe doğru durup bakıldıkta sağ tarafta olan cihet ki bu beldelerde öğle vakti güneş tamam cenup cihetinde bulunur.			
11203	cenūbī	جَنُوبِى	Ar.	•	Cenup cihetine mensup olan ve hatt-ı istivânın cenup cihetinden öte bulunan.			
11204	ceneve	جَنَوَه	Ar.	•	Cinayet, suç, günah.			
11205	cenūḥ	جَنُوحْ	Ar.	•	Meyletmek, bir tarafa eğilmek.			
11206	cünūd	جُنُودْ	Ar.	•	Askerler, asker orduları.			
11207	cünūf	جُنُوفْ	Ar.	•	Doğru yoldan sapmak, ayrılmak.			
11208	cünūn	جُنُونْ	Ar.	•	Delirmek, deli olmak, aklı başından gitmek.			
11209	cünūn-ı ġılmet	جُنُونِ غِلْمَتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kadınlarda a'zâ-yı tenâsüliyyenin intibâh-ı marazîsi ve binâberîn perde-i nâmûsu, hetk edecek derecede âdet ve tabiata muhalif olarak şehevât ve iştiyâkât-ı cimâ'iyyenin hezeyana resîde olması ile muttasıf bir nev sinir illetine denilir.		Tıp	
11210	cinnet	جِنَّةْ	Ar.	*	Cin taife ve cemaatine denilir ve delilik, divanelik ve ıs. tıbbiyyeden olup dimağda gerek afetsiz ve gerek afet ile birlikte ve vezâ'if-i akliyye ve nefsâniyye ve havassın ve bunlara müteallik olan ef'âlin basit veya muhtelit ve cüzi ve külli (ekseriya irsî ve ale'l-mu'tâd müzmin) teşevvüşü ile muttasıf hastalığa denilir.		Tıp	
11211	cinnet-i ʿādiye	جِنَّتِ عادِيه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup herkesin bildiği asıl cinnete ıtlak olunur.		Tıp	
11212	cinnet-i vāḥide	جِنَّتِ وٰاحِدَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir hususta delilik hâlâtı ima eden cinnete denilir.		Tıp	
11213	cinnet-i nifāsiyye	جِنَّتِ نِفٰاسِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bermutat lohusalık bidayetinde veya çocuğu sütten kesme zamanlarında ve nadiren esnâ-yı irdâ'da vukua gelen ve sinir hastalıklarından addolunan bir nev cinnete denilir.		Tıp	
11214	cinnet-i küʾūliyye	جِنَّتِ كُئُولِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ispirtolu meşrubatın yani rakı ve şarap, konyak, rom, votka ve arpa suyu ve emsali şeylerin ifrat derecede istimalinden ileri gelen ve sinir hastalıklarında ma'dûd bulunan bir nev cinnet-i vâhideye denilir.		Tıp	
11215	cinnet-i felciyye	جِنَّتِ فَلْجِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayyaşlık ve ifrât-ı cimâ' ve iştigâlât-ı zihniyye-i müfrita ve birdenbire fakir hâle giriftar olmak ve hırs-ı câh ve şan gibi şeylerin tesiriyle hasıl olan ve bilhassa zenginlerde ve kadınlardan ziyade erkeklerde ve büluğ zamanlarının evâhirine doğru zuhur eden ve sinir hastalıklarından addolunan nüzul ile karışık bir nev cinnete denilir.		Tıp	
11216	cennī	جَنِىّ	Ar.	•	Devşirilmiş, koparılmış olan.			
11217	cinnī	جِنّى	Ar.	•	Ateşten halk olunmuş cin taifesine mensup bir fert.			
11218	cenīb	جَنِيبْ	Ar.	•	Yedek hayvanı.			
11219	cenībe	جَنِيبَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11220	cenīs	جَنِيسْ	Ar.	•	Karışık olmayıp asıl ve soyu belli olan ve hep bir cinsten olan.			
11221	cenīn	جَنِينْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup rahm-i mâderde olan çocuğa denilir ve mutlaka mestur ve pinhan olan şey.		Tıp	
11222	cev	جَوْ	Far.	•	Arpa, şa'îr denilen habbe.			
11223	cū	جُو	Far.	•	Arayıcı ve araştırıcı olan ve aramak ve araştırmak.			
11224	cevv	جَوّْ	Ar.	∴	Arz ile sema aralığından ibaret olan hava ve mahal ve hane veya odanın dâhili.			

11225	cevāb	جَوابْ	Ar.	•	Sâ’ilin sorduğu maddeye mukabil ve iskât için irat olunan kelam ve söz ve lakırdı.			
11226	cevāʾ	جَوآءْ	Ar.	*	Geniş, vâsi ve hastalık ve maraz ve mâ-i müntin, kokmuş su ve aşktan ve gam ve gussadan gönül yanıp bî-huzûr ve âzürde olmak.			
11227	cevāb-nāme	جَوابْنامَه	Ar. - Far.	•	Bir taraftan gelen mektuba mukabil yazılan mektup.			
11228	cevād	جَوادْ	Ar.	•	Kerim ve civanmert olan adam ve eli çabuk ve bezl edici olan ve eşkin ve deprenişi güzel olan soy at.			
11229	cevādd	جَوادّْ	Ar.	•	Cadde, yollar, şeh-râhlar.			
11230	cevār	جَوارْ	Ar.	*	Çok ve dibi derin su.			
11231	civār	جِوارْ	Ar.	•	Asıl komşuluk ve iane ve hıfız ve himaye eylemek üzere ahd ü emân vermek ve emân talep eylemek ve yakın olmak ve komşuluk.			
11232	cevāriḥ	جَوارِحْ	Ar.	•	Cârihalar, el ve ayak misilli insana akçe ve ekmek kazandırır a’zâ-yı beden ve sayd ve şikâr için beslenilen yırtıcı kuşlar ve hayvanlar.			
11233	cüvāriş	جُوارِشْ	Ar.	•	Mideye kuvvet vermek için tenâvül olunan terkip ve deva ve dârû.			
11234	cüvārişāt	جُوارِشاتْ	Ar.	•	Cüvârişler, kuvvet devaları.			
11235	cevārī	جَوارِى	Ar.	•	Cariyeler, kızlar, halayıklar.			
11236	cevāz	جَوازْ	Ar.	∴	Bir yeri seyr ü sülûkle geçip gitmek ve caiz olmak ve izin ve müsaade ve ruhsat vermek ve mürur tezkeresi.			
11237	civāz	جِوازْ	Ar.	*	Bi-ma’nâhu eyzan ve bir adamı bir yerden öteye ve öbür tarafa geçirmek.			
11238	cevāzib	جَوازِبْ	Ar.	•	Cazibeler, ân, hüsn ve letafetler ve cemal misilli gönül bağlanacak hususlar ve hâller.			
11239	cevāzī	جَوازِى	Ar.	*	Hayvânât-ı vahşiyye.			
11240	cevāsir	جَواسِرْ	Ar.	•	Câsirler, cesur ve yiğit ve bahadır olanlar.			
11241	cevāsīs	جَواسِيسْ	Ar.	•	Casuslar, çaşıtlar.			
11242	cevāşin	جَواشِنْ	Ar.	•	Cevşenler, pul ile halkalardan mamul bir nev cenk libasları, zırhlar.			
11243	cüvāl	جُوالْ	Far.	•	Zehâyir naklinde ekseriyet üzere müstamel ve kıl veya ketenden mamul bir nev zarf.			
11244	cevvāẓ	جَوّاظْ	Ar.	*	Her taraftan mal cemedip kimseye hayır ve hasenatı dokunmayan kimse.			
11245	cevvāl	جَوّالْ	Ar.	•	Cevelan edip döner ve dolaşır olan.			
11246	cevāle	جَوالَه	Ar.	•	Çukurların dipten ağza kadar olan yanları ve duvarlar.			
11247	cevāliḥ	جَوالِحْ	Ar.	*	Kargı kamışlarının ve hasır otlarının başlarından pamuk gibi uçup giden nesnelere denilir.			
11248	cuvāl-dūz	جُوالْدُوزْ	Far.	•	Büyük ve kalın şeyleri dikmek için müstamel bir nev ucu mukavves olarak eğri iğne ki yorgan iğnesinden bile büyüktür.			
11249	cevāmiḥ	جَوامِحْ	Ar.	•	Câmihler, dizgin ve kamçı dinlemeyip serkeş ve inatçı olan atlar.			
11250	cevāmid	جَوامِدْ	Ar.	•	Camitler, bî-hayât olan nesneler.			
11251	cevāmiʿ	جَوامِعْ	Ar.	•	Camiler, büyük mescitler ve derunlarında çok şey bulunan kitaplar vesair nesneler.			
11252	cevāmīs	جَوامِيسْ	Ar.	•	Camızlar, mandalar, su sığırları.			

11253	cüvān	جُوانْ	Far.	•	Genç ve sinni az olan adam.			
11254	cevānib	جَوانِبْ	Ar.	•	Canipler, taraflar, yanlar.			
11255	cüvān-baḫt	جُوانْبَختْ	Far.	•	Sâhib-i tal'at ve bahtı açık olan.			
11256	cüvān-merd	جُوانْمَردْ	Far.	•	Cömert, kerim ve sahî ve bezûl ve sâhib-i ni'met ve ehl-i mürüvvet olan.			
11257	cüvān-merdī	جُوانْمَرْدِى	Far.	•	Kerem, sahavet, cömertlik.			
11258	cüvānī	جُوانِى	Far.	•	Gençlik, sıgar-ı sin.			
11259	cevāhir	جَواهِرْ	Ar.	*	Cevherler, elmaslar ve her şeyin halis ve safi, cüz'ü mü'essirleri.			
11260	cevāhirī	جَواهِرِى	Ar. - Far.	•	Cevahirci, kuyumcu.			
11261	cevāʾiz	جَوآئِزْ	Ar.	∴	Caizeler, atiyyeler ve eltâf ve ihsanlar ve güzel ve makbul olan eş'âr ve durûb-ı emsâller ve geçip gidiciler ve nahif nesneler.			
11262	cev-be-cev	جَوْ بَجَوْ	Far.	•	Tane tane, zerre zerre.			
11263	cev cev	جَوْ جَوْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11264	cevb	جَوبْ	Ar.	*	Kesmek, yırtmak ve kat ve hark etmek.			
11265	cevebe	جَوَبَه	Ar.	*	Bulut veya dağ aralığı.			
11266	cevşāʾ	جَوْشَآءْ	Ar.	*	Kırkbayır ve şirden bağırsağı.			
11267	cevḥ	جَوحْ	Ar.	*	Vuslat ve ulaşmak ve kavuşmak.			
11268	cevd	جَودْ	Ar.	∴	Harikulade yağan yağmura denilir ve bir adama aşk ve muhabbet galip olmak.			
11269	cūd	جُودْ	Ar.	•	Civanmertlik ve kerem ve sahavet ve ihsan eylemek.			
11270	cüvüd	جُوُدْ	Ar.	•	Cevâdlar, cömertle, sahîler, kerim olanlar.			
11271	cūdāʾ	جُودآءْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11272	cevdet	جَوْدَتْ	Ar.	∴	İyi olmak ve cömert olan bir kimse işini ve hizmetini iyi görmek ve susuz olmak.			
11273	cevdī	جَوْدِى	Ar.	•	Çok ve bol olan ve çok yağan yağmur.			
11274	cūdī	جُودِى	Ar.	*	Musulda sefîne-i Nûh aleyhi's-selâmın yanaşıp müstakar olduğu dağın ismidir.			
11275	cūr	جُورْ	Far.	•	Dopdolu olan kadeh.			
11276	cevr	جَورْ	Ar.	∴	Zulüm ve sitem, haksızlık, adem-i adâlet ve caddeden münharif kimse.			
11277	cevreb	جَوْرَبْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile çorap denilen ayak kabına denilir, bunun envâ'-ı adîdesi olduğu gibi kendisi ekseriyet üzere pamuk veyahut yün mamulatındandır.			+
11278	cevr-pīşe	جَورْ پِيشَه	Ar. - Far.	•	Zulmü kendiye sanat ittihaz eden zalim ve gaddar.			
11279	cevere	جَوَرَه	Ar.	•	Bî-dâd ve zalim ve haksız olan hâkimler.			
11280	cevz	جَوزْ	Ar.	∴	Şekilde rüyet olunan ağacın malum olan ve ekser mahalde ceviz ve bazı yerde koz denilen meyvesine denilir ve her nesnenin örtüsü ve vasat-ı dünyâ olmak münasebetiyle mecmû'-ı Hicâz ülkesine denilir.			+

11281	cevz-i bevā	جَوْزِ بَوَا	Ar.	•	Is. nebâtiyyeden olup şekilde ağacı ve üzerinde meyvesi görülen Hindistan cevizine denilir ki kıtası adi cevizin küçüğü kadar, ta'mı mür ve ıtri olup tıpta za'f-ı mi'dede ve usret-i hazmda mukavvî ve münebbih gibi kullanılır.		Nebatat	+
11282	cevz-i māṣil	جَوْز مَاثِلْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile tatula denilen nebata ıtlak olunur, işbu nebatın yaprağı ile büzûru tıpta müsekkin ve münevvim gibi kullanılır.		Nebatat	+
11283	cevz-i muḳayyiʾ	جَوْزِ مُقَيِّئْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir nev eşcârın portakala müşabih meyvesinde bulunan değirmi ve sincâbiyyü'l-levn ve üzeri kadife gibi tüylü çekirdeklere denilir, buna beyne'n-nâs kargabüken ıtlak olunur ve tıpta umumi ve mevzii zafiyeti mucip emrazda ve her nev felçte yani nüzullerde kullanılır.		Nebatat	
11284	cevz-i hindî	جَوْزِ هِنْدِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde ağacı ve üzerinde meyvesi görülen ve beyne'n-nâs büyük Hindistan cevizi denilen şeye ıtlak olunur, işbu meyvenin tazesi kesildikte derununda süt gibi beyaz bir mayi seyelan eder, kendisi taze fındık gibi ekl olunur ve kabuğunda göz gibi nişaneler vardır ve bu kabuktan su tası imal olunur.		Nebatat	+
11285	cevzā	جَوْزَا	Ar.	•	Felek-i burûcda Sevr burcuyla Seretan burcu beyninde vaki olan burç ki şemsin ona duhulü mayısın sekiz veya dokuzunda vaki olur.			
11286	cevze	جَوْزَه	Ar.	*	Kuş üzümü denilen ufak üzüm.			
11287	cevzeḳa	جَوْزَقَه	Ar.	*	Pamuk kozası, cemi cevâzik gelir.	cem		
11288	cevs	جَوس	Ar.	*	Bir nesneyi arayıp talep etmek, cüst-cû etmek.			
11289	cevesān	جَوَسَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve yağma niyetiyle çadırlar ve haneler arasında gezip köşe ve bucaklarını yoklamak ve araştırmak ve çaşıtlık etmek.			
11290	cevsek	جَوْسَكْ	Far.	•	Göğse ve kola dikilen düğme.			
11291	cūş	جُوشْ	Far.	•	Kaynamak, galeyan etmek ve fitne ve fesat ve ızdırap ve çalkanmak, rahatsız olmak ve hareket etmek, deprenmek.			
11292	cūşān	جُوشَانْ	Far.	•	Kaynayan, dalga gibi harekette olan.			
11293	cūşiş	جُوشِشْ	Far.	∴	Kaynamak, cûş u hurûşa gelmek ve vücûd-ı insânda zahir olan kabarcık.			
11294	cevşen	جَوْشَنْ	Ar.	∴	Sadır ve göğüs ve zırh denilen pul ile halkadan örme bir nev cenk libası ki Davut aleyhi's-selâmın mu'cize-i bâhiresidir.			
11295	cevşen-pūş	جَوْشَنْپُوشْ	Ar. - Far.	•	Cevşen giyen, zırh kuşanan.			
11296	cūʿ	جُوعْ	Ar.	•	Açlık, gürsinegî. Ar. • Doymak bilmez derecede açlık hâleti ve marazı.			
11297	cevʿān	جَوْعَانْ	Ar.	•	Gürsine, aç ve yemeksiz kalmış ve câyi' olan.			
11298	cevf	جَوفْ	Ar.	∴	Bir şeyin ortasında olan boş yer ve insanın karnı ve dere ortası gibi etrafına nispetle düz ve oturaklı çukur yer.			
11299	cevfü'l-leyl	جَوْفُ اللَّيْلْ	Ar.	*	Gecenin sülüs-i ahîri.			
11300	cūl	جُولْ	Ar.	∴	Akıl ve rey ve kuyunun dibinden ağzına kadar olan duvar.			
11301	cevl	جَولْ	Ar.	•	Tavaf etmek, etrafında dolanmak.			
11302	cevelān	جَوَلَانْ	Ar.	∴	Dolanmak ve ihtiyar eylemek.			
11303	cevlān-gāh	جَوْلَانگَاهْ	Ar. - Far.	•	Talim meydanı.			
11304	cüvūd	جُوُودْ	Ar.	•	Yağmur çok yağmak.			
11305	ceven	جَوَنْ	Ar.	*	Düven denilen alet ki onunla harman sürülür.			

11306	cevher	جَوْهَرْ	Ar.	•	Zikıymet olan taş ve içinden maden çıkan taş ve bir nesnenin mâdde-i mü'essire-i hâlisası ve bir şeyin hasılı olan madde ve kâ'im-bi-nefsihi olan madde ve Horasan ve Şam kılıçlarında olan siyah ve beyaz dalga gibi benler ve noktalı olan harf ve hurufat noktası.			
11307	cevher-i ferd	جَوْهَرِ فَرْدْ	Ar.	•	Cismi terkip eden gayet sagîr ve gayr-ı kâbil-i inkısâm cüzlere denilir.			
11308	cevrher-i tabʿî	جَوْهَرِ طَبِيعِى	Ar.	*	Is. hikmet-i tabî'iyyeden olup âlem-i vücûdda mevcut bulunan ve havâss-ı hamseden birinin veya birden ziyadesinin ianesiyle hissolunan şeye denilir, buna mâdde-i tabî'iyye dahi tesmiye edilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
11309	cevhere	جَوْهَرَه	Ar.	•	Münferit bir tane cevher.			
11310	cevher-dār	جَوْهَرْ دَارْ	Ar. - Far.	•	Cevherli ve dalga resminde siyah beyaz benekli olan kılıç.			
11311	cevher-ṭaleb	جَوْهَرْ طَلَبْ	Ar.	•	Cevher araştırıcı, cevher isteyici olan.			
11312	cevher-fürūş	جَوْهَرْ فُرُوشْ	Ar. - Far.	•	Cevher satıcı ve cevherci.			
11313	cevherî	جَوْهَرِى	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve cevhere mensup ve müteallik olan.			
11314	cūy	جُوىْ	Far.	•	Arayıcı ve araştırıcı ve çay, ırmak, akarsu, nehir ve aramak, araştırmak.			
11315	cevî	جَوِى	Ar.	*	Şiddet ve hiddet ki aşk galebesinden veya gam ve gussa müzâhamesinden ileri gelir ve hastalık, maraz ve kokmuş su ve mâ-i müntin.			
11316	cūyā	جُويا	Far.	•	Arayıcı ve araştırıcı.			
11317	cūybān	جُويانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11318	cūy-bār	جُويْبارْ	Far.	•	Nehir, çay, ırmak, akarsu, mâ-i cârî.			
11319	cūy-tāz	جُويْتازْ	Far.	*	Süratle akan ırmak.			
11320	cūy-ḫirā	جُويْخِرا	Far.	*	Münazaa, niza, kavga, çekişme.			
11321	cūyek	جُويَكْ	Far.	*	Küçük ırmak.			
11322	cevîn	جَوِينْ	Far.	•	Arpadan ibaret ve arpadan yapılmış olan.			
11323	cevîne	جَوِينَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11324	cūyende	جُويِنْدَه	Far.	•	Arayıcı, araştırıcı, tecessüs edici olan.			
11325	cūyine	جُوِينَه	Far.	•	Çay ve göle müteallik olan kuş ki ördek ve kaz ve kuğu.			
11326	cūyîne	جُويِينَه	Far.	*	Irmak kenarında olan çimen ve kuş ve ona müteallik olan nesneler.			
11327	cehābiẕe	جَهابِذَه	Ar.	•	Cehbezler, umura vâkıf ve arif ve habîr ve münkâd adamlar.			
11328	cihāt	جِهاتْ	Ar.	•	Cihetler, yüzler, yanlar, taraflar.			
11329	cihād	جِهادْ	Ar.	•	Din düşmanıyla harp ve kıtal eylemek.			
11330	cihār	جِهارْ	Ar.	∴	Mugâlebe etmek, galebe çalmak ve açık ve aşikâre olmak ve aşikâre söylemek.			
11331	cihāren	جِهاراً	Ar.	•	Açık ve açıktan açığa, aşikâre olarak.			
11332	cehāret	جَهارَةْ	Ar.	•	Fahîm olmak, göze büyük ve kibar görünmek ve ses pek bülend olmak ve güzellik ve yakışıklılık.			
11333	cihāz	جِهازْ	Ar.	•	Meyyit ve arûs ve misafir makulesinin muhtaç oldukları mühimmat ve tetimmât ve hazırlık.			
11334	cehāẓat	جَهاضَةْ	Ar.	•	Titizlik, hiddet-i nefes.			

11335	cehālet	جَهالَةْ	Ar.	•	Bilmez olmak ve bilmezlik etmek ve yakışmaz ve münasebeti olmayan nesneyi işlemek.			
11336	cühhāl	جُهّالْ	Ar.	•	Cahiller, bilmez olanlar.			
11337	cehālet	جَهالَةْ	Ar.	•	Bilmemek, cahil ve bilmez olmak.			
11338	cehāmet	جَهامَةْ	Ar.	•	Bir adamın burnu yumru ve topaç ve çirkin olmak ve donuk yüzlü olmak ve bir adamı yüz ekşiterek karşılamak.			
11339	cehām	جَهامْ	Ar.	•	Yağmursuz bulut.			
11340	cihān	جِهانْ	Far.	•	Felek-i kamerin mâ-tahtı bulunan mevcudattan ibaret âlem-i zâhir, dünya.			
11341	cihān-ārā	جِهانْ آرا	Far.	•	Cihana ziynet ve güzellik verici olan.			
11342	cihān-ārāy	جِهانْ آرایْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11343	cihān-ārāyī	جِهانْ آرایِی	Ar.	•	Cihân-ârâlık, cihaz bezeyicilik.			
11344	cihān-efrūz	جِهانْ اَفْروزْ	Far.	•	Cihana nur ve ziya verici olan.			
11345	cihān-āferīn	جِهانْ آفَرِينْ	Far.	•	Hâlıku's-semâvâti ve'l-arz olan Allah celle celâlühü hazretleri.			
11346	cihān-bān	جِهانْبانْ	Far.	•	Cihanın bekçi ve muhafızı olan büyük padişah.			
11347	cihā-bānī	جِهانْبانِی	Far.	•	Padişahlık ve büyük padişaha müteallik olan.			
11348	cihān-bīn	جِهانْ بِينْ	Far.	•	Cihan her bir şeyini veya her bir cihetini görür olan.			
11349	cihān-penāh	جِهانْپَناهْ	Far.	•	Dünya halkının penâh ve melce ittihaz ettiği muhafız.			
11350	cihān-tāb	جِهانْتابْ	Far.	•	Cihana hararet veya ziya verici olan.			
11351	cihān-tābāne	جِهانْتابانَه	Far.	•	Dünyayı ziyadar edercesine muamele ve hareket.			
11352	cihān-dār	جِهانْدارْ	Far.	•	Cihana malik olan padişah.			
11353	cihān-dār-āne	جِهانْدارانَه	Far.	•	Cihân-dâr olan padişaha layık ve müteallik ve cesbân olan.			
11354	cihān-dārī	جِهانْدارِی	Far.	•	Cihân-dârlık, cihana malik olmak.			
11355	cihān-dīde	جِهانْدِيدَه	Far.	•	Cihan görmüş ve dünyayı gezmiş, her tarafı bilir olan.			
11356	cihān-dīdegī	جِهانْدِيدَگی	Far.	•	Cihân-dîdelik.			
11357	cihān-revā	جِهانْرَوا	Far.	•	Cihanda cari ve rayiç ve layık ve caiz olan, revâc-ı âlem.			
11358	cihān-revāyī	جِهانْ رَوایِی	Far.	•	Râyic-i âlem olmak.			
11359	cihān-sālār	جِهانْسالارْ	Far.	•	Cihanın reis ve büyüğü ve serdarı olan padişah.			
11360	cihānistān	جِهانْسِتانْ	Far.	•	Cihan alıcı ve zapt edici olan padişah.			
11361	cihān-sūz	جِهانْسُوزْ	Far.	•	Cihanı yakıp yandırıcı olan.			
11362	cihān-küşā	جِهانْكُشا	Far.	•	Cihanı fethedici olan padişah, fâtih-i âlem.			
11363	cihān-gerd	جِهانْگَرْدْ	Far.	•	Cihanı dolaşmış ve gezmiş olan seyyah.			
11364	cihān-gīr	جِهانْگِيرْ	Far.	•	Cihangir, cihanı tutucu ve cihanı zapt ve teshir edici olan padişah.			

11365	cihān-muṭāʿ	جِهانْمُطاعْ	Ar. - Far.	•	Kendisine bütün cihan tarafından itaat ve inkıyat olunur olan.			
11366	cihānî	جِهانى	Far.	•	Cihan ve dünyaya müteallik olan.			
11367	cihāniyān	جِهانيانْ	Far.	•	Cihânîler, dünya halkı.			
11368	cihet	جِهَةْ	Ar.	⁎	Yüz, taraf, yan, sû.			
11369	cihbiẕ	جِهْبِذْ	Ar.	⁎	Nakkâd ve habîr olan adam ve mahir ve fâyik, sarraf ve nikâd ve dakâyık-şinâs, mert, arif ve simsar ve hazık ve mubassır adam.			
11370	cehd	جَهدْ	Ar.	∴	Tâb ve takat manasına ve renc ve meşakkat ve gayet ve nihayet ve çalışmak ve bir kimseyi imtihan eylemek ve var vaktini sarf edip çalışmak ve maraz, marizi zebun ve mehzûl kılmak ve çoğa gitmek, tekessür etmek.			
11371	cehed	جَهَدْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin vech-i ma'âşı zîk ve şiddet üzere olmak.			
11372	cehr	جَهرْ	Ar.	∴	Bir nesne ayan ve aşikâr olmak ve bir sözü aşikâre söylemek ve ref'-i savt eylemek ve bir adama nazar eyledikte gözüne büyük görünmek ve insanın vesair nesnenin hey'et-i zîbâ ve cemâl-i dil-ârâsı hatıra bedî' ve acîb gelmek ve bir nesneyi keşfedip zahire çıkarmak ve bir kimseye tazim eylemek ve bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek.			
11373	cühr	جُهرْ	Ar.	⁎	Gösteriş, hüsn-i manzara.			
11374	cehren	جَهْراً	Ar.	•	Aşikâre olarak, açıktan açığa, ayânen.			
11375	cüherāʾ	جُهَرٰآءْ	Ar.	•	Cehîrler, çehresi güzel ve hûb-likâ olanlar ve ziyade süslü.			
11376	cehre	جَهْرَه	Ar.	•	Aşikâr ve ayan ve açık olan nesne.			
11377	cehreten	جَهْرَةً	Ar.	•	Aşikâre olarak ve hailsiz olarak.			
11378	cehrî	جَهْرِى	Ar.	•	Ayan ve aşikâre olan.			
11379	cehşān	جَهْشانْ	Ar.	•	Ağlamayarak korku ile bir kimseye doğru koşup iltica etmek, sığınmak ve medet istemek.			
11380	cehşet	جَهْشَةْ	Ar.	•	Akan gözyaşı ve insan cemaati.			
11381	cahż	جَهضْ	Ar.	•	Tamam olmayarak düşen çocuk ve yavru ve birini işinden zor ile çevirmek, menetmek.			
11382	cehl	جَهلْ	Ar.	•	Bilmemek, adem-i ilm ve habersiz olmak ve okumamış, öğrenmemiş olmak.			
11383	cühelāʾ	جُهَلٰآءْ	Ar.	•	Cahiller, bilmez olanlar, öğrenmemiş olanlar.			
11384	cehele	جَهَلَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11385	cehme	جَهْمَه	Ar.	⁎	Evâhir-i leylin iptidası.			
11386	cehmiyye	جَهْمِيَّه	Ar.	⁎	Cennet ve cehennem fani ve iman marifettir, ikrar değildir diyen bir mezhep ehli.			
11387	cehennem	جَهَنَّمْ	Ar.	•	Dibi derin kuyu ve cennet mukabili azap mahalli, ahirette günahkâr olan kimseler ukubet için min-tarafillâh ona ilkâ olunur.			
11388	cehūd	جَهُودْ	Ar.	•	Pek çalışkan olan.			
11389	cühūd	جُهُودْ	Ar.	•	Yahudi ve Yehûd taifesinden bir adam.			
11390	cühūd-āne	جُهُودانَه	Ar. - Far.	•	Yehûdca, Yahudi gibi.			
11391	cehūżat	جهُوضَةْ	Ar.	•	Hiddet-i nefes.			

11392	cehūl	جَهُولْ	Ar.	•	Pek cahil ve nadan ve bilmez olan.			
11393	cehūm	جَهُومْ	Ar.	•	Âciz ve zebun ve zayıf olan.			
11394	cehūmet	جَهُومَةْ	Ar.	•	Bir adamın yüzü topaç ve yumru ve devrik ve çirkin olmak ve bir kimseyi yüz ekşiliği ile karşılamak.			
11395	cehĭd	جَهِيدْ	Ar.	•	Pek çalışkan olan.			
11396	cehĭde	جَهِيدَه	Far.	•	Sıçrayıcı ve sıçramış olan ve atlayıcı.			
11397	cüheydā	جُهَيْدَى	Ar.	•	Ceht ve himmet etmek, çalışmak.			
11398	cehĭr	جَهِيرْ	Ar.	∴	Savtı bülend olan adam ve bülend âvâz ile söylenen ve açık söylenilen ve güzel ve hoş-manzar olan.			
11399	cehve	جَهْوَه	Ar.	*	Açık dübüre denilir, keçiye demişler ki mevsim-i berd ve şita gelir, muhâfaza-i vücûdun için ne hazırladın? Keçi bunu işittikte kemâl-i teessüfle ya veli benim tedariğim yoktur elestü cehvâ, ve'z-zenebü elvâ, fe-eyne'l-me'vâ yani götüm açık, kuyruğum eğricik bana yer nerede sığınacak, demiştir ve tepeye denilir.			
11400	cehĭż	جَهِيضْ	Ar.	•	Natamam ve düşük olan çocuk ve yavru.			
11401	cĭ'āt	جِيْأَتْ	Ar.	•	Vusul, vürut, gelmek, çatmak hususları.			
11402	ciyād	جِيَادْ	Ar.	•	Cevâdlar, eşkini ve deprenişi güzel olan soy atlar.			
11403	ciyādet	جِيَادَةْ	Ar.	*	İyilik, iyi hâl ve manzara.			
11404	ceyār	جَيَارْ	Ar.	*	Gazaptan veya açlıktan göğüste vaki olan hararet.			
11405	ciyā'	جِيَاعْ	Ar.	•	Câyi'ler, aç ve yemeksiz olanlar.			
11406	ceyyāf	جَيَّافْ	Ar.	•	Mezarları açıp kefenleri soyucu adam.			
11407	ceyā'id	جَيَائِدْ	Ar.	•	Cevâdlar, eşkin ve deprenişi güzel ve soy olan atlar.			
11408	ceyb	جَيْبْ	Ar.	•	Yaka, libas yakası, girîbân ve libasa yaka açmak ve libasın öte berisinde eşya komak için yapılan kese misilli zarf ve yürek, kalp ve sadır ve göğüs, sine ve ilm-i hendese ıstılâhâtından olup kavisin bir nihayetinden diğer nihayetiyle merkez beyninde vasl olunan nısf-ı kutr üzerine ihraç olunan amuda ıtlak olunur, tamâm-ı ceyb, ceybin tamamen vaki olduğu nısf-ı kutrdan mûcib-i ceyb olan nokta ile merkez-i kavs beyninde olan kıtadır.		Hendese	
11409	cĭ'et	جِيئَةْ	Ar.	*	Gelmek, vürut etmek.			
11410	cĭbet	جِيبَةْ	Ar.	•	Cevap, pâsuh, suale mukabil söylenen kelam.			
11411	cĭd	جِيدْ	Ar.	•	Boyun, unk, gerdan.			
11412	ceyyid	جَيِّدْ	Ar.	•	İyi, nîk, nîgû, bihter, bih.			
11413	ceyḥūn	جَيْحُونْ	Ar.	*	Adana kurbunda vaki bir nehrin adıdır.			
11414	cĭze	جِيزَه	Ar.	*	Dere kenarı ve nahiye, taraf, canip.			
11415	cĭr	جِيرْ	Ar.	•	Is. kimyeviyyeden olup kireç denilen nesneye denilir.		Kimya	
11416	cĭrān	جِيرَانْ	Ar.	•	Cârlar, komşular ve civarda olan mahaller.			
11417	cĭre	جِيرَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

11418	ceyş	جَيْش	Ar.	•	Asker, leşker, ordu ve kaynamak ve dolup taşmak ve taşıp dökülmek.			
11419	ceyeşān	جَيَشَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. kimyeviyyeden olup feverân ve patlamaya denilir.		Kimya	
11420	ciyef	جِيفْ	Ar.	•	Lâşeler, kokmuş meyyit cüsseleri.			
11421	cîfe	جِيفَه	Ar.	•	Kokmuş meyyit cüssesi.			
11422	cîfe-ḫār	جِيفَ خوَارْ	Ar. - Far.	•	Lâşe yiyici, lâşe ekl edici olan.			
11423	cîl	جِيلْ	Ar.	•	Nâstan bir sınıf ve taife ve kavim ve güruh.			
11424	cîm	جِيمْ	Ar.	∴	Diba, kumaş ve gulâm-pâre adam ve tertîb-i hurûf-ı Osmâniyye üzere altıncı olan harfin ismi.			
11425	cüyūb	جُيُوبْ	Ar.	∴	Cepler, yakalar, girîbânlar ve kese gibi esvap üzerinde bulunan zarflar.			
11426	cüyūd	جُيُودْ	Ar.	•	Boyunlar, unklar, gerdanlar, cîdler, rakabeler.			
11427	cüyūş	جُيُوشْ	Ar.	∴	Müfret olmak itibariyle kaynamak ve gözün yaşı taşıp dökülmek ve çay dolup taşmak, gönül bulanmak ve gaseyan gelmek ve hüzün ve endûh veya havf sebebiyle yürek yerinden oynamak ve cem olmak itibariyle askerler, leşkerler demektir.			
11428	cıva	جِيوَه		∴	Arabîsi zeybak ve mâ'il-i cereyân olmak itibariyle ferrâddır, Fârisîsi jîve ve sîmâbdır bu bir maden ki tabiatta halis olarak bulunmayıp mahlûtan ele geçirilmiştir, havanın ekser derecâtında seyyal olup nakıs yani otuz dokuz derece sıfırdan aşağıya kadar bu minval üzere seyyal ve mayi hâlinde kalır, badehu nakıs kırk derece bürudet hasıl olunca tasallüp eder, bu hâlde gümüşe müşabehet kesbeder, tıpta mürekkebâtı dâhilen ve haricen kullanıldığı gibi kendisi dahi tagallüf-i em'â denilen bağırsak dolaşması hastalığında sıkletinden bilistifade dolaşığı açmak için hastaya içirilir.			
11429	ç	چ	Far.	•	İşbu cîm-i Fârisî, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede yedinci harftir, hesaba dair kütüb ve resâ'ilde cîm-i Arabî gibi üç adedine delalet eder.			
11430	çābuk	چابُكْ	Far.	•	Zîbâ, hûb, güzel.			
11431	çāpük	چاپُكْ	Far.	∗	Serî'u'l-hareke, tez yürüyücü ve az zamanda çok mesafe kateder olan.			
11432	çāpük-ḫirām	چاپُكْخِرَامْ	Far.	•	Çabuk yürüyücü ve salınıcı ve serî'u's-seyr olan.			
11433	çāpük-dest	چاپُكْدَستْ	Far.	•	Eli çabuk olan.			
11434	çāpük-rev	چاپُكْرَوْ	Far.	•	Çabuk gider olan.			
11435	çāpük-süvār	چاپُكْسُوَارْ	Far.	•	Cân-bâz-ı cündî, at cambazı.			
11436	çāpükî	چاپُكِى	Far.	•	Çabukluk, sürat nispetiyle az zamanda çok mesafe katetmek tez yürümeklik hususu.			
11437	çāpūb	چاپُوبْ	Far.	∗	Eski bez ve eski esvap parçaları.			
11438	çāpūk	چاپُوكْ	Far.	∗	Serî'u'l-hareke ve her işi tez tutan.			
11439	çāç	چاچْ	Far.	∗	Samandan ayrılmış ekin kümesi.			
11440	çādir	چادِر	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile sahrâ-nişîn olanların veya kışla haricinde bulunan neferât-ı askeriyyenin kalınca bezden olarak yapılmış bir nev ittihaz eyledikleri mesken.			+
11441	çādir-şeb	چادِر شَبْ	Far.	∗	Yorgan, döşek çarşafı ve kadınların başlarına örttükleri başörtüsü.			
11442	çār	چارْ	Far.	∴	Dört adedi ve çare, medet, ilaç ve kerpiç pişirdikleri ocak.			
11443	çār-esbāb	چارْ اَسْبَابْ	Ar. - Far.	•	Kuvve-i câzibe, kuvve-i dâfi'a, kuvve-i mâsike ve kuvve-i hâzımaya denilir.			

11444	çār-bāliş	چارْ بالِش	Far.	∴	Padişahlara mahsus taht ki ona dört yastık konulur ve kibar ve ulema ve vüzera mesnedi ve anâsır-ı erba'aya denilir ve sine ve sadır ve göğüs.			
11445	çār-pā	چارْ پا	Far.	•	Dört ayaklı hayvan.			
11446	çār-pāre	چارْ پارَه	Far.	•	Çampara ve zil denilen çalgı.			
11447	çār-tā	چارْتا	Far.	∗	Dört telli tambur.			
11448	çār-pehlū	چارْ پَهْلُو	Far.	∗	Koz, ceviz denilen meyve.			
11449	çār-çeşm	چارْ چَشْمْ	Far.	•	Dört gözlü yani gözlüğü olan ve her bir gözü üzerinde göz gibi nişanlara denilir ki koyun ve emsali hayvanda olur.			
11450	çār-çūbe	چارْ چُوبَه	Far.	∗	Arasına cam konulan ve çerçeve denilen şey.			
11451	çār-ḫāye	چارْ خايَه	Far.	∗	Şeci ve bahadır adam ve müteaddit kadın ve haremi olan kimse.			
11452	çārde	چارْدَه	Far.	∗	On dört adedi.			
11453	çār-dehüm	چارْ دَهُمْ	Far.	∗	On dördüncü ve bedir.			
11454	çār-sū	چارْ سُو	Far.	•	Dört taraf ve pazar mahalli.			
11455	çārşeb	چارْ شَبْ	Ar.	∴	Döşek serildikte üzerine yayılan örtü ve tâ'ife-i nisânın tesettür için arkalarına aldıkları kumaş pareleri.			
11456	çārşūb	چارْ شُوبْ	Far.	∗	Çarşı pazar.			
11457	çār-ṭāḳ	چارْ طاقْ	Ar. - Far.	•	Dört kemer üzerine yapılmış yüksek bina.			
11458	çār-gāh	چارْ گاهْ	Far.	•	Dört mahal, dört semt, dünya ve kîtî.			
11459	çār-kūşe	چارْ كُوشَه	Far.	•	Dört köşeli olan.			
11460	çārüm	چارُمْ	Far.	•	Dördüncü adedi, râbi'.			
11461	çārüm-kitāb	چارُم كِتابْ	Ar. - Far.	•	Kur'ân-ı mecîd.			
11462	çār-maġz	چارْ مَغزْ	Far.	•	Koz, ceviz denilen meyve.			
11463	çār-mīḫ	چارْمِيخْ	Far.	∴	Gergi, nesne germek için istimal olunan alet ve ağaç ve sefinede direk başından sefinenin yanına veya çanaklığa veyahut kurçataya gelip gerilerek direğe yandan kuvvet veren kalın ip ve her dört ayaklı nesne ve tâ'ife-i Nasârânın zu'mlarında hazret-i İsa'yı Yahudi hükûmetinin gerdikleri dört kollu ağaç ki beyne'l-ahâlî haç namıyla yâd olunur.			
11464	çār-mīḫ-i ḥayāt	چارْ مِيخ حَيَاتْ	Ar. - Far.	•	Anâsır-ı erba'a ki mütekaddimînin itikatlarınca su, toprak, hava, ateşten ibarettir.			
11465	çārümīn	چارُمِينْ	Far.	•	Dördüncü adedi, râbi'.			
11466	çārümin-bām	چارُمِين بامْ	Far.	•	Dördüncü gök, felek-i râbi'.			
11467	çār-nā-çār	چارْ نا چارْ	Far.	•	İster istemez.			
11468	çārū	چارُو	Far.	∗	Ölçek, galle ölçeği, zahire kilesi.			
11469	çārvā	چارْوا	Far.	∗	Çâr-pâ hayvan ve gâret ve yağma ve çâr unsur.			
11470	çārūb	چارُوبْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile ortalığı süpürmek için kullanılan ve süpürge denilen şeye denilir.			+
11471	çār ü çeder	چارُ و چَدَرْ	Far.	∗	İlaç ve çare.			

11472	çārūbzen	چارُوبزَنْ	Far.	*	Süpürücü, ferrâş ve ferâşet edici ve ferâşet vekili.			
11473	çārūbkeş	چارُوبكَشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11474	çāre	چارَه	Far.	•	Medet, imdat ve hile ve hud'a ve kurtulacak yol ve vesile ve yekpare.			
11475	çāre-sāz	چارَسازْ	Far.	•	Çaresine bakıcı, çare bulucu ve kurtulacak vesile halk edici veyahut verici olan.			
11476	çāre-kār	چارَه كارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11477	çār-yek	چارْيَكْ	Far.	•	Dört hissede bir hisse, rub' ve on beş dakika müddeti saatte.			
11478	çār-sār	چاسارْ	Far.	•	Pâdişâh-ı Rûm, kayser.			
11479	çāşt	چاشتْ	Far.	•	Vakt-i duhâ, kuşluk vakti ve kuşluk vaktinde yenilen taam.			
11480	çāşt-gāh	چاشتْگاهْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, fi'l-evvel.			
11481	çāşt-geh	چاشتْگَهْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan evvel.			
11482	çāşte	چاشْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan sanî.			
11483	çāştī	چاشْتِى	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan sanî.			
11484	çāşt-dān	چاشتْدانْ	Far.	•	Ekmek vesaire vazolunacak sepet.			
11485	çāşāk-dān	چاشاكْدانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11486	çāşnī	چاشْنِى	Far.	•	Delil ve nümû-dâr ve hiffet ve meze ve taamdan bir miktarını alıp lezzetini tecrübe eylemek.			
11487	çāşnī-gīr	چاشْنِيگِيرْ	Far.	•	Efendisinin taamını tatmaya memur olan kimse.			
11488	çāġ	چَاغْ	Far.	*	Vakit ve hengâm ve örümcek, ankebût.			
11489	çāk	چاكْ	Far.	∴	Yırtık ve yırtmaç ki kaftan eteğinde olur ve çatlak ve hüccet ve sak ve sabah vakti beyazlığı ve kılıç ve hançer ve emsali esliha sedası ve küçük pencere ve hazır ve amade.			
11490	çāk çāk	چاكْ چاكْ	Far.	•	Ziyade yırtılmış şey ve kılıç ve emsali âlât-ı harbiyye sedası.			
11491	çāker	چاكَرْ	Far.	•	Bende, kul, abd, gerek erkek ve gerek avrat.			
11492	çāker-āne	چاكَرانَه	Far.	•	Kul ve bendeye yakışır muamele ve hareket.			
11493	çāker-perver	چاكَرْ پَرْوَرْ	Far.	•	Bendesini kayırıp geçindirici olan.			
11494	çāker-perverī	چاكَرْ پَرْوَرِى	Far.	•	Çâker-perver olmak, bendesini kayırıcılık, geçindiricilik.			
11495	çāker-nüvāz	چاكَرْ نُوازْ	Far.	•	Bendesini okşayıp taltif edici ve muradına erdirici.			
11496	çāker-nüvāzī	چاكَرْ نُوازِى	Far.	•	Köle ve bendesine iyilik ve taltif etmek hususu.			
11497	çākerī	چاكَرِى	Far.	•	Bendelik, hizmetkârlık.			
11498	çākū	چاكُو	Far.	•	Açılıp kapanır bıçak ki çakı derler.			
11499	çākūc	چاكُوجْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile ekser ve çiviyi mıhlamak ve icabı takdirinde maden dövmek için müstamel alete denilir.			+
11500	çālāk	چالاكْ	Far.	•	Çabuk, serî'u'l-hareke ve her bir hareketi tez ve akıl ve feraseti açık olan.			
11501	çālākī	چالاكِى	Far.	•	Çabukluk, serilik.			

11502	çāl	چالْ	Far.	*	Kuş yuvası, lâne-i murg.			
11503	çāliş	چالِشْ	Far.	•	Cenk ve cidal ve muharebe ve salınıp gitmek.			
11504	çālĭş	چالِيشْ	Far.	*	Tekebbür ve naz ve nahvet.			
11505	çālĭk	چالِيكْ	Far.	*	Çocukların oynadıkları çelik çomak oyununun çeliği.			
11506	çāme	چامَه	Far.	•	Şiir ve gazel ve nazım ve vezinli kelam.			
11507	çāme-gū	چامَه گُو	Far.	•	Şair, nâzım ve mütekellim.			
11508	çāmĭz	چامِيزْ	Far.	*	Çiş, sidik, bevl.			
11509	çāne	چانَه	Far.	∴	Çene ve alt çene demek olan fekk-i esfelde vaki dişlerin merkûz olduğu kemik ve müte'allikâtı ve ekmek için kesilen hamur.			
11510	çāvĭd	چاوِيدْ	Far.	*	Kuş feryadı, avazı.			
11511	çāvuş	چاوُشْ	Far.	*	Nakîb-i leşker manasına ki asker çavuşu demektir.			
11512	çāh	چاهْ	Far.	•	Kuyu, bi'r, çukur, gerek sulu gerek susuz.			
11513	çāh-ı bābil	چاهِ بابِلْ	Far.	*	Vilâyet-i Bâbil'de sehhâr-ı nâm-dâr Hârût ve Mârût namındaki meleklerin hapsoldukları meşhur kuyu.			
11514	çāh-sār	چاهسارْ	Far.	∴	Kuyu başı ve kuyusu çok olan mahal.			
11515	çāhek	چاهَكْ	Far.	*	Çene çukuru ve küçük kuyu.			
11516	çāy	چايْ	Far.	∴	Şekilde ağacı görüldüğü veçhile Çin'de tenebbüt edip beyaz çiçekli ve müstamel olan kısmı evrakıdır, işbu yapraklar oldukça mugaddî olduğu gibi münebbih-i umûmî ve tıpta haşlayarak alınan suyu mübevvil ve mu'arrık ve hâzım gibi müstameldir.			+
11517	çeb	چَبْ	Far.	•	Sol taraf, yesâr ve yüreğin bedende vaki olduğu taraf.			
11518	çepāre	چَپارَه	Far.	*	Eski urba, köhne libas.			
11519	çepān	چَپانْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11520	çep-endāz	چَبْ اَنْدازْ	Far.	•	Haddâ', hilekâr ve gaddar olan.			
11521	çep-endāz-āne	چَبْ اَنْدازانه	Far.	•	Çep-endâz tavır ve hareketinde ve ona layık ve yaraşır olan.			
11522	çeper	چَپَرْ	Far.	*	Halka ve daire ve ağaç ve çûb ve sazdan mamul hane ve bağ ve avlu etrafına çevrilen duvar ve deri parçaları.			
11523	çepüş	چَپُشْ	Far.	•	Bir yaşındaki keçi ve Kürdistan ahalisi bir yaşındaki koyuna dahi ıtlak ve tesmiye ediyorlar.			
11524	çepsĭn	چَپسِينْ	Far.	*	Alçı denilen duvar harcı.			
11525	çepel	چَپَلْ	Far.	*	Kendiye ayıp getirecek çirkin ve nâ-ma'kûl işlerle meşgul olan kimse.			
11526	çipinlik	چِپِنْلِكْ	Far.	•	Sinek ve bahusus sivrisineğin mezâhiminden kurtulmak ve muhafaza olunmak için ince şeylerden etrafı mahdut olarak yapılan perde, peşşe-hâne.			
11527	çepe	چَپَه	Far.	*	Solak adam ve zağar köpeği.			
11528	çepĭn	چَپِينْ	Far.	*	Sele sepet ki ekseriya söğüt çubuğundan imal olunup içine eşya konulur.			
11529	çetr	چَتَرْ	Far.	•	Çadır, hayme ve şemsiye.			

11530	çeçek	چَچَكْ	Far.	•	Ruhsâr-ı mahbûbân, rû-yı dilberân ve gül, verd.			
11531	çaḥçîr	چَخْچِيرْ	Far.	•	Çakşır denilen bol paçalı ve don gibi ayağa giyilir bir nev libas.			
11532	çaḥs	چَخسْ	Far.	*	Boyunda çıkan ur, guşa ki marazidir.			
11533	çedār	چِدَارْ	Far.	*	Köstek ki hayvan ayağına kaçmaması için bağlarlar.			
11534	çeder	چِدَرْ	Far.	*	Çare, medet, ilaç.			
11535	çür	چُرْ	Far.	*	Âlet-i tenâsül.			
11536	çirā	چِرا	Far.	•	Niçin, niye böyle.			
11537	çerā	چَرا	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve mera, otlak ve ot toplayıp yemek ve otlamak ve çayırda ot yemek.			
11538	çerābe	چَرابَه	Far.	*	Süt kaymağı.			
11539	çerā-cā	چَراجا	Far.	•	Otlak, çayır, mera, ova, çerâ-gâh.			
11540	çerā-ḫūr	چَراخُورْ	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve otlayan hayvan.			
11541	çerā-zār	چَرازَارْ	Far.	•	Otlak, mera.			
11542	çirāġ	چِراغْ	Far.	•	Fitildeki şuleye denilir, sonra mecazen kandile tesmiye ve ıtlak olunmuştur ve pir, mürşit ve reh-nümâ olan kimse ve at şaha kalkmak ve efendisinin inayetiyle vesîle-i ta'ayyüş ve mal ve mülk alıp azat kılınan bende ve şakirt ve tilmiz ve şakirtliği tekmil olarak ilim ve fenni tahsil etmiş olan ve şarap, mey.			
11543	çirāgān	چِراغانْ	Far.	•	Yağa bulanmış fitiller ve kandil donanması.			
11544	çirāġ-pā	چِراغْپا	Far.	•	Üzerine çırağ vazolunacak nesne ve şaha kalkan at.			
11545	çirāġ-perest	چِراغْپَرَستْ	Far.	•	Pervane denilen hayvan ki kelebeğe müşabihtir.			
11546	çirāġ-perhîz	چِراغْپَرْهِيزْ	Far.	•	Çırağı rüzgârdan hıfzeden zarf, fanus ve fener vesaire.			
11547	çirāġ-perre	چِراغْ پَرَّه	Far.	*	Pervane dedikleri hayvancık.			
11548	çirāg-dān	چِراغْدانْ	Far.	•	Üzerine çırağ koydukları zarf.			
11549	çirā-ger	چِراگَرْ	Far.	•	Otlayan hayvan.			
11550	çirā-gāh	چَرا گاهْ	Far.	•	Otlak, çayır, mera, ova, çerâ.			
11551	çirā-geh	چَرا گَهْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11552	çerām	چَرامْ	Far.	•	Otlak, çayır, mera, çerâ-gâh, ova.			
11553	çerāmîn	چَرامِينْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11554	çereb	چَرَبْ	Far.	•	Galip ve râcih olan ve yağlı, semiz olan ve yağlı, semiz ve semiz olmak.			
11555	çereb-bālā	چَرَبْ بالا	Far.	*	Mevzun kad ve matbû'-kâmet olan.			
11556	çereb-pehlū	چَرَبْ پَهْلُو	Far.	•	Şişman ve mülahham.			
11557	çereb-dest	چَرَبْدَستْ	Far.	•	Eli işe yakışır ve işe gelir olan.			

11558	çereb-zebān	چَرِبْزَبَانْ	Far.	•	Tatlı dilli, fasîhu'l-lisân adam ve tatlı kelimât ile halkı kendisine bende eder olan ve mütemellik ve yaltaklanıcı ve mütebasbıs olan.			
11559	çereb-zebānî	چَرِبْزَبَانِى	Far.	•	Tatlı dillilik, tatlı kelimât söylemeklik.			
11560	çerbek	چَرْبَكْ	Far.	*	Kaymak, zübd ve yufka ekmek ve saman kâğıdı denilen ince resim kâğıdı.			
11561	çerbe	چَرْبَه	Far.	*	Çıkrık ve ağır şak.			
11562	çerbî	چَرْبِى	Far.	•	Yumuşaklık ve tatlılık ve yağlılık ve suhulet, kolaylık ve dünya nimetlerine nail olan olmak.			
11563	çirçir	چِرْچِرْ	Far.	•	Yabani hardal.			
11564	çarḫ	چَرخْ	Far.	•	Felek-i a'zam ve libas yakası ve keman, ok yayı ve pîrâmen etrafı ve tak, eyvan ve emsali ebniye-i âliye ve hareket-i devriyye ile hareket eden nesne, tekerlek ve makara ve alet çarkı misilli şeyler ve gök, asuman ve hareket-i devriyye ile işleyen alet ki gerek basit ve gerek mürekkep olsun ve dolap ve ona benzer şey ve âlât-ı harbiyye-i atîkadan mancınık denilen alet ve zemberek.			
11565	çarḫ-ı aṭlas	چَرْخِ اَطْلَسْ	Ar. - Far.	*	Felek-i tâsi', felek-i a'zam, feleku'l-eflâk.			
11566	çarḫ-ı ekber	چَرْخِ اَكْبَرْ	Far.	*	Arş-ı a'zam.			
11567	çarḫ-endāz	چَرْخْ اَنْدَازْ	Far.	•	Mancınık ile ok ve taş atıcı.			
11568	çarḫ-ı berîn	چَرْخِ بَرِينْ	Far.	•	Arş-ı a'lâ, arş-ı mecîd.			
11569	çeraḫ-zen	چَرَخْزَنْ	Far.	•	Devredici ve dönücü olan.			
11570	çerḫaşt	چَرْخَشْتْ	Far.	•	Sulu nesneleri ta'sîr için kullanılan mengene.			
11571	çarḫ-ı felek	چَرْخِ فَلَكْ	Ar. - Far.	∴	Bir çiçek ismidir ve yol kapamak ve piyade askerini süvari hücumundan hıfzetmek zımnında istimal olunur bir nev siper ve şenlik ve donanmalarda ihrâk edilip döne döne ateşler saçarak yanan bir nev fişek ve edevât-ı nâriyye.			
11572	çerḫa	چَرْخَه	Far.	∴	Çıkrık ve ağır şak ve tuzak ve kasırga ve hareket-i devriyye ile hareket eden nesne ve nakil ve istimali suhuletle olan bir nev sagîr top ki meydân-ı cenkte kullanılır.			
11573	çerdān	چَرْدَانْ	Far.	*	Dilencilerin keşkülü.			
11574	çerde	چَرْدَه	Far.	*	Renk ve levn.			
11575	çeresdān	چَرَسْدَانْ	Far.	•	Dilencinin sadaka mendili.			
11576	çerez	چَرَزْ	Far.	*	Levn ve renk ve sahra ve bâdiye ve çerez denilen malum nesneler.			
11577	çeres	چَرَسْ	Far.	*	Şıra teknesi ve şaraphane denilen şey ve mera, çerâ-gâh ve bent ve zindan.			
11578	çerġān	چَرْغَانْ	Far.	•	Ferman üzerine resmolunan tuğrâ-yı garrâ-yı şâhâne.			
11579	çerġand	چَرْغَنْدْ	Far.	*	Kıyma ile doldurulmuş koyun bağırsağı, bumbar ve çerâğ-dân, çırağ.			
11580	çerġūn	چَرْغُونْ	Far.	•	Kuzukulağı denilen nebat, hummâz.			
11581	çerġūl	چَرْغُولْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11582	çirk	چِرْكْ	Far.	•	Kir, pas vesah, murdarlık ve yaradan akan kayh ve irin.			
11583	çirk-āb	چِرْكَابْ	Far.	•	Murdar, pis su, bulaşık suyu, kirli su.			
11584	çirk-ālūd	چِرْكْ آلُودْ	Far.	•	Murdar, bulaşık ve kirli paslı olan.			

11585	Çerkes	چَرکَش	Far.	*	Şecaat ve şehâmet ile muttasıf, maruf taife.			
11586	çirkĭn	چِرکِینْ	Far.	•	Zişt, bed-nümâ ve bed-sûret ve murdar, bulaşık ve kirli paslı ve kerih ve bed ve nahoş suretli olan.			
11587	çerger	چَرگَرْ	Far.	*	Mutrib, çalgıcı.			
11588	çermedān	چَرمَدَانْ	Far.	*	Kese, para kesesi.			
11589	çermĭne	چَرمِینَه	Far.	•	Köseleden mamul ve ibaret olan.			
11590	çermĭne-dūz	چَرمِینَه دُوزْ	Far.	•	Pabuç dikici.			
11591	çerend	چَرَندْ	Far.	•	Otlak, mera, çerâ-gâh ve otlayan hayvan.			
11592	çerende	چَرَنْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11593	çerenk	چَرَنَكْ	Far.	•	Turfa nesne ki gerek nev-zuhûr ve gerek mahall-i isti'câb olur nesne olsun.			
11594	çerĭş	چَرِیشْ	Far.	*	Bir şeyi diğer şeye yapıştırmak için kullanılan ve çiriş denilen madde ve bağlı şey.			
11595	çesbān	چَسبَانْ	Far.	•	Layık ve yakışır ve münasip olan.			
11596	çüst	چُستْ	Far.	∴	Çabuk, serî'u'l-hareke olan ve yaraşıklı ve yakışıklı ve yerli yerince mürettep ve güzel ve zîbâ ve nazik olan ve dar, teng ve birbiri üzerine nesneyi yığmak.			
11597	çistān	چِستَانْ	Far.	*	Bilmece, yanıltmaç.			
11598	çüstĭ	چُستِی	Far.	•	Çüstlük, çabukluk, çâlâklık.			
11599	çesnek	چَسنَكْ	Far.	*	Kel baş.			
11600	çeş	چَشْ	Far.	•	Tadıcı, lezzet tecrübe edici ve zâ'ik olan.			
11601	çeşper	چَشْپَرْ	Far.	*	Pey, iz, nişan, eser.			
11602	çeşm	چَشمْ	Far.	•	Göz, ayn, basar ve âlet-i bâsıra.			
11603	çeşm-āver	چَشمْ آوَرْ	Far.	*	Bağ ve bahçelerdeki meyvelerden vesaireden zahm-ı çeşmi yani göz dönmesini def zımnında bağlanılan nesne ve bir gözü beyaz bir gözü siyah at.			
11604	çeşm-āvĭz	چَشمْ آوِیزْ	Far.	*	Avratların yüzlerine koydukları peçe, burka ki ince, siyah at kılından yapılır.			
11605	çeşm-penām	چَشمْ پِنَامْ	Far.	*	Cemal, heykel.			
11606	çeşm-bend	چَشمْ بَندْ	Far.	*	Peçe, burka ki kadınlar yüzlerine tutarlar.			
11607	çeşm-perĭden	چَشمْ پَرِیدَنْ	Far.	*	Göz seğirmek.			
11608	çeşm-pūs	چَشمْ پُوسْ	Far.	•	Göz öpücü, göz öpmek.			
11609	çeşm-pūsĭ	چَشمْ پُوسِی	Far.	•	Göz öpmek.			
11610	çeşm-i bĭnā	چَشمِ بِینَا	Far.	*	Ziyade görücü göz, sâhib-i basîret ve dîde-i ibret-bîn, ibret gözü.			
11611	çeşm-dāşten	چَشمْ دَاشْتَنْ	Far.	*	Ümit etmek.			
11612	çeşm-zaḫm	چَشمْ زَخمْ	Far.	•	Gözden isabet eden nazar, göz dönmesi.			
11613	çeşm-zeden	چَشمْ زَدَنْ	Far.	*	Göz koymak, işaret eylemek, işmar etmek.			
11614	çeşm-sār	چَشمْسَارْ	Far.	*	Pınar başı, kuyu başı.			

11615	çeşm-sūzen	چَشْمْ سُوزَنْ	Far.	*	İğne ve çuvaldız deliği.			
11616	çeşm-fesā	چَشْمْ فَسا	Far.	*	Göz ağrısına okuyucu, efsun edici olan.			
11617	çeşmek	چَشْمَكْ	Far.	*	Güzellik ve göz ilaçlarından bir ilaç.			
11618	çeşm-i kāvāne	چَشْمِ كاوانَه	Far.	*	Beyazı iri olan göz.			
11619	çeşm-i küşte	چَشْمِ كُشْتَهْ	Far.	*	Şaşı, a'ver, ahvel.			
11620	çeşme	چَشْمَه	Far.	•	Peykâr-ı ayn ve su huruç ettiği yer ve iğnenin gözü.			
11621	çeşme-sār	چَشْمَه سارْ	Far.	•	Çeşmesi çok olan mahal.			
11622	çeşn	چَشْنْ	Far.	•	Düğün, ziyafet ve îş u işret.			
11623	çeşen	چَشَنْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve sıtma ve humma hastalığı.			
11624	çeşende	چَشَنْدَه	Far.	•	Tadıcı ve lezzet tecrübe edici, zâ'ik-i elvân.			
11625	çeşnī	چَشْنِى	Far.	•	Tat ve lezzet ve nesnenin kuvve-i zâ'ikaya olan tesiri.			
11626	çeşīde	چَشِيدَه	Far.	•	Tadılmış, lezzetine bakılmış olan.			
11627	çeşīr	چَشِيرْ	Far.	*	Büyük çuval garâr, harar.			
11628	çeġār	چَغارْ	Far.	*	Çenk ve saz sedası ve emsali sedalar ve galle konulan kuyu.			
11629	çeġān	چَغانْ	Far.	*	Çampara, maşalı zil ve kâr ve mesâlihinde cidd ü sa'y eden.			
11630	çeġāne	چَغانَه	Far.	∴	Bir nev âlet-i tarab ki çengiler onunla usul tutup raks ederler ve hallaç muştası şeklinde olup bir ucu yarık ve birkaç pul ile donatılır ve çampara, maşalı zil ve musikide bir perde adı.			
11631	Çaġātay	چَغَتايْ	Far.	*	Türk padişahlarından eski zamanda bir padişah veya bir kabile adıdır.			
11632	çuġd	چُغدْ	Far.	•	Baykuş denilen kuş.			
11633	çaġr	چَغرْ	Far.	*	Hâl ve hatır sormak ve iltifat etmek ve geri bakmak.			
11634	çaġz	چَغزْ	Far.	*	İçerisi irin dolu yara ve kurbağa ve nale ve feryat ve bîm ve ters ve korku.			
11635	çaġzīden	چَغزِيدَنْ	Far.	*	Korkmak, havf etmek.			
11636	çeġal	چَغَلْ	Far.	*	Kocalık sebebiyle veyahut gam ve gazap cihetiyle insan yüzünde olan buruşuk ve deriden yapılmış bir nev ibrik ki esnâ-yı râhta yolcular kullanırlar.			
11637	çuġl	چُغلْ	Far.	•	Kovcu, nemmâm ve müfsit ve pek şer ve hâce-i fesâd olan.			
11638	çuġul-ḫūr	چُغُلْخُورْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11639	çuġul-ḫūrī	چُغُلْخُورِى	Far.	•	Nemmâmlık, müfsitlik, fesatçılık, kovculuk.			
11640	çeft	چَفْتْ	Far.	•	Çardak, tahta-pûş, mehtâbiyye ve kubbe ve dîvân-hâne.			
11641	çüft	چُفْتْ	Far.	*	Dar libas ve imaret altına konulan direk ve kârgir duvar üzerine yapılan kenâreye derler.			
11642	çek	چَكْ	Far.	∴	Berat ve hüccet-i kâdî ve menşur ve mektup ve kaviyyü'l-burhân söz ve tapu tezkeresi ve hallaç tokmağı ve çene altı ve katre ve ağaç budamak.			
11643	çik	چِكْ	Far.	*	Sümn ve çetin ceviz.			

11644	çük	چُكْ	Far.	∗	Âlet-i tenâsül-i zükûr, çük.			
11645	çekā	چَكَا	Far.	∗	Toygar dedikleri kuş.			
11646	çek-ā-çek	چَكَاچَكْ	Far.	∴	Kılıç ve emsali âlât-ı harbiyyenin birbirlerine vurulmasından hasıl olan seda ve dişlerin birbirine vurulmasından mütehassıl ses.			
11647	çük-ā-çük	چُكَاچُكْ	Far.	∗	Efvâh-ı nâsa düşmüş haber.			
11648	çegāl	چَگَالْ	Far.	∗	Ağır ve kesif şey ve ok nişangâhı.			
11649	çekāle	چَكَالَه	Far.	•	Katre, damla.			
11650	çekān	چَكَانْ	Far.	•	Damlayıcı, takattur edici olan.			
11651	çekçek	چَكْچَكْ	Far.	∗	Kılıç ve emsali âlât-ı harbiyyenin sedaları ve dişlerin birbirine vurulmasından hasıl olan seda ve suyun katre katre damlamasından hasıl olan ses.			
11652	çekūk	چَكُوكْ	Far.	∗	Semiz at.			
11653	çegūnegī	چگُونگی	Far.	•	Keyfiyet ki bir nesnenin ne türlü mevcut olduğunu veya ne suretle vuku bulduğunu ima eder hâlet.			
11654	çekīde	چَكِيدَه	Far.	•	Damlamış ve katre katre dökülmüş olan.			
11655	çekīzek	چَكِيزَكْ	Far.	∗	Tekâtur-i bevl illeti.			
11656	çeleb	چَلَبْ	Far.	∗	Çampara, zil ve aşûb ve fitne.			
11657	çülçile	چُلْچِلَه	Far.	∗	Kaplumbağa denilen hayvan.			
11658	çulġūze	چُلْغُوزَه	Far.	∗	Çam fıstığı, sanavber, bunun tahlil ile ma'nâ-yı lugavîsi çok kozalaklı demektir.			
11659	çilpāse	چِلْپَاسَه	Far.	∗	Kertenkele denilen hayvan.			
11660	çilḳafā	چِلقَفَا	Far.	∗	Maruf kürke denilir ki tilki postunun bir tarafından yapılır.			
11661	çilvīz	چِلْوِيزْ	Far.	∗	Müfsit ve gammaz.			
11662	çille	چِلَّه	Far.	∴	Sûfiyyûnun halvette çıkardıkları erbain ve ok yayına takılan ibrişim sicim ve fasl-ı şitâdaki kırk günden ibaret zemheri günleri ve avratların vaz'-ı hamlden sonra sayılan eyyâm-ı nifâslar.			
11663	çülle	چُلَّه	Far.	∗	Kavsara sepeti.			
11664	çelīpā	چَلِيپَا	Far.	∗	Haç, salip ve tâ'ife-i Nasârânın esas din ittihaz ettikleri çapraz şey.			
11665	çem	چَمْ	Far.	∗	Salınış, hırâm ve yapılmış, tezyin edilmiş ve söz, lakırdı ve cürüm ve günah ve yemek, ekl etmek ve ziyan ve zarar ve sine, sadır, göğüs ve intizam, kâr ve çabuk ve çâlâk ve eğri, münhani.			
11666	çim	چِمْ	Far.	•	Su üzerinde veya kenarında bulunan yosun.			
11667	çemān	چَمَانْ	Far.	•	Naz ile salınıcı ve piyâle-i şarâb ve meclis-i hâs.			
11668	çümçe	چُمْچَه	Far.	∗	Ağaç kadeh ve ağaç çanak ve kefçe ve kepçe.			
11669	çomāḳ	چُمَاقْ	Far.	•	Gürz ve topuz denilen cenk aleti ve başı topuz olan değnek.			
11670	çemen	چَمَنْ	Far.	•	Düz ve hem-vâr olan çayır ve bağ ve bahçe ve gülistan mahalli ve ağaçlık ve gölgelik mahal.			
11671	çemen-bend	چَمَنْبَنْدْ	Far.	•	Bâğbân ve bahçıvan.			
11672	çemen-pīrā	چَمَنْپِيرَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

11673	çemen-zār	چَمَنْزَارْ	Far.	•	Çimenlik ve düz ve hem-vâr yeşil çayır.			
11674	çemenistān	چَمَنِسْتَانْ	Far.	•	Çimenlik olan mahal.			
11675	çemen-ṣuffa	چَمَنْصُفَّه	Ar. - Far.	•	Bahçede çimen kaplı olarak oturmaya mahsus olan set.			
11676	çemşek	چَمْشَكْ	Far.	*	Pabuç, pâpûş, ayakkabı.			
11677	çemĭn	چَمِينْ	Far.	*	Bevl ve gaita, neces.			
11678	çenār	چَنَارْ	Far.	•	Malum ve maruf çınar ağacı, ekseriya cami avlularında bulunur ve ziyade büyük ağaç olmasıyla şekilde yalnız bir küçük dalı gösterilmiştir.			+
11679	çenān	چَنَانْ	Far.	•	Çalışıcı, uğraşıcı ve say ve ikdam edici.			
11680	çünān	چُنَانْ	Far.	•	Şöyle böyle, ancılayın, onun gibi, öyle, şol tarz.			
11681	çünāk	چُنَاكْ	Far.	•	Kümes, tavuk kümesi .			
11682	çenber	چَنْبَرْ	Far.	•	Fıçı ve kova çemberi, halka şekline girmiş ince yassı nesne.			
11683	çünbek	چُنْبَكْ	Far.	•	Kalkmak ve sıçramak ve mıknatıs denilen şey.			
11684	çünçe	چُنْچَه	Far.	*	Üzüm çekirdeği.			
11685	çend	چَنْدْ	Far.	•	Ne kadar, ne miktar, birkaç, üç beş, on gibi adet.			
11686	çendā	چَنْدَا	Far.	*	Miktar, adetten sual yani ne kadar demektir.			
11687	çendān	چَنْدَانْ	Far.	•	O kadar, ne kadar, her ne kadar.			
11688	çenk	چَنكْ	Far.	•	Bir nev meşhur ve maruf saz ve eğri münhani ve çengel ve kuşların tırnağı ve pençe-i beniâdem ve çolaklık.			
11689	çenkār	چَنْكَارْ	Far.	*	Yeşil boya, jengâr ve pul pul, münakkaş olan at.			
11690	çengāl	چَنْگَالْ	Far.	•	El, pençe, tırnak ve ucu kıvrılmış demir ve kanca ve olta iğnesi gibi şeyler.			
11691	çengel	چَنْگَلْ	Far.	•	Ağaçlık ve ormanlık mahal.			
11692	çengelistān	چَنْگَلِسْتَانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11693	çengĭ	چَنْگِى	Far.	•	Mutrib ve çalgıcı, rakkas, köçek.			
11694	çenklūg	چَنكْلُوكْ	Far.	*	Eli ayağı bozulmuş adam.			
11695	çünĭn	چُنِينْ	Far.	•	Bunculayın, böyle, bunun gibi, böyle, bu tarz, bu veçhile.			
11696	çene	چَنَه	Far.	•	Hanek-i esfel, çene.			
11697	çū	چُو	Far.	•	Mânend, şebîh, gibi, çünkü, manasına edât-ı teşbîh ve sebeptir ve edât-ı ta'lîl olur ve dikkat ve ahenk manasına gelir.			
11698	çūvāl	چُوَالْ	Far.	•	Kumaştan veya kıldan yapılır bir nev zarf.			
11699	çuvāl-dūz	چُوَالدُوزْ	Far.	•	Çuval dikici manasına ve çuval dikmeye mahsus maruf büyük iğne.			
11700	çüvāk	چُوَاكْ	Far.	*	Lokma denilen taam ki ekseriya ölüler, mevtalar için dökülür ve pişirilir.			
11701	çūb	چُوبْ	Far.	•	Ağaç ve odun ve emsali.			

11702	çobān	چُوبَانْ	Far.	•	Koyun, sığır ve keçi ve emsali hayvanatı otlatmaya getirip götüren ve tımar ve himaye eden adam.			
11703	çūb-bāz	چُوبْبَازْ	Far.	*	Pamuk kozalağı.			
11704	çūb-pāre	چُوبْپَارَه	Far.	•	Ağaç parçası, yonga.			
11705	çūb-ḫār	چُوبْخَارْ	Far.	∴	Ağaç kurdu ve ta'zîr zımnında değnek ile dövülmüş adam.			
11706	çūb-zīn	چُوبْزِينْ	Far.	*	Eyer ağacı, kaltak.			
11707	çūb-dāne	چُوبْدَانَه	Far.	*	İğde denilen meyve.			
11708	çūb-i surḫ	چُوبِ سُرخْ	Far.	*	Bakkam ağacı ki kırmızı boya için kullanılır.			
11709	çūbek	چُوبَكْ	Far.	•	Küçük ağaç parçası ve çubuk ve değnek ve bazı çalgıları kullanmak için müstamel değnecik.			
11710	çūp-nān	چُوپْنَانْ	Far.	*	Yufka ve hamur açtıkları oklava.			
11711	çūpe	چُوپَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11712	çūpīn	چُوپِينْ	Far.	∴	Ağaçtan ibaret şey ve ağaçtan masnu çanak ve tabak gibi evânî.			
11713	çūpīne	چُوپِينَه	Far.	*	Ağaçkakan dedikleri kuş.			
11714	çūḫā	چُوخَا	Far.	*	Çuha dedikleri şey ki yünden imal olunur.			
11715	çūk	چُوكْ	Far.	*	Âlet-i tenâsül-i ricâl.			
11716	çevgān	چَوْگَانْ	Far.	•	Top vurmak için başı eğri bir ağaç.			
11717	çūm	چُومْ	Far.	*	Alıç denilen sarı dağ meyvesi ki ipliğe dizip satarlar.			
11718	çomāḳ	چُومَاقْ	Far.	•	Başı topuz bir nev cenk aleti ve başı topuz değnek.			
11719	çün	چُونْ	Far.	*	Nice, nasıl, keyfe.			
11720	çün	چُونْ	Far.	∴	Edât-ı ta'lîl olup çünkü manasınadır ve mademki ve şu sebepten naşi manalarına edât-ı ibtidâ ve sebebiyet ve gibi manasına edât-ı teşbîh olur.			
11721	çūnā	چُونَا	Far.	*	Nicesin, nasılsın demektir.			
11722	çūn ü çerā	چُونْ و چَرَا	Far.	•	Nasıl ve niçin demek, bî-çûn u çerâ, ef'âl ve irâdâtının sebebi sorulmaz olan Allah zü'l-celâl hazretleri.			
11723	çūygān	چُوگَانْ	Far.	•	Çevgân ki top oyunuda kullanılan başı eğri bir değnek.			
11724	çi	چِه	Far.	•	Ne manasında edât-ı istifhâmdır.			
11725	çeh	چَهْ	Far.	•	Kuyu, çâh, bi'r, çukur.			
11726	çehār	چَهَارْ	Far.	∴	Dört adedi, çâr, erba'a, erba' ve seretan, yengeç.			
11727	çehār-bāliş	چَهَارْ بَالِشْ	Far.	•	Padişah tahtı ve ulema ve küberâ ve vüzera mesnedi ve anâsır-ı erba'a, dünya.			
11728	çehār-pā	چَهَارْ پَا	Far.	•	Çâr-pâ, dört ayaklı hayvânât-ı ehliyye.			
11729	çehār-pāre	چَهَارْ پَارَه	Far.	•	Çalpara denilen âlet-i tarab.			
11730	çehār-dehüm	چَهَارْ دَهُمْ	Far.	•	On dördüncü, râbi' aşer.			
11731	çehār-rūze	چَهَارْ رُوزَه	Far.	•	Süreği dört gün olan, fani, zail, sebatsız ve devamsız olan.			

11732	çehār-şenbe	چَهارْشَنْبه	Far.	•	Haftanın ilk günü, pazar itibar olundukta salı günü ile perşembe günleri miyânesine tesadüf eden dördüncü gün, yevm-i erba'â.			
11733	çehār-gāne	چَهارْگانَه	Far.	•	Dört kat yahut dört türlü olan ve dört hisse, dört kısım.			
11734	çehār-kūşe	چَهارْكُوشَه	Far.	•	Dört köşeli olan.			
11735	çehārüm	چَهارُمْ	Far.	•	Dördüncü, râbi'.			
11736	çehār-vā	چَهارْ وا	Far.	∗	Çâr-pâ hayvan ve gâret ve yağma ve çâr unsur.			
11737	çehān	چَهانْ	Far.	∴	Damlamakta ve tekâtur etmekte olan ve çok, bisyâr, kesîr.			
11738	çi-renk	چِه رَنكْ	Far.	∗	Ne fayda, ne çare.			
11739	çehr	چَهرْ	Far.	∗	Peyker, insan yüzü ve manzara, çehre ve nakış ve surat, duvar ve vecih.			
11740	çehre	چَهْرَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11741	çehre-perdāz	چَهْرَه پَرْدازْ	Far.	∴	Nakkaş, ressâm ve musavvir ve neyyir-i a'zam.			
11742	çehre-ḫirāş	چَهْرَه خِراشْ	Far.	•	Adamın suratını tırmalayıp sıyırıcı olan .			
11743	çehre-küşā	چَهْرَه كُشا	Far.	•	Yüzünü ve çehresini açıp gösterici ve nakkaş ve ressam ve suret ve resim yapıcı olan.			
11744	çehre-küşāʾī	چَهْرَه كُشآئِى	Far.	•	Yüzünü açıp göstermek, arz-ı peyker eylemek.			
11745	çehre-nümūd	چَهْرَه نُمُودْ	Far.	•	Yüzü görünmüş olan.			
11746	çehil	چَهِلْ	Far.	•	Kırk adedi, erbain.			
11747	çehil-pā	چَهِلْپا	Far.	∗	Kırkayak dedikleri mûzî hayvan.			
11748	çeyper	چَيْپَرْ	Far.	•	Cadde, yol, şâh-râh.			
11749	çit	چِيتْ		•	Malum bir nev kumaş.			
11750	çayḫ	چَيخْ	Far.	•	Gözünden daima yaş ve çapak akıp kapakları kızıl kızıl ve kirpikleri dökülür olan.			
11751	çīde	چِيدَه	Far.	∗	Toplanmış, devşirilmiş, elde edilmiş olan.			
11752	çīr	چِيرْ	Far.	∗	Zafer bulmak, muzaffer ve galip olmak ve şeci ve dilaver olan ve hisse, behre.			
11753	çīregī	چِيرگى	Far.	•	Şecaat, yiğitlik, bahadırlık.			
11754	çīre	چِيرَه	Far.	∴	Galip, müstevli ve mansûr ve bahadır olan ve kavi ve çabuk olan.			
11755	çīre-dest	چِيرَه دَستْ	Far.	∴	Eli uz ve her nesneye ki eli sürülse vücuda getirir olan ve cüst ve çabuk olan ve eli her işe yakışır olan ve pehlivan ve mert ve şeci olan.			
11756	çīz	چِيزْ	Far.	•	Nesne, şey ve kâ'in ve mevcut her ne olur ise demek.			
11757	çīze	چِيزَه	Far.	∗	Cımbız denilen maşaya şebîh ve şekilde mer'î olan alet ki kıl koparırlar.			+
11758	çīze-būd	چِيزَه بُودْ	Far.	•	Sebep, bâ'is, bâdî ve mucip olan.			
11759	çīze-būd-ger	چِيزَه بُودْگَرْ	Far.	•	Hâlıku'l-esbâb ve kâffe-i esbâbı husule getirici.			
11760	çīzī	چِيزِى	Far.	∗	Bir nesne, bir şey.			
11761	çīst	چِيستْ	Far.	∗	Nedir manasına.			

11762	çīstān	چِيسْتَانْ	Far.	⁎	Bilmece ve yanıltmaç, lugaz.			
11763	çīstī	چِيسْتِى	Far.	•	Nesin, nedir manasında istifhamdır.			
11764	çīn	چِينْ	Far.	•	Kırma, büklüm, buruşuk ve toplayıcı, devşirici, cemedici bir araya getirici olan.			
11765	çīnā	چِينَا	Far.	•	Toplayıcı, devşirici, cemedici bir araya getirici olan.			
11766	çīne-dān	چِينَه دَانْ	Far.	⁎	Kuş kursağı.			
11767	çīnī	چِينِى	Far.	•	Çin memleketinde yapılan bir nev çanak, çömlek.			
11768	ḥ	ح	Ar.	•	İşbu hâ-yı mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede sekizinci harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde sekiz adedine işaret olur ve hâ-yı huttî dahi tesmiye olunur.			
11769	ḥāʾ	حَآءْ	Ar.	∴	Tertîb-i hurûf-ı Osmâniyye üzere sekizinci harfin ismi ve haram nesne ve yüzsüz, haşarı avrat.			
11770	ḥātim	حَاتِمْ	Ar.	•	Hakim, kadı ve mahkum edici.			
11771	ḥātem-şiyem	حَاتَمْ شِيَمْ	Ar.	•	Cömert ve civanmert ve sahî ve sahavetli olan.			
11772	ḥātemī	حَاتَمِى	Ar.	•	Hâtem-i Tây mislinde olan.			
11773	ḥācc	حَاجّْ	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama'yı mevsim-i mahsûsta ma'a'n-niyyet ziyaret ve tavaf ve nüsuk-i haccı eda eden kişiye denilir.			
11774	ḥācāt	حَاجَاتْ	Ar.	•	Hacetler, insana lazım olup muhtaç bulunduğu şeyler.			
11775	ḥācib	حَاجِبْ	Ar.	∴	Kapıcı, bevvap, derbân ve perde, hail ve ıs. tıbbiyyeden olup gözlerin üstünde olan kemik ve et ve kılıyla beraber Türkçede kaş denilen şey, güya ki gözün derbânıdır ve her nesnenin ucu ve kenarı.			
11776	ḥācibān	حَاجِبَانْ	Ar.	⁎	Kaşlar, hâcibler.			
11777	ḥācib-i yār	حَاجِبِ يَارْ	Ar. - Far.	•	Cebrail aleyhi's-selâm.			
11778	ḥācet	حَاجَةْ	Ar.	•	Lazım ve mukteza olmak ve lazım ve mukteza olan şey ve lüzum ve iktiza, **kazâ-yı hâcet**: tebevvül ve tagavvut ederek sıkıntıyı defeylemek.			
11779	ḥācce	حَاجَّه	Ar.	•	Hacca giden hatun, hacı hanım.			
11780	ḥācet-mend	حَاجَتْمَنْدْ	Ar. - Far.	•	Fakir, muhtaç, bir şeysiz, tehî-dest olan.			
11781	ḥācūz	حَاجُورْ	Ar.	•	Dere ve çay kenarı ve duvar ve duvar gibi pek yüksek olan; cemi, hucrât.	cem		
11782	ḥācī	حَاجِى	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama'yı mevsim-i mahsûsta ziyaret etmiş olan.			
11783	ḥād	حَادْ	Ar.	•	Karga kuşu, zâğ, gurâb.			
11784	ḥādd	حَادّْ	Ar.	∴	Keskin ve sivri şey ve ekşi ve sert ve şedit olan ve ıs. tıbbiyyeden olup bir marazın kırk günü geçmemiş taze ve şiddetli hâline ıtlak olunur.		Tıp	
11785	ḥādde	حَادَّه	Ar.	•	Maden tel ve tahtasını inceltmek için müstamel bir aletin ismi ve ilm-i hendese ıs. olup şeklinde görüleceği veçhile açıklığı bir zâviye-i kâ'imeden yani doksan dereceden dun ve asgar olan zaviyeye denilir.		Hendese	
11786	ḥādiṣ	حَادِثْ	Ar.	•	Vücûdî olmayıp sonradan zuhur eden nesne.			
11787	ḥādiṣe	حَادِثَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve vuku bulup kedere sebep olacak nesne ve kaza bela ve abdest bozan kaza.			
11788	ḥādir	حَادِرْ	Ar.	⁎	Arslan ve hûb-likâ olup gösterişli dilber ve civan.			
11789	ḥādūr	حَادُورْ	Ar.	•	Kulağa takılan küpe.			

11790	ḥādî	حادِى	Ar.	•	Mazluma yardım edip üzerinden zulüm ve sitemi defeden yardımcı.			
11791	ḥādî ʿaşer	حادِى عَشَر	Ar.	•	On birinci, yâzdehüm.			
11792	ḥāẕir	حاذِرْ	Ar.	*	İhtiraz edici, korkucu, hâ'if.			
11793	ḥāẕiḳ	حاذِقْ	Ar.	•	Mahir üstat ve sanatını gereği gibi bilir olan ve keskin olan.			
11794	ḥārr	حارّ	Ar.	•	Hararetli ısı ve sıcak ve germ olan.			
11795	ḥārre	حارَّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan, bilâd-ı hârre, sıcak memleketler.			
11796	ḥāriş	حارِثْ	Ar.	•	Çiftçi, tarla sürüp ekin eken kimse.			
11797	ḥāris	حارِسْ	Ar.	•	Hafız ve nigehbân ve hirâset ve muhafaza ve himâyet edici.			
11798	ḥāriṣ	حارِصْ	Ar.	•	Hırslı olan, nesne cemine ifrat derecede çabalar olan ve binâberîn ele geçirir olan.			
11799	ḥāriḳ	حارِقْ	Ar.	•	Yakıcı ve tutuşmuş, yanan ve ateş olan.			
11800	ḥāriḳ-i ʿāde	حارِقِ عادَه	Ar.	*	Âdetin fevkinde ve âdeti mahıv ve izale edici olan.			
11801	ḥāzim	حازِمْ	Ar.	∴	Daima rüşt ve basiretle umurunu mazbut edip ittikân ve istihkâm cihetiyle tutan adam ki doğru ve akıllı ve sağlam demektir ve göğüs, sadır veyahut göğsün ortası.			
11802	ḥāss	حاسّ	Ar.	•	Hissedici, duyucu.			
11803	ḥāsse	حاسَّه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve duyucu kuvvet ki insanda beş türlü olur, dokunup "duymak", "tatmak", "koklamak", görmek, işitmek gibi ki bunlara havâss-ı hamse ıtlak olunur.			
11804	ḥāsib	حاسِبْ	Ar.	•	Hesap edici, muhasip.			
11805	ḥāsid	حاسِدْ	Ar.	•	Haset edici, kıskanıcı, cemi hasede gelir.	cem		
11806	ḥāsir	حاسِرْ	Ar.	•	Çıplak ve silahsız olan ve hasret çeken.			
11807	ḥāsim	حاسِمْ	Ar.	•	Kesici, katedici ve kat olan.			
11808	ḥāşe lillāh	حاشَ لِلّٰهْ	Ar.	*	Kelime-i tenzîhtir, Allah için öyle değil ve maazallah manasında terkîb-i Arabîdir.			
11809	ḥāşā	حاشا	Ar.	•	Hurûf-ı cârreden ve istisna içindir o takımdan değil, o yolda değil manasınadır.			
11810	ḥāşir	حاشِرْ	Ar.	•	Cemedici, toplayıcı olan.			
11811	ḥāşiye	حاشِيَه	Ar.	•	Kenar ve pervaz ve kitap veya kâğt kenarına yazılan yazı ve derkenar; cemi, havâşî.	cem		
11812	ḥāṣib	حاصِبْ	Ar.	•	Toprakları havaya savuran şedit yel ve kar ve dolu ve emsali tozuntularından ibaret olan tipi.			
11813	ḥāṣid	حاصِدْ	Ar.	•	Orakçı ve ekin biçen adam.			
11814	ḥāṣir	حاصِرْ	Ar.	•	Hasredici, bir nesnenin etrafını alıp taşraya çıkarmaz olan.			
11815	ḥāṣil	حاصِلْ	Ar.	•	Husule ve vücuda gelen ve meyve, semere, bâr ve bir usul veya bir sebepten naşi var olan ve her şeyin birazı gittikten sonra yerinde baki ve sabit olanından ibarettir, elhasıl, velhasılıkelam, bu kadar kelamdan murat ve netice şu oluyor ki manasında terkiptir.			
11816	ḥāṣilāt	حاصِلاتْ	Ar.	•	Hasıllar, bir şeyden hasıl olan nesneler ve iratlar.			
11817	ḥāṣine	حاصِنَه	Ar.	•	Namahremden içtinap edip afife ve perhizkâr olan hatun.			

11818	ḥāżir	حاضِرْ	Ar.	•	Huzurda olan, göz önünde olan ve başka mahalde veya kaybolmayan ve amade ve müheyya ve müstait olan ve bir nesne icrasına iktiza eden hâl ve keyfiyet üzere olan.			
11819	ḥāżir-cevāb	حاضِرْ جَوابْ	Ar.	•	Vakit geçirmeksizin sözün cevabını bulup veren.			
11820	ḥāżir-i bi'l-meclis	حاضِرِ بِالْمَجْلِسْ	Ar.	*	Hariçte olmayıp bir mecliste hazır olan.			
11821	ḥāżine	حاضِنَه	Ar.	•	Etfali terbiye eden daye hatuna denilir.			
11822	ḥāṭib	حاطِبْ	Ar.	•	Odun cemeden, oduncu, hattâb.			
11823	ḥāṭim	حاطِمْ	Ar.	•	Kırıcı, kırıp ufatıcı olan.			
11824	ḥāff	حافْ	Ar.	*	Bir nesnenin dâ'iren mâ-dâr çevresini kuşatıp ihata eden kimse ve nesne.			
11825	ḥāfāt	حافاتْ	Ar.	•	Kenarlar, yanlar, çevreler, kıyılar, hâfeler.			
11826	ḥāfe	حافَه	Ar.	∴	Kenar, yan, çevre, kıyı ve ıs. tıbbiyyeden olup iki veya ziyade satıhların bir zaviye teşkil ederek yekdiğeriyle birleşmelerinden mütehassıl gibi tulani vaki olan keskinliklere denilir, işbu hâfe dâhilde mefrûz olan köşenin eser-i hâricîsidir.		Tıp	
11827	ḥāfe-i ünsiyye	حافَهٔ اُنْسِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun ve alelhusus bir azmın vaz'iyyet-i tabî'iyyesinde bulunduğu hâlde mevcut kenarlarından, beden-i insânı yukarıdan aşağı ikiye tansîf eden ve hatt-ı mutavassıt denilen hatt-ı mevhûme-i müteveccihe ve ziyadesiyle yakın olan kenarına ıtlak olunur.			
11828	ḥāfe-i ḫalfiyye	حافَهٔ خَلْفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin mevcut kenarlarından vaz'iyyet-i tabî'iyyede bulunduğu hâlde arka tarafa tesadüf eden kenarına denilir.		Tıp	
11829	ḥāfe-i süflā	حافَهٔ سُفْلا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyyet-i tabî'iyyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından aşağı tarafında vaki olan kenarına denilir.		Tıp	
11830	ḥāfe-i ʿulyā	حافَهٔ عُلْيا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyyet-i tabî'iyyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından yukarı tarafında vaki olan kenarına denilir.		Tıp	
11831	ḥāfe-i ḳuddāmiye	حافَهٔ قُدّامِيَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyyet-i tabî'iyyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından ön tarafa tesadüf eden kenarına denilir		Tıp	
11832	ḥāfe-i vaḥşiyye	حافَهٔ وَحْشِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyyet-i tabî'iyyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından, beden-i insânı yukarıdan aşağı ikiye tansîf eden ve hatt-ı mutavassıt denilen hatt-ı mevhûmeden ba'îd olan kenarına denilir.		Tıp	
11833	ḥāfire	حافِره	Ar.	∴	Evvelki hâline ve evvelki yerine rücu etmek, bir nesnenin evveli ve hey'et-i ûlâsı.			
11834	ḥāfiz	حافِزْ	Ar.	*	Sevk ve tahrik edici ve depretici, harekete getirici.			
11835	ḥāfiẓ	حافِظْ	Ar.	∴	Hıfız ve muhafaza edici ve bir şeye zarar dokunmasına mâni ve Kur'ân-ı azîmü'ş-şânı ezbere almış olan kimse ve doğru yol.			
11836	ḥāfiẓa	حافِظَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kadın hafız ve hissolunan nesnenin eserini zihinde sabit eyleyen kuvve-i bâtına ve ezberlemek, unutmak kuvveti.			
11837	ḥāfil	حافِلْ	Ar.	•	Pek dolu ve mümtelî nesne ve pek sütlü olan.			
11838	ḥāfî	حافِى	Ar.	∴	Yalın ayak yürüyen ve bir adama mübâlağa-i vech üzere nevâziş ve ikram edip ve ona izhâr-ı bişir ve sürur eden adama ıtlak olunur ve hakkında himmet eylemek için bir adamın hâlini pek sual ve istiksâ eder olan adama ıtlak olunur ve kadı ve hâkim ve ilim tahsili için pek çalışan.			
11839	ḥāḳ	حاقْ	Ar.	∴	Bir nesnenin tamam ortasına denilir ve gerçek ve sadık manasına ve mürüvvet ve insaniyette yahut şecaatte kâmil adam, lisanımızda gerçekten adam, gerçekten bahadır diye tabir olunur.			
11840	ḥāḳḳa	حاقَّه	Ar.	*	Nazil ve vaki olan hadise ve beliyye-i sâbiteye denilir ve her kavmin amalini ispat ve izhar eylediği için yevm-i kıyâmete ıtlak olunur.			

11841	ḥākim	حاكِم	Ar.	•	Hükmedici, dava faslına memur olan ve infâz-ı hükm eden ve iktiza eden evâmir isdârına memur olan kadı, zabit, padişah ve emri nafiz olan kimse ve ıs. fıkhiyyeden olup beyne'n-nâs vuku bulan dava ve muhâsamayı ahkâm-ı meşrû'asına tevfîkan fasıl ve hasm için taraf-ı sultânîden nasıp ve tayin buyurulan zata ıtlak olunur.		Fıkıh	
11842	ḥākim-i muṭlaḳ	حاكِم مُطْلَق	Ar.	*	Allah zü'l-celâl teâlâ şânuhu hazretleri.			
11843	ḥākim-āne	حاكِمانه	Ar. - Far.	•	Hâkime layık ve yaraşır ve hâkim gibi davranır olan.			
11844	ḥākĭ	حاكِى	Ar.	•	Hikâye edici, nakledici olan.			
11845	ḥāl	حالْ	Ar.	•	İnsanın mâ-hüve aleyhi olduğu nesneye denilir, yani nefis ve bedeni ve vasfı olan umûr-ı mütegayyireden insana muhtas olan heyet ve keyfiyete denilir ki insan onun üzerinde kaim olur ve şimdiki zaman ve nesnenin oluşu ve bulunuşu, **el-hâl:** şu hâlde, şimdi, **alâ-külli hâl:** her hâlde, her nasıl olur ise olsun, **fi'l-hâl:** derakap ve derhâl, anında, **bilâ-tevkîf:** hâlâ, şimdi, şimdiki vaktinde, cemi ahvâl, hâlât.	cem		
11846	ḥālāt	حالاتْ	Ar.	•	Hâller, hâletler, oluşlar, bulunuşlar.			
11847	ḥālet	حالَةْ	Ar.	•	Hâl manasına ve bir nesnenin olmasının ve bulunmasının sureti ve türlüsü.			
11848	ḥālibān	حالِبانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup birlikte hasıl olan, bevli yani sidiği mesaneye akıtan ve nakleden iki adet kanâta yani boru gibi yollara denilir.		Tıp	
11849	ḥālibeyn	حالِبَيْنْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
11850	ḥāliz	حالِزْ	Ar.	•	Dar ve sıkıntılı kalp.			
11851	ḥālĭ	حالِى	Ar.	•	Düzgün ve pîrâye takınıcı ve kendiyi donatıcı.			
11852	ḥāliyy	حالِىّ	Ar.	•	Şimdiki zaman ve şimdiki oluşa müteallik ve mensup olan.			
11853	ḥāliyā	حالِيا	Ar.	•	Hâlâ, şimdi, şimdilikte, eknûn.			
11854	ḥāliye	حالِيه	Ar.	•	Düzgün ve pîrâyiş takınıp düzünücü olan avarat.			
11855	ḥāmme	حامّة	Ar.	*	Kişinin akrabası ve amme mukabili olan hassa.			
11856	ḥāmid	حامِدْ	Ar.	•	Hamdüsena ve medih ve sitayiş ve şükredici olan.			
11857	ḥāmiż	حامِضْ	Ar.	∴	Ekşi ve sirke gibi olan ve ıs. kimyeviyyeden olup havanın teneffüse sâlih olan ve müvellidü'l-humûza denilen cüzüyle birleşip ekşi taamlı olarak husule gelen ve ekseriyetle şibh-i ma'âdin ile terekküp eden bir terkîb-i şibh-i ma'denîye denilir.		Kimya	
11858	ḥāmiż-i ḥummāṣ	حامِض حُمّاضْ	Ar.	*	Kimyâ-yı uzvî ıs. olup kuzukulağı nam nebat ile havanın müvellidü'l-humûza cüzünün terekkübünden hasıl olan ve kendi humûzatından maada ekşi taamı bulunan bir terkîb-i şibh-i ma'deniyye-i nebâtîye ıtlak olunur.		Kimya	
11859	ḥāmiż-i kibrĭt	حامِض كِبرِيتْ	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup kükürdün müvellidü'l-humûza denilen cüz'-i havâ'î ile terekkübünden hasıl olan ve beyne'n-nâs zaç yağı denilen ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye ıtlak olunur.		Kimya	
11860	ḥāmiż-i kibrĭtĭ	حامِض كِبرِيتى	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup kükürdün hâmız-ı kibrîtte bulunan müvellidü'l-humûzanın sülüsânı derecede müvellidü'l-humûza ile terekkübünden hasıl olan ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye ıtlak olunur.		Kimya	
11861	ḥāmiż-i taḥt-ı kibrĭt	حامِض تَحْتِ كِبرِيتْ	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup müvellidü'l-humûzanın miktarı hâmız-ı kibrîttekinden dun ve hâmız-ı kibrîttekinden efzûn olarak kükürt ile terekkübünden hasıl olan ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye denilir.		Kimya	
11862	ḥāmiż-i taḥt-ı kibrĭtĭ	حامِض تَحْتِ كِبرِيتى	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup hâmız-ı kibrîtin sülüsü nispetinde müvellidü'l-humûza ile kükürdün terekkübünden hasıl olan ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye denilir.		Kimya	

11863	ḥāmiż-i kibrît-i mā᾽	حامِضِ كِبْرِيتِ مَآء	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup suyun terkibinin cüz’-i a’zamı demek olan müvellidü’l-mânın kükürt ile terekkübünden hasıl olan ekşi taamlı ve çürük yumurta gibi rayihalı bir nev terkîb-i şibh-i ma’denîye ıtlak olunur.		Kimya	
11864	ḥāmiż-i ḥadîd	حامِضِ حَدِيدُ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup demirin müvellidü’l-humûza ile imtizacından hasıl olan bir terkîb-i ma’denî ve şibh-i ma’denîye ıtlak olunur.		Kimya	
11865	ḥāmiż-i faḥim	حامِضِ فَحِمْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup kömürün müvellidü’l-humûza ile imtizacından hasıl olan ve yanan kömürde kırmızı alev tarzında görünen ve te’sîr-i semine maruz olan kimseyi helak derecesine kadar isal eyleyen bir terkîb-i şibh-i ma’denîye ıtlak olunur buna hâmız-ı karbon dahi denilir.		Kimya	
11866	ḥāmil	حامِلْ	Ar.	∴	Taşıp getirici ve gebe hatun.			
11867	ḥāmile	حامِلَه	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
11868	ḥāmil-i vaḥiy	حامِلِ وَحِىْ	Ar.	•	Cebrail aleyhi’s-selâm.			
11869	ḥāmî	حامِى	Ar.	•	Himaye edici, ve ziyan ve eziyetten hıfzedici olan.			
11870	ḥāmiye	حامِيَه	Ar.	*	Ashabı ve rüfekâsını himâyet eder olan adama denilir.			
11871	ḥānet	حانَةْ	Ar.	*	Mühlike-i ırz ve mal olmakla meyhaneye tesmiye edilmiştir.			
11872	ḥāniṣ	حانِثْ	Ar.	•	Hıns edici, yemin uhdesinde kalan ve hulf-ı yemîn edici.			
11873	ḥāvî	حاوِى	Ar.	•	Cami ve şamil olan, cemedip toplayıcı ve biriktirici olan ve bir şeyi içine alan ve kuşatan.			
11874	ḥā᾽ib	حَآئِبْ	Ar.	•	Günahkâr, suçlu ve kabahatli olan.			
11875	ḥāyiḥ	حايِحْ	Ar.	•	Mukteza olup bulunmayan nesne.			
11876	ḥā᾽id	حَآئِدْ	Ar.	•	Dönücü, sapıcı, girdân.			
11877	ḥā᾽id-gāh	حَآئِد گاهْ	Ar. - Far.	•	Menzil, konacak mahal, konak.			
11878	ḥāyir	حايِرْ	Ar.	•	Hayrette kalıp, şaşmış olan, mütehayyir kimse ve cem olmuş su, cemi hîrân gelir.	cem		
11879	ḥā᾽iz	حَآئِزْ	Ar.	•	Yer tutan, malik olan ve akranından mümtaz olan.			
11880	ḥā᾽iż	حَآئِضْ	Ar.	•	Namazsız olan ve hayız yani aybaşı gören avrat.			
11881	ḥāyiża	حايِضَه	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
11882	ḥā᾽iṭ	حَآئِطْ	Ar.	•	Duvar, cidar, tahta perde ve çit; cemi, hîtân.	cem		
11883	ḥā᾽if	حَآئِفْ	Ar.	∴	Zalim, sitemkâr ve kenar, kıyı ve çevre ve dağın kenarı, kıyısı.			
11884	ḥāyik	حايِكْ	Ar.	•	Çullâh, bez kumaş dokuyucu.			
11885	ḥā᾽il	حَآئِلْ	Ar.	•	İki nesne beyninde veya bir nesne önünde perde makamında olan şey, mâni.			
11886	ḥā᾽in	حَآئِنْ	Ar.	*	Ahmak, ve bî-mağz adam.			
11887	ḥabb	حَبْ	Ar.	•	Tane, tohum, çekirdek ve çekinmeyerek yutulacak olan ve devayı havi bulunan küçük ve yuvarlak nesne, top şey, **habbu’l-azîz** ve **habbu’l-lezîz:** malum bir nev tatlı ve hoş-güvâr ve leziz meyve ve tane.			
11888	ḥubb	حُبْ	Ar.	∴	Muhabbet, sevmek, dostluk ve sevgi bu kelimenin beş manası vardır 1. safâ ve beyaz 2. ulüv ve zuhur 3. lüzum ve sübut 4. hulus ve lübâb 5. hıfız ve imsak ve iri testi ve bir nesneyi bir kimseye sevdirmek ve durmak ve vukuf manasına; cemi, ahbâb.	cem		

11889	ḥibb	حِبْ	Ar.	•	Sevgi ve muhabbet ve mahbup manalarına ve sevici, muhip.			
11890	ḥibāʾ	حِبَآءَ	Ar.	∴	Bir kimseye meyil ve teveccüh edip bilâ-ihtisâs müsaade ve nusret eylemek ve karşılık almayarak imtinânsız verilen şey.			
11891	ḥayāʾ	حَيَآءَ	Ar.	•	Mabeyinci misilli padişahın hem-nişîn ve nedimi olan kimse.			
11892	ḥibāb	حِبَابِ	Ar.	∴	Dostluk ve sevgi ve sevmek ve hûb kelimesi gibi beş manası dahi vardır, oraya bakıla.			
11893	ḥubāb	حُبَابِ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve muhabbet ve su üzerinde içi hava dolu ve sivilce gibi hasıl olan kabarcık.			
11894	ḥabāb	حَبَابِ	Ar.	•	Su üzerinde içi hava ile dolu kabarcık ki nısf-ı küre şeklindendir.			
11895	ḥabābe	حَبَابَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11896	ḥabbü'l-mülūk	حَبُّ الْمُلُوكْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde ağacı ve yanı başında büzûru görülen nebata ıtlak olunur, bezr-i mezkûrdan çıkan yağ o derece müshil-i şedîddir ki bir katre veya damlası on on beş amel verir, adetâ semm-i mühliktir, etibba istimalinde kemâl-i ihtiyâtla davranırlar, bu nebata habbu'l-mülûk tesmiye olunmasının sebebi mülûk odalarında tenebbüt etmesi olup başka bir maksat ve niyete mebni değildir.		Nebatat	+
11897	ḥabbü's-selāṭı̄n	حَبُّ السَّلَاطِينْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bu dahi habbu'l-mülûk gibi bir bezr veya tohumdur ve bunun yağı keza müshil-i sedîddir fakat habbu'l-mülûka nispeten sekiz derece hafiftir.		Nebatat	
11898	ḥabbāt	حَبَّاتْ	Ar.	•	Habbeler, taneler.			
11899	ḥabār	حَبَارْ	Ar.	•	Eser, nişane her neden olur ise olsun.			
11900	ḥibāl	حِبَالْ	Ar.	•	İpler, halatlar, resenler.			
11901	ḥabbāl	حَبَّالْ	Ar.	•	İpçi, halatçı, urgancı.			
11902	ḥibālet	حِبَالَة	Ar.	•	Tuzak ve ağ gibi ince ipten yapılır ve cemi habâ'il gelir.	cem		
11903	ḥabāʾil	حَبَآئِلْ	Ar.	•	Tuzaklar, ağlar.			
11904	ḥibeb	حِبَبْ	Ar.	•	Habbeler, taneler, tohumlar.			
11905	ḥubbān	حُبَّانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11906	ḥabbe	حَبَّه	Ar.	•	Tane, tohum, çekirdek ve hayvanın yumurtası makamında olup nebatlarda çiçek açıldıktan sonra hasıl olan ve toprağa vazolundukta kendi cinsinden diğer tekmil bir nebat hudûsuna sebep olan sagîr cisim ki bazı nebatın cüssesi ekl olunur ve pek küçük bir kıta ve pek kalîl bir miktar ve az miktar.			
11907	ḥibr	حِبْرْ	Ar.	∴	Yazı yazacak mürekkep ve eser-i müstahsen ve cemal ve hüsn ve paha ve âlim ve dânâ ve sâlih ve perhizkâr adam, cemi ahbâr gelir ve eser ve nişane ve Yahudiler hahamı ve danişment.	cem		
11908	ḥabr	حَبْرْ	Ar.	*	Âlim ve sâlih adam ve dişlerin beyazında arız olan sufret ve ferah ve sürur ve sevinmek ve nimet ve vüsat ve ayş ve refah.			
11909	ḥabre	حَبْرَه	Ar.	*	Cennette olana simâ' ve nağme ve teraneye denilir ve bir nesneyi vasf-ı cemîlde mübalağa eylemek ve dişlere arız olan sufret ve ferah ve meserret ve nimet ve refah.			
11910	ḥabs	حَبْسْ	Ar.	∴	Meneylemek, alıkomak, salıvermemek ve guzzât için fisebilillah at vakfetmek ve üzerinde yatılacak firâşı çarşaf ile örtmek ve bir mahalde kapayıp taşra çıkarmamak ve kapayacak mahal ve zindan, mahbes.			
11911	ḥubs	حُبْسْ	Ar.	•	Fisebilillah vakfolunan nesne.			
11912	ḥabeş	حَبَشْ	Ar.	*	Karalar, Sûdânîler taifesinden açık siyah bir cins-i âdem.			

11913	ḥabaṭ	حَبَطْ	Ar.	*	Yara sağaldıktan veyahut kamçı veya değnek vurulduktan sonra yerlerinde kalan eser ve nişaneye denilir.			
11914	ḥabṭ	حَبطْ	Ar.	•	Bir kimsenin ameli batıl ve beyhude olmak ve batıl ve beyhude kılma, faydasız eylemek ve maktülün demi heder ve tebâh olmak.			
11915	ḥabeḳu'r-rā'ī	حَبَقُ الرّاعِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup veratika denilen bir nev nebata denilir, nebât-ı mezkûrun yaprak ve çiçekleri pelin gibi usret ve adem-i tamsta yani âdet-i şehriyye ve hayzını göremedikte kadınlarda hayız ve tamsı söktürmek için kullanılır.		Nebatat	
11916	ḥabk	حَبكْ	Ar.	*	Bir nesneyi pek bağlayıp muhkem kılmak ve müşteriden iştira oluna şeyi istirdat eylemek veyahut müşteri, bayii reddeylemek.			
11917	ḥubük	حُبُكْ	Ar.	*	Habîkenin cemi ki felekte kevâkibin seyrettikleri tarâ'ik ve müdârâttan ibarettir.	cem		
11918	ḥabke	حَبْكَه	Ar.	•	Nesiç yani kumaşın dokunuşu, heyeti.			
11919	ḥabl	حَبلْ	Ar.	•	İp, resen, halat, cemi ahbâl ve hubûl gelir.			
11920	ḥabel	حَبَلْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve gebe olmak ve gebelik.			
11921	ḥabelü'l-ḥabelet	حَبَلُ الْحَبَلَة	Ar.	*	Batındaki yavru.			
11922	ḥabl-i ṣavtī	حَبْلِ صَوْتِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gırtlağın fevkinde bulunan ve hançere denilen yumru derununda gerilmiş olan ve sedanın perdelerini tanzim ve tadil eden iplere ıtlak olunur.		Tıp	
11923	ḥabl-i menevī	حَبْلِ مَنَوِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kanât-ı nâkile-i meneviyye ve şerâyîn-i meneviyye ile şerâyîn-i nâkile-i meneviyye ve habliyye ve evride-i mürâdife ve a'sâb-ı tenâsüliyye-i fahziyye ile zafîre-i meneviyyeden ve adale-i mu'allaka ile lifâfe-i müsta'rizanın istitâlesinden hasıl olan ipe ıtlak olunur, bu tadat olunan şeyler sırası geldikçe ber-tafsîl beyan olunacaktır.		Tıp	
11924	ḥublā	حُبْلى	Ar.	•	Hamile, gebe olan avrat.			
11925	ḥaben	حَبَنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup batında suyun marazi olarak toplanmasından hasıl olan istiskâ illetine denilir, bu illete istiskâ-i zıkkî dahi ıtlak olunur.		Tıp	
11926	ḥubūb	حُبُوبْ	Ar.	•	Haplar, taneler, tohumlar.			
11927	ḥubūbāt	حُبُوبٰاتْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11928	ḥubūr	حُبُورْ	Ar.	•	Sürur bulmak, şâdumân olmak ve gönül ferahlığı, sevinç, sürur, şâdumânî.			
11929	ḥubūṭ	حُبُوطْ	Ar.	•	Batıl ve beyhude ve faydasız olmak.			
11930	ḥabīb	حَبِيبْ	Ar.	•	Muhabbet olunan ve sevilen kimse.			
11931	ḥabīr	حَبِيرْ	Ar.	*	Taze ve cedit şey.			
11932	ḥabīs	حَبِيسْ	Ar.	•	Fisebilillah vakıf ve tahsis olunmuş nesne.			
11933	ḥabīke	حَبِيكَه	Ar.	*	Felekte kevâkib seyrettikleri medar ve tarâ'ik.			
11934	ḥabl-i sürrevī	حَبْلِ سُرَّوِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup rahm-ı mâderde ceninin meşime denilen sona, göbeği tarafından vâsıta-i irtibâtı olan ipe denilir ki ba'de'l-vilâde kesilip bağlanır ve ucu yakılır, bunun vesâtatıyla çocuk kanını tasfiye eder.		Tıp	
11935	ḥatt	حَتْ	Ar.	•	Yolmak ve çekmek.			
11936	ḥatāt	حَتّٰاتْ	Ar.	*	Gırîv ve feryat ve hengâme.			
11937	ḥatār	حَتّٰارْ	Ar.	∴	Çadır eteklerine vasl olunan parça ve bir nesneyi dâ'iren mâ-dâr ihata eyleyen şey ve kalbur ve elek kasnakları ve her şeyin etrafındaki zih ve pervaz ve saçak ve kenar misilli şeyler ve kefâf olan nesne.			

11938	ḥutür	حُتُرْ	Ar.	•	Hatârlar, kenarlar, zırhlar, pervazlar.			
11939	ḥitr	حِتْرْ	Ar.	∗	Az nesne vermek.			
11940	ḥatr	حَتْرْ	Ar.	∗	Bir nesneyi metîn ve muhkem bent etmek ve bir şeye kıya kıya bakmak ve ehl ü iyâlin rızık ve infakında hisset ve taksir eylemek, bahîlâne davranmak.			
11941	ḥatf	حَتْفْ	Ar.	•	Mevt manasına ve ölmek, vefat etmek.			
11942	ḥatfe enfihi	حَتْفَ اَنْفِهِ	Ar.	∴	Katil ve darp ve gark ve hark misilli arıza ile müteessir olmayarak döşeğinde veyahut olduğu yerde vefat eylemektir, evvelki Araplar bu gibi hastanın ruhu burnundan ve mecrûhînin ruhu yarasından çıkar itikadında olduklarına mebni böyle tesmiye etmişlerdir.			
11943	ḥatm	حَتْمْ	Ar.	•	Halis manasına ve hüküm ve kaza ve icap ve ilzam ve bir işi muhkem ve metîn eylemek ve hükmeylemek, emretmek, buyurmak.			
11944	ḥutūf	حُتُوفْ	Ar.	•	Hatflar, ölümler, vefatlar.			
11945	ḥutūm	حُتُومْ	Ar.	•	Hatmler, hükümler, emirler, buyruklar.			
11946	ḥattā	حَتَّى	Ar.	∴	Harf-i cerdir, gayet manasına delalet eder ve talil için ve illâ gibi istisna manasına dahi gelir ve medhûlünü cer eder ve bir kelamı tasdik zımnında irat olunacak diğer bir kelamı açmak için ve murat ve maksudu ifade zımnında ibtidâ'en kullanılır bir edattır.			
11947	ḥaşş	حَثّْ	Ar.	•	Bir kimseyi bir işe tergîb ve teşvik eylemek, kandırmak.			
11948	ḥuşāret	حُثَارَةْ	Ar.	∗	Arpa, buğday ve pirinç gibi nesnelerin düşen kabukları ve her kaplı nesne kabuğundan ayrılıp pak olmak ve şıra sıkıntısı ve yağ tortusu ki husâretü'd-dühn denilir ve her nesnenin işe yaramaz cüzü ve posası, halkın alçağına dahi husâretü'n-nâs ıtlak olunur.			
11949	ḥaşer	حَثَرْ	Ar.	∴	Bir nesnenin tortusu ve bedende ufak sivilceler çıkarmak ve çıkmak ve bir nesne galiz ve dahîm olmak.			
11950	ḥaşl	حَثْلْ	Ar.	∗	Sû'-i hâl sahibi olmak.			
11951	ḥaşm	حَثْمْ	Ar.	∗	İta etmek, vermek ve ovmak, delk etmek.			
11952	ḥuşūş	حُثُوثْ	Ar.	•	Cüst ve çabuk olmak ve dürtülüp ayartılmak ve ayartılan ve çabuk olan.			
11953	ḥişve	حِثْوَه	Ar.	∗	İki avuç dolusu.			
11954	ḥaşīş	حَثِيثْ	Ar.	∴	Cüst ve çabuk manasına ve ayartılan ve tergîb ve teşvik edilen.			
11955	ḥacc	حَجّْ	Ar.	∴	Kasıt ve ahenk eylemek ve bir nesneden feragat etmek ve bir yerden gelmek ve mil ile yarayı yoklamak ve muarazada delil ve burhan ile galip olmak ve bir kimseye veya bir mahalle çok tereddüt ederek varıp gelmek ve mebânî-yi İslâm olan erkân-ı hamseden bir rüknün maddesi olan nüsuk-i mefrûzu eda için hassaten Mekke-i Mükerreme'ye kasıt ve teveccüh ve azimet etmek.			
11956	ḥicāʾ	حِجَآءْ	Ar.	•	Bilmece ve yanıltmaç söyleşmek.			
11957	ḥicāb	حِجَابْ	Ar.	∴	Setir ve nihan eylemek ve perde ve güneşin ziya ve pertevi ve mutlaka iki nesne arasında perde ve hail olan şey ve dünyayı muhit olan Cebel-i Kâf'tan ötede bir cebel adıdır ve müşrik olarak fevt olmak ki şeref-i îmândan mahcup oluyor ve utanmak, şerm-sâr olmak, kendiyi kusur sahibi bilip göz önünden çekilmek ve menetmek.			
11958	ḥuccāb	حُجَّابْ	Ar.	•	Kapıcılar, perdeciler.			
11959	ḥicāb-i ḥāciz	حِجَابِ حَاجِزْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup sadır ile batnı yekdiğerden tefrik eden örtüye denilir.		Tıp	
11960	ḥicāb-ı ṣadr	حِجَابِ صَدرْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			

11961	ḥicāb-ı ḳalb	حِجابِ قَلبْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup cevf-i kalbi bir takım hücrelere taksim eden perdelere ıtlak olunur.		Tıp	
11962	ḥicāc	حِجاج	Ar.	∴	Delil ve hüccet ve burhan irat ederek muaraza ve mübahase eylemek ve ıs. tıbbiyyeden olup göz çukuruna denilir ve kaş kemiği.		Tıp	
11963	ḥuccāc	حُجّاجْ	Ar.	•	Hacılar, hacca giden veya gitmiş olan kimseler.			
11964	ḥaccāc-ı ẓālim	حَجّاجِ ظالِمْ	Ar.	•	Kan dökücü ve merhamet ve şefkatsizlikle meşhur bir vezirin adı.			
11965	ḥicār	حِجارْ	Ar.	•	Hacerler, taşlar, sengler.			
11966	ḥicāre	حِجارَه	Ar.	•	Taş ve su üzerine bulunan kabarcık ve cem olmak itibariyle taşlar demektir.			
11967	ḥicāz	حِجازْ	Ar.	*	Cezîretü'l-arabda Mekke ve Medine ve Taif ve nahiye ve kazalarından ibaret olan ülke ki harâr-ı hamse ile yani beş kara taşlık tepe ile mahcuz ve masun olduğu için bu veçhile ıtlak olunmuştur.			
11968	ḥicāze	حِجازَه	Ar.	•	Meneylemek ve iki şeyin aralığını fasletmek.			
11969	ḥicāl	حِجالْ	Ar.	•	Hacleler, zifâf-hâneler, cihaz odaları.			
11970	ḥicām	حِجامْ	Ar.	•	Isırmasın diye huysuz hayvanın ağzına bağlanan nesne.			
11971	ḥaccām	حَجّامْ	Ar.	•	Hacamatçı, hacamat edici.			
11972	ḥacāmat	حَجامَتْ	Ar.	•	Kan almak sanatı ve bedenin bir tarafına boynuz veya kadeh vazedip derununda olan havayı tahliye ederek kanı o tarafa cevelana müstait kıldıktan sonra zemberek denilen birkaç ağızlı aletle eti yarıp yine havası tahliye olunmuş kadeh vazederek kan akıtmak.			
11973	ḥucüb	حُجُبْ	Ar.	•	Hicaplar, perdeler.			
11974	ḥacbet	حَجْبَةْ	Ar.	•	Kapıcılık, derbânlık, perde-dârlık.			
11975	ḥacebe	حَجَبَه	Ar.	•	Hâcibler, kapıcılar, perde-dârlar.			
11976	ḥucec	حُجَجْ	Ar.	•	Hüccetler, deliller, burhanlar ve senetler, kadı hüküm-nâmeleri.			
11977	ḥucec-i ḫaṭṭiyye	حُجَجِ خَطِّيَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şüphe ve tezvirden salim bilcümle senedât ile berât-ı sultânî ve kuyûd-ı defter-i hâkânî ve hile ve fesattan ari sicillât-ı mehâkim gibi hükme sebep olan şeylere denilir.		Fıkıh	
11978	ḥicec	حِجَجْ	Ar.	*	Kulak yumuşakları ve yıllar, seneler.			
11979	ḥicce	حِجَّه	Ar.	∴	Bir kere hac eylemek, hacca gitmek ve seneye ıtlak olunur ve mecmû'-ı sene aylarının tamamı olmakla Kurban Bayramı ayına zilhicce denilir, bu ayın onuncu günü zebh-i karâbîn farizası icra olunup îd-i edhâ tesmiye olunur ve kulak yumuşağı, şahmetü'l-üzn.			
11980	ḥacce	حَجَّه	Ar.	*	Bir nev boncuk veyahut inciye denilir ki kadınlar küpe yapıp kulaklarına takarlar.			
11981	ḥuccet	حُجَّةْ	Ar.	•	Maksad-ı müstakîmi mübeyyin olduğu için gerek akli ve gerek naklî olan delil ve burhana denilir ve bir kavlin sıhhatini ispat eden nesne ve senet ve temessük ve kadı hüküm-nâmesi ve husûsân hane ve dükkan misilli müstemlikâtın mutasarrıfını gösteren senet.			
11982	ḥacr	حَجرْ	Ar.	•	Meneylemek, bırakmamak ve kucak ve aguş manasına ve şeran haram olan nesne ve gözün hanesine denilir ve Vâdi'l-kurâ kurbunda Semûd kavminin bilâd ve diyarı ve hısımlık, karabet ve er veya avradın namahremleri ve hıfız ve himâyet ve ıs. fıkhiyyeden olup bir şahs-ı mahsûsu tasarruf-ı kavlîsinden menetmeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
11983	ḥicr	حِجرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, bi-gayr-i mana'l-ıstılâh ve hicrü'l-ka'be Beytullâh'ın cânib-i şimâlîsinde olup hatîm denilen hâ'it ile çevrilmiş olan mevzie denilir.			
11984	ḥucr	حُجرْ	Ar.	•	Menetmek, bırakmak.			

11985	ḥacer	حَجَرْ	Ar.	•	Âlet-i men' olduğu için taşa tesmiye olunmuştur cemi ahcâr ve hicâre gelir ve madenden çıkıp henüz eritilmiş altın ve gümüşe denilir ve afet ve dâhiye.	cem		
11986	ḥacerü'l-esved	حَجَرُ الْأَسْوَدْ	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama duvarında maruf ve mübarek taş ki rengi siyahtır, buna Hacer-i Es'ad dahi ıtlak olunur.			
11987	ḥacer-i fitîlî	حَجَرِ فِتِيلِي	Ar.	*	Yanmaz taş denilen madene denilip ma'den-i mezbûr iplik gibi ayrılmak kabiliyetini haizdir.			
11988	ḥacerü'n-nūr	حَجَرُ النُّورْ	Ar.	*	Is. kimyâ'iyyeden olup kükürt ile demirin ittihadından hasıl olan cism-i mürekkebe denilir, beyaz ve sarısı olup sarısı altın renginde, revnak-ı ma'denîsi vardır.		Kimya	
11989	ḥucurāt	حُجُرَاتْ	Ar.	∴	Odalar ve taşlık yerler, seng-lâh mahaller ve ıs. nebâtiyye ve hayvâniyyeden olup kâffe-i ecsâm-ı uzviyye ve âliyyenin esas ve mâ-bihi'l-husûl ve menşe ve aslı olan ve arı gümeci tarzında olup şekilde görüldüğü veçhile delik delik olan ve mâdde-i nâmiyyeyi havi bulunan mer'iyyât-ı cismiyyenin hey'et-i mecmû'asına ıtlak olunur.			+
11990	ḥucrān	حُجْرَانْ	Ar.	•	Menetmek, bırakmak.			
11991	ḥucre	حُجْرَه	Ar.	∴	Oda ve taşlık, yer, seng-lâh ve nesne vazı için tertip olunan çukur mahal ve kapısız dolap ve ıs. hayvâniyye ve nebâtâtiyyeden olup kâffe-i ecsâm-ı uzviyye ve âliyyenin mebde ve menşei ve asıl ve esası olan ve arı gümeci delikli şeklinde olan, içi mâdde-i nâmiyye ile memlû' oyuğa denilir.		Hayvanat	
11992	ḥucre-i menḳūṭa	حُجْرَهْ مَنْقُوطَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nokta nokta şeklinde nümâyân olan hücre-i nebâtiyyeye denilir ki şekilde bir haylisi bir arada gösterilmiştir.		Nebatat	+
11993	ḥucre-i muḫaṭṭaṭa	حُجْرَهْ مُخَطَّطَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup birbiri üzerine mevzu hatlar gibi nümâyân olan ve manzarası şekilde görülen bir nev hücre-i nebâtiyyeye ıtlak olunur.			+
11994	ḥacret	حَجْرَهْ	Ar.	•	Kucak, aguş.			
11995	ḥicriyy	حِجْرِىّ	Ar.	*	Hak ve merhamet ve zimmet manasınadır.			
11996	ḥicl	حِجلْ	Ar.	•	Ayak bileziği.			
11997	ḥacele	حَجَلَه	Ar.	•	Gelin odası, zifâf-hâne.			
11998	ḥacelegāh	حَجَلَه گاهْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11999	ḥacz	حَجزْ	Ar.	*	Meneylemek ve iki şeyin aralığını fasletmek ve ıs. nizâmiyyeden olup müddei hasmının mal kaçırmasını men ile beraber matlûbâtını temin zımnında kable'l-hükm veya ba'de'l-hükm hasmının miktarı muayyen emval ve akarını bâ-istid'â hükûmetin devir ve ferağdan meneylemesine denilir.		Nizamiye	
12000	ḥaceze	حَجَزَه	Ar.	*	Hukuku men ve iptal eyledikleri için zalimlere denilir veyahut nâsın münazaalarını kat ve beyinlerini hak ile fasleyleyip birbirine tasallut ve hücumdan meneden kimseler.			
12001	ḥacm	حَجمْ	Ar.	∴	Bir nesnenin el sürüp yoklanacak ve ele dokunacak yumruca cüsse ve miktarına denilir ve meneylemek ve emmek, massetmek.			
12002	ḥacv	حَجوْ	Ar.	•	Bilmece, yanıltmaç.			
12003	ḥacî	حَجِى	Ar.	•	Akıl ve hûş ve fehim ve fetânet.			
12004	ḥaciyy	حَجِىّ	Ar.	•	Layık, reva ve yaraşır ve yaraşık olan.			
12005	ḥuceyrāt	حُجَيْرَاتْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup zikri mesbûk hucurâtın küçüklerine ıtlak olunur.		Nebatat	
12006	ḥuceyr	حُجَيْرَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup zikri mesbûk hücrenin gayet küçüğüne ıtlak olunur.		Nebatat	
12007	ḥacîf	حَجِيفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup karın gurultusuna denilir.		Tıp	

12008	ḥadd	حَدّ	Ar.	•	İki nesne beyninde hâciz ve hail olan şey ve bir şeyin gayet müntehası ve her şeyin keskin olan yeri ve def ve meneylemek ve mücrim ve caniyi irtikâp ettiği cürme mu'âvedetten vesairini irtikâptan mâni olan şey ile tedip ve ta'zîr eylemek ve insana arız olan gazap ve batş ve titizlik hâletine denilir ve bir nesneyi âher nesneden fasıl ve temyiz eylemek ve keskin etmek ve hatun zevci vefatından sonra adeti hengâmesinde yas tutup zîb ve ziyneti terk eylemek.			
12009	ḥudāʾ	حُدَآءْ	Ar.	•	Teşvik edip gayret vererek yürütmek.			
12010	ḥidāb	حِدَابْ	Ar.	•	Dağlar, tepeler, çıkıntılar.			
12011	ḥudāt	حُدَاتْ	Ar.	•	Mazluma yardım ediciler ve gayret verip çabuk yürütücüler.			
12012	ḥidāş	حِدَاثْ	Ar.	•	Haber ve havadise dair sohbet etmek, söyleşmek.			
12013	ḥadāşet	حَدَائَةْ	Ar.	•	Gençlik, civânî ve yenilik ve yeni vücuda gelmiş olan ve nesnenin evveli ve iptidası ve bir nesne yok iken sonradan peyda olmak.			
12014	ḥidād	حِدَادْ	Ar.	•	Bir kimse vefat eyledikte mükedder olduklarını göstermek zımnında müte'allikâtı zîb ve ziyneti terk edip libâs-ı mâtem ile örtünmek, matem etmek.			
12015	ḥaddād	حَدَّادْ	Ar.	∴	Demirci, ahenker ve mahpusu çıkmaktan meneylediği için zindancıya ve kapıcıya denilir ve derya, deniz.			
12016	ḥadāde	حَدَادَه	Ar.	*	Hilâf-ı rızâdan menettiği için zevceye denilir ve gayet ceht.			
12017	ḥuddād	حُدَّادْ	Ar.	•	Keskin, tiz ve kılağılı ve bilenmiş olan.			
12018	ḥidāḳ	حِدَاقْ	Ar.	•	Gözbebekleri, hadekalar.			
12019	ḥadāʾiḳ	حَدَآئِقْ	Ar.	•	Hadîkalar, bahçeler, bostanlar.			
12020	ḥadeb	حَدَبْ	Ar.	•	Yüksek ve yumru ve kambur olmak.			
12021	ḥadebe	حَدَبَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve çıkıntı ve ıs. tıbbiyyeden olup a'zâ-yı bedenden alelhusus kemiklerden birinde husule gelen veya nümâyân yumru ve yüksekliğe denilir.		Tıp	
12022	ḥiddet	حِدَّةْ	Ar.	•	Gazap, dargınlık ve hışım ve keskinlik.			
12023	ḥadeş	حَدَثْ	Ar.	∴	Abdestsizlik ve tekrar abdest ve guslün lüzumuna sebep olan vaka ve cenabet ve yaramaz fiil işlemek ve bir nesne yeni peyda olmak hâletine denilir ve yeni peyda olan şey, fukahânın nâkz-ı tahâret olan hâletine hades ıtlakı bundan içindir; cemi, ahdâs gelir ve yiğit, şâb.	cem		
12024	ḥidş	حِدثْ	Ar.	*	Daima kıssa ve destan makulesi kelam söyleyen kimse.			
12025	ḥidşān	حِدْثَانْ	Ar.	•	Bir nesnenin tazeliği hâli ve evvel ve iptidası hâletine denilir.			
12026	ḥadeşāt	حَدَثَاتْ	Ar.	*	Hadesler, abdest bozanlar.			
12027	ḥadeşān	حَدَثَانْ	Ar.	•	Tekrar abdestin lüzumuna sebep olan kaza, hudûs etmek, yok iken vücuda gelmek.			
12028	ḥadc	حَدجْ	Ar.	*	Vurmak ve bir kimseye töhmet, gayr-ı vâkı'a isnat eylemek ve müşteriye gabn ve tağrîr ilzam etmek.			
12029	ḥadr	حَدرْ	Ar.	∴	Acele etmek ve aza şişip yumrulanmak ve menetmek ve saçak bükmek ve irsal eylemek ve yüksek yerden aşağı indirmek ve inmek ve işte sürat ve acele etmek ve bir nesnenin etrafını alıp çevirmek ve ihata etmek.			
12030	ḥadr	حَدرْ	Ar.	•	İniş olan yer, çukur.			
12031	ḥudre	حُدْرَه	Ar.	•	Göz kapağının bâtınında çıkan karhalar.			

12032	ḥades	حَدَس	Ar.	∴	Zan ve tahmin eylemek ve bir kelamın mana ve mefhumunda kezalik bir hususun vaz ve üslubunda başka gûne vehim ve hayal eylemek ve süratle idrak etmek ve ok atmak ve yere vurmak ve kılavuzsuz bir yere gitmek ve beyân-ı rey etmek.			
12033	ḥadḳ	حَدقْ	Ar.	∗	Bir nesnenin etrafını kuşatıp almak, kuşatmak.			
12034	ḥadeḳa	حَدَقَه	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup insânü'l-ayn denilen gözbebeğine ve gözün karasına denilir; cemi, hadak ve ahdâk gelir.	cem	Tıp	
12035	ḥadl	حَدلْ	Ar.	∴	Meyletmek ve zulüm ve cevir ve sitem ve hıyanetlik hakkaniyetsizlik.			
12036	ḥadv	حَدوْ	Ar.	•	Sürmek, teşvik edip çabuk yürütmek.			
12037	ḥudūş	حُدُوثْ	Ar.	•	Yok iken vücuda gelmek.			
12038	ḥudūd	حُدُودْ	Ar.	•	Hadler, gayetler ve tarifler ve cürme ve mugâyir-i şer' ef'âle mukabil icra olunan te'dîbât.			
12039	ḥadūr	حَدُورْ	Ar.	•	İniş, çukur yer, neşîb.			
12040	ḥudūr	حُدُورْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve inmek, aşağı gitmek ve bir yeri şişip teverrüm etmek.			
12041	ḥudūret	حُدُورَةْ	Ar.	∴	Cemiyet ve çokluk, kesret ve cem olmak ve içtima, halk.			
12042	ḥaddet	حَدَّة	Ar.	∗	İnsana arız olan titizlik ve keskinlik hâletine denilir ve darılmak ve bilenip keskin olmak.			
12043	ḥadîş	حَدِيثْ	Ar.	∴	Haber ve peyâm ve peygamber-i zî-şân efendimizin akvâl-i mu'tebereleri ve insana yakaza ve menâmında sem' veyahut vahiy cihetinden baliğ olan her kelama denilir; cemi, ehâdîs gelir ve cedit.	cem		
12044	ḥadîşü'-s-sinn	حَدِيثُ السِّنْ	Ar.	∗	Taze, civan ve genç olan kimse.			
12045	ḥadîd	حَدِيدْ	Ar.	∴	Hem-hudûd ve hem-sınır manasınadır ve fasılaları müşterek olup birbirine muttasıl olan arz ve mahal ve mekânın biridir ve salabeti cihetiyle kendini rahneden meneylediği için demir denilen madene böyle ıtlak olunmuştur veya gayrıyı men ve defeylediği için veyahut hiddet şanından olduğu için ma'den-i mezkûra bu veçhile tesmiye edilmiştir ve keskin, tiz olan ve sert ve kavi olan ve muhkem ve tîz-tab' ve hiddetli ve germ-mizâc olan.			
12046	ḥadîd-i muḳaṣder	حَدِيدِ مُقَصْدَرْ	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup kalay veyahut tûtiyâ ile mazruf yani kalaylanmış olan demir levhasına, âdeta tenekeye ıtlak olunur.		Kimya	
12047	ḥadîde	حَدِيدَه	Ar.	•	Demir alet ve edevat.			
12048	ḥadîdî	حَدِيدِى	Ar.	•	Demirden ibaret olan ve demire müteallik.			
12049	ḥadîḳa	حَدِيقَه	Ar.	•	Sulu ve ağaçlı bahçe ve duvar ile muhat bostan.			
12050	ḥazz	حَزّْ	Ar.	∗	Katetmek, kesmek ve bir şeyin kısalması.			
12051	ḥiẕā'	حِذَآءْ	Ar.	∴	Bir nesneyi diğer nesneye uydurmak ve karşı, mukabil ve hatt-ı müstakîmin kendi istikameti üzere ihraç olunmasından hasıl olan cihet ve heyet.			
12052	ḥiẕār	حِذَارْ	Ar.	•	Hazer etmek, sakınmak ve gözetmek, tehlikeden kaçınmak.			
12053	ḥaẕāḳat	حَذَاقَةْ	Ar.	•	Bir amel ve sanatta gereği gibi öğrenip mahir olmak, maharet peyda etmek ve üstat olmak.			
12054	ḥiẕāḳa	حِذَاقَه	Ar.	∗	Kıymetsiz ve rağbetsiz nesne.			
12055	ḥuẕām	حُذَامْ	Ar.	∗	Kesel ve betâ'etle olan yürüyüş ve davranış.			
12056	ḥaẕer	حَذَرْ	Ar.	•	Sakınmak, zarar verecek nesnelerden kaçınmak.			
12057	ḥaẕf	حَذفْ	Ar.	∴	Düşürmek, ıskat etmek ve bir adama bahşiş vermek ve selam ve tahiyyeti uzatmayıp kasır ve tahfif eylemek ve mahvetmek ve darbetmek ve remy etmek, atmak.			

12058	ḥiẕfet	حِذْفَةْ	Ar.	•	Kısım, cüz, pare, parça.			
12059	ḥaẕn	حَذَنْ	Ar.	*	Don uçkurluğu.			
12060	ḥaẕūr	حَذُورْ	Ar.	•	Sakınıcı, müteyakkız ve basiretli olan.			
12061	ḥaẕūf	حَذُوفْ	Ar.	•	Giderilmiş, kaldırılmış olan, izale edilmiş olan.			
12062	ḥaẕīḳa	حَذِيقَه	Ar.	•	Bir nesnede gereği gibi üstat olmak.			
12063	ḥaẕīm	حَذِيمْ	Ar.	•	Keskin ve tiz olan.			
12064	ḥarr	حَرّ	Ar.	•	Sıcak, ıssı, sıcak ve hararetli olmak, ısınmak ve germ-nâk eylemek; cemi, harûr gelir.	cem		
12065	ḥurr	حُرّ	Ar.	∴	Kişizade ve azadeye denilir ve köle ve cariye ve abd olmayan ve herşeyin güzide ve efdali ve güvercin palazı ve güzel iş; cemi, ahrâr gelir.	cem		
12066	ḥirāʾ	حِرَآءْ	Ar.	*	Mekke dağlarından bir dağın ismidir.			
12067	ḥarrāṣ	حَرّاثْ	Ar.	•	Ekinci, çiftçi, zer' edici.			
12068	ḥirāṣet	حِرَاثَتْ	Ar.	•	Ekincilik, çiftçilik.			
12069	ḥarār	حَرَارْ	Ar.	•	Hür ve kişizade ve azade olmak.			
12070	ḥarāret	حَرَارَةْ	Ar.	•	Sıcaklık, germî ve mide fesadı veyahut humma illeti sebebiyle ziyade susamak ve aşkla yanmak.			
12071	ḥurrās	حُرّاسْ	Ar.	•	Hârisler, muhafaza ve himaye ediciler.			
12072	ḥirāset	حِرَاسَتْ	Ar.	•	Hıfzetmek, korumak.			
12073	ḥirāş	حِرَاشْ	Ar.	•	İki düşmanı birbirine kızdırıp tutuşturmak.			
12074	ḥarrāż	حَرّاضْ	Ar.	•	Ot yakıp kalye taşını düzen veya kireç taşını yakıp kireç düzen, kireç yapan adam.			
12075	ḥarāżat	حَرَاضَةْ	Ar.	•	Bir kimsenin dert ve illeti uzayıp gitmek ve rezil ve rüsva olmak.			
12076	ḥarrāḳ	حَرّاقْ	Ar.	•	Yangıncı, kundakçı.			
12077	ḥarāḳat	حَرَاقَةْ	Ar.	•	Ateş çakmaya müstamel olan kav ve ateş ile meşgul olan kimsenin durduğu mahal ve düşman üzerine saldırılan ateş gemisi.			
12078	ḥarām	حَرَامْ	Ar.	•	Bir nesne bir kimse üzerine nehy-i ilâhî ile memnu olmak ve helal mukabili olarak nehy-i ilâhî ile memnu olan nesne, şey.			
12079	ḥarām-zāde	حَرَامْزَادَه	Ar. - Far.	•	Piç, veledizina, orospu çocuğu.			
12080	ḥarām-kār	حَرَامْكَارْ	Ar. - Far.	•	Zampara, zânî, zinâkâr ve nehy-i ilâhî ile memnu olan nesneyi işleyen kimse.			
12081	ḥarāmī	حَرَامِى	Ar.	•	Haydut, hırsız, yol, kesici, kuttâ'u't-tarîk.			
12082	ḥirān	حِرَانْ	Ar.	*	Yavuzluk etmek, muti ve münkâd olmamak.			
12083	ḥarrān	حَرّانْ	Ar.	*	Susuz, atşân.			
12084	ḥarāret-i ġarīziyye	حَرَارَتِ غَرِيزِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup insan ve hayvanatta olduğu gibi harâret-i asliyye ve tabî'iyyeye denilir, yani harâret-i hayvâniyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
12085	ḥarāşif	حَرَاشِفْ	Ar.	*	Harşefler, balık pulları ve balık pulları gibi kabuklu şeyler ve enginar denilen sebzevat manasına ıs. tıbbiyye ve hayvâniyye ve nebâtiyyedendir.			

12086	ḥarb	حَرْبْ	Ar.	∴	Cenk, kıtal ve dövüş ve kâr-zâr ve birbirini katil ve cerh etmek ve sulhün zıddı olan hâlet ve hukûk-ı düvel ıs. olup sûret-i muslihâne ve dostanede tahsil edilemeyen bir şeyin kuvvet ile istihsali zımnında iki millet beyninde veyahut bir memleketin efkâr-ı siyâsiyyece fırak-ı muhtelifeye mensup ahalisi arasındaki münâsebât-ı hasenenin yerine kaim olan adavetin ahvâl-i müşevveşesine ıtlak olunur.		Hukûk-ı düvel	
12087	ḥirbāʾ	حِرْبَآءْ	Ar.	∴	Güneşin etrafında bazen renk renk peyda olan daireye ve cebe dedikleri demir gömlekte olan demir mıhlara denilir ve kaya keleri denilen hayvan ki bakıldıkta teni her daim mütegayyir olup renkten renge lâ-yenkati' mübeddel olur ve güneşe karşı durur.			
12088	ḥarbe	حَرْبَه	Ar.	•	Bir nev kısa mızrak gibi demir başlı olan silah.			
12089	ḥarb-gāh	حَرْبگَاهْ	Ar. - Far.	•	Cenk vuku bulan mahal.			
12090	ḥarbiyy	حَرْبِىّ	Ar.	•	Harp ve cenk ve kıtale müteallik olan.			
12091	ḥarbiyye	حَرْبِيَّه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve harbe müteallik olan umur ve askere zabit olmak için devam eden talebenin cem olduğu bir mektebin ismi.			
12092	ḥarş	حَرثْ	Ar.	∴	Tarla sürüp ekin ekmek ve mal cemetmek ve kesbetmek ve teftiş ve tedebbür eylemek, sarf-ı tedbîr etmek ve dört kadın almak ve ifrat ve mübalağa üzere cima eylemek.			
12093	ḥirc	حِرجْ	Ar.	∴	Darlık, zîk yer ve katır boncuğu denilen böcek kabuğu ki at takımı vesair nesne üzerine dikip ziynet yerine istimal ederler.			
12094	ḥard	حَرْدْ	Ar.	∗	Kasıt ve ahenk eylemek ve menetmek ve delmek ve sakb etmek ve daralmak, gazap etmek.			
12095	ḥarcef	حَرْجَفْ	Ar.	∗	Serin esen yele denilir.			
12096	ḥardān	حَرْدَانْ	Ar.	∗	Gazbân ve gazab-nâk kimse ve kasıt ve meneden.			
12097	ḥardeb	حَرْدَبْ	Ar.	•	Bir nev zehirli ot.			
12098	ḥurdiyy	حُرْدِىّ	Ar.	•	Kamış, hasır otu.			
12099	ḥirz	حِرزْ	Ar.	•	Muhâfaza-i nefse vesile olacak nesne ve afat ve beliyye defi için ittihaz olunan muska ve tılsım ve ta'vîzât misilli şeyler ve kale gibi metîn ve muhkem ve mahfuz olan mevzi'-i penâ-gâh.			
12100	ḥarz	حَرزْ	Ar.	•	Hıfız ve sıyanet etmek, korumak, muhafaza eylemek.			
12101	ḥars	حَرسْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve dehr ve zaman ve çok zaman, muammer olmak ve bir şey çalmak.			
12102	ḥarşef	حَرْشَفْ	Ar.	∴	Is. nebâtiyye ve hayvâniyyeden olup balığın pullarına ve enginar denilen sebzeye ve emsali pul ve kabuklu şeylere ıtlak olunur ve ziynet için silaha kakılan zırh halkası ve pul ve zayıf pîr-i nâtüvân.		Nebatat ve hayvanat	
12103	ḥırṣ	حِرصْ	Ar.	•	Bir nesneyi rağbet-i mezmûma veçhile ve lüzumundan ziyade şiddetli talep ve arzu kılmak ve tamah etmek.			
12104	ḥarṣ	حَرصْ	Ar.	∗	Yarmak ve yırtmak.			
12105	ḥaraż	حَرَضْ	Ar.	∴	Bir adamın bedeni veya din ve mezhebi veyahut akıl ve şuuru fasit ve tebâh olmak ve mizacı pek fasit ve tebâh olan hastaya ve nâtüvân kimseye denilir ve bî-hayr u menfa'at kimseye denilir ve vücudu maraz ve illetten zebun olup hilâl gibi eriyip kalmış adama denilir ve mide fesadına uğramak ve çöğen dedikleri su ile sabun gibi köpüren ağaç.			
12106	ḥarf	حَرفْ	Ar.	∴	Her nesnenin ucuna ve kenarına ve sivri ve keskin kıyısına ve hurûf-ı tehcîdden birine denilir ve su yolu ve nahviyyûn ıs. olup (ما جاء لمعنى ليس باسم و لا فعل) tarikiyle maruf olan kelimeye denilir ve vecih ve üslup manasınadır; cemi, ahruftur ve kesb ü kâr eylemek yani bir iş ucuna yapışmak ve bir nesneyi bir tarafa çevirmek ve âlet-i nâtıka evzâ'ına işaret olmak üzere kelam etmek için kitapta müstamel olan eşkâl ve manaya delalet edip isim ve fiil olmayan kelime.	cem	Nahiv	

12107	ḥiref	حِرَفْ	Ar.	•	Hirfetler, geçinmeye vesile olan kâr ve sanatlar.			
12108	ḥarf-āşinā	حَرَفْ آشِنا	Ar. - Far.	•	Harfleri birbirinden fark ve temyize muktedir olan ve harfleri tanıyan.			
12109	ḥarf-endāz	حَرَفْ اَنْدازْ	Ar. - Far.	•	Tariz ve kinaye ile söz söyleyen ve ayıp ve nakisa arayan adam, söz atan.			
12110	ḥarf-gĭr	حَرَفْگِيرْ	Ar. - Far.	•	Ayıp ve nakisa arayıp halkı daima fasleder olan.			
12111	ḥarf-gĭrĭ	حَرَفْگِيرِى	Ar. - Far.	•	Halkı daima fasl u mezemmet edici olmak.			
12112	ḥirfet	حِرْفَةْ	Ar.	∴	Medâr-ı rızk olan cihet, kâr ve sanâ'ata ve pîşeye denilir ve mutlaka bir adamın daimî iştigal ettiği amel ve kâr.			
12113	ḥarḳ	حَرْقْ	Ar.	∴	Yakmak ve bir nesneyi törpü ile törpülemek ve bir nesnenin eczasını birbirine sürtüp delk etmek, ovuşturmak ve bir şeyi ateş kuvvetiyle mütegayyirü'l-hâl ve madûmu'l-vücûd kılmak.			
12114	ḥirḳat	حِرْقَةْ	Ar.	*	Hararet, ıssılık, sıcaklık.			
12115	ḥurḳat	حُرْقَةْ	Ar.	•	Yanık ve yangın.			
12116	ḥurḳatü'l-bevl	حُرْقَةُ الْبَولْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup belsoğukluğu denilen illete denilir.		Tıp	
12117	ḥarḳafe	حَرْقَفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalça kemiği denilen, şekilde mersûm kemiğe denilir ki ikisi hilkatteki vaziyeti misilli yan yana gösterilmiştir, bu kemikler batnın bir miktar arka duvarını teşkil ettiği gibi bunun arka tarafına dahi kıç etleri mevzu ve merbuttur.		Tıp	+
12118	ḥarḳafî	حَرْقَفِى	Ar.	*	Zikri mesbûk harkafe denilen kalça kemiğine müteallik ve ait manasına ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
12119	ḥirk	حِرِكْ	Ar.	•	Zeki, zeyrek, cüst ü çâlâk olan kimse.			
12120	ḥarekāt	حَرَكاتْ	Ar.	•	Hareketler, deprenmeler, davranmalar.			
12121	ḥareket	حَرَكَتْ	Ar.	•	Kımıldanmak, deprenmek, tebdilimekân etmek ve sükûnette olmamak ve hece başındaki harfe verilen savt ki işbu (ـَ ـُ ـِ) üç adet alamet vasıtasıyla işaret olunur onlara da fetha, kesre, zamme ıtlak olunur, mahallinde tafsîlen bu üç tabir beyan olunur.			
12122	ḥareket-i dūdiyye	حَرَكَتِ دُودِيَّه	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup solucan gibi kendi üzerine toplanarak vuku bulan bir kıt'a-i bedenin harekâtına denilir, bağırsaklar, derunlarındaki mevâdd-ı sefîleyi def ve izale zımnında bu veçhile hareket ederler.		Tıp	
12123	ḥareket-i dĭdāniyye	حَرَكَتِ دِيدانِيَّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
12124	ḥarem	حَرَمْ	Ar.	∴	Bir nesne, bir kimseden memnu olmak ve Mekke-i Mükerreme'de bazı malum hudut dâhilinde bulunan mevzi'-i şerîfeye haremullâh ve harem-i resûlullâh denilir; cemi, ehrâm gelir ve zevce ve menkûha ve hanelerde kadınlara mahsus olan bölük.	cem		
12125	ḥurumāt	حُرُماتْ	Ar.	∴	Hurmeler, haram ve memnu olan nesneler ve kıyam ve edası ibâd üzere vacip olup tefrit ve taksiri haram olan a'mâl-i me'mûreye denilir.			
12126	ḥirmān	حِرْمانْ	Ar.	•	Bir kimseden bir nesneyi meneylemek ve o kimseyi ondan mahrum eylemek ve bir kimseyi bir şeyden mahrum ve meyus kılmak.			
12127	ḥaremān	حَرَمانْ	Ar.	•	Mekke-i Mükerreme ile Medîne-i Münevvere şehirleri.			
12128	ḥurmet	حُرْمَةْ	Ar.	∴	Kişinin ırz ve namusu gibi fesih ve intihâkı helal olmayan şeye denilir ve uhde ve zimmet ve mehabet manasına ve tevkîr makamında müstamel olan ihtiram bu manadandır ve behre ve nasip manasına cemi hurumât ve harm gelir.	cem		
12129	ḥarm	حَرمْ	Ar.	*	Bir adamın zevcesine ve ecânibden himayesi lazım olan ehl ü iyâline denilir.			
12130	ḥarem-serā	حَرَمْسَرا	Ar. - Far.	•	Padişah sarayında kadınlara mahsus olan daire.			
12131	ḥarem-serāy	حَرَمْسَراىْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

12132	ḥarmel	حَرْمَلْ	Ar.	*	Üzerlik otu.			
12133	ḥaremeyn	حَرَمَيْنْ	Ar.	•	Mekke-i Mükerreme ile Medîne-i Münevvere şehirleri.			
12134	ḥurūb	حُرُوبْ	Ar.	•	Harpler, kavgalar, cenkler.			
12135	ḥarūr	حَرُورْ	Ar.	*	Gece vakti esen sıcak yele denilir.			
12136	ḥurūr	حُرُورْ	Ar.	•	Sıcaklık, hararet.			
12137	ḥurūret	حُرُورَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12138	ḥurūriyyet	حُرُورِيَّةْ	Ar.	•	Serbestlik, azatlık, bî-kaydlık.			
12139	ḥurūż	حُرُوضْ	Ar.	•	Dert ve illet sebebiyle zayıf ve nahif olmak.			
12140	ḥurūżat	حُرُوضَةْ	Ar.	•	Fesat ve rezalet ve beyne'n-nâs metruk olup itibarsızlıkta ve sukutta olmak.			
12141	ḥurūf	حُرُوفْ	Ar.	•	Yazı harfleri ve isim ve fiil olmayan kelimeler.			
12142	ḥarūḳ	حَرُوقْ	Ar.	•	Kav denilen ve ateş çakmaya kullanılan nesne.			
12143	ḥarūn	حَرُونْ	Ar.	•	Râkibine itaat etmeyip terslik eden ve üzerine bindirmeyen dâbbe ve inatçı ve huysuz olan adam.			
12144	ḥarūnî	حَرُونِى	Ar.	•	İnat, muannit, huysuz.			
12145	ḥariyy	حَرِىّْ	Ar.	•	Layık, reva, cedit ve münasip olan.			
12146	ḥarîb	حَرِيبْ	Ar.	•	Yağma olunmuş, soyulmuş olan, talan edilmiş olan.			
12147	ḥurriyyet	حُرِّيَّةْ	Ar.	•	Bir adam hür ve kişizade ve azade olmak ve serbestlik ve azadelik.			
12148	ḥarîd	حَرِيدْ	Ar.	•	Yalnız ve tenha olan.			
12149	ḥarîr	حَرِيرْ	Ar.	•	İpek denilen nesne ki bir nev kurdun mahsulüdür ve sıcak, germ ve hararetli olan.			
12150	ḥarîriyy	حَرِيرِىّ	Ar.	•	İpekçi, ipek bezirgânı ve bir nev kâğıt ismi.			
12151	ḥarîz	حَرِيزْ	Ar.	•	Hıfzolunan, mahfuz, evla ve aziz tutulan şey.			
12152	ḥarîṣ	حَرِيصْ	Ar.	•	Hırslı olan bir nesneyi rağbet-i mezmûma üzere lüzumundan ziyade talep ve arzu kılıcı olan.			
12153	ḥarîż	حَرِيضْ	Ar.	•	Hareket ve kıyama muktedir olmayan nâtüvân kimse.			
12154	ḥarîf	حَرِيفْ	Ar.	•	Birinin hem-kâr u san'at ve yoldaşına denilir ve dost ve hem-nişîn olan adam.			
12155	ḥirrîf	حِرِّيفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dili yakacak, acıtacak derecede acı ve meraretli olan şeye denilir.		Tıp	
12156	ḥarîfâne	حَرِيفَانَه	Ar. - Far.	•	Harîfe layık ve yaraşır olan.			
12157	ḥarîḳ	حَرِيقْ	Ar.	•	Yangın, ateş ve yakılmış olan ve ateşe giriftar olmuş olan.			
12158	ḥarîk	حَرِيكْ	Ar.	*	Anîn ve recüliyyetsiz adama denilir.			

12159	ḥarîm	حَرِيمْ	Ar.	•	Tahrîm olunmakla aslen yapışılmayan ve dokunulmayan şeye denilir ve bir adamın ortağı ve şeriki ve hacıların Mekke-i Mükerreme'de giydikleri libas ve hane veya kuyu etrafında bazı iş için mukteza olan mesafe ve insan üzerine hıfız ve sûnu vacip olup sairin ona dahil ve taarruzunu men zımnında mukâtele bile eylemeyi lazım olan nesne ve ıs. fıkhiyyeden olup arâzî-i mevâtta izn-i sultânî ile ihyâ-i mevât zımnında yapılan şeylerin havali ve etrafının hukukuna denilir, bu hâlde kuyunun harimi her taraftan 40 kırk arşın ve gözelerin yani yerden çıkarılıp da suyu yeryüzünde cari olan membaların harimi her taraftan 500 beş yüz arşın ve her vakit ayıklanmaya muhtaç olmayan nehr-i kebîrin harimi iki taraftan nehrin 1/2 nısf-ı arzına yani mecmuu tekmîl-i arzına müsavi ve her vakit ayıklanmaya muhtaç olan nehr-i sagîrin yani harkların ve cetvellerin ve bir de yer altındaki kanâtın harimleri ayıklanacağı vakit taşlarını ve çamurlarını tarh ve ilkâ için lüzumu kadar yer ve suyu yeryüzünde cari olan kanâtın harimi gözeler gibi her taraftan beşer yüz arşın ve ağaçların harimi her taraftan beşer arşındır.		Fıkıh	
12160	ḥarîmet	حَرِيمَةْ	Ar.	•	Kendi malı olup istediği gibi bir kimsenin kullanarak sarf edebildiği nesne.			
12161	ḥazāze	حَزٰازَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cildin sâri ve müzmin bir iltihabına denilir ve sath-ı cildin kısm-ı a'zamına savlet etmesi gibi ya umumi veyahut cildin bir kısmına arız olarak mevzii olup umumi oldukta şedit olur ise bağırsaklarda yaralar hasıl olup hastalık mevt ile nihayet bulur ve mevzii oldukta ale'l-mu'tâd cild-i müşa''arda yani saç ve kıl olan mahalde ve göz kapaklarında avuç içlerinde ve tabanlarda ve âlet-i tenâsülde bulunur ve başın kılları aralığında kepek tarzında hâdis olan ve konak tabir olunan şey ve gayz ve gazap ve te'ellüm gibi hâlâttan deruna arız olan veca ve hırâş ve tırmantıya denilir ki adamın yüreğini kazıyıp rencide eder.		Tıp	
12162	ḥizām	حِزٰامْ	Ar.	•	Kolan ve çocuk bardağı.			
12163	ḥazāmet	حَزٰامَةْ	Ar.	∴	Daima rüşt ve reviyyetle umurunu mazbut edip ittikân ve istihkâm veçhile tutar olmak ve bir nesneyi muhkem çekip bağlamak ve işini sağlam kazığa bağlamak.			
12164	ḥazānet	حَزٰانَةْ	Ar.	*	Bir adamın ehl ü iyâli.			
12165	ḥizb	حِزْبْ	Ar.	∴	Adamın her gün mutat üzere kıraate müdâvemet eylediği vird-i mu'ayyen ve tâ'ife-i insân, cemaat, bölge ve silah ve âlet-i harb ve bir kimsenin asker-i mahsûs ve ashabı ve maiyeti ve Kur'ân-ı azîmü'ş-şânın yüz yirmiye taksiminden hasıl olan mecmû'-ı âyât-ı kerîme.			
12166	ḥazer	حَزْرْ	Ar.	*	Bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek ve nazar ile endazeye almak ve çehre ekşitip abus olmak.			
12167	ḥazḳ	حَزْقْ	Ar.	*	Darlık ve men ve hapsetmek ve tevkif eylemek.			
12168	ḥazm	حَزْمْ	Ar.	∴	İşine basiret üzere bakıp sağ kazığa bağlamak ve cem ve zapt etmek ve muhkem ahzeylemek ve kastetmek ve bağlamak ve yumuşak yer.			
12169	ḥuzemāʾ	حُزَمَآءْ	Ar.	•	Hâzım olanlar, işinde akıllı davrananlar.			
12170	ḥazemet	حَزَمَةْ	Ar.	•	Rüşt ve basiret üzere hareket edip işini sağ kazığa bağlayanlar, hıred-mendân.			
12171	ḥuzme	حُزْمَه	Ar.	*	Demet, bir kucak nesne, bir bağ şey, cemi huzem gelir.	cem		
12172	ḥuzme-i basîṭa	حُزْمَهٔ بَسِيطَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup küçük çiçek sapları şekilde görüldüğü veçhile mihver-i aslî denilen asıl sapın nukât-ı muhtelifesinden çıktıkları hâlde âliyen çiçeklerin bir hizada bulunmasına denilir.		Nebatat	+
12173	ḥazen	حَزَنْ	Ar.	•	Gam ve endûh ve sert ve galiz yer; cemi, ahzân.	cem		
12174	ḥüzün	حُزْنْ	Ar.	•	Kederli olmak ve gam-gîn, endûh-nâk olmak.			
12175	ḥazūnet	حُزُونَةْ	Ar.	*	Berklik, gılzet.			
12176	ḥazv	حَزْوْ	Ar.	•	Kuşu yerinden uçurarak tefeül etmek.			

12177	ḥazveret	حَزْوَرَةْ	Ar.	•	Güçlü, kuvvetli oğlan.			
12178	ḥazīrān	حَزِيرَانْ	Ar.	•	Şühûr-ı Rûmiyyeden olup marttan itibaren dördüncü ayın ismidir ve mayıs ile temmuz beyninde vaki olup fasl-ı sayfın iptidasına tesadüf eder.			
12179	ḥazīm	حَزِيمْ	Ar.	•	Daima rüşt ve basiret ile umurunu zapt edip ittikân ve istihkâm cihetiye tutan adam ve işinde akıllı davranıp sağ kazığa bağlayan kimse ve göğüs, sadır veya göğsün ortası.			
12180	ḥazīn	حَزِينْ	Ar.	•	Hüzünlü, gam-nâk ve kederli olan.			
12181	ḥass	حَسّْ	Ar.	*	Mekr ve hile ve hud'a.			
12182	ḥiss	حِسّْ	Ar.	∴	Bir kimsenin hâline acıyıp rikkat ve şefkat eylemek ve bir nesneyi idrak edip şuur hasıl eylemek ve a'zâ-yı hissiyye-i bedenden birini müteessir eyleyerek bir nesnenin mevcudiyetini idrak eylemek, duymak ve hareket ve savt-ı hafî.			
12183	ḥasāʾ	حَسَآءْ	Ar.	*	Bir adamın mâ-fî'z-zamîrini yoklamak.			
12184	ḥisāb	حِسابْ	Ar.	•	Saymak, tadat etmek ve adetlerin bazı hâssa-i ma'lûmesi vasıtasıyla nesnenin miktarını tayin etmek için adetlerin havâss-ı sâ'iresini istimal ve tavassut etmek ve adetlerin havâss-ı vesâ'iresinden ve havâss-ı mezkûrenin vech-i isti'mâlinden bâhis ilim.			
12185	ḥisābet	حِسابَةْ	Ar.	•	Saymak, hesap etmek.			
12186	ḥisāb-dān	حِسابْدانْ	Ar. - Far.	•	İlm-i hisâba aşina olan kimse.			
12187	ḥisāb kitāb	حِسابْ كِتابْ	Ar.	•	Bir nesneye dair tertip olunan defter ve hesap misilli şeyleri müşir kâğıtlar.			
12188	ḥisāb-nüvīs	حِسابْنُويسْ	Ar. - Far.	•	Hesaba memur olan yazıcı.			
12189	ḥussād	حُسّادْ	Ar.	•	Hâsidler, haset ediciler, kıskanıcılar.			
12190	ḥasādet	حَسادَةْ	Ar.	•	Haset etmek, kıskanmak.			
12191	ḥussār	حُسّارْ	Ar.	•	Hâsirler, çıplak ve silahsız olanlar ve hasret çekenler.			
12192	ḥassās	حَسّاسْ	Ar.	•	Ziyadesiyle hissedici, cüzi vukuattan hisse-dâr olucu ve duyucu ve hâsseli olan.			
12193	ḥisāfet	حِسافَةْ	Ar.	•	Kalpte muzmer olan kin ve adavet.			
12194	ḥasāket	حَساكَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12195	ḥusām	حُسامْ	Ar.	•	Keskin kılıç, şimşir-i tîz.			
12196	ḥasan	حَسانْ	Ar.	•	İyilik etmek, hüsn-i mu'âmele eylemek.			
12197	ḥassān	حَسّانْ	Ar.	•	Hûb-ter ve pek güzel olan ve ashâb-ı güzînden bir şâ'ir-i mâhirin ismi.			
12198	ḥasb	حَسبْ	Ar.	•	İktiza, lüzum, bi-hasebi, iktizası üzere, iktizasından naşi ve haysiyetiyle.			
12199	ḥaseb	حَسَبْ	Ar.	∴	Bir kişinin âbâ vü ecdâdı cihetinden fahr ü mübâhât tarikiyle zikir ve tadat eylediği mehâsin ve mefâhir ve mâl ve menâl veya din ve millet veya kerem veyahut fiil ve amelde olan ulüvv-i şeref veyahut fi'l-i hasen ve amel-i sâlih ve âbâ vü ecdâd cihetinden sabit ve der-kâr olan şeref ve asalet ve şan ve kadir ve haysiyet.			
12200	ḥusbān	حُسْبانْ	Ar.	∴	Saymak, tadat etmek ve azap ve mele' ve şerr ü şürûr ve ukubet, ceza ve koltuk yastığı.			
12201	ḥisbān	حِسْبانْ	Ar.	*	Zan ve gümân eylemek.			
12202	ḥisbet	حِسْبَةْ	Ar.	•	Ecir ve sevap ve mesûbe ve rey ve tedbir.			

12203	ḥasbeten lillāh	حَسْبَةً لِلّٰه	Ar.	•	Allah rızası için, Allah aşkına.			
12204	ḥasbüḥāl	حَسْبُحَالْ	Ar.	•	İhtiyaç ve zaruret ve ahvalin iktizası üzere sohbet edip konuşmak.			
12205	ḥased	حَسَدْ	Ar.	•	Bir fazıl ve mütena''im adamın nimet ve faziletinin, kendisine mütehavvil olmasını veya ondan zeval ve meslûbiyyetini temenni eylemek.			
12206	ḥasede	حَسَدَه	Ar.	•	Hasetçiler, hasutlar.			
12207	ḥasr	حَسْرْ	Ar.	*	Mesdûd ve pûşîde olan şeyi açıp ayan ve keşfeylemek ve yorulmak.			
12208	ḥasret	حَسْرَةْ	Ar.	∴	Fevt olmuş nesneye kemâl-i ârzûdan naşi diriğ ve teessüf eylemek ve gussa çekmek ve yorulup fürû-mânde ve bitap olmak.			
12209	ḥasret-zede	حَسْرَتْزَدَه	Ar. - Far.	•	Hasrete düçar ve giriftar olan.			
12210	ḥasret-keş	حَسْرَتْكَشْ	Ar. - Far.	•	Hasret çekici ve hasret çeken.			
12211	ḥask	حَسكْ	Ar.	•	Yüreğinde gizli olan düşmanlık ve kalpte muzmer adavet.			
12212	ḥasket	حَسْكَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve kin tutmak ve adavet etmek ve demir dikeni dedikleri üç köşeli diken ve emsali.			
12213	ḥiskil	حِسْكِلْ	Ar.	∴	Demir dövülür iken kızgın demirden fırlayıp sıçrayan kıvılcımlar ve her cân-verin yavrusu.			
12214	ḥasef	حَسَفْ	Ar.	*	Bir kimseye kalbi kararıp kin ve adavet ve küdûret bağlamak.			
12215	ḥasel	حَسَلْ	Ar.	•	Rezil ve rüsva eylemek.			
12216	ḥasm	حَسمْ	Ar.	•	Birine bir nesneyi verip durur iken vermemek ve kesmek, katetmek ve dağılmak ve bir marazı deva ile kat ve izale eylemek ve bir kimseden bir nesneyi vermeyip meneyelemek.			
12217	ḥasen	حَسَنْ	Ar.	•	Güzel, hoş, nîgû, iyi ve güzellik ve güzel olmak ki hem a'yâna ve hem de ehâdise şamildir; cemi, mehâsin gelir	cem		
12218	ḥüsn	حُسنْ	Ar.	•	Güzel nesne ve mutlaka zatında hüsn ile muttasıf hûb ve pesendîde şey ve hoş ve nîgû.			
12219	ḥasnāʾ	حَسْنَاءْ	Ar.	•	Güzel nesne, bu sîga müennestir ve güzel avrat; cemi, hisân gelir.	cem		
12220	ḥasenāt	حَسَنَاتْ	Ar.	•	Haseneler, güzel addolunan nesneler ve Allah için icra olunan ef'âl ve amal.			
12221	ḥaseneh	حَسَنَهْ	Ar.	•	İyilik, iyi hâlet ve iyi nesneye denilir; cemi, hasenât ve Allah için icra olunan ef'âl ve amal.	cem		
12222	ḥüsnā	حُسْنَى	Ar.	•	Güzellik ve iyilik, iyi amel ve hasletten ibarettir, yalnız ehâdise şamildir, a'yâna ıtlak olunmaz ve dîdâr-ı ilâhî ile şeref-yâb olmak nimetine denilir ve a'dâ üzerine fevz ve zafer manasına ve şehadet nimetine denilir ki şehit olmak demektir ve ahsen kelimesinin müennesi olup ziyade güzel ve hasen olan demektir. **El-hüsneyeyn:** zafer ile şehadet nimeti.	cem		
12223	ḥüsniyyāt	حُسْنِيّاتْ	Ar.	•	Nesnenin faydalı olan keyfiyyâtı.			
12224	ḥasv	حَسوْ	Ar.	•	Bir nesneyi azca azca ve tedriçle ve yudum yudum içmek.			
12225	ḥasvet	حَسْوَةْ	Ar.	•	Yudum, içilecek nesnenin bir içimi.			
12226	ḥasūd	حَسُودْ	Ar.	•	Kıskanıcı, sairin nail olduğu nimetin zail olmasını veyahut kendiye müntakil olmasını arzu eden kimse, bed-endîş.			
12227	ḥusūd	حُسُودْ	Ar.	•	Kıskanmak.			
12228	ḥusūm	حُسُومْ	Ar.	*	Hasmın cemi, kat manasına ve müfret olmak itibariyle uğursuzluk ve bir işe emek çekip idman veçhile çalışmak ve birbiri ardınca mütevali ve mütetâbi' olmak manasınadır.			
12229	ḥissî	حِسّى	Ar.	•	His ve hâsseye müteallik ve merbut olan.			

12230	ḥissiyyāt	حِسّيّاتْ	Ar.	*	His ve hâsseye merbut ve müteallik olan şeyler, duygular.			
12231	ḥasīb	حَسِيبْ	Ar.	∴	Hasep ve nesep ve şeref sahibi olan ve kâfi olan ve yetişir olan ve elverir olan ve muhasip.			
12232	ḥasīr	حَسِيرْ	Ar.	•	Hasret çeken kimse.			
12233	ḥasīfe	حَسِيفَه	Ar.	•	Gönülde gizli olan kîne, adavet.			
12234	ḥasīke	حَسِيكَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12235	ḥuseyn	حُسَينْ	Ar.	•	Az güzel ve iyi, nîgû, hûb ve hoş olan.			
12236	ḥaşāʾ	حَشَآءْ	Ar.	•	Nefes tutulmak ve ıs. tıbbiyyeden olup cevf-i bedende ve gerek cevf-i kafâda bulunan uzuvların her birine ıtlak olunur; cemi, ahşâ'.	cem	Tıp	
12237	ḥişār	حِشَارْ	Ar.	•	Haşereler, cemiyetler, cemaatler.			
12238	ḥuşāş	حُشَاشْ	Ar.	•	Hastanın veya mecruhun vücudunda kalan ruh bakiyesi.			
12239	ḥuşāşet	حُشَاشَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12240	ḥaşāfet	حَشَافَةْ	Ar.	*	Kin ve adavet.			
12241	ḥaşāyiş	حَشَايِشْ	Ar.	•	Haşişler, kuru otlar.			
12242	ḥaşed	حَشَدْ	Ar.	*	Cemâ'at-i nâs ve birikmek, toplanmak ve her taraftan vürut etmek, gelmek.			
12243	ḥaşr	حَشْرْ	Ar.	∴	Latif ve nazik olan şey ve bir cemaati makar ve me'vâlarından nefir üzere ihraç eylemek ve cemetmek ve bir adamı vatanından iclâ ve ib'âd eylemek ve toplamak ve her taraftan bir mahalle getirmek ve Allahutaala hazretleri yevm-i kıyâmette cümle insanı diriltip haşreylemek.			
12244	ḥaşerāt	حَشَرَاتْ	Ar.	∴	Hevâm ve müteharrik ve mahûf olan, akrep, yılan ve fare ve keler gibi küçük cân-verler ile devâb, sıgâr ve karınca ve çekirge gibi küçük böceklere ve hurda hayvanlara denilir.			
12245	ḥaşrecet	حَشْرَجَةْ	Ar.	•	Ölüm hâlinde adamın nefesini boğazından gargara etmek.			
12246	ḥaşere	حَشَرَه	Ar.	•	Küçük hayvan ve cemiyet, cemaat; cemi, haşerat.	cem		
12247	ḥaşefe	حَشَفَه	Ar.	•	Zekerin kertiğinden öne doğru mümted ve mevzu yumru başı ki sünnetten sonra meydana çıkar.			
12248	ḥaşl	حَشْلْ	Ar.	•	Bir şeyin fenası ve rezili ve alçağı.			
12249	ḥaşm	حَشْمْ	Ar.	•	Utanmak, utandırmak ve darılmak, darıltmak ve ta'n u teşnî'le birini incitmek, âzürde eylemek.			
12250	ḥaşem	حَشَمْ	Ar.	•	Tebaa ve hademe ve ehlibeyit ve akraba ve hem-civâr takımı ki birbirinin gayretini çekip işini görürler ve düşmanından hıfza müstait ve hazır olurlar.			
12251	ḥaşemet	حَشَمَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kul, kullukçu ve hizmetkâr.			
12252	ḥişmet	حِشْمَةْ	Ar.	∴	Hürmet ve heybet ve utanmak, istihyâ ve utanıp bozulup kalmak ve gazap ve şiddet.			
12253	ḥişnet	حِشْنَةْ	Ar.	∴	Kin tutmak ve hıkd ve kîne ve kokup taaffün etmek.			
12254	ḥaşv	حَشْوْ	Ar.	∴	Yastık ve minder makulesine kıtık ve pamuk ve emsali şey doldurmak ve aruz ıs. olup şiirde bir beytin mısrâ'-ı evvelinde sadr ile aruzdan maada o mısrâ'-ı sânîsinden iptida ile darptan maada cemî'-i tefâ'îline denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup gerek cevf-i sadr ve batında ve gerek cevf-i kafâ ve evcâf-ı sâ'irede bulunan uzuvların her birine ıtlak olunur.		Aruz ve Tıp	
12255	ḥaşvī	حَشْوِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ecvâf-ı bedende bulunan yumuşak azaya şebîh ve benzer olan ve o kıvam ve manzarada olan şeye denilir.		Tıp	

12256	ḥaşviyyāt	حَشْوِيّاتْ	Ar.	•	Kelam arasında şey ve mesela ve faraza ve sözüm yabana gibi lüzumsuz ve manasız olarak telaffuz ve ilave olunan kelimât.			
12257	ḥaşiyye	حَشِيَّه	Ar.	•	Minder, yastık ve nisvânın bazen bir taraflarını büyük göstermek için istimal ettikleri çıkın ve yastık.			
12258	ḥaşīş	حَشِيشْ	Ar.	∴	Kuru, otluk ve bir adamı bir işten naşi kandırmak ve bir adamı tamahkâr ve haris kılmak ve kendir yaprağından afyon gibi keyfetmek hassalı tertip olunan ve beyne'n-nâs esrar denilen mu'âlece manasında ıs. nebâtiyyedendir, tıpta bunun cevher-i mü'essiri olan haşîşîn, münevvim ve müsekkin gibi bir hayli ilel-i asabiyyede istimal olunur.		Nebatat	
12259	ḥaşīşe	حَشِيشَه	Ar.	•	Ot, giyâh.			
12260	ḥaşīşetü'l-büzāḳ	حَشِيشَةُ الْبُزَاقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tükürük otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12261	ḥaşīşetü'l-cereb	حَشِيشَةُ الْجَرَبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile uyuz otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
12262	ḥaşīşetü'l-ḥaṭṭāv	حَشِيشَةُ الْخَطَّاوْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kırlangıç otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12263	ḥaşīşetü'l-ḥimār	حَشِيشَةُ الْحِمَارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile eşek otu nam nebata denilir.		Nebatat	+
12264	ḥaşīşetü'd-dībḳ	حَشِيشَةُ الدِّبْقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ökse otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
12265	ḥaşīşetü'd-dūd	حَشِيشَةُ الدُّودْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup solucan otu denilen bir nev nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12266	ḥaşīşetü'd-debbāġiyye	حَشِيشَةُ الدَّبَّاغِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup evrakı sinameki evrakına müşabih ve semli bir nev nebata denilir ki ekseriya sinameki ile karışık olarak ticarette sinameki yerine satılır, bu yüzden bir hayli tessemmümât zuhuru vukua gelmiştir, farkları bu nebatın ervakı ok gibi biraz uzunca ve düz ve yekpare ve sinameki evrakından kesif ve sathı bir miktar edîmî yani sahtiyan gibi ve ta'mı mukabbız ve rayihası muğassîdir.		Nebatat	
12267	ḥaşīşetü'z-zeheb	حَشِيشَةُ الذَّهَبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup talak otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12268	ḥaşīşetü'r-riʾe	حَشِيشَةُ الرِّئَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ciğer otu denilen nebata ıtlak olunur fakat şekilde gösterilen ciğer otu, nâsın ciğer otu dedikleri ve öksürük için kullandıkları denizkadayıfı manasına olmadığı hatırdan dûr edilmemelidir.		Nebatat	+
12269	ḥaşīşetü'd-dīnār	حَشِيشَةُ الدِّينَارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile şerbetçi otu veya ömer otu denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûr bilhassa bira denilen arpa suyu istihzârâtında kullanılır, cevher-i mü'essiri olan luplen afyon gibi fakat baş dönmesi ve baş ağrısı îkâ' etmeyerek müsekkin ve muhaddir gibi tesir eder, bununla beraber kuvve-i bâhiyeyi taklîl ettiğinden arpa suyunu ziyadece kullananlar, az vakit zarfında ve genç yaşlarında recüliyyet kuvvetinden mahrum olurlar.		Nebatat	+
12270	ḥaşīşetü'r-rühbān	حَشِيشَةُ الرُّهْبَانْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir nev nebatın papaz otu denilen büzûruna ıtlak olunur, bu bezrin cevher-i mü'essiri olan veratrin tıpta evcâ'-ı mefâsıl, teşennüc, istiskâ, felç ve âlâm-ı asabiyyede istimal olunur.		Nebatat	
12271	ḥaşīşetü'z-zücāc	حَشِيشَةُ الزُّجَاجْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yapışkan otu denilen nebata ıtlak olunur, tıpta yapraklarının kurusu mübevvil yani işetici gibi kullanılır.		Nebatat	
12272	ḥaşīşetü'z-zeybaḳ	حَشِيشَةُ الزَّيْبَقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup cıva otu veya yaban fesleğeni denilen nebata denilir, evrakı tıpta müleyyin gibi haricen lapa, dâhilen müshil-i hafîf gibi istimal olunur.		Nebatat	
12273	ḥaşīşetü's-süʿāl	حَشِيشَةُ السُّعَالْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile devetabanı denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mebhûsun ezhârı tıpta nezle-i sadriyye-i hafifede kullanılır.		Nebatat	+
12274	ḥaşīşetü'l-ʿuṭārid	حَشِيشَةُ الْعُطَارِدْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yer fesleğeni denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	

12275	ḥaşīşetü'l-ḳulme	حَشِيشَةُ الْقُلْمه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bit otu denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun müsellesü'ş-şekl olan ve gayetle acı ve yakıcı ta'mlı bulunan büzûr yani tohumları tıpta cüzzam ve egzema yani tuzlu balgam denilen cildî marazlara dâhilen ve haricen ve uyuz sebeb-i aslîsi olan böceği ve kehleyi imha ve telef etmek için yalnız harice kullanılır bu dahi semûm-ı mühlikedendir.		Nebatat	
12276	ḥaşīşetü'l-kelb	حَشِيشَةُ الْكَلْبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kelb otu denilen, şekilde mer'î nebata denilir, tıpta mukavvî, ve münebbih ve muzâd ve teşennüc gibi nadiren istimal olunur fakat iltihâb-ı kasabe-i ri'e ve nezle-i sadriyyede nef'i vardır.		Nebatat	+
12277	ḥaşīşetü'l-hirre	حَشِيشَةُ الْهِرَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kedi otu denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kökü olup rîh-ı rahm ve rîh-ı merâk, şakîka yani yarım baş ağrısı ve emsali emrâz-ı asabiyyede avârız-ı asabiyyeyi def için muzâdd-ı teşennüc gibi istimal olunur ve hassaten dimağ üzerine tesir eder.		Nebatat	+
12278	ḥaşīşe-i muʿazzeze	حَشِيشَةُ مُعَزَّزَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev hoş manzaralı nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
12279	ḥaşīf	حَشِيفْ	Ar.	•	Eski kaftan, köhne libas ve urba.			
12280	ḥuşeyfe-i nebāt	حُشَيْفَةُ نَبَاتْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nebatatın çiçekleri derununda bulunup hayvanatın uzv-ı tezkîri mesabesinde olan kıtaya denilir, kıt'a-i mezkûre üzerinde gayetle refik ve gubâr-ı tal' denilen toz gibi renkli madde olup işbu madde hayvanatın uzv-ı te'nîsine mukabil olarak nebatatta bulunan kıta derununa dâhil olmadıkca hicbir cicek meyve husule getiremez.		Nebatat	+
12281	ḥaşīm	حَشِيمْ	Ar.	•	Nâstan şerm ve hayâ eden adam; cemi, huşüm gelir.	cem		
12282	ḥaṣāt	حَصَاةْ	Ar.	•	Rey ve rüşt, dirayet, akıl ve sidik kavuğu denilen mesanede taş peyda olmak illeti.			
12283	ḥaṣātü'l-emʿāʾ	حَصَاةُ الْأَمْعَآءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup meyve çekirdekleri üzerine, ağızdaki dişlerin etrafına teressüb eden kireç emlâhıyla hasıl olan küfeki gibi emlâh-ı kilsiyye tevazzu' ederek bağırsaklarda husule gelen hacerî kıtalara denilir ki bağırsakları set ve bent ederler.		Tıp	
12284	ḥaṣāt-ı bevliyye	حَصَاةِ بَوْلِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup külyeteyn yani böbrekler ve bunları mesane ile cevfen müşterek kılan hâlibeyn ve mesane ve zekerde olan sidik yolu manasına ihlîl gibi bevlin memerri bulunan tariklerin nukât-ı muhtelifesi üzerine teressüp ve tevazzu' eden birtakım tecemmüdât-ı milhiyyeye denilir.		Tıp	
12285	ḥaṣāt-ı ḥālibeyn	حَصَاةِ حَالِبَيِنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup böbrekle mesane beyninde mümted ve böbreklerde hasıl olan bevli mesaneye nâkil bulunan hâlibeyn derununda bevlin bir miktar oradan rükûdetinden veyahut böbreklerde tevellüt ederek oraya nüzulünden ileri gelen kumlara denilir.		Tıp	
12286	ḥaṣāt-ı ṣafrāviyye	حَصَاةِ صَفْرَاوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup öd kesesi denilen karaciğer üzerinde merbûtan görülmekte olan acı ve sarıya mail yeşimtrak sıvıyı havi bulunan kîse-i safrâviyyede veyahut bu suyun kanevât-ı müferriğasında yani bağırsaklara dökülmeye vasıta olan yollarda husule gelen ve balmumu kıvam ve renginde bulunan tecemmüdât-ı milhiyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
12287	ḥaṣāt-ı lüʿābiyye	حَصَاةِ لُعَابِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tükürüğü hasıl ve ifraz eden gudde yani bez derununda veya onu ifrağ eden yani ağız içerisine döken yolda husule gelen tecemmüdât-ı milhiyyeye denilir bu dahi kum gibi sagîrü'l-hacmdir.		Tıp	
12288	ḥaṣāt-ı külyeviyye	حَصَاةِ كُلْيَوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup böbrekte hasıl olan tecemmüdât-ı milhiyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
12289	ḥaṣāt-ı iḥlîliyye	حَصَاةِ اِحْلِيلِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup zekerde olan sidik yolunda bevlin rükûdetinden mütevellit veya mesanede hasıl olduktan sonra oraya gelmiş olan tecemmüdât-ı milhiyyeye denilir bu dahi kum gibi sagîrü'l-hacmdir.		Tıp	
12290	ḥaṣāt-ı meşāne	حَصَاةِ مَثَانَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mesanede tahassül eden kebîrü'l-hacm tecemmüdât-ı milhiyyeye tesmiye ve ıtlak olunur ki âdeta kaz yumurtası kadar büyük olduğu vardır, bunun harice ihracı beyne's-sebîleyn ameliyyât-ı cerrâhiyye icrasına vabeste olup başka çaresi yoktur.		Tıp	
12291	ḥişād	حِصَادْ	Ar.	*	Ekin ve çayır makulesini biçmek ve ölmek, fevt etmek.			

12292	ḥaṣād	حَصادْ	Ar.	•	Ekin biçimi vakti ve biçilmiş ekin.			
12293	ḥaṣṣād	حَصّادْ	Ar.	•	Ekin biçisisi.			
12294	ḥiṣār	حِصارْ	Ar.	•	Düşmanın etraf ve cevânibini ihata ile tazyik eylemek ve muhasara etmek ve kale çevresi ve istihkâm verilmiş mahall-i hasîr.			
12295	ḥuṣṣār	حُصّارْ	Ar.	•	Hâsırlar, muhâsaracılar.			
12296	ḥuṣṣāṣ	حُصّاصْ	Ar.	*	Süratle gitmek ve seğirtmek, koşmak.			
12297	ḥiṣāṣ	حِصاصْ	Ar.	•	Paylaşmak ve bir nesneden birine hisse vermek.			
12298	ḥaṣāfet	حَصافَةْ	Ar.	•	Bir kimse reyi metîn ve akıl ve rüştü kavi ve kâmil ve üstüvâr olmak.			
12299	ḥuṣālet	حُصالَةْ	Ar.	•	Harman yerinde baki kalan tane ki harman süprüntüsü denilir.			
12300	ḥaṣān	حَصانْ	Ar.	•	Namahremden perhiz üzere olmak.			
12301	ḥaṣānet	حَصانَةْ	Ar.	•	Bina ve mekân pek sarp ve metîn ve muhkem ve kavi olmak ve hatun namahremden perhiz üzere bulunmak.			
12302	ḥaṣāʾid	حَصآئِدْ	Ar.	•	Hasîdeler, harmanlar, ekin biçmeler.			
12303	ḥaṣāʾil	حَصآئِلْ	Ar.	•	Hasîleler, baki ve mümtaz kalan nesneler.			
12304	ḥaṣbe	حَصْبَه	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup hummiyyât-ı indifâ'iyyeden bütün cildin üzerinde gayr-ı müsâvî olarak münteşir ufak kırmızı lekeler ile muttasıf ve ale'l-mu'tâd turuk-ı havâ'iyyenin ağşiye-i muhâtiyyesine ve gözlere mühâceme-i nezleviyye arız olmasıyla müterâfık olan ve nâs lisanınca kızamık denilen hastalığa denilir.		Tıp	
12305	ḥaṣḥaṣa	حَصْحَصَه	Ar.	*	Bir nesne zahir ve ayan olmak ve bir nesneyi diğer bir nesne içre gereği gibi yerleşmek için öte beri tahrik eylemek ve bir adam bir kimseye mübrem dilenci gibi yapışıp ilhâh ve ibrâm eylemek ve tez tez yürümek.			
12306	ḥaṣd	حَصدْ	Ar.	•	Ekin ve çayır biçmek.			
12307	ḥaṣr	حَصرْ	Ar.	•	Bir adamı bir daracık yere tıkayıp etrafından sıkıştırmak daraltmak ve hisar çekip bağlamak ve ihata ve istiap eylemek ve çepeçevre ihata eylemek ve asker ile bir nesnenin etrafını asker ile kuşatmak ve içindekilerini harice çıkmaktan meneylemek.			
12308	ḥaṣar	حَصَرْ	Ar.	•	Kahır ve gussa çekmek.			
12309	ḥiṣaṣ	حِصَصْ	Ar.	•	Hisseler, paylar, nasipler, behreler.			
12310	ḥaṣaf	حَصَفْ	Ar.	•	Kuru gicik, uyuz illeti, cereb.			
12311	ḥiṣn	حِصنْ	Ar.	•	Girilmesi güç olan sarp ve metîn ve muhkem mahal ve kale, hisar ve saklamak.			
12312	ḥaṣn	حَصنْ	Ar.	•	Hatun nâ-mahreden perhiz üzere olmak ve pâk-dâmen olmak.			
12313	ḥaṣnā	حَصْنٰى	Ar.	•	Ziyadesiyle ehl-i iffet olan hatun.			
12314	ḥaṣv	حَصوْ	Ar.	*	Menetmek, bırakmamak.			
12315	ḥaṣūr	حَصُورْ	Ar.	•	Gam ve gussadan teng-dil olan ve nisvân taifesine ve teehhüle asla rağbet etmez olan ve esrar pek saklar olan elhasûr Yahya nebi aleyhi's-selâm.			
12316	ḥuṣūl	حُصُولْ	Ar.	•	Hasıl olmak, vücuda gelmek.			
12317	ḥuṣūn	حُصُونْ	Ar.	•	Hısnlar, kaleler, hisarlar.			

12318	ḥiṣṣe	حِصَّه	Ar.	•	Behre, nasip, pay ve nesnenin taksiminden bir kimseye düşen kıta veya miktar.			
12319	ḥiṣṣe-baḫş	حِصَّه بَخشْ	Ar. - Far.	•	Bir şeyden bir kimseye hisse verici olan.			
12320	ḥiṣṣe-dār	حِصَّه دَارْ	Ar. - Far.	•	Bir şeyin bir kısmına malik olan.			
12321	ḥiṣṣe-gīr	حِصَّه گِيرْ	Ar. - Far.	•	Hisse ahzedici.			
12322	ḥaṣīd	حَصِيدْ	Ar.	∴	Biçilmiş ekin ve mezra'a ve ekinli tarla ve harap ve münhedim olan.			
12323	ḥaṣīde	حَصِيدَه	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12324	ḥaṣīr	حَصِيرْ	Ar.	∴	Gussa ve tasa sebebiyle teng-dil olmuş adama denilir ve sazdan mamul maruf yaygı ve yan tarafa denilir ve nâs her-bâr huzûruna vusul ve duhulden menî' olduğu için padişaha denilir ve zindan ve mahbes ve yol ve tarik ve saf, sıra, tabur ve bahîl ve nekes ve münakkaş ve müzeyyen ve delinmiş esvap ve kumaşa denilir.			
12325	ḥaṣīf	حَصِيفْ	Ar.	•	Reyi metîn ve aklı kâmil ve keskin olan adam.			
12326	ḥaṣīle	حَصِيلَه	Ar.	•	Her nesnenin bakiyesi; cemi, hasâ'il gelir.	cem		
12327	ḥaṣīn	حَصِينْ	Ar.	•	Sarp ve menî' ve muhkem ve metîn bina ve mahalle denilir ve muhkem ve metîn zırha ıtlak olunur.			
12328	ḥüṣeyn	حُصَينْ	Ar.	•	Kalecik, hısn-ı sagîr.			
12329	ḥażż	حَضّْ	Ar.	•	Kandırmak, bir işe teşvik etmek ve dürtüştürmek.			
12330	ḥużżār	حُضّارْ	Ar.	•	Hazırda vaki olan ve bulunan adamlar, huzurda bulunanlar.			
12331	ḥużāret	حُضارَةْ	Ar.	•	Hazır olmak, hail olmayarak bir nesnenin kurbunda bulunmak, yakınında olmak.			
12332	ḥiżānet	حِضانَةْ	Ar.	•	Çocuğu kucağa almak veyahut beslemek ve ihsanı bir kimseden dirîğ edip âhere vermek.			
12333	ḥażāyāʾ	حَضايآءْ	Ar.	•	Hadiyyeler, ziyade muhabbet edilenler, zevceler.			
12334	ḥużr	حُضرْ	Ar.	*	Sıçramak ve seğirtmek.			
12335	ḥażar	حَضَرْ	Ar.	∴	Bir adamın kurb ve pîş-gâhına denilir ve yolcu olmayıp mukim olmak ve düşmana mukabil olmak üzere hazırlanmayıp yerinde karar eylemek hâli.			
12336	ḥażarāt	حَضَراتْ	Ar.	•	Hazretler, cenaplar.			
12337	ḥażret	حَضْرَةْ	Ar.	∴	İşbu kelimenin ma'nâ-yı zâtîsi adamın kurb ve pîş-gâhı demek olup tedriçle tahvil olunarak tazimi mutazammın bir nev lakap ve unvan olmuştur, istimalinde büyük veya küçüklerin isimlerinden sonra irat olunup yalnız Allahutaala ve peygamberân ve melaike ve e'âzım-ı nâs isimlerinin evveline getirilir ve yüz yüze ve karsı-be-karsı ve mukabil olmak.			
12338	ḥażarī	حَضَرِى	Ar.	∴	Yolcu ve misafir olmayıp ikamete müteallik olan ve ıs. askeriyyeden olup seferber hâlinde olmayıp harp zımnındaki harekât-ı askeriyyenin icra olunmadığı asude zamana denilir.		Askeriye	
12339	ḥiżn	حِضنْ	Ar.	∴	Koltuk altından böğre varıncaya kadar olan nâhiye-i beden ki göğüs, sine ve mutlaka kucak ve nahiye ve bucak ve canip manasınadır.			
12340	ḥużūr	حُضُورْ	Ar.	∴	Hazır olmak ve sitr ve perde tavassut etmeyerek birinin kurb ve pîş-gâhı ve rahat ve asayiş üzere olup ızdırap ve gaileden hali ve âzürde olmak.			
12341	ḥażiyye	حَضِيَّه	Ar.	•	Ziyade muhabbet edilen zevce veya cariye.			
12342	ḥażīre	حَضِيرَه	Ar.	∴	Az cemaat ve beş on nefer kadar asker bölüğü ve yara içinde cem olunan kan ve irin.			

12343	ḥażîż	حَضِيْض	Ar.	∴	Oturaklı, mütemekkin yer ve ilm-i hey'et ıs. olup neyyireyn ile kevâkib-i seyyârenin kürre-i arza en akreb olunan takarrüp noktalarına denilir ki evc mukabilidir ve hey'et-i cedîde kavlince kürre-i arz ile kevâkib-i seyyârenin merkez-i şemsten en ziyade ba'îd oldukları bir noktaya ıtlak olunur ve dağ ve bayır makulesi yüksek mahallerin munkatı' oldukları alçak ve düz ve oturaklı yer ve dağ eteği ve yıldızı alçak kişi.		Heyet	
12344	ḥaṭṭ	حَطّْ	Ar.	∴	Aşağı inmek ve bir nesneyi yukarıdan aşağıya indirmek ve inişe inmek ve bir şeyin narh ve pahasını ucuzlatmak ve bırakmak ve aşağı komak ve satranç oyununda hasmına bir taşı mahsusen vermek.			
12345	ḥaṭṭāb	حَطّٰابْ	Ar.	•	Oduncu, odun satıcı.			
12346	ḥaṭ'et	حَطْأَةْ	Ar.	*	Vurmak, darbetmek ve yere düşürmek ve cima etmek, mücâma'a eylemek.			
12347	ḥaṭāṭ	حَطّٰاطْ	Ar.	*	Süt kaymağı ve ıs. tıbbiyyeden olup iltihâbât-ı cildiyyenin inhilal yani zail olarak veya tefellüs-i nuhâlî yani kepek gibi kabukları soyularak intiha bulan kuru ve kesif tezâhürât-ı cildiyye ile muttasıf olan sınıfına denilir ki bu sınıf ileride beyan olunacak hakke ve dâ'ü'ş-şeyb illetlerini cami ve muhtevidir.		Tıp	
12348	ḥiṭām	حِطٰامْ	Ar.	*	Yular, ip, zimâm.			
12349	ḥuṭām	حُطٰامْ	Ar.	∴	Kuruluğundan münkesir olan ot ve yumurta kabuğunun kırıntısı ve saman ufağı ve fayda ve kırıntı.			
12350	ḥaṭāme	حَطٰامَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12351	ḥaṭab	حَطَبْ	Ar.	∴	Odun, hîzem ki ateş yakmak için tehiyye edilir, hammâlete'l-hatab sâ'iyye ve nemmâmelikten kinayedir, istiare veçhile nemîmeye hatab ıtlak olunmuştur.			
12352	ḥaṭb	حَطبْ	Ar.	*	Bir kimseye medet ve nusret eylemek.			
12353	ḥiṭb	حِطبْ	Ar.	*	Begayet arık ve mehzûl olan kimse.			
12354	ḥaṭm	حَطمْ	Ar.	•	Kuru nesneyi kırıp ufatmak.			
12355	ḥiṭme	حِطْمَه	Ar.	*	Kırık ve kırılmış şey.			
12356	ḥuṭame	حُطَمَه	Ar.	∴	Pek şiddetli ateş ve derununa ilkâ olunanları kesr eylediği için cehennemin bir tabakasına ıtlak olunmuştur ve merhametsiz ve şefkatsiz çoban ve insan.			
12357	ḥuṭūṭ	حُطُوطْ	Ar.	•	Nesnenin yukarıdan aşağı inmesi keyfiyeti.			
12358	ḥiṭṭe	حِطَّه	Ar.	*	Bir nesneyi aşağı varmak, tenzil etmek.			
12359	ḥaṭībe	حَطِيبَه	Ar.	•	Odun yeri, odunluk ve ormanlık olan mahal.			
12360	ḥaṭīm	حَطِيمْ	Ar.	•	Hicr-i Ka'be-i Mu'azzama'ya ıtlak olunur ki cânib-i şimâlde olan mahaldir.			
12361	ḥaẓẓ	حَظّْ	Ar.	∴	Behre, nasip veya fazl ve hayır cihetiyle olan nasip ve sevinç, sevinmek, mesrur olmak ve nimet ve mesrûriyyeti mucip olacak şey.			
12362	ḥiẓār	حِظٰارْ	Ar.	*	Bir nesnenin etrafına çevrilmiş duvar.			
12363	ḥiẓẓat	حِظَّةْ	Ar.	∴	Mertebe ve menzile ve itibar, izzet ve hatır sayılması.			
12364	ḥaẓr	حَظْرْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseye vermeyip men ve hicr eylemek.			
12365	ḥaẓal	حَظَلْ	Ar.	*	Gayret etmek ve meneylemek.			
12366	ḥiẓl	حِظْلْ	Ar.	*	Ehline ve cemaatine harç edecek nesne bulmayan fakir.			
12367	ḥiẓlān	حِظْلَانْ	Ar.	•	İdarecilik masrafını hesap üzere etmek, mümsiklik.			

12368	ḥuẓvet	حُظْوَةْ	Ar.	∴	Kadir, mekânet, itibar ve avrat zevci indinde hürmetli ve izzetli ve mertebeli olmak.			
12369	ḥaẓvet	حَظْوَةْ	Ar.	∗	Ağaç dibinden her bir çıkan budak.			
12370	ḥuẓūẓ	حُظُوظْ	Ar.	•	Hazlar, sevinçler, nimetler.			
12371	ḥuẓūẓāt	حُظُوظٰاتْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan, bu kelime münteha'l-cumû'dur.			
12372	ḥaẓīre	حَظِيرَه	Ar.	•	Ağıl ki ağaçlıktan ve sazlıktan olup içine bir nesneyi duhulden meneder, geceleri içinde mevâşîyi yatırırlar ve bir nesneyi dâ'iren mâ-dâr muhit olan şey.			
12373	ḥaẓīretü'l-ḳuds	حَظِيرَةُالْقُدسْ	Ar.	•	Cennet, Firdevs-i A'lâ. Ar. ∗ Bir nesnenin çevresini dûr ve ihata eylemek, tavaf etmek ve kuşatmak ve ziynet vermek ve hizmet etmek ve kesmek.			
12374	ḥafāʾ	حَفَآءْ	Ar.	∗	Yalın ayak yürümek.			
12375	ḥifāẓ	حِفٰاظْ	Ar.	∴	Gayret, himmet ve hıfzetmek, muhafaza etmek, saklamak.			
12376	ḥuffāẓ	حُفَّاظْ	Ar.	•	Hafızlar, hıfzediciler ve Kur'ân-ı Kerim'i ezberden bilenler ve ezberden okuyanlar.			
12377	ḥifāb	حِفٰابْ	Ar.	∗	Tavaf etmek ve ziynet vermek ve yan, cenb, taraf.			
12378	ḥifāvet	حِفٰاوَةْ	Ar.	∴	Bir kimseyi ziyadesiyle sormak ve şefaat eylemek ve ikram ve iltâf ve nevâzişinde mübalağa eylemek.			
12379	ḥifāyet	حِفٰايَةْ	Ar.	∗	Bir adama izhâr-ı bişir ve sürur ederek pek çok nevâziş eylemek ve ikram ve taltif etmek ve mihribânlık eylemek ve bir adamın lütuf maksadıyla hâlinden çok soruşturmak.			
12380	ḥafāyir	حَفٰايِرْ	Ar.	•	Hafîrler, kazılmış çukurlar, mezarlar.			
12381	ḥafāʾiẓ	حَفٰائِظْ	Ar.	•	Hafîzeler, gazaplar, dargınlıklar.			
12382	ḥafede	حَفَدَه	Ar.	∴	Kız ve oğul evlatlarına, evlat evlatlarına ve damatlara denilir ve alaca ne nakş-kârî işleyenlere ıtlak olunur.			
12383	ḥafr	حَفْرْ	Ar.	∴	Mutlaka bir nesnenin içini eşip kazmak ve çukurlatmak ve dişleri çürüyüp tebâh olmak.			
12384	ḥufür	حُفُرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12385	ḥufer	حُفَرْ	Ar.	•	Hufreler ve kazılmış çukurlar.			
12386	ḥufre	حُفْرَه	Ar.	•	Kazılmış çukur, kuyu, mezar, hendek.			
12387	ḥufreteyn-i enfiyeteyn	حُفْرَتَيْنِ اَنْفِيَتَيْنْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup burun çukur deliklerine denilir.		Tıp	
12388	ḥufre-i ḥarḳafiyye	حُفْرَهْ حَرْقَفِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup harkafe denilen kalça kemiğinin gerek zahirinde ve gerek bâtınında bulunan çukurların her birine ıtlak olunur.		Tıp	
12389	ḥufre-i ibṭiyye	حُفْرَهْ اِبْطِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup koltuk altında müteşekkil bulunan çukura denilir.		Tıp	
12390	ḥufre-i meʾbiżiyye	حُفْرَهْ مَأْبِضِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup diz altındaki çukura denilir.		Tıp	
12391	ḥafş	حَفْشْ	Ar.	∗	Celbetmek ve yeri kazıyıp oymak ve birbiri ardınca tez tez gelmek.			
12392	ḥafṣ	حَفْصْ	Ar.	∗	Biriktirmek ve cemeylemek ve bir nesneyi elden bırakmak.			
12393	ḥafaż	حَفَضْ	Ar.	•	Eğip bükmek ve elden bırakıvermek ve bir kelimenin harf-i ahîrini mecrûr etmek.			
12394	ḥifẓ	حِفْظْ	Ar.	∴	Saklamak ve ezberlemek ve bir nesneyi görüp gözetmek ve gafil olmayıp tenebbüh ve tabassur üzere olmak ve kaybolmasın ve incinmesin diye emin yere komak yahut yanında bırakmamak ve hatırda tutmak kuvvet-i bâtınası.			
12395	ḥifẓet	حِفْظَةْ	Ar.	•	Gayret, gazap ve hamiyet ve hışım etmek.			

12396	ḥafeẓat	حَفَظَةْ	Ar.	•	Hafızlar, hıfzediciler ve insanın ef'âlini yazmaya memur olan melâ'ike-i kirâm hazerâtı.			
12397	ḥafl	حَفْلْ	Ar.	*	Gussalanmak ve cem olmak ve cemaat.			
12398	ḥufne	حُفْنَه	Ar.	•	İki avuç dolusu miktarı nesne ve oyuk kayalar üzerinde olan tabii çukur.			
12399	ḥufvet	حُفْوَةْ	Ar.	*	Yalın ayak olmak.			
12400	ḥufūl	حُفُولْ	Ar.	•	Birikmek ve firet üzere olmak.			
12401	ḥafiyy	حَفِىّ	Ar.	•	Her nesneyi istiksâ ile bilen âlim ve bir nesneyi mübalağa ile arayıp bilen kimse ve kişinin hâl ve ahvalini dikkat ile sormak mutadı olan kimse ve ikramcı ve nevâziş ve iltikân eden.			
12402	ḥifyet	حِفْيَةْ	Ar.	*	Yalın ayak yürümek.			
12403	ḥafīd	حَفِيدْ	Ar.	•	Torun ve oğul oğlu ve kız oğlu, nebîre, velet veledi.			
12404	ḥafīde	حَفِيدَه	Ar.	*	Torun, velet veledi gerek oğlun ve gerek kızın kızı.			
12405	ḥafīr	حَفِيرْ	Ar.	*	Kazılmış çukur yer ve kabir.			
12406	ḥufeyre	حُفَيْرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kıta'ât-ı bedenden birinin veya bir kemiğin üzerinde vaki küçük çukura denilir.		Tıp	
12407	ḥafīẓe	حَفِيظَه	Ar.	*	Hamiyet ve gazap manasınadır ki hetk-i hürmet hususunda kalp kabul etmeyip failleri hakkında gazaba gelip defeylemekten ibarettir.			
12408	ḥafīf	حَفِيفْ	Ar.	*	Avaz, savt.			
12409	ḥaḳḳ	حَقّْ	Ar.	•	Allahutaala'nın esmayıhüsnasından biri ve mutabakat ve muvafakat manasına ve muktezâ-yı adl ve hikmete mutabık olan nesne ve sabit ve mütehakkık olan şey ve adl ve hikmet muktezası üzere lazım ve vacip olan nesne ve adl ü dâd ve sabit ve vaki olan şey ki inkârı bir türlü reva ve sahih olmaya ve sıdk manasınadır ki nefsü'l-emre mutabık olan kavil ve ilimden ibarettir ve bir nesnenin ahz u zabt veyahut talep ve istidası babında bir muktezâ-yı adl ve hikmet yerinde vaki olan selâhiyyet-i tâmme ve birinin kavlinde veya istidasında sıdk ve sıhhati vaki olması ve adalet ve dîn-i İslâm ve Kur'ân-ı Azîmü'ş-şân ve bir nesneyi vücuda getirmek ve vacip ve sabit kılmak ve yerine getirmek veya icra ettirmek ve yolun tamam ortasında gitmek ve bir nesnenin hakikatine muttali olup yakinen idrak etmek ve reva ve layık ve cesbân ve gerçek ve doğru nesne; cemi hukûk gelir.	cem		
12410	ḥaḳḳā	حَقًّا	Ar.	•	Vâkıâ, filvaki, hakikaten, hakikat olarak manasına.			
12411	ḥaḳāret	حَقَارَةْ	Ar.	•	Hor ve zelil olmak ve hor görmek ve horluğa düçar olmak ve hor muamele etmek.			
12412	ḥiḳāḳ	حِقَاقْ	Ar.	•	Müfret olmak itibariyle muhâsama ve dava etmek ve cem olmak itibariyle hokkalar demektir.	cem		
12413	ḥaḳāḳ	حَقَّاقْ	Ar.	•	Kutucu, hokkacı.			
12414	ḥiḳāl	حِقَالْ	Ar.	•	Tarladaki buğdayı olmazdan mukaddem satmak ve tarlayı ekinin bir miktarı için kiraya vermek.			
12415	ḥaḳḳānī	حَقَّانِى	Ar.	•	Hakka makrûn ve muvafık ve hak tarafından olan ve hak ve sahih olan.			
12416	ḥaḳḳāniyyet	حَقَّانِيَّةْ	Ar.	•	Adalet, insaf ve vacip ve lazım olanı icra etmek.			
12417	ḥaḳā'id	حَقَائِدْ	Ar.	•	Hıkdlar, buğuzlar, düşmanlıklar.			
12418	ḥaḳāyiḳ	حَقَايِقْ	Ar.	•	Hakikatler, sabit ve bî-şüphe olan şeyler.			
12419	ḥaḳ-bīn	حَقْ بِينْ	Ar. - Far.	•	Hak ve doğru görüp adaletle ona riayet ve imtisal eder olan.			
12420	ḥaḳ-perest	حَقْ پَرَستْ	Ar. - Far.	•	Allahutaala'dan gayrı bir nesneye tapmayıp ona ibadet eder olan ve adalet ve hakkaniyete riayet ve imtisal eden.			

12421	ḥaḳ-pesend	حَقْ پَسَنْدْ	Ar. - Far.	•	Hak ve hakikati sevip beğenir olan.			
12422	ḥuḳḳa	حُقَّه	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile maruf ve malum olan yazı mürekkebi kabına ıtlak olunur.			+
12423	ḥaḳ-cū	حَقْ جُو	Ar. - Far.	•	Hak ve hakikati araştırıp talep eder olan.			
12424	ḥaḳd	حَقْدْ	Ar.	•	Adaveti kalbinde imsak eylemek ve derununda kin tutmak.			
12425	ḥaḳdār	حَقْدَارْ	Ar. - Far.	•	Hak sahibi olan.			
12426	ḥaḳḳ-ı şürb	حَقِّ شُرْبْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir nehirden nasîb-i mu'ayyen malum olan suyu istimal etmek hakkına ıtlak olunur yani ekin ve hayvan sulamak için su ile intifa etmek nöbetine denilir.		Fıkıh	
12427	ḥaḳḳ-ı şefe	حَقِّ شَفَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup su içmek hakkına ıtlak olunur.		Fıkıh	
12428	ḥaḳ-şinās	حَقْ شِنَاسْ	Ar. - Far.	•	Hakkı tanıyıp teslim eder olan.			
12429	ḥaḳ-şināsī	حَقْ شِنَاسِى	Ar. - Far.	•	Hakkı teslim edicilik.			
12430	ḥaḳḳ-ı ḥabs	حَقِّ حَبْسْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müşteri te'diye-i semen edinceye değin bayiin mebî'i alıkoymaktan ibaret olan hakkına ıtlak olunur.		Fıkıh	
12431	ḥaḳḳ-ı saḳf	حَقِّ سَقْف	Ar.	*	Güneşten veya yağmurdan tesettür ve tahaffuz etmek hakkına denilir ki bu dahi ıs. fıkhiyyedendir.			
12432	ḥaḳḳ-ı ḥākimiyyet	حَقِّ حَاكِمِيَّتْ	Ar.	*	Hukûk-ı düvel ıs. olup bir devletin memaliki ile ahalisi üzerinde cari olan iktidarına denilir.		Hukûk-ı düvel	
12433	ḥaḳ-ṭirāz	حَقْ طِرَازْ	Ar. - Far.	•	Hakkı icra eder ve hakkı söyler olan.			
12434	ḥaḳ-güẕār	حَقگُذَارْ	Ar. - Far.	•	Hakkaniyet üzere amil olan.			
12435	ḥaḳ-güzīn	حَقْگُزِينْ	Ar. - Far.	•	Hakkı talep eder olan. Ar. - Far. • Hakkı söyler olan.			
12436	ḥaḳḳ-ı ḳarār	حَقِّ قَرَارْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir mahallin üzerinde bulunmak ve orada istikrar etmek hakkına denilir ki arâzî-i emîriyyede bilâ-nizâ' bu hakkın sübutuna mebni bir kimse istikrar ettiği mahalle malik ve mutasarrıf olur.		Fıkıh	
12437	ḥaḳḳ-ı mürūr	حَقِّ مُرُورْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup âherin mülkünden geçmek hakkına denilir.		Fıkıh	
12438	ḥaḳḳ-ı mecrā	حَقِّ مَجْرَى	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir hanenin harice suyu akmak ve damlamak hakkına ıtlak olunur.		Fıkıh	
12439	ḥaḳḳ-ı mesīl	حَقِّ مَسِيلْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
12440	ḥuḳne	حُقْنَه	Ar.	•	Fi'l-asl def'-i ihtibâs-ı bevl için badehu izâle-i inkıbâz zımnında esfelden istimal olunan devaya denilir ve devâ-yı mezkûru dâhile isal zımnında kullanılan alete dahi sonradan alem olmuştur fakat asıl ismi şırıngadır.			
12441	ḥaḳūd	حَقُودْ	Ar.	•	Kalbinde adavet ve kin tutan.			
12442	ḥuḳūd	حُقُودْ	Ar.	•	Hıkdlar, adavetler, kinler, kîneler.			
12443	ḥuḳūḳ	حُقُوقْ	Ar.	∴	Haklar, mevcut ve sabit ve mukarrer ve vacip ve lazım olan nesneler ve ıs. nizâmiyyeden olup insanın vezâ'if-i hâriciyyesinde mer'iyyeti iktiza eden tam ve doğru esasları yani akıl ve hikmete mutabık ve adl ü dâda muvafık olan kavâ'id-i esâsiyyeyi mübeyyin şeylere ıtlak olunur.		Nizamiye	
12444	ḥuḳūḳ-ı idāre-i mülkiyye	حُقُوقِ اِدَارَهْ مُلْكِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup efrâd-ı ahâlînin menâfi'-i husûsiyyesiyle hey'et-i devletin menâfi'-i umûmiyyesi arasında olan münasebatı tayin eden kavaide denilir.		Nizamiye	
12445	ḥuḳūḳ-ı esāsiyye	حُقُوقِ اَسَاسِيَّه	Ar.	*	Bir hükûmetin sûret-i te'essüsünü ve efrâd-ı ahâlîsi ile olan münasebatını tayin eden kavait manasına, ıs. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
12446	ḥuḳūḳ-ı belediyye	حُقُوقِ بَلَدِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup memleketçe ve milletçe ve esnafça bir me'mûriyyet-i resmiyyede bulunmak gibi haklara denilir.		Nizamiye	

12447	ḥuḳūḳ-ı beyne'l-milel	حُقُوقِ بَيْنَ الْمِلَلْ	Ar.	*	Hukûk-ı düvel fenni ıs. olup devletlerin yekdiğeri arasında cari olan münasebat ile milel-i muhtelife efradı beynindeki muamelatın müstenit olduğu kavaide ıtlak olunur.		Hukûk-ı düvel	
12448	ḥuḳūḳ-ı ḥarb	حُقُوقِ حَرْبْ	Ar.	*	Is. fenn-i hukûk-ı düvelden olup vakt-i harbde devletlerce meri tutulması lazım gelen kavaide ıtlak olunur.		Hukûk-ı düvel	
12449	ḥuḳūḳ-ı cezāʾiyye	حُقُوقِ جَزَائِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup cem'iyyet-i beşeriyyenin te'mîn-i hüsn-i intizâm ve bekası için vazedilen kavaide muhalefet edenler hakkında icrasına lüzum görünen mücazatın derecâtını tayin eden ve bu mücazatın tertip ve icrası sırasında meri tutulması lazım gelen kavaide ıtlak olunur.		Nizamiye	
12450	ḥuḳūḳ-ı tüccāriyye	حُقُوقِ تُجَّارِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup mu'âmelât-ı ticâriyyeye müteallik kavaide denilir.		Nizamiye	
12451	ḥuḳūḳ-ı ḫuṣūṣiyye	حُقُوقِ خُصُوصِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup efrâd-ı insânın yekdiğeri arasındaki münasebete dair kavaide ıtlak olunur.		Nizamiye	
12452	ḥuḳūḳ-i siyāsiyye	حُقُوقِ سِيَاسِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir devletin memleketi ahalisini ne yolda idare edeceğini ve devletle ahalinin bunda hakları ne olduğunu bildiren kavaide ıtlak olunur.		Nizamiye	
12453	ḥuḳūḳ-ı şaḫṣiyye	حُقُوقِ شَخْصِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup her ferdin münhasıran şahsına ait olan hukuka denilir ki hukûk-ı husûsiyye demektir.		Nizamiye	
12454	ḥuḳūḳ-ı ṭabīʿiyye	حُقُوقِ طَبِيعِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup hak teâlâ hazretleri tarafından herkesin vicdanına mevzu ve merkûz olan doğruluklara ve güzel fikirlere, ta'bîr-i âherle kudret-i ilâhiyye iktizasından olarak tabî'at-ı beşerin talim ve irâ'e ettiği kavaide ıtlak olunur.			
12455	ḥuḳūḳ-ı ʿumūmiyye	حُقُوقِ عُمُومِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup hükûmetin sûret-i teşkîline ve efradın hükûmetle ve hükûmetlerin birbirleriyle olan münasebatına müteallik kavaide denilir.		Nizamiye	
12456	ḥuḳūḳ-ı medeniyye	حُقُوقِ مَدَنِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup efrâd-ı ahâlînin yekdiğerle münasebatını tayin eden kavaide ve bir kimsenin rütbe ve memuriyete ve hukûk-ı belediyyeye ve mektep hocalığına ve icrâ-yı tahkîkât zımnında olunan istizaha cevaben verdiği malumatın ehemmiyetli ve hükümlü tutulmasına ve de'âvîye ve vekâlete ve vasi olmaya ve silah taşımaya salahiyeti olmak gibi haklara denilir.		Nizamiye	
12457	ḥuḳūḳ-ı mevżūʿa	حُقُوقِ مَوْضُوعَه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup kavâ'id-i tabî'iyyeye istinaden zapt ve tahrir olunmuş olan kavait ve kanunlara denilir.		Nizamiye	
12458	ḥuḳūḳ-ı düvel	حُقُوقِ دُوَلْ	Ar.	*	Hukûk-ı beyne'l-milel manasına fenn-i hukûk-ı düvel ıstılâhâtındandır.			
12459	ḥuḳūḳ-ı ʿādiye	حُقُوقِ عَادِيه	Ar.	*	Hukûk-ı husûsiyye manasına ıs. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
12460	ḥuḳūḳ-ı ʿaḳid	حُقُوقِ عَقْدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup akit ve mukavele muktezası olarak tarafeyn-i mu'âkideynin nail oldukları salahiyet ve imtiyâzâta ıtlak olunur.		Fıkıh	
12461	ḥaḳḳa	حَقَّه	Ar.	*	Bir işin veya bir nesnenin hakikatine denilir ve bir adama nazil ve musîb olan hadise ve beliyyeye denilir ve bir nesneyi vacip ve lazım ve sabit kılmak ve bir nesne vacip ve bî-şek ve şüphe, sabit ve vaki olmak.			
12462	ḥiḳḳa	حِقَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup dört yaşına giren dişi deveye denilir ki bunun ehemmiyeti i'tâ-yı diyet hususunda nazarıitibara alınır.		Fıkıh	
12463	ḥoḳḳa-baz	حُقَّه بَازْ	Ar. - Far.	•	El çabukluğu veya sanat ile yapılmış türlü türlü âlât vasıtasıyla vech-i icrâsı gizli olarak nice nice garip oyun ve marifet gösteren kimse.			
12464	ḥaḳībet	حَقِيبَةْ	Ar.	*	Heybe dedikleri iki gözlü yolcu torbası.			
12465	ḥaḳir	حَقِيرْ	Ar.	•	Bî-kudret ve bî-kadr ü i'tibâr olan ve itibar ve kadirden bî-behre olan ve kadr ü i'tibârı olmayan.			
12466	ḥaḳīḳ	حَقِيقْ	Ar.	•	Layık ve reva ve vacip olan ve hakkı mukarrer ve sabit olan ve hak sahibi olan.			

12467	ḥaḳîḳat	حَقِيقَةْ	Ar.	∴	Sabite ve vakıa manasına bu münasebetle bir şeyin künh ve asıl ve müntehasına denilir veyahut vaki olan hâli veya keyfiyet ve mahiyeti ve kelam ile ef'âlin sadakati ve ilm-i beyân ıs. olup asıl vaz üzere sabit ve müstamel olan kelimeden ibarettir ki mecaz mukabilidir ve adama ırz ve namus ve vefa ve meveddet gibi riayet ve himâyeti hak ve lazım olan nesneye ıtlak olunur ki lisanımızda falan hakikatsizdir tabiri bundan kinayedir, filhakika: filvaki, sahîhan ve vâkıâ, hakikat ve vaki hâl üzere demektir.		Beyan	
12468	ḥaḳîḳaten	حَقِيقَةً	Ar.	*	Sûret-i hakikatte olarak hakikat veçhile.			
12469	ḥaḳîḳat-şinās	حَقِيقَتْشِناسْ	Ar. - Far.	•	Nesnelerin hakikatine vâkıf olan.			
12470	ḥaḳîḳî	حَقِيقِى	Ar.	•	İçi dışına ve sonu evveline uyar olan, yalan ve düzme olmayan.			
12471	ḥakk	حَكْ	Ar.	•	Ecrâmdan bir nesneyi diğer nesneye şiddetle sürtmek ve kazımak, kaşımak ve delmek ve bir şeyi bir nesnenin yüzünden bir kesici alet ile kaldırıp gidermek ve nehir kazmak.			
12472	ḥakk-i ṣadr	حَكِّ صَدرْ	Ar.	•	Şüphe ve reyb ve gümân ve ism ve helecan misilli deruna tesir eden hâlâttan her biri.			
12473	ḥikāʾ	حِكَآءْ	Ar.	•	Vukuatı nakletmek ve vakanın ahvalini zikir ve beyan etmek.			
12474	ḥakkāk	حَكّاكْ	Ar.	•	Sanatı mühür ve emsali şeyleri kazmak olan kimse.			
12475	ḥukāket	حُكاكَةْ	Ar.	•	Kazınan ve perdah olunan nesneden dökülen kazıntı ve döküntü.			
12476	ḥikām	حِكَامْ	Ar.	•	Hasmını hâkim huzuruna davet edip muhakeme ve murafaa etmek.			
12477	ḥükkām	حُكّامْ	Ar.	•	Hâkimleri, hükmedenler, padişahlar, valiler, zabitler, kadılar.			
12478	ḥikāyāʾ	حِكايآءْ	Ar.	•	Hikâyeler, hikâyetler ve vukuat nakilleri.			
12479	ḥikāye	حِكايه	Ar.	•	Bir vakanın vukuat ve husûsât ve keyfiyyâtını beyan etmek ve beyandan hasıl olan kelam.			
12480	ḥaker	حَكَرْ	Ar.	*	Ağır pahaya çıksın diye sahibi satmayıp hapis ve tevkif olunmuş olan mala denilir ve cemetmek ve lec ve inat etmek ve hod-re'y olmak.			
12481	ḥuklet	حُكْلَةْ	Ar.	•	Dil tutukluğu, lisan tutkunluğu.			
12482	ḥükm	حُكمْ	Ar.	•	Kaza manasına olup şu şu şöyledir demekten ibarettir ve şu nesne şöyledir diye imza eylemek ve fasl-ı husumetle kadılık etmek ve şu şu şöyle olsun diye emreylemek, padişahın emri gibi ve bir maddeye karar veren veyahut davayı fasleden kelam veya o kelamı havi olan nesne ve hükmün cemi ahkâm gelir ve ıs. fıkhiyyeden olup hâkimin muhâsamayı kat ve hasm eylemesine denilir.	cem	Fıkıh	
12483	ḥikem	حِكَمْ	Ar.	•	Hikmetler, marifetler.			
12484	ḥakem	حَكَمْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup hasmeynin husumet ve davalarını fasıl için rızalarıyla hâkim ittihaz ve tayin eyledikleri âher kimseye denilir.		Fıkıh	
12485	ḥukemāʾ	حُكَمآءْ	Ar.	•	Hakimler, hikmete aşina olan âlimler.			
12486	ḥüküm-ber-dār	حُكُمْ بَرْدارْ	Ar. - Far.	•	Hükme itaat ile iktizasını icra eden kimse.			
12487	ḥikmet	حِكْمَةْ	Ar.	∴	Adl ve ilim ve hilm ve nübüvvet ve Kur'ân-ı Kerim ve İncil-i Şerîf'e denilir ve Allahutaala'nın gayet ihkâm ve ittikân ile eşya ve mevcudatı bilip ef'âl-i hayriyyeyi işlemek sıfatı ve hakâyık-ı eşyaya muttali olmak ve insanın mevcudatı bilip ef'âl-i hayriyyeyi işlemek sıfatı ve mevcudatın ahval ve keyfiyyât-ı hâriciyye ve bâtıniyyesinden bahseder olan ilme denilir ki ulûm-ı sâ'ire onun ecza ve füru ve kıtaatıdır ve tâ'at-ı bârî ve fıkıh ve din ve amel-i bi'd-dîn ve haşyet ve fehim ve vera' ve takva ve akıl ve kavil ve fiilde isabet ve tefekkür fî-emrillâhi teâlâ ve ittibâ'-ı emr manalarına gelir.			
12488	ḥikmet-penāh	حِكْمَتْپَناهْ	Ar. - Far.	•	Hakim ve ehl-i hikmet olan kimse.			

12489	ḥükümrān	حُكْمْرَانْ	Ar. - Far.	•	Hüküm sürücü ve hükmü cari olan padişah.			
12490	ḥükümrānî	حُكْمْرَانِى	Ar. - Far.	•	Padişahlık ve padişaha müteallik ve mensup olan.			
12491	ḥüküm-keş	حُكْمْكَشْ	Ar. - Far.	•	Hükme itaat edip muktezasıyla amel ve hareket eder olan.			
12492	ḥüküm-nāme	حُكْمْنَامَه	Ar. - Far.	•	Hükmü şamil olan varak ve yazı.			
12493	ḥukūf	حُكُوفْ	Ar.	•	İşte gevşeklik ve salkılık etmek.			
12494	ḥükūmet	حُكُومَتْ	Ar.	•	Hâkimlik, emr-i hükm ve amirlik ve bir hâkimin dâ'ire-i hükmü olan bilâd ki gerek müstakil devlet ve gerek tabi bir memleket olsun.			
12495	ḥükūmet-rān	حُكُومَتْرَانْ	Ar. - Far.	•	Hükmü cari olan padişah, hüküm sürücü.			
12496	ḥükūmet-gāh	حُكُومَتْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Hâkim ve padişahın makar ve mahal ve mekânı.			
12497	ḥakîm	حَكِيمْ	Ar.	•	Hikmetle muttasıf olan kimse ve mevcudatın hakikatine vâkıf olan.			
12498	ḥakîm-i muṭlaḳ	حَكِيمِ مُطْلَقْ	Ar.	•	Allahutaala hazretleri .			
12499	ḥakîm-āne	حَكِيمَانَه	Ar. - Far.	•	Hakime layık ve yaraşır ve hakim tavrında ve mesleğinde olan.			
12500	ḥall	حَلّْ	Ar.	•	Düğüm çözmek ve müşkül nesnenin çaresini bulmak ve müşkül sualin cevabını bulmak ve mürekkep olan nesnenin eczâ-yı mürekkebesini biri birinden tefrik edip terkibini izale etmek ve donmuş nesneyi eritmek ve bir nesneyi su içinde veya âher bir seyyal derununda eritmek ve müctemi' olan heyetin eczasını tefrik edip cemiyetini izale etmek ve bir yere nüzul edip konmak.			
12501	ḥill	حِلّْ	Ar.	*	Helal ve haram olmayan ve harem-i Ka'be ile Mîkât arası.			
12502	ḥilāʾ	حِلَاءْ	Ar.	•	Birine ikram ve taltif ve hoş muamele etmek.			
12503	ḥulāʾet	حُلَاءَةْ	Ar.	*	Vurmak, menetmek ve atâ ve cima eylemek ve deri kazıntısı.			
12504	ḥilāb	حِلَابْ	Ar.	∴	Süt sağmak ve diz çekip oturmak ve nâs etraftan gelip birikmek ve süt sağacak kap ve yardım ve muavenet etmek.			
12505	ḥalāʾib	حَلَائِبْ	Ar.	•	Cemaat ve amcazadeler ve koşuya getirilen atlar.			
12506	ḥallāc	حَلَّاجْ	Ar.	∴	Pamuk çekirdeğini çıkaran üstat, bizim hallaç dediklerimiz neddâf olmalıdır çünkü pamuğu yalnız atıp kabartıyorlar, hallaç tabiri pamuğun çekirdeğini ayırtlayan demektir, Arabistanda hallaç başka neddâf başkadır.			
12507	ḥilācet	حِلَاجَةْ	Ar.	•	Hallaçlık sanatı.			
12508	ḥalāḥil	حَلَاحِلْ	Ar.	•	Bahadır ve ulu ve şerif ve azîmü'ş-şân adamlar.			
12509	ḥallāf	حَلَّافْ	Ar.	•	Bir nesnenin icrasına müteahhit olduğunu yemin ile beyan ve ispat edici.			
12510	ḥilāḳ	حِلَاقْ	Ar.	•	Tıraş ve ustura ile olunmuş veya olunması lazım gelmiş olan kıl ve saç.			
12511	ḥalāḳ	حَلَاقْ	Ar.	*	Ölüm, ecel, merg.			
12512	ḥulāḳ	حُلَاقْ	Ar.	*	Boğaz ağrısı.			
12513	ḥallāḳ	حَلَّاقْ	Ar.	•	Tıraş edici berber ve perukar.			
12514	ḥulāḳat	حُلَاقَةْ	Ar.	•	Tıraş olunmuş kıllar.			
12515	ḥelāl	حَلَالْ	Ar.	∴	İhramdan çıkmış hacı ve haram olmayıp Allahutaala'nın cevazıyla caiz olan ve mezun kılınan nesne.			

12516	ḥelāl-zāde	حَلالْزادَه	Ar. - Far.	•	Nikâhlı hatundan tevellüt edip veledizina olmayan kimse.			
12517	ḥelālet	حَلالَةْ	Ar.	•	İkinci kocasından boşanıp eski birinci kocasına tekrar nikâh olunan hatun.			
12518	ḥelālī̆	حَلالِى	Ar.	•	Nesnenin haram olmayıp caiz ve helal olması.			
12519	ḥalāvet	حَلاوَةْ	Ar.	•	Tatlı ve şirin olmak ve tatlılık.			
12520	ḥalāvet-baḫş	حَلاوَتْبَخشْ	Ar. - Far.	•	Halavet ve tatlılık verici olan.			
12521	ḥalāʾil	حَلائِلْ	Ar.	•	Halîleler, nikâhlı zevceler.			
12522	ḥalb	حَلبْ	Ar.	*	Süt sağmak ve diz çöküp oturmak ve nâs etraftan gelip birikmek.			
12523	ḥaleb	حَلَبْ	Ar.	∴	Taze sağılmış süt ve süt sağmak ve bir memleket-i azîmin ismi.			
12524	ḥalbet	حَلْبَةْ	Ar.	•	Yarış için etraftan toplanan atlar ve imdat için etraftan toplanan süvariler.			
12525	ḥulbe	حُلْبه	Ar.	*	Bûy tohumu ve halis siyah renk.			
12526	ḥalt	حَلتْ	Ar.	*	Tıraş eylemek, borç ödemek ve bir kimseye bir nesne vermek ve bir kimseyi değnek ile veya âher nesne ile vurup dövmek ve daima ata binip arkasından inmemek veçhile mülâzım olmak.			
12527	ḥillet	حِلَّة	Ar.	∴	Bir yere konup ârâm eden kavim ve cemaat ve mutallaka hatun iddetinden çıkmak ve vücuda arız olan zaaf ve fütur ve kırıklık.			
12528	ḥullet	حُلَّةْ	Ar.	∴	Kumaştan ve âher sevbden ibaret ridâ ve izârın mecmuuna veya içi astarlı elbiseye veyahut biniş nevinden bir resm-i mahsûsta olan libasa denilir ve hatun talakıselase ile ıtlak olundukta zevcine tekrar varması helal olmak üzere varıp ıtlak olunması iktiza eden zevc-i âher.			
12529	ḥiltīt	حِلْتِيتْ	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup fena kokulu bir nev zamk-ı râtincîye denilir ki Türkçede buna râyiha-i kerîhesinden naşi şeytanboku ıtlak olunur, zamk-ı mezbûr tıpta dâhilen hâzım ve muzâdd-ı teşennüc gibi ihtilâc-ı etfâlde, rîh-ı rahmde ve dâ-ı merâkta ve zîk-ı nefeste ve asabi öksürükte ve a'zâ-yı teneffüsiyyenin bilcümle emrâz-ı asabiyyesinde ve inkıbaz ile müterâfık kulunc-ı rîhîde ve zaaf ve ihtilâc-ı mi'dede ve solucanı def zımnında ve haricen elem ve veca'-sezâ evrâmı yani yumruları dağıtmak için istimal olunur.		Nebatat	
12530	ḥalc	حَلجْ	Ar.	•	Yün ve pamuk atmak.			
12531	ḥalḥale	حَلْحَلَه	Ar.	*	Bir nesneyi yerinden oynatıp ve ayırıp alarga etmek.			
12532	ḥalz	حَلزْ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu soymak ve derisini yüzmek.			
12533	ḥalezūn	حَلَزُونْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup kabuklu, sümüklü böceğe denilir ki bahrisi sedef cinsindendir.		Hayvanat	
12534	ḥalezūnī̆	حَلَزُونِى	Ar.	*	Is. tıbbiyye ve nebâtiyyede ve hikmet-i tabî'iyyeden olup sümüklü böcek veya marpuç teli misilli kendi üzerine kıvrılmış gibi bir vaziyette olan şekl-i ecsâma denilir.		Tıp, Nebatat ve Hikmet-i tabî'iyye	
12535	ḥalf	حَلفْ	Ar.	•	Ant içmek, yemin etmek ve kavlinin sıhhatini ispat etmek zımnında bir aziz nesnenin ismini zikretmek.			
12536	ḥilf	حِلفْ	Ar.	∴	Birbirine yardım etmek ve ahdetmek ve bazı kimse arasında söz verişip ant içerek ahd ü peymân etmiş olanlar, hilfâ.			
12537	ḥalḳ	حَلقْ	Ar.	∴	Tıraş eylemek ve hulkûm gibi boğaz manasına ve boğaza teşbîhen halkaya halk denilmiştir ve irtifa manasına ve bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek ve mal ve ikbali tıraş eylediğinden uğursuzluğa dahi denilir.			

12538	ḥilḳ	حِلقْ	Ar.	∗	Melik ve emâret hâtemine denilir, hâlâ selâtîn-i izâm hazerâtına mahsus tuğra ile mühür bu kaide üzerine mebnidir, veziriazamlara verilen mühr-i sadâret dahi bu kabîldendir.			
12539	ḥalḳa	حَلْقَه	Ar.	•	Ortası boş ve tekerlek biçiminde olan nesne.			
12540	ḥulḳūm	حُلْقُومْ	Ar.	•	Boğaz, taamın ağızdan mideye varmak üzere geçtiği tarik, yol.			
12541	ḥalḳa-bend	حَلْقَه بَندْ	Ar. - Far.	•	Halka yapıcı ve tertip edici olan.			
12542	ḥalḳī	حَلقِی	Ar.	•	Boğaza mensup ve müteallik olan, boğazdan çıkan, boğazdan telaffuz olunan.			
12543	ḥulüm	حُلُمْ	Ar.	∗	Düş, rüya ki uykuda olan adamın âlem-i hayâlde müşahede eylediği misalden ibarettir ve düş ve rüya görmek ve akıl ve ihtilam olmak; cemi, ahlâm gelir.	cem		
12544	ḥulm	حُلمْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve rüyada cima eylemek.			
12545	ḥilm	حِلمْ	Ar.	∴	İnsanda tabiatın yavaşlığı ki her vakit veya çabuk darılmaz ve akıl ve adam yavaş tabiatlı olmak ve vakar ve sükûn ve ukubet etmek, istedikte terk-i acele eylemek.			
12546	ḥaleme	حَلَمَه	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup meme başına denilir ve sakırga ve büyük kene.		Tıp	
12547	ḥelvā	حَلْوَا	Ar.	•	Malum ve maruf taam ki envaı vardır.			
12548	ḥulüvv	حُلُوّ	Ar.	∗	Tatlı ki acının zıddıdır.			
12549	ḥalevān	حَلَوَانْ	Ar.	•	Tatlı ve şirin olmak.			
12550	ḥulvān	حُلْوَانْ	Ar.	∗	Hizmet mukabelesinde verdikleri ücretten gayrı verilen nesne, atiyye.			
12551	ḥelvā'ī	حَلْوَائِی	Ar.	•	Helva yapıp satan adam.			
12552	ḥalvet	حَلْوَةْ	Ar.	∗	Tab'-ı selîmin meylettiği nesne.			
12553	ḥulūl	حُلُولْ	Ar.	•	Bir yere nüzul edip konmak ve girmek, gelip çatmak ve vuku bulmak, zuhur etmek ve bazı küffarın i'tikâd-ı bâtılları üzere Hak sübhânehu ve teâlâ hazretlerinin insan veya hayvan şekline girip dünyada cismen meşhut olması ve hikmet-i tabî'iyye ıs. olup gerek uzvi ve gerek gayr-ı uzvî bir hailin veya bir gışânın mesâmmâtından mürur ile iki muhtelifü'l-cins ecsâm-ı mâyi'anın birbirine ihtilat ve intişarı keyfiyetine denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
12554	ḥulūl-i duḫūlī	حُلُولِ دُخُولِی	Ar.	∗	Is. hikmet-i tabî'iyyeden olup su ile memlû' bir kap derununa zamk mahlulünü havi gışâ'î bir kese vazolundukta iki mayiin yekdiğerine hululünden suyun zamk mahlulü derununa hulul eylemesine denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
12555	ḥulūl-i ḫurūcī	حُلُولِ خُرُوجِی	Ar.	∗	Is. hikmet-i tabî'iyyeden olup bâlâda beyan olunan zamk mahlulünün suya doğru duhul ve hulul eylemesine denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
12556	ḥulūlī	حُلُولِی	Ar.	•	Allahın hululüne kail olan taife.			
12557	ḥulūm	حُلُومْ	Ar.	•	Hilm, tabiat yavaşlığı.			
12558	ḥelvā	حَلْوَی	Ar.	•	Helva denilen tatlı taam.			
12559	ḥulviyyāt	حُلْوِيَّاتْ	Ar.	•	Tatlı ve şirin olan nesneler.			
12560	ḥalī	حَلِی	Ar.	•	Ziynet için istimal olunan nesne.			
12561	ḥilā	حِلَی	Ar.	•	Kılıncın balçağında ve kınında olan ziynetler.			
12562	ḥuliyy	حُلِیّ	Ar.	•	Güzel ve ziynetli olan.			
12563	ḥuliyyāt	حُلِيَّاتْ	Ar.	∗	Ârâyiş ve zîb ve ziynetler, bezekler.			

12564	ḥilyet	حِلْيَةْ	Ar.	•	Kılıncın balçağında olan ve kınında bulunan ziynet ve tâ’ife-i nisânın istimal eyledikleri ziynetler ve suret, heyet, sıfat, manzar.			
12565	ḥalīf	حَلِيفْ	Ar.	∴	Bir kimse ile ant içip ahd ü peymân eden kimseye denilir ve fasîhü’l-beyân adam.			
12566	ḥalīfe	حَلِيفَه	Ar.	∗	Medine ehlinin ihram giydiği yer.			
12567	ḥalīḳ	حَلِيقْ	Ar.	∗	Tıraş olmuş olan.			
12568	ḥalīl	حَلِيلْ	Ar.	•	Zevç, koca, şevher.			
12569	ḥalīle	حَلِيلَه	Ar.	•	Zevce, nikâhlı karı, harem hatunu.			
12570	ḥalīm	حَلِيمْ	Ar.	•	Hilm ile muttasıf olan ve tabiatı yavaş olup çokluk darılmayan adam.			
12571	ḥuleymāt	حُلَيْمَاتْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup gerek hılkî ve gereke marazi olarak beden-i insânda görülen ufacık ufacık kabarıntı ve çıkıntı ve memeciklere denilir.		Tıp	
12572	ḥuleymāt-ı cildiye	حُلَيْمَاتِ جِلْدِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup cildin edeme denilen tabaka-i dâhiliyyesindeki ufacık meme gibi çıkıtıntılara denilir.		Tıp	
12573	ḥamm	حَمّْ	Ar.	∗	Kaza ve takdir manalarına ve kasıt manasına ve hak teâlâ hazretleri bir kimse hakkında bir şey kaza eylemek ve bir kimseye bir nesne mühim ve zaruri olmak ve hacet manasına ve bir adamı sıtma tutmak ve ateş kararmak.			
12574	ḥamʾ	حَمأْ	Ar.	∗	Kaynana ve zevç tarafı kimseler; cemi, ahmâ' gelir.	cem		
12575	ḥimāʾ	حِمَآءْ	Ar.	•	Korumak, muhafaza etmek.			
12576	ḥummāʾ	حُمَّآءْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup maraz eseri olarak vücuda şiddetli ateş basmaya denilir.		Tıp	
12577	ḥummā-yı aṣfar	حُمّايِ اَصْفَرْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup Amerika'nın cihet-i vustâsında, sevâhil ve cezâyirinde vaki ve cildin müdavim olarak sararması ile muttasıf bir nev maraz-ı vebâ’îye denilir.		Tıp	
12578	ḥummā-ı dāime-i basiṭa	حُمّايِ دَائِمَهْ بَسِطَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir hareket-i humeviyye-i zâtiyyeden yani hiçbir marazın avarızından olmayarak asli ve zatî bir hararetin izdiyâdından ibaret ve müddet-i kalîle zarfında daima sıhhat-i hâle rücu eder bir nev hastalığa denilir.		Tıp	
12579	ḥummā-yı serīʿu’z-zevāl	حُمّايِ سَرِيعُ الزَّوَالْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bu dahi daima basîta manasınadır.		Tıp	
12580	ḥummā-yı müteḳaṭṭiʿa	حُمّايِ مُتَقَطِّعَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup az çok mükemmel bir vakt-i fetret ile yani fasıla ile birbirinden müteferrik ve evkât-ı mu’ayyenede nöbet ile varit olan bir hareket-i humeviyye yani izdiyâd-ı harâret ile muttasıf olan ve tıhâl yani dalağın âfet-i mahsûsasıyla müterâfık bulunan hastalığa denilir ki buna beyne’n-nâs sıtma ıtlak olunur.		Tıp	
12581	ḥummā-yı nāʾibe	حُمّايِ نَآئِبَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bu dahi hummâ-yı mütekattı’a manasınadır.		Tıp	
12582	ḥummā-yı rubʿ	حُمّايِ رُبعْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup nöbeti üç günde bir zuhur eden hummâ-yı nâ’ibeye ıtlak olunur.		Tıp	
12583	ḥummā-yı ġib	حُمّايِ غِبْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup nöbeti günaşırı zuhur eden hummâ-yı nâ’ibeye denilir.		Tıp	
12584	ḥummāt	حُمّاةْ	Ar.	•	Hamiler, himaye ediciler, himaye edenler.			
12585	ḥimār	حِمَارْ	Ar.	∴	Eşek denilen maruf hayvan ki kulakları pek uzun olur, cemi ahmire gelir ve mühre tahtası ve sehpa.	cem		
12586	ḥimāre	حِمَارَه	Ar.	∗	Ayak üstü ve havuzun etrafına konulan taş.			
12587	ḥimārī	حِمَارِى	Ar.	•	Eşek denilen hayvana müteallik olan.			
12588	ḥimāriyye	حِمَارِيَّه	Ar.	∗	Fenn-i ferâ’izde farîza-i müştereke meselesinin lakabıdır.			
12589	ḥamāset	حَمَاسَةْ	Ar.	•	Bahadır olmak ve cesaret ve şecaat ve bahadırlık.			

12590	ḥummāż	حُمّاضْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kuzu kulağı denilen ekşimsi yapraklı bir nev nebata ıtlak olunur ki yapraklarından salata yaparlar.		Nebatat	+
12591	ḥamāḳat	حَماقَةْ	Ar.	•	Bir kimsenin aklı az olmak ve akılsız ve bön olmak.			
12592	ḥammāl	حَمّالْ	Ar.	•	Daima yük getirene denilir.			
12593	ḥimālet	حِمالَةْ	Ar.	*	Hamallık hirfeti.			
12594	ḥumām	حُمامْ	Ar.	*	Kavmi beyninde müte'ayyin ve şeref ve şan sahibi olan adam.			
12595	ḥimām	حِمامْ	Ar.	•	Ölüm, mevt, merg, ecel.			
12596	ḥammām	حَمّامْ	Ar.	•	Mahall-i iğtisâl, sıcak suyla yıkanılacak mahal, germ-âbe.			
12597	ḥamāme	حَمامَه	Ar.	•	Güvercin veya kumru kuşu; cemi, hamâyim gelir.	cem		
12598	ḥammāmī̇	حَمّامِى	Ar.	•	Hamamcı, hamam sahibi, hamam ustası.			
12599	ḥimāyet	حِمايَةْ	Ar.	∴	Bir nesneden mûziyyâtı men ile hıfzeylemek, korumak ve hastaya muzır nesnelerden perhiz ettirmek.			
12600	ḥamāyid	حَمايِدْ	Ar.	•	Hamîdeler, methüsenaya şayan olan ef'âl.			
12601	ḥamāʾil	حَمائِلْ	Ar.	•	Himâleler, kılıç kayışları ve askıları ve bedenin bir mahalline takılıp asılan muskalar.			
12602	ḥamt	حَمتْ	Ar.	*	Şiddetli ve zahmetli olmak ve çürümek ve mütegayyir olmak.			
12603	ḥamd	حَمدْ	Ar.	∴	Şükür ve sipas manasınadır ki murat, senâ-i cemîl ve övmektir ve senâ-i bi'l-fazîleden ibarettir, medihten ehas şükürden e'amdır, medih güzel görünen şey mukabilinde olur, hamd ise cûd ve sahâ mukabilinde olur ve şükür ise hemen nimet ve ihsan mukabilinde olur ve ceza ve ivaz ve mükâfat manasına ve rıza ve hoşnutluk manasına ve üzerine lazım gelen hakkı ve minnet-i ni'meti eda eylemek.			
12604	ḥamdele	حَمْدَلَه	Ar.	•	Elhamdülillah elfâz-ı mübârekesini zikretmek.			
12605	ḥamrāʾ	حَمْراءْ	Ar.	∴	Kızıl ve kırmızı demek fakat kelime-i mü'ennestir, müzekkeri ahmerdir ve şiddet ve meşakkat üzerine olan yıl ve şiddetli olan mevt ve Arap olmayıp Acem, Türk, Rum misilli sair ecnâs-ı insân.	cem		
12606	ḥumret	حُمْرَةْ	Ar.	∴	Kırmızılık ve kızıl renk ve ıs. tıbbiyyeden olup cildin levn-i ahmeriyle ve cilt altında bulunan nesc-i hücrevînin yani etlerde görülen köpüğe müşabih tabakanın şişmesi ile muttasıf olan ve ale'l-mu'tâd kabuklanarak ve bazen irinleşerek ve nadiren kangren olarak nihayet bulan bir iltihâb-ı cildîye ıtlak olunur ki beyne'n-nâs yılancık namıyla yâd olunan hastalıktır.		Tıp	
12607	ḥamzet	حَمْزَةْ	Ar.	*	Baklaya müşabih bir ot.			
12608	ḥams	حَمسْ	Ar.	*	Bahadırlık, şecaat ve kıtalde ve din yolunda şiddet üzere olmak.			
12609	ḥummuṣ	حُمُّصْ	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile nohut denilen maruf habbeye denilir ki bunu kavurarak leblebi denilen çerezi imal ederler ve mugaddî olduğu gibi birkaç türlü yemeği dahi olur.			+
12610	ḥummuṣa	حُمُّصَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyeden olup nohut yakısı denilen yakı habbesine denilir.		Tıp	
12611	ḥamż	حَمضْ	Ar.	*	Bir nesne ekşi olmak.			
12612	ḥumż	حُمضْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup ekseriyet üzere ma'âdinin ve nadiren şibh-i ma'âdinin havanın teneffüse sâlih olan ve müvellidü'l-humûza denilen cüzüyle birleşmesinden hasıl olan terkîb-i kimyevîye denilir.		Kimya	

12613	ḥumż-ı evvel-i üsrüb	حُمْض اَوَّلِ اُسْرُبْ	Ar. - Far.	•	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda kurşun ile havanın müvellidü'l-humûza cüzünün terekkübünden hasıl olan ve nâs beyininde mürdesenk veya masiko namıyla yâd olunan terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta yakıların terkibine ilave ile kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede h m rumûzâtıyla gösterilir ve rengi, saman sarısı rengindedir.		Kimya	
12614	ḥumż-ı evvel-i zeybaḳ	حُمْض اَوَّلِ زَيْبَقْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle iki vezin cıva ve bir vezin havanın müvellidü'l-humûza cüzünden terekküp eden bir terkîb-i kimyevîye denilir kütüb-i kimyâviyyede m c rumûzâtıyla gösterildiği gibi kendisi dahi siyah renkli bir gubârdır.		Kimya	
12615	ḥumż-ı aḫîr-i zeybaḳ	حُمْض اَخِيرِ زَيْبَقْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda cıva ile müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta lahm-ı zâ'ideyi dağlamak ve vecasız kurûh-ı efrenciyye ve hanâzîriyyeyi yani frengi ve sıraca yaralarını işletmek ve göz kapaklarının kenarındaki yaralardan neşet eden eskimiş göz iltihabını tedavi etmek zımnında merhem şeklinde kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede m c rumûzâtıyla gösterilir ve bir nevinin rengi sarı, diğer nevinin rengi kırmızıdır.		Kimya	
12616	ḥumż-ı aḥmer-i zeybaḳ	حُمْض اَحْمَرِ زَيْبَقْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı ahîr-i zeybak manasınadır.		Kimya	
12617	ḥumż-ı evvel-i nüḥās	حُمْض اَوَّلِ نُحاس	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle iki vezin bakır ile bir vezin müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, kütüb-i kimyâviyyede m h rumûzâtıyla irâ'e olunduğu gibi rengi dahi kırmızıdır.		Kimya	
12618	ḥumż-ı evvel-i ḥadîd	حُمْض اَوَّلِ حَدِيدْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda demir ile müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir.		Kimya	
12619	ḥumż-ı aḫîr-i ḥadîd	حُمْض اَخِيرِ حَدِيدْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle iki vezin demir ile üç vezin müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta müneddib yani yarayı kapatıcı gibi kullanılan bazı yakı terkibine dâhil olduğu gibi kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterilir ve rengi dahi kırmızıdır.		Kimya	
12620	ḥumż-ı tütyā	حُمْض تُوتْيَا	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda çinko ile müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta emrâz-ı asabiyyede muzâdd-ı teşennüc gibi sara, hora, su'âl-ı kelbî ve vefret-i arakta yani ziyade terlemekte kullanıldığı gibi sanayide dahi yağlı boyada ustunc yerine istimal olunur kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla irâ'e olunup rengi dahi pamuk gibi beyazdır.		Kimya	
12621	ḥumż-ı ṣānî üsrüb	حُمْض ثانِى اُسْرُبْ	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle bir vezin kurşun, iki vezin müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla irâ'e olunduğu gibi kendisi dahi koyu esmer renkli bir gubârdır.		Kimya	
12622	ḥumż-ı ṣānî zeybāḳ	حُمْض ثانِى زَيْبَقْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itiabariyle müsavi miktarda cıva ile müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, bu dahi humz-ı ahîr-i zeybak manasınadır.		Kimya	
12623	ḥumż-ı ṣānî nüḥās	حُمْض ثانِى نُحاس	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda bakır ile müvellidü'l-humûzanın terekkübünden mütehassıl bir terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta merhem derununda bazı göz hastalıklarında kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterilir, rengi siyahtır.		Kimya	
12624	ḥumż-ı aḫîr-i fiżża	حُمْض اَخِيرِ فِضَّه	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle bir vezin gümüş ile iki vezin müvellidü'l-humûzanın terekkübünden mütehassıl bir terkîb-i kimyevîye denilir ve kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterilir.		Kimya	
12625	ḥumż-ı cedîd	حُمْض حَدِيدْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı ahîr-i hadîd manasınadır.		Kimya	
12626	ḥumż-ı ḥadîdî-i ḥadîd	حُمْض حَدِيدِىءِ حَدِيدْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle üç vezin demir ile dört vezin müvellidü'l-humûzanın terekkübünden mütehassıl bir terkîb-i kimyevîye denilir, buna beyne'l-avâm hacer-i mıknatısî denildiği gibi kütüb-i kimyâviyyede dahi (?) rumûzâtıyla gösterilir.		Kimya	

12627	ḥumż-ı fiżża	حُمْض فِضَّه	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda gümüş ile müvellidü'l-humûzdan terekküp eden bir terkîb-i kimyevîye denilir ve kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterildiği gibi rengi dahi esmer zeytûnîdir.		Kimya	
12628	ḥumż-ı mütevassıṭ-ı üsrüb	حُمْض مُتَوَسِّطِ اُسْرُبْ	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle üç vezin kurşun ile dört vezin müvellidü'l-humûzanın terekkübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta yakı terkibinde kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla irâ'e olunur, buna beyne'n-nâs sülüğen denilir ve sanayide rengi kırmızı olduğundan kırmızı boya gibi kullanılır ve vapurların su kesiminde olan kırmızı boyalı mahal bununla boyanır, bu dahi sudan o mahallin çürümesini men ve izale ve gemiyi vikaye içindir.		Kimya	
12629	ḥumż-ı yeknĭm-i ḥadĭd	حُمْض يَكْنِيمْ حَدِيدْ	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı ahîr-i hadîd veya humz-ı hadîd manasınadır.		Kimya	
12630	ḥumż-ı mıḳnāṭĭsĭ	حُمْض مِقْنَاطِيسِى	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı hadîdî-i hadîd manasınadır.		Kimya	
12631	ḥumżat	حُمْضَةْ	Ar.	*	Bir nesneye arzu ve meyletmek ve nebatattan her bir ekşi ota denilir.			
12632	ḥamṭ	حَمطْ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu.			
12633	ḥumḳ	حُمقْ	Ar.	•	Bir kimsenin aklı az olmak, akılsız olmak, hamakat etmek, bön olmak.			
12634	ḥamḳāʾ	حَمْقَآءْ	Ar.	•	Ahmak ve akılsız olan.			
12635	ḥumeḳāʾ	حُمَقَآءْ	Ar.	•	Ahmaklar, akılsız ve bön olanlar.			
12636	ḥaml	حَملْ	Ar.	•	Arkaya bir nesneyi yüklenip getirmek ve yük yüklenmek ve isnat etmek ve yük, bâr, sabır ve tahammül ve gebenin karnında olan çocuk.			
12637	ḥamel	حَمَلْ	Ar.	•	Kuzu veya toklu ve burûc-ı felekiyyeden bir burcun ismi olup şems ona mart-ı rûmî dokuzunda dâhil olur.			
12638	ḥiml	حِملْ	Ar.	*	Getirilen yük.			
12639	ḥamle	حَمْلَه	Ar.	•	Düşman üzerine saldırıp hücum etmek ve bir defada vaki olan say ve kûşiş.			
12640	ḥumūżat	حُمُوضَةْ	Ar.	•	Ekşi olmak, ekşilik.			
12641	ḥamūl	حَمُولْ	Ar.	•	Halim ve sabır ve tahammül sahibi olan.			
12642	ḥumūl	حُمُولْ	Ar.	•	Hamallar, yükler, sabırlar, tahammüller.			
12643	ḥamūle	حَمُولَه	Ar.	•	Bir kimseye yüklenmiş olan yük ve yük kaldıranın tahammülüne muktedir olduğu yük ve yük hayvanı ve yük kayığı.			
12644	ḥummā	حُمَّه	Ar.	*	Mukadder ve makzî olan şey.			
12645	ḥaml-i ḫāric ez-raḥim	حَمْلِ خَارِجْ اَزْ رَحِمْ	Ar. - Far.	*	Is. tıbbiyyeden olup cenini teşkil edecek buyeyzin yani yumurtacığın meni ile temastan sonra dâhil-i rahme gelemeyip cânibeyn-i rahme vaki yollardan biri derununda veya cevf-i batna düşerek düştüğü yerde hilâf-ı intizâm hilkat neşvünema bulmasına denilir.		Tıp	
12646	ḥummā	حُمّى	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup maraz eseri olarak vücuda şiddetli hararetin savlet eylemesine denilir.		Tıp	
12647	ḥummiyyāt	حُمَيّاتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup envâ'-ı hummânın evsafını ve efrad ve alâyimini bildiren sınıf-ı emrâzın ismidir.			
12648	ḥumeyyā	حُمَيّا	Ar.	•	Hışım ve gazabın evveline ve heyecanına denilir ki şiddeti hâletidir ve her nesnenin şiddetine denilir.			
12649	ḥamiyyet	حَمِيَّةْ	Ar.	•	İzzet ve namustan naşi bir nesneden ar ve istinkâf etmek ve utanmak ve kızarmak.			
12650	ḥimye	حِمْيَه	Ar.	*	Bir nesneden himâyet olunan şey ve ıs. tıbbiyyeden olup et'ime-i muzırre ve meşrûbât-ı bî-fâ'ideden giriftar olunan marazın tabiatı iktizasınca perhiz ve içtinap etmeye denilir.		Tıp	

12651	ḥamīd	حَمِيدْ	Ar.	•	Şükür ve sipas ve senâ-yı cemîl ile zikrolunan ve methe seza ve şayeste olan ve esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyeden biri.			
12652	ḥamīs	حَمِيسْ	Ar.	∗	Bahadır adam ve tandır ve katı ve şedit nesne.			
12653	ḥamīle	حَمِيلَه	Ar.	•	Kılıç bağı ve askısı ve kayışı; cemi, hamâyil gelir.	cem		
12654	ḥamīm	حَمِيمْ	Ar.	∴	Yakın akraba ve sıcak su, mâ-i hâr.			
12655	ḥamīmet	حَمِيمَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve her şeyin iyisi.			
12656	ḥann	حَنّْ	Ar.	∗	Tazarru etmek ve inlemek ve esirgemek, terahhum etmek.			
12657	ḥināʾ	حِنَّاءْ	Ar.	•	Kadınların parmaklarını boyamak için istimal eyledikleri bir nev maruf ot tozu.			
12658	ḥanācir	حَنَاجِرْ	Ar.	∗	Hançereler, boğazın önünde ve gırtlağın kısm-ı ulyâsında vaki yumrular.			
12659	ḥanādir	حَنَادِرْ	Ar.	∗	Kuvve-i basarası ziyade olan.			
12660	ḥināṭat	حِنَاطَةْ	Ar.	•	Buğdaycılık hirfeti.			
12661	ḥannān	حَنَّانْ	Ar.	∴	Bir şeye ziyadesiyle şevk ve arzu eden adama denilir ve azîmü'r-rahme olan Hak Celle ve Âlâ hazretleri esmayıhüsnasındandır yahut kendisinden i'râz edene ikbal ve taltif edici demektir ve açık ve vazıh yol, şâh-râh.			
12662	ḥanān	حَنَانْ	Ar.	∗	Rahmet ve merhamet.			
12663	ḥināyet	حِنَايَةْ	Ar.	•	Eğrilik, çarpıklık.			
12664	ḥinş	حِنثْ	Ar.	∴	Günah, ism ve hulf-ı yemîn ve bir kimse eylediği yeminin uhdesinden huruç eylemeyip onda giriftar kalmak ve batıldan hakka ve haktan batıla meyletmek ve nakz-ı ahd.			
12665	ḥinc	حِنجْ	Ar.	∗	Meylettirmek ve her nesnenin aslı.			
12666	ḥancere	حَنْجَرَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup boğazın önünde ve gırtlağın kısm-ı ulyâsına mevzu olan ve tüffâh-ı âdem denilen yumruca seda kutusuna denilir ki işbu şekilde yalnız mezkûr kutu gösterilmiştir ve derununda seda perdelerini teşkil eden hubûl-ı savtiyye mümteddir ki hava oradan mürur ederken işbu habllerin yani iplerin gerginliğine göre seda perdeleri tayyün eder ve kutunun kendisi birtakım kıkırdaklardan teşekkül etmiştir; cemi, hanâcirdir.	cem	Tıp	+
12667	ḥancerī	حَنْجَرِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup hançere namında zikri mesbûk kıt'a-i cihâz-ı savtîye mensup ve müteallik ve ait olan demektir.		tıp	
12668	ḥaneẕ	حَنَذْ	Ar.	∗	Büryân etmek, kızartmak.			
12669	ḥunüs	حُنُسْ	Ar.	∗	Vera' ve takva ve züht sahiplerine denilir.			
12670	ḥaneş	حَنَشْ	Ar.	∗	Yılan, hayye ve yavuz, mûzî kimse.			
12671	ḥınṭa	حِنْطَه	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile buğday denilen habbeye denilir ki habbe-i mezkûrenin ekmekten maada mahsulatı hemen tadada sığmaz derecede olduğu emr-i gayr-ı münkerdir.	cem		+
12672	ḥanẓal	حَنْظَلْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup rengi sarı ve portakal hacminde ve beyaz sünger gibi hafif bir lübbü ve karpuz çekirdeği gibi çekirdekleri havi bir nev yabani ve zehir nevinden olan meyveye denilir ki hassası müshil-i şedîd olduğundan tıpta istiskâ'âtta ve tamsı davet yani dem-i hayz denilen aybaşı kanını akıtmak zımnında muharriş gibi kullanılır.		Nebatat	
12673	ḥanef	حَنَفْ	Ar.	∗	Doğruluk, istikamet ve dalaletten istikamete meyil.			
12674	ḥunefāʾ	حُنَفَاءْ	Ar.	•	Hanîfler, dîn-i İslâm'a meyli sahih olup İslam üzere sabit olan adamlar.			

12675	ḫanḳ	حَنَقْ	Ar.	•	Bir kimse gayz ve kin eylemek, darılmak, gazaba gelmek.			
12676	ḫanek	حَنَكْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup burun deliklerini ağızdan tefrik eden ve ağız tavanı ve damak denilen mukavves kıtaya denilir.		Tıp	
12677	ḫanekī	حَنَكِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hanek denilen ağız tavanına mensup ve müteallik ve ait olan demektir.			
12678	ḫunūṭ	خُنُوطْ	Ar.	*	Ekinin biçim vakti gelip çatmak, takarrüp etmek.			
12679	ḫunūṭ	خُنُوطْ	Ar.	•	Meyyitin kefeni üzere saçılan hoş-bû nesnelerden mürekkep tîb.			
12680	ḫanīş	خَنِيثْ	Ar.	•	Yeminini bozup altından çıkmayan adam.			
12681	ḫanīẕ	خَنِيذْ	Ar.	*	İki kızgın taş arasında büryân olan et.			
12682	ḫanīre	خَنِيرَه	Ar.	*	Çatısı yassı olmayıp hörgüç gibi mukavves olan kemer.			
12683	ḫanīf	خَنِيفْ	Ar.	•	Dîn-i İslâm'a meyli rast ve dürüst olup millet-i beyzâ-yı İslâmiyyede sabit ve ber-karâr olan müslim.			
12684	ḫanīn	خَنِينْ	Ar.	*	Şevk ve arzu manasına ve şiddet-i bükâ ve tarab ve iştiyak manasına yani şiddet-i ârzû ve iştiyaktan naşi pek ağlamak veyahut ferah veya hüzünden naşi nale ve zârî kılmak.			
12685	ḫavvāʾ	حَوّاءْ	Ar.	*	Levni sevâda mail olan kadın ve kezzâb, yalancı ve hazret-i Âdem aleyhi's-selâmın zevce-i mutahharası.			
12686	ḫivāʾ	حِوَآءْ	Ar.	*	Muhit ve cami olan ve suya karîb, büyût-ı müctemi'a.			
12687	ḫavācc	حَوَاجّْ	Ar.	•	Hâcceler, hacı kadınlar.			
12688	ḫavācib	حَوَاجِبْ	Ar.	•	Hicaplar, hâcibler, sitrler, perdeler.			
12689	ḫavādiṯ	حَوَادِثْ	Ar.	•	Hadiseler, yeni zuhur eden nesneler ve kazalar, belalar, felaketler ve yeni vukuat.			
12690	ḫavārī	حَوَارِى	Ar.	∴	Enbiyâ-i izâm hazretlerinin ahkâm-ı şer'iyyelerini inkıyat ile icra babında makdûrunu sarf eden adam ve halis dost ve huriler ve meded-kâr.			
12691	ḫavāriyyūn	حَوَارِيُّونْ	Ar.	•	Havariler, Hazret-i İsa (a.s.) hazretlerinin ashabından olup ahkâm-ı şer'iyyesini icra babında sa'y-i belîğ eden zatlar.			
12692	ḫavāz	حَوَازْ	Ar.	*	Kişinin kalbini düçâr-ı helecân eden gam ve gussa.			
12693	ḫavās	حَوَاسّ	Ar.	•	Hâsseler, mahlukattan hayvanatta hisse mütedair kuvvetler.			
12694	ḫavāss-ı ḫamse-i ẓāhire	حَوَاسّ خَمْسَهٔ ظَاهِرَه	Ar.	•	Görmek, işitmek ve tatmak ve koklamak ve dokunup duymak kuvvetleri.			
12695	ḫavāşī	حَوَاشِى	Ar.	•	Haşiyeler, kenarlar ve kitap kenarında yazılan yazılar ve etbâ' takımı.			
12696	ḫavāṣib	حَوَاصِبْ	Ar.	•	Hâsıblar, şedit rüzgârlar.			
12697	ḫavāṣil	حَوَاصِلْ	Ar.	•	Havsalalar ve kuş kursakları.			
12698	ḫavāṣin	حَوَاصِنْ	Ar.	•	Hâsınlar, ehl-i ismet olan hatunlar.			
12699	ḫavāfir	حَوَافِرْ	Ar.	•	Hâfirler, pençeler, tırnaklar.			
12700	ḫavāḳil	حَوَاقِلْ	Ar.	•	Havkaleler, pek pir ve nâtüvân olanlar.			
12701	ḫavāl	حَوَالْ	Ar.	•	Hivel ve tagayyür etmek.			

12702	ḥavāle	حَوالَه	Ar.	∴	İhâle-i deyn yani borçluyu yüz eylediği adamın vereceği akçe ve biri üzerine çevirmek ve sipariş etmek ve bir kimseden sipariş olunarak âher kimseden ahzolunan akçe ve zikrolunan siparişe müteallik olan senet ve bir nehri âhere döndürmeye denilir ve ıs. fıkhiyyeden olup deyni bir zimmetten diğer zimmete nakletmeye denilir.		Fıkıh	
12703	ḥavāle-i mübheme	حَوالَهٔ مُبْهَمَه	Ar.	*	Tacil ve tecili beyan olunmayan havale manasına ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
12704	ḥavāle-i muṭlaḳa	حَوالَهٔ مُطْلَقَه	Ar.	*	Muhîlin muhâlün aleyhte olan malından vermek üzere diye mukayyet olmayan havaleye ıtlak olunur, bu dahi ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
12705	ḥavāle-i muḳayyede	حَوالَهٔ مُقَيَّدَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup muhîlin muhâlün aleyh zimmetinde veya yedinde olan malından vermek üzere diye mukayyet olan havaleye ıtlak olunur.			
12706	ḥavālī̇	حَوالى	Ar.	•	Bir mahallin etraf ve civarları.			
12707	ḥavānī̇t	حَوانِيتْ	Ar.	•	Hânûtlar, dükkânlar.			
12708	ḥivāye	حِوايَه	Ar.	•	Havi olmak, cemedip toplamak.			
12709	ḥavāyic	حَوائِجْ	Ar.	•	Hacetler, birinin muhtaç olduğu nesneler.			
12710	ḥavāyiż	حَوائِضْ	Ar.	•	Hâ'izeler, hayzî olan hatunlar.			
12711	ḥūt	حُوتْ	Ar.	•	Balık, mâhî ve burûc-ı felekiyyeden bir burcun ismidir ki şems evvel-i burca şubatta dâhil olur ki Delv burcuna müteakiptir.			
12712	ḥūr	حُورْ	Ar.	•	Cennette mevcut olan huri ve gözün siyahlığı.			
12713	ḥūrā	حُورًا	Ar.	•	Huri, hûr ve mahbube.			
12714	ḥūrī̇-zād	حُورِى زَادْ	Ar. - Far.	•	Huriden doğmuş olan.			
12715	ḥūr-i ʿayn	حُورِ عَينْ	Ar.	∴	Kara gözlü cennet gılmân ve cariye ve hurisi ve mahbup ve mahbube.			
12716	ḥuvernāḳ	حُوَرْنَقْ	Ar.	•	Azîm ve pek ziynetli saray.			
12717	ḥavẕ	حَوذْ	Ar.	*	Bir nesneyi hıfız ve sıyanet eylemek, gözetmek ve sevk-i serî' ve yeğinlik.			
12718	ḥūrī̇	حُورِى	Ar.	•	Kara gözlü cennet mahbubesi.			
12719	ḥavz	حَوزْ	Ar.	•	Cemetmek ve kendiye bir şey zammetmek ve ahz u ittihâz eylemek.			
12720	ḥavze	حَوْزَه	Ar.	∴	Kenar, taraf, nahiye ve cemaat ve tabiat ve cibillet ve ferc-i nisâ ve beldenin mecmû'-ı kazâ ve nevâhîsinden ve padişahın bilcümle kalemler ve saltanatından ibaret olan beyzatü'l-mülk manasına.			
12721	ḥūşu'l-fūʾād	حُوشُ الْفُؤادْ	Ar.	*	Zeyrek ve hadîdü'z-zihn adam.			
12722	ḥavşī̇	حَوْشِى	Ar.	*	Vahşi hayvan.			
12723	ḥavṣal	حَوْصَلْ	Ar.	*	Havuzun nihayetinde suyun müstakar olduğu yere denilir.			
12724	ḥavṣala	حَوْصَلَه	Ar.	∴	Kuş kursağı ve insanın midesi ve her hayvanın karnından aşağı ve kasığa varıncaya kadar olan cevf yani boşluk ve ıs. tıbbiyyeden olup arka taraftan azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiğinin ve ön veya yan taraftan azmeyn-i harkafeyn denilen kalça kemiklerinin teşkil etmiş oldukları cevfe yani çukur veya boşluğa denilir.		Tıp	
12725	ḥavż	حَوضْ	Ar.	•	Yeryüzünde suyun cemedildiği masnu çukur.			
12726	ḥavḳale	حوْقَلَه	Ar.	•	Pek pir ve nâtüvân olan ve zayıf adam.			
12727	ḥavḳale-gū	حَوْقَلَه گُو	Ar. - Far.	•	Pirifâni gibi lakırdısını karıştırır olan.			

12728	ḥavl	حَوْلْ	Ar.	∴	Yıl, sene, sâl ve bir hâlden diğer hâle dönmek ve bir nesnenin çevre ve pîrâmen ve etrafı ve kuvvet, kudret ve miknet manasına ve tahavvül ve inkılap ve mürur etmek ve rücu etmek ve dönmek ve sıçramak ve eğrilik ve şaşılık ve bir nesne yerinden ayrılmak.			
12729	ḥivel	حِوَلْ	Ar.	•	Tahavvül etmek ve bir yerden âher yere intikal etmek ve umur ve mesâlihin tasarruf ve idaresinde hazakat sahibi olmak ve cevdet ve fikir ve nazar ve kudret manasına ve fent ve mekr ve hud'a ve dubaralar demek ve zeval ve intikal.			
12730	ḥavlāʾ	حَوْلَاْءْ	Ar.	*	Gözü şaşı avrat.			
12731	ḥavle'l-mebîż	حَوْلَ الْمَبِيضْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ke's, tüveyç, uzv-ı tezkîr ve te'nîsten ibaret olan halakât-ı zehriyye irtikâzının mebiz denilen ve bir çiçekte meyveyi husule getiren kıta ile aynı irtifada bulunması hâline ıtlak olunur.		Nebatat	
12732	ḥavlî	حَوْلِى	Ar.	∴	Bir yıllık şey ve hane veya binanın altında ve etrafında olan kapalı meydan.			
12733	ḥavlet	حَوْلَةْ	Ar.	*	Hile manasına ve zor ve kuvvet ve bir hâlden diğer hâle dönmek ve tahavvül ve inkılap.			
12734	ḥavleḳa	حَوْلَقَه	Ar.	*	Lâ-havle ve-lâ- kuvvete illâ billâh demek.			
12735	ḥuveyṣal	حُوَيْصَلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup taht-ı beşerede şeffaf ve içi su dolu kabarcığa ıtlak olunur ve su üzerindeki habbe.		Tıp	
12736	ḥuveyṣalāt	حُوَيْصَلَاتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup iltihâbât-ı cildiyyenin egzema yani tozlu balgam ve erpes yani dudakta olduğu vakit uçuk denilen hastalıklar sınıfını teşkil eden kısmına denilir ki bu kısımda bulunan mezkûr marazlar taht-ı beşerede bulunan mayi yani suyun irtişâfı ve beşerenin kabuklanması veyahut mezkûr suyun koyulması veya irine mübeddel olması ve cildin sıyrılması ve nadiren takarrühü ile nihayet bulur.		Tıp	
12737	ḥuveynāt-ı meneviyye	حُوَيْنَاتِ مَنَوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup meni derununda şekilde görüldüğü veçhile mevcut bulunan hayvancıklara denilir ki adem-i mevcûdiyyeti zürriyetsizliği muciptir.		Tıp	+
12738	ḥayy	حَىّ	Ar.	∴	Bir nesneyi cem ve ihraz eylemek ve dirilik ve diri, sağ, hayatta, zinde olan; cemi, ahyâ' gelir.	cem		
12739	ḥayāʾ	حَيَآءْ	Ar.	∴	Tevbe ve rücu manasına ve utanmak ve şerm manasına ve levm ve tayip ve zemmolunacak evzâ'dan ihtiraz sebebiyle hayât-ı insâna arız olan tagayyür ve inkisardan ibarettir ve hayâ iki nev olup biri nefsani, yani fıtridir, inde'n-nâs keşf-i avretten hayâ gibi diğeri îmânîdir, mümin olan kimsenin havfen mine'llâhi te'âlâ ma'âsîden imtina eylemesi gibi; cemi, ahyiye gelir.	cem		
12740	ḥayāt	حَيَاتْ	Ar.	•	Dirilik, canlılık ve ulu olmaklık.			
12741	ḥayāt-baḫş	حَيَاتْبَخْشْ	Ar. - Far.	•	Hayat verici, canlandırıcı, diriltici.			
12742	ḥayāt-dār	حَيَادَارْ	Ar. - Far.	•	Utangaç, utanıcı olan.			
12743	ḥiyābet	حِيَابَةْ	Ar.	*	Günahkâr olmak, vebale girmek.			
12744	ḥiyāzet	حِيَازَةْ	Ar.	•	Bir adam bir nesneyi kendi nefsi için ahz u cem edip tarafına zammeylemek.			
12745	ḥiyāṣat	حِيَاصَةْ	Ar.	*	Kulak halkası ve dikmek, hıyâta eylemek.			
12746	ḥiyāż	حِيَاضْ	Ar.	•	Havuzlar, su havuzları.			
12747	ḥiyāṭat	حِيَاطَةْ	Ar.	•	Bir nesneyi muhit olmak ve onu hıfzetmek.			
12748	ḥiyyāk	حِيَّاكْ	Ar.	•	Bez dokuyucu, çullâh.			
12749	ḥiyāket	حِيَاكَةْ	Ar.	•	Bez dokumak, çulhalık etmek ve bez dokumak sanatı.			
12750	ḥaybet	حَيْبَةْ	Ar.	*	Valide tarafından olan hısımlık, karabet.			

12751	ḥayye	حَيّه	Ar.	•	Yılan, mâr; cemi, hayyât.	cem		
12752	ḥayşü	حَيْثُ	Ar.	•	Kanı, kanda, kangı, kangı mahalde, kucâ.			
12753	ḥayşiyyet	حَيْثِيَّتْ	Ar.	•	Câh-ı mesned, itibar, rütbe, derece, mertebe.			
12754	ḥaydet	حَيْدَةْ	Ar.	•	Meyl ve udûl ve inhiraf etmek.			
12755	ḥayder	حَيْدَرْ	Ar.	•	Arslan, esed, şîr.			
12756	ḥayr	حَيرْ	Ar.	∴	Sakınmak ve büyük avlu ve ağıl ve hazire ve şaşıp ne yapacağını bilmemek.			
12757	ḥayrān	حَيْرانْ	Ar.	•	Şaşmış ve ne yapacağını kaybetmiş olan.			
12758	ḥayrānī	حَيْرانى	Ar.	•	Hayranlık, hayran olmaklık.			
12759	ḥayret	حَيْرَةْ	Ar.	•	Ser-gerdânlık, yani hiçbir canibe teveccüh edemeyip şaşıp kalmak ve ne yapacağını bilmemek.			
12760	ḥayret-engīz	حَيْرَتْ اَنْگِيزْ	Ar. - Far.	•	Acîb ve garip olan.			
12761	ḥayyiz	حَيِّزْ	Ar.	•	Mekân ve nahiye ve avlu meydanı.			
12762	ḥayzūm	حَيْزُومْ	Ar.	*	Göğüs tahtası, ve vasat-ı sadr veya havl-i sadr.			
12763	ḥayş	حَيشْ	Ar.	*	Nefret etmek, ürkmek.			
12764	ḥayṣ	حَيصْ	Ar.	*	Darlık ve udûl etmek.			
12765	ḥīṣ	حِيصْ	Ar.	*	Ürkmek ve kaçmak ve firar etmek.			
12766	ḥayṣal	حَيْصَلْ	Ar.	*	Patlıcan denilen sebeze.			
12767	ḥayż	حَيضْ	Ar.	•	Hatunun âdet vaktinde kanı akmak ve nisâ taifesine arız olan aybaşı ve namazsızlık.			
12768	ḥīṭān	حِيطانْ	Ar.	•	Haytlar, duvarlar.			
12769	ḥīṭat	حِيطَةْ	Ar.	∴	Şefkat ve savn ve hıfız ve himâyet etmek.			
12770	ḥayf	حَيفْ	Ar.	•	Cevir ve zulüm, gadir ve yazık, amansızlık.			
12771	ḥayfā	حَيفا	Ar.	•	Vah, yazık olsun manasına.			
12772	ḥīfe	حِيفه	Ar.	*	Canip ve nahiye.			
12773	ḥayk	حَيكْ	Ar.	*	Salınmak ve dokumak ve tesir etmek.			
12774	ḥayl	حَيلْ	Ar.	•	Kudret ve kuvvet, miknet, şiddet.			
12775	ḥīyel	حِيَلْ	Ar.	•	Hileler, mekrler.			
12776	ḥaylūlet	حَيلُولَةْ	Ar.	•	İki nesne arasına girip perde gibi hâciz olmak.			
12777	ḥīle	حِيلَه	Ar.	∴	Umur ve mesâlihin tasarruf ve idaresinde hazakat sahibi olmak ve cevdet-i fikr ve nazar ve kudret manasına ve fent, mekr ve hud'a ve dubara ve zeval ve intikal; cemi, hivel.	cem		
12778	ḥīle-bāz	حِيلَه بازْ	Ar. - Far.	•	Kâr ve meşguliyeti hile ve dubara ve mekr olan.			
12779	ḥīle-sāz	حِيلَه سازْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12780	ḥīle-kār	حِيلَه كارْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

12781	ḫĭle-fürūş	حِيلَه فُرُوشْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
12782	ḫĭn	حِينْ	Ar.	∴	Dehr, zaman ve yevm-i kıyâmet ve ecel ve müddet; cemi, ahyân gelir.	cem		
12783	ḫĭnen	حِيناً	Ar.	•	Bazen, arada sırada.			
12784	ḫayn	حَينْ	Ar.	∗	Helak olmak.			
12785	ḫaynūnet	حَيْنُونَةْ	Ar.	∗	Bir şeyin vakti gelip çatmak ve helak olmak ve reşâd ve tevfikten bî-behre olmak ve yakın olmak.			
12786	ḫayvān	حَيْوانْ	Ar.	•	Dirilik, canlılık ve ulu olmaklık, mâ-i hayvân, abıhayat; cemi, hayvânât gelir.	cem		
12787	ḫayvānāt	حَيْوانَاتْ	Ar.	•	Hayvanlar, canlı nesneler.			
12788	ḫayāt	حَيوةْ	Ar.	•	Dirilik, canlılık, ulu olmaklık.			
12789	ḫ	خ	Ar.	•	İşbu hâ-i mu’ceme tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede dokuzuncu harf olup hesaba dair kütüb ve resâ’ilde altı yüz adedine işaret olur.			
12790	ḫā	خا	Far.	•	Yiyici, çiğneyici, ekl edici.			
12791	ḫāʾ	خَاء	Ar.	∴	Tertîb-i hurûf-ı Osmâniyye üzere dokuzuncu olan harfin ismi ve makatta biten kıl.			
12792	ḫābĭʾ	خَابِئْ	Ar.	∗	Hâ’ib ve hâsir manasına.			
12793	ḫābiye	خَابِيَه	Ar.	∗	Kuyu, küp, havuz.			
12794	ḫātim	خَاتِمْ	Ar.	•	Mühür basıcı ve bitirici, tekmil edici.			
12795	ḫātem	خَاتَمْ	Ar.	∴	Hatim olunacak nesne üzere basılan ve mühür ıtlak olunan şeye denilir ve ziynet için parmağa geçirdikleri yüzük, cemi havâtim gelir ve bir nesnenin ibhâm ve sonu.			
12796	ḫātime	خَاتِمَه	Ar.	•	Bir şeyin ahir ve encamı ve bir şeyin veya kitabın nihayetinde olan kelam, son.			
12797	ḫātūn	خَاتُونْ	Ar.	•	Kadın, mer’e, avrat ve itibarlı kadın; cemi, havâtîn.	cem		
12798	ḫādir	خَادِرْ	Ar.	∗	Fâtir ve keslân manasına ve süst ve kâhil kimse.			
12799	ḫādişe	خَادِشَه	Ar.	∗	Deri paralanıp da kan çıkmayan yara ve ekin sünbülesinin yani başağının kılçığı.			
12800	ḫādiʿ	خَادِعْ	Ar.	•	Aldatıcı ve hile ve hud’a eden, hilebaz.			
12801	ḫādim	خَادِمْ	Ar.	•	Hizmetkâr ve hizmetçi ve harem hizmeti için âlet-i tenâsülü maktu adam ki siyahilerde bulunur; cemi, huddâm ve hademe gelir.	cem		
12802	ḫāẕir	خَاذِرْ	Ar.	∗	Daima sultan ve validen veyahut alacaklıdan müstetir ve nihan olan adama denilir.			
12803	ḫāẕil	خَاذِلْ	Ar.	•	Rezil ve deni olan ve mağlup ve münhezim olan.			
12804	ḫār	خَارْ	Far.	•	Diken, bazı nebatta hasıl olan iğne gibi sivri nesne ve dikenli ot ve çalı ve mahbubenin nazı ve kirişmesi ve pek sert ve katı taş.			
12805	ḫārā	خَارَا	Far.	•	Mermer ve mermer gibi pek katı ve sert taş.			
12806	ḫār-endāz	خَارْ اَنْدَازْ	Far.	∴	Kirpi tabir olunan dikenli hayvan ki bu hayvan düşmanlarını kendiye takarrüpten men zımnında sırtında olan dikenlerini attığından bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
12807	ḫār-āver	خَارْ آوَرْ	Far.	•	Dikenli, iğneli olan nesne ve dikenli olan çalı.			
12808	ḫār-best	خَارْ بَسْتْ	Far.	∗	Bağ ve bahçe ve bostan etrafında muhafaza için koydukları çalı çırpı.			
12809	ḫār-püşt	خَارْ پُشْتْ	Ar.	•	Kirpi denilen hayvan.			

12810	ḫāric	خٰارِجْ	Ar.	∴	Bir nesnenin dış yanı ve bir nesneden dışarı olan ve bir şeyden hasıl olan ve ıs. fıkhiyyeden olup bir ayna bilfiil vaz'-ı yed ve tasarruftan berî olan kimseye denilir.		Fıkıh	
12811	ḫāric-i ḳısmet	خٰارِجِ قِسْمَتْ	Ar.	∴	Bir şey bir adet üzerine taksim olunduğu vakitte o adedin her bir efradı için hasıl olan veya isabet eden miktar manasına ıs. riyâziyyedendir.		Riyaziye	
12812	ḫāricî	خٰارِجِی	Ar.	∴	Usul ve zatında şeref ve siyâdet yok iken yani fürumaye iken bi-nefsihi şan ve siyâdet peyda eden kimse ve hariç ve dış tarafa müteallik ve mensup olan ve zorba ve asi olan.			
12813	ḫār-çînî	خٰارْ چِینِی	Far.	•	Bir nev maden ki zamân-ı kadîmde ondan ayna yaparlar idi kâbil-i cilâ olduğundan.			
12814	ḫār-çîne	خٰارْ چِینَه	Far.	*	Cımbız denilen alet ki onunla kıl koparırlar.			
12815	ḫār ḫār	خٰارْ خٰارْ	Far.	•	Gıcık, kaşınma ve bir nesneye henüz alaka etmiş iken hasıl olan ızdırap ve gönül rahatsızlığı ve aşk ve muhabbet bakiyesi ve helecan.			
12816	ḫār-dār	خٰارْ دٰارْ	Far.	•	Dikenli ve müşkül ve su'übetli olan.			
12817	ḫār-zār	خٰارْ زٰارْ	Far.	•	Çalı ve diken dolu olan mahal.			
12818	ḫāristān	خٰارِسْتٰانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12819	ḫār-ser	خٰارْ سَرْ	Far.	•	Ucu sivri ve keskin bir nev diken ve keskin ve sivri nesne.			
12820	ḫāriş	خٰارِشْ	Far.	•	Gıcık, kaşınma ve deri sıyrılmasndan ibaret olan deri.			
12821	ḫār-şütür	خٰارْ شُتُرْ	Far.	*	Deve dikeni denilen nesne.			
12822	ḫārişat	خٰارِصَة	Ar.	•	Is. fıkhiyyeden olup deri yırtıldığı hâlde kan çıkmayan baş ve yüz yarasına denilir.		Fıkıh	
12823	ḫārṣînî	خٰارْصِینِی	Ar.	*	Tunç dedikleri nesne ki bazı evsafında iştirak olduğundan hükemâ ona altın çekici demişlerdir.			
12824	ḫāriḳ	خٰارِقْ	Ar.	•	Yarıp yırtıcı ve çak edici olan.			
12825	ḫāriḳ-i ʿāde	خٰارِقِ عٰادَه	Ar.	•	Âdete ve herkesin gördüğüne muhalif olan vaka.			
12826	ḫārim	خٰارِمْ	Ar.	*	Soğuk nesne ve soğuk rüzgâr.			
12827	ḫār-keş	خٰارْ كَشْ	Far.	•	Fakirlikten naşi hanesine diken ve çalı taşımaya mecbur olan.			
12828	ḫār-ken	خٰارْ كَنْ	Far.	*	Diken çıkarıcı ve çalı çırpı satıcı olan.			
12829	ḫār-māhî	خٰارْ مٰاهِی	Far.	•	Balık kılçığı ve kılıç balığı.			
12830	ḫār-vār	خٰارْ وٰارْ	Far.	•	Dikenli ve iğneli olan.			
12831	ḫār ü ḫās	خٰارُ و خَسْ	Far.	•	Çer çöp ve süprüntü.			
12832	ḫāre ḫārā	خٰارَه خٰارٰا	Far.	•	Mermeri pek ve katı taş.			
12833	ḫāz	خٰازْ	Far.	*	Kir ve pas ve ayaktan kir çıkarmaya mahsus olan taş.			
12834	ḫāzġān	خٰازْغٰانْ	Far.	*	Kazan denilen maruf, bakırdan mamul ve iki kulplu büyük tencere.			
12835	ḫāzene	خٰازَنَه	Far.	*	Baldız ki zevcesinin kız karındaşına denilir.			
12836	ḫāzir	خٰازِرْ	Ar.	*	Begayet zeyrek ve dehâttan olan adam.			
12837	ḫāzin	خٰازِنْ	Ar.	∴	Lisân-ı dîl ki zamâyir-i kalbiyyenin hazinedarıdır ve hazinedar, mahzenci.			
12838	ḫāsta	خٰاسْتَه	Far.	•	Kalkmış, kıyam etmiş olan.			

12839	ḫāsir	خٰاسِرْ	Ar.	•	Zarar ve hasar görücü ve yolunu kaybetmiş olan.			
12840	ḫāsire	خٰاسِرَه	Ar.	*	Gayr-ı nâfi’ ve muzır şey.			
12841	ḫāsiᶜa	خٰاسِعَه	Ar.	*	Begayet hasis ve deni kimseye denilir.			
12842	ḫāsif	خٰاسِفْ	Ar.	*	Arıklanmış ve mehzûl şahsa denilir ve mütageyyirü’l-levn adam veya hastalıktan yeni kalkmış adam ve cüst ü çâlâk ve sebük-pâ adam ve soluk renk.			
12843	ḫāsî	خٰاسِى	Ar.	•	Herkes tarafından sürülüp kovulan ve tard ve teb’îd olunan.			
12844	ḫāş	خٰاشْ	Far.	•	Kavga, niza, cenk ve cidal ve şûriş.			
12845	ḫāşāk	خٰاشٰاكْ	Far.	•	Süprüntü, çer çöp.			
12846	ḫāş-cū	خٰاشْجُو	Far.	•	Kavgacı, nizacı, mücadeleci.			
12847	ḫāşiᶜ	خٰاشِعْ	Ar.	•	Gönül alçaklığı ve huşu ve zarâ’at gösteren kimse.			
12848	ḫāşinşār	خٰاشِنْشٰارْ	Far.	*	Kılkuyruk denilen kuş.			
12849	ḫāşūş	خٰاشُوشْ	Far.	*	Ot biçtikleri demirden mamul alet ki orak denilir.			
12850	ḫāşî	خٰاشِى	Ar.	•	Tehaşşî edip korkutucu ve çekinici olan.			
12851	ḫāşif	خٰاشِفْ	Ar.	*	Daima seyr ü seyâhat eden adam.			
12852	ḫāṣṣ	خٰاصّْ	Ar.	∴	Bir nesnede bulunup sairinde bulunmayan şeye denilir ve mümtaz ve müte’ayyin adam ki kavmi beyninde şerefli ve mükerremdir ve âm ve umum olmayıp mahsus olan ve padişahın zatına ait olan ve saf ve pak ve tâm-ıyâr olan ve hilesiz olan; cemi, havâs gelir.	cem		
12853	ḫāṣṣān	خٰاصّٰانْ	Ar. - Far.	•	Millet nazarında veya meyanında mümtaz ve mükerrem ve has olan kimseler.			
12854	ḫāṣṣa	خٰاصّه	Ar.	∴	Bir nesnede bulunup sairinde bulunmayan şeye denilir ve bir nesneye mahsus kuvvet ve tesir ve menfaat ve âdet ve alamet ve bir şeye muhtas olmak; cemi, havâs.	cem		
12855	ḫāṣṣaten	خٰاصَّةً	Ar.	•	Mahsusça, bi’t-tahsîs.			
12856	ḫāṣakî	خٰاصَكِى	Ar.	•	Sarây-ı pâdişâhîye mahsus bir nev memur ve müstahdem kimse ve İstanbul'da bir mahalle ismi.			
12857	ḫāṣiyyet	خٰاصِيَّتْ	Ar.	•	Kuvvet ve menfaat ve fâ’ide-i mahsûsa.			
12858	ḫāżiᶜ	خٰاضِعْ	Ar.	•	Huzû’ ve zarâ’at ve gönül alçaklığı ile muttasıf olan.			
12859	ḫāṭib	خٰاطِبْ	Ar.	•	Hitap edici, mükâleme ve lakırdı edici olan.			
12860	ḫāṭir	خٰاطِرْ	Ar.	∴	İnsanın derununa lâyih olup cevelan eden şey, rey ve fikir ve tedbir ve vesvese gibi ve hırâm ve reftâr ile yürüyen adam ve insanın derununda mahall-i tefekkür olan kalp ve kâkül; cemi, havâtır gelir.	cem		
12861	ḫāṭire	خٰاطِرَه	Ar.	*	Bi-ma’nâhu eyzan.			
12862	ḫāṭir-āzār	خٰاطِرْ آزٰارْ	Ar. - Far.	•	Hatır kırıcı ve hatırı kırılmış olan.			
12863	ḫāṭir-āzürde	خٰاطِرْ آزُرْدَه	Ar. - Far.	•	Hatırı incinmiş ve mükedder olan.			
12864	ḫāṭir-āşüfte	خٰاطِرْ آشُفْتَه	Ar. - Far.	•	Gönlü perişan olan.			
12865	ḫāṭir-cemᶜ	خٰاطِرْ جَمعْ	Ar. - Far.	•	Gönlü rahat ve sefada olup gaile ve kederden hali olan.			
12866	ḫāṭir-ḫāh	خٰاطِرْ خوٰاهْ	Ar. - Far.	•	Gönlün istediği ve arzu ettiği nesne.			

12867	ḫāṭir-zād	خاطِر زاد	Ar. - Far.	*	Cân u gönülden yapılan ve hasıl olan şey.			
12868	ḫāṭir-sāz	خاطِر ساز	Ar. - Far.	•	Gönül yapıcı ve razı ve hoşnut edici olan.			
12869	ḫāṭir-küşā	خاطِر کُشا	Ar. - Far.	•	Hatır ve gönle ferah ve sürur verici olan.			
12870	ḫāṭir-māndegī	خاطِر ماندَگی	Ar. - Far.	•	Hatır kalıklığı ve hatırı kalmış olan.			
12871	ḫāṭir-mānde	خاطِر ماندَه	Ar. - Far.	•	Hatırı kalıp gönlü kırılan.			
12872	ḫāṭir-nişān	خاطِر نِشان	Ar. - Far.	•	Unutmamak üzere hatıra alınan, hıfzetmek.			
12873	ḫāṭir-nişīn	خاطِر نِشین	Ar. - Far.	•	Hatırda kalan ve unutulmamış olan.			
12874	ḫāṭir-nüvāz	خاطِر نُواز	Ar. - Far.	•	Herkesin hatır ve gönlü okşayan ve ikram ve taltifle hoş eden kimse.			
12875	ḫāṭir-nüvāzī	خاطِر نُوازی	Ar. - Far.	•	İkram, taltif, iltifat, teveccüh.			
12876	ḫāṭif	خاطِف	Ar.	•	Kapıcı, birdenbire alıcı olan ve göz kamaştırıcı olan şimşek.			
12877	ḫāṭī	خاطی	Ar.	•	Hata edici ve yanlış yapıcı ve yanıltıcı olan.			
12878	ḫāṭi'e	خاطِئه	Ar.	*	Mastardır, yanılmak, nisyan etmek manasına.			
12879	ḫāfiża	خافِضه	Ar.	∴	Refah ve rehavet ve huzur üzere olan vüsatli dirlik ve bastırıcı, aşağı indirici olan ve kahır ve idmâr edici.			
12880	ḫāfiḳān	خافِقان	Ar.	•	Mağrip, maşrık.			
12881	ḫāfiḳeyn	خافِقَین	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12882	ḫāfī	خافی	Ar.	•	Hafi ve mahfi ve gizli olan.			
12883	ḫāfiye	خافِیه	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve daima amal ve evzâ' ve etvârı mestur ve mektûm olan adama denilir ve sır ve nihana denilir; cemi, havâfî.	cem		
12884	ḫāḳān	خاقان	Ar.	•	Türkistan padişahlarının alem-i mahsûsudur ve sultan, hâkim.			
12885	ḫāḳāniyān	خاقانیان	Ar.	•	Padişahlar, sultanlar.			
12886	ḫāk	خاك	Far.	•	Türap, toprak.			
12887	ḫāk-pāy	خاكپای	Far.	•	Ayak toprağı, ayağın bastığı mahal.			
12888	ḫāk-ber-ser	خاك بَرسَر	Far.	•	Mağmum ve mükedder ve ölmüş ve gömülmüş olan.			
12889	ḫāk-bīz	خاكبیز	Far.	•	Toprak kalburu.			
12890	ḫāk-dān	خاكدان	Far.	•	Dünya, kürre-i arz, âlem-i esfel.			
12891	ḫāk-der	خاكدَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12892	ḫāk-rūb	خاكروب	Far.	•	Yer süpürücü olan ve yeri süpürmek.			
12893	ḫāk-rūbe	خاكروبه	Far.	*	Süprüntü, çer çöp.			
12894	ḫāk-rīze	خاكریزه	Far.	•	Toprak parçası ve hakir olan kimse.			
12895	ḫāk-zād	خاكزاد	Far.	•	Dünyada yahut topraktan hasıl olmuş olan.			
12896	ḫāk-sār	خاكسار	Far.	•	Düşkün, perişan ve zelil olan.			

12897	ḫāk-sārî	خاکسارى	Far.	•	Düşkünlük, perişanlık.			
12898	ḫākister	خاکِستَرْ	Far.	•	Ateşin külü, remâd.			
12899	ḫāk-ṣıfat	خاكْ صِفَتْ	Far.	•	Hakir, kemter ve alçak olan.			
12900	ḫāk-keş	خاكْ كَشْ	Far.	*	Tapan dedikleri alet ki ekinciler tarlaya tohumu saçtıktan sonra onunla çekip toprağı ve tohumu örterler ve toprak çekici.			
12901	ḫāk-nişîn	خاكْ نِشِينْ	Far.	•	Toprak içine çökmüş olan ve oturan ve düşkün ve perişan olan.			
12902	ḫākî	خاكى	Far.	•	Dünyaya veya toprağa mensup olan ve alçak ve kemter olan.			
12903	ḫākiyān	خاكِيَانْ	Far.	•	Dünya ahalisi, hâkîler ve alçak ve kemter ve fürumaye ve deni ve bî-hürmet olanlar.			
12904	ḫākîne	خاكِينَه	Far.	•	Yumurta kayganası.			
12905	ḫākî-nihād	خاكى نِهَادْ	Far.	*	Mütevazi, nefsini alçak tutmak.			
12906	ḫāl	خالْ	Far.	•	Bazı insanın vücudunda bulunan küçük siyah müdevver leke ki ben tabir olunur.			
12907	ḫāl	خالْ	Ar.	∴	Validenin erkek karındaşına yani dayıya denilir; cemi, ahvâl gelir ve kibir ve nahvet ve bedende olan siyah leke ki ben, benek denilir, bu manada cemi hîlân gelir ve pek civanmert ve sahî adam ve fehim ve feraset ve hodbin ve mütekebbir adam ve enîs ve elîf olmayan, hali ve tenha mevzi ve zan ve tevehhüm ve gümân ve alaka ve muhabbetten âzâde-dil olan ve bir fert tarafına aşk ve muhabbet şaibesi olmayan adam ve malı gereği gibi görüp ve gözetip riayet ve tımarında hüsn-i kıyâm ve ihtimam eden kimse ve bir nesneye daima mülâzım ve muvâzıb olan adam ve tahayyül ve teferrüs eylediği maddede hüsn-i ferâset ve isâbet-i fikr ve kiyaseti olan kimse.	cem		
12908	ḫālib	خالِبْ	Ar.	•	Daima aldatıp dubara eden, haddâ' ve mekkâr kimse.			
12909	ḫālet	خالَةْ	Ar.	∴	Validenin kız karındaşı ki teyze denilir ve cem olmak itibariyle la''âb ve mezzâh kimselere denilir müfredi hâyildir ve halanın cemi hâlât.	cem		
12910	ḫālid	خالِدْ	Ar.	∴	Ebedî ve daim olan ve ıs. nebâtiyyeden olup senevi olmayan yani haşîşât gibi müddet-i devâmı bir seneden ibaret olmayan nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12911	ḫāliṣ	خالِص	Ar.	•	Saffetli ve pek beyaz nesne ve karışık olmayıp safi olan ve mukaddem, müşevveş iken şaibesi zail olan.			
12912	ḫāliṣat	خالِصَةْ	Ar.	∴	Bir nesne halis ve safi olmak ve mağşuş ve mütekeddir olmamak ve yetişmek, vusul bulmak ve layık ve yaraşık olan.			
12913	ḫāliʿ	خالِعْ	Ar.	•	Kocasından boşanmış karı ve karısını boşamış olan adam.			
12914	ḫālif	خالِفْ	Ar.	∴	Kesîrü'l-hilâf, kırk yalan adama denilir ve rüşt ve necâbeti olmayıp ehil ve müte'allikâtına bî-hayr u menfa'at olan kimseye denilir; cemi, havâlif gelir ve hanede tehalüf eylemek şanlarından olduğu için nisvâna denilir ve ahmak ve sebük-mağz adama ve bir adam ile bilece veyahut arkasından gitmeyip yerinde kuut ve ârâm eden kimse ve sonra gelici, sonraya kalıcı.	cem		
12915	ḫālifet	خالِفَةْ	Ar.	*	Kesîrü'l-hilâf, kırk yalan adama denilir ve ahmak sebük-mağz adam ve rüşt ve necâbeti olmayıp ehil ve müte'allikâtına bî-hayr u menfa'at olan kimseye denilir ve hanede tehalüf eylemek şanlarından olduğu için nisvâna denilir; cemi, havâlif gelir.	cem		
12916	ḫāliḳ	خالِقْ	Ar.	•	Örneksiz ve misalsiz eşyayı yeniden ibda ve icat edici, âferînende-i cihân celle şânuhu hazretlerinin esmâ-i sıfâtiyyesinden bir isimdir ve halk edici, yoktan var edici.			
12917	ḫāliḳiyyet	خالِقِيَّةْ	Ar.	•	Halk edicilik, yoktan var edicilik.			
12918	ḫālî	خالِى	Far.	•	Büyük kilim ve seccade misilli cami ve oda döşemesi.			

12919	ḫālî	خالِی	Ar.	•	Boş ve tehi manasına ve tenha ve ıssız olan ve mensup ve müteallik olmayan ve ergen adam ve avrat.			
12920	ḫām	خامْ	Ar.	∴	Pişmemiş, nâ-puhte olan ve boş ve batıl ve beyhude olan ve işlenmemiş ve bir nev terbiye görmemiş olan ve bî-tecrübe ve nâ-sâdık olan ve şarabın bir adı dahi hamdır ve debagat olunmamış deri ve kuş için ipekten yapılan tuzak.			
12921	ḫāmbāz	خامْبازْ	Far.	*	Ağzı açık büyük kazan.			
12922	ḫāmet	خامَةْ	Ar.	*	Havası bed ve sakil ve hastalıklı olan yer.			
12923	ḫāmid	خامِدْ	Ar.	•	Sakin ve sakit olmak üzere bulunan ve ölü gibi hâlsiz, neşâtsız ve idraksiz olan.			
12924	ḫām-dān	خامْدانْ	Far.	*	Kalem-dân manasına kalemlik, kalem mahfazası.			
12925	ḫām-dest	خامْدَستْ	Far.	•	Eli işe yakışmaz olan, beceriksiz olan.			
12926	ḫāmis	خامِسْ	Ar.	•	Beşinci, dördüncüden sonra olan.			
12927	ḫāmisen	خامِساً	Ar.	•	Beşinci olmak üzere.			
12928	ḫāmuş	خامُشْ	Far.	•	Hâmûş, sakit, sessiz ve sedasız ve ebsem olan.			
12929	ḫāmuşî	خامُشِی	Far.	*	Susmak, ebsem olmak.			
12930	ḫāmil	خامِلْ	Ar.	•	Beyne'n-nâs şan ve şöhreti sakıt olan, kem-nâm adam ve bî-nâm kimse; cemi, hamel.	cem		
12931	ḫāmin	خامِنْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12932	ḫāmūş	خامُوشْ	Far.	•	Sakin ve sedasız ve neşâtsız olan ve mürde ve müteveffa ve ebsem olan.			
12933	ḫāmūşî	خامُوشِی	Far.	•	Sükût ve sedasızlık, neşâtsızlık.			
12934	ḫāme	خامَه	Far.	∴	Yonulmuş kalem ki onunla yazı yazılır, yonulmamışına kilk derler ve yığın yani küme olmuş nesne ve kıldan dokunmuş ince ve narin kumaş.			
12935	ḫāme-dān	خامَه دانْ	Far.	•	Kalem mahfazası, kalem kuburu.			
12936	ḫāme-güzār	خامَه گُذارْ	Far.	•	Mestur, muharrer ve merkum olan.			
12937	ḫāmî	خامِی	Far.	•	Hamlık, çiğlik.			
12938	ḫāmyāz	خامْیازْ	Far.	•	Esnemek ki yorgun olmaktan veya usanmaktan naşi ağız açıp bilâ-ihtiyâr germekten ibarettir ve tesâ'üb etmek.			
12939	ḫāmyāze	خامْیازَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12940	ḫān	خانْ	Ar.	•	Dükkâna veya dükkân sahibine denilir ve tüccarın sakin olduğu mahalle denilir ve padişah ve bey ve kervansaray.			
12941	ḫānnet	خانَةْ	Ar.	•	Hain olanlar, hıyanet edenler, nâ-râstî edenler.			
12942	ḫān-ı ḫānān	خانِ خانانْ	Ar.	*	Veziriazam, sadrazam.			
12943	ḫānedān	خانَدانْ	Far.	•	Bir kerim ve şerif ve alicenap kimsenin ahâlî-i beyt ve hısım ve akrabası takımı ve ocak, soy, nesep, nesil ve hane ve beyit ve mesken.			
12944	ḫān-sālār	خانْسالارْ	Far.	•	Sofracıbaşı ve çâşnîgîr.			
12945	ḫānis	خانِسْ	Ar.	*	Rücu edici ve tehir eyleyici ve kaybolup kendiyi göstermeyici; cemi, hunnes gelir.	cem		
12946	ḫāniʿ	خانِعْ	Ar.	•	Fâcir, fasık ve müttehem, töhmetli olan.			

12947	ḫānif	خَانِف	Ar.	•	Burnu havada olan, kibirli ve hodbin kimse.			
12948	ḫāniḳ	خَانِق	Ar.	•	Boğaz sıkıp boğucu ve pek dar, zîk olan yol veya geçit.			
12949	ḫāniḳu'l-kelb	خَانِقُ الْكَلْبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çîdem denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun cüz'-i müsta'meli soğanı ile büzûru olup tıpta rîh-ı tayyârda ve ibtidâ-yı nikriste ve alelhusus malül adam, genç ve kaviyyü'l-bünye ise istiskâ ve nezle-i sadriyye-i müzminede kullanılır.		Nebatat	
12950	ḫāniḳun'n-nemîr	خَانِقُ النَّمِرْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kurtboğan denilen haşîşî nebata denilir, nebât-ı mezkûrun her cüzünden ziyade kökü müstameldir, tıpta rîh-ı tayyâr-ı nikris, iltihâbât-ı hadeka, evcâ'-ı mefâsıl, istiskâ, füsha-i mâristân ve sudâ'-ı müzmin ve dâ'ü'l-kelb, hunnâk-ı nezle-i ma'addiyye, hummiyyât-ı indifâ'iyyede ve sağırlıkta ve âlâm-ı a'sâbda kullanılır.		Nebatat	
12951	ḫāniḳah	خَانِقَاهْ	Far.	•	Fisebilillah bina olunmuş imaret ve fukara ve mesâkîn için yapılan hane ve dervîşân için bina olunan tekke, zaviye ve savma'a.			
12952	ḫānḳa	خَانْقَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12953	ḫāngāh	خَانْگَاهْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12954	ḫāngeh	خَانْگَهْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12955	ḫānegî	خَانگِی	Far.	•	Haneye müteallik olan ve hane takımından olan.			
12956	ḫānmān	خَانْمَانْ	Far.	•	Ev, hane, beyit ve hane takımı, ehl ü iyâl.			
12957	ḫānvāde	خَانْوَادَه	Far.	•	Hânedân-ı kadîm, asıl ve hasep ve nesep sahibi ve hanede oturan hatun.			
12958	ḫāne	خَانَه	Far.	•	Ev, beyit, mesken ve bir nesnenin vazolunmasına mahsus ve etrafı bir veçhile mesdûd ve mahdut olan mahal ki aslı handır, ahirindeki hâ-i alâmet ma'nâ-yı âmdan, ma'nâ-yı hâssa nakil içindir.			
12959	ḫāne-perdāz	خَانَه پَرْدَازْ	Far.	*	Vardığı yerlerde hane ve menzil yapıcı.			
12960	ḫāne-ber-endāz	خَانَه بَرْ اَنْدَازْ	Far.	*	Vatan ve vilayetini terk edip devr-i cihân eden seyyah, derviş.			
12961	ḫāne-berdūş	خَانَه بَرْدُوشْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12962	ḫāne-perver	خَانَه پَرْوَرْ	Far.	•	Hanede büyümüş olan ve hanesine iyi bakar olan.			
12963	ḫāne-i bād	خَانَهٔ بَادْ	Far.	*	On iki burçtan bada mensup olan üç burçtur ki onlar Cevza, Mizan ve Delvdir zira her üç burç bir unsura mensuptur, amma erbâb-ı fen indinde Hamel, Esed, Kavis, ateşe ve Sevr, Sünbüle, Cedî rüzgâra ve Cevza ve Mizan ve Delv suya ve Seretan ve Akrep ve Hût toprağa mensup olup binâberîn bada mensup olan Sevr, Sünbüle, Cedî burçları olmak lazım gelir, bu fikir mütekaddimînin zu'mu olup fî-zamânînâ kâbil-i tatbîk ve fennî bir mülahaza değildir.			
12964	ḫāne-ḫarāb	خَانَه خَرَابْ	Ar. - Far.	•	Hanesi harap ve viran olan.			
12965	ḫāne-zād	خَانَه زَادْ	Far.	•	Birinin kölesinin yahut cariyesinin hanede doğmuş çocuğu ve hanede doğan hayvan.			
12966	ḫāne-sūz	خَانَه سُوزْ	Far.	•	Ev yakıcı, yangın yapıcı ve çapkın olan.			
12967	ḫāne-fürūş	خَانَه فُرُوشْ	Far.	*	Ev, hane tellalı, ev satıcı.			
12968	ḫāne-fürūşān	خَانَه فُرُوشَانْ	Far.	*	Ehl-i harâbât ve mücerret olanlar.			
12969	ḫāne-ken	خَانَه كَنْ	Far.	*	Müdbir ve bedbaht ve nâ-halef kimse ve babasının yerini tutmayıp fısk ve fesadı sebebiyle derbeder olan.			
12970	ḫāne-gîr	خَانَه گِيرْ	Far.	•	Ev tutucu, mekân edinici, bir yeri mekân ittihaz edici olan.			
12971	ḫānî	خَانِی	Far.	•	Hane ve beye müteallik olan keyfiyet, hanlık ve soğutacak mekân ve havuz.			

12972	ḫānĭçe	خانِچه	Far.	*	Küçük havuz ki ekser ev içlerinde yapılır.			
12973	ḫāv	خاوْ	Far.	•	Çuha ve kadife yüzünde olan ince ve hem-vâr kıllar.			
12974	ḫāver	خاوَرْ	Far.	∴	Maşrık ve mağrip ki sahihi gün batısına hâver ve gün doğuşuna bâhter denilir.			
12975	ḫāverĭ	خاوَرِی	Far.	•	Şarkî, garbî.			
12976	ḫāvend	خاوَنْدْ	Far.	•	Garp canibi.			
12977	ḫāvĭ	خاوِی	Ar.	•	Şenliksiz olan, mamur olmayan.			
12978	ḫāviye	خاوِیه	Ar.	•	Şenliksiz olan yere denilir, harabe.			
12979	ḫāy	خایْ	Far.	∴	Yiyici, âkil olan ve çiğneyici ve çukur yerlerde yağmurdan su irkip müteaffin olmak manasına.			
12980	ḫāʾib	خائِبْ	Ar.	•	Nâ-ümîd, mahrum ve bî-behre olan.			
12981	ḫāʾif	خائِفْ	Ar.	•	Korkucu, havf edici olan ve korkmuş, havf etmiş olan; cemi, huvvef.	cem		
12982	ḫāygĭne	خایْگِینَه	Far.	•	Tavada pişmiş yumurta ve yumurta kayganası.			
12983	ḫāyir	خایِرْ	Ar.	*	Süst ve zayıf ve nizar olan insan ve hayvan vesair nesneye denilir ve bünye ve endamı nazik ve hoş ve tenâsüb-i a'zâsı tam olan ve rikkat ve nezaket manasına; cemi, havvârât gelir.	cem		
12984	ḫāʾil	خائِلْ	Ar.	•	Malı gereği gibi muhafaza ve tımar ve riayetinde takayyüt ve ihtimam edici adama denilir.			
12985	ḫāʾim	خائِمْ	Ar.	*	Korkak ve cebân adam.			
12986	ḫāʾin	خائِنْ	Ar.	•	Hıyanet edici, emanete gadredici.			
12987	ḫāʾinetü'l-aʿyün	خائِنَةُ الْأَعْيُنْ	Ar.	*	Namahreme hırsızlama bakmak.			
12988	ḫāye	خایه	Far.	•	Kuş veya böcek yumurtası ve âlet-i tenâsül-i zükûra mülhak olup torba derununda bulunan yumurtaya şebîh cisim.			
12989	ḫāye-rĭz	خایه رِیزْ	Far.	*	Yumurta kayganası.			
12990	ḫāye-gĭr	خایه گِیرْ	Far.	*	Örümceğe şebîh bir nev zehr-nâk hayvandır.			
12991	ḫāyĭde	خاییده	Far.	•	Ağızda çiğnenmiş olan.			
12992	ḫab	خَبْ	Far.	*	Ebsem olmak, sükût etmek ve soğuk tipi ki kar yağarken hava esip karı şiddetle savurur ve kâhî zed kelimesine ilave ile hab-zed sükût eyledi demek olur.			
12993	ḫabb	خَبّْ	Ar.	*	Uyanık ve dubaracı, muhîl ve habis ve mekkâr ve hilekâr kimseye denilir.			
12994	ḫubb	خُبّْ	Ar.	*	Ağacın soyulmuş kabuğu.			
12995	ḫibb	خِبّْ	Ar.	*	Bahadırlık ve gammazlık.			
12996	ḫabʾ	خَبأْ	Ar.	*	Gizlemek ve setir ve pinhan eylemek ve gizli saklı şey.			
12997	ḫibāʾ	خِبآءْ	Ar.	∴	Sahrâ-nişîn olan kimselerin evleri ki iki veya üç direk dikip üzerine aba veya keçe koymakla hasıl olur ve çadır, oba; cemi, ahbiye ve büyük çadır ve beyit manasına da gelir.	cem		
12998	ḫabāb	خَبابْ	Ar.	*	Hasımlık, karabet.			
12999	ḫubāb	خُبابْ	Ar.	*	Derya cûşa gelip fırtına olmak.			
13000	ḫabāṣet	خَبائَةْ	Ar.	•	Necaset, kabahat ve murdar ve mekruh olmak, murdarlık ve nâ-sezâ olan fiil ve hareket.			

13001	ḫabbāz	خَبّاز	Ar.	•	Ekmekçi, ekmek satıcı veya yapıcı.			
13002	ḫubbāz	خُبّاز	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup ebegümeci denilen nebata denilir ki şekilde gösterilmiştir.		Nebatat	+
13003	ḫibāzet	خِبازَة	Ar.	∗	Ekmekçilik sanatı.			
13004	ḫubāset	خُباسَة	Ar.	∗	Mal, ganimet ve ihtibâs tarikiyle alınan şey.			
13005	ḫubāṭ	خُباط	Ar.	∗	Cününa şebîh bir sefahat veya illet adıdır ki dimağı muhtel ve tebâh eder.			
13006	ḫibāṭ	خِباط	Ar.	∗	Yüzde olan dağ ve nişan.			
13007	ḫabāl	خَبال	Ar.	∴	Noksan ve helak ve fesat ve renc ve zahmet manasına ve ehl-i cehennemin hîn-i hirkatta bedenlerinden seyelan eden sarı suya denilir ve tecennün etmek.			
13008	ḫabāyā	خَبايا	Ar.	•	Habyeler, esrar ve gizli ve hafi şeyler.			
13009	ḫabāʾib	خَبائِب	Ar.	∗	Pare pare olmuş eski libasa denilir.			
13010	ḫabāʾiṯ	خَبائِث	Ar.	∴	Habîseler, murdarlıklar ve nâ-sezâ ef'âller ve şeyâtîn taifesinin zükûr ve inâsına denilir, **ümmü'l-habâ'is:** her bir rezilliğin her bir rezaletin validesi makamında olan şarap.			
13011	ḫabt	خَبْث	Ar.	∗	Huşu ve sükûn ve ateş sönmek ve çukur veyahut düz yer; cemi, ahbât.	cem		
13012	ḫubṯ	خُبْث	Ar.	∗	Bir nesne habis olmak ve bir kimse fürumaye ve dubaracı ve şeytan ve mekkâr olmak ve necaset ve murdarlık ve çirkinlik ve fürumayelik ve denilik.			
13013	ḫubüṯ	خُبُث	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve şeyâtîn taifesinin zükûr ve inâsına denilir.			
13014	ḫubeṯāʾ	خُبَثاء	Ar.	∴	Habisler, pelîdler ve murdar ve fürumaye olanlar ve nahoş nesneler ve alçak ve dubaracı ve haddâ' ve mekkâr olan ve nâ-temiz yâran ile ülfet eden kimseler.			
13015	ḫibṯet	خِبْثَة	Ar.	∴	Kul ve cariye, seby ve istirkâkı helal olmayan taifeden esir olmakla tayyib ve mübah olmayıp haram ve habis olmak ki bunun hürmeti ahit veya emân verilmiş veyahut ahrârdan olmak gibi ahvalden naşidir ve murdarlık ve şeytanlık.			
13016	ḫaber	خَبَر	Ar.	•	Nebe' ve hadis ve naklolunan kelam, peyâm ve peygâm ki asıl Türkçesi salıktır ve ilim ve malumat ve ıs. nahviyyeden olup mübtedâya mukabil olarak bir keyfiyeti beyan ve işar eden kelam; cemi, ahbâr.	cem	Nahiv	
13017	ḫibr	خِبر	Ar.	∗	Tarladan hasıl olan nısfı veyahut sülüsü ve rub'u gibi hisse-i mu'ayyene üzere akd-i müzâra'a ile ekin ekmek.			
13018	ḫubr	خُبر	Ar.	∗	Bilmek ve sınamak ve tecrübe eylemek.			
13019	ḫabrāʾ	خَبراء	Ar.	∗	Büyük azık çantası, cemi habârî gelir.			
13020	ḫibret	خِبْرَة	Ar.	∴	Bir nesneyi künh ve hakikati üzere bilmek ve bir şeyi gereği gibi bilmek için yoklayıp sınamak, **ehl-i hibre:** nesnenin künh ve hakikatini bilen kimse.			
13021	ḫaber-dār	خَبَر دار	Ar. - Far.	•	Agâh, vâkıf ve malumatı olan.			
13022	ḫibre-nāme	خِبْرَه نامَه	Ar. - Far.	•	Kıbleyi gösterir bir nev alet.			
13023	ḫubüz	خُبْز	Ar.	•	Ekmek, nân-ı azîz; cemi, ahbâz gelir.	cem		
13024	ḫubze	خُبْزَه	Ar.	•	Bir somun ekmek.			
13025	ḫabṣ	خَبص	Ar.	∗	Birkaç nesneyi birbiriyle karıştırmak.			
13026	ḫabṭ	خَبط	Ar.	∴	Şiddetle vurmak ve bir kimseye cin dokunmak ve cin çarpmak ve akıl ve dimağı tebâh eylemek ve hiçbir münasebeti olmayarak bir adamdan ihsan talep eylemek ve sehiv ve hata etmek ve yanılmak ve unutmak ve fesada vermek.			

13027	ḫabṭat	خَبْطَةْ	Ar.	∗	Kış eyyamında zükâm illetine denilir.			
13028	ḫibṭat	خِبْطَةْ	Ar.	•	Hata, akılsızlık, delilik.			
13029	ḫabl	خَبْلْ	Ar.	∗	Bir arıza sebebiyle azaya arız olan fesada ve tebâhlığa denilir ve felç illetine denilir ve ıs. arûziyyeden olup bahr-i basît ve recezin müstef'ilün cüzlerinden sîn ve fâ harflerini ıskat eylemekten ibarettir ve men ve hapseylemek ve ödünç ve ariyet nesne almaya denilir ve yük getiren hamala kavil ve şarttan ziyade verilen nesne ve bir adamın aklını veya bir uzvunu tebâh eylemek ve taksir etmek ve zahmet ve meşakkat ve noksan; cemi, hubûl gelir.	cem	Aruz	
13030	ḫubl	خُبْلْ	Ar.	∗	Kalp ve hatır.			
13031	ḫubūr	خُبُورْ	Ar.	•	Haberler, havadisler.			
13032	ḫabet	خَبَةْ	Ar.	∗	Kumlarda veya bulutlarda olan yol yol uzun tariklere denilir.			
13033	ḫabî	خَبِى	Ar.	•	Gizli saklı, hafi ve mestur olan ve setretmek; cemi, habâyâ gelir.	cem		
13034	ḫabî'e	خَبِيئَه	Ar.	∗	Mestur ve pinhan olan ve saklı ve gizli olan şey.			
13035	ḫabyet	خَبْيَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13036	ḫabît	خَبِيثْ	Ar.	∗	Hakir ve kemter nesneye denilir.			
13037	ḫabîṯ	خَبِيثْ	Ar.	∴	Pelîd ve murdar ve nahoş nesne ki tayyib mukabilidir ve alçak ve dubaracı ve haddâ' ve mekkâr olan ve nâ-temiz yâran ile ülfet eden kimse ve fürumaye, alçak ve şeytan.			
13038	ḫabîr	خَبِيرْ	Ar.	•	Havadisten malumatı olan kimse ve ekinci ve hassaten âlimu billâh olan mert, agâh.			
13039	ḫabîz	خَبِيزْ	Ar.	∗	Pişmiş ekmek.			
13040	ḫat'	خَتأْ	Ar.	∗	Bir kimseyi bir şeyden geri durdurmak ve ondan feragat ettirmek.			
13041	ḫattār	خَتَّارْ	Ar.	∗	Gaddar, zalim ve gadreden.			
13042	ḫitām	خِتَامْ	Ar.	∴	Bir nesneye mühür basmak, mühürlemek ve mühür mumu, mukaddema mühür mumu yerine balçık kullanılır imiş, ona dahi denilir ve her işin ahir ve akıbeti ve tamamlık, bitmişlik.			
13043	ḫitān	خِتَانْ	Ar.	•	Sünnet etmek ve zekerde sünnet mevziine denilir.			
13044	ḫitānet	خِتَانَةْ	Ar.	•	Sünnetçilik hirfeti.			
13045	ḫatr	خَتْرْ	Ar.	•	Ahdini bozmak ve birini aldatıp gadir ve hayıf etmek.			
13046	ḫitret	خِتْرَة	Ar.	∗	Atiyye-i kesîre.			
13047	ḫatel	خَتَلْ	Ar.	∴	Kahretmek ve ahdin bozmak ve birini aldatıp gadir ve hayıf eylemek.			
13048	ḫitil	خِتِلْ	Ar.	∗	Süpürülünecek ve tesettür edecek perde makulesine ve mevzie denilir.			
13049	ḫatm	خَتمْ	Ar.	∴	Bir nesneye mühür basmak, mühürlemek ve mühür mumu, mukaddema mühür mumu yerine balçık kullanılır imiş, ona dahi denilir ve bir nesneyi itmam edip ahir ve encamına yetiştirmek ve bitirmek ve baştan başa okumak.			
13050	ḫatmü'l-ḳalb	خَتْمُ الْقَلبْ	Ar.	∗	Hak celle ve âlâ hazretlerinin küffarın kalbini set edip iman ve i'tikâdât-ı hakkaya dair nesne fehmetmez ve kendisinden itikat ve imana müteallik nesne sudûr eylemez dereceye getirmesi.			
13051	ḫatemāt	خَتَمَاتْ	Ar.	•	Hatimler, tamamlar, nihayetler ve iptidadan intihaya kadar olan okumalar.			
13052	ḫatme	خَتْمَه	Ar.	•	Kitabın ahiri olan kelam.			

13053	ḫatmiyyet	خَتْمِيَّة	Ar.	•	Hatemî olmaklık ki peygamberân-ı izâm için hazret-i Muhammed hâtemü'l-enbiyâ sallallâhu aleyhi ve sellem hatemîdir.			
13054	ḫatn	خَتنْ	Ar.	•	Sünnet etmek, gılâf-ı zekerin bir parçasını mahall-i ma'lûmdan katetmek.			
13055	ḫutnet	خُتْنَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13056	ḫatnet	خَتْنَةْ	Ar.	*	Kaim ana.			
13057	ḫutūr	خُتُورْ	Ar.	*	Bir adamı aldatıp gadir ve hayıf eylemek ve bir adamın gönlü dönüp midesi bulanmak.			
13058	ḫatūr	خَتُورْ	Ar.	•	Hilekâr, gaddar, mekkâr.			
13059	ḫutūnet	خُتُونَةْ	Ar.	•	Güveyilik, musâheret, nikâh vasıtasıyla olan hısımlık.			
13060	ḫatīt	خَتِيتْ	Ar.	•	Hasis, kemter ve kem-kadr ve alçak olan.			
13061	ḫatīr	خَتِيرْ	Ar.	∴	Bir adamı aldatıp gadir ve hayıf eylemek ve hilekâr, gaddar, mekkâr, yalancı.			
13062	ḫuṣṣ	خُصّْ	Ar.	*	Hâr u hâşâk ve süprüntü ve pek eski, kuru yosun.			
13063	ḫaṣāret	خَصَارَة	Ar.	*	Sıvık nesne kıvamlanıp ve koyulanıp katılanmak ve mide bulunıp gaseyan gelmek, kusmak.			
13064	ḫuṣṣe	خُصَّه	Ar.	•	Bir avuç ağaç kırıntısı.			
13065	ḫaṣele	خَصَلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup batın üzerinde göbek ile kasığın aralığına denilir; cemi, haselât.	cem	Tıp	
13066	ḫaṣelī	خَصَلِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup batın üzerinde göbek ile kasığın aralığına tesadüf eden nâhiye-i bedeniyyeye müteallik ve mütedair olan manasına gelir.		Tıp	
13067	ḫaṣem	خَصَمْ	Ar.	*	Burun yassı ve enli olmak, arîzü'l-enf olmak.			
13068	ḫacʾ	خَجأْ	Ar.	*	Vurmak, darbeylemek ve gecenin çoğu gidip azı kalmak ve zelil ve makhûr olmak ve cima eylemek.			
13069	ḫacc	خَجّْ	Ar.	*	Öte kakmak, defetmek ve yarmak ve burulmak ve cima eylemek ve toprak savurmak.			
13070	ḫucʾet	خُجْأَةْ	Ar.	*	Kesîrü'l-cimâ' adam ve cimaa müştehiye kadın ve ahmak ve nadan ve şişman ve sakil ve girân-cân adam.			
13071	ḫacālet	خَجالَةْ	Ar.	∴	Mütehayyir olmak ve utanmak ve şermende olmak ve yüzü hayâdan kızarmak.			
13072	ḫuceste	خُجَسْتَه	Far.	•	Uğurlu, mesut ve mübarek olan.			
13073	ḫacel	خَجَلْ	Ar.	∴	Bir adam utandığından mütehayyir ve medhûş olup cemâd gibi sakin ve ebsem kalmak ve bir adama bir madde pek müşkül ve çaparız olmakla hayran olup ne gûne amel ve hareket edeceğini bilmez olmak ve bir kimse devlet ve ikbalini hazmetmeyip sermestliğe, güya ki boturluğa mü'eddî olmak ve bir nesneden usanıp bıkmak ve kesp ve taleb-i ma'âş hususunda kâhillik eylemek, yani gevşek davranmak.			
13074	ḫaclet	خَجْلَةْ	Ar.	•	Utanmak, şermende olmak, hayâ etmek.			
13075	ḫaḫām	خَخَامْ		•	Yahudi milletinin okumuşu.			
13076	ḫadd	خَدْ	Ar.	*	Yol ve cemâ'at-i insâniyye ve bir şey bir nesneye tesir eyleyip yer eylemek ve yanak ve yüz, vecih; cemi, hudûd gelir ve yer kazmak ve yeri yarmak.	cem		
13077	ḫudā	خُدا	Far.	•	Vacibü'l-vücûd olan Bârî Teâlâ ve efendi, sahip, malik.			
13078	ḫudā-perest	خُدا پَرَستْ	Far.	*	Allahutaala'yı bilip ibadet eden, muvahhit.			
13079	ḫidāc	خِداجْ	Ar.	*	Noksan manasına.			

13080	ḫudā-ḫān	خُدا خوانْ	Far.	*	Şehadet parmağı.			
13081	ḫudā-dād	خُدا دادْ	Far.	•	Allah verdi, mevhibe-i ilâhî olan.			
13082	ḫudā-rā	خُدا را	Far.	•	Allah için, Allah aşkı için.			
13083	ḫadāret	خَدارَةْ	Ar.	•	İffet ve ismet ve nisâ kısmının ehl-i perde olması.			
13084	ḫidāş	خِداشْ	Ar.	•	Tırmalamak, pençe ile yara etmek.			
13085	ḫudā-şināس	خُدا شِناسْ	Far.	•	Allah'ı tanıyıcı, ehl-i tevhîd olan.			
13086	ḫidāᶜ	خِداعْ	Ar.	•	Aldatmak ve hile ve mekr ve dubara etmek ve men.			
13087	ḫaddāᶜ	خَدّاعْ	Ar.	•	Hilekâr, dubaracı ve şeytan olan.			
13088	ḫaddāᶜat	خَدّاعَةْ	Ar.	*	Eşcâr-ı zü'l-esmâr vesair nebatatın neşvüneması kalîl olan yani bereketi olmayan seneye ıtlak olunur.			
13089	ḫudā-fürūş	خُدا فُرُوشْ	Far.	•	Mürai, münafık, ikiyüzlü.			
13090	ḫuddām	خُدّامْ	Ar.	•	Hadimler, hizmetçiler, hizmetkârlar.			
13091	ḫidām	خِدامْ	Ar.	•	Hidmeler, daire olmuş nâs halkaları.			
13092	ḫidān	خِدانْ	Ar.	•	Dostluk ve muhâdenet etmek.			
13093	ḫudāver	خُداوَرْ	Far.	•	Malik, sahip, bey, hâkim.			
13094	ḫudāvend	خُداوَنْدْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve Hak Teâlâ hazretleri ve efendi.			
13095	ḫudāvendigār	خُداوَنْدِگارْ	Far.	•	Allahutaala celle şânuhu ve padişah, sultân-ı cihân, sultân-ı selâtîn ve hünkâr lafzı bundan ihtisar olunmuştur.			
13096	ḫudāy	خُدایْ	Far.	*	Nâm-ı azîz-i Cenâb-ı Bârî Teâlâ celle şânuhu, aslı hod-âydır, kendi ve gelici manasına vâvı hazf edip işbâ'-ı zamme ile hudây dediler.			
13097	ḫudāyā	خُدایا	Far.	•	Ya Allah, ya Aziz, ya Kadîr manasına nidadır.			
13098	ḫudāygān	خُدایگانْ	Far.	•	Mu'âsırîni beyninde mümtaz olan ulu ve sâhib-i devlet ve mâlik-i memleket olan padişah ve sultân-ı selâtîn.			
13099	ḫudāygāne	خُدایگانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13100	ḫudāyī-furūşān	خُدایِی فُرُوشانْ	Far.	*	Ehl-i la'net ki da'vâ-yı hak edip batıl efkâr sahibi olanlar.			
13101	ḫudāyī-nābit	خُدایِی نابِتْ	Ar. - Far.	*	Zer' ve gars etmeyerek kendi kendiye husule gelen eşcâr ve nebâtât-ı sâ'ireye ıtlak olunur.			
13102	ḫadb	خَدبْ	Ar.	*	Vurmak, darbetmek ve deriyi etiyle şakketmek ve ısırmak ve yalan söylemek ve uzunluk.			
13103	ḫadeb	خَدَبْ	Ar.	*	Uzun ve akılsız kimse.			
13104	ḫaddetān	خَدَّتانْ	Ar.	*	Yanaklar, ruhsârlar.			
13105	ḫadc	خَدجْ	Ar.	*	Naks etmek ve noksan eylemek.			
13106	ḫidr	خِدرْ	Ar.	•	Çadır ve perde vesair sitâreye denilir.			
13107	ḫader	خَدَرْ	Ar.	*	Uyuşmak, azanın uyuşması ve ıs. tıbbiyyeden olup dalgınlık ve afyona şebîh bir ilacın tesirine maruz olmuş gibi uyuşup kalmak ve sükûnet bulmak manasına ve tehâvün ve kesel.			
13108	ḫudret	خُدْرَةْ	Ar.	*	Zulmet-i şedîde.			

13109	ḫadş	خَدشْ	Ar.	•	Tırmalamak ve tırmık tırmık yırtmak.			
13110	ḫadşet	خَدْشَةْ	Ar.	•	Korku, vesvese, rahatsızlık, bâk.			
13111	ḫadᶜ	خَدعْ	Ar.	∴	Aldatmak ve bir adamı aldatıp agâh olduğu semtten ona zarar kasteylemek, Türkîde al ve dubara eylemek demektir ve umur ve ahval muhtelit olmak veya muhtelif olmak ve bir adamın malı azalmak ve pazar kesada varmak ve duhul etmek ve korumak.			
13112	ḫudᶜat	خُدْعَةْ	Ar.	∴	Hilekârlık ve bir kere aldatmak ve mekr ve hile ve sâde-dil olmakla daima nâs kendisini aldatan veya herkese aldanan kimse.			
13113	ḫudeᶜat	خُدَعَةْ	Ar.	∗	Daima nâsı aldatıcı, mekkâr ve kalleşe denilir.			
13114	ḫadem	خَدَمْ	Ar.	•	Hizmetkâr ve hadim.			
13115	ḫidemāt	خِدَمٰاتْ	Ar.	•	Hizmetler, ubudiyetler.			
13116	ḫidemāt-ı şāḳḳa	خِدَمٰاتِ شَاقَّه	Ar.	∗	Is. nizâmiyyeden olup mahkûmîn-i cinâyet hakkında tahammülün haricinde olarak tertip olunan ağır hizmetlere denilir.		Nizamiye	
13117	ḫidmet	خِدْمَةْ	Ar.	•	Bir adamın işini ve gücünü görüp bendelik ve pîşkârlık ve kulluk etmek.			
13118	ḫademet	خَدَمَةْ	Ar.	•	Müfret olmak itibariyle bir yerde daire olmuş nâs halkasına denilir ve kalın ve muhkem halka tarzında olan lokmaya denilir; cemi, hidâm gelir ve cem olmak itibariyle hadimin cemidir.	cem		
13119	ḫidmet-kār	خِدْمَتْكٰارْ	Ar. - Far.	•	Birinin hizmetinde olan adam ve hadim.			
13120	ḫidmet-kārî	خِدْمَتْكٰارِى	Ar. - Far.	•	Hizmetkârlık, hizmetçilik.			
13121	ḫidmet-kün	خِدْمَتْكُنْ	Ar. - Far.	•	Hadim, hizmetçi ve hizmetkâr.			
13122	ḫidmet-güẕār	خِدْمَتْگُذٰارْ	Ar. - Far.	•	İşgüzar olup şunun bunun hizmetini gören kimse.			
13123	ḫadin	خَدِنْ	Ar.	∗	Dost, sıddîk ve yoldaş ve sinnen akran olan; cemi, ahdân.	cem		
13124	ḫidn	خِدنْ	Ar.	•	Kızoğlankız.			
13125	ḫadenet	خَدَنَةْ	Ar.	∗	Çok dost tutan adam.			
13126	ḫadenk	خَدَنْكْ	Far.	∴	Ok, tîr, sehim ve aslen kayın ağacının ismi olup ondan ok yapıldığı için bu veçhile tesmiye olunmuştur.			
13127	ḫudūr	خُدُورْ	Ar.	•	Hıdrlar, perdeler, sitrler.			
13128	ḫudūş	خُدُوشْ	Ar.	•	Tırmalamak, tırnakla yırtmak.			
13129	ḫadîc	خَدِيجْ	Ar.	∗	Vaktinden evvel doğan çocuk ve nâkısu'l-akl veya nâkısu'l-halk olan kimse.			
13130	ḫadîre	خَدِيرَه	Ar.	•	Ehl-i perde ve afife olan hatun.			
13131	ḫadîᶜa	خَدِيعَه	Ar.	•	Aldatmaya ve al ve fende denilir.			
13132	ḫadîn	خَدِينْ	Ar.	∗	Bir adamın yâr ve sahibine denilir ve bir kimsenin zahirî ve bâtını her bir umurunda hem-dem ve gam-küsâr olan adam.			
13133	ḫadîş	خَدِيشْ	Far.	∗	Ümera ve ekâbir haremlerinde olan kethüda kadın ve kâhya kadın.			
13134	ḫidîş	خِدِيشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13135	ḫidîv	خِدِيوْ	Far.	•	Efendi, vezir, büyük vezir, ve'l-yevm sadrazam derecesinde Mısır valisi gibi büyük vezire denilir.			
13136	ḫidîvî	خِدِيوِى	Far.	•	Efendilik, vezirlik.			

13137	ḫaẕeˀ	خَذَأْ	Ar.	∗	Bir kimseye ser-fürû eyleyip ram ve münkâd olmak ve za’f-ı nefs yani bî-zehre ve bî-sebât-ı kalb olmakla bir arızadan çabuk müteessir olup havf ve endişeyi mucip hâletten ibarettir.			
13138	ḫaẕᶜ	خَذَعْ	Ar.	•	Kıyma kıymak.			
13139	ḫaẕef	خَذَفْ	Ar.	•	Fiske taşı atmak.			
13140	ḫaẕel	خَذَلْ	Ar.	∴	Terk etmek ve rüsva eylemek ve birine imdat etmeyip perişanlıkta ve horlukta bırakmak ve dostsuz, imdatsız kalmak.			
13141	ḫiẕlān	خِذْلَانْ	Ar.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve nusret memul olan kimse nusreti terk eylemek ve rüsvalık ve aşağı düşmek ve muavenetin terk eylemek.			
13142	ḫuẕelet	خُذَلَةْ	Ar.	∗	Terk-i medet ve nusret eden kimse.			
13143	ḫaẕelet	خَذَلَةْ	Ar.	•	Hâziller, deniler, alçaklar ve mağlup ve münhezim olanlar.			
13144	ḫaẓm	خَذْمْ	Ar.	∗	Kesmek ve sarhoş olmak.			
13145	ḫuẕūˀ	خُذُوْ	Ar.	•	Bir kimseye ser-fürû eyleyip ram ve münkâd olmak.			
13146	ḫaẕūl	خَذُوْلْ	Ar.	•	Birine imdat etmeyip perişanlıkta ve horlukta bırakmak ve dostsuz ve imdatsız kalmak.			
13147	ḫaẕīm	خَذِيمْ	Ar.	∗	Sarhoş olan.			
13148	ḫarāb	خَرَابْ	Ar.	•	Viran ve yıkılmış yer ve perişan olan; cemi, harabe.	cem		
13149	ḫarābāt	خَرَابَاتْ	Ar.	•	Harabeler, perişanlıklar.			
13150	ḫarābe	خَرَابَه	Ar.	∴	Hırsızlık etmek ve ıssız olan mahal ve virane ve yıkılmış yer.			
13151	ḫarābiyyet	خَرَابِيَّةْ	Ar.	•	Haraplık, viranelik.			
13152	ḫarāˀet	خَرَائَةْ	Ar.	∗	Def’-i tabî’î eylemek ve sıçmak, terslemek.			
13153	ḫarāc	خَرَاجْ	Ar.	•	Reayadan taraf-ı sultâna eda olunan akçe.			
13154	ḫurāc	خُرَاجْ	Ar.	∗	Bedende çıkan çıbanlar ki kör çıban denilir, bu kelime cemidir, müfredi hırâcedir ve ıs. tıbbiyyeden olup bir cevf-i ârızî derununda irinin tecemmu' ve terakümüne denilir, bunun cemi, hurâcât.	cem	Tıp	
13155	ḫurāc-ı bārid	خُرَاجِ بَارِدْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup batî ve gayr-ı zâhir bir iltihaptan sonra vukua gelip ekseriya veca ve elemsiz olan hurâca denilir.			
13156	ḫurāc-ı intiḳālī	خُرَاجِ اِنْتِقَالِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup derûn-ı ahşâda yani ak ve karaciğerin ve bağırsaklar ve dimağ gibi a’zâ-yı dâhiliyye-i leyyinede bi’z-zuhûr intân-ı kayhî ile âher mahalde husule gelen hurâca denilir.		Tıp	
13157	ḫurāc-ı ḥārr	خُرَاجِ حَارّْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup devirlerini serian ikmal eden ve avârız-ı iltihâbiyye-i hâdde ile mürâfakat eden ve ekseriya flegmondan yani iltihâb-ı nesc-i munzamda neşet eden şişkinlikten münba’is olan hurâca denilir.		Tıp	
13158	ḫurāc-ı müterākim	خُرَاجِ مُتَرَاكِمْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir âfet-i nesc-i azmîden yani kemik çürümesi gibi bir hâlden neşet edip maraz-gîr olan noktadan az çok ba’îd bir mahalde nümâyân olan hurâca denilir.			
13159	ḫirāzet	خِرَازَةْ	Ar.	∗	Sahtiyan ve meşin makulesinin dikiciliği sanatına denilir.			
13160	ḫarāşet	خَرَاشَةْ	Ar.	∗	Tırmantı ve bir kimsenin zimmetinde olan matlûb-ı yesîre denilir ve demir alet makulesiyle yarılıp kesilen nesneden dökülen talaş ve döküntüye denilir.			
13161	ḫirāṣat	خِرَاصَةْ	Ar.	∗	Islah eylemek.			
13162	ḫarāḫir	خَرَاخِرْ	Ar.	∗	Harharalar, uyku içinde horlamak ve hırıltı ve ıs. tıbbiyyeden olup esnâ-yı teneffüste havanın tarik-i havâ’iyye-i ri’eviyyeden yani akciğerin hava borularından mürurundan hasıl olan ze’îrât-ı gayr-ı tabî’iyyeye yani hılkî olmayan vızıltı ve sedalara denilir.		Tıp	

13163	ḫarāḫir-i ferḳaʿiyye	خَراخِرِ فَرْقَعِيّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup birkaç saç telinin parmaklar arasında ovuşturulmasıyla hasıl olan çıtırtı gibi esnâ-yı şehîkte yani nefes alındığı vakitte istimâ' olunan vızıltı ve hırıltıya denilir ki etibbanın sadrı dinlemesi bu ve bu gibi zirde beyan olunacak sesleri alabilmek içindir sedâ-yı mebhûsun anhu, başlıca zatürre nam marazın vakt-i insidâdının delîl-i yakînîsi olup mamafih terâkümü dem-i ri'evînin bazı hâlâtında ve ozima-yı ri'evî yani akciğere su toplanması hâlinde dahi istimâ' olunur.		Tıp	
13164	ḫarāḫir-i ferḳaʿiyye-i dūniyye	خَراخِرِ فَرْقَعِيَّهٔ دُونِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sabun köpüğü içine üflendikte hasıl olan seda ve çıtırtı gibi hem zefîr ve hem de şehîkte yani hem nefes verildiği ve hem de nefes alındığı vakitte istimâ' olunan vızıltı ve hırıltıya denilir, harâhir-i ferka'iyye gibi bir mahalle maksûr olmayıp sadrın her bir tarafına münteşir olur ise de batna mülâsık olan kâ'ide-i sadrın taraf-ı halfîsinde kesîrü'l-vukû'dur, harâhir-i mezkûre iltihâb-ı kasabât-ı ri'e yani akciğerin büyük borularının iç örtüsü olan gışâ-i muhâtînin iltihabında ve edrân-ı ri'eviyye denilen akciğer veremi habbelerinin eridiği vaktin bidayetinde başlıca olarak vaki olup mamafih ifrâzât-ı müfrita ile müterâfık bulunan şu'ubât-ı ri'eviyye-i mütevessi'ada ve terâkümü dem-i ri'evînin ve sekte-i ri'eviyyenin yani kan damarları yırtılıp akciğerin karaciğer gibi kıpkırmızı kana boğulması hâlinin iptidaki vakitlerinde dahi istimâ' olunur.		Tıp	
13165	ḫarāḫir-i kehfiyye	خَراخِرِ كَهْفِيّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mağara gibi bir boşluk veya çukurdan gelen ses gibi istimâ' olunan ve şehîk ve zefîr yani hem nefes alma ve hem de nefes verme zamanlarına tesadüf eden sedaya denilir ki akciğerlerden birinin tepesine maksûr olarak kalır, harâhir-i mezkûre akciğerde ya hufrenin yani bir çukurun vücuduna delalet eder yahut şu'ubât-ı ri'eviyye yani akciğerin ince borularından biriyle ittisal ve iştirak eden bir hurâcın vücuduna veyahut şu'ubât-ı ri'eviyyeden birinin mütevessi' olduğuna delalet eder.		Tıp	
13166	ḫarrāṭ	خَرّاطْ	Ar.	*	Çıkrıkçı ve elmeyci.			
13167	ḫirāṭat	خِراطَةْ	Ar.	*	Çıkrıkçı sanatı.			
13168	ḫarāṭ̱ım	خَراطِيمْ	Ar.	•	Hortumlar, burunlar, fil burunları.			
13169	ḫarāṭ̱în	خَراطِينْ	Ar.	*	Yer solucanı denilen hayvan.			
13170	ḫurāfāt	خُرافاتْ	Ar.	•	Saçma sapan ve herze, herzeyân sözler.			
13171	ḫarāfet	خَرافَةْ	Ar.	∴	Uzre kabilesinden bir kimseye denilir ki bir zaman kendisini cin taifesi kapıp getirmişler, bahdehu müşahede eylediği acayibi ve akıl kabul etmeyecek garabeti nakleylediğinde nâs kendisini tekzip etmeleriyle o vakit kizb-i sarîhe hadîsü Harâfe denilmiştir ve hümâyûn-nâme kıssaları ve Nasrettin Hoca destanları gibi latif ve dil-küşâ ve mu'accib ahbâr-ı kâzibe ve hikâyâtta darbımesel olmuştur ve budala lakırdısı, beyhude kelam.			
13172	ḫirāḳat	خِراقَةْ	Ar.	*	Tuttuğu işi bilmeyip fena ve nahoş yapar olmak ve ahmak ve bî-mağz olmak ve ebleh ve akılsız olmak.			
13173	ḫirām	خِرامْ	Far.	•	Sallanarak ve salınarak yürümek ve naz ve eda göstermek.			
13174	ḫarām	خَرامْ	Far.	•	Müjde, beşaret, sevinç, meserret, sürur, şâdumânî.			
13175	ḫirāmān	خِرامانْ	Far.	•	Salınarak naz ve eda ile yürür olan.			
13176	ḫirāmet	خِرامَةْ	Ar.	*	Mâcin ve laubaliyane meşrep olmak.			
13177	ḫurrām	خُرّامْ	Ar.	*	Taat ve ibadetten bi'l-külliyye munkatı' olup müdâm irtikâb-ı ma'âsî ve âsâm eden kimseler.			
13178	ḫirāmend	خِرامَنْدْ	Far.	•	Salınarak naz ve eda ile yürümek üzere olan.			
13179	ḫirrān	خِرّانْ	Ar.	•	Muti, itaatli, münkâd ve fermân-ber olan.			
13180	ḫarāʾid	خَرائِدْ	Ar.	•	Harîdler, el dokunmadık kızoğlankızlar, bikrler.			

13181	ḫirbāş	خِرْبَاشْ	Ar.	*	Gırîv ve kavgaya ve büyük nesneye denilir.			
13182	ḫarbān	خَرْبَانْ	Far.	•	Eşekçi, eşek sahibi veya eşek sürücüsü.			
13183	ḫirbiz	خِرْبِزْ	Ar.	•	Kavun, bıttîh.			
13184	ḫarbaḳ	خَرْبَقْ	Ar.	∴	Şakketmek, kateylemek ve ifsat etmek ve iki nev zehirli otun ismidir ki birine harbak-ı ebyaz yani beyaz çöpleme, diğerine harbak-ı esved yani kara çöpleme denilir.			
13185	ḫarbaḳ-ı esved	خَرْبَقِ اَسْوَدْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kara çöpleme denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta cezirini bazı etibba emrâz-ı cildiyye-i müzminede kullanmıştır.		Nebatat	+
13186	ḫarbeḳayn	خَرْبَقَيْنْ	Ar.	*	Beyaz çöpleme ile kara çöpleme denilen otlar.			
13187	ḫarbende	خَرْبَنْدَه	Far.	•	Eşekçi, katırcı.			
13188	ḫarabe	خَرَبَه	Ar.	*	Viran olan yer; cemi, harabât gelir.	cem		
13189	ḫarbe	خَرْبَه	Ar.	*	Kalbur, gırbâl ve ayıp ve nakisa ve zül ve fezîhat; cemi, harabât gelir.	cem		
13190	ḫurbe	خُرْبَه	Ar.	*	Müdevver delik ve kulakta küpe deliği ve din ve mezhebe müteallik fesat.			
13191	ḫarc	خَرجْ	Ar.	•	Emvâl-i nâstan cibâyet olunan meblağa denilir ve masraf ve birinin malından ve akçesinden sarf olunan miktar ve maldan ve akçeden sarf etmek ve yapıya konulan mahlut kireç ve horasana ve esvap üzerine işlenen ince kaytana vesaireye Türkçe olarak harç derler, **vekilharç:** efendisinin matbah vesair masrafları hususuna memur olan hizmetkâr.			
13192	ḫurc	خُرجْ	Ar.	•	Heybeden büyük ve meşinden mamul bir nev maruf yol torbası veya kabı; cemi, hırece gelir.	cem		
13193	ḫarec	خَرَجْ	Ar.	•	Aklı ve karalı, alacalı olmak, ahrec olmak.			
13194	ḫarc-rāh	خَرجْرَاهْ	Ar. - Far.	•	Yol masrafı, yol harçlığı.			
13195	ḫurece	خُرَجَه	Ar.	*	Makarrında ârâm eylemeyip kapıcılar kâhyası gibi ekseri girip çıkar olan kimse.			
13196	ḫired	خِرَدْ	Far.	•	Akıl, zihin, dirayet.			
13197	ḫurd	خُرْدْ	Far.	•	Ufak, küçük, ince.			
13198	ḫarçāre	خَرْچَارَه	Ar.	*	Bostan korkuluğu.			
13199	ḫarçenk	خَرْچَنكْ	Far.	•	Yengeç denilen deniz hayvanı, seretan.			
13200	ḫarḫara	خَرْخَرَه	Ar.	*	Uykuda horuldamak; cemi, harâhir gelir, tafsilatı harâhir kelimesinde görülür.	cem		
13201	ḫurd-ḫān	خُرْدْ خَانْ	Far.	*	Dardağan, tarumar ve ufanmış olan.			
13202	ḫurd-ḫām	خُرْدْ خَامْ	Far.	*	Ziyade ince olan.			
13203	ḫurd-dest	خُرْدْ دَستْ	Far.	*	Yankesici ve bilek ile dirsek arasında vaki mafsal ve el ile oynanır oyun.			
13204	ḫurd-sāl	خُرْدْ سَالْ	Far.	•	Küçük yaşlı çocuk.			
13205	ḫired-sūz	خِرَدْ سُوزْ	Far.	•	Akıl yakıcı, hayret verici, zihni perişan edici.			
13206	ḫardeştî	خَرْدَشْتِى	Far.	•	Yaban eşeği, himâr-ı berrî.			
13207	ḫurdek	خُرْدَكْ	Far.	*	Edepli ve kâr-şinâs olan kimse.			

13208	ḫardal	خَرْدَلْ	Ar.	∴	Yeşilliği şekilde görülen nebatın tohumuna denilip işbu tohumdan taama lezzet vermek ve iştihayı açmak için macun gibi bir şey yapıp ekl ederler, tıpta müdir gibi istiskâ-yı umûmî ve ozimada ve iskorbütte ve dâ'ü'l-hınzîrde ve hunnâk-ı basît veya hunnâk-ı gışâ-i kâzibîde yani boğmaca denilen öksürüğü tevlit eden hunnâkta kullanılır, haricen dahi kanı bir mahalle hücum ettirerek bir müphem uzuv iltihabının mekânını tebdil ettirmek veya sath-ı bedene harareti davet etmek için lapa ve yakı kâğıdı şeklinde veya istihmâm-ı kadem suretiyle istimal olunur.			+
13209	ḫired-mend	خِرَدْمَنْدْ	Far.	•	Akıl sahibi ve akıllı ve akil olan.			
13210	ḫired-mendān	خِرَدْمَنْدَانْ	Far.	•	Akıl sahipleri ve akıllılar.			
13211	ḫired-mend-āne	خِرَدْمَنْدَانَه	Far.	•	Akla layık ve yaraşır olan.			
13212	ḫired-mendī	خِرَدْمَنْدِی	Far.	•	Akıllılık, dirayet.			
13213	ḫurdevāt	خُرْدَوَاتْ	Far.	•	Hurda ve ufak tefek nesneler.			
13214	ḫurde	خُرْدَه	Far.	•	Ufak, küçük, ince olan.			
13215	ḫurde-bīn	خُرْدَه بِينْ	Far.	∗	Şekilde görüldüğü veçhile hurda şeyleri büyük gösterir bir nev âlet-i hikmetiyyeye denilir ve müdekkik ve her şeyin iç yüzünü ve künh ve hakikatini arayan kimseler ve dûr-endîş adam.			+
13216	ḫurde-dān	خُرْدَه دَانْ	Far.	∗	Dakîka-şinâs, muhakkik ve nüktedan ve aybı beyyin olan.			
13217	ḫurde-fürūş	خُرْدَه فُرُوشْ	Far.	∗	Çerçi, hırdavat satıcı, eskici.			
13218	ḫurde-gīr	خُرْدَه گِيرْ	Far.	∗	Sözde eksik tutucu ve her kesin sakat ve noksanını arayıp tarayan adam.			
13219	ḫar-rübāb	خَرْ رُبَابْ	Far.	∗	Tamburun veya kemanın kâsesi üzerinde olan ağaç paresi ki tel ve kıllar onun üzerinden geçer.			
13220	ḫar-zān	خَرْ زَانْ	Far.	•	Nevruz denilen gün ki Acemler o günü senebaşı itibar ederler.			
13221	ḫarz	خَرْزْ	Ar.	∗	Sahtiyan ve meşin makulesini dikmek.			
13222	ḫares	خَرَسْ	Ar.	∗	Bir adam, dilsiz ve lal olmak.			
13223	ḫirs	خِرسْ	Far.	•	Ayı denilen hayvan, düb.			
13224	ḫursend	خُرْسَنْدْ	Far.	•	Daima mesrur ve şâdumân ve müreffehü'l-hâl olan ve kısmetine razı ve kani olan.			
13225	ḫursende	خُرْسَنْدَه	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13226	ḫarsenk	خَرْسَنكْ	Far.	∗	Değirmen taşı ve yol üzerindeki bî-fâ'ide büyük taş.			
13227	ḫarş	خَرشْ	Ar.	∗	Kesbetmek ve tırmalamak ve kâr u kesb edip maaş talebinde olmak.			
13228	ḫarşef	خَرْشَفْ	Ar.	∗	Balık pulu ve kalkan balığı.			
13229	ḫarşefe	خَرْشَفَه	Ar.	∗	Nâs harekete gelip gırîv ve hengâmeye ve her kafadan bir ses gelerek kargaşa eylemek.			
13230	ḫarşefiyyü'l-cenāḥ	خَرْشَفِيُّ الْجَنَاحُ	Ar.	∗	Hayvanat ıs. olup haşerat nevinden zar gibi dört kanatlı ve kanatlarının üzerleri ufacık pullarla mestur olan bir nev haşereye yani böceğe denilir.		Hayvanat	
13231	ḫarşūf	خَرْشُوفْ	Ar.	∗	Enginar denilen maruf sebze manasına ıs. nebâtiyyedendir.		Nebatat	
13232	ḫarṣ	خَرصْ	Ar.	∗	Bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek ve mutlaka zan ve tahmin ile söz söylemek ve yalan söylemek ve nehrin ağzını bent eylemek.			
13233	ḫirṣ	خِرصْ	Ar.	∗	Takdir ve kıyas manasına.			

13234	ḫaraṭ	خَرَطْ	Ar.	∗	Bir nesneyi salıvermek ve müshil ilaç ishal vermek ve bir kimse nâsa taarruz ve eza eylemek babında destur verip murahhas kılmak.			
13235	ḫorṭūm	خُرْطُومْ	Ar.	∴	Filin burnu ve çabuk sarhoş eden keskin şarap; cemi, harâtîm gelir ve Türkçede köseleden mamul olup yangın tulumbalarında suyu nakil için kullanılan boruya denilir.	cem		
13236	ḫarᶜ	خَرْعْ	Ar.	∗	Yarmak, şakketmek.			
13237	ḫaraᶜ	خَرَعْ	Ar.	∗	Zayıf ve zebun olmak ve medhûşluk.			
13238	ḫirṭīṭ	خِرْطِيطْ	Ar.	∗	Kereviz denilen sebze.			
13239	ḫuzfet	خُزْفَةْ	Ar.	•	Semizotu denilen sebze-i ma’rûf.			
13240	ḫarḳ	خَرْقْ	Ar.	∴	Bir nesneyi yarıp yırtmak ve bir nesneyi fikir ve reviyyetsiz fesat tariki üzere kateylemek ve yalan söylemek ve kat’-ı mesâfe eylemek ve yeniden yalan düzmek ve yırtık ve ıs. fıkhiyyeden olup her vakit ayıklanmaya muhtaç olan nehr-i hâssa denilir ve büyük sahra; cemi, hurûk gelir.	cem	Fıkıh	
13241	ḫaraḳ	خَرَقْ	Ar.	∗	Korkudan veya utanmaktan medhûş olmak.			
13242	ḫurḳ	خُرْقْ	Ar.	∗	Bilmezlik, akılsızlık ve dehşet ve unf.			
13243	ḫuruḳ	خُرُقْ	Ar.	•	Harklar ve su yarıkları ve çayırlı ve çimenli olan düz yerler.			
13244	ḫirḳa	خِرْقَه	Ar.	•	Bir nev pamuklu libas ki üstten giyilir, evâ’ilde parça ve yamadan yapılır idi; cemi, hırak.	cem		
13245	ḫirḳa-pūş	خِرْقَه پُوشْ	Ar. - Far.	•	Hırka örtünen derviş.			
13246	ḫark	خَرْكْ	Ar.	∗	Lec ve ısrar eylemek.			
13247	ḫar-gāh	خَرْگَاهْ	Far.	•	Padişah veya vezir otağı, çadır.			
13248	ḫar-kürre	خَرْكُرَّه	Far.	∗	Eşek yavrusu, eşek sıpası.			
13249	ḫarek-i zemīn	خَرَكِ زَمِينْ	Far.	∗	Ayaksız, yer üzerinde sürünüp gezer olan böcekler.			
13250	ḫarkes	خَرْكَسْ	Far.	∗	Çok sözlü ve beyhude söyler olan.			
13251	ḫargele	خَرْكَلَه	Far.	∴	Eşek sürüsü ve henüz binilmemiş veya koşulmamış beygir veya kısrak.			
13252	ḫargūr	خَرْگُورْ	Far.	∗	Yaban eşeği, himâr-ı vahşî.			
13253	ḫargūş	خَرْگُوشْ	Far.	•	Tavşan denilen hayvan, erneb.			
13254	ḫargeh	خَرْگَهْ	Far.	•	Har-gâh, otağ, fâze, çadır.			
13255	ḫargeh-i ḳamer	خَرْگَهِ قَمَرْ	Ar. - Far.	∗	Ay ağılı, hâle.			
13256	ḫargeh-i māh	خَرْگَهِ مَاهْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
13257	ḫarm	خَرْمْ	Ar.	∗	Muhkem etmek ve işinde çabuk olmak ve nakıs etmek ve kat ve udûl eylemek ve bir nesnenin dikişini söküp ayırmak ve ıs. arûziyyeden olup fe’ûlün cüzünden fânın yahut mefâ’îlün cüzünden mîmin ıskatına denilir.		Aruz	
13258	ḫurrem	خُرَّمْ	Ar.	∴	Sebze-zâr ve şükûfe-ârâ ve çemen-pîrâ olan mekan ve şadlık ve mesrur olmak ve küşâyiş-i hatır ve sürûr-ı kalb ve kışın evvelki ayı.			
13259	ḫurmā	خُرْمَا	Far.	•	Arabistan mahsulü bir nev yemiş ki şeklinin görülmesi için temr kelimesine müracaat oluna.			
13260	ḫarmār	خَرْمَارْ	Far.	•	Eşekçi, eşek sürücüsü.			

13261	ḫurmān	خُرْمَانْ	Ar.	⁎	Yalan söz, kizb.			
13262	ḫurrem-gāh	خُرَّمْگَاهْ	Far.	•	Müferrih olan mahal ve hayme, çadır, har-gâh.			
13263	ḫar-mekes	خَرْ مَکَسْ	Far.	•	At sineği denilen hayvancık ve eşek arısı.			
13264	ḫurrem-geh	خُرَّمْگَه	Far.	⁎	Müferrih olan mahal ve hayme, çadır, har-geh.			
13265	ḫarman	خَرْمَنْ	Far.	•	Buğday ve emsali hububat biçildikten sonra cem olup samandan tefrik olunduğu mahal.			
13266	ḫirmen	خِرْمَنْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13267	ḫirmen-suḫte	خِرْمَنْ سُوخْتَه	Far.	•	Harmanı yanmış, kül olmuş, müflis kimse ki mameleki elden çıkmış kimseden kinayedir.			
13268	ḫarman-gāh	خَرْمَنْگَاهْ	Far.	•	Harman mahalli.			
13269	ḫar-mühre	خَرْ مُهْرَه	Far.	•	Katır boncuğu denilen ziynet ki katır ve eşek yular veya palanına dikilir ve boynuzdan yapılır ve bir nev boru.			
13270	ḫarnūb	خَرْنُوبْ	Ar.	•	Keçiboynuzu denilen meyve.			
13271	ḫarvār	خَرْوَارْ	Far.	•	Eşek yükü, eşek hamulesi.			
13272	ḫarrūb	خَرُّوبْ	Far.	•	Keçiboynuzu denilen maruf meyve.			
13273	ḫurūc	خُرُوجْ	Ar.	∴	Bir mekândan taşra çıkmak ve isyan etmek ve ecir ve galle manasına da gelir; cemi, ahrâc, **sâhib-i hurûc:** asi olan kimse ve galebe ile nâgeh zuhur olarak bir hayli yeri az kuvvette yed-i teshîrine geçiren adam.	cem		
13274	ḫarūr	خَرُورْ	Ar.	•	Yüksekten aşağı düşmek, sukut etmek.			
13275	ḫurūs	خُرُوسْ	Far.	•	Meşhur kuş ki hane veya çiftlik derununda vücuda gelir, dişisine tavuk derler.			
13276	ḫurūş	خُرُوشْ	Far.	•	Çağrışma, bağrışma, şamata, feryat ve zârî.			
13277	ḫurūşān	خُرُوشَانْ	Far.	•	Şamataya boğulmuş olan.			
13278	ḫarūṭ	خَرُوطْ	Ar.	∴	Mukaddem ve mütehevvir kimse ve uygunsuz, zapt olunmaz beygir.			
13279	ḫurūᶜ	خُرُوعْ	Ar.	⁎	Bedenin ek ve oynak yerleri, gevşek ve sülpük olmak.			
13280	ḫirvaᶜ	خِرْوَعْ	Ar.	⁎	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev ağaca denilir ki büzûrundan yani tane ve meyvelerinden ezerek ve sıkıştırarak Hint yağı denilen maruf yağ çıkarılır, işbu yağ tıpta müshil, müleyyin gibi inkıbaz ve fıtk-ı mahnûkta yani boğulmuş ve civarı tazyik olunmuş fıtıkta ve düsentarya yani basurda vesair ilel-i mültehibede, kalın bağırsağın iç örtüsü üzerine tesirinden korkulan edviye-i müshile yerine kullanılır.		Nebatat	+
13281	ḫurūḳ	خُرُوقْ	Ar.	⁎	Bir yerde asla ayrılmamak veçhi üzere ikamet eylemek.			
13282	ḫirrīc	خِرِّيجْ	Ar.	⁎	Bir kimsenin çıkardığı nesne.			
13283	ḫirīd	خِرِيدْ	Far.	•	Almak, alış, ahiz, mübayaa.			
13284	ḫarīd	خَرِيدْ	Ar.	∴	Dâmenine dest-i ricâl dokunmamış bikr kıza denilir ve şerm ve hayâ eserine makrûn, nerm ve mülayim ve aheste sese denilir.			
13285	ḫarīde	خَرِيدَه	Ar.	⁎	Bi-ma'nâhu eyzan ve mesture avrat ve delinmedik inci; cemi, harâyid gelir.	cem		
13286	ḫirīd ü fürūḫt	خَرِيدُ و فُرُوخْتْ	Far.	•	Alışveriş, bey' ü şirâ.			

13287	ḫirīdār	خَرِيدَارْ	Far.	•	Satın alıcı ve müşteri.			
13288	ḫirīde	خَرِيدَه	Far.	•	Satın alınmış ve mübayaa olunmuş.			
13289	ḫarīṣ	خَرِيصْ	Ar.	∗	Soğuk su.			
13290	ḫarīża	خَرِيضَه	Ar.	∗	Taze ve güzel ve sîm-ten ve etine dolu, mahbube kıza denilir.			
13291	ḫarīṭa	خَرِيطَه	Ar.	∴	Sahtiyandan ve emsali şeylerden mamul kese ve torba ve ıs. coğrafyadan olup bir memleketin veya bir mahallin resm-i arâzîsine denilir.		Coğrafya	
13292	ḫarīᶜ	خَرِيعْ	Ar.	∗	Zayıf, zebun adama denilir.			
13293	ḫarīf	خَرِيفْ	Ar.	•	Fusûl-ı erba'adan güz faslına denilir ki yazdan sonra ve kıştan evvel gelir ve meyve toplamak ve katı olduğu için böylece ıtlak olunmuştur.			
13294	ḫarīḳ	خَرِيقْ	Ar.	•	Derin olmayan su harkı ve çayırlı çimenli olan düz ve oturaklı, aralık yer; cemi, huruk.	cem		
13295	ḫarīm	خَرِيمْ	Ar.	∗	Mâcin ve laubaliyane meşrep adam ve kimseye denilir.			
13296	ḫazzāf	خَزَّافْ	Ar.	∗	Çanak ve çömlek yayıcı.			
13297	ḫuzāmī	خُزَامِى	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile lavanta denilen kokulu latif bir nebata denilir ki halk buna tahrifle husâme demişlerdir, tıpta muzâdd-ı teşennüc gibi emrâz-ı felciyyede ve münebbih gibi emrâz-ı za'fiyyede müstameldir.		Nebatat	+
13298	ḫazān	خَزَانْ	Far.	•	Sonbahar, fasl-ı harîf, güz mevsimi ve yaprakların sararması.			
13299	ḫazān-dīde	خَزَانْدِيدَه	Far.	•	Solmuş, sararmış olan.			
13300	ḫuzzān	خُزَّانْ	Ar.	•	Hâzinler, hazinedarlar.			
13301	ḫazānet	خَزَانَةْ	Ar.	∴	Hâzinlik, hazinedarlık ve mâl-ı mahzûn vazolunan mekân ki lisanımızda hazine denilir ve insanın gönlü.			
13302	ḫazāᵓin	خَزَآئِنْ	Ar.	•	Hazineler, gencler.			
13303	ḫazrān	خَزْرَانْ	Ar.	•	Hezaren denilen ince bir nev kamış ki şeklinin görülmesi için esel kelimesine müracaat oluna.			
13304	ḫazrebet	خَزْرَبَةْ	Ar.	∗	Kelamın karışık ve bî-intizâm ve yave ve herze-nâk olmasına ıtlak olunur.			
13305	ḫazaᶜ	خَزَعْ	Ar.	∴	Kesmek, kateylemek ve bir adam, rüfeka ve ahbap ve ashabından tehalüf eylemek ve ıs. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bir kıtayı kat ve şakkeylemeye denilir.			
13306	ḫızᶜa	خِزْعَه	Ar.	•	Kıta, parça, pare.			
13307	ḫuzeᶜa	خُزَعَه	Ar.	∗	Daima nâsı işinden gücünden avk eden kimseye denilir.			
13308	ḫazef	خَزَفْ	Ar.	•	Testi denilen maruf kap ki envaı vardır yalnız bir nevi görülmek için testi kelimesine konulan şekle müracaat oluna.			
13309	ḫazefī	خَزَفِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup testide görülen hâlâta mensup ve müteallik olan demektir.		Tıp	
13310	ḫuzle	خُزْلَه	Ar.	∗	Bel kırıklığına denilir ve ıs. arûziyyeden olup mütefâ'ilün cüzünden elifin sukutuyla tânın sakin olmasına ıtlak olunur ki müfte'ilün cüzüne naklolunur.		Aruz	
13311	ḫuzele	خُزَلَه	Ar.	∗	Nâsı daima hacet ve maksadından avk ve tehir eden adam.			
13312	ḫazm	خَزْمْ	Ar.	∗	Dizmek ve ıs. arûziyyeden olup beytin evveline yani şatr-ı evvelin sadrına birden dörde kadar harf ziyade eylemeye denilir.		Aruz	
13313	ḫazn	خَزْنْ	Ar.	∗	Malı bir mekân-ı muhrezde hıfzeylemek.			

13314	ḫizy	خِزیْ	Ar.	•	Bir kimse bir beliyye ve rüsvalığa uğramakla beyne'n-nâs hor ve zelil olmak.			
13315	ḫazĭne	خَزِینَه	Ar.	•	Mal vazolunup hıfzolunduğu mahal ve top ve humbara vesair alette ve lağımda barutun vazolunduğu mahal vesair nesnenin kesret ile cem olunduğu yer.			
13316	ḫazĭne-dār	خَزِینَه دارْ	Ar. - Far.	•	Hıfz-ı mâla memur olan kimse.			
13317	ḫas	خَسْ	Far.	∴	Çer çöp, talaş, yonga ve dağ adamı, yaban adamı.			
13318	ḫass	خَسّْ	Ar.	∗	Bî-asl ve deni ve fürumaye ve rezil ve bahîl kimse ve bir kimsenin hissesini pek hakir ve kemter ve naçiz kılmak ve marul denilen sebze ve ıs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile acı marul denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü, usaresi yani sapları çizilerek akıtılan süt gibi suyu olup afyon, havassına her ne kadar müşabih hassası var ise de onun gibi inkıyat ve imtilâ-i dimâğ ve adem-i iştihâyı bâdî olmadığından ona tercihen ve dimağı tahrik eylemeksizin vücutta bir sükûn-ı umûmî hasıl eylediğine binaen seher yani uykusuzluk ve sinir hastalıklarında ve beyne'n-nâs verem denilen sillü'r-ri'ede vesair emrâz-ı ri'eviyyede öksürük ve vecaları teskin ve afyon istimal olunan ekser emrazda sükûnet-i hafîfe hasıl etmek için kullanılır ki bu usareye lisân-ı efrenciyyede laktukariyum denilir.		Nebatat	+
13319	ḫasʾ	خَسأْ	Ar.	∗	Reddetmek ve ırak ve ba'îd etmek ve ırak olmak.			
13320	ḫasār	خَسارْ	Ar.	∴	Bir kimse yolundan azmak ve dâl ve kem-râh olmak ve bey' ü şirâda ziyan eylemek veya aldanmak ve ziyankârlık ve dalalet ve helak ve zarar ve ziyana uğramak.			
13321	ḫasāret	خَسارَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13322	ḫasāset	خَساسَةْ	Ar.	•	Alçak tabiatlı, dun ve fürumaye ve hasis olmak.			
13323	ḫussāt	خُسّاتْ	Ar.	∗	Cedî ve kutub ve benâtü'n-na'ş ve ferkadân gibi gurup etmeyen yıldızlara denilir.			
13324	ḫisset	خِسَّةْ	Ar.	∗	Denaet, kabahat ve alçaklık, fürumayelik.			
13325	ḫastegĭ	خَسْتَگِی	Far.	•	Hastalık, adem-i sıhhat-i beden, maraz.			
13326	ḫasta	خَسْتَه	Ar.	∴	Keyifsiz, mizaçsız olan, mariz ve ziraat için sürülüp hazırlanmış olan tarla ve meyve çekirdeği.			
13327	ḫasta-bend	خَسْتَه بَنْدْ	Far.	∗	Cebîre, kırık azaya bağlanan ağaç parçası.			
13328	ḫustevāne	خُسْتَوانَه	Far.	∗	Dervîşânın giydiği peşmîne ve saçaklı hırka.			
13329	ḫasr	خَسرْ	Ar.	∴	Bir kimse yolundan azmak ve dâl ve kem-râh olmak ve bey' ü şirâda ziyan eylemek veya aldanmak.			
13330	ḫusrān	خُسْرانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13331	ḫusrev	خُسْرَوْ	Far.	•	Padişah, sultan ve güneş ve her bir zî-şevket padişah.			
13332	ḫusrev-āne	خُسْرَوانَه	Far.	•	Padişaha layık ve müteallik ve yaraşık olan.			
13333	ḫasf	خَسفْ	Ar.	∗	Göz çıkarmak ve yırtmak ve yırtılmak ve kesmek ve hasta, maraz ve illetten kurtulup kesb-i âfiyet etmek ve bir adamı horlayıp hâk-sâr etmek ve yere batmak ve eksiklik.			
13334	ḫusūʾ	خُسُوءْ	Ar.	∗	Sürüp kovmak ve tard ve teb'îd etmek ve bâsıra, hîre ve zayıf ve fersiz olmak.			
13335	ḫusūf	خُسُوفْ	Ar.	•	Bir mahal, yere geçmek ve bir nesnenin nuru ve ziyası gitmek ve zıll-ı arza duhul ederek şemsin ziyasından dûr ve mahrum olmakla kamere arız olan zulmet ki beyne'n-nâs ay tutuldu denir ve ay tutulmak.			
13336	ḫasĭr	خَسِیرْ	Ar.	∴	Dâl ve kem-râh olan adam ve zarar ve ziyana uğrayan kimse.			

13337	ḫasīs	خَسِيسْ	Ar.	∴	Deni ve fürumaye nesneye denilir ki asla itibar ve mübâlâta layık olmaz ve alçak tabiatlı ve çingene ve tamahkâr olan.			
13338	ḫasīset	خَسِيسَةْ	Ar.	•	Alçak tabiatlı ve çingene ve tamahkâr olmak.			
13339	ḫasīl	خَسِيلْ	Ar.	∗	Alçak ve rezil ve kemter şey; cemi, hasâ'il gelir ve nâsın nekes ve rezil ve fürumayesine denilir ki beyne'n-nâs adam molozu ıtlak olunur.	cem		
13340	ḫaşş	خَشّْ	Ar.	∗	Gizlice bir adama levm ve buğzeylemek ve gizlice bir adama bir şey sunup vermek ve girmek ve siyah nesne ve piyade ve yaya giden.			
13341	ḫişā'	خِشَآءْ	Ar.	∗	Korkutmak, tahvîf etmek.			
13342	ḫaşşāb	خَشّْابْ	Ar.	∗	Ağaçtan anlayıcı, ağaç satıcı, keresteci.			
13343	ḫuşāret	خُشَارَةْ	Ar.	∗	Her şeyin kemter ve kötüsüne denilir ve edânî-i nâs ki onlara adam molozu ıtlak olunur ve özü olmayan arpa.			
13344	ḫuşāş	خُشَاشْ	Ar.	∗	Redî ve alçak şey.			
13345	ḫaşāfet	خَشَافَةْ	Ar.	∗	Güzel ve üstadane kılavuzluk etmek.			
13346	ḫaşeb	خَشَبْ	Ar.	•	Kalın, kuru ağaç paresi ki bundan kereste imal olunur; cemi, huşub gelir.	cem		
13347	ḫaşeb-i ṣādıḳ	خَشَبِ صَادِقْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup müsta'rizan kesilen bir ağacın kabuğundan maada haşeb kıtasının ikiye taksimiyle merkeze yakın ve dâhilde vaki, ziyade ağır ve mülevven ve ziyade sert ve galiz ve safîk olan kıtasına denilir.		Nebatat	
13348	ḫaşeb-i ḳāẕib	خَشَبِ كَاذِبْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup müsta'rizan maktu bir ağacın kabuğundan maada haşeb kıtasının kabuğa yakın olan ve levni ziyadesiyle açık ve kıvamı yumuşak bulunan ve kıt'a-i mezkûrenin dâ'iren mâ-dâr ve dâhilden harice doğru ikiye taksimiyle harice tesadüf eden kısmına ıtlak olunur.		Nebatat	
13349	ḫaşb	خَشْبْ	Ar.	∗	Karıştırmak, halt etmek.			
13350	ḫaşbā'	خَشْبَآءْ	Ar.	∗	Katı ve şedit şey ve kerih ve bed-likâ ve yâbis ve bî-tarâvet olan şey.			
13351	ḫuşbān	خُشْبَانْ	Ar.	•	Haşebler, keresteler.			
13352	ḫaşebiyye	خَشَبِيَّه	Ar.	∗	Cebriyeden Cehmiyye taifesinin bir şubesidir ki bunlar sıfat-ı ezelîyi nefiy hususunda Mutezile'ye muvafakat ve bundan maada bazı hezeyanı ziyade ederler ve Kur'ân-ı Kerim'in mahlûkiyyetine kail olurlar.			
13353	ḫişt	خِشْتْ	Far.	•	Kerpiç ve tuğla ki bina için kullanılır.			
13354	ḫişt-zen	خِشْتْ زَنْ	Ar.	∗	Kerpiç vurucu yani tuğla pişirici.			
13355	ḫuştūk	خُشْتُوكْ	Ar.	∗	Pederi nâ-ma'lûm olan velet.			
13356	ḫişte	خِشْتَه	Far.	∗	Müflis, elde sermayesi olmayan ve bî-vâye olan.			
13357	ḫaşḫāş	خَشْخَاشْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nâs beyninde dahi haşhaş denilen nebata denilir cüz'-i müstameli rü'ûsu olup işbu başlar tıpta afyon makamında müsekkin ve münevvim gibi kullanılır, rü'ûs-ı mezkûre üzerine birtakım çizgiler çizerek afyon ihraç ve istihsal edilir ve silah ile ârâste cemaat ve asker.		Nebatat	+
13358	ḫaşrebe	خَشْرَبَهَ	Ar.	∗	Bir işte ihkâm ve ittikân eylememek yani gevşek tutmak ve gevşek davranmak.			
13359	ḫişᶜa	خِشْعَه	Ar.	∗	Vakt-i vilâdeti hululünde validesi vefat eylemekle karnı yarılıp ihraç olunan çocuk.			
13360	ḫaşefe	خَشَفَه	Ar.	∗	Ses, seda ve deprenmek, kımıldanmak ve seslenmek ve süratle yürümek ve baş yarmak ve hatun veledini süratle rahminden ilkâ etmek ve zül ve hakaret ve işe yaramayan yol.			

13361	ḫaşek	خَشَكْ	Far.	*	Bahane etmek ve göze düşen çöp.			
13362	ḫuşk	خُشْكْ	Far.	∴	Kuru, yâbis ve nem ve rutubetten hali olan, yaş olmayan ve ıstılâh-ı Acemde nekes ve bahîl ve nâ-hem-vâr ve dürüşt-tab' adam.			
13363	ḫuşk-rīşe	خُشْكْرِيشَه	Far.	*	Vücûd-ı insânda bulunan nasırlar ve ıs. tıbbiyyeden olup deveran ile fi'l-i asabiyyeden mahrum olan ve âdeta hayattan ari olmak münasebetiyle cism-i ecnebî hükmünde olan nesc-i beden ezintisine ve enkazına ıtlak olunur.		Tıp	
13364	ḫuşk-sār	خُشْكْسَارْ	Far.	*	Sudan ba'îd olup yağmur dahi dokunmayan yer.			
13365	ḫuşk-ser	خُشْكْسَرْ	Far.	*	Divane, mecnun, deli olan, aklı olmayan.			
13366	ḫuşk-sāl	خُشْكْسَالْ	Far.	*	Kaht u galâdan kinayedir ve yağmur olmayan sene.			
13367	ḫuşk-nān	خُشْكْنَانْ	Far.	*	Gevrek peksimet ve kuru ekmek.			
13368	ḫuşk-nāy	خُشْكْنَايْ	Far.	*	Gırtlak, hançere.			
13369	ḫuşkī	خُشْكِى	Far.	*	At ve katır tersi, fışkı, gübre.			
13370	ḫaşem	خَشَمْ	Ar.	*	Bir adamın kuvve-i şâmmesi zail olmak.			
13371	ḫişim	خِشْمْ	Far.	•	Gazap, tehevvür, dargınlık.			
13372	ḫişm-ālūd	خِشْمْ آلُودْ	Far.	*	Gazab-nâk ve dargın olan.			
13373	ḫişim-nāk	خِشْمْنَاكْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13374	ḫuşnet	خُشْنَة	Ar.	•	Sertlik, huşunet.			
13375	ḫoşnūd	خُشْنُودْ	Far.	•	Rıza ve kanaat ve teşekkür eden.			
13376	ḫoşnūdī	خُشْنُودِى	Far.	•	Rıza, kanaat, teşekkür.			
13377	ḫaşin	خَشِنْ	Ar.	*	Yaramaz tabiatlı adam ve galiz nesne.			
13378	ḫuşūᶜ	خُشُوعْ	Ar.	∴	Huzû' ve alçaklık gösterip tevazu ve zarâ'at eylemek ve sükûn ve tezellül manasına ve balgam tükürmek.			
13379	ḫuşūf	خُشُوفْ	Ar.	*	Seyr ü seyâhat eylemek ve bir nesnenin içine girmek ve bir kimse nâ-bûd olup gitmek ve gece gezmek veya yola gitmek hususunda dilîr ve cesur olmak.			
13380	ḫaşūf	خَشُوفْ	Ar.	*	Daima seyr ü seyâhat eden adam ve geceleri asla durmayıp gezmek hususunda dilîr ve cesur olan ve umur ve mesâlihe duhul ve ihtilat eden adam.			
13381	ḫuşūnet	خُشُونَةْ	Ar.	•	Bir nesne dürüşt ve sert ve katı olmak.			
13382	ḫaşī	خَشِىْ	Ar.	*	Kuru ve yâbis, huşk.			
13383	ḫaşyān	خَشْيَانْ	Ar.	•	Korkak ve korkmuş olan.			
13384	ḫaşeyān	خَشَيَانْ	Ar.	•	Korku ve korkmak.			
13385	ḫaşyet	خَشْيَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13386	ḫaşīf	خَشِيفْ	Ar.	*	Daima seyr ü seyâhat eden adam.			
13387	ḫaşīn	خَشِينْ	Ar.	∴	Huşunetli, sert ve dürüşt olan ve yaramaz tabiatlı adam.			
13388	ḫaṣṣ	خَصّ	Ar.	*	Bir kimseyi bir nesne ile tafdîl eylemek ki o kimseyi o şey ile müşârikinden münferit ve mümtaz etmek.			

13389	ḫiṣṣ	خِصّ	Ar.	*	Eksik ve noksan şey.			
13390	ḫuṣṣ	خُصّ	Ar.	*	Kamıştan mamul hâme.			
13391	ḫiṣāʾ	خِصآءْ	Ar.	*	Haya çıkarmak, yani boğayı öküz, aygırı iğdiş ve insanı hadım etmek.			
13392	ḫaṣāṣet	خَصاصَةْ	Ar.	*	Fakr ve ihtiyaç ve rahne ve halel ve kapı ve kalbur ve elek ve nikap makulesinde olan gedik ve rahneye yahut küçük deliğe denilir.			
13393	ḫaṣṣāf	خَصّافْ	Ar.	*	Yalancı, kezzâb ve pabuççu veya dikiciye denilir.			
13394	ḫiṣāl	خِصالْ	Ar.	•	Hasletler, huylar, ahlak.			
13395	ḫiṣām	خِصامْ	Ar.	•	İki kişi birbiri hakkında dava ve münazaa etmek.			
13396	ḫiṣān	خِصانْ	Ar.	*	Mümtaz ve müte'ayyin adamlar.			
13397	ḫaṣāyiṣ	خَصايِصْ	Ar.	•	Hâssiyyetler, bir nesnenin hususi olan keyfiyet ve hassaları.			
13398	ḫaṣāʾil	خَصآئِلْ	Ar.	•	Huylar, ahlaklar.			
13399	ḫaṣāʾim	خَصائِمْ	Ar.	•	Nizalar, davalar, husumetler.			
13400	ḫiṣb	خِصبْ	Ar.	•	Ucuzluk, bolluk.			
13401	ḫuṣb	خُصبْ	Ar.	*	Canip manasına.			
13402	ḫaṣar	خَصَرْ	Ar.	*	Üşümek ve soğuk almak.			
13403	ḫaṣr	خَصرْ	Ar.	*	Koltuk altı ki böğür derler.			
13404	ḫaṣf	خَصفْ	Ar.	*	Ayakkabı dikmek ve birbirine yapıştırmak ve ağaç yaprağını dökmek.			
13405	ḫaṣlet	خَصلَتْ	Ar.	∴	Huy, hulk, meşrep ve fakirlik; cemi, hısâl gelir.	cem		
13406	ḫaṣm	خَصمْ	Ar.	∴	Niza ve cidal etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup hakkında dava vaki olan müddeialeyhe denilir ki o müddeialeyhin da'vâ-yı mezkûreden dolayı bir ikrarı takdirinde kendisine bir hüküm terettüp ede ve illa hasım addolunmaz; cemi, husemâ' gelir.	cem	Fıkıh	
13407	ḫuṣamāʾ	خُصَمآءْ	Ar.	•	Hasımlar, düşmanlar, husumet edici olanlar.			
13408	ḫuṣmān	خُصْمانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13409	ḫuṣūṣ	خُصُوصْ	Ar.	*	Bir kimseyi bir nesne ile tafdîl eylemek ki o kimseyi o şey ile müşârikinden münferit ve mümtaz eylemek ve keyfiyet, madde, şey, emir ve bir nesnenin sair nesnelerden tefrik ve temyiz olunduğu araz, alelhusus ve bahusus ve bi'l-husûs cümleden ziyade olarak cümleden mümtaz ve müteferrid olarak ve başkası olmadığı surette dahi bunun olması memul olmak vechi üzere.			
13410	ḫuṣūṣan	خُصُوصاً	Ar.	•	Hususuyla, bilhassa ve başkası olmaz ise de bunun olması memul olup başkası olur ise bu dahi cümleden ziyade olmak veçhi üzere.			
13411	ḫuṣūṣiyyet	خُصُوصِيَّةْ	Ar.	•	Dostluk, muhabbet ve mahsusluk ve imtiyazlılık.			
13412	ḫuṣūm	خُصُومْ	Ar.	•	Hasımlar, davacılar, düşmanlar.			
13413	ḫuṣūmet	خُصُومَةْ	Ar.	•	Cedel ve niza manasına ve bir adam ile çekişmek.			
13414	ḫaṣy	خَصىْ	Ar.	*	Hayalar, taşaklar ve müfret olmak itibariyle hayası çıkmış kişi menzû'u'l-husye.			
13415	ḫuṣye	خُصْيَه	Ar.	•	Haya, taşak; cemi, hasy gelir.	cem		

13416	ḫuṣṣiyü'l-ḳażāᶜa	خُصِّيُ الْقَضاعَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs galat olarak kunduz hayası denilen maddeye denilir, mâdde-i mezkûre kunduz denilen hayvanın âlât-ı tenâsüliyyesiyle makadının meyanında vaki ve heybe şeklinde ve dühnî yani yağımsı ve sarı renkli fena kokulu bir maddeyi havi iki çift keseden ibarettir ve derununda bulunan mezkûr yağımsı maddenin tesiri bilhassa sinirler üzerine olmasıyla emrâz-ı asabiyyeden rîh-ı rahm ve rîh-ı merâk ve hafakân-ı asabî ve fuvâk-ı ihtilâcî ve sar'a-i asabiyye ve zîk-ı nefes ve ihtinâk-ı rahm ve intifâh-ı batn ile müterâfık olan teşennüc-i rahimden husule gelen adem-i tamis gibi emrazda ve havas münebbihesinden naşi avârız-ı asabiyye ile müterâfık ve herkesin tifo dediği hummâ-yı afeniyyede yani hummâ-yı tifoidde marizin kuvâsını ikaz ve avârız-ı mezkûreyi def ve rahmin takabbuzât-ı serî'asını teskin ile vaz'-ı hamli teshil ve meşimenin hurucunu tesri için kullanılır.		Tıp	
13417	ḫaṣîb	خَصِيبْ	Ar.	*	Ucuzluk, bolluk yer ve handan ve mükrim ve kesîrü'l-hayr olan adam.			
13418	ḫusyetān	خُصْيَتانْ	Ar.	*	İki haya, iki taşak, iki yumurtalar.			
13419	ḫuṣayrî	خُصَيْرِى	Ar.	•	Bir nesneden hazf ve izale olunan zait ve fuzuli şey, ıskat olunan harf-i zâ'id gibi.			
13420	ḫaṣîṣ	خَصِيصْ	Ar.	•	Has ve mahsus olan ve hâssiyyet.			
13421	ḫaṣîṣat	خَصِيصَةْ	Ar.	*	Bir şeye mahsus hassa ve alametifarika.			
13422	ḫaṣîm	خَصِيمْ	Ar.	•	Husumet edici ve iki hasmın her birine denilir; cemi, husamâ' gelir.	cem		
13423	ḫiżāb	خِضابْ	Ar.	•	Nesne boyayacak boyaya denilir.			
13424	ḫużāret	خُضارَةْ	Ar.	•	Bostan sebzevatı ve yeşil olmak, yeşillik.			
13425	ḫużārî	خُضارِى	Ar.	•	Yeşil ve sebz-renk olan.			
13426	ḫażāż	خَضاضْ	Ar.	∴	Bön ve ahmak adam ve yazı mürekkebi ve kadın ziyneti.			
13427	ḫażab	خَضَبْ	Ar.	*	Boyamak, telvîn etmek ve ağacın ve yerin yeşillenmesine ıtlak olunur.			
13428	ḫażrāʾ	خَضْراءْ	Ar.	•	Yeşil nesne ve gökyüzü, felek, sema, asuman ve ahdar, yeşil, sebz-renk olan.			
13429	ḫużret	خُضْرَةْ	Ar.	•	Sebz-renk, yeşil şey ve ter ü tâzeliğe denilir.			
13430	ḫużaᶜa	خُضَعَه	Ar.	•	Herkese mütevazi olan ve mahviyetli, hâkî-meşreb adama denilir ve daima akranını kahır ve tezlîl eden kimse.			
13431	ḫażn	خَضنْ	Ar.	*	Bir adamdan insaniyet munsarif olmak.			
13432	ḫużūb	خُضُوبْ	Ar.	*	Ağaç yeşermek.			
13433	ḫużūᶜ	خُضُوعْ	Ar.	∴	Alçaklık gösterip tevazu ve ser-fürû kılmak ve tevazu ve sükûn ve inkıyat eylemek ve sakin ve münkâd olmak ve bir kimseyi bed-kârlığa yani fücûra çağırmak.			
13434	ḫażūᶜ	خَضُوعْ	Ar.	*	Tevazuyla muttasıf olan adama denilir.			
13435	ḫażîb	خَضِيبْ	Ar.	*	Boyanmış nesne, keffü'l-hazîb bir kevkebe denilir ki ehl-i fen indinde mutenadır, bir kimse onu bilip bir adama gösterse ikisi min-ba'd ülfet eylemek muhaldir ve hâk-ı vasat-ı semâya geldiği derecede dua makbuldür diye ona havas isnat ederler.			
13436	ḫażîż	خَضِيضْ	Ar.	*	Dağ tükenip yere ulaştığı yer ve pek topraklı yer ve yağmur suyunun biriktiği alçak, çukur yer.			
13437	ḫaṭ	خَطْ	Far.	•	Genç kimsenin yanağında vesair mahallinde olan ince tüy.			

13438	ḫaṭṭ	خَطٌّ	Ar.	∴	Çizgi veya çiziye denilir ve el yazısı ve name ve mektup ve ferman ve düz yerde belli belirsizce hafif yol ve yazı yazmak ve deniz yalısı ve bir alamet vazıyla bir nesneyi âherden meneylemek ve taze, civan, müzellef olmak.			
13439	ḫaṭṭ-ı şerîf	خَطِّ شَرِيفْ	Ar.	•	Taraf-ı şâhâneden sudûr eden ferman, âlî-şân padişah.			
13440	ḫaṭṭ-ı istivāʾ	خَطِّ اِسْتِوَآءْ	Ar.	•	Coğrafya ıs. olup kürre-i arzı mütesâviyen ikiye taksim eden dâ'ire-i mevhûma denilir ki her bir cüzü dünyanın iki kutbundan müsavi buuttadır.		Coğrafya	
13441	ḫaṭṭ-ı nıṣf-ı nehār	خَطِّ نِصْفِ نَهَارْ	Ar.	•	Is. hey'etten olup şemsin gayet irtifaında vaki olan dâ'ire-i sümûta denilir.		Heyet	
13442	ḫaṭāʾ	خَطَآءْ	Ar.	∴	Yanlışlık ve yanılmak ve doğru ve becâ olmayan husus ve cihet-i müstakîmeden udûl ve insiraf etmek manasına ki bu üç türlü olur 1. iradesi kabîh olan nesneyi irade ederek kuvveden fiile getirmek ki buna hatâ-i tâm denilip ahiz ve itap ve ikâb failine müterettip olur 2. fiili müstahsen olan bir nesneyi irade edip lakin bilâ-kasd-ı hilâf-ı mâ-yürîd vukû'-yâb ola, bunda irade cihetinden musîb ve fiil cihetinden muhtî olur, müçtehidin hatası bu kabîldendir 3. fiili hasen olmayan nesnenin fiilini murat edip lakin ittifâkî hilafı zuhur ile bunda muhtî-i fi'l-irâde ve musîb-i fi'l-fi'l olur, bu hâlde kasıt ve iradesi cihetiyle mezmûm ve fiili cihetiyle memdûh ve mahmûd olmaz.			
13443	ḫaṭʾ	خَطَأْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13444	ḫaṭaʾen ḳatl	خَطَأً قَتْلْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup envâ'-ı hamse-i katlden bir kısma denilir ki kasta makrûn olmayarak hatâ'en bir adamı katletmekten ibarettir, bu da iki kısım olup biri failin zannında vuku bulan hatadır, diğeri failin fiiline vaki olan hatadır, bazen bu iki kısm-ı hatâ içtima edebilir.			
13445	ḫaṭā ṣavāb	خَطا صَوٰابْ	Ar.	•	Hâtime-i kitâbda, dâhil-i kitâbda vuku bulan yanlışlıkları düzeltmek için vazolunan cetvel.			
13446	ḫıṭāʾ	خِطٰاءْ	Ar.	•	Hatveler, adımlar.			
13447	ḫiṭāb	خِطٰابْ	Ar.	∴	Bir adama söz söylemek, tevcîh-i kelâm etmek ve lakırdısını birine veya bazı kimselere tahsis etmek ve kelam manasına faslu'l-hitâb, kadı beyyine veyahut yemin ile hükmeylemekten ibarettir, yahut kelamı hamdele ve tasliye ile iptida eyledikten sonra maksuda ammâ ba'd kelimesiyle şürû' eylemekten ibarettir.			
13448	ḫiṭāben	خِطٰاباً	Ar.	•	Birine hitap ederek veya hitap olunarak.			
13449	ḫiṭābet	خِطٰابَةْ	Ar.	•	Hatiplik, hatip olmak.			
13450	ḫiṭār	خِطٰارْ	Ar.	•	Hatarlar, tehlikeler, muhataralar.			
13451	ḫaṭā-baḫş	خَطٰابَخْشْ	Ar. - Far.	•	Kabahatlinin suçlarını setredici ve affedici olan.			
13452	ḫaṭā-pūş	خَطٰاپُوشْ	Ar. - Far.	•	Kabahatlinin suçlarını setredici ve settâr ve gafur olan.			
13453	ḫaṭṭāṭ	خَطٰاطْ	Ar.	•	Sülüs ve nesh ve celi ve emsali yazıları ziyadesiyle iyi yazan ve bu gibi yazılarla meşgul ve me'lûf olan kimse.			
13454	ḫaṭṭāf	خَطٰافْ	Ar.	∴	Kapıcı, kapıp zapt edici ve kırlangıç denilen maruf kuş; cemi, hatâtîf gelir.	cem		
13455	ḫaṭāf	خَطٰافْ	Ar.	*	Şeytân-ı la'înin ismidir.			
13456	ḫuṭāf	خُطٰافْ	Ar.	•	Demir çengel.			
13457	ḫaṭākār	خَطٰاكَارْ	Ar. - Far.	•	Hata edici, kabahatli, suç sahibi olan.			
13458	ḫaṭāger	خَطٰاگَرْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13459	ḫiṭām	خِطٰامْ	Ar.	•	Yular, zimâm, yedek hayvan yuları.			
13460	ḫaṭ-āver	خَطْ آوَرْ	Far.	•	Yanakları, tüylenmeye başlamış genç oğlan.			

13461	ḫaṭāyā	خَطٰايَا	Ar.	•	Hatî'eler, suçlar, kabahatler.			
13462	ḫaṭāʾîr	خَطَائِيْرُ	Ar.	•	Hatîreler, memleketler, ülkeler, beldeler.			
13463	ḫaṭb	خَطْبٌ	Ar.	∴	İş, şan, emir, kâr ve talep etmek ve maslahat ve nida ve tekellüm etmek.			
13464	ḫuṭabāʾ	خُطَبَآءُ	Ar.	•	Hatipler, hutbe okuyanlar.			
13465	ḫiṭbe	خِطْبَه	Ar.	*	İş, emir, kâr ve tezevvüç için talep olunan hatun.			
13466	ḫuṭbe	خُطْبَه	Ar.	∴	Hatip efendinin minberde kıraat ettiği kelâm-ı ma'rûf ve mensur ve müsecca' kelam ve hatip minberde maruf kelamı okumak.			
13467	ḫiṭṭa	خِطَّه	Ar.	∴	Bir kimsenin kendinden evvel kimse nazil olmayıp ilk, iptida kendisinin nazil olduğu arz ve ülke ve diyar ve memleket.			
13468	ḫuṭṭa	خُطَّه	Ar.	*	Kıssa ve destana şebîh hâlet ve iş ve maslahat ve mesâlih üzere olan azim ve ikdama ıtlak olunur.			
13469	ḫiṭir	خِطِرْ	Ar.	*	Çivit otu denilen nebat.			
13470	ḫuṭr	خُطْرْ	Ar.	*	Şeref ve şan sahibi adamlara denilir.			
13471	ḫaṭar	خَطَرْ	Ar.	∴	Helake müşrif olmak ve muhatara ve tehlikede olmak ve bir adamın kadir ve mertebesine denilir.			
13472	ḫaṭarāt	خَطَرَاتْ	Ar.	•	Hatralar, akla gelen fikirler.			
13473	ḫaṭret	خَطْرَةْ	Ar.	•	Fikir ve akla gelen suret ve hayal.			
13474	ḫaṭar	خَطَرْ	Ar. - Far.	•	Muhataralı ve tehlikeli olan.			
13475	ḫiṭaṭ	خِطَطْ	Ar.	•	Hıttalar, diyarlar, memleketler.			
13476	ḫaṭf	خَطْفْ	Ar.	•	Kapmak, kapıp zapt etmek ve şimşeğin yalabıması ve şavkı gözü kamaştırmak.			
13477	ḫaṭal	خَطَلْ	Ar.	*	Fasit ve yaramaz söz.			
13478	ḫaṭm	خَطْمْ	Ar.	*	Emr-i azîme ve kuş gagası ve dâbbe kısmının burunlarının ve ağızlarının önlerine ve uçlarına denilir ve bir adama söz ile kahr u galebe eylemek.			
13479	ḫaṭmî	خَطْمِى	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile hatmi denilen çiçeği ile meşhur bir nebattır ki tıpta bunun ziyadesiyle kökü işe yarayıp havi olduğu mevâdd-ı lu'âbiyyeden naşi müleyyin gibi dâhilen zatürre ve iltihâbât-ı kasabetü'r-ri'ede yani akciğer borularının iç örtüsünün iltihabında ve haricen gargara şeklinde iltihâb-ı fem ve iltihâb-ı bel'ûmda yani ağzın iç örtüsüyle lokmanın mideye gideceği yolun kısm-ı ulvîsinin iç örtüsü iltihabında ve iltihâb-ı cildde kullanıldığı gibi kıvam vermek üzere tozu hap terkibine dahi dâhil olur ve çiçeği dahi envâ'-ı sadriyye terkîbâtında bulunur.		Nebatat	+
13480	ḫaṭv	خَطْوْ	Ar.	•	Adım atmak ve adım adım yürümek.			
13481	ḫuṭuvāt	خُطُوَاتْ	Ar.	•	Hatveler, adımlar.			
13482	ḫuṭūb	خُطُوبْ	Ar.	•	Hatblar, işler, kârlar, maslahatlar.			
13483	ḫaṭve	خَطْوَه	Ar.	•	Adım ve yürümek hâlinde her bir ayak açılışında katolunan mesafe ve bir adım atmak; cemi, hutuvât gelir.	cem		
13484	ḫuṭūr	خُطُورْ	Ar.	•	Bir şey unutulduktan sonra deruna gelmek.			
13485	ḫuṭuret	خُطُورَةْ	Ar.	*	Refî' ve bülend olmak.			
13486	ḫuṭuṭ	خُطُوطْ	Ar.	•	Çizgiler, hatlar, çiziler.			

13487	ḫaṭīb	خَطِيبْ	Ar.	•	Hoş eda ve hûb nida ile Reyhânzâde merhum gibi güzel hutbe kıraat eden efendiye denilir.			
13488	ḫaṭīʾet	خَطِيئَةْ	Ar.	∴	Zenb ve günah ve alâ-kavlin amd ü kasd ile işlenen günah ve her şeyden mikdâr-ı kalîl.			
13489	ḫaṭīr	خَطِيرْ	Ar.	∴	Şeref ve şan sahibi ve ali ve refî' olan adam ve mühim ve cesim ve elzem olan ve rif'at ve şan ve tertip cihetiyle olan mesel ve hem-tâya denilir ve refî' ve ali manasına ve yular ve zimâm ve gecenin zulmeti ve neşât ve şetaret.			
13490	ḫaṭīre	خَطِيرَه	Ar.	•	Memleket, diyar, ülke.			
13491	ḫaṭiyye	خَطِيَّه	Ar.	∗	Câhı ve kadri ve menzileti yüce olmak; cemi, hatıyyât gelir.	cem		
13492	ḫaẓẓiy	خَظِّيْ	Ar.	∗	Biri biri üstüne yığılıp cem olunmuş olan.			
13493	ḫuff	خُفْ	Ar.	∴	İnsanın ayağına giydiği çizme ve mest ve edik ve çedik makulesi ayak kabına denilir ki bir kat olmakla hiffetinden naşi tesmiye olmuştur; cemi, hufâf gelir.	cem		
13494	ḫiff	خِفْ	Ar.	•	Hafif ve azca cemaat.			
13495	ḫafāʾ	خَفَاءْ	Ar.	•	Bir nesne gizli olmak, gizlenmek ve gizli olan husus.			
13496	ḫifāʾ	خِفَاءْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13497	ḫafāret	خَفَارَةْ	Ar.	∴	Himâyet, sıyanet ve pek utanmak, hacîl olmak ve yasakçılık.			
13498	ḫuffāş	خُفَّاشْ	Ar.	•	Yarasa kuşu, vatvât ki gözleri küçük ve basarı zayıf olduğunda böyle tesmiye olundu.			
13499	ḫaffāf	خَفَّافْ	Ar.	•	Kavaf denilen dükkancı ki çizme ve mest ve pabuç ve emsali şeyler satar.			
13500	ḫafāyā	خَفَايَا	Ar.	•	Hafiler, gizli ve saklı olan hususlar.			
13501	ḫiffet	خِفَّةْ	Ar.	•	Bir nesne hafif olmak ve hafiflik ki ağırlık ve sıklet mukabilidir ve hafîf-mizâclık ki vakar ve temkin mukabilidir.			
13502	ḫaftān	خَفْتَانْ	Ar.	•	Cenkte zırh üzerinden giyilir ve bir nev pamuklu kaftan.			
13503	ḫufte	خُفْتَه	Far.	•	Uyumuş, nâ'im ve hâbîde olan.			
13504	ḫafte	خَفْتَه	Far.	•	Öksürmek, su'âl.			
13505	ḫafc	خَفَجْ	Ar.	∗	Titremek ve ayağını eğri basan.			
13506	ḫafr	خَفَرْ	Ar.	∗	Ahdine vefa etmek ve bir şeyi kiraya vermek.			
13507	ḫafş	خَفَشْ	Ar.	∗	Bir kimseye bir şey atmak.			
13508	ḫafeş	خَفَشْ	Ar.	∗	Göz küçürek olmak ve görmesi zayıf ve fersiz olmak.			
13509	ḫafż	خَفَضْ	Ar.	∗	Huzur ve rahat ve refah ve vüs'at-ı ma'âş ve aheste aheste ve mülayim yürümek ve iraptan cer etmek yani kelimenin ahirini esre okumak ki ref' ve nasıp mukabilidir ve avazı pest eylemek ve sözü boğazı içinden söylemek ve alçaklık.			
13510	ḫafḳ	خَفَقْ	Ar.	∗	Yürürken ayakkabı seslenmek, gıcırdamak.			
13511	ḫafaḳān	خَفَقَانْ	Ar.	•	Bir nesne öte beri deprenip oynamak, sancak veya yürek oynaması gibi ve yüreğe arız olan pek tehlikeli bir titreme illeti.			
13512	ḫafy	خَفْيْ	Ar.	∗	Gizlemek ve setretmek.			
13513	ḫafī	خَفِي	Ar.	•	Gizli ve nihan ve saklı olan şey.			

13514	ḫafiyye	خَفِيَّةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
13515	ḫufyet	خُفْيَةْ	Ar.	*	Gizlenip saklanmak ve dibi yakın kuyu.			
13516	ḫafîr	خَفِيرْ	Ar.	*	Yasakçı ile himâyet olunmuş kimseye denilir.			
13517	ḫafîż	خَفِيضْ	Ar.	•	Aşağı basılmış ve kibri ve serkeşliği ve hodbinliği kırılmış kimseye denilir.			
13518	ḫafîf	خَفِيفْ	Ar.	∴	Yeğni ve sebük olan ve ağır olmayan nesneye denilir ve ıs. arûziyyeden olup altı kere fâ’ilâtün müstef’ilün fâ’ilâtün vezinli bir bahre ıtlak olunur.		Aruz	
13519	ḫall	خَلّْ	Ar.	*	Sirke ve meveddet ve sadakat ve muhkem etmek ve nahif ve zebun ve muhtelü’l-cism adama ıtlak olunur; cemi, hilâl ve ahul gelir.	cem		
13520	ḫalā	خَلَا	Ar.	*	Harf-i cerdir, istisnaya delalet eder.			
13521	ḫilāʾ	خِلَاءْ	Ar.	*	Bir kimse tembel olup veyahut muktezâ-yı tabî’atı üzere hareketten mahzûz olmayıp daima birine mülâzım olmak.			
13522	ḫalāʾ	خَلَاءْ	Ar.	∴	Boş ve tehi olmak ve şenliksiz, tenha ve hali yere uğramak ve bir nesneden teberrî eylemek ve bir nesneyi boşlayıp salıvermek ve bir adamı maskaralığa almak ve şenliksiz, tenha ve hali yer ve berî manasına ve memşâya ıtlak olunur ve boş yer.			
13523	ḫalāb	خَلَابْ	Ar.	•	Sulu balçık ve batak ve çamurlu olan mahal.			
13524	ḫilāb	خِلَابْ	Ar.	•	Yırtıcı kuş ve hayvan pençesi.			
13525	ḫalāḫil	خَلَاخِلْ	Ar.	•	Halhallar, ayağa takılan halka ziynetleri.			
13526	ḫalāṣ	خَلَاصْ	Ar.	•	Muhataradan veya müzayaka beliyyesinden kurtulmak ve karışıklıktan ari olmak.			
13527	ḫilāṣ	خِلَاصْ	Ar.	*	İsir ve her nesnenin dibine çöken süflü.			
13528	ḫulāṣat	خُلَاصَةْ	Ar.	∴	Bir nesnenin saf ve güzidesine denilir ve bir nesneden bi’l-amel çıkarılıp o nesnenin bütün kuvvet ve faydasını havi ve cami olan nesne.			
13529	ḫilāṭ	خِلَاطْ	Ar.	∴	Bir nesne âher nesneye karışmak ve bir adamın dimağı muhtel olup akıl ve şuuru şûrîde olmak ve bir adamın akıl ve şuurunu muhtel eylemek ve karıştırmak, birbirine katmak.			
13530	ḫilāᶜ	خِلَاعْ	Ar.	•	Çalınma ve çarpılma denilen illet.			
13531	ḫilāᶜat	خِلَاعَةْ	Ar.	•	Halî’u’l-uzâr, yani edepsiz ve arsız ve bî-neng ve çapkın olmak.			
13532	ḫilāf	خِلَافْ	Ar.	∴	Yalan, kizb, hata diriğ ve muhalefet etmek, karşı komak ve karşı gelmek ve söğüt ağacı; cemi, ahlâf gelir.	cem		
13533	ḫalāfet	خَلَافَةْ	Ar.	*	Ahmak, ve bî-mağz olmak ve bir adam pederinin ahlak ve etvârından mütegayyir ve ona muhalif kopmak.			
13534	ḫilāfet	خِلَافَةْ	Ar.	•	Bir adama halife olmak ve bir kimse hasren pederi makamına geçmek ve birbirine halef ve bedel olmak ve halîfetullâh olmak.			
13535	ḫilāf-gîr	خِلَافْگِيرْ	Ar. - Far.	•	Birine muhalefet ve husumet eder olan.			
13536	ḫallāḳ	خَلَّاقْ	Ar.	•	Örneksiz ve misalsiz eşyayı yeniden ibda ve icat edici, âferînende-i cihân celle şânuhu hazretlerinin esmâ-i sıfâtiyyesinden biridir.			
13537	ḫilāḳat	خِلَاقَةْ	Ar.	*	Bir nesne, mühre tahtası gibi düz ve yalçın olmak ve bir nesneye yaraşır olmak ve güzel huylu ve cemîlü’ş-şiyem olmak.			

13538	ḫilāl	خِلَالْ	Ar.	∴	Sehâbdan yağmur mahreçlerine denilir ve iki nesne aralığına sokulmuş şey ve iki nesne beyninde olan aralık ve zaman ve vakit ve diş veya kulak karıştıracağı ve içinde vaki olan kiri ayırtlaya küçük bir alet ki çimşir ve fildişi ve emsali mevâddan imal olunur ve bir kelimenin asıl ve füruunu havi olan tertîb-i sarfîye denilir ve biri ile sıdk ve saffet üzere dost olmak; cemi, ehille gelir ve hilâlü'd-dâr, evlerin aralıkları.	cem		
13539	ḫalāl	خَلَالْ	Ar.	∗	Bir kimse ile sıdk ve saffet üzere dostluk eylemek.			
13540	ḫalālet	خَلَالَةْ	Ar.	•	Sadık dostluk.			
13541	ḫallān	خَلَّانْ	Ar.	•	Halîller, sadık dostlar.			
13542	ḫalāyiḳ	خَلَايِقْ	Ar.	•	Huylar, tabâyi' ve mahlukat, adamlar ve ahlak ve tabiatlar.			
13543	ḫilb	خِلبْ	Ar.	∴	Tırnak, zufr ve eğe kemiklerini yekdiğere vasledip yapıştıran etceğiz ve kebid yani karaciğere veya hicâb-ı kebid denilen karaciğerin perdesine denilir ve turp.			
13544	ḫalb	خَلبْ	Ar.	∗	Tırnakla yaralamak ve tırmalamak ve tırnakla kesmek ve bir nesneyi yarmak.			
13545	ḫuleb	خُلَبْ	Ar.	•	Yağmursuz geçen kara bulut veya şimşek.			
13546	ḫulleb	خُلَّبْ	Ar.	•	Yağmursuz geçen şimşek.			
13547	ḫullet	خُلَّةْ	Ar.	•	Dostluk, muhabbet.			
13548	ḫillet	خِلَّةْ	Ar.	∗	Samimi ve ez-dil ü cân olan dostluğa denilir; cemi, ahlâl gelir.	cem		
13549	ḫalc	خَلجْ	Ar.	∗	Bir nesneyi kendiye doğru çekmek ve gözünü ve kaşını oynatarak işaret eylemek ve bir nesneyi yerinden çekip koparmak ve tahrik eylemek ve bir nesne ile meşgul kılmak ve cima eylemek.			
13550	ḫalecān	خَلَجَانْ	Ar.	•	Izdırap, rahatsızlık ve deprenmek, muzdarip olmak ve raşelenmek ve titremek.			
13551	ḫilḫāl	خِلْخَالْ	Ar.	•	Gümüşten veya altından mamul olup ayak bileziği dedikleri nisvân ziyneti.			
13552	ḫuld	خُلدْ	Ar.	∴	Beka ve devam ve ebedî ve daimî kalmak ve bir şey fesat ve tağyir itirazından müteberrî ve salim olarak hâlet-i asliyyesi üzere baki olmak ve bilezik ve küpe.			
13553	ḫalledellāh	خَلَّدَ اللهْ	Ar.	•	Allahutaala daim ve baki eylesin manasında duadır.			
13554	ḫuldet	خُلْدَةْ	Ar.	∗	Küpe, kart.			
13555	ḫals	خَلسْ	Ar.	∗	Dibinden taze yetişen çayırla muhtelit olan kuru çayır ve kapmak.			
13556	ḫulset	خُلْسَةْ	Ar.	∗	Kapmak, nehb ü gâret etmek ve selbeylemek ve fırsat ve ihtilat manasına da gelir.			
13557	ḫalṣ	خَلصْ	Ar.	∗	Bir nesneden halas bulan şey.			
13558	ḫilṣ	خِلصْ	Ar.	•	Halis ve samimi dost, muhip; cemi, hulesâ' gelir.	cem		
13559	ḫuleṣān	خُلَصَانْ	Ar.	•	Halisler, dostlar, muhipler.			
13560	ḫalṭ	خَلطْ	Ar.	•	Bir nesneyi âher şeye katıp karıştırmak, bu mezc kelimesinden e'amdır ve galiz hata etmek.			
13561	ḫilṭ	خِلطْ	Ar.	∴	Bir nesneye karışmış olan şey ve soy sopu ve nesebi karışık adam ve safra ve sevda ve dem ve balgamdan ibaret olan ahlât-ı erba'anın her birine denilir; cemi, ahlât gelir ve dülger burgusu gibi halk içine sokulup herkesin mizaç ve meşrebince müdâhene ve iltiyâm eden veya pezevenk olan kimse.	cem		
13562	ḫalᶜ	خَلعْ	Ar.	∴	Nez' manasına ve esvap makulesin soyup çıkarmak ve azletmek, mansıp ve mesnetten ihraç etmek ve karısını boşamak ve oğlunu, evlatlıktan çıkarmak ve koparmak ve bir nesneyi izale edip ayırmak ve terk etmek ve kal' eylemek ve çıkık.			

13563	ḫulᶜ	خُلْعْ	Ar.	•	Zevç, zevcesini kendinden yahut gayrıdan bedel mukabilinde talak yani nikâhından izale eylemek.			
13564	ḫalᶜ-ı cermî	خَلْعِ جَرْحِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup esbâb-ı cebriyye-i hâriciyye ile yani bir zor görerek hasıl olan çıkıklara denilir.		Tıp	
13565	ḫalᶜ-ı ṭavᶜî	خَلْعِ طَوْعِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir mafsaldaki iki azmin nihâyet-i mafsaliyyelerini tahrip eden bir verem-i ebyazdan tevellüt eyleyen çıkıklara ıtlak olunur.		Tıp	
13566	ḫalᶜ-ı velādî	خَلْعِ وَلَادِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hîn-i tevellüd-i sabîde müşahede olunan çıkıklara denilir ki bu çıkıkların ekserisi emrâz-ı irsiyyeden ve ma'a-hâzâ batn-ı vâlideye isabet eden esbâb-ı cebriyye-i hâriciyyeden veyahut gışâ-yı zülâlî denilen mefâsılın rutubet kesesinin istiskâsından ileri gelir ve ceninin derûn-ı rahmde sakamet üzere vaziyeti ve neşvünemasında olan te'ehhürât ve dimağ veya murdar ilikte vaki bir afeti müteakip hasıl olan inkimâş-ı adalî yani et bozulup çekilmesi dahi bunun esbâb-ı mûcibesinden ma'dûddur.		Tıp	
13567	ḫalᶜ-ı tām	خَلْعِ تَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sütûh-ı mafsaliyye kâmilen yekdiğerinden ayrılmış olan çıkıklara ıtlak olunur.		Tıp	
13568	ḫalᶜ-ı nāḳiṣ	خَلْعِ نَاقِصْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sütûh-ı mafsaliyye kâmilen birbirinden ayrılmayıp yalnız bir noktada yekdiğerine mümas olan çıkıklara ıtlak olunur.		Tıp	
13569	ḫiliᶜ	خِلِعْ	Ar.	•	Hilatler, kaftanlar.			
13570	ḫilᶜat	خِلْعَةْ	Ar.	∴	Bir adama ilbâs olunan kisveye denilir ve mansıba tayin olunan veyahut ziyarete ve arz-ı bendegîye gelen zatlara padişah veya vezir tarafından teşrîfen verilen kaftan ve mâlik-i güzîde ve hayırlısına denilir.			
13571	ḫalf	خَلْفْ	Ar.	∴	Art ve arka taraf manasına ıs. tıbbiyyedendir ve bir karndan sonra gelen karn ve asla bir kimseye hayır ve menfaati olmayan adam ve nesil ve zürriyete denilir ve sonra ba'd manasına ve ivaz vermek ve bir kimseyi ardından tutumak ve birinin makamına halife olmak ve bir kimseden sonra kalmak ve yırtık esvabı yamayıp ıslah etmek; cemi, hulûf gelir ve kişinin a'kâbından ve hulefâsından hayırsız ve yaramaz olan kimse ve yaramaz söz, kavl-i redî ve sâ'imin ağız rayihası mütegayyir olmak.	cem		
13572	ḫalef	خَلَفْ	Ar.	∴	Pederinden sonra kalan veled-i sâlihe ve bir kimsenin a'kâbından ve yerine kaim olanlardan iyi ve hayırlı kimseye denilir, eğer velet fasit ise half denilir ve kaymakam ve ivaz ve bedel ittihaz olunan nesne ve bir adam solak olmak ve birinden sonra mansıba geçen kimse ve birinden sonra dünyaya gelen adam; cemi, ahlâf gelir.	cem		
13573	ḫulf	خُلْفْ	Ar.	∴	Kizb, diriğ, yalan ve bir nesneyi söyleyip fiile ihraç eylemek ve ahit ve vaadinde muhalefet etmek ve bozmak ve muhalif hareket etmek.			
13574	ḫilf	خِلْفْ	Ar.	•	Muhtelif olan şeye denilir.			
13575	ḫulefāʾ	خُلَفَآءْ	Ar.	•	Halifeler, bir kimseden sonra mansıba geçen kimseler ve bir me'mûr-ı müte'ayyine verilen muavinler ve peygamberimiz aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan sonra emîrü'l-müslimîn olan zevât-ı kirâm hazerâtı.			
13576	ḫulefā-i rāşidîn	خُلَفَآءِ رَاشِدِينْ	Ar.	*	İcrâ-yı ahkâm-ı ilâhiyyede hulefâ-i resûl-i ekrem olanlar ki cihâr-yâr efendilerimiz hazretlerinden ibarettir.			
13577	ḫilfet	خِلْفَةْ	Ar.	*	Muhtelif olan şey ve ivaz ve bedel ve iki adamdan biri diğerinin gaybubeti hengâmında ona kaymakam olup umûr-ı beytini rüyet eden kimseye denilir ve muhalefet etmek ve biri gidip öbürü yerine gelmek ve gece ve gündüzün ihtilafı.			
13578	ḫulfet	خُلْفَةْ	Ar.	*	Ayıp ve nakisa ve humk ve belahet ve akılsızlık.			
13579	ḫalfet	خَلْفَةْ	Ar.	*	Yerine adam koymak ve kılavuza denilir.			
13580	ḫalefî	خَلَفِی	Ar.	•	Halefe mensup ve müteallik olan.			
13581	ḫalfî	خَلْفِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup arka tarafa taalluku ve âidiyeti olan mesela damar ve sinir gibi şeylere denilir.		Tıp	
13582	ḫalfiyye	خَلْفِيَّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			

13583	ḫalḳ	خَلْق	Ar.	∴	Takdir ve tahmin etmek, ölçümlemek ve bir nesneyi örneksiz ve asıl ve emsalsiz ibda eylemek manasına sıfat-ı rabbâniyyedir, lisanımızda yırtmak ile tabir olunur ve ihdâs-ı kizb eylemek ve bir nesneyi yumuşatıp düpdüz ve hem-vâr eylemek ve düzeltmek.			
13584	ḫalaḳ	خَلَق	Ar.	*	Bir nesne mühre tahtası gibi ve tepsi gibi düpdüz ve yalçın olmak ve eski nesne; cemi, ahlâk gelir.	cem		
13585	ḫulḳ	خُلْق	Ar.	•	Huy, tabiat ve seciye ve meşrep ve cibillet manasına cemi; ahlâk gelir.			
13586	ḫilḳat	خِلْقَة	Ar.	•	Yaradılış, fıtrat, âferîniş.			
13587	ḫalḳa	خَلْقَه	Ar.	*	Türkçede dahi halka dedikleri değirmi nesne ki hem hâ-i menkûta ve hem de noktasız hâ-i huttî ile yazılması caizdir; cemi halak gelir.	cem		
13588	ḫaleḳa	خَلَقَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13589	ḫilḳî	خِلْقِى	Ar.	•	Tabii, zatî ve yaradılışa müteallik ve mensup olan.			
13590	ḫilḳîyyet	خِلْقِيَّة	Ar.	•	Tabiat, yaradılış.			
13591	ḫalel	خَلَل	Ar.	∴	İki nesne beyninde olan aralık ve açıklığa denilir fürce gibi ve parmakların arasında olan açıklık gibi ve bir nesnede veya bir hususta olan vehn ve zaaf hâletine denilir ki mazbut ve müstahkem olmaz ve insanda olan rikkat ve hâl yufkalığı ve rey ve tedbirde olan ve endişe ve tefekkürde görülen ıttırâd ve nizamsızlık ve perişanlık hâleti ve bozulmak ve eksik ve noksan.			
13592	ḫilm	خِلْم	Ar.	*	Dost ve sıddîk.			
13593	ḫilv	خِلْو	Ar.	*	Hali ve tenha manasına ve boşluk, halilik ve fariğ ve bî-kayd ve gaile adama denilir.			
13594	ḫulüv	خُلُو	Ar.	•	Hali olmak ve boşalmak ve halilik ve iş ile meşgul olmamak, boşta olmak.			
13595	ḫalvet	خَلْوَة	Ar.	•	Hali yer, mekân, hali ve tenhaya çekilmek ve iş yerinden ve kalabalıktan çekilmek ve tenha ve istirahat mahalli ve cima etmek.			
13596	ḫalvet-ḫāne	خَلْوَتْخَانَه	Ar. - Far.	•	İşten ve kalabalıktan dûr ve tenha olan, istirahat mahalli.			
13597	ḫalvet-serāy	خَلْوَتْسَرَاىْ	Ar. - Far.	•	Padişahın halvet mahalli.			
13598	ḫalvet-gāh	خَلْوَتْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Halvet mahalli.			
13599	ḫalvet-güzîn	خَلْوَتْگُزِينْ	Ar. - Far.	•	Halvet ve tenhayı intihap ve ihtiyar edici ve arzu edici olan.			
13600	ḫalvet-nişîn	خَلْوَتْنِشِينْ	Ar. - Far.	•	Halvet ve tenhada oturan adam.			
13601	ḫulūc	خُلُوجْ	Ar.	∴	Ayrılmak ve çekilmek ve rahatsızlık, çalkalanmak, dövünmek, ra'şe-dâr olmak ve bölük bölük ayrılan bulut, sehâb-ı müteferrik.			
13602	ḫulūd	خُلُودْ	Ar.	∴	Beka ve devam ve ebedî ve daimî ve baki olmak ve bir şey tağyir ve fesat itirazından müteberrî ve salim olarak hâlet-i asliyyesi üzere baki olmak, yevm-i hulûd, kıyamet günü.			
13603	ḫulūṣ	خُلُوصْ	Ar.	∴	Bir nesne halis ve safi olmak ve mağşuş ve mütekeddir olmamak ve halis dostluk ve yetişmek, vusul bulmak.			
13604	ḫalūṣ	خَلُوصْ	Ar.	•	Doğru nesne.			
13605	ḫulūṣ-kār	خُلُوصْكَارْ	Ar. - Far.	•	Huluslu görünücü, mütelevvin kimse veya arz-ı muhabbet edici halis dost, muhibb-i sâdık.			
13606	ḫulūṣ-kār-āne	خُلُوصْكَارَانَه	Ar. - Far.	•	Huluskâra veya dost-ı samîmîye müteallik ve ait tavırda olan.			
13607	ḫulūṣ-kārî	خُلُوصْكَارِى	Ar. - Far.	•	Huluskârlık veya halis ve bî-riyâ dostluk.			
13608	ḫulūṣiyyet	خُلُوصِيَّتْ	Ar.	•	Halis dostluk.			

13609	ḫulūf	خُلُوف	Ar.	∗	Ağız rayihası mütegayyir olup başka bir rayiha kesbetmek ve fasit ve tebâh olmak.			
13610	ḫulūḳ	خُلُوق	Ar.	•	Mütevazî ve ünsiyetli ve emsali ahlâk-ı hamîde sahibi olan.			
13611	ḫulūlet	خُلُولَة	Ar.	∗	Dostluk, muhiplik.			
13612	ḫaliyy	خَلِيّ	Ar.	∴	Fariğ ve bî-vehm ve gaile adama denilir ve boş, tehi ve meşgul olmayıp boşta olan kimse ve ergen adam.			
13613	ḫulyet	خُلْيَة	Ar.	∗	Arı kovanı, petek ve kalyon denilen büyük gemi ve talâk-ı mer'eden kinayedir yani zevç zevcesine ente hulyetün deyip onunla talak niyet eylese hatun mutallaka yani zevcden boş olur.			
13614	ḫalliyyet-i nüḫās	خَلِّيَتِ نُحاس	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup nebatatta kesretle tesadüf olunan ve 4 cüz fahm ve 6 cüz müvellidü'l-mâ ve 3 cüz müvellidü'l-humûzada mürekkep olan hâmız-ı hal ile humz-ı sânî nühâsın terekkübünden hasıl olan bir milhe denilir, milh-i mezkûrun tıpta müstamel iki nevi vardır, biri mutedil halliyyet-i humz-ı nühâs olup kibrîtiyyet-i nühâs denilen göz taşının kullanıldığı bilcümle emrazda ve ma'a-hâzâ şedit kaşınmak ile müterâfık kûbâ denilen tozlu balgama şebîh bulunan maraz-ı cildiyyede ve solucanı def hususunda müstameldir, diğeri ise taht-ı halliyyet-i nühâstır ki buna jengâr denildiği gibi luhûm-ı kimyeviyyeyi ve luhûm-ı zâ'ide-i efrenciyyeyi yani şu isimlerle müsemma et parçlarını ve kurûh-ı seretâniyye denilen yenirce yaralarını ve bunlara mümasil hâsılât-ı maraziyyeyi dağlamak zımnında haricen tuz ve yağ derununda hallederek mahlul veyahut merhem şeklinde ve dâhilen dahi kibrîtiyyet-i nühâs denilen göz taşının kullanıldığı bilcümle emrazda istimal olunur.		Kimya	
13615	ḫalliyyet-i üsrüb	خَلِّيَتِ اُسْرُبْ	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup halliyyet-i nühâsta beyan olunan hâmız-ı hâl ile humz-ı evvel-i üsrübün terekkübünden hasıl olan bir milhe denilir, milh-i mezkûrun tıpta müstamel iki nevi vardır biri mutedil halliyyet-i üsrüb olup dâhilen kabız gibi gışâ-yı muhâtî-i mi'ânın takarrüh-i sathîsinden yani bağırsak örtüsünün sathı olan muharrib yarasından husule gelen ve ishâl-i müzîbde yani eritip zaaf verici ishalde ve sillü'r-ri'e ile müterâfık arak-ı müzîbde yani eritip zaaf verici verem terinde ve enzife-i ri'eviyye denilen akciğerin kanamasında ve rahmin veya bağırsakların kanamasında ve nezle-i müzminede ve tela''ub-i zeybakîde yani cıvalı ilaç istimalinden naşi ağız sulanmasında ve haricen dahi yine kabız gibi iltihâb-ı sathî-i cildiyyede ve yanıkta veya ezikte ve mütlif-i tufeylât gibi kûbâ denilen maraz-ı cildiyyede ve ma'a-hâzâ iltihâb-ı mecrâ-yı bevlde ve mehbilde ve iltihâb-ı ayniyyede kullanılır, diğeri ise taht-ı halliyyet-i üsrübdür ki dâhilen mutedil halliyyet-i üsrüb gibi istimal olunup haricen öbürüne müreccah olarak esbâb-ı hâriciyyeden husule gelen iltihâbât-ı humreviyyede ve yanıkta veya ezikte ve burkulmada ve emsali emrazda ve bahusus belsoğukluğunda ve kadınların fercinde sümük gibi akıntı manasına sevelân-ı ebyazda kâbız veya muhallil		Kimya	
13616	ḫalliyyet-i tūtyā	خَلِّيَتِ تُوتْيا	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup halliyyet-i nühâsta beyan olunan hâmız-ı hal ile humz-ı tûtyânın terekkübünden hasıl olan bir milhtir, milh-i mezkûr tıpta dâhilen herkesin tifo dediği hummâ-yı afeniyyede nadiren ve haricen dahi belsoğukluğunu def için kullanılır.		Kimya	
13617	ḫalīc	خَلِيجْ	Ar.	∴	Nehir, ırmak ve nehir şeklinde olan su ve boğaz ve cetvel ve nehir şeklinde deryadan çekilip ayrılmış kıtaya denilir ki körfez tabiriyle meşhurdur ve ağaçtan mamul çanak.			
13618	ḫalīde	خَلِيدَه	Far.	•	Kendisine sivri nesne dürtülüp batırılmış olan ve kendisi bir nesneye batırılmış ve sokulmuş olan.			
13619	ḫalīs	خَلِيسْ	Ar.	∗	Dibinden çıkan taze çayırla muhtelit, kuru çayıra denilir ve saç ve sakalına kır serpmiş adama denilir.			
13620	ḫalīṭ	خَلِيطْ	Ar.	∗	Hukûk-ı mülkiyyede müşârik olan ortağa denilir ve karışık ecnâs-ı nâs ve ıs. fıkhiyyeden olup su hissesi veya yol hissesi gibi hukûk-ı mülkte müşârik olana denilir ve karışmış ve sıddîk.		Fıkıh	
13621	ḫaliṭa	خَلِطَه	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup ma'âdinin yekdiğeriyle imtizacından hasıl olan mürekkebâta denilir		Kimya	

13622	ḫalīʿ	خَلِيعْ	Ar.	∴	Hal’ olunmuş demektir ve hal’ ve tard olunan, herkesin kovduğu ve defettiği çapkın, zamân-ı câhiliyyette bir kimsenin oğlu, habis ve pederine asi olup asla pend ve kelamını isgâ ve itaat ve inkıyat etmez oldukta pederi mevsim-i hacda alâ-mele’i’n-nâs cümleniz şahit olunuz ben oğlum falanı bünüvvetten hal’ eyledim, ondan cinayet sudûrunda zâmin olmam, kendiye cinayet olunur ise dava ve talep etmem, ondan nefsimi tebri’e eyledim diye nida eder imiş ve müseyyeb ve kesîrü’l-cinâye, küstah ve bî-edeb şahsa denilir ki halî’u’l-uzâr ile kinaye ederler.			
13623	ḫalīf	خَلِيفْ	Ar.	∗	İki dağ aralığında olan yol veyahut dere ve halife gibi sultân-ı a’zama ıtlak olunur.			
13624	ḫalīfe	خَلِيفَه	Ar.	•	Pâdişâh-ı a’zam ki pâdişâh-ı evvele câ-nişîn olduğu için böyle tesmiye olunmuştur ve birinin mansıbına ve mesnedine geçmek ve peygamber-i zî-şân aleyhi’s-salâtu ve’s-selâm hazretlerinden sonra emîrü’l-mü’minîn olan zevat hazerâtından her biri ve bazı memurların muavinlerine ıtlak olunur ve mimar muavini; cemi, halâ’if gelir	cem		
13625	ḫalīfī	خَلِيفِى	Ar.	∗	Bir kimseye halife ve câ-nişîn olmak.			
13626	ḫalīḳ	خَلِيقْ	Ar.	•	Bir nesneye yaraşan ve cesbân olan ve layık ve münasip ve seza ve şayan olan.			
13627	ḫalīḳ	خَلِيقْ	Ar.	•	İnsanın sirişti olan tabiata denilir ve liyakat ve münâsebet-i istihkâk ve hilkat ve cibillet ve yaradılış ve nâs manasına; cemi, halâyık gelir.	cem		
13628	ḫalīl	خَلِيلْ	Ar.	∴	Nahif ve muhtellü’l-cism adam ve fakir ve bî-nevâ kimse ve bir adamın yâr ve sadık dostuna denilir ve muhabbeti şâ’ibe-i halelden ari ve rast ve dürüst ve safi olan dosta denilir; cemi, ehillâ’ gelir.	cem		
13629	ḫalīle	خَلِيلَه	Ar.	•	Halis ve safi dost olan hatun ve zevce-i menkûha.			
13630	ḫam	خَمْ	Far.	•	Eğri büğrü kıvrılmış olan ve bükülmüş saç, zülüf.			
13631	ḫum	خُمْ	Far.	•	Kap, büyük testi ve kubbe, kümbet ve kemer ve büyük nakkare ve davul, nefir, boru, zurna.			
13632	ḫumār	خُمَارْ	Ar.	•	Sarhoşluktan sonra arız olan başağrısı ve sersemlik.			
13633	ḫumāsī	خُمَاسِى	Ar.	•	Is. sarftan olup aslı beş harften ibaret olan kelimeye ıtlak olunur.		Sarf	
13634	ḫumāşet	خَمَاشَةْ	Ar.	∗	Erş-i ma’lûmu yani diyet-i mu’ayyenesi olmayıp hâkim-i adlin takdirine muhtaç olan yaraya denilir veyahut erşi diyet-i kâmileden dun olan yaraya denilir.			
13635	ḫimāṣ	خِمَاصْ	Ar.	∗	Karnı aç kimse.			
13636	ḫumāl	خُمَالْ	Ar.	∗	Sıdk ve saffet ve samîm üzere olan dosta ve aşinaya denilir.			
13637	ḫimālāt	خِمَالَاتْ	Ar.	•	Hamleler, esrar, sırlar ve gizli ve saklı hususlar.			
13638	ḫumāmet	خُمَامَةْ	Ar.	•	Süprüntü ve taam döküntüsü ki ecir ve sevap olmak üzere devşirip ekl ederler.			
13639	ḫumbere	خُمْبَرَه	Far.	•	İçi boş küre resminde âlet-i harb ki demirden imal olunup içine demir parçaları ve barut ve kurşun doldurulup havan topu vasıtasıyla atılır ve bu resimde içi boş, topraktan mamul zarf ki çocuklar ona akçe koyup biriktirirler.			
13640	ḫam-be-ḫam	خَمْ بَخَمْ	Far.	∗	Eğri bürü, münhani.			
13641	ḫumḫāne	خُمْخَانَه	Far.	•	Meyhane, şarap küpleri, mahzen.			
13642	ḫamc	خَمجْ	Ar.	∗	Marazdan veya ta’abdan naşi süst ve fâtir olmak ve din ve akide ve mezhebi veyahut huy ve meşrebi fasit ve tebâh olmak ve bir kimseyi sû’-i bi’z-zikr ile kadh ve zemmeylemek.			
13643	ḫamḫame	خَمْخَمَه	Ar.	∴	Sözü genizden söylemek ve mütekebbirliğinden naşi sözü mecnun gibi tekellüm etmek ve taamı tez tez yemek.			
13644	ḫamd	خَمدْ	Ar.	•	Ateş sönmeyerek alevi sakin olmak.			

13645	ḫamr	خَمْرْ	Ar.	∴	Adamı sarhoş eden üzüm şırasına denilir ve mutlaka müskire ıtlakı esah ve asvabdır, zira hamr hakkında âyet-i muharrime nazil olup istimalinden ehl-i İslâm memnu oldukları vakit Medine'de üzüm şırası olmamakla şarapları hemen nebîz-i hurmâya münhasır idi ve hamr tesmiyesi aklı setreylediği için yahut hamur gibi mayalanıp şarap derecesine baliğ oluncaya kadar terk olunduğu için yahut aklı şûrîde ve muhtelit eylediği içindir ve üzüme denilir ve setreylemek ve bir hususu söylemeyip ketm eylemek ve utanmak ve bir adama bade içirmek.			
13646	ḫumret	خُمْرَةْ	Ar.	*	Müzdahim olan asker ve cemaate denilir ve maya ve şarap tortusuna ve çöküntüsüne denilir ve râyiha-i tayyibe ve badenin neşe ve keyfiyeti geçtikten sonra arız olan fütur ve inkisar ve girânlık hâleti ki humar ile maruftur ve sarhoşluk ve şûrîde-dimâğlık hâleti ve küçük seccade ve mutlaka namaz kılacak yer ve kadınların yüzlerine sürdükleri düzgün denilen şey.			
13647	ḫimret	خِمْرَةْ	Ar.	*	Bir nesne bozulup diğer bir surete daha girmek.			
13648	ḫams	خَمْسْ	Ar.	•	Beş adedi, penc.			
13649	ḫums	خُمْسْ	Ar.	•	Beşte bir ve bir şeyin beş cüzünden bir cüzü.			
13650	ḫamset	خَمْسَةْ	Ar.	•	Beş adedi, penc; cemi, ahmâs gelir.	cem		
13651	ḫamsūn	خَمْسُونْ	Ar.	•	Elli adedi, pencâh.			
13652	ḫamsīn	خَمْسِينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kış mevsiminin sonu olan elli gün ki nihayeti nevrûz-ı sultânîye vasıl olur.			
13653	ḫamş	خَمْشْ	Ar.	•	Kaşımak ve tırmalamak.			
13654	ḫamṣ	خَمْصْ	Ar.	*	Açlık, cû' ve yaranın şişi inmek.			
13655	ḫamṣat	خَمْصَةْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13656	ḫumṣat	خُمْصَةْ	Ar.	*	Boş böğürlü ve ince karınlı olmak.			
13657	ḫaml	خَمْلْ	Ar.	*	Saçak, hüdb ve büyük saçaklı halı ve seccade.			
13658	ḫam-şude	خَمْشُدَه	Far.	•	Çarpılmış ve eğilmiş ve çarpık olan.			
13659	ḫam-keşte	خَمْكَشْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13660	ḫuml	خُمْلْ	Ar.	*	Kaçmak ve korkmak.			
13661	ḫimlet	خِمْلَةْ	Ar.	•	Sır, gizli, pinhan ve saklı olan husus.			
13662	ḫamn	خَمْنْ	Ar.	*	Bir nesne hakkında zan ve hades ile veyahut vehim ile söz söylemek.			
13663	ḫumūd	خُمُودْ	Ar.	•	Sakin olmak ve bayılmak ve kendiyi kaybetmek ve ateş sönmeyerek alevi basılmak ve gayret yahut hararet, teskin olunup soğumak.			
13664	ḫumūr	خُمُورْ	Ar.	•	Hamrlar, badeler, şaraplar.			
13665	ḫamūş	خَمُوشْ	Ar.	*	Sivrisinek denilen mûzî hayvan.			
13666	ḫumūṣ	خُمُوصْ	Ar.	*	Yaranın şişi inmek ve açlık bir kimseyi zebun edip karnını içeri göçürmek.			
13667	ḫamūş	خَمُوشْ	Far.	•	Hâmûş, sakit, ağzını kapayıp sus olan ve sönmüş, müntafî olan.			
13668	ḫumūl	خُمُولْ	Ar.	•	Bir kimsenin adı sanı batmak veya kem-nâm olmak ve şöhreti kaybolmak.			
13669	ḫamī	خَمِى	Far.	•	Eğrilik, çarpıklık, inhina.			

13670	ḫamyāze	خَمْيازَه	Far.	•	Esnemek, uykudan veyahut can sıkılmasından naşi ağzı açılıp ister istemez açık kalıp gerilmek.			
13671	ḫamyāze-keş	خَمْيازَه كَشْ	Far.	•	Esneyici, tesâyüp eder olan.			
13672	ḫimye	خِمْيَه	Ar.	*	Perhiz eylemek, muzır me'kûlât ve meşrubattan tevakki ve hazer eylemek.			
13673	ḫamīde	خَمِيدَه	Far.	•	Eğri, çarpık, münhani olan.			
13674	ḫamīr	خَمِيرْ	Ar.	•	Maya katılmış hamura ve mayaya denilir, acîn ise maya katılmamış ve henüz yoğrulmuş hamura denilir ve ekmek ve börek misilli şeylerin harcı olup un ve sudan mürekkep şey.			
13675	ḫamīs	خَمِيسْ	Ar.	∴	Tulu beş endaze olan şey ve beşte bir ve bir nesnenin beş cüzünden bir cüzü ve beş erkândan yani mukaddime ve kalp ve meymene ve meysere ve sâkadan ibaret ve mürettep olan ordu ve askere ıtlak olunur, **yevme'l-hamîs:** perşembe günü, cemi ahmise gelir.	cem		
13676	ḫamīṣ	خَمِيصْ	Ar.	*	Karnı aç olan kimse ve ince karınlı.			
13677	ḫamīle	خَمِيلَه	Ar.	*	Çarşaf denilen büyük bez ki yatak üstüne sererler.			
13678	ḫamīm	خَمِيمْ	Ar.	*	Memdûh ve sütûde-hısâl adama denilir.			
13679	ḫanā	خَنَا	Ar.	*	Herze ve fahiş söz söylemek.			
13680	ḫinābet	خِنَابَةْ	Ar.	•	Fenalık, eser-i kabîh ve şerr ü şürûr.			
13681	ḫināṣ	خِنَاثْ	Ar.	•	Kendilerinde hem erkeklik ve hem dişilik alamet ve âlâtı mevcut olan mahlukat.			
13682	ḫunāṣī	خُنَاثِى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13683	ḫanādiḳ	خَنَادِقْ	Ar.	•	Hendekler, tarla misali şeylerin etrafına kazılan çukurlar.			
13684	ḫanāzir	خَنَازِرْ	Ar.	•	Hınzırlar, domuzlar, hûklar.			
13685	ḫanāzīr	خَنَازِيرْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve sıraca ve domuz başı denilen illet ki ekseriya boyunda zuhur ve bürûz eder.			
13686	ḫannās	خَنَّاسْ	Ar.	∴	Zikr-i ilâhî, vaktinde ricat ve tehir eylediği için veya ibadetten tehir eylediği için şeytana, la'în şeytana ıtlak olunur.			
13687	ḫannāsī	خَنَّاسِى	Ar.	•	Şeytan mensup ve müteallik olan.			
13688	ḫunnāḳ	خُنَّاقْ	Ar.	∴	Maruf illettir ki boğazda zuhur eder, nefes almak ve yutkunmak müte'azzir olur ve ıs. tıbbiyyeden olup hulkûmek-i gışâ-i muhâtîsinin ve veca'-nâk olarak vaki olan iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
13689	ḫunnāḳ-ı levzī	خُنَّاقِ لَوْزِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dilin kökünün yan taraflarında vaki bademciklerin iltihabına denilir ki bu marazın vukuunda yutkunmak müte'assir olup ve yutkundukça boğaz deliği tıkanıyor gibi hissolunur.		Tıp	
13690	ḫunnāḳ-ı ġamāmī	خُنَّاقِ غَمَامِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bademciklerin ve küçük dilin merbut olduğu yelken şeklinde ve şirâ'u'l-hanek denilen etin ve hulkûmun arka tarafında vaki muhtelif mahallerin üzerinde teşekkül eden nev'ummâ kan pıhtısına müşabih ve gışâ-i kâzib namıyla mevsuf marazi bir örtünün vücuduyla yâd olunan bir nev gışâ-i muhâtî-i hulkûmun iltihabına denilir ki işbu gışâ-i kâzib, maazallah, kasabât denilen nefes borularına sirayet edecek olur ise helaki netice veren zibha illeti hâdis olur.		Tıp	
13691	ḫunnāḳ-ı ṣadrī	خُنَّاقِ صَدْرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göğüs tahtası denilen azm-i kassın aşağı tarafından bed' ederek kollardan birine ve boyna doğru münteşir olan bir veca'-ı şedîd ile muttasıf ve havf-ı gaşî yani bayılmak korkusuyla beraber gayet zorlu bir sıkıntı hissi ile müterâfık ve serî'u'z-zevâl ve zorlu nöbetlerle gelip ekser evkâtta mevt-i fucâ'î ile nihayet bulan bir illet-i asabiyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
13692	ḫannāḳ	خَنَّاقْ	Ar.	•	Boğaz sıkıcı ve boğucu, cellat.			
13693	ḫanāḳat	خَنَاقَةْ	Ar.	•	Hunnâk illeti ve boğulmak.			

13694	ḫanān	خَنَانْ	Ar.	∗	Refah ve vüs’at-i maaş.			
13695	ḫinṣ	خِنْثْ	Ar.	∗	Cemâ’at-i müteferrika ve yürürken kırılıp bükülen salkı ve sülpük adam ve sınmak, kırılmak ve meyletmek, eğilmek.			
13696	ḫunṣā	خُنْثَى	Ar.	∴	Kendisinde hem âlet-i zükûr ve hem de âlet-i inâs olan kimse ki bu hâl işbu iki aletin fâ’iliyyet-i tâmmesi yani vazifelerini icra etmek hassası insanda ve hayvânât-ı âliyede olmayıp hayvânât-ı süfliyyede olur; cemi, hunâsî.	cem		
13697	ḫançer	خَنْجَرْ	Ar.	•	Şekilde rüyet olunduğu veçhile Türkçede hançer denilen âlet-i cârihaya denilir ki kama gibi iki tarafı keskindir ve büyük bıçak, sikkîn; cemi, hanâcir gelir.	cem		+
13698	ḫand	خَنْدْ	Far.	•	Gülmek, tebessüm veya kahkaha etmek.			
13699	ḫandān	خَنْدَانْ	Ar.	•	Gülücü, dâhik ve gülmekte ve zevk ve sürur içinde olan.			
13700	ḫandaḳ	خَنْدَقْ	Ar.	•	Şehrin ve tarla ve kale ve emsalinin etrafına vesair mahallere kazılan çukur.			
13701	ḫande	خَنْدَه	Far.	•	Gülen ve güler olan ve gülmek, dıhk.			
13702	ḫande-ḫirĭş	خَنْدَه خِرِيشْ	Far.	∗	Yüze gülmek ve yüze gülücü.			
13703	ḫande-rĭş	خَنْدَه رِيشْ	Far.	∗	Bi-ma’nâhu eyzan.			
13704	ḫinzĭr	خِنْزِيرْ	Ar.	•	Dar gözlü olduğu için domuz ve hûk denilen maruf hayvana ıtlak olunur; cemi, hanâzîr gelir.	cem		
13705	ḫinzĭre	خِنْزِيرَه	Ar.	∗	Dişi domuz.			
13706	ḫunnes	خُنَّسْ	Ar.	∗	Hânisin cemidir, gündüz gaip ve gece zahir olduğu için kevâkibe ıtlak olunur veyahut seb’a-i seyyâreye denilir veyahut hamse-i mütehayyireye ıtlak olunur ki onlar da Zühal, Müşteri, Merih, Zühre, Utarit'tir.	cem		
13707	ḫunsāʾ	خُنْسَآءْ	Ar.	•	Burnunun ucu azca kalkık, gerisi basık olan karı.			
13708	ḫanser	خَنْسَرْ	Ar.	∗	Le’îm ve nekes ve fürumaye şahıs ve afet ve dâhiye.			
13709	ḫinṣir	خِنْصِرْ	Ar.	•	Küçük parmak, serçe parmak, Fârisîsi kâlûcdur.			
13710	ḫanṭ	خَنطْ	Ar.	∗	Bir kimseye tasa verip gussalandırmak.			
13711	ḫinḳ	خِنقْ	Ar.	∗	Boğmak ve boğulmuş kimse ve boğaz sıkıp öldürmek.			
13712	ḫink	خِنكْ	Far.	•	Rengi kır olan at.			
13713	ḫunkār	خُنْكَارْ	Far.	•	Padişah ve şehriyâr ve sultan.			
13714	ḫunūᶜ	خُنُوعْ	Ar.	∗	Horluk ve zelillik ve alçaklık ve huzû’ ve zül ve tevazu manasına.			
13715	ḫanĭf	خَنِيفْ	Ar.	∗	İşe yaramayan kitap ve yol, tarik; cemi, hunüf gelir ve ifrat veçhi üzere olan sürur ve sefa ve neşâta denilir.	cem		
13716	ḫanĭḳ	خَنِيقْ	Ar.	∗	Boğulmuş kimseye denilir.			
13717	ḫavāʾ	خَوَآءْ	Ar.	∗	Hali olmak ve sakıt olmak.			
13718	ḫavāb	خَوَابْ	Far.	•	Uyku, nevm ve düş.			
13719	ḫāb-ālūd	خوَابْ آلُودْ	Far.	∗	Uykuda kalmış ve uyumuş, uyuyucu ve nâ’im olan.			
13720	ḫāb-ālūde	خوَابْ آلُودَه	Far.	•	Uyku basmış olan.			

13721	ḫāb-cāme	خوابْ جامَه	Far.	*	Gecelik denilen uyku esvabı.			
13722	ḫāb-ı cāvîd	خوابِ جاوِيدْ	Far.	•	Ebedî olan uyku, mevt, merg, ölüm.			
13723	ḫāb-ı ḫargūş	خوابِ خَرْگُوشْ	Far.	∴	İğfal için icra olunan hile ki tavşan uykusu namıyla kinaye edilmiştir ve asılsız söz ile aldamak.			
13724	ḫāb-dîde	خوابْ دِيدَه	Far.	*	Büluğa ermiş sıbyân, baliğ, ma'nâ-yı terkîbi ihtilam olmaktan kinayedir.			
13725	ḫāb-ı sebük	خوابِ سَبُكْ	Far.	*	Imızganmak yani hafif uyku ki yatmazdan evvel insana ağırlık arız olup hemen oturduğu yerde uyur gibi olmak.			
13726	ḫāb-gāh	خوابْگاهْ	Far.	•	Uyuyacak mekân ve yatacak bir yatak ve uyku vakti.			
13727	ḫāb-güẕār	خوابْ گُذَارْ	Far.	*	Uyuyucu, nâ'im ve vakıa görücü.			
13728	ḫāb-nāk	خوابْناكْ	Far.	•	Uyku basmış olan.			
13729	ḫāb-nūş	خوابْنُوشْ	Far.	•	Uyumuş, uykuda olan.			
13730	ḫābnūşîn	خوابْنُوشِينْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13731	ḫavātim	خَوَاتِمْ	Ar.	•	Hâtemler, mühürler.			
13732	ḫavātîm	خَوَاتِيمْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13733	ḫavātîn	خَوَاتِينْ	Ar.	•	Hatunlar, kadınlar.			
13734	ḫācegî	خواجَكِى	Ar.	•	Zengin ve muteber bezirgân.			
13735	ḫācegān	خواجگَانْ	Far.	∴	Hocalar, efendiler, ağalar ve rüteb-i Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyeden birinin ismidir.			
13736	ḫācegî	خواجَگِى	Far.	•	Hocalık, ağalık, efendilik.			
13737	ḫāce	خواجَه	Far.	∴	Hane sahibi, efendi, ağa, kâhya ve mal sahibi ve şeyh ve hâkim ve vezir ve muteber ve muazzam olan kimse ve tedris ile meşgul olan ve bezirgân ve tacir ve horoz ibiği.			
13738	ḫāce-serā	خواجَه سَرا	Far.	*	Hadım ağa ki padişah ve vüzera ve ekâbir saraylarında harem hizmetinde ve avrat zaptına ve muhafazasına mahsus olduğuna binaen hâce-serâ derler.			
13739	ḫivāẕü'l-ḫummā	خِوَاذُ الْحُمّٰى	Ar.	*	Sıtmanın vakt-i nâ-ma'lûmda gelmesine denilir.			
13740	ḫuvār	خُوَارْ	Ar.	•	Kuzu melemek ve sığır böğürmek.			
13741	ḫār	خوَارْ	Ar.	•	Zelil, hakir, bî-i'tibâr olan ve doğru, rast ve âsân ve kalîl ve sehl olan ve yumuşak ve nerm ve mülayim olan.			
13742	ḫārtār	خوَارْتَارْ	Far.	*	Ekluhu sâlih yani ekli caiz ve mümkün olan nesne.			
13743	ḫārkāre	خوَارْكَارَه	Far.	*	Sövmek, düşnâm ve seb etmek.			
13744	ḫarkār	خوَارْكَارْ	Far.	•	Adamı horlayıcı ve müstehzi ve sitemkâr olan.			
13745	ḫāre	خوَارَه	Far.	•	Rızık, nasip, rûzî.			
13746	ḫavāric	خَوَارِجْ	Ar.	•	Haricîler, asiler, zorbalar ve âher mezhep veya başka milletten olan kimseler.			
13747	ḫavāriḳ	خَوَارِقْ	Ar.	•	Harikulade olan hususlar ve acîb ve garip olan vukuat.			
13748	ḫārî	خوَارِى	Far.	•	Horluk, rezalet, zillet.			
13749	ḫavāze	خَوَازَه	Ar.	*	Konukluk, misafirlik, ziyafet.			

13750	ḫāst	خواستْ	Far.	•	İstida, arzuhâl, rica, niyaz, istirham.			
13751	ḫāstār	خواستَارْ	Far.	*	İsteyici, talip ve gelin istemeye gidenlere derler.			
13752	ḫāste-kār	خواستَكَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13753	ḫāste	خواستَه	Far.	∴	İstenilen, mercû, matlup, müsted'â ve meta ve kumaş.			
13754	ḫavāṣ	خَوَاصّ	Ar.	•	Haslar, mahremler ve büyük ve muteber olanlar ve hassalar ve mahsus olan keyfiyetler ve hususlar, ehl-i havâs, güya bazı esrar ve hikmete vâkıf olmakla harikulade ve mucize gibi ef'âl icrasına muktedir olanlar.			
13755	ḫavāṭir	خَوَاطِرْ	Ar.	•	Hatırlar, fikirler, efkâr, hatıralar.			
13756	ḫavāṭif	خَوَاطِفْ	Ar.	•	Hatifler, şimşekler.			
13757	ḫavāfī	خَوَافِى	Ar.	•	Hafi ve gizli olan şeyler.			
13758	ḫavvān	خَوَّانْ	Ar.	•	Hain ve ziyadesiyle hıyanet edici olan.			
13759	ḫuvān	خُوَانْ	Ar.	*	Sini, tepsi ve sofraya denilir.			
13760	ḫuvvān	خُوَّانْ	Ar.	•	Hainler, hıyanet ediciler.			
13761	ḫān	خوانْ	Far.	•	Yemek, taam, mâ'ide ve sofra ve tepsi ve sini ve her nesne ki içine taam arasına ârâste oluna ve okuyucu, tilavet ve kıraat edici olan ve mezrû'âtı has u hâṣâkdan pak ve ari eylemek.			
13762	ḫānçe	خوانْچه	Far.	•	Küçük sini, küçük tepsi.			
13763	ḫānde	خوانْدَه	Far.	•	Okumuş ve malumatlı olan kimse ve çağrılmış, davet olunmuş ve med'uv olan.			
13764	ḫān-sālār	خوانْسالَارْ	Far.	•	Sofracı ve çeşnicibaşı, taamın tadına bakan.			
13765	ḫavāniḳ	خَوَانِقْ	Ar.	•	Hânikâhlar, tekkeler.			
13766	ḫānger	خوانْگَرْ	Far.	*	Aşçı, tabbâh, yemek pişirici.			
13767	ḫānende	خوانَنْدَه	Far.	•	Musiki usuline tabi olarak şarkı ve gazel ve mâni ve emsali şeyleri okuyucu.			
13768	ḫāh	خوَاهْ	Far.	•	İstek ve isteyiş, arzu, hâtır-hâh, gönül muradı, canın istediği.			
13769	ḫāh-nā-ḫāh	خوَاهْ نَاخوَاهْ	Far.	•	İster istemez, tav'an ve kerhen.			
13770	ḫāher	خوَاهَرْ	Far.	•	Kızkarındaş, uht ve hemşire ve o makamda olan.			
13771	ḫāher-zāde	خوَاهَرْ زَادَه	Far.	•	Kızkarındaşın oğlu, yeğen.			
13772	ḫāhiş	خوَاهِشْ	Far.	•	İstek, isteyiş, murat, matlup.			
13773	ḫavāyet	خَوَايَةْ	Ar.	*	Hane ehil ve sükkânında hali kalmak ve bir nesneyi kapmak.			
13774	ḫūb	خُوبْ	Far.	•	Güzel, hoş, nîgû, iyi ve dilber olan.			
13775	ḫavb	خَوبْ	Ar.	*	Fakir ve muhtaç olmak.			
13776	ḫūbān	خُوبَانْ	Far.	•	Güzeller, dilberler.			
13777	ḫavbet	خَوْبَةْ	Ar.	*	Açlık, cû' ve hacet ve meskenet ve çayırı veya otlağı olmayan kır yer.			
13778	ḫūbter	خُوبْتَرْ	Far.	•	Ziyade güzel ve dilber olan.			

13779	ḫubterǐn	خُوبتَرِينْ	Far.	•	En ziyade dilber ve güzel ve hüsnlü olan.			
13780	ḫūb-rū	خُوبرُو	Far.	•	Güzel yüzlü ve dilber çehreli, perî-peyker olan.			
13781	ḫūb-rūyān	خُوبرُويانْ	Far.	•	Güzel yüzlü ve dilber çehreli, perî-peyker olanlar.			
13782	ḫūbǐ	خُوبِى	Far.	•	Güzellik, dilberlik, hüsn.			
13783	ḫūḫ	خُوخْ	Ar.	*	Şeftali denilen maruf meyveye denilir.			
13784	ḫavd	خَودْ	Ar.	*	Hüsn-i hulk ve yumuşak bedenli cariye; cemi, hûd gelir.	cem		
13785	ḫūd	خُودْ	Far.	•	Kendi zatı, nefsi ve toğulga dedikleri demir külah ki cenkte giyilir, ser-penâh dahi derler.			
13786	ḫud-be-ḫūd	خُودْ بَخُودْ	Far.	•	Kendi kendiye bi-nefsihi ve kendiliğinden.			
13787	ḫūd-bǐn	خُودْ بِينْ	Far.	•	Yalnız, kendisini düşünüp kimseyi hatıra almayan ve yalnız kendisini beğenip başkasını beğenmeyen fuzuli kimse, mütekebbir, kibirli.			
13788	ḫūd-bǐnǐ	خُودْ بِينِى	Far.	*	Hodbinlik, kendiyi görmeklik, kendiyi beğenmeklik, tekebbür etmek.			
13789	ḫūd-perest	خُودْ پَرَستْ	Far.	•	Kendiyi pek beğenmiş ve kendi nefsine pek tapan ve tabi olan kimse.			
13790	ḫūd-pesend	خُودْ پَسَندْ	Far.	•	Kendiyi beğenen, mütekebbir kimse.			
13791	ḫūdrā	خُودْ رَا	Far.	•	Muannit ve serkeş ve kendi rey ve tedbiriyle iş gören adam.			
13792	ḫūd-reʾy	خُودْ رَأىْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13793	ḫūd-rū	خُودْ رُو	Far.	*	Hudayinabit ve kendi kendiye dağlarda biten ağaç ve ot ve çiçek.			
13794	ḫūd-reviş	خُودْ رَوِشْ	Far.	•	Kendi kendine iş işlemek, yalnız hareket etmek.			
13795	ḫūd-rūy	خُودْ رُوىْ	Far.	•	Kendi kendine bitip hasıl olan.			
13796	ḫūd-sitā	خُودْ سِتَا	Far.	*	Kendi kendini medih ve tarif edici.			
13797	ḫūd-ser	خُودْ سَرْ	Far.	•	Muannit ve serkeş kimse.			
13798	ḫūd-fürūş	خُودْ فُرُوشْ	Far.	•	Kendiyi satarcasına pek metheden fodul kimse.			
13799	ḫūd-kāre	خُودْ كَارَه	Far.	*	İşini kendi görüp kimseye inanmayan adam.			
13800	ḫūd-kām	خُودْ كَامْ	Far.	•	Kendi rey ve hevâsına tabi olan.			
13801	ḫūd-kāme	خُودْ كَامَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13802	ḫūd-nümā	خُودْ نُمَا	Far.	*	Kendiyi gösterici, hod-fürûş, mütekebbir.			
13803	ḫavr	خَورْ	Ar.	*	İki yüksek dağın vaya mahallin aralığında olan alçak ve düzce yere denilir ve deniz körfezi ve cereyan eden suyun denize döküldüğü yer.			
13804	ḫūr	خُورْ	Far.	•	Hor ve hakir ve bî-i'tibâr ve zelil olan ve yiyici, ekl edici olan ve güneş, hurşîd.			
13805	ḫūrā	خُورا	Far.	*	Çok yiyici, ekûl ve bisyâr-hûr.			
13806	ḫūr-āb	خُورَابْ	Far.	*	Kerizlerde akan çirkef ve su bendi.			
13807	ḫūr-perest	خُورْ پَرَستْ	Far.	*	Bir kavimdir ki güneşe taparlar ve gündöndü denilen ve ayçiçeği denilen çiçek.			
13808	ḫūr hūr	خُورْ خُورْ	Far.	*	Terbiyesiz büyüyüp kendi hevâsında olan fodul kimse.			

13809	ḫūr	خُورْ	Ar.	*	Reyb ve töhmetleri çok olan nisvân.			
13810	ḫavrān	خَوْرَانْ	Ar.	*	Hayvan kısmının deri ile işkembesi aralığındaki fışkılık denilen mahal.			
13811	ḫūrdār	خُورْدَارْ	Far.	*	Ehl-i kanâ'at olan adam.			
13812	ḫūrdenī	خُورْ دَنِى	Far.	*	Yenmek için hazır edilmiş taam.			
13813	ḫūrd u ḫāb	خُورْدُوخوَابْ	Far.	*	Yiyip yatmaktan kinayedir tembel ve bî-gayret adamlar hakkında irat olunur.			
13814	ḫūrde	خُورْدَه	Far.	•	Yemiş, ekl etmiş olan ve hissetmiş olan ve **tîr-hûrde:** ok yemiş olan, ok ile mecruh olan.			
13815	ḫūrşīd	خُورْشِيدْ	Far.	•	Güneş, şems.			
13816	ḫavernaḳ	خَوَرْنَقْ	Far.	•	Köşk, kasır, saray.			
13817	ḫuryād	خُورْيَادْ	Far.	•	Edep ve perveriş görmeyip hayvan gibi kalmış kimse.			
13818	ḫavs	خَوسْ	Ar.	*	Gadir ve hıyanet eylemek ve lâşe taaffün eylemek ve bir nesne kâsid olmak ve ahd ü peymâna hulf eylemek.			
13819	ḫavş	خَوشْ	Ar.	*	Böğür denilen nâhiye-i beden ve dürtmek ve sancımak ve cima eylemek ve ahzeylemek.			
13820	ḫūş	خُوشْ	Far.	•	Güzel, hûb, hasen iyi.			
13821	ḫūşā	خُوشَا	Far.	*	Ne güzel, ne iyi.			
13822	ḫoş-āb	خُوشَابْ	Far.	•	Erik, üzüm, kayısı, vişne ve emsali meyvelerin tabhından hasıl olan malum bir nev şerbet ve her âbdâr olan nesneye denilir.			
13823	ḫoş-āmed	خُوشْ آمَدْ	Far.	•	Hoş geldiniz, safa geldiniz makamında hitaptır.			
13824	ḫoş-āmed-gū	خُوشْ آمَدْ گُو	Far.	•	Hoş geldiniz diyen.			
13825	ḫoş-āmedī	خُوشْ آمَدِى	Far.	•	Hoş geldiniz, safa geldiniz demek.			
13826	ḫoş-ḫān	خُوشْخوَانْ	Far.	*	İyi okuyucu ve usûl-i kırâ'ate aşina olan.			
13827	ḫoş-dāmen	خُوشْ دَامَنْ	Far.	*	Kaynana ki güveyiye karşı zevcesinin anası ve geline nispetle zevcinin anasıdır.			
13828	ḫoş-dil	خُوشْدِلْ	Far.	•	Hoşnut ve müteşekkir olan.			
13829	ḫoş-dem	خُوشْدَمْ	Ar.	•	Hâl ve vakti hoş olan, müreffehü'l-hâl olan.			
13830	ḫoş-ṭabᶜ	خُوشْطَبْعْ	Ar. - Far.	•	Tabiatı hoş ve güzel olan.			
13831	ḫoş-güvār	خُوشْگُوَارْ	Far.	•	Tatlı, leziz olan ve hazmı kabil ve sehîl olan.			
13832	ḫoş-meze	خُوشْمَزَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13833	ḫoş-meniş	خُوشْمَنِشْ	Far.	•	Nîk, nihâd ve hoş tabiat olan ve pesendîde ahlak.			
13834	ḫoş-nümā	خُوشْنُمَا	Far.	•	Güzel gözükür olan, güzel olan.			
13835	ḫoş-nümūd	خُوشْنُمُودْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13836	ḫoş-nevā	خُوشْنَوَا	Far.	•	Güzel sesli olan ve iyi saz çalıcı olan.			
13837	ḫūşe	خُوشَه	Far.	•	Başak, sünbüle ve salkım.			

13838	ḫūşe-çĭn	خُوشَه چِينْ	Far.	∴	Harmandan sonra tarlada kalmış başakları devşirip toplayıp alan kimse ve başkaların hurda ve mukteza olmayan emvalinden taayyüş eden fakir kimse ve sâhib-i selîka ve ma'ânî-perverliğe iktidarı olmayıp şiir ve nazım söylerim diye âherin eş'âr ve asarından tıraş eden zamane şairlerine denilir.			
13839	ḫavż	خَوضْ	Ar.	∴	Suya girmek ve şürû' ve mübaşeret eylemek.			
13840	ḫavża	خَوْضَه	Ar.	*	İnci tanesi.			
13841	ḫavf	خَوفْ	Ar.	∴	Korku ve korkmak ve katil manasına ve ilim ve dirayet manasına. Lisanımızda korkarım ki şöyle olsun tabiri bundan kinaye olup zann-ı gâlib ve ilim ıttıla mecrasında cari ve manasınadır.			
13842	ḫūk	خُوكْ	Far.	•	Domuz ve hınzır denilen hayvan.			
13843	ḫūk-bān	خُوكْبَانْ	Far.	•	Domuz bekçisi ve domuz çobanı.			
13844	ḫū-kerde	خُوكَرْدَه	Far.	•	Huy edilmiş, alışılmış ve menus olan.			
13845	ḫūlyā	خُولْيَا	Far.	•	Hayal, hatıra ve akıldan geçip tasavvur olunan ve matmah-ı nazar olan husus.			
13846	ḫavel	خَوَلْ	Ar.	*	Bir adama mün'im-i hakîkî olan Allah celle ve şânuhu hazretlerinin in'âm ve ihsan eylediği kul ve cariye ve havâş ve hadim ve haşem ve nimet sâmâna ıtlak olunur.			
13847	ḫavl	خَولْ	Far.	*	Mala hüsn-i takayyüt ve riayet etmek.			
13848	ḫavn	خَونْ	Far.	•	Hıyanet etmek ve hıyanet ve hainlik.			
13849	ḫūn	خُونْ	Far.	•	Kan, dem ve hayvanın damarlarında olan mâdde-i seyyâle.			
13850	ḫūn-āb	خُونَابْ	Far.	•	Kanlı su, gözyaşı.			
13851	ḫūn-ābe	خُونَابَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13852	ḫūn-efşān	خُونْ اَفْشَانْ	Far.	•	Kan saçıcı olan.			
13853	ḫūn-ālūd	خُونْ آلُودَه	Far.	•	Kana bulaşmamış olan.			
13854	ḫūn-bār	خُونْبَارْ	Far.	•	Kan yağıcı, kan yağdırıcı, damlayıcı olan.			
13855	ḫūn-bahā	خُونْبَهَا	Far.	•	Nahak yere dökülen kan için şeran eda olunan akçe, diyet.			
13856	ḫavenet	خَوَنَهْ	Far.	•	Hainler, hıyanetler.			
13857	ḫūn-çegān	خُونْچَكَانْ	Far.	•	Kan damlayıcı olan.			
13858	ḫūn-rĭz	خُونْرِيزْ	Far.	•	Kan dökücü olan cellat ve istiare tarikiyle mahbûbân gamzesine denilir.			
13859	ḫūn-siyāvuş	خُونْسِيَاوُشْ	Far.	*	Kardeşkanı denilen edviye.			
13860	ḫūn-feşān	خُونْ فَشَانْ	Far.	•	Kan saçıcı olan.			
13861	ḫūn-gūşt	خُونْ گُوشتْ	Far.	*	Kasapların üzerinde et kırdıkları kütük.			
13862	ḫūnĭ	خُونِى	Far.	*	Kanlı, kan içici, şâribü'd-dem olan ve bazen çeşm-i hûbân vasıf edilip çeşm-i hûnî derler.			
13863	ḫūnĭn	خُونِينْ	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13864	ḫūy	خُوىْ	Far.	•	Tabiat gibi takarrür etmiş olan, âdet-i fi'liyye ve şahsiyye ve bedenden çıkan ter, arak.			
13865	ḫūy-çĭn	خُويْچِينْ	Far.	*	Fes altına giyilen ve takke denilen baş örtüsü.			

13866	ḫūyiş	خُویِشْ	Far.	•	Kendi, zat, nefis.			
13867	ḫūyişān	خویِشانْ	Far.	∴	Hısım, kavim ve kabile ve akraba ve kurenâ ve taallukat ve hûb ve güzel.			
13868	ḫūyişāvend	خُویشاوَنْدْ	Far.	•	Hısım ve akrabadan olan.			
13869	ḫūyişāvendî	خویشاوَنْدی	Far.	•	Hısımlık, akrabalık, karabet.			
13870	ḫayy	خَیّ	Ar.	∗	Bir nesneye kasıt ve ahenk eylemek.			
13871	ḫiyābān	خِیابانْ	Far.	•	Çiçek bahçesi yolu.			
13872	ḫiyābet	خِیابَةْ	Ar.	•	Mahrum ve nevmîd olmak, behre-dâr olmamak ve zarar ve ziyana uğramak.			
13873	ḫiyār	خِیارْ	Ar.	∴	Maruf sebze ki sakız kabağı gibi uzunca olur ve ıs. fıkhiyyeden olup bir akitte muhayyerlik demektir.		Fıkıh	
13874	ḫiyārāt	خِیارْاتْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup muhayyerliklerin envaını murat olup bunlardan bahseden baba denilir ve hıyarlar, muhayyerlikler.		Fıkıh	
13875	ḫiyār-ı taʿyīn	خِیارِ تَعْیِنْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup faraza bey’ ü şirâ muamelatında kıyemiyyâttan iki veyahut üç şeyin başka başka pahalara beyan olunarak bunlardan müşteri dilediğini almak veyahut bayi dilediğini vermek üzere satmak usulüne denilir.		Fıkıh	
13876	ḫiyār-ı rüʾyet	خِیارِ رُؤْیَتْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup mesela bey’ ü şirâ muamelatında görmeden iştira olunan mebî’in asıl maksadı bildiren hâl ve mahalline vâkıf oluncaya değin baki olan muhayyerliğe ıtlak olunur.		Fıkıh	
13877	ḫiyār-ı şarṭ	خِیارِ شَرطْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup mesela bey’ ü şirâ muamelatında bayi ve müşteri ayrı ayrı veyahut ikisi birden müddet-i ma’lûma içinde bey'i fesheylemek veya icazet ile infaz eylemek hususunda muhayyer olmak üzere bey'de şart kılmaya denilir.		Fıkıh	
13878	ḫiyār-ı ʿayb	خِیارِ عَیبْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup faraza bey’ ü şirâ muamelatında bey'-i mutlak ile satılan bir malın, ayb-ı kadîmi tebeyyün eyledikte aybı için pahasını tenkis ederek o malı alıkoymayıp ya ret veyahut semen-i müsemmâ ile kabul eylemek gibi ṣıkkaynda olan muhayyerliğe ıtlak olunur.		Fıkıh	
13879	ḫiyār-ı naḳd	خِیارِ نَقدْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bayi ve müşteri falan vakte kadar te’diye-i semen olunmak ve olunamaz ise beynlerinde bey' olmamak üzere edilen pazarlıktan ibaret olan muhayyerliğe ıtlak olunur.		Fıkıh	
13880	ḫiyār-ı vaṣf	خِیارِ وَصفْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup mesela bey’ ü şirâ muamelatında bayiin bir vasf-ı mergûbe ile muttasıf olmak üzere satmış olduğu mal o vasıftan ari çıktıkta ya bey'i fesih veyahut mecmû’-ı semen-i müsemmâ ile mebî’i kabul etmekten ibaret olan muhayyerliğe ıtlak olunur.		Fıkıh	
13881	ḫiyār-ı şenber	خِیارِ شَنْبَرْ	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup beyne’n-nâs hıyarşembe denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesi olup müshil-i hafîf gibi emrâz-ı iltihâbiyyede ve hummiyyâtta kullanılır.		Nebatat	
13882	ḫiyāż	خِیاضْ	Ar.	∗	Suya dalmak ve bir nesneye şürû’ etmek.			
13883	ḫiyāżāt	خِیاضَةْ	Ar.	∗	Bi-ma’nâhu eyzan.			
13884	ḫiyāṭ	خِیاطْ	Ar.	∗	İplik ve ibrişim veyahut iğne.			
13885	ḫayyāṭ	خَیّاطْ	Ar.	•	Terzi, esvap diken kimse.			
13886	ḫiyāṭat	خِیاطَةْ	Ar.	•	Dikiş ve terzilik ve dikicilik sanatı ve terzilik etmek.			
13887	ḫayāl	خَیالْ	Ar.	∴	İnsanın mütehayyilesinde yakaza ve rüya hâllerinde mürtesem ve müteşebbih yani sûret-pezîr olan şahıs ve temâsüle denilir ve bir adamın şahıs ve tal’ati ve zihin ve akıl.			
13888	ḫayālāt	خَیالْاتْ	Ar.	•	Hayaller, zihinde hasıl olan ve mutasavver bulunan suretler.			
13889	ḫayālet	خَیالَةْ	Ar.	•	Hayal ve yalnız zihinde hasıl olup bî-vücûd olan suret ve bazen hastaların veyahut meraklıların gözüne görünür gibi olup külliyen ma’dûmu’l-vücûd olan suret ve timsâl-i mevhûme.			
13890	ḫayālî	خَیالِی	Ar.	•	Yalnız zihinde hasıl olup bî-vücûd olan.			

13891	ḫiyām	خِيامْ	Ar.	∴	Cem olmak itibariyle haymeler, çadırlar ve müfret olmak itibariyle bir nesneden korkup kaçınmak veyahut bir kimse bir adama keyd ve mekr edip zarar ve vahameti kendisine ait olmak.			
13892	ḫıyānet	خِيانَةْ	Ar.	•	Emanete gadreylemek ve ahdine vefa etmemek ve hıyanetlik, kendi için birine emniyet hasıl ettikten sonra o emniyete mugayir kasten fiil ve hareket etmek.			
13893	ḫaybet	خَيْبَةْ	Ar.	∴	Nâ-ümîd ve mahrum ve bî-behre kalmak ve hasârât ve ziyana uğramak ve kâfir olmak ve matluba nail olmayıp say heba olmak.			
13894	ḫayr	خَيرْ	Ar.	∴	Halkın meyil ve rağbet eylediği nesne ki akıl ve ilim ve mal ve adl ve ihsan gibi ve herkes indinde matlup ve mergup olup bâ'is-i menfa'at olan şey ve iki nevi olup biri hayr-ı mutlaktır ki herhâlde ve herkes nezdinde mergup ve mahbuptur, cennet gibi ve diğeri hayr-ı mukayyeddir ki bir adam indinde hayır olan, inde'l-âher şer olup mâl-ı kesîr gibi ve kesîrü'l-hayr ve'n-nef' adama denilir; cemi, ahyâr ve hıyâr gelir.	cem		
13895	ḫayrāt	خَيْراتْ	Ar.	•	Hayırlar, ahirette insana bâ'is-i menfa'at olacak ameller.			
13896	ḫayr-endĭş	خَيرْ اَنْديشْ	Ar. - Far.	•	Hayır düşünücü olan.			
13897	ḫayret	خَيْرَةْ	Ar.	•	İnsanın ruhuna bâ'is-i menfa'at olacak amel ve hareket.			
13898	ḫiyere	خِيَرَه	Ar.	*	Bir nesneyi sairi üzere tafdîl ve tercih eylemek ve bir nesneyi seçip üründülemek ve seçilmiş nesne.			
13899	ḫayir-ḫāh	خَيرْ خواهْ	Ar. - Far.	•	Herkesin iyiliğini ve iyi olmasını isteyen adam.			
13900	ḫayr-ḫāh-āne	خَيرْ خواهانَه	Ar. - Far.	*	Herkesin iyiliğini istercesine davranış.			
13901	ḫĭregĭ	خِيرگِى	Far.	•	Hîrelik, şaşkınlık ve bunamışlık ve karanlık.			
13902	ḫĭre	خِيرَه	Far.	•	Kamaşık ve donuk ve uyuşuk ve bunamış olan ve hayran ve şaşırmış ve müte'accib olan ve küstah ve edepsiz ve herze ve beyhude ve bî-ma'nâ olan ve lecûc ve muannit ve dilîr ve dilaver ve şeci olan.			
13903	ḫĭre-çeşm	خِيرَه چَشمْ	Far.	*	Gözü iyiyi görmez olan ve bulanık gözlü olan.			
13904	ḫĭre-dest	خِيرَه دَستْ	Far.	∴	Eli uz olmayıp tuttuğu işi sakat ve berbat eden ve hiçbir işe yaramayan adama derler ve serkeş ve anut ve mutaassıp olan.			
13905	ḫĭre-reʾy	خِيرَه رَأىْ	Ar. - Far.	•	Bed-tedbîr, yani fena ve yaramaz tedbirli olan ve fikir ve reyinde hata edici olan.			
13906	ḫĭre-ser	خِيرَه سَرْ	Far.	*	Başı dönmüş ve şaşkın olan.			
13907	ḫĭre-keş	خِيرَه كَشْ	Far.	*	Zayıf ve bî-mecâl ve bî-şerm olan.			
13908	ḫĭre-küş	خِيرَه كُشْ	Far.	•	Nahak yere katleden zalim ve dilber, mahbube.			
13909	ḫĭz	خِيزْ	Far.	•	Kalkıcı, sıçrayıcı olan.			
13910	ḫĭzāb	خِيزابْ	Far.	•	Deniz dalgası, mevc.			
13911	ḫĭzān	خِيزانْ	Far.	•	Kalkıcı, sıçrayıcı.			
13912	ḫayzürān	خَيْزُرانْ	Ar.	*	Tahrifle hezaren dedikleri ağaca denilir ki şeklinin görülmesi için esel kelimesine müracaat oluna ve ter ü tâze ve nerm olan nihâl ve mızrak ve gemicilerin gönder denilen sırığı ki bununla kayığı kenardan ve sığ yerlerden defederler ve geminin dümeni.			
13913	ḫĭs	خِيسْ	Ar.	*	Birbirine sarmaşmış gür ve sıkı ağaçlığa denilir ki koruluk namıyla yâd olunur ve hayır ve feyiz ve bereket manasına; cemi, ahyâs gelir.	cem		
13914	ḫays	خَيسْ	Ar.	*	Gam ve tasaya denilir ve hata ve dalâl manalarına ve yalan söylemek ve nakz-ı ahd eylemek ve vefasızlık etmek ve bir kimse yerinden ayrılmayıp mülâzemet eylemek ve bir kimse yerinden ayrılmayıp mülâzemet eylemek ve lâşe kokmak ve zül ve hakaret.			

13915	ḫayşūm	خَيشُومْ	Ar.	•	Burun içinde geniz denilen mahal.			
13916	ḫayṭ	خَيطْ	Ar.	∴	İplik teli ve dikiş dikmek; cemi, hîtân gelir.	cem		
13917	ḫayṭu'l-ebyaż	خَيطُ الْأَبْيَضْ	Ar.	∗	Fecr zuhurunda ufukta iplik şeklinde nümâyân olan beyaza denilir.			
13918	ḫayṭu'l-esved	خَيطُ الْاسْوَدْ	Ar.	∗	Gurûb-ı şems akabinde ufukta zahir olan siyahlığa denilir.			
13919	ḫayṭa	خَيطَه	Ar.	∗	Kazık ve ip, urgan.			
13920	ḫayf	خَيفْ	Ar.	∴	Gözün birisi diğerine muhalif olmak ve havf ve korku ve korkmak ve ürkmek.			
13921	ḫayf	خَيفْ	Ar.	∗	Korku, havf ve gizli olmak; cemi, hıyef.	cem		
13922	ḫayl	خَيلْ	Ar.	∴	At, feres, esb sürüsü ve atlı asker cemaati ve fikir etmek ve hıfzeylemek; cemi, ahyâl.	cem		
13923	ḫayelān	خَيلَانْ	Ar.	•	Sanmak, zannetmek ve tevehhüm etmek, vehme düşmek.			
13924	ḫaylūlet	خَيلُولَةْ	Ar.	•	Sanmak, zannetmek ve korkmak ve tevehhüm etmek ve kibir ve ta'azzum ve gurur.			
13925	ḫaylī̆	خَيلِى	Far.	•	Çok, kesîr ve vâfir olan.			
13926	ḫī̆m	خِيمْ	Ar.	∗	Huy ve tabiat ve kılıncın namlusunda olan cevher.			
13927	ḫayme	خَيمَه	Ar.	•	Çadır; cemi, hıyâm gelir.	cem		
13928	ḫuyūr	خُيُورْ	Ar.	•	Hayırlar, iyi ve menfaatli şeyler.			
13929	ḫuyūṭ	خُيُوطْ	Ar.	•	Haytlar, iplikler, ipler.			
13930	ḫuyūl	خُيُولْ	Ar.	•	Atlar ve atlı asker bölükleri.			
13931	d	د	Ar.	•	İşbu dâl-ı mühmele harfi tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede onuncu harf olup hesaba ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde dört adedine işaret olur.			
13932	dāʾ	ذَآءْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup maraz ve hastalığa denilir ve hasta ve derd-nâk olmak.		Tıp	
13933	dā-i ezraḳ	ذَآءِ اَزْرَقْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup cildin marazi olarak benefşe ve sihayça mor ve mavice renkler ile boyanmasıdır ki elvân-ı mezkûre bilhassa dudaklarda ve burun deliklerinde ve göz kapaklarında ve hassaten üst göz kapağında ve kulağın memesinde ve aksâm-ı tenâsüliyyede ve ellerin ve ayakların uçlarında ve parmakların uçlarının yumuşak yerlerinde nümâyân olur, bu maraz hılkî bir maraz olup siyah kan ile kırmızı kanın hilâf-ı mu'tâd iştirak ve ihtilatından ileri gelir ve akıbeti meşum bir hastalıktır.		Tıp	
13934	dāʾü'l-esed	ذَآءُ الْاَسَدْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup dâ'ü'l-fîl-i yunânî nam marazın yüzde zuhuruyla veçhe bir arslan kafası manzarası vermesi hâline ıtlak olunur.		Tıp	
13935	dāʾü'l-efrenc	ذَآءُ الْاَفْرَنجْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup vuslat-ı nâ-pâk ile veyahut veraset tarikiyle müntakil, sâri ve elsine-i nâsta frengi namıyla meşhur bir maraz-ı bünyevîye denilir ki a'zâ-yı tenâsüliyyenin taharrüş-i mevzi'î ve mahsûsî ile ve aynı vakitte yahut mütevâliyen zuhura gelip suret ve makarrı gayet muhtelif ve alâmet-i müte'âkibe ile muttasıftır ve meş'ûmu'l-âkıbe ve bedenden bütün bütün def ve ihracı gayrimümkün ve nâ-kâbil-i tedâvî-i tâm bir musibettir.		Tıp	
13936	dā-i bühür	ذَآءِ بُهُرْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup esasen müzmin ve mevrûs olan ve usret-i teneffüs hamelâtı yani nöbetleriyle muttasıf bulunan ve beyne'l-avâm zîk-ı nefes denilen meşum illete ıtlak olunur.		Tıp	
13937	dāʾü'ş-şaʿleb	ذَآءُ الثَّعْلَبْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup saçların dökülmesini mucip olan maraza denilir.		Tıp	

13938	dā-i cāversî	دَآءِ جاوَرْسِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilhassa ağız içinin veya mide veyahut bağırsakların düçâr-ı iltihâb olan gışâ-i muhâtî yani iç örtüsü üzerinde zât-ı ilkâh-ı hafiyye denilen nebatat cinsinden kel marazında olan mikodermilere şebîh bir mahsûl-i tufeylînin tekevvününe ıtlak olunur, maraz-ı mezkûr ağızda olduğu vakit ekser ahvalde dilin kenarlarında ve yukarı tarafında ve diş etlerinde ve dudakların etrafında ve iç tarafında ve yanakların iç yüzünde ve küçük dilin merbut bulunduğu şirâ'ul-hanek denilen etin veya bel'ûmun üzerinde yoğurt pıhtısı gibi beyaz renkli olarak nümâyân olunur, mide ve em'âda zuhuru ise nadir olup mamafih şerc denilen dübürün etrafında ve mehbil denilen ferç yolunun ağzında ve müstesna olarak tazayyuk-ı kuddâmî nam marazda gulfe denilen sünnet derisinin iç yüzünde müşahede olunmuştur.		Tıp	
13939	dāʾü'l-ḥafir	دَآءُ الْحَفِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup diş etlerinin bilhassa yumuşamasıyla şişmeleri ve kanaması ve bunlarla beraber vücuda za'f-ı umûmî getirmesi ile muttasıf ve iskorbüt namıyla beyne'l-avâm malum olan maraza denilir.		Tıp	
13940	dāʾü'l-ḫanāzîr	دَآءُ الْخَنَازِيرْ	Ar.	*	Haddizatında müzmin ve mevrûs bir illet-i bünyeviyye olup bilhassa boyun ve çene altında bulunan bezlerin şişmesi ve dolgunluğu ile muttasıf ve elsine-i nâsta sıraca namıyla meşhur olan illete denilir ki bu dahi ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
13941	dāʾü'ẕ-ẕîʾb	دَآءُ الذِّئْبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cildin öte berisinde münferiden veya müctemi'an zuhur eden az çok büyükçe yumrular ile muttasıf ve zahir olan bir iltihâb-ı müzmin-i cilde denilir ki ekseriya bu illet, sıracaya merbuttur.		Tıp	
13942	dāʾü'r-raḳiṣ	دَآءُ الرَّقِصْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup başlıca tufeyliyyet-i sâniyyenin son devrine mahsus bir maraz-ı ihtilâcîye denilir ki bî-intizâm çarpınma ve harekât-ı irâdiyyedeki ittifak ve muvâzenetin ma'dûmiyyeti ile muttasıftır, maraz-ı mezkûr yeni doğan ve memede bulunan çocuklarda ve baliğlerde ve gayet ihtiyarlarda bir illetin arazı mesabesinde müstesna olarak zuhur ettiği dahi görülmüştür.		Tıp	
13943	dāʾü's-seded	دَآءُ السَّدَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup periton denilen iç karın örtüsünün kendi üzerine dönüp bükülmesinden hasıl olan masarika nam büküntünün veremi demek olan maraza denilir, mezkûr masarikaya mahsus ukad-ı lenfaviyyede yani boyundaki bezler gibi bezlerde deren denilen ufak darı gibi bir mâdde-i maraziyyenin mütekevvin olmasıyla muttasıftır, üçten on yaşına kadar olan sabilere has ve bedenin zaafı ve karnın şişmesi ve göbeğin etrafı kat veya gayr-ı müsâvî ve vecasız düğümlerin bulunması ile kaim ve nâdirü'l-vukû' bir hastalıktır.		Tıp	
13944	dāʾü's-semek	دَآءُ السَّمَكْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ale'l-mu'tâd hılkî ve ekseriya irsî ve bazen dahi arızi olarak arızi olarak tekevvün eden ve balık pulu gibi sedefî pullar ile mestur olan ve cildi ziyadesiyle sert ve kuru ve nâ-kâbilü'n-nüfûz bir hâle koyan bir nev maraz-ı cildîye denilir.		Tıp	
13945	dāʾü'ş-şeyb	دَآءُ الشَّيبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ber-mu'tâd müzmin olarak kırmızıca veya cilt renginde lekelerin zuhuruyla kaim ve kaşınmak ile muttasıf bir nev maraz-ı cildîye denilir, maraz-ı mezkûr yüzde ve boyunda ve ellerin ve bileğin arka tarafında ve diz kapağının bükümünde zuhura geldiği gibi kepek gibi pul pul dökülerek nihayet bulur.		Tıp	
13946	dāʾü'ṣ-ṣadef	دَآءُ الصَّدَفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kuru ve parlak pullarla mestur tümsek ve kırmızıca dairevi bir nev maraz-ı cildîye denilir ki işbu maraz miskinlik denilen illetin hemen bir türlüsüdür ve sıhhat-i umûmiyye-i marîze halel îrâs etmeyerek dirseklerde ve defaten iki dizlerde tekevvün edip cildin aksâm-ı sâ'iresine ve derinin kıllı mahallerine ve tırnakların köklerine müntesir olur.		Tıp	
13947	dāʾü'l-ʿaraḳ-ı cāversî	دَآءُ الْعَرَقِ جاوَرْسِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup salgın surette icrâ-yı hükm eden sâri bir maraz-ı veba'îye denilir ki daimî olarak terin izdiyâdı ve ciltte gayr-ı sâbit bir kabarcık ile muttasıf ve adem-i iştihâ ve sudâ' ve bilhassa dizlerde ve bileklerde veca ârazıyla bed' eder.		Tıp	
13948	dāʾü'l-fecil	دَآءُ الْفَجِلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ellerde ve ayaklarda karıncalanma ve ihmirâr ile beraber veca ve takallusât ve ihtilâcât ve hezeyan ve gaseyan ve istifrâğât ve elem-i mi'de ve dâhilen ateş hissi ve çok sonraları felç ârazıyla muttasıf bir nev maraz-ı bünyevîye ıtlak olunur ki yabani turp tohumunun yenilmesinden ileri gelir ve buna dâ-i mihmâz dahi ıtlak olunur.			

13949	dāʾü’l-firfîr	ذآءُ الْفِرْفِيْرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cildin tabakâtı meyanına kanın sızmasından ileri gelen esmer, kırmızı leke ve berelik, sathı cesedde vuku ve zuhuruyla muttasıf bir maraz olup etfal ve inâsta ekseriya zahir ve aşikâr bir sebep olmaksızın tekevvün eder ise de bu marazın tevellüdü için başlıca sebep alelumum şeyhûhet ve sû’-i tagaddî ve alçak ve rutubetli mahallerde iskân etmek ve fakr-ı hâl ve küdûrât gibi kavi te’sîrât-ı muza’’afadır ve sıfat-ı mahsûsası lekeler üzerine parmak ile basıldıkta levnlerinde asla bir gûne tebeddülâtın vuku bulmamasıdır.		Tıp	
13950	dāʾü’l-fîl-i ʿarabî	ذآءُ الْفِيلِ عَرَبِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup edeme denilen cildin ikinci tabakasının ve et ile deri arasında sabun köpüğü manzarasında bulunan ve nesc-i hücrevî denilen maddenin zahâmet-i hacminden yani kalınlaşmasından ve âdeta fil derisi gibi katı olmasından ibaret olan maraza denilir ki bazen bütün bir tarafa ve bazen haya torbasında veya fercin dudaklarında ve bazen parmaklarda tahaddüs ve zuhur eder.		Tıp	
13951	dāʾü’l-fîl-i yunānî	ذآءُ الْفِيلِ يُنَانِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup manzarası zeytî ve kumral, kırmızı veya tunç renginde olarak reng-i cildin tağayyürü ve edeme denilen ikinci tabaka-i cildin fil derisi gibi katı ve kalın olması gibi evsaf ile muttasıf bir nev iltihâb-ı cildîye denilir ki bu kalınlık takarrüh etmiş yumru şeklinde rû-nümûn olacağı gibi ellerde ve yüzde ve burunda ve kulakta husule gelip badehu ağza ve bel’ûma ve hançereye kadar münteşir olur ve o sırada inkıtâ’-ı teneffüsü dahi mucip olur.		Tıp	
13952	dāʾü’l-kelb	ذآءُ الْكَلبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hassaten köpeklerde vaki olup badehu nev’-i beşere müntakil olan ve kuduz illeti denilen bir nev maraz-ı asabiyyeye denilir ki bilhassa vezâ’if-i asabiyyenin teşvîş-i azîm ve umumisi ve kuvve-i hissiyyenin ifrat derecede tezâyüdü ve su gibi şeylerden korkmak gibi hâlât ile maruftur ve daima mevt ile nihayet bulur.		Tıp	
13953	dāʾü’l-merāḳî	ذآءُ الْمَزاقْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup vezâ’if-i hazmiyye ve deverâniyyenin teşvîşât-ı mütenevvi’âsıyla başlıca usret-i hazm ve hafakân-ı kalb ve nefes darlığı ve merzâyı müte’ezziye eden hâlâtı arttırıcı malihülyaya meyil ârazıyla muttasıf ve merak illeti namıyla meşhur maraz-ı bünyevîye denilir ki kadınlara nispeten erkeklerde kesîrülvukû’dur.			
13954	dā-i mihmāz	ذآءِ مِهْمَازْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hubûbât-ı mütegayyirenin yani çavdar üzerinde marazi olarak hâdis olan mahmuzun ve buğday vesair hububat küfünün ve delice ile yaban turpu tohumunun istimalinden ileri gelen ve ellerde ve ayaklarda karıncalanma ve ihmirâr ile beraber veca ve takallusât ve ihtilâcât ve hezeyan ve gaseyan ve istifrâğât ve elem-i mi’de ve dâhilen ateş hissi ve çok sonraları felç ârazıyla muttasıf bir nev maraz-ı bünyevîye denilir.			
13955	deʾb	ذأبْ	Ar.	∴	Bir işte devam ve iltizam ile emek çekip çalışmak ve şan ve emir ve kâr ve âdet, usul, tarz manasına ve tard eylemek.			
13956	dābbet	ذابَّةْ	Ar.	•	Mutlaka yeryüzünde yürüyen hayvanlara denilir ise de istimali merkûp olan yani binilen veya davar tabir olunan hayvanatta galip olmuştur.			
13957	dābbetü’l-ʿarż	ذابَّةُالْاَرضْ	Ar.	•	Bir nev hayvandır ki zuhuru, eşrât-ı sâ’attendir veyahut eşrât-ı sâ’atin evvelidir, Mekke-i Mükerreme’de hüccâc, Mînâ'ya giderken Cebel-i Safâ münşak olup içinden zuhur ve huruç eder.			
13958	deʾş	ذأثْ	Ar.	*	Bir şey yemek ve ağırlaşmak ve kirlenmek ve kirletmek.			
13959	dāḫis	ذاخِسْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dolama denilen çıbana denilir ve etyaran denilen çıban.			
13960	dāḫil	ذاخِلْ	Ar.	•	Duhul eden ve içerde olan ve tasarruf birle cima edici olan.			
13961	dāḫile	ذاخِلَه	Ar.	*	Bir nesnenin iç yüzü ve bir adamın iç yüzüne ve zamir ve derununa denilir; cemi, devâhil.	cem		
13962	dāḫine	ذاخِنَه	Ar.	*	Ocaklarda veya külhanlarda olan baca.			
13963	dād	ذادْ	Far.	∴	Adl ve adalet ve insaf, hak fakat adl ile dâd beyninde fark vardır, adl kişi bi-nefsihi adalet icra edip zulmeylememektir; dâd ise âherin vaki olan zulmünü def ve izale eylemektir ve ömür, sin, sâl, sene ve vergi, ita, atâ, atiyye.			

13964	dād-āferīd	دادْ آفَرِيدْ	Far.	*	Hazreti hallâk-ı cihân cellet kudretuhunun esmayıhüsnasından biridir ve musikide bir neva adıdır.			
13965	dā dā	دا دا	Far.	•	Çocuk hizmetinde olan cariye ki dadı derler.			
13966	dā-dār	دا دارْ	Far.	•	Âdil-i mutlak olan, bârî teâlâ.			
13967	dād u sitād	دادُوسِتادْ	Far.	•	Ahzüita ve alışveriş.			
13968	dād-baḫş	دادْ بَخشْ	Far.	•	İhkâk-ı hak edici ve sâhib-i adâlet.			
13969	dād-ḫāh	دادْ خوٰاهْ	Far.	•	Hakkını dava edici olan.			
13970	dāder	دادَرْ	Far.	•	Karındaş, birader.			
13971	dāder-ender	دادَرْ اَنْدَرْ	Far.	*	Üvey karındaş.			
13972	dād-fermāy	دادْ فَرمٰایْ	Far.	*	Hazret-i Bârî Teâlâ'nın esmasında biri olup dâd verici, adil demektir.			
13973	dād-gāh	دادْگاهْ	Far.	•	Adalet mahalli ve mahkeme ve divan.			
13974	dād-ger	دادْگَرْ	Far.	•	Âdil-i mutlak olan, Bârî Teâlâ ve mecazen adil olan padişaha ve vükela ve hâkime denilir.			
13975	dād-küster	دادْ كُسْتَرْ	Far.	•	Adalet yayıcı ve cümlenin hakkını hak edici.			
13976	dād-gīr	دادْ گِيرْ	Far.	*	Zulmü defedici, adil olan.			
13977	dāde	دادَه	Far.	•	Verilmiş ve ita olunmuş olan.			
13978	dār	دارْ	Ar.	∴	Bina ve arsayı ve birkaç hane ve havaliyi dâ'iren mâ-dâr cami olan dairedir ki lisanımızda konak ve saray denilir; cemi, ed'er ve diyar ve dîrân gelir.	cem		
13979	dār	دارْ	Far.	*	Ağaç, şecer, direk ve her dikilip duran ağaç ve adam salb eyledikleri ağaç ve sahip ve malik olan ve bakıcı ve gözetici olan.			
13980	dāret	دارَةْ	Far.	*	Bir nesneyi çepeçevre ihata eden şey; cemi, dârât.	cem		
13981	dār-ı fenā	دارِ فَنٰا	Ar.	•	Şimdiki hâlde meskenimiz olan âlem, kevn ü fesâd.			
13982	dār-ı beḳā	دارِ بَقٰا	Ar.	•	Vefat ile kıyamet beyninde veya kıyametten sonra dâhil olacağımız ebedî mekân ve âlemler, dâr-ı âhiret, dârü'l-karâr, dâr-ı berzah dahi bu manaya gelir.			
13983	dārü'l-ḫuld	دارُ الْخُلدْ	Ar.	•	Cennetin bir bahçesi.			
13984	dārü's-selām	دارُ السَّلٰامْ	Ar.	•	Cennetin diğer bahçesi.			
13985	dārā	دارا	Far.	•	Padişah, sultan ve meşhur bir padişahın ismi.			
13986	dārāt	دارٰاتْ	Far.	•	Debdebe, şan, şevket ve übbehet ve haşmet.			
13987	dārü'l-edeb	دارُالْاَدَبْ	Ar.	*	Meclis-i ilm ve fazilet ve meclis-i ders ve ulum.			
13988	dārçīnī	دارِ چِينِى	Far.	•	Baharattan tarçın denilen şey.			
13989	dārṣīnī	دارُ صِينِى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13990	dārende	دارَنْدَه	Far.	•	Tutucu ve malik ve sahip olan.			
13991	dārū	دارُو	Far.	•	İlaç için kullanılan nesne, gerek sade ve gerek başka şey ile karışık olsun ve deva, ilaç, mâdde-i şifâ.			
13992	dār ü bürd	دارُ و بُردْ	Far.	•	Takat, kuvvet, kerr ü fer ve cenk ve arbede ve azamet ve şükûh ve celal.			

13993	dār ü gīr	دارُ و گیز	Far.	•	Cenk, kavga, mukâtele.			
13994	dārī	دارِی	Ar.	*	Aktar ve ıtr-fürûş ve nimet sahibi adam ve gemide yelkenci olan adam.			
13995	dāriᶜ	دارِعْ	Ar.	*	Zırhlı adam.			
13996	dāreyn	دارَینْ	Ar.	•	İki konak ki dünya ve ahiretten kinayedir.			
13997	dās	داسْ	Far.	•	Ekin biçmeye kullanılan orak.			
13998	dās-ı zerrīn	داس زَرّینْ	Far.	•	Altın orak ki yeni aydan kinayedir.			
13999	dāsār	داسارْ	Far.	*	Tellal, simsar, metaı satıcı.			
14000	dāstār	داسْتارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14001	dāstān	داسْتانْ	Far.	•	Hikâye-i mâzî ki geçmiş zamanda olan vakaların hikâyesi.			
14002	dāstān-serā	داسْتانْ سَرا	Far.	•	Teganni ile hikaye ve nakil ve beyan eder olan.			
14003	dāse	داسَه	Far.	*	Buğday ve arpa kılçığı.			
14004	dāşāb	داشابْ	Far.	*	Bahşiş ve atiyye.			
14005	dāşte	داشْتَه	Far.	•	Eski, köhne.			
14006	dāᶜib	داعِبْ	Ar.	*	Latifeci ve gülüp oynayıcı, şetaretli ve şûh-meşreb adam.			
14007	dāᶜī	داعِی	Ar.	•	Davet edici ve dava ve dua edici ve bir adamı bir nesneye sevk ve teşvik edici ve müezzin ezan okuyucuç			
14008	dāᶜiye	داعِیَه	Ar.	•	Mucip ve sebep ve bâ'is olan husus ve vakit ve zamanın bir hâleti.			
14009	dāġ	داغْ	Far.	•	Yakı ve kızgın demir ile ile yapılan nişan ve alamet ve damga.			
14010	dāġ-dār	داغْدارْ	Far.	•	Nişanlı, damgalı ve dağlı olan.			
14011	dāfiᶜ	دافِعْ	Ar.	•	Defedici, kendi yanından ayırıp sürücü ve savıcı ve kakıverici.			
14012	dāfiḳ	دافِقْ	Ar.	*	Su ve emsali gibi atılarak dökülücü.			
14013	dāl	دالْ	Ar.	•	Tertîb-i hurûfât-ı Osmâniyyede onuncu harfin ismidir.			
14014	dāll	دالّ	Ar.	•	Delalet edici, yol gösterici olan.			
14015	dālet	دالَةْ	Ar.	*	Şöhret manasına ve meşhur ve rüsva olmak ve zaman ve hâlden hâle munkalip olmak.			
14016	dāliᶜ	دالِعْ	Ar.	*	Dilini dışarı çıkarıcı, ahmak olan kimse.			
14017	dām	دامْ	Far.	•	Ağ, tuzak.			
14018	dāme	دامَ	Ar.	•	Daim ola, daim olsun manasında duadır.			
14019	dāmād	دامادْ	Far.	•	Güveyi, kızının kocası, sıhr.			
14020	dāmān	دامانْ	Far.	•	Etek, zeyil, libasın belden aşağı sarkıp uzunca olan tarafı ve dağın aşağı tarafları.			
14021	dāmiᶜa	دامِعَه	Ar.	•	Is. fıkhiyyeden olup kan çıkıp fakat gözdeki yaş gibi mevzi'-i cerâhâtte birikip seyelan etmeyen yaraya denilir.		Fıkıh	
14022	dāmiġa	دامِغَه	Ar.	•	Dimağa işlemiş olan baş yarığına denilir, buna ıstılâh-ı fukahâda âmme denilir.			

14023	dāmiye	دٰامِيَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kan seyelan eden yaraya denilir.		Fıkıh	
14024	dāmen	دٰامَنْ	Far.	•	Etek, zeyil, libasın belden aşağı sarkıp uzunca olan tarafı.			
14025	dāmen-pūs	دٰامَنْپُوسْ	Far.	•	Etek öpmek ve etek öpücü olan.			
14026	dāmen-pūsī	دٰامَنْپُوسِى	Far.	*	Etek öpmek ve etek öpücülük.			
14027	dāmen der-meyān	دٰامَنْ دَرْمَيانْ	Far.	•	Hizmete hazır olan ve hazırlık hâli.			
14028	dāmen-gīr	دٰامَنْگِيرْ	Far.	•	Birinin eteğine kapanıcı ve etek tutucu olan.			
14029	dāmene	دٰامَنَه	Far.	•	Dâmen, etek, zeyil.			
14030	dāmenī	دٰامَنِى	Far.	*	Avratların baş örtüsü.			
14031	dāmī	دٰامِى	Far.	*	Sayyâd, avcı, sayd edici, avlayıcı.			
14032	dān	دَانْ	Far.	•	Kap, zarf, mahfaza ve bilici, anlayıcı olan.			
14033	dānā	دانا	Far.	•	Bilici, âlim ve arif ve malumatlı ve akil olan adam ve şahıs.			
14034	dānāyān	دانايانْ	Far.	•	Dânâ ve arif ve âlim olanlar.			
14035	dānāyī	دانايِى	Far.	•	Dânâlık, âlimlik, ariflik.			
14036	dānje	دَانْژَه	Far.	*	Mercimek denilen habbe ki maruftur.			
14037	dāniş	دَانِشْ	Far.	•	Bilgiç, ilim, malumat.			
14038	dāniş-peẕīr	دَانِشْپَذِيرْ	Far.	•	Bilgiçli ve ilm ü ma'lûmâtlı, âlim.			
14039	dāniş-ger	دَانِشْگَرْ	Far.	*	Ehl-i ilm ve sâhib-i ilm ü ma'lûmât olan.			
14040	dāniş-mend	دَانِشْمَنْدْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14041	dāniş-ver	دَانِشْوَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14042	dāniş-verī	دَانِشْوَرِى	Far.	•	Malumatlılık, âlimlik.			
14043	dānk	دَانَكْ	Far.	*	Bir dirhemin dörtte biri.			
14044	dānende	دَانَنْدَه	Far.	•	Bilici, habîr ve haberdar ve âlim olan.			
14045	dāne	دَانَه	Far.	•	Habbe, buğday ve arpa ve bunlar misilli küçük küçük mahsulatın bir adet meyvesi ve çekirdek ve taam ve ekmek ufağı ve habbe şeklinde yuvarlak olan şey, top güllesi, tüfek kurşunu misilli ve her şeyin yalnız bir ferdi ve kuş yemi, çine.			
14046	dāne dāne	دَانَه دَانَه	Far.	•	Perakende ve perişan olan ve daneleri ayrı ayrı olmak üzere.			
14047	dāne-zen	دَانَهْ زَنْ	Far.	*	Efsun edici, sehhâr ve sihir edici olan.			
14048	dānī	دَانِى	Ar.	•	Yakın, karîb ve nezdîk olan.			
14049	dāver	دَاوَرْ	Far.	•	Esmayıhüsnadan biri olup mecazen pâdişâh-ı âdile ve munsif ve adaletli hâkime dahi denilir.			
14050	dāverī	دَاوَرِى	Far.	•	Padişahlık, hâkimlik.			
14051	dāhire	دَاهِرَه	Ar.	*	Dûr u dirâz vakti geçmiş nesne.			

14052	dāhiye	دَاهِيَه	Ar.	∴	Âfet-zihn adam ve pek zeyrek ve cin fikirli adam; cemi, dühât gelir ve hadise ve nâzile-i azîme ve afet, bela, kaza; cemi, devâhî.	cem		
14053	dāʾir	دَائِرْ	Ar.	•	Devredici, bir şeyin etrafını kuşatıcı ve bir nesnenin bahsine müteallik olan.			
14054	dāiren mādār	دَآئِراً مَادَارْ	Ar.	•	Çepeçevre ve dört bir etrafı.			
14055	dāʾire	دَآئِرَه	Ar.	∴	Hendese ıs. olup şekilde görüldüğü veçhile hatt-ı vâhid-i münhanî ile mahdut olup tamamen ortasında vaki ve merkez tesmiye olunan noktadan hatt-ı mezkûra vasl edilen, cemî'-i hutût-ı müstakîme birbirine müsavi tulda olur ki işte böyle olan şekl-i hendesîye denilir ve birbirine yakın ve müteallik olup başkalarından ayrılmış birtakım oda ve umûr-ı devletin her biri için yapılan bina ve bir efendinin hizmetinde müstahdem olan kesânın cümlesi ve gerek cismani ve gerek ruhani veya manevi bir had ve hududun dâhili ve bir nev çalgı aleti ki şekli tekerlek gibidir ve ortası kursaktan ibarettir ve bir nesneyi çepeçevre ihata eden şey; cemi, devâ'ir gelir ve halka ve hezimet ve beliyye-i muhîte.	cem	Hendese	+
14056	dāʾim	دَآئِمْ	Ar.	•	Devam üzere ve ber-karâr olan ve vücut ve kevni bilâ-nihâyet olan ve hemîşe ve sabit olan şey.			
14057	dāʾimen	دَآئِماً	Ar.	•	Her vakit, her zaman, her-bâr.			
14058	dāyin	دَآيِنْ	Ar.	•	Is. fıkhiyyeden olup alacaklı olan kimseye ıtlak olunur.		Fıkıh	
14059	dāye	دَايَه	Far.	∴	Çocuk bakıcı veya süt verici karı veyahut cariye ve istiare tarikiyle her mürebbî olana denilir.			
14060	dübb	دُبّ	Ar.	∴	Hâl, reviş, tarikat ve ayı denilen cân-ver; cemi, edbâb gelir.	cem		
14061	dübb-i ekber	دُبِّ اَكْبَرْ	Ar.	*	Nücûm ıs. olup kutb-ı şimâlî cenbinde benât-ı na'ş-ı kübrâ yani Türkîde yediler, yedi yârlar denilen yedi kevkebi müştemil ve ayı suretinde olan yıldıza denilir.		Nücûm	
14062	dübb-i aṣġar	دُبِّ اَصْغَرْ	Ar.	*	Nücûm ıs. olup kutb-ı şimâlî civarında dübb-i ekberden küçük ve yedi kevkebden mürekkep olan yıldıza denilir ki ferkadân onun kevkeblerinden olduğu gibi Cedî onun nihayetinde vaki olan kevkebdir.		Nücûm	
14063	dübbābet	دُبَّابَةْ	Ar.	•	Mukaddemleri kale dibine vasıl olmak için altına girilip tedriçle ileri sevk olunur bir nev âlet-i harbin ismidir.			
14064	debābīc	دَبَابِيجْ	Ar.	•	Dibaceler, kumaşlar.			
14065	dübār	دُبَارْ	Ar.	*	Çarşamba gününün nâm-ı kadîmidir, teşe''ümleri için böylece ıtlak etmişlerdir.			
14066	debār	دَبَارْ	Ar.	*	Helak manasına.			
14067	debbāġ	دَبَّاغْ	Ar.	•	Hayvan derisini terbiye edip meşin ve kösele ve emsali şeyleri imal eden ehl-i san'at.			
14068	dibāġ	دِبَاغْ	Ar.	•	Meşin ve kösele ve emsalini imal etmek üzere hayvan derisini terbiye etmek.			
14069	dibāġat	دِبَاغَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve tabaklık hirfeti, sanatı.			
14070	debdebe	دَبْدَبَه	Ar.	•	Kütürtü, patırtı ve savt, ses, avaz.			
14071	dübür	دُبُرْ	Ar.	∴	Art, half, arka, sırt ki ön mukabilidir ve her şeyin akab ve muahharına denilir ve bir nesnenin ahir ve encamı ve göt, kûn ve arka ve hane köşesi.			
14072	deberān	دَبَرَانْ	Ar.	*	Is. nücûmdan olup menâzil-i kamerden birinin adıdır ki Sevr burcunda beş kevkebi müştemildir ki bunlar hörgücü makamındadır.		Nücûm	
14073	debret	دَبْرَةْ	Ar.	*	Nekbet ve idbârlığa denilir.			
14074	dabġ	دَبغْ	Ar.	•	Meşin ve kösele ve emsalini imal için hayvan derisini terbiye etmek.			
14075	dibḳ	دِبقْ	Ar.	•	Ökse denilen lüzucetli yapışkan nesneye denilir.			

14076	dibḳī	دِبْقِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup yapışkanlı gibi olan şeye denilir.		Tıp	
14077	debaḳ	دَبَقْ	Ar.	∗	Bir nesneye ayrılmak veçhi üzere taalluk eylemek ve dadanmak.			
14078	debāġḫāne	دَبَاغْخَانَه	Ar. - Far.	•	Meşin ve kösele ve emsali imali için hayvan derisinin terbiye olduğu kâr-hâne, ma'mel, medbağa.			
14079	debdebe	دَبْدَبَه	Far.	∗	Şöhret, celâlet, haşmet, câh, übbehet, devlet.			
14080	dibistān	دِبِسْتَانْ	Far.	•	Mektep, dershane.			
14081	debūr	دَبُورْ	Ar.	•	Batı rüzgârı.			
14082	debbe	دَبَّه	Ar.	∗	Bir nev zarftır ki içine bal ve yağ korlar ki Türkîde duba gibi müstamel olunduğundan bal dubası tabiri meşhur ve kesîrü'l-isti'mâldir.			
14083	debīr	دَبِيرْ	Ar.	∗	Arkaya doğru müteveccih olan şey.			
14084	debīr	دَبِيرْ	Far.	•	Kâtip, münşi, yazıcı, debîr-i felek, Utarit yıldızı.			
14085	debīristān	دَبِيرِسْتَانْ	Far.	•	Mektep, dershane.			
14086	dübeyle	دُبَيْلَه	Ar.	∗	Dâhiye, bela ve havf, insana arız olan bir nev maraz ve illet ki sıracaya karîb bir çıbandır ve asıl bir şiştir içinde madde münsab olacak yeri vardır ve üç türlüdür 1. şahmîdir içi don yağ gibidir 2. aselîdir, içinde bala şebîh nesne bulunur 3. kilsîdir içinde kireç gibi bir şey bulunur ve bazısından kıl ve taş ve ağaç paresi ve kemik gibi şeyler çıkar, nâs buna kemik sıracası derler ve ıs. tıbbiyyeden olup cirâbe-i dühniyye veya şa'riyye denilen ergenlik çıbanlarının gereği gibi büyüğüne denilir ki cirâbe-i mezkûrenin hariç deliği tıkanarak ve içine münferiz olan mevâd teraküm ederek yumruk veya çocuk başı kadar büyüdüğü vardır ve üzerine basıldığı vakit veca hissolunmaz ve içinde dahi bâlâda zikrolunduğu veçhile üç nev mevâd vardır ve mahall-i husûlü baş, boyun, sırt ve omuz başlarıdır; cemi, dübeylât gelir.	cem	Tıp	
14087	diṣār	دِثَارْ	Ar.	∴	Şiar üzere telebbüs olunan sevb ve câmeye denilir, üst elbisesi, biniş ve kaftan gibi ve bürünmek, örtünmek.			
14088	deṣir	دَثِرْ	Ar.	∗	Çok mal, mâl-ı vefîr.			
14089	deṣer	دَثَرْ	Ar.	∗	Vesah, kir.			
14090	diṣr	دِثْرْ	Ar.	∗	Malı üzere hüsn-i takayyüd ve tımar ve riayette daima ihtimam eden adama denilir.			
14091	deṣūr	دَثُورْ	Ar.	∗	Tembel ve üşengen adama denilir ve nâs ile ülfet ve ünsiyet üzere olmayıp sakıt ve adam mesabesinden hariç ve daima hanesinde veya kenarlarda uykuya mülâzım kimse.			
14092	düṣūr	دُثُورْ	Ar.	∗	Bir nesnenin eser ve nişanı mahıv ve muzmahil olmak ve câme kirlenmek ve kılıç paslanmak.			
14093	düṣūrü'l-ḳalb	دُثُورُ الْقَلْبْ	Ar.	∗	Ezkâr-ı ilâhîyyenin sahîfe-i derûnunda mahıv ve nâ-bûd olmasından ibarettir.			
14094	dücāʾ	دُجَآءْ	Ar.	∗	Zulmet, karanlık.			
14095	decāc	دَجَاجْ	Ar.	•	Tavuk ve horoz.			
14096	decācet	دَجَاجَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14097	deccāl	دَجَّالْ	Ar.	∴	Ahir zamanda zuhur ve huruç edecek kezzâb bir melunun ismidir ki arzın her tarafını geşt ü güzâr eyleyeceğinden veyahut kizb ihtira eylediğinden ve küfür ve tuğyanla nâsı veya kesret-i cümû'uyla bütün rûy-ı zemîni tağtiye ve ihata eylediğinden veyahut hakkı batıl ile setrettiğinden veyahut batılı hak suretinde yaldızladığından naşi bu veçhile tesmiye olunmuştur; cemi, deccâlûn gelir ve altın suyu, mâ-i zeheb.	cem		

14098	dücür	دُجُرْ	Ar.	*	Börülce denilen maruf ve fasulyeye biraz şebîh fakat ondan küçük mugaddî bir habbe.			
14099	decrān	دَجْرَانْ	Ar.	*	Şâdumân, mesrur kimse, ferhân gibi.			
14100	decl	دَجلْ	Ar.	*	Yalan düzüp söylemek ve cima eylemek ve kürre-i arzın bilcümle inha ve etrafını geşt ü güzâr eylemek.			
14101	dicle	دِجْلَه	Ar.	*	Bağdat nehirlerinden bir nehrin ismidir.			
14102	decn	دَجنْ	Ar.	*	Kara bulut.			
14103	decinne	دَجِنَّه	Ar.	*	Karanlık, zulmet.			
14104	decnī	دَجْنِى	Ar.	*	Türabından Hazret-i Âdem aleyhi's-selâmın halk olunduğu arz.			
14105	decv	دَجوْ	Ar.	*	Karanlık olmak.			
14106	deciyy	دَجِىّ	Ar.	*	Karanlık gece.			
14107	daḥş	دَحثْ	Ar.	*	Bir kelam ve haberi rabıtalı ve ve hüsn-i nesak ve intizam üzere tekellüm eden.			
14108	duḥūr	دُحُورْ	Ar.	*	Tard ve ib'âd eylemek ve defeylemek.			
14109	duḥūl	دُحُولْ	Ar.	*	Pencere ve yer yarığı ve çukur yer; cemi, edhâl.	cem		
14110	daḥy	دَحىْ	Ar.	*	Bir nesneyi yayıp döşemek ve bast eylemek.			
14111	diḥye	دِحْيَه	Ar.	*	Serasker, sipeh-sâlâr.			
14112	daḥīḳ	دَحِيقْ	Ar.	*	Tard ve ib'âd olunan kimse.			
14113	duḥān	دُخَانْ	Ar.	•	Tütün ve duman; cemi, edhine gelir ve içilen tütün.	cem		
14114	duḥān-nūş	دُخَانْ نُوشْ	Ar. - Far.	•	Tütün içen kimse.			
14115	duḫter	دُخْتَرْ	Far.	•	Kız, kerime, bint.			
14116	duḫter-i zer	دُخْتَرِ زَرْ	Far.	•	Asmanın kızı ki şarap, bade ve meyden kinayedir.			
14117	daḫs	دَخسْ	Ar.	*	Is. hayvâniyyeden olup beyne'n-nâs yunus balığı denilen, denizin memeli hayvanına denilir ve denize düşenlerin halasına hizmet eden bir büyük deniz hayvanıdır ki arkasıyla düşenlere yardım eder imiş.		Hayvanat	
14118	daḫl	دَخلْ	Ar.	•	Girmek, karışmak, dokunmak, taarruz etmek ve müdahale eylemek.			
14119	deḫāl	دَخَلْ	Ar.	*	Aldamak ve mekr ve hile etmek.			
14120	daḫme	دَخْمَه	Far.	•	Mezar, kabir, türbe ve meyyit için yaptıkları sanduka.			
14121	daḫme küşā	دَخْمَه كُشَا	Far.	•	Mezar açıcı olan.			
14122	duḫūl	دُخُولْ	Ar.	•	İçeri girmek ve cima etmek.			
14123	duḫūr	دُخُورْ	Ar.	*	Hor ve zelil olmak.			

14124	deḫīl	دَخِيلْ	Ar.	∴	Bir adamın iç yüzü ki zamir ve niyet ve mezhep ve cemî'-i emr ve kâr u bâr-ı derûnîsinden ibarettir ve dâhil ve içeride olan ve bir kimsenin bilcümle serâ'ir-i umûruna mahrem olan ve her işine ihtilat eden derûnî dost ve hem-demi ve bigâneden olup sonradan bir kavmin beynine girip onlara müntesip adam ve sahih Arabî değil iken kelâm-ı Arab meyanına duhul eden kelime ve ehl-i arûz ıs. olup harf-i "ر و ى" ile elif-i te'sîs beynindeki harfe denilir ve birbirine begayet sokuşmuş ve girişmiş mufassal azaya denilir.		Aruz	
14125	der	دَرْ	Far.	•	Kapı, bap, ve Arabîde fî, alâ manalarına ve içinde manasına ve yırtıcı koparıcı, çak edici.			
14126	derr	دَرّ	Ar.	∗	Zat, nefis, hod manasına ve zatında şeref ve mahz-ı hayr olmak münasebetiyle bir adamdan sâdır olan amel-i hûb ve eser-i nîgûya denilir ve hastalık münasebetiyle taraveti kaybolan veçhin taraveti yerine gelmek ve düzelmek.			
14127	dürr	دُرّ	Ar.	•	İnci denilen zıkıymet tane ki bir nev midye veya istiridye derununda bulunur ve hasıl olur			
14128	derrāc	دَرّاجْ	Ar.	∗	Kovcu nam kimse ki meclis-be-meclis gezip nakl-i makâl eyler.			
14129	dürrāc	دُرّاجْ	Ar.	•	Eti nazik bir kuşun ismidir.			
14130	derrācet	دَرّاجَةْ	Ar.	•	Mukaddemleri kale dibine vasıl olmak için kullanılan bir nev âlet-i harbin ismidir.			
14131	derārī	دَرارِى	Ar.	•	Parlak yıldızlar, ahterân-ı tâbdâr.			
14132	dirāz	دِرازْ	Far.	•	Uzun, tavîl, memdûd, tavîl ve uzun boylu olan.			
14133	dirāz-dest	دِرازْ دَستْ	Far.	•	Eli uzun olan, zalim ve cevredici, zalim ve gaddar olan.			
14134	dirāz-destī	دِرازْ دَسْتِى	Far.	•	Zulüm ve cevir, gadir, dirâz-destlik.			
14135	dirāz-gūş	دِرازْ گُوشْ	Far.	∗	Uzun kulaklı ki eşekten, himârdan kinayedir.			
14136	der-āġūş	دَراغُوشْ	Far.	•	Kucaklar.			
14137	dür-efşān	دُرْ اَفْشانْ	Far.	•	İnci saçıcı olan.			
14138	dürrāʿat	دُرّاعَةْ	Ar.	∗	Ferace, biniş; cemi, derârî' gelir.	cem		
14139	derrāk	دَرّاكْ	Ar.	•	Serî'u'l-idrâk olan adam ve derk ve idrak edici, anlayıcı olan.			
14140	derrāket	دَرّاكَةْ	Ar.	•	Kuvve-i müdrike, akıl, zihin.			
14141	derāhim	دَراهِمْ	Ar.	•	Dirhemler, gümüş akçeler ve üç denkten ibaret vezinler.			
14142	dirāyet	دِرايَةْ	Ar.	∴	Bilmemek, hile ile ber-takrîb bilmek ve akıl ve zekâ ve fetânet ve zekâvet.			
14143	derāyis	دَرايِسْ	Ar.	•	Derîsler, eski câmeler.			
14144	derb	دَرْبْ	Ar.	∗	Büyük sokak ve mahalle ve hisar kapıları, derbent; cemi, dirâb gelir.	cem		
14145	dereb	دَرَبْ	Ar.	∗	Bir nesneyi huy ve âdet edinmek, dadanmak.			
14146	der-i bār	دَرِبارْ	Far.	•	Padişah ve hâkim kapısı ve divân mahalli.			
14147	derbāş	دَرْباشْ	Far.	∗	Değnek, asa.			
14148	der-bān	دَرْبانْ	Ar.	•	Bevvap, kapıcı.			
14149	derbeder	دَرْبَدَرْ	Far.	•	Kapıdan kapıya sürünüp gezen dilenci.			

14150	derber	دَرْبَرْ	Far.	*	Üzerinde, üzerine, alâ manasına.			
14151	derbend	دَرْبَنْدْ	Far.	∴	Dağda ve tepelerde zahmetlerle geçilen yer ve serhat olan yerlerde sınır ve vazolunan mahal ve kale geçidi, boğaz ve geçit, karakol hanesi ve miftahsız kapı ve bağlanan nesne.			
14152	derbend-pāy	دَرْبَنْدْپَایْ	Far.	*	Mafsallarda zahir olur bir illettir ki Arabîde ona nıkrîs derler.			
14153	derpîş	دَرْپِیشْ	Far.	•	İleri, ön, öne, önde.			
14154	dirre	دِرَّه	Ar.	•	Tahrifle tura denilen bir nev kamçı ve kırbaç.			
14155	dürre	دُرَّه	Ar.	•	Büyük ve zikıymet inci.			
14156	derc	دَرجْ	Ar.	∴	Bir kimse doğru yoluna gitmek ve yüksek derece ve mertebelere su'ûd eylemek ve yazı ve kitaba dâhil etmek ve yazmak ve hattatın talim tomarı.			
14157	dürc	دُرجْ	Ar.	•	Nisvânın hırdavat vazeyledikleri kutu.			
14158	derec	دَرَجْ	Ar.	∴	Dereceler, payeler ve mertebeler, basamaklar ve medâr-ı nücûm.			
14159	derecāt	دَرَجَاتْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14160	derece	دَرَجَه	Ar.	•	Merdiven ve kademe, basamak ve hendese ıs. olup dairenin mütesâviyen üç yüz altmışa taksiminden hasıl olan kavise denilir ve rütbe ve mertebe ve cennetin her bir mütefâvit menzili; cemi, derecât gelir.	cem	Hendese	
14161	derḥāl	دَرْحَالْ	Ar. - Far.	•	Anında, evvel saat, der-akab, fi'l-hâl.			
14162	diraḫt	دِرَخْتْ	Far.	•	Ağaç, şecer.			
14163	diraḫtān	دِرَخْتَانْ	Far.	*	Ağaçlar, şecerler.			
14164	diraḫş	دِرَخْشْ	Far.	•	Pertev, ziya, fürûğ, parlaklık, şimşek, berk.			
14165	diraḫşān	دِرَخْشَانْ	Far.	•	Tâbân, parlak ve ziyadar olan.			
14166	derḫāst	دَرْ خوَاستْ	Far.	•	Rica, niyaz, talep, arzuhâl.			
14167	derḫūr	دَرْخُورْ	Far.	•	Layık ve muvafık ve münasip olan.			
14168	derd	دَرْدْ	Far.	•	Elem, keder, ağrı, veca, eziyet, renc, zahmet, maraz.			
14169	dürd	دُرْدْ	Far.	•	Tortu, telve, çöküntü.			
14170	derd-āşinā	دَرْدْ آشِنَا	Far.	•	Dert ve keder görmüş olan, hastalık çekmiş olan, mariz olan.			
14171	dürdār	دُرْدَارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile karaağaç denilen şecere ıtlak olunur.		Nebatat	+
14172	dürdāne	دُرْدَانَه	Far.	•	İnci tanesi.			
14173	derdest	دَرْدَستْ	Far.	•	Elde olan ve yapılmakta veyahut hazır ve amade olan.			
14174	derd-i siyāh	دَردِ سِیَاهْ	Far.	*	Hummâ-yı muhrika denilen illet ve maraz-ı cân-sûz.			
14175	derd-mend	دَردْمَندْ	Far.	•	Dert ve keder ve ağrıya ve maraza tutulmuş olan ve dertli, dert sahibi olan.			
14176	derd-mend-āne	دَردْمَنْدَانَه	Far.	•	Derd-mende layık ve yaraşır ve münasip olan.			
14177	derd-i nāḫun	دَرْدِ نَاخُنْ	Far.	*	Tırnak dibinde zahir olan bir illettir.			
14178	derd-nāk	دَردْنَاكْ	Far.	•	Dertli, kederli olan.			

14179	dürde	دُرْدَه	Far.	•	Tortu, çöküntü, çürüntü ve telve, rüsûb.			
14180	düred	دُرَرْ	Ar.	•	Dürreler, büyük inciler.			
14181	dürer-bār	دُرَرْبَارْ	Ar. - Far.	•	İnciler yağdırıcı olan.			
14182	derz	دَرزْ	Ar.	*	Dünyanın ni’am ve lezzetine denilir; cemi, dürûz gelir.	cem		
14183	derz	دَرزْ	Far.	•	Dikiş, hıyâta.			
14184	derzī	دَرْزى	Far.	•	Esvap biçip diken ehl-i san’at.			
14185	ders	دَرسْ	Ar.	∴	Libas eskimek, eskitmek ve kitap okumak ve okuyup öğretmek ve öğretmek için okutmak ve talimle öğrenilen husus.			
14186	dirs	دِرسْ	Ar.	•	Eski libas, köhne urba.			
14187	dürüst	دُرُستْ	Far.	•	Sağ, sahih ve bütün olan, kırık veya noksan olmayan.			
14188	dürüstī	دُرُسْتى	Far.	•	Doğruluk, dürüstlük, sağlık.			
14189	ders-ḫāne	دَرسْخانَه	Ar. - Far.	•	Derse mahsus olan mahal.			
14190	ders-ḫān	دَرسْخوانْ	Ar. - Far.	•	Ders okuyucu, tâlib-i ilm.			
14191	dürüşt	دُرُشتْ	Far.	•	Sert, kalın, kaba.			
14192	dürüştī	دُرُشْتى	Far.	•	Sertlik, kalınlık, kabalık, pürüzlülük, huşunet.			
14193	dirᶜ	دِرعْ	Ar.	•	Zırh, cenk libası ve gömlek, ferace ve ter ü tâze nebat.			
14194	durᶜ	دُرعْ	Ar.	•	Ayın on altıncı ve on yedinci on sekizinci geceleri.			
14195	der-ᶜaḳab	دَرْعَقَبْ	Ar. - Far.	•	Akabinde, bilâ-tevakkuf, evvel saat, anında.			
14196	der-ᶜūhde	دَرْعُهْدَه	Ar. - Far.	•	Uhdeye ve üzerine alınan uhdeye dâhil olan.			
14197	der-ᶜaliyye	دَرْعَلِيَّه	Ar. - Far.	•	Pâyitaht-ı Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye olan İstanbul şehrine ta’zîmen verilen isim.			
14198	direfş	دِرَفشْ	Far.	•	Pabuççu bezi ve sancak, alem, râyet, bayrak.			
14199	direfş-i kāviyān	دِرَفْشِ كاوِيانْ	Far.	•	Ferîdûn Şah'ın sancağı ki onu bir demirci kaldırıp Dahhâk üzerine huruç eylemiştir, tafsilatı tarihtedir.			
14200	dereḳat	دَرَقَةْ	Ar.	*	Deriden mamul kalkan; cemi, edrâk gelir.	cem		
14201	deraḳī	دَرَقِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gırtlağın taraf-ı âlîsinde yumru olarak vaki hançere nam seda kutusunu teşkil eden kıkırdaklardan kalkan şeklinde olan gazrûfa yani kıkırdağa mensup ve müteallik olan demektir.		Tıp	
14202	deraḳī-i ḫalḳavī	دَرَقِىء خَلْقَوِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bâlâda mezkûr hançere nam seda kutusunun mürekkep olduğu kıkırdaklardan gazrûf-ı darakî ile gazrûf-ı halkavî denilen halka şeklindeki kıkırdaklara mensup ve müteallik demektir.		Tıp	
14203	deraḳī-i ṭarcihālī	دَرَقِىء طَرْجِهالِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bâlâda mezkûr hançereyi teşkil eden kıkırdaklardan gazrûf-ı darakî ile gazrûf-ı tarcihâlî nam kıkırdaklara mensup ve müteallik demektir.		Tıp	
14204	derek	دَرَكْ	Ar.	∴	Bir adamın ardından yetişmek ve nihayetine vasıl olmak ve idrak etmek ve tebaa ve zımân manasınadır ki sâhib-i hak olan adamın talebinden hali olmadığı şey demektir ve her nesnenin ka’rı ve dibi; cemi, edrâk gelir ve aşağıya doğru olan tabaka ve paye ve mertebeye denilir, bu manada oldukta cemi derekât gelir.	cem		
14205	derekāt	دَرَكاتْ	Ar.	•	Derekeler, aşağı inmek için vaki olan basamaklar.			

14206	derkār	دَرْكَارْ	Far.	•	Malum ve aşikâr olan.			
14207	dereket	دَرَكَهْ	Ar.	•	Aşağı inecek basamak ve cehennemin en alt katı.			
14208	derkenār	دَرْكَنَارْ	Far.	•	Kitabın veyahut mektubun veya başka kâğıdın asıl yazısından olmayıp kenara yazılmış olan yazı ve nesnenin kenarında olan haşiye ve kenara çekmek.			
14209	dergāh	دَرْگَاهْ	Far.	∴	Kapı ve kapı mahalli ve mecazen âsitâne-i pâdişâhân ve hakikaten Cenâb-ı Bârî Teâlâ'nın kapısıdır ve tekke ve saray avlusu.			
14210	dürger	دُرْگَرْ	Far.	•	Dülger denilen ehl-i san’at, neccâr.			
14211	dürgūn	دُرْگُونْ	Far.	*	Terki bağı ve kapı üzerine yağmurdan muhafaza için yaptıkları saçak.			
14212	dergeh	دَرْگَهْ	Far.	•	Dergâh, saray avlusu.			
14213	direm	دِرَمْ	Far.	•	Dirhem, akçe, para.			
14214	direm-ḫirīde	دِرَمْخِريدَه	Far.	•	Akçe ile alınmış ve mübayaa olunmuş olan şey.			
14215	dermān	دَرْمَانْ	Far.	*	İlaç, tedbir, çare ve âciz, dermânde ve kapıda kalmış olan.			
14216	dermāndegī	دَرْمَانْدَگِى	Far.	•	Biçarelik, aciz ve fakr ve sıkıntı ve kedere uğramış olmak hâleti.			
14217	dermānde	دَرْمَانْدَه	Far.	•	Çaresiz, âciz, fakir ve kedere uğramış olan.			
14218	dermeyān	دَرْمَيَانْ	Far.	•	Ortada ve meydanda olan şey.			
14219	direm-düzd	دِرَمْ دُزْدْ	Far.	*	Gelincik tabir olunan hayvan.			
14220	direm-serā	دِرَمْسَرَا	Far.	*	Akçe darp olunduğu mahal, darphane.			
14221	direm-güzīn	دِرَمْگُزِينْ	Far.	*	Akçe seçici ve sarraf.			
14222	deren	دَرَنْ	Ar.	*	Kir ve pas ve bulaşmak ve ıs. tıbbiyyeden olup beyne’n-nâs verem denilen tederrün hastalığında marazın bulunduğu mahalle tevazzu’ eden darıdan ufak bir mâdde-i gayr-ı uzviyye-i maraziyyeye denilir.		Tıp	
14223	derenī	دَرَنِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tabiat ve cibilleti verem denilen illeti andıran her bir illete denilir ve ıs. nebâtiyyeden olup yıldız çiçeğinin veya salebin kökleri gibi lahmî olan her bir köke ıtlak olunur.		Tıp ve Nebatat	
14224	derend	دَرَنْدْ	Far.	*	Şekil, sima, sân.			
14225	derende	دَرَنْدَه	Far.	•	Yırtıcı, çak edici olan.			
14226	derenk	دَرَنْكْ	Far.	•	Tehir, teenni, sabır, beklemek, durmak, ârâm.			
14227	derv	دَرْوْ	Ar.	•	Orak vakti, hasat.			
14228	dervāḫ	دَرْوَاخْ	Far.	*	Hastalıktan henüz sıhhate dönüp lakin tamam sıhhat bulmamak hâli, nekahet ve şeci ve dilîr ve şiddet ve dürüştî ve muhkem ve mazbut ve sahih ve dürüst ve şüpheden ari, yakin.			
14229	dervāz	دَرْوَازْ	Far.	•	Büyük sokak kapısı.			
14230	dervāz-bān	دَرْوَازْبَانْ	Far.	•	Kapıcı, derbân, bevvap.			
14231	dervāze	دَرْوَازَه	Ar.	•	Kapı , der, bap.			
14232	dürūd	دُرُودْ	Ar.	•	Dua, salat, rahmet ve rahmet-i Hüdâ ve istiğfâr-ı melâ’ike ve du’â-yı insân ve tesbîh-i hayvânât-ı sâ’ire ve orak ile ekin biçmek.			
14233	dürūd-gār	دُرُودْ گَارْ	Far.	•	Dülger denilen ehl-i san’at.			

14234	dürūd-ger	دُرُودْ گَرْ	Far.	∗	Bi-ma’nâhu eyzan.			
14235	dürūd	دُرُودْ	Ar.	∴	İnmek, akmak, seyelan etmek ve bolluk, kesret, vüsat.			
14236	dürūs	دُرُوسْ	Ar.	∴	Müfret olmak itibariyle bir nesnenin eseri mahıv ve muzmahil olmak ve cem olmak itibariyle dersler, ilim öğrenmek için kitap okumaklar.			
14237	dürūġ	دُرُوغْ	Far.	•	Yalan, kizb ve sıdka muhalif olan ifade.			
14238	dürūġ-zen	دُرُوغْزَنْ	Far.	∗	Yalancı, kâzib ve yalan söyleyici.			
14239	dürūger	دُرُوگَرْ	Far.	∗	Dülger denilen ehl-i san’at, neccâr.			
14240	derv-ger	دَرْوْگَرْ	Far.	•	Orakçı, ekin biçici, hâsıd.			
14241	derūn	دَرُونْ	Far.	•	İçeri, dâhil ve iç tarafı.			
14242	derūne	دَرُونَه	Far.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve yay ve hallaç yayı.			
14243	derūnî	دَرُونِی	Far.	•	Dâhile ve iç tarafa ve deruna mensup ve müteallik olan.			
14244	dervîş	دَرْوِیشْ	Far.	∴	Fakir, bî-vâye ve aşk ve rızâ-yı ilâhîyi tahsil zımnında zilleti ihtiyar eden kimse.			
14245	dervîş-āne	دَرْوِیشَانَه	Far.	•	Dervişe yakışan hâl ve etvârda bulunmak hususu ve derviş gibi olan.			
14246	dere	دَرَه	Ar.	•	İki dağ arasındaki çukur mahal ve küçük nehir, çay, ırmak.			
14247	derh	دَرهْ	Ar.	∗	Menetmek, müsaade etmemek.			
14248	derhem	دَرْهَمْ	Far.	•	Karışık, mahlut ve muhtelif olan ve toplanılan, cem olmak ve terslenmek.			
14249	dirhem	دِرْهَمْ	Ar.	∴	Şeran yetmiş aded mutavassıt arpa ağırlığına müsavi olan sıklete denilir ki okkanın dört yüz cüzünden bir cüzdür ve dört denk dahi bir dirhemdir ve gümüş akçe; cemi, derâhim ve derâhîm gelir, buna Yunanî olan drahmiden me’hûzdur diyenler de vardır.	cem		
14250	dürrî	دُرِّی	Ar.	•	Nurani ve dırahşân olan kevkebe denilir ve parlak olan ve kılıncın parıldaması.			
14251	derî	دَرِی	Ar.	•	Dubara edip aldatmak.			
14252	derî	دَرِی	Far.	•	Zebân-ı Fârisînin fasihi ve lisân-ı Acemin sahihi olup eski zamanda müstamel bir nev Fârisî lisanı.			
14253	deryā	دَرْیَا	Far.	•	Deniz, bahir.			
14254	deryāb	دَرْیَابْ	Far.	•	Akıl, dirayet ve zekâvet-i zihn ve anlamak.			
14255	deryā-bār	دَرْیَابَارْ	Far.	•	Deniz gibi yağıcı olan ve büyük deniz, bahr-i azîm.			
14256	deryā-bend	دَرْیَابَنْدْ	Far.	•	Liman, mersâ ve gemi yapılan yer, tersane.			
14257	deryāçe	دَرْیَاچَه	Far.	•	Göl, küçük deniz.			
14258	deryāft	دَرْیَافتْ	Far.	•	Anlayış, dirayet, zekâvet.			
14259	derîçe	دَرِیچَه	Far.	•	Pencere, revzene, baca, küçük kapı ve ulu dağ tepesi.			
14260	derîde	دَرِیدَه	Far.	•	Yırtılmış, çak olunmuş ve hetk edilmiş olan.			
14261	dirîġ	دِرِیغْ	Far.	•	Eyvah, hayıf, aman manasındadır, zamân-ı tahassürde kullanılır ve bir kimse elinden geleni imtina edip icra etmemek ve taksir eylemek.			
14262	dirîġā	دِرِیغَا	Far.	•	Eyvah olsun, hayıf olsun manasında nidadır.			

14263	deryūz	دَرْيُوزْ	Far.	•	Dilenci, sâ’il, dilencilik.			
14264	deryūze	دَرْيُوزَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
14265	düzd	دُزْدْ	Far.	•	Hırsız, sârik ve sirkat edici.			
14266	dizdār	دِزْدارْ	Far.	•	Kale muhafızı.			
14267	düzd-efşār	دُزْدْ اَفْشارْ	Far.	•	Hırsız yatağı, hırsızın sirkatine yardım eden kimse.			
14268	düzdīde	دُزْدِيدَه	Far.	∗	Çalınmış ve istiare tarikiyle mahbubun gizli bakışı.			
14269	desātīr	دَسَاتِيرْ	Ar.	∴	Desturlar, vezirler, defterler ve faydalar ve zaferler.			
14270	desām	دَسَامْ	Ar.	∗	Şişe tıkacı ve ıs. tıbbiyyeden olup damar veya bağırsak derununda kapak vazifesini ifa eden her bir büküntüye denilir; cemi, desâmât gelir.	cem	Tıp	
14271	dess	دَسّ	Ar.	∗	Gizlilik, setretmek.			
14272	desāyis	دَسَايِسْ	Ar.	•	Desiseler, hileler.			
14273	dest	دَستْ	Far.	∴	El, yed ve nef’ ve fayda ve nusret ve zafer ve makâm-ı âlî ve sadr-ı meclis ve büyük efendiye mahsus mahal ve mesned-i mülûk ve sadr-ı ekâbir ve kuvvet ve kudret ve galebe ve tasallut ve tarz, reviş ve bir nesne tamam olmak ve mertebe ve destur.			
14274	dest	دَستْ	Ar.	∗	Ova, deşt, bu kelime Fârisîden mu’arrebdir.			
14275	dest-i āḫir	دَسْتِ آخِرْ	Ar. - Far.	•	Son defa.			
14276	destādest	دَسْتا دَستْ	Far.	∗	Sağ, sol ve nakit ile alınan yani peşin alınıp veresiye olmayan meta.			
14277	destār	دَسْتارْ	Far.	•	Sarık, imâme, tülbent.			
14278	destār-bendān	دَسْتارْ بَنْدانْ	Far.	•	Sarık saran efendiler ve ilmiyye takımı.			
14279	destārçe	دَسْتارْچَه	Far.	•	Destmâl, mendil, yağlık.			
14280	desterre	دَستْ اَرَّه	Far.	•	El bıçkısı, minşâr, testere; destâre, keza.			
14281	destā-senk	دَسْتاسَنكْ	Far.	•	Boya ve ecza ve emsalini ezmeye istimal olunan taş.			
14282	dest-āsiyā	دَستْ آسِيا	Far.	∗	El değirmeni denilen alet.			
14283	dest-efşān	دَستْ اَفْشانْ	Far.	•	Rakkas, çengi ve raks eden.			
14284	dest-āmūz	دَستْ آمُوزْ	Far.	∗	Yavrudan beslenip elde talim olunmuş avcı kuşları ve evde taydan yetişen at.			
14285	destān	دَسْتانْ	Far.	∴	Hikâye, kıssa ve mekr ve hile ve cadılık ve tezvir ve laf, herze ve cemi itibariyle eller, yedler demektir.	cem		
14286	dest-āvīz	دَسْتاوِيزْ	Far.	•	Hediyye-i hakîrâne ve cüzi hediye ve peşkeş ve elde bir nesneyi daim tutmak ve niyaz ve rica.			
14287	dest-bāz	دَستْبازْ	Far.	•	Tavla ve satranç vesair oyunda düşünmeye haceti olmayıp çabuk oynayan kimse ve kumarbaz kimse.			
14288	dest-bāzed	دَستْبازَدْ	Far.	∗	Eli uz olan ve çîre-dest ve elinden her şey gelen ve el sunar demektir.			
14289	dest-be-dest	دَستْ بَدَستْ	Far.	∗	Nakden, nakit ve biri birine muttasıl olan.			
14290	dest-bürd	دَستْبُردْ	Far.	•	Kuvvet, kudret, kahır, galebe, şiddet.			
14291	dest-pūş	دَستْپُوشْ	Far.	•	El öpmek ve el öpücü.			

14292	dest-pūsî	دَسْتْپُوسی	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
14293	dest-peymān	دَسْتْپَيْمَانْ	Far.	•	Damadın geline ağırlık hediyesi ve emanet ısmarlamak.			
14294	dest-tengî	دَسْتْ تَنْگی	Far.	•	Fakr ve zaruret ve fakirlik, bî-vâyelik.			
14295	dest-çābik	دَسْتْ چابِكْ	Far.	•	Eli çabuk olan ve hırsız olan.			
14296	dest-i çeb	دَسْتِ چَبْ	Far.	*	Sol el ve taraf.			
14297	dest-i çūb	دَسْتِ چوُبْ	Far.	•	Çomak, sopa, değnek.			
14298	dest-ḫar	دَسْتْخَرْ	Far.	*	Şetm, düşnâm ve sövmek.			
14299	dest-ḫān	دَسْتْخوٰانْ	Far.	*	Sofra ve mâ’ide.			
14300	dest-ḫūş	دَسْتْخُوشْ	Far.	•	Eğlence için elde tutulan nesne, oyuncak ve suhre, hezel.			
14301	dest-dirāz	دَسْتْ دِرٰازْ	Far.	•	Tetâvül-i yed birle zulmedici olan.			
14302	dest-dirāzî	دَسْتْ دِرٰازِی	Far.	*	Zalimlik, zulüm.			
14303	dest-res	دَسْتْرَسْ	Far.	∴	Muvaffak, nail, muzaffer olan ve kadir ve muktedir olan ve her nesneye el erişmek ki kudret ve gınadan ibarettir.			
14304	dest-i rāst	دَسْتِ رٰاسْتْ	Far.	•	Sağ el ve sağ taraf.			
14305	desterre	دَسْتَرَه	Far.	•	Tahta biçmek için istimal olunan bir nev alettir ki şeklinin görülmesi için erre kelimesine müracaat oluna.			
14306	dest-zen	دَسْتَزَنْ	Far.	*	Pişman olan, nadim olan, sebeb-i tesmiyesi, mahall-i te’essüf ve nedamette ellerini birbirine veya dizlerine vurmalarıdır.			
14307	dest-şūy	دَسْتْ شُوىْ	Far.	*	El yıkayacak su veya leğen, ibrik.			
14308	destek	دَسْتَكْ	Far.	•	İplik eğirdikleri iğ.			
14309	dest-kār	دَسْتْكٰارْ	Far.	•	El işi ve ehl-i san’at olan.			
14310	dest-gāh	دَسْتْگٰاهْ	Far.	•	İş mahalli ve bez dokudukları alet ve dükkânın önlüğü olan tahta ve kudret, imkân, makderet ve saz ve sâmân ve servet, gına.			
14311	dest-geh	دَسْتْگَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
14312	dest-gîr	دَسْتْگِيرْ	Far.	•	Muin, hami ve arka ve yardımcı ve el tutucu olan.			
14313	dest-gîrî	دَسْتْگِيرِی	Far.	•	Yardım, muavenet ve arka olmak.			
14314	dest-māl	دَسْتْمٰالْ	Far.	•	El silecek mendil ve yağlık, makrame.			
14315	dest-mālçe	دَسْتْمٰالچَه	Far.	•	Küçük yağlık, küçük makrame.			
14316	dest-māye	دَسْتْمٰايَه	Far.	•	Sermaye, bizâ’a.			
14317	dest-müzd	دَسْتْمُزْدْ	Far.	•	Bahşiş, ücret, ayak teri.			
14318	desten-bū	دَسْتَنْبُو	Far.	*	Şemmâme denilen küçük kavun gibi alaca sarı ve hoş-bû nesne ve ıtriyat ki misk, amber ve gül-âb ile tahmîr olunur.			
14319	dest-vār	دَسْتْوٰارْ	Far.	*	Değnek, asa, elde gezdirip dayandıkları değnek ve baston ve hem-dest ve çobanlara mahsus çomak.			
14320	dest-vāre	دَسْتْوٰارَه	Far.	*	El gibi ve el kadar olan nesne.			

14321	destüvān	دَسْتُوانْ	Far.	•	Eldiven ve el kabı.			
14322	destüvāne	دَسْتُوانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14323	düstūr	دُسْتُورْ	Ar.	∴	Defter, divan ve fayda ve zafer ve sadır ve mesned-i âlî ve kaide ve üslup ve vezir ve icazet ve izin ve sâhib-i sadr ve mesned ve sâhib-i kudret ve kuvvet ve umur ve mesâlihte mutemet ve muteber olan kimse ve örnek, numune ve kanun ve kaide ve her nesnenin hisâb-ı kevâkibini istihraç ile kaydettikleri sahife ve defter-i nücûma denilir ve mirî mahallerinin ve ulûfe-hâr olan askerî taifesinin esâmîsini mübeyyin umûr-ı mâliyye defterine denilir; cemi, desâtîr gelir, **düstûru'l-amel:** bir hususun icrasında kaide addolunup ittibâ' olunan nesne.	cem		
14324	deste	دَسْتَه	Far.	∴	Gül ve lale ve sümbül ve reyhan ve emsali şükûfe ve sebzevat destesi, demet ve bazı emtianın beraber bağlanıp takım addolunan miktarı ekseriya on ve on iki veya yirmi veyahut yirmi dört kıt'a-i şeyden ibarettir ve hançer ve bıçak emsali kabzası ve süpürge ve yâr-ı mu'în, meded-kâr ve küstah olan.			
14325	deste-çūb	دَسْتَه چُوبْ	Far.	•	Çomak, sopa.			
14326	deste-senk	دَسْتَه سَنگْ	Far.	•	Boya ve ecza ve emsalini ezmek için istimal olunan taş.			
14327	deste deste	دَسْتَه دَسْتَه	Far.	•	Bir deste üzere, ayrı ayrı olarak.			
14328	destī	دَسْتِی	Far.	•	Su ve emsali mâyi'âyı muhafaza zımnında istimal olunan kaba denilir ki envaı olduğu gibi şekilde dahi yalnız bir nevi irâ'e olunmuştur, buna yalnız su konulur.			+
14329	dest-yār	دَسْتْیارْ	Far.	•	Yardımcı, muin ve meded-kâr, arkadaş.			
14330	dest-yārī	دَسْتْیارِی	Far.	•	Yardım, muavenet, iane, arkadaşlık.			
14331	dest-yāft	دَستْ یافتْ	Far.	∗	Nusret ve zafet bulmaktan kinayedir.			
14332	dest-yāfte	دَستْ یافتَه	Far.	∗	Zafer bulmuş ve muzaffer ve galip olmuş olan.			
14333	destīne	دَسْتِینَه	Far.	∗	Bilezik, kol bağı ve hükm-i hümâyûn ve vüzera fermanı ve mektup ve mürâselât.			
14334	deskere	دَسْکَرَه	Far.	•	Hasta nakline mahsus bir nev tahtırevan.			
14335	desr	دَسرْ	Ar.	∗	Dürtmek, sancımak, öte kakmak, defetmek.			
14336	disfān	دِسْفَانْ	Ar.	∗	Elçi tarzında bir nesnenin talebi için bir adama gönderilen adam ve pezevenk; cemi, desâfîn gelir.	cem		
14337	desem	دَسَمْ	Ar.	∗	Çerviş yağı ve yağın bulaşık ve zifiri olan kir ve pas ve bir nesnenin levni karamtrak ve boz olmak ve bir adamın libası yağlanarak zifirlenip kirli ve paslı olmak.			
14338	desm	دَسمْ	Ar.	∗	Bir nesnenin eser ve nişanını giderip belirsiz eylemek ve set etmek ve meneylemek.			
14339	desemī	دَسَمِی	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup yağımsı olan şeylere denilir.		Tıp	
14340	desīs	دَسِیسْ	Ar.	•	Gizlice haber alıp getirmek için irsal olunan casus.			
14341	desīse	دَسِیسَه	Ar.	•	Gizlemek, ketm etmek, saklamak ve hıyanet ve el altından yapılan şey; cemi, desâsîs gelir.	cem		
14342	desīm	دَسِیمْ	Ar.	∗	Kesîrü'z-zikr, sufi adam.			
14343	deşt	دَشتْ	Far.	•	Sahra, beyaban, kır, ova.			
14344	düştẖār	دُشْتْخوارْ	Far.	∗	Güç olan ve usretli ve zahmetli olan.			
14345	deşt-i ḳıpçaḳ	دَشْتِ قَبْچاق	Far.	∗	Türkistan semtinde asi Tatar taifesinin konup göçtüğü sahrâ-yı bî-pâyâna denilir.			

14346	deştî	دَشْتِی	Far.	•	Yabani, yabanda hasıl olan, gerek susuz husule gelen nebat ve gerek vahşi hayvanat.			
14347	düşmen	دُشْمَنْ	Far.	•	Husumet ve adavet eden kimse.			
14348	düşmen-kām	دُشْمَنْكَامْ	Far.	•	Rüsva ve bedbaht ve yaramaz sanıcı ve düşmanın muradı gibi menkûb olan.			
14349	düşnām	دُشْنَامْ	Far.	•	Küfür ve lanet sövüp saymak, şetm.			
14350	deşne	دَشْنَه	Far.	•	Hançer tesmiye olunan âlet-i kıtâl.			
14351	düşvār	دُشْوَارْ	Far.	•	Güç, müşkül, asîr ve usretli olan.			
14352	duᶜāʾ	دُعَآءْ	Ar.	∴	Rağbet ilallâhi teâlâ manasınadır ki niyaz ve ibtihâl ile Hak teâlâ dergâhında hayır ve rahmet ricasından ibarettir ve bir adamı çağırmak ve bir kimseyi bir isim ile tesmiye etmek.			
14353	dāᶜᶜ	دَعّ	Ar.	*	Defetmek ve terk eylemek.			
14354	duᶜᶜāt	دُعّاةْ	Ar.	•	Dâ'îler, duacılar.			
14355	duᶜā-gū	دُعَاگُو	Ar. - Far.	•	Duacı, dua edici, dua okuyucu.			
14356	diᶜām	دِعَامْ	Ar.	•	Direk, payanda, destek, dayak ve cemaatin muteber ve baş olan kimsesi; cemi, da'im ve de'âyim gelir.	cem		
14357	diᶜāvet	دِعَاوَةْ	Ar.	•	İddia, dava ve şu şey benimdir diye dava etmek.			
14358	deᶜāyim	دَعَايِمْ	Ar.	•	Direkler, di'âmeler, dayaklar.			
14359	diᶜat	دِعَةْ	Ar.	•	Maaş bolluğu, huzur, rahat, refah, refâhiyyet.			
14360	diᶜmet	دِعْمَةْ	Ar.	•	Dayak, direk, sütun.			
14361	daᶜvet	دَعْوَةْ	Ar.	∴	Çağırmak ve taam yemeye çağırmak ve bir hususun yapılmasını bir kimseye rica ve nasihat yollu teklif ederek o kimseyi muhatap kılmak ve rağbet ilallâh manasınadır ki niyaz ve ibtihâl ile Hak Teâlâ hazretlerinin dergâhından hayır ve rahmet ricasından ibarettir ve ahd ü peymân manasına.			
14362	daᶜvetiyye	دَعْوَتِيَّه	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup birini hukuk mahkemesine çağırmak zımnında mahkeme tarafından o kimseye hitaben yazılan varak-pâreye denilir.		Nizamiye	
14363	daᶜvā	دَعْوَى	Ar.	∴	İddia, şu şey benimdir diye bir kimseden talep etmek ve rağbet ilallâhi teâlâ manasınadır ki niyaz ve ibtihâl ile Hak Teâlâ hazretlerinin dergâhından hayır ve rahmet rica eylemekten ibarettir ve bir adamı çağırmak ve bir kimseyi bir nesneye sevk etmek ve bir kimseyi bir isim ile tesmiye etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup huzûr-ı hâkimde bir kimse diğer kimseden hakkını talep etmeye denilir; cemi, de'âvî gelir.	cem	Fıkıh	
14364	daᶜlece	دَعْلَجَه	Ar.	*	Öte beri gidip gelmek ve tereddüt ve âmed-şud ve karanlık olmak ve yuvarlamak.			
14365	daᶜmūş	دَعْمُوصْ	Ar.	*	Umur ve mesâlihe ihtilat ve duhul edip mülûk ve kibar meclislerine duhulde tereddüt eden kâr-güzâr adam; cemi, de'âmîs gelir.	cem		
14366	daᶜmiyy	دَعْمِيّ	Ar.	*	Dülger veya keresteci ve yolun ulu yeri ve ortası ve kıvamı pek ve muhkem şey.			
14367	deġā	دَغَا	Far.	•	Kötü huylu, bed-meşreb ve haramzade olan.			
14368	daġdeġa	دَغْدَغَه	Ar.	∴	Bir adama gocunacak sözler ile ta'n eylemek ve gıcıklamak ve teşviş ve ıztırâb-ı kalb ve rahat komamak ve muzdarip etmek.			
14369	daġret	دَغْرَةْ	Ar.	*	Bir şeyi kapıp almak.			
14370	deġal	دَغَلْ	Ar.	*	Ayıp ve rîbe gibi bir nesneyi fasit ve tebâh eden müfsit şey ve katil havfı ve korkusu olan korkunç yer ve fesat ve mekruh ve hile ve içi dışına uymayan kalp şey ve aldatmak, hud'a etmek.			

14371	deff	دَفّ	Ar.	∴	Her nesnenin yan tarafı ve bir nesneyi bi't-tamâm alıp havaya savurmak ve maruf saz ki beyne'n-nâs daire dahi denilir; cemi, düfûf gelir ve kuş kanatlarını oynatmak.	cem		
14372	defātir	دَفَاتِرْ	Ar.	•	Defterler, birbirine zam ve peyvend olmuş evrakı müştemil mecmualar.			
14373	düfāḳ	دُفَاقْ	Ar.	∗	Bir nesne dolu olmak.			
14374	defā'in	دَفَآئِنْ	Ar.	•	Defineler, gömüler olan altın ve zikıymet nesneler.			
14375	deffet	دَفَّة	Ar.	•	Nesnenin yanı veyahut yanının yüzü.			
14376	defter	دَفْتَرْ	Ar.	•	Birbirine zam ve peyvend olunmuş nice evrakı müştemil mecmuaya denilir, buna rakam ve esâmî tahrir olunur; cemi, defâtir.	cem		
14377	defer	دَفَرْ	Ar.	∗	Koltuk kokusu ve habis koku ve taama kurt düşmek.			
14378	defᶜ	دَفعْ	Ar.	∴	Zor ile öte savmak ve kakıvermek ve nail eylemek ve himaye etmek ve menetmek ve ita eylemek ve ıs. fıkhiyyeden olup müddeialeyh tarafından müddeinin davasını menedecek bir dava dermeyan olunmaya ıtlak olunur.			
14379	defiᶜ maġrem	دَفعْ مَغرَمْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup def'-i mazarrat etmeye denilir.		Fıkıh	
14380	defeᶜāt	دَفَعَاتْ	Ar.	•	Defalar, merreler, kereler.			
14381	defᶜat	دَفْعَةْ	Ar.	•	Bir kere manasınadır ve tekrar ve merre ve kere ve bir kere vuku bulmak.			
14382	defᶜaten	دَفْعَةً	Ar.	•	Birdenbire vaki olmak üzere.			
14383	defᶜa-be-defᶜa	دَفْعَه بَدَفْعَه	Ar. - Far.	•	Birkaç kere, tekraren.			
14384	defᶜî	دَفْعِى	Ar.	•	Birdenbire vaki olan ve vücuda gelen.			
14385	defḳ	دَفقْ	Ar.	∗	Birden, çabuk dökülmek, su gibi atılarak dökülmek ve atmak ve dökmek.			
14386	deflî	دَفْلِى	Ar.	∗	Ağu, zehir ağacı dedikleri nesne ki ziyade acı olur.			
14387	defn	دَفنْ	Ar.	•	Bir nesneyi yere gömmek.			
14388	defîn	دَفِينْ	Ar.	•	Gömülü olan mal ve akçe ve emsali.			
14389	defîne	دَفِينَه	Ar.	•	Defnolunmuş, gömülmüş mal; cemi, defâyin gelir.	cem		
14390	defter-dār	دَفْتَرْدَارْ	Ar. - Far.	•	Her vilayette emvâl-i emîrînin ahz u sarfına memur olan maliye memuru.			
14391	daḳḳ	دَقّ	Ar.	∴	Bir nesneyi kırıp ve döküp ufatmak ve vurup çalmak ve bir nesneyi izhar eylemek ve çekmek, cezbetmek.			
14392	düḳāḳ	دُقَاقْ	Ar.	∗	İnce nesne ve her bir şeyin önü ve ıs. tıbbiyyeden olup ince bağırsağın üç muhtelif kısmından üçüncü ve en aşağıdaki ve kalın bağırsağa muttasıl olan kısmına ıtlak olunur.		Tıp	
14393	düḳāḳî	دُقَاقِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup ince bağırsağın üçüncü kısmı olan dukâka mensup ve müteallik olan demektir.		Tıp	
14394	deḳāyiḳ	دَقَايِقْ	Ar.	•	Dakik ve anlaşılması güç olan hususlar, dakikalar.			
14395	diḳḳat	دِقَّةْ	Ar.	∴	Dakiklik, incelik ve ufaklık ve bir nesneyi inceltmek ve sarf-ı zihn etmek ve ihtimam ve tecessüs ve etrafa nazar ve mülahaza ederek amil olmak ve alçaklık ve kemterlik.			
14396	daḳîḳ	دَقِيقْ	Ar.	∴	İnce, ufak olan ve fehmolunması güç veya vakte muhtaç olan ve un, buğday unu ve nâsa hayır ve menfaati kalîl olan adam, cemi dakâyik gelir.	cem		
14397	daḳîḳa	دَقِيقَه	Ar.	•	Dakik, ince, ufak olan nesne ve fehim ve idrak veya idaresi müşkül olan husus ve nücûm ıs. olup bir derecenin veya saatin altmış cüzünden bir cüzüne ıtlak olunur; cemi, dakâyik.	cem	Nücûm	

14398	daḳīḳa-dān	دَقِيقَه دَانْ	Ar. - Far.	•	Husûsât-ı müşküleyi bilir olan.			
14399	daḳīḳa-senc	دَقِيقَه سَنجْ	Ar. - Far.	•	Husûsât-ı müşküleyi tahkik edici ve tartıcı ve muvazeneye alıcı olan.			
14400	daḳīḳa-şinās	دَقِيقَه شِنَاسْ	Ar. - Far.	•	Husûsât-ı müşküleyi fark ve temyiz edici ve tanır olan.			
14401	dekk	دَكْ	Ar.	*	Duvar makulesini yıkıp rîze rîze ve hurd u mürd eylemek ve yerin iniş ve yokuş ve çukurunu mühre tahtası gibi düzeltmek ve bir adamı maraz ve illet zebun eylemek ve vurmak, darbetmek ve dövmek, dak etmek ve pare pare eylemek.			
14402	dekkāʾ	دَكَّاءْ	Ar.	•	Galiz olmayan küçük balçık, tepe ve hörgüçsüz veyahut yassı hörgüç sahibi olan deve.			
14403	dekākīn	دَكَاكِينْ	Ar.	•	Dükkânlar, mal satmaya mahsus olan önü açık odalar ve hanlar.			
14404	dekʾ	دَكأْ	Ar.	*	Bir kimseyi sıkıştırıp müzâheme vermek, öte kakıştırmak.			
14405	dükkān	دُكَّانْ	Ar.	•	Fârisîden mu'arrebdir, musattah set ve sofa makulesi nişîmen ve çarşıda mal satmaya mahsus olan önü açık oda; cemi, dekâkîn gelir.	cem		
14406	dekket	دَكَّة	Ar.	*	Set ve sofa; cemi, dükâk gelir.	cem		
14407	düknet	دُكَّنَة	Ar.	*	Sevâda mail bir levn.			
14408	dell	دَلّ	Ar.	*	Naz ve şive ve işve ve naz ve şive eylemek ve vakar ve hüsn-i manzar ve hüsn-i sîret.			
14409	dil	دِلْ	Far.	•	Kalp, yürek, fu'âd, gönül.			
14410	dil-ārā	دِلْ آرَا	Far.	•	Gönül tezyin edici ve gönül ziyneti, mahbube.			
14411	dil-ārām	دِلْ آرَامْ	Far.	•	Gönül rahatı, mahbube ve müsterih ve mutma'inü'l-kalb olan.			
14412	dil-āzār	دِلْ آزَارْ	Far.	•	Gönül incitici ve gönül azabı ve can sıkıntısı ve muzdarip olan.			
14413	dil-āzürde	دِلْ آزُرْدَه	Far.	*	Gönlü kırılmış ve incinmiş olan.			
14414	dil-āşūb	دِلْ آشُوبْ	Far.	•	Kalbe ızdırap verir olan.			
14415	dellāk	دَلّاكْ	Ar.	•	Hamamda ovmak ve yıkamak hususunda istihdam olunan kimse.			
14416	dil-āgāh	دِلْ آگَاهْ	Far.	•	Gönlü uyanık ve akıllı ve basiretli ve müteyakkız olan.			
14417	delāl	دَلَالْ	Ar.	•	Naz, şive, işve, kirişme.			
14418	dellāl	دَلّالْ	Ar.	•	Bayi ile müşteri beynini cami olan kimse ve yol gösterip kılavuzluk eden ve gösteren, işar eden.			
14419	delālet	دَلَالَةْ	Ar.	•	Bir adamı bir nesneye doğru yol gösterip kılavuzluk eylemek ve tellallık.			
14420	dellāliyet	دَلّالِيَةْ	Ar.	•	Tellal ücreti, tellallık.			
14421	dilāver	دِلَاوَرْ	Far.	•	Yürekli, cesur ve cesaretli olan.			
14422	dilāverān	دِلَاوَرَانْ	Ar.	•	Yiğitler, cesur adamlar, bahadırlar.			
14423	dil-āvīz	دِلَاوِيزْ	Far.	•	Gönle sefa verici olan.			
14424	dilāverī	دِلَاوَرِى	Far.	•	Dilaverlik, yüreklilik, cesaret, cesurluk.			
14425	delāʾil	دَلَائِلْ	Ar.	•	Deliller, delalet eden hususlar.			
14426	dilber	دِلْبَرْ	Far.	•	Gönül götürücü, güzel, mahbube.			

14427	dil-beste	دِلْبِسْتَه	Far.	•	Gönlü kederde olan, mükedder olan ve âşık olan.			
14428	dülbend	دُلْبَنْدْ	Far.	•	Sarık, imâme ve bir nev ince kumaş.			
14429	dil-peẕīr	دِلْپَذِيرْ	Far.	•	Gönlün pesend ettiği ve kabul eylediği nesne ve gönülce makbul olan.			
14430	dil-pesend	دِلْپَسَنْدْ	Far.	•	Gönlün beğendiği ve makbul tuttuğu olan.			
14431	dellet	دَلَّهْ	Ar.	•	Naz, şive, işve, tavır.			
14432	dil-teng	دِلْتَنكْ	Far.	•	Canı sıkılmış olan, mağmum.			
14433	dil-cū	دِلْجُو	Far.	•	Gönül arayıcı, güzel ve nazenin olan.			
14434	dil-ḫasta	دِلْخَسْتَه	Far.	•	Yüreğine dert ve bela arız olan.			
14435	dil-ḫāh	دِلْخوٰاهْ	Far.	•	Gönlün dilemesi, gönül istediği nesne ve tabiata hoş gelen nesne.			
14436	dil-ḫūn	دِلْخُونْ	Far.	•	Yüreği kanamış olan ve pek dertli olan.			
14437	dil-dāde	دِلْدَادَه	Far.	•	Gönlünü bahşetmiş olan, müptela olan, âşık olan.			
14438	dil-dār	دِلْدَارْ	Far.	•	Birinin gönlünü almış olan mahbube, maşuka.			
14439	dil-rübā	دِلْرُبَا	Far.	•	Gönül kapıcı olan ve cezbedici mahbube ve güzel ve dilber olan.			
14440	dil-rīş	دِلْرِيشْ	Far.	•	Gönlü yaralı olan, âşık olan ve derd-mend ve mütekeddir olan.			
14441	dil-sāz	دِلْسَازْ	Far.	•	Gönül yapıcı olan, güzel olan ve lütuf ve ihsan edici olan.			
14442	dil-sitān	دِلْسِتَانْ	Far.	•	Gönül zapt edici olan.			
14443	dil-sūḫte	دِلْسُوخْتَه	Far.	•	Gönlü yanmış olan.			
14444	dil-sūz	دِلْسُوزْ	Far.	•	Gönül yakıcı olan.			
14445	dil-şād	دِلْشَادْ	Far.	•	Gönlü şad ve mesrur ve ferahlı olan.			
14446	dil-şüde	دِلْشُدَه	Far.	•	Gönlü gitmiş olan.			
14447	dil-şikār	دِلْشِكَارْ	Far.	•	Gönül avlayıcı ve elde edici olan.			
14448	dil-şikāf	دِلْشِكَافْ	Far.	•	Gönül yarıcı olan.			
14449	dil-şikeste	دِلْشِكَسْتَه	Far.	•	Gönlü kırılmış olan.			
14450	dil-şükufte	دِلْشُكُفْتَه	Far.	•	Gönlü açılmış olan.			
14451	dil-fürūz	دِلْفُرُوزْ	Far.	•	Gönül ferahlandırıcı olan.			
14452	dil-firīb	دِلْفِرِيبْ	Far.	•	Gönül aldatıcı olan.			
14453	dil-fikār	دِلْفِكَارْ	Far.	•	Gönlü yaralı ve mecruh olan.			
14454	dalḳ	دَلْقْ	Far.	•	Dervişe mahsus eski, yırtık cübbe veya aba nevinden libas.			
14455	dels	دَلْسْ	Ar.	*	Renk ve hud'a manasına.			
14456	dülfīn	دُلْفِينْ	Ar.	*	Bir gûne dâbbe-i bahr ismidir ki garîk olanları sâhil-i selâmete isal eder imiş ve akdenize vaki bir nev deniz canavarı.			

14457	dalḳ	دَلْق	Ar.	•	Kılıncı kınından sıyırmak.			
14458	dalḳ-pūş	دَلْقپُوش	Ar.	•	Delk yani eski aba giyici derviş.			
14459	delk	دلك	Ar.	∴	Bir nesneye el sürtmek ve ovmak ve tedip ve gûş-mâl etmek.			
14460	dil-keş	دِلْكَش	Far.	•	Gönül çekici ve cezbedici ve güzel ve ra'nâ olan.			
14461	dil-küşā	دِلْكُشا	Far.	•	Gönül fethedip ferah verici olan.			
14462	dil-güdāz	دلگُداز	Far.	•	Gönül eritici ve giderici olan.			
14463	dil-gīr	دِلْگِير	Far.	•	Keder verici ve gönlü kalmış ve mükedder ve incinmiş olan.			
14464	dil-mürde	دِلْمُرْدَه	Far.	•	Mükedder, mahzun ve kederli olan.			
14465	dil-nişīn	دِلْنِشِين	Far.	•	Hoş ve makbul olan.			
14466	dil-mürde	دِلْمُرْدَه	Far.	•	Âşık olan.			
14467	dil-nüvāz	دِلْنُواز	Far.	•	Gönül okşayıcı, gönül hoş edici olan.			
14468	dil-nihād	دِلْنِهاد	Far.	•	Gönlün murat ve matlubu olan.			
14469	delv	دلو	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile kuyudan su çıkarmak için istimal olunan kovaya ıtlak olunur ve mıntıkatü'l-burûc üzerinde Cedî ve Hût burçları beyninde vaki olarak on birinci burca denilir ki şemsin mezkûr burca duhulü kânunusanide vuku bulur; cemi, edlâ gelir ve afet ve dâhiye ve bir adama rıfk ve melametle muamele etmek.	cem		+
14470	dülūᶜ	دُلُوع	Ar.	*	Dil dışarı çıkmak.			
14471	delūk	دَلُوك	Ar.	*	Tîb ve dühn gibi bedene sürüp ovuşturacak nesne.			
14472	dülūk	دُلُوك	Ar.	*	Güneş batmak veya sararmak veyahut zevale varmak veyahut vasat-ı semâdan zail olmak.			
14473	dülūh	دُلُوه	Ar.	*	Gam ve gussa ve aşk makulesi arızadan gönül aşüfte ve akıl zail ve perişan olmak ve kendiyi aldırmak.			
14474	dilīr	دِلِير	Far.	•	Yiğit, cesur, şeci, cesaretli ve bahadır olan.			
14475	dilīr-āne	دِلِيرانه	Far.	•	Yiğit gibi cesura münasip ve yakışır ve mahsus olan.			
14476	dilīrī	دِلِيرِى	Far.	•	Yiğitlik, şecaat, cesaret, bahadırlık.			
14477	dilīk	دِلِيك	Ar.	*	Çilek denilen meyve ve umur ve mesâliha mümâreset eylemiş kâr-güzâr ve tecrübe-kâr adam denilir; cemi, dülük gelir.	cem		
14478	delīl	دَلِيل	Ar.	•	Kılavuz manasına delalet edici ve meçhulü keşfetmekte ve malumun sıhhatini ispat etmekte vasıta ve alet ittihaz olunan husus ve doğru yol gösterici.			
14479	dem	دَم	Far.	•	Nefes, soluk, nazar ve an, vakit, saat.			
14480	dem	دَمْ	Ar.	•	Kan, hun; dimâ', cemidir.	cem		
14481	düm	دُمْ	Far.	•	Kuyruk, zeneb, dünbâl.			
14482	demm	دَمّ	Ar.	*	Bir nesneyi bir şeye sürüp soymak ve duvarı kireç ile âbâdâne etmek ve bir kimseye tamam derecede şedit azap ile azap eylemek ve halkı istîsâl veçhile rîze rîze kırıp geçirmek.			
14483	dem-i eḫaveyn	دَم اَخَوَين	Ar.	*	Kardeşkanı denilen deva ki bir nev reçinedir ve ıs. nebâtiyyeden olup nebatattan istihraç olunur envâ'-ı adîdesi olduğu gibi tıpta mukabbız gibi ishâl-i sürûmîde ve seyelân-ı muhâtîde ve enzife denilen kanamalarda kullanılır.		Nebatat	

14484	demā	دَمَا	Far.	∴	Hastalıktan gayet zayıf olmakla tez tez solumak ve bedende kıllar ürpermek ve soluk, dem, nefes.			
14485	demābür	دَمَابُرْ	Far.	∗	Sık sık nefes vermek ve solumak.			
14486	dimāʾ	دِمَآءْ	Ar.	•	Demler, kanlar, hunlar.			
14487	demāṣet	دَمَاثَةْ	Ar.	•	Yavaş ve mülayim tabiatlı olmak.			
14488	dem-ā-dem	دَمَادَمْ	Far.	•	Vakit vakit, bazen, ara sıra.			
14489	dimār	دِمَارْ	Ar.	•	Helak, ölüm, mevt.			
14490	demāġ	دِمَاغْ	Ar.	∴	Beyin, mağz ki kafa kemiği içindedir ve yumuşak bir nesnedir ve bedenin devamına ve hayatın bekasına hizmet eylediğinden bilhassa bedenin hükümdarı farz olunur ve ıs. tıbbiyyedendir; cemi, edmiğa gelir.	cem		
14491	dimām	دِمَامْ	Ar.	∗	Duvarlara vurulan sıva.			
14492	dimāme	دِمَامَه	Ar.	∴	Bir adam çirkin vücutlu ve hor ve bed-manzar olma ve bir nev çalgı ismi.			
14493	demān	دَمَانْ	Ar.	•	Kül ve fışkı, gübre ve hiddet ve cümle ile beraber yürüyücü olan.			
14494	dem-bāz	دَمْبَازْ	Far.	•	Müdâheneci, yaltaklanıcı olan, müdâhin olan.			
14495	dem-bāzī	دَمْبَازِى	Far.	•	Müdâhenecilik, yaltaklanıcılık.			
14496	dümbāl	دُمْبَالْ	Far.	•	Kuyruk, zeneb, dünbâle.			
14497	dem-be-dem	دَمْبَدَمْ	Far.	•	Vakit vakit, bazen, arada sırada.			
14498	dem-bestegī	دَمْبَسْتَگِى	Ar.	•	Dem-bestelik ve nefes tutkunluğu hâleti.			
14499	dem-beste	دَمْبَسْتَه	Far.	•	Nefesi tutulmuş, nefesi kesilmiş olan, soluğu munkatı’ olmuş olan ve şaşmış ve kalmış ve mütehayyir olan.			
14500	düm-dār	دُمْدَارْ	Far.	∴	Kuyruk sahibi ve kuyruklu olan ve askerin geri tarafından gelip muhâfaza-i leşker zımnında ve geri kalanları vikaye maksadıyla gerileyen bölük.			
14501	demdeme	دَمْدَمَه	Far.	•	Mekr ve hile ve efsun ve müdâhene ve nakkare ve kös ve emsali çalgı ve avaze ve kavga ve galebe ve kale mukabelesinde toprak ve ağaç.			
14502	dem-sāz	دَمْسَازْ	Far.	•	Arkadaş, refik, dost ve pâdâş olan.			
14503	dem-sāzī	دَمْسَازِى	Far.	•	Dostluk, arkadaşlık, refakat, muhabbet, ahbaplık.			
14504	dem-i zühre	دَمِ زُهْرَه	Far.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile avcı otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
14505	dem-gāh	دَمْگَاهْ	Far.	∗	Demirci ocağı ve hamam külhanı, kûr.			
14506	demᶜ	دَمعْ	Ar.	∗	Gözyaşı ki hüzün veya sürur bükâsından zuhur eder.			
14507	demeᶜān	دَمَغَانْ	Ar.	•	Ağlamak, gözyaşı dökmek.			
14508	demᶜat	دَمْعَةْ	Ar.	•	Gözyaşının bir damlası.			
14509	dem-keş	دَمْكَشْ	Far.	•	Hanende, mâni ve şarkı söyleyici ve bir nev güvercin kuşu.			
14510	dem-güẕār	دَمْگُذَارْ	Far.	∗	Vakit geçirici, vaktini bir şey ile iştigal ederek imrâr edici.			
14511	dümmel	دُمَّلْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir adet cirâbe-i dühniyyenin iltihabından ibaret olan kan çıbanına denilir.		Tıp	

14512	dimn	دِمنْ	Ar.	•	Gübre, fışkı.			
14513	dimnet	دِمْنَةْ	Ar.	∴	Kin, hıkd, adavet ve mezbele, süprüntülük.			
14514	dümūc	دُمُوجْ	Ar.	*	Bir nesne, şey-i âhere girip onda muhkem yerleşmek.			
14515	dümūr	دُمُورْ	Ar.	*	Helak ve bir mahalle izin ve destursuz duhul etmek.			
14516	dümūᶜ	دُمُوعْ	Ar.	•	Gözyaşı, sirişk ve ağlamak.			
14517	demevī	دَمَوِى	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup cihâz-ı demevînin yani damar takımının echize-i sâ'ire-i bedeniyye üzerine galebesiyle yani kanın çokluğuyla kaim olan mizaca denilir.		Tıp	
14518	demīde	دَمِيدَه	Far.	∴	Çimlenmiş, taze bitmiş ve açılmış ve münkeşif olan ve çiçek gibi açılan ve üfürülmüş olan ve sabah açılmış.			
14519	demīḳ	دَمِيقْ	Ar.	*	Bir nesne içre sokulmuş ve girmiş nesne.			
14520	denn	دنْ	Ar.	*	Büyük küp; cemi, denân gelir.	cem		
14521	denāʾet	دَنَاَةْ	Ar.	•	Bir kimse deni ve alçak olmak ve alçaklık ve fürumayelik.			
14522	denāset	دَنَاسَةْ	Ar.	•	Kirlilik ve murdarlık.			
14523	denānīr	دَنَانِيرْ	Ar.	•	Dinarlar, altın sikkeler.			
14524	dināᶜat	دِنَاعَةْ	Ar.	*	Le'îm ve alçak ve nekes olmak.			
14525	denāvet	دَنَاوَةْ	Ar.	*	Yakın olmak ve hısımlık.			
14526	dünbāl	دُنْبَالْ	Far.	•	Kuyruk, zeneb, dünbâle.			
14527	dünbāl-rev	دُنْبَالْرَوْ	Far.	•	Birinin ardı sıra giden.			
14528	dünbāle	دُنْبَالَه	Ar.	•	Kuyruk, zeneb, dünbâl.			
14529	dendān	دَنْدَانْ	Far.	•	Diş, ağız dişi ve hurufat ve kelimâtta lâzım-ı isti'mâl olan dişler.			
14530	dendāne	دَنْدَانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14531	dendenet	دَنْدَنَةْ	Ar.	*	Sözü açık ve vazıh olmamak üzere tekellüm eylemek.			
14532	denes	دَنَسْ	Ar.	•	Kir, pas, vesah, murdarlık, pislik.			
14533	deng	دَنگْ	Far.	•	Ebleh, ahmak, nadan olan ve şaşkın olan.			
14534	deng-ā-denk	دَنگَا دَنكْ	Far.	•	Muvazene olunmuş ve denk olan.			
14535	dengil	دَنگِلْ	Far.	•	Ahmak, akılsız olan ve bî-endâm ve nâ-sâz olan.			
14536	denī	دَنِى	Ar.	•	Soysuz ve alçak ve kat'an haramdan sakınmaz ve fürumaye ve baldırı çıplak ve lâ'ubâlî-meşreb ve çingene tabiatlı olan; cemi, ednâ' gelir.	cem		
14537	dünyā	دُنْيَا	Ar.	•	Bulunduğumuz kürre-i arz ki ahiret mukabilidir, bu âleme sebeb-i ıtlâkı ahirete yakın olduğu içindir veya semadan alçak bulunduğuna mebnidir.			
14538	dünyā-perest	دُنْيَا پَرَستْ	Ar. - Far.	•	Ahireti mülahaza etmeyip dünyaya müptela olan.			
14539	dünyā-dār	دُنْيَا دَارْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14540	denīʾe	دَنِيَه	Ar.	*	Ayıp ve nakisa.			

14541	denīʿ	دَنِيْع	Ar.	•	Asla akıl ve rüşt eseri olmayıp bir işe yaramaz olan bî-mâye ve nekese denilir.			
14542	dünyevī	دُنْيَوِى	Ar.	•	Dünyaya mensup ve müteallik ve ait olan.			
14543	dū	دُو	Far.	•	İki adedi, isneyn.			
14544	devā	دَوَا	Ar.	∗	Maraz ve hasta, mariz.			
14545	devāʾ	دَوَاءْ	Ar.	•	İlaç, dârû, mu'âlece ve derman için istimal olunan şey ve çare ve ilaç etmek.			
14546	düvāb	دُوَابْ	Ar.	∗	İşi birbirine ulaştırmak.			
14547	devābb	دَوَابّْ	Ar.	•	Dâbbeler, hayvanlar, binilecek hayvanlar.			
14548	devāt	دَوَاةْ	Ar.	•	Yazı yazacak âlet-i ma'rûftur ki şekilde görüldüğü veçhile topuzlu tarafı, hokkası olup mürekkep ve uzun tarafının içine dahi kalem konulur, buna nâs tahrifle divit derler; cemi, devâyât gelir.	cem		+
14549	devār	دَوَارْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup baş dönmesine denilir ve müdevver ve değirmi ve tekerlek şey.		Tıp	
14550	devvār	دَوَّارْ	Ar.	∴	Devredici, dönücü ve daimî döner olan ve Ka'be-i Mu'azzama.			
14551	düvvāre	دُوَّارَه	Ar.	∗	Değirmi nesne.			
14552	devāret	دَوَارَةْ	Ar.	∗	Pergel denilen alet ki bu da perkârın mu'arrebidir.			
14553	düvāzde	دُوَازْدَه	Far.	•	On iki adedi ve isnâ aşer ve on ikinci, sânî aşer.			
14554	devāʾī	دَوَاعِى	Ar.	•	Dâ'iyeler, sebepler, mucipler.			
14555	devāʿiyü'd-dehr	دَوَاعِىُ الدَّهرْ	Ar.	•	Zamanın inkılâbâtı ve vakit veya dünyanın tebeddülatı.			
14556	düvāl	دُوَالْ	Far.	•	Kayış, zehme, tasma, turre ve üzengi kayışı.			
14557	düvāl-bāz	دُوَالْبَازْ	Far.	•	Yankesici, hırsız, hilebaz.			
14558	devālīb	دَوَالِيبْ	Ar.	•	Dolaplar, dolaplar, su dolapları.			
14559	devām	دَوَامْ	Ar.	•	Sabit ve ber-karâr olmak ve sakin olmak, bilâ-tebeddül hâlet-i vâhid üzere kalmak, ale'd-devâm devam üzere, değişmeyerek ve terk etmemek üzere.			
14560	devān	دَوَانْ	Far.	•	Süratle seğirtici ve koşucu, çapıcı olan.			
14561	devāvīn	دَوَاوِينْ	Ar.	•	Divanlar ve şair divanları.			
14562	devāhī	دَوَاهِى	Ar.	•	Dâhiyeler, belalar, afetler, kazalar.			
14563	devāyir	دَوَآئِرْ	Ar.	•	Daireler, değirmi şekiller ve devletin resmî mahalleri.			
14564	dübāra	دُوبَارَه	Far.	•	İki defa ve iki kere ve tavla oyununda zarların ikisinde de iki noktalı tarafın üste gelmesi ve hile, dek, oyun.			
14565	dūtā	دُوتَا	Far.	•	İki kat olan nesne ve iki kat bükülmüş ve çarpık olan.			
14566	devşet	دَوْشَةْ	Ar.	∗	Asker bozulmak ve hezimet.			
14567	düçār	دُوچَارْ	Far.	•	Mülaki ve giriftar ve ulaşmış ve çatmış olan.			
14568	devḫa	دَوْحَه	Ar.	•	Ulu ve büyük ağaç.			
14569	duḫte	دُوخْتَه	Far.	•	Dikilmiş ve iğne iplik ile dikilmiş olan.			

14570	devd	دَودْ	Ar.	•	Kurtlanmak ve bir şeye kurt düşmesi.			
14571	dūd	دُودْ	Ar.	•	Kurt, solucan gibi böcek.			
14572	dūd-ı üsṭuvānī̆	دُودِ اُسْطُوَانِى	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup cismi yuvarlak ve elastiki yani çekildikte uzamaya kabiliyetli ve ön yani baş tarafı kıl gibi ince ve arka tarafı şişkin olarak bağırsaklar derununda bulunan solucan nevine denilir.		Hayvanat	
14573	dūd-ı şaʿrī̆	دُودِ شَعْرِى	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup ön tarafı ince, arka tarafı kesik ve helezoni yani sümüklü böcek gibi kendi üzerine kıvrık ve bir milimetre yani metrenin binde biri tulunda olan ve bilhassa domuz etlerinde bulunan bir nev solucana denilir, bu hayvan domuz eti yiyenlerin midesine bir kere dâhil oldukta küçük iken bağırsaklarını tırmalayarak nezle, yani bağırsak sızıntısına ve dizanteri denilen kanlı basur ile isbât-ı vücûd eder, badehu mide ve bağırsakları delerek etler içine sokuldukta romatizmaya şebîh etlerin âlâm ve evcâ'ını ve bu hâlde tedavi mümkün olmadığından nihayet mevti mucip olur.		Hayvanat	
14574	dūdü'l-ḳazz	دُودُ الْقَزّْ	Ar.	*	İpek böceği denilen kurtçağıza denilir ki kelebek olmak şanındandır.			
14575	dūdü'l-kebid	دُودُ الْكَبِدْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup karaciğerde yaprak şeklinde bulunan ve beyne'n-nâs kelebek denilen hayvana denilir ki insandan ziyade hayvanların alelhusus koyunların karaciğerlerinde bulunur.		Hayvanat	
14576	dūdü'l-külye	دُودُ الْكُلْيَه	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup iki uçları cüzü yassı ve kırmızıca ve yuvarlak ve üzeri çizgili ve nihayet altmış santimetre tulunda bir nev solucana denilir ki insanlarda nadir olup hayvanlardan kelb veya kurdun böbreklerinde bulunur.		Hayvanat	
14577	dūdü'l-medī̆ne	دُودُ الْمَدِينَه	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup iplik gibi ince ve tulu dört metre kadar ve etrâf-ı sâfilede yani bacaklarda alelhusus ayaklarda tahte'l-cild olarak bulunur bir nev solucana denilir ki Afrikalılara mahsustur, bunların vücudu, olduğu yerde bir kaşınmayı ve bazen takayyühü yani irinlenmeyi mucip olan bir iltihabı veyahut cilt üzerinde bir yumruyu îkâ' eder ve içinde yekdiğeri üzerine kıvrılmış pek ince iplik gibi bir hayli yavruları olduğundan işbu solucan bedenden çıkarılmak murat edildiği vakit iptida bir ucunu bulup koparılmamasına begayet dikkat ederek bir yumağa sarmalıdır, şayet kopacak olur ise derununda bulunan yavruları nevâhî-i bedene dağılarak azîm âlâm ve ızdırabı ve tahammül-fersâ rahatsızlığı mucip olur.		Hayvanat	
14578	dūd-ı vaḥī̆d	دُودِ وَحِيدْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup şekilde irâ'e olunduğu veçhile birbirine geçme gibi halkalardan mürekkep ve baş tarafına mücâvir olan kıtası ziyadesiyle ince ve başı dört köşeli ve yuvarlak ve dört adet hacamat şişesi gibi âlet-i mâssayı ve bir çok çengelleri hamil ve birkaç metre tulunda olan ve kendine tenya veya şerit ve halkalarına abdest bozan denilen bir nev yassı solucana denilir ki bu hayvan insanda ince bağırsaklarda bulunup zuhuruna sebep dahi çiğ et yemek ve bilhassa lahm-ı hınzîri ekl etmektir, mezkûr halkaların her biri ayrıca bu nev hayvanın husulüne bâdî olacağından tenyanın düşürülmesinin lüzumu takdirine yalnız bir veya birkaç parçasının sukutuyla iktifa etmeyip herhâlde başının düşürülmesine çalışılmalıdır, bu hayvanın bulunduğu bedende emrâz-ı uzviyyeden veya diyabitis denilen şeker işemek illetinden eser olmadığı hâlde gün-be-gün zayıflamak ve iştihaya halel târî olmak ve elem-i mi'de ve ishal olmayarak evcâ'-ı kesîre ve bazen etlerin bozulmasıyla beraber makat veya burunda kaşınmak ve etraf ve civarda kesiklik ve dermansızlık hissolunur.		Hayvanat	+
14579	dūd	دُودْ	Far.	•	Tütün dumanı, duhân ve gam ve gussa, endûh ve soluk ve dem ve nefes.			
14580	devdeʾet	دَوْدَأَةْ	Ar.	*	Gırîv ve feryat ve celebe manasına.			
14581	dūd-ālūd	دُودْ آلُودْ	Far.	*	Tütüne bulaşmış, isli ve paslı olan.			
14582	dūd-gend	دُودْ كَنَدْ	Ar.	*	Tütün çıkacak baca.			
14583	dūd-mān	دُودْ مَانْ	Far.	•	Soy, kabile, hanedan ve kadim silsile ve azîm aşiret ve nesep.			
14584	devr	دَورْ	Ar.	•	Çark gibi dönüp dolaşmak ve nakletmek, geçirmek ve bir kimsenin uhdesinden çıkarıp başka birinin uhdesine geçmek ve vermek ve daire ve had ve hudut ve vakit ve zaman ve asır.			

14585	dūr	دُورْ	Ar.	•	Darlar, beyitler, konaklar, haneler, meskenler.			
14586	dūr-ā-dūr	دُورًا دُورْ	Far.	•	Uzun uzadıya ve pek uzak ve seyrek ve arada sırada ve uzaktan uzağa ve eb'ad-ı ba'îd.			
14587	dūrān	دُورَانْ	Ar.	•	Darlar, beyitler, haneler, konaklar, meskenler.			
14588	deverān	دَوَرَانْ	Ar.	•	Çark gibi dönüp dolanmak ve vakit ve zaman, asır, hengâm.			
14589	deverān-ı dem	دَوَرَانِ دَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kanevât-ı müteşa''ibeden yani birtakım şubelere ayrılmış oluklardan ibaret bir cümle derununda kanın sûret-i dâ'imede vaki olan hareketine denilir.		Tıp	
14590	dūd-endĭş	دُودْ اَنْدِيشْ	Far.	•	İlerisini düşünücü, sâhib-i tedbîr ve akıllı olan.			
14591	dūryāş	دُورْيَاشْ	Far.	•	Sopa, çevgân, değnek ve çavuşların ellerinde getirdikleri değnek ve el baltası ve çomak ve istiare tarikiyle âh-ı derûn manasınadır.			
14592	dūr-bĭn	دُورْبِينْ	Far.	*	Uzak şeyleri görücü, sâhib-i tedbîr ve akıllı olan ve uzaktaki şeyleri yakından görmek için istimal olunan alet ki envâ'-ı müte'addidesi olup şekilde yalnız bir nevi gösterilmiştir.			+
14593	dūr-deşt	دُورْ دَشْتْ	Far.	•	Uzak, ırak ve ba'îd olan.			
14594	dūr ü dirāz	دُورُ و دِرَازْ	Far.	•	Uzun uzadıya.			
14595	dū-renk	دُورَنَكْ	Far.	*	İkiyüzlü ve içi dışına benzemeyen, münafık.			
14596	dūr-fürū	دُورْ فُرُو	Far.	*	Dûr-fürû, derin, amîk.			
14597	dūrĭ	دُورِى	Far.	•	Uzaklık, buut, ıraklık ve tiksinmek ve nefret ve istikrah etmek.			
14598	dūz	دُوزْ	Far.	•	Dikici, hayyât ve terzi.			
14599	dūzaḫ	دُوزَخْ	Far.	•	Tamu, cehennem, azap, renciş, keder, külfet.			
14600	devs	دَوسْ	Ar.	*	Bir nesneye ayak ile basıp çiğnemek ve şiddet ve mübalağa veçhile cima etmek ve ram ve zelûl olmak ve kılmak ve kılıç ve ayna makulesine cila vermek.			
14601	dost	دُوستْ	Far.	•	Yâr, muhip, yek-dil, yek-renk ve mahbup ve mahbube ve maşuk ve maşuka ve âşık ve sevici olan.			
14602	dostāne	دُوسْتَانَه	Far.	•	Dost ve yâr ve muhibbe layık ve yaraşır olan.			
14603	dost-dār	دوستْدَارْ	Far.	•	Dost ve muhip ve âşık olan.			
14604	dost-dārĭ	دُوستْدَارِى	Far.	•	Dost tutuculuk ve dost sahibi olmaklık.			
14605	dost-kām	دُوستْكَامْ	Far.	•	Ehibbâ muradı üzere olan kimse ve meclisinde dost ile şarap içmek ve birinin aşkına bade içmek.			
14606	dost-kān	دُوستْكَانْ	Far.	•	Birinin aşkına içilen şürb ve kelime-i sâbıkanın manasına .			
14607	dostĭ	دُوستِى	Far.	•	Dostluk, muhabbet, aşk.			
14608	dūş	دُوشْ	Far.	•	Omuz, menkib, kitf ve dün gece ve rüya ve hâb, vakıa, hâb, menâm ve tesadüf ve telaki etmek ve mütesâdif ve mütelâki olan.			
14609	dūşāḫ	دُوشَاخْ	Far.	∴	Tomruk, çatal ağaç, mücrim veya firarinin boynuna geçirirler ve kemer, kuşak ve kılıç ve terkeş bağı.			
14610	dūşāb	دُوشَابْ	Far.	*	Pekmez denilen üzümden mamul kırmızı renkli mayi.			
14611	dūşāḫa	دُوشَاخَه	Far.	•	Bi-ma'nâ dû-şâh.			
14612	döşek	دُوشَكْ		•	Yatak, minder, şilte, firâş.			
14613	dūşenbe	دُوشَنْبَه	Far.	•	Pazartesi günü, yevm-i isneyn.			

14614	dūşĭze	دُوشِيزَه	Far.	•	Kız, bakire, kızoğlankız.			
14615	dūşĭne	دُوشِينَه	Far.	•	Dün gece.			
14616	dūṣad	دُوصَدْ	Far.	•	İki yüz adedi, mi’eteyn.			
14617	dūġ	دُوغْ	Far.	*	Ayran ki yoğurdu ezerek yapılır ve yoğurt.			
14618	dūk	دُوكْ	Far.	•	İğ, miğzel iplik ve pamuk eğirdikleri şey.			
14619	devk	دَوكْ	Ar.	*	Ezmek, sahk eylemek ve cima eylemek ve nâs, şûriş ve kavga ve fitneye düşmek ve halk birden hasta olmak.			
14620	devket	دَوْكَةْ	Ar.	*	Şerr ü şürûr ve kavga ve husumet.			
14621	dū-gāne	دُوگانَه	Far.	•	İki türlü, ikiyüzlü ve iki nev olan.			
14622	dūlāb	دُولَابْ	Ar.	•	Hareket-i devriyyesi olan su dolabı ve yemek dolabı ve felek misilli ve hile ve hud’a ve mekr ve fent ve muamele ve eşya hıfzına mahsus, malum küçük hazine.			
14623	devlet	دَوْلَةْ	Ar.	∴	Zamanın hâlden hâle tagayyür ve inkılabına denilir, mal ve câhın uhdeden uhdeye geçtiği gibi ve iki askerin birbirine bi’n-nevbe kerr ü hamle ve galebesi ve zafer-i dünyevî veya uhrevi manalarına ve bir nesne elden ele nakil ve deveran eylemek ve mal ve itibar sahibi olmak ve kendi kanunlarıyla idare ve hükmolunan memâlik-i müstakile ve ıs. hukûk-ı düvelden olup bir kanun altında müctemi’ ve o kanunu icraya memur bir hükûmete tabi olup âdât ve hissiyatı ve menâfi’-i umûmiyyesi bir olmak cihetiyle hey’et-i vâhide-i milliyye teşkil eden efrada denilir ki mecmuu bir şahs-ı ma’nevî addolunur; cemi, düvel gelir.	cem	Hukûk-ı düvel	
14624	dūlet	دُولَةْ	Ar.	*	Mütedavil olan şey.			
14625	devlet-penāh	دَوْلَتْپِنَاهْ	Ar. - Far.	•	Padişah ve hükûmet ve saltanat ve haşmet sahibi olan.			
14626	devlet-ḫāne	دَوْلَتْخَانَه	Ar. - Far.	•	Bir kimseye ta’zîmen mesken ve makarrını dahi alkışlamak zımnında bu veçhile devlet evi manasına bir tabir ile idâre-i kelâm olunur ve konak ve erbâb-ı rütbe ve haysiyet konağı.			
14627	devlet-medār	دَوْلَتْمَدَارْ	Ar.	•	Devlet ve saadet ve iktidarın menşe ve mahalli.			
14628	düvüm	دُوُمْ	Far.	•	İkinci, aded-i sânî.			
14629	dūmĭn	دُومِينْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
14630	dūn	دُونْ	Ar.	•	Gayrı, başka, diğer, maada ve aşağı ve aşağıca ve sefil ve deni olan ve alçak olan.			
14631	dū-mūy	دُومُوىْ	Far.	*	Sakalının bir miktarı ağarmış olan, kır sakallı.			
14632	devende	دَوَنْدَه	Far.	•	Koşucu, seğirdici olan, pûyân olan.			
14633	dönüm	دُونُمْ		• *	Hutuvât-ı mutavassıta yani orta derecede adım ile tûlen ve arzen kırk hatve yani kırk adım ki terbî’an 1600 zirâ’ yere denilir, tarlaları ölçmek zımnında vâhid-i kıyâsî ittihaz kılınmıştır.			
14634	dū-nĭm	دُونِيمْ	Far.	•	İki bölünmüş ve iki parça edilmiş olan.			
14635	deviyy	دَوِىّ	Ar.	•	Hasta, mariz ve nâ-mizâc olan.			
14636	divit	دِوِيتْ		•	Devât kelimesinin galatıdır, oraya müracaat oluna.			
14637	dü-vĭst	دُوِيستْ	Far.	•	İki yüz adedi, mi’eteyn.			
14638	deh	دَه	Far.	•	On adedi, aşer, aşere.			
14639	dih	دِهْ	Far.	•	Verici, bahşende, bahşeder olan ve köy, karye.			

14640	dehāʾ	دَهَاء	Ar.	∴	Gâyetü'l-gâye zeyreklik ve cevdet-i re'y ve hüsn-i fikr ve dikkat ve tedbir ve bir kimse pek zeyrek ve cevdet-i re'y ve hüsn-i tedbîr ve fikir sahibi olmak, cin fikirli olmak ve bir adama ayıp ve nakisa azv u isnâd eylemek ve ayıplamak ve bir dâhiyeye uğratmak.			
14641	dühāʾ	دُهَاء	Ar.	•	Pek uğursuz ve pek musibet olan.			
14642	dühāt	دُهَاةٌ	Ar.	•	Dâhiler, cin fikirli olan adamlar.			
14643	dehāḳīn	دَهَاقِينْ	Ar.	•	Dihkânlar, köy başları, köy beyleri.			
14644	dehālīz	دَهَالِيزْ	Ar.	∴	Dehlizler, kapı ile hane aralıkları ve bî-ma'nâ ve herze ve hezeyan kelamlar.			
14645	dihān	دِهَانْ	Far.	•	Ağız, fem, dihen.			
14646	dihān	دِهَانْ	Ar.	*	Kırmızı sahtiyan.			
14647	dühām	دُهَامْ	Ar.	*	Siyah nesne.			
14648	dehr	دَهْرْ	Ar.	∴	Zaman ve esmayıhüsnadandır diyenler vardır, bazı kimseler nevâzil ve havadisi dehre azv ederek dehrden şekva ve zem ve nefrîn eylemelerine mebni resulullah efendimiz dehre seb eylemek hâlık ve failine seb eylemek olduğunu beyan ederek nehiy buyurmuşlardır ve bin sene müddete ve bilâ-nihâye olan zamana ve ebedî ahit ve müddete denilir, cemi dühûr gelir ve gayet ve encam ve de'b ve âdet ve bir kimseye bir hâdise-i kerîhe isabet eylemek.	cem		
14649	dehren	دَهْراً	Ar.	•	Ebeden, ebedî olarak, ilelebet.			
14650	dehre	دَهْرَه	Far.	•	Baltadan küçük ve keskin ve ucu orak gibi eğri demir alettir ki onunla büyük ağaçların kurularını ve dallarını keserler ve kasap satırı ve orak çengeli.			
14651	dehriyy	دَهْرِىّ	Ar.	•	Kıyameti inkâr edip dünyanın daim ve baki olmasına kail olan kimse.			
14652	dihiş	دِهِشْ	Far.	•	Vermek, ita eylemek.			
14653	dehş	دَهْشْ	Ar.	*	Ser-geşte ve hayran olmak ve gafletten ve dalgınlıktan veyahut veleh ve hayretten akıl gidip bî-hûş olmak.			
14654	dehşet	دَهْشَةْ	Ar.	•	Akıl şaşırmak ve korkmak ve kendiyi kaybetmek ve medhûş ve bî-hûş ve hayran olmak, havfa düçar olmak.			
14655	dühḳān	دُهْقَانْ	Ar.	∴	Hiddet ve nüfuz ile tasarruf-ı umûr babında kavi ve tüvana adama denilir, cemi dehâkîn gelir, bu kelime dehhân kelime-i Fârisîsinden mu'arreb olup köy beyi demektir.			
14656	dehlīz	دَهْلِيزْ	Ar.	∴	Fârisîden mu'arrebdir, kapı ile hane aralığı ve bî-ma'nâ ve herze ve hezeyân-ı kelâm; cemi, dehâlîz gelir ve ıs. tıbbiyyeden olup kulağın kısm-ı mutavassıtı olan sandûka-i tabl yani elsine-i nâsta kulak zarı denilen kıta ile kısm-ı dâhilîsi olan kanevât-ı nısf-ı dâ'ireviyye ile kavka'a denilen kıt'a-i miyânede vaki olan mahalle denilir.	cem	Tıp	
14657	dehüm	دَهُمْ	Far.	•	Onuncu adedi, âşir.			
14658	dehn	دَهنْ	Ar.	*	Bir adam münâfıkâne muamele etmek.			
14659	dühün	دُهُنْ	Ar.	•	Sürünecek yağ ki ottan ve yemişten ve çiçekten ve hububattan çıkarılır; cemi, edhân.	cem		
14660	dihen	دِهَنْ	Far.	•	Dehân, ağız, fem.			
14661	dehnāʾ	دَهْنَاء	Ar.	•	Meydan, sahra, ova.			
14662	dihvār	دِهْوَارْ	Ar.	*	Cemetmek ve lokmayı büyük yapmak.			
14663	dehvāʾ	دَهْوَاء	Ar.	•	Pek uğursuz ve pek musibet olan.			

14664	dühūr	دُهُورْ	Ar.	•	Dehrler, zamanlar, müddetler.			
14665	deh-hezār	دَه هَزَارْ	Far.	•	On bin adedi, aşerete âlâf.			
14666	dehiyy	دَهِيّ	Ar.	•	Akıllı, zeyrek ve cin fikirli olan.			
14667	dehyā	دَهْيا	Ar.	•	Pek büyük musibet.			
14668	diyāt	دِيَاتْ	Ar.	•	Diyetler, nefis veya uzuv bedeli olarak caniler üzerine tazmin ve tediyesi lazım gelen mallar.			
14669	diyār	دِيَارْ	Ar.	•	Darlar, haneler, beyitler, konaklar ve memleket, ülke, merzubûm.			
14670	deyyār	دَيَّارْ	Ar.	•	Manastır sahibi ve kimse, kes.			
14671	diyāset	دِيَاسَةْ	Ar.	*	Bir nesneye ayak ile basıp çiğnemek ve şiddet ve mübalağa veçhile cima etmek ve ram ve zelûl kılmak.			
14672	deyyān	دَيَّانْ	Ar.	*	Kahhar manasına ve kadı ve hâkim ve seyis ve râ'î ve hâsib ve mücâzî manasına esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyedendir.			
14673	diyānet	دِيَانَةْ	Ar.	•	Emanet, istikamet ve itaat ve din ve ibadete sadakat üzere ikdam edip günahtan içtinap etmek, dindar olmak.			
14674	dībā	دِيبا	Far.	•	Atlas dedikleri malum bir nev kumaş.			
14675	dībāc	دِيبَاجْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14676	dībāce	دِيبَاجَه	Ar.	•	Kitap evvelinde yazılıp ekseriya hamdele ve tasliye ve sitayişi ve kitabın vecih ve sebeb-i tahrîrini ve müellifin ismini havi ve ilm-i kitâbda ziyade riayet üzere terkib olunmuş name.			
14677	dībāce-bend	دِيبَاجَه بَنْدْ	Ar. - Far.	•	Dibace yazıp tertip edici olan.			
14678	diyet	دِيَتْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup cinâyet-i fi'n-nefste maktülün nefsine bedel ve cinâyet-i fî-mâ-dûni'n-nefste mecruhun cerh edilen uzvuna bedel, canı üzerine mukadder olarak lazım gelen mala ıtlak olunur; cemi, diyât gelir.	cem	Fıkıh	
14679	diyet-i kāmile	دِيَتِ كَامِلَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup nefsin diyetine ıtlak olunur.		Fıkıh	
14680	deycūr	دَيْجُورْ	Ar.	•	Karanlık ve rengi karamtrak, boz nesne ve zulmet.			
14681	dīdār	دِيدَارْ	Far.	•	Yüz, çehre, vecih, görüşmek, mülakat etmek, buluşmak.			
14682	deydenet	دَيْدَنَةْ	Ar.	•	Ayin, âdet, usul.			
14683	dīde	دِيدَه	Far.	•	Göz, çeşm, ayn ve görmüş, tecrübesi sebkat etmiş olan.			
14684	dīdān	دِيدَانْ	Ar.	*	Solucanlar, dûdlar.			
14685	dīdān-ı şerīṭiyye	دِيدَانِ شَرِيطِيَّه	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup bahsi güzerân eden dûd-ı vahîd ile ileride beyan olunacak botriyosefal gibi şerit şeklinde olan solucanlara denilir.		Hayvanat	
14686	dīdān-ı ᶜarīż	دِيدَانِ عَرِيضْ	Ar.	*	Hayvanat ıstılâhâtından olup dûdü'l-kebid gibi arîz ve enli olan solucanlara ıtlak olunur.		Hayvanat	
14687	dīdān-ı dāḫilī	دِيدَانِ دَاخِلِى	Ar.	*	Hayvanat ve insanın derûn-ı cism ve bedenlerinde yaşayan hayvanlara denilir, bu dahi ıs. hayvânâttandır.		Hayvanat	
14688	dīdān-ı emᶜā	دِيدَانِ اَمْعَا	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup herkesin bildiği ve bağırsaklar derununda olup da düşürdüğü malum solucanlara denilir ki bağırsaklardan maada bedenin sair mahallinde bulunduğu gibi tohumunun su vesair meşrubat ile dâhil-i beden olduğunu iddia edenler vardır.		Hayvanat	
14689	dīdān-ı üsṭuvānī	دِيدَانِ اُسْطُوَانِى	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup bu dahi dîdân-ı em'â demek ise de şekline nazaran direk gibi yuvarlak solucan manasına olan bu nam ile dahi yâd olunur.		Hayvanat	

14690	dīdān-ı arżiyye	دِيدانِ اَرْضِيّه	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup alelumum yer solucanlarına ıtlak olunur.			
14691	dīde-bān	دِيدَه بَانْ	Far.	•	Bekçi ve gözcü ve haraç veyahut gümrüğe müteallik bazı hususa memur bir nev devlet hadimi.			
14692	dīde-küşā	دِيدَه كُشا	Far.	•	Göz açıcı ve sürur ve meserretten kinayedir.			
14693	dīde-küşūd	دِيدَه كُشُودْ	Far.	•	Gözü açık olan.			
14694	dīr	دِيرْ	Ar.	•	Nasârî manastırı ve kilisesi; cemi, edyâr gelir.	cem		
14695	dīrūz	دِيرُوزْ	Far.	•	Dün, dünkü gün.			
14696	dīrīn	دِيرِينْ	Far.	•	Eski, kadim olan.			
14697	dīrīne	دِيرِينَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, bende-i dîrîne, emektar bende.			
14698	dīs	دِيسْ	Ar.	•	Dîseler, sık ormanlar.			
14699	dīse	دِيسَه	Ar.	•	Ağaçları sık orman.			
14700	dīşeb	دِيشَبْ	Far.	*	Dün gece.			
14701	dīk	دِيكْ	Ar.	*	Horoz, tavuğun erkeği; cemi, düyûk gelir ve müşfik ve mihribân adam ve bahar mevsimi ve sacayağı.	cem		
14702	dīk	دِيكْ	Far.	•	Tencere, çömlek, kazan.			
14703	dīger	دِيگَرْ	Far.	•	Başka, âher, gayrı, sair ve tekrar olan nesnenin ikincisi.			
14704	dīger-bār	دِيگَرْ بَارْ	Far.	•	Başka vakit, başka defa.			
14705	dīger-rūz	دِيگَرْ رُوزْ	Far.	*	Yarından sonraki gün.			
14706	dīger-gūn	دِيگَرْ گُونْ	Far.	•	Bozuk, bozulmuş, menkûz ve harap olmuş olan.			
14707	dīl-pāye	دِيلْپَايه	Far.	*	Bademli veya ceviz veyahut fındıklı sucuk ve dolmuş bumbar, mumbâr.			
14708	deymūmet	دَيْمُومَةْ	Ar.	•	Daim ve ber-karâr ve zevalsiz olmak.			
14709	deyn	دَينْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup zimmete sabit olan şeye denilir yani borç demektir, meydanda mevcut olmayan şu kadar kuruş akçe veya bir yığın buğdayın kable'l-ikrâr bir mikdâr-ı mu'ayyeni gibi; cemi, düyûn gelir ve vadeli vadesiz ödünç vermek veya ödünç almak ve ivaz ve ceza eylemek.	cem	Fıkıh	
14710	dīn	دِينْ	Ar.	∴	Ceza ve ivaz ve İslam ve de'b ve âdet ve hesap ve kahr u galebe ve isti'lâ ve sultan ve melik ve hüküm ve ferman ve sîret ve tarikat ve tedbir ve tevhit manalarına ve mutlaka Hak Teâlâ hazretlerinin dergâh-ı ulûhiyyetine kulluk edasına vesile ve medar olan ibadetin ismi ve millet ve şeriat ve vera' ve takva ve ma'siyet ve ikrah ve hizmet ve hüküm ve kaza ve ihsan manalarına ve malik olmak ve aziz olmak ve itaat etmek ve bir nesneyi mutat eylemek ve bir adama maraz isabet eylemek ve bir adamı hoşlanmadığı nesneye haml ve sevk eylemek ve ram ve zelûl kılmak ve âdet ve şan.			
14711	dīnār	دِينَارْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup on dirhem-i şer'î sîm-i hâlis kıymetinde olan altına denilir ve bir nev eski zaman sikkesi altın; cemi, denânîr gelir.	cem	Fıkıh	
14712	dīn-perver	دِينْپَرْوَرْ	Ar. - Far.	•	Din ve millete yardım ve müzaheret edici olan.			
14713	dīn-penāh	دِينْپَنَاهْ	Ar. - Far.	•	Din ve millete himaye ve sıyanet edici olan.			
14714	dīn-dār	دِينْدَارْ	Ar. - Far.	•	Dininde kavi ve mezhep ve meşrebinde daim olup günaha meyletmeyen kimse.			

14715	dīn-şiken	دِينْ شِكَنْ	Ar. - Far.	•	İfsat edip dinden çıkarıcı olan.			
14716	deyn-i muᶜaccel	دَيْنِ مُعَجَّلْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup tediyesi için müddet ve mühlet verilmeyen deyne ıtlak olunur.		Fıkıh	
14717	deyn-i müᵓeccel	دَيْنِ مُؤَجَّلْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup tediyesi zamân-ı müstakbele meşrut olan vadeli deyne ıtlak olunur.		Fıkıh	
14718	dīnī	دِينِى	Ar.	•	Din ve ibadete müteallik olan.			
14719	dīv	دِيوْ	Far.	•	Şeytan, iblis, ifrit.			
14720	dīvār	دِيوٰارْ	Far.	•	Taş ve emsali şeylerden inşa olunan hâ'it.			
14721	dīvān	دِيوٰانْ	Ar.	∴	Ehl-i ceyş ve atiyyenin isim ve resim ve ulufe ve vezâ'ifine müteallik defâtir ve sahâyifin müctemi'ine denilir; cemi, devâvîn gelir ve de'âvî dinlenip ahkâm icra olunan mahzar-ı pâdişâhâna ve mahzar-ı emîrâna denilir ve padişah ve vüzera ve rical ve kibarın büyük meclisi ve şairin şiir mecmuası ki derununda olan gazellerin aruz ve darpları elif harfinden başlayıp yâ harfine varıncaya kadar cemî'-i hurûf üzerine sırasıyla tertip olunmuştur.	cem		
14722	dīvān-ı ḥarb	دِيوٰانِ حَرْبْ	Ar.	*	Devletin vazetmiş olduğu kanun-nâme-i askerî hilafına hareket eden gerek asker ve gerek mevki'-i harbde efraddan bir veya birkaçının muhakemeleri için tertip ve teşkil olunan mahkeme heyetine denilir.			
14723	dīvān-ḫāne	دِيوٰا نْخٰانَه	Ar. - Far.	•	Divan kurulacak büyük oda ve divana mahsus olan büyük bina ve konak ve saraylarda odalar haricinde olan büyük meydanlı mahal.			
14724	dīvān-ı ᶜālī	دِيوٰانِ عٰالِى	Ar.	*	Vükela ve şûrâ-yı devlet ve mahkeme-i temyîz rüesa ve azasıyla devletin hâlini muhataraya ilkâ edenlerin kanunen icrâ-yı muhâkemeleri için tertip ve teşkil olunan mahkeme heyetine denilir ki otuz kişiden ibarettir, on azası meclis-i a'yân azasından ve on azası şûrâ-yı devlet azasından ve on azası da mahkeme-i temyîz azasıyla istinaf rüesasından olup bu üç kısım aza dahi iki daireye yani her bir kısmından üçer kişi tefrik olunarak hey'et-i ithâmiyye, diğer yirmi bir kişi dahi dîvân-ı hükm-i âlî namlarıyla iki daireye tefrik olunur ve ekseriyyet-i ârâ ile hükmeyledikleri gibi müddeiumumilik vazifesini dahi baş müddeiumumi veya muavini icra eder.			
14725	dīvāne	دِيوٰانَه	Far.	•	Deli, mecnun ve meczup olan.			
14726	dīvānī	دِيوٰانِى	Ar.	∴	Divan kaleminden ekseriya ferman tahriri için kullanılan hatt-ı mergûbeye denilir ve divana mensup ve müteallik olan.			
14727	dīv-bād	دِيوْ بٰادْ	Far.	*	Kasırga denilen şedit rüzgâr, denizden gemiyi ve karada eşyâ-yı sakîleyi gökyüzüne doğru kaldırır.			
14728	deyyūṯ	دَيُّوثْ	Ar.	•	Bî-gayret ve bî-nâmûs ve kaltaban ve kurumsak yani gerek kendi karısına ve gerek âhere pezevenklik eden kimse.			
14729	dīv-ḫār	دِيوْ خٰارْ	Far.	*	Sanavber denilen ağaç.			
14730	dīv-sār	دِيوْ سٰارْ	Far.	*	Bed-hûy ve zişt olan.			
14731	dīv-kendüm	دِيوْ كَنْدُمْ	Far.	*	Çavdar denilen habbe ki arpaya müşabihtir.			
14732	dīv-güvār	دِيوْ گُوارْ	Far.	*	Güç hazım olunan şey.			
14733	dīvlāḫ	دِيوْلاٰخْ	Far.	*	İmaret şeklinden ırak olup meskûn olmayan mahal.			
14734	düyūn	دُيُونْ	Ar.	•	Deynler, borçlar.			
14735	düyūn-ı ṣıḥḥat	دُيُونِ صِحَّتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin hâl-i sıhhatinde zimmetine taalluk eden borçlara denilir.		Fıkıh	
14736	düyūn-ı maraż	دُيُونِ مَرَضْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin maraz-ı mevtindeki ikrarıyla zimmetine taalluk eden borçlarına denilir ki tediyesi emrinde düyûn-ı sıhhatten farklıdır.		Fıkıh	

14737	dȋh	دِيهْ	Far.	•	Köy, deh, karye.			
14738	dȋhim	دِيهِمْ	Far.	•	Padişahlara mahsus altın ve mücevher taç.			
14739	ẕ	ذ	Ar.	•	İşbu harf-i zâl-ı mu'ceme, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on birinci harf olup hesap ve uluma dair kütüb ve resâ'ilde yedi yüz adedine işaret olur ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde şehr-i zilhicceye alamettir.			
14740	ẕā	ذَا	Ar.	∴	İsm-i işâret olup müfred-i mezkûra mahsustur ve zû, zî gibi sahip ve erbab ve ehil manasına ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde şehr-i zi'l-ka'deye alamettir.			
14741	ẕeʾb	ذَأْبْ	Ar.	*	Reddetmek ve hor ve hakir etmek.			
14742	ẕāt	ذَاتْ	Ar.	∴	Zû, sahip, ehil manalarına ve kendi ve hod ve nefis, ayn ve ıs. tıbbiyyeden olup eczâ-yı bedene arız olan her bir iltihaba denilir.		Tıp	
14743	ẕātü'l-üẕn-i ḫāricȋ	ذَاتُ الْأُذْنِ خَارِجِى	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup sımâh denilen kulak deliği cildinin iltihabına denilir ki envaı vardır.		Tıp	
14744	ẕātü'l-üẕn-i dāḫilȋ	ذَاتُ الْأُذْنِ دَاخِلِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sandûka-i tabl denilen kulak davulunun gışâ-i muhâtî nam iç örtüsünün iltihabına denilir ki envaı vardır.		Tıp	
14745	ẕāt-ı ilḳāḥ-ı ḫafiyye	ذَاتِ الِقَاحِ خَفِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup fi'l-i ilkâhı yani çiftleşmesi hafi olarak vaki olan nebatat sınıfına denilir ki nebâtât-ı mezkûreyi havi olan sınıfa dahi nâkısatu'l-filka denilir.		Nebatat	
14746	ẕātü'ş-şedāyā	ذَاتُ الشَّدَايَا	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup sunûf-ı hayvânâttan memeli hayvanatı cami olan sınıfa ıtlak olunur.		Hayvanat	
14747	ẕātü'l-beyn	ذَاتُ الْبَيْنْ	Ar.	•	İki kişi beyninde olan muaraza ve husumete denilir.			
14748	ẕātü'l-cenb	ذَاتُ الْجَنْبْ	Ar.	•	Satlıcan denilen illet ve ıs. tıbbiyyeden olup gışâ-i cenb denilen akciğer örtüsünün iltihabına denilir ki böğre bir şey sokulur gibi veca'-ı cenbî ile nümâyân ve zahir olur.		Tıp	
14749	ẕātü'l-cefn	ذَاتُ الْجَفْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz kapağında vaki olan iltihaba denilir ki envaı vardır.		Tıp	
14750	ẕāt-ı ḫufeyre-i reʾs	ذَاتِ خُفَيْرَهْ رأْسْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup bir nev şerîtî dûd-ı vahîde yani tenyaya denilir fakat tenya gibi başında çengelleri ve hortumları olmayıp başı müdevver ve uzun ve yan taraflarında iki adet çukurcuk vardır ve renkleri tenya gibi beyaz olmayıp sarı veya esmerce sincabidir ve boyu yirmi metre kadar uzun olduğu gibi bu hayvanlardan birinde on bin halka sayılmıştır bu hayvan hayvânât-ı mâ'iyyeden birinin ve bahusus kefal balığının vücudunda tahassül edip bilahare vücûd-ı insânîye geçip ince bağırsaklarda neşvünema bulur, bu hayvan tenya kadar çok değil ise de ekseriya nehir ve çay kenarlarında ve göl suyu ile geçinen memalik ahalisinde bulunur ve kendisinde bu hayvan bulunan eşhasın karnının bazı tarafları şişer ve gayr-ı muntazam ishaller ile baş dönmesi ve helecân-ı kalb ve geceleri bağırmak ve gerilmek ve bayılmak gibi avarızı îkâ' ve intaç eder.		Hayvanat	
14751	ẕātü'l-ḫuṣye	ذَاتُ الْخُصْيَه	Ar.	*	Hayaların gerek yalnız ve gerek berbah ile birlikte olarak iltihaplanmasına ıtlak olunur ki envaı vardır, bu dahi ıs. tıbbiyyedendir		Tıp	
14752	ẕātü'd-dimāġ	ذَاتُ الدِّمَاغْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup derûn-ı kıhfta vaki olur, dimağ denilen merâkiz-i asabiyyenin nesc-i mahsûsunun iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14753	ẕātü'r-reʾs-i şaʿrȋ	ذَاتُ الرَّأْسِ شَعْرِى	Ar.	•	Hayvanat ıs. olup baş tarafına doğru tulunun sülüsânı kıl gibi ve baki sülüsü olan gerisi kalınca ve tahminen yirmi milimetre tulunda bir nev solucana denilir ki bulunduğu vakit kesret ve cemiyet ile bulunduğu gibi insanda dahi makarrı mi'â-i a'ver denilen kör bağırsak ile nadir olarak kalın bağırsaklardır ve kara hummadan vefat edenlerde çok bulunmustur.		Hayvanat	
14754	ẕātü'r-reʾseyn	ذَاتُ الرَّأْسَيْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarı tarafı ikiye müteferri' olarak mürtebit olan fahz nam bacak kıtasının uyluk tarafı adalesine yani etine denilir.		Tıp	
14755	ẕātü'r-riʾe	ذَاتُ الرِّئَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup nesc-i ri'evînin yani akciğer eczasının iltihabına denilir ve envaı vardır.		Tıp	
14756	ẕātü'r-raḥim	ذَاتُ الرَّحِمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup rahmin kâmilen veyahut cüz'iyyen yani unkunun veya cisminin kesb-i cesâmet edip itihaplanmasına denilir.		Tıp	

14757	ẕātü'r-rü'ūs-i ṣelāṣe	ذَاتُ الرُّؤُسِ ثَلٰثَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarı tarafı üç şubeye müteferri' olarak irtibat ve mülâsakat eden fahz nam bacak kıtasının uyluk tarafı adalesine yani etine denilir.		Tıp	
14758	ẕātü'z-züllāl-i kemʾī	ذَاتُ الزُّلَالِ كَمْئِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mafsalı yani oynak yeri tezyin edip ensicenin derununda mantar gibi şeyler peyda olmasından naşi az çok harabiyetiyle ma'an vaki olan mafsal iltihabına ıtlak olunur, buna verem-i ebyaz dahi denilir.		Tıp	
14759	ẕātü's-seḥāyā	ذَاتُ السَّحَايَا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup merâkiz-i asabiyyeyi havi dimağı ihata eden gışâ-i mıslîyi ve hücrevî-i vi'â'înin yani damarlardan müteşekkil ve hücre hücre manzaralı olan beyin örtüsünün iltihabına denilir, illet-i mezkûreye müptela olanda öyle bir şedit baş ağrısı olur ki tâb u tüvânı kestiği gibi cüzi hareket ve şamata ve ziyâ-yı şedîdden kesb-i tezâyüd eder ve müptelası olan hastanın simasından elem ve mihnet çektiği anlaşılıp binâberîn tahammülsüzlükten feryat etmesi, yeni doğan çocuğun feryadına hayli müşabihtir ve hastada çarpınma ve uykusuzluk hadden efzûndur ve müddeti üç veya dört veya ondan az bir gün olup bazen iki hafta kadar imtidâd eder ise de akıbeti herhâlde mevt olup ifâkatle nihayet bulması müşküldür.		Tıp	
14760	ẕātü's-seḥāyā-yi derenî	ذَاتُ السَّحَايَاِ دَرَنِى			Is. tıbbiyyeden olup gışâ-i ankebûtî denilen beyin örtüsü altında nesc-i hücrevî tabir olunan maddenin irtişâh-ı derenîsi yani verem illetine müteallik sızıntı ile ümm-i rakîk denilen diğer beyin örtüsünün iltihabına ve ta'bîr-i sâde ile beyin örtüsü veremine denilir ki ekseriya çocuklara arız olup kühûlde vukuu istisna kabîlindendir bu marazda baş ağrısı, mızrak saplanır gibi vaki olup veca ve eleminden kaşlar çatık olur ve kollarda ve boyunda gerilmek ile beraber havale gibi harekât-ı ihtilâciyye zuhura gelir ve hele kabızlık bu hastalıkta daim ve begayet müte'annid ve musırdır ve müddeti bir veya iki ve ender olarak üç hafta olup gerek dalgınlık ve gerek çarpınmak esnasında her hâlde vefat ile netice bulur, meşum ve nâ-kâbil-i tedâvî bir hastalıktır.		Tıp	
14761	ẕātü's-simḥāḳ	ذَاتُ السِّمْحَاقْ			Is. tıbbiyyeden olup simhâk denilen kemik zarının yani kemik örtüsünün iltihabına denilir ki işbu zar, fena bulmuş kemiği yeniden vücuda getirdiği gibi kendisin harabiyeti dahi kemiğin harabiyetini mucip olacağından bu iltihapta parça parça kemik kırıntıları, irin ile harice huruç eder.		Tıp	
14762	ẕātü's-süveydā	ذَاتُ السُّوَيْدَا	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup rüşeym denilen mâdde-i asliyye-i nebât bazen kemâl derecede neşvünema bulmayıp sagîr kaldıkta kîse-i meşîme derununda teşekkül eden nesc-i hücrevî-i mahsûstan yani mürver özü veya sabun köpüğü gibi maddeden ibaret olan ve süveyda denilen maddeyi havi bezre yani tohuma denilir.		Nebatat	
14763	ẕātü'ş-şebekiyye	ذَاتُ الشَّبَكِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün tabaka-i şebekiyyesinde yani rüyet fiiline hizmet eden sinirin yapılmasından ileri gelen tabakada vukua gelen teşvîşâta denilir ki esbâbı, müteadditdir.		Tıp	
14764	ẕātü'ş-şerāfet-i'ş-şelāṣe	ذَاتُ الشَّرَافَةِ الثَّلٰثَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden ve üç burçlu veya üç kanatlı manasına olup kalbin butayn-i eymeyn denilen sağ hücresinde vaki fevhe-i üzeyniyye-i butayniyye denilen deliği ağzında bulunan desâm yani kapağın sıfatıdır ki ona desâm-ı zâtü'ş-şerâfeti's-selâse ıtlak olunur.		Tıp	
14765	ẕātü'ş-şiryān	ذَاتُ الشِّرْيَانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şiryan denilen kırmız kan damarının yani nabız damarının iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14766	ẕātü'ş-şiġāf-ı ḫāricî	ذَاتُ الشِّغَافِ خَارِجِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalbin yani yüreğin haricen örtüsü olan ve şegâf denilen örtünün iltihabına denilir ki hemen zatülcenbe müşabihtir.		Tıp	
14767	ẕātü'ş-şiġāf-ı dāḫilî	ذَاتُ الشِّغَاف دَاخِلِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalbin yani yüreğin haricen örtüsü olan ve şegâf-ı dâhilî denilen iç örtüsünün iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14768	ẕātü'ṣ-ṣulbe	ذَاتُ الصُّلْبَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün tabaka-i sulbesi denilen ve haricen beyaz olarak müşahede olunan ön dış tabakasının iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14769	ẕātü'ṣ-ṣifāḳ	ذَاتُ الصِّفَاقْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup karnın içerisini ve havi olduğu âlâtı örten örtünün veya mahfazanın iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14770	ẕātü'ṣ-ṣifāḳ-ı nifāsî	ذَاتُ الصِّفَاقِ نِفَاسِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yeni doğurmuş kadınlarda vaki olan iltihâb-ı sıfâka denilir ki bazı sû'-i-tedbîrin bu soğuklamanın ve gayet zorlu veyahut yolunda icra olunmuş ameliyyât-ı kıbâliyyenin yani doğurtmak ameliyatının neticesi olarak ve vaz'-ı hamlden sonra ikinci gün ile beşinci gün beyninde bir titreme ile bed' eder ve hemen daima mevt ile hitam bulur bir illettir.		Tıp	

14771	ẕātü'ṭ-ṭabl	ذَاتُ الطَّبْلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gışâ-i tabl denilen kulak zarının iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14772	ẕātü'l-ʿaṣab-ı baṣarî	ذَاتُ الْعَصَبِ بَصَرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup asab-ı basarî denilen bilhassa rüyete hadim olan sinirin cevherine isabet eden iltihaba denilir ki amâ-yı tâm yani körlük ile ekseriyyen ve onda bir derecesinde şifa ile nihayet bulur bir hastalıktır.		Tıp	
14773	ẕātü'l-ʿaẓim	ذَاتُ الْعَظِمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilhassa nesc-i azmin yani terkîb-i mâdde-i azmin ta'bîr-i âherle kemiği teşkil eden maddenin iltihabına ıtlak olunur ki envaı vardır.		Tıp	
14774	ẕātü'l-ʿuḳad	ذَاتُ الْعُقَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ukad-ı lenfaviyye denilen bezlerin iltihabına denilir ki işbu bezler boyunda ve koltuk altında ve kasık gibi yerlerde bulunur ve frengi ve belsoğukluğu ve hıyarcık ve köpekmemesi ve sıraca ve emsali hastalıklarda avarız olarak nümâyân olur.		Tıp	
14775	ẕātü'l-ġalṣame-i dāime	ذَاتُ الْغَلْصَمَهْ ذَآئِمَه	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup istihalesi yani tebdîl-i şekl etmek hassası nakıs olan bir nev kurbağaya denilir ki karada yaşamak için akciğeri ve suda yaşamak için galsamesi yani balığın kulağı içindeki taraklar gibi tarakları vardır, binâberîn zü'l-ma'îşeyn denilir.		Hayvanat	
14776	ẕātü'l-fiḳarāt	ذَاتُ الْفِقَرَاتْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup sırt kemiği demek olan amûd-ı fıkârîye malik hayvanat sınıfına ıtlak olunur.		Hayvanat	
14777	ẕātü'l-filḳateyn	ذَاتُ الْفِلْقَتَيْنْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çekirdeği ikiye ayrılarak yani bidâyet-i neşv ü nemâsında çekirdeği ikiye bi'l-infikâk ortasında özü ve zirinde kökü olmak üzere tenebbüt eden nebatatın teşkil eyledikleri sınıf-ı nebâtâta denilir ki bu veçhile tenebbüt eden nebatat fidanlarının büyüdükçe köke yakın olarak terk eyledikleri yaprak şeklinde mezkûr iki parçaların her birine de filka denilir.		Nebatat	
14778	ẕātü'l-filḳa	ذَاتُ الْفِلْقَه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup zâtü'l-filkateyn nebatatı gibi çekirdeği iki filkaya ayrılmayan ve yalnız özü üzerine külah gibi geçmiş bir filkası olan nebatattan teşekkül eden sınıf-ı nebâtâta denilir.		Nebatat	
14779	ẕātü'l-ḳarniyye	ذَاتُ الْقَرْنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün ön tarafta beyazının noksanını ikmal eden ve tabaka-i karniyye denilen cam gibi parlak kıtanın iltihabına denilir ki müsâfir tabir olunan beyaz lekeler iltihap neticesi olarak işbu kıta üzerinde görüldüğü gibi gözün rengi demek olan tabaka dahi bunun arka tarafındadır, bu iltihabın dahi envaı vardır.		Tıp	
14780	ẕātü'l-ḳuzaḥiyye	ذَاتُ الْقُزَحِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün rengi demek olan ve tabaka-i karniyyenin arkasında bulunan ve tabaka-i kuzahiyye denilen tabakanın iltihabına denilir ki bunun dahi envaı vardır.		Tıp	
14781	ẕātü'l-kebid	ذَاتُ الْكَبِدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup karaciğer manasına olan kebid nam uzv-ı dâhilînin iltihabına denilir.		Tıp	
14782	ẕātü'l-külye	ذَاتُ الْكُلْيَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup külye denilen böbrek nam uzvun dâhilinin iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14783	ẕātü'l-külye-i zülālî	ذَاتُ الْكُلْيَهْ زُلَالِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup külyeteynin yani böbreklerin âfet-i mahsûsasıyla muttasıff ve bevl derununda zülâl denilen ve yumurta akına müşabih bulunan bir maddenin vücudu ve bir istiskâ-i arazînin ve bahusus göz kapaklarında şişlik tekevvünü ile maruf bir maraz-ı uzvîye ıtlak olunur.		Tıp	
14784	ẕātü'l-ḳaṣabāt	ذَاتُ الْقَصَبَاتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kasabe denilen akciğer borusunun birinci taksimatının iç yüzünü tefriş eden gışâ-i muhâtî nam örtünün iltihâb-ı nezlevîsine yani akıntılı iltihabına ıtlak olunur ki envaı vardır.		Tıp	
14785	ẕātü'l-ḳaṣabāt-i şaʿriyye	ذَاتُ الْقَصَبَاتِ شَعْرِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kasabât denilen akciğer dâhilinde bulunan boruların son şubeleriyle işbu şubelerin müntehî oldukları huveysalât-ı ri'eviyye nam boşlukları tefriş eden gışâ-i muhâtî nam örtünün iltihâb-ı nezlevîsine yani akıntılı iltihabına denilir.		Tıp	
14786	ẕātü'l-mebîż	ذَاتُ الْمَبِيضْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kadınların dâhilen kasık taraflarına tesadüf eden ve mebiz denilen yumurtalıklarının iltihabına ıtlak olunur.		Tıp	
14787	ẕātü'l-meṣāne	ذَاتُ الْمَثَانَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mesane denilen sidik kavuğunu veya mecma'ını dâhilen setir ve tefriş eden gışâ-i muhâtî nam örtünün iltihabına ıtlak olunur ki envaı vardır.		Tıp	
14788	ẕātü'l-meşîmiyye	ذَاتُ الْمَشِيمِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mukle nam göz yuvarlağının tabaka-i şebekiyyesiyle tabak-i sulbesi beyninde vaki ve siyah renkli ve damarlardan mütekevvin olan ve meşîmiyye denilen tabakasının iltihabına denilir ki envaı vardır.		Tıp	
14789	ẕātü'l-mafṣal	ذَاتُ الْمَفْصَلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup alelumum mafsal denilen oynak yerlerin iltihabına ıtlak olunur ki envaı vardır.		Tıp	

14790	ẕātü’l-mülteḥime	ذَاتُ الْمُلْتَحِمَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz kapaklarını mukle denilen göz yuvarlağıyla tevhit edip göz kapaklarının arkasını setir ve tefriş eden ve mültahime denilen gışâ yani örtünün iltihabına ıtlak olunur ki envaı vardır.		Tıp	
14791	ẕātü’l-mehbil	ذَاتُ الْمَهْبِلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ferç ile rahim beyninde erkek âlet-i tenâsüliyyesinin duhul eylediği mehbil nam oluğun iltihabına denilir ki envaı vardır.		Tıp	
14792	ẕātü’l-verîd	ذَاتُ الْوَرِيدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup verit denilen siyah kan damarının cidarını yani duvar makamında olan muhiti iltihabına denilir ki envaı vardır.		Tıp	
14793	ẕātü’ṣ-ṣudūr	ذَاتُ الْصُّدُورْ	Ar.	*	Muzmerât-ı kalbiyye yani kalpte gizli olan şeyler.			
14794	ẕātü’l-veḳūd	ذَاتُ الْوَقُودْ	Ar.	•	Odun ve kömür gibi derununda yanacak şey mevcut olan şey veya kap.			
14795	ẕātî	ذَاتِى	Ar.	•	Bir nesne hakikatine müteallik ve menût olup haricî ve arızi olmayan, bizzat, kendi kendiye, hod-be-hod demek.			
14796	ẕāḥir	ذَآخِرْ	Ar.	•	Semiz, tavlı olan ve bol, bereketli olan.			
14797	ẕāḳine	ذَاقِنَه	Ar.	*	Çene çukuru.			
14798	ẕāk	ذَاكَ	Ar.	•	O, o biri, şol.			
14799	ẕākir	ذَاكِرْ	Ar.	•	Zikredici ve zikir ve dua ile dâ’imü’l-evkât meşgul olan adam.			
14800	ẕākî	ذَاكِى	Ar.	*	Pek keskin rayihalı misk.			
14801	ẕāl	ذَالْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on birinci harfin ismi.			
14802	ẕālike	ذَالِكَ	Ar.	•	Şu, o, öte, o biri, şol.			
14803	ẕāhib	ذَاهِبْ	Ar.	•	Gidici, gidiverici ve bir mezhebe veya bir kavil ve rey ve zanna kail ve mutekit olup aklını o tarafa verici olan.			
14804	ẕāhil	ذَاهِلْ	Ar.	•	İhmalci, tekâsülcü ve müseyyeb olan.			
14805	ẕāʾib	ذَآئِبْ	Ar.	•	Eriyici, erimiş ve izâbe olunmuş olan.			
14806	ẕāʾiʿ	ذَآئِعْ	Ar.	•	Faş ve münteşir olan ve âleme duyulmuş olan ve âlemin bildiği olan.			
14807	ẕāʾiḳ	ذَآئِقْ	Ar.	•	Tadıcı, lezzet hissedici olan ve zevk alan.			
14808	ẕāʿiḳa	ذَآئِقَه	Ar.	•	Tadıcı, tat ve lezzet hissedici olan kuvvet ki ağzın üst damağında olur.			
14809	ẕebb	ذَبّ	Ar.	•	Men ve defetmek ve savmak ve yanından sürüp iletmek.			
14810	ẕübb	ذُبّ	Ar.	*	Her erkek hayvanın zekerine denilir; cemi, ezbâb.	cem		
14811	ẕübāb	ذُبَابْ	Ar.	∴	Sinek, meges denilen küçük ve kanatlı hayvan; cemi, ezibbe gelir.	cem		
14812	ẕibār	ذِبَارْ	Ar.	•	Zebrler, kitaplar, evrak.			
14813	ẕibāl	ذِبَالْ	Ar.	*	Kandil ve mumda olan fitiller.			
14814	ẕübālet	ذُبَالَةْ	Ar.	*	Fitil, kandil ve mum fitili.			
14815	ẕebāyiḥ	ذَبَايِحْ	Ar.	•	Zebîhalar, kurbanlar ve kurbanlık hayvanlar.			
14816	ẕübāb-ı ṭāʾire	ذُبَابِ طَآئِره	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyaz bir şeye bakıldıkta kuvve-i bâsırayı ve tabakât-ı aynın şeffaflığını taklîl etmediği hâlde müteharrik zannolunan ve muhtelif şekillerde nümâyân olan hafif gölgelere denilir.		Tıp	
14817	ẕebḥ	ذَبحْ	Ar.	•	Boğazlamak ve kurban etmek.			

14818	ẕebr	ذَبْر	Ar.	•	Yazmak, kitabet etmek ve kitap cüzü, evrak; cemi, zibâr gelir.	cem		
14819	ẕebel	ذَبَلْ	Ar.	∗	İnce belli olmak ve ot ve çiçek sulamak ve ıs. hayvânâttan olup kaplumbağanın kabuğuna denilir.		Hayvanat	
14820	ẕibḥa	ذِبْحَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup mesâlik-i havâ'iyyeden hassaten hançere denilen seda kutusunun derununu tefriş eden gışâ-i muhâtînin marazi olarak teşekkül eden gışâ-i kâzib ile müterâfık olan iltihabına denilir ki işbu gışâ-i kâzib denilen marazi örtü nev'ummâ kan pıhtısına müşabih ve serî'u'l-husûl yani koparılsa yerine daha ziyadesi az vakit zarfında kaim olan ve mâ'il-i tezâyüd ve teşa''ub olması hasebiyle kasabât denilen nefes borularına sirayet ederek ziyadesiyle tahammül-fersâ usret-i teneffüsî ve binâberîn inkıtâ'-ı teneffüs ile helaki mucip olan bir araz-ı mühlikedir ve iltihâb-ı mezkûra beyne'n-nâs kuşpalazı denildiği gibi çocuklara hassaten savlet eder ve bununla beraber sâridir.		Tıp	
14821	ẕibḥa-i kāẕibe	ذِبْحَهٔ كَاذِبَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bu dahi beyne'n-nâs kuşpalazı denilen zibha-i hakîkiyyeye müşabih ise de bunun gibi şerâ'it-i sıhhiyye-i umûmiyyeye riayet olunmasından ileri gelmeyip hıfz-ı sıhhate kemal derece dikkat ve itina olunduğu bir zaman içinde zuhura geldiği gibi adem-i savtın vukuu öbüründe olduğu derecede daimî değildir ve ekseriya şifa ile netîce-pezîr olup nadir ahvalde mevti intaç eder, bu dahi çocuklara savlet eder ve buna iltihâb-ı hançere-i sarsarî veya teşennücî veyahut hunnâk-ı sarsarî dahi denilir.		Tıp	
14822	ẕübūl	ذُبُولْ	Ar.	•	Kuru ot gibi solup kuvvet ve tazeliği kaybolmak ve solmak.			
14823	ẕebīḥ	ذَبِيحْ	Ar.	•	Boğazlanmış, kurban edilmiş hayvan, mezbûh, **ez-zebîh:** İsmâil ibn-i İbrahim aleyhi's-selâm lakabıdır.			
14824	ẕebīḥa	ذَبِيحَه	Ar.	•	Boğazlanmış, kurban olunmuş hayvan ve kurbanlık hayvan.			
14825	ẕaḥl	ذَحلْ	Ar.	•	Düşmanlık, adavet ve öç, intikam ve kin tutmak; cemi, ezhâl ve zühûl gelir.	cem		
14826	ẕuḥūl	ذُحُولْ	Ar.	•	İntikamlar, zahller ve adavetler.			
14827	ẕeḫāyir	ذَخَآيِرْ	Ar.	•	Zahireler, me'kûlâta müteallik der-anbâr olunan me'kûlât makulesi.			
14828	ẕaḫr	ذَخرْ	Ar.	•	Vaktiyle lazım olur diye bir nesneyi edinip saklamak ve zahire, zâd.			
14829	ẕaḫīre	ذَخِيرَه	Ar.	•	Vaktinde sarf olunmak üzere edinilip der-anbâr olunan me'kûlât makulesi.			
14830	ẕerʾ	ذَرءْ	Ar.	∗	Yaratmak, halk etmek ve bir nesneyi çoğaltmak ve pirlikten veya illetten naşi ağızdan dişleri dökülmek ve tarlaya tohum ekmek ve başın saçı ağarmak ve perde ve hail manasına.			
14831	ẕürāret	ذُرَارَةْ	Ar.	•	Saçıntı, eğinti, toz.			
14832	ẕerārī	ذَرَارِى	Ar.	•	Zürriyetler, nesiller, evlatlar, çocuklar.			
14833	ẕirāʿ	ذِرَاعْ	Ar.	∴	İnsanın dirseği ucundan orta parmağının ucuna varıncaya kadar olan tula denilir ki ereş dahi denilir ve hendese ıs. olup arşın denilen malum yirmi dört parmaktan ibaret tula denilir ve kavil ve menâzil-i kamerden bir menzil adı olup bundan dolayı ıs. nücûmiyyedendir; cemi ezra', zer'ân.	cem	Hendese	
14834	ẕerb	ذَرْبْ	Ar.	∗	Bir nesneyi bileyip keskin eylemek, zağ vermek.			
14835	ẕerre	ذَرَّه	Ar.	∴	Hurda karınca ve yüz tanesi bir arpa ağırlığında olan vezin ve pek ince ve şu'â'-ı şems yani güneş ışığında pencere veya bacalar içre havada müselsel toz taneleri.			
14836	ẕerʿ	ذَرعْ	Ar.	∴	Bir nesneyi kol ile ölçmek ve kusmak arızası galebe etmek ve şefaat eylemek ki lisanımızda kola almak ve kollamak ve gussalı olmak ve kudret ve takat.			
14837	ẕerefān	ذَرَفَانْ	Ar.	∗	Gözden yaş akmak.			
14838	ẕerv	ذَروْ	Ar.	∗	Tozumak ve savurmak ve kırmak ve süratle gitmek.			

14839	ẕerʿî	ذَرْعِى	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup zirâ' yani arşın ile ölçülen şeye denilir; cemi, zer'iyyât gelir.	cem	Fıkıh	
14840	ẕerrūḥ	ذَرُّوحْ	Ar.	∗	Is. hayvânâttan olup kuduz böceği denilen semli hayvana denilir işbu böcek tıpta haricen pehlivan yakısı şeklinde müneffit yani kabartıcı veya muhammir edviyenin kâffesine faik olmak üzere kullanılır, dâhilen istimali nadir olup mamafih nezle-i mesânede ve fakru'd-dem ile müterâfık ve iltihabı zail olmuş zâtü'l-külye-i zülâlîde ve tebevvül-i sükkerî denilen şeker işemek illetinde ve tekessür-i bevlde ve zafiyetle müterâfık iskorbütte ve bazı emrâz-ı cildiyye-i müzminede ve istiskâda ve hasât-ı mesânede yani mesanede taş hasıl oldukta ve sarada ve hora denilen sinir illetinde ve dâ'ü'l-kelb denilen kudurmak illetinde nef'i olduğunu mesâhîr-i etibbâ beyan etmislerdir.		Hayvanat	
14841	ẕirvet	ذِرْوَةْ	Ar.	•	Bir nesnenin yukarısı ve tepesi ve dağ üstü.			
14842	ẕerre-vār	ذَرَّه وَارْ	Ar. - Far.	•	İtibar ve ehemmiyeti yok gibi olan ve zerre itibarında olan.			
14843	ẕürriyyet	ذُرِّيَّةْ	Ar.	•	Nesil, velet, çocuk manasına ins ü cinnin nesillerine şamildir.			
14844	ẕerīʿ	ذَرِيعْ	Ar.	∴	Şefî' manasına ve çabuk ve seri ve cüst ü çâlâk ve hafîfü's-seyr ve serî'u'l-hareke olan ve asla müzayakası ve sıkıntısı olmayıp vüsatli ve suhuletli işe denilir.			
14845	ẕerīʿat	ذَرِيعَةْ	Ar.	•	Vesile, sebep, vasıta.			
14846	ẕüʿāf	ذُعَافْ	Ar.	•	Ağu, sem, zehir ve pek çabuk öldürür olan sem veya zehir ve kâtil-i serî'.			
14847	ẕaʿc	ذَعجْ	Ar.	•	Şiddetli öte kakmak, defetmek.			
14848	ẕuʿr	ذُعرْ	Ar.	•	Korku, havf, dehşet.			
14849	ẕeʿan	ذَعَنْ	Ar.	•	İnkıyat ve itaat ve imtisal etmek.			
14850	ẕeʿūr	ذَعُورْ	Ar.	•	Korkmuş, medhûş ve havf etmiş olan.			
14851	ẕefīf	ذَفِيفْ	Ar.	•	Çabuk, seri, ve çâlâk olan kişi.			
14852	ẕeḳan	ذَقَنْ	Ar.	•	Ağzın aşağı tarafındaki çene kemiklerinin kavuştuğu yer ki enek denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup veçhin sâfilen nihayeti olan oldukça sivrice ve sakalın bittiği ve elsine-i nâsta çene tabir olunan mahalle ıtlak olunur; cemiİ ezkândır.	cem		Tıp
14853	ẕeḳanī	ذَقَنِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup çeneye müteallik, adalât vesaire gibi eczâ-yı bedeniyyeye denilir.			Tıp
14854	ẕekāʾ	ذَكَآءْ	Ar.	∴	Ateş pek alevlenmek ve bir adam tîz-fehm ve zeyrek olmak ve çabuk anlayıcılık kuvveti ve fehim ve idrakte seri olmak ve her nesne tamam olup nihayet bulmak ve misk ve amber gibi nesneler kokmak.			
14855	ẕekāvet	ذَكَاوَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14856	ẕikir	ذِكِرْ	Ar.	∴	Methüsenadan lisan lisan üzerine cari olan nesne ve şeref ve kalp ile veyahut lisan ile veyahut kalem ile övmek yâd etmek.			
14857	ẕeker	ذَكَرْ	Ar.	•	Erkek hayvanın âlet-i tenâsülü ve âlet-i recül; cemi, mezâkîr gelir.	cem		
14858	ẕükrān	ذُكْرَانْ	Ar.	•	Erkekler, zekerler.			
14859	ẕükūr	ذُكُورْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14860	ẕükūret	ذُكُورَةْ	Ar.	∗	Erkeklik, recüliyyet.			
14861	ẕekiyy	ذَكِىّ	Ar.	∴	Zekâ ve zihin ve fıtnat sahibi adam ve çabuk anlayıcı ve zihni kuvvetli olan tîz-fehm ve boğazlanmış kurban.			
14862	ẕekīr	ذَكِيرْ	Ar.	•	Unutmayıcı olan ve kuvve-i hâfızası ziyade olan.			

14863	ẕüll	ذُلّ	Ar.	∴	Hor ve hakir olmak ve alçaklık, horluk, hakirlik ve yavaş ve ram ve âsân olmak ve rıfk ve rahm ve mülayemet manasına.			
14864	ẕülāḳat	ذُلَاقَةْ	Ar.	∴	Fesahat ve hiddet-i lisân yani sür’at-i nutk ve hurûftan (مرتبقل) kelimesindeki altı harfe denilir.			
14865	ẕilāl	ذِلَالْ	Ar.	•	Zelil ve hor ve hakir olanlar.			
14866	ẕülāl	ذُلَالْ	Ar.	∴	Şeffaf, berrak ve temiz olan ve asla bulanık olmayan tatlı su ve ıs. tıbbiyyeden olup yumurta akına denilir.			
14867	ẕelālet	ذَلَالَةْ	Ar.	•	Alçaklık, zillet, hakirlik, horluk.			
14868	ẕillet	ذِلَّةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
14869	ẕülaḳ	ذُلَقْ	Ar.	•	Zülâka manasınadır, oraya bakıla.			
14870	ẕalḳ	ذَلْقْ	Ar.	*	Bıçak makulesini bileyip keskinletmek ve arıklatıp zebun kılmak ve lisan, belîğ ve sühan-rân olmak ve her şeyin keskin yeri.			
14871	ẕilḳ	ذِلْقْ	Ar.	•	Talakat ve fesahatlı, sühan-ver adam.			
14872	ẕālike	ذٰلِكَ	Ar.	•	O, şol, o biri.			
14873	ẕelūl	ذَلُولْ	Ar.	•	Yavaş ve ram ve münkâd olan insan ve hayvan ki serkeş mukabilidir; cemi, zülel ve ezille gelir.	cem		
14874	ẕelūlî	ذَلُولِى	Ar.	*	Hoş-tab’ ve mülâyim-meşreb ve halim ve mütehammil adam.			
14875	ẕelîl	ذَلِيلْ	Ar.	•	Hor ve hakir adama denilir; cemi, zilâl ve ezillâ' ve ezille gelir.	cem		
14876	ẕemm	ذَمّ	Ar.	•	Yermek, karalamak ve birinin ef’âlini irat edip tayip ve ahlakını fasletmek ve aybını söylemek ve akmak ve seyelan etmek.			
14877	ẕimāʾ	ذِمَآءْ	Ar.	*	Mezbûhta olan bakiyye-i rûha denilir.			
14878	ẕimār	ذِمَارْ	Ar.	∴	Kişinin ehli vesairi üzerine hıfzı ve himâyeti vacip olan kimseler ve ırz ve namus, âb-rû.			
14879	ẕemām	ذَمَامْ	Ar.	∴	Hak ve lazım olan ve vacip olan husus ki ziyanı veya iptali ayıp ve mezmûm olur ve ahd ü emân ve hak ve hürmet.			
14880	ẕemmām	ذَمَّامْ	Ar.	•	Zemmedici, fasıl ve tayip edici olan.			
14881	ẕemāmet	ذَمَامَةْ	Ar.	•	Kefalet ve kefil olmak.			
14882	ẕemāyim	ذَمَايِمْ	Ar.	•	Zemîmeler, ayıp ve mezmûm olan ef’âl.			
14883	ẕimmet	ذِمَّةْ	Ar.	∴	Ahit ve emân manasına ve kefalet ve kendileriyle ahd ü peymân olunmuş ve emân talep edip haraç vermek üzere devlete tabi olan kavim ve cemaate denilir ve uhde, zat ve kendi ve hıfız ve himâyeti vacip olan nesne ve kişi nefsi üzerine hak icap eder nesneyi lazım etmek ve kıllet ve rıkkıyyet manasına ve ra’iyyelik ve bir kimsenin uhdesine verilen eşyanın defteri ki mahkemelerde tertip olunur.			
14884	ẕemẕemet	ذَمْذَمَةْ	Ar.	*	Az bahşiş vermek.			
14885	ẕümürrüd	ذُمُرُّدْ	Ar.	*	Cevahir kısmından bir yeşil, şeffaf taştır ki zebercet dahi derler.			
14886	ẕimem	ذِمَمْ	Ar.	•	Zimmetler, uhdeler, ahitler.			
14887	ẕimmî	ذِمِّى	Ar.	•	Ehl-i zimmet, ra’iyye, harâc-güzâr.			
14888	ẕemîm	ذَمِيمْ	Ar.	•	Mezmûm manasına ve zem ve tayibe müstahak olan.			
14889	ẕināb	ذِنَابْ	Ar.	•	Kuyruk, dünbâle.			

14890	ẕinābe	ذِنَابَه	Ar.	∗	Her nesnenin akabi, sonu, gerisi.			
14891	ẕünābet	ذُنَابَةْ	Ar.	•	Tabi ve pir olan.			
14892	ẕenb	ذَنبْ	Ar.	•	Günah, isim, suç, kabahat; cemi, zünûb gelir.	cem		
14893	ẕeneb	ذَنَبْ	Ar.	•	Kuyruk, dünbâle ve uç, nihayet; cemi, eznâb gelir.	cem		
14894	ẕenebü'l-esed	ذَنَبُ الْاَسَدْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile aslankuyruğu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
14895	ẕenebü'l-feres	ذَنَبُ الْفَرَسْ	Ar.	∗	Nücûm ıs. olup at kuyruğu şeklinde dizilmiş bir nice kevkeblere denilir.		Nücûm	
14896	ẕenānet	ذَنَانَةْ	Ar.	∗	Hacet ve bir zayıf nesnenin bakiyesine denilir.			
14897	ẕünūb	ذُنُوبْ	Ar.	•	Zenbler, günahlar, isimler, kabahatler.			
14898	ẕū	ذُو	Ar.	•	Sahip, malik, dâr, dârende olan manasına edât-ı mezkûrdur.			
14899	ẕevābet	ذَوَابَةْ	Ar.	•	Zülüf ve nâsiyede olan kâkül ve perçem; cemi, zevâ'ib gelir.	cem		
14900	ẕevāt	ذَوَاتْ	Ar.	•	Zatlar, nefisler, kimseler.			
14901	ẕevb	ذَوبْ	Ar.	∴	Erimek ve katılık hâlinden akıcılık hâline geçmek ve bir kimse akil ve reşit iken hamakat peyda eylemek ve bir kimse üzere hukuk, sabit ve lazım olmak ve bir nesne hasıl ve peyda olmak ve eritmek.			
14902	ẕevebān	ذَوَبَانْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14903	ẕū-ẕevāyet	ذُوذَ وَايَةْ	Ar.	•	Kuyruklu yıldız.			
14904	ẕū-tüveyc-i aᶜle'l-mebîż	ذُوتُوَيْجِ اَعْلَى الْمَبِيضْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup çiçeğin tüveyç denilen renkli yaprakları kable'l-ilkâh çekirdeklerin aslı olan yumurtacıkları havi mebiz denilen ve meyveyi husule getirecek olan kıtadan yukarı olmak üzere müteşekkil her bir çiçeğe veya böyle çiçeği olan bir sınıf nebatata denilir.		Nebatat	
14905	ẕū-tüveyc-i vaḥîdü'l-varaḳ	ذُوتُوَيْجِ وَحِيدُ الْوَرَقْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup tüveyç denilen çiçeğin renkli kıtası yekpare olmak üzere teşekkül eden her bir çiçeğe veya çiçekleri bu yolda olan bir kısım nebatata ıtlak olunur.		Nebatat	
14906	ẕū-tüveyc-i keşîrü'l-vüreyḳāt	ذُوتُوَيْجِ كَثِيرُ الْوَرَيْقَاتْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup tüveyç denilen renkli kıtası evrâk-ı müte'addideden ibaret olan her bir çiçeğe veya çiçekleri bu tarzda olan bir kısım nebatata denilir.		Nebatat	
14907	ẕü'l-maᶜāşeyn	ذُو الْمَعَاشَيْنْ	Ar.	∗	Hayvanat ıs. olup hem karada ve hem de suda yaşamaya alet ve kabiliyeti olan hayvanlara denilir.		Hayvanat	
14908	ẕü'l-meḫāniḳ	ذُو الْمَخَانِقْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup tulu üzere birtakım boğumları olan nebata denilir.		Nebatat	
14909	ẕü'l-fiḳār	ذُو الْفِقَارْ	Ar.	•	Hazret-i Ali kerremellâhu vechehu ve radiyallâhu anhın iki çatallı olan kılıncı ismidir.			
14910	ẕü'l-ḳarneyn	ذُو الْقَرْنَيْنْ	Ar.	•	Bir peygamberin veya eski zaman padişahlarından meşhur bir padişahın ismidir.			
14911	ẕü'n-nūn	ذُو النُّونْ	Ar.	•	Hazret-i Yunus aleyhi's-selâmın lakabıdır.			
14912	ẕü'l-vecheyn	ذُو الْوَجْهَيْنْ	Ar.	•	İki tarafa nazır olan ve hem selamlık ve hem harem için kullanılan oda veya daire.			
14913	ẕevāᵓib	ذَوَآئِبْ	Ar.	•	Zevâbeler, perçemler, saçaklar.			
14914	ẕevḳ	ذَوقْ	Ar.	∴	Tatmak, tadına bakmak ve sefa, cümbüş, haz ve şâdumânî ve çekmek, cezbetmek.			
14915	ẕevᶜ	ذَوعْ	Ar.	∗	Bir nesneyi bi-tamâmihi ihlâk ve istîsâl eylemek.			

14916	ẕevī	ذَوِى	Ar.	•	Zû'nün cemi olup sahipler, malikler manasınadır.			
14917	ẕevī'l-ʿuḳūl	ذَوِى الْعُقُولْ	Ar.	•	Akıl ve idrak sahibi olan kimseler.			
14918	ẕihi	ذِهِ	Ar.	•	Esmâ-i işârettendir, müennestir.			
14919	ẕihāb	ذِهٰابْ	Ar.	•	Yürüyüp gitmek ve geçip gitmek ve mürur etmek.			
14920	ẕeheb	ذَهَبْ	Ar.	•	Altın denilen ma'den-i mergûb, zer; cemi, ezhâb.	cem		
14921	ẕehel	ذَهَلْ	Ar.	•	Unutmak ve kasten nisyan etmek ve gafil olmak ve gaflet edip külliyen terk etmek veyahut külliyen unutmak.			
14922	ẕihn	ذِهْنْ	Ar.	∴	Fehim, akıl, müdrike ve kuvve-i hâfıza ve fıtnat ve zekâ ve sür'at-i intikâl ve kuvvet ve zor ve tüvânâyî manalarına ve bir adamın kalbini işgal ile bir nesneyi unutturmak; cemi, ezhân gelir.	cem		
14923	ẕihnī	ذِهْنِى	Ar.	•	Zihne mensup ve müteallik olan.			
14924	ẕühūl	ذُهُولْ	Ar.	•	Bir nesneyi kasten unutur gibi terk eylemek ve meşguliyet sebebiyle gaflet edip unutmak veyahut ülfetten fariğ ve azade kılmak.			
14925	ẕühūlet	ذُهُولَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14926	ẕehīb	ذَهِيبْ	Ar.	•	Müzehhep ve altın yaldızlı olan.			
14927	ẕehīn	ذَهِينْ	Ar.	•	Zeki ve zekâvetli ve fatîn ve dirayetli olan.			
14928	ẕī	ذِى	Ar.	∴	Esmâ-i işâret ve müennestir ve zû, sahip, malik, dâr, dârende.			
14929	ẕi'l-ḥicce	ذِى الْحِجَّه	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden on ikinci ayın ismidir, Türkçede Kurban Bayramı ve Arapçada îd-i edhâ bu ayın onuncu gününe tesadüf eder.			
14930	ẕi'l-ḳa'de	ذِى الْقَعْدَه	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden on birinci ayın ismidir, kadınlar buna aralık ayı derler.			
14931	ẕī-ḳīmet	ذِى قِيمَتْ	Ar.	•	Kıymetli, ziyade değerli ve kıymettar olan.			
14932	ẕi'l-yed	ذِى الْيَدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir ayna bilfiil vaz'-ı yed eden veyahut tasarruf-ı müllâk ile tasarrufu sabit olan kimseye ıtlak olunur.		Fıkıh	
14933	ẕeʾāb	ذَئَابْ	Ar.	•	Zi'bler, kurtlar, gürkler.			
14934	ẕiyād	ذِيَادْ	Ar.	*	Menetmek ve reddedip gidermek.			
14935	ẕeyyāl	ذَيَّالْ	Ar.	•	Kuyruklu, düm-dâr ve uzun etekli olan.			
14936	ẕiʾb	ذِئْبْ	Ar.	•	Kurt denilen hayvan ve cân-ver veya yaban köpeği; cemi, ze'âb gelir.	cem		
14937	ẕeyʿ	ذَيْعْ	Ar.	•	Duyulmak, faş ve münteşir olmak.			
14938	ẕeyʿān	ذَيْعَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14939	ẕīfān	ذِيفَانْ	Ar.	*	Semm-i kâtil.			
14940	ẕeyl	ذَيْلْ	Ar.	•	Ahir, encâm, son, uç, nihayet ve libas eteği, dâmen ve hayvanın kuyruğu, zeneb, dünbâle ve kitap nihayetine sonradan ilave olunan muharrerât ve tenmîkât-ı zamîme; cemi, ezyâl ve züyûl gelir ve bir nesne hor ve bî-mikdâr olmak ve bir adamın hâli alçaklamak ve bir adama küstâhâne ve laubali muamele etmek.	cem		
14941	ẕeym	ذَيْمْ	Ar.	*	Ayıp yetiştirmek ve bir kimsenin aybını haber vermek.			
14942	ẕīn	ذِينْ	Ar.	*	Ayıp manasına.			

14943	ẕüyūᶜ	ذُيُوعْ	Ar.	•	Şüyu bulmak, âleme duyulmak ve faş ve münteşir olmak.			
14944	ẕüyūl	ذُيُولْ	Ar.	•	Zeyiller, etekler, dâmenler ve kuyruklar, zamîmeler.			
14945	r	ر	Ar.	•	İşbu harf-i râ-i mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on ikinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde iki yüz adedine ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde rebiyülahire alamet ve işaret olur.			
14946	rāʾ	رَآءْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on ikinci harfin ismidir ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde hemzesiz olarak rebiyülahir ayına alamettir.			
14947	rābiḥ	رَابِحْ	Ar.	•	Kârlı, kazançlı, faydalı.			
14948	rābiḥa	رَابِحَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve faydalı ticaret.			
14949	rābiṭ	رَابِطْ	Ar.	•	Rabt-ı nefs eden ve nefsini dünyadan men ve ahirete raptetmiş zahit ve rahip ve feylesof ve murabıt kimse.			
14950	rābiṭa	رَابِطَه	Ar.	•	Bağ, kayıt, bent, zincir, kilit ve nizam ve intizam ve münasebet ve sahifenin aşağı sol köşesinde kenar olarak tahrir olunan kelime ki nizamı bu veçhile zapt ve raptolunur ve üslup ve tertip.			
14951	rābiᶜ	رَابِعْ	Ar.	•	Dördüncü olan, çârüm ki üçüncüden sonradır.			
14952	rābiṭa-bend	رَابِطَه بَنْدْ	Ar. - Far.	•	Bağ bağlayıcı, raptedici.			
14953	rābbet	رَابَّةْ	Ar.	*	Üvey ana, babasının başka karısı.			
14954	rābiye	رَابِيَه	Ar.	•	Şedîde ve zâ'ide manasına.			
14955	rātibe	رَاتِبَه	Ar.	•	Ma'âş-ı şehriyye tayin, ta'yînât ve hizmet, memuriyet.			
14956	rātibe-ḫūr	رَاتِبَه خُورْ	Ar. - Far.	•	Maaş ve ta'yînât sahibi olan.			
14957	rābiża	رَابِضَه	Ar.	*	Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm ile zemine beraber nazil olan melâ'ike-i kirâm ve hamle-i hüccet olan meleklerin bakiyesi.			
14958	rātiḳ	رَاتِقْ	Ar.	•	Nesnenin yarığını kavuşturup bitiştirici olan.			
14959	rātı̈n	رَاتِينْ	Ar.	*	Reçine, çam, sakız ki çam ağacından istihsal olunan bir nev zamktır.			
14960	rātı̈nc	رَاتِينجْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ve bilhassa kimyâ-yı uzvî ıs. olup ıtri yağ demek olan züyût-ı tayyârenin, havanın müvellidü'l-humûza cüzüyle ittihadından hasıl olan bir nev zamka denilir ki çam sakızı ve reçine gibi şeylerden ibarettir.		Tıp ve Kimya	
14961	rātı̈ncī	رَاتِينْجِى	Ar.	*	Is. kimyâ-yı uzvîden olup râtinc kıvam ve terkibinde olan şeylere denilir.		Kimya	
14962	rātı̈nciyāt	رَاتِينْجِيَات	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ve bilhassa kimyâ-yı uzvî ıs. olup reçine nevinden olan mevâddı cami deva kısmına denilir.		Tıp ve Kimya	
14963	rāciḥ	رَاجِحْ	Ar.	∴	Kıymet ve fazilet ve itibarı ziyade olan ve ıs. fıkhiyyeden olup tercîh-i beyyinâtta beyyinesi evla ve makbul olan tarafa ıtlak olunur.		Fıkıh	
14964	rāciᶜ	رَاجِعْ	Ar.	•	Ricat edici, geri dönücü ve müteallik, dair ve menût ve dokunur olan.			
14965	rācil	رَاجِلْ	Ar.	•	Piyade, taban-keş ve yaya olan kimse.			
14966	rācif	رَاجِفْ	Ar.	*	Titretici humma ki ona sıtma denilir.			
14967	rācife	رَاجِفَه	Ar.	*	Nefha-i sûr-ı evvel ki onunla cümle mahlukat mazhar-ı sadme-i memât olurlar.			
14968	rācı̈	رَاجِى	Ar.	•	Rica edici, niyaz edici, yalvarıcı.			
14969	rāḥ	رَاحْ	Ar.	•	Şarap, süci, bade, hamr.			

14970	rāḥat	راحَةْ	Ar.	∴	Gelin, arûs ve saha, avlu ve ikram ve izzet görerek sıfatlanıp şevk ile cümbüş ve neşâtlanmak ve bir işi hiffet-i yed ile cüst ve çabuk tutmak ve ıs. tıbbiyyeden olup el ayası denilen avuç içine tesmiye ve ıtlak olunur ve eziyet ve zahmetten azade olmak ve asayiş.		Tıp	
14971	rāḥateyn	راحَتَيْنْ	Ar.	•	İki rahat ve iki türlü asayiş ki birisi neyelân-ı matlûb ve diğeri yeis ve nevmîdî vasıtasıyla husule gelir, **ihda'r-râhateyn:** iki nev rahatın biri ki ya neyelân-ı matlûb veyahut yeis ve nevmîdî demek olur.			
14972	rāḥa-i yed	راحَةُ يَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup el ayası denilen avuç içine ıtlak olunur.		Tıp	
14973	rāḥa-i ḳadem	راحَةُ قَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup el ayası makamında olan ayak tabanına denilir.		Tıp	
14974	rāḥil	راحِلْ	Ar.	∴	Rıhlet edici, bir mahalden göçen adam ve yolcu, yol hayvanı.			
14975	rāḥile	راحِلَه	Ar.	•	Kervan ve yolcular sürüsü ve yol ve yük hayvanı.			
14976	rāḥim	راحِمْ	Ar.	•	Merhametli ve merhamet ve şefkat edici olan.			
14977	rāddet	رادَّة	Ar.	∴	Fayda ve menfaat ve rütbe ve menzilet ve sıra.			
14978	rādife	رادِفَه	Ar.	*	Nefha-i sûr-ı sânî ki onunla cemî'-i emvât, hâ'iz-i bülga-i hayât olurlar yani dirilirler.			
14979	rāz	رازْ	Ar.	*	Mimar ki dülgerlerin üzerine kayyım olup kârlarını tanzim ve ıslah eylediği için bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
14980	rāz	رازْ	Far.	•	Gizli saklı olan şey, sır, hufye.			
14981	rāz-dān	رازْ دانْ	Far.	•	Sır bilici, esrara vâkıf olan kimse.			
14982	rāziyāne	رازِيانَه	Far.	•	Is. nebâtiyyeden olup şekilde rüyet olunduğu veçhile rezene denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü köküyle tohumu olup münebbih ve dâfi'-i intifâh yani şişkinliği defedici gibi müstameldir ve cüz'-i mü'essiri, zeyt-i tayyârdır.		Nebatat	+
14983	reʾs	رَأْسْ	Ar.	•	Baş, ser, adet, tane ve birinci, büyük ve en ziyade rütbeli olan ve karanın denize uğrayan burnu.			
14984	reʾsü'l-māl	رَأْسُ الْمالْ	Ar.	•	Sermaye, asıl mal.			
14985	rāst	راستْ	Far.	•	Doğru, müstakim olan ve gerçek, sahih, sadık ve tamam olan ve muvafık ve uygun olan ve sıdk ve sıhhat, istikamet, doğruluk.			
14986	rāsib	راسِبْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup dibe çöküp giden şey ve halim ve mülâyim-meşreb adam ve sabit ve râsih manasına.		Kimya	
14987	rāstān	راسْتان	Far.	•	Doğru ve müstakim olan adamlar, rastlar.			
14988	rāstīn	راسْتِينْ	Far.	•	Her şeyin hak doğrusunu görerek fark eden kimse.			
14989	rāst-kār	راستْكارْ	Far.	•	Doğru adam, ehl-i istikâmet.			
14990	rāst-gū	راستْگو	Far.	•	Doğru söyler ve sâdıku'l-kavl olan.			
14991	rāstī	راسْتى	Far.	•	Doğruluk, istikamet ve gerçeklik, sıhhat, sadakat.			
14992	rāsiẖ	راسِخْ	Ar.	•	Sabit ve payidar, üstüvâr, kavi, metîn olan ve dininde âlim ve sahih ve sadık olan.			
14993	rāsiẖīn	راسِخِينْ	Ar.	•	Râsihler, itikatları sahih ve kavilleri hakka karîn ve yakın olanlar.			
14994	rāsī	راسى	Ar.	•	Sabit, payidar, muhkem ve kımıldanmayıcı olan.			
14995	rāsiye	راسِيَه	Ar.	•	Azîm ve cesim olan dağ.			
14996	rāşid	راشِدْ	Ar.	•	Doğru yoldan giden, hak dini kabul etmiş olan.			

14997	rāşîʾ	راشِى	Ar.	•	Rüşvet teklif eden veya rüşvet veren kimse manasına ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
14998	rāṣid	راصِدْ	Ar.	•	Rasat edici, dikkatle bakıcı olan.			
14999	rāżî	راضِى	Ar.	•	Rıza verici ve hoşnut ve memnun olan.			
15000	rāżiye	راضِيَه	Ar.	*	Pesendîde ve muhtar olan şey.			
15001	rāʿî	راعِى	Ar.	•	Davar ve hayvan otlatıcı, çoban ve sığırtmaç ve hirâset ve muhafaza ve vikaye edici olan kimse ve bir şehir ve vilayete vali olan adam; cemi, ru'ât gelir.	cem		
15002	rāʿib	راعِبْ	Ar.	*	Göz bağcı, efsunkâr.			
15003	rāṭib	راطِبْ	Ar.	*	Rutubetli olan, yaş ve ıslak ve nemli olan.			
15004	rāġib	راغِبْ	Ar.	•	Rağbet edici, dileyip isteyici olan ve yalvarıp tezellül ve niyaz eden kimse.			
15005	rāʿide	راعِدَه	Ar.	*	Gürüldeyici bulut ve pek lafazan olup lakin hayır ve menfaati olmayan bahîl hakkında darbımesel olur.			
15006	reʾfet	رَأْفَةْ	Ar.	•	Esirgemek, merhamet etmek ve rikkat-i kalbinden naşi ziyadesiyle acımak.			
15007	rāfiż	رافِضْ	Ar.	•	Terk edici, salıverici.			
15008	rāfiża	رافِضَه	Ar.	∴	Şia taifesinden bir fırkaya denilir, böyle tesmiyeye sebep Zeyd ibn-i Ali'yi terk ettikleri içindir.			
15009	rāfiżî	رافِضِى	Ar.	•	Râfıza taifesinden olan kimse.			
15010	rāfiʿ	رافِعْ	Ar.	•	Hamil, sahip, ve ber-dârende ve esmâ-i hüsnâ-yı ilâhiyyeden biri.			
15011	rāfih	رافِهْ	Ar.	•	Rahat ve refah üzere geçinen kimse.			
15012	rāḳib	راقِبْ	Ar.	•	Gözetici, terakkub ve intizar üzere olan.			
15013	rāḳim	راقِمْ	Ar.	•	Terkîm edici, yazıcı, tahrir edici olan.			
15014	rākib	راكِبْ	Ar.	•	Rükûb edici olan, süvâr olucu, piyade olmayıp bir nesne üzerine binip gidici olan kimse; cemi, rükkâb ve rükbân gelir.	cem		
15015	rākid	راكِدْ	Ar.	•	Harekette olmayıp durmuş ve sükûn ve ârâm etmiş olan.			
15016	rākiʿ	راكِعْ	Ar.	•	Rükû edici, başını yere eğici olan.			
15017	rām	رامْ	Far.	•	Muti, itaatli ve münkâd olan ve itaat ve inkıyat edici olan.			
15018	rāmiḥ	رامِحْ	Ar.	∴	Süngü vurucu, batırıcı, mızrak saplayıcı olan ve **simâku'r-râmih:** bir parlak yıldızın ismi.			
15019	rāmî	رامِى	Ar.	•	Remy edici, atıcı, endâht edici olan.			
15020	rān	رانْ	Far.	•	Uyluk, bacak, fahz.			
15021	rāvend	راوَندْ	Ar.	•	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nâs lisanında dahi ravent denilen nebata denilir ve envaı var ise de en makbulü Çin'den gelenidir ki râvend-i Çînî derler, bu nebatın tıpta müstamel olan cüzü kökü olup az miktarı midevi ziyade miktarı hafif müshil ve dâ'î-i iştihâdır ve tesiri mi'â-i isnâ aşer denilen ince bağırsak kıtasıyla karaciğere olduğundan emrâz-ı safrâviyyede ve bazı ishâlâtta ve atâlet-i mi'dede ve vecalı usret-i hazmda kullanılır.		Nebatat	+
15022	rāvî	راوِى	Ar.	•	Hemîşe hadis veya şiir nakil ve rivayet eden adam ve zikredici olan.			
15023	rāh	راهْ	Far.	•	Yol, tarik, meslek.			

15024	rāhib	راهِبْ	Ar.	∴	Âbid, hâ'if minellâh ve manastırda vakt-güzâr olan Nasârî danişmendi ve papazı; cemi, rehâbîb ve rehebe gelir.	cem		
15025	rāh-ber	راهْبَرْ	Far.	•	Delil, kılavuz ve yolcu, yol gidici.			
15026	rāh-zen	راهْزَنْ	Far.	•	Yol kesici, haydut, kuttâ'u't-tarîk.			
15027	rāh-nāme	راهْنامَه	Far.	•	Yol göstermek için tersim olunan kâğıt, harita.			
15028	rāhin	راهِنْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup rehin veren kimseye denilir ve hazır ve amade ve sabit ve daim.		Fıkıh	
15029	rāh-nümā	راهْنُما	Far.	•	Kılavuz, yol gösterici.			
15030	rāhvān	راهْوانْ	Far.	•	Yol gitmek için rahat ve kolay bir nev beygir yürüyüşü ve o veçhile yürüyen beygir.			
15031	rāhī	راهِى	Ar.	*	Refah ve huzur üzere olan dirliğe denilir.			
15032	re'y	رَأْىْ	Ar.	•	Görmek ve hüküm ve itikat ve kıyas etmek ve itikat ve varış ve cemi, ârâ' gelir.	cem		
15033	rāyāt	رايَاتْ	Ar.	•	Râyetler, bayraklar, sancaklar ve gerdanlıklar.			
15034	rāyet	رايَتْ	Ar.	∴	Sancak, bayrak, ilm-i livâ ve gerdanlık ve cemi, râyât gelir.	cem		
15035	rā'ib	رآئِبْ	Ar.	*	Yoğurt ve süst ve fâtir olan kimse.			
15036	rāyic	رايِجْ	Ar.	•	Revaçta olan, halk beyninde kabul olunup geçen ve sürülen.			
15037	rāyiḥa	رايِحَه	Ar.	•	Koku, bûy ve kan, dem; cemi, revâyîh gelir.	cem		
15038	rāyiᶜ	رايِعْ	Ar.	•	Seri, çabuk, çâlâk olan.			
15039	rā'if	رَآئِفْ	Ar.	•	Begayet esirgeyici ve mihribân ve re'fetli, merhametli olan.			
15040	rā'iḳ	رَآئِقْ	Ar.	•	Mu'accib ve halis ve safi vesaire olan ve katışıksız.			
15041	rayigān	رايِگانْ	Far.	•	Bedava, müft, meccanen, zahmetsiz ve karşılığı verilmeyerek ele geçen şey.			
15042	rayigāne	رايِگانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15043	rāyiş	رايِشْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup raşi ile mürteşi yani rüşvet veren ile alan beyninde meyancı olan kimseye denilir.		Fıkıh	
15044	rabb	رَبْ	Ar.	•	Cümle mahlukatı besleyip terbiye eden Hazret-i Perverdigâr Teâlâ şânuhu hazretlerinin esmâ-i hüsnâ-yı ilâhiyyesinden birisidir ve beslemek, perverde eylemek ve sahip, malik ve müstahak ve hüdâvend; cemi, erbâb gelir ki beslemekten aşağı ma'ânî-i mübeyyene itibariyle ve ehil, zû.	cem		
15045	rubbe	رُبَّ	Ar.	*	Harf-i cerdir, nekreden gayrıya dâhil olmaz ve taklîl veya teksire delalet eder.			
15046	rubb	رُبْ	Ar.	*	Her meyvenin sıkarak çıkarılan, koyu kıvamlı şırası.			
15047	ribā	رِبا	Ar.	•	Muamelede olan kadr-i meşrû'dan mütecaviz, fazl ve ziyadeye yani ödünç vererek akçe üzerine alınan kâr ve faize ve nema ve güzeşteye denilir.			
15048	rübā	رُبا	Far.	•	Kapıcı, çalıcı, alıp getirici, dil-rübâ gönül kapıcı, güzel ve hûb olan, **ahen-rübâ:** mıknatıs taşı ki demiri kendiye çekip cezbeder, **keh-rübâ:** çubuk ve sigara ağızlığı, yaptıkları sarı ve zikıymet nesne ki çuha ve emsali şeylere ovuldukta çöp ve hasır parçasını cezbeder.			
15049	ribā'	رِبآءْ	Ar.	*	Bir nesne nema bulup artmak ve bir nesne şişip kabarmak.			
15050	rebāb	رَبابْ	Ar.	∴	Beyaz bulut ve kemançe tabir olunan saz ki tambur şeklinde fakat kısa saplıdır.			

15051	ribāb	رِبَابْ	Ar.	*	Ahd ü peymân manasına ve ashap ve yârana denilir.			
15052	rebāḥ	رَبَاحْ	Ar.	*	Fayda, renc, kâr.			
15053	ribāḥ	رِبَاحْ	Ar.	*	Faydalar, kârlar, ribhler.			
15054	ribā-ḫūr	رِبَاخُورْ	Ar. - Far.	•	Muameleci ve ödünç akçe vererek faiz alan kimse.			
15055	rebāzet	رَبَازَةْ	Ar.	*	Kiyaset ve fetânet sahibi ve zarafet ehli ve zeyrek olmak.			
15056	ribāṭ	رِبَاطْ	Ar.	∴	Kendisiyle bir şey bağlanacak şey ve ıs. tıbbiyyeden olup a'zâ-yı dâhiliyyeyi yerinde tutan ve mafsalı mihverinde sabit kılan beyaz, safi ve leyyin yani yumuşak ve eğilip bükülmeye kabiliyetli olan ve uzanmak şanından olmayan muhtelifü'l-eşkâl lîfî veya gışâ'î bağların her birine denilir; cemi, rubut ve erbita gelir ve bir işe müdâvemet eylemek ve kervansaray ve tekke ve imaret ve serhadde askerin eğlendiği yere ve askerin ikametine denilir, bu manalara geldikte cemi, ribâtâttır.	cem	Tıp	
15057	ribāṭat	رِبَاطَةْ	Ar.	∴	Bir kimse dilîr ve kaviyyü'l-kalb ve yürekli olmak ve Hüdâ-yı Müte'âl bir kimsenin gönlüne sabır ve sebat, feyiz ve ilhamıyla onu kaviyyü'l-kalb kılmak.			
15058	ribāṭiyy	رِبَاطِيْ	Ar.	•	Hancı, han odabaşısı.			
15059	rübāᶜ	رُبَاعْ	Ar.	*	Dört adedi.			
15060	rebbāᶜ	رَبَّاعْ	Ar.	*	Daima menzil ve hane ve büyût bey' ü şirâ eden kimse.			
15061	rübāᶜî	رُبَاعِى	Ar.	•	Sarf ıs. olup mastarı dört harfli olan kelimâta denilir ve ıs. arûziyyeden olup matlaı iki beyitten ibaret olan şi'r-i gayr-ı mesnevîye ıtlak olunur.		Sarf ve Aruz	
15062	rübāᶜî mezîd	رُبَاعِى مَزِيدْ	Ar.	*	Sarf ıs. olup mastarını teşkil eden dört harften biri asli olmayıp sülâsî üzerine ziyade kılınarak husul bulan kelimâta ıtlak olunur.		Sarf	
15063	rübāᶜî mücerred	رُبَاعِى مُجَرَّدْ	Ar.	*	Is. sarfiyyeden olup mastarını teşkil eden dört harfin dördü de asli olan kelimâta denilir.		Sarf	
15064	rübāᶜiyye	رُبَاعِيَّه	Ar.	•	Ağızda bulunan ön dişler ile azı dişleri arasındaki alt, üst iki tarafta olan dört adet dişin ismidir.			
15065	rübbān	رُبَّانْ	Ar.	*	Her nesnenin evveli ve tazeliği hengâmı ve geminin yolunu gereği gibi bilip yürüten adam ve gemi reisi veya kaptanı.			
15066	rabbānî	رَبَّانِى	Ar.	∴	Müte'ellih ve müte'abbid ve arifu billâh olan adam ve rabb-ı hakîkî olan Hazret-i Perverdigâr'a mensup demektir ve âlim ve dânâ kimse ve cemî'-i ahvâl ve etvârda müstağrak fi'llâh olan insân-ı kâmil.			
15067	ribḥ	رِبحْ	Ar.	•	Ticarette fayda etmek ve kâr, kazanç, fayda ve faiz, nema ve güzeşte; cemi, erbâh.	cem		
15068	rebaḥ	رَبَحْ	Ar.	•	Fayda, kâr, nema; cemi, ribâh gelir.	cem		
15069	rebbet	رَبَّهْ	Ar.	*	Lât nam sanemin ismi ve sarây-ı azîm ve hâne-i kebîr.			
15070	ribbet	رِبَّهْ	Ar.	*	Cemâ'at-i kesîreye veya on bin nefere denilir.			
15071	rübbet	رُبَّهْ	Ar.	*	Ma'âş ve dirlik hususunun vüsat ve firâvânlığına denilir.			
15072	rübāᶜiyyü'l-eṣābiᶜ	رُبَاعِىُّ الْأَصَابِعْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir sap tepesinde dört yaprak olmak itibariyle teşekkül eden evrâk-ı mürekkebeye ıtlak olunur.		Nebatat	
15073	rübāᶜiyyü'l-büẕūr	رُبَاعِىُّ الْبُذُورْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup dört çekirdeği bulunan meyvelere ıtlak olunur.		Nebatat	
15074	rübāᶜiyyü'l-cenāḥ	رُبَاعِىُّ الْجَنَاحْ	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup kuduz böceği gibi dört kanatlı haşerata denilir.		Hayvanat	
15075	rübāᶜiyyü'z-zevāyā	رُبَاعِىُّ الزَّوَايَا	Ar.	*	Dört köşeli şeye denilir.			

15076	rübāᶜiyyü'l-ḳuvve	رُبَاعِيُّ الْقُوَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup altı adet uzv-ı tezkîri hamil fakat bunlardan dördü uzun ve ikisi kısa olarak bulunan çiçeğe denilir.		Nebatat	
15077	rabbü'l-māl	رَبُّ الْمَالْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir taraftan sermaye diğer taraftan say ve amel olmak üzere müteşekkil olan ve şirket-i mudarebe denilen şirkette sermaye sahibine denilir.		Fıkıh	
15078	rabṣ	رَبصْ	Ar.	∴	Bir adam nazil ve hâdis olacak hâlet ve vakaya muntazır olmak ve bir adamı intizarda komak.			
15079	rabṭ	رَبطْ	Ar.	•	Bağlamak, bent etmek ve nizam vermek ve intizam bulmak.			
15080	rabᶜ	رَبعْ	Ar.	*	Avlusu olan hane ve vukuf ve intizar ve bir kimsenin malından dörtte birini almak ve bir adamı esirgeyip mihribânlık eylemek ve bir nesneden vazgeçip geri durmak ve bir yerde yerleşip sabit ve mukim olmak.			
15081	rübuᶜ	رُبُعْ	Ar.	•	Dörtte bir ve bir şeyin dört cüzünden bir cüzü.			
15082	rübuᶜ dāʾire	رُبُعْ دٰآيِرَه	Ar.	•	Bir nev rasat aletidir ki dairenin bir rub'u şeklindedir.			
15083	rubᶜ-i meskūn	رُبْعِ مَسْكُونْ	Ar.	•	Dünyanın bir rub'udur ki kara denilen mahallerden ibarettir, diğer üç rub' deniz olduğuna mebni meskûn olmamakla kara kısmına, bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
15084	ribᶜiyy	رِبْعِىّ	Ar.	•	Evvel bahara müteallik ve mensup olan.			
15085	ribḳ	رِبقْ	Ar.	*	Müteaddit ilmekli ip; cemi, ribak gelir ve bir nesneyi muhkem çekip bağlamak.	cem		
15086	ribḳa	رِبقَه	Ar.	•	Müteaddit ilmekli ipin her bir ilmeği.			
15087	rabḳ	رَبقْ	Ar.	•	Bir adamı bir çapraşık işe veyahut bir vartaya uğratmak.			
15088	rebk	رَبكْ	Ar.	*	Bir nesneyi karıştırmak.			
15089	rubbemā	رُبَّمَا	Ar.	•	Bazen, bazı kere.			
15090	rabbenā	رَبَّنَا	Ar.	•	Ey bizim ve cümle mahlukatın hâlık ve perverdigârı olan Allahutaala hazretleri manasında terkiptir.			
15091	rebū	رَبُو	Ar.	•	Ziyadelik ve ödünç akçe için faiz ve güzeşte almak.			
15092	rebūb	رَبُوبْ	Ar.	*	Üvey oğul.			
15093	rebūbiyyet	رَبُوبِيَّةْ	Ar.	∴	Besleyicilik ve malikiyet ve sâhibiyyet ve artmak ve ziyade kılmak ve bir mekânda daima ikamet eylemek ve ıslah eylemek ve bir nesneye malik olmak ve uluhiyet, rabbü'l-âlemîn.			
15094	ribvet	رِبْوَةْ	Ar.	*	Yüce ve yüksek yer; cemi, ribvât gelir.	cem		
15095	rübūḫ	رُبُوخْ	Ar.	•	Cimadan bayılıp bî-hûd olan hatun.			
15096	rübūde	رُبُودَه	Far.	•	Kapılmış ve çalınmış ve mesrûk olan.			
15097	rebūn	رَبُونْ	Ar.	*	Ahzüitada verilen pey akçesi.			
15098	ribbiyy	رِبِّىْ	Ar.	*	Nice binlerce nefer-i âdeme denilir, cemâ'at-i kesîre; cemi, ribbiyyûn gelir.	cem		
15099	rebbī	رَبِّى	Ar.	•	Benim rabbim ve cümle mahlukatın rabbisi olan Allahutaala hazretleri manasında nidadır.			
15100	rebīb	رَبِيبْ	Ar.	∴	Perverde ve memluk ve mu'âhid ve kendisiyle bir hususta akit, ahd ü mîsâk olunmuş kimse ve mülk-i pâdişâh ve bir kimsenin zevcesinin zevc-i evvelden olan oğlu ki üvey oğul denilir ve üvey baba.			
15101	rebībet	رَبِيبَةْ	Ar.	•	Üvey kız ki kadının evvelki kocasından olmuştur.			
15102	rebīz	رَبِيزْ	Ar.	*	Kiyasetli, fetânetli, zarif ve zeyrek adam.			
15103	rebīs	رَبِيسْ	Ar.	*	Bahadır, şeci ve taneleri sık üzüm salkımı ve afet ve dâhiye.			

15104	rebîṭ	رَبِيطْ	Ar.	*	Bağlanmış şey ve nefeslerini dünyadan men ile uhrâya rapteden zahit ve rahip ve hekim ve feylesofa denilir.			
15105	rebîᶜ	رَبِيعْ	Ar.	•	Fusûl-ı erba'adan evvel bahar denilen fasıl, fasl-ı bahâr.			
15106	rebîᶜu'l-evvel	رَبِيعُ الْأَوَّلْ	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden üçüncü ayın ismi.			
15107	rebîᶜu'l-āḫir	رَبِيعُ الْآخِرْ	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden dördüncü ayın ismidir.			
15108	rebîᶜiyy	رَبِيعِيّ	Ar.	•	Evvel bahara mensup ve müteallik olan.			
15109	rebîk	رَبِيكْ	Ar.	*	İşi şûrîde ve muhtelit ve müşevveş adam.			
15110	ritāc	رِتَاجْ	Ar.	*	Büyük kapı ki kapandıkta üzerinde küçük kapısı olup oradan girilip çıkılır ve Mekke-i Mükerreme'nin ismidir.			
15111	ritāᶜ	رِتَاعْ	Ar.	•	Bollukta gönül muradı üzere yiyip içmek.			
15112	ritām	رِتَامْ	Ar.	•	Retîmeler, bir hususu hatıra getirmek için parmak üzerine bağlanılan iplikler.			
15113	retāʾim	رَتَائِمْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15114	reteb	رَتَبْ	Ar.	•	Şiddet ve dik durmak ve dikilmek.			
15115	rüteb	رُتَبْ	Ar.	•	Rütbeler, mertebeler, menziller.			
15116	rütbe	رُتْبَه	Ar.	•	Paye ve menzilet ve bir kimsenin duracak mahalli ve silsilenin derecesi.			
15117	retc	رَتجْ	Ar.	*	Kapıyı bağlamak ve sürgü ve mandal ve kilit makulesiyle kapayıp bent eylemek, bağlamak.			
15118	ritc	رِتجْ	Ar.	*	Haram ve memnu olan şey ve ötesi çıkmaz ve dipsiz sokak ve ıs. tıbbiyyeden olup çıkmaz yol gibi dâhil-i beden-i insânda bulunan çukurcuklara denilir.		Tıp	
15119	ritc-i kebîr	رِتْجِ كَبِيرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup midenin bel'ûm ve merî denilen boğaz yollarıyla iştirak eylediği mahalde vaki olan büyük çöküntüsüne denilir ki beden-i insânın sol tarafına tesadüf eder.		Tıp	
15120	ritc-i ṣaġîr	رِتْجِ صَغِيرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup midenin bağırsaklara açıldığı mahalde ve beden-i insânın sağ tarafına mütesâdif olan küçük çöküntü ve çukuruna denilir.		Tıp	
15121	retḫa	رَتْخَه	Ar.	*	Sulu ve sıvık balçık ve yoğurmak ve yumuşak eylemek.			
15122	retᶜ	رَتعْ	Ar.	*	Yiyip içmek ve tena''um etmek ve oynamak ve bolluk ve âbâdânlıkta dilediğini ekl ve tenâvül eylemek.			
15123	retḳ	رَتقْ	Ar.	•	Bir nesnenin yırtık ve ayrılığını kavuşturmak ve ulaşmak ve bitişmek ve bitiştirmek.			
15124	retḳāʾ	رَتْقَاءْ	Ar.	•	Ferci bitişik olmakla cimaa gayr-ı kâbil avrat.			
15125	retk	رَتكْ	Ar.	*	Adımlar birbirine yakın olmak.			
15126	retel	رَتَلْ	Ar.	*	Bir nesne inci dizisi gibi vech-i latif ve üslûb-ı mütenâsib üzere muntazam ve mürettep olmak ve hoş ve dil-keş ve rûşen kelâma denilir ve mutlaka hoş ve pâkîze, latif nesneye denilir.			
15127	ritl	رِتلْ	Ar.	*	Latif ve dil-keş ve hoş-âyende kelam ve mutlaka hoş ve pâkîze nesne.			
15128	rütūb	رُتُوبْ	Ar.	*	Asla kımıldamamak vech-i üzere bir yerde sabit ve payidar olup durmak.			
15129	retm	رَتمْ	Ar.	*	Kırıp ufatmak.			
15130	retem	رَتَمْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile katırtırnağı denilen nebata ıtlak olunur, tıpta nebât-ı mezkûrun çiçeği ile tohumu zâtü'l-külye-i zülâlî ile istiskâ'âtta kullanılır ve açık yol, şâh-râh ve gizli söz ve utanmak, arz-ı cehâlet etmek.		Nebatat	+

15131	retme	رَتْمَه	Ar.	⁎	Sipariş olunan nesneyi unutmamak için bir adamın parmağına bağlanılan ipliğe denilir; cemi, ritâm gelir.	cem		
15132	retīme	رَتِيمَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, retâtîm gelir.	cem		
15133	reṣṣ	رَثْ	Ar.	⁎	Eskimiş ve çürümüş nesne; cemi, risâs gelir.	cem		
15134	reṣaṣet	رَثَاثَةْ	Ar.	•	Eskimiş ve yıpranmış olmakla işe yaramaz olmak.			
15135	reṣāyet	رَثَايَةْ	Ar.	∴	Meyyitin mehâsinini zikir ve tadat ederek acıyıp ağlamak ve meyyit hakkında mersiye nazmeylemek ve bir kimseden bir lakırdı veya bir haber zikreylemek ve ezberlemek.			
15136	reṣī	رَثِى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15137	reṣye	رَثْيَه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup bedende olan mafsalın yani oynak yerlerin mıslî-i lîfî aksamının afet ve iltihabına denilir ki o mahallerde hapsolunan ağrılarla nümâyân olur, romatizma.		Tıp	
15138	reṣye-i ᶜuḳadiyye	رَثْيَهْ عُقَدِيَّه	Ar.	⁎	Malul ve maraz-gîr olan oynak mahallerin şekl-i tabî'îsinin tağayyürü veya teverrümü ile birlikte evcâ'-ı mafsaliyye ile muttasıf bir nev resye illetine denilir ki romatizma denilen ta'bîr-i tıbbiyye-i efrenciyyesi beyne'n-nâs daha meşhurdur.		Tıp	
15139	reṣye-i ᶜaḍaliyye	رَثْيَهْ عَضَلِيَّه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup sabit veya seyyar ve bazen hafi ve bazen gayet şedit olarak harekâtı muattal kılan ve hâric-i cildde kırmızılık ve hararet ve şişlik olmayarak adalâtta yani etlerde bulunan bir veca ile nümâyân olan bir nev resyeye denilir ki buna halk kulunç derler.		Tıp	
15140	reṣye-i cenbiyye	رَثْيَهْ جَنْبِيَّه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup adalât-ı sadriyyede yani göğüs etlerinde vaki olan resye-i adaliyyeye denilir.		Tıp	
15141	reṣīṣ	رَثِيثْ	Ar.	•	Eskiyip yıpranmakla işe yaramaz olan.			
15142	recc	رَجّ	Ar.	⁎	Bir nesneyi öte beri tahrik edip sarsmak ve sarsılmak ve taharrük ve ihtizaz eylemek.			
15143	recāʾ	رَجَآءْ	Ar.	•	Ummak, ümit eylemek ve yalvarmak, niyaz eylemek ve nahiye, canip, taraf, kenef.			
15144	recāt	رَجَاةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15145	recāc	رَجَاجْ	Ar.	⁎	Her nesnenin arığı ve zayıfı.			
15146	ricāl	رِجَالْ	Ar.	•	Recüller, adamlar ve piyadeler, yaya olanlar, rütbeler ve mesnetli kimseler.			
15147	recāvet	رَجَاوَةْ	Ar.	•	Ummak, ümit etmek.			
15148	receb	رَجَبْ	Ar.	∴	Korkmak ve utanmak ve bir kimse gözüne pek heybetli ve büyük ve mehîb görünmekle ona tazim ve tebcil eylemek ve şühûr-ı Arabiyyeden yedinci ayın ismidir, zamân-ı câhiliyyede ona pek tazim ederlerdi; cemi, ercâb gelir.	cem		
15149	recebān	رَجَبَانْ	Ar.	•	Recep ile şaban şehrleri.			
15150	receḥān	رَجَحَانْ	Ar.	•	Terazinin bir gözündeki diğerinden ziyade olmakla ağır gelip aşağıya meyletmek ve fezâ'il ve hasâ'il ve menafi cihetiyle sairden ziyade mergup ve istenilecek olmak.			
15151	rücḥān	رُجْحَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15152	rücḥāniyye	رُجْحَانِيَّه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15153	recrece	رَجْرَجَه	Ar.	⁎	Şiddetle öte sallanıp hareket ve ızdırap eylemek ve yorulup fürû-mânde olmak.			
15154	rücz	رُجْزْ	Ar.	⁎	Necis ve murdar ve puta tapmak ve işkence ve azap ve vâhid-i bî-çûn olan Allah'a şerik isnat etmek, şirk koşmak.			
15155	recz	رَجْزْ	Ar.	•	Kaside gibi şiir inşat eylemek.			
15156	recez	رَجَزْ	Ar.	•	Is. arûziyyeden olup vezni altı kere müstef'ilünden ibaret bir nev şiir veya bahre denilir ki hurûfu az ve eczası mütekârib olduğu için bu veçhile tesmiye kılınmıştır.		Aruz	

15157	decs	دَجسْ	Ar.	⁎	Savt-ı şedîd, gök gürlemesi gibi.			
15158	rics	رِجسْ	Ar.	⁎	Necis ve azap ve gazap; cemi, ercâs gelir.	cem		
15159	reces	رَجَسْ	Ar.	•	Necis ve murdar olan şey.			
15160	recᶜ	رَجعْ	Ar.	•	Geri döndürmek ve yağmur, matar ve nef' ve fayda manalarına ve rücu etmek ve ettirmek.			
15161	receᶜāt	رَجَعٰاتْ	Ar.	•	Rec'alar, ricatler.			
15162	rücᶜān	رُجُعٰانْ	Ar.	•	Geri dönmek.			
15163	rücᶜat	رُجْعَةْ	Ar.	⁎	Bir mahalle gönderilmiş mektubun ve haberin rücu eden cevabına ıtlak olunur.			
15164	ricᶜat	رِجْعَةْ	Ar.	•	Geri dönmek.			
15165	recf	رَجفْ	Ar.	⁎	Pek sarsmak, depretmek.			
15166	recfān	رَجْفٰانْ	Ar.	⁎	Sarsılma.			
15167	recül	رَجُلْ	Ar.	∴	Nev'-i insândan büluğ ve şebâbet derecesine varmış erkeğe denilir, Fârisîde merdüm, Türkîde er kişi ıtlak olunur ve kâmil ve mürüvveti tam adam; cemi, ricâl gelir.	cem		
15168	ricil	رِجلْ	Ar.	∴	Topuktan aşağı ayağa denilir, kadem gibi; cemi, ercul gelir ve bir nesnede olan hassa ve nasibe denilir ve çok uyuyan, uykucu adam ve yazısız sade kâğıt ve fakr u fâka ve yeis ve şiddet ve bir adamın ahit ve zamanına denilir.	cem		
15169	riclü'l-baḥir	رِجْلُ الْبَحرْ	Ar.	⁎	Deniz körfezi.			
15170	recm	رَجمْ	Ar.	∴	Katletmek ve bir adamın namusuna iftira ve bühtan etmek ve gayb ve zan ve gümân ve dost ve nedim ve musahip ve la'n u nefrîn ve seb etmek, sövmek ve bir nesneyi külliyen terk ve kateylemek ve kovmak ve bir adamı taşa tutmak, taşlamak ve birine taş atmak ve taş ile öldürmek ve kabre taştan nişan ve alamet vazeylemek ve ateş gibi şiddetle mürur eylemek ve şeyâtîn üzere remy olunan nücûma denilir ve zan ve kıyas ve gümân etmek; cemi, rücûm gelir.	cem		
15171	ricm	رِجمْ	Ar.	•	Atılan taş ve düşen yıldız, şahap.			
15172	recem	رَجَمْ	Ar.	•	Kuyu, mezar, kabir ve mezar taşı.			
15173	rücme	رُجْمَه	Ar.	•	Mezar taşı.			
15174	recn	رَجنْ	Ar.	⁎	Hapsetmek, kapamak, salıvermemek.			
15175	rücūb	رُجُوبْ	Ar.	⁎	Bir kimse göze pek büyük görünmek, heybetlenip ona tazim ve hürmet ve riayet eylemek.			
15176	rücūḥ	رُجُوحْ	Ar.	•	Sairden ziyade mergup ve makbul olmak.			
15177	rücūᶜ	رُجُوعْ	Ar.	•	Geri dönmek, evvelki hâline geçmek.			
15178	recūlet	رَجُولَةْ	Ar.	•	Erkek olmak, erkeklik kuvveti.			
15179	recūliyyet	رَجُولِيَّةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15180	rücūm	رُجُومْ	Ar.	•	Recimler, atılan taşlar ve şahaplar, düşen yıldızlar.			
15181	recīᶜ	رَجِيعْ	Ar.	•	Göl, mecma'-ı mâ' ve mütekellime reddolunan kelam.			
15182	recīl	رَجِيلْ	Ar.	•	Piyade, yaya, taban-keş.			
15183	recīm	رَجِيمْ	Ar.	•	Taş ile taşlanıp katlolunan yahut nefiy ve teb'îd olunan kimse ve Şeytân-ı la'înin sıfatlarındandır.			

15184	riḥāl	رِحَالْ	Ar.	•	Rahaller, menziller ve semerler, palanlar ve büyük halı.			
15185	raḥil	رَحِلْ	Ar.	*	Göçmek, intikal etmek.			
15186	raḥel	رَحَلْ	Ar.	•	Mesken ve me’vâ, konak ve semer, palan.			
15187	riḥlet	رِحْلَةْ	Ar.	•	Göçmek, nakl-i mekân etmek, irtihal etmek ve yola çıkmak, sefer etmek ve ölmek, vefat etmek.			
15188	ruḥalet	رُحَلَةْ	Ar.	*	Göçüp rıhlet eden kimseler.			
15189	raḥm	رَحِمْ	Ar.	∴	Bir kimseyi esirgemek ve rikkat ve şefkat eylemek ve hısımlık, karabet; cemi, erhâm gelir, **sılayırahim:** hısım ve akrabasıyla gidip buluşmak, görüşmek ve onları ziyaret eylemek ve ıs. tıbbiyyeden olup kadınlarda ve dişi hayvanlarda olan döl yatağına denilir ki velet onun içinde tekevvün eder.	cem	Tıp	
15190	riḥm	رِحِمْ	Ar.	*	Kadınlarda ve dişi hayvanatta olan döl yatağına denilir ki velet onun içinde tekevvün eder ve hısımlık, karabet veyahut asıl ve esbâbına denilir; cemi, erhâm gelir.	cem		
15191	raḥime	رَحِمَ	Ar.	•	Rahmet eylesin manasına dua makamında müstamel fi’l-i mâzî.	Fiil çekimi		
15192	raḥmet	رَحْمَةْ	Ar.	•	Bir kimseyi esirgemek ve rikkat ve şefkat eylemek ve acımak, merhamet etmek ve ihsan etmek ve yağmur ve baran.			
15193	raḥimehullāhu teᶜālā	رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى	Ar.	•	Hak teâlâ ona rahmet eylesin manasında terkiptir.			
15194	raḥimehā	رَحِمَهَا	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan, avrada şamil.	cem		
15195	raḥimehümā	رَحِمَهُمَا	Ar.	•	İki onlara rahmet eylesin, er, avrat müsavi.	cem		
15196	raḥimehüm	رَحِمَهُمْ	Ar.	•	Onlara rahmet eylesin manasında ikiden ziyade erkeklere şamil duadır.	cem		
15197	raḥimehünne	رَحِمَهُنَّ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan, avratlara şamildir.	cem		
15198	raḥmān	رَحْمَانْ	Ar.	•	Rahmet ve merhamet ve şefkat edici ve sahibi manasına Hüdâ-yı bî-çûnun esmayıhüsnasındandır.			
15199	raḥīm	رَحِيمْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan, bu dahi Hüda'nın esmayıhüsnasındandır.			
15200	raḥmānī	رَحْمَانِى	Ar.	•	İlahi, rabbani.			
15201	raḥmūt	رَحْمُوتْ	Ar.	•	Ziyadesiyle ve mübalağa üzere merhamet ve ihsan etmek.			
15202	raḥīb	رَحِيبْ	Ar.	*	Bol ve vâsi şey ve ekûl ve pür-hûr kimse.			
15203	raḥīḳ	رَحِيقْ	Ar.	∴	Bir gûne tîb ve mâdde-i mu’attara ve iyi şarap ve bade ve hamr.			
15204	raḥīl	رَحِيلْ	Ar.	•	Göç ve nakl-i mekân eden ve göç ve yol, sefer.			
15205	ruḫ	رُخْ	Far.	•	Yanak ve çehrenin göz ve çene ve kulak arasında olan kıtası ve satranç oyununda muteber bir pul.			
15206	reḫāʾ	رَخَآءْ	Ar.	•	Vüsat, ayş ve hüsn-i hâl ve gevşek ve sülpük olmak ve bir adamın rızık ve maaşı bolluk ve kesret üzere olmak.			
15207	reḫāṣat	رَخَاصَةْ	Ar.	•	Bir nesne ter ve mülayim ve gevşek ve nazik olmak ve ucuz olmak.			
15208	rüḫām	رُخَامْ	Ar.	•	Bir cins ak ve mülayim taş ki mermer denilir.			
15209	riḫāmet	رِخَامَةْ	Ar.	•	Savt veya kelam aheste ve nerm ve rakik olmak ve ucuzluk ve savt veya kelamın ince ve yavaş ve tatlı olması ve kız kelamında yavaş ve nazik ve tatlı olmak.			
15210	rüḫāmī	رُخَامِى	Ar.	•	Mermerden masnu ve ibaret olan.			

15211	reḫavet	رَخاوَةْ	Ar.	•	Bir nesne gevşek ve sülpük olmak ve ihmal ve tekâsül ve gevşeklik, sülpüklük ve adem-i gayret.			
15212	raḫt	رَخْتْ	Far.	∴	Ata örtülecek bir nev takım ve yol, sefer ve hane ve elbise takımı ve gam ve gussa, endûh.			
15213	ruḫsār	رُخْسارْ	Far.	•	Yanak, çehre, ruh, yüz, had.			
15214	ruḫsāre	رُخْسارَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15215	ruḫsūdegī	رُخْسُودَگِى	Far.	•	Hürmet ve itaata alamet olmak üzere yüzünü yere sürmek.			
15216	rūḫsūde	رُخْسُودَه	Far.	•	Hürmet ve itaat ve inkıyata alamet olmak üzere yüzü yere sürülmüş olan.			
15217	raḫş	رَخشْ	Far.	•	At, esb, feres.			
15218	raḫşān	رَخْشانْ	Far.	•	Parlak, tâbân, ışıldayıcı olan.			
15219	raḫşet	رَخْشَةْ	Ar.	∗	Deprenmek, hareket etmek, kımıldanmak.			
15220	raḫşende	رَخْشَنْده	Far.	•	Parlak ve parlayıcı ve tâbân ve ışıldayıcı olan.			
15221	raḫṣ	رَخصْ	Ar.	∴	Gusletmek, yıkamak ve yumuşak, nazik ve nerm olan ve mülayim ve nâ'im olan.			
15222	ruḫṣ	رُخصْ	Ar.	•	Ucuzluk ve ucuz olmak ve aşağı fiyatlı ve uzun olmak.			
15223	ruḫṣat	رُخْصَةْ	Ar.	•	İzin ve cevaz, icaze ve müsaade ve mezuniyet ve vüsat ve suhulet.			
15224	raḫmet	رَخْمَةْ	Ar.	•	Çocukla validesi oynaşmak.			
15225	raḫmet	رَخْمَةْ	Ar.	∗	Kartal denilen büyük ve meşhur kuş; cemi, ruham gelir ve muhabbet manasına.	cem		
15226	raḫne	رَخْنَه	Far.	•	Yırtık ve yıkık olan mahall-i halel.			
15227	raḫne-dār	رَخْنَه دارْ	Far.	•	Yırtık ve yıkık ve halel-pezîr olan.			
15228	riḫvet	رِخْوَةْ	Ar.	•	Bir nesne gevşek ve sülpük olmak ve süstlük ve gevşeklik, sülpüklük.			
15229	raḫved	رَخْوَدْ	Ar.	•	Etli, canlı ve kemikleri yumuşak ve bedeni nazik ve semîn olan mahbube.			
15230	raḫvedet	رَخْوَدَةْ	Ar.	•	Yumuşaklık, tazelik, terlik ve ucuzluk, bolluk.			
15231	reḫūṣat	رَخُوصَةْ	Ar.	•	Savt ve kelamın ince ve yavaş ve tatlı olması ve ucuzluk, bolluk.			
15232	raḫī	رَخِى	Ar.	•	Dirliği vüsat ve refah üzere olan, hoş-hâl ve hoş-vakt olan kimse.			
15233	raḫīṣ	رَخِيصْ	Ar.	∴	Ucuz, bol olan ve revaçsız olan, rayiç olunan nesne ve fücceten mevt ve mülayim ve nazik esvap.			
15234	raḫīm	رَخِيمْ	Ar.	•	Savtı ince ve yavaş ve sözü nerm ve latif ve zarif olan kıza denilir.			
15235	raḫīmet	رَخِيمَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15236	redd	رَدْ	Ar.	∴	Geri döndürmek, geri çevirmek ve kabul etmeyip defetmek ve birinin kelamını tekzip ve iptal etmek ve bir nesnenin karşılığını icra etmek ve kötü ve fena ve kemter şey ve kelamı selaset ve talakatle eda edemeyip hurûfu geri çevirerek tekellüme bâ'is olan lisan tutkunluğuna denilir.			
15237	ridāʾ	رِدَآءْ	Ar.	∴	Başa ve belden yukarısına örtülecek ve bürünecek câr ve şal ve futa makulesi, örtü ve dervişin hırka veya abası ve akıl ve müdrike ve mutlaka adama ilim ve akıl ve sahâ gibi ziynet ve revnak îrâs eden şey.			
15238	redāʾet	رَدَآئَةْ	Ar.	∗	Kötü ve kemter ve fasit olmak ve kemlik ve yaramazlık ve fasitlik ve habaset ve fenalık.			

15239	ridʾ	رِدءْ	Ar.	∗	Avn, yani muin ve yaver ve madde manasınadır ki her şeyin asıl ve maya ve tıynet ve cevherinden ibarettir ve yükün bir dengi ve ağır nesne.			
15240	redʾ	رَدءْ	Ar.	∗	Bir şeyi bir nesneye medâr-ı metânet eylemek ve bir kimseyi bir kimseye püşt ve penâh ve kuvvetü’z-zahr kılmak ve binaya payanda ve dayak ve destek nasbeylemek ve taş atmak.			
15241	redād	رَدٰادْ	Ar.	∗	Geri döndürmek, geri çevirmek.			
15242	redb	رَدبْ	Ar.	∗	Tarîk-i gayr-ı nâfiz, çıkmaz yol.			
15243	riddet	رِدَّةْ	Ar.	∗	Mürtetlik ve küfre rücu etmek ve üzerindeki hakkın edasından imtina etmek.			
15244	reddet	رَدَّةْ	Ar.	∗	Çirkinlik ve nahoşluk.			
15245	reds	رَدسْ	Ar.	∗	Bir adama taş atmak ve bir nesneyi kırıp pare pare ufatmak.			
15246	redʿ	رَدعْ	Ar.	∗	Menetmek ve terk eylemek.			
15247	ridġ	رِدغْ	Ar.	∗	Balçıklı yer.			
15248	redf	رَدفْ	Ar.	∗	Mutlaka bir şeye tabi ve peyrev olan; cemi, erdâf gelir ve tabi olmak ve birbiri ardınca zuhur eylemek.	cem		
15249	ridf	رِدفْ	Ar.	•	Şiirde "ى و ر" harfinden evvel met üzere vaki olan ve kendisiyle "ى و ر" beyninde başka harf bulunmayan elif yahut vâv veyahut yâ harfidir.			
15250	ridfān	رِدْفانْ	Ar.	•	Gece ve gündüz, ruzuşeb.			
15251	radḳ	رَدقْ	Ar.	∗	Her nesnenin evveli ve iptidası.			
15252	redm	رَدمْ	Ar.	∗	Kapı ve gedik makulesi, yerleri tamamen kapamak ve beri tarafla Ye’cûc ve Me’cûc kavmi beyninde vaki olup Zülkarneyn'in bina eylemiş olduğu sedde denilir ve hayır ve menfaatsiz kimse ve bir nesne daimî olmak ve seyelan eylemek, akmak.			
15253	redī	رَدِى	Ar.	•	Kötü ve fasit ve kemter nesne; cemi, irdi’â’ gelir.	cem		
15254	redīʾü’ṭ-ṭabīʿa	رَدِئُ الطَّبِيعَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup frengi ve seretan denilen yenirce illeti gibi akıbeti meşum ve mahûf olan marazlara vasıf olur bir terkiptir ki fena ve kötü tabiatlı demektir.		Tıp	
15255	redīġ	رَدِيغْ	Ar.	∗	Yere vurulmuş nesne ve ahmak ve nadan kimse.			
15256	redīf	رَدِيفْ	Ar.	∴	Bir şeyin makamına kaim olan nesne ve başka kimse ile beraber veyahut ardınca bir beygire binmiş olan kimse ve bir işte arkadaş ve vekil gibi olan kimse.			
15257	reẕālet	رَذٰالَةْ	Ar.	•	Rezil olmak ve dun ve muhakkar ve nâs beyninde rüsva olmak ve hasislik, asılsızlık.			
15258	reẕāʾil	رَذَآئِلْ	Ar.	∴	Çör çöp ve asılsız ve bî-fâ’ide nesne ve rezîlenin cemidir.			
15259	rüẕelāʾ	رُذَلَآءْ	Ar.	•	Reziller, dun ve muhakkar ve alçak ve bed-asl olanlar.			
15260	reẕūlet	رَذُولَة	Ar.	•	Hasislik ve asılsızlık ve rezalet ve dun ve hakir olmak.			
15261	reẕīl	رَذِيلْ	Ar.	∴	Dun ve hasis ve fürumaye kimse ve her şeyin kötü ve kemterine denilir; cemi, rüzelâ gelir ve dun ve muhakkar ve rüsva olan.	cem		
15262	reẕīlet	رَذِيلَةْ	Ar.	∴	Haslet-i redî’e ve şîme-i deniyye ve rezil olan fiil ve husus.			
15263	reẕm	رَذمْ	Ar.	∗	Akmak, seyelan etmek ve alçak ve kem-mâye kimse.			
15264	reẕem	رَذَمْ	Ar.	∗	Müteferrik gürûh-ı insânîye denilir ve eski libas ve bir kap taşacak derecede dolu olmak.			
15265	rezz	رَزّْ	Ar.	∗	Dürtüp sancımak ve kapıya veya pencereye reze dedikleri demiri yapmak ve yere kazık ve duvara ekser çakmak gibi bir nesneyi bir nesne içre yerleştirip sabit ve üstüvâr kılmak.			

15266	rez	رَزْ	Far.	•	Üzüm ağacı, asma ve kürüm.			
15267	rizz	رِزّ	Ar.	*	Gizli avaz ve savt-ı hafî.			
15268	rüzz	رُزّ	Ar.	*	Hububattan pirinç denilen habbe ki erzden muhaffeftir.			
15269	rezzāḳ	رَزّاقْ	Ar.	•	Cümle mahlukatın rızkını ihsan edici olan Hak Teâlâ hazretleri.			
15270	rizām	رِزامْ	Ar.	*	Yavuz ve serkeş ve çetin adama denilir.			
15271	rezānet	رَزانَةْ	Ar.	•	Ağır ve vakar sahibi olmak ve temkin erbabı olmak ve vakar ve sekînet ve sıklet.			
15272	rezzet	رَزَّةْ	Ar.	*	Kapıya demir geçirmek için yapılan demire ıtlak olunur, Türkçede tahfifle reze denilir.			
15273	rezb	رَزبْ	Ar.	*	Bir yere veya bir kimseye veya bir amele ayrılmamak üzere mülâzemet ve müdâvemet eylemek.			
15274	rizḳ	رِزقْ	Ar.	∴	Mutlaka kendisiyle intifa olunan şeye denilir ki ülüş, rûzî, gıda, kuvvet dahi bunu müfessirdir; cemi, erzâk gelir ve şükür ve nimet manasına.	cem		
15275	rezm	رَزمْ	Ar.	*	Ölmek ve bir nesneyi ahzeylemek ve hasmını yenip üstüne çıkmak ve çökmek.			
15276	rezm	رَزمْ	Far.	•	Cenk, kavga, muharebe, kıtal.			
15277	rezm-gāh	رَزمْگاهْ	Far.	•	Muharebe yeri ve meydân-ı ma’reke ve cenk meydanı.			
15278	rezī᾽e	رَزِيئَه	Ar.	•	Musibet, bela manasına; cemi, rezâyâ gelir.	cem		
15279	rezîn	رَزِينْ	Ar.	•	Ağır nesne ve vakar ve temkin sahibi olan adam.			
15280	res	رَسْ	Far.	•	Yetişici, ulaşıcı, erişici, **dest-res:** eli ve gücü yetişip nail ve kadir ve muktedir olan, **feryâd-res:** mazlumun feryadına yetişerek yardıma gelici olan, feryadına medet edici olan, **nîm-res:** yarı yarıya yetişmiş ham ve nâ-puhte olan.			
15281	ress	رَسّ	Ar.	*	Bir nesnenin evvel ve iptidasına denilir ve bakiyye-i kavm-i Semûd'un istimal eyledikleri kuyu ki içine kendilere mebus olan peygamberi bi'l-ilkâ ağzını taş ile örmüşlerdir ve ref’ ve niza ile miyâne-i nâsı ıslah eylemek ve ıs. arûziyyeden olup elif-i te’sîsten sonra vaki olan harfin harekesine veyahut elif-i te’sîsten mukaddem olan harfin harekesine veyahut elif-i te’sîsten mukaddem olan fethaya denilir ve bir kavmin umur ve ahbârına gereği gibi talep ve sual ve fikir ve endişe-i a’mâl ederek muttali olmak.		Aruz	
15282	resā	رَسا	Far.	•	Yetişici, ulaşıcı, varit olucu, erişici olan.			
15283	risālet	رِسالَةْ	Ar.	∴	Göndermek, haber göndermek, haber vermek ve elçilik ve bi’t-tevsî’ elçinin hamil olduğu nameye ve bir nice mesâ’il yazılmış evraka ve bir ilim veyahut başka bir hususa dair yazılmış muhtasar kitap ve mektup ve ıs. fıkhiyyeden olup bir kimse tasarrufta dahli olmaksızın bir kimsenin sözünü diğere tebliğ eylemeye denilir ve resullük, peygamberlik.		Fıkıh	
15284	risālet-penāh	رِسالَتْپَناهْ	Ar. - Far.	•	Resul, peygamber ve emr-i ilâhîyi tebliğe memur olan zât-ı şerîf.			
15285	ressām	رَسّامْ	Ar.	•	Resmedici, resimci.			
15286	resān	رَسانْ	Far.	•	Getirici, eriştirici, ulaştırıcı olan.			
15287	resā᾽il	رَسائِلْ	Ar.	•	Risaleler, muhtasar kitaplar ve mektuplar.			
15288	resā᾽î	رَسائِيْ	Far.	•	Akıl ve feraset, dirayet ve zekâvet.			
15289	rüstāḫîz	رُسْتاخِيزْ	Far.	•	Kıyamet, mahşer.			
15290	rüstāḳ	رُسْتاقْ	Far.	•	Şehrin etrafında olan köyler ki mecmuu bir kaza itibar olunur.			

15291	rüsteḫîz	رُسْتَخِيزْ	Far.	•	Rüstâhîz, mahşer, kıyamet.			
15292	restegān	رَسْتَگَانْ	Far.	•	Reste ve azade ve kurtulmuş olanlar.			
15293	reste	رَسْتَه	Far.	•	Kurtulmuş ve halas bulmuş ve azade olan.			
15294	rüste	رُسْتَه	Far.	•	Yetişmiş, büyümüş, neşvünema bulmuş olan.			
15295	reste-kār	رَسْتَه كَارْ	Far.	•	Kurtulmuş, halas bulmuş olan.			
15296	reste-kārî	رَسْتَه كَارِى	Far.	•	Halas ve necat, kurtulmak.			
15297	restî	رَسْتِى	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15298	rasḫ	رَسخْ	Ar.	*	Muhkem olmak, karar ve karar bulmak ve sabit olmak.			
15299	rüsdāḳ	رُسْدَاقْ	Far.	•	Çarşı ve pazarı olan büyük köy.			
15300	rüsdaḳ	رُسْدَقْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15301	rusġ	رُسغْ	Ar.	•	Bilek manasınadır ve ıs. tıbbiyyedendir; cemi, ersâg gelir.	cem	Tıp	
15302	rüsġu'l-yed	رُسْغُ الْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kol ile el arasındaki mahalle yani bilek denilen nâhiye-i bedene ıtlak olunur.		Tıp	
15303	rüsġu'l-ḳadem	رُسْغُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak ile bacak arasında vaki, el bileği makamında olan mahalle denilir.		Tıp	
15304	resfān	رَسْفَانْ	Ar.	*	Ayağı bukağılı gibi sendeleyerek yürümek.			
15305	rüsul	رُسُلْ	Ar.	*	Resuller, peygamberler, elçiler.			
15306	resm	رَسمْ	Ar.	∴	Bir nesnenin eser ve nişanı ve bir satıh üzerine yapılan şekil ve heyeti; cemi, rüsûm gelir ve örf ve âdet, de'b ve usul ve kanun ve vergi, teklif ve alay, tantana ve saltanat ile alenen icra olunan husus ve bir adama bir nesne ile emreylemek ve bir kimse için vazîfe-i mu'ayyene tertip eylemek ve yazmak, kitabet.	cem		
15307	rismān	رِسْمَانْ	Far.	•	İp, halat, hayt, iplik, sicim.			
15308	resmî	رَسْمِى	Far.	•	Bir memur tarafından memur olduğu münasebetle icra olunan ve âdet ve usulden olup bî-ma'nâ ve itibar olan ve samimi olmayan muamele.			
15309	remiyyāt	رَسْمِيّاتْ	Ar.	•	Resmî ve âdet ve usulden olan husûsât.			
15310	resen	رَسَنْ	Ar.	•	İp, halat, urgan.			
15311	rüsüvv	رُسُوّ	Ar.	*	Sabit ve payidar olmak ve gemi demir üstünde durmak.			
15312	rüsvā	رُسْوَا	Far.	•	Nâs indinde rezil ve bî-i'tibâr olan ve zelil ve muhakkar olan.			
15313	rüsvāy	رُسْوَايْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15314	rüsvāyî	رُسْوَايِى	Far.	•	Rüsvalık, rezalet, namus ve ırz ve itibar ve haysiyetten düşmek.			
15315	rüsūb	رُسُوبْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bir mayiin dibine çöken pıhtı ve çöküntüye ıtlak olunur ve bir nesne suyun dibine çökmek.		Kimya	
15316	rüsūḫ	رُسُوخْ	Ar.	•	Yerinde sabit ve üstüvâr ve payidar olmak ve metanet ve muhkem ve kavi olmak.			
15317	rüsūḫiyyet	رُسُوخِيَّةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15318	resūl	رَسُولْ	Ar.	•	İbadullahı hak dine davet etmek için Hak Teâlâ tarafından tahsis ve tefrik olunan ve ba's ve irsal buyurulan zât-ı âlî-kadr ve elçi; cemi, rüsül.	cem		

15319	rüsūm	رُسُومْ	Ar.	•	Resimler, şekiller ve âdetler ve vergiler, gümrükler.			
15320	rüsūmāt	رُسُومَاتْ	Ar.	•	Resimler ve vergiler, gümrükler ve gümrük umuruyla meşgul olan bir dâ'ire-i emîriyyenin ismi.			
15321	ressī	رَسّى	Ar.	*	Sabit ve muhkem olmak.			
15322	resīd	رَسِيدْ	Far.	•	Erişti demek ve defterden bozmak ve alınmıştır diye bir meblağ akçeye mukabil defterde bir nev işaret.			
15323	resīdegī	رَسِيدَگِى	Far.	•	Ermişlik, yetişmişlik ve büluğ, baliğ olmak.			
15324	resīde	رَسِيدَه	Far.	•	Erişmiş, yetişmiş olan ve hadd-i bülûğa vasıl olmuş olan.			
15325	resīmān	رَسِيمَانْ	Far.	•	İp, halat, sicim, hayt.			
15326	resīs	رَسِيسْ	Ar.	*	Akil ve dânâ ve zeyrek adam ve sıhhati olmayan haber ve aşk ve muhabbetin iptidası ve mukaddimesi ve ıs. tıbbiyyeden olup alâmet-i maraziyye-i mukaddimeye denilir.		Tıp	
15327	resīğ	رَسِيغْ	Ar.	*	Refah ve vüsatli dirliğe ve firâvân-ı ni'mete denilir.			
15328	resīl	رَسِيلْ	Ar.	*	Elçi, resul ve vasi ve latif nesne ve bir kimse ile haberleşen adam.			
15329	reşş	رَشّْ	Ar.	*	Su serpmek ve çisinti ve serpinti, yağmur; cemi, rişâş ve gözyaşı dökmek ve saçmak.	cem		
15330	rüşā	رُشْا	Ar.	•	Rüşvetler, zabite ve hâkime bi-gayr-i hakkın verilen yani celb-i menfa'at zımnında ita olunan akçeler.			
15331	rişā	رِشْا	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve nücûm ıs. olup menâzil-i kamerden bir menzile denilir ki bir nice küçük yıldızlar balık suretinde onda cem olmuştur.		Nücûm	
15332	reşād	رَشْادْ	Ar.	•	Doğru yolu bulup süluk eylemek ve doğru yolu bulup ve tutup ondan sapmak.			
15333	rişāş	رِشْاشْ	Ar.	•	Döküntü ve serpinti.			
15334	rişte	رِشْتَه	Far.	•	Tel, iplik, hayt.			
15335	raşḥ	رَشْحْ	Ar.	•	Terlemek, sızmak ve bedenden ter akmak ve damlamak.			
15336	reşeḥāt	رَشَحَاتْ	Ar.	•	Reşhalar, damlalar.			
15337	reşḥa	رَشْحَه	Ar.	∴	Ter, arak, damla, katre ve terlemek ve su sızıp çıkmak ve yaşlık, rutubet; cemi, reşehât gelir.	cem		
15338	reşḥa-pāş	رَشْحَه پَاشْ	Ar. - Far.	•	Damla serpici olan, püskürücü.			
15339	reşḥa-rīz	رَشْحَه رِيزْ	Ar. - Far.	•	Damla dökücü ve damlayıcı olan.			
15340	rüşd	رُشْدْ	Ar.	∴	Doğru yolu bulup süluk eylemek ve doğru ahlak ve itikatta olmak ve takdîrâtında hüsn-i takdîr eylemek ve tarîk-i hakta tasallub ve tesebbüt ve dinine zarar gelecek yeri bilmek ve kişinin akıl ve idraki kavi ve tedbiri metîn olmak.			
15341	rişdet	رِشْدَةْ	Ar.	*	Helalzadelik manasına ki haramzadelik manasına olan zinye mukabilidir.			
15342	reşf	رَشْفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup su ve emsali mâyi'âtı massedip emerek içmek manasınadır.		Tıp	
15343	raşḳ	رَشْقْ	Ar.	•	Helak etmek ve remy etmek, atmak.			
15344	reşk	رَشْكْ	Far.	•	Kıskanmak, haset etmek.			
15345	reşk-āver	رَشْكَاوَرْ	Far.	•	Kıskançlı ve hasetçi, haset edici ve kıskanıcı ve hasut olan.			
15346	reşk-ḫur	رَشْكْخُرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

15347	reşkǐn	رَشْكِينْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
15348	reşm	رَشْمْ	Ar.	*	Yazı yazmak.			
15349	rişvet	رِشْوَةْ	Ar.	∴	Bir adama ameli mukabilinde verilen ücret veya ayak teri ve ıs. fıkhiyyeden olup tervîc-i merâm ve maksut zımnında ashâb-ı mesâlih ve de’âvî tarafından bizzat veya bi’l-vâsıta verilen akçe vesaireye denilir.		Fıkıh	
15350	rişvet-ḫūr	رِشْوَتْخُورْ	Ar. - Far.	•	Rüşvet kabul eden bed-asl ve fürumaye kimse.			
15351	rüşey	رُشَىْ	Ar.	•	Rüşvetler, bi-gayr-i hakkın tervîc-i merâm zımnında alınan şeyler.			
15352	reşīd	رَشِيدْ	Ar.	∴	Sıfat-ı ilâhiyyedendir, doğru yola hâdî ve umûr-ı mukadderesinde hüsnü’t-takdîr olan demektir ve akil ve baliğ ve sebîl-i hayrâta delalet edici ve ıs. fıkhiyyeden olup malını muhafaza hususunda takayyüt ederek sefeh ve tebzîrden tevakkî eden kimseye denilir.		Fıkıh	
15353	reşīḥ	رَشِيحْ	Ar.	*	Ter, arak.			
15354	reşīḳ	رَشِيقْ	Ar.	*	Kameti serv-i sehî gibi hûb ve latif ve mevzun olan adam; cemi, reşak gelir.	cem		
15355	rüşeym	رُشَيمْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir çekirdek veya tohum filizlerinden yarıldıkta ikiye açılan ve her bir parçasına filka denilen çekirdek içinin ortasında öz gibi ve gayetle küçük yaprak şeklinde bulunan kıt’a-i asliyye-i nebâta denilir.		Nebatat	
15356	raṣṣ	رَصّ	Ar.	*	Nesneleri birbirine yanaştırıp yapıştırmak ve binayı muhkem etmek ve birbirine darlık getirmek.			
15357	reṣṣād	رَصّادْ	Ar.	∴	Yol bekçisi ve gözleyici ve rasat edici, dikkatle bakıcı ve kevkeblerin hey’ât ve harekâtını dikkatle bakıp vezin ve takdir eden ehl-i hüner.			
15358	reṣāṣ	رَصاصْ	Ar.	•	Kurşun ve üsrüb veya kasdîr, kalay madeni.			
15359	reṣāṣ-ı esved	رَصاصِ اَسْوَدْ	Ar.	•	Kurşun denilen maden.			
15360	reṣāṣ-ı ebyaż	رَصاصِ اَبْيَضْ	Ar.	•	Kalay denilen maden.			
15361	reṣṣāṣ	رَصّاصْ	Ar.	•	Kalaycı ve kurşuncu.			
15362	reṣṣāṣat	رَصّاصَةْ	Ar.	*	Bahîl ve nekes adam ve çeşmenin etrafına nasıp ve üstüvâr eyledikleri taşlara denilir.			
15363	reṣāfet	رَصافَةْ	Ar.	*	Bir nesne metîn ve muhkem ve sabit ve üstüvâr olmak.			
15364	reṣānet	رَصانَةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
15365	raṣad	رَصَدْ	Ar.	•	Bir nesneyi matmah-ı nazar edip gözetmek ve bir nesneye dikkatle bakıp ahval ve harekâtını gözetmek ve muntazır olmak.			
15366	raṣad-ḫāne	رَصَدْ خانَه	Ar. - Far.	•	Kevâkibin seyir ve harekâtını rasat etmeye mahsus olan bina ve mahal.			
15367	raṣad-gāh	رَصَدْ گاهْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
15368	raṣ^{c}	رَصعْ	Ar.	*	Yapışmak ve lazk etmek.			
15369	raṣf	رَصفْ	Ar.	*	Bir mahalle kaldırım döşemek ve musalli kıyam ve rükûda ayaklarını birbirine yanaştırmak ve bir nesne bir şeye layık ve muvafık olmak.			
15370	raṣfe	رَصْفَه	Ar.	*	Birbirine yakın döşenmiş kaldırım taşları.			
15371	raṣn	رَصنْ	Ar.	∴	Tamam etmek, ikmal etmek, tamamlamak ve muhkem etmek.			
15372	raṣv	رَصوْ	Ar.	*	Bir nesneyi muhkem ve üstüvâr eylemek.			
15373	raṣī^{c}a	رَصِيعَه	Ar.	*	Ziynet ki Türkçede kabare denilir ve altın veya gümüşten yapılır.			

15374	raṣĭf	رَصِيفْ	Ar.	∴	Metîn ve muhkem nesne ve kavi ve üstüvâr olan ve bir kimseye amelinde muarız olan yani onun işlediği gibi işler olan adama denilir ve bir nesne ile yahut bir kimse ile daima ülfet eden adama denilir.			
15375	raṣĭn	رَصِينْ	Ar.	∴	Muhkem ve metîn ve kavi ve üstüvâr olan nesne ve yâr ve hem-deminin işini görmeye sâ'î ve müsâit olan ehl-i mürüvvet.			
15376	rażż	رَضّ	Ar.	*	Bir nesneyi bulgur gibi döküp ufatmak.			
15377	riżāʾ	رِضَآءْ	Ar.	∴	Hoşnut ve razı olmak ve bir amelin işlenmesine gönlünce muvafakat eylemek ve hazînedâr-ı cennetin ismidir ve bir nesneyi pesend ve ihtiyar eylemek.			
15378	riżā-cū	رِضَاجُو	Ar. - Far.	•	Rıza ve hoşnutluk tahsiline say eder olan.			
15379	riżā-cūʾī	رِضَاجُوئِى	Ar. - Far.	•	Rıza tahsiline say etmek.			
15380	rüżāż	رُضَاضْ	Ar.	*	Ufanmış taş ve her nesnenin ufağı.			
15381	riżāᶜ	رِضَاعْ	Ar.	•	Memeden süt emmek.			
15382	riżāᶜat	رِضَاعَةْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15383	reżāᶜat	رَضَاعَةْ	Ar.	*	Le'îm ve nekes olmak.			
15384	riżā-mend	رِضَامَنْدْ	Ar. - Far.	•	Razı ve hoşnut olan.			
15385	riżā-mendī	رِضَامَنْدِى	Ar. - Far.	•	Razılık, hoşnutluk.			
15386	reżāyiᶜ	رَضَايِعْ	Ar.	•	Radî'ler, radî'alar ve süt biraderleri ve meme emen çocuklar ve le'îm ve nekes şahıslar.			
15387	rażḥ	رَضحْ	Ar.	*	Katı nesneyi kırıp ufatmak ve atmak.			
15388	rażᶜ	رَضعْ	Ar.	•	Memeden süt emmek.			
15389	rużaᶜāʾ	رُضَعَآءْ	Ar.	∴	Radî'ler, süt biraderleri ve meme emen çocuklar ve le'îm ve nekes şahıslar.			
15390	riżfe	رِضْفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup diz ağırşağı veya diz kapağı denilen kemiğe ıtlak olunur.		Tıp	
15391	riżvān	رِضْوَانْ	Ar.	∴	Hoşnut ve razı olmak ve hazînedâr-ı cennetin ismidir.			
15392	rażiyy	رَضِىّ	Ar.	•	Razı ve hoşnut olan ve zâmin ve kefil ve dost ve muhip ve yâr.			
15393	raḍiyallāh	رَضِىَ اللهْ	Ar.	•	Allahutaala hazretleri razı olsun manasında duadır.			
15394	rażĭż	رَضِيضْ	Ar.	*	Dövülüp hurdahaş olmuş nesne.			
15395	rażĭᶜ	رَضِيعْ	Ar.	∴	Le'îm ve nekes şahıs ve süt karındaş ve meme emen çocuk; cemi, ruda'â' gelir.	cem		
15396	reṭābet	رَطَابَةْ	Ar.	•	Rutubetli, yaş, nem-nâk olmak.			
15397	reṭānet	رَطَانَةْ	Ar.	•	Arabî lisanından gayrı lisanla tekellüm etmek.			
15398	raṭb	رَطبْ	Ar.	•	Yaş ve ıslak şey ve ter ü tâze ve mülayim nesne.			
15399	raṭab	رَطَبْ	Ar.	*	Lisana savâb ve hata, her ne gelir ise söylemek.			
15400	raṭbe	رَطْبَه	Ar.	•	Yonca denilen nebat ve nerm tenli, ter ü tâze ve nazenin mahbube.			
15401	riṭl	رِطْلْ	Ar.	∴	Yüz otuz dirhem ve bazı rivayette yüz seksen dirhem sıkletinde olan bir vezne denilir ve kadeh, piyale, cam.			

15402	raṭm	رَطْمْ	Ar.	*	Bir adamı necat ve hurucu kabil olmayan bir işe giriftar eylemek.			
15403	ruṭūbet	رُطُوبَةْ	Ar.	•	Yaş ve nem-nâk olmak ve yaşlık.			
15404	raṭīb	رَطِيبْ	Ar.	•	Yaş ve nem-nâk ve rutubetli olan nesne ve ter ü tâze ve mülayim nesne.			
15405	raṭīṭ	رَطِيطْ	Ar.	*	Şamata ve gırîv ve feryat ve humk ve belahet ve ahmak adam.			
15406	riᶜābet	رِعَابَةْ	Ar.	*	Genişlik, vüsat ve büyük olmak, kebir olmak.			
15407	reᶜᶜād	رَعَّادْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup elektrik balığına denilir, güya buna dokunan kimsenin eli o balık diri oldukça uyuşup titrer imiş ve çok sözlü ve kesîrü'l-kelâm kimse.		Hayvanat	
15408	reᶜāᶜ	رَعَاعْ	Ar.	∴	Boğazına hizmet eden edna kimse ve işi gücü olmayıp hovarda olan delikanlılar makulesi.			
15409	rüᶜāf	رُعَافْ	Ar.	•	Bir adamın burnu kanamak ve ıs. tıbbiyyeden olup burun kanamasına denilir.			
15410	rüᶜām	رُعَامْ	Ar.	*	At ve kavun kısmının veya sair hayvanatın burunlarından akan sümük ve ıs. tıbbiyyeden olup atlarda hasıl olarak temas tarikiyle insanlara sirayet eden ve irine müşabih kesîrü'l-mikdâr burun akıntısı ve bilhassa burnun etrafında ve boyun üzerinde mercimek şeklinde veca'-nâk kabarcıklar ve burun kanatlarının kırmızılığı ve şişliği ve vecaı ve gışâ-i nuhâmî denilen burnun iç tarafı örtüsünün iltihabıyla derince yaralanması gibi âraz ile muttasıf olan bir nev maraza denilir ki neticesi her hâlde mevttir ve beygirlerde bulunması sakave namıyla meshurdur.		Tıp	
15411	reᶜāyā	رَعَايَا	Ar.	•	Ra'iyyeler, devletin himayesine iltica etmiş ve haraç verir olan kimseler.			
15412	riᶜāyet	رِعَايَةْ	Ar.	∴	Otlamak ve otlatmak ve hıfız ve nigâh eylemek ve gözetmek ve saymak ve hürmet etmek.			
15413	riᶜāyeten	رِعَايَةً	Ar.	•	Sayıp gözeterek ve hürmetinden naşi olmak üzere.			
15414	ruᶜb	رُعبْ	Ar.	∴	Korku, havf ve feza' ki imtilâ-i havf ve feza'dan naşi amel ve hareket ve ikdamdan munkatı' olmak hâletine mevzudur ve doldurmak ve korkmak ve kesmek ve sihir ve büyü ve simyaya müteallik rukye ve efsun.			
15415	raᶜd	رَعدْ	Ar.	∴	Sehâbdan mesmu olan savta denilir ki gök gürültüsü tabir olunur ve sehâbı yani bulutu sevke memur bir ferişte ismidir ve tehdit ve tahvîf etmek ve korkutmak; cemi, ru'ûd gelir.	cem		
15416	raᶜd-endāz	رَعدْ اَنْدَازْ	Ar. - Far.	•	Gök gürüldemesi gibi savt ve seda verici olan.			
15417	riᶜdet	رِعْدَةْ	Ar.	*	Titremek ve hareket etmek, lerzan olmak.			
15418	raᶜs	رَعسْ	Ar.	•	Titremek ve yorgunluktan aheste ve zayıf zayıf yürümek.			
15419	raᶜş	رَعشْ	Ar.	•	Titremek ve korkmak ve havf ve dehşete giriftar olmak.			
15420	raᶜşet	رَعْشَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15421	raᶜşe-dār	رَعْشَه دَارْ	Ar. - Far.	•	Titremeye ve korkuya giriftar olan.			
15422	raᶜşe-nāk	رَعْشَه نَاكْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15423	raᶜṣ	رَعصْ	Ar.	*	Silkmek ve bir nesneyi öte beri sarsıp ırgalamak.			
15424	raᶜn	رَعنْ	Ar.	*	Güneş dimağa tesir eylemekle adam süst olup bayılmak ve ahmaklık; cemi, ru'ûn.	cem		
15425	raᶜy	رَعىْ	Ar.	∴	Otlamak ve otlatmak ve hıfız ve nigâh etmek.			
15426	raᶜiyye	رَعِيَّه	Ar.	∴	Otlayan mâşiyeye ve devletin hükmünde vezir destinde olan âmme-i nâsa denilir ki haraç verirler; cemi, re'âyâ gelir.	cem		
15427	ruᶜūnet	رُعُونَةْ	Ar.	•	Söylediğini bilmez, bön ve salkı ve çolpa olmak.			

15428	raʿĭb	رَعِيبْ	Ar.	∗	Korkmuş kimse.			
15429	raʿnā	رَعْنا	Far.	•	Güzel, dilber, latif ve pür-revnak olan.			
15430	raʿnāʾî	رَعْنائى	Far.	•	Letafet, revnak ve güzellik.			
15431	rüġāʾ	رُغاءْ	Ar.	∗	Savt, seda, sayha, ses, avaz.			
15432	reġāʾib	رَغائِبْ	Ar.	•	Ragîbeler, istenilecek şeyler ve çok vergiler ve büyük atiyyeler, bahşişler, ihsanlar, **Leyle-i Regâ'ib:** atâyâ-yı cezîle ve mevâhib-i celîle gecesidir, cenâb-ı fahr-i kâ'inât aleyhi efdalu's-salavât ve't-tahiyyât efendimiz hazretlerinin vâlide-i muhteremeleri zât-ı seniyyelerine hamile kaldıkları gece ki recep ayının birinci cuması gecesidir.			
15433	raġbet	رَغْبَةْ	Ar.	∴	Bir nesneyi dileyip pek ârzû-mend ve talepkâr olmak, hâhiş eylemek, arzu etmek ve bir nesne mütevessi' olmak ve tezellül ve ihlasla dua etmek ve teveccüh ve tamah etmek ve yalvarıp zârî ve niyaz eylemek.			
15434	reġad	رَغَدْ	Ar.	∗	Suhulet ve refah ve vüsat üzere olan dirlik.			
15435	raġs	رَغسْ	Ar.	∗	Çoğalmak ve uzamak ve nema bulmak ve nimet ve hayır ve bereket; cemi, ergâs gelir.	cem		
15436	raġm	رَغمْ	Ar.	•	Bir nesneden hoşlanmayıp kerih görmek ve bir işi bir adama zoraki tutturmak ve zül ve hakaret ve bir adamı mahz-ı tezlîl ve tekdir için bir iş işlemek ve kahretmek.			
15437	raġmen li-enfihi	رَغْماً لِأَنْفِهِ	Ar.	•	Ve alâ rağmihi, zoraki ve mahsus tahkir ve tezlîl etmek için olunan hareket.			
15438	raġvet	رَغْوَةْ	Ar.	∗	Süt kaymağı ve deniz köpüğü ve lüle taşı denilen bir nev ma'den-i türâb.			
15439	raġĭb	رَغِيبْ	Ar.	∗	Ekûl ve haris kimse ve içerisi çok su vesair nesne olan geniş kap.			
15440	ragĭbet	رَغِيبَةْ	Ar.	•	Rağbet olunan şey ve çok vergi ve büyük atiyye; cemi, regâ'ib gelir.	cem		
15441	raġĭf	رَغِيفْ	Ar.	•	Kirde dedikleri yufka ve pide gibi ekmek; cemi, argıfe.	cem		
15442	reff	رَفّْ	Ar.	∗	Riayet ve ihsan eylemek ve duvar üzere yapılan ve Türkçede raf denilen hücre; cemi, rufûf gelir ve emek ve massetmek.	cem		
15443	rifāʾ	رِفاءْ	Ar.	•	Düzenlik ve barışıklık hâletine denilir ki birbiriyle hüsn-i imtizâc ve muvafakat ve ittifak ve iltiyâm ve muaşeret ve güzel geçinmekten ibarettir, **bi'r-refâ'-i ve'l-benîn:** hüsn-i imtizâc ve muaşeret edip çocuk ve evladınız çok olsun manasında duadır.			
15444	refāʾ	رَفاءْ	Ar.	∗	Islah etmek.			
15445	rüfāt	رُفاتْ	Ar.	∗	Çürüyüp rîze rîze ufanmış nesne.			
15446	refāde	رَفادَه	Ar.	∗	Eyer ve semer ve palana konulan keçe ve ıs. tıbbiyyeden olup yaraları sarmak esnasında istimal olunan baskıya denilir.		Tıp	
15447	rifās	رِفاسْ	Ar.	∗	Ayağıyla vurmak ve tepmek, darbetmek.			
15448	rüfāż	رُفاضْ	Ar.	∗	Müteferrik ve dağılmış nesne.			
15449	refāʿ	رَفاعْ	Ar.	•	Biçilmiş ekini harman yerine taşımak.			
15450	refāġat	رَفاغَةْ	Ar.	•	Refah ve nimet ile geçinmek ve vüsat.			
15451	refāḳat	رَفاقَةْ	Ar.	•	Yoldaş ve hem-râh olan cemaate denilir ve yoldaş ve hem-râh olmak ve arkadaş olmak.			
15452	refāger	رَفاگِرْ	Far.	•	Kumaş ve şal örücüsü ve tamirci.			
15453	refāh	رَفاهْ	Ar.	•	Maaş, geçinmek, bolluk ve vüsat ve suhulet ve huzur ve letafet üzere olmak, hoş-hâl ve rahat üzere geçinmek ve şadlık.			

15454	refâhet	رَفَاهَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15455	refâhiyyet	رَفَاهِيَّةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15456	reft	رَفْتْ	Ar.	*	Bir nesneyi rîze rîze ufatmak ve kesilmek.			
15457	reft	رَفْتْ	Far.	•	Gitmek, yürümek ve gitti manasına fi'l-i mâzîdir.	Fiil çekimi		
15458	rüft	رُفْتْ	Far.	•	Süpürmek, süpürge ile tathîr etmek.			
15459	reftār	رَفْتَارْ	Far.	•	Gidiş, yürüyüş, hareket.			
15460	refte refte	رَفْتَه رَفْتَه	Far.	•	Gide gide ve tedriçle.			
15461	refeş	رَفَشْ	Ar.	*	Cima eylemek, fuhş kelam söylemek yani hatunlara cima ve ve fuhşiyyâta müteallik söz söylemek.			
15462	rifd	رِفدْ	Ar.	•	Atâ ve bahşiş ve sıla ve caize ve atiyye ve peşkeş.			
15463	refedān	رَفَدَانْ	Ar.	*	Sarısı katılmamış derecede yarısı pişmiş, yarısı pişmemiş olan yumurta.			
15464	refref	رَفْرَفْ	Ar.	*	Yeşil esvap, siyâb hdr, cemi refârif gelir.	cem		
15465	refş	رَفشْ	Ar.	*	Çapa denilen bâğbân, çiftçi aleti, bir nesneyi döküp ufatmak ve dak etmek, ince etmek.			
15466	rafż	رَفضْ	Ar.	*	Terk etmek ve atmak; cemi, erfâz gelir.	cem		
15467	refʿ	رَفعْ	Ar.	∴	Yukarı kaldırmak ve yürümekte şiddet ve mübalağa eylemek ki Türkçede tabanı kaldırmak diye müstameldir ve yerden çıkarmak ve olduğu yerden çıkarıp ziyade yüksek yere koymak ve bir harfi ötreli olmak üzere kıraat ve telaffuz etmek.			
15468	rüfʿān	رُفْعَانْ	Ar.	*	Bir adamı mülûk ve kibara takrip eylemek.			
15469	rifʿat	رِفْعَةْ	Ar.	∴	Şerîfü'l-kadr ve âlî-şân olmak ve rütbe ve itibarı ve menzilesi ali olmak ve yücelik ululuk.			
15470	refġ	رَفغْ	Ar.	•	Refah ve nimet, huzur ve bolluk.			
15471	rifḳ	رِفقْ	Ar.	∴	Kendisiyle istiane olunan şey ve lütuf ve suhulet ve mülayemet ve yavaşlık ve tatlılık ve bir adama suhuletle muamele eylemek ve bir kimseye nef' vermek ve faydalandırmak.			
15472	rifḳa	رِفْقَه	Ar.	*	Seferde yoldaş olan cemaat; cemi, rifâk gelir.	cem		
15473	refeḳa	رَفَقَه	Ar.	*	Refikler cemaati ve yoldaşlar takımı.			
15474	refū	رَفُو	Far.	•	Dikişi belirsiz olan yama ve örgü.			
15475	refū-ger	رَفُوگَرْ	Far.	•	Örücü, belirsiz dikiş dikici.			
15476	refh	رَفهْ	Ar.	•	Bir adamın dirliği, nerm ve sehl ve vâsi olmak ve maaş ve geçinmek ve huzur ve refâh-ı hâl ve letafet ve hoş-hâl ve rahat üzere geçinmek.			
15477	refîż	رَفِيضْ	Ar.	•	Bırakılmış, terk olunmuş olan nesne.			
15478	refîʿ	رَفِيعْ	Ar.	•	Şerîfü'l-kadr ve âlî-şân adam ve kadir ve itibarı ve menzilesi ali olan ve yüksek ve mürtefi olan.			
15479	refîġ	رَفِيغْ	Ar.	•	Rahat ve huzur ile geçinen kimse.			
15480	refîḳ	رَفِيقْ	Ar.	∴	Yoldaş, arkadaş ve yardımcı ve bir işte beraber olunan kimse ve hem-râh; cemi, rüfekâ' gelir ve uslu ve izanlı, sehl ve leyyinü'l-cânib adam.	cem		
15481	refîh	رَفِيهْ	Ar.	•	Maaşı sehl ve vâsi olan ve rahat ve huzur ile geçinen kimse.			

15482	raḳḳ	رَقّْ	Ar.	•	Tirşe tabir olunup üzerine yazı yazılan ve kâğıt yerine kullanılan ince deri parçasına denilir ve yama ve tomar ve kitap ve sahife; cemi, rükûk gelir.	cem		
15483	riḳḳ	رِقّْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve memlûkiyyet ve ubudiyet cihetiyle olan melek manasına ve kölelik, abdlik, memlûkiyyet; cemi, erkâ' gelir ve yufka nesne; cemi, rikâk gelir.	cem		
15484	riḳāb	رِقَابْ	Ar.	∴	Rakabeler, boyunlar, gerdanlar ve müfret olmak itibariyle gözetmek ve hıfız ve hirâset eylemek.			
15485	reḳābet	رَقَابَةْ	Ar.	•	Gözetmek, hıfız ve hirâset eylemek ve intizar ve terakkub üzere olmak ve rakiplik etmek yani sairleri menedip kendi işini tervice say etmek.			
15486	rüḳāde	رُقَادَه	Ar.	*	Nevm-i tavîl, uzun uyku.			
15487	raḳḳāṣ	رَقَّاصْ	Ar.	•	Raks edici, çengi ve köçek oğlanı ve saat derununda nöbetle sağa ve sola hareket eden çark ve askı ki Türkçede kepçe denilir.			
15488	raḳḳāṣ-ı mu^{c}addil	رَقَّاصِ مُعَدِّلْ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup sapı beş adet çelik tel ile dört adet sarı ve pirinç telden ibaret olan saat kepçesine denilir ki böyle olmasının veçhi aded-i harekâtı tuluna göre tezayüt ve tenakus edeceğinden ve mezkûr teller maden olmak hasebiyle hararetin tezayüt ve tenakusuyla uzanıp kısalacağından saatin gâh ileri ve gâh geri kalmasına sebep olup saatin intizâm-ı harekâtına halel getirmemek içindir, eyyâm-ı hârda pirinç tellerin uçları yukarıya ve çelik tellerin aşağıya doğru salim ve diğer uçları merbut olması hasebiyle salim taraflarından uzanmalarına işbu iki nev maden teller birbirlerine mâni olarak tûl-ı rakkâsı sabit ve binaenaleyh ayâr-ı sa'âti mahfuz kılar ve rakkâs-ı mu'avviz dahi denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
15489	riḳā^{c}	رِقَاعْ	Ar.	•	Ruk'alar, kâğıt ve deri parçaları ki üzerlerine yazı yazılır ve bir yahut iki üç satırdan ibaret olan müzekkereler.			
15490	reḳā^{c}at	رَقَاعَةْ	Ar.	*	Humk ve belahet.			
15491	reḳāḳat	رَقَاقَةْ	Ar.	•	Rakiklik, incelik, yufkalık ki sehânetin zıddıdır.			
15492	reḳāyiḳ	رَقَايِقْ	Ar.	•	Rakikler, ince ve dakik şeyler.			
15493	ruḳabā^{ʾ}	رُقَبَآءْ	Ar.	•	Rakipler, engeller.			
15494	reḳabet	رَقَبَةْ	Ar.	∴	Gözetmek, intizar etmek ve bir nesneyi hıfız ve hirâset eylemek ve boyun, unk ve boynuna ip takıp o suretle ahzolunmak mülâbesesiyle memluk olan şeyin zatından kinaye olup binanenaleyh fıkhen hukûk-ı mülkiyye manasına ıstılah olmuştur; cemi, rikâb gelir ve cariye, köle, halayık, gulâm.	cem		
15495	raḳbet	رَقْبَةْ	Ar.	*	Havf ve endişe olunan nesneden gafil olmayıp tabassur ile ondan sakınıp korunmak hâletine denilir ve korku, havf.			
15496	reḳabî̇	رَقَبِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup boyna müteallik eczâ-yı bedeniyye manasınadır ki kemik ve et ve damar ve emsali şeylerden ibarettir.		Tıp	
15497	riḳḳat	رِقَّةْ	Ar.	∴	Rahim ve şefkat manasınadır ki kalp yufkalığından neşet eden mihribânlığa denilir ve rakiklik ve incelik, yumuşaklık, yufkalık ve duruluk ki galizin zıddıdır.			
15498	raḳd	رَقْدْ	Ar.	•	Uyumak, nevm ve hâb üzere bulunmak.			
15499	raḳdet	رَقْدَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve uyku, nevm, hâb.			
15500	raḳş	رَقْشْ	Ar.	∴	Nakşetmek, birkaç renk ile boyamak ve yazı yazmak ve ziynet vermek.			
15501	raḳṣ	رَقْصْ	Ar.	•	Kalgıyıp oynamak, hora tepmek ve kâffe-i harekât-ı bedeniyyesini bir usule tatbîkan oynamak ve müteharrik olmak ve ızdırap etmek.			
15502	raḳṣ-künān	رَقْصْ كُنَانْ	Ar. - Far.	•	Rakkas, çengi, köçek oğlanı.			
15503	raḳṭā^{ʾ}	رَقْطَآءْ	Ar.	•	Nöbetle bir harfi noktalı ve bir harfi noktasız olan yazı.			

15504	ruḳṭat	رُقْطَةْ	Ar.	•	Alacalık, beneklilik.			
15505	raḳᶜ	رَقْعْ	Ar.	*	Sürat eylemek ve yırtık libasa yama vurmak ve bir kimseyi hiciv ve mezemmet eylemek ve yaymak, bast eylemek.			
15506	ruḳᶜat	رُقْعَةْ	Ar.	•	Üzerine yazı yazılan kâğıt ve deri parçasına denilir ve yama, cemi rikâ' gelir ve iki üç satırdan ibaret olan name ve ve mektup tahririne mahsus olan yazı ve hattın ismidir.	cem		
15507	raḳm	رَقْمْ	Ar.	*	Yazı yazmak ve yazıya nokta ve irap vazıyla tebyîn eylemek.			
15508	raḳam	رَقَمْ	Ar.	∴	Afet ve dâhiye ve hesap için kullanılan yazı işareti ve ilm-i hesâb ve yazı.			
15509	raḳam-zede	رَقَمْزَده	Ar. - Far.	•	Merkum ve muharrer olan, yazılı olan.			
15510	raḳam-kün	رَقَمْكُنْ	Ar. - Far.	•	Hesap edici ve yazıcı olan.			
15511	ruḳūb	رُقُوبْ	Ar.	•	Rekabet gözetmek ve intizar üzere olmak.			
15512	reḳūd	رَقُودْ	Ar.	•	Uyumuş ve hâbîde olan.			
15513	ruḳūm	رُقُومْ	Ar.	•	Rakamlar, yazılar, işaretler.			
15514	raḳiyy	رَقِىّ	Ar.	*	Yukarı çıkmak ve efsun yapmak.			
15515	raḳîb	رَقِيبْ	Ar.	∴	Esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyedendir, hafız ve nigehbân ve cümle âlemi gözetici manasına ve bir nesnenin vuku ve zuhurunu gözetici ve muntazır olan ve menâzil-i kamerden yekdiğere murakıp olan menzil ve habis ve mûzî ve engel kimse ki birinin sevdiği mahbuba ve maşuka veya terviç ettiği kimse ile görüşmesine veyahut bir nev meramını tahsil ve icraya mâni olup kendisi için cer ve tahsile say eder ve bekçi, hâris, nigehbân.			
15516	raḳîbān	رَقِيبَانْ	Ar. - Far.	•	Rakipler ve bekçiler, hârisler.			
15517	rūḳyet	رُقْيَةْ	Ar.	•	Efsun ve efsun yapmak ve sihirbazların okudukları ve ehl-i havâssın kıraat eyledikleri kelam ve ta’vîz.			
15518	riḳiyyet	رِقِيَّتْ	Ar.	•	Kölelik, gulâmlık, memlûkiyyet.			
15519	refîḳ	رَفِيقْ	Ar.	•	Azatsız köle ve cariye yani hür olmayan ve ince ve yufka olan ve merhamet ve şefkat sahibi olan.			
15520	reḳîme	رَقِيمَه	Ar.	∴	Rüşt ve fetânet ehli, kâr-güzâr ve müdire ve müdebbire-i umûr hatun ve yazı, hat, çizi.			
15521	ruḳye-ḫān	رُقْيَه خوَانْ	Ar. - Far.	•	Rukye ve efsun okuyucu olan.			
15522	rekk	رَكْ	Ar.	*	Bir nesne süst ve zayıf olmak ve yufka ve ince olmak ve bir nesneyi bir kimsenin boynuna ilzam eylemek ve bir nesnenin hacim ve cüssesini bilmek için el ile sıkıp yoklamak ve birbiri üzerine bırakmak.			
15523	rikāb	رِكَابْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile üzengiye denilir ki at eyerine takılıp râkibin ayağı ona vazolunur ve padişaha arz-ı husûsiyyet ve bendegî için bazen eyyâm-ı mahsûsa hululünde icra olunan resm-i ma’rûf; cemi, rüküb gelir.	cem		+
15524	rikāz	رِكَازْ	Ar.	*	Cahiliyet zamanında kalmış mâl-ı medfûn.			
15525	rekāket	رَكَاكَةْ	Ar.	∴	Rekîklik, zayıflık ve zebunluk ve süst olan ve eğrilik ve kelam fesahat ve belagatten azade ve mahrum olmak ve bir nesne süst ve zayıf olmak ve yufka ve ince olmak ve bir nesneyi bir kimsenin boynuna ilzam eylemek ve bir nesnenin hacim ve cüssesini bilmek için el ile sıkıp yoklamak, muayene etmek.			
15526	rükām	رُكَامْ	Ar.	*	Birbiri üzerine kat kat yığılmış nesne ki Türkçede yığın denilir.			
15527	rekānet	رَكَانَةْ	Ar.	∴	Vakar ve temkin sahibi olmak ve vakar ve sükûn.			

15528	rekb	رَكبْ	Ar.	∴	Bir kimsenin dizine vurmak ve süvariler kafilesi.			
15529	rükebāt	رُكَبَاتْ	Ar.	•	Rükbeler, dizler, zânûlar.			
15530	rükbe	رُكْبه	Ar.	•	Hayvanatta uyluk ile baldırın birleştiği yer ki diz ve zânû denilir; cemi, rükebât, rekeb gelir ve ıs. tıbbiyyeden olup diz kapağı ve diz ağırşağı denilen kemiğe denilir.	cem	Tıp	
15531	rekbe	رَكْبه	Ar.	*	Binmek, süvâr olmak hâleti, binme, biniş.			
15532	rükbān	رُكْبَانْ	Ar.	•	Râkibler, biniciler, süvâr olanlar, süvariler.			
15533	rekd	رَكدْ	Ar.	•	Durmak, kımıldanmak, sükûn etmek.			
15534	rekz	رَكزْ	Ar.	•	Mızrak makulesi şeyi yere dikmek ve yere saplayıp sabit kılmak.			
15535	rekḥ	رَكحْ	Ar.	•	Bir nesneye sevinip dayanmak.			
15536	rikz	رِكزْ	Ar.	*	Savt-ı hafî ve âlim ve akil olarak sahî ve kerim adama denilir.			
15537	rikze	رِكزَه	Ar.	*	Sebat, akıl ve rüşt.			
15538	rekes	رَكَسْ	Ar.	∴	Geriye reddetmek ve bir nesneyi tersine çevirmek.			
15539	riks	رِكسْ	Ar.	∴	Çokluk adam ve murdarlık, neces ve necaset.			
15540	rekż	رَكضْ	Ar.	*	Harıl harıl ayak ile tepmek ve kakıvermek ve kaçmak ve seğirtmek ve koşmak.			
15541	rekʿat	رَكْعَةْ	Ar.	•	Namazda ellerini diz kapakları üzerine vazedip ayakta başını ve arkasını aşağı eğmek ki namazın erkânındandır.			
15542	rekm	رَكمْ	Ar.	•	Bir nesneyi biriktirip birbiri üzerine yığmak ve cemetmek ve yığın, küme.			
15543	rükn	رُكنْ	Ar.	∴	Nahiye, canip ve cüz ve bir nesnenin ziyade muhkem ve kavi olan tarafına veya köşesine veya payandasına denilir ve ricâl-i devlet ve vüzeradan olan kimse dahi rükn-i devlet addolunur ve bir maddenin asıl ve esası; cemi, erkân gelir.	cem		
15544	rüknü'l-beyʿ	رُكنُ الْبَيعْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bey'in mahiyetine denilir ki o da malı mala değişmekten ibaret olup buna delaleti hasebiyle îcâb u kabûle dahi denilir.		Fıkıh	
15545	rükūb	رُكُوبْ	Ar.	∴	Binmek, süvari ve râkib olmak ve günah ve nâ-sezâ ve layıksız ve fiil işlemek.			
15546	rükūʿ	رُكُوعْ	Ar.	•	Meyletmek, rükûn etmek ve tevbe etmek, inâbet etmek, pişman olmak.			
15547	rükūd	رُكُودْ	Ar.	•	Sükûn ve ârâm etmek ve durmak ve kımıldanmak.			
15548	rükūʿ	رُكُوعْ	Ar.	∴	Namaz kılmak ve eğrilik, inhina etmek ve bel eğmek ve namazda kıyam akabinde olan rükn-i mahsûsa denilir ki arka düz ve ufka muvazi olacak derecede eğilmekten ibarettir ve bir adam hâl ve mal sahibi iken idbâr ve felaket zuhuruyla hâli menkûs ve fakir olmak.			
15549	rükūn	رُكُونْ	Ar.	•	Bir nesneye samimi meyletmek.			
15550	rükūnet	رُكُونَةْ	Ar.	•	Vakar ve temkin sahibi olmak.			
15551	rekīk	رَكِيكْ	Ar.	•	Zatında fürumaye ve nekes olarak rey ve akıl ve idraki zayıf olan adam ve gayret ve namusu olmayan veya ehli indinde vak' ve mehabeti olmayan ve ilim ve irfanı kalîl olan adam ve ince, kuvvetsiz ve zayıf ve nâtüvân olan kimse.			
15552	rekin	رَكِينْ	Ar.	•	Ali ve yüksek ve ser-bülend olan ve temkin ve vakar sahibi olan.			
15553	reg	رَگْ	Far.	•	Damar, ırk, vücutta olan kan damarı.			

15554	rimm	رِمّ	Ar.	∗	Kemik çürümek ve çürümüş kemik ve ıs. tıbbiyyeden olup takayyüh ve istirhâ-yı nesc-i azmî gibi iki sıfat-ı sâbite ile muttasıf olan iltihâb-ı müzmin-i izâma denilir ki envaı vardır.		Tıp	
15555	remm	رَمّ	Ar.	•	Tamir ve termîm etmek ve onarmak, ıslah etmek.			
15556	rimāḥ	رِماحْ	Ar.	•	Rumhlar, mızraklar, tîrler, süngüler.			
15557	remmāḥ	رَمّاحْ	Ar.	•	Mızrakçı, süngücü.			
15558	rimāḥat	رِماحَةْ	Ar.	•	Remmâhlık, mızrakçılık sanatı.			
15559	remāʾ	رَماءْ	Ar.	∗	Bir yerde meks ve ikamet eylemek ve ziyade olmak ve bir haberi zan ve gümân veçhile fehim ve idrak eylemek ve ribâ.			
15560	rimāḥu’l-cinn	رِماحُ الْجِنّْ	Ar.	∗	Taun denilen illet.			
15561	remād	رَمادْ	Ar.	•	Ateş, kül, hâkister.			
15562	remādet	رَمادَةْ	Ar.	•	İnsan ve hayvan kısmı, kesret üzere kırılıp telef olmak.			
15563	remmāz	رَمّازْ	Ar.	•	Meramını söylemeyip yalnız işaret vasıtasıyla ifade edici ve kinaye ve remiz ile tertîb-i kelâm edici olan.			
15564	remāzet	رَمازَةْ	Ar.	•	Akil ve dânâ olup vakar, temkin sahibi olmak.			
15565	rimāḳ	رِماقْ	Ar.	∗	Yetişecek veyahut ölmeyecek kadar azca maaş ve zîk-ı ma’îşete denilir ve nifak ve darlık, tengî.			
15566	rimāl	رِمالْ	Ar.	•	Remiller, kumlar, deniz kenarında ve çölde olan kumlar, rıhlar.			
15567	remmāl	رَمّالْ	Ar.	•	Bir nev hilebazlık ki halkı aldatıp güya gaipten kum vasıtasıyla haber veren yalancı adam.			
15568	remāmet	رَمامَةْ	Ar.	∗	Kefâf-ı ma’âş.			
15569	rümmān	رُمّانْ	Ar.	•	Şekilde ağacının bir dalı ve üzerinde çiçeği gösterilen ve nar denilen meyveye denilir ki maruftur.			+
15570	rümmānî	رُمّانِى	Ar.	•	Nar çiçeği gibi kırmızı renkli olan.			
15571	rimāyet	رِمايَةْ	Ar.	•	Atmak, endâht etmek, remy etmek.			
15572	remānet	رَمانَةْ	Ar.	∗	Kırkbayır bağırsağı.			
15573	rimmet	رِمَّةْ	Ar.	∗	Çürümüş kemik; cemi, rimâm gelir.	cem		
15574	rümmet	رُمَّةْ	Ar.	•	Alın, cephe, cebin, nâsiye.			
15575	rumḥ	رُمحْ	Ar.	∴	Mızrak, nîze; cemi, rimâh gelir ve mızrak gibi ciğere tesir eylediğinden fakr u fâkaya denilir.	cem		
15576	ramḥ	رَمحْ	Ar.	∗	Mızrakla dürtmek ve sancımak.			
15577	remed	رَمَدْ	Ar.	∴	Göz ağrımak ve ıs. tıbbiyyeden olup mültahime denilen dâhilen göz kapağını setreden örtünün iltihabına ıtlak olunur ki envaı vardır ve göz ağrısı, veca’u’l-ayn.		Tıp	
15578	remş	رَمشْ	Ar.	∗	Bir nesneyi el ile sıvayıp ıslah etmek.			
15579	remeş	رَمَشْ	Ar.	∗	Sal denilen şey ki ağaçları birbirine, yan yana mukhem raptedip ve su üzerinde yüzdürüp ona binerler.			
15580	remz	رَمزْ	Ar.	∴	Mutlak işaret eylemek ve dudaklar veya göz ve kaş ile veyahut ağız ve el ile ve dil ile işaret eylemek ve meramını söylemeyip yalnız işaret ile ifade etmek ve manası gizli ve güç bulunur kelam ile ifâde-i merâm etmek ve mezkûr kelama dahi denilir; cemi, rumûz gelir.	cem		
15581	remzet	رَمْزَةْ	Ar.	•	Meram ifadesi için edilen işaret.			

15582	remz-şinās	رَمزْ شِناس	Ar. - Far.	•	Manası gizli olan kelam ile işaretlerin mefhumuna vâkıf olan kimse.			
15583	rems	رَمسْ	Ar.	∴	Bir haberi ketm etmek ve toprağa defnetmek ve kabir ve mezar ve atmak.			
15584	ramṣ	رَمصْ	Ar.	∗	İsabet eden musibet, ivaz ve mükâfatla cebreylemek ve ıslah etmek.			
15585	remaṣ	رَمَصْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup göz çapaklanmasına denilir.		Tıp	
15586	remaż	رَمَضْ	Ar.	∗	Şemsin harareti şiddetle ve yakarak vaki olmak ve şedit olmak.			
15587	ramażān	رَمَضٰانْ	Ar.	∴	Müminlere mahsus oruç ayının ismidir ki şühûr-ı Arabiyyeden dokuzuncu ay demektir, sebeb-i tesmiyesi Araplar şühûrun esmâ-yı kadîmesini tebdil eyledikleri vakit o sene her ay ne mevsimde vaki olduysa onunla tesmiye eylediler veyahut yakmak manasına olan ramzdan ahzolunup sâ'imin günahlarını yakıp mahveylediği için veyahut gâfir manasına racidir ki zünûbu mahıv ve izale edici demektir, bazı ulema, esmayıhüsnadandır demişler ve bu bapta bir hadîs-i şerîf varit olduğunu beyan etmişlerdir.			
15588	ramṭ	رَمطْ	Ar.	•	Ayıplayıp ta'n ve teşnî' etmek.			
15589	rem^{e}ān	رَمْغانْ	Ar.	∗	Gazaptan endam titremek.			
15590	ramḳ	رَمقْ	Ar.	∗	Bir kimseye nazar-ı hafîf ile bakmak.			
15591	remaḳ	رَمَقْ	Ar.	•	Vücutta olan bakiyye-i hayâta denilir; cemi, ermâk gelir ve yetişecek ve ölmeyecek kadar kuvvet ve gıdaya denilir ve dirlik, maaş.	cem		
15592	rumḳa	رُمْقَه	Ar.	∗	Yetişecek ve ölmeyecek kadar azca maişete denilir.			
15593	rümke	رُمْكَه	Ar.	∗	Kül rengi ve karamtrak boz renk.			
15594	remeke	رَمَكَه	Ar.	∗	Is. hayvânâttan olup döl için alıkonulan kısrağa ıtlak olunur.		Hayvanat	
15595	remil	رَمِلْ	Ar.	∴	Kum, rıh ve bir nesneyi kan ile âlûde etmek; cemi, rimâl gelir.	cem		
15596	remel	رَمَلْ	Ar.	•	Bir nev ilm-i kâzib ki güya kum vasıtasıyla gaip tarafından haber verilir imiş.			
15597	remende	رَمَنْدَه	Far.	•	Korkmuş, havf etmiş olan.			
15598	rümūz	رُمُوزْ	Ar.	•	Remizler, manası gizli olan kelamlar ve işaretler.			
15599	rümūz-dān	رُمُوزْ دانْ	Ar. - Far.	•	Gizli ve mahfi manalara vâkıf olan kimse.			
15600	rümūs	رُمُوسْ	Ar.	•	Remsler, mezarlar, kabirler, merkadlar.			
15601	remūḳ	رَمُوقْ	Ar.	•	Pek fakir ve güç ile geçinecek kadar maaşa malik olan kimse.			
15602	remūn	رَمُونْ	Ar.	•	Pey ve peşin akçe.			
15603	rimh	رِمهْ	Ar.	•	Koyun vesaire sürüsü.			
15604	remy	رَمىْ	Ar.	∴	Atmak, endâht etmek, sürat ve kuvvet ile def ve teb'îd etmek ve bir nesne üzere ziyade ve zam olmak ve nusret eylemek.			
15605	remīde	رَمِيدَه	Far.	•	Korkmuş, havf etmiş ve ürkmüş olan.			
15606	remīz	رَمِيزْ	Ar.	∴	Kesîrü'l-hareke ve azîmü'l-kadr ve celîlü'ş-şân ve akil ve dânâ ve çok şeye vasıl ve necip ve vakar ve temkin sahibi rezîn adama denilir ve sahibinin ızdırabını müstelzim olan dar kalbe denilir.			
15607	remīm	رَمِيمْ	Ar.	•	Kemik çürümek ve çürümüş kemik.			

15608	rennān	رَنّانٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olu musavvit yani ses verici şeye denilir.		Tıp	
15609	renc	رَنجْ	Far.	•	Ağrı, eziyet, dert, illet ve öfke, hışım, gazap.			
15610	rencber	رَنجْبَرْ	Far.	•	Ağır işlerde ve hususuyla toprak işiyle tohum ekmek ve çift sürmek için tarlalarda veyahut yapılarda meşgul ve müstahdem olan gündelikçi adam.			
15611	renciş	رَنْجِشْ	Far.	•	Ağrı, dert, illet, keder, eziyet.			
15612	renc-ver	رَنجْوَرْ	Far.	•	Ağrı ve keder ve eziyete giriftar olan.			
15613	rencūr	رَنْجُورْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15614	renc-verī	رَنجْوَرِی	Far.	•	Ağrı, keder, eziyet, veca ve ızdıraplı olmak.			
15615	rencūrī	رَنْجُورِی	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15616	rencīdegī	رَنْجِيدَگی	Far.	•	İncinmiş olmak, kederli olmak.			
15617	rencīde	رَنْجِيدَه	Far.	•	İncinmiş, müte'ezzî ve mükedder olan.			
15618	rind	رِنْدْ	Far.	•	Bî-kayd ve laubali olan ve kayıtsız ve hariçte mürtekîb-i isyân ve günahkâr ve batında ehl-i takvâ ve istikamet olan kimse.			
15619	rindāne	رِنْدانَه	Far.	*	Rint gibi tavır ve harekette bulunmak hâli.			
15620	rende	رَنْدَه	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile doğramacıların tahtayı düz ve hem-vâr eyledikleri alet ki buna gerek Arapçada ve gerek Türkçede bu veçhile rende tabir edilir.			+
15621	rendīde	رَنْدِيدَه	Far.	•	Rendelenmiş, rende vasıtasıyla düz ve hem-vâr kılınmış olan.			
15622	reng	رَنگْ	Far.	•	Levn, boyaların manzarası, görünüşü ve mevcudatın aks-i ziyâ vasıtasıyla kuvve-i bâsıraya arz ve mahsus kılanan keyfiyeti ve hile, mekr, hud'a ve ikiyüzlü olmak, riya, mürailik ve şerm ve hayâ.			
15623	rengārenk	رَنگارَنگْ	Far.	•	Mülevven ve türlü türlü, renk renk olan.			
15624	reng-āmīz	رَنگآمِيزْ	Far.	•	Hilekâr ve mürai olan.			
15625	reng-āver	رَنگآوَرْ	Far.	•	Renkli olan ve hilekâr ve mürai olan.			
15626	rengīn	رَنگِينْ	Far.	•	Renkli ve mülevven olan ve güzel, zîbâ ve ziynetli ve latif olan.			
15627	renm	رَنمْ	Ar.	*	Savt, avaz, ses ve seslenmek, terennüm etmek.			
15628	renīm	رَنِيمْ	Ar.	*	Ezgiler ile seslenmek ve türkü çağırmak.			
15629	renīn	رَنِينْ	Ar.	∴	Haykırmak, bağırmak ve bir adamın sözüne kulak tutup dinlemek.			
15630	rev	رَوْ	Ar.	*	Çift, zevç ve tek olmayan.			
15631	rev	رَوْ	Far.	•	Gidici, yürüyücü, reh-rev, yol gidici, yolcu.			
15632	rū	رُو	Far.	•	Yüz, çehre, sima ve neşvünema bulucu olan.			
15633	revā	رَوٰا	Far.	∴	Caiz, layık, becâ olan ve rayiç, sâ'ig, cari, revan olan ve husule gelmek ve kabul.			
15634	revāʾ	رَوٰآءْ	Ar.	*	Tatlı nesne, azb, hulüv.			
15635	revābiṭ	رَوٰابِطْ	Ar.	•	Rabıtalar, kayıtlar, bentler, bağlar.			
15636	rüvvāt	رُوٰاةْ	Ar.	•	Râvîler, rivayetçiler ve hikâyetçiler, haberciler.			

15637	revātib	رَوَاتِبْ	Ar.	•	Rabıtalar, maaşlar ve vazifeler, maişetler.			
15638	revāc	رَوَاجْ	Ar.	∴	Akçe ve meta makulesi, miyân-ı halkta rayiç olup yürümek, geçmek ve rüzgâr bir cihette ber-karâr olmayıp karışık esmekle ne semtten esip geldiği nâ-ma'lûm olmak.			
15639	revāḥ	رَوَاحْ	Ar.	∴	Şey-i mechûle yakin ve ıttılâ'-ı tahsîlinden naşi sürur ve neşât bulmak ve zevâl-i şemsten âhir-i nehâra varıncaya kadar olan vakit.			
15640	rivād	رِوَادْ	Ar.	*	Talep etmek ve öte beri gidip gelmek ve olta vurmak.			
15641	revāsī	رَوَاسِى	Ar.	•	Râsiyeler, azîm dağlar.			
15642	revāʿid	رَوَاعِدْ	Ar.	•	Râ'ideler, gürüldeyen gökler.			
15643	revāʿif	رَوَاعِفْ	Ar.	•	Kahrolunmuş düşmanlar kanına bulaşık olan mızraklar.			
15644	revāfiż	رَوَافِضْ	Ar.	•	Rafiziler, Rafizi mezhebinden olanlar.			
15645	rivāḳ	رِوَاقْ	Ar.	∴	Hanenin önü, pîş-gâh-ı hâne ve hanenin ikinci katında olan dîvân-hâne ve sofa ve kubbe ve kemer sakaf, mukaddem, saçak ve önü açık çardak ve tavan altına yapılan perde nüh-rivâk dokuz kat gökler ve rivâk-ı ayn, rivâk-ı dîde kaş, gözün kaşı.			
15646	rivāḳī	رِوَاقِى	Far.	•	Bir nev derviş veya feylesof.			
15647	revākid	رَوَاكِدْ	Ar.	•	Rakit ve durgun olanlar.			
15648	rüvāl	رُوَالْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup salya ve tükürük ve lu'âba ıtlak olunur.			
15649	revān	رَوَانْ	Far.	∴	Gidici, akıcı, yürüyücü olan ve ruh, can, nefes, natıka ve caiz ve rayiç.			
15650	revān-baḫş	رَوَانْبَخْشْ	Far.	•	Can bağışlayıcı ve can verici olan.			
15651	revāne	رَوَانَه	Far.	•	Gidici, akıcı, yürüyücü olan.			
15652	revānī	رَوَانِى	Far.	*	İrmikten mamul bir nev maruf tatlı.			
15653	revāh	رَوَاهْ	Ar.	*	Geçip görmek ve bir kimse ile müşavere eylemek ve yeryüzünde su, öte beri oynayıp çalkanmak.			
15654	rivāyet	رِوَايَةْ	Ar.	•	Hadis ve haber ve şiir haml ve nakletmek ve hikâyet etmek ve halk için kuyudan su çekmek ve birine su verip ateşini defetmek; cemi, rivâyât gelir.	cem		
15655	revāyiḥ	رَوَايِحْ	Ar.	•	Rayihalar, kokular, bûylar.			
15656	revāʾī	رَوَائِى	Far.	•	Cevaz, mesâğ, liyakat ve becâ olmak.			
15657	rūb	رُوبْ	Far.	•	Süpürge ve süpürüp tathîr etmek.			
15658	rüʾūb	رُؤُبْ	Ar.	*	Yoğurt ve süt yoğurt olmak ve mütehayyir ve aşüfte olmak ve uyku basıp uyuklamak ve uyku sarhoşu olmak ve pek yorulup fürû-mânde ve durgun olmak ve yalan söylemek ve akıl ve zihin şûrîde, muhtelit olmak.			
15659	rūbāh	رُوبَاهْ	Far.	•	Tilki denilen hayvan.			
15660	rū-be-rāh	رُوبَرَاهْ	Far.	•	Yüzü yola olan ve hazır ve müstait ve amade ve müheyya olan.			
15661	rū-be-rū	رُوبَرُو	Far.	•	Yüz yüze, karşı-be-karşı ve mukabil olan.			
15662	rū-be-kār	رُوبَكَارْ	Far.	•	Yüzü kâra çevrilmiş, hazır ve amade olan.			
15663	revbe	رَوْبَه	Ar.	*	Yoğurt mayası ve medâr-ı ma'âş ve kıvâm-ı zindegânî olan nesne.			

15664	rūbe	رُوبَه	Far.	•	Rûbâh ve tilki denilen hayvan.			
15665	rū-be-hāne	رُوبَهَانَه	Far.	•	Tilki gibi ve tilkiye yakışır olan.			
15666	rū-bend	رُوبَنْدْ	Far.	*	Yaşmak ki kadınlar yüzlerine tutarlar.			
15667	rū-pūş	رُوپُوشْ	Far.	•	Yüz örtüsü ve yüzü örtülü olan.			
15668	revşe	رَوْشَه	Ar.	*	Fışkı, tezek ve burun ucu; cemi, ervâs gelir ve terslemek, pislemek.	cem		
15669	revc	رَوجْ	Ar.	*	Revaç bulmak, geçmek.			
15670	revḥ	رَوحْ	Ar.	∴	Rahat ve asayiş ve rahmet ve asanlık ve nesim, rîh ve serin ve mülayim esen rüzgârın vücuda dokunmasıyla verdiği serinliğe ve sefa ve inbisâta denilir ve koklamak.			
15671	rūḥ	رُوحْ	Ar.	∴	Mâdde-i hayât olan vedî'a-i ilâhiyyeye denilir ki hükemâ ona nefis derler ve can, etibba indinde Metâlib-i Âliyye-i İmam Râzî'de ve bilhassa Süyûtî'nin Ruh Risalesi'nde beyan olunduğu veçhile kana denilir ve vahy-i ilâhîye ve Cebrâ'îl-i Emîn'e denilir ve nefes ile üfürmek, nefh etmek ve bâ'is-i hayât-ı rûhânî olduğu için emr-i nübüvvete ve Hazret-i Rabbü'l-Âlemîn'in emir ve hükmüne denilir; cemi, ervâh gelir, Basâ'ir'de beyan olunduğuna göre ruhun hakikati bir latîfe-i rabbâniyye ve anâsır-ı âlem-i ulvîden bir unsur-ı şerîftir ki meded-i ilâhî ile âlem-i süflîye muttasıl ve derecât-ı hayvânât ve tefâvüt-i hâlât hasebiyle hayvan kısmına müteallik olur, insan nevi surette ve mana ve hakikatte ve sıfatta ekmel-i cins-i hayvân olmakla ona muttasıl olan ruh, efdal-ı ervâhtır ve latîfe-i mezkûrenin hakikatine vukuf, tavr-ı ukûl-ı beşeriyyenin maverasıdır fakat avârız-ı mümeyyizesiyle idrak, hadd-i imkândadır; ruh hayvani, tabii ve nefsani namıyla üç neve mütenevvi olup rûh-ı hayvânînin merkezi kalp ve rûh-ı tabî'iyyenin merkezi dem, yani kan ve rûh-ı nefsâniyyenin merkezi dimağdır, rûh-ı hayvânî cemî'-i a'zâya şerâyîn denilen nabız, yani kırmızı kan damarlarıyla vasıl olup semeresi hayat ve rahattır, rûh-ı tabî'î etrâf-ı bedene evride yani siyah kan damarları vasıtasıyla vasıl olup	cem		
15672	rūḥu'l-ḳudüs	رُوحُ الْقُدُسْ	Ar.	•	Emînü'l-vahy Cebrail aleyhi's-selâm.			
15673	rūḥullāh	رُوحُ اللهْ	Ar.	•	İsa bin Meryem aleyhi's-selâm.			
15674	rūḥ-efzā	رُوحْ اَفْزَا	Ar. - Far.	•	Adama taze hayat ve ferah verici olan.			
15675	rūḥ-ı tūtyā	رُوحِ تُوتْيَا	Ar.	•	Bir nev maden ismi.			
15676	rūḥānî	رُوحَانِى	Ar.	∴	Kendisinde ruh ve hayat olan şey ki canlı demektir ve bilâ-cesed ruh oldukları için melaikeye ve cin taifesine denilir; cemi, rûhânîyyûn gelir.	cem		
15677	revḥānî	رَوْحَانِى	Ar.	*	Bâd-ı nesîm uğrağı olan veyahut rahat ve asayişli olan hoş ve dil-keş ve safâ-bahş makama denilir.			
15678	rūḥāniyyet	رُوحَانِيَّةْ	Ar.	•	Rûh-ı mücerred olup cisim ve cesetten ari ve hali olmak ve ruhani olmak.			
15679	rūḥ-perver	رُوحْپَرْوَرْ	Ar. - Far.	•	Ruha kuvvet verip besleyici olan.			
15680	rūḥiyye	رُوحِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dipleri iltihaplı, yassı birtakım kabarcıklarla zahir ve bir nev cilt hastalığına denilir ki alelumum şüyûh ve etfale mahsus olan ihtilâlât-ı bedeniyyede avarız olarak veyahut şerâ'it-i sıhhiyyeye riayet edilmediğinden bedel veyahut frengi alâmet-i mahsûsası olarak ekseriya zuhura gelir ve kuruyarak ve kabuklanarak netice bulur.		Tıp	
15681	revd	رَودْ	Ar.	*	Talep eylemek ve öte beri gidip gelmek ve olta vurmak.			
15682	rūd	رُودْ	Far.	•	Irmak, nehir, çay, dere.			
15683	rū-dāde	رُو دَادَه	Far.	•	Vaki olmuş, vuku bulmuş olan.			
15684	rud-āver	رُودْ آوَرْ	Far.	•	Nehrin suyu akmasıyla getirdiği nesne, ağaç ve dal ve çör çöp misilli şey.			

15685	rūd-bār	رُودْ بَارْ	Far.	•	Büyük ırmak ve nehir, nehir kenarı.			
15686	rūde	رُودَه	Far.	•	Bağırsak, em'â.			
15687	rūde-bĭn	رُودَه بِينْ	Far.	•	Bir nev kâhin ve haberci ki hayvanatın bağırsağına bakıp ahval ve ahkâmdan haber verir imiş.			
15688	revz	رَوزْ	Ar.	*	Tecrübe eylemek ve bir adam bir kimse nezdinde olan nesneye istekli ve talip olmak.			
15689	rūz	رُوزْ	Far.	•	Gün, yirmi dört saat müddet, yevm ve gündüz vakti, nehâr, aydınlık zamanı.			
15690	rūz-i cezā	رُوزِ جَزَا	Ar. - Far.	•	Kıyamet günü.			
15691	rūz-efzūn	رُوزْ اَفْزُونْ	Far.	•	Muammer, ömrü çok ve vefîr olan.			
15692	rūzāne	رُوزَانَه	Far.	•	Yevmiye, gündelik.			
15693	rūz-bān	رُوزْ بَانْ	Far.	•	Kapıcıbaşı, serheng, çavuş.			
15694	rūz-be-rūz	رُوز بَرُوزْ	Far.	•	Günden güne, yevmen-fe-yevmen.			
15695	rūzān	رُوزَانْ	Far.	•	Gündüzler ve gündüz ve gündüz vakti zarfında.			
15696	rūzgār	رُوزْگَارْ	Far.	•	Yel, bad, rîh ve dünya, âlem ve zaman, zamane, vakit ve hâl, hengâm.			
15697	rūz-merre	رُوزْمَرَّه	Ar. - Far.	•	Daima, her gün ve bir günden ibaret zaman ve beyne'n-nâs umûmen malum ve müstamel olan ta'bîrât ve lisan ve dil.			
15698	revzen	رَوْزَنْ	Far.	•	Pencere, derîçe.			
15699	rūz-nāmçe	رُوزْنَامْچَه	Far.	•	Her günün vukuatı kayıt olunan defter-i küttâbî ve muhasebeye memur olan kâtiplerin defteri.			
15700	revzene	رَوْزَنَه	Far.	•	Sene ve mah ve hafta ve gün ve bazen saat ve ahvallerini müşir kitap.			
15701	revzene-i beyżiyye	رَوْزَنَهٔ بَيْضِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kulakta sandûka-i tabl denilen üzn-i mutavassıt ile üzn-i dâhilînin dehliz nam kıtasını birbirine müşterek kılan fetha-i beyziyyeye yani beyzi deliğe denilir.		Tıp	
15702	revzene-i müdevvere	رَوْزَنَهٔ مُدَوَّرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sandûka-i tabl denilen üzn-i mutavassıtın cidâr-ı ünsîsi yani içeri tarafa yakın olan duvarı cihetinde mütesâdif olan ve üzn-i dâhilînin kavka'a nam kıtasının süllem-i tablî denilen mahalline açılan fethaya yani deliğe ıtlak olunur.		Tıp	
15703	rūze	رُوزَه	Far.	•	Savm, oruç ve günlük olan.			
15704	rūze-dār	رُوزَه دَارْ	Far.	•	Oruçlu, sâ'im olan.			
15705	rūze-küşā	رُوزَه كُشَا	Far.	•	İftar edici, oruç bozucu olan.			
15706	rūzī	رُوزِى	Far.	•	Gündüze mensup ve müteallik olan ve her günlük hükmünde olan ve gündelik rızık, nasip, maaş ve yiyecek ve geçinecek.			
15707	rūziyāne	رُوزِيَانَه	Far.	•	Maaş, rızık, nasip.			
15708	rūzĭ-ḫār	رُوزِى خوَارْ	Far.	•	Rızık yiyici mahluk.			
15709	rūzĭ-ḫārān	رُوزِى خوَارَانْ	Far.	•	Rızık yiyici olan hayvanat, mahlukat, nâs.			
15710	rūzĭ-dih	رُوزِى دِهْ	Far.	•	Rezzâk-ı âlem olan Allahutaala hazretleri.			
15711	rūzĭ-resān	رُوزِى رَسَانْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15712	rūzĭne	رُوزِينَه	Far.	•	Gündelik maaş, rızık, nasip.			

15713	rūzĭne-dār	رُوزِينَه دَارْ	Far.	•	Maaş ve rızık ve nasip ve ekmek sahibi.			
15714	revs	رَوسْ	Far.	*	Sabit olmak ve salınarak yürümek.			
15715	rüʾūs	رُءُوسْ	Ar.	•	Re’sler, başlar, sergerdeler.			
15716	rüʾesā	رُؤَسا	Ar.	•	Reisler, bir iş için birinci söz sahibi olarak tayin olanlar ve sergerdeler.			
15717	ruspĭ	رُسْپِى	Far.	•	Fahişe, zâniye olan nisvân.			
15718	ruspĭ-zāde	رُسْپِى زَادَه	Far.	•	Veledizina, piç ve ana babası belli olmayan velet, çocuk.			
15719	rūstā	رُوسْتا	Far.	•	Köy, karye.			
15720	rūstāḫĭz	رُوسْتا خِيزْ	Far.	•	Kıyamet günü.			
15721	rūstāz	رُوسْتازْ	Far.	•	Köylü adam, köy ve karye ehli.			
15722	rūstā-zāde	رُوسْتازَادَه	Far.	•	Köylünün oğlu olan, köylü çocuğu.			
15723	rūstāʾĭ	رُوسْتائِى	Far.	•	Köyde oturup taayyüş etmek.			
15724	rū-siyāh	رُوسِيَاهْ	Far.	•	Yüzü kara, kabahatli ve rezil olan.			
15725	rū-siyāhĭ	رُوسِياهِى	Far.	•	Yüz karalığı, kabahat ve rezalet.			
15726	rū-siyeh	رُوسِيَهْ	Far.	•	Yüzü kara, rû-siyâh ve kabahatli olan.			
15727	reviş	رَوِشْ	Far.	•	Gidiş, yürüyüş ve tarz, kaide, usul, tarik ve bahçe aralarında olan yol hıyaban.			
15728	rūşen	رُوشَنْ	Far.	•	Aydın, ziya ve belli ve bedihi ve aşikâr olan ve revnaklı ve ziyadar olan.			
15729	rūşenā	رُوشَنا	Far.	•	Ziya, fürûğ, aydınlık ve rûşen olan.			
15730	rū-şinās	رُوشِناسْ	Far.	•	Belli başlı, meşhur kimse ve cümle ile aşina ve ülfetli olan kimse.			
15731	rū-şināsĭ	رُوشِناسِى	Far.	•	Aşinalık, ülfet, dostluk.			
15732	rūşenāʾĭ	رُوشَنائِى	Far.	•	Rûşenâlık, rûşenlik, parlak aşikârlık.			
15733	rūşen-beyān	رُوشَنْ بَيَانْ	Ar. - Far.	•	Açık, fasih, beyan edici olan.			
15734	rūşen-dil	رُوشَنْدِلْ	Far.	•	Gönlü hakâyık-ı rûhâniyyeye vâkıf olan.			
15735	rūşen-żamĭr	رُوشَنْضَمِيرْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
15736	rūşen-gĭr	رُوشَنْگِيرْ	Far.	•	Cilacı ve mıskaleci, perdahçı.			
15737	rūşenĭ	رُوشَنِى	Far.	•	Parlaklık, ziyadarlık.			
15738	ravż	رَوضْ	Ar.	∴	Ahmak ve künd-zihn iken akıl rüşt ve tedbir sahibi olmak.			
15739	ravża	رَوْضَةْ	Ar.	∴	Kumluktan veya çayır ve çimenlikten su yatağı olan yani câ-be-câ sulu olan yere denilir ki mergizâr tabir olunur ve gölcük ve havuz ve bent makulesi yerlerde müctemi’ olan sulara denilir ve bahçe, bostan, cennet, behişt ve çimenlik mahal; cemi, riyâz gelir.	cem		
15740	ravża-i muṭahhara	رَوْضَةْ مُطَهَّرَه	Ar.	*	Fahr-i kâ’inât aleyhi efdalü’s-salavât ve efdalü’t-tahiyyât efendimiz hazretlerinin kabr-i şerîflerine denilir.	cem		
15741	ravᶜ	رَوعْ	Ar.	*	Bir nesneden korkmak ve ürkmek ve hareket-i nefsâniyye, helecan.			

15742	rūᶜ	رُوعْ	Ar.	*	Kalp, fu'âd ve yürekte korku arız olacak mahal ve zihin ve akıl ve akile denilir.			
15743	revaᶜ	رَوَعْ	Ar.	*	Nâsı acebe düşüren, hüsn ü cemâl veya şecaat.			
15744	revᶜa	رَوْعَه	Ar.	*	Korku, havf.			
15745	reveġān	رَوَغٰانْ	Ar.	*	Talep ve meyletmek.			
15746	rūġan	رُوغَنْ	Far.	•	Yağ, dühn, semen ve ispirtoda erimiş sakız makulesi şey ki boya gibi cila için istimal olunur.			
15747	rūġanī	رُوغَنِى	Far.	∴	Revani denilen bir nev tatlı taam ve ayakkabı imalinde vesair şeyleri imal zımnında kullanılan bir nev siyah, parlak deri.			
15748	revf	رَوفْ	Ar.	*	Sükûn ve ârâm ve bir nesne iyi olmak.			
15749	reᵓūf	رَؤُفْ	Ar.	•	Esmayıhüsnadandır, begayet esirgeyici ve merhamet ve şefkat sahibi ve mihribân olan.			
15750	revḳ	رَوقْ	Ar.	*	Ev önünün örtüsü, sakaf, mukaddemü'l-beyt; cemi, ervâk gelir ve büyük çadır.	cem		
15751	rū-ger	رُوگَرْ	Far.	•	Yüzü öteye çevrilmiş olan ve asi ve itaatsiz olan.			
15752	rū-gerdānī	رُوگَرْدٰانِى	Far.	•	Yüzünü öteye çevirmek, rû-gerdânlık.			
15753	revm	رَومْ	Ar.	∴	Talep etmek ve sıçramak ve ihtisar etmek ve tecvit ıs. olup kelimede olan gizlice hareke-i muhteliseden ibarettir ki işmâm gibi bunda o kadar hareke işitilmez.		Tecvit	
15754	rū-māl	رُومٰالْ	Far.	•	Yüz sürücü, yüz silici olan.			
15755	rū-mālī	رُومٰالِى	Far.	•	Yüz sürmek ve yüz silmek.			
15756	revende	رَوَنْدَه	Far.	•	Gidici ve yürüyücü olan.			
15757	revnaḳ	رَوْنَقْ	Ar.	•	Ziynet ve hüsn ve güzellik ve âb u tâb ve sefa, taravet.			
15758	rū-nümā	رُونُمٰا	Far.	•	Yüz gösterici olan ve zuhura gelen ve vaki ve bariz olan ve gelinin yüzünü gördükte damadın verdiği hediye.			
15759	rū-nümūde	رُونُمُودَه	Far.	•	Yüz göstermiş ve zuhur etmiş olan.			
15760	rū-nümūn	رُونُمُونْ	Far.	•	Yüz gösterici ve zahir ve bariz olan şey.			
15761	reviyy	رَوِىَّ	Ar.	•	Aruz ıs. olup şiirde kafiye harfine denilir ve beytin harf-i ahîri.		Aruz	
15762	rūy	رُوىْ	Far.	•	Yüz, çehre, sima, vecih.			
15763	rūya	رُويٰا	Far.	•	Bitici, neşvünema bulucu ve namı olan.			
15764	rüᵓyā	رُؤْيٰا	Ar.	•	Düş ki uyku içre görülür, keyfiyet; cemi, rü'â.	cem		
15765	rüᵓyet	رُؤْيَةْ	Ar.	∴	Göz ile görmek, bakmak, nezaret etmek ve kalple görmek yani akıl ile müşahede rütbesinde bilmek ve şey-i mer'îyi idrak etmek ve tefekkür etmek ve düşünmek; cemi, rü'î.	cem		
15766	reviyyet	رَوِيَّةْ	Ar.	∴	Fikir, nazar, tedbir, endişe ve akıl ve basiret ve kişi umurunda tefekkür üzere bulunmak.			
15767	revīd	رَوِيدْ	Ar.	*	Rıfk ve suhulet.			
15768	rūy-dāde	رُوىْ دٰادَه	Far.	•	Vaki olmuş ve vuku bulmuş olan.			
15769	rūy-şināس	رُوىْ شِنٰاسْ	Far.	•	Belli başlı, meşhur kimse ve cümle ile aşina ve ülfetli olan kimse.			
15770	rūy-şināsī	رُوىْ شِنٰاسِى	Far.	•	Aşinalık, ülfet, dostluk.			

15771	rūy-māl	رُویمال	Far.	•	Yüz sürücü, yüz silici olan.			
15772	rūy-mālī	رُویمالی	Far.	•	Yüz sürmelik ve rûy-mâl olmak.			
15773	rūyīde	رُویِیده	Far.	•	Bitmiş, neşvünema bulmuş olan.			
15774	rūyīn	رُویین	Far.	•	Tunçtan masnu ve ibaret olan.			
15775	reh	رَهْ	Far.	•	Râh, yol, tarik ve resim, kaide, kanun.			
15776	rehā	رَها	Far.	•	Halas, kurtulma, kurtuluş.			
15777	rehābine	رَهابِنَه	Ar.	•	Ruhbanlar, Nasârî papazları.			
15778	rehābīn	رَهابِین	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15779	rihān	رِهانْ	Ar.	*	Müfret olmak itibariyle bir kimse ile bir madde zımnında bir şey üzerine bahse tutuşmak ve cem olmak itibariyle rehinler, girevler, tutular demektir.			
15780	rehāvī	رَهاوِی	Far.	•	İçinde yaylı çalgı olup kuruldukta kendi kendine çalar olan kutu.			
15781	rehā-yāb	رَهایاب	Far.	•	Halas bulup selamete çıkar olan.			
15782	rehā'in	رَهائِنْ	Far.	•	Rehineler, rehinler.			
15783	rehā'ī	رَهائِی	Far.	•	Halas, kurtuluş.			
15784	rehb	رَهبْ	Ar.	•	Korkmak, hafv ve hirâs etmek.			
15785	ruhbān	رُهْبانْ	Ar.	∴	Korkmak ki buna Türkçede yılmak ve çekinmek denilir ve cem olmak itibariyle rahipler, Nasârî taifesinin papazları ki nâstan inkıta ve inziva birle ta'abbüd ve tenessüke say ve mücahede ederler idi ve müfret olmak itibariyle rahip manasınadır; cemi, rehâbîn ve rehâbîne gelir.	cem		
15786	rehbāniyyet	رَهْبانِیَّةْ	Ar.	∴	Rahip olmak, rahiplik, papazlık, manastırda oturmaklık ki hadîs-i şerîfte menhî olan ruhbaniyetten murat selef ruhbanlarının kendi mâdde-i recüliyyetini izale eylemek ve riyazet veya nefsine eza için gerdanına zincir geçirmek ve post giymek ve asla et yememek ve savm-ı visâl eylemek gibi ahlaklarıyla mütehallik olmaktır ve Burhân-ı Kâtı'da ruhban kelimesi Fârisî olarak gösterilir, aslı ruhban imiş ruh, züht ve salah ve bân sahip manasına olmakla ruhban, sâhib-i zühd ve salah manasına zahit ve sâlih demek imiş, sonra tahfif için vâv hazf edilmiştir.			
15787	ruhbān-ḫanet	رُهْبانْ خانَةْ	Ar. - Far.	•	Manastır, kilise.			
15788	rehbet	رَهْبَةْ	Ar.	•	Korkmak ki buna Türkçede yılmak ve çekinmek denilir ve korku.			
15789	rehber	رَهْبَرْ	Far.	•	Yol gösterici, kılavuz, delil.			
15790	rehberī	رَهْبَرِی	Far.	•	Rehberlik, kılavuzluk, delalet.			
15791	rehc	رَهجْ	Ar.	*	Toz, gubâr ve şûr ve şağb ve şer ve fitneye denilir.			
15792	rehd	رَهدْ	Ar.	*	Bir nesneyi pek ezmek, şedîden sahk etmek.			
15793	rehs	رَهسْ	Ar.	*	Ayakla basıp bir nesneyi pek çok çiğnemek.			
15794	rehṣ	رَهصْ	Ar.	*	Bir nesneyi pek sıkmak.			
15795	rehṭ	رَهطْ	Ar.	*	Bir adamın kavim ve soy ve kabilesi ve adüv, düşman; cemi, erhât gelir.	cem		
15796	rehf	رَهفْ	Ar.	*	Bilemek, keskinletmek.			

15797	reh-peymā	رَهْپَيْمَا	Far.	•	Yolcu, yol ölçücü.			
15798	reh-rev	رَهْرَوْ	Far.	•	Yolcu, yoldan gidici olan.			
15799	reh-revān	رَهْرَوَانْ	Far.	•	Reh-revler, yolcular, yol gidiciler.			
15800	reh-zen	رَهْزَنْ	Far.	•	Yol kesici, kuttâ'u't-tarîk.			
15801	reh-zenī	رَهْزَنِى	Far.	•	Yol kesicilik, kat'u't-tarîk, reh-zenlik.			
15802	rahḳ	رَهْقْ	Ar.	∗	Bir nesneyi bürümek, ihata etmek ve bir adamın arkasından yetişmek veyahut yaklaşıp çatmak ve akıl gitmek ve mütehayyir olmak ve yakınlık, takarrüp ve daima şerr ü şürûr ve zulüm ve cefa irtikâbına denilir ve muharremât ve menhiyata düşüp hemîşe onunla uğraşmak ve bir adamı uhde-i tâkatinden hariç külfete tahmil etmek ve yalan söylemek.			
15803	rehaḳ	رَهَقْ	Ar.	∗	Suç, günah, isim ve zulmetmek ve azgınlık ve sefihlik ve zulüm ve tuğyan.			
15804	rehket	رَهْكَةْ	Ar.	•	Zayıf ve zebunluk.			
15805	reh-güẕar	رَهْگُذَارْ	Far.	•	Yol, tarik ve bir şeyin yolu üstü ve yolcu, yoldan gidici.			
15806	reh-güẕer	رَهْگُذَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15807	rehl	رَهلْ	Ar.	∗	Vilâdet akabinde zuhur eden son dedikleri sarı sıvı ve ıs. tıbbiyyeden olup esnâ-yı hamlde ceninin derununda sebh eylediği suya denilir ki bunun mahfazasına dahi gışâ-i rehl ve ta'bîr-i efrenciyyesi aminyos ıtlak olunur, gışâ-i mezkûr vaz'-ı hamlden biraz evvel yırtılıp rehl dökülür, bu hâl dahi vaz'-ı hamlin mukaddimesi ve inkızâ-yı müddet-i hamlin müjde-resânıdır.		Tıp	
15808	rehlet	رَهْلَةْ	Ar.	∗	Şişme ve şişkinlik.			
15809	rehn	رَهنْ	Ar.	∴	Bir kimseden istidâne veyahut istiare olunan nesne yerine vazolunan şey ki Fârisîde, girev Türkîde tutu denilir ve ıs. fıkhiyyeden olup bir malı ondan ondan istîfâsı mümkün olan bir hak mukabilinde mevkuf ve mahpus kılmaya ıtlak olunur; cemi, rihân gelir ve hapseylemek ve sabit ve payidar ve daim olmak.	cem		
15810	reh-nişīn	رَهْنِشِينْ	Far.	•	Yol üzerine oturucu olan.			
15811	reh-nümā	رَهْنُمَا	Far.	•	Kılavuz, yol gösterici, delil, reh-nümây keza.			
15812	reh-nümāʾī	رَهْنُمَآئِى	Far.	•	Kılavuzluk, delalet.			
15813	rehn-i müsteʿār	رَهْنِ مُسْتَعَارْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup ariyet olunan bir malın izn-i sâhib-i mâl ile müsta'îr tarafından rehin edilmesi keyfiyetine denilir.		Fıkıh	
15814	reh-nümūn	رَهْنُمُونْ	Far.	•	Kılavuz, yol gösterici, delil.			
15815	reh-neverd	رَهْنَوَرْدْ	Far.	•	Yolcu, yolculuk edici olan.			
15816	reh-vār	رَهْوَارْ	Far.	•	Yorga yürüyüşlü at ve beygir.			
15817	rühūn	رُهُونْ	Ar.	•	Rehinler, tutular, girevler.			
15818	reh-yāb	رَهْيَابْ	Far.	•	Yol, yolcu olan.			
15819	rehīde	رَهِيدَه	Ar.	∗	Vücudu gül gibi ter ü tâze ve nerm ü nazik olan genç mahbubeye denilir.			
15820	rehīḳ	رَهِيقْ	Ar.	•	Şarap, hamr, bade.			
15821	rehīn	رَهِينْ	Ar.	∴	Bir nesne mukabili alıkonulan şey ve borcun eda olunacağına kefalet etmek üzere alacaklıya teslim olunan nesne, tutu, girev.			

15822	rehinet	رَهِينَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15823	riʾāʾ	رِئَاءْ	Ar.	∴	Bir kimse nâsa kendi muttasıf ve mütehallik olduğu fiil ve girdârının hilafını göstermek ve gösteriş eylemek ve ikiyüzlülük etmek ve bir adamı karşısına geçip görmek ve bir kimse ile müşavere eylemek.			
15824	reyāḥ	رَيَاحْ	Ar.	•	Hamr, şarap, bade.			
15825	riyāḥ	رِيَاحْ	Ar.	•	Rîhler, rüzgârlar ve rayihalar.			
15826	reyāḥīn	رَيَاحِينْ	Ar.	•	Reyhanlar, güzel kokulu otlar, fesleğenler.			
15827	riyād	رِيَادْ	Ar.	*	Talep eylemek, istemek.			
15828	riyāset	رِيَاسَتْ	Ar.	∴	Bir kavme veya bir cemaate baş olmak ve sürur ve ser-kâr olmak ve ululuk ve ululanmak ve reislik ve baş ve sergerde olmak.			
15829	riyāż	رِيَاضْ	Ar.	•	Ravzalar, bahçeler.			
15830	riyāżat	رِيَاضَةْ	Ar.	•	Nefsini kırıp ve zevk ve sefadan çevirip daima melhûzât-ı nâfi'a ile meşgul etmek.			
15831	riyāżî	رِيَاضِى	Ar.	∴	Riyazete mensup ve müteallik olan ve yalnız sarf-ı efkâr ve meşgûliyyet-i dâ'ima ile istiksâbı mümkün olan ve hesap ve hendeseye müteallik ulumun kâffesine ıtlak olunur.			
15832	riyāfet	رِيَافَةْ	Ar.	•	Bir ilimdir ki onun vasıtasıyla yer altındaki suları ve susuz yerleri keşf ve izhar ederler.			
15833	riyā-kār	رِيَاكَارْ	Ar. - Far.	•	İkiyüzlü, mürai kimse.			
15834	reyyān	رَيَّانْ	Ar.	•	Suya kanmış ve sîrâb olan.			
15835	reyb	رَيبْ	Ar.	∴	Hâdise-i rüzgâr ve asıl bir nesnede bir hâlet tevehhümüyle vaki olan şek ve şüphe ki lisanımızda suizan ve mazınne-i töhmet manasınadır; cemi, rüyûb gelir.	cem		
15836	rîb	رِيبْ	Ar.	•	Rîbeler, şekler, şüpheler, gümânlar.			
15837	rîbet	رِيبَةْ	Ar.	•	Şek ve şüphe, gümân ve mazınne-i töhmet ve suizan.			
15838	riʾe	رِئَه	Ar.	∴	ıs. tıbbiyyeden olup teneffüse hizmet eden akciğere denilir, Fârisîde şuş, Türkîde öyken denilir; cemi, ri'ât gelir.	cem	Tıp	
15839	riʾeteyn	رِئَتَيْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sağ ve sol tarafta olan iki akciğere denilir.		Tıp	
15840	rîçāl	رِيچَالْ	Far.	•	Reçel tabir olan taneli tatlı ki maruftur.			
15841	rîḥ	رِيحْ	Ar.	∴	Yel, bad, rüzgâr ki havâ-yı müteharrikten ibarettir; cemi, riyâh gelir; Kur'ân-ı Kerim'in kavaidi iktizası olarak müfret hâlinde şedâ'id ve ukûbâtta ve cem hâlinde letâ'if ve in'âmâtta varit olmuştur ve istiare tarikiyle galebe ve kuvvet ve rahmet ve mazarrat ve devlet manalarına kullanılır ve hoş ve tayyib şeye denilir ve rayiha manasına kokuya denilir.	cem		
15842	reyḥān	رَيْحَانْ	Ar.	∴	Fesleğen denilen hoş-bû nebat ve sâkı olmayan iyi kokulu ot ve rızık ve maişet ve rahmet ve ekin yaprağı; cemi, reyâhîn.	cem		
15843	riḫtim	رِيخْتِمْ	Far.	•	Birbirine pek basılmış taş ve toprak ki zamanında deniz kenarını muntazam surette doldurup set yapmaktan ibaret ameliyyât-ı türâbiyye ve haceriyyeye denilir.			
15844	rîḫte	رِيخْتَه	Far.	•	Dökülmüş ve mansub olan ve isâga olunmuş, dökme olan ve akıtılmış olan.			
15845	rîz	رِيزْ	Far.	•	Dökücü, akıtıcı ve saçıcı olan.			
15846	rîzān	رِيزَانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve akıp dökülücü olan.			
15847	rîziş	رِيزِشْ	Far.	•	Dökmek, dökülmek, akmak, akıtmak.			
15848	rîze	رِيزَه	Far.	•	Döküntü, saçıntı, kırıntı.			

15849	rĭze-çĭn	ریزَه چِینْ	Far.	•	Döküntü ve saçıntı ve kırıntı düşürücü olan.			
15850	rĭze-ḫūr	ریزَه خُورْ	Far.	•	Döküntü, saçıntı ve kırıntıyı yiyici olan.			
15851	rĭsmān	ریسْمانْ	Far.	•	İp, halat, hayt.			
15852	rĭsümān	ریسُمانْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15853	rĭş	ریشْ	Ar.	∴	Yara, çıban, cerahat, kariha ve sakal ve yük ve yapağı, kıl ve kahır ve hışım ve gazap.			
15854	rĭş-peçe	ریشْ پَچَه	Far.	*	Sakalın üzerinde ve alt dudak altında bulunan kıllar ki bam teli denilir.			
15855	rĭş-tāb	ریشْتابْ	Far.	*	Kıvırcık saç ve sakal.			
15856	rĭş-ḫand	ریشْخَندْ	Far.	•	Birinin sakalına gülmek, yaltaklanmak, sahte hulus.			
15857	rĭş-gāv	ریشْگاوْ	Far.	*	Maskaralık eden kimse.			
15858	rĭşe	ریشَه	Far.	•	Saçak, püskül ve yara, cürh ve nebatın kökü, kökün ince teli.			
15859	rĭşe-gĭr	ریشَه گِیرْ	Far.	•	Kök tutmuş, köklenmiş olan.			
15860	rĭṣār	ریصارْ	Ar.	*	Reçel denilen taneli tatlı ki envaı olur, maruftur; cemi, revâsîr gelir.	cem		
15861	rĭżān	ریضانْ	Ar.	•	Ravzalar, bahçeler, bostanlar.			
15862	reye^{c}ān	رَیَعانْ	Ar.	*	Bereketlenip artmak ve rücu etmek.			
15863	rey^{c}ān	رَیْعانْ	Ar.	∴	Her şeyin iptida ve evveli ve bir nesnenin tamam bereketli ve makbul vakti.			
15864	rĭḳ	ریقْ	Ar.	∴	Ağız salyarı, salya, ağızdan akan su ve zor, kuvvet ve bakiyye-i hayât.			
15865	rĭg	ریگْ	Far.	•	Toz, kum, gubâr, remil ve yazı üzerine dökülen toz ki yazıyı bozmayarak çabuk kurutur.			
15866	rĭg-dān	ریگْدانْ	Far.	•	Rıh kabı, rıh mahfazası.			
15867	reym	رَیمْ	Ar.	*	Artık, fazl, ziyade ve paye, derece ve zeval ve kat ve iftirâk ve kabir.			
15868	rĭm	ریمْ	Far.	•	Yara ve çıbanın çirk ve irini, kayh.			
15869	rĭm-āhen	ریمْ آهَنْ	Far.	*	Demir boku denilen nesne ki zahiren demire müşabih ise de toprak gibi ufalanıp kırılır ve asıl demir gibi kuvvet ve mukavemeti yoktur ve kızmış demir döküldükte dökülen parçalar.			
15870	rĭm-nāk	ریمْناكْ	Far.	•	Çirkin, murdar, kirli, irinli olan.			
15871	rĭme	ریمَه	Far.	*	Çapak, rams ki gözün kapaklarından akan ve kirpiklerin arasında müctemi' ve mün'akid olan çirk.			
15872	rĭmān	ریمانْ	Ar.	*	Eğilip meyletmek ve in'itâf etmek.			
15873	reyn	رَینْ	Ar.	∴	Gönül karası ve günah ziyade olmak ve uyku ve mestlik ve galebe etmek ve kir ve pas ve çirk ve günah ve kasvet-i kalb ve şekavet.			
15874	rĭv	ریوْ	Far.	•	Hile, mekr, al, hud'a, şeytanlık.			
15875	rüyūn	رُیُونْ	Ar.	*	Galebe etmek, galebe çalmak.			
15876	rĭhḳān	ریهْقانْ	Ar.	*	Safran denilen sarı çiçekli nebat ki şeklinin görülmesi için safran kelimesine bakıla.			
15877	re$^{\supset}$ĭs	رَئِیسْ	Ar.	•	Bir kavmin baş ve server ve sergerdesine denilir; cemi, re'âsî gelir.	cem		

15878	z	ز	Ar.	•	İşbu harf-i zâ-yı mu'ceme, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on üçüncü harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde yedi adedine delalet eder ve işaret olur.			
15879	zi	زِ	Far.	•	Ez, den, min makamında vaki harf-i cerr-i Fârisîdir.			
15880	zāʾ	زَآءْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on üçüncü harfin ismidir.			
15881	zā	زَا	Far.	•	Doğurucu, ve zâd ve zade manasına.			
15882	zāc	زَاجْ	Far.	•	Bir nev demir madeni ve demir tozu gibi demirin kükürt ruhunda erinmesinden hasıl olur.			
15883	zācir	زَاجِرْ	Ar.	•	Zecr edici, zecir ve men ve nehyedici olan.			
15884	zāḥifāt	زَاحِفَاتْ	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup yılan gibi sürünerek yürüyen hayvanları ve timsah ve kertenkele ve kurbağa ve kaplumbağa gibi eşkâl-i hâriciyye ve a'zâ-yı dâhiliyyece yılanlara müşabih hayvanatı tarif ve tavsif eden sınıf-ı hayvânâta ıtlak olunur.		Hayvanat	
15885	zāḥife	زَاحِفَه	Ar.	*	Yorgunluktan tabanını yere sürüyerek yürüyen ve hayvanat ıs. olup zâhifâtın her birine ıtlak olunur.		Hayvanat	
15886	zāḥir	زَاحِرْ	Ar.	•	Dolu ve taşkın olan deniz ve şeref ve şân-ı âlî.			
15887	zāḥif	زَاحِفْ	Ar.	•	Gurur ve fahr ve tekebbür ve ta'azzum sahibi olan.			
15888	zāḥil	زَاحِلْ	Far.	•	Zakkum ağacı.			
15889	zād	زَادْ	Far.	•	Doğmuş, tevellüt etmiş, vilâdet eylemiş olan.			
15890	zād	زَادْ	Ar.	•	Azık, tûşe, yol için hazır kılınıp istishâb olunan taam.			
15891	zādellāh	زَادَ اللهْ	Ar.	•	Allah artırsın ve ziyade eylesin manasında duadır.			
15892	zādegī	زَادَگِی	Far.	•	Oğulluk, bünüvvet.			
15893	zāde	زَادَه	Far.	∴	Mevlûd, doğmuş olan, kız ve erkek evladın her biri ve asilzade, asıl ve nesebi ahali beyninde maruf olan zatın çocuğu, helalzade nikâh semeresi olarak ırz ehli kadının tevlit eylediği çocuk, **şâh-zâde:** şah veyahut padişah oğlu, **şeyh-zâde:** şeyh, tekke şeyhinin oğlu.			
15894	zār	زَارْ	Far.	•	Ot ve çiçek ve ağaç ve başka herhangi bir nesnenin çok olduğu mahal ve hakir ve bî-i'tibâr olan ve nalan ve giryân olan ve dert ve keder ve rencişe müptela olan ve hüzün ve sûziş ile yanık yanık ağlamak.			
15895	zāriʿ	زَارِعْ	Ar.	•	Ziraatçı, ehl-i zirâ'at, ekici olan.			
15896	zārifet	زَارِفَةْ	Ar.	•	Zait olan söz ve kelam.			
15897	zārī	زَارِی	Far.	•	Hakaret, itibarsızlık ve dert ve kederden naşi ağlayıp sızlamak.			
15898	zāriyāne	زَارِیَانَه	Far.	•	Zârî ve teşekkî ve kedere bâ'is olan nesne.			
15899	zāġ	زَاغْ	Ar.	•	Karga ve gurâb denilen kuş; cemi, zîğân gelir.	cem		
15900	zāġ	زَاغ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve gammaz ve fitneci ve keman yayının kiriş çekecek yerinde olan sargı ki tuncu ona geçirirler.			
15901	zākī	زَاکِی	Ar.	•	Ehl-i salâh ve zekâ olan, sâlih kimse.			
15902	zāl	زَالْ	Far.	•	Koca, ihtiyar, ak sakallı olan.			
15903	zāmir	زَامِرْ	Ar.	*	Ney ve düdük çalan.			
15904	zāmilet	زَامِلَةْ	Ar.	•	Tenbelît hayvanı ki ona binilmeyip yük hamline tahsis olunur ve tenbelît yükü.			

15905	zānū	زانُو	Far.	•	Uyluk ile baldırın ittihat ettiği yer, diz.			
15906	zānū-ber-zānū	زانُو بَر زانُو	Far.	•	Zânû-be-zânû, diz dize, muttasıl olarak.			
15907	zānū-zede	زانُو زَدَه	Far.	•	Diz çekmiş olan.			
15908	zānī	زانِی	Ar.	•	Zinakâr; nikâhsız, karı ile cima eden kimse.			
15909	zāniye	زانِیَه	Ar.	•	Orospu; nikâhsız, erkek ile cima eden karı.			
15910	zāviye	زاوِیَه	Ar.	•	Köşe ve tekke ve iki hattın telaki etmesinden hâdis olan heyet ve köşe; cemi, zevâyâ gelir.	cem		
15911	zāviye-i ḳā'ime	زاوِیَهٔ قائِمَه	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir hattın diğer hatta doksan dereceyi tamamen irâ'e edecek surette amûden telakisinden hâdis olan hey'et-i zâviyeye ıtlak olunur.		Hendese	+
15912	zāviye-i ḥādde	زاوِیَهٔ حادَّه	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile doksan dereceden az bir dereceyi ima etmek üzere iki hattın yekdiğere olan telakisinden hâdis olan zaviyeye ıtlak olunur.		Hendese	+
15913	zāviye-i münferice	زاوِیَهٔ مُنْفَرِجَه	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile doksan dereceden ziyade bir dereceyi ima etmek üzere iki hattın yekdiğere olan telakisinden hâdis olan zaviyeye denilir.		Hendese	+
15914	zāviye-i mücesseme	زاوِیَهٔ مُجَسَّمَه	Ar.	•	Üç veya ziyade sathın bir noktada telakisinden hâdis olan heyet.			
15915	zāhid	زاهِدْ	Ar.	•	Züht ve perhizkârlıkla muttasıf olan kimse ve sufi, müttakî adam.			
15916	zāhid-āne	زاهِدانَه	Ar. - Far.	•	Zahit ve sufi kimseye yakışır olan.			
15917	zāhir	زاهِرْ	Ar.	•	Hüsn ve saffet üzere ak ve berrak olan.			
15918	zāhiḳ	زاهِقْ	Ar.	•	Batıl ve muzmahil olan.			
15919	zāhil	زاهِلْ	Ar.	•	Izdıraptan sonra yüreği rahata ermiş olan ve unutucu, tekâsül edici olan.			
15920	zāy	زائ	Ar.	•	Hurûf-ı hecâdan harf-i zâ-yı mu'cemenin ismi.			
15921	zāyiçe	زایِچَه	Far.	•	Bir vakt-i mu'ayyende kevâkib-i seyyârenin vaz ve heyetlerini irâ'e eder cedvel-i nücûmî.			
15922	zā'id	زائِدْ	Ar.	•	Ziyade ve artık olan.			
15923	zā'ide	زآئِدَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve lahika ve aslen mevcut değil iken arızi olarak iltihak eden şey manasına ıs. tıbbiyyedendir.			
15924	zā'ir	زآئِرْ	Ar.	•	Ziyaret edici, seyirci ve misafir olan.			
15925	zā'if	زآئِفْ	Ar.	•	Kalp ve mağşuş ve kem-ıyâr ve züyuf akçe.			
15926	zā'il	زآئِلْ	Ar.	•	Daim ve baki olmayıp zeval ve fena bulmak şanından olan nesne ve kaybolan ve tükenici ve tükenmiş ve zeval bulmuş olan.			
15927	zübb	زُبّ	Ar.	*	Âlet-i tenâsül, zeker.			
15928	zebāb	زَبابْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup adi karasineğe denilir ve iri ve tüysüz fare ve yabani sıçan.		Hayvanat	
15929	zebābe	زَبابَه	Ar.	*	Yaban faresi, manasına hayvanat ıs.dır; cemi, zübâb.	cem	Hayvanat	
15930	zübbād	زُبّادْ	Ar.	*	Kendisinde hayır ve nef' olmayan nesneye denilir.			
15931	zebād	زَبادْ	Ar.	*	Kalye-misk denilen ıtır, maruf ve hayvanat ıs. olup misk kedisi denilen hayvana ıtlak olunur ki sebeb-i tesmiyesi işbu hayvanın beyne's-sebîleyninde güzel kokulu ve yağımsı bir maddeyi ifraz eden kesesi olduğu içindir, mâdde-i mezkûre münebbih ve muzâdd-ı teşennüc hassasına malik ise de tıpta müstamel olmayıp ıtriyyât-ı sâ'ire gibi misk-fürûşlar istimal ederler ve elsine-i nâsta kalye-misk namıyla yâd olunur.		Hayvanat	

15932	zebān	زَبانْ	Far.	•	Dil, lisan ki ağız içindedir ve konuşmaların her biri.			
15933	zebān-dirāz	زَبانْدِرازْ	Far.	•	İtâle-i lisân edici, birine kabîh ve çirkin ve nâ-sezâ söz söyleyici.			
15934	zebān-zed	زَبانْزَدْ	Far.	•	Lakırdı arasında beyne'n-nâs müstamel olan söz.			
15935	zebāne	زَبانَه	Far.	•	Ateş yalını, alev.			
15936	zebāne-keş	زَبانَه كَشْ	Far.	•	Alevli ve yalınlayıcı, parlayıcı, alevlenici olan.			
15937	zebānī	زَبانى	Ar.	•	Ehl-i cehennemi ateşe atmak için memur olan azap meleklerinin her biri.			
15938	zebāniye	زَبانِيه	Ar.	•	Zebaniler, azap melekleri.			
15939	zübd	زُبْدْ	Ar.	*	Tereyağı ve kaymak ve ıs. tıbbiyyeden olup tereyağına müşabih yağımsı maddelere denilir.		Tıp	
15940	zebed	زَبَدْ	Ar.	*	Kir ve pas ve çirk ve köpük; cemi, ezbâd gelir.	cem		
15941	zübdet	زُبْدَةْ	Ar.	•	Her nesnenin iyisi ve âlâsı ve halisi ve hülasası ve kaymağı ve kaymak; cemi, zübed gelir.	cem		
15942	zebr	زَبْرْ	Ar.	∴	Kavi ve şedit adam ve akıl ve hûş ve söz söylemek ve sabır ve şekîb veya yazmak ve bir adamı bir nesneden meneylemek ve nehyetmek ve tehdit ve ihâfe etmek.			
15943	zibr	زِبْرْ	Ar.	•	Yazılmış nesne, mektup ve kitap; cemi, zübûr gelir.	cem		
15944	zebūr	زَبُورْ	Ar.	∴	Yazılmış kitap ve mektup; cemi, zübûr gelir ve hassaten Davut aleyhi's-selâma nazil olan kitabın ismidir ve hikmet-i akliyyeye maksûr olan.	cem		
15945	zübūr	زُبُرْ	Ar.	•	Ziberler, kitaplar, yazılmış şeyler.			
15946	zeber	زَبَرْ	Far.	•	Yukarı, üst, fevk.			
15947	zeberced	زَبَرْجَدْ	Ar.	•	Zümrüt nevinden meşhur cevher-i zî-kıymet ki yeşil bir taştır.			
15948	zeber-dest	زَبَرْدَستْ	Far.	•	Galip ve eli üstünde olan.			
15949	zeber-destī	زَبَرْدَستِى	Far.	•	Galiblik, galebe ve üstlük.			
15950	zübūr	زُبُورْ	Ar.	•	Ziberler, kitaplar.			
15951	zibl	زِبلْ	Ar.	*	Fışkı ve gübre.			
15952	zübūl	زُبولْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15953	zübūl-yāfte	زُبُولْ يافْتَه	Ar. - Far.	•	Gübrelenip kuvvet bulmuş olan.			
15954	zebūn	زَبُونْ	Far.	•	Zayıf, kuvvetsiz, nâtüvân olan ve bed, fena ve işe yaramaz olan ve sahîf olan.			
15955	zebūn	زَبُونْ	Ar.	*	Alıp satmasında aldanan kişi.			
15956	zebūn-küş	زَبُونْكُشْ	Far.	•	Zü'afâ ve fukarayı katl ve eziyet edici kimse ve bî-dâd, zalim, gaddar.			
15957	zebūn-küş-āne	زَبُونْكُشانَه	Far.	•	Zalim ve gaddar ve bî-dâd kimseye mahsus ve yakışır olan.			
15958	zebūnī	زَبُونِى	Far.	•	Zebunluk, zaaf ve zayıflık ve kuvvetsizlik.			
15959	zebīb	زَبِيبْ	Ar.	∴	Kuru üzüm ve kuru incir ve suyun köpüğü ve ıs. hayvânâttan olup bazı hayvanattan hâl-i sıhhatte uzv-ı mahsûs ile hasıl ettiği semlere denilir.		Hayvanat	
15960	zebīr	زَبِيرْ	Ar.	*	Dâhiye ve mihnet ve mezbûr ve mektup manasına.			

15961	zebĭl	زَبِلْ	Ar.	⁎	Fışkı, gübre, pislik.			
15962	zücāc	زُجَاجْ	Ar.	⁎	Cam, sırça, şişe, ayna.			
15963	zücācet	زُجَاجَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, zicâc gelir cam paresi ve kadeh.	cem		
15964	zeccāc	زَجَّاجْ	Ar.	•	Camcı, bezirgân.			
15965	zücācĭ	زُجَاجِى	Ar.	•	Camcı, bezirgân ve camdan ibaret veyahut camdan masnu olan.			
15966	zecr	زَجْرْ	Ar.	∴	Men ve nehyeylemek ve savt ve avaz ile tard eylemek ve kâhinlik eylemek; cemi, zücûr gelir ve köpek balığı ve târid ve saik ve kıyafet ve çağırmak ve sürmek.	cem		
15967	zecl	زَجِلْ	Ar.	⁎	Atmak, remy etmek.			
15968	zecel	زَجَلْ	Ar.	⁎	Avaz, savt ve mübalağa ile çağırmak.			
15969	züḥār	زُحَارْ	Ar.	⁎	Zor ile içi sürmek, istitlâk-ı batn manasına ve şiddetle teneffüs etmek.			
15970	zeḥāret	زَحَارَةْ	Ar.	⁎	İnilti ve sıkıntı ile soluk almak ki Türkçede ıkıntı tabir edilir.			
15971	ziḥāf	زِحَافْ	Ar.	•	Is. arûziyyeden olup iki harf beyninden şiirde bir harf sakıt olmak ve terk olunmak hususuna denilir.		Aruz	
15972	ziḥām	زِحَامْ	Ar.	∴	Kalabalık ve biri biriyle dar yere sıkışmak ve müzayaka ve darlık vermek.			
15973	zaḥf	زَحْفْ	Ar.	∴	Düşman üzerine tertip olunan asker ve cenk vaktinde bir kavim bir kavme yakın olmak ve asker düşmana karşı yürümek.			
15974	züḥal	زُحَلْ	Ar.	∴	Seb'a-i seyyâreden biri olup şemsten ziyadesiyle uzaktır ve hile, fent.			
15975	zaḥm	زَحمْ	Ar.	∴	Bir adama müzayaka eylemek, sıkıştırmak ve izdiham ve kalabalık, kesret-i nâs ve kalabalık etmek ve bir adama omuz vurmak.			
15976	zaḥmet	زَحْمَةْ	Ar.	∴	Sıkışmak, sıkılmak ve sıkıntı, eziyet, zor ve kalabalık ve müzayaka vermek ve biri biriyle sıkışmak.			
15977	zuḫūl	زُحُولْ	Ar.	•	Irak olmak ve birinden ayrılmak ve çekinmek ve alarga olmak.			
15978	zeḥĭr	زَحِيرْ	Ar.	⁎	İshal nevinden bir illet adıdır ki şiddet üzere bağırsak sırıntısı ve göbek buruntusu ile arız olup içi geçerek ve karnı bükülerek misterâha varınca kan gelir ki Türkçede iç ağrısı tabir olunur ve ıs. tıbbiyyeden olup vecalı ıkıntıya denilir ki kanlı basurlarda ve mesanenin iltihabında vaki olur.		Tıp	
15979	zeḫḫār	زَخَّارْ	Ar.	•	Dolu ve taşkın deniz.			
15980	zeḫārif	زَخَارِفْ	Ar.	∴	Zuhruflar, altınlar ve kemal derecede hüsn ve ziynetler.			
15981	zaḫr	زَخرْ	Ar.	•	Kurulmak, fahr ve mübâhât etmek ve kaynamak ve cûş u hurûş etmek, kesret üzere olmak.			
15982	zuḫref	زُخْرُفْ	Ar.	•	Altın, zeheb ve bir nesnenin kemâl-i hüsn ve revnak ve ziyneti ve ziynet verip bezemek, donatmak; cemi, zehârif.	cem		
15983	zaḫm	زَخمْ	Far.	•	Yara, cerahat, rîş.			
15984	zaḫm-ḫūrde	زَخمْخُورْدَه	Far.	•	Mecruh, yaralı olan.			
15985	zaḫim-dād	زَخِمْدَادْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15986	zaḫm-dār	زَخمْدَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15987	zaḫim-res	زَخِمْرَسْ	Far.	•	Cerh edici, yara edici olan.			
15988	zaḫim-zede	زَخِمْزَدَه	Far.	•	Yaralı, mecruh olan.			

15989	zaḫim-kār	زَخِمْكَارْ	Far.	•	Cürh ve zahm ve yara edici olan.			
15990	zaḫim-kārî	زَخِمْكَارِى	Far.	•	Yara, zahm, ceriha.			
15991	zaḫim-nāk	زَخِمْنَاكْ	Far.	•	Yaralı ve mecruh olan.			
15992	zaḫme	زَخْمَه	Far.	•	Saz çalacak küçük ağaç paresi, saz tezenesi ve saz zahmesi.			
15993	züḫūr	زُخُورْ	Ar.	∴	Deryanın suyu vefret bulmakla taşkın olmak ve derya gibi cûş u hurûşa gelmek ve bir adam medâr-ı fahr ve mübâhât olacak nesnesiyle iftihar etmek ve bir adamı şevk ve cümbüşle tarab-nâk eylemek ve bir nesne büyük ve uzun olmak.			
15994	züḫūriyy	زُخُورِىّ	Ar.	•	Nahvet ve kibir ve tazimi mucip ve mutazammın olan kelam.			
15995	zaḫîf	زَخِيفْ	Ar.	•	Fahr ve tekebbür ve ta’azzum etmek, kibirli ve mütekebbir olmak.			
15996	zidā	زِدَا	Far.	•	Nesne silip pasını açarak mücella ve safi kılıcı, temizleyici olan.			
15997	zidūde	زِدُودَه	Far.	•	Silinip pası açılmış olan.			
15998	zede	زَدَه	Far.	•	Vurulmuş, çarpılmış olan ve giriftar olmuş olan.			
15999	zerr	زَرّ	Ar.	*	Düğme ki esvabı iliklemek için veyahut süs makamında yenine veyahut yakasına dikilir ve ıs. nebâtiyyeden olup alelumum nebatatın tomurcuklarına denilir ki derununda ilkbahar yaprak ve çiçek ve dal olacak kıt’a-i nebât çıkar; cemi, ezrâr gelir ve sürmek ve sancımak ve birkaç nesneyi bir araya getirip ve dertop edip gereği gibi biriktirmek ve bir adamın tecrübesiye akıl ve dânişi ziyade olmak ve bir adam düşmanına ta’addî eylemek ve ba’de’l-hamâkat rüşt ve dirayet sahibi ve müdebbir olmak.	cem	Nebatat	
16000	zirr	زِرّ	Ar.	*	Gömlek ve kaftan düğmesi.			
16001	zer	زَرْ	Far.	•	Altın, zeheb denilen maden ve altın akçe, dinar.			
16002	zerābiyy	زَرَابِىّ	Ar.	*	Zerbiyler, şadırvanlar ve küçük koltuk yastıkları ve fâhir ve nefis bisâtlar ve mutlaka döşenilip ittikâ olunacak nesneler.			
16003	zerrād	زَرَّادْ	Ar.	•	Zırh vurucu üstat kimse, zırhçı.			
16004	zerrāᶜ	زَرَّاعْ	Ar.	•	Ehl-i zirâ’at, ekinci, çiftçi.			
16005	zürrāᶜ	زُرَّاعْ	Ar.	*	Ehl-i zirâ’atler, ekinciler, çiftçiler.			
16006	zirāᶜat	زِرَاعَتْ	Ar.	•	Ekincilik, çiftçilik.			
16007	zerāfet	زَرَافَةْ	Ar.	•	Azası deve ve öküz ve kaplana müşabih olan bir nev cân-ver ki Fârisîde üştür-gâv vü pelenk denilir.			
16008	zerāfî	زَرَافِى	Ar.	•	Zürafalar, zürafa denilen hayvanlar.			
16009	zerrāḳ	زَرَّاقْ	Ar.	•	Hilekâr, mürai, riyakâr ve ikiyüzlü olan.			
16010	zer-endūd	زَرْ اَنْدُودْ	Far.	•	Altın yaldızlı olan.			
16011	zer-āsenk	زَرْ اَسَنكْ	Far.	*	Parlak rıh ki bakır eğintisinden olup yazıyı kurutmak için üzerine ekilir.			
16012	zerāġan	زَرَاغَنْ	Far.	*	Inckırık, fuvâk ve katı yer, zemîn-i saht.			
16013	zerāvend	زَرَاوَنْدْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev nebatın ismidir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel hiçbir cüzü yok ise de cezrinin mutammis yani hayız kanını akıtıcı gibi bir tesiri olduğu ehl-i tecrübe tarafından haber verilmiştir.		Nebatat	+

16014	zerāvendiyye	زَرَاوَنْدِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup bâlâda beyan olunan zeraventi ve evrak ve ezhârı ve kıta'ât-ı sâ'iresi buna şebîh olan sair nebatatı havi bulunan sınıf-ı nebâtâtın ismidir.		Nebatat	
16015	zirāyet	زِرَايَةْ	Ar.	•	Hışım ve itap etmek ve azarlamak, incitmek.			
16016	zer-bāf	زَرْبَافْ	Far.	•	Altın tel veya sırma ile dokunulmuş kumaş.			
16017	zer-bāfte	زَرْبَافْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16018	zer-tār	زَرْتَارْ	Far.	•	Altın tel, sırma ve güneş şuaı.			
16019	zer-tārî	زَرْتَارِى	Far.	•	Sırma ve altın tel ile dokunulmuş kumaş.			
16020	zer-ḫırîd	زَرْخِرِيدْ	Far.	•	Satın alınmış, memluk olan.			
16021	zer-ḫirîde	زَرْخِرِيدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan. Ar. ∗ Lokmayı çabuk yutar olan kişiye denilir.			
16022	zerd	زَرْدْ	Far.	•	Sarı, asfer olan.			
16023	zerd	زَرْدْ	Ar.	•	Halka halka vurulmuş cenk zırhı.			
16024	zerd-ālū	زَرْدَالُو	Far.	•	Erik cinsinden bir nev meyve ki rengi sarı ve kayısıya tamamen şebîhtir.			
16025	zerd-fām	زَرْدْ فَامْ	Far.	•	Sarı renkli ve asfer olan.			
16026	zer-dūz	زَرْدُوزْ	Far.	•	Sırma işleyici ve altın teliyle dokuyucu.			
16027	zer-dūzî	زَرْدُوزِى	Far.	•	Sırma işlemeli şey.			
16028	zer-dost	زَرْ دُوستْ	Far.	•	Hasis ve tamahkâr olan.			
16029	zerde	زَرْدَه	Far.	•	Safran ile telvîn olunur bir nev sarı ve tatlı taam ki alelumum düğünlerde, kesret üzere pilav ile istimal olunur.			
16030	zerde-çūb	زَرْدَه چُوبْ	Far.	•	Bir nev sarı kök ki galat olarak zerde-çâv dahi denilir.			
16031	zerdî	زَرْدِى	Far.	•	Sarılık, sarı renk.			
16032	zer-rîşte	زَرْ رِشْتَه	Far.	•	Altın tel, sırma.			
16033	zer-rişteger	زَرْ رِشْتَه گَرْ	Far.	•	Sırmakeş, sîm-keş, sırma yapıcı.			
16034	zer-sā	زَرْسَا	Far.	∗	Altın ezici, varakçı ve altın halledecek zarf ve işlenmemiş altın ve sikkesiz altın.			
16035	zer-sāy	زَرْسَايْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16036	zireşk	زِرَشْكْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kadıntuzluğu ve amberbaris denilen nebata denilir ki nebât-ı mezkûrun üzüme müşabih olan meyvesi latif ve mayhoş olduğundan iyi şerbeti olur.		Nebatat	+
16037	zireşkiyye	زِرَشْكِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup bâlâda beyan olunan zireşki ve evrak ve ezhârı ve kıta'ât-ı sâ'ireyi buna şebîh olan sair nebatatı havi bulunan sınıf-ı nebâtâtın ismidir.		Nebatat	
16038	zer-şinās	زَرْ شِنَاسْ	Far.	•	Altın tanıyıcı, sarraf ve erbap.			
16039	zerʿ	زَرعْ	Ar.	•	Tarlaya tohum saçmak, ekin ekmek ve ekilmiş ekin ve tarla.			
16040	zerf	زَرفْ	Ar.	∗	Takaddüm etmek, ilerlemek.			
16041	zer-feşān	زَرْ فَشَانْ	Far.	•	Altın saçıcı.			
16042	zeraḳ	زَرَقْ	Ar.	∗	Gök renkli nesne, mavi renkli şey.			

16043	zerḳ	زَرقْ	Ar.	∴	Riya ve hile ve mürailik ve ta’n ve bir kimseye mızrak atmak.			
16044	zurḳ	زُرقْ	Ar.	*	Âmâ ve kör adam.			
16045	zerḳāʾ	زَرْقَآءْ	Ar.	*	Gök ve mavi renkli şey.			
16046	zerḳ-fürūş	زَرقْ فُرُوشْ	Ar. - Far.	•	Hilebaz, mürai ve riyakâr kimse.			
16047	zer-kār	زَرْكَارْ	Far.	•	Altın veya sırma işleme olan nesne.			
16048	zer-keş	زَرْكَشْ	Far.	•	Altın teli yapıcı.			
16049	zer-kūb	زَرْكُوبْ	Far.	•	Altın döküp varak yapıcı.			
16050	zer-ger	زَرْگَرْ	Far.	•	Kuyumcu, altın kuyumcusu.			
16051	zer-gerī	زَرْگَرِى	Far.	•	Kuyumculuk sanatı.			
16052	zer-gūn	زَرْگُونْ	Far.	•	Altın gibi sarı renkli olan.			
16053	zürünbād	زُرُنْبَادْ	Far.	•	Bir nev ot ismidir.			
16054	zer-nişān	زَرْ نِشَانْ	Far.	•	Kılıç vesaire üzerine işlenilen altın yazı ve resim ve nukûş.			
16055	zer-nigār	زَرْ نِگَارْ	Far.	•	Altın ile münakkaş olan.			
16056	zirnīḫ	زِرْنِيخْ	Ar.	∴	Is. kimyâviyyeden olup sıçan otu denilen arsenik madeninin kükürt ile ittihadından hasıl olan bir mahluta denilir ki iki nevi olup birine zirnîh-i ahmer ıtlak olunur, nakkaşlar bunları boya gibi kullandığı misilli ahali dahi kılları dökmek için istimal ederler.		Kimya	
16057	zirnīḳ	زِرْنِيقْ	Ar.	*	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16058	zer-ver	زَرْوَرْ	Far.	•	Altın yaldızlı olan ve müzehhep olan.			
16059	zürūᶜ	زُرُوعْ	Ar.	•	Zer’ler, ekilmiş tarlalar.			
16060	zirh	زِرهْ	Far.	•	Cenkte vücudu muhafaza zımnında eski zamanda istimal olunan libâs-ı mahsûs ki demir ve nühâs ve bazen dahi köseleden imal olunur idi.			
16061	zirre	زِرَّه	Ar.	*	Isırık yeri.			
16062	zirh-pūş	زِرهْپُوشْ	Far.	•	Zırh giyinmiş olan.			
16063	zery	زَرىْ	Ar.	*	Bir adama ayıp ve itap ve âzâriş eylemek.			
16064	zerīr	زَرِيرْ	Ar.	•	Zeki ve reşit ve sebük-rûh olan adam ve gözü pek nurani ve parlak olmak.			
16065	zirrīᶜ	زِرِّيعْ	Ar.	•	Biçilen ekinden dökülen tanelerden ertesi sene hasıl olan mahsul.			
16066	zerīᶜa	زَرِيعَه	Far.	•	Ekilmiş tohum.			
16067	zerīn	زَرِينْ	Far.	•	Altından ibaret veya masnu veyahut altına benzer olan.			
16068	zerrīn	زَرِّينْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16069	zerīne	زَرِينَه	Far.	•	Altından ibaret olan ve altına benzer olan ve ekmek ufağı ile tertip olunan çorba.			
16070	zerīne-ḫār	زَرِينَه خوَارْ	Far.	•	Çorba yiyici olan.			
16071	züst	زُستْ	Far.	•	Sert, haşin, huşunetli olan.			

16072	zişt	زِشتْ	Far.	•	Çirkin, kerîhü'l-likâ ve bed-manzar olan.			
16073	zişt͡î	زِشْتِى	Far.	•	Çirkinlik, kerâhet-i manzar.			
16074	züᶜāf	زُعافْ	Ar.	•	Derhâl helak eden, pek katil olan ve tez, seri.			
16075	ziᶜāmet	زِعامَةْ	Ar.	∴	Kefalet ve şeref ve şan ve siyâdet ve riyaset ve malın güzidesine ve efdal ve ekserine denilir ve düşmandan zapt olunan araziden tefrik birle bir kimseye tahsis olunarak a'şâr-ı şer'iyyesi o kimseye ait kılınan kıt'a-i memleket ki mezkûr kimseye za'îm tesmiye olunur.			
16076	zaᶜzeᶜat	زَعْزَعَةْ	Ar.	*	Mutlaka sarsıp ırgalamak ve depretmek.			
16077	zaᶜzeᶜatü'd-dimāġ	زَعْزَعَةُ الدِّماغْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bazı damarların yırtılmasını mucip olacak derecede dimağın hey'et-i mecmû'asının irti'âcına yani titreyip sarsılmasına denilir.		Tıp	
16078	zaᶜf	زَعفْ	Ar.	•	Derhâl öldürmek ânide katletmek.			
16079	zaᶜferān	زَعْفَرانْ	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup şekilde irâ'e olunduğu veçhile beyne'n-nâs safran denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun çiçekleri nâs beyninde zerde denilen tatlı taamı sarıya boyamak için kullanılır ise de lakin tıpta mutammis gibi aybaşı âdetini ta'bîr-i dîgerle kadınlarda hapsolmuş dem-i hayzı icra ve teshil ve bu hâlde vuku bulan evcâ'ı teskin için ve hazmı vücuda getiren azayı uyandırmak için istimal olunur.		Nebatat	+
16080	zaᶜferān-ı kāẕib	زَعْفَرانِ كاذِبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile yalancı safran manasına bir nev nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
16081	zaᶜferān͡î	زَعْفَرانِى	Ar.	•	Safran renginde olan yani turuncuya mail sarı olan ve za'ferânın cemi ze'âfir gelir.			
16082	zuᶜm	زُعمْ	Ar.	∴	Muhakkak olmayıp şüphe olaraktan söylemek ve kâzib olarak söylemek ve kefil olmak.			
16083	züᶜamāʾ	زُعَماءْ	Ar.	•	Za'îmler, zeamet sahipleri.			
16084	zaᶜîm	زَعِيمْ	Ar.	∴	Kefil ve bir kavmin seyit ve ser-kârı ve umur ve mesâlihlerinde cümle taraflarından tekellüm eden söz sahiplerine denilir; cemi, zu'âmâ' gelir.	cem		
16085	züġābe	زُغابَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup karınca ayağı gibi hurda ve yumuşak tüylere ve bu tüylere müşabih saçak veya havlara denilir.		Tıp	
16086	zaġr	زَغرْ	Ar.	*	Bir nesneyi bi-gayri hakkın zor ile gasbeylemek ve her nesne ifrat üzere kesret ve vefret bulmak.			
16087	zaġzeġat	زَغْزَغَةْ	Ar.	∴	Sözü gevşek ve zayıf söylemek ve bir nesneyi gizlemek ve bir kimseyi hezel ve suhre eylemek ve mealsiz ve mefhumsuz ve bî-ma'nâ olan kelam.			
16088	zaġlemet	زَغْلَمَة	Ar.	•	Şek ve şüphe ve derununda gizli olan adavet.			
16089	zeġan	زَغَنْ	Ar.	•	Çaylak denilen yırtıcı kuş.			
16090	zeff	زَفّ	Ar.	*	Nikâhlı kız veya hatunu zevcine teslim eylemek.			
16091	zifāf	زِفافْ	Ar.	•	Gelini düzüp koşup gerdek için güveyi hanesine eriştirmek ve gerdeğe koymak, **leyle-i zifâf:** gerdek gecesi.			
16092	zift	زِفتْ	Ar.	•	Çam ağaçlarından hasıl olan kara sakız.			
16093	zefer	زَفَرْ	Ar.	*	Ağaca verilen destek ve payanda ve dayak.			
16094	zifr	زِفرْ	Ar.	*	Kir ve pas ve yük, haml ve hamule ve kırba; cemi, ezfâr.	cem		
16095	züfret	زُفْرَةْ	Ar.	*	Gürlemek, kükremek ve nefesini içeri çekip göğsünü öttürmek ve gam ve gussa; cemi, zeferât.	cem		
16096	zefzefet	زَفْزَفَةْ	Ar.	*	Sarsılmak ve titretmek ve yel ve rüzgâr avazı.			

16097	zefîr	زَفِيْر	Ar.	*	Göğüs geçirmek ki mihnet-zede adamın hâlidir ve soluğu uzun uzun uzadıya içeri çektikten sonra dışarı vermek ve ağlamak, inlemek ve savt-ı şedîd ve afet ve dâhiye ve ıs. tıbbiyyeden olup nefes vermek fiiline ve vazifesine ıtlak olunur.		Tıp	
16098	züḳāḳ	زُقَاقْ	Ar.	•	Mahalle arasında iki tarafı hane veya duvar olan yola denilir, galatı sokak; cemi, ezikka.	cem		
16099	zaḳḳūm	زَقُّومْ	Ar.	∴	İçinde hurma ve kaymak olan bir nev Arap taamı ve ehl-i cehennemin taamı ve cehennemde bir şecerin adıdır ve zakkum ağacı namıyla bahçelerde yetiştirilen güzel çiçekli nebat ve küçük ağaç.			
16100	zekā	زَكَا	Ar.	*	Çift adet.			
16101	zekāʾ	زَكَاءْ	Ar.	∴	Neşvünema bulmak ve bir kimse ehl-i salâh olmak ve mütena’’im olmak ve salah ve diyanet ve akıl ve kiyaset ve taharet.			
16102	zekāt	زَكَاة	Ar.	∴	Malını pak ve temiz ve tâhir eylemek için kişinin ifraz ve ihraç ve infak ettiği mikdâr-ı mu’ayyen sadakaya denilir ve paklık, taharet ve büyümek ve ziyade olmak ve boğazlamak; cemi, zekevât gelir.	cem		
16103	zükām	زُكَامْ	Ar.	•	Nezle denilen illet ki burnun nühâme denilen iç örtüsünün iltihabına denilir ki soğuktan ileri gelir.			
16104	zekāvet	زَكَاوَةْ	Ar.	•	Zekâ, salah, diyanet.			
16105	zükre	زُكْرَه	Ar.	•	Küçük şarap ve sirke tulumuna denilir Türkçede sükre diye tabir olunur.			
16106	Zekeriyyā	زَكَرِيَّا	Ar.	•	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir aleyhi’s-selâm.			
16107	zekāt	زَكَوٰةْ	Ar.	∴	Her nesnenin halis ve pâkîzesine denilir ve kişinin kendi malından ihraç ve infak eylediği mikdâr-ı mu’ayyene denilir ki malını tathîr için ifraz eder.			
16108	zekiyy	زَكِيّ	Ar.	∴	Ehl-i salâh ve dindar olan kimse ve tâhir ve pak kimse.			
16109	zell	زَلّ	Ar.	•	Ayak kaymak ve sözde zeyğ ve hata etmek.			
16110	zellāt	زَلّاتْ	Ar.	•	Zelletler, hatalar, hatalar, günhalar, cürümler, badireler.			
16111	zelāzil	زَلَازِلْ	Ar.	•	Zelzeleler, yer sallanmaları, hareket-i arz ve bu gibi hâller.			
16112	zülāl	زُلَالْ	Ar.	∴	Boğazda ilişmeyen ve kayıp giden safi ve hoş-güvâr ve hafif, soğuk suya denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup yumurta akına denilir.		Tıp	
16113	zülālî	زُلَالِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yumurta akına müşabih olan mevâdda ıtlak olunur.		Tıp	
16114	zellet	زَلَّةْ	Ar.	•	Yürürken ayak sürçüp kaymak ve sanî’a ve hatî’e ve cünha ve badire ve cürüm.			
16115	zilzāl	زِلْزَالْ	Ar.	*	Bir nesneyi ırgalamak, tahrik etmek ve deprenmek.			
16116	zelzelet	زَلْزَلَةْ	Ar.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve hareket-i arz, yer sallanması.			
16117	zülf	زُلْف	Ar.	•	Başta olan saç demetleri ve başın iki tarafından yüz üzerine doğru salıverilen saç istitâleleri.			
16118	zülfet	زُلْفَةْ	Ar.	∴	Büyük kâse ve yakınlık ve rütbe ve menzilet ve gecenin evvelinden bir bölüğüne denilir, cemi zülef gelir ve tûl-ı leyâl hengâmında gündüzden ahzolunan gece saatleri ve tûl-ı eyyâm vaktinde geceden alınan gündüz saatlerinden ibarettir ve sülüs ve nesh ve emsali yazılarda elif ve lâm vesair bazı harfin bâlâsında olan sagîr saçak.	cem		
16119	zülfā	زُلْفَى	Ar.	*	Yakınlık, karabet.			
16120	zelᶜ	زَلْعْ	Ar.	*	Hud’a ve dubara ile bir nesneyi kapmak ve çatlak.			
16121	zelaḳ	زَلَقْ	Ar.	*	Ayak kaymak ve kaygıncak yer ve kapmak.			
16122	zalḳ	زَلْقْ	Ar.	*	Bir nesneyi yerinden ayırıp alarga eylemek.			

16123	zelḳa	زَلْقَه	Ar.	•	Ayak kaymak ve burkulma.			
16124	zelel	زَلَلْ	Ar.	•	Sıyrıncak yer ve ayak kayacak yer ve miktarda olan noksan ve kusur.			
16125	zelm	زَلَمْ	Ar.	∴	Hata eylemek ve yeleksiz ok, kumar oku; cemi, ezlâm gelir.	cem		
16126	zülūl	زُلُولْ	Ar.	•	Miktarda ve vezinde eksik olmak.			
16127	zelîḫā	زَلِيخا	Ar.	*	Hazret-i Yusuf aleyhi’s-selâmın harem-i muhteremleri.			
16128	zelîḳ	زَلِيقْ	Ar.	*	Tüysüz şeftali ve natamam düşmüş velet.			
16129	zelîl	زَلِيلْ	Ar.	•	Ayağı kayan ve sözde hata eden kimse ve tatlı, hafif, safi su.			
16130	zimām	زِمامْ	Ar.	•	Hayvan ve beygir yuları; cemi, ezimme gelir.	cem		
16131	zemānet	زَمانَةْ	Ar.	*	Kötürüm olmak.			
16132	zimāret	زِمارَةْ	Ar.	•	Neyzenlik sanatı.			
16133	zemāᶜat	زَماعَةْ	Ar.	•	Taze çocukların tepelerinde bulunan ve bıngıldak denilen yumuşak ve oynak yer.			
16134	zamān	زَمانْ	Ar.	∴	Asır ve dehr ve mevsim manasına ve vakit ve vaktin kalîl ve kesîrine denilir; cemi, ezmân ve ezmine gelir.	cem		
16135	zamānen	زَماناً	Ar.	•	Bazen, ahyânen ve vaktiyle, vaktinde ve geç ve vakitsiz olmayarak.			
16136	zamānen mühāyeᵓe	زَماناً مُهايَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müşterek bir malik, bir müddet bir şerik ve bir müddet diğer şerik menafiinden istifade etmek üzere taksîm-i menâfi’ etmek, usulüne ıtlak olunur.		Fıkıh	
16137	zamāne	زَمانَه	Ar.	•	Vakit ve zaman ve dünya ve rüzgâr ve baht ve talih.			
16138	zamānî	زَمانِى	Ar. - Far.	•	Dünya ve zamana müteallik olan.			
16139	zamāniyān	زَمانِيان	Ar. - Far.	•	Beniâdem, nâs.			
16140	zemr	زَمرْ	Ar.	*	Nây ve kaval ve düdük ve çığırtma ve zurna çalmak ve bir kelam ve haberi faş ve şayi kılmak ve bir kimseyi bir kimse üzere kışkırtıp iğrâ eylemek.			
16141	zümre	زُمْرَه	Ar.	•	Pek çok olmayan gürûh-ı insânîye denilir ki lisanımızda bölük tabir olunur ve takım.			
16142	zümürrüd	زُمُرُّدْ	Ar.	•	Ecnâs-ı cevâhirden zebercet denilen yeşil taş.			
16143	zümrüd	زُمْرُدْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16144	zümürrüdî	زُمُرُّدِى	Ar.	•	Zümrüt misilli yeşil renkli olan.			
16145	zümürrüdîn	زُمُرُّدِينْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16146	zemzem	زَمْزَمْ	Ar.	∴	Çok su, ve Ka’be-i Mükerreme'nin yanında olan maruf kuyu, lisân-ı Süryânî'de zem; dur, gitme manasına imiş, vakta ki Hazret-i Hacer, oğlu İsmail aleyhi’s-selâmın ayağı altından su çıkıp aktığını veyahut mezkûr kuyunun kesret-i cereyâna başladığını görünce zem zem diye hitap eylemesiyle işbu suyun cereyanı kesilmiş ve bu veçhile tesmiye edilmiştir ve yavaş yavaş teganni ve terennüm eylemek.			
16147	zemzemet	زَمْزَمَةْ	Ar.	∴	Uzun uzadıya gürüldeyerek seslenmek ve geniz ve boğaz ile bir gûne ezgi ve terane ile terdit ve tercî’-i âvâz eylemek ve Ateşperestlerin genizlerinde yavaş yavaş ezgi ve terane ile yavaş yavaş söyledikleri kelâm-ı masnû’ ve cemaat.			
16148	zemzeme-pîrāy	زَمْزَمَه پِيرْاىْ	Ar.	•	Nağme ve terennüm ve terane edici olan.			

16149	zemistān	زَمِسْتَانْ	Far.	•	Kış mevsimi, fasl-ı şitâ.			
16150	zemʿiyy	زَمْعِىّ	Ar.	*	Hasis ve nekes ve çabuk darılır olan tîz-meşreb olan adam ve begayet zeyrek ve ayyâr adam.			
16151	zemen	زَمَنْ	Ar.	•	Vakit ve zaman, asır, dehr ve baht, talih, kader, kaza; cemi, ezmân gelir.	cem		
16152	zemherīr	زَمْهَرِيرْ	Ar.	∴	Pek soğuk ve şiddet-i berd ve kış mevsiminin en soğuk vakti ve pek soğuk olmak ve kamer, ay, mah manasına.			
16153	zemīr	زَمِيرْ	Ar.	*	Nây ve kaval ve düdük ve çığırtma ve zurna çalmak.			
16154	zemīn	زَمِينْ	Far.	•	Yer, arz ve satıh, yüz ve meydan.			
16155	zemīn-peymā	زَمِينْ پَيْمَا	Far.	*	Yer ölçüp mesaha edici ve seyyah, çok yolculuk eden ve etmiş olan.			
16156	zemīn-peymāy	زَمِينْ پَيْمَايْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16157	zemīn pūs	زَمِينْ پُوسْ	Far.	•	Yer öpmek, arz-ı itâ'at ve ubudiyet etmek ve yer öpücü olan.			
16158	zemīn-pūsī	زَمِينْ پُوسِى	Far.	•	Yer öpmek ve yer öpücülük.			
16159	zemīn-kūb	زَمِينْ كُوبْ	Far.	•	Yer tepici, at ve katır ve deve ve bunlar misilli olan hayvan.			
16160	zen	زَنْ	Far.	•	Karı, avrat, nisâ ve ehlibeyit, menkûha ve vurucu darbedici ve yapıcı ve kullanıcı ve kesici olan.			
16161	zināʾ	زِنَاءْ	Ar.	•	Haram ferç tasarruf eylemek ve erkek haram karı ile ve karı haram erkek ile mücamaa ve zamparalık eylemek, **veledü'z-zinâ:** haramzade, piç çocuk.			
16162	zenābīr	زَنَابِيرْ	Ar.	•	Zenbûrlar, eşek arıları.			
16163	zenābīl	زَنَابِيلْ	Ar.	•	Zembiller, bir nev küfeler, zarflar.			
16164	zünnāt	زُنَّاةْ	Ar.	•	Zânîler, zamparalar.			
16165	zināḍ	زِنَاضْ	Ar.	∴	Kolun bilekte olan mafsalları ve çakmak denilen ateş çıkaracak aletler, zendler.			
16166	zināḍiḳ	زِنَاضِقْ	Ar.	∴	Zındıklar, ahirete ve rübûbiyyete iman ve itikadı olmayan dinsizlere denilir veyahut derununda küfrü izmâr ve ihfâ edip sureta iman ve İslam izhar eden münafıklara ıtlak olunur.			
16167	zenāḍiḳa	زَنَاضِقَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16168	zünnār	زُنَّارْ	Ar.	•	Nasârî ve Mecusi taifesinin şi'âr-ı küfrlerinden olan bir gûne kuşağın adıdır.			
16169	zinā-kār	زِنَاكَارْ	Ar. - Far.	•	Zânî, erbâb-ı zinâ, zampara.			
16170	zinā-kārī	زِنَاكَارِى	Ar. - Far.	•	Zinakârlık, zamparalık.			
16171	zenān	زَنَانْ	Ar. - Far.	•	Zenler, karılar, nisvân ve vurucular, darbediciler ve yapıcılar, kesiciler.			
16172	zenāne	زَنَانَه	Far.	•	Harem ve karılara mahsus daire.			
16173	zenābīr	زَنَانِيرْ	Ar.	•	Zünnârlar, kefere kuşakları.			
16174	zināvī	زِنَاوِى	Ar.	•	Zinakâr, zânî ve zampara.			
16175	zenberek	زَنْبَرَكْ		*	Zenbûrekten galattır, yay gibi kurulup boşanan alet ki şekli zenbûrektedir.			
16176	zanbāḳ	زَنْبَقْ	Ar.	•	Uzun saçlı ve uzun ve beyaz çiçekli ve güzel kokulu meşhur çiçektir.			
16177	zenbūr	زَنْبُورْ	Ar.	∴	Eşek arısı ki bal arısına nahl denilir ve zenbûr, zarif ve serî'u'l-cevâb adam ve gâret-i azîmeye ıtlak olunur.			

16178	zenbūrek	زَنْبُورَكْ	Far.	•	Zemberek denilen yaya denilir ki bir hayli envaı olduğu gibi şekilde görülen saat zembereğidir ve bir nev pek ufak top ki deve ve katır arkasında ateşlenir.			+
16179	zenbīl	زَنْبِيلْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile Türkçede de zembil denilen maruf zarf ve kaba ve kuffa denilen küfeye denilir ki hasır otundan vesaireden örülüp eşya taşımak için kullanılır.			+
16180	zenbīl-bāf	زَنْبِيلْ بَافْ	Ar. - Far.	•	Zembil vurucu ve zembil yapıcı, zembilci.			
16181	zen-pāre	زَنْپَارَه	Far.	•	Ehl-i zinâ, haram karı ile cima eden erkek kimse, zânî.			
16182	zenc	زَنجْ	Ar.	•	Tavâ'if-i Sûdâniyyeden bir taifeye derler ki nâs, zenci derler, renkleri siyah olup saçları kıvırcıktır.			
16183	zencebe	زَنْجَبَه	Ar.	*	Kadınların kıçlarını büyük göstermek için şekilde görüldüğü veçhile kadınların sağrılarına bağladıkları yastık manasına ki efrenciyyede müstamel olan turnur namıyla mülkümüzde meşhurdur.			+
16184	zencebīl	زَنْجَبِيلْ	Ar.	•	Malum bir nev münebbih ve midevi kök ki baharattan addolunur ve şarap, hamr, bade ve cennette vaki bir ırmağın adıdır ve zencebîlü'l-külâb, zencebîlü'l-acem, zencebîl-i Şâm birer otun ismidir.			
16185	zenceret	زَنْجَرَةْ	Ar.	•	Parmak ile fiske vurmak.			
16186	zenceref	زَنْجَرُفْ	Far.	•	Bir nev kızıl madeni boya ki cıva ile kükürtten imal edilir ve bazen madenlerde tabii olarak bulunur.			
16187	züncüfr	زُنْجُفْرْ	Ar.	•	Zincifre denilen kırmızı boya.			
16188	zencī	زَنْجِى	Ar.	•	Zengî denilen siyah Arap ki tavâ'if-i Sûdân'dandır.			
16189	zincīr	زِنْجِيرْ	Ar.	*	Genç ve taze adamların tırnakları üzere hâdis olan beyazlık.			
16190	zencīr	زَنْجِيرْ	Far.	•	Silsile ki Türkçede dahi zincir denilen demir halkaların birbirine geçmesinden veya örgüsünden ibaret ve hasıl olan şey ki işbu şekilde yalnız bir parçası gösterilmiştir.			+
16191	zencīrī	زَنْجِيرِى	Far.	•	Zincir ile bağlanacak deli kimse.			
16192	zencīriyān	زَنْجِيرِيَانْ	Far.	•	Zincir ile bağlanacak deliler.			
16193	zençe	زَنْچَه	Far.	•	Sokak orospusu ve fahişe.			
16194	zenaḫ	زَنَخْ	Far.	•	Çene, fek, esfel, hanek, yüzün alt tarafında vaki sivri mahal, zekan.			
16195	zenaḫ-dān	زَنَخْدَانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve **çâh-ı zenahdân:** çene üzerinde bulunan çukur.			
16196	zend	زَنْدْ	Ar.	∴	Kol ucunun el ile kavuştuğu yer ki bilek kemiği olacaktır ve ıs. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile küçük parmağın üst tarafına ve başparmak dışarıya doğru çevrildikte bedene karîb olan tarafa tesadüf eden kemiğe denilir ki teşrihte azm-i zend namıyla yâd olunur ve ateş çıkaracak bir nev alet ki çakmak makamındadır; cemi, zinâd gelir.	cem	Tıp	+
16197	Zend	زَنْدْ	Far.	•	Bir kitap ismi ki bazı tavâ'if indinde mezhep kitabı itikat olunur ve eskiden Acemistân'da cari bir lisan.			
16198	zende	زَنْدَه	Far.	•	Zend denilen aletle beraber ateş çakmak için kullanılır diğer bir alet ki taş makamındadır.			
16199	zindān	زِنْدَانْ	Far.	•	Esir ve kabahatlileri kapadıkları mahal, hapishane.			
16200	zindānī	زِنْدَانِى	Far.	•	Zindana kapanmış esir veya kabahat sahibi.			
16201	zendeḳat	زَنْدَقَةْ	Ar.	•	Zındıklık, kefere ve kâfir olmak ve ne'ûzu billâh yevm-i haşri ve vücûd-ı Hüdâyı inkâr etmek.			
16202	zindegān	زِنْدَگَانْ	Far.	•	Zinde ve zî-hayât ve canlı olanlar, diriler.			
16203	zindegānī	زِنْدَگَانِى	Far.	•	Hayat, canlılık ve maaş ve maişet, taayyüş.			
16204	zindegī	زِنْدَگِى	Far.	•	Zindelik, hayat, dirilik.			

16205	zen-dost	زَنْدُوستْ	Far.	•	Karı, çok sever olan adam, zampara.			
16206	zinde-dār	زِنْدَه دَارْ	Far.	•	Uyumayıp teyakkuz üzere olan.			
16207	zinde-dil	زِنْدَه دِلْ	Far.	•	Yüreği canlı olan ve dindar ve ehl-i salâh olan.			
16208	zindīḳ	زِنْدِيقْ	Ar.	•	Ahirete ve rübûbiyyete iman ve itikadı olmayan dinsize veyahut derununda küfrü izmâr ve ihfâ edip sureta iman ve İslam izhar eden münafıka ve mevcudatın iki asıldan yani nur ve zulmetten hasıl olmalarına kail olan müşrik ve Mecusi ve Ateşperestlere denilir; cemi, zenâdîk.	cem		
16209	zengār	زَنْگَارْ	Far.	•	Bir nev bakır pası ki boyacılar kullanırlar, yeşil renkli olup zehr-i kâtildir.			
16210	zengübār	زَنْگُبَارْ	Far.	•	Mısır ve Habeş ötesinde kara Araplar vilayeti.			
16211	zengele	زَنْگَلَه	Far.	•	Çan, çıngırak, ceres, daire pulu.			
16212	zengūle	زَنْگُولَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16213	zengī	زَنْگِى	Far.	•	Siyah Arap, zenci.			
16214	zinhār	زِنْهَارْ	Far.	•	Sakın, iyi bak, sonra sen bilirsin manasında tembih için kullanılır.			
16215	zinhār-ḫār	زِنْهَارْ خوَارْ	Far.	*	Emân talep edici ve ahd ü peymân kırıcı ve bozucu.			
16216	zünūʾ	زُنُوءْ	Ar.	*	Sığınmak ve bir nesneye pek yaklaşıp çatmak ve şen ve şâdân ve şâdumân olmak ve sürat eylemek ve yere yapışmak ve boğmak.			
16217	zinye	زِنْيَه	Ar.	*	Zina manasına.			
16218	zenīm	زَنِيمْ	Ar.	*	Bir kavme sonradan mülhak olup fi'l-asl onlardan olmayan adama denilir ve levm ve denaetle ve şer ve şenaatle maruf olan fürumaye ve le'îm kimse ve haramzade; cemi, zinâyim gelir.	cem		
16219	zevʾ	زَوءْ	Ar.	*	Mevt sebebiyle hâdis olan felaket ve mihnet gibi hadiseye denilir ve bir kimseyi havâdis-i zamân munkalibü'l-hâl ve inkılâbâta düçar eylemek.			
16220	züʾāb	زُؤَابْ	Ar.	*	Tebeddül ve inkılap manasına.			
16221	zevācir	زَوَاجِرْ	Ar.	•	Zâcireler, memnu olan olan hususlar ve menedici olan tembihat.			
16222	zevāḫir	زَوَاخِرْ	Ar.	•	Zâhırlar, dolu ve taşkın olan denizler.			
16223	zād	زَادْ	Ar.	•	Yol zahiresi.			
16224	züvār	زُوَارْ	Ar.	*	Bir kimseyi görmeye varmak.			
16225	züvvār	زُوَّارْ	Ar.	•	Ziyaret edenler, ziyaret ediciler, görmeye gelenler.			
16226	zevvār	زَوَّارْ	Ar.	•	Zâ'ir, ziyaretçi, ziyarete gelen kimse.			
16227	zevārif	زَوَارِفْ	Ar.	•	Zârifeler, bir kimsenin sairlerden ziyade söylediği lakırdılar ve kaviller.			
16228	zevāl	زَوَالْ	Ar.	•	Bir nesne evvelki kadir ve itibar ve cesametten ayrılmak ve fena bulmak ve güneş nısfınnehardan gurup semtine dönmek.			
16229	zevāl-peẕīr	زَوَالْپَذِيرْ	Ar. - Far.	•	Zail ve fani ve muzmahil olan.			
16230	zevāhir	زَوَاهِرْ	Ar.	•	Zâhireler, çiçekler ve ziynetler ve hüsn ve saffet üzere ak ve berrak olanlar.			
16231	zevāyā	زَوَايَا	Ar.	•	Zaviyeler, köşeler.			
16232	zevāʾid	زَوَائِدْ	Ar.	•	Zâ'ideler, ziyade olan şeyler.			

16233	zevāʾid-i muttaṣıla	زَوَآئِدِ مُتَّصِلَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup mesela arsada eşcâr ve meyve ve mağrûsât ve mezrû'ât-ı sâ'ire ve hayvanın semizlemesi gibi olan ziyade şeylere denilir.		Fıkıh	
16234	zevāʾid-i munfaṣıla	زَوَآئِدِ مُنْفَصِلَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup gebe hayvanların karnındaki yavru gibi olan şeylere ıtlak olunur.		Fıkıh	
16235	zevāʾil	زَوَآئِلْ	Ar.	•	Zâ'ileler, zail olan şeyler ve yıldızlar.			
16236	zevc	زَوجْ	Ar.	∴	Eş ve çift olan şeyin her biri veyahut ikisine birden denilir ve bir kadının kocası ve şevheri ve envâ'-ı müteşâbihe ve esnaf ve fırkalar ve miyâne-i nâsı ifsat edip birbirine kışkırtmak; cemi, ezvâc.	cem		
16237	zevcāt	زَوْجٰاتْ	Ar.	•	Zevceler, karılar, menkûhalar.			
16238	zevce	زَوْجَه	Ar.	•	Bir kimsenin nikâh ile aldığı karısı.			
16239	zevcī	زَوْجِى	Ar.	•	Zevç ve zevceye müteallik olan.			
16240	zevciyyet	زَوْجِيَّةْ	Ar.	•	Zevç veya zevce olmak, çift olmak.			
16241	zevceyn	زَوْجَينْ	Ar.	•	İki zevç, koca ile karı.			
16242	zūd	زُودْ	Far.	•	Çabuk, çâlâk, seri olan.			
16243	zūdī	زُودِى	Far.	•	Çabukluk, sürat, çâlâklık.			
16244	zevr	زَورْ	Ar.	*	ziyaret etmek ve ziyaret eden kimse ve bir kavmin seyit ve müteşahhısı olan adam ve uykuda müşahede olunan hayal ve misale denilir ve kuvvet, azimet ve göğüs üstü.			
16245	zūr	زُورْ	Ar.	∴	Yalan söz ve Yehûd ve Nasârî taifelerinin paskalyaları ve kizb ve tezvirden ibaret dava ve bir kavmin seyit ve sergerdesi ve put ve sanem ve akıl ve rey ve rüşt ve batıl ve beyhude ve libasın temiz ve nerm ve mülayim ve latif olması.			
16246	zor	زُورْ	Far.	•	Unf, kuvvet, cebir, miknet.			
16247	zor-bāz	زُورْ بَازْ	Far.	•	Kuvvetli olan adam ve kuvvet sahibi.			
16248	zevraḳ	زَوْرَقْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile piyade kayığı ve küçük gemi ve sefîne-i sagîre ve piyade kayığının kıç tarafının nihayeti.			+
16249	zor-kār	زُورْ كَارْ	Far.	•	Zor edici, zorlayıcı olan.			
16250	zor-mend	زُورْ مَنْدْ	Far.	•	Zorlu, kuvvetli olan ve kuvvet ve kudret sahibi olan.			
16251	zevʿ	زَوعْ	Ar.	*	Bir nesneyi bir tarafa eğmek ve bir nesneyi eliyle kendine doğru çekip götürmek.			
16252	zevġ	زَوغْ	Ar.	*	Meyletme ve meylettirmek.			
16253	zeveġān	زَوَغَانْ	Ar.	*	Sözde haktan ve doğrudan sapmak ve ıs. tıbbiyyeden olup bir gussanın olduğu mahalden ayrılması yani tereffu' ve tahaffuz ve temayül ve inkılap eylemesi keyfiyetine denilir.		Tıp	
16254	zūfāʾ	زُوفَآءْ	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup rayihası latif ve ta'mı mür bir nev nebata denilir, nebât-ı mezkûr midevi ve mu'arrık ve mutammis yani hayız kanını akıtıcı gibi tesirinden başka nezle-i sadriyye ve iltihâb-ı kasabâtü'r-ri'enin evâhirinde dâfi'u'l-büzâk yani tükürük ve balgam defedici gibi tıpta kesîrü'l-isti'mâldir.		Nebatat	
16255	zūfā	زُوفٰى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16256	zih	زِه	Far.	•	Yay kirişi ve şerit, kaytan ve cellat kirişi ve bir nesnenin kenarında çekilen kaytan misilli ziynet.			
16257	zühhād	زُهّادْ	Ar.	•	Zahitler, züht ve takva ve perhiz sahibi olanlar.			
16258	zehādet	زَهادَةْ	Ar.	•	Dünyanın zevk ve sefasını terk etmek ve dünyadan yüz çevirmek ve bir nesneye rağbetsiz olmak.			

16259	zehādet-mend	زَهٰادَتْمَنْدْ	Ar. - Far.	•	Züht ve zehâdet edici.			
16260	zehd	زَهْدْ	Ar.	*	Bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek.			
16261	zühd	زُهْدْ	Ar.	•	Emr-i dînde olan perhiz.			
16262	zihdān	زِهْدٰانْ	Far.	•	Kadınlarda çocuğun hasıl olduğu mahal, döl yatağı, rahm.			
16263	zehr	زَهرْ	Far.	•	Sem ve ekli ve bulaşması sebeb-i mevt olan her bir nesne.			
16264	zehr	زَهرْ	Ar.	•	Çiçek, şükûfe, zehre; cemi, ezhâr gelir.	cem		
16265	zehrü’ş-şālūş	زَهْرُ الثَّالُوثْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile hercai benefşe denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü yapraklarıyla sakı yani kökünden çiçeğine varıncaya kadar olan kıtası olup kanı tashih edici ve sıracaya muzâd gibi kullanılır.		Nebatat	+
16266	zehrü’r-rebīʿ	زَهْرُ الرَّبِيعْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çuha çiçeği denilen nebata denilir.		Nebatat	+
16267	zehrāʾ	زَهْرَآءْ	Ar.	•	Çehresi mehtap gibi tâbân olan hatun ve begayet hüsn ve saffet üzere ak ve berak olan dişi nesne.			
16268	zehr-āb	زَهْرَابْ	Far.	•	Zehir gibi acı ve murdar su.			
16269	zehr-ābe	زَهْرَابَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16270	zehr-ālūd	زَهْرْ آلُودْ	Far.	•	Zehirli, içine zehir katılmış olan.			
16271	zehrāvān	زَهْرَاوَانْ	Ar.	*	Sûre-i Bakara ile sûre-i Âli İmrân.			
16272	zehre	زَهْرَه	Ar.	•	Çiçek, nebat çiçeği, şükûfe; cemi, ezhâr gelir.	cem		
16273	zühre	زُهْرَه	Ar.	•	Saffet ve berraklık ve seb’a-i seyyâreden ma’dûd ve şemsten ikinci derece ba’îd olup seyyâre-i sâ’ireye nispetle begayet berrak ve parlak olan kevkeb, yıldız ve aklık.			
16274	zehretü’d-dünyā	زَهرَةُ الدُّنْيا	Ar.	*	Âlem-i dünyânın hüsn ve behcet ve tâb ve revnak ve letafetine denilir.			
16275	zehr-ḫand	زَهرْ خَندْ	Far.	•	Gazap ve infial gülmesi.			
16276	zehr-dār	زَهرْ دَارْ	Far.	•	Zehirli olan.			
16277	zehrnāk	زَهرْ نَاكْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16278	zehr-ver	زَهرْوَرْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16279	zehre	زَهرَه	Far.	•	Hayvanat ciğerleri yanında olup öd tabir olunan ince zar ki içinde sarıya mail yeşil bir su bulunur ve şecaat, cesaret, bahadırlık.			
16280	zehre-tirāk	زَهرَه تِرَاكْ	Far.	•	Ödü patlamış olan.			
16281	zehre-cebīn	زُهْرَه جَبِينْ	Ar. - Far.	•	Cebini Zühre yıldızı gibi parlak ve leme’ân olan.			
16282	zahḳ	زَهقْ	Ar.	*	Sebk ve takaddüm eylemek ve can bedenden çıkmak.			
16283	zihgīr	زِهْ گِيرْ	Far.	•	Kemankeş parmağı üzerine takıp istimal eylediği bir nev yüksük.			
16284	zühūr	زُهُورْ	Ar.	∴	Parlak nesne ve revnak, hüsn ve saffet ve parlaklık ve güneş bir nesneye tesir ile çehresini bozmak.			
16285	zühūf	زُهُوفْ	Ar.	*	Zelil olmak ve yalan söylemek ve helak olmak.			
16286	zühūḳ	زُهُوقْ	Ar.	*	Batıl ve beyhude nesne, mahıv ve muzmahil olmak ve can bedenden çıkmak ve bir nesne batıl ve helak ve nâ-bûd olmak.			

16287	zehūḳ	زَهُوقْ	Ar.	•	Baki ve daim olmayıp ömrü az olan.			
16288	zühūl	زُهُولْ	Ar.	*	Gafil olmak ve meşgul olmak.			
16289	zihî	زِهِى	Ar.	•	Maşallah, ne pek güzel manasındadır.			
16290	zehîd	زَهِيدْ	Ar.	∴	Az nesne ve teng-meşreb kimse ve perhizkâr ve zevk ve sefa bilmez olan.			
16291	zî	زِى	Ar.	•	Heyet ve kıyafet ve libas ve bezek ve hilye.			
16292	zeyyāt	زَيّاتْ	Ar.	•	Zeytinyağcı bezirgân.			
16293	ziyād	زِيادْ	Ar.	•	Ziyadelik, çokluk ve galebe, fazilet ve yalancı şahit, şâhid-i zûr.			
16294	ziyādet	زِيادَةْ	Ar.	∴	Büyümek, uzamak, neşvünema bulmak ve bir nesne çoğalmak ve artmak ve bir nesnenin mecmuundan lazım olan miktar ifraz olundukta baki kalan fazla ve bir nesneyi arttırmak.			
16295	ziyāde-i muttaṣıla	زِيادَهٔ مُتَّصِلَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup yukarıda beyan olunan zevâ'id-i muttasılaya denilir.		Fıkıh	
16296	ziyāde-i munfaṣıla	زِيادَهٔ مُنْفَصِلَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup yukarıda beyan olunan zevâ'id-i munfasılaya denilir.		Fıkıh	
16297	ziyāret	زِيارَةْ	Ar.	•	Bir kimseyi görrmeye varmak ve görüşmeye gitmek.			
16298	ziyār	زِيارْ	Ar.	*	Bir nesnenin salah ve ismetine medar olan şey.			
16299	ziyāfet	زِيافَةْ	Ar.	*	Murdar olmak ve mütehayyir ve mütegayyir ve mağşuş olmak.			
16300	ziyān	زِيانْ	Far.	•	Zarar ve noksan.			
16301	ziyān-kār	زِيانْكارْ	Far.	•	Ziyan edici ve muzır olan.			
16302	ziyān-kārî	زِيانْكارِى	Far.	•	Ziyankârlık, ziyancılık, muzırlık, mazarrat.			
16303	zîb	زِيبْ	Far.	•	Ziynet, düzgün, beze, bezek.			
16304	zîbā	زِيبا	Far.	•	Ziynetli, bezekli olan ve yaraşıklı olan ve yakışıklı.			
16305	zîbā-rū	زِيبارُو	Far.	•	Yüzü, çehresi yaraşıklı ve yakışıklı olan dilber.			
16306	zîbā'î	زِيبآئِى	Far.	•	Güzellik, yaraşıklık ve yakışıklık.			
16307	zîbaḳ	زِيبَقْ	Ar.	∴	Cıva, jîve, sîmâb denilen maden ki su gibi akar ve seyelan eder ve nakıs 40 derecede tasallub eder ve beyaz gümüş rengindedir ve ıs. kimyâviyyedendir ve tıpta böyle basit yani madenî hâlinde tagallüf-i em'â' namıdiğerle irham yâ rab denilen hastalıkta kullanılır ve mürekkebâtı dahi emrâz-ı efrenciyyede devâ-yı mahsûs olarak müstameldir ve haricen dahi şişleri küçültmek için merhem şeklinde kullanılır; cemi, zeyâbık.	cem		
16308	zîbaḳ-ı ḥulüvv	زِيبَقِ حُلُوّ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup tatlı sülümen denilen zehire denilir.		Kimya	
16309	zîbende	زِيبِنْدَه	Far.	•	Yaraşıklı ve yakışıklı olan.			
16310	zeyt	زَيتْ	Ar.	∴	Zeytinyağı ve ıs. tıbbiyyeden olup zeytinyağı kıvamında olan bilcümle yağlara denilir.			
16311	zeyt-i ṭayyār	زَيْتِ طَيّارْ	Ar.	*	Alelumum, kokulu ve ıtri yağların her birine denilir ki bu dahi ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
16312	zeyt-i ḫirva'	زَيْتِ خِرْ وَعْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup Hint yağına denilir ki tıpta müshil gibi kesîrü'l-isti'mâldir, tafsilatı için hırva' kelimesine bakıla.		Tıp	
16313	zeyt-i ḥabbü'l-mülūk	زَيْتِ حَبُّ الْمُلُوك	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ziyadesiyle ve semm-i kâtil gibi şedit müshil olan habbu'l-mülûk nam tanenin yağına denilir.		Tıp	

16314	zeyt-i ḥabbü's-selāṭ̈în	زَيْتِ حَبُّ السَّلاطِينْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şiddeti habbu'l-mülûk yağından sekiz derece hafif olan müshil hassalı habbü's-selâtîn nam tanenin yağına denilir.		Tıp	
16315	zeytūn	زَيْتُونْ	Ar.	∴	Türkçede dahi zeytin nam maruf taneye denilir, böyle tane hâlinde yenildiği gibi yağı ile dahi hem taam pişirilir ve hem de kandilde yakılır, tıpta badem yağı misilli az miktarı müleyyin ve ziyade miktarı müshil-i murahhî yani gevşetici müshil gibi iltihâb-ı âlât-ı teneffüsiyyede ve kanât-ı hazmiyye iltihabında kullanılır.			
16316	zeytūnet	زَيْتُونَةْ	Ar.	•	Bir zeytin tanesi.			
16317	zeytūnī	زَيْتُونى	Ar.	•	Bir nev koyu yeşil renk ki zeytinin yeşil iken olan renginden ibarettir.			
16318	zeyt-i ḥacer	زَيْتِ حَجَرْ	Ar.	*	Gazyağı denilen maruf fena kokulu mayi ki ziya hasıl etmek için yakılır.			
16319	zeyt-i müşemmā[c]	زَيْتِ مُشَمَّعْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yakı namıyla maruf olan varak-pâreye denilir.		Tıp	
16320	zīc	زِيجْ	Ar.	∴	Binalarda müstamel çırpı ipi ve şakul ipi ve bina ve mimar tahtası ki onda resm-i sûret-i binâ tarh olunur ve ehl-i nücûmun istihrâc-ı ahkâm eylediği ilm-i seyr ve harekât-ı kevâkib kitabı.			
16321	zeyd	زَيدْ	Ar.	•	Artmak, ziyade olmak.			
16322	zīde	زِيدَ	Ar.	•	Artmış olsun, ziyade olsun manasında duadır.			
16323	zīr	زِيرْ	Ar.	*	İnce kiriş ve ter-i dakîk.			
16324	zīr	زِيرْ	Far.	•	Alt, aşağı, taht.			
16325	zīr ü zeber	زِيرْ و زَبَرْ	Far.	•	Alt, üst, hercümerç, berbat.			
16326	zīrā	زِيرا	Far.	•	Çünkü, şu sebebe mebni ki.			
16327	zīr-bend	زِيرْ بَندْ	Far.	•	Kuşak, kemer, kayış.			
16328	zīr-tenk	زِيرْ تَنكْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16329	zīr-dest	زِيرْ دَستْ	Far.	•	Birinin elinde ve eli altında ve taht-ı hükmünde olan ve tabi olan.			
16330	zīr-destān	زِيرْ دَسْتانْ	Far.	•	Taht-ı hükmünde olanlar, tabi olanlar, tebaa.			
16331	zeyrek	زَيْرَكْ	Far.	•	Zeki, akıl ve fehim ve idraki galip olan.			
16332	zeyrekī	زَيْرَكى	Far.	•	Zekâ, zekâvet, fehim ve idrak kuvvetliliği.			
16333	zīrīn	زِيرِينْ	Far.	•	Ziyade alçak ve tahtânî ve deni olan.			
16334	zīst	زِيستْ	Far.	•	Ömür, hayat, maaş ve taayyüş ve geçinecek.			
16335	zayġ	زَيغْ	Ar.	•	Bir tarafa meyletmek ve göz hîrelenmek ve şek ve gümân ve şüphe etmek ve yanılmak ve hak ve istikametten udûl etmek.			
16336	zīzefūn	زِيزَفُونْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görülen ve ıhlamur denilen nebata denilir ki çiçekleri tıpta muzâdd-ı teşennüc ve mu'arrık-ı hafîf gibi kullanılır.		Nebatat	+
16337	zeyf	زَيفْ	Ar.	∴	Kalp akçe ve mağşuş ve kem-ıyâr akçe ve para ve sallanmak ve reddetmek.			
16338	zeyl	زَيلْ	Ar.	*	Yerinden ayırmak, tefrik etmek.			
16339	zeyn	زَينْ	Ar.	•	Bezek, ziynet, pîrâye, bezek, süs; cemi, ezyân gelir.	cem		
16340	zīnet	زِينَةْ	Ar.	•	Bezenip donanacak şey ve libas, pîrâye, bezek, zîb ve bir nesneye hüsn vermek için ilave olunan şey.			

16341	züyūt	زُيُوتْ	Ar.	∗	Zeytler, yağlar ve zeytinyağları ve emsali.			
16342	zǐn	زِينْ	Far.	•	Binilen hayvana vurulan eyer.			
16343	zǐver	زِيوَرْ	Far.	•	Zîb ve ziynet, bezek ve bir nesneye hüsn vermek için ilave olunan şey.			
16344	züyūf	زُيُوفْ	Ar.	•	Kalp akçe ve akçe-i kalb ve kem ve mağşuş olmak.			
16345	zeʾīr	زَئِيرْ	Ar.	∗	Arslanın sinesinden zuhur eden savt ve ıs. tıbbiyyeden olup dâhil-i bedenden işitilen tabii veya marazi ince sedalara denilir; cemi, ze'îrât gelir.	cem	Tıp	
16346	zeʾīrāt-ı iḥtikākiyye	زَئِيرَاتِ اِحْتِكَاكِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup kuru derinin ovalanmasından veyahut deri ve emsali şeylerin kazınmasından hasıl olan sedaya sebîh asvâta denilir.		Tıp	
16347	zeʾīrāt-ı ṣafīriyye	زَئِيرَاتِ صَفِيرِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup sıslığa veya ıslığa müşabih olarak istimâ' olunan sedaya ıtlak olunur.		Tıp	
16348	zeʾīrāt-ı cerşiyye	زَئِيرَاتِ جَرْشِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup rendeden hasıl olan savta müşabih olan ze'îrâta denilir.		Tıp	
16349	zeʾīrāt-ı mibrediyye	زَئِيرَاتِ مِبْرَدِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup eğeden hasıl olan savta müşabih ze'îrâta ıtlak olunur.		Tıp	
16350	zeʾīrāt-ı minşāriyye	زَئِيرَاتِ مِنْشَارِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup testereden hasıl olan savta müşabih ze'îrâta denilir.		Tıp	
16351	zeʾīrāt-ı mūsiḳiyye	زَئِيرَاتِ مُوسِقِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup güvercin ötmesine müşabih olan ze'îrâta denilir.		Tıp	
16352	zeʾīrāt-ı nefḥiyye	زَئِيرَاتِ نَفْخِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup körükten çıkan sedaya müşabih olan ze'îrâta ıtlak olunur.		Tıp	
16353	zeʾīrāt-ı şiryāniyye	زَئِيرَاتِ شِرْيَانِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup şerâyînin yani kırmızı kan damarlarının memerri üzerinde kulağa latif olarak gelen nefha-i mütekattı'aya denilir.		Tıp	
16354	zeʾīrāt-ı ḳalbiyye	زَئِيرَاتِ قَلْبِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup tabii veya gayritabii olarak kalp yani yürek tarafından istimâ' olunan sedaya ıtlak olunur.		Tıp	
16355	zeʾīrāt-ı ṭabīʿiyye	زَئِيرَاتِ طَبِيعِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup hâl-i sıhhatte dâhil-i beden-i insândan istimâ' olunan sedalara ıtlak olunur.		Tıp	
16356	zeʾīrāt-ı ġayr-ı ṭabīʿiyye	زَئِيرَاتِ غَيْرِ طَبِيعِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup hâl-i marazda dâhil-i beden-i insândan istimâ' olunan sedalara denilir.		Tıp	
16357	zeʾīr-i edīmī	زَئِيرِ اَدِيمِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup yeni sahtiyan gıcırtısına müşabih olan sedaya ıtlak olunur.		Tıp	
16358	zeʾīr-i devvāme	زَئِيرِ دَوَّامَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup fırıldak tahrik olundukta hasıl olan fışıltıya müşabih sedaya denilir.		Tıp	
16359	zeʾīr-i ittiḥākī	زَئِيرِ اِتِّحَاكِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup nev'ummâ ze'îrât-ı ihtikâkiyyeye müşabih ze'îrâta denilir.		Tıp	
16360	j	ژ	Far.	•	İşbu harf-i jâ-yı Fârisî, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on dördüncü harf olup hesaba ve uluma dair kütüb ve resâ'ilde harf-i zâ-yı mu'ceme misilli yedi adedine delalet eder.			
16361	je	ژَ	Far.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on dördüncü harfin ismidir.			
16362	jāj	ژاژْ	Far.	∴	Deve dikeni ve faydasız ve beyhude ve malayani ve lüzumsuz ve batıl söz ve herze ve hezeyan.			
16363	jāj-ḫā	ژاژْخا	Far.	•	Beyhude ve abes söyleyici ve hezeyan edici ve fuhşiyyât söyleyici.			
16364	jāj-ḫāy	ژاژْخاىْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16365	jāj-ḫāyān	ژاژْخايانْ	Far.	•	Jâj-hâlar, herzeler ve hezeyan söyleyiciler.			
16366	jāj-ḫūr	ژاژْخُورْ	Far.	•	Hezeyan yiyici, zevzek kimse.			
16367	jāl	ژالْ	Far.	∗	Çi, çiy, şebnem, kırağı.			
16368	jāle	ژالَه	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve dolu tegerk ve boş ve üfürülmüş kelek tulumu.			
16369	jübūn	ژُبُونْ	Far.	∗	Renc ve şeran memnu olan ribâ manasına.			

16370	jerf	ژَرفْ	Far.	∴	Derin ve amîk ve bisyâr, kesîr ve büzürg, kebir ve her şeyin künh ve hakikatini bilen ve encâm-ı kâr ve âkıbetü'l-emr, nihayet.			
16371	jerfîn	ژَرْفِينْ	Far.	•	Sürme ve kapı ardının dayağı.			
16372	jerf-bîn	ژَرفْ بِينْ	Far.	•	Ehl-i dikkat ve fetânet olan.			
16373	jābîr	ژَابِيرْ	Far.	∴	Hararetli gözyaşı, sirişk-i âteşîn ve Arabîde birincâsf ve Türkîde kovan çiçeği denilen nebat.			
16374	jājūmek	ژَاژُومَكْ	Far.	•	Lûbiyâ veya mercimek denilen habbe.			
16375	jāġir	ژَاغِرْ	Far.	*	Havsala-i murgân, kuş kursağı.			
16376	jāvā	ژَاوَا	Far.	*	Nevha edip uluyan hayvan.			
16377	jaẖ	ژَخْ	Far.	•	Nale ve zârî ve siğil denilen illet ki Arabîde su'lûl denilir.			
16378	jerd	ژَرْدْ	Far.	•	Çok yiyici olan.			
16379	jeġār	ژَغَارْ	Far.	•	Pas ve küf ve nara ve sedâ-yı bülend.			
16380	jeġāre	ژَغَارَه	Far.	•	Darı ekmeği ve kadınların yüzlerine sürdükleri kızıllık ve umûmen hayvanat göbeği.			
16381	jeġāle	ژَغَالَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16382	jeġāv	ژَغَاوْ	Far.	•	Fuhş mahalli ki malumdur.			
16383	jüġāl	ژُغَالْ	Far.	*	Kömür, fahm, mangal kömürü.			
16384	jaġjaġ	ژَغْژَغْ	Far.	•	Hâlet-i gazabda vaki olan dişlerin sedası ki hiddet-i tab' alametidir ve ceviz ve kabuklu badem ve fındık ve fıstıktan çuval içinde iken çıkan savt ve seda.			
16385	jeġand	ژَغَنْدْ	Far.	•	Yırtıcı hayvanlardan sudûr eden âvâz-ı bülend ve mehîb seda.			
16386	jefîde	ژَفِيدَه	Far.	•	Islanmış ve yaş olmuş nesne.			
16387	jefgāb	ژَفْگَابْ	Far.	•	Çapak ki malul göz kapağından akıp kirpikler arasında mün'akid olur.			
16388	jekāre	ژَكَارَه	Far.	•	Mu'ânid, muannit ve her sözde ve her işte inat eden.			
16389	jekān	ژَكَانْ	Far.	•	Gazap ve tehevvürden homurdanmak ve homurdanıcı.			
16390	jikis	ژِكِسْ	Far.	•	Maazallah demek ki mahall-i tebâ'ud ve tenafürde kullanılır.			
16391	jekfer	ژَكْفَرْ	Far.	•	Şekîbâ sabur ve mütehammil.			
16392	jegūr	ژَگُورْ	Far.	*	Bahîl ve hasis ve tamahkâr kimse.			
16393	jende	ژَنْدَه	Far.	∴	Eskimiş ve yırtılmış câme ve parelenmiş nesne ve yamalı esvap ve parça parça yamalı hırka.			
16394	jende-pūs	ژَنْدَه پُوسْ	Far.	•	Eski, yamalı esvap, iktisâ eden dilenci ve sâ'il ve geda.			
16395	jeng	ژَنگْ	Far.	∴	Pas ve küf ve şu'le-i âfitâb ve gözde olan kuru veya yaş çapak.			
16396	jengār	ژَنگَارْ	Far.	*	Maruf boya ve demir ve nühâs ve emsalinde olan pas ve küf ve bir nev bakır pası ki yeşil renk olup boyacılar istimal ederler ve semm-i kâtildir.			
16397	jenkele	ژَنْكَلَه	Far.	*	Çâr-pâ hayvan tırnağı.			
16398	jenke	ژَنْكَه	Far.	*	Galleye isabet eden afet ki başağı taneden hali eder.			

16399	jenk-beste	ژَنكْ بَسْتَه	Far.	•	Pas tutmuş olan, paslı olan.			
16400	jenk-peẕîr	ژَنكْ پَذِيرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16401	jenk-ḫūrde	ژَنكْ خُورْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16402	jenk-girifte	ژَنكْ گِرِفْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16403	jene	ژَنَه	Far.	*	Böceklerde boynuz gibi olan şey ve ısırıcı canavarların nîze ve nîşi.			
16404	jūle	ژُولَه	Far.	*	Toygar dedikleri kuş.			
16405	jūlîde	ژُوليدَه	Far.	•	Saçları karmakarış ve perişan olan.			
16406	jiyān	ژِيَانْ	Far.	•	Vahşi canavar vasıf ve sıfatıdır, dargın ve kızgın ve hışma gelmiş olan.			
16407	jîre	ژِيرَه	Far.	*	Kimyon, kimon denilen bahar.			
16408	jîk	ژِيكْ	Far.	*	Katre-i bârân ve dost ve hem-sohbet manasına.			
16409	jem-āverde	ژَمْ آوَرْدَه	Far.	*	Evin büyük hatunu, hanımı, mâmı.			
16410	jî	ژِى	Far.	*	Elbise-i fâhire ve zikıymet urbalar.			
16411	jey	ژَىْ	Far.	*	Su cem olmuş mahal, âb-gîr.			
16412	jîve	ژِيوَه	Far.	•	Maruf madendir ki cıva, sîmâb ve seyelanı itibariyle ferrâr derler, tasallub etmesi yani katılaşması -40 nâkıs kırk derece bürudete mütevakkıftır, böyle maden hâlinden sanayide ve mürekkebâtı dahi hâssu'l-hâs olarak tıpta frengi illetinde kullanılır.			
16413	s	س	Ar.	•	İşbu harf sîn-i mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on beşinci harf olup hesaba ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde 60 adedine delalet eder.			
16414	sā	سا	Far.	•	Sürücü, sürtücü, sürüştürücü olan ve gibi, benzer , misil, müşabih manasına edât-ı teşbîhtir.			
16415	sābb	سابّ	Ar.	•	Sövüp sayıcı ve şem ve düşnâm edici olan.			
16416	sābiḥ	سابِح	Ar.	•	Yüzgeç adam ve suda yüzüp suya batmaz olan.			
16417	sābiḥāt	سابِحاتْ	Ar.	•	Sâbihalar, sefineler, gemiler ve nücûm, yıldızlar ve müminlerin canları, ervâhu'l-mü'minîn.			
16418	sābiḥa	سابِحَه	Ar.	•	Yüzücü ve yüzer olan, sâbihin müennesidir.			
16419	sābiᶜ	سابِع	Ar.	•	Yedinci, heftüm, altıncıyı mu'âkib olan sayı.			
16420	sābiᶜan	سابِعاً	Ar.	•	Yedinci olmak üzere.			
16421	sābiġ	سابِغْ	Ar.	•	Uzun, tam, mükemmel ve mufassal olan.			
16422	sābiġa	سابِغَه	Ar.	*	Tam ve vâfî ve kamil olan şey.			
16423	sābiḳ	سابِقْ	Ar.	•	Sebkat edici, ileri gidici, takaddüm edici ve mukaddem olmuş olan ve geçmiş olan ve evvel vaki olmuş olan.			
16424	sābiḳā	سابِقا	Ar.	•	Geçenlerde, evellerde, mukaddemâ.			
16425	sābiḳāt	سابِقاتْ	Ar.	•	Sâbıkalar, melaikeler.			
16426	sābiḳa	سابِقَه	Ar.	•	Geçmiş olan, mukaddem, vaki olan keyfiyyet veya cürüm ve takaddüm manasına.			
16427	sābiḳîn	سابِقِينْ	Ar.	•	Geçmiş zamanda mevcut olanlar.			

16428	sātir	ساتِرْ	Ar.	•	Setredici, örtücü, kaplayıcı.			
16429	sācid	ساجِدْ	Ar.	•	Secde edici, namazda başını yere koyucu; cemi, succed gelir.	cem		
16430	sāciʿ	ساجِعْ	Ar.	•	Kastedici ve daima sözü mukaffa söyleyen adam ve asla dönmeyerek bir tarik üzere ikdam eden kimse.			
16431	sāḥ	ساحْ	Ar.	•	Sahalar, meydanlar, haneler, avlular ve deniz kenarları ve kıyılar, yalılar.			
16432	sāḥāt	ساحاتْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16433	sāḥib	ساحِبْ	Ar.	•	Bir nesneyi yeryüzünde çekip sürüleyici.			
16434	sāḥat	ساحَةْ	Ar.	•	Arsa, meydan, nahiye ve hane avlusu ve deniz kenarı, kıyı, yalı, sahil.			
16435	sāḥir	ساحِرْ	Ar.	•	Sihir edici, sihirbaz adam.			
16436	sāḥire	ساحِرَه	Ar.	•	Sihirbaz karı.			
16437	sāḥiḳ	ساحِقْ	Ar.	•	Sahk edici, ezici ve döküp toz edici olan.			
16438	sāḥil	ساحِلْ	Ar.	•	Deniz yalısı, derya kenarı.			
16439	sāḫt	ساختْ	Far.	•	Yapılmış ve yapmak.			
16440	sāḫtegī	ساخْتَگی	Far.	•	Sahtelik ve kolpalık.			
16441	sāḫte	ساخْتَه	Far.	•	Kalp ve mağşuş ve taklit üzere yapılan şey ve düzülmüş ve yapılmış olan, meful.			
16442	sāḫir	ساخِرْ	Ar.	•	Maskara edici, masaharalık edici.			
16443	sāḫiṭ	ساخِطْ	Ar.	•	Dargın, mağzûb ve gücenmiş olan.			
16444	sādd	سادْ	Ar.	•	Set edici, kapayıcı, bent edici, **sâddü'r-ramak:** ölümcül kimsenin son nefesi çıkmasına mâni olan.			
16445	sādāt	ساداتْ	Ar.	•	Seyitler ve bir kavmin büyük ve ulu ve muteberi ve sergerdesi olan adamları ve peygamberimiz aleyhi's-salâtu ve's-selâm efendimiz hazretlerinin nesil ve neseplerinden olan zevat, hazerât.			
16446	sāddet	سادَّةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve seyyidât, seyitlik ve hüküm ve hükûmet ve büyümek ve ulu ve sergerde olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup üzerine perde yani ak gelmiş olan göze denilir.			
16447	sādic	سادِجْ	Ar.	•	Nakşı olmayan ve çıplak ve ari ve sade olan, karışık olmayan.			
16448	sādis	سادِسْ	Ar.	•	Altıncı, beşinciden sonra olan.			
16449	sādisen	سادِسًا	Ar.	•	Altıncı olmak üzere.			
16450	sādegī	سادَگی	Far.	•	Sadelik, safilik ve hileden hali olmak ve ziynetsiz olmak.			
16451	sādin	سادِنْ	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama yahut tabhâne hadimi ve hizmetçisi olan adam.			
16452	sāde	سادَه	Far.	•	Safi, temiz, halis olan ve ziynetsiz ve hileden hali ve dünyadan bî-haber olan.			
16453	sāde-dil	سادَه دِلْ	Far.	•	Yüreği temiz ve hileden hali olan, saf olan.			
16454	sāde-rū	سادَه رُو	Far.	*	Dilber, mahbup ki sakal ve bıyıktan hali olan çehre sahibi demektir.			
16455	sāde-kār	سادَه کارْ	Far.	•	Kuyumcu esnafının bir fırkası.			
16456	sāde-levḥ	سادَه لَوحْ	Ar. - Far.	•	Levh-i hâtırı gam ve keder ve gussa alayişinden hali olan ve ebleh ve cahil ve nadan ve ahmak olan.			

16457	sāẕec	سَاذَجْ	Far.	•	Hintten gelir bir nev yaprak.			
16458	sāẕic	سَاذِجْ	Ar.	•	Sade ve bî-nakş olan ve karışık ve muhtelit ve mürekkep olmayan.			
16459	sāẕir	سَاذِرْ	Ar.	*	Ser-geşte ve muhayyer kişi ve kâr ve girdârında mübâlât ve ihtimam eylemez olan laubali adam.			
16460	sārr	سَارّْ	Ar.	*	Ferah ve sürur verici sözler ve meserrete sebep olan.			
16461	sār	سَارْ	Far.	•	Baş, ser, re’s ve sığırcık tabir olunan kuş ve mahal ve mekân ve bir nesnenin kesret üzere mevcut olduğu mahal.			
16462	sārā	سَارَا	Far.	•	Halis ve safi ve mahz olan ve sade olan nesne.			
16463	sārbān	سَارْبَانْ	Far.	•	Deveci, cemmâl.			
16464	sārre	سَارَّه	Ar.	*	Hem-demini ber-takrîb ile mesrur eden hatun.			
16465	sāriḳ	سَارِقْ	Ar.	*	Hırsız, düzd ve çalıcı, sirkat edici; cemi, surrâk gelir.	cem		
16466	sārî	سَارِى	Ar.	•	Sirayet edici, bulaşıcı olan ve kendi hüküm ve tesirini tevsi edip etrafa yaydırmaya müstait olan.			
16467	sāriye	سَارِيَه	Ar.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve direk ve sütun ve gece yağmur yağdıran bulut; cemi, sevârî gelir.	cem		
16468	sāz	سَازْ	Far.	•	Yapıcı, düzücü, edici olan ve çalgı ve musiki aleti ve takım, silah, edevat, avadanlık, esbâb.			
16469	sāz-bāz	سَازْبَاز	Far.	•	Esvap ve takımını kuşanıp gösteriş edici olan.			
16470	sāziş	سَازِشْ	Far.	•	Yapılmış, kurulmuş.			
16471	sāz-kār	سَازْكَارْ	Far.	•	Muvafık, uygun ve uyar olan.			
16472	sāz-kārî	سَازْكَارِى	Far.	•	Muvafakat, uygunluk.			
16473	sāzende	سَازَنْدَه	Far.	•	Çalgıcı ve uydurup tertip ve tanzim edici olan.			
16474	sāzî	سَازِى	Far.	•	Yapıcılık, tertip edicilik.			
16475	sāset	سَاسَةْ	Ar.	•	Seyislik ve binek ve yük hayvanlarını tımar edip bakmak hususu.			
16476	sāṭiḥ	سَاطِحْ	Ar.	•	Yeryüzünü yayıp açar olan hâlıku’s-semâvât ve’l-arz hazretleri.			
16477	sāṭir	سَاطِرْ	Ar.	*	Kasap ve koyun ve emsali hayvanatı boğazlayıp satan.			
16478	sāṭiᶜ	سَاطِعْ	Ar.	•	Rûşen, parlak ve işletici ve muzî ve münevver olan.			
16479	sāṭūr	سَاطُورْ	Ar.	•	Kasabın büyük bıçağı ve et kıymaya kullanılır malum büyük bıçak.			
16480	sāᶜ	سَاعْ	Ar.	•	Saatler, vakitler, zamanlar.			
16481	sāᶜāt	سَاعَاتْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16482	sāᶜat	سَاعَةْ	Ar.	•	Vaktin bir cüzü ki şemsin nısfınnehardan iki defa mütevâliyen müruru beyninde olan müddet, yirmi dört cüz itibar olunup her bir cüzüne ve leyle ve nehâr eczasından bir cüzdür ki devre-i felek-i a’zam muktezası yirmi dört cüz itibar olunmakla her birine saat denilmiştir ki altmış dakikadan ibarettir ve umûmen vakit ve zamanın bir müddetceğizi ve ecel vakti ve kıyamet zamanı ve vakt-i hâzır ve 7500 zirâ’; cemi, sâ’ât gelir.	cem		
16483	sāᶜid	سَاعِدْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup dirsekten bileğe varıncaya kadar olan kol kıtasına denilir.		Tıp	
16484	sāᶜūr	سَاعُورْ	Ar.	•	Ocak, fırın, tandır ve ateş kabı.			

16485	sāᶜūre	ساعُورَه	Ar.	•	Ateş, nâr, od.			
16486	sāᶜî	ساعِى	Ar.	∴	Bir hususa vali ve mübaşir veyahut bir kavim ve cemaat üzerine vali olan adam ve Nasârânın sergerde ve kocabaşıları ve cemaatbaşıları ve say edici ve çalışıcı olan ve si'âyet edici ve gamz edip kovalayıcı olan ve yayan giden haberci.			
16487	sāġar	ساغَرْ	Far.	•	Şarap dolu olan kadeh, piyale, cam.			
16488	sāḳ	ساقْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup topuk ile dizin aralığı olan kıtaya denilir, Türkçede incik ve lahm ve şahmî, yüzüne baldır tabir olunur; cemi, sûk ve sîkân gelir ve her nensenin taraf-ı esfeli ve hevl ve şiddet ve tetâbu' ve ittifak ve ıs. nebâtiyyeden olup ağacın kökü ile dalların veyahut otun köküyle yaprakları beyninde olan sapa denilir ve re's-i müsellese muttasıl olan dıl' ki kaide denilen dıl'ın maadasıdır.	cem	Tıp ve Nebatat	
16489	sāfir	سافِرْ	Ar.	•	Seferber olan adam ve elçi.			
16490	sāfire	سافِرَه	Ar.	∴	Seferber olan cemmat ve Rum taifesinden aksâ-yı mağrîbde tavattun ve temekkün eden bir fırka.			
16491	sāfik	سافِكْ	Ar.	•	Sifâk, sefk edici, dökücü, akıtıcı olan.			
16492	sāfil	سافِلْ	Ar.	•	Alçak olan, aşağı olan.			
16493	sāfile	سافِلَه	Ar.	•	Bir nesnenin aşağı tarafı.			
16494	sāḳat	ساقَةْ	Ar.	•	Ordunun gerisi olan asker takımı, mu'ahhirü'l-ceyş.			
16495	sāḳiṭ	ساقِطْ	Ar.	•	Sukut edici, düşücü ve anası karnından düşen çocuk ve batıl ve hata olan söz ve itibardan düşüp rezil ve zelil olan.			
16496	sāḳî	ساقِى	Ar.	•	Sulayıcı, içecek verici ve efendisine ve misafirlere şerbet ve şarap vermeye memur olan hizmetçi ve meclis-i işrette taksîm-i mey ve takdîm-i bâde eden kimse; cemi, sakiyy.	cem		
16497	sāḳiyet	ساقِيَةْ	Ar.	•	Sakilik eden kız ve bahçe ve tarlanın su yolu ve kuyudan veyahut nehirden su çekmeye müstamel bir nev dolap.			
16498	sākib	ساكِبْ	Ar.	•	Dökülen, dökülücü ve akıtılıcı olan.			
16499	sākit	ساكِتْ	Ar.	•	Sükût edici ve hâmûş olan, söz söylemeyen, susan, sus olan.			
16500	sākin	ساكِنْ	Ar.	•	Karar ve sükût ve ârâm üzere olan ve bir mahalde oturup kalan ve mütemekkin ve mütevattın ve müstakar olan ve harekette olmayıp hâli üzere durucu ve harekesi olmayıp meczûm olan ve mülayim ve tatlı ve nerm olan ve şiddetten hâli olan.			
16501	sākūt	ساكُوتْ	Ar.	•	Sükût, hâmûşî ve sus olmak.			
16502	sāl	سالْ	Far.	•	Sene, yıl, on iki mah müddeti ve şemsin felekte bir devrinin müddeti ki 366 gündür.			
16503	sālār	سالارْ	Far.	•	Kabile reisi, takımbaşı, serasker, serdar, sergerde ve emîr.			
16504	sālib	سالِبْ	Ar.	•	Kahır ve cebir ile kapıp alıcı ve bir nesnenin vücudunu veyahut vukuunu inkâr edici yahut adem-i vücûd ve adem-i vukû'unu zikir ve ispat edici olan.			
16505	sāliḥ	سالِحْ	Ar.	•	Silahlı, müsellah olan.			
16506	sāl-ḫār	سالْخوارْ	Far.	•	İhtiyar, müsin ve yaşlı olan kimse.			
16507	sāl-ḫūrd	سالْخُوردْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16508	sāl-ḫūrde	سالْخُوردَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16509	sāl-dār	سالْدارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

16510	sāl-ḫūn	سالْخُونْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16511	sāl-dîde	سالْدِيدَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16512	sālif	سالِفْ	Ar.	•	Zamân-ı mâzîde, gelip geçen, mukaddem gelmiş ve geçmiş olan.			
16513	sālife	سالِفَه	Ar.	*	Ümem-i mâzîye denilir; cemi, sevâlif gelir ve boynun yukarısından ve kulağın küpe asılan yerinden köprücük dedikleri kemiğin çukur yerine gelinceye kadar tahdit olunan nâhiye-i bedene denilir ve iki tarafına sâlifetân ıtlak olunur ve her şeyin evveli.	cem		
16514	sālik	سالِكْ	Ar.	•	Süluk edici, yola girici ve yol tutup gidici olan.			
16515	sālim	سالِمْ	Ar.	•	Emin ve ayıp ve noksandan hali ve berî olan ve sağ ve bî-kusûr olan ve sarf ıs. olup sülâsîsinde hurûf-ı illet denilen vâv, yâ, eliften biri bulunmayan kelimeye denilir.			
16516	sālimen ḳîmet	سالِماً قِيمَتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup uyûbdan salim ve ari olarak bir malın değer fiyatına denilir.			
16517	sālūs	سالُوسْ	Far.	•	Tatlı sözlü, hilebaz ve yalancı kimse.			
16518	sālūsî	سالُوسِى	Far.	•	Hile ve yalan olan tatlı söz.			
16519	sāle	سالَه	Far.	•	Yaşlı, yaşında olan ve yıllık, senelik olan ve ordunun ensesinde duran asker takımı, bölüğü, pîr-i sad sâle yüz yaşında ihtiyar adam.			
16520	sālhā	سالْها	Far.	•	Seneler, sâller, yıllar.			
16521	sālyāne	سالْيانَه	Far.	•	Sene-be-sene verilen mirî vergi teklifi.			
16522	sām	سامْ	Far.	•	Kavs-i kuzah ve alaimisema denilen kemer ki bazen yağmurlu havada gökyüzünde görünür ve dimağa arız olan bir şiş illeti ve Acem tarihinde meşhur bir kimse ismidir ve Hazret-i Nuh aleyhi’s-selâm evladından birinin ismidir.			
16523	sām	سامْ	Ar.	*	Ölüm, mevt ve altın damarı, urûku’z-zeheb; cemi, sevâm.	cem		
16524	sāmm	سامّْ	Ar.	•	Zehirli olan ve bir nev rüzgâr ismi ki insan ve hayvanı öldürür.			
16525	sāmme	سامّه	Ar.	∴	Melamet, melullük, mahzunluk ve ağulu cân-ver ki kimseye tesir edip helak etmez ve altın damarı; cemi, sevvâm gelir.	cem		
16526	sāmiḥ	سامِحْ	Ar.	•	Semahatli, cömert ve sahavet sahibi olan sahî ve civanmert olan.			
16527	sāmir	سامِرْ	Ar.	*	Geceleri efsane ve musâhabet edenlerin meclisi.			
16528	sām-süvār	سامْسُوارْ	Far.	•	Kavs-i kuzah üzerine binmiş veyahut sam yeline binmiş olan.			
16529	sāmān	سامانْ	Ar.	∴	Takım, esbap, tertip, tedarik ve salah, intizam, revnak, revaç ve rahat, sükûn, karar, ârâm, itminan ve uç, kenar, had, hudut, sınır, nihayet ve iffet ve ismet, nezahet, temizlik ve akıl, idrak, zihin ve kuvvet ve kudret ve tahmîn-i kâr ve endâze-i sühan ve her nesnenin endaze ve nişanı ve ârâyiş.			
16530	sāmānsūz	سامانْسُوزْ	Far.	•	Aklı berbat ve perişan edici ve mecnun ve deli edici olan.			
16531	seʾāmet	سَأَمَةْ	Ar.	•	Bıkıp usanmak, bezmek, bizar olmak.			
16532	sāmiʿ	سامِعْ	Ar.	•	İşitici, istimâ’ edici olan.			
16533	sāmiʿîn	سامِعِينْ	Ar.	*	Devam eden bir hususta veya bir nev icraatta alakadar olmayıp bir taraftan dinleyici olanlar.			
16534	sāmiʿa	سامِعَه	Ar.	•	Hayvanatta olan işitici kuvvet ve işiticilik kuvveti.			
16535	sāmil	سامِلْ	Ar.	•	Maişetini daima ıslaha say ve kûşiş eden kimse.			
16536	sāmin	سامِنْ	Ar.	•	Yağlı, semiz olan.			

16537	sāme	سامَه	Far.	•	Sığınacak ve iltica edecek mahal.			
16538	sāmī	سامِی	Ar.	•	Yüksek, yüce, refî', rif'atli olan ve sadrazam tarafından sâdır olan şeye sıfat olur.			
16539	sān	سانْ	Far.	•	Benzer, gibi, misil, nazir, şebîh olan ve sebep, mucip ve resim, kanun, kaide, üslup.			
16540	sāniḥ	سانِحْ	Ar.	•	Fi'l-i mübârek ve sünûh ve zuhur ve sudûr edici olan.			
16541	sāniḥa	سانِحَه	Ar.	•	Vuku, vaka ve zuhur eden husus.			
16542	sāhir	ساهِرْ	Ar.	*	Geceleri yatmayıp daima uyanık duran kişi.			
16543	sāhire	ساهِرَه	Ar.	∴	Arz, vech-i arz ve daima cereyan eden çeşme ve ayazma ve beyaban ve asla hayvan ve insan ayağı basıp çiğnenmemiş arz ve hak teâlâ hazretelerinin yevm-i kıyâmette haşr-i mahlûkât için tecdit eyleyeceği arz-ı beyzâya denilir ve cehennem.			
16544	sāhūr	ساهُورْ	Ar.	•	Gece vakti uyanıklığı ve geceleyin uyanık olmak ve çokluk ve kamerin kılıfına ve örtüsüne denilir ki Arapların zu'munca vakt-i husûfta kamer bu kılıfa dâhil olur imiş ve ay ağılı ve ay görünmediği için her ayın âhir dokuz gecelerine denilir.			
16545	sāhī	ساهِی	Ar.	*	Sehvedici, yanılıcı adam.			
16546	sāy	سایْ	Far.	•	Sâ, sürücü, sürtücü, sürüştürücü olan ve gibi, benzer, misil, müşabih olan ve cilacı, cila edici olan, saykalcı olan.			
16547	sāyebān	سایِبانْ	Far.	•	Güneşten muhafaza için açılan gölgelik ve şemsiye çadır, tente ve gölgelenme.			
16548	sā'ibe	سآئِبَه	Ar.	∴	Başıboş, salıverilmiş davar ve azat olunmuş köle veya cariye ve işten muaf kılınmış deve veya hayvan ve ıs. tıbbiyyeden olup bir cihete irtibatı olmayan kenar ve havâfîye veya kıta'ât-ı bedene ıtlak olunur.		Tıp	
16549	sā'ir	سآئِرْ	Ar.	•	Baki ve bir nesneden geri kalan şey ve maada, başka, diğer ve âher olan ve seyir ve harekette olan ve yürüyücü ve gidici ve yolcu ve seyyar olan.			
16550	sāyis	سایِسْ	Ar.	•	At kısmını tımar eden kimse ve vali, hâkim, zabit.			
16551	sāyis-ḫāne	سایِسْخانَه	Ar. - Far.	•	Yolcunun yük hayvanı.			
16552	sāyiş	سایِشْ	Far.	•	Sürüşmek, sürüştürmek.			
16553	sā'i'	سآئِعْ	Ar.	•	Salma olmakla telef ve zayi olan.			
16554	sā'iġ	سآئِغْ	Ar.	•	Boğazdan kolay kolay ve suhuletle geçen taam ve şarap.			
16555	sā'iḳ	سآئِقْ	Ar.	•	Sürücü, at süren ve sevk edici, dürtücü, hâydayıcı olan.			
16556	sā'iḳa	سآئِقَه	Ar.	•	Dürtüp sevk eden nesne.			
16557	sā'il	سآئِلْ	Ar.	∴	Dilenci, geda ve sual edici ve seyelan edici, akıcı olan ve alında olan aklık, garra.			
16558	sā'ime	سآئِمَه	Ar.	•	Yabana salıverilmiş veya otlamaya terk olunmuş hayvan; cemi, sevâyim gelir.	cem		
16559	sāyende	سایِنْدَه	Far.	•	Sürüştürücü, sürücü ve cilacı, cila edici.			
16560	sāye	سایَه	Far.	•	Gölge, zıl ve himâyet ve sıyanet.			
16561	sāye-dār	سایَه دارْ	Far.	•	Gölgeli olan ve gölge eden.			
16562	sāye-gāh	سایَه گاهْ	Far.	•	Gölgelik olan mahal.			
16563	sāye-küster	سایَه کُسْتَرْ	Far.	•	Gölge yapıcı, gölge edici olan.			

16564	sāye-nişĭn	سايه نِشِينْ	Far.	•	Gölgede oturan ve kaza ve kederât âleminden berî ve salim olan.			
16565	sāyĭde	سايِيدَه	Far.	•	Sürülmüş ve perişan olan ve giye giye eskimiş olan esvap.			
16566	sebb	سَبّْ	Ar.	∴	Kesmek ve bir kimsenin makadına dürtmek ve sövüp saymak ve şetm ve düşnâm etmek, sövmek.			
16567	sebeˀ	سَبَأْ	Ar.	*	Yemende, Belkıs cenaplarının şehridir, selefte begayet âbâdân ve cemî'-i arzı bağ ve hıyaban idi.			
16568	sibeˀ	سِبَأْ	Ar.	•	Esir etmek ve bir kimseyi vatanından uzak edip gurbete düşürmek.			
16569	sibāb	سِبَابْ	Ar.	•	Sövüp saymak, şetm ve düşnâm eylemek.			
16570	sebbābe	سَبّابَه	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup başparmağın yanı başında ve ikinci mertebede bulunan şehadet parmağına ıtlak olunur.		Tıp	
16571	sebbābe-gezā	سَبّابَه گَزْا	Ar. - Far.	•	Hayran ve müte'accib kalıp parmağın ısırmakta olan.			
16572	sübāt	سُبَاتْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup hastalarda şiddet-i maraz eseri olarak vaki olan derin dalgınlığa denilir ve pek zeyrek ve dâhiye olan ve ayyâr ve zeki olan kişi ve hafif uyku ve uykudan gözünü açıp başını kaldıramamaktan ibaret olan arıza ve dehr ve zaman.			
16573	sebbāḥ	سَبّاحْ	Ar.	•	Sebâhat edici, suda yüzücü olan.			
16574	sübbāḥ	سُبّاحْ	Ar.	•	Sebbâhlar, suda yüzücü olanlar.			
16575	sebāḥat	سَبَاحَةْ	Ar.	•	Suda yüzmek, suya batmak.			
16576	sibāᶜ	سِبَاعْ	Ar.	•	Sebu'lar, yırtıcı canavarlar.			
16577	sübāᶜiyy	سُبَاعِىّ	Ar.	•	Yırtıcı hayvanlara müteallik ve ait olan.			
16578	sibāḳ	سِبَاقْ	Ar.	•	Bir kimsenin ilerisine geçmek ve rütbe ve itibar ve menzilesi ziyade refî' olup başkasına takaddüm etmek.			
16579	sibāḳ u siyāḳ	سِبَاقُ و سِيَاقْ	Ar.	•	İbarenin gelişi ve evveliyle ahirinde olan kelimât-ı mesrûdeden hasıl olan mana.			
16580	sübbāḳ	سُبّاقْ	Ar.	•	Sabıklar, sebkat edici, ileri geçenler.			
16581	sebbāk	سَبّاكْ	Ar.	•	Sebk edici, eritip kalıba dökücü.			
16582	sebāyāˀ	سَبَايَآءْ	Ar.	•	Sebîler, esirler.			
16583	sebāˀik	سَبَآئِكْ	Ar.	•	Sebîkeler, külçeler.			
16584	sebeb	سَبَبْ	Ar.	∴	İp, habl ve her bir nesne ki onunla gayra tevassul olunur ve bir nesnenin husulüne vesile ve alet olan şey; cemi, esbâb.	cem		
16585	sebeb-i ḫafĭf	سَبَبِ خَفِيفْ	Ar.	•	Is. arûziyyeden olup mukatta'ât-ı şi'rden bir harf-i müteharrik ile bir harf-i sâkin ittisalinden hasıl olan kıtaya ıtlak olunur.		Aruz	
16586	sebeb-i ṯaḳĭl	سَبَبِ ثَقِيلْ	Ar.	•	Is. arûziyyeden olup mukatta'ât-ı şi'rden iki müteharrik harfin ittisaline ıtlak olunur.		Aruz	
16587	sebebiyyet	سَبَبِيَّةْ	Ar.	•	Sebep ve alet ve vesile olmak.			
16588	sebt	سَبتْ	Ar.	∴	Sükûn ve rahat eylemek ve kesmek ve dehr ve zaman ve baş tıraş eylemek ve mütehayyir olmak ve cumartesi günü ve begayet zeyrek ve dâhiye ve zeki olan kişi; cemi, sübût gelir, **ashâbü's-sebt**: Yehûd taifesi.	cem		
16589	sabḥ	سَبحْ	Ar.	∴	Suda yüzmek, sebâhat etmek ve bir işten fariğ olmak ve tahsîl-i ma'âş zımnında öte beri dönüştürüp takallüb eylemek ve yeri kazmak ve uyumak ve sükûn ve ârâm bulmak ve söz çok söylemek ve uzun uzadıya gitmek.			

16590	sübeḥāʾ	سُبْحَآءَ	Ar.	•	Sebûhlar, suda yüzücüler.			
16591	sübüḥāt	سُبُحَاتْ	Ar.	•	Sübhalar, mevâzi'-i sücûd ve envâr-ı cemâl-i ilâhî ve celal ve azamet-i ilâhiyye.			
16592	sübḥān	سُبْحَانْ	Ar.	•	Hak teâlâyı her nev nakıs ve avâ'ibden takdis ve tenzih etmek.			
16593	sübḥānellāh	سُبْحَانَ اللّٰهْ	Ar.	∴	Tespih manasındadır ki Hak Teâlâ'yı sahibe yani zevce ve veletten vesair nekâyisten ve şân-ı ulûhiyyete münâfî izâfâttan kemaliyle tenzih ve takdis, kalbi ve lisanıyla tenzih ve takdis ederim demektir ve taaccüp ve teneffür makamında dahi kullanılır eğer taaccüp makâm-ı istihsân ise bunun hâlıkını bu halk-ı bedî' için mahsus tespih ederim demektir ve eğer makâm-ı istihcân ise bundan hazret-i Bârî Teâlâ'yı tenzih ve takdis ederim demektir.			
16594	sübḥānehü	سُبْحَانَهُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16595	sübḥānî	سُبْحَانِى	Ar.	•	İlahi, rabbani, samedânî olan.			
16596	sübḥa	سُبْحَه	Ar.	•	Tespih denilen dizi boncuklar ve dua ve nafile namaz.			
16597	sebḥalet	سَبْحَلَةْ	Ar.	•	Süphanallah diye nida etmek.			
16598	sebḥanet	سَبْحَنَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16599	sübḥa-dār	سُبْحَه دَارْ	Ar. - Far.	•	Lâ-yenkati' ve devam üzere tespih eder olan kimse.			
16600	sübḥa-gerd	سُبْحَه گَرْدْ	Ar. - Far.	•	Tespih devredici olan.			
16601	sübḥa-gerdān	سُبْحَه گَرْدَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16602	sebḫ	سَبخْ	Ar.	∴	Meşâgilden fariğ ve azade olmak ve uzağa çekilmek ve sâhib-i hicâb olmak ve nevm-i şedîd ve ıraklanmak, tebâ'ud etmek.			
16603	sebr	سَبرْ	Ar.	∴	Ehl-i hey'et ve levn-i cemâl ve yara ve kuyu vesair nesnenin gavr ve gayetini bilmek için yoklayıp denemek ki mil ile yarayı ve sırık ile kuyuyu ve iskandil ile denizi ve emsalini yoklamaktan ibarettir ve bir şeyin asıl ve bünyâdı ve temeli ve imtihan etmek.			
16604	sibr	سِبرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16605	sebz	سَبزْ	Far.	•	Yeşil renk, ahdar ve ot, yeşillik, sebze.			
16606	sebz-pūş	سَبزْ پُوشْ	Far.	•	Yeşil esvap iktisâ eden ve üzeri yemyeşil olan.			
16607	sebz-reng	سَبزْ رَنگْ	Far.	•	Yeşil renkli olan, ahdar olan.			
16608	sebz-fām	سَبزْ فَامْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16609	sebzevāt	سَبْزَوَاتْ	Ar. - Far.	•	Taam olmak şanından olan yeşillikler.			
16610	sebze	سَبْزَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16611	sebze-zār	سَبْزَه زَارْ	Far.	•	Yeşillik ve çimenlik olan mahal.			
16612	sebzî	سَبْزِى	Far.	•	Yeşil renk olmak ve yeşillik, hudret, huderât.			
16613	sibṭ	سِبطْ	Ar.	∴	Kıvırcık olmayıp düz olan saç ve füruunun medâr-ı imtidâdı olduğu için veled-i veledine yani toruna denilir ve Yehûd kabilesi ki mecmuu on iki sıbt olur; cemi, esbat gelir ve **sıbtân:** iki torun, iki hafit, **es-sıbtân:** peygamberimizin iki torunları olan Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin efendilerimiz radiyallâhu anhumâ ve **sıbtayn** dahi bu manayadır.	cem		
16614	sebʿ	سَبعْ	Ar.	∴	Mahşer ve kıyâmet-gâh olan mevzi ve yırtmak, parelemek ve kahretmek ve sövmek ve yedi adedi, heft.			

16615	sebuᶜ	سَبُعْ	Ar.	•	Yırtıcı canavar, hayvân-ı müfteris; cemi, sibâ’ gelir, böyle tesmiye sebebi yedi adedi aded-i kâmil olup canavarlar da kuvvette kâmil olduklarıdır.	cem		
16616	sübuᶜ	سُبُعْ	Ar.	•	Yedide bir ve bir nesnenin yedide biri.			
16617	sebᶜat	سَبْعَة	Ar.	•	Yedi adedi, heft.			
16618	sebᶜūne	سَبْعُونْ	Ar.	•	Yetmiş adedi, yedi kere on, heftâd.			
16619	sebuᶜiyy	سَبُعِىّ	Ar.	•	Vahşi ve yırtıcı hayvana müteallik ve mensup olan.			
16620	sebuᶜiyyet	سَبُعِيَّةْ	Ar.	•	Yırtıcı hayvanın hâssa-i tabî’iyyesi.			
16621	sebᶜīn	سَبْعِينْ	Ar.	•	Seb'ûn, yetmiş ve heftâd, yedi kere on.			
16622	sebḳ	سَبْقْ	Ar.	∴	Bir kimseyi savuşup ilerisine geçmek ve haddini tecavüz etmek ve haddinden öte geçmek ve başka hususa nispetle mukaddem ve akdem olmak ve yarışmak ve tebâdür etmek.			
16623	sebaḳ	سَبَقْ	Ar.	∴	Ders, talim ve öndil, bahis bedeli.			
16624	sibḳān	سِبْقَانْ	Ar.	•	Koşu oyununda yarış eden iki kimse.			
16625	sebḳat	سَبْقَةْ	Ar.	•	Yarış etmek ve tebâdür etmek ve ileri geçmek ve mukaddem vuku bulmak ve faik ve fazıl olmak.			
16626	sübḳat	سُبْقَةْ	Ar.	•	Öndil, bahis bedeli ve yarışta meydana koydukları akçe veya başka şey.			
16627	sebaḳ-ḫān	سَبَقْخَوَانْ	Ar. - Far.	•	Ders okuyucu ve şakirt, tilmiz.			
16628	sebk	سَبْكْ	Ar.	•	Altın ve gümüş makulesini eritip kalıba dökmek, süzmek ve isâga etmek ve ibareyi tanzim ve tertip etmek, rabıtasına koymak.			
16629	sebük	سَبُكْ	Far.	•	Hafif, yeğni olan, ağır ve sakil olmayan ve vakar ve temkin sahibi olmayan ve akılsız ve hafîf-mizâc olan ve alaka, kayıt ve yürek ve bâr sahibi olmayan.			
16630	sübük	سُبُكْ	Far.	•	Ekin, zer’, buğday ve arpa ve emsali şeylerin ekilmesi.			
16631	sebük-bār	سَبُكْبَارْ	Far.	•	Yükü ve hamulesi hafif olan.			
16632	sebük-pāy	سَبُكْپَايْ	Far.	•	Ayağı çabuk ve hafif olan, seri olan.			
16633	sebük-pervāz	سَبُكْپَرْوَازْ	Far.	•	Çabuk uçar olan, serî’u’t-tayerân olan.			
16634	sebük-dād	سَبُكْدَادْ	Far.	*	Sürat ve acel etmek, cüst ve çabuk etmek.			
16635	sebük-rev	سَبُكْرَوْ	Far.	•	Çabuk yürüyücü, çabuk gidici olan.			
16636	sebük-rūḥ	سَبُكْرُوحْ	Ar. - Far.	•	Hoş sohbet ve latîfe-gûy ve ahlâk-ı makbûlesi olan, hafîfü’r-rûh olan.			
16637	sebük-sār	سَبُكْسَارْ	Far.	•	Aklı az, kafası boş olan ve sefih olan.			
16638	sebük-ser	سَبُكْسَرْ	Far.	•	Fürumaye ve sefih ve müflis olan.			
16639	sebük-ᶜinān	سَبُكْعِنَانْ	Ar. - Far.	•	Serî’u’l-hareke, çabuk koşucu ve dizgine itaatli olan.			
16640	sebük-māye	سَبُكْمَايَه	Far.	•	Kıymetsiz ve itibarsız olan.			
16641	sebük-mizāc	سَبُكْمِزَاجْ	Ar. - Far.	•	Bir dalda durmayan, akılsız, oynak kimse ve hafîf-mizâc olan.			
16642	sebük-endīş	سَبُكْ اَنْدِيشْ	Far.	*	Sathi düşünen, hafîfü’t-tefekkür olan.			
16643	sebük-maġz	سَبُكْمَغزْ	Far.	•	Beyni az ve aklı kısa olan.			

16644	sebükī	سَبُکی	Far.	∗	Yeğnilik, çeviklik, hiffet.			
16645	sebel	سَبَلْ	Ar.	∴	Göze arız olan örümcek ağı gibi perde illeti ve buluttan çıkıp yere ulaşmamış olan yağmur, baran ve buğday başağı, sünbüle.			
16646	sübül	سُبُلْ	Ar.	•	Sebiller, tarikler, yollar.			
16647	sebelet	سَبَلَةْ	Ar.	•	Bıyık, şârib ki üst dudakta hasıl olan kıllardan ibarettir; cemi, sibâl.	cem		
16648	sebel-nāk	سَبَلْناكْ	Ar. - Far.	•	Sebel illetine giriftar olan.			
16649	sebūr	سَبُو	Far.	•	Su ve şarap testisi ve bardağı.			
16650	sübūt	سُبُوتْ	Ar.	•	Sebtler, cumartesi günleri.			
16651	sebūçe	سَبُوچَه	Far.	•	Küçük sebû ve küçük su testisi.			
16652	sebūḥ	سَبُوحْ	Ar.	•	Yüzgeç adam, suda yüzen kimse; cemi, sübehâ' gelir.	cem		
16653	sübbūḥ	سُبُّوحْ	Ar.	•	Her-bâr ve her lisanda tespih ve takdis olunduğu için esmâ-i sıfat-ı ilâhiyye denir.			
16654	sebbūre	سَبُّورَه	Ar.	∗	Meşk ve talim yazmaya heves-nâk olan etfalin yazboz tahtaları.			
16655	sübūʿ	سُبُوعْ	Ar.	∗	Hafta, eyyâm-ı seb'a-i ma'rûfa ve yedi kere, yedişer manasına.			
16656	sübūġ	سُبُوغْ	Ar.	∗	Bir nesne yere doğru uzayıp gitmek ve maaş ve nimet bol ve firâvân olmak ve bir adam bir semte meyil ve azmedip ona vasıl olmak.			
16657	sebīʾ	سَبِيْ	Ar.	∗	Soyulan ve çıkarılan deri.			
16658	seby	سَبىْ	Ar.	∴	Esir eylemek ve bir adamı vatanından ib'âd edip gurbete düşürmek.			
16659	sebiyy	سَبِيّ	Ar.	•	Esir olan adam.			
16660	sebīce	سَبِيجَه	Ar.	∗	Gecelik ev urbası ve siyah ve aba ve kilim.			
16661	sebīke	سَبِيكَه	Ar.	•	Eritip kalıba ifrâğ olunmuş kıta ve külçeler ve düz kalıba dökülmüş altın veya gümüş somunu.			
16662	sebīl	سَبِيلْ	Ar.	•	Açık, ulu yol, tarik, râh, cemi sübül gelir ve kaçacak yol ve kurtulmuş ve su taksimine mahsus ve hıyârâttan olan mahal ve mirî sefinelerinde askerin su içmelerine mahsus olan su haznesi ve su kabı ve **ibni's-sebîl:** yolcu ve şer'de zâd ve nevalesi kalmamakla beldesine rücudan âciz ve fürû-mânde olan biçare yolcu, **ebnâ-yı sebîl:** yolcular, reh-revler, **fisebilillah:** Allah yolunda, Allah aşkı için.	cem		
16663	sepā	سپا	Far.	•	Üç ayaklı iskemni.			
16664	süpār	سُپارْ	Far.	•	Teslim edici ve tapşırıcı ve ısmarlayıcı.			
16665	süpāriş	سُپارِشْ	Far.	•	Ismarlamak, havale etmek ve teslim etmek, tapşırmak ve isal ve vasiyet etmek.			
16666	süpārende	سُپارَنْدَه	Far.	•	Teslim edici ve ısmarlayıcı olan.			
16667	sipārī	سِپارِی	Far.	∗	Kulp, urve ve testi ve emsalinde olan tutacak sap.			
16668	süpāre	سُپارَه	Far.	•	Mushafın bir cüzü ve diğer cüzleri.			
16669	sipās	سِپاسْ	Far.	•	Hamd ü sena ve şükür ve teşekkür.			
16670	sipās-dār	سِپاسْدارْ	Far.	•	Sipas ve hamd ve teşekkür edici.			
16671	sipās-dārī	سِپاسْدارِی	Far.	•	Sipas ve hamd ve teşekkür etmek.			

16672	sipās-güẕār	سپاسگُذار	Far.	•	Hamd ve teşekkür ve sipas edici olan.			
16673	sipās-güẕārī	سپاسگُذاری	Far.	•	Sipas ve hamd ve teşekkür etmek.			
16674	sipāh	سپاه	Far.	•	Asker, asâkir, ordu, cünûd, leşker.			
16675	sipāh-sālār	سپاهسالار	Far.	•	Serasker ve başbuğ.			
16676	sipāh-selār	سپاهسلار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16677	sipāhī	سپاهی	Far.	•	Tımar sahibi olan asker adam.			
16678	sipāhiyān	سپاهیان	Far.	•	Sipahiler, tımar sahibi olan askerler.			
16679	sipāhiyāne	سپاهیانه	Far.	•	Sipahiye layık ve yaraşır olan.			
16680	sepāye	سپایه	Far.	•	Üç ayaklı iskemni.			
16681	seped	سپد	Far.	•	Malum nesne ki ağaç çubuğundan örülür, Türkçede dahi sepet derler ve eşya taşımak için kullanılır.			
16682	siper	سپر	Far.	•	Kalkan denilen cenk aleti ve örtü ve sığınacak mahal ve kale duvarından asker bedenlerinin setir ve muhafazasına mahsus olan kıt'a-i fevkâniyye ve sipariş edici.			
16683	süpürde	سپرده	Far.	•	Ismarlanmış, sipariş olunmuş olan.			
16684	süpüs	سپس	Far.	•	Bit, kehle, kaml.			
16685	süpüş	سپش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16686	süpüşe	سپشه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16687	sipenc	سپنج	Far.	•	Konak, mihmân-hâne, misafir konağı ve bekçi kulübesi ve dünya, dâr-ı fenâ.			
16688	sipenc-ḫāne	سپنج خانه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan. Far. ∴ Üzerlik tohumu ve tütsü, buhur.			
16689	sipend	سپند	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16690	sepūs	سپوس	Far.	*	Kepek ki undan hasıl olur, nuhale.			
16691	sepūse	سپوسه	Far.	*	Nezleden başta hasıl olan konak, hazâz.			
16692	sipeh	سپه	Far.	•	Sipah, asker, ordu, cünd, leşker, ceyş.			
16693	sipeh-ped	سپهبد	Far.	*	Çeribaşı, asker reisi ve serdar, serasker.			
16694	sipeh-dār	سپهدار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16695	sipeh-dārī	سپهداری	Far.	•	Seraskerlik ve başbuğluk, serdarlık.			
16696	sipehr	سپهر	Far.	•	Gök, sema, asuman, felek.			
16697	sipeh-sālār	سپهسالار	Far.	•	Serasker, başbuğ.			
16698	sipeh-sālārī	سپهسالاری	Far.	•	Seraskerlik, başbuğluk, serdarlık.			
16699	sipeh-keş	سپهکش	Far.	•	Serasker, başbuğ ve asker sevk edici olan.			
16700	sepīd	سپید	Far.	•	Ak, beyaz, sefîd olan.			
16701	sepī-dār	سپیدار	Far.	*	Beyaz kavak ağacı.			

16702	sepĭd-pā	سَپِیدْ پا	Far.	*	Kutlu olan, mesut ve mübarek olan, maymun olan.			
16703	sepĭd-bām	سَپِیدْ بامْ	Far.	•	Ak olan nesne, beyaz şey.			
16704	sepĭd-pāy	سَپِیدْ پایِی	Far.	*	Kutluluk, mübarek, mes'ûdiyyet.			
16705	sepĭd-per	سَپِیدْ پَر	Far.	*	Sivrisinek.			
16706	sepĭd-pūst	سَپِیدْ پُوستْ	Far.	•	Pirinç denilen habbe, erz.			
16707	sepĭd-fām	سَپِیدْ فامْ	Far.	*	Ak olan nesne.			
16708	sepĭd-kār	سَپِیدْ کارْ	Far.	*	A'mâl-i hasene sahibi olan, sâlihü'l-amel olan.			
16709	sepĭde	سَپِیدَه	Far.	•	Fecr-i sâdık, subh-ı sânî ve üstübeç denilen beyaz boya.			
16710	sepĭde-dem	سَپِیدَه دَمْ	Far.	•	Sabah vakti, vaktü's-subh.			
16711	sepĭdī	سَپِیدی	Far.	•	Aklık, beyazlık ve zühre.			
16712	sitt	سِتّ	Ar.	•	Altı adedi, şeş ve bir ile beş mecmuu.			
16713	setā	سَتا	Far.	*	Üç telli tambur.			
16714	sitād	سِتادْ	Far.	•	Alış, almak, ahiz, dâd u sitâd alışveriş.			
16715	sitāde	سِتادَه	Far.	•	Almış, almak ve alınmış ahzükabz olunmuş olan ve konmuş, konulmuş, vazolunmuş olan.			
16716	settār	سَتّارْ	Ar.	•	Kullarının ayıp ve günahlarını setrederek affedici olan Hak Teâlâ celle şânuhu hazretleri.			
16717	sitār	سِتارْ	Ar.	*	Perde, örtü, pûşîde; cemi, sütür gelir.	cem		
16718	sitāret	سِتارَةْ	Ar.	*	Mutlaka kendisiyle perdelenip istitâr olunacak şey; cemi, setâyir gelir ve tırnak diplerinde tırnağın kökünü setreden dericeğiz ve ev kapısına asılan perde.	cem		
16719	sitāre	سِتارَه	Far.	•	Yıldız, kevkeb, necm, ahter.			
16720	setāre	سَتارَه	Far.	*	Bayrak, alem, liva ve cibinlik, hucele.			
16721	sitāk	سِتاكْ	Ar.	*	Fidan ve ağaç diplerinde zahir olan dallar ki çıkarıp âher mahalle dikerler, şâh.			
16722	sütālet	سُتالَةْ	Ar.	*	Her nesnenin yaramaz ve rezili ve fenası ve kötüsü.			
16723	sitām	سِتامْ	Far.	•	At rahtı ve altın yahut gümüş başlığı.			
16724	sitān	سِتانْ	Far.	•	Alıcı, kabzedici ve ahz u zabt edici olan ve mahal ve mekân edatı, sengistân gibi.			
16725	sitāyiş	سِتایِشْ	Far.	•	Methüsena, zikir ve vasf-ı cemîl.			
16726	sitāyende	سِتایِنْدَه	Far.	•	Methüsena edici ve vasıf edici.			
16727	sitebr	سِتَبْر	Far.	*	Kalın ve yoğun olan ve galiz olan.			
16728	sittet	سِتَّةْ	Ar.	•	Altı, şeş, beş ile bir mecmuundan ibaret adet, sayı.			
16729	sited	سِتَدْ	Far.	•	Almak, ahzetmek ve alış.			
16730	setr	سَتْر	Ar.	∴	Örtmek, pûşîde etmek ve perde; cemi, sütûr gelir ve korku ve utanmak ve akıl ve hûş.	cem		
16731	sitr	سِتْر	Ar.	•	Perde, örtü, hicap; cemi, estâr ve sütûr gelir.	cem		

16732	sütür	سُتُرْ	Far.	•	Tıraş edici, tüyleri kazıyıcı, **mûy-sütür:** berber, perukar.			
16733	sütret	سُتْرَةْ	Ar.	•	Perde, perdelenecek şey ve örtü, muhafaza kabı.			
16734	sütürde	سُتُرْدَه	Far.	•	Tıraş olunmuş, yolunmuş, kazılmış olan.			
16735	sütrük	سُتْرُكْ	Far.	•	Azîm, kebir, büyük olan ve kavi, kuvvetli ve şehâmetli olan ve dargın ve hışm-nâk ve tünd ve hadîdü't-tab' olan.			
16736	sütre	سُتْرَه	Far.	•	Ustura denilen tıraş aleti.			
16737	sitem	سِتَمْ	Far.	•	Zulüm, unf, cevir, cebir, zor, güç, zahmet.			
16738	sitem-dīde	سِتَمْدِيدَه	Far.	•	Zor ve cevir ve zulüm görmüş olan.			
16739	sitem-resīde	سِتَمْرَسِيدَه	Far.	•	Kendisine zulüm ve sitem vaki olmuş olan, mazlum olan.			
16740	sitem-kār	سِتَمْكَارْ	Far.	•	Cebbar, zalim, bî-dâd olan.			
16741	sitem-ger	سِتَمْگَرْ	Far.	•	Zulüm ve cevir, cebir ve unf edici olan.			
16742	sitemkeş	سِتَمْكَشْ	Far.	•	Zulüm ve siteme giriftar olan.			
16743	sitem-gerī	سِتَمْگَرِى	Far.	•	Zulüm ve cebir ve cevir ve unf ve şiddet.			
16744	sütūde	سُتُودَه	Far.	•	Memdûh ve zikr-i cemîl ile yâd olunan.			
16745	sütūr	سُتُورْ	Far.	•	Binek hayvanı, davar, at, eşek, katır, deve.			
16746	sütūr	سُتُورْ	Far.	•	Sitrler, perdeler, örtüler.			
16747	sütūr-bān	سُتُورْ بَانْ	Far.	•	Seyis, katırcı, eşekçi.			
16748	sütūr-dān	سُتُورْ دَانْ	Far.	*	Ahır, hayvan hıfzı için yapılmış mahal.			
16749	sütūre	سُتُورَه	Far.	•	Ustura denilen tıraş aleti.			
16750	sütūn	سُتُونْ	Far.	•	Direk, rükün, amut.			
16751	sittūn	سِتُّونْ	Far.	•	Altmış adedi ve altı kere on şest, şast.			
16752	sütūh	سُتُوهْ	Far.	•	Melul, mükedder, müte'ellim ve kederli olan ve yorgun ve fürû-mânde ve âciz ve kâsır olan ve keder ve melal ve elem ve gam ve ızdırap.			
16753	sitīz	سِتِيزْ	Far.	•	Kavga ve cenk ve husumet, hıkd, buğuz, adavet ve inat, taassup, lec, harap ve cidal.			
16754	setīr	سَتِيرْ	Far.	*	Haramdan sakınan kişi ve afif olan.			
16755	sitīz-ger	سِتِيزْگَرْ	Far.	•	Muannit ve mutaassıp ve ehl-i lecûc olan.			
16756	sitīze	سِتِيزَه	Far.	•	İnat, sitîz, kavga, cenk, cidal, harp.			
16757	sitīze-cū	سِتِيزَه جُو	Far.	•	Muannit ve kavgacı olan.			
16758	sitīze-kār	سِتِيزَه كَارْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16759	sitīze-rūy	سِتِيزَه رُوىْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16760	sittīn	سِتِّينْ	Ar.	•	Altmış adedi ve altı kere on şest, şast.			
16761	secc	سَجّْ	Ar.	*	Gayet rakik nesne ve duvar sıvamak ve hoş rayihalı nesne ezmek.			

16762	secāḥat	سَجاحَةْ	Ar.	•	Mahbubun ruhsârı, ter ve mülayim ve hüsn-i i'tidâl üzere uzunca ve etleri azca olmak ki kemâl-i tenâsüb-i cemâldir.			
16763	seccāde	سَجّادَه	Ar.	•	Malum bir nev küçük kilim ki ekseriya namaz için kullanılır.			
16764	seccāde-nişīn	سَجّادَه نِشِينْ	Ar. - Far.	•	Şeyh, molla, imam, ulema.			
16765	sicāl	سِجالْ	Ar.	•	Secller, büyük su kovaları ve içinde su olan kovalar ve kerim ve civanmert olan kimseler.			
16766	sicām	سِجامْ	Ar.	∗	Seyelan etmek, gözyaşı akmak.			
16767	seccān	سَجّانْ	Ar.	•	Zindancı, hapisçi.			
16768	secāyāʾ	سَجاياآءْ	Ar.	•	Seciyeler, huylar, ahlak, tabiatlar.			
16769	secḥ	سَجحْ	Ar.	∴	Âsân ve mukadder ve yumuşak yer manalarına ve güzellik, tazelik ve hüsn ve letafet.			
16770	secḥat	سَجْحَة	Ar.	•	Huy, hulk, tabiat, sirişt ve miktar.			
16771	secde	سَجْدَه	Ar.	•	Alâ-vechi'l-huzû' meyletmek ve namazda başını yere komak.			
16772	sücce	سُجَّدْ	Ar.	•	Secde edenler, sâcidler.			
16773	secde-gāh	سَجْدَه گاهْ	Ar. - Far.	•	İbadet ve namaza mahsus mahal.			
16774	secr	سَجرْ	Ar.	∗	Bir nesneyi kızdırmak ve doldurmak ve suyu dökmek.			
16775	sec^{c}	سَجعْ	Ar.	∴	Mensur ve mukaffa olan kelam ve şiir olmayıp mensur olan ve hem-kâfiye olan fıkra; cemi, escâ' gelir ve kelam kafiyeli olmak ve fevâsılı mutazammın yani kafiyeli fıkralar ile tekellüm etmek ve güvercin makulesi avazını terdit ve tercî' ederek ötmek ve maksada nehc-i vâhid üzere ve saymayarak doğruca kasıt ve ahenk etmek.	cem		
16776	secf	سَجفْ	Ar.	∴	Perde, sitr ve kapıya birbiri üzerine iki perde asmak; cemi, sücûf.	cem		
16777	secl	سَجلْ	Ar.	•	Büyük su kovası ve içinde su olan kova; cemi, sîcâl gelir ve sahavet sahibi, civanmert olan, sahî kimse.	cem		
16778	sicill	سِجِلّْ	Ar.	•	Mahkemede uhûd ve mevâsîk ve mukavele ve ahkâm makulesi mevâddın yazıldığı kitap ve defter; cemi, sicillât gelir.	cem		
16779	secm	سَجمْ	Ar.	•	Siciller, mahkemenin kayıt defterleri.			
16780	secn	سَجنْ	Ar.	•	Gözyaşı ve yağmur misilli şeyleri dökmek ve akıtmak.			
16781	secn	سَجنْ	Ar.	∴	Hapseylemek ve derununda gam ve endûhu izhar eylemeyip ketm etmek.			
16782	sicn	سِجنْ	Ar.	•	Hapis ve zindan, mahbes, hapishane; cemi, sücûn gelir.	cem		
16783	secv	سَجوْ	Ar.	∗	Sükûn-ı leyle ve istikrâr-ı zulmete denilir.			
16784	secencel	سَجَنْجَلْ	Ar.	•	Lisân-ı Yunanîden ta'rîb edilmiştir, ayna ve mirat manasına.			
16785	sücūd	سُجُودْ	Ar.	•	Sücut, secde etmek, namazda başını yere komak.			
16786	sücūf	سُجُوفْ	Ar.	•	Secfler, perdeler, sitrler.			
16787	sücūl	سُجُولْ	Ar.	•	Secller, büyük su kovaları ve mahkemenin kayıt defterleri.			
16788	sücūm	سُجُومْ	Ar.	•	Seyelan etmek ve gözyaşı döküp akıtmak.			
16789	sücūn	سُجُونْ	Ar.	•	Sicnler, zindanlar, meclisler.			

16790	seciyyet	سَجِيَّةْ	Ar.	•	Hulk, tabiat, huy, meşrep ve sükûn ve devam.			
16791	secĭr	سَجِيرْ	Ar.	*	Sadık dost ki yekdiğere yakılıp derd-nâk olduğunu mebni bu veçhile tesmiye olunmuştur.			
16792	siccĭl	سِجِّيلْ	Ar.	•	Kumlu, çamurdan terekküp ve tahaccür etmiş taş ve ateşte pişerek taş gibi olmuş tuğla ve çamurdan mamul olup nâr-ı cehennemde pişmiş bir nev taş ki üzerlerine nazil ve musîb olacak eşhasın yani ehl-i cehennemin isimleri yazılır.			
16793	siccĭn	سِجِّينْ	Ar.	∴	Daim olan şey ve bir mevzi ismidir ki füccârın yani fasık ve fâcirlerin defter-i a'mâli onda mevzudur ve saht ve şedit olan şey ve cehennemde bir vadi ismidir.			
16794	seḥāb	سَحَابْ	Ar.	•	Bulut, ebr ve havada hasıl olup yağmura sebep olup sincabi duman gibi seyyar heyet; cemi, sühub ve sehâyib gelir.	cem		
16795	seḥābet	سَحَابَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, sehâyib ve sühub gelir.	cem		
16796	siḥāʾet	سِحَاءَةْ	Ar.	*	Name bağı; cemi, eshiye gelir.	cem		
16797	seḥāt	سَحَاةْ	Ar.	•	Nahiye, iklim, diyar.			
16798	seḥḥār	سَحَّارْ	Ar.	•	Sihirbaz, büyücü.			
16799	süḥāf	سُحَافْ	Ar.	•	Verem dedikleri ince ağrı, akciğer marazı.			
16800	seḥḥāḳat	سَحَّاقَةْ	Ar.	*	Nisvâna mahsus evsâf-ı seyyi'edendir; murat, zıbıkçı ve sürtüşücü demektir ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
16801	seḥāʾib	سَحَائِبْ	Ar.	•	Sehâbeler, bulutlar, ebrler.			
16802	süḥub	سُحُبْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16803	suḫt	سُخْتْ	Ar.	*	Kesbi ve ekli mahzur olan nesne ve yok eylemek, gidermek.			
16804	saḥc	سَحجْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir nesnenin derisini veya kabuğunu soyup ve sıyırıp gidermek veyahut tırmalamaya denilir ve başın saçını ahestece taramak.		Tıp	
16805	saḥcet	سَحْجَةْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sıyrık ve tırmığa denilir.		Tıp	
16806	suḥr	سُحرْ	Ar.	*	Akciğer, ri'e ve bir adamın akciğerine vurup onu mütegayyir ve sersem eylemek manasına olup badehu cadılıkta kullanılmıştır.			
16807	seḥer	سَحَرْ	Ar.	•	Subhtan yani tan yeri açılmazdan mukaddemce olan vakit; cemi, eshâr gelir.	cem		
16808	siḥr	سِحرْ	Ar.	∴	Mutlaka me'huzu latif ve dakik olan şey ve cadılık ve göz bağcılık, büyücülük ve cadılık eylemek ve bir adama dubara ve renk ve hud'a eylemek ve ıraklaşmak ve erken kalkmak ve zebun etmek ve aldamak ve ahzetmek ve batıl nesneyi sûret-i hakta izhar ve irâ'e eylemek.			
16809	suḥret	سُحْرَةْ	Ar.	*	Fecr-i kâzib.			
16810	seḥaret	سَحَرَةْ	Ar.	•	Sâhirler, cadılar, göz bağcılar, büyücüler.			
16811	siḥr-āmĭz	سِحرْ آمِيزْ	Ar. - Far.	•	Sihir karışık ve sihre okşar ve sihir gibi tesir edici olan.			
16812	siḥir-bāz	سِحرْ بَازْ	Ar. - Far.	•	Sihir edici, cadı, büyücü, göz bağcı.			
16813	siḥir-bāzĭ	سِحرْ بَازِى	Ar. - Far.	•	Sihirbazlık, cadılık, göz bağcılık, sihir edicilik.			
16814	siḥir-sāz	سِحرْ سَازْ	Ar. - Far.	•	Sihirbaz, cadı, büyücü.			
16815	seḥer-ḫĭz	سَحَرْ خِيزْ	Ar. - Far.	•	Erken kalkıcı, pek sabahçı olan.			
16816	seḥer-gāh	سَحَرْ گَاهْ	Ar. - Far.	•	Sabah vakti.			

16817	seḥer-geh	سَحَر گَه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16818	seḥer-gehān	سَحَر گَهان	Ar. - Far.	•	Seher vakti hengâmında, sabahleyin.			
16819	saḥḳ	سَحْق	Ar.		Bir nesneyi ezmek ve döküp yumuşatmak, toz etmek ve eski kaftan.			
16820	saḥl	سَحل	Ar.	*	Nakit, akçe ve pamuk bezinden libas; cemi, sühûl gelir ve ipliği iki kat bükmek, ve sahk etmek ve dökmek, darbetmek.	cem		
16821	saḥleb	سَحْلَب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile salep denilen maruf toza denilir ki bu nebatın kökünü sahk ederek yapılır ve mugaddî ve müleyyindir.		Nebatat	+
16822	saḥn	سَحن	Ar.	*	Kesr etmek, kırmak.			
16823	saḥnet	سَحْنَة	Ar.	•	Heyet ve levn ve bezek ve ziynet ve üslup, kılık.			
16824	seḥūr	سَحُور	Ar.	•	Temcit yemeği ki vakt-i sahûrda yenilir.			
16825	seḥūḳ	سَحُوق	Ar.	*	Uzun, tavîl; cemi, sühuk gelir.	cem		
16826	seḥîḳ	سَحِيق	Ar.	•	Ba'îd, uzak olan ve hemen anlaşılmaz derecede musanna ve mürettep olan kelam.			
16827	seḫā'	سَخَاء	Ar.	•	Civanmertlik eylemek, civanmert olmak, eli açık ve yüreği büyük ve kerim olmak ve cûd, cömertlik.			
16828	seḫāfet	سَخَافَة	Ar.	•	Akıl ve idrak yufkalığı ki murat, kılletidir ve aklı az olmak ve akılsız olmak ve zayıf akıllı ve az fikirli olmak.			
16829	seḫā-kār	سَخا كار	Ar. - Far.	•	Sahî, ehl-i sahâvet, eli açık olan.			
16830	seḫā-kārî	سَخا كارِی	Ar. - Far.	•	Sahâ-kârlık ve sahavet, el açıklığı.			
16831	seḫānet	سَخَانَة	Ar.	•	Sıcak ve kızgın ve ıssı olmak.			
16832	seḫāvet	سَخَاوَة	Ar.	•	Civanmert olmak ve civanmertlik etmek, muhtaç olanlar hakkında çok ihsan eylemek.			
16833	saḫt	سَخْت	Far.	•	Hasis, nekes, bahîl olan ve pek çok ve pek kesret üzere olan ve sert ve dürüşt ve haşin olan ve dar ve zîk ve sıkıntılı ve düşvâr ve güç ve usretli olan ve yumuşak ve nerm ve leyyin olmayan.			
16834	saḫt-bāzū	سَخْت بازُو	Far.	•	Kavi, zor-âver, şedîdü'l-batş ve kolu kuvvetli olan.			
16835	saḫt-rūy	سَخْت رُوی	Far.	•	Yüzü dargın olan.			
16836	saḫt-gîr	سَخْت گِیر	Far.	•	Tuttuğu nesneyi güzelce zapt edip kolvermez olan.			
16837	saḫt-likām	سَخْت لِگَام	Far.	•	Sert ağızlı olan at, yavuz at.			
16838	saḫtî	سَختِی	Far.	•	Sahtlık, sertlik ve darlık, zîka.			
16839	saḫtiyān	سَختِیان	Ar.	•	Fârisîden mu'arrebdir, debagat olunmuş keçi derisi ki ayakkabı imalinde vesair husûsâtta kullanılır.			
16840	suḫret	سُخْرَة	Ar.	*	Bir adamı istihza eylemek ve mecazen istichâl manasına da gelir ve ücretsiz, zoraki iş işleyen ırgat ve kendisini nâs daima maskaralığa alıp hezel ve istihza eden kaşmer ve ayyâr ve maskara kimse.			
16841	suḫṭ	سُخط	Ar.	•	Razı ve hoşnut olmamak, gücenmek ve darlık ve gazap.			
16842	saḫf	سَخْف	Ar.	•	Akılsız ve fikirsiz ve süst ve zayıf olmak ve aklı az ve rakik olmak.			
16843	seḫan	سَخَن	Ar.	•	Bir nesne kızgın ve ıssı ve sıcak olmak ve sahan denilen maruf yemek kabı.			
16844	süḫan	سُخَن	Far.	•	Lafız, söz, kelime, kelam, lakırdı.			
16845	süḫan-ārā	سُخَن آرا	Far.	•	Lakırdı bezeyici ve fasih ve beliğ olan.			

16846	süḫan-ārāyî	سُخَنْ آرَايِى	Far.	•	Fesahat, belagat, lakırdı güzelliği.			
16847	süḫan-perdāz	سُخَنْ پَرْدَازْ	Far.	•	Lakırdı düzüp fesahat üzere söyleyici ve fasîhü'l-lisân olan.			
16848	süḫan-perver	سُخَنْ پَرْوَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16849	süḫan-çîn	سُخَنْ چِينْ	Far.	•	Lakırdı toplayıp gammazlık edici olan casus.			
16850	süḫan-dān	سُخَنْدَانْ	Far.	•	Söylediğini bilir ve ehl-i fesâhat olan.			
16851	süḫan-dānî	سُخَنْدَانِى	Far.	•	Sühan-dânlık, fesahat, belagat.			
16852	süḫan-rān	سُخَنْرَانْ	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve belagat olan.			
16853	süḫan-rānî	سُخَنْرَانِى	Far.	•	Sühan-rânlık, fesahat ve belagat.			
16854	süḫan-serā	سُخَنْسَرَا	Far.	•	Fesahat ehli ve kelam tertip edici olan.			
16855	süḫan-senc	سُخَنْ سَنْجْ	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve kelam tartıcı olan.			
16856	süḫan-sencî	سُخَنْ سَنْجِى	Far.	•	Sühan-senclik ve fesahat ve belagat.			
16857	süḫan-şinās	سُخَنْ شِنَاسْ	Far.	•	Ehl-i belâgat ve kelam bilir olan.			
16858	süḫan-fehm	سُخَنْ فَهمْ	Far.	•	Söz anlar ve akıllı olan.			
16859	süḫan-güẕār	سُخَنْ گُذَارْ	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve söz geçirici olan.			
16860	süḫan-ver	سُخَنْوَرْ	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve belagat olan.			
16861	süḫan-verî	سُخَنْوَرِى	Far.	•	Sühan-verlik, fesahat ve belagat.			
16862	süḫuvvet	سُخُوَّةْ	Ar.	*	Civanmertlik eylemek ve civanmert olmak.			
16863	süḫūn	سُخُونْ	Ar.	•	Sıcak, kızgın ve ıssı olan.			
16864	süḫūnet	سُخُونَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve sıcaklık, kızgınlık, hararet.			
16865	saḫiyy	سَخِىّ	Ar.	•	Civanmert adam ve eli açık ve gönlü kerim olan; cemi, eshıyâ' gelir.	cem		
16866	saḫîf	سَخِيفْ	Ar.	•	Akılsız olan, aklı yufka ve az olan ve seyrek dokulmuş bez ve sebük-meşreb adam ve saçma ve mealsiz ve dipsiz olan.			
16867	saḫîfet	سَخِيفَةْ	Ar.	•	Kizb, yalan, dürûğ.			
16868	saḫîn	سَخِينْ	Ar.	*	Isınmış nesne.			
16869	sedd	سَدّْ	Ar.	∴	Kapmak, tıkamak ve bir nesneyi kapayıp tıkayan nesne vesair, etrafından yüksek olan mahal ve mâni ve hail ve hâciz olan nesne ve ayıp ve nakisa ve kusur; cemi südûd gelir veyahut esidde gelir ve bir şeyin gediğini yapıp muhkem ve üstüvâr eylemek.	cem		
16870	südāʾ	سُدَاءْ	Ar.	*	Mühmel ve abes, terk olunmak ve geçmek.			
16871	südd	سُدّْ	Ar.	*	Bulut ve gölge ve set ve bent edici nesneler.			
16872	sedāt	سَدَاةْ	Ar.	*	Bez irişi; cemi, esdiye gelir.	cem		
16873	sedācet	سَدَاجَةْ	Ar.	•	Hüsn-i hulk, sâde-dillik.			
16874	sedād	سَدَادْ	Ar.	•	Rast ve savâb olan şey ve rast ve doğru ve savâb olmak ve istikamet ve kasıt.			

16875	sidād	سِدٰادْ	Ar.	*	Şişe tıkacı ve tıpası ve derbent makulesinin ağzını bent eden asker ve muhafız ve ihtiyaç rahnesini set edecek şey.			
16876	südād	سُدٰادْ	Ar.	*	Südde illeti.			
16877	sedāret	سَدٰارَةْ	Ar.	*	Ser-geşte ve hayran olmak.			
16878	südāsî	سُدٰاسِى	Ar.	•	Sarf ıs. olup aslı altı harften ibaret olan kelimeye denilir.		Sarf	
16879	sidāfet	سِدٰافَةْ	Ar.	•	Perde, hicap, örtü.			
16880	sidānet	سِدٰانَةْ	Ar.	•	Perde-dârlık, kapıcılık etmek ve Ka'be ve Ka'be-i Mu'azzama'ya yahut puthaneye hizmet etmek.			
16881	sidā'il	سِدٰآئِلْ	Ar.	•	Sedîller, perdeler, örtüler.			
16882	südde	سُدَّه	Ar.	∴	Kapı, der, bap ve kapı önü olan meydan ve dergâh, set, sofa ve bedenin bazı azasına ve mesâmmâtına arız olan tutkunluk ve kapı üstündeki gölgelik; cemi, südûd gelir.	cem		
16883	sedc	سَدجْ	Ar.	*	Yalan, kizb, dürûğ.			
16884	sedḥ	سَدحْ	Ar.	*	Döşemek ve uçuk zahmeti ve bir nesneyi açıp yer üstüne döşemek ve arkası üstüne ilkâ etmek ve yayıp uzatmak ve bir nesneyi yanı üzere yatırmak ve bir kimseyi yüzü üzerine çalmak ve sırtı üzere bırakmak ve bir mahalde ikamet eylemek ve katletmek ve hatun zevcinden rağbet ve itibar bulmak.			
16885	süded	سُدَدْ	Ar.	•	Süddeler, kapılar, kapı meydanları.			
16886	sidr	سِدرْ	Ar.	*	Ser-geşte ve mütehayyir kişi.			
16887	sidret	سِدْرَةْ	Ar.	•	Bir nev ağaç ismi ki Trabzon hurması cinsindendir.			
16888	sidretü'l-müntehā	سِدْرَةُ الْمُنْتَهٰى	Ar.	•	Yedinci kat gökte bir ağaçtır ki ulûm-ı mahlûk ona müntehî olup ötesine tecavüz eylemek ilmullâha muhavveldir, bunun keyfiyyât-ı mufassalası tefâsirde mezkûrdur.			
16889	sidre-nişînān	سِدْرَه نِشِينٰانْ	Ar. - Far.	•	Sidrede oturan melaikeler.			
16890	südüs	سُدُسْ	Ar.	•	Bir nesnenin altıda biri.			
16891	sedl	سَدلْ	Ar.	∴	Bir nesneyi aşağı salıverip sarkıtmak ve seyr ü seyâhat eylemek ve irsal etmek.			
16892	südl	سُدلْ	Ar.	•	Perde, yaşmak, nikap, hicap, râyet.			
16893	sidl	سِدلْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve inciden tertip olunan sarkık gerdanlık ve cevahir dizilerinden bir dizi; cemi, südûl gelir.	cem		
16894	sedm	سَدمْ	Ar.	*	Dik dik fışkırıp atılır olan su; cemi, esdâm gelir ve kapıyı set etmek.	cem		
16895	sedn	سَدنْ	Ar.	∴	Ka'be-i Mu'azzama'ya veyahut puthaneye denilir ve perde-dârlık ve kapıcılık etmek ve Ka'be-i Mu'azzama'ya veyahut puthaneye hizmet etmek ve sitr, perde, örtü ve hizmet, irsal.			
16896	sedenet	سَدَنَةْ	Ar.	•	Sâdinler, Ka'be-i Mu'azzama veyahut puthane hademesi ve kapıcılar.			
16897	sedv	سَدوْ	Ar.	*	Bir nesneye el uzatmak.			
16898	südā	سُدٰى	Ar.	*	Mühmel yani bir nesneyi kendi kolayına ve hâline bırakmak.			
16899	sedîd	سَدِيدْ	Ar.	•	Rast, doğru, savâb ve müstakim ve muhkem ve metîn ve kavi olan nesne.			
16900	sedîr	سَدِيرْ	Ar.	∴	Köşk, kasır ve nehir ve Havernak köşkünün kümbedi ve ibadetgâhı.			
16901	sedîl	سَدِيلْ	Ar.	•	Zar, perde, örtü; cemi, sedâyil gelir.	cem		

16902	seẕāb	سَذَاب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile sedef denilen kök, yeşil renkli ve fena kokulu nebata denilir, nebât-ı mezkûrun cüz'-i müsta'meli evrakı olup bunda olan mâdde-i mü'essire, bir zeyt-i tayyâr ile mâdde-i mürredir, sedef, gayetle şedit bir münebbih-i umumî yani umum azayı şedîden uyandırıcı gibi bir tesire malik olduğundan istimalinde intibah ve ihtiraz üzere bulunmak lazımdır ve rahme te'sîr-i mahsûsu olduğundan usret ve adem-i tamsta ve bunlardan husule gelen kâffe-i ilel-i a'sâbda ve enzife-i şedîdede yani ziyade kanamaklarda tıbben kullanılır.		Nebatat	+
16903	sirr	سِرّ	Ar.	∴	Ketm ve ihfâ olunan râz; cemi esrar gelir ve cima manasına ve âlet-i tenâsül ve zina ve fücûr ve her şeyin aslı ve unsur ve bünyâdı ve her şeyin cevf ve lüb ve mağzı ve nikâhı ifsâh ve izhar eylemek ve soy ve nesebin halis ve efdali ve elin ayasında ve cephede olan çizgi ve her şeyin mahz ve halis olanına denilir ve mezar, kabir ve evsat ve gizli nesne.	cem		
16904	ser	سَرْ	Far.	•	Baş, re's, tepe, zirve ve uç, nihayet, gayet.			
16905	serr	سَرّ	Ar.	*	Göbek kesmek ve herkesi daima mesrur ve dil-şâd eden adam ve göbekte zahmet olmak ve şadlık.			
16906	serā	سَرَا	Far.	•	Saray, büyük konak ve teganni edici, ırlayıcı olan ve nakil ve beyan edici olan kimse.			
16907	serrāʾ	سَرَّآءْ	Ar.	∴	Ekseriya gece giden adam ve şadlık ve âsânlık ve vüsat ve rehavet ki zarrânın zıddıdır ve memnun ve mesrur ve mahzûz olmak.			
16908	serāʾ	سَرَآءْ	Ar.	*	Bir adam şeref ve asaletle mürüvvet-mend olmak.			
16909	sirren	سِرّاً	Ar.	•	Gizli olarak, aşikâre olmayıp hafiyyet.			
16910	serāb	سَرَابْ	Ar.	•	Sıcak günlerde nısf-ı bahâr vaktinde ırak sahralarda ve Arabistan çöllerinde su gibi görünen mahal ki civarında bulunan karye veyahut orman veya sair eşyâ-yı mütenevvi'âdan münteşir olan şu'â'ât-ı ziyâ'iyyenin mahal ve sath-ı mezbûrdan mün'akis olmasından ileri gelir bir hâldir.			
16911	serābistān	سَرَابِسْتَانْ	Ar. - Far.	•	Dünya, âlem-i süflî ve serap görünen mahal.			
16912	serābīl	سَرَابِيلْ	Ar.	∴	Sirbâller, gömlekler, kamîsler ve libaslar.			
16913	ser-ā-pā	سَرَاپَا	Far.	•	Baştan ayağa varınca.			
16914	serā-perde	سَرَاپَرْدَه	Ar.	∴	Harem-i hâs önüne çekilen perde ve padişah otağı ve çadırın tozluk tabir olunan perdesi.			
16915	serāt	سَرَاةْ	Ar.	*	Her nesnenin yukarısı.			
16916	sirāc	سِرَاجْ	Ar.	•	Fitili yanar olan kandil ve mum; cemi, sürüc gelir ve ona müteallik mum ve çerâğ ve yağ fitili.	cem		
16917	serrāc	سَرَّاجْ	Ar.	•	At vesaire hayvan eyeri yapan ehl-i san'at ki lisanımızda dahi böylece tabir olunur.			
16918	sirācet	سِرَاجَةْ	Ar.	•	Saraçlık sanatı ve eyercilik.			
16919	serrāc-ḫane	سَرَّاجْخَانَةْ	Ar. - Far.	•	Eyerci dükkânı ve eyerciler çarşısı.			
16920	sirāce	سِرَاجَه		•	Bir nev maraz ki tıpta dâ'ü'l-hanâzîr denilir.			
16921	sirāciyy	سِرَاجِيّ	Ar.	•	Parlak ve ziyadar olan.			
16922	serāçe	سَرَاچَه	Far.	•	Küçük saray, evceğiz.			
16923	serāḥ	سَرَاحْ	Ar.	*	Talak ve tatlîk manasına.			
16924	sirād	سِرَادْ	Ar.	∴	Meşin ve sahtiyan gibi şeyleri dikmek ve gön ve sahtiyan dikmek için istimal ettikleri bez.			
16925	serādiḳ	سَرَادِقْ	Ar.	•	Sahn-ı beytin yukarı tarafına aykırı çekilen ve hane ortasının yukarısına gerilen serâ-perdeye denilir; cemi, serâdikât gelir ve çadır tozluğu ve hane, hücre ve pembe zardan cibinlik tarzında yapılan odaya denilir.	cem		

16926	serār	سَرار	Ar.	•	Ayın son gecesi.			
16927	serāret	سَرارَةْ	Ar.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve iyilik ve şeref.			
16928	serāriyy	سَرارِىّ	Ar.	•	Seriyyeler, cariyeler ve halayıklar, odalıklar.			
16929	sirār	سِرار	Ar.	∗	Sır ile mükâleme edişmek ve ay ahiri veya ayın evvelinden üç gün.			
16930	ser-ā-ser	سَراسَرْ	Far.	•	Baştan başa külliyen mecmû’an.			
16931	serāseme	سَراسَمَه	Far.	•	Şaşmış ve muzdarip ve hayran ve muhtellü’d-dimâğ olan, sersem olan.			
16932	serāsīme	سَراسِيمَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
16933	serāsīmegī	سَراسِيمَگى	Far.	•	Sersemlik ve ızdırap.			
16934	sirāṭ	سِراطْ	Ar.	∗	Yol ve açık yol, şâh-râh.			
16935	sürāġ	سُراغْ	Ar.	•	İz, eser, nişane, alamet.			
16936	ser-āġāz	سَرْ آغازْ	Far.	•	Başlangıç, iptida ve dibace.			
16937	ser-efrāz	سَرْاَفْرازْ	Far.	•	Başını yukarı kaldıran ve itibar ve nüfuz sahibi olan.			
16938	serāfīl	سَرافِيلْ	Ar.	∗	Şalvar, don; cemi, serâfîlât gelir.	cem		
16939	sürrāḳ	سُرّاقْ	Ar.	•	Sârikler, sirkat ediciler, hırsızlar.			
16940	ser-āmed	سَرْآمَدْ	Ar.	∴	Bitmiş ve tekmil olmuş ve bir meslek ve sanatta ileride bulunmuş olan ve her nesnenin âlâsı ve güzidesi.			
16941	ser-āmāc	سَرْ آماجْ	Far.	•	Öküz boynuna koydukları boyunduruk.			
16942	serencām	سَرانْجامْ	Far.	•	İşin sonu, âkıbet-i kâr ve vaka ve vukua gelen husus.			
16943	ser-engüşt	سَرانْكُشْتْ	Far.	•	Parmak ucu ve tepesi.			
16944	serāvīl	سَراوِيلْ	Ar.	•	İç donu.			
16945	serāhenk	سَرْآهَنكْ	Far.	∗	Ayrılmak, nağme etmek, terennüm etmek.			
16946	serāhenk	سَراهَنكْ	Far.	•	Çarkacı askeri ve pîşrev askeri, mukaddimetü’l-ceyş.			
16947	sarāy	سَرايْ	Far.	•	Padişah ve hükemâ konağı ve büyük konak ve teganni edici ve ırlayıcı.			
16948	serāyā’	سَرايآءْ	Ar.	•	Seriyyeler, düşman üzerine sevk olunan asker bölükleri.			
16949	sirāyet	سِرايَةْ	Ar.	∴	Geçmek, bulaşmak, kendi tesirini etrafa yaydırıp tevsi etmek ve gece yola gitmek.			
16950	serā’ir	سَرآئِرْ	Ar.	•	Serîreler, gizli nesneler.			
16951	serāyende	سَرايِنْدَه	Far.	•	Teganni edici, ırlayıcı olan.			
16952	serb	سَرَبْ	Ar.	∗	Yol, tarik ve deve, ibil.			
16953	sereb	سَرَبْ	Ar.	∗	Yer altında olan hane ve karyeden akan su; cemi, esrâb gelir.	cem		
16954	serbār	سَرْبارْ	Far.	•	Baş yükü ve başı yüklü ve zihni meşgul olan.			
16955	serbāz	سَرْبازْ	Far.	•	Nizâm-ı askerî, cesur, yiğit ve cesaretli olan.			

16956	serbāzī	سَرْبازِی	Far.	•	Cesaret, yiğitlik, cesurluk.			
16957	serbāk	سَرْباكْ	Far.	*	Subaşı denilen siyaset zabiti ve serdar ve muhtesip.			
16958	sirbāl	سِرْبالْ	Ar.	•	Gömlek, kamîs ve libas, esvap; cemi, serâbîl gelir.	cem		
16959	serbālīn	سَرْبالِينْ	Far.	•	Baş yastığı, yüz yastığı.			
16960	ser-be-ceyb	سَرْبَجَيبْ	Ar. - Far.	•	Utanmaktan yahut keder etmekten veyahut düşünmekten başı göğsü üzerine sarkmış olan.			
16961	ser-be-rāh	سَرْبَراه	Far.	•	Yapıp fiile getirmek üzere olan, hemen vücuda gelecek gibi olan.			
16962	ser-perest	سَرْپَرَستْ	Far.	*	Huddâm, hizmetkâr olan.			
16963	serbere	سَرْبَرَه	Far.	*	Çizi, çizgi, hat.			
16964	serpez	سَرْپَزْ	Far.	•	Paçacı, paça satıcı.			
16965	ser-be-zemīn	سَرْبَزَمِينْ	Far.	•	Başı yere eğilmiş olan.			
16966	serbest	سَرْبَستْ	Far.	•	Azat olan ve hüküm ve zapt tahtında olmayan.			
16967	ser-beste	سَرْبَستَه	Far.	•	Başı bağlı veya örtülü olan ve kapalı, gizli olan.			
16968	serbestī	سَرْبَستِى	Far.	•	Azadelik, hüküm ve zapt tahtında bulunmamak.			
16969	ser-be-sücūd	سَرْبَسُجُودْ	Ar. - Far.	•	Secde edici, başını yere değdirici, secde edici, manasına.			
16970	ser-be-ser	سَرْبَسَرْ	Far.	•	Baştan başa, büsbütün ve iki nesnenin başları birbirine müsavi olan.			
16971	ser-bülend	سَرْبُلَندْ	Far.	•	Bâlâ-kad, uzun boylu, tavîlü'l-kâmet demek ki insanda ve eşcârda kullanılır ve yaşı yüksek ve itibar ve nüfuz sahibi olan ve ali ve mümtaz olan.			
16972	ser-bülendān	سَرْبُلَندانْ	Far.	*	Ser-bülendler, ali ve mümtaz olanlar.			
16973	ser-be-mühr	سَرْبَمُهرْ	Far.	•	Ağzı mühürlü olan.			
16974	ser-pençe	سَرْ پَنْجَه	Far.	•	Pençe ve el ve parmaklar ve tırnaklar mecmuu.			
16975	ser-bend	سَرْبَندْ	Far.	•	Başa bağlanılacak nesne ve şişenin tıpası ve her başa sarılan ve bilhassa zenân başlarına bağlanılan baş bağı.			
16976	ser-pūş	سَرْپُوشْ	Far.	•	Baş örtüsü ve yaşmak.			
16977	ser-penc	سَرْپَنجْ	Far.	•	Başa takılan bir nev cevahirli ziynet.			
16978	ser-bahā	سَرْبَها	Far.	•	Maktül veresesi için katil tarafından alınan diyet.			
16979	sürret	سُرَّةْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup batın üzerinde vaki göbeğe denilir ki Fârisîsi nâktır; cemi, sürrât gelir.	cem	Tıp	
16980	sertāb	سَرْتابْ	Far.	•	İnatçı, muannit ve serkeş olan.			
16981	sertāpā	سَرْتاپا	Far.	•	Baştan ayağa varınca, büsbütün.			
16982	sertāc	سَرْتاجْ	Far.	•	Bir kavmin sergerdesi ve eşrafı olan kimse, seyit.			
16983	ser-tā-ser	سَرْتاسَرْ	Far.	•	Baştan başa, büsbütün.			
16984	ser-tīz	سَرْتِيزْ	Far.	∴	Ucu sivri ve keskin olan ve geçmek, mürur etmek.			
16985	serc	سَرجْ	Ar.	*	Saç örmek ve yalan söylemek ve at eyeri, zîn; cemi, sürûc gelir.	cem		

16986	serc-i türkî	سَرْجِ تُرْکی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cümcüme denilen ve hey'et-i mecmû'a-i re's kemiklerinden teşekkül edip beynin zarfı makamında bulunan baş kâsesinin alt tarafına tesadüf eden ve azm-i vetedî denilen yarasa kuşu şeklindeki kemiğin yukarı ve orta cihetine tesadüf edip cism-i nuhâmî nam dimağ yani beyin kesesini havi, tahminen murabba'u'ş-şekl ve Türk eyerine müşabih bir çukura ıtlak olunur ki buna hufre-i nuhâmiyye dahi denilir.		Tıp	
16987	serḥ	سَرحْ	Ar.	*	Kıl taramak ve halas etmek ve irsal eylemek ve uzun ve büyük ağaç ve meri vükela manalarına.			
16988	ser-i çeşme	سَرِچَشْمَه	Far.	•	Pınar, su başı, ayazma, ayn.			
16989	ser-i cenk	سَرِجَنگْ	Far.	*	Çeribaşı, asker reisi.			
16990	sircān	سِرْجَانْ	Ar.	•	Kurt denilen yırtıcı ve canavar hayvan, zenebü's-sircân, kurt kuyruğu manasına olup fecr-i kâzibe alem olmuştur.			
16991	serḥad	سَرْحَدْ	Ar. - Far.	•	Hudut başı, iki devlet toprağının birbirine bitiştiği sınır, mahal.			
16992	serḥadd-dār	سَرْحَدْ دَارْ	Ar. - Far.	•	Serhat muhafazasına muayyen olan memur ve kumandan.			
16993	sürḫ	سُرخْ	Far.	•	Kırmızı, ahmer ve kırmızı boya ve bir nev kırmızı mürekkep ve sarı altın.			
16994	sürḫ-āb	سُرْخَابْ	Far.	•	Kan ve şarap ve kırmızı su.			
16995	sürḫ-ābî	سُرْخَابِی	Far.	*	Kırmızı ördek, murgâb-ı surh-fâm.			
16996	sürḫ-sār	سُرخْسَارْ	Far.	•	Kızıl başlı ve başı kırmızı şey.			
16997	sürḫ-ser	سُرخْسَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kırmız başlı şey.			
16998	seraḫsiyyü'ẕ-ẕeker	سَرَخْسِیُّ الذَّکَرْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup eğrelti otu denilen nebata denilir, bu serahs kelimesi Fârisîden mu'arrebdir, nebât-ı mezkûrun kökü tıpta dâfi'-i dûd-ı vahîd yani şerit denilen solucanı def ve izale edici gibi müstameldir ve manavlar dahi karpuz sergilerine döşerler.		Nebatat	
16999	ser-ḫān	سَرْخوَانْ	Far.	•	Zâkir başı ve baş okuyucu ve cehren okuyup ilan etmek ve sofra başı.			
17000	sarḫoş	سَرْخُوشْ	Far.	•	Mest ve sekrân olan ve mesrur olan.			
17001	sürḫî	سُرْخِی	Far.	•	Kırmızılık, kızıllık.			
17002	ser-i ḫayl	سَرِ خَیلْ	Far.	•	Atlı asker cemaatinin başı ve amiri.			
17003	serd	سَردْ	Ar.	∴	Sözü üleştirerek muttasılan hüsn-i edâ ile irat etmek, söylemek ve lütufla yumuşak söylemek ve delmek ve dikmek ve vurmak ve halkaları birbirine tedahül etmek ve meşin ve sahtiyan dikmek.			
17004	serd	سَردْ	Far.	•	Soğuk, bârid, bürudetli olan.			
17005	serd-āb	سَرْدَابْ	Ar.	•	Yer altında su soğutacak yer ve yer altında bulunan serin oda, bu kelime Fârisîden mu'arrebdir; cemi, serâdib gelir.	cem		
17006	serd-ābe	سَرْدَابَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17007	serd-āde	سَرْدَادَه	Far.	•	Baş vermiş, baş göstermiş olan.			
17008	serdār	سَرْدَارْ	Far.	•	Serasker ve bir nev büyük asker kumandanı ki rüteb-i askeriyyenin en şereflisidir.			
17009	sirdār	سِرْدَارْ	Far.	•	Sırdaş, mahrem ve mutemet ve sadık kimse.			
17010	sirdāş	سِرْدَاشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17011	serd-beyān	سَرْدْبَیَانْ	Ar. - Far.	•	Soğuk ve zarafetsiz tekellüm eden ve soğuk ve zarafetsiz olan kelam.			

17012	ser-derd	سَرْدَرْدْ	Far.	•	Baş ağrısı.			
17013	ser-defter	سَرْدَفْتَرْ	Ar. - Far.	•	Defter başı kaydı, defter başında olan.			
17014	sürür	سُرُرْ	Ar.	*	Sâk-ı nebâtın nısfından yukarısı.			
17015	sürer	سُرَرْ	Ar.	•	Serîrler, tahtlar.			
17016	ser-rişte	سَرْرِشْتَه	Far.	•	İp ucu, fırsat, bahane, vesile.			
17017	ser-zede	سَرْزَدَه	Far.	•	Baş vurmuş, baş vermiş olan.			
17018	ser-zemīn	سَرْزَمِينْ	Far.	•	Sınır, memleket hududu, serhat.			
17019	ser-zenīş	سَرْزَنْشْ	Far.	•	Başa kakmak ve başa vurmak, tevbih etmek.			
17020	ser-zīr	سَرْزِيرْ	Far.	•	Başı aşağı, ser-nigûn.			
17021	sersām	سَرْسَامْ	Far.	•	Akıl ve hûşu başında olmayan.			
17022	ser-sebz	سَرْسَبْزْ	Far.	•	Taze, genç olan, şâb ve ikballi ve talihi uygun olan, bahtiyar olan.			
17023	ser-sebük	سَرْسَبُكْ	Far.	•	Hafif başlı, akılsız olan.			
17024	serser	سَرْسَرْ	Far.	•	İhtimamsız ve teemmülsüz ve dikkatsiz ve mülahazasız olan.			
17025	serserī	سَرْسَرِى	Far.	•	İhtimamsızlık, kayıtsızlık, adem-i te'emmül, adem-i mülâhaza ve adem-i dikkat ve derbeder, çapkın makulesi.			
17026	serşār	سَرْشَارْ	Far.	•	Ağzına kadar dopdolu olan ve memlû' ve leb-rîz olan.			
17027	sirişt	سِرِشْتْ	Far.	•	Hilkat, tabiat, tıynet, huy, tab, meşrep, terkip.			
17028	sirişte	سِرِشْتَه	Far.	•	Mahluk ve mürekkep ve karışık olan ve yoğrulmuş olan.			
17029	sirişk	سِرِشْكْ	Far.	∴	Gözyaşı, dümû' ve şerâre-i âteş.			
17030	serṭāḳ	سَرْطَاقْ	Far.	•	Cihannüma gibi hane ötesinde olan oda ve daire ki etrafı açıktır.			
17031	sereṭān	سَرَطَانْ	Far.	∴	Yutmak, bel' etmek ve yengeç tabir olunan cân-ver ki yan yan yürüdüğünden güya yürümenin bir tarafını yutmuş gibi farz olunarak tesmiye edilmiştir ve nücûm ıs. olup felek-i burûcda Cevza burcuyla Esed burcu beyninde vaki olan bir burcun ismidir ki şemsin mezkûr burca duhulü haziranın dokuzunda vaki olup bidâyet-i mevsim ve fasl-ı sayf itibar olunur ve ıs. tıbbiyyeden olup gereği gibi serî'us-seyr ve üzeri gayrimuntazam ve çıkıntılı ve boyun ve kasık vesair nevâhî-i bedeniyye bezlerinin şişmelerini ve umûmen bedenin fesadını mucip ve basmakla veyahut kendi kendine ağrıları bâ'is ve çıkarılacak olur ise gerek zuhur ettiği yerlerde ve gerek başka bir mevzide nüks ederek hasıl olmaya meyyal olan ve beyne'n-nâs yenirce illeti namıyla tanılan ve filhakika olduğu mahalli oymaya ve yemeye sâlih bulunan birtakım şişlere ıtlak olunur.		Nücûm	
17032	sereṭān-ı şibh dimāġī	سَرَطَانِ شِبهُ دِمَاغِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup manzarassı dimağa yani beyne şebîh olan evrâm-ı habîseye denilir.		Tıp	
17033	sereṭān-ı ġirā'ī	سَرَطَانِ غِرَآئِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup pelteleşmiş tutkal kıvam ve manzarasında olan her bir verem-i habîse yani fena tabiatlı yumruya denilir.		Tıp	
17034	sereṭān-ı esved	سَرَطَانِ اَسْوَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup rengi siyah olan her bir fena tabiatlı şişlere denilir.		Tıp	
17035	sereṭān-ı līfī-i muṣavver	سَرَطَانِ لِيفِىء مُصَوَّرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup lahmiyyü'l-manzar ve et gibi liflerden müteşekkil olan her bir habis tabiatlı şişe denilir.		Tıp	

17036	sereṭān-ı ġużrūfī	سَرَطٰانِ غُضْرُوفِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kemiklerin üzerinde veya bazı azanın içinde ve hususuyla gudde denilen beden bezleri meyanında tekevvün eden habis tabiatlı her bir kıkırdak kıvamında nümâyân olan şişe ve yumruya denilir.		Tıp	
17037	sereṭān-ı beşerī	سَرَطٰانِ بَشَرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup cilt ile gışâ-i muhâtî denilen iç örtüsü üzerinde beşere nam cilt tabakasının teşekkül eylediği eczanın tekessürüyle müteşekkil olan her bir habis tabiatlı yumru ve şişe denilir.		Tıp	
17038	sereṭān-ı ᶜaẓmī	سَرَطٰانِ عَظْمِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup eczası ta'azzum etmek yani kemikleşme şanından olan her bir habis tabiatlı yumru ve şişe ıtlak olunur.		Tıp	
17039	sereṭān-ı miᶜde	سَرَطٰانِ مِعْدَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup midenin seretan denilen habis tabiatlı yumru ile illetlenmesine denilir ki ekseriya elli yaşını mütecaviz müsin erkeklerde zuhur eder, maraz-ı mezkûr, iştihasızlık ve taamdan sonra sükûn bulan evcâ'-ı mi'deye yani mide ağrıları ve tabî'at-ı marîzde bed-hûyluk ve mağmûmiyyet ve hiddet-i mizâc gibi alâmât ile bed' edip bilahare muannit kabızlık ve sık sık istifrâğât ve göbek hizasında ve biraz üst tarafından yumurta hacminde ve bazen yumruk büyüklüğünde bir şiş ve süratle derece-i nihâyeye resîde olan bir zafiyet ile nâ-kâbil-i şifâ bir hâl ile nihayet bulur yani bu hastalığa giriftar olan mariz pençe-i ecelden bir veçhile tahlîs-i girîbân edemez ve mariz rüyasında bir hayli ziyafetlerde bulunur bu marazın başlıca esbâbı şarabın içilmesidir.		Tıp	
17040	sürᶜat	سُرْعَةْ	Ar.	•	Çabukluk, çâlâklık ve çabuk ve çâlâk olmak ve az vakitte çok hareket etmek ve acele eylemek.			
17041	ser-ᶜasker	سَرْ عَسْكَرْ	Ar. - Far.	•	Bilcümle asâkir-i berriyyenin reisi ve emîri ve nazırı ve müdîr-i umûmîsi, başbuğu ve emîrü'l-cüyûş ve serdar.			
17042	ser-ᶜaşr	سَرْ عَشْرْ	Ar. - Far.	•	Kur'ân-ı Kerim'in her on ayet başında resim ve nakşolunan işaret ve alamet.			
17043	seref	سَرَفْ	Ar.	∴	Bir nesnede hadd-i i'tidâli tecavüze denilir ve masrafta hadd-i lüzûmundan ziyade nesne sarf etmek, israf etmek ve hata etmek ve cehl ve gaflet ve âdet ve haslet ve şan ve kadir ve şeref ve itibar ve haysiyet.			
17044	sürfet	سُرْفَةْ	Ar.	∴	Bir gûne sagîr böcek ki ağaç hurdalarını biriktirip kendi için mesken yapar ve ona dâhil olup helak olur ve yaprak kurdu ki tırtıl denilir ve hayvanat ıs. olup kelebek ve emsali haşeratın bidâyet-i ahvâli olan tırtıla denilir.			
17045	ser-firāz	سَرْ فِرَازْ	Far.	•	Başı yüksekte olan ve itibar ve nüfuz ve ikbal sahibi ve şerif ve ali ve bâlâ-kadr olan.			
17046	ser-firāzī	سَرْ فِرَازِى	Far.	•	Şeref, ulüv, büyüklük, devlet, ikbal.			
17047	ser-fürū	سَرْ فُرُو	Far.	•	Baş eğmek ve tazarru etmek ve baş eğici, mutazarrı' ve mütezellil olan.			
17048	ser-fürū-bürde	سَرْ فُرُوبُرْدَه	Far.	•	Başını aşağı eğmiş olan.			
17049	sürfe	سُرْفَه	Far.	*	Öksürük, su'âl.			
17050	serḳat	سَرْقَةْ	Ar.	•	Çalmak, uğruluk ve aşırmak, hırsızlık etmek ve uğruluk, hırsızlık.			
17051	sereḳat	سَرَقَةْ	Ar.	*	Ak harir ve haririn gayet iyisi.			
17052	ser-i kār	سَرِكَارْ	Far.	•	İşbaşı, nazır, müdür, kethüda, kâhya.			
17053	serkerde	سَرْكَرْدَه	Far.	•	Bir kavim veyahut bir cemaain başı ve reisi ve emîr ve güzidesi olan kimse.			
17054	serkeş	سَرْكَشْ	Far.	•	İtaatsiz ve inatçı olan.			
17055	serkeşī	سَرْكَشِى	Far.	•	Serkeşlik, itaatsizlik, inat.			
17056	sirkencebīn	سِرْكَنْجَبِينْ	Far.	*	Bal ile sirkenin karışmasından hasıl olan tatlı hoş-güvâr şerbet ve ıs. tıbbiyyeden olup sirke ile muamele ederek cüz'-i mü'essir-i devâyı ahz u bel' eden devayı havi sirkenin bal ile karışmasından hasıl olan terkip ve sûret-i devâ'îye ıtlak olunur.		Tıp	

17057	sirkengübĭn	سِرْكَنْگُبِينْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
17058	serkūb	سَرْكُوبْ	Far.	•	Başa vurmak ve başa vurucu olan.			
17059	ser-i kūy	سَرِكُويْ	Far.	•	Mahalle başı ve yol ve sokak başı.			
17060	sirke	سِرْكَه		•	Malum olan ekşi su.			
17061	sergüẕeşt	سَرْگُذَشْتْ	Far.	•	Birinin başına gelmiş olan vaka.			
17062	sergirān	سَرْگِرَانْ	Far.	•	Dargın, kızgın ve gazûb olan ve sarhoş ve mest ve mahmur olan ve mağrur ve mütekebbir ve müte’azzım olan ve başına sıklet arız olmuş olan ve ağır başlı olan.			
17063	sergirānĭ	سَرْگِرَانِى	Far.	•	Ser-girânlık, başa arız olan sıklet.			
17064	ser-gerdān	سَرْگَرْدَانْ	Far.	•	Başı dönmüş, sersem olan ve avare ve mütehayyir olan.			
17065	ser-gerdānĭ	سَرْگَرْدَانِى	Far.	•	Başı dönmek, sersemlik.			
17066	ser-germ	سَرْگَرْمْ	Far.	•	Kafası kızmış ve sarhoş olan.			
17067	ser-güzĭn	سَرْگُزِينْ	Far.	•	Hepsinin içinden intihap olunmuş, en âlâ olan.			
17068	ser-geşte	سَرْگَشْتَه	Far.	∴	Başı dönmüş, şaşkın ve sersem olan ve muti ve muhkem olan.			
17069	ser-geştegĭ	سَرْگَشْتَگِى	Far.	•	Şaşkınlık, hayret, sersemlik.			
17070	ser-gelū	سَرْگَلُو	Far.	*	Bir nev damak illeti ve zükâm illeti.			
17071	sergĭrĭ	سَرْگِيرِى	Far.	•	Başlamak, iptida etmek ve iş tutmak ve mumun fitilini almak ve fitil söndürmek.			
17072	sergĭn	سَرْگِينْ	Far.	•	Hayvan tersi, fışkı, bok, gübre.			
17073	sürm	سُرْمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup makadın iç halkasından ibaret olan ve bağırsakların kıt’a-i süflâsı itibar olunan ve ta’bîr-i dîgerle mi’â-yı müstakîm denilen doğru bağırsağa denilir ki mahrec-i necâsettir; cemi, esrâm gelir.	cem	Tıp	
17074	sermā	سَرْمَا	Far.	•	Kış mevsimi, mevsim-i şitâ.			
17075	sürmān	سُرْمَانْ	Ar.	*	Bir cins mûzî ve habis arı ki eşek arısı denilir ve ıs. hayvânâttan olup yaban arısına ıtlak olunur.		Hayvanat	
17076	sermāye	سَرْمَايَه	Far.	•	Malın asıl kıymet ve meblağı ki onun kârı ile tüccar kısmı geçinirler, Arabîsi re’sü'l-mâldır.			
17077	sermed	سَرْمَدْ	Ar.	•	Daim, câvid, baki ve bî-zevâl olan, ebedî olan.			
17078	sermedĭ	سَرْمَدِى	Ar.	•	İlahi, rabbani, samedânî olan ve daim olan.			
17079	sermest	سَرْمَسْتْ	Far.	•	Sarhoş, pek mest ve lâ-ya’kil olan.			
17080	sermestĭ	سَرْمَسْتِى	Far.	•	Pek sarhoşluk hâli.			
17081	sermeşḳ	سَرْمَشْقْ	Ar. - Far.	•	Yazı öğrenmek için talibe verilen yazı örneği, meşki.			
17082	sermaḳ	سَرْمَقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile karapazu dedikleri nebata ıtlak olunur ki buna bazıları koyun sarmaşığı derler.		Nebatat	+
17083	ser-i mū	سَرِمُو	Far.	•	Kılın ucu, pek cüzi ve az miktar şey.			
17084	sermūze	سَرْمُوزَه	Far.	•	Pabuç denilen ayakkabı ve çizme, kalçın ve galoş.			
17085	sürme	سُرْمَه	Far.	•	Kaşa ve göze sürülen boya ki ziynet için müstameldir.			

17086	sürme-çūb	سُرْمَه چُوبْ	Far.	•	Göze sürme çekmek için istimal oluna mil veya hilâl.			
17087	sürme-dān	سُرْمَه دَانْ	Far.	•	Sürme hıfzına mahsus kutu veya kap.			
17088	sürnā	سُرْنَا	Far.	•	Zurna denilen çalgı borusu.			
17089	sürnā-zen	سُرْنَازَنْ	Far.	•	Zurnazen, zurna çalan, çalgıcı.			
17090	sürnā-pā	سُرْنَاپَا	Far.	•	Zürafa denilen hayvân-ı azîmü'l-heykel, üştür-gâv-pelenk.			
17091	ser-nāme	سَرْنَامَه	Far.	•	Mektubun başında olup muhatap olunan kimsenin evsafını beyan eden hat ve yazı.			
17092	sürnāy	سُرْنَايْ	Far.	•	Surnâ ve zurna denilen çalgı aleti.			
17093	ser-nigūn	سَرْنِگُونْ	Far.	•	Baş aşağı olan, alt üst olan.			
17094	ser-nüvişt	سَرْنُوشْتْ	Far.	*	Takdîr-i ilâhî ki Türkçede başa yazılan gelir, derler; mektup evvelinde yazılan unvan.			
17095	serv	سَرْوْ	Ar.	∴	Şekilde rüyet olunduğu veçhile Türkçede servi denilen ağaca ıtlak olunur ve bir nesneyi bir adam kendi üzerinden bertaraf edip atmak ve bir kimse şeref ve asaletle mürüvvet-mend olmak.			+
17096	serv-āzād	سَرْوْآزَادْ	Ar. - Far.	•	Bir nev servi ki pek doğru ve güzel biçimli olur.			
17097	sürū	سُرُو	Far.	•	Boynuz, karın ve kadeh ve piyale, bade.			
17098	serv-efrāz	سَرْوْ اَفْرَازْ	Far.	*	Yokuş başı, akabe ve her nesnenin tepesi.			
17099	sürūc	سُرُوجْ	Ar.	•	Sürûclar, at eyerleri.			
17100	serv-i çemān	سَرْوِچَمَانْ	Far.	*	Naz ve işve ile salınır olan mahbup.			
17101	sürūd	سُرُودْ	Far.	•	Irlamak, ötmek, teganni etmek, türkü ve mâni ve şarkı ve emsalini söylemek.			
17102	sürūd-güy	سُرُودْ گُويْ	Far.	*	Irlayıcı olan, teganni edici ve seslenici olan.			
17103	servet	سَرْوَةْ	Ar.	*	Tarik, cadde ve her şeyin taraf-ı a'lâsı ve vasatı; cemi, servât.	cem		
17104	sürūr	سُرُورْ	Ar.	∴	Bir adamı sevindirmek, şad etmek ve sevinç, sevinmek, şâdumânî.			
17105	server	سَرْوَرْ	Far.	•	Bir cemaatin başı, ulus, seyidi, reisi.			
17106	serverī	سَرْوَرِى	Far.	•	Cemaat başılık, emâret, riyaset.			
17107	servistān	سَرْوِسْتَانْ	Far.	•	Servilik, servi ağacı çok olan mahal, mezarlık aralığı gibi.			
17108	sürūş	سُرُوشْ	Far.	•	Allahutaala tarafından haber getirici olan ferişte; cemi, sürûşân gelir.	cem		
17109	ser-vaḳt	سَرْوَقْتْ	Ar. - Far.	∴	Cemiyet, hatır, vakit, nîk, safâ-yı kalb hâli ve tenha olan oda veya daire, halvet-hâne.			
17110	serv-ḳad	سَرْوْقَدْ	Ar.	•	Boy ve kameti servi gibi uzun ve doğru ve biçimli olan.			
17111	serhenk	سَرْهَنكْ	Far.	•	Çavuş, kavas, yasakçı.			
17112	seriyy	سَرِىٌّ	Ar.	*	Şeref ve asaletle mürüvvet-mend adam; cemi, sürevâ' gelir.	cem		
17113	sürā	سُرَى	Ar.	*	Bütün gece yola gitmek.			
17114	seriyye	سَرِيَّه	Ar.	•	Düşman üzerine çıkarılan çarkacı asker, cemi serâyâ.	cem		
17115	süriyye	سُرِيَّه	Ar.	∴	Odalık ittihaz olunan cariye ve sürur manasına.	cem		

17116	serîr	سَرِيْر	Ar.	∴	Taht-ı evreng tabir olunan padişah nişîni ki câlisi olan ehl-i câh ve ref'et mesrur olduğu mülahazasıyla ıtlak olunmuştur; cemi, esirre ve sürür gelir ve malik ve saltanat manasına ve nimet ve refah ve vüsat ve maaş ve meyyit nakli için istimal olunan tabut ve yatak.	cem		
17117	serîre	سَرِيرَه	Ar.	•	Esrardan olan, gizli ve mektûm husus.			
17118	serîriyyāt	سَرِيرِيَّاتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hastanede talebeye yatak başında verilen derslere ıtlak olunur ve emrâz-ı dâhiliyye üzerine bu yolda verilen derslere serîriyyât-ı dâhiliyye ve emrâz-ı hâriciyye üzerine verilen derslere serîriyyât-ı hâriciyye denilir.		Tıp	
17119	serî^{c}	سَرِيعْ	Ar.	•	Cüst ü çâlâk ve çabuk adama denilir ve az vakitte çok amel eden kimse.			
17120	serî^{c}an	سَرِيعاً	Ar.	•	Süratle, sürat üzere.			
17121	sezā	سَزَا	Far.	•	Yaraşık, münasip ve muvafık ve layık olan ve ecir, ceza, mükâfat.			
17122	sezāb	سَزَابْ	Far.	•	Su teresi denilen sebze.			
17123	sezā-vār	سَزَاوَارْ	Far.	•	Yaraşık, müstahak ve münasip olan.			
17124	süst	سُسْتْ	Far.	•	Yumuşak, gevşek, zayıf ve yavaş olan ve gevşek-endâm olan adam ve sülpük şey.			
17125	süst-endām	سُسْتْ اَنْدَامْ	Far.	*	Bî-tâkat ve bî-mecâl olan ve âlet-i tenâsüliyyesi hareket etmeyen.			
17126	saṭḥ	سَطحْ	Ar.	∴	Hane damı, bâm ve her şeyin üstü ve yayıp döşemek ve bir nesnenin dış yüzü; cemi, sütûh gelir ve düpdüz döşeyip yaymak ve bir şeyi düzeltip hem-vâr kılmak.	cem		
17127	saṭḥ-ı müstevî	سَطحِ مُسْتَوِى	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup düz ve hem-vâr ve hiçbir tarafından alçaklık ve yükseklik olmayan satha denilir.		Riyaziye	
17128	saṭḥ-ı müstedîr	سَطحِ مُسْتَدِيرْ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup kürevi ve müdevver olan satha ıtlak olunur.		Riyaziye	
17129	saṭḥiyy	سَطْحِىّ	Ar.	•	Derinliğine veya iç yüzüne varmayıp dış yüzüne müteallik ve mensup olan demektir ki çalıp alma ve hafifçe gibi manalar ifade eder.			
17130	saṭr	سَطرْ	Ar.	∴	Sıra, saf, dizi ve yazı sırası ve ağaç ve cemaat sırası; cemi, sutûr gelir ve hat ve kitabet.	cem		
17131	suṭret	سُطْرَةْ	Ar.	*	Emel ve emniyet manasına.			
17132	suṭurlāb	سُطُرْلَابْ	Far.	•	Usturlap denilen âlet-i rasat.			
17133	saṭvet	سَطْوَةْ	Ar.	•	Bir kimse üzere sıçrayıp hamle eylemek ve hışım ve şiddetle kavrayıp ahz u kahr eylemek ve kuvvet ve heybet; cemi, satvât gelir.	cem		
17134	saṭ^{c}	سَطعْ	Ar.	*	Ellerini birbirine vurup seslendirmek ve mürtefi olmak ve katetmek.			
17135	suṭūḥ	سُطُوحْ	Ar.	•	Satıhlar, nesnenin dış yüzleri.			
17136	suṭūr	سُطُورْ	Ar.	•	Satırlar, sıralar, saflar, diziler, yazı dizileri.			
17137	suṭū^{c}	سُطُوعْ	Ar.	•	Ziya ve toz ve rayiha havaya münteşir olmak.			
17138	saṭîḥ	سَطِيحْ	Ar.	*	Arkası üstüne yatmış kimse ve dağarcık ve büyük tulum.			
17139	se^{c}ābîb	سَعَابِيبْ	Ar.	•	Kendisinden mâ-i sâfî cari olan nesne.			
17140	sa^{c}ādet	سَعَادَةْ	Ar.	•	Nîk-baht ve hûb-tâli' olmak ve iyilik ve mübareklik ki şekavet mukabilidir ve sa'îd ve sâhib-i tal'at olmak ve encâm-ı kârı felah olmak.			
17141	sa^{c}ādet-mend	سَعَادَتْمَنْدْ	Ar. - Far.	•	Saadetli ve sa'îd olan.			
17142	su^{c}ār	سُعَارْ	Ar.	•	Ateş, hararet, sıcaklık ve açlık, cû', gürsinegî.			

17143	süᶜāl	سُعال	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup öksürük denilen arızaya denilir ki akciğerin ve ona muttasıl azanın yani âlât-ı teneffüsün derununda bulunan cism-i ecnebîyi def için veya maraz eseri olarak vaki olan bir arızadan dolayı vukuu gayriihtiyari olan harekât-ı tabî'iyyesinden ibarettir.		Tıp	
17144	siᶜāyet	سِعايَةٌ	Ar.	∴	Zekât ve mirî matlûbâtı tahsiline mübaşir olmak ve abd ve rakabesini tahsil için kesb ü kâr eylemek ve abdin mükellef oduğu vergi ve gammazlık etmek, birinin avâyib ve nekâyisini arayıp hakkında şikâyet ve zem ve haml ve isnat etmek.			
17145	seᶜat	سَعَةٌ	Ar.	*	Kudret, takat, vüsat.			
17146	siᶜat	سِعَةٌ	Ar.	•	Vüsat, genişlik, bolluk ve açıklık ve servet, zenginlik.			
17147	süᶜāl-ı dĭkĭ	سُعالِ دِيكِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sinn-i tufûliyyete muhtas ve sâri ve müstevliyen ekseriya icrâ-yı ahkâm eden akciğer borularının bir illet-i nezleviyye ve teşennüciyyesine denilir ki elsine-i avâmda boğmaca öksürüğü namıyla yâd edilir, maraz-ı mezbûra müptela olan çocuk, horoz ötmesi gibi öksürdüğünden bu veçhile tesmiyeye sebep olmuştur, bu marazın müddeti kasîr olduğu hâlde bir gûne hatarı yok ise de müddeti tavîl oldukta vahîmü'l-âkıbe olduğu emr-i müsbettir.			
17148	siᶜa-i meşriḳ	سِعَةِ مَشْرِقْ	Ar.	•	Şemsin hîn-i tulû'unda nokta-i maşrıktan şimale yahut cenuba doğru vaki olan açıklığı.			
17149	saᶜter-i berrĭ	سَعْتَرِ بَرّى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kekik denilen keskin rayihalı ve acı ta'mlı bir nev ıtri nebata denilir, nebât-ı mezkûr tıpta münebbih ve mukavvî ve hâzım ve dâfi'u'r-rîh gibi istimal olunur.		Nebatat	+
17150	saᶜterĭ	سَعْتَرِى	Ar.	*	Şen ve şatır ve şakrak adam ve şeci ve bahadır ve kerim olan adam.			
17151	saᶜd	سَعدْ	Ar.	∴	İyilik ve mübareklik ve yümn ve kutlu ve ferhunde ve mübarek olmak ve mübarek ve ferhunde nesne, cemi su'ûd gelir ve müneccimler indinde mübarek ve mesut addolunan kevkeb ve böyle bir kevkebin hükmü tahtında itibar olunmakla mübarek ve mesut addolunan vakit.	cem		
17152	süᶜadāʾ	سُعدٰآءْ	Ar.	•	Sa'îdler, sa'îd ve mübarek olanlar.			
17153	saᶜdān	سَعْدانْ	Ar.	•	Müşteri ile Zühre yıldızları ki Müşteri'ye sa'd-ı ekber ve Zühre'ye sa'd-ı asgar tesmiye olunur.			
17154	saᶜdāne	سَعْدانَه	Ar.	•	Karıların memeleri başları.			
17155	saᶜdeyn	سَعْدَينْ	Ar.	•	Müşteri ile Zühre yıldızları ki Müşteri sa'd-ı ekber ve Zühre sa'd-ı asgardır.			
17156	siᶜr	سِعرْ	Ar.	•	Satılık nesne, pahasının mukavvemun aleyhi olan şeye denilir ki narh ve fiyat denilir; cemi, es'âr gelir.	cem		
17157	saᶜr	سَعرْ	Ar.	*	Ateşi yakıp alevlendirmek ve malul olan kimse, cereb ve cüzzam gib illet-i sâriyesini gayra sirayet ettirmek ve bir nesnenin etrafını dolaşmak.			
17158	suᶜr	سُعرْ	Ar.	*	Delilik, cinnet ve açlık ve bir marazın âhere sirayet eylemesi ve azap ve mihnet ve meşakkat.			
17159	saᶜf	سَعفْ	Ar.	*	İş bitirmek ve fürumaye ve rezil adam ve satılık kumaş.			
17160	saᶜfe	سَعْفَه	Ar.	*	Kel denilen çıban ki masumların başlarında veyahut nezafet ve taharetine dikkat etmeyenlerin başlarında vaki olur ve ıs. tıbbiyyeden olup bilhassa cild-i müşa''arda yani baş gibi kıllı deride zuhura gelen bir illet-i cildiyye-i sâriyeye denilir ki beyan olunduğu veçhile nâs ona kel illeti derler, illet-i mebhûse mantar cinsinden bir nebât-ı tufeylî-i hurde-bînînin yani hurde-bîn ile ile görülür ve türap üzerinde kendi kendine neşvünema bulamayıp bir nebat veyahut bir hayvan üzerinde tekevvün eden bir nebatın sath-ı cildde neşvünema bulmasından ibarettir.			
17161	suᶜlet	سُعْلَةْ	Ar.	•	Öksürük denilen ârıza-i teneffüsiyye.			
17162	suᶜūd	سُعُودْ	Ar.	•	Sa'îdler, mübarek olan yıldızlar.			
17163	suᶜūdet	سُعُودَةْ	Ar.	•	Yıldızların sa'îd olması.			

17164	suᶜūṭ	سُعُوطْ	Ar.	•	Burna çekecek deva ve enfiye.			
17165	saᶜy	سَعْىٌ	Ar.	∴	Kasteylemek ve bir işe çabalamak ve bitireyim diye gayret etmek ve bir nesneyi kuvveden fiile getirmek babında iş işlemek ve gammaz edip kovculuk etmek ve gammazlık ve kesbeylemek ve ikdam etmek ve hücum eylemek ve teveccüh ve ziyaret ve riayet eylemek.			
17166	saᶜīd	سَعِيدْ	Ar.	•	Mübarek ve ferhunde ve hükmü menfa'at-ı âmmeye bâ'is olan ve encâm-ı kârı menfaat ve hayra vasıl olan.			
17167	saᶜīr	سَعِيرْ	Ar.	•	Ateş, nâr ve ateşin leheb ve alevi ve yanmış ve ateşlenmiş ve alevlenmiş olan ve cehennemin bir tabakası ismi.			
17168	seġābet	سَغَابَةْ	Ar.	•	Aç olmak, acıkmak ve renc ve ta'ba makrûn acıkmak.			
17169	saġr	سَغْرْ	Ar.	*	Nefiy ve teb'îd eylemek.			
17170	saġrī	سَغْرِى	Far.	•	Hayvanın sağrısı ki butlarının beliyle birleştiği yere denilir.			
17171	seff	سَفّْ	Ar.	*	Devayı döküp toz etmek, yumuşatmak.			
17172	sifāḥ	سِفَاحْ	Ar.	*	Zina etmek.			
17173	seffāḥ	سَفَّاحْ	Ar.	*	Kesîrü'l-atâyâ ve civanmert adam ve fasih ve sühan-ver kimse.			
17174	sifād	سِفَادْ	Ar.	•	Erkek dişiye aşıp çiftleşmek ve cima etmek.			
17175	sifār	سِفَارْ	Ar.	•	Yolculuk etmek, sefer etmek, bir mahalden diğer mahalle gitmek.			
17176	sefāret	سَفَارَةْ	Ar.	∴	Kavmin mabeynini ıslah eylemek ki bundan murat yekdiğere münâfeseleri olan iki taife meyanına meyancılık ve elçilik edip vahşet ve münâferetlerini keşif ve izale ile hoş-dil eylemekten ibarettir ve elçi olmak, elçiliğe gitmek ve elçi yahut elçiler ile maiyet memurlarının hey'et-i mecmû'ası.			
17177	sefāret-ḫāne	سَفَارَتْخَانَه	Ar. - Far.	•	Elçi konağı, elçi ikameti için tehiyye edilen mahal.			
17178	sifāret	سِفَارَةْ	Ar.	*	Sefaret manasındadır.			
17179	sefāṭat	سَفَاطَةْ	Ar.	*	Bir adam civanmert ve pâkîze-nefs ve tıynet olmak.			
17180	sefāfet	سَفَافَةْ	Ar.	*	Katılık ve sıklık.			
17181	seffāk	سَفَّاكْ	Ar.	•	Sefk edici kan dökücü ve kanlı katil kimse.			
17182	sifāl	سِفَالْ	Ar.	•	Çanak ve çömlek ve saksı pareleri.			
17183	sefālet	سَفَالَةْ	Ar.	•	Aşağılık ve alçaklık ve alçak ve hasis ve naçiz ve deni olmak.			
17184	sefālīn	سَفَالِينْ	Ar. - Far.	•	Çanak ve çömlek misilli çamurdan ibaret ve masnu olan şey.			
17185	sefānet	سَفَانَةْ	Ar.	*	Marangozluk sanatı.			
17186	sefāh	سَفَاهْ	Ar.	•	Akıl ve idrak hafif ve nakıs olmak ve maaş hususunda akılsız olup hadden ziyade, bilâ-zarûretin masraf etmek.			
17187	süffāh	سُفَّاهْ	Ar.	•	Sefihler, akıl ve idrakleri nakıs ve hafif olanlar.			
17188	sefāhet	سَفَاهَةْ	Ar.	•	Akıl ve idrak hafif ve nakıs olmak ve akılsızlık edip lüzumsuz yere hazz-ı nefs için masraf etmek.			
17189	sefāyin	سَفَايِنْ	Ar.	•	Sefineler, gemiler, keştîler.			
17190	süftece	سُفْتَجَه	Ar.	*	Bir adamın kendi beldesinde malı olmakla belde-i mezbûrede kendisine eda ve ita eylemek kavliyle bir kimse o adama diyâr-ı âherde mal vermeye denilir ki bizim ıstılahımızda poliçe tabir eylediğimiz şeydir.			

17191	seftece	سَفْتَجَه	Ar.	•	Akçeyi poliçe eylemek.			
17192	süfte	سُفْتَه	Far.	•	Delinmiş, meskûb ve sakb olunmuş olan.			
17193	süfte-güş	سُفْتَه گُوش	Far.	•	Kulağı delinmiş olan.			
17194	safḥ	سَفحْ	Ar.	*	Su dökmek, kan dökmek; cemi, süfûh gelir.	cem		
17195	sifr	سِفرْ	Ar.	•	Yazılmış nesne, kitap, mektup ve kitâb-ı kebîr veyahut Tevrât-ı Şerîf eczasından bir cüzü; cemi, esfâr gelir.	cem		
17196	sefr	سَفرْ	Ar.	*	Süpürmek ve bir nesnenin gıtâ ve sitâresini keşfeylemek ve bir nesneyi bir şeyin yüzünden sıyırıp veyahut kaldırıp açmak ve dağıtmak ve eser ve nişana denilir; cemi, süfûr gelir ve yola giden adam ve bir nesnenin güzidesini ayırıp satmak ve nâs beynini ıslah eylemek	cem		
17197	sefer	سَفَرْ	Ar.	∴	Kat'-ı mesâfe manasına, cemi esfâr gelir ve bir semte irtihal için mekânından huruç etmek ve yol, yolculuk ve düşmana mukabele etmek için yola çıkmak ve düşmana mukabele etmek ve a'dâya mukabil gitmek.			
17198	süferā	سُفَرا	Ar.	•	Sefirler, elçiler.			
17199	seferber	سَفَرْبَرْ	Ar. - Far.	•	Yol üzerinde olan ve yola çıkmaya hazır ve müstait olan.			
17200	süfre	سُفْرَه	Ar.	•	Misafirin istishâb eylediği yol taamı ve taam altında yayılan meşin veya kirbâs paresi ki buna sofra ıtlakı hâliyyet ve muhalliyyet alakasıyladır.			
17201	sefere	سَفَرَه	Ar.	•	Ketebe, kâtipler, sâfirler ve a'mâl-i ibâdı zapt ve ketb ve ihzar eylemeye müvekkil olan melaikeye ıtlak olunur.			
17202	sefercel	سَفَرْجَلْ	Ar.	•	Ayva denilen sarı meyve; cemi, sefâric gelir.	cem		
17203	seferī	سَفَرِى	Ar.	•	Sefer ve yolculuğa mahsus ve mütallik ve mensup olan.			
17204	safsaṭa	سَفْسَطَه	Ar.	•	Sûret-i zâhirede sadık velakin hakikatte kâzib olan kıyas.			
17205	sefsefe	سَفْسَفَه	Ar.	*	Un ve nişasta makulesini elemek ve bir nesneyi muhkem ve metîn tertip eylemeyip gevşek ve süst ve zayıf yapmak.			
17206	sefaṭ	سَفَطْ	Ar.	*	Sele ve sepet ki bundan muharreftir; cemi, esfât gelir.	cem		
17207	safḥ	سَفحْ	Ar.	*	Kuş kanatlarıyla uğraşıp dövüştüğü kuşa çarpmak ve vurmak, darbetmek ve bir nesneyi nişanlayıp alametlemek ve bir adamı alnının perçeminden şiddetle tutup çekip sürümek ve yüzü karartmak ve izlâl ve tahkir etmek.			
17208	süfʿat	سُفْعَةْ	Ar.	*	Humrete mail karalık ve sarılık, sufret.			
17209	safḳ	سَفقْ	Ar.	*	Yatmak ve kalîlü'l-kıymet, dun nesne.			
17210	sefk	سَفكْ	Ar.	•	Su ve kan makulesi nesneyi dökmek ve süratle çok kelam söylemek ve yere akıtmak ve döküp akıtmak.			
17211	süfl	سُفلْ	Ar.	•	Alçak nesne, alçak olmak, sefalet.			
17212	süflān	سُفْلانْ	Ar.	•	Utarit ile Zühre yıldızları.			
17213	süflet	سُفْلَةْ	Ar.	•	Alçaklık, alçak olmak, sefalet.			
17214	süfliyy	سُفْلِىّ	Ar.	•	Alçak olan, tahtânî, zîrânî olan ve fürumaye, nekes ve bî-i'tibâr olan ve dünya ve dünyaya mensup ve müteallik olan ve ilm-i hey'et ıs. olup merkez-i âlemden buutları mütekaddimîn kavlince şemsin buudundan ve müte'ahhirîn kavline kürre-i arzın buudundan ziyade ba'îd olmakla Utarit ile Zühre nam iki seyyareye ıtlak olunur.		Heyet	

17215	süfliyyāt	سُفْلِيّٰتْ	Ar.	•	Âlem-i dünyâya müteallik olan umur ve husûsât ve umurun cüz’iyyâtı.			
17216	süfliyyet	سُفْلِيَّةْ	Ar.	•	Alçaklık, adem-i i’tibâr.			
17217	sefn	سَفنْ	Ar.	*	Keser denilen malum alet veya törpü ve bir nesnenin kabuğunu soymak ve yontmak ve kazımak ve timsah derisi gibi haşin ve sert deri.			
17218	sefen	سَفَنْ	Ar.	*	Sert deri ve nasır.			
17219	süfen	سُفَنْ	Ar.	•	Sefineler, gemiler, keştîler.			
17220	süfūf	سُفُوفْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup toz olmuş dârûya denilir.		Tıp	
17221	sefnece	سَفْنَجَه	Ar.	*	Bir şeyin pahasını, tırıngı dibinde vermek.			
17222	sefeh	سَفَهْ	Ar.	•	Sefahat etmek ve akılsızlık etmek.			
17223	süfehāʾ	سُفَهَآءْ	Ar.	•	Sefihler, akılsız kimseler.			
17224	sefîd	سَفِيدْ	Far.	•	Ak, beyaz ve ebyaz olan.			
17225	sefîdā	سَفِيدٰا	Far.	•	İsfîdâc denilen beyaz boya veya türaba müşabih şey.			
17226	sefîdāc	سَفِيدٰاجْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
17227	sefîr	سَفِيرْ	Ar.	∴	Meyâneci ve elçi ve bazı mesâlih-i cesîme rüyeti için bir devletten âher devlete irsal olunan memur ve ıs. hukûk-ı düvelden olup devletlerin akit, revâbıt, münasebet için istihdam ettikleri zevata tesmiye ve ıtlak olunur; cemi, süferâ gelir ve sıslık, ıslık denilen seda.	cem	Hukûk-ı düvel	
17228	sefîḳ	سَفِيقْ	Ar.	*	Katı, şedit ve sık dokunmuş bez.			
17229	sefîṭ	سَفِيطْ	Ar.	*	Sahî, kerim ve pâkîze-tıynet ve civanmert.			
17230	sefînet	سَفِينَةْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile gemi denilen maruf şeye denilir ve asıl manası suyun yüzünü kabuklamak ve kaplamak manasına olup sonra gemiye ıtlak olunmuştur; cemi, sefâyin gelir.	cem		+
17231	sefîh	سَفِيهْ	Ar.	∴	Sefih, sefahat edici, ehl-i sefâhat ve akılsız ve idraksiz olan ve iyi ile fenayı fark etmez olan ve ıs. fıkhiyyeden olup malını beyhude yere sarf ile ve masrafında tebzîr ve israf ile izâ’a ve itlaf eden ve ebleh ve sâde-dil olmak hasebiyle kâr ve temettü yolunu bilemeyip de ahzüitasında aldanagelen kimseye denilir; cemi, süfehâ gelir.	cem	Fıkıh	
17232	siḳāʾ	سِقَآءْ	Ar.	*	Gönden, köseleden yapılmış su kabına denilir ki kırba tabir olunur; cemi, eskıye gelir.	cem		
17233	seḳḳāʾ	سَقَّآءْ	Ar.	•	Su satıcı, su taşıyıcı.			
17234	süḳḳāt	سُقَّاةْ	Ar.	•	Sakiler, içecek şey vericiler.			
17235	siḳāṭ	سِقَاطْ	Ar.	∴	Bi’l-münâvebe birbiriyle tekellüm etmek ki mütekellim bir kelam söyler iken muhatap sükût eder, badehu muhatap söyleyip mütekellim-i evvel sükût eder ve kuş kanadı ve kelam ve kitabette vaki olan zelle ve hata ve dayanmak, düşmek.			
17236	süḳḳāṭ	سُقَّاطْ	Ar.	•	Sakıt olanlar, itibarsız olanlar.			
17237	süḳāṭat	سُقَاطَةْ	Ar.	*	Döküntü bir nesne, düşüp dökülen şey.			
17238	seḳām	سَقَامْ	Ar.	•	Hastalık, maraz, keyifsizlik, rahatsızlık.			
17239	seḳāmet	سَقَامَةْ	Ar.	•	Sekâm, maraz, hastalık, keyifsizlik ve ziyan, noksan, zarar.			
17240	siḳāyet	سِقَايَةْ	Ar.	•	Birine içecek su veya başka bir şey vermek ve su içecek kap veya musluk; cemi, sikâyât gelir.	cem		

17241	seḳab	سَقَبْ	Ar.	∗	Kurb, yakınlık, nezdîgî.			
17242	seḳar	سَقَرْ	Ar.	•	Cehennem esmasındandır veyahut tabakâtından biri.			
17243	siḳṭ	سِقطْ	Ar.	•	Hilkatinde tamâmiyyet olmayarak düşük çocuk ve çakmaktan çıkan ateşler.			
17244	seḳaṭ	سَقَطْ	Ar.	∴	Bir nesneden ıskat olunan şey ve bir işe yaramayıp asla hayır ve menfaati olmayan nesne; cemi, eskât gelir ve rüsvalık ve metaın alçak ve kemter ve bozuk ve aşağısı ve kelam ve kitapta veya hesapta vaki olan zelle ve hata ve hayvanatın âdeta ekl olunmayan yerleri, cilt ve izâm ve emsali gibi.	cem		
17245	saḳṭat	سَقْطَةْ	Ar.	∴	Dayanmak ve döşemek ve yanlış, hata, zelle.			
17246	suḳ^{c}	سُقعْ	Ar.	•	Nahiye, taraf, memleket kıtası.			
17247	saḳ^{c}	سَقعْ	Ar.	∗	Kuş kanadın kakıp ötmek ve gitmek.			
17248	saḳf	سَقفْ	Ar.	∴	Ön tavanı, hane damı, âsmâne; cemi, sükûf gelir ve gök ve sema manasına.	cem		
17249	seḳam	سَقَمْ	Ar.	•	Hastalık, maraz ve hasta olmak, keyifsizlik ve hata, yanlış, zelle; cemi, eskâm gelir.	cem		
17250	saḳmūnyā	سَقْمُونْيَا	Ar.	∴	Yunanîden mu'arrebdir ve ıs. nebâtiyyeden olup mahmûde nam nebatın köküne veya sapına çizikler yapılarak istihsal olunan usâre-i yâbiseye yani afyon gibi mâyi'-i nebât kurusuna denilir ki tıpta müshil-i şedîd gibi inkıbâz-ı mu'annidde istimal olunur.		Nebatat	
17251	seḳanḳūr	سَقَنْقُورْ	Ar.	∴	Sevâhil-i nehr-i Nîl'de bulunur bir cân-ver olup lahmı, takviyyet-i cimâ'da derece-i nihâyeye baliğ imiş hele kuvve-i bâhiyeyi tezyit etmek şöhretiyle beyne'l-avâm macunu pek meşhurdur ve bu hayvan suda ve karada yaşayıp âlât-ı tenâsüliyyeleri çift olur imiş ve Türkçede mektup ve emsali şeyleri sarmaya müstamel olan bir nev bez paresi.			
17252	suḳūṭ	سُقُوطْ	Ar.	∴	Düşmek ve velet anası karnından huruç eylemek ve havanın harareti basmak ve bir kimse kelamında hata eylemek ve bir mahalle konmak ve muhtî ve nadim ve mütehayyir olan kimseler elleri üzere kapanmak ve ellerini ovuşturmak.			
17253	suḳūṭ-ı sürm	سُقُوطِ سُرمْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup sürm denilen makat bağırsağının iç örtüsü olan gışâ-i muhâtînin makattan harice doğru sarkmasına denilir ki ekseriya çocuklarda müşahede olunduğu gibi böyle olanlara dahi kıçı çıktı denilir.		Tıp	
17254	suḳūṭ-ı mehbil	سُقُوطِ مَهْبِلْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup rahmin aşağı sarkmasından veya âfet-i civâriyyenin tazyikinden veyahut bir uzv-ı mücâvirin yerini değiştirmesinden naşi esnâ-yı cimâ'da âlet-i zükûrun dâhil olduğu mehbil nam oluğun iç örtüsünün bir yumru teşkil edecek derecede sarkmasına ıtlak olunur.		Tıp	
17255	suḳūf	سُقُوفْ	Ar.	•	Sakaflar, damlar, tavanlar, asumanlar.			
17256	saḳy	سَقىٰ	Ar.	•	Suvarmak, su içirmek, sulamak.			
17257	saḳīm	سَقِيمْ	Ar.	•	Hasta, bîmâr, mariz ve keyifsiz olan ve yanlış olan ve hatası olan ve gayr-ı savâb olan; cemi, sikâm gelir.	cem		
17258	sükāt	سُكَاتْ	Ar.	•	Terk-i kelâm eylemek, hâmûş olmak, susmak, sakit olmak ve mûcib-i sükût olan şey.			
17259	sükārā	سُكَارَىٰ	Ar.	•	Sekrân olanlar ve mest ve sarhoş olanlar.			
17260	sekkāk	سَكَّاكْ	Ar.	•	Bıçakçı, çakıcı esnafı.			
17261	sekākīn	سَكَاكِينْ	Ar.	•	Sikkînler, bıçaklar.			
17262	sikāl	سِكَالْ	Far.	•	Fikir ve endişe ve düşünmek ve güftgû ve laf ve lakırdı ve konuşmak.			
17263	sekkān	سَكَّانْ	Ar.	•	Bıçakçı, çakıcı.			

17264	sükkān	سُكّانْ	Ar.	∴	Geminin dümeni ve dümenin yekesi ve cem olmak itibariyle sakinin cemidir ve bir mahalde sakin olanlar, ahali, sekene.			
17265	sekb	سَكبْ	Ar.	*	Suyu dökmek ve mütetâbi'an, daima yağan yağmur.			
17266	sekebe	سَكَبَه	Ar.	*	Başta hasıl olan kepek gibi nesneye denilir ki beyne'n-nâs konak tabir olunur.			
17267	sekbînc	سَكْبِينجْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hıltîte müşabih bir nev râtince denilir ki tıpta muzâdd-ı teşennüc gibi ihtilâc-ı etfâlde, rîh-ı rahmde, dâ-i merâkta, zîk-ı nefeste, su'âl-ı asabîde ve a'zâ-yı teneffüsiyyenin bilcümle emrâz-ı asabiyyesinde kullanıldığı gibi hâzım gibi dahi istimal olunur.		Tıp	
17268	sikke	سِكّه	Ar.	•	Akçe, darphane akçesi, dirhem ve akçe üzerine darp olunan damga; cemi, sikâk gelir ve doğru yola ve zukâğa denilir ve şekilde görüldüğü veçhile Mevlevi dervişlerinin başlarına giydikleri keçeden mamul külaha denilir.	cem		+
17269	sekt	سَكتْ	Ar.	•	Sükût etmek, sakit olmak.			
17270	sekte	سَكْتَه	Ar.	∴	Sükût etmek ve sus olmak ve lakırdı kesilmek ve bir iş görülmesine ve icrasına inkıta ve durgunluk arız olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs bunun ağır suretine damla ve füc'e ıtlak olunur ki kan damarının yırtılıp dimağ gibi bir uzv-ı mühime üzerine dökülerek tazyik eylemesine denilir.			
17271	sekte-i dimāġiyye	سَكْتَهْ دِمَاغِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bizzat beynin eczası meyanına kanın dökülmesine mebni his ile hareketin ya birdenbire butlanı veyahut az çok mükemmel olarak muattal olmalarından ibaret olan damla arızasına ıtlak olunur ki şiddetlisi serian mûcib-i mevt olur.		Tıp	
17272	sekte-i riʾeviyye	سَكْتَهْ رِئَوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup nesc-i ri'ede yani vaz'iyyet-i eczâ-yı ri'ede ta'bîr-i âherle akciğerin eczası meyanına ihtikân ve irtişâh ve insıbâb-ı dem ile yani kan şu suretlerin biriyle dökülerek vezâ'if-i teneffüsiyyede ihtilâl-i azîm veya teneffüste inkıtâ'-ı ficâ'î hasıl olmasına ıtlak olunur ki serian mûcib-i mevttir.		Tıp	
17273	sekte-dār	سَكْتَه دَارْ	Ar. - Far.	∴	İntizamına halel gelmiş ve düzeni bir maniaya tesadüf etmiş olan ve sus ve hâmûş ve sakit olan.			
17274	sekr	سَكرْ	Ar.	∴	Sarhoş olmak ve doldurmak ve mestlik, sarhoşluk ve bir nesnenin önüne set etmek.			
17275	sükker	سُكَّرْ	Ar.	•	Şeker denilen tatlı nesne ki her bir nebatta bulunur, **sükker-i mükerrer:** nebat şekeri, nöbet şekeri, kand ve kand-ı mükerrer.			
17276	sekerāt	سَكَرَاتْ	Ar.	∴	Sekretler, sarhoşluklar, mestlikler, hayretler, şiddetler.			
17277	sekrān	سَكْرَانْ	Ar.	•	Mest ve sarhoş adam; cemi, sükârâ gelir.	cem		
17278	sekret	سَكْرَةْ	Ar.	•	Mestlik, sarhoşluk, hayret, şiddet.			
17279	sükrā	سُكْرَى	Ar.	*	Sekrân ve mest ve sarhoş olanlar.			
17280	sükkerîn	سُكَّرِينْ	Ar. - Far.	•	Şekerden ibaret ve mevzu olan ve.			
17281	sekek	سَكَكْ	Ar.	•	Sikkeler ve zukâklar, sokaklar.			
17282	seken	سَكَنْ	Ar.	•	Adem-i hareket, durmaklık.			
17283	süknā	سُكْنَا	Ar.	•	Süknâ, sükûn ve mahall-i iskân, hane, konak.			
17284	sekenāt	سَكَنَاتْ	Ar.	•	Sekenler, adem-i hareketler.			
17285	sekenet	سَكَنَةْ	Ar.	•	Sakin olanlar, bir mahalde oturup tavattun ve iskân edenler yani ahali.			
17286	sikencebîn	سِكَنْجَبِينْ	Ar.	•	Bal ile sirkenin karışmasından hasıl olan bir nev şerbet ki tafsili için sirkencebîne bakıla.			
17287	sikengübîn	سِكَنْگُبِينْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

17288	süknā	سُكْنٰى	Ar.	•	Sükûnet, rahat, ârâm, asudelik ve mahall-i iskân, hane, konak ve ehl ü iyâl ve hane gibi medâr-ı sükûn ve ârâm olan nesne.			
17289	sükūb	سُكُوبْ	Ar.	*	Su dökülmek ve bi-nefsihi dökülen su.			
17290	sükūt	سُكُوتْ	Ar.	•	Terk-i kelâm etmek, ebsem olmak ve hâmûş olmak ve sus olmak, susmak ve mûcib-i sükût olan şey.			
17291	sükūn	سُكُونْ	Ar.	•	Karar ve ârâm eylemek, Türkçede dinmek tabir olunur ve bir mahalde müstakar olan ve miskin olmak ve durmak, kımıldanmak ve hareketten fariğ olmak.			
17292	sükūnet	سُكُونَةْ	Ar.	•	Miskin olmak.			
17293	sikke-dār	سِكَّه دَارْ	Ar. - Far.	•	Akçe keser olan müstakil padişah.			
17294	sikke-ken	سِكَّه كَنْ	Ar. - Far.	•	Darphanede sikke oymaya müstahdem olan kimse.			
17295	sikkīt	سِكِّيتْ	Ar.	•	Kesîrü's-sükût olan kişi.			
17296	sikkīr	سِكِّيرْ	Ar.	•	Ziyadesiyle sarhoş ve mest ve sekrân olan.			
17297	sikkīn	سِكِّينْ	Ar.	•	Bıçak denilen kesici alet, kârd ki mezbûhu hareketten iskân eylediği için ıtlak olunmuştur.			
17298	sekīnet	سَكِينَةْ	Ar.	•	Vakar ve temkin ve tamânînet ve ârâm ve âsûdegî ve Benî İsrâ'îl'e in'âm olunmuş bir nesne ki yed-i kudretle masnu ve bir tabut derununda vazolunarak mahalden mahalle gezdirilir idi, nusret ve in'âmât-ı sâ'ireden haber verir idi.			
17299	seg	سَگْ	Far.	•	Köpek, kelb, it.			
17300	segāste	سَگَاسْتَه	Far.	*	Uykuda ağır basmak, kâbus.			
17301	sekāşte	سَكَاشْتَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17302	sigāl	سِگَالْ	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve fikir ve endişe ve düşünmek ve güftgû ve laf, lakırdı, konuşmak.			
17303	segān	سَگَانْ	Far.	•	Segler, köpekler, itler, kilâb, kelbler.			
17304	segāne	سَگَانَه	Far.	•	Nev, cins, türlü soy.			
17305	segbān	سَگْبَانْ	Far.	∴	Köpek besleyici olan ve padişahın av köpeklerini av mahallerine getiren kimse ve mukaddemleri mevcut olan bir nev tüfekli asker ki seğmen denilir idi.			
17306	sek-peçe	سَكْپَچَه	Far.	*	Köpek yavrusu.			
17307	sell	سَلّْ	Ar.	•	Bir nesneyi rıfk ve suhuletle bir nesneden çekip çıkarmak, sıyırmak, kılıncı kınından sıyırmak.			
17308	sill	سِلّْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs verem denilen illet-i mahûfe ve mühlikeye ıtlak olunur.		Tıp	
17309	sillü'r-riʾe	سِلُّ الرِّئَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup akciğerlerin illet-i dereniyyesine yani bunların verem denilen hastalığına denilir ki mükerrer kan tükürmeler ve öksürük ve buna mahsus balgam ve sedanın boğulması veya büsbütün kısılması ve zebunluk ve geceleri terler ve ishal ve etibbanın vurarak ve dinleyerek akciğerlerin tepelerinde muttali olacağı hâlât-ı maraziyye ile isbât-ı vücûd eder, maraz-ı mezkûr, nev'-i benî beşer hakkında bir âfet-i azîme ve mühlik olup bundan şifâ-yâb olmak hususu enderü'l-vukû' ve neticesi daima hatar-nâktır.		Tıp	
17310	sill-i ḳaṣabī-i ʿuḳadī	سِلِّ قَصَبِىء عُقَدِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup akciğerlerin borularıyla onlara mücâvir fakat dış tarafında vaki ukad-ı kasabiyye denilen boyun bezlerinin veremine denilir.		Tıp	
17311	sill-i ḫanāzīrī	سِلِّ خَنَازِيرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ukad-ı kasabiyye denilen boyun bezlerinin veremine ıtlak olunur.		Tıp	
17312	süllāʾ	سُلّاءْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatatın kıt'a-i haşebiyyesinden neşet etmeyip yalnız kabukları üzerinde bulunan ve kolaylıkla kopan dikenlere denilir ve hurma ağacının dikenleri, şevkleri.		Nebatat	

17313	selāʾ	سَلاءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup fi'l-i alûktan yani meni yumurtacık ile temastan birkaç gün sonra bir yumurtacığın tabaka-i hâriciyyesi ad ve itibar olunan gışâya denilir ve son dedikleri şey, meşime; cemi, eslâ' gelir ve bilahare gışâ-i mezkûr, mahfaza-i hâriciyye-i cenîn addolunur.	cem		
17314	süllāʾet	سُلّاءَةْ	Ar.	*	Kabuk üzerinde hasıl olup kolaylıkla kopan diken ve hurma ağacının dikeni; cemi, süllâ' gelir.	cem		
17315	silāḥ	سِلاحْ	Ar.	•	Harp veya cenk için istimal olunan alet; cemi, esliha gelir ve hassaten kılıç, seyf.	cem		
17316	silāḥ-ḫāne	سِلاحْخانَه	Ar. - Far.	•	Silah hıfzına mahsus olan mahal.			
17317	silāḥ-dār	سِلاحْدارْ	Ar. - Far.	•	Efendisinin silahını hıfza memur olan hizmetkâr.			
17318	silāḥşör	سِلاحْشُورْ	Ar. - Far.	•	Silahlı ve cenke müstait olan ve Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyede bir rütbe-i askeriyyenin ismidir.			
17319	sülās	سُلاسْ	Ar.	*	Akıl gitmek, bî-hûş olmak.			
17320	selāset	سَلاسَتْ	Ar.	•	İnkıyat ve mülayemet ve güzellik, yumuşaklık ve kelamın fesahat ve güzelliği.			
17321	selāsil	سَلاسِلْ	Ar.	•	Silsileler, zincirler ve zincir gibi olan şimşekler.			
17322	sülāsil	سُلاسِلْ	Ar.	•	Pek tatlı ve leziz safi olan su.			
17323	selāṭat	سَلاطَةْ	Ar.	∴	Bed-zebân ve dil-âzâr olmak ve kahır ve galebe ve acı lakırdı söylemek.			
17324	selāṭ̲īn	سَلاطِينْ	Ar.	•	Sultanlar, padişahlar.			
17325	sülāf	سُلافْ	Ar.	•	Şarap, hamr, bade.			
17326	süllāf	سُلّافْ	Ar.	•	Selefler ve bir mansıpta veya bir mahalde veya bir hükûmette bir kimseden evvel bulunmuş olanlar.			
17327	sülāfet	سُلافَةْ	Ar.	•	Şarap, hamr, bade.			
17328	sülāḳ	سُلاقْ	Ar.	*	Bir gûne sivilcelere denilir ki dilin dibinde zuhur eder ve diş dibinin etleri soyulmaya denilir ve göz illetlerinden bir illet adıdır ki göz pınarında zuhur edip gide gide gözün fesadını mü'eddî olur ve şu hâlde göz kapakları kızıl kızıl olup kalınlaşır ve kirpikler dikilip biten yerleri yaralı ve mütekarrih olur.			
17329	sellāḳ	سَلّاقْ	Ar.	•	Lisan kuvvetine malik ve belagatli ve sühan-ver ve ehl-i fesâhat olan kimse, hatip, beliğ.			
17330	sülāl	سُلالْ	Ar.	•	Verem illeti, kuru hastalık illeti.			
17331	sülālet	سُلالَةْ	Ar.	∴	Bir nesneden sıyrılıp çıkan şey ve velet, ferzend, çocuk, zürriyet ve safi balçık ve meni akıntısı.			
17332	selām	سَلامْ	Ar.	∴	Nakıs ve ayıp ve fena ve zeval şaibesinden salim ve münezzeh olan daim ve baki Hak celle ve alânın esmayıhüsnasındandır ve afet ve uyûbdan ve keder ve kazadan hali ve berî olmak ve selamet için dua etmek ve selamet duası ve şecer-i azîm, **dârü's-selâm:** cennet-i a'lâdır ki dâhil olanlar afetten ve yağma inkızâsından salim olur.			
17333	selamün ʿaleyküm	سَلامٌ عَلَيْكُمْ	Ar.	•	Üzerinizde selamet hazır ve keder ve kaza ve afet ve bela üzerinizden kaybolsun manasında duadır.			
17334	selāmet	سَلامَةْ	Ar.	•	Uyûbdan ve afetten berî ve keder ve kazadan ari ve salim ve pâkîze olmak ve eminlik.			
17335	sülāmī	سُلامِى	Ar.	*	İnsanın ellerinde ve ayaklarında parmakları teşkil eden uzun kemiklere denilir ki ıs. tıbbiyyedendir; cemi, sülâmiyyât gelir.	cem	Tıp	
17336	sülāmiyāt	سُلامِياتْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup insanın el ve ayaklarında parmakları teşkil eden uzun kemiklere denilir.		Tıp	
17337	selāʾil	سَلائِلْ	Ar.	•	Selîleler, neticeler, semereler.			
17338	selb	سَلبْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseden kapıp almak ve çalıp kapmak ve bir kimseden kahır ve cebir ile bir nesneyi çekip almak ve soymak ve nefiy ve inkâr etmek, mahvetmek.			

17339	seleb	سَلَبْ	Ar.	•	Birinin arkasından soyulup alınan esvap ve esliha ve edevât-ı sâ'ire ve bir şeyde bir keyfiyetin vücudunu inkâr eder olan ibaret ve kaziye ve mühimmat ve edevat ve levazımat vesaire takımı; cemi, eslâb gelir.	cem		
17340	sülüb	سُلُبْ	Ar.	•	Selîbler, birinin arkasından soyulup çıkarılan eşya ve nesneler.			
17341	selbî	سَلْبِى	Ar.	•	Nefiy ve inkâr ve selbe mensup ve müteallik olan.			
17342	sellet	سَلَّةْ	Ar.	*	Sepet denilen kap ve zarf; cemi, silâl gelir.	cem		
17343	selc	سَلجْ	Ar.	*	Yutmak, bel' etmek.			
17344	selcet	سَلْجَةْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup esdâf-ı bahriyyeden istiridye de denilen kabuklu hayvana denilir.		Hayvanat	
17345	selḥafe	سَلْحَفَه	Ar.	*	Is. hayvânâttan olup kaplumbağa dedikleri hayvana denilir; cemi, selâhif.	cem	Hayvanat	
17346	selḥafe-i ʿaẕb	سَلْحَفَهءِ عَذَبْ	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup tatlı su kaplumbağasına denilir.		Hayvanat	
17347	salḥ	سَلحْ	Ar.	•	Silahlar, cenk aletleri.			
17348	sülḥān	سُلْحَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17349	silaḥ-dār	سِلَحْدَارْ	Ar. - Far.	•	Efendisinin silahını hıfza memur olan hizmetkâr.			
17350	silaḥşör	سِلَحْشُورْ	Ar. - Far.	•	Silah koşulu, cenge müstait olan adam ve Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyede bir rütbe-i askeriyyenin ismidir.			
17351	salḫ	سَلخْ	Ar.	∴	Mezbûhun yani boğazlanmış hayvanın derisini yüzüp çıkarmak ve ay ahir olmak ve ayın ahirine yetişmek ve ayın ahir günü ki yirmi dokuzuncu günü akabinde bazı aylarda vaki olan gündür.			
17352	salḫ-ḫāne	سَلخْخَانَه	Ar. - Far.	•	Şehir haricinde hayvanat kesip derilerini yüzerek çıkarmaya mahsus olan mahal ki tahrîfen salhane namıyla yâd olunur.			
17353	sils	سِلسْ	Ar.	*	Sehl ve mülayim ve münkâd olan şey.			
17354	silsü'l-bevl	سِلْسُ الْبَولْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sidiğin min-gayr-ı ihtiyârî seyelanı hususuna ıtlak olunur ve bevlini tutamayıp daima bî-ihtiyâr akıtan kimse.		Tıp	
17355	selsāl	سَلْسَالْ	Ar.	•	Tatlı, mülayim ve leziz olan su.			
17356	selsebîl	سَلْسَبِيلْ	Ar.	∴	Beyne'n-nâs sebil diye tanılan hayrat, su taksimi mahalli ki sebil tabiri bundan muharreftir ve tatlı ve leziz su ve cennette vaki bir çeşmenin ismidir.			
17357	silsilet	سِلْسِلَةْ	Ar.	∴	İttisal ve ulaşma ve zincir ki halkaların yekdiğere te'âkub ve irtibatından hasıl olan heyet ve zincirin halkaları misilli birbirinden sonra hasıl olan nesnelerin hey'et-i mecmû'ası ve zincir şeklinde birbirine merbut ve muttasıl olan ve soy sop, hanedan, ocak; cemi, selâsil.	cem		
17358	selselet	سَلْسَلَةْ	Ar.	*	Ulaştırmak ve zincir vurmak.			
17359	salṭ	سَلطْ	Ar.	∴	Kahr u galebe edici ve yaramaz sözlü, şerir kimse ve bed-lisân ve yaramaz olmak ve dil-âzâr olmak ve acı lakırdı söylemek.			
17360	sulṭān	سُلْطَانْ	Ar.	∴	Hüccet ve burhan, delil ve padişahın kudret ve satveti ve padişah ve padişah valide ve kerimesi ve hükûmet ve saltanat ve ispat ve kahır ve tagallüp ve her şeyin yavuzluğuna ve şiddet ve satvetine denilir; cemi, selâtîn gelir.	cem		
17361	sulṭānet	سُلْطَانَةْ	Ar.	•	Hükûmet, saltanat.			
17362	sulṭānî	سُلْطَانِى	Ar.	•	Saltanata mensup ve müteallik olan.			
17363	silṭat	سِلْطَةْ	Ar.	*	İçine otluk ve saman ve kıtık ve pamuk makulesi doldurulmuş şey ki tahrifen buna Türkçede şilte denilir ki cemi, silât gelir.	cem		

17364	salṭanat	سَلْطَنَةْ	Ar.	∴	Galebe ve azamat ve padişahlık, hükûmet, debdebe, tantana.			
17365	selᶜat	سَلْعَةْ	Ar.	*	Başta olan yarık; cemi, sele'ât gelir ve hıyarcık dedikleri maraz ve yarmak.	cem		
17366	silᶜat	سِلْعَةْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup nesc-i hüceyrevî-i şahmînin yani bedende cilt ile et arasında vaki, sabun köpüğü gibi maddenin yağa mensup ve müteallik olan nevinin azıcık tezayüdünden ibaret bulunan ve beyne'n-nâs urdenilen verem yani yumruya ıtlak olunur ki bermutat arkada ve kollarda ve müstesna olarak sair taraflarda vuku bulur ve meta ve ticaret metaı ve sülük denilen uzun ve siyah kurtçağız; cemi, seli' gelir.	cem	Tıp	
17367	selef	سَلَفْ	Ar.	•	Zamân-ı mâzîde gelip geçmek ve selem manasına ki peşin para ile veresiyeye mal almaktan ibarettir ve alınan meta ve teslim olunmazdan veyahut görülecek iş, görülmezden mukaddem ita ve tediye olunan akçe ve bir mansıp veya bir mahal veya bir hükûmette bir kimseden evvel bulunmuş olan kimse ve mevcut olanlardan mukaddem dünyada bulunan kimse ve bir kimsenin sâbıkan geçen âbâ ve akrabası; cemi, eslâf gelir ve bir adamın ahirete takdim eylediği amel-i sâlih veyahut sagîr iken vefatıyla müteessir olduğu evladı ve hareminin kız karındasının zevci ki bacanak, bacanah derler.	cem		
17368	silf	سِلْفْ	Ar.	•	Bacanak, bacanah ki bir adamın zevcesinin kız karındaşının kocasıdır.			
17369	silfān	سِلْفَانْ	Ar.	•	Beynlerinde bacanaklık münasebeti olan iki adam.			
17370	silfet	سِلْفَةْ	Ar.	∴	Bacanaklık ve iki kız karındaşı almış iki kimsenin yekdiğerine olan münasebeti veyahut iki kimseye nikâh olunmuş, iki kadının birbirine olan münasebeti ki Türkçede elti denilir.			
17371	sülfet	سُلْفَةْ	Ar.	*	Kahvaltı taamı.			
17372	silfetān	سِلْفَتَانْ	Ar.	•	İki karındaşa nikâh olunmuş iki hatun.			
17373	salḳ	سَلْقْ	Ar.	*	Bir adamı söz ile incitip âzürde kılmak ve dürtmek ve sancımak ve bir kimseyi arkası üzere yere yıkmak ve hatunu arkası üzere yatırıp cima eylemek ve bir yerden haber getirmek ve bir kimseyi başı üstüne bırakmak, vakti katı söylemek ve çağırmak.			
17374	silk	سِلكْ	Ar.	*	Yol, tarik ve sıra, dizi ve iplik, hayt.			
17375	silḳ	سِلْقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup pancar denilen nebata denilir.			
17376	silm	سِلمْ	Ar.	∴	Barışmak, sulh ve selam ve dostluk, barışıklık ve inkıyat ve itaat eylemek ve İslam ve Müslim olmak.			
17377	selem	سَلَمْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müecceli, muaccele satmaya yani peşin para ile veresiye mal satın almaya denilir ve inkıyat ve istislâm manasına ve Hazret-i Bârî Teâlâ'nın emir ve hükmüne rıza ve inkıyattan ibarettir ve esir ve giriftar ve esirlik.		Fıkıh	
17378	sellem	سَلَّمْ	Ar.	•	Selam ve selamet versin ve avâ'ib u nekâyisten hali ve berî eylesin manasında duadır.			
17379	süllem	سُلَّمْ	Ar.	•	Merdiven denilen yukarıya çıkmaya mahsus âlet-i âdiye ve ıs. tıbbiyyeden olup kulakta helezon denilen sümüklü böcek gibi kendi üzerine kıvrılmış olan kıt'a-i azmiyye-i bâtınanın derunu bulunan nerdübân-vârî cevfe denilir; cemi, selâlîm gelir.	cem	Tıp	
17380	silmī	سِلْمِى	Ar.	•	Silm ve dosta müteallik ve mensup olan.			
17381	selv	سَلوْ	Ar.	*	Kanaat vermek.			
17382	sülvān	سُلْوَانْ	Ar.	*	Bir nesneyi unutup ondan kalbi fariğ ve azade olmak ve bir nesnenin muhabbeti gönülden zail olmak, unutmak.			
17383	selvet	سَلْوَةْ	Ar.	•	Şadlık ve iyilik ve gönül rahatı, dil-ârâmlık ve ferâgat-ı hâtır.			
17384	selvünnī	سَلْوُنِّى	Ar.	•	Kelb, köpek, seg.			
17385	selūḳiyye	سَلُوقِيَّه	Ar.	*	Gemide olan reis kamarası.			

17386	sülūk	سُلُوكْ	Ar.	•	Gitmek ve yola, tarike girmek ve bir ocağa veya bir cemaate dâhil olup âdet ve ayinleri üzere amil olmak.			
17387	selūl	سَلُولْ	Ar.	*	Ölü doğmuş çocuk ve maktul.			
17388	selvā	سَلْوَى	Ar.	∴	Bal ve asel ve Türkçede yelve denilen ve bıldırcına şebîh bulunan kuşa denilir ki beriyyede Benî İsrâ'îl'e işbu kuşlar kudretten ihsan ve terzîk olunmuştur ve mutlaka kalbi fariğ ve müteselli adam.			
17389	selle-bāf	سَلّه بَافْ	Ar. - Far.	•	Zembil ve sepet örücü ehl-i san'at.			
17390	süliyy	سُلِيّ	Ar.	•	Ehl-i selvet, dil-ârâm ve fâriğ-i hâtır olan.			
17391	selīb	سَلِيبْ	Ar.	∴	Aklı kapılmış, aşüfte ve hûş-rubûde kimse ve meta ve siyâb.			
17392	selīs	سَلِيسْ	Ar.	•	Selasetli, fasih ve beliğ olan.			
17393	selīṭ	سَلِيطْ	Ar.	∴	Şedit, tiz ve hadîd nesne ve bed ve dürüşt kelamla kulûb-ı nâsı âzürde eden lisana denilir ve dili uzun yani bed ve nâ-sezâ sözler ile nâsı rencide eden kimse ki zebân-dirâz tabir olunur ve zeytinyağı ve zeytinyağıyla yapıldığı için lisanımızda salata tabiri bundan muharreftir.			
17394	selīṭa	سَلِيطَه	Ar.	•	Dili zifir ve bed-zebân ve dil-âzâr olan avrat.			
17395	selīf	سَلِيفْ	Ar.	*	Zamân-ı sâbıkta gelip geçmiş kimse.			
17396	selīfe	سَلِيفَه	Ar.	•	Âdet, yol, resim ve de'b ve âdet ve tarik.			
17397	selīḳa	سَلِيقَه	Ar.	*	Yolda olan tırnak ve ayak asarı; cemi, selâ'ik gelir ve sirişt ve tabiat.	cem		
17398	selīl	سَلِيلْ	Ar.	∴	Yeni doğmuş çocuk ve vâsi ve büyük dere.			
17399	selīlet	سَلِيلَةْ	Ar.	•	Kız çocuk ve hasıl olan netice ve semere.			
17400	selīm	سَلِيمْ	Ar.	•	Afet ve emrazdan berî ve salim olan ve afet ve bela ve ayıp ve nakisaya giriftar olmayıp refah ve selamet üzere bulunan; cemi, sülemâ' gelir.	cem		
17401	süleymān	سُلَيْمَانْ	Ar.	*	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir ki kâffe-i mahlûkât-ı zî-rûh, taht-ı hükmünde ve her birinin lisanına aşina bir pâdişâh-ı bî-misâl idi.			
17402	süleymānī	سُلَيْمَانِى	Ar.	•	Bir nev zıkıymet taşın ismidir.			
17403	süleyme	سُلَيْمَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup el ve ayak parmaklarını teşkil eden uzun kemiklerden ortada bulunan ikinci kemiğe tesmiye ve ıtlak olunur; cemi, süleymât gelir.	cem	Tıp	
17404	süleyme-i ṣaġīr	سُلَيْمَهء صَغِيرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup el ve ayak parmaklarını teşkil eden üç uzun kemikten parmak uçlarında bulunan, tırnakların hamili olan üçüncü uzun kemiğe ıtlak olunur.		Tıp	
17405	selīm-dil	سَلِيمْدِلْ	Ar. - Far.	•	Kalbi selim ve gıllıgıştan azade olan.			
17406	süm	سُمْ	Far.	•	At ve katır, öküz misilli hayvanat tırnağı.			
17407	semm	سَمّ	Ar.	∴	Delik, sakbe ve iğne deliği ve zehir ve ağu; cemi sümûm gelir ve ekl ü şürbü ve teneffüsü ve istişmâmı hayata muzır olan nesne ve kasıt ve ıslah ve set manalarına da gelir.	cem		
17408	semmü'l-fār	سَمُّ الْفَارْ	Ar.	*	Arsenik madeni, mürekkebâtından sıçan otu denilen ve beyne'l-etibbâ hâmız-ı arsenikî namıyla yâd olunan zehre denilir ki tafsilatı hâmız-ı arsenikîde görülecektir.			
17409	semmü's-semek	سَمُّ السَّمَكْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nohut hacminde müdevver bir nev nebat meyvesine denilir ki el-yevm tababette istimal olunmamıştır, buna balık otu da denilir, ziyadesiyle mühlik semdir.		Nebatat	
17410	semmü's-semekiyye	سَمُّ السَّمَكِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup semmü's-semek yani balık otu denilen nebat ile evrak ve ezhâr vesair kıtaatının vaziyeti fennen ona müşabih olan nebatı havi bulunan bir sınıf-ı nebâta denilir.		Nebatat	
17411	semāʾ	سَمَآءْ	Ar.	•	Gök, asuman, gökyüzü ve her şeyin sakafı; cemi, semâvât gelir ve gölgelik, bulut, sehâb ve emsali örtü.	cem		

17412	simāt	سِماتْ	Ar.	•	Simeler, nişanlar, damgalar.			
17413	simāc	سِماجْ	Ar.	•	Semcler, çirkin ve bed-likâ olanlar istimal olunur.			
17414	sünbek	سُنْبُكْ	Ar.	•	Esb ve merkep misilli bütün tırnaklı olan hayvanın tırnağı ucu; cemi, senâbik.	cem		
17415	sünbül	سُنْبُلْ	Ar.	∴	Buğday ve arpa başağı ve maruf, hoş kokulu bir nev çiçek ve şükûfedir, envâ'-ı adîdesi vardır; cemi, senâbil gelir ve mahbubenin saçı ve zülüf ve kâkülü.	cem		
17416	sünbül-i rūmī	سُنْبُلِ رُومِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
17417	sünbüle	سُنْبُلَه	Ar.	•	Buğday ve arpa ve bunlar misilli nebatın başak tabir olunan tohum yatağı ve nücûm ıs. olup felek-i burûcda Esed burcuyla Mizan burcu beyninde vaki burcun ismidir ki şemsin mezkûr burca duhulü ağustosun dokuzuna tesadüf edip orak vakit tamam olur; cemi, senâbil gelir.	cem	nücûm	
17418	sünbülī	سُنْبُلِى	Ar.	•	Sümbüle mensup ve müteallik olan ve sakin ve yağmursuz, kapalı havaya da denilir.			
17419	sene	سَنَة	Ar.	∴	Yıl, âm, sâl ve on iki mah müddeti; cemi, senevât gelir, şöhret bulmuş olan sinîn kelimesinin seneler manasına geldiği dahi hiçbir lügat kitabında görülememiştir fakat senenin cemi sünûn dahi geldiği vardır ve kuraklık ve kıtlık manasına da gelir ki bu manaya olduğu vakit cemi sinîn gelir.	cem		
17420	sünnet	سُنَّةْ	Ar.	∴	Yüz, vecih veya yüzün dairesi ve görünen yeri veyahut suret ve çehreye denilir ve sîret ve tarikat ve tabiat ve cibillet ve hüküm ve emir ve nehy-i ilâhîden ibarettir ve Hazret-i Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellemin âdet ve mutadı olup cümle indinde mergûb ve muhterem tutulan ef'âl-i şerîfe ki İslamiyet alâmâtındandır, hitan ve tıraş ve farzdan maada kılınan namazlar gibi ki bunların cümlesi indellâh ve inde'n-nebî makbul oldukları aşikâr olmakla cemâ'at-i müslimîn dahi kabul ve imtisal etmişlerdir; cemi, sünen gelir.	cem		
17421	sinet	سِنَةْ	Ar.	•	Uyuklamak ve uyku ağırlığı ve uyuklama, pinekleme, nü'âs.			
17422	sünnet-i müʾekkede	سُنَّتِ مُؤَكَّدَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup sabah ve öğle ve akşam namazlarının sünnetleri gibi Hazret-i Peygamber'in mükerreren işledikleri ef'âle denilir ki bizim için terki caiz değildir.		Fıkıh	
17423	senc	سَنجْ	Far.	•	Tartıcı, vezin edici olan.			
17424	sincāb	سِنْجابْ	Ar.	•	Bir nev hayvan ki kürkü kır renginde olup pek güzel ve makbul kürktür.			
17425	sincābī	سِنْجابِى	Ar.	•	Sincap gibi kır renginde olan.			
17426	sencetü'l-mīzān	سَنْجَةُ الْمِيزانْ	Ar.	*	Çeki taşı ve dirhem, okka, batman makulesinin mecmuu.			
17427	sencer	سَنْجَرْ	Far.	•	Ehl-i aşk ve vecd ve bir kimseye bir kelamın veyahut bir tedbir ve reyin vecih ve tarikini tehiyye ve teshil etmek ve taraf ve canip, yan ve hane, mesken, konak ve kasıt ve heyet ve şemsin nısfınnehardan şarka veyahut garba doğru vaki olan açıklığı.			
17428	semt-i reʾs	سَمْتِ رَأْسْ	Ar.	•	Heyet ıs. olup gökyüzünün her bir mahalden görünen tam ortası ki başımız üzerinde olur.		Heyet	
17429	semt-i ḳadem	سَمْتِ قَدَمْ	Ar.	•	Heyet ıs. olup semt-i re'se kuturen mukabil olup kürre-i arzın öte tarafında olmakla asla görünmeyen gökyüzü nısfının ortası olan noktaya ıtlak olunur.		Heyet	
17430	semc	سَمجْ	Ar.	•	Çirkin ve bed-manzar olan.			
17431	semḥ	سَمحْ	Ar.	•	Semahatli, sahavetli ve civanmert olan ve cömerlik, cûd.			
17432	semaḥ	سَمَحْ	Ar.	•	Semahat ve sahavet ve civanmertlik.			
17433	semḥā	سَمْحا	Ar.	•	Ziyade semih ve sahî ve cömert olan hatun.			
17434	sümeḥāʾ	سُمَحآءْ	Ar.	*	Semihler, ashâb-ı semâhat olanlar.			

17435	simḥāḳ	سِمْحاقْ	Ar.	∴	Baş kemiğinin üzerinde olan ince deri ve ıs. tıbbiyyeden olup kâffe-i izâmın yani kemiklerin örtüsü ve zıyâ'ı hâlinde müvellidi yani husule getiricisi olan lîfiyyü't-tabî'a ve sarımtırak gışâya denilir ve ıs. fıkhiyyeden olup mezkûr gışâya kadar yırtılan yaraya ıtlak olunur; cemi, semâhîk.	cem	Tıp ve Fıkıh	
17436	semer	سَمَرْ	Ar.	∴	Kıssa ve hikâyet etmek ve gece ve gece sohbeti ve gece vakti sohbet edenlerin meclisi; cemi, esmâr gelir.	cem		
17437	semḥat	سَمْحَةْ	Ar.	*	Cömert hatun ve kendinde zîk ve şiddet olmayıp ahkâmı sehl ve yüsrü müştemil olan millet ki murat, millet-i İslâmiyyedir.			
17438	sümret	سُمْرَةْ	Ar.	•	Esmerlik, esmer renk ve buğday renklilik.			
17439	simsār	سِمْسارْ	Ar.	•	Bayi ile müşteri beyninde mutavassıt olan adama denilir ki meyancı tabir olunur, tellala kıyas olunmaz; cemi, semâsire gelir.	cem		
17440	simsem	سِمْسَمْ	Ar.	*	Susam denilen ufak tane ki simit, ekmek ve çörek ve emsali üzerine konulur ve helvası yapılır ve yağına bezr yağı veyahut şırlağan yağı denilir.			
17441	semsemānî	سَمْسَمانِى	Ar.	*	Hafîfü'r-rûh ve latif ve seri insan ve hayvan.			
17442	samṭ	سَمطْ	Ar.	*	Paklık, nezafet, temizlik.			
17443	sümuṭ	سُمُطْ	Ar.	•	Simâtlar, sıralar, diziler, taburlar, saflar.			
17444	simeṭiyy	سِمَطِىّ	Ar.	•	Üçüncü ve dördüncü mısraları mukaffa olup sair mısraları onlarla hem-kâfiye olmayan şiire denilir.			
17445	sem^{c}	سَمعْ	Ar.	∴	İşitmeklik ve kulak, gûş ve dinlemek ve kulak vermek ve kulakla işitilen söz ve kulakta olan işiticilik kuvveti ve herkesin mesmuu olacak zikr-i cemîl, vasiyyet-i hasen; cemi, esmâ' gelir.	cem		
17446	sem^{c}an ve ṭā^{c}aten	سَمْعاً وَ طاعَةً	Ar.	•	Pek iyi efendim, başım üstüne, bunu yapmakta kusur etmem denilecek yerde istimal olunur bir tabirdir.			
17447	süme^{c}ā^{ɔ}	سُمَعآءْ	Ar.	•	Semî'ler, işiticiler, dinleyiciler.			
17448	süm^{c}at	سُمْعَةْ	Ar.	•	Herkes işitsin diye bir iş işlemek ki riyakârlıktan neşet eder.			
17449	semek	سَمَكْ	Ar.	•	Balık ve mâhî; cemi, esmâk.	cem		
17450	semk	سَمكْ	Ar.	*	Yükseltmek ve hane tavanı, sakaf veyahut hanenin yukarısından dibine kadar imtidâd eden irtifa ve mesafe ve her nesnenin boy ve kameti ve kalınlığı.			
17451	semeke	سَمَكَه	Ar.	•	Balık, mâhî.			
17452	seml	سَملْ	Ar.	*	Sulh etmek ve göz çıkarmak ve pak edip temizlemek; cemi, esmâl gelir.	cem		
17453	sümlet	سُمْلَة	Ar.	*	Kap dibinde kalan azıcık su; cemi, sümüldür.	cem		
17454	semelet	سَمَلَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve eski esvap, câme-i köhne.			
17455	semen	سَمَنْ	Ar.	•	Yağ, sağ yağ ki tereyağını eriterek yapılır; cemi, esmendir.	cem		
17456	simen	سِمَنْ	Ar.	•	Semizlik, yağlılık ve adam ve hayvan semiz ve ten-âver olmak.			
17457	semen	سَمَنْ	Far.	•	Yasemin denilen ağaç ki çiçekleri beyaz ve begayet hoş-bû olur.			
17458	semenber	سَمَنْبَرْ	Far.	•	Göğsü ve sinesi yasemin gibi beyaz ve güzel kokulu olan mahbube.			
17459	sümnet	سُمْنَةْ	Ar.	•	Semizlenmek için ekl olunan dârû ve deva.			
17460	semend	سَمَنْدْ	Far.	•	At, feres, esb ve kula at.			

17461	semender	سَمَنْدَرْ	Ar.	∴	Ateşte gezen bir hayvanın adıdır, bunun derisinden mendil ve takke ve gömlek makulesi şeyler yapılır imiş, kirlendikte ateşe atıp tathîr edilir imiş, buna bazıları keler yani tarla faresi şeklinde bir hayvandır diyorlar, ateşte hasıl olur imiş ve ateşten çıkınca helak olur imiş, bazıları kuştur diyorlar ki elvan ve nukûş ile menkuş ve müzeyyen ve begayet hoş-âvâz imiş ve gagasında üç yüz altmış delik olup yüksek dağlarda rüzgâra karşı oturarak rüzgâr o deliklere dokundukça gûn-a-gûn avazeler zuhur etmesiyle istimâ' eden kuşlar bî-ihtiyâr başına toplanırlar imiş ve onların birkaç tanesini gıda ittihaz edip bin sene muammer olur imiş, bu bin senenin hitamında müddet-i mezkûre zarfında biriktirdiği odunlar üzerine çıkıp bir mertebe-i latîf ve sûz-nâk nağmâtla dem-sâz olur imiş ki kendisi dahi müteessir olup âşık-ı şûrîde gibi sermest olmakla kemâl-i vecdinden kanatlarını birbirine çaldıkta çakmak gibi odunlardan ateş zuhur edip o odun harmanını ihrâk ile kendisi dahi beraberce muhterik olur imiş ve külünden bir yumurta hasıl ve o saat ondan bir yavru hasıl ve o saat ondan bir yavru peyda ve karîn-i neşv ü nemâ olur imiş, şu hâlât kudret-i rabbâniyyeye göre bir şey değilse de tasnî'âttır ve hayvanat ıs- olup kelere sebîh ve rengi siyaha mail yeşil ve turuncu- sarı lekelerle		Hayvanat	
17462	sümüvv	سُمُوّ	Ar.	∴	Yükselmek ve yükseklik, rif'at ve sâmî ve ali olmak ve irtifa, ulüv, ref'et ve şikâra çıkmak.			
17463	semāvāt	سَمٰوٰاتْ	Ar.	•	Semalar, gökler, asumanlar.			
17464	sümūt	سُمُوتْ	Ar.	•	Semtler, yollar ve şemsin dâ'ire-i nısf-ı nehârda açıklığını işar edip ufka amut olan devâ'ir-i uzmâ-yı felekiyye ki birbiriyle nokta-i re's ile semt-i kademde tekâtu' ederler.			
17465	semūḥ	سَمُوحْ	Ar.	•	Semahatli, civanmert olan.			
17466	sümūḥat	سُمُوحَةْ	Ar.	•	Sahî ve civanmert olmak ve semahat, civanmertlik.			
17467	sümūd	سُمُودْ	Ar.	∴	Tekebbür ve ta'azzum etmek, sorutmak ve gafillik ve lehv.			
17468	semmūr	سَمُّورْ	Ar.	•	Malum bir nev zıkıymet kürk ve derisinden zıkıymet kürkler yapılan bir nev cân-ver.			
17469	sümūḳ	سُمُوقْ	Ar.	*	Yüce olmak, uzamak.			
17470	sümūk	سُمُوكْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17471	semūl	سَمُولْ	Ar.	•	Eskimiş olan esvap.			
17472	sümūl	سُمُولْ	Ar.	•	Esvap eskimek.			
17473	sümūlet	سُمُولَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17474	sümūm	سَمُومْ	Ar.	•	Samyeli ki pek sıcak olup hayvanat ve nebatatı helak eder; cemi, semâyim.	cem		
17475	sümūm	سُمُومْ	Ar.	•	Semler, zehirler, ağular.			
17476	sümūn	سُمُونْ	Ar.	•	Semiz ve yağlı olmak.			
17477	sümūh	سُمُوهْ	Ar.	•	Medhûş ve mütehayyir olmak, seme olmak.			
17478	semh	سَمهْ	Ar.	•	Boş ve batıl ve kizb olan nesne.			
17479	semiyy	سَمِيّ	Ar.	∴	Hem-nâm, adaş ve mânend ve nazir ve yüksek, mürtefi ve sâmî ve ali olan; cemi, esmiyâ' gelir.	cem		
17480	simyā	سِمْيا	Ar.	*	Nişan ve alamet.			
17481	semyet	سَمْيَةْ	Ar.	*	Yüce, refi'a manasına.			
17482	semīc	سَمِيجْ	Ar.	•	Bed-manzar ve çirkin olan şey; cemi, simâc gelir.	cem		
17483	semīd	سَمِيدْ	Far.	•	Malum bir nev beyaz ekmek halkası, Türkçede sînin kesriyle telaffuz olunur.			

17484	semîr	سَمِيرْ	Ar.	•	Dehr ve zaman ve gece birbiriyle efsane yahut gayrı sohbet eden adamların her biri ve gece sohbeti ve hulk, huy, tabiat, âdet.			
17485	semîʿ	سَمِيعْ	Ar.	•	İşitici, işitmek kuvvetine malik olan ve her bir sözümüzü ve her bir efkârımızı bilip işitici olan manasına Hak celle ve sübhânehu hazretlerinin esmayıhüsnasındandır.			
17486	semîl	سَمِيلْ	Ar.	•	Eskimiş, köhne esvap.			
17487	semîle	سَمِيلَه	Ar.	*	Kap dibine kalan mâ-i kalîl.			
17488	semîn	سَمِينْ	Ar.	•	Semiz, yağlı, ten-âver ve şişman ve iri vücutlu olan; cemi, simân gelir.	cem		
17489	sinn	سِنّْ	Ar.	•	Mikdâr-ı ömr, yaş ki hayvanın ömrü dişiyle malum olduğuna mebnidir veyahut tul ve imtidâd tasavvuruna mebnidir ki hayvanın tevellüdünden kaç sene geçmiş olduğu müddeti müşirdir ve diş, dendân; cemi, esnân gelir.	cem		
17490	senā	سَنَا	Ar.	•	Şimşek aydınlığı ve parıltısı ve aydınlık ve parıltı ve ziya, revnak, şule.			
17491	sinnü'l-fütüvvet	سِنُّ الْفُتُوَّةْ	Ar.	*	Gençlik zamanı.			
17492	sinā-i mekkî	سِنَاءِ مَكِّى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir küçük ağaca denilir ki Türkçede dahi bunun ismi sinamekidir, şecer-i mezkûrun evrakı tıpta müshil gibi kullanılır ise de veca verdiğinden buna mâni olmak için anason ve kişniş ve kakula ve tarçın gibi mevâdd-ı ıtriyye ile birlikte kullanılır.		Nebatat	+
17493	sinā-i kāẕib	سِنَاءِ كَاذِبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kâzib sinâ-i mekkî denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun şekli biraz asıl sinamekiye müşabih ise de müshil hassası yoktur.		Nebatat	+
17494	sināb	سِنَابْ	Ar.	•	Yüzgeç, suda yüzücü, sebh edici, sâbih.			
17495	sinābik	سِنَابِكْ	Ar.	•	Sünbekler, at tırnakları uçları.			
17496	senābil	سَنَابِلْ	Ar.	•	Sümbüleler, başaklar.			
17497	sināc	سِنَاجْ	Ar.	*	Mum vesair çerâğ isi, dûd.			
17498	sināḥ	سِنَاحْ	Ar.	•	Sünûh etmek, sudûr etmek.			
17499	senāṭat	سَنَاطَةْ	Ar.	*	Bir adam köse olmak.			
17500	senāʿat	سَنَاعَةْ	Ar.	•	Hüsn ü cemâl ve güzellik, dilberlik ve ter ü tâze ve nerm olup boy ve biçimi uygun olmak.			
17501	senām	سَنَامْ	Ar.	*	Deve örgücü; cemi, esimme gelir ve her nesnenin âlâsı.	cem		
17502	senān	سَنَانْ	Ar.	*	Rûşen ve nurlu ve ziyadar olan.			
17503	sinān	سِنَانْ	Ar.	∴	Süngü demiri ve mızrağın başı ve kılıç ve bıçak biledikleri taş; cemi, esinne gelir.	cem		
17504	sünbāẕec	سُنْبَاذَجْ	Ar.	•	Zımpara denilen şey ki kılıç ve ustura ve emsali şeyleri cila için.			
17505	semācet	سَمَاجَةْ	Ar.	•	Çirkin ve kabîh ve bed-manzar olmak.			
17506	semāḥ	سَمَاحْ	Ar.	•	Cömerlik ve civanmert ve sahî olmak, eli açık ve kerîmü't-tab' olmak.			
17507	semāḥat	سَمَاحَةْ	Ar.	•	Sahî ve civanmert ve eli açık ve cömert olmak.			
17508	semāsire	سَمَاسِرَه	Ar.	•	Simsarlar, tellallar ve meyancılar.			
17509	simāṭ	سِمَاطْ	Ar.	∴	Envâ'-i ta'âm ile müzeyen sofra ve sofraya uzun uzadıya dizilmiş taam ve canip, cihet ve sıra, dizi ve tabur ve nazım; cemi, sümût gelir.	cem		

17510	simāᶜ	سِماعْ	Ar.	∴	İşitmek ve dinlemek ve kulak vermek, istimâ' etmek ve herkesin mesmuu olacak zikr-i cemîl ve sît-ı hasen ve Mevlevi vesair tarik dervişleri çalgı çalarak ve ilahi okuyarak raks etmek ve nağme ve terennüm etmek ve dönmek.			
17511	simāᶜ-ḫāne	سِماعْخانَه	Ar. - Far.	•	Çalgı ile raksa mahsus mahal.			
17512	semāᶜat	سَماعَةْ	Ar.	•	Dinlemek, kulak vermek.			
17513	simāᶜiyy	سِماعِىّ	Ar.	∴	Bir taraftan nakledilen ve işitilen ve nâs beyninde lisânen söylenilen ve sarf ve nahiv ıs. olup kıyası olmayan ve kâ'ide-i sarfiyye ve nahviyyeden hariç olan kâ'ide-i lisân ve bir nev şiir.		Sarf ve Nahiv	
17514	sümāḳ	سُماقْ	Ar.	*	Halis nesne, safi şey.			
17515	sümmāḳ	سُمّاقْ	Ar.	∴	Türkîde dahi sumak dedikleri ekşi tanelere denilir, salkım salkım ağaçta olur, taamı müştehâ ve ishâl-i müzmini kateder ve tabakların debagat için istimal ettkleri bir nev nebat.			
17516	sümmāḳī	سُمّاقِى	Ar.	•	Malum bir nev ebruli zıkıymet taş ki begayet sert ve cilâ-dâr ve katı olur.			
17517	simāk	سِماكْ	Ar.	∴	Bir şeyin yukarı kaldırılması için istimal olunan nesne ve iki parlak yıldızın ismidir ki birine simâk-i râmih, diğerine simâk-i a'zel denilir.			
17518	simām	سِمامْ	Ar.	•	Semler, zehirler ve ağular, gözler, küçük delikler.			
17519	semānet	سَمانَةْ	Ar.	•	Semirmek, lahm ve şahmı tekessür etmek ve yağlılık, semizlik.			
17520	semāncūliyy	سَمانْجُولِىّ		•	Gök yakut denilen cevher.			
17521	semāvāt	سَماواتْ	Ar.	•	Semalar, gökler, asumanlar.			
17522	semāviyy	سَماوِىّ	Ar.	•	Âsmânî, göğe müteallik ve mensup olan ve gökten nazil olan ve gök renginde olan.			
17523	semāʾim	سَماآئِمْ	Ar.	•	Semûmlar, samyelleri.			
17524	sümpāre	سُمْپارَه	Far.	•	Demir vesair nesnelerin pasını açıp cila vermeye kullanılır bir nev toz ki ziyade serttir.			
17525	sime	سِمَه	Ar.	•	Nişan, hayvana vurulan dağ ve damga.			
17526	semt	سَمتْ	Ar.	∴	Yol, tarik ve ehl-i hayr olan zatın emr-i dînde olan heyet ve hüsn-i sîreti ve akvâl ve ef'âlde ve mezhep ve sîrette güzel süluk eylemek ve bir nesneye kasıt ve ahenk eylemek.			
17527	senceristān	سِنْجَرِسْتانْ	Far.	•	Ehl-i aşk ve hâl ve vecd tekkesi.			
17528	sincerf	سِنْجَرفْ	Ar.	∴	Sülüğen dedikleri bir nev kırmızı boyaya denilir ki kurşun ile havanın teneffüse sâlih olan müvellidü'l-humûza nam cüzünün ittihadından hasıl olmuştur.			
17529	sencīde	سَنْجِيدَه	Far.	•	Tartılmış, vezin ve muvazene olunmuş ve beğenilmiş olan ve sâhib-i tecrübe olan.			
17530	sincīde	سِنْجِيدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve nizamına konulmuş ve muvazene olunmuş olan ve tanzim olunmuş olan.			
17531	sunḫ	سُنحْ	Ar.	•	Uğurluluk, yümn ve bereket ve bir iş zuhur etmek ve vaki olmak.			
17532	sinḫ	سِنخْ	Ar.	*	Bir nesnenin aslı ve mebnâsı ve dişlerin kökü ve ıs. tıbbiyyeden olup diş çukuruna denilir; cemi, esnâh gelir.	cem	Tıp	
17533	sened	سَنَدْ	Ar.	∴	Bir kimsenin mutemedine ve melce-i penâhına denilir ve umurda cümle indinde muteber tutulan ve amel olunan yazı ve bir hakkı te'mînen bir kimsenin âhere verdiği yazılı ve imza ve mühürlü kâğıt ve delil ve burhan ve dayak, destek; cemi, senedât gelir.	cem		
17534	sened-i resmī	سَنَدِ رَسْمِى	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup tanzim olunduğu mahalde me'mûrîn-i mahsûsası tarafından resmen ve nizâmen tasdik olunmuş olan senede denilir; cemi, senedât-ı resmiyye gelir.	cem	Nizamiye	
17535	sened-i ᶜādī	سَنَدِ عادِى	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir taraftan tasdiki olmayarak yalnız imza ve mührü şamil olan senede denilir; cemi, senedât-ı âdiye gelir.	cem	Nizamiye	

17536	sendān	سَنْدانْ	Ar.	*	Demirci örsü ki üzerinde demir dövülür.			
17537	sendānî	سَنْدانِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup demirci örsü şeklinde olan şeye denilir ki bu şekilde olan kemik, azm-i sendânî kelimesinde şekliyle görülecektir.		Tıp	
17538	senderūs	سَنْدَرُوسْ		*	Bir nev reçine gibi zamka denilir ki kehribara müşabihtir ve sendelûs dahi denilir.			
17539	sündüs	سُنْدُسْ	Ar.	•	Bir nev ince ve nazik atlas ve latif ve nazik diba.			
17540	sündüsî	سُنْدُسِى	Ar.	•	Sündüsten yapılmış olan şey.			
17541	sendel	سَنْدَلْ	Far.	•	Sandal denilen güzel kokulu ağaç ve sefinenin yanında hizmetkâr gibi bulunur bir nev büyük filike, filika ki levazımat nakline kullanılır.			
17542	sendiyān	سَنْدِيانْ	Ar.	*	Pelit ağacı.			
17543	sinf	سِنْفْ	Ar.	*	Söğüt yaprağı ve taze baklanın kabuğu.			
17544	sünük	سُنُكْ	Ar.	•	Açık cadde, şâh-râh, yollar.			
17545	seng	سَنگْ	Far.	•	Taş, hacer ve vezin ve tartı ve temkin ve vakar ve ağırlık ve beraberlik ve sıklet.			
17546	senk-āsiyāb	سَنگْ آسِيابْ	Far.	*	Değirmen taşı.			
17547	senk-endāz	سَنگْ اَنْدازْ	Far.	*	Taş atıcı ve şarap içmeye müdâvemet eden kimse yani bir an ve dakika şarap içmekten hali olmayan.			
17548	sengçe	سَنگْچَه	Far.	*	Dolu ki gökten yağar.			
17549	seng-dil	سَنگدِلْ	Far.	•	Taş yürekli ve merhametsiz olan.			
17550	senk-i ḫārā	سَنْكِ خارا	Far.	•	Mermer taşı denilen pek katı ve sert taş.			
17551	seng-sār	سَنگْسارْ	Far.	•	Recim tesmiye olunan siyâset-i şer'iyye ki mücrimi beline kadar toprağa kadar gömüp üzerine taş yağdırarak helak ederler ve devam ve metanet, sübut ve insanın ruhu vefatından sonra cemadattan olan bir nesneye taalluk etmesinden ibaret olan intikal, mevhûm-ı tenâsuhiyyûn.			
17552	sengistān	سَنگِسْتانْ	Far.	•	Taşlık ve kayalık olan mahal.			
17553	seng-lāḫ	سَنگلاخْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17554	seng-i sebük	سَنْگِ سَبُكْ	Far.	*	Küfeki denilen kaba taş.			
17555	senge	سَنْگه	Far.	*	Kirpi denilen dikenli hayvan, kunfuz.			
17556	sengîn	سَنْگِينْ	Far.	•	Taştan masnu ve ibaret olan ve taşa benzer ve müşabih olan.			
17557	senem	سَنَمْ	Ar.	*	Yüce olmak ve uzamak.			
17558	sinmār	سِنْمارْ	Ar.	∴	Ay ve kamer ve gece uyumayan kimse ve harami ve ehl-i Rûmdan meşhur bir mimarın ismi olup Nu'mân ibn-i Münzir Hîre'de kendi için bina olunan köşkün emsalini gayra yapmamak maksadıyla köşkün üstünden merkumu tepesi üstü attırıp helak eylemiştir.			
17559	sünen	سُنَنْ	Ar.	∴	Senetler, mergûb ve makbul olan âdât ve âdâb-ı nebeviyye ve yol, tarik manasınadır ki bu manada müfret olup cemi senâyindir.			
17560	sünūḥ	سُنُوحْ	Ar.	∴	Bir kimsenin hatırına bir gûne rey ve endişe veyahut önüne bir iş arız ve bedîdâr olmak ve bir sözü tasrih ve beyan etmeyip kinaye ve tariz ile söylemek ve bir kimseyi rey ve tedbirinden sarf ve tahvil eylemek ve bir nesne bir kimseye sehl ve âsân olmak ve bir adamı bir güçlüğe düşürüp şer ve mihnete uğratmak ve zuhur etmek ve vaki olmak.			
17561	sünūḫ	سُنُوخْ	Ar.	*	Sabit ve üstüvâr olmak ve fasit ve mütegayyir olmak.			

17562	sünūd	سُنُوْدْ	Ar.	•	Bir nesneye arka verip dayanmak, istinat etmek ve dağın yukarısına çıkmak ve bir nesneye yaklaşmak ve ağırlığını veya yükünü bir şey üzerine vermek.			
17563	sinnevr	سِنَّوْرْ	Ar.	•	Kedi, gürbe, hirre ve bir kavmin seyid ve mehteri olan kimse; cemi, senânîr gelir.	cem		
17564	sünūᶜ	سُنُوعْ	Ar.	•	Ter ü tâze ve nerm olup boy ve biçimi güzel ve dilber ve yakışıklı olan.			
17565	sünūn	سُنُوْنْ	Ar.	∴	Seneler, yıllar, sâller ve misvak ittihaz olunan nesne.			
17566	senevī	سَنَوِى	Ar.	•	Bir senelik olan.			
17567	sinī	سِنى	Far.	•	Pirinç veya bakırdan imal olunur büyük ve yassı tabla ki taam için kullanılır.			
17568	seniyy	سَنِىّ	Ar.	•	Ali ve yüksek, şerif ve refî' ve yüce olan.			
17569	sünnī	سُنّى	Ar.	•	Ehl-i sünnet olan kimse ve sünen-i nebeviyyeye muvafık olan.			
17570	seniyye	سَنِيَّة	Ar.	*	Yüce, yüksek, refî' ve refî'a ve şerif ve ali olan.			
17571	senīᶜ	سَنِيعْ	Ar.	•	Ter ü tâze ve nerm ve güzel ve dilber ve yakışıklı olan.			
17572	süneyn	سُنَيْنْ	Ar.	*	Dişçeğiz, dişçik, dendânçe.			
17573	sū	سُو	Far.	•	Yan, canip, taraf.			
17574	sūʾ	سُوءْ	Ar.	∴	Kötülük, bedlik ve mutlaka insanı mağmum ve münfail ve gussâ-nâk eden şey ve baras illeti ve her afet ve arıza ve za'f-ı basar illeti ve ateş ve zarar ve fena hâl ve gam-gîn ve münfail olmak.			
17575	sevʾ	سَوءْ	Ar.	*	Hezimet ve şer ve bela ve fesat ve redî'.			
17576	sevʾet	سَوْءَةْ	Ar.	*	Nazar olunması haram olan uzuv ki od yeri denilir ve fahişe manasına ve yaramaz huy ve fahiş amel ve fiile denilir.			
17577	sūʾü'l-ḳinye	سُوءُ الْقِنْيَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bünyenin sû'-i hâli ki netîce-i şerre vasıl olacak emrâz-ı müzminede görülen hüzâl ve zaaf ve hastayı eritici ve bitap ve takat bırakıcı ishâl-i müzîb vesair âraz ile muttasıf bir hâlet-i maraziyyeden ibarettir.		Tıp	
17578	sevāʾ	سَوْآءْ	Ar.	∴	Adl ü dâd ve vasat ve gayr ve beraberlik, tesâvî ve her tarafı beraber ve düz ve müstevi ve müsavi ve beraber olmak ve hem-kadr olmak ve bir kimseye hoşlanmayıp münfail ve gam-gîn olacak iş işlemek ve kemlik, kötülük eylemek ve bir nesne çirkin ve kabîh olmak.			
17579	sivāʾ	سِوْآءْ	Ar.	*	Gayr ve kasıt manasına.			
17580	sevābiḳ	سَوَابِقْ	Ar.	•	Sabıkalar, geçmiş olan vakalar.			
17581	sevāḥil	سَوَاحِلْ	Ar.	•	Sahiller, deniz kıyıları.			
17582	sevād	سَوَادْ	Ar.	∴	Siyah levn ve her şeyin şahsı ve mâl-ı kesîr ve insandan cemiyetli aded-i kesîre ve cumhûr-ı azîme denilir ve siyahlık ve bir muharrerâtın müsveddesi yahut sureti ve şehir ve kasaba ve karye; cemi, esvide.	cem		
17583	sivād	سِوَادْ	Ar.	*	Gizli söz, sır.			
17584	sevād-ı aᶜẓam	سَوَادِ اَعْظَمْ	Ar.	•	Büyük şehir ve Mekke-i Mükerreme.			
17585	sevād-ı baṭn	سَوَادِ بَطنْ	Ar.	•	Karaciğer ve gam ve gussa, endûh.			
17586	sevādü'l-ᶜayn	سَوَادُ الْعَينْ	Ar.	•	Gözbebeği ve mahbube, maşuka.			
17587	sevādic	سَوَادِجْ	Ar.	•	Sadecler, sade olanlar.			

17588	süvār	سُوارْ	Ar.	*	Hatunların bileklerine taktıkları bilezik denilen ziynet; cemi, esvire ve esâvire ve esvirenin cemi dahi esâvîr gelir.	cem		
17589	süvār	سُوارْ	Far.	•	Bir nesne üzerine binmiş ve râkib olan.			
17590	süvārān	سُوارْانْ	Far.	•	Süvâr ve râkib ve binici olanlar.			
17591	süvārī	سُوارِى	Far.	•	Beylik, sefinenin büyük zabiti, kaptanı ve atlı olan asker.			
17592	süvvās	سُوّاسْ	Ar.	•	Seyisler, at ve beygir kısmını tımar edenler ve hakemler kısmını tımar edenler ve hâkimler.			
17593	sevāṭiʿ	سَواطِعْ	Ar.	•	Sâtı'lar, parlak olanlar.			
17594	süvāʿ	سُواعْ	Ar.	*	Nuh nebiyyullâh zamanında putpereslerin perestiş ettikleri sanemin ismidir ki tufan sebebiyle tahte't-türâb bir vakit mestur kalıp badehu İblis aleyhi'l-la'ne harice ihraç ile Hezîl kabilesine perestiş ettirmiştir ve geceden bir miktar ve mezî ve vedî manasınadır ki bunlar da zekerden eser-i şehvet olarak veyahut ba'de'l-bevl gelen bir nev sulardır.			
17595	sivāġ	سِواغْ	Ar.	*	Boğaza durmuş nesneyi aşağı teshil ve tenzil eden şey ve caiz ve reva olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup kuru olan şeyleri yumuşatarak ve sulu olan mevâddı koyultarak matlup olan kıvama getirmek için istimal olunan mevâdd-ı muhtelifüt-tabî'aya denilir.		Tıp	
17596	sevāfil	سَوافِلْ	Ar.	•	Sâfileler, bir nesnenin aşağıları.			
17597	sevāḳī	سَواقِى	Ar.	•	Sâkiyeler, sulayıcılar.			
17598	sivāk	سِواكْ	Ar.	•	Misvak ve bununla diş ovmak.			
17599	sevākin	سَواكِنْ	Ar.	•	Bir mahalde sakin olanlar.			
17600	suʾāl	سُؤالْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseden istemek ve dilenmek ve bir kimseden bir nesneyi bilmeyi veya bilmeye mü'eddî olan şeyi veyahut bir kimseden mal veya mala mü'eddî olan nesneyi talep ve istida eylemekten ibarettir ki bunlar Türkçede sormak ve dilenmek ile tabir olunur ve bir nesneyi bilip anlamak için veya o resimde istifham vechiyle hitap etmek ve resm-i mezkûrda olan kelam hitabı.			
17601	sevālif	سَوالِفْ	Ar.	•	Sâlifeler, mukaddem gelip geçmiş olanlar.			
17602	sevāmm	سَوامْ	Ar.	∴	Sâmmeler, zehirli hayvanlar ve yabanda otlayıp gezen hayvan ki bu manada müfrettir.			
17603	sevāniḥ	سَوانِحْ	Ar.	•	Sânihalar, zuhura gelen vakıalar.			
17604	sevāʾim	سَوآئِمْ	Ar.	•	Kendi başına otlamaya salıverilmiş hayvanat.			
17605	sū-be-sū	سُوبَسُو	Far.	•	Taraf taraf, yan yana ve yandan yana.			
17606	sūḥ	سُوحْ	Ar.	•	Sahalar, meydanlar, havaliler.			
17607	sūḫte	سُوخْتَه	Far.	•	Yanmış, tutuşmuş olan ve tâlib-i ilm.			
17608	sūd	سُودْ	Far.	•	Fayda, menfaat, kâr ve kazanç, renc, ticaret.			
17609	sevdāʾ	سَوْدآءْ	Ar.	•	Bir illet ki insana arız oldukta pek gam-nâk ve mütekeddir olur ve şiddet üzere olur ise bazen kendisini telef eder ve aşk ve hırs ve tamah, arzu ve ahlât-ı erba'adan malum hılttır ki safra ve dem ve balgamın gayrıdır.			
17610	sevdā-perest	سَوْدا پَرَستْ	Ar. - Far.	•	Haris ve tamahkâr olan.			
17611	sevdā-zede	سَوْدا زَدَه	Ar. - Far.	•	Sevda illetine giriftar olan, sevdâvî.			
17612	sevdā-ger	سَوْدا گَرْ	Ar. - Far.	•	Sevdalı olan ve tacir, bezirgân.			

17613	sevdāvî	سَوْدَاوِی	Ar.	•	Sevda illetine bi’t-tab’ müstait ve mail olan ve hılt-ı sevdâya mensup ve müteallik olan.			
17614	sūd-mend	سُودْمَنْدْ	Far.	•	Faydalı ve menfaatli olan ve kâr ve fayda eder olan.			
17615	sūde	سُودَه	Far.	•	Ezilmiş olan ve sürülmüş, sürtülmüş olan.			
17616	sūde	سُودَه	Far.	•	Rû-sûde, yüzü sürülmüş olan.			
17617	sü’r	سُؤْرْ	Ar.	*	Ekl ü şürbden baki kalan artık ve fazla.			
17618	sūr	سُورْ	Ar.	∴	Şehrin çevre ve etrafına dâ’iren mâ-dâr çekilen hisar; cemi, esvâr gelir ve ziyafet ve ziyafet taamı ve her nesnenin aslı ve âlâsı ve başın tepesi ve her bir mürtefi ve yüce ve ali olan şey.	cem		
17619	sūr	سُورْ	Far.	•	Düğün ve nikâh ve vilâdet ve hitan ve emsallerinin icrası münasebetiyle edilen ziyafet ve şenlik.			
17620	süver	سُوَرْ	Ar.	•	Kur’ân-ı Azîm’in sureleri.			
17621	sūrāḫ	سُورَاخْ	Far.	•	Delik, sakb, açıklık.			
17622	sūret	سُورَةْ	Ar.	∴	Derece ve menzilet ve Kur’ân sureleri dahi yekdiğerinden maktû’a ve menzile ba’de menzile olduğundan böyle tesmiye edilmiştir ki şu hâlde Kur’ân-ı Azîm'in birbirinden maktu ve münfasıl olan eczâ-yı ma’lûmesinden her birine denilir ve mecmuu yüz on dört suredir ve şeref ve nişan ve tarh ve hüsn üzere bünyâd olunmuş bina, refî’ ve nişan ve alamet.			
17623	sevret	سَوْرَةْ	Ar.	•	Hiddet ve şiddet ve keskinlik, kuvvet ve tizlik ve hücum etmek, dövüşmek ve padişahın kahır ve batş ve satveti ve kesret.			
17624	sūrnā	سُورْنَا	Far.	•	Malum bir nev çalgı ki uzun ve düdük nevindendir.			
17625	sūrnāy	سُورْنَایْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
17626	sūrî	سُورِی	Far.	•	Bir nev âlâ güzel kokulu gül, kırmızı gül.			
17627	sūz	سُوزْ	Far.	•	Yakıcı ve yandırıcı, hark edici olan ve hararet, ateş ve yanıp yakılmak.			
17628	sūzā	سُوزَا	Far.	•	Yakıcı ve yandırıcı ve hark edici olan.			
17629	sūzān	سُوزَانْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
17630	sūzāk	سُوزَاكْ	Far.	*	Belsoğukluğu denilen illet, hırkatü’l-bevl.			
17631	sūz-baḫş	سُوزْبَخْشْ	Far.	•	Yakıcı, sûziş verici ve hârik olan.			
17632	sūziş	سُوزِشْ	Far.	•	Yanmak, ateş, hararet.			
17633	sūzen	سُوزَنْ	Far.	•	İğne, ibre ki dikiş için kullanılır bir aletir.			
17634	sūz-nāk	سُوزْنَاكْ	Ar.	∴	Yanıcı, ateşli, hararetli olan ve ıs. mûsîkiyyeden olup bir nev nağme ve seda, makam ve perdesine denilir.		Musiki	
17635	sūzendān	سُوزَنْدَانْ	Far.	•	İğne-dân, iğne mahfazası, iğne kabı.			
17636	sūzende	سُوزَنْدَه	Far.	•	Yakıcı, yandırıcı, hark edici.			
17637	sūzenger	سُوزَنگَرْ	Far.	•	İğneci, iğne yapıcı, ebbâr.			
17638	sūziyān	سُوزِیَانْ	Far.	*	Armağan, hediye, tuhfe.			

17639	sūs	سُوس	Ar.	∴	Tabiat, tıynet, bünyâd, asıl ve ıs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nâs beyninde meyan namıyla maruf olan nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü cezri yani kökü olup matbûh ve hülasa ve pestil şeklinde müleyyin gibi emrâz-ı sadriyyede istimal olunduğu gibi meshûku dahi sivâg makamında hapların terkibine dâhil olur ve güve denilen böcek ve buğday ve arpa biti ve bunlara benzer seylere üsen kurt.		Nebatat	+
17640	sūspend	سُوسْپَنْدْ	Far.	∗	Sütleğen tabir olunan ot, şibrim.			
17641	sūsmār	سُوسْمَارْ	Ar.	•	Keler denilen hayvan.			
17642	sevsen	سَوْسَنْ	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs susam denilen nebata denilirki renk hususunda envaı olduğu gibi kokusu dahi latiftir, zambak bunun ak nevidir.		Nebatat	+
17643	sūsen	سُوسَنْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17644	savṭ	سَوطْ	Ar.	∴	Bir nesneyi karıştırmak ve iki şeyi bir kap içinde katıp karıştırmak ve kamçı, kırbaç, tezene cemi esvât gelir ve nasip ve şiddet ve mihnet ve kamçı ile vurmak ve reviş, üslup.			
17645	seveṭān	سَوَطَانْ	Ar.	∗	Bir arıza sebebiyle ruh sıkılıp munkabız olmak ki can çekilmek tabir olunur.			
17646	sav^{c}	سَوعْ	Ar.	∗	Akmak, cari olmak, cereyan etmek.			
17647	savġ	سَوغْ	Ar.	∗	Aşağı batmak ve suyun boğaza girmesi âsân ve yumuşak olmak.			
17648	sevfe	سَوْفَ	Ar.	∗	Bir harftir ki dâhil olduğu fi'l-i muzâri'i hâl manasında tecrit edip istikbale tahsis eder yani uzağa mahsus edattır.			
17649	savḳ	سَوقْ	Ar.	∴	Arttan dürtüp sürmek ve yürütmek ve saldırmak ve göndermek, irsal etmek.			
17650	sūḳ	سُوقْ	Ar.	•	Çarşı, pazar, bey' ü şirâ, alım satım yeri.			
17651	sūḳī	سُوقِى	Ar.	•	Çarşı ve pazara müteallik olan.			
17652	sūḳāl	سُوقَالْ	Far.	∗	Saksı denilen nesne ve ok gözü ve iğne ve çuvaldız deliği.			
17653	sūk	سُوكْ	Far.	∗	Yeis, matem ve köse sakal ve kılıç.			
17654	sevkend	سَوْكَنْدْ	Far.	•	Ant, yemin, kasem.			
17655	sevm	سَومْ	Ar.	∴	Bir metaı satılık etmek ve satılık metaa kıymet arttırmakla pahaya çıkarmak ve ıs. fıkhiyyeden olup satılık nesneye paha tayin etmeye denilir ve bir adama renc ve mihnetli bir iş teklif eylemek ve renc ve mihnete giriftar eylemek ve bir düziye âb-ı revân gibi mürur eylemek.		Fıkıh	
17656	sü$^{\prime}$let	سُؤْلَةْ	Ar.	∗	Matlup olan hacet.			
17657	sevm-i şirā	سَومِ شِرَا	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bayi tarafından şu metaın kıymeti şu kadardır, götür beğenir isen al gibi tesmiye-i semen olunarak iştira edilmeye denilir.		Fıkıh	
17658	sevm-i naẓar	سَوْمِ نَظَرْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bayi tarafından görüp göstermek üzere bir malı ahzükabz eylemeye denilir.		Fıkıh	
17659	sevmele	سَوْمَلَه	Ar.	∗	Leğen denilen kap.			
17660	sūmenāt	سُومَنَاتْ	Far.	•	Put, sanem ve Hint'te vaki bir puthane.			
17661	süvüm	سُوُمْ	Far.	•	Üçüncü adedi, sâlis.			
17662	sivā	سِوَى	Ar.	∗	Adl ve vasat ve gayr ve beraber ve müstevi.			
17663	seviyy	سَوِىٌّ	Ar.	∴	Düz ve doğru ve hem-vâr nesne ve iki tarafı müsavi olan mekân ve iyi ve sahih.			
17664	seviyyen	سَوِيًّا	Ar.	∗	Sûret-i mütesâviyede olarak, ale't-tesviye.			

17665	seviyyet	سَوِيَّةْ	Ar.	•	Düzlük, doğruluk, hem-vârelik, müsavat ve **ale't-tesviye:** müsavat üzere ve hep bir olmak üzere, müsâvâten.			
17666	süveydāʾ	سُوَيْدَآءْ	Ar.	∴	Vasat-ı kalb ve siyahlık ve ıs. nebâtiyyeden olup kıt'a-i asliyye-i nebât itibar olunan rüşeym, kemâl derecede neşvünema bulamayarak yani büyüyemeyerek sagîr kaldıkta kîse-i meşîme derununda teşekkül edip nesc-i hüceyrevî-i mahsûsa yani mürver özü veya sabun köpüğü gibi bir maddeye ıtlak olunur ki muhît-i bezr demektir.		Nebatat	
17667	süveydāʾü'l-ḳalb	سُوَيْدَآءُ الْقَلْبْ	Ar.	•	Yürekte vaki olan siyahlık veya siyah damla ve insan yüreğinde olan şekâvet-i sâbite.			
17668	süvayḳ	سُوَيْقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup sakçık manasınadır ki bir nebatın sakının yani kökü ile dalları arasında olan ve bacak makamında bulunan kıtanın küçüğüne denilir.		Nebatat	
17669	sevi̇ḳ	سِوِيْقْ	Ar.	•	Bedevi Arapların bir nev yol zahiresi.			
17670	seh	سَهْ	Far.	•	Üç adedi, selâse.			
17671	sihāʾ	سِهَآءْ	Ar.	•	Sehiv ve hata etmek, yanlışlık etmek.			
17672	sühāʾ	سُهَآءْ	Ar.	•	Benât-ı na'ş kevâkibinden gayet küçürek bir kevkebdir ki halk kuvve-i bâsırasını, gözlerini onunla tecrübe eder.			
17673	sehād	سَهَادْ	Ar.	*	Gece uyumayıp uyanık kalmak, uyanıklık.			
17674	sühār	سُهَارْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17675	sihāl	سِهَالْ	Ar.	•	Suhulet ve mülayemet ile muamele etmek.			
17676	sehālet	سَهَالَةْ	Ar.	∴	Bir nesne kolay olmak ve suhulet, mülayemet, kolaylık.			
17677	sihām	سِهَامْ	Ar.	∴	Sehmler, tîrler, oklar ve hisseler, nasipler, taksimde isabet eden miktarlar.			
17678	seh-pā	سَه پا	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile üç ayaklı iskemle gibi tabla-kârların istimal eyledikleri ve sıpa namıyla yâd ettikleri şeye denilir.			+
17679	seh-pāy	سَه پاىْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17680	seh-pāye	سَه پايَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17681	seh-tā	سَه تا	Ar.	*	Üç kat, müselles ve üç tane ve üç telli tambur.			
17682	sehẖān	سَه خوانْ	Far.	•	Nasârî taifesinden uknûm-ı selâseye kail olan kimse.			
17683	seh-ẖāherān	سَه خواهَرَانْ	Far.	*	Yedi yıldızdan üç yıldızdır ki ona benâtü'n-na'ş derler.			
17684	seher	سَهَرْ	Ar.	*	Gece uyumayıp uyanık durmak ki şu hâlet ile muttasıf bir illet-i ma'rûfe ismidir ve ıs. tıbbiyyeden olup uykusuzluktan ibaret olan ârıza-i maraziyyeye denilir.		Tıp	
17685	sühür	سُهُرْ	Ar.	•	Gece uyumayıp uyanık kalmak.			
17686	sehrān	سَهْرَانْ	Ar.	•	Geceleri yatmayıp daima uyanık duran kişi.			
17687	sihir	سِهِرْ	Far.	*	Öküz, gâv, bakar.			
17688	seh-şenbih	سَه شَنْبِهْ	Far.	•	Salı günü, yevm-i sülüsâ.			
17689	seh-ṣād	سَه صَدْ	Far.	*	Üç yüz adedi, selâse mi'ete.			
17690	sehḳārū	سَه كَارُو	Far.	*	Poğaça, gözleme.			
17691	sehl	سَهْلْ	Ar.	•	Kolay ve âsân olan şey ve toprağı yumuşak ve yürümesi kolay olan düz ve mülayim yer ve suhuletli, rahatlı.			

17692	sehm	سَهْمْ	Ar.	•	Tîr, ok ki keman ile endâht olunur; cemi, sihâm gelir ve kısım, behre, nasip ve hisse ve haz; cemi, sühmân ve sihâm gelir ve hâzîne-i devlete akçe verilerek kayd-ı hayât veya evlâdiyyet olmak itibariyle ilanihaye bir miktar güzeşte olmaktan ibaret olan hazine iradına denilir ve hendese ıs. olup bir kavisin iki nihayetinden birine vasıl olan nısf-ı kutr üzerine şekilde görüldüğü veçhile nihâyet-i uhrâ-yı kavsten bir amut ihraç olunmakla nısf-ı kutr-ı mezkûr iki kısma taksim olunup kısmeyn-i merkûmeynden kavisin nısf-ı kutru katettiği nokta ile amudun nazil olduğu nokta beynindeki kısma ıtlak olunur ve tamâm-ı sehim bir kavis veya zaviyenin tamamı olan kavis veya zaviyenin tamâm-ı sehimine denilir ki bu dahi hendese ıs.dandır.	cem		+
17693	sehm	سَهَمْ	Far.	•	Korku, bîm, dehşet.			
17694	sühmān	سُهْمٰانْ	Ar.	•	Kısımlar, sehimler, nasipler, paylar.			
17695	sühmet	سُهْمَةْ	Ar.	∴	Nasip ve hısımlık, karabet, akrabalık.			
17696	sehm-kı̄n	سَهَمْكِينْ	Far.	•	Korkunç, korkulu ve mühevvil olan.			
17697	sehm-nāk	سَهمنٰاكْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve korkmuş, medhûş olan.			
17698	sehv	سَهوْ	Ar.	•	Bir adamın zihni başka mahalle gitmekle bir hususu gaflet edip unutmak ve yanılmak.			
17699	sühūl	سُهُولْ	Ar.	•	Sehller, yürümesi âsân olan yerler.			
17700	sühūlet	سُهُولَةْ	Ar.	∴	Kolaylık, âsânlık ve yüsret ve mülayemet ve tatlılık, yavaşlık ve yer düz ve mülayim olmak.			
17701	sühūm	سُهُومْ	Ar.	∴	Yüzün levni, mütegayyir olmak ki aybı zahir olmak ile olur ve hısımlık, akrabalık, karabet ve hâl mütegayyir olmak.			
17702	sühūmet	سُهُومَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17703	sehī̆	سَهِى	Far.	•	Sehî, doğru ve müstakim ve kaim olan.			
17704	sühā	سُهٰى	Ar.	•	Benât-ı na'ş kevâkibinden bir küçürek yıldızdır ki nâs onunla kuvve-i bâsıralarını, tecrübe ve imtihan ederler.			
17705	süheyl	سُهَيلْ	Ar.	•	Meşhur bir parlak yıldızın ismidir.			
17706	sehī̆m	سَهِيمْ	Ar.	•	Sehim ve hisse ve nasip sahibi olan.			
17707	sī̆	سِى	Far.	•	Otuz adedi, selâsûn.			
17708	seyyī̆ʾāt	سَيِّئَاتْ	Ar.	•	Seyyi'eler, günahlar, suçlar.			
17709	seyyāḥ	سَيّاحْ	Ar.	•	Seyahat edici, beldeden beldeye dolaşıp gezici olan kimse.			
17710	seyāḥat	سَيٰاحَةْ	Ar.	∴	Terehhüb ve ibadet için yeryüzünde gezip yürümek ve beldeden beldeye dolaşıp gezmek.			
17711	siyāḥat	سِيٰاحَةْ	Ar.	*	Su akmak ve müsâferet ve oruç tutmak, imsak etmek.			
17712	siyādet	سِيٰادَةْ	Ar.	•	Bir kimse kendi ve kavmi beyninde ulu ve azîm olmak, bey, emîr ve hâkim olmak ve âl-i nebi aleyhi's-selâmdan olup seyit ve şerif olmak ve ululuk, büyüklük.			
17713	seyyār	سَيّارْ	Ar.	•	Seyir ve hareket edici, yol yürüyücü olan.			
17714	seyyāret	سَيّارَةْ	Ar.	•	Kervan, kafile ve gökyüzünde bir mahalde sabit olmayıp devir ve hareket eder olan yıldız; cemi, seyyârât gelir.	cem		

17715	siyāset	سِيَاسَةْ	Ar.	∴	Vali ve hâkim olmak ve fi'l-asl bir nesnenin takayyüt ve ıslahı hususunu ihtimamla görüp gözetmek manasına olup badehu umûr-ı ra'iyyeti muhafaza ile vali ve hâkim olmak manasında kullanıldı ve hâkimlik ve padişahlık etmek, vedî'atullâh olan fukaranın ve zu'afâ-i ahâlînin umurunu zapt ve idare etmek ve tedip ve mücazat vermek ve katil ve idam ile mücazat etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup asayiş ve saadeti mucip olacak umura yani ulum ve fünûnun tahsiline tebaayı sevk ve irşat ve mahall-i intizâm olan sû'-i ef'âl ve fesâd-ı ahlâktan zecr ve menetmeye denilir ve at ve katır ve emsaline seyislik etmek.		Fıkıh	
17716	siyāset-gāh	سِيَاسَتْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Mücazat mahalli.			
17717	siyāṭ	سِيَاطْ	Ar.	•	Savtlar, kamçılar, kırbaçlar.			
17718	seyyāf	سَيَّافْ	Ar.	•	Kılıç yapıcı, kılıççı ve tîğ-zen ve kılıçlı.			
17719	seyāfî	سَيَافِى	Ar.	•	Sîfler, sahiller, denizler kıyıları.			
17720	siyāḳ	سِيَاقْ	Ar.	∴	Sürmek, ileri katmak ve vecih, tarz, misil, tarik.			
17721	siyāḳat	سِيَاقَةْ	Ar.	•	Dâbbeyi ardından sürmek ve bir nesneyi ardından ileri kakmak ve hazine senedâtını yazmak için mukaddemâ istimal eyledikleri çengelli ve noktasız bir nev yazının ismi.			
17722	seyyāl	سَيَّالْ	Ar.	•	Akıcı, seyelan edici, su gibi gidici olan.			
17723	seyyālet	سَيَّالَةْ	Ar.	•	Su gibi akıp seyyal olan ve sel, şiddetle akar çok su ve cereyan ve nakil tebdilimekân etmek şanından olan her bir nesne.			
17724	seyyān	سَيَّانْ	Ar.	•	Birbirine misil ve müsavi olan iki nesne.			
17725	siyāh	سِيَاهْ	Far.	•	Kara ve esved denilen malum renk ve kara Arap.			
17726	siyāhān	سِيَاهَانْ	Far.	•	Siyahlar, kara Araplar.			
17727	siyāh-baḫt	سِيَاهْ بَخْتْ	Far.	•	Bedbaht, bahtsız olan.			
17728	siyāh-pūş	سِيَاهْ پُوشْ	Far.	•	Kavas, çavuş ve serheng.			
17729	siyāh-çerde	سِيَاهْ چَرْدَه	Far.	•	Esmer, kara yağız olan.			
17730	siyāh-ḫāne	سِيَاهْ خَانَه	Far.	•	Zindan, karanlık yer.			
17731	siyāh-dil	سِيَاهْ دِلْ	Far.	•	Yürekte fenalık olan.			
17732	siyāh-dāne	سِيَاهْ دَانَه	Far.	*	Çörek otu denilen habbe.			
17733	siyāh-rū	سِيَاهْ رُو	Far.	•	Yüzü kara olan, rezil ve rüsva olan.			
17734	siyāh-rūz	سِيَاهْ رُوزْ	Far.	•	Bahtsız olan bedbaht olan, müdbir.			
17735	siyāh-fām	سِيَاهْ فَامْ	Far.	•	Siyah ve kara renkli olan.			
17736	siyāh-kār	سِيَاهْكَارْ	Far.	•	Günahkâr, suçlu ve kabahatli olan.			
17737	siyāh-kelîm	سِيَاهْ كَلِيمْ	Far.	•	Müdbir ve bedbaht ve bahtsız ve talihsiz olan.			
17738	siyāh-güş	سِيَاهْ گُوشْ	Far.	•	Karakulak denilen hayvan.			
17739	siyāhe	سِيَاهَه	Far.	•	Karalık, siyahlık, sevâd.			
17740	siyāhî	سِيَاهِى	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

17741	seyyiʾe	سَيِّئَةْ	Ar.	*	Suç, yaramazlık, günah ve hatî’e, yaramaz fiil; cemi, seyyi'ât gelir.	cem		
17742	seyb	سَيبْ	Ar.	*	Vergi ve atâ bahş ve mâl-ı medfûn; cemi, suyûb gelir ve su akmak.	cem		
17743	sîb	سِيبْ	Far.	•	Elma denilen meyve, tüffâh.			
17744	siʾet	سِئَةْ	Ar.	•	Suç, kabahat ve yaramaz olan fiil.			
17745	seyḥān	سَيْحَانْ	Ar.	∴	Su yerinden akıp gitmek ve beldeden beldeye yolculuk edip gezmek, seyahat etmek.			
17746	sîḫ	سِيخْ	Ar.	∴	Kebap şişi ve çalpara denilen zil ki iki elde tutup birbirlerine çarparak öttürürler.			
17747	seyyid	سَيِّدْ	Ar.	•	Kendi kavmi beyninde büyük ve muhterem olan adam ve ulu kişi, azîm ve mihr ve sergerde ve mevla manasına gelir; cemi, sâde olup sâdenin cemi de sâdât gelir ve peygamber-i zî-şân efendimizin âl ve ensâb ve neslinden olan kimse.	cem		
17748	seyyidān	سَيِّدَانْ	Ar.	•	Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin efendilerimiz radiyallâhu anhumâ.			
17749	seyyidet	سَيِّدَةْ	Ar.	•	Âl-i Nebî'den olan hatun ve kavmi beyninde büyük ve muhterem olan hatun.			
17750	seydūdet	سَيْدُودَةْ	Ar.	•	Seyit, emîr ve bey olmak ve bir kavmin büyüğü ve sergerdesi ve mevlası ve efendisi olmak.			
17751	seyyidî	سَيِّدِى	Ar.	•	Seyide mensup ve müteallik ve ait ve raci olan.			
17752	seyr	سَيرْ	Ar.	•	Gezmek, geşt ü güzâr etmek ve Türkçede bir nesneye bakıp temaşa etmek ve eğlence ve bakılacak ve görülecek eğlenceli nesne ki izdihamı mucip olur.			
17753	siyer	سِيَرْ	Ar.	•	Sîretler, ahlak, evsaf ve Peygamber aleyhi’s-selâmın ef’âl ve ahlakından bahseder olan kitap ve **ehl-i siyer:** Peygamber aleyshi’s-selâmın ve bazı evliyanın siyer-i şerîflerini nakil ve beyan etmek üzere kitap telif etmiş olan ve bunlara imtisal ve inkıyat eden zevât-ı kirâm.			
17754	sîr	سِيرْ	Far.	∴	Tok olan, doymuş olan, doyurulmuş olan, şa'bân olan ve dolu ve kanmış olan ve sarımsak denilen şey.			
17755	sîrāb	سِيرَابْ	Far.	•	Sulu, âbdâr olan ve su içip suya kanmış olan.			
17756	seyrān	سَيْرَانْ	Ar.	•	Gezmek, seyir ve temaşa etmek, hareket etmek.			
17757	sîrān	سِيرَانْ	Ar.	•	Sürüler, şehir duvarları.			
17758	seyrān-gāh	سَيْرَانْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Seyre mahsus olan mahal, seyir yeri.			
17759	sîret	سِيرَةْ	Ar.	∴	Gezmek, geziş, reviş ve sünnet ve tarikat ve heyet manalarına müstameldir ki insanın manevi tuttuğu yoldan ve kaim olduğu hâletten ve etvârdan ibarettir; cemi, siyer gelir ve sıfat ve hulk ve âdet ve itiyat.	cem		
17760	sîrî	سِيرِى	Far.	•	Tokluk, doymuşluk.			
17761	sîzdehüm	سِيزْ دَهُمْ	Far.	•	On üçüncü adedi, sâlis aşer.			
17762	seyr-i fi’l-menām	سَيْرِ فِى الْمَنَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup uykudan fariğ olmadığı hâlde gezip yürüyüp bihaber olarak yine yatağına yatmak gibi hâlet-i gayr-ı tabî’iyyeye denilir ki bu hâle giriftar olan kimse uyandıkta harekât-ı vâkı’asından asla haber veremez.		Tıp	
17763	sîsāʾ	سِيسَآءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup arkada omurga kemiklerinin dizildikleri mahalle denilir; cemi, seyâsî gelir.	cem	Tıp	
17764	sîsāʾî	سِيسَآئِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sînâ denilen omurga kemiklerinin dizildikleri mahalle müteallik ve ait olan şey manasınadır.		Tıp	
17765	seyf	سَيفْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile kılıç denilen kesici harp ve cenk aletine denilir; cemi, süyûf gelir.	cem		+
17766	sîf	سِيفْ	Ar.	•	Yalı kenarı, sahil, bahir, deniz kıyısı.			

17767	sı̈gı̈	سِیگِی	Far.	•	Şarap ve hamr, bade.			
17768	seyl	سَیْل	Ar.	•	Akmak, su gibi akmak ve şiddetle kesret üzere akan su; cemi, süyûl gelir.	cem		
17769	seylāb	سَیْلاب	Ar. - Far.	•	Asıl yatağından taşıp etrafını kaplamış olan su ve pek şiddet üzere akan su.			
17770	seyelān	سَیَلان	Ar.	•	Akmak, su gibi cari olmak, cereyan etmek.			
17771	seyelān-ı ebyaż	سَیَلانِ اَبیَض	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tâ'ife-i nisânın a'zâ-yı tenâsüliyyesinde arızi olarak muhtelif surette tekevvün eden seyelânâta gayr-ı müte'allik ve bilcümle âfât-ı iltihâbiyye ve âliyeden biri ve ekseriya bünyevî olan sümüğümsü ve kıvamlı seyelana ıtlak olunur.		Tıp	
17772	seyelān-ı menı̈	سَیَلانِ مَنِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup meninin sûret-i dâ'imede ve iradesiz olarak indifâ'ı veyahut ifrât-ı seyelânî ile kaim ve muttasıf olan zâyi'ât-ı meneviyye-i maraziyyeye denilir ki hurde-bîn icat olunmazdan evvel buna gizli verem derler idi, sebebi başlıca fi'l-i kerîh-i livâtadır.		Tıp	
17773	seʾelet	سَئَلَةْ	Ar.	•	Sâ'iller, sual ediciler, dilenciler.			
17774	seyl-ḫı̈z	سَیلْخِیزْ	Ar. - Far.	•	Taşkın olan su.			
17775	sı̈lı̈	سِیلِی	Far.	•	Şamar tabir olunan vuruş.			
17776	sı̈lı̈-ḫūr	سِیلِی خُورْ	Far.	•	Tokada ve şamara düçar olan.			
17777	sı̈m	سِیمْ	Far.	•	Gümüş denilen maden ve gümüş akçe, fidda.			
17778	sı̈mā	سِیمٰا	Ar.	∴	Alamet ve eser ve yüzün rengi ve yüz, çehre, lehçe.			
17779	siyyemā	سِیَّمٰا	Ar.	•	Ve-lâ-siyyemâ, cümleden ziyade olarak, bahusus, husûsâ.			
17780	sı̈m-āb	سِیمْاب	Far.	•	Cıva, zeybak, jîve.			
17781	sı̈m-endūd	سِیمْ اَنْدُودْ	Far.	•	Gümüş kaplı, gümüş yaldızlı olan.			
17782	sı̈m-ber	سِیمْبَرْ	Far.	•	Sinesi gümüş gibi beyaz olan.			
17783	sı̈m-pālā	سِیمْ پالا	Far.	*	Süzülmüş ve kal olup gıllıgışı ayrılmış gümüş ve gümüş eritecek alet.			
17784	sı̈m-ten	سِیمْتَنْ	Far.	•	Vücudu gümüş gibi beyaz olan.			
17785	sı̈murġ	سِیمُرغْ	Far.	•	Bir nev mevhum hayvan ismidir.			
17786	sı̈myā	سِیمْیا	Ar.	∴	Alamet, eser ve yüzün rengi ve a'mâl-i hiyelden şol ameldir ki bî-asl ve hakikat, eşkâl-i bâğ ve bostan ve imaret ve sûret-i hayvân gösterir, el-yevm batıl ve mefkûd bir ilimdir.			
17787	sı̈mı̈n	سِیمِین	Far.	•	Gümüşten ibaret ve masnu olan ve gümüş gibi beyaz olan.			
17788	sı̈n	سِینْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on beşinci harfin ismidir; cemi, sînât gelir.	cem		
17789	sı̈ne	سِینَه	Far.	•	Göğüs, sadır ve meme, pistân.			
17790	sı̈ne-bend	سِینَه بَنْدْ	Far.	•	Göğüs bağı olan kuşak.			
17791	sı̈ne-pūş	سِینَه پُوشْ	Far.	*	Zıbın denilen bir nev anterî, entari.			
17792	sı̈ne-çāk	سِینَه چاكْ	Far.	•	Göğsü yırtık olan, keder ve ızdıraba giriftar ve düçar olan.			
17793	sı̈ne-zād	سِینَه زادْ	Far.	•	Sineden hasıl olmuş olan.			
17794	sı̈ne-zen	سِینَه زَنْ	Far.	*	Sine dövücü, göğsüne vurucu ve göğsüne vurarak matem ve ibrâz-ı hüzn ve keder edici.			

17795	sīne-zenān	سِينَه زَنَانْ	Far.	•	Göğsüne vurucular, göğüslerini vurarak ibrâz-ı keder ediciler.			
17796	sīne-sūz	سِينَه سُوزْ	Far.	•	Sine ve göğüs ve ciğer yakıcı olan ve keder verici olan.			
17797	sīnī	سِينِى	Far.	•	Pirinç veya bakırdan masnu bir nev büyük yassı tabla ki taam için istimal olunur.			
17798	süyūf	سُيُوفْ	Ar.	•	Seyfler, kılıçlar, tîğler.			
17799	süyūl	سُيُولْ	Ar.	•	Seller, taşkınlar, sular.			
17800	siyeh	سِيَه	Far.	•	Kara, siyah ve esved olan.			
17801	siyeh-pūş	سِيَهْ پُوشْ	Far.	∴	Kavas, çavuş ve serheng ve kara pûşîde örtünücü ve Beytullâhü'l-azîm, şerrefehellâhu teâlâ ilâ yevmi'l-kıyâme.			
17802	siyeh-çerde	سِيَهْ چَرْدَه	Far.	*	Kara yağız olan, esmer olan.			
17803	siyeh-ḫāne	سِيَهْ خَانَه	Far.	•	Karanlık hane, karanlık yer, zindan.			
17804	siyeh-dāne	سِيَهْ دَانَه	Far.	*	Çörek otu denilen habbe.			
17805	siyeh-dest	سِيَهْ دَسْتْ	Far.	*	Bahîl ve mümsik ve tamahkâr olan.			
17806	siyeh-dil	سِيَهْ دِلْ	Far.	•	Yüreğinde fenalık olan, münafık.			
17807	siyeh-rū	سِيَهْ رُو	Far.	•	Yüzü siyah olan, rezil ve rüsva olan, hacîl ve şermende olan kimse.			
17808	siyeh-rūyī	سِيَهْ رُوِى	Far.	*	Yüz karası ve rezalet, hacâlet.			
17809	siyeh-rūz	سِيَهْ رُوزْ	Far.	•	Bahtsız ve bedbaht ve mahzun olan.			
17810	siyeh-fām	سِيَهْ فَامْ	Far.	•	Rengi siyah olan, esvedü'l-levn olan.			
17811	siyeh-kār	سِيَهْ كَارْ	Far.	•	Günahkâr, asi, mücrim, bed-kâr, kabahatli olan.			
17812	siyeh-kelīm	سِيَهْ كَلِيمْ	Far.	•	Müdbir, bedbaht, talihsiz olan, bahtiyar olmayan.			
17813	siyeh-güş	سِيَهْ گُوشْ	Far.	•	Karakulak denilen hayvan ki tilkiye benzer bir cân-verdir ekseriya arslanın sayd-gâhında gezer ve bakiyye-i sayd-ı arslân ile geçinir imiş.			
17814	seyyiʾ	سَيِّئْ	Ar.	•	Kabîh, nâ-pesend olan kerih ve yaramaz olan.			
17815	seyyiʾet	سَيِّئَةْ	Ar.	•	Suç, kabahat ve yaramaz olan fiil ve nâ-ma'kûl işten dolayı isabet eden keder, sıkıntı.			
17816	ş	ش	Ar.	•	İşbu harf-i şîn-i mu'ceme, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on altıncı harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde üç yüz adedine ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde mâh-ı şa'bâna alamet ve işaret olur.			
17817	şāʾe	شَآءَ	Ar.	•	Diledi, murat eyledi ve inşallah, Hak Teâlâ hazretleri dilese ve murat eylese manasında bir kelime-i tevessüldür.			
17818	şāb	شَابْ	Far.	∴	Malum beyaz bir nev terkîb-i ma'denî, ta'mı buruşturucudur ve terkîbâtında zaç yağı ile alüminyum ve potas madenlerinin humzları olmağla ondan zaç yağı denilen hâmız-ı kibrît çıkarılabilir.			
17819	şābb	شَابٌّ	Ar.	•	Genç adam, civan, yiğit; cemi, şübbân gelir.	cem		
17820	şābāş	شَابَاشْ	Far.	•	Aferin ve maşallah misilli tahsîn ifadesi için müstamel bir kelimedir.			
17821	şābāşī	شَابَاشِى	Far.	•	Tahsîn ve aferin diye çağrışmak.			
17822	şeʾābīb	شَأْبِيبْ	Ar.	•	Şü'bûblar, sağanaklı yağmurlar.			

17823	şāt	شاة	Ar.	•	Koyun denilen hayvan; cemi, şâ' gelir.	cem		
17824	şātim	شاتِم	Ar.	•	Şetm edici, sövüp sayıcı olan, bed-zebân.			
17825	şātī	شاتی	Ar.	*	Kışlı ve soğuk gün.			
17826	şācc	شاجّ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup insanın baş ve yüzünü yaralayan kimseye denilir.		Fıkıh	
17827	şāḫ	شاخ	Far.	•	Ağaç dalı, gusn ve boynuz kıran.			
17828	şāḫ-dār	شاخدار	Far.	•	Dallı, budaklı olan ve boynuzlu olan.			
17829	şāḫsār	شاخسار	Far.	•	Ağaçlık, koruluk, çitlik.			
17830	şāḫa	شاخه	Far.	•	Boyunduruk gibi arabaya koşulan öküz ve mandaların boyunlarına konulur.			
17831	şāḫūr	شاخور	Far.	*	Ekmek pişirdikleri fırın, tandır.			
17832	şād	شاد	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan ve şarap, bade, hamr.			
17833	şādāb	شاداب	Far.	•	Ter ü tâze ve sulu, suyu çok ve suya kanmış olan.			
17834	şādān	شادان	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan.			
17835	şādānk	شادانك	Far.	•	Bir nev tohum ki ekl olundukta afyon misilli keyif eder.			
17836	şād-bāş	شاد باش	Far.	•	Aferin, maşallah manasında kelime-i tahsîndir.			
17837	şād-ḫāb	شاد خواب	Far.	*	Tatlı uyku ve şeker hâb.			
17838	şād-ḫār	شاد خوار	Far.	*	Fahişe ki malumdur.			
17839	şād-ḫāre	شاد خواره	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17840	şādürvān	شادروان	Far.	•	Malum çeşme misilli su mahfazası ki ekseriya cami avlularında olur ve etrafında müteaddit musluklar bulunur.			
17841	şād-kām	شادكام	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan.			
17842	şādmān	شادمان	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17843	şādmānī	شادمانی	Far.	•	Memnuniyet, mesrûriyyet, mahzûziyyet.			
17844	şād-nāk	شادناك	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan.			
17845	şādī	شادی	Far.	•	Memnuniyet, sürur, mahzûziyyet.			
17846	şādīçe	شادیچه	Far.	*	Üste giyilen kaftan.			
17847	şāẕẕ	شاذّ	Ar.	*	Cumhurdan çıkıp seçilen adam ve hükm-i âmdan veyahut kâ'ide-i külliyyeden hariç ve müteferrid olan, muttarit olmayan.			
17848	şārib	شارِب	Ar.	•	Bıyık, erkeklerin üst dudağında olan kıllar mecmuu; cemi, şevârib gelir.	cem		
17849	şāriḥ	شارِح	Ar.	•	Sâhib-i şerh, bir kitabın müşkül ve muğlak yerlerini izah ve beyan eden adam.			
17850	şārid	شارِد	Ar.	•	Beyne'ş-şu'arâ matbu ve nekre ve nâdire olmasına mebni, darbımesel gibi diyâr-be-diyâr münteşir olan eş'âr ve perakende ve dağılmış şey; cemi, şevârid ve şerâyid gelir.	cem		

17851	şāriʿ	شٰارِعْ	Ar.	∴	Vâzı'-ı şer'îat, Zât-ı ecel ve Âlâ hazretleri ve peygamber-i zî-şân efendimiz hazretleri ve âlim-i rabbânî, amil ve muallim zat ve tarîk-i nâfiz, câdde-i mutlaka karîb olan nesne ve şürû' edici, başlayıcı olan.			
17852	şārif	شٰارِفْ	Ar.	*	Karîben, ehl-i şeref olmak üzere olan adam; cemi, şevârif gelir.	cem		
17853	şāriḳ	شٰارِقْ	Ar.	∴	Tulu edici olan güneş ve bir nesnenin gün doğuşu tarafı ve parıldayıcı nesne; cemi, şevârik gelir.	cem		
17854	şāriḳa	شٰارِقَه	Ar.	•	Nur, aydınlık, ziya.			
17855	şāşe-dān	شٰاشَه دَانْ	Far.	*	Sidik kavuğu, mesane.			
17856	şāşe	شٰاشَه	Far.	*	Sidik, bevl denilen mayi ki mesaneden huruç eder.			
17857	şāşenk	شٰاشَنكْ	Far.	*	Tambur denilen meşhur çalgı aleti.			
17858	şāṭır	شٰاطِرْ	Far.	•	Malum bir nev hizmetkâr.			
17859	şāṭır	شٰاطِرْ	Ar.	∴	Ehil ve müte'allikât ve ahbabına muvafakat üzere olmayıp levm ve habaset ve laubaliyane vaz' u hareketle onları izaç eden küstah ve bî-âr-meşreb kimse ki şetaret unvanı medih zımnında istimale nâ-mülâyimdir.			
17860	şāʿir	شٰاعِرْ	Ar.	•	Şiir söyleyen adam ve kelamını vezin ve kafiye ile tertip eden kimse.			
17861	şāṭiʾî	شٰاطِئِ	Ar.	*	Kıyı, kenar; cemi, şevâtî gelir.	cem		
17862	şāʿilet	شٰاعِلَةْ	Ar.	•	Şule, ateş alevi.			
17863	şāʿî	شٰاعِى	Ar.	∴	Irak nesne ve maksûm ve mahdut olmayan hisse ve şayi ve faş olan.			
17864	şāʿiye	شٰاعِيه	Ar.	*	Perakende şey; cemi, şevâ'î gelir.	cem		
17865	şāġil	شٰاغِلْ	Ar.	•	Bir adamı meşgul eden kimse ve meşgul kılıcı, meşguliyet verici olan.			
17866	şāġile	شٰاغِلَه	Ar.	•	Meşguliyet, iş.			
17867	şāfiʿ	شٰافِعْ	Ar.	•	Şefaat edici ve kabahatli olan kimse için yalvarıp rica eder olan.			
17868	şāfiʿa	شٰافِعَه	Ar.	*	Bir nesneyi iki gören göz, çeşm, ayn.			
17869	şāfî	شٰافِى	Ar.	•	Şifa verici, hastayı uyutucu ve zahir ve ayan ve aşikâr olan.			
17870	şāḳḳ	شٰاقّْ	Ar.	•	Meşakkatli, güç ve düşvâr ve usretli olan ve renc ve meşakkat verici olan.			
17871	şāḳḳa	شٰاقَّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17872	şāḳūl	شٰاقُولْ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ve hendesiyye ıs. olup şekilde görüldüğü veçhile bir mahallin hatt-ı amûdîsini tayin için istimal olunan alete ıtlak olunur ki hayt ile bir cism-i sakîl-i mu'allaktan ibaret olduğu gibi mimarlar ve mühendisler ekseriyet üzere istimal ederler.		Hikmet-i tabî'iyye ve Hendese	+
17873	şāḳūlî	شٰاقُولِى	Ar.	*	Hendese ıs. olup şakule taalluk ve nispeti olan şeye denilir.		Hendese	
17874	şāḳî	شٰاقِى	Ar.	•	Şekavetli olan ve günahkâr olan.			
17875	şāk	شٰاكْ	Far.	*	Ağaçtan ayırıp diktikleri fidan.			
17876	şākk	شٰاكّْ	Ar.	*	Şek ve şüphe edici.			
17877	şāket	شٰاكَةْ	Ar.	*	Dikenlik, hâristân manasına.			

17878	şākir	شٰاكِر	Ar.	•	Şükredici, teşekkür edici, mazhar olduğu nimet ve in’âmâta mukabil velinimetini medih ve sitayiş ve hayır ile yâd edici olan .			
17879	şākile	شٰاكِلَه	Ar.	∴	Şekil ve şüphe manasına ve heyet ve surette müşabehet ve bir adamın tab ve hevâsına sâlih ve muvafık olan şey ve nahiye ve niyet ve tarikat ve mezhep ve hilkat, seciyyet, tıynet ve şâh-râhtan münşa'ib olan yollar; cemi, şevâkil gelir.	cem		
17880	şākī	شٰاكِى	Ar.	•	Hiddet ve şevketli adam ve âlât-ı harb ve eslihası mürettep ve keskin olan ve şikâyet ve teşekkî edici, ağlayıcı olan.			
17881	şākird	شٰاكِرْدْ	Far.	•	Sanat veya ilim tahsili için üstada mülâzemet eden kimse, çırak, talebe.			
17882	şākird-āne	شٰاگِرْدٰانَه	Far.	•	Şakirde yakışır ve münasip olan.			
17883	şākirdī	شٰاگِرْدِى	Far.	•	Şakirtlik, çıraklık, taliplik.			
17884	şāl	شٰالْ	Far.	•	Malum kumaş ki Hindistan’da ve Acem vesair taraflarda imal olunur.			
17885	şām	شٰامْ	Ar.	•	Malum kıta ki kıblenin sol tarafında olması bâ’is-i tesmiyedir, Yemen ülkesine bu veçhile ıtlaka sebep yemîn-i kıblede olduğu gibi.			
17886	şām	شٰامْ	Far.	•	Akşam, gurup, şems kararları olan vakit ve akşam taamı.			
17887	şāmm	شٰامْ	Ar.	•	Koklayıcı; rayiha, koku hissedici.			
17888	şāmet	شٰامَةْ	Ar.	•	Siyah leke, hâl ve insan vücudunda olan benek ve ayıp ve kusur ve noksan.			
17889	şeʾāmet	شَأٰمَةْ	Ar.	•	Uğursuz olmak, meşum olmak ve uğursuzluk ve bedbahtlık.			
17890	şāmme	شٰامَّةْ	Ar.	•	Rayiha hissedici olan, kuvve-i şâmme, mevcudatın rayihasını hisseder olan kuvve-i hayvâniyye ki burunda vaki olur.			
17891	şāmiḥ	شٰامِخْ	Ar.	•	Yüksek ve ali nesne ve izz u ta’azzumla burnu yukarı tutan, mağrur ve mütekebbir, yadigâr.			
17892	şāmiḥa	شٰامِحَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup izâm ve beyin vesair kıta’ât-ı bedeniyyede hılkî olarak nümâyân olan tümsek ve çıkıntılara denilir.		Tıp	
17893	şām-gāh	شٰامگٰاهْ	Far.	•	Akşam vakti.			
17894	şāmil	شٰامِلْ	Ar.	•	Ziyade nesneye birden zarf ve örtü olan ve mana ve mefhumu ve menfaat ve mazarratı ziyade nesne ve kimselere taalluk eder olan.			
17895	şāme	شٰامَه	Far.	•	Karının baş örtüsü.			
17896	şāme-keş	شٰامَه كَشْ	Far.	•	Başına örtü örtünen.			
17897	şāme-küşā	شٰامَه كُشٰا	Far.	•	Baş örtüsünü çekip açar olan.			
17898	şāme-geh	شٰامَه كَه	Far.	•	Zift denilen siyah nesne.			
17899	şān	شٰانْ	Ar.	∴	Emir ve hâl manasına cemi; şü'ûn, gelir ve şöhret ve bir kimsenin ismi ve ef’âli, âlemin malumu olmak ve bir adamın hâl ve şanını bilmek ve şan sahibi olmak ve isim ve namus, ırz nam ve mahiyet, keyfiyet, sıfat, sîret, çi gûnegî ve sevâb-ı azîm ve gözyaşının mecrası.			
17900	şāne	شٰانَه	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile tarak denilen şeye denilir ki bununla başın saçı ve bıyık ve sakal taranır.			+
17901	şāne-zede	شٰانَه زَده	Far.	•	Taranmış, tarak vurulmuş olan.			
17902	şāne-zen	شٰانَه زَنْ	Far.	•	Baş tarayıcı, başa tarak vurucu.			
17903	şānī	شٰانِى	Ar.	•	Şan ve keyfiyet ve mahiyete mensup ve müteallik olan.			
17904	şāh	شٰاهْ	Far.	•	Bir iklim üzerine ferman, fermâ ve hâkim ve müdür olan zat, şerif.			

17905	şāhā	شاهٰا	Far.	•	Ey şah ve ey padişah manasında nidadır.			
17906	şāhān	شاهٰانْ	Far.	•	Şahlar, padişahlar, hükümdarlar, sultanlar.			
17907	şāhāne	شاهٰانَه	Far.	•	Padişaha layık ve müteallik ve münasip olan ve yakışır olan.			
17908	şāh-bāz	شاهْبازْ	Far.	•	Beyaz ve iri doğan kuşu.			
17909	şāh-bāl	شاهْبالْ	Far.	•	Kuş kanadının en uzun tüyü.			
17910	şāh-bālā	شاهْبالٰا	Far.	*	Sağdıç ki sünnet olan çocuğun hem-inânıdır.			
17911	şāh-ber	شاهْبَرْ	Far.	*	Kuş kanadının tüyü.			
17912	şāh-bender	شاهْبَندَرْ	Far.	•	Devlet-i Aliyye'nin ecnebi ülkesinden bazı mahallerde ikamet eden tebaasının umûr-ı ticâriyyesi ve emsali hakkında mahallî hükûmetle muamelede bulunmak üzere mansûb olan me'mûrîne denilir.			
17913	şāh-beyt	شاهْ بَيتْ	Ar. - Far.	•	Kasidede ism-i memdûhun zikrolunduğu beyit ve gazeliyyâtta ve mukatta'âtta maksûdun fîh olan beyit ve gazelin son beyti.			
17914	şāh-per	شاهْپَرْ	Far.	•	Kuş kanadının en uzun tüyü.			
17915	şāh-terec	شاهْتَرَجْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile şahtere denilen nebata denilir ki Fârisîden mu'arrebdir, nebât-ı mezkûrun kökünden maada bilcümle eczası tıpta müstamel olup mukavvî-i hafîf ve musahhih-i dem gibi tesir eylemesine mebni emrâz-ı cildiyyede ve sarılıkta ve batnın havi olduğu azanın intifâh yani şişkinliğinde ve fesâd-ı demde ve ağızdan makada kadar itibar olunan cihâz-ı hazmiyye denilen yolun zafiyetinde kullanılır.		Nebatat	+
17916	şāh-tereciyye	شاهْتَرَجِيّه	Ar.	•	Is. nebâtiyyeden olup evrak ve ezhâr vesair kıtaatının vaziyet ve eşkâli şâhterec denilen nebata şebîh birtakım nebatatı havi olan nebatat fasılcığına ve kısmına ıtlak olunur.		Nebatat	
17917	şāh-tere	شاهْتَرَه	Far.	•	Şâhterec denilen nebat.			
17918	şāhid	شاهِدْ	Ar.	•	Şehadet edici, bir husus vukuunda hazır olup ve görüp işitici ve bu hususu böyle gördüm veya böyle işittim veya böyle bilirim diye hâkim huzurunda diğer bir kimsenin kavlini tasdik edici ve ıs. fıkhiyyeden olup bir kimsenin âher kimsede olan hakkını ispat için huzûr-ı hâkimde ve hasmının muvacehelerinde şehadet lafzıyla yani şehadet ederim diye haber veren kimseye denilir ve peygamber efendimiz hazretleri ve ferişte ve melâ'ike-i kirâm ve güzel ve mahbup.		Fıkıh	
17919	şāh-dārū	شاهْدارُو	Far.	•	Padişah ilacı, şarap, hamr, bade.			
17920	şāh-dāne	شاهْدانَه	Far.	•	Beng tohumu ve kendir tohumu ve büyük ve güzel olan inci tanesi.			
17921	şāhid-bāz	شاهِدْ بازْ	Ar. - Far.	•	Zen-perest, zampara.			
17922	şāhid-bāzī	شاهِدْ بازِى	Ar. - Far.	•	Şâhid-bâzlık, zen-perestlik.			
17923	şāh-rāh	شاهْراهْ	Far.	•	Büyük cadde, yol.			
17924	şāh-reg	شاهْرَگْ	Far.	•	Şah damarı ki büyük ve kanı çok olup mezkûr kanı yürekten ahzederek cemî'-i a'zâya taksim ve tevzi eder, buna fenn-i tıbda şiryân-ı ebher derler.			
17925	şāh-rūd	شاهْرُودْ	Far.	•	Büyük çay, büyük ırmak.			
17926	şāh-zāde	شاهْزادَه	Far.	•	Padişah oğlu, hükümdar evladı.			
17927	şāh-süvār	شاهْسُوارْ	Far.	•	Süvariler şahı olan kimse, iyi ata binici.			
17928	şāh-māt	شاهْ ماتْ	Far.	•	Satranç ıs. olup şahın hiçbir oynayacak yeri kalmamasına denilir.		Satranç	
17929	şāhiḳ	شاهِقْ	Ar.	•	İrtifa, yüksek dağ ve bina ve ağaç makulesine de vasıf olur ve mekân-ı âlî; cemi, şevâhik gelir.	cem		

17930	şāhiḳa	شاهِقه	Ar.	•	Dağ tepesi, zirve-i cebel.			
17931	şāhnāy	شاهْنای	Ar.	*	Zurna denilen çalgı.			
17932	şāhinşāh	شاهِنْشاهْ	Far.	•	Padişahlar padişahı, cihangir.			
17933	şāhinşeh	شاهِنْشَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17934	şāhinşāhī	شاهِنْشاهِی	Far.	•	Padişahlar, padişah olmak ve şâhinşâh olan zata müteallik ve mensup olan.			
17935	şāh-nişīn	شاهْنِشِينْ	Far.	•	Bir hanenin sokak üzerine çıkma bir nev köşesi ki gelen geçen ondan güzelce seyir ve temaşa olunur.			
17936	şāh-vār	شاهْوارْ	Far.	•	Padişaha layık ve yakışır olan ve büyük ve âlâ inci.			
17937	şāh-veş	شاهْوَشْ	Far.	•	Padişaha benzer ve padişah tarzında olan.			
17938	şāhī	شاهِی	Far.	•	Padişaha müteallik ve yaraşır ve mensup olan ve padişahlık, padişah olmak.			
17939	şāhīn	شاهِينْ	Far.	•	Malum bir nev yırtıcı kuş ki sayd için beslenir, evvelleri şahlara mahsus olmasına mebni onlara nispet edilerek tesmiye edilmiştir ve ta'rîb edilerek cemine şevâhîn denilmiştir.			
17940	şāyān	شايانْ	Far.	•	Layık ve yaraşır, yakışır ve münasip olan.			
17941	şā'ib	شآئِبْ	Ar.	*	Ayıp ve noksan ve yaramaz, murdar nesne ve şüphe, gümân ve çirk ve kir, leke; cemi, şevâ'ib gelir ve saçı, sakalı ak kimse.	cem		
17942	şā'ibe	شآئِبَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17943	şāyed	شايَدْ	Far.	•	Gerektir ki, ola ki, bil ki manasında edattır.			
17944	şāyestegī	شايَسْتَگی	Far.	•	Liyakat, yaraşıklık, yakışıklık.			
17945	şāyeste	شايَسْتَه	Far.	•	Layık ve yaraşır, yakışır ve müstahak ve ehliyetli olan.			
17946	şāyiᶜ	شايِعْ	Ar.	∴	Taksim olunmamış hisse-i müştereke ve nâs beyninde duyulup faş ve aşikâre ve bilinmiş olan nesne.			
17947	şāyiᶜa	شايِعَه	Ar.	•	Şayi ve mütevatir olan haber ve havadis.			
17948	şāyigān	شايِگانْ	Far.	∴	Ucuz olan nesne, rahîs gibi ve çok ve firâvân ve bî-nihâye olan ve bol ve vâsi olan ve layık ve yaraşır ve yakışır olan.			
17949	şāyigāne	شايِگانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17950	şāyigānī	شايِگانی	Far.	∴	Ucuzluk, bolluk ve çokluk, kesret, vefret.			
17951	şā'im	شائِمْ	Ar.	*	Bir adamı uğursuzluğa uğratıcı kimse.			
17952	şeb	شَبْ	Far.	•	Gece, leyl, karanlık zaman.			
17953	şebb	شَبّْ	Ar.	*	Ateş yakmak ve envâ'-ı ahcârdan meşhur bir nev hacer ve cenk koparmak.			
17954	şebāb	شَبابْ	Ar.	∴	Yetişip yiğit olmak ve gençlik, tazelik, civanlık ve hadâset ve şâb kelimesinin cemi olur gençler, civanlar manasına.	cem		
17955	şebābet	شَبابَةْ	Ar.	•	Gençlik, tazelik ve civanlık ve hadâset.			
17956	şibābīk	شِبابِيكْ	Ar.	•	Birbirine girmiş nesneler, şübbâkeler ve pencere kafesleri ve balık ağları ve bunlar gibi kafes vurulmuş nesneler.			
17957	şubāṭ	شُباطْ	Ar.	•	Sâl-i Rûmînin eski zaman hesabına göre on ikinci yani son ayı ve şimdiki hesaba göre ikinci şehr olup kânunusani akabinde olur ve âhir-i şitâya tesadüf eder.			

17958	şebāᶜat	شَبَاعَةْ	Ar.	∴	Bir nesne firâvân olmak, çoğalmak ve tutmak.			
17959	şeb-efrūz	شَبْ اَفْرُوزْ	Far.	•	Gece vakti aydınlık ve yırtıcı olan.			
17960	şibāk	شِبَاكْ	Ar.	•	Şebekeler, balık ağları, tuzaklar ve kafesler.			
17961	şebāket	شَبَاكَةْ	Ar.	*	Müşebbek olmak, birbiri içine girmek ve birbirine girmiş nesne; cemi, şebâbîk gelir.	cem		
17962	şübbāke	شُبَّاكَه	Ar.	•	Balık ağı, kafes.			
17963	şebāmān	شَبَامَانْ	Ar.	•	Peçe bağı ki kadınlar onunla peçelerini bağlarlar.			
17964	şebān	شَبَانْ	Far.	•	Şebler, geceler ve harem dairesi ve gece ibadetine mahsus olan.			
17965	şübbān	شُبَّانْ	Ar.	•	Şâblar, gençler, civanlar.			
17966	şebānet	شَبَانَةْ	Ar.	•	Gençlik tazeliği ve güzelliği.			
17967	şübān	شُبَانْ	Ar.	*	Koyun güdücü çoban.			
17968	şebān-zūr	شَبَانْزُورْ	Far.	•	Gece gündüz, leyl ü nehâr.			
17969	şebān-gāh	شَبَانْگَاهْ	Far.	•	Gece vakti, akşam.			
17970	şebān-geh	شَبَانْگَهْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17971	şeb-engĭz	شَبْ اَنْگِيزْ	Far.	•	Yarasa denilen memeli ve tayyar hayvan ki kuş zannederler.			
17972	şebāne	شَبَانَه	Far.	•	Gecelik olan nesne.			
17973	şeb-āvĭz	شَبْ آوِيزْ	Far.	*	İshak kuşu tabir olunan kuş.			
17974	şebāhet	شَبَاهَةْ	Ar.	•	Birbirine benzemek ve şek ve şüphe ve gümân.			
17975	şeb-būy	شَبْ بُوىْ	Far.	•	Bir nev güzel kokulu çiçek ismidir.			
17976	şeb-pere	شَبْپَرَه	Far.	•	Yarasa denilen hayvan.			
17977	şeb-bāz	شَبْ بَازْ	Far.	*	Mahya, ramazanda kandil ile gece minarede yapılan eşkâl ve yazı.			
17978	şebbet	شَبَّةْ	Ar.	*	Taze kız ve avrat.			
17979	şeb-tāb	شَبْتَابْ	Far.	*	Yıldız böceği denilen hayvancık.			
17980	şeb-çerāġ	شَبْچَرَاغْ	Far.	•	Bir nev cevher ki güya gece vakti çerâğ gibi ziya verir imiş ve ateş böceği.			
17981	şebḥ	شَبحْ	Ar.	•	Şahıs, ceset, beden ve cisim ve insanın vesairenin mer'î olan karaltısı; cemi, eşbâh ve şübûh gelir ve Fârisîde kâlbüd denilir.	cem		
17982	şeb-ḫāne	شَبْخَانَه	Far.	*	İbadet olunacak mekân.			
17983	şeb-ḫān	شَبْخَوَانْ	Far.	•	Gece öter olan bülbül.			
17984	şeb-ḫūn	شَبْخُونْ	Far.	•	Gece baskını, gece çapulu.			
17985	şeb-ḫĭz	شَبْخِيزْ	Far.	•	Gece vakti uyumayıp ayakta olan ve gece vakti kalkıcı olan.			
17986	şeb-dĭz	شَبْدِيزْ	Far.	•	At, feres, esb ve kara yağız olan.			
17987	şeb-ẕĭr	شَبْذِيرْ	Far.	*	Esmâ-i ilâhiyyeden bir isimdir.			

17988	şibr	شِبْرْ	Ar.	•	Karış, açık elin başparmağı ucuyla serçe parmağı ucu beyninde olan mesafe ki Fârisîde bedest derler; cemi, eşbâr gelir.	cem		
17989	şebr	شَبْرْ	Ar.	*	Karşılamak ve atiyye vermek ve ücret ve kira.			
17990	şebrem	شَبْرِمْ	Ar.	*	Habbü's-selâtîn denilen nebat ki tafsilatı için habbü's-selâtîn kelimesine bakıla.			
17991	şeb-reng	شَبْرَنگْ	Far.	•	Kara, siyah, esved olan.			
17992	şeb-rev	شَبْرَوْ	Far.	•	Gece vakti yola giden.			
17993	şeb-zindedār	شَبْ زِنْده دٰارْ	Far.	•	Gece vakti uyumayıp iş ile meşgul olan veya bekçilik eden.			
17994	şebistān	شَبِسْتٰانْ	Far.	•	Yatak, pister ve yatak odası ve harem dairesi ve gece ibadetine mahsus olan oda ve mahfil ve hücre.			
17995	şibaᶜ	شِبَعْ	Ar.	•	Doymak, karnı doymuş olmak, tokluk.			
17996	şebᶜān	شَبْعٰانْ	Ar.	∴	Karnı tok olan, doymuş olan şahıs ve emin manasına da gelir.			
17997	şübᶜat	شُبْعَةْ	Ar.	•	Bir kere doyacak miktar taam, bir doyumluk olacak yemek.			
17998	şebġāz	شَبْغٰازْ	Far.	*	Koyun ağılı ve mandıra.			
17999	şebk	شَبْكْ	Ar.	*	Bir nesnenin eczasını balık ağı gibi birbirine geçirip sokuşturmak ve umur ve mesâlih, şûrîde ve pîçîde olmak.			
18000	şebeke	شَبَكَه	Ar.	•	Şekilde görüldüğü balık ağına ve pencere kafesi misilli nesneye ve tuzağa tesmiye olunur; cemi, şibâk gelir.	cem		+
18001	şübke	شُبْكَه	Ar.	*	Sokuşma manasına, bu münasebetle karabet ve hısımlığa denilir.			
18002	şeb-gerd	شَبْگَرْدْ	Far.	*	Gece gezici ve gece vakti yola gidici.			
18003	şeb-gūn	شَبْگُونْ	Far.	•	Kara, siyah esved siyah renkli olan.			
18004	şebgīr	شَبْگِيرْ	Far.	•	Gece uyumayıp sabaha kadar bidar olan ve gece vakti iş işler olan ve meşguliyetinde mukaddem olan ve kâ'imü'l-leyl olan.			
18005	şebn	شَبْنْ	Ar.	•	Gençliğin tazeliği ve güzelliği.			
18006	şeb-nem	شَبْنَمْ	Far.	•	Gece vakti yağan çi ve rutubet.			
18007	şebbū	شَبُّو	Far.	•	Güzel rayihalı bir nev çiçek ismidir.			
18008	şebbūy	شَبُّوىْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18009	şibh	شِبْهْ	Ar.	•	Misil, nazir, mânend; cemi, eşbâh gelir ve benzer olan nesne.	cem		
18010	şibh-i maᶜden	شِبْهِ مَعْدَنْ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup müvellidü'l-mâ ve müvellidü'l-humûza ve kükürt ve klor ve brom ve azot ve fosfor ve flor ve iyot ve arsenik ve kömür ve bor ve silisyum gibi min-cihetin ma'âdine şebîh olup vücûh-ı müte'addide ile onlardan mütemeyyiz olan ecsâmın her birine denilir.		Kimya	
18011	şibh-i maᶜîn	شِبْهِ مَعِينْ	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dört dıl' ve dört zaviyesi olup adlâ'-ı mezkûreden her dıl'ın mütekabilini yekdiğerine müsavi ve muvazi ve zaviyelerinden iki mütekabil zaviyeleri hâdde ve diğer ikisi münferice olan şekl-i hendesîye denilir.		Hendese	+
18012	şibh-i cezîre	شِبْهِ جَزِيرَه	Ar.	•	Coğrafya ıs. olup her tarafı su ile muhat, fakat bir tarafından azıcık kara ile ittisali olan arazi parçasına denilir.		Coğrafya	
18013	şebeh	شَبَهْ	Ar.	*	Misil, nazir, mânend ve benzer olan nesne; cemi, eşbâh.	cem		
18014	şübeh	شُبَهْ	Ar.	•	Şüpheler, şekiller, gümânlar.			

18015	şebeh	شَبَهْ	Ar.	*	Pirinç denilen halîta-i ma’deniyye ki bakır ile tûtiyâdan terekküp eder ve müşabehet manasına.			
18016	şeb-hengām	شَبْهَنْگَامْ	Far.	•	Gece vakti.			
18017	şübhet	شُبْهَهْ	Ar.	∴	İltibas manasına ve bir kulun veya bir kaziyenin sıhhati babında zihinde hasıl olan tereddüt ve mültebis olmak ve misil ve mânend ve nazir.			
18018	şeb-yār	شَبْيَارْ	Far.	*	Sarısabır tabir olan müshil hassalı deva.			
18019	şebîbet	شَبِيبَهْ	Ar.	•	Gençlik, yiğitlik, hadâset ve yetişip yiğit olma ve büyüyüp çocukluktan çıkmak, babayiğit olmak.			
18020	şebîbiyyet	شَبِيبِيَّهْ	Ar.	•	Babayiğitlik, civanlık, delikanlılık.			
18021	şebî‘	شَبِيعْ	Ar.	*	Kesîr ve firâvân nesne.			
18022	şebîke	شَبِيكَه	Ar.	•	Balık ağı, kafes olmuş nesne.			
18023	şeb-i yeldā	شَبِ يَلْدَا	Ar. - Far.	•	Senenin en uzun gecesi.			
18024	şebîh	شَبِيهْ	Ar.	•	Misil, nazir ve benzer olan.			
18025	şett	شَتّْ	Ar.	•	Dağıtmak, tarumar etmek ve dağılmak, ayrı ayrı olmak ve başka başka olmak, dağınık olmak.			
18026	şitā’	شِتَاءْ	Ar.	•	Kış mevsimi, kış faslı, zemistân; cemi, şettâ ve eştiye.	cem		
18027	şitāb	شِتَابْ	Far.	•	Acele, sürat, çabukluk ve acele ve sürat edici olan ve seğirtmek.			
18028	şitābān	شِتَابَانْ	Far.	•	Acele ve süratle hareket ederek, alelacele ve acele ve sürat edici.			
18029	şetāt	شَتَاتْ	Ar.	•	Perakende ve dağılmış olmak, dağılmak, dağınık olmak.			
18030	şitā-lenk	شِتَالَنكْ	Far.	•	Ayak topuğu kemiği, ka’b.			
18031	şetr	شَتْرْ	Ar.	*	Kesmek ve gözün kapağını tersine devirmek ve bir adamın vücudunu yaralayıp âzürde eylemek.			
18032	şeter	شَتَرْ	Ar.	•	Kesilmek ve gözün alt ve üst kapakları dönüp devrik olmak veyahut yarık olmak ve alt dudak yırtık olmak ve bir adama sövmek.			
18033	şütre	شُتْرَه	Ar.	•	Parmakların aralarında olan açıklık ve ıs. tıbbiyyeden olup göz kapağının dış kenarına ıtlak olunur.		Tıp	
18034	şütür	شُتُرْ	Far.	•	Deve denilen hayvan, üştür, cemel.			
18035	şütür-bār	شُتُرْبَارْ	Far.	•	Bir deve yükü olan ağırlık.			
18036	şütür-bān	شُتُرْبَانْ	Far.	•	Deve çıbanı, deveci, cemmâl.			
18037	şütür-beçe	شُتُرْبَچَه	Far.	•	Deve yavrusu.			
18038	şütür-pā	شُتُرْپَا	Far.	*	Geyik otu ve zahter denilen nebat.			
18039	şütür-ḫār	شُتُرْخَارْ	Far.	*	Deve dikeni tabir olunan ot.			
18040	şütür-ḫāre	شُتُرْخَارَه	Far.	*	Bi-ma’nâhu eyzan.			
18041	şütür-dil	شُتُرْدِلْ	Far.	•	Deve yürekli, yani korkak olan.			
18042	şütür-gāv	شُتُرْگَاوْ	Far.	•	Zürafa denilen hayvan.			
18043	şütür-gāvpelenk	شُتُرْگَاوْپَلَنكْ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			

18044	şütür-gerbe	شُتُرْگَرْبَه	Far.	•	İyili ve kemli ve uygun ve uygun değil olan ve pek münasebetsiz olan, **vaz'-ı şütür-gerbe**: birinin hâline ve aslına kat'an yaraşmaz olan vaz' u hareket veyahut zoraki ihtiyar olunan inkıyat ve tevazu.			
18045	şütür-murġ	شُتُرْمُرغْ	Far.	•	Deve kuşu denilen hayvan.			
18046	şetrenk	شَتْرَنكْ	Far.	*	Satranç denilen oyun.			
18047	şetm	شَتْمْ	Ar.	•	Sövmek, sövüp saymak, azarlamak.			
18048	şütūt	شُتُوتْ	Ar.	•	Ayrı ve başka olanlar.			
18049	şütūm	شُتُومْ	Ar.	•	Şetmler, sövüp saymalar.			
18050	şetūm	شَتُومْ	Ar.	•	Sövülmüş, sayılmış olan ve çirkin, bed-manzar ve kerih ve kabîh olan.			
18051	şettā	شَتَّى	Ar.	•	Çok ve ayrı ayrı olan, müteferrik ve dağınık olan.			
18052	şetīt	شَتِيتْ	Ar.	•	Dağılmak, müteferrik olmak ve ayrı ayrı ve dağınık olan.			
18053	şetīm	شَتِيمْ	Ar.	•	Sövülmüş, sayılmış adam ve çirkin ve bed-manzar ve zişt-peyker ve kerih ve kabîh olan.			
18054	şetīmet	شَتِيمَةْ	Ar.	•	Sövmüş, saymış ve düşnâm.			
18055	şetīr	شَتِيرْ	Ar.	*	Bed-hûy ve zişt-meşreb ve mecmû'a-i şer ve uyûb olan şahıs.			
18056	şecc	شَجْ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup insanın baş ve yüzünü yaralamak manasınadır ve gemi giderken denizi yarmak ve kat'-ı mesâfe ile yol almak.		Fıkıh	
18057	şicāc	شِجَاجْ	Ar.	•	Baş ve yüz yaraları, şecceler ve müfret olmak itibariyle birbirinin başlarını yarmak manasına gelir.			
18058	şücāᶜ	شُجَاعْ	Ar.	•	Yeis ve şiddet hengâmında şedîdü'l-kalb olan adam ki bahadır denilir ve şecaatli, cesaretli ve cesur olan.			
18059	şecāᶜat	شَجَاعَةْ	Ar.	•	Korkulu vakitlerde havf etmeyip kalp kuvvetli kalmak ve yiğitlik, bahadırlık.			
18060	şicāb	شِجَابْ	Ar.	*	Çamaşır kurutmak için istimal olunan kafes.			
18061	şücüb	شُجُبْ	Ar.	•	Sehpa denilen nesne.			
18062	şeccet	شَجَّةْ	Ar.	•	Is. fıkhiyyeden olup baş ve yüzde cerh ile hasıl olan yaraya denilir; cemi, şicâc gelir.	cem	Fıkıh	
18063	şecce-i bāżiᶜa	شَجَّهِ بَاضِعَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup derisi katolunan yaraya denilir.		Fıkıh	
18064	şecce-i ḥārişa	شَجَّهِ حَارِصَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup deri yırtılıp fakat kan çıkmayan yaraya denilir.		Fıkıh	
18065	şecce-i āmme	شَجَّهِ اٰمَّه	Ar.	*	Baş kemiğinin iç tarafındaki cilde vasıl olan yara manasına ıs. fıkhiyyedendir, cild-i mezkûra ıstılâh-ı etibbâda gışâ-i ümmü's-sulbe ıtlak olunur ve beyin örtülerinden en üstte olanıdır.			
18066	şecce-i dāʾmiᶜa	شَجَّهِ دَامِعَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kan çıkıp fakat gözdeki yaş gibi mevzi'-i cerâhate birikip seyelan etmeyen yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
18067	şecce-i dāmiye	شَجَّهِ دَامِيَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kanı seyelan eden yaraya denilir.			
18068	şecce-i simḥāḳ	شَجَّهِ سِمْحَاقْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kemik üzerindeki zar gibi ince deriye kadar yırtılıp fakat o deri yırtılmamış olan yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
18069	şecce-i mütelāḥime	شَجَّهِ مُتَلَاحِمَه	Ar.	*	Deri ile et dahi katolunmuş olan yara manasına ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
18070	şecce-i mūżiḥa	شَجَّهِ مُوضِحَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup onda kemik meydana çıkıp görünen yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
18071	şecce-i münaḳḳile	شَجَّهِ مُنَقِّلَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup onda kemik kırılmakla beraber yerinden oynamış olan yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	

18072	şecce-i hāşime	شَجَّهِ هَاشِمَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup onda kemik kırılmış olan yaraya denilir.		Fıkıh	
18073	şecer	شَجَرْ	Ar.	•	Dıraht, ağaç ve nebattan sak üzere kaim olup taraveti senelerce imtidâd eden bilcümle nebata denilir ki sakı olmayana yaktîn tabir olunur; cemi, eşcâr gelir.	cem		
18074	şecr	شَجرْ	Ar.	*	Bir nesneyi bir diğer nesneye rapteylemek ve bir adamı bir nesneden sarf ve tahvil eylemek, vazgeçirmek ve men ve defeylemek.			
18075	şeceret	شَجَرَةْ	Ar.	•	Ağaç, dıraht, nebatın büyüğü ve silsilenin ecdat ve zerârîsini ve fürû'âtını müşir cetvel.			
18076	şecre	شَجْرَه	Ar.	*	Ağacı çok olan yer, dırahtistân.			
18077	şecerü'l-bellūṭ	شَجَرُ الْبَلُّوطْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde bir dalı görüldüğü veçhile meşe ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kabuğu ile meyvesi olup kabuğunun meshûku mukabbız-ı şedîd gibi cürûh-ı rediyye ve veheniyyede yani fena ve tembel yaralarda ve matbûhu şırınga ve hukne şeklinde, müzmin belsoğukluğunda ve ishalde ve sanayide dahi debagatte kullanıldığı gibi meyvesi dahi mukavvî ve mukabbız-ı hafîf gibi ishâl-i müzminede ve emrâz-ı müzmine-i mi'dede istimal olunur.		Nebatat	+
18078	şecerü'l-bünduḳ	شَجَرُ الْبُنْدُقْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde bir dalı görüldüğü veçhile fındık denilen meyve ağacına denilir, mezkûr meyve mugaddîdir.		Nebatat	+
18079	şecerü'l-ḫubz	شَجَرُ الْخُبزْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ekmek ağacı denilen nebata ıtlak olunur ki bunun meyvesi dahi mugaddî olmağla ekl ederler.		Nebatat	+
18080	şecerü'ṣ-ṣınār	شَجَرُ الصِنَارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekli çınar kelimesinde gösterildiği veçhile çınar ağacına ıtlak olunur.		Nebatat	
18081	şecerü'z-zeytūn	شَجَرُ الزَّيْتُونْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile Türkçede de zeytin denilen meyve ve tanenin ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesiyle meyvesinin etli tabakasında olan yağdır, meyvesi şeker işemek avarızıyla nümâyân olan tebevvül-i sükkerî, verem denilen sillü'r-ri'eye müptela olanlarda nef'i müşahede olunup yağı dahi tatlı badem yağı gibi az miktarı müleyyin, ziyade miktarı müshil-i murahhî gibi icrâ-yı fi'l eylediğinden iltihâb-ı âlât-ı teneffüsiyye ve kanât-ı hazmiyyede kullanılır, haricen dahi tilâ' suretinde kullanıldığı gibi muşamba ve merâhim terkibine de dâhil olur.		Nebatat	+
18082	şecerü'l-ʿandem	شَجَرُ الْعَنْدَمْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kardeşkanı ağacı denilen şecere ıtlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesinde bulunan ve kardeşkanı namında reçine gibi bir madde olup mukabbız gibi tesir ettiğinden ishalde ve seyelân-ı muhâtîde yani kadınlarda vaki olan sümük gibi akıntıda ve enzifede yani kanamalarda, kan gelmelerde kullanılır.		Nebatat	+
18083	şecerü'l-ġubeyrāʾ	شَجَرُ الْغُبَيْرَآءْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile üvez denilen meyvenin ağacına ıtlak olunur ki evrak ve ezhâr ve meyvesi irâ'e olunmuştur.		Nebatat	+
18084	şecerü'l-ġār	شَجَرُ الْغَارْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olp şekilde görüldüğü veçhile defne ağacı denilen ağaca ıtlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü evrak ve meyvesi olup münebbih gibi tesir ederek ev'iye-i şa'riyye denilen kıl gibi ince damarlara takviyet verdiğinden kâti'u'n-nezf gibi ve evrakı az miktarda midevi ve mu'arrık yani terletici ve mükeyyif ve dâfi'u'r-rîh gibi tesir eder ve ziyade miktarı ishali mü'eddî olur, haricen dahi münebbih ve muhallil yani sisleri eritici gibi kullanılır.		Nebatat	+
18085	şecerü'l-ḳarānyāʾ	شَجَرُ الْقَرانْيَآءْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kızılcık denilen meyve ağacına ıtlak olunur.		Nebatat	+
18086	şecerü'l-ġareb	شَجَرُ الْغَرَبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kavak ağacı denilen şecere ıtlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü tomurcukları olup dâhilen edviye-i belsemiyye misilli kasabâtü'r-ri'e denilen nefes borularının iltihâb-ı müzmîninde ve böbrek ve hâlebân ve mesaneden ibaret olan cihâz-ı bevliyyenin müzmin iltihaplarında ve nezle-i mesâne-i müzminede gayetle nafi olarak kullanılır ve haricen dahi merhem suretinde basurda ve makat yarıklarında müleyyin ve müsekkin gibi ve bazı çıbanları kemâle eriştirmek için istimal olunur ve kavak merhemi meshurdur.		Nebatat	

18087	şecer-i lisān-ı ᶜaṣfūr	شَجَرِ لِسانِ عَصْفُورْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dişbudak ağacı denilen şecere ıtlak olunur, şecer-i mezkûrun kabuğunun hummâ-yı nâ'ibede yani sıtmada ve nıkrîs denilen küçük mefâsıl ağrılarında ve iskorbütte ve soluncanları def hususunda nef'i olduğu kadimden beri şöhret-şi'ârdır.		Nebatat	+
18088	şecerü'l-mevz	شَجَرُالْمَوزْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile muz denilen Arabistan meyvesinin ağacına denilir, şecer-i mezkûrun meyvesi her ne meyve niyetine yenilse o meyvenin tadını verir imiş.		Nebatat	+
18089	şecerü'l-levz	شَجَرُ الّوزْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup badem denilen meyve ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü, meyvesinden çıkarılan yağ olup az miktarı müleyyin, ziyade miktarı müshil-i murahhî gibi icrâ-yı fi'l eylediğinden iltihâb-ı âlât-ı teneffüsiyyede ve kanât-ı hazmiyyede kullanılır, haricen dahi tılâ suretinde istimal olunduğu gibi muşamba ve merâhim terkibine de dâhil olur.		Nebatat	
18090	şecerü'n-nebiᶜ	شَجَرُ النَّبِعْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kayın ağacı, namıdiğerle ak gürgen denilen şecere denilir.		Nebatat	+
18091	şeceristān	شَجَرِسْتانْ	Ar. - Far.	•	Orman ve koruluk olan mahal.			
18092	şecer-nāme	شَجَرْنامَه	Ar. - Far.	•	Bir silsilenin icat ve zerârîsini ve fürû'âtını müşir olan cetvel.			
18093	şüceᶜāˀ	شُجَعآءْ	Ar.	•	Şeciler, bahadırlar, yiğitler.			
18094	şücᶜān	شُجْعانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18095	şeceᶜa	شَجَعَه	Ar.	*	Küt ve kötürüm kimseler.			
18096	şecen	شَجَنْ	Ar.	•	Hem ve hüzün ve endûha denilir ve her nesnenin şube ve şâhına denilir; cemi, şücûn ve eşcân gelir ve bir kimseyi mahzun ve gam-nâk eylemek.	cem		
18097	şücne	شُجْنَه	Ar.	∴	Her nesnenin dal ve budak ve fer'i, **şücnetü'r-rahim**: hısımlık, akrabalık, karabet.			
18098	şecv	شَجوْ	Ar.	*	Gam ve gussa, endûh.			
18099	şücūn	شُجُونْ	Ar.	∴	Şecenler, şubeler, fürû'ât ve müfret olmak itibariyle mahzun ve gam-nâk olmak ve mütekeddir olmak manasınadır ve **zü-şücûn**: karışık ve çatal olan ve karışıklık olan ve birbirine zıt iki neticeyi müntec olan kaziye.			
18100	şecī	شَجِى	Ar.	•	Mehmûm, mahzun, mükedder ve gam-nâk olan.			
18101	şecīc	شَجِيجْ	Ar.	•	Baş ve yüz ve yaralı olan.			
18102	şecīᶜ	شَجِيعْ	Ar.	•	Yeis ve şiddet hengâmında şedîdü'l-kalb olan adam ki bahadır denilir ve kalbi kuvvetli ve cesur olan.			
18103	şecīᶜa	شَجِيعَه	Ar.	•	Lisanında ve kelamında dilîr ve cesaretli olan karı.			
18104	şaḥḥ	شَحْ	Ar.	*	Hırsa mukârin buhl manasına.			
18105	şaḥḥāz̲	شَحّاذْ	Ar.	*	Mübrem ve muciz ve değme hâl ile gitmez dilenci.			
18106	şeḥāmet	شَحامَةْ	Ar.	•	Yağlılık, semizlik ve semiz olmak ve ten-âver ve şişman olmak.			
18107	şaḥz̲	شَحذْ	Ar.	*	Bilemek, keskin etmek.			
18108	şaḥṭa	شَحْطَه	Ar.	*	Deve kısmının göğüslerine arız olan bir maraz ismidir ve sıyrık eseri ki insanın veya hayvanın yanları veya uylukları bir yere veya birbirine sürünüp soyulmaktan hâdis olur ve kaşınmaktan ibaret olan arızalı iltihâb-ı cildî manasına iltihâb-ı ihtikâkî demektir.			
18109	şaḥm	شَحمْ	Ar.	•	İçyağı, rugan.			
18110	şaḥmet	شَحْمَةْ	Ar.	*	Şahmdan bir parça ve meyvenin etli ve yenecek yeri.			
18111	şaḥmetü'l-üẕün	شَحْمَةُ الْأُذُنْ	Ar.	*	Kulağın yumuşağına denilir.			

18112	şiḥnet	شِحْنَةْ	Ar.	∴	Şehirlerde subaşı namıyla yâd olunan zabit ki evvelleri taraf-ı sultândan nasbolunur imiş, lisân-ı avâmda dahi şahne diye meşhurdur ve husumet ve adavet.			
18113	şaḥve	شَحْوَه	Ar.	•	Adım, hatve.			
18114	şeḥīm	شَحِيمْ	Ar.	*	Etli, yağlı, semiz olan adam.			
18115	şaḫsār	شَخْسارْ	Far.	•	Şâhsâr, ormanlık, koruluk.			
18116	şaḫṣ	شَخصْ	Ar.	•	İnsanın vesair mahlukatın uzaktan görünen karartısına denilir ve insanın hey'et-i cismâniyyesi ve topografya ıs. olup mesaha ameliyatında bir mahal tayin etmek için yere rekzolunan şeye denilir.		Topografya	
18117	şaḫṣī	شَخْصِى	Ar.	•	Şahsa müteallik ve mensup olan.			
18118	şaḫṣiyyet	شَخْصِيَّة	Ar.	•	Şahıs olmak ve heyet ibraz etmek hususu.			
18119	şüḫūṣ	شُخُوصْ	Ar.	•	Şahıslar, hey'ât-ı cismâniyye.			
18120	şüḫūm	شُخُومْ	Ar.	•	Fasit ve mütegayyir olmak ve et bayatlayıp kokmak.			
18121	şüd	شُدْ	Far.	•	Gitmek, âzim olmak, âmed ve şud veyahut âmed-şud, gelip gitmek.			
18122	şedd	شَدْ	Ar.	∴	Seğirtmek, yürümekte şiddet göstermek ve kuvvetlendirmek ve bir nesneyi kavi ve muhkem kılmak ve bir nesneyi muhkem bağlamak ve bir harfi teşdit ile okumak, **şeddü'n-nehâr**: gündüzün irtifaı ki kaba kuşluktan ibarettir.			
18123	şidād	شِدَادْ	Ar.	•	Şedit olmak, sert ve katı olmak ve şeditler, sert olanlar.			
18124	şedā'id	شَدَآئِدْ	Ar.	•	Şedîdeler, saht ve şedit olan belalar, pek olan musibetler.			
18125	şiddet	شِدَّةْ	Ar.	•	Sahtlık, katılık, sertlik, peklik ve fenalığın ve rencişin ziyade derecesi.			
18126	şedde	شَدَّه	Ar.	*	Cenkte hasım üzerine galebe ve hamle eylemek.			
18127	şedḥ	شَدحْ	Ar.	*	Semirmek, semizlemek.			
18128	şüdḥa	شُدحَه	Ar.	*	Vüsat, bolluk.			
18129	şüdegān	شُدَكّانْ	Far.	•	Geçmiş ve gitmiş olanlar, geçmiş zaman adamları, müteveffa olanlar.			
18130	şedh	شَدهْ	Ar.	*	Yarmak ve medhûş kılmak ve meşgul ve mütehayyir kılınmak ve dehşet ve şugl manalarına.			
18131	şedīd	شَدِيدْ	Ar.	•	Katı ve sert nesne ve kavi ve muhkem şey ve bahadır, cesur ve dilaver vesairlere zarar îrâsında veya kendisine kastolunan zararın definde kudret ve kuvveti ziyade olan ve bahîl ve nekes olan ve arslan.			
18132	şedīde	شَدِيدَه	Ar.	•	Kaza, bela, keder.			
18133	şeẕeb	شَذَبْ	Ar.	*	Asma budantısı ve ağacın kabuğu ve perakende ve müteferrik kuru ağaç parçaları.			
18134	şeẕr	شَذرْ	Ar.	*	Hurda hurda madenden devşirilen altın parçaları.			
18135	şeẕret	شَذْرَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18136	şüẕūẕ	شُذُوذْ	Ar.	•	Yalnız kalmak ve muhalif olmak ve kâ'ide-i külliyyeden hariç ve müstesna olmak ve nâdirü'l-isti'mâl olmak.			
18137	şüẕūr	شُذُورْ	Ar.	•	Şezreler, kal olmaksızın maden içinden devşirilen altın parçaları.			
18138	şerr	شَرّ	Ar.	∴	Hayrın mukabilidir, zarar ve ziyan ve kedere sebep olan nesne; cemi, şürûr gelir ve yaramazlık ve kötülük eylemek ve fakr u fâka ve humma arızası.	cem		

18139	şirāʾ	شِرآءْ	Ar.	∴	Bir nesneyi satın almak ve bir kimseyi hezel ve maskaraya almak.			
18140	şarāb	شَرَابْ	Ar.	•	İçilecek nesne ve üzüm suyundan mamul maruf içki ki müskirattandır.			
18141	şerābetü’r-rāʿī	شَرابَةُ الرّاعِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çoban püskülü denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun evrakı çay gibi münebbih hassasına malik olup nâsın sülfato tabir ettiği sülfat dökinin bulunmadığı yerde onun yerine kaim olur ve binâberîn nebât-ı mezkûrun evrakı tıpta gurebânın sıtmalarını tedavi için kullanılır ve kabuğundan dahi ökse denilen yapışkan şey imal olunur ki bununla kuşbazlar kuş tutarlar.		Nebatat	+
18142	şarāb-ḫāne	شَرابْخانَه	Ar.	∴	Meyhane, içki satıldığı veya hıfzolunduğu mahal ve şıra sıkmak için bağlarda istihzar olunan sandık biçiminde bir kap.			
18143	şarāb-ḫār	شَرابْخوارْ	Ar. - Far.	•	İşret edici ve şürb ve hamr edici olan.			
18144	şürrāḥ	شُرّاحْ	Ar.	*	Şârihler, şerh ediciler.			
18145	şerrāḥ	شَرّاحْ	Ar.	•	Şerh edici, şârih, şârih, sâhib-i şerh.			
18146	şerāẕim	شَراذِمْ	Ar.	•	Azca olan cemaatler, bölükler, şirzimeler.			
18147	şirār	شِرارْ	Ar.	•	Ateş kıvılcımları ve şerirler, şer ehilleri.			
18148	şerāret	شَرارَةْ	Ar.	•	Ateş kıvılcımı ve bedlik ve şer, kötülük ve yaramazlık ve bed-hûyluk.			
18149	şirāz	شِرازْ	Ar.	•	Münazaa etmek, muaraza etmek ve bed-hûyluk etmek.			
18150	şerāzet	شَرازَةْ	Ar.	•	Şiddet, su’ûbet, sahtlık.			
18151	şerāset	شَراسَةْ	Ar.	•	Kişinin hulku yaramaz olmak ve çetin huylu ve bed-mizâc ve nâs ile daima münazaa üzere olmak ve hüzün ve keder.			
18152	şirāṭ	شِراطْ	Ar.	•	Şartlaşmak, mukavele etmek.			
18153	şirāʿ	شِراعْ	Ar.	•	Gemi yelkeni, bâd-bân; cemi, eşri’a gelir.	cem		
18154	şirāʿu’l-ḥanek	شِراعُ الْحَنَكْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ağız içini, bel’ûm denilen ondan aşağı boru gibi kıtadan fasıl ve tefrik eden ve ortasında küçük dil bulunan perdeye ıtlak olunur.		Tıp	
18155	şirāʿ-küşā	شِراعْكُشا	Ar. - Far.	•	Bâd-bân-küşâ, yelken açıcı, yelken açmak.			
18156	şerāfet	شَرافَةْ	Ar.	•	Bir adam sâhib-i şeref olmak ve şerefli ve âlî-kadr ve nâs indinde muteber ve büzürgvâr olmak ve âl-i nebîden olup seyit ve şerif olmak.			
18157	şirāk	شِراكْ	Ar.	•	Müşareket, ortaklık ve ince patika yolu, çığır, çılgı.			
18158	şirāket	شِراكَةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
18159	şer-engīz	شَرْ اَنْگِيزْ	Ar. - Far.	•	Fitneci olan, muzır olan.			
18160	şerrān	شَرّانْ	Ar.	*	Tatarcık denilen hayvan.			
18161	şerāʾir	شَرآئِرْ	Ar.	∴	Şerîreler, kötülükler, bedlikler, fenalıklar ve ateş kıvılcımları, ateşten zuhur eden ufak parçalar.			
18162	şerāyiṭ	شَرايِطْ	Ar.	•	Şerîtalar, meşrut olan hususlar, şartlar.			
18163	şerāyiʿ	شَرايِعْ	Ar.	•	Şeriatlar, dinler, ayinler.			
18164	şerāʾif	شَرائِفْ	Ar.	•	Şerîfeler, sâhib-i şeref ve sâhib-i mecd olanlar.			
18165	şerāyik	شَرايِكْ	Ar.	•	Şerikler, ortaklar.			

18166	şerāyin	شَرَايِنْ	Ar.	•	Şiryanlar, nabız damarları, urûk-ı nâbıza, urûk-ı davârib.			
18167	şerāyīn	شَرَايِينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18168	şürb	شُرْبْ	Ar.	•	İçmek, seyyal olan nesneyi yudum yudum yutmak ve içilecek veya içilen nesne.			
18169	şirb	شِرْبْ	Ar.	*	Su ve sudan ait olan hisse ve nasip.			
18170	şerbet	شَرْبَةْ	Ar.	•	Bir kerede içilecek veya içilen nesne.			
18171	şürbü'l-ḥabeş	شُرْبُ الْحَبَشْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir büyük ağacın çiçeğine denilir ki işbu çiçeği Habeş ahalisi en evvel olarak bal şerbeti derununda târid-i dûd-ı vahîd yani tenya denilen ve elsine-i avâmda şerit namıyla yâd olunur solucanı dâfi' gibi istimal eylemiş olduklarından bu yolda tesmiyeye bâdî olmuşlardır ve tıpta dahi bu maksadın husulü zımnında hassaten istimal olunmaktadır.			
18172	şürbet	شُرْبَةْ	Ar.	*	Çehre-i insânda olan kırmızılık ve bir içim su.			
18173	şürb-i ḫāṣ	شُرْبِ خَاصْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup eşhâs-ı ma'dûdeye mahsus olan mâ-i cârîde ki hakk-ı şürbe denilir ki bu hak ne demek olduğu bilinmek için hakk-ı şürb kelimesine müracaat oluna.		Fıkıh	
18174	şirret	شِرَّة	Ar.	•	Şerirlik, yaramazlık, kötülük ve bed-hûyluk.			
18175	şerec	شَرَجْ	Ar.	*	Çuval ve kova ve emsalinin kulpu ve avradın ferci ve ıs. tıbbiyyeden olup dübür denilen mahrec-i süflâya yani alt deliğe denilir; cemi, şürûc gelir.	cem	Tıp	
18176	şerc	شَرْجْ	Ar.	*	Bölük ve fırka ve cemetmek ve birbiri üzerine yığmak.			
18177	şerḥ	شَرْحْ	Ar.	∴	Müşkül ve müphem ve hafi makulesini keşf ve izhar eylemek ve kesmek ve açmak ve fehmeylemek ve bir kitabın her bir müşkülünü açıp beyan etmek için telif olunan mufassal kitap yazmak ve bu veçhile yazılmış kitap ve dilim dilim kesmek ve bir şeyi bolaltmak ve tevsi eylemek; cemi, şürûh.	cem		
18178	şerḥa	شَرْحَه	Ar.	•	Kesilmiş, dilinmiş et dilimi ve bıçak yarası.			
18179	şirẕimet	شِرْذِمَة	Ar.	•	Azca olan cemâ'at-i insânî vesair nesnenin bir miktar ve bir bölüğü; cemi, şerâzim ve şerâzîm.	cem		
18180	şerer	شَرَرْ	Ar.	•	Ateş kıvılcımları ve bedlik ve kötülük, yaramazlık, bed-hûyluk, şerâret.			
18181	şerere	شَرَرَة	Ar.	*	Od ve ateş kıvılcımı ki ufak ufak yıldız gibi görünür.			
18182	şerer-feşān	شَرَرْ فَشَانْ	Ar. - Far.	•	Kıvılcım saçıcı olan.			
18183	şerer-feşānī	شَرَرْ فَشَانِى	Ar. - Far.	•	Şerer-feşânlık, kıvılcım saçıcılık.			
18184	şerz	شَرزْ	Ar.	*	Şiddet ve su'ûbet ve kuvvet ve gılzet ve katetmek; cemi, şerârîz gelir.	cem		
18185	şerzet	شَرْزَةْ	Ar.	*	Helak ve mühlike manasına.			
18186	şersūf	شَرْسُوفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup eyegü kemiklerinin uçlarında olan muallak kıkırdaklara ve bunların tesadüf eylediği nahiyeye denilir ki boş böğür tabir olunan mahal ile mücâverette olup buna elsine-i avâmda canevi tabir olunur ve azîm bela ve dâhiye ve şiddet ve mihnetin evvel ve iptidası.			
18187	şersūfī	شَرْسُوفِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şersûf denilen canevi mahalline müteallik ve mensup ve ait olan demektir.		Tıp	
18188	şersūfiyye	شَرْسُوفِيَّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
18189	şarṭ	شَرطْ	Ar.	∴	Bey' ü şirâ vesair muamelatta hâric-i mukavvim olarak ilzam ve iltizam olunan hükme denilir ki o muamele ona muallak olmağla mevkûfun aleyhi olur ve ona alamet mesabesindedir ve muamelatta bir nesneyi mevkûfun aleyh kılmak ve boğazına neşter vurulup lakin damarı kesilmemiş ve kanı akmamış koyun; cemi, şürût gelir ve fürumaye ve le'îm ve sâfil kimseye denilir ki bu hâlde cemi eşrâttır ve bir emr-i azîme uğramak.	cem		

18190	şeraṭ	شَرَطْ	Ar.	*	Nişan ve alamet ve on arşın miktarı yerden gelen küçük su akıntısına ve cetvele denilir ve bir nesnenin evveli ve malın hırdavat ve kemterleri; cemi, eşrât gelir.	cem		
18191	şurṭa	شُرْطَة	Ar.	∴	Şart olunan şey ve çarkacı tabir olunan mukaddeme-i askere denilir ve muvafık ve müsait olan rüzgâr.			
18192	şartī	شَرْطِى	Ar.	•	Bir şartı müşir olan ve bir şarta menût ve müteallik olan.			
18193	şarṭiyyet	شَرْطِيَّةْ	Ar.	•	Bir şartı müşir olmak.			
18194	şerᶜ	شَرْعْ	Ar.	∴	Örf-i şerî'atta emir ve nehiy gibi ahkâmı müştemil, süluk eyleyecek ayin ve âdet vazeylemek ve bir işe başlamak ve şeriat manasına da gelir.			
18195	şerᶜan	شَرْعاً	Ar.	•	Şer'-i şerîfe muvafık ve mutabık olmak üzere.			
18196	şirᶜa	شِرْعَة	Ar.	*	Hak celle ve âlâ hazretlerinin ibâdına vaz ve yakın eylediği dîn-i mübîn ve tarîk-i vâzıh.			
18197	şereᶜa	شَرَعَة	Ar.	*	Sofa, divan; cemi, eşrâ' gelir.	cem		
18198	şerᶜī	شَرْعِى	Ar.	•	Şer'-i şerîf üzere beyan ve vazolunan.			
18199	şeref	شَرَفْ	Ar.	∴	Yükseklik, yücelik, ulüv ve mekân-ı âlî ve mecd ve büzürgî ve âbâ vü ecdâd cihetlerinden olan mecd ve izzete mahsustur ve nâs beyninde muteber ve müftehar olmak ve bir emr-i azîme pek yaklaşıp kenarına varmak.			
18200	şürefāʾ	شُرَفَآءْ	Ar.	•	Şerifler, nâs beyninde muteber ve ulu ve müftehar olan kimseler ve peygamber aleyhi's-salâtü ve's-selâm hazretlerinin ahfat ve zerârîsinden olan zevât-ı kirâm hazretleri.			
18201	şürefāt	شُرَفٰاتْ	Ar.	•	Şerefeler, minarenin şerefeleri.			
18202	şeref-baḫş	شَرَفْبَخْشْ	Ar. - Far.	•	Şeref verici, birinin mecd ü şerefine sebep olan.			
18203	şeref-peẕīr	شَرَفْپَذِيرْ	Ar. - Far.	•	Şerif ve aziz olan, müşerref olan.			
18204	şerefe	شَرَفَة	Ar.	*	Hisar ve saray duvarlarında olan burç; cemi, şürüf.	cem		
18205	şürfe	شُرْفَة	Ar.	∴	Müezzinin ezan okumak için çıkıp minaredeki durduğu mahal ve tepe künküre ve kale bârûsu; cemi, şürefât gelir ve malın âlâ ve güzidesi ve kesb-i fazl ve şeref eyleyecek nesne.	cem		
18206	şeref-ṣudūr	شَرَفْصُدُورْ	Ar. - Far.	•	Şeref ve izzet ile sâdır olmak, sudûr etmek.			
18207	şeref-yāb	شَرَفْيَابْ	Ar. - Far.	•	Mecd ü şeref ve itibar bulmuş olan.			
18208	şarḳ	شَرْقْ	Ar.	∴	Güneş ve güneşin aydınlığı, tâb-ı âfitâb manasına ve güneşin doğduğu semt ve yarmak, şakketmek ve parıldamak.			
18209	şeraḳ	شَرَقْ	Ar.	∴	Hüzün ve gussa ve can çekişmek, pek eziyette olmak.			
18210	şarḳistān	شَرْقِسْتَانْ	Ar. - Far.	•	Çin, Hint ve Acem ve Rus ve memâlik-i Osmâniyye vesaire gibi bilâd-ı şarkiyyeden ibarettir.			
18211	şarḳiyy	شَرْقِىّ	Ar.	•	Şarka mensup ki ciheti şarka doğru olan şey demektir.			
18212	şirk	شِرْكْ	Ar.	∴	Ortaklık ve ortak; cemi, eşrâk gelir ve küfür ve vâhid-i hakîkî olan zât-ı ecel ve âlâ hazretlerine şerik ve ortak isnat etmek ve hısımlık, karabet ki nesepte ortaklık olmak mülâbesesiyle tesmiye edilmiştir, **ehl-i şirk:** alelumum müşrikîn ve küffar.	cem		
18213	şürekāʾ	شُرَكَآءْ	Ar.	•	Şerikler, ortaklar.			
18214	şirket	شِرْكَةْ	Ar.	∴	Ticarette ortak ve paydaş olmak ve ortaklık ve kumpanya ve ortaklardan ibaret olan, fi'l-asl birden ziyade kimselere bir şeyin ihtisas ve onların o şey ile imtiyazına denilir ki ıstılah olarak bu ihtisasa sebep olan akd-i şirket manasına da gelir.			

18215	şirket-i ibāḥa	شِرْكَتِ اِباحَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup mübah olan, yani su gibi fi'l-asl kimsenin mülkü olmayan şeyleri ahz u ihrâz ile temellüke salahiyette ammenin müteşârik olmasına denilir.		Fıkıh	
18216	şirket-i iḫtiyāriyye	شِرْكَتِ اِخْتِيارِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müteşâriklerin fiilleriyle hasıl olan iştiraka denilir ki şirket-i cebriyyenin mukabilidir.		Fıkıh	
18217	şirket-i aʿmāl	شِرْكَتِ اَعْمالْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup amellerini sermaye ederek iş tekabbül etmekten ibaret olan şirkete denilir ki buna şirket-i ebdân ve sanayi ve şirket-i tekabbül dahi derler.		Fıkıh	
18218	şirket-i emvāl	شِرْكَتِ اَمْوالْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup iki veya ziyade kimselerin sermaye ve faydası müşterek olmak üzere mal koyarak akd-i şirket etmelerine ıtlak olunur.		Fıkıh	
18219	şirket-i cebriyye	شِرْكَتِ جَبْرِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müteşâriklerin fiilleriyle olmayıp tevarüs ve ihtilât-ı mâleyn gibi başka bir sebeple hasıl olan iştiraka denilir.		Fıkıh	
18220	şirket-i deyn	شِرْكَتِ دَينْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup alacakta olan iştiraka denilir.		Fıkıh	
18221	şirket-i ʿaḳd	شِرْكَتِ عَقدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şerikler beyninde icap ve kabul ile hasıl olup sermaye ve faydası müşterek olmak üzere akd-i şirket etmeye denilir.		Fıkıh	
18222	şirket-i ʿinān	شِرْكَتِ عِنانْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup akd-i şirket eden müteşâriklerin sermâye-i şirket olabilecek malları müsavi olmayıp sermaye ve ribhte de müsâvât-ı tâmme şart edilmeksizin akd-i şirket eylemelerine ıtlak olunur ki şirket-i mufâvazanın aksidir.		Fıkıh	
18223	şirket-i ʿayn	شِرْكَتِ عَينْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup muayyen ve mevcut olan malda iştiraka denilir.		Fıkıh	
18224	şirket-i muḍārebe	شِرْكَتِ مُضارَبَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir taraftan sermaye, diğer taraftan say ve amel olmak üzere akdolunan bir nev şirkete ıtlak olunur.		Fıkıh	
18225	şirket-i müfāveża	شِرْكَتِ مُفاوَضَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup sermâye-i şirket olabilecek malları müsavi olduğu hâlde mikdâr-ı sermâyeleri ve ribhten hisseleri mütesâvî olarak bir veya ziyade kimselerin akdettikleri şirkete denilir ki akar gibi şeyler sermâye-i şirket olamayacağı gibi şürekâdan birinin akarı olması dahi şürekânın malca olan müsavatına halel vermez şürekâdan birine âher taraftan bir mal teveccüh ederek mâl-ı mevcûdînin artması, kendi namına şirketin seklini inân sirketine tebdil eder ve böyle sirketin vukuu nadirdir.		Fıkıh	
18226	şirket-i mülk	شِرْكَتِ مُلكْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup iştira ve ittihâb ve kabul ve vasiyet ve tevarüs ve ihtilat ve halt-ı emvâl gibi esbâb-ı temellükten biriyle hasıl olan şirkete denilir.		Fıkıh	
18227	şirket-i vücūh	شِرْكَتِ وُجُوهْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup itibar ile veresiye mal alıp satmak üzere akdedilen şirkete denilir.		Fıkıh	
18228	şerm	شَرمْ	Ar.	*	Deryanın engin yeri ve parmak şakketmek ve burnun ucunu kesmek ve atâ etmek ve vermek ve bir adama malından bir miktarca ifraz ve tahsis eylemek.			
18229	şerm	شَرمْ	Far.	•	Utanmak, hicap etmek, hayâ etmek.			
18230	şerm-sār	شَرمْسارْ	Far.	•	Utangaç ve mahçup olan.			
18231	şerm-sārī	شَرمْسارِى	Far.	•	Utanmak, mahçup olmak.			
18232	şerm-gīn	شَرمْگِينْ	Far.	•	Utangaç ve mahçup olan.			
18233	şerm-nāk	شَرمْناكْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18234	şermendegī	شَرْمَنْدَگِى	Far.	•	Utanmış olmak, mahçupluk, hayâ.			
18235	şermende	شَرْمَنْدَه	Far.	•	Utanmış ve mahçup olan.			
18236	şervāl	شَرْوالْ	Ar.	*	Şalvar denilen don.			
18237	şurūb	شُرُوبْ	Ar.	*	Bir nev bal gibi kıvamlı, şeker mamulatı ki vişne, çilek ve Frenk üzümü gibi meyvelerin ve gül ve menekşe gibi çiçeklerin sıkılarak veya kaynatılarak alınan suyuyla şekeri tervîk ederek yapılır.			
18238	şurūḥ	شُرُوحْ	Ar.	•	Şerhler, müşkülat beyanı için telif olunan kitaplar.			

18239	şerūd	شَرُودْ	Ar.	•	Şiir kısmından begayet matbu ve nekre olup darbımesel gibi diyâr-be-diyâr şüyu ve iştihar bulmuş olan nesne.			
18240	şürūd	شُرُودْ	Ar.	∴	Dağılmak ve kaçmak ve firar etmek.			
18241	şürūr	شُرُورْ	Ar.	•	Şerler, zarar ve ziyan ve kedere sebep olan nesneler.			
18242	şurūṭ	شُرُوطْ	Ar.	•	Şartlar, nesnenin icrasına sebep ve icrasının menût ve muallak olduğu nesneler.			
18243	şurūᶜ	شُرُوعْ	Ar.	•	Başlamak, bed' etmek.			
18244	şurūḳ	شُرُوقْ	Ar.	*	Tulu etmek, doğmak.			
18245	şürūm	شُرُومْ	Ar.	*	Ferciyle dübürü birleşip arası kaybolmuş avrat.			
18246	şerh	شَرْهْ	Ar.	•	Bir nesneye veya taama pek düşkün ve haris olmak.			
18247	şerehān	شَرْهَانْ	Ar.	•	Pek haris ve hırsı galip olan adam.			
18248	şiryān	شِرْيَانْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup kırmızı kanı havi olan her bir nabız damarına ıtlak olunur; cemi, şerâyîn gelir, mezkûr damarlar aza ve eczâ-yı bedeniyyeyi tagdiyyeye hizmet ederler.	cem	Tıp	
18249	şüryān-ı ebher	شُرْيَانِ اَبْهَرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kırmızı kan damarlarının aslı ve menşe ve merkezi olan ana ve şah damarına denilir ki tafsilatı için ebher kelimesine bakıla.		Tıp	
18250	şiryān-ı sübāṭī	شِرْيَانِ سُبَاتِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şiryân-ı ebherin yüreğe muttasıl olan kavisi yani mahallinin üzerinden teşa''ub ederek boynun iki tarafından baş kıtasını tagdiyye yani beslemek üzere yukarı çıkan büyük boyun damarlarının her birine denilir ki bir koyun veya sair bir hayvan boğazlandıkta akan çokça kan işbu damarlardan akar.		Tıp	
18251	şiryān-ı iklīlī	شِرْيَانِ اِكْلِيلِىْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yüreğin cismini beslemeye hadim olan kırmızı kan damarına ıtlak olunur ki kuddâmî ve halfî veya eyser ve eymen namlarıyla iki adet olup bunların da şubeleri vardır.		Tıp	
18252	şiryān-ı istiḥyāʾī	شِرْيَانِ اِسْتِحْيَائِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden a'zâ-yı tenâsüliyye-i zükûr ve nisâ gibi keşfi hayâsızlığı mucip olan avret mahalline müteallik a'zâ-yı besleyen kırmızı kan damarına ıtlak olunur, bu dahi zahir ve bâtın namlarıyla ikiye münkasım olup her birinin müteaddit şubeleri vardır.		Tıp	
18253	şiryān-ı şezin	شِرْيَانِ شَزِنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hançere denilen seda kutusundan akciğer borularına kadar mümted olan ve beyne'n-nâs gırtlak denilen boruya denilir ki buna derununda kan olmayıp hava olmasına mebni şiryan tabiri nâ-be-mahal ve manasızdır.		Tıp	
18254	şeriyyet	شَرِيَّةْ	Ar.	•	Yol, tarik, üslup ve tabiat, tıynet, sirişt, hilkat.			
18255	şerīḥa	شَرِيحَه	Ar.	*	Kesilmiş, dilinmiş et parçası ve ıs. tıbbiyyeden olup cilt veya deri ile etten, bedenden koparılmayarak kesilip ayrılan bir kıtaya ıtlak olunur.		Tıp	
18256	şerīr	شَرِيرْ	Ar.	•	Bed-ahlâk, kötü ve bed-hûy olan.			
18257	şirrīr	شِرِّيرْ	Ar.	•	Ehl-i şirret ve kötülük edici olan.			
18258	şerīṭ	شَرِيطْ	Ar.	*	Şerit denilen yünden veya ipekten mamul şey.			
18259	şerīṭa	شَرِيطَه	Ar.	∴	Bey' ü şirâ vesair muamelatta hâric-i mukavvim olarak ilzam ve iltizam olunan hükme denilir ki o muamelenin ona muallak olması itibariyle mevkûfun aleyhi olur ve ona alamet mesabesindedir; cemi, şerâyit gelir ve boğazına neşter vurulup lakin damarı kesilmemiş ve kanı akmamış koyun.	cem		
18260	şerīᶜ	شَرِيعْ	Ar.	•	Bahadır, cesur ve şeci olan.			
18261	şerīᶜat	شَرِيعَةْ	Ar.	∴	Hak celle ve âlâ hazretlerinin kullarına vaz ve tayin buyurdukları din ve ayin ve doğru ve açık yol.			
18262	şerīf	شَرِيفْ	Ar.	•	Sâhib-i şeref ve nâs meyanında olan ve âl-i nebîden olan kimse ve bey, hâkim, zabit; cemi, şürefâ ve eşrâf gelir.	cem		

18263	şerîfî	شَرِيفِى	Ar.	•	Şeriflere mensup ve müteallik olan.			
18264	şerîk	شَرِيكْ	Ar.	•	Ortağın her biri ve ticaret arkadaşı ve ders ve mektep arkadaşı ve arkadaş, hem-kâr; cemi, şürekâ ve eşrâk gelir.	cem		
18265	şüzre	شُزْرَه	Ar.	*	Gözde olan kızıllık, humret.			
18266	şest	شَستْ	Far.	•	Kemankeşin başparmağına geçirip zihgîr tabir olunan yüksük ve balık oltası ve altmış adedi, sittîn.			
18267	şüst	شُستْ	Far.	•	Yıkamak, gasil ve tathîr etmek.			
18268	şüste	شُسْتَه	Far.	•	Yıkanmış, gasil ve tathîr olunmuş olan.			
18269	şeş	شَشْ	Far.	•	Altı, sit, üçün iki katı, zı'fı; **Şeş-bânû** ve **Şeş-hatun** ve **Şeş-arûs**: Kamer ve Utarit ve Zühre ve Merih ve Müşteri ve Zühal denilen seyyârât.			
18270	şeş-pā	شَشْپا	Ar.	•	Altı ayaklı olan hayvan.			
18271	şeş-per	شَشْپَرْ	Far.	•	Âlât-ı harbden bir nev topuz.			
18272	şeş-pistān	شَشْ پِسْتَانْ	Far.	•	Kancık, dişi köpek.			
18273	şeş-ḫāne	شَشْخَانَه	Far.	•	Deliği değirmi ve müdevver olmayıp altı köşeli olan top ve tüfek.			
18274	şeş-der	شَشْ دَرْ	Far.	•	Dünya, âlem.			
18275	şeşüm	شَشُمْ	Far.	•	Altıncı, sâdis olan.			
18276	şaşt	شَصتْ	Far.	•	Kemankeşin başparmağına geçrilip zihgîr tabir olunan yüksük ve balık oltası ve altmış adedi, sittîn.			
18277	şaṭṭ	شَطٌّ	Ar.	*	Ba'îd olmak ve bir kimseye güçlük gösterip zulüm ve cefa eylemek ve nehrin kıyısı; cemi, şütût ve şettân gelir.	cem		
18278	şeṭʾ	شَطْأٌ	Ar.	*	Ekinin taze yarıp çıkan filizleri veyahut ekinin yaprağı; cemi, şütû gelir.	cem		
18279	şeṭaret	شَطَارَةْ	Ar.	∴	Şatır ve şen ve şuh olmak, hâlâ lisanımızda şatır ve şetaretli adam tabirimiz bundan me'hûz olup şetaret unvanı medih zımnında istimale nâ-mülâyimdir.			
18280	şiṭāret	شِطَارَةْ	Ar.	*	Bir kavim ve cemaate rağm ve infial sebebiyle aralarından ayrılıp bertaraf olmak.			
18281	şaṭb	شَطبْ	Ar.	*	Bünye ve terkibi hûb ve endamı latif olan, bâlâ, bülend kimse ve bir tarafa eğilip meyleylemek ve bir nesneden udûl ve inhiraf eylemek ve ba'îd olmak.			
18282	şiṭbe	شِطْبَه	Ar.	*	Nihâl, serv-i sehî gibi bülend ve mevzûn-kâmet olan taze ve nazik beden ve nazenin mahbube ve zağlı kılıncın yüzünde olan uzun uzun tarîka ki su ve cevherinden ibarettir; cemi, şütûb gelir.	cem		
18283	şaṭr	شَطرْ	Ar.	*	Bir şeyin nısfına ve cüzüne denilir; cemi, şütûr gelir ve cihet ve semt, nahiye.	cem		
18284	şatranc	شَطْرَنجْ	Ar.	∴	Maruf oyundur ve şetaretten me'hûzdur veyahut şetreng kelime-i Fârisiyyesinin mu'arrebidir, fi'l-asl yebrûhu's-sanem ismi olup işbu nebat iki şekli müştemil olmağla oyunun dahi pulları siyah ve beyaz iki renk olduğundan sebeb-i ıtlâkı olmuştur.			
18285	şeṭaṭ	شَطَطْ	Ar.	*	Muamele, hadd-i adâleti geçip hak ve liyakatten pek tebâ'ud eylemek ve cevir ve zulüm ve yalan, kizb ve uzak, ba'îd.			
18286	şaṭn	شَطنْ	Ar.	*	İp ile çekip bağlamak ve bir adamın niyet ve maksadına muhalefet eylemek ve muhkem etmek ve ırak olmak.			
18287	şaṭiyy	شَطِئ	Ar.	*	Tarlanın ölçüsünü müşir ve mu'lin evlek denilen bir nev mikyas; cemi, şıtyân gelir.	cem		
18288	şuẓye	شُظْيه	Ar.	*	Yay ve kavis ve incik kemiği ve ağaç kıymığı gibi bir nesneden kopmuş parça ve ıs. tıbbiyyeden olup incik denilen baldır kemiğinin yanındaki ince ve uzun kemiğe denilir ve yine ıs. tıbbiyyeden olup kırılmış kemik parçasına ve kemiğin kırıntısına denilir; cemi, şüzâyâ gelir.	cem	Tıp	

18289	şiᶜāb	شِعابْ	Ar.	•	Boynuz ve ağaç dalları misilli çatal nesneler, çatal yollar ve bir husus içinden hasıl olup çatallaşan ve teferru' eden husûsât.			
18290	şeᶜābĭn	شَعابِينْ	Ar.	•	Şaban ayları.			
18291	şiᶜār	شِعارْ	Ar.	∴	İnsanın gömleği ve mutlaka beden üzerine mümas olan libas ve mevt ve ölüm ve alamet ve nişan ve sefer hengâmında biri birini tanıyıp bilmek için tayin ve tertip olunan parola ve nişan ve alamet; cemi, şa'âyir ve eş'ire ve şu'ur gelir.	cem		
18292	şüᶜāᶜ	شُعاعْ	Ar.	•	Güneşe nazar olundukta nazıra doğru iplik gibi tel tel görünen ziyalarına denilir ki pertev tabir olunur; cemi, eşi''a gelir.	cem		
18293	şiᶜāᶜ	شِعاعْ	Ar.	•	Şualar, şu'â'ât, pertevler.			
18294	şuᶜāᶜat	شُعاعَةْ	Ar.	•	Şimşek ziyasının bir teli, yalnız bir pertevi.			
18295	şuᶜāᶜāt	شُعاعاتْ	Ar.	•	Şu'â'alar, şualar, pertevler.			
18296	şuᶜāᶜĭ	شُعاعِى	Ar.	•	Şua misilli bir merkezden çıkıp ayrılır olan.			
18297	şeᶜāʾĭr	شَعآئِرْ	Ar.	∴	Hac için tehiyye olunan alametli kurbanlar ve şa'îreler ve Safâ ve Merve ve Minâ ve Arafat gibi menâsik-i haccın eda edilecek mahalli ve dinin alâyim ve menâsik ve ayin ve rüsumu.			
18298	şiᶜb	شِعبْ	Ar.	•	Dağ yolu ve iki dağ arası olan dere ve yol, tarik, dere; cemi, şu'ûb.	cem		
18299	şaᶜb	شَعبْ	Ar.	*	Biriktirmek ve bir nesneyi ıslah eylemek ve dağıtmak ve dağılmak ve yerinden ayrılmak ve zahir ve ayan olmak ve bir kimse kendi yâranından ayrılıp ayrı fırkaya arzu ve iltiyâm eylemek ve bir semte sarf ve tahvil eylemek ve bir yere elçi göndermek ve Şap denizindeki dallı budaklı tahaccürât ki bunların terkîbâtı adi taşa müşabih olmağla şap tabiri galattır, şap ise zaç yağı ve alümin ve potastan mürekkeptir binaenaleyh şap denizine Sa'b denizi demek münasiptir.			
18300	şaᶜbān	شَعْبانْ	Ar.	∴	Şehr-i Arabiyyeden sekizinci ayın ismidir, recep ile ramazan beyninde vaki olur, işbu ayda su talebi için veya nehb ü gâret zımnında müteferrik ve müteşa''ib olmalarıyla böyle tesmiye edilmiştir; cemi, şa'âbîn gelir.	cem		
18301	şuᶜbe	شُعْبَه	Ar.	•	Ağacın dalı, yolun çatalı ve bir şeyin bir miktar veya bir bölüğü ve kavim ve kabile ve bir hususun fer'i veya kısmı.			
18302	şaᶜbede	شَعْبَدَه	Far.	•	Hokkabazların sanat ve süratle gösterdikleri oyun, hokkabazlık.			
18303	şaᶜbede-bāz	شَعْبَدَه بازْ	Far.	•	Hokkabaz, hokka ile acayip nümayişler icra edici kimse.			
18304	şaᶜr	شَعرْ	Ar.	∴	Yünden ve tüyden maada bedende nâbit olan kıl ve Fârisîde mûy denilir; cemi, eş'âr gelir, yüne sûf, tüye veber derler.	cem		
18305	şiᶜr	شِعرْ	Ar.	∴	Bir nesneyi hoşça fehmeyleyip zekâ ve zihin ve fetânetle mezâyâ ve dakikasına varıp iyice idrak eylemek ki tanımak ile tabir olunur, ilimden ehastır ve kelâm-ı manzûm ve kavl-i mevzûn; cemi, eş'âr gelir.	cem		
18306	şu'arāʾ	شُعَرآءْ	Ar.	•	Şairler, mevzun ve manzum ve mukaffa kelam, tertip ve terkip eder olan adamlar.			
18307	şaᶜrĭ	شَعْرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden veya hikmet-i tabî'iyyeden olup kutru kıl gibi damara veya kutru yani bir taraftan diğer tarafa enlilikçe olan vüsati bir iki milimetre kadar olan borulara sıfat olur ve şa'riyye dahi denilir.		Tıp ve Hikmet-i Tabî'iyye	
18308	şaᶜriyyet	شَعْرِيَّتْ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup kutru bir iki milimetre vüsatinde olan borulardaki su ve emsali mayiin büyük borularda olduğu veçhile muttasıl olduğu kaptaki mayiin irtifaına tabi olmayıp ziyadesiyle kesb-i irtifâ' eylemesine yani yükselmesine denilir, buna âsâr-ı şa'riyye ve kuvve-i şa'riyye dahi ıtlak olunur.		Hikmet-i tabî'iyye	
18309	şaᶜşeᶜa	شَعْشَعَه	Ar.	∴	Şaraba su katmak ve bir şeyi birbirine katıp karıştırmak ve ziya, parlaklık ve şimşek çakmak gibi parlamak.			

18310	şuᶜle	شُعْلَه	Ar.	∴	Ateş alevi, zebâne-i âteş ve alevlenmiş odun paresi; cemi, şu'ul gelir.	cem		
18311	şuᶜle-ḫĭz	شُعْلَه خِيزْ	Ar. - Far.	•	Alevli, alevlenmiş olan.			
18312	şuᶜle-ḫĭzĭ	شُعْلَه خِيزِى	Ar. - Far.	•	Şu'le-hîzlik, alevlenmek.			
18313	şuᶜle-dār	شُعْلَه دارْ	Ar. - Far.	•	Alevli ve alevlenmiş olan.			
18314	şuᶜle-zen	شُعْلَه زَنْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18315	şuᶜle-gĭr	شُعْلَه گِيرْ	Ar. - Far.	•	Alevlenip parlayıcı olan.			
18316	şuᶜle-ver	شُعْلَه وَرْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18317	şuᶜūbiyy	شُعُوبِىّ	Ar.	*	Acemi, Arap üzerine takdim eyleyen taife.			
18318	şuᶜūr	شُعُورْ	Ar.	∴	Bir nesneyi hoşça fehmeyleyip zekâ ve zihin ve fetânetle mezâyâ ve dakikasına varıp iyice idrak eylemek ki tanımak ile tabir olunur ve ilimden ehastır ve akıl ve zekâ, zihin ve fetânet, idrak.			
18319	şaᶜĭr	شَعِيرْ	Ar.	∴	Şekilde başağı görüldüğü veçhile Fârisîde cev, Türkçede arpa denilen nebat habbesine denilir ve bir adamın musahip ve hem-demi; cemi, şa'îrât gelir.	cem		+
18320	şaᶜĭre	شَعِيرَه	Ar.	∴	Hac için ihzar olunan alametli kurban devesi vesair ibadet ve taate olan alamet ve bir arpa tanesi ve dinin alâyim ve menâsik ve rüsumundan olan âdet ve ıs. tıbbiyyeden olup göz kapaklarında çıkıp arpacık denilen sivilceye veya pinibâna ıtlak olunur, cemi şa'âyir gelir.			
18321	şaᶜĭle	شَعِيلَه	Ar.	•	Ucu yanmış ve alevli ve şuleli olan fitil; cemi, şa'âyil gelir.	cem		
18322	şeġāl	شَغَالْ	Far.	•	Çakal denilen hayvan.			
18323	şiġār	شِغَارْ	Ar.	*	Zamân-ı câhiliyyette tarafeyn yekdiğere mihr yani bedel-i nikâh vermeyip ancak yedkdiğere hısım ve akrabasında bir hatun tezevvüç ettirerek akdolunan nikâh ki peygamberimiz bunu meneyelemiştir.			
18324	şeġāf	شَغَافْ	Ar.	*	ıs. tıbbiyyeden olup yüreğin kılıfına denilir ki kalp denilen yüreği ve büyük damarların menşelerini setreden iki katlı veya varakalı lîfî-i mıslî, bir keseden ibarettir ki işbu kılıf dâhilî ve haricî namıyla iki adet olup biri beyan olunduğu veçhile bir keseden diğeri dahi yürek dâhilindeki ecvâfı, yani boşlukları setreden örtüden ibarettir ve bir nesneyi çevirip ihata eylemek.			
18325	şaġb	شَغْبْ	Ar.	∴	Teşnî' etmek, ayıplamak ve nâs beyninde cidal ve niza ve şer ve fitne peyda eylemek.			
18326	şiġabb	شِغَبّ	Ar.	*	Daima îkâz-ı fitne ve tahrîk-i şer ve fesat eden peyk-i şer ve fitnekâr adam.			
18327	şeġaf	شَغَفْ	Ar.	•	Harislik, aşk ve iştiyak ve arzu ve cünun, delilik.			
18328	şuġl	شُغْلْ	Ar.	∴	Bir adamın uğraştığı iş ve güç ki ferağ mukabilidir; cemi, eşgâl gelir ve bir adamı bir nesne ile uğraştırıp meşgul kılmak ve gafil olmak.	cem		
18329	şüġūl	شُغُولْ	Ar.	•	Şugller, işler, kârlar, meşguliyetler.			
18330	şeġĭl	شَغِيلْ	Ar.	•	Meşgul olan, çok işi olan.			
18331	şifāʾ	شِفَآءْ	Ar.	∴	Deva, ilaç; cemi, eşfiye gelir ve afiyet ve selamet kenarına varmak manasına olup ba'dehu afiyette kullanılmıştır ve hastayı sağaltmak ve hasta için afiyet istemek ve güneş gurup etmek, **darüşşifa**: hastane, deliler hastanesi, ispitalya.	cem		
18332	şifā-baḫş	شِفَابَخْشْ	Ar. - Far.	•	Hastalık defedici, afiyet verici, hasta olanı iyi edici olan.			
18333	şifā-ḫāne	شِفَاخَانَه	Ar. - Far.	•	Darüşşifa, hastane, deliler hastanesi.			
18334	şifā-resān	شِفَارَسَانْ	Ar. - Far.	•	Şifa ve afiyet getirici.			

18335	şifā-sāz	شِفاساز	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18336	şefāᶜat	شَفاعَةْ	Ar.	∴	İane eylemek ve dilek eylemek ve bir kimseye nâsır ve muin veyahut ondan sâ'il ve talip olarak mukarenet ve inzimam manasına olup badehu mücrim veya muhtaç hakkında dilek eylemekte kullanıldı ve esirgemek ve günahkâr kimseyi sâlihlere zammeylemek.			
18337	şeffāf	شَفّاف	Ar.	•	Kendi cismi içinden nazar olundukta verâsında bulunan şeylerin görünmesine cam gibi mâni olmayan şey.			
18338	şefāfet	شَفافَةْ	Ar.	∗	Şeffaf olmak ve bir taraftan diğer tarafı görünmek, hassası ki ıs. hikmet-i tabî'iyyedendir.		Hikmet-i tabî'iyye	
18339	şifāh	شِفاهْ	Ar.	•	Şefeler, dudaklar, lebler ve müfret olmak itibariyle yüz yüze karşı söyleşmek manasınadır.			
18340	şifāhen	شِفاهاً	Ar.	•	Yüz yüze karşı söyleşerek.			
18341	şifāhî	شِفاهِى	Ar.	•	Yüz yüze karşı söylenmiş olan.			
18342	şefet	شَفَةْ	Ar.	∴	Dudak, leb, insanın dudağı, tesniyesinde şefetân; cemi, şifâh ve şefevât gelir ve her nesnenin kenar ve kıyısına denilir.	cem		
18343	şefetü'l-erneb	شَفَةُ الْأَرْنَبْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup dudakların bütün semkinde ve az çok irtifada vaki olan teferrukât-ı amûdiyyeye yani yukarıdan aşağı yırığa ve avam lisanında tavşan dudağa denilir.		Tıp	
18344	şefet	شَفَتْ	Far.	•	Tîr-keş, ok-dânlık.			
18345	şeftālū	شَفْتالُو	Far.	•	Malum bir nev leziz meyve.			
18346	şeft-ālūd	شَفْتالُودْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18347	şüfr	شُفْرْ	Ar.	∗	Göz kapağında kirpik biten yerin kökü ve ıs. tıbbiyyeden olup fercin dudaklarına ve kenar tarafına denilir.			
18348	şefret	شَفْرَةْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan ve tesniyesi şefretân gelir, bu dahi ıs. tıbbiyyedendir ve kasap satırı; cemi, şifâr gelir.	cem		
18349	şefᶜ	شَفْعْ	Ar.	∗	Zevç, çift ve çift eylemek, zıdd-ı vetr ve yevm naziri olduğu için îd-i edhâya ıtlak olunur.			
18350	şüfeᶜāʾ	شُفَعآءْ	Ar.	∴	Şefî'ler, şefaatçiler, ricacılar ve şufa sahipleri.			
18351	şüfᶜa	شُفْعَه	Ar.	∴	Bir matlubu nezdinde olan nesneye zam ve ziyade eylemek ve vahit iken çift eylemek ve müteceddidü'l-mülk olan şerik üzere ivaz-ı mukâbiliyle kahren sabit olan hakk-ı temellük-i nasîbden ibarettir ve ıs. fıkhiyyeden olup bir mülk-i müşterâyı müşteriye her kaça mal oldu ise o miktar ile temellük etmeye denilir ki **hakk-ı şuf'a** dahi bir mülk-i akâra müşterek olanlardan biri veya hakk-ı şürb-i hâsta iştirakları olan mülk, bahçe sahiplerinden biri ve keza kapısı çıkmaz sokağa açılan mülk, haneler ashabından biri veyahut bitişik komşulardan biri hisse veya bahçe veya hanesini başka bir kimseye satsa şerik ve halît ve komşuları dava edip semenini eda ederek hisse veya bahçe veyahut hâne-i mezbûru kahren zapt etmek hakk-ı şer'îsine denilir ki bazı şerait tahtında mer'iyyü'l-icrâdır.			
18352	şafaḳ	شَفَقْ	Ar.	∴	Güneş gurup ettikten sonra işâ-i ahîreye kadar ufukta zahir olan humret ve güneş gurup ettikte ufukta zahir olan humret manasına imam Şafii ve Muhammed ve Ebu Yusuf ahzeylemişlerdir ve bu humretten sonra ufk-ı garbîde peyda olan beyaz manasına İmâm-ı Azam Ebu Hanife hazretleri ahzeylemişlerdir lakin zamanımızda gecenin tamam olduğunu müşir olup güneşten evvel şark tarafında vaki olan beyazlığa denilir ve kötü, kemter şey ve gündüz, nehâr ve merhamet ve nahiye ve canip manasına; cemi, eşfâk gelir ve pend ve nasihat eden kimse, nasihat verdiği adamın ıslahı babında hırs ve ikdam eylemek.	cem		
18353	şefeḳat	شَفَقَةْ	Ar.	•	Esirgemek ve inayet ve mühür ve rikkat ve merhamet edip birine acımak ile onu korumak.			
18354	şefḳat	شَفْقَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

18355	şefḳat-nümūn	شَفْقَتْنُمُونْ	Ar. - Far.	∗	Şefkat ve merhamet gösterici.			
18356	şafaḳ-nümūn	شَفَقْنُمُونْ	Ar. - Far.	•	Şafak yeri gibi kırmızıya mail beyaz olan.			
18357	şefn	شَفنْ	Ar.	∗	Akil ve zeyrek ve ehl-i fetânet adam ve bir kimsenin vefatıyla mirasına muntazır olan adam.			
18358	şefevāt	شَفَوَاتْ	Ar.	•	Şefeler, dudaklar, lebler.			
18359	şefūd	شَفُودْ	Far.	∗	Haram ki helalin zıddıdır.			
18360	şüfūde	شُفُودَه	Far.	∗	Hafta günleri, eyyâm-ı usbû’.			
18361	şefūḳ	شَفُوقْ	Ar.	•	Şefkatli ve merhametli olan.			
18362	şefevī	شَفَوِى	Ar.	•	Dudağa müteallik ve mensup olan.			
18363	şefeviyye	شَفَوِيَّه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup evrak ve ezhârının vaziyet ve cinsi ve hususuyla tüveyç denilen renkli kıtası, nane çiçeği gibi dudağa müşabih olmasıyla yekdiğere mukârin olan nebatatı havi bir küçük nebat faslına denilir.		Nebatat	
18364	şefh	شَفهْ	Ar.	∗	Bir adamı meşgul kılmak.			
18365	şefehet	شَفَهَةْ	Ar.	•	Dudak, leb.			
18366	şefehī	شَفَهِى	Ar.	•	Dudağa müteallik ve mensup olan.			
18367	şefiyy	شَفِىّ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
18368	şefīr	شَفِيرْ	Ar.	•	Kenar, nahiye, canip, taraf.			
18369	şefīʿ	شَفِيعْ	Ar.	•	Şefaat edici, mücrim için rica edici ve ıs. fıkhiyyeden olup hakk-ı şuf’ası olan kimseye denilir; cemi, şüfe’â.	cem	Fıkıh	
18370	şefīʿ-i cārr	شَفِيعِ جَارْ	Ar.	•	Komşunun bitişik olan mülk-i hânesinin satılmasından dolayı hakk-ı şuf’aya malik olan kimseye denilir.			
18371	şefīʿ-i ḫalīṭ	شَفِيعِ خَلِيطْ	Ar.	•	Hakk-ı şürb-i hâsta iştirakları olan bahçelerden birinin veyahut kapısı çıkmaz sokağa açılan bir hanenin satılmasından dolayı hakk-ı şuf’ası olan kimseye denilir.			
18372	şefīḳ	شَفِيقْ	Ar.	∗	Şefkatli, merhametli, sâhib-i rikkat olan.			
18373	şaḳḳ	شَقّْ	Ar.	∴	Yarmak, ayırmak, bölmek ve bir nesne bir adama pek güç ve düşvâr olmak ve bir adamı renc ve meşakkate uğratmak ve yarık, çatlak, açıklık; cemi, şukûk gelir ve renc ve mihnet ve meşakkat manasına.	cem		
18374	şiḳḳ	شِقّْ	Ar.	∴	İkiye yarılmış nesnenin bir parçasına denilir ve bir nesnenin ayrılmış olan nısfı ve mutlaka bir adamın nazar eylediği şey.			
18375	şeḳāʾ	شَقَاءْ	Ar.	•	Şiddet ve usret ve saadet mukabili olan bedbahtlık ve şekavettir ve şiddet ve usret ve mihnet ma’nâ-yı lâzımîdir ve her türlü bela ve zillete giriftar olan ve her türlü ef’âl-i şenî’a ve rediyyeyi mürtekip olmak.			
18376	şeḳāḥat	شَقَاحَةْ	Ar.	•	Kabahat ve yakışıksız olan husus.			
18377	şiḳāḳ	شِقَاقْ	Ar.	•	Adavet ve muhalefet manasına ki dostluğu şakketmiş demek olur ve adem-i ittifâk, bozuşukluk, bozuşmak.			
18378	şeḳāvet	شَقَاوَة	Ar.	∴	Bir kimse bedbaht olmak ve her türlü bela ve zillete giriftar olmak ve her türlü ef’âl-i şenî’a ve rediyyeyi mürtekip olmak.			
18379	şaḳāyiḳ	شَقَايِقْ	Ar.	∴	Şakîkalar, yarıklar, çatlaklar ve yarım baş ağrıları manasına ve şekilde görüldüğü veçhile Türkçede dahi bu nam ile yâd olunan bir nev çiçeğe ıtlak olunur.			+

18380	şaḳāyiḳ-i nuʿmānī	شَقَايِقِ نُعْمَانِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile lâle-i kûhî dedikleri nebata denilir, Nu'mân Bin Münzir hadem ve haşemiyle birgün deşt ve sahrayı geşt ü güzâr eder iken gûn-a-gûn şükûfeler ile ârâste bir müferrih çimenliğe geldikte bu çiçek dahi orada olmakla şu şakayık ne güzeldir bunu hıfzediniz, kimse el uzatmasın demesine mebni iptida hamisi olmağla bu isimle tesmiyesine sebep olmuştur, nebât-ı mezkûrun usâre-i gayr-ı sâfiye ile istihzar olunan hülasası, karasu denilen mâ-i esved nam hastalıkta ve dâ'ü'l-efrencînin avârız-ı tâliyesinde ve felçte ve kurûh-ı müzminede ve kûbâ hastalığında istimal olunur.		Nebatat	+
18381	şuḳḳa	شُقَّة	Ar.	∴	Iraklık ve misafirin kasıt ve azimet eylediği semt ve nahiye ve sefer-i ba'îd ve parça ki yırtılmış parça değildir, tezgâhtan çıkan miktarı malum parça demektir ve bir nev mektup ki kaimeden küçük ve tezkereden büyücek olur.			
18382	şiḳḳa	شِقَّة	Ar.	•	İkiye yarılmış nesnenin bir parçası ve bir nev mektup ki kaimeden küçük ve tezkereden büyük olur.			
18383	şuḳrān	شُقْرَانْ	Ar.	*	Gelincik çiçeği denilen nebat ki tarlalarda kırmızı kırmızı açar ve macunu yapılır.			
18384	şiḳāḳ	شِقَاقْ	Ar.	•	Şakkalar, ikiye yarılmış nesnelerin parçaları.			
18385	şiḳvet	شِقْوَة	Ar.	•	Bedbahtlık, yaramazlık, kötülük, şekavet.			
18386	şuḳūḳ	شُقُوقْ	Ar.	•	Şaklar, yarıklar ve çatlaklar.			
18387	şaḳiyy	شَقِىّ	Ar.	•	Her türlü ef'âl-i şenî'a ve rediyye irtikâp eder olan habis ve her türlü rezalet ve belaya giriftar olan.			
18388	şaḳīḥ	شَقِيحْ	Ar.	•	Kabîh, çirkin ve yakışmaz ve nâ-sâz olan.			
18389	şaḳīḳ	شَقِيقْ	Ar.	•	Yarısından yarılmış nesne ve ikiye yarılmış nesnenin bir parçası ve yarılmış çatlamış olan ve öz karındaş ve bir çiçek ismi.			
18390	şaḳīḳa	شَقِيقَة	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup yarım baş ağrısına denilir ve yarık, çatlak ve açıklık ve iki kaya veya dağ arasındaki ferce; cemi, şakâyık gelir ve öz karındaşı ve şakayık denilen maruf çiçek.	cem	Tıp	
18391	şekk	شَكْ	Ar.	•	Şüphe ve gümân manasınadır ki yakın mukabilidir; cemi, şükûk gelir ve bir kavlin veya bir emir ve hususun sıhhatini yakinen bilmeyip sıhhat ve kizbi beyninde tereddüt eylemek.	cem		
18392	şekāʾ	شَكَآءْ	Ar.	*	Hastalık, maraz ve bir adamı maraz, derd-nâk eylemek.			
18393	şikāt	شِكَاةْ	Ar.	•	Bir kimse derdini söyleyip ifade eylemek ve şikâyet.			
18394	şekāt	شَكَاةْ	Ar.	•	Hastalık, maraz, keyifsizlik.			
18395	şikār	شِكَارْ	Far.	•	Ava gitmek, avlamak ve avlanan nesne ve avlayıcı, **cân-şikâr**: can avlayıcı.			
18396	şikāristān	شِكَارِسْتَانْ	Far.	•	Av yeri, avı çok olan yer.			
18397	şikār-ger	شِكَارْگَرْ	Far.	•	Av avlayıcı, avcı.			
18398	şikār-gīr	شِكَارْگِيرْ	Far.	•	Avcı, av tutucu.			
18399	şikār-günān	شِكَارْگُنَانْ	Far.	•	Avlayıcı ve av tutucu.			
18400	şikār-gāh	شِكَارْگَاهْ	Far.	•	Av yeri, avı çok olan yer.			
18401	şikārī	شِكَارِى	Far.	•	Ava müteallik ve mensup olan.			
18402	şekāset	شَكَاسَةْ	Ar.	∴	Yarmaz huylu olmak ve tabiat tersliği ve huyun çetinliği ve serkeşlik, inat.			
18403	şikāf	شِكَافْ	Far.	•	Yırtık, yarık, çatlak, açıklık ve yırtıcı, yarıcı olan.			
18404	şikāl	شِكَالْ	Ar.	•	Davar ayağına vurulan köstek ve pâyvend ve pây-bend; cemi, şükül gelir.	cem		

18405	şikāyet	شِكَايَةْ	Ar.	∴	Bir kimse za’f-ı hâlini ve derununu ifade ve ihbar etmek ve birinin yolsuz hareketini zabit tarafına arz ve ifade etmek ve şekve denilen tüysüz meşinden mamul bir nev su kabının ağzını açmak manasına olup izhar ve bess-i hüzn ve ihbâr-ı za’f ve hâl manasında müstear olarak kullanılmıştır.			
18406	şükr	شُكْرْ	Ar.	∴	Muhsin ve mün'imin tafazzul eylediği nimet ve ihsanı ve kadr u kıymetini bilip nâsa neşir ve işâ’a ve muhsin ve mün'imini methüsena eylemekten ibarettir, küfran mukabilidir ve senâ-i cemîl ve şükür üç türlü olur, biri kalp ile olur ki mün'im tarafından nail olduğu nimeti tasavvur ve irfandan ibarettir ve biri dahi lisan ile olur ki mün'im ve muhsinine sena ve sitayiş eylemekten ibarettir, diğeri cevârih-i sâ’ire ile olur ki bi-kadri’l-istihkâk mün'ime mükâfat eylemekten ibarettir ve beş kaide üzere mebnidir, şâkir meşkûra huzû’ ve ibtihâl ve tevazu eylemek ve meşkûra muhabbet eylemek ve in’âm eylediği nimeti ketm eylemeyip ikrar ve itiraf eylemek ve ona sena ve sitayiş eylemek ve o nimeti mün'imin hoşlanmadığı yerlere sarf ve istimalden mücânebet eylemektir ve Hak Teâlâ hazretleri ibâda ef’âl-i haseneye mukabil mükâfat ve mücazat vermek, hamd ile şükrün farkı budur ki şükür, enva ve esbâb cihetinden e’am ve müte’allikât cihetinden ehastır ve hamd müte’allikât cihetinden e’am ve esbâb cihetinden ehastır.			
18407	şükr-ḫān	شُكْرخوَانْ	Ar. - Far.	•	Hamdüsena ve şükredici olan.			
18408	şekker	شَكَّرْ	Far.	•	Malum tatlı nesne ki bir nev kamış ve birkaç nev pancar ve emsali nebatat suyundan hasıl olur, beyaz bir şeydir ve kâbil-i tasallübdür, **gül-be-şekker**: gül tatlısı.			
18409	şükrān	شُكْرَانْ	Ar.	•	İhsan ve nimetin kadr u kıymetini bilip mümkün mertebe mukabilini icra etmek.			
18410	şekker-bāz	شَكَّرْ بَازْ	Far.	•	Şeker yağdırıcı, şeker dökücü, saçıcı.			
18411	şekker-ḫand	شَكَّرْ خَندْ	Far.	•	Mahbubenin dudak altından nîm-tebessüm etmesi ve tarz-ı mezkûr üzere tebessüm edici olan.			
18412	şekker-ḫande	شَكَّرْ خَنْدَه	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
18413	şekker-rīz	شَكَّرْ رِيزْ	Far.	•	Şeker dökücü, şeker saçıcı ve tatlı, halavetli olan ve zifaf gecesi gelin ve güveyi başlarına saçılan nisâr ve haz ve neşâttan naşi dökülen gözyaşı.			
18414	şeker-rīzī	شَكَّرْ رِيزِى	Far.	•	Tatlı ve halavetli olan ve haz ve neşâttan naşi dökülen gözyaşı.			
18415	şekeristān	شَكَرِسْتَانْ	Far.	•	Şeker hasıl olan mahal.			
18416	şeker-şiken	شَكَّرْ شِكَنْ	Far.	•	Şeker kırıcı, güzel ve dilber olup pek tatlı söz söyler olan mahbube.			
18417	şeker-ḳand	شَكَّرْ قَندْ	Ar. - Far.	•	Nebat şekeri denilen nesne.			
18418	şekerf	شَكَرفْ	Far.	*	Ululuk, büyüklük, azamet, celâlet.			
18419	şikerfī	شِكَرْفِى	Far.	•	Peklik, kıtlık, salabet.			
18420	şükür-güẕār	شُكُرْ گُذَارْ	Ar. - Far.	•	Şükredici ve şâkirü’n-ni’me olan.			
18421	şükür-güẕārī	شُكُرْ گُذَارِى	Ar. - Far.	•	Şükrân-ı ni’met etmek.			
18422	şekker-güftār	شَكَّرْ گُفْتَارْ	Far.	•	Tatlı ve halavetli sözlü olan.			
18423	şekker-leb	شَكَّرْلَبْ	Far.	•	Dudağı şeker gibi tatlı olan.			
18424	şikest	شِكَستْ	Far.	•	Kırık ve kırılmış olan ve kırılmak.			
18425	şikestegī	شِكَسْتَگِى	Far.	•	Kırıklık, inkisar.			
18426	şikeste	شِكَسْتَه	Far.	•	Kırık ve kırılmış olan ve münhezim ve perişan olan ve mütekeddir ve münfail olan ve müzayakaya giriftar olan ve bir nev talik yazısı.			

18427	şikeste-bāl	شِكَسْتَه بالْ	Far.	•	Mükeddir ve hâtır-mând olan, yüreği kırılmış olan.			
18428	şikeste-pā	شِكَسْتَه پا	Far.	•	Ayağı kırık olan.			
18429	şikeste-ḥāl	شِكَسْتَه حالْ	Ar. - Far.	•	Hâli fena bulmuş olan.			
18430	şikeste-dil	شِكَسْتَه دِلْ	Far.	•	Yüreği kırılmış olan, mükedder ve mahzun ve meyus olan.			
18431	şikeste-zebān	شِكَسْتَه زَبانْ	Far.	*	Peltek olan, fasih tekellüm edemeyen.			
18432	şikeste-zebānī	شِكَسْتَه زَبانى	Far.	*	Pelteklik, lüknet.			
18433	şükufte	شُكُفْتَه	Far.	•	Çiçek gibi açılmış olan.			
18434	şekl	شَكلْ	Ar.	∴	Şekil, şibh ve misil ve heyet ve surette müşabehet ve bir adamın tab ve hevâsına sâlih ve muvafık olan şey ve suret, biçim ve resim ve umûr-ı muhtelife-i müşkilenin her biri ve bir nesnenin gerek mahsus ve gerek mevhum sureti; cemi, eşkâl gelir ve hendese ıs. olup bir veya ziyade hudût vasıtasıyla mahdut ve münhasır olan şeye denilir ve aruz ıs. olup habn ve kef illetlerini cemeylemek ve fâilâtün cüzünden elif ve nûnun hazfına ıtlak olunur ve bir nesne mütebeyyin olmayıp çaparız ve müştebih ve karmakarışık olmak ve yazıya nokta ve hareke ve irap yazeylemek.	cem	Hendese ve Aruz	
18435	şikl	شِكلْ	Ar.	*	Düşvârlık, güçlük ve işve ve naz, şive; cemi, eşkâl.	cem		
18436	şikem	شِكَمْ	Far.	•	Hayvanın karnı, midesi.			
18437	şikem-bende	شِكَمْ بَنْدَه	Far.	•	Kendi karnına köle olan kimse yani ekûl demektir.			
18438	şikembe	شِكَمْبَه	Far.	•	Malum torba gibi nesne ki karın içinde olup yemek boğazdan geçtikte ona dâhil olup onda hazmolur ki mide demektir fakat hayvanat midesinde şöhret bulmuştur.			
18439	şikem-perest	شِكَمْ پَرَسْتْ	Far.	•	Karnına ve midesine tapınıp ona abd ve köle olan kimse.			
18440	şikem-perver	شِكَمْ پَرْوَرْ	Far.	•	Karnına ve midesine çok dikkat ve uysallık eder olan kimse.			
18441	şikem-derd	شِكَمْ دَرْدْ	Far.	*	Karın ağrısı.			
18442	şiken	شِكَنْ	Far.	•	Kırma, kıvrım, büklüm ve buruşuk ve kırıcı ve bükücü, buruşturucu.			
18443	şikenc	شِكَنجْ	Far.	∴	Kırma, kıvrım, büklüm ve eziyet, işkence ve bir nev kırmızı yılan ve usûl-i mûsîkî, mekruh, hile ve çimdik; şikence, keza.			
18444	şekvet	شَكْوَةْ	Ar.	*	Şikayet etmek, yani yaramaz haber arz etmek ve tüysüz meşinden yahut gönden olan tulum; cemi, şekavet gelir.	cem		
18445	şekūr	شَكُورْ	Ar.	∴	Esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyeden biridir ve çok şükür ve sipas eden şâkirü'n-ni'me adam.			
18446	şükūr	شُكُورْ	Ar.	•	Şükürler, teşekkürler.			
18447	şükūfte	شُكُوفْتَه	Far.	•	Çiçek gibi açılmış olan.			
18448	şükūfe	شُكُوفَه	Far.	•	Çiçek, zehre.			
18449	şükūk	شُكُوكْ	Ar.	•	Şekler, şüpheler, gümânlar.			
18450	şükūl	شُكُولْ	Ar.	•	Şekiller, eşkâl, suretler.			
18451	şükūh	شُكُوهْ	Far.	•	Mehabet, azamet, şan, şevket ve metanet.			
18452	şikūh	شِكُوهْ	Far.	•	Korku, heybet, dehşet.			

18453	şekvā	شَكْوَى	Ar.	∴	Bir kimse za’f-ı hâlini ihbar eylemek ve şekve denilen tüysüz meşinden mamul su kabının ağzını açmak manasına olup izhar ve bess-i hüzn ve ihbâr-ı za’f ve hâl manasında müstear olarak kullanılmıştır.			
18454	şekkī	شَكّى	Ar.	•	Şek ve şüpheye müteallik olan.			
18455	şekīb	شَكِيبْ	Far.	•	Sabır ve tahammül ve sabur ve mütehammil olan.			
18456	şekībā	شَكِيبا	Far.	•	Sabur ve mütehammil ve sabırcı olan.			
18457	şekībāʾī	شَكِيبآئى	Far.	•	Sabır, sabırlılık, saburluk.			
18458	şekībende	شَكِيبَنْده	Far.	•	Sabur, mütehammil ve sabırlı olan.			
18459	şükye	شُكْيه	Ar.	∴	Bir kimse za’f-ı hâlini ihbar ve derdini ifade etmek ve şekve denilen tüysüz meşinden mamul su kabının ağzını açmak manasına olup izhar ve bess-i hüzn ve ihbâr-ı za’f ve hâl manasında müstear olarak istimal olunmuştur.			
18460	şekīket	شَكِيكَةْ	Ar.	•	Fırka, bölük, takım, üslup, tarik ve huy, halk, meşrep.			
18461	şekīl	شَكِيلْ	Ar.	•	Güzel biçimli, endamlı olan.			
18462	şekīme	شَكِيمَه	Ar.	∴	Şedîdü’n-nefs adamın bir kimse canibinden kendi tarafına der-kâr olan zulüm ve kahır ve istila gibi vaziyeti kat’an hazım ve tahammül etmeyip ibâ ve imtina ve şiddetle mukabele ve mukavemet eylemesinden ibarettir ve serkeş ve şedîdü’n-nefs ve sâhib-i âr ve hamiyet olmakla asla ferd-i vâhide ser-fürû ve inkıyat etmez olan adam ve ahd ü peymân ve istikbâr ve tereffu' ve bir nesneye benzemek ve tab ve tabiat ve ağızlık denilen demir ve at gemi ve licâm ve gem ağızlığı; cemi, şekâyim gelir.	cem		
18463	şellāʾ	شَلّاءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup çolak ele denilir.		Tıp	
18464	şelcem	شَلْجَمْ	Ar.	*	Şalgam dedikleri meşhur nebat ki kökünden taam yapılır ve kendisinde kükürt olduğuna mebni kanı tashih eder; cemi, şelâcim gelir.	cem		
18465	şelel	شَلَلْ	Ar.	*	Çolak olmak, yani eli tutmaz olmak ve bir nesneyi seyrek dikmek ve sevbe isabet edip gasil ile zail olmayan lekeye denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup dâ’ü’l-hafr denilen iskorbüt illetinde bacaklarda ve bazen yüzde ve boyunda ve göğüste ve kollarda zahir olup parmakla basmakla zail olmayan ve bir mercimekten el ayası kadar vüsatte ve yeşile mail sarı ve bazen mora mail renkte olan bere şeklinde lekeye denilir.		Tıp	
18466	şalvār	شَلْوارْ	Far.	•	Malum bir nev don, pantolon gibi dış taraftan giyilir.			
18467	şemm	شَمّْ	Ar.	•	Koklamak, rayiha hissetmek ki kuvâ-yı hamse-i zâhireden burunda olan kuvvettir.			
18468	şemā	شَما	Ar.	*	Şem manasına muma denilir.			
18469	şümā	شُما	Far.	*	Siz manasına, cemi muhatap zamiri.			
18470	şemātet	شَماتَةْ	Ar.	∴	Gürültü, çağrışma, bağrışma ve düşmanın keder ve musibetle hürrem ve mesrur olup şenlik etmesi ve düşmana bela ve gam ve gussa yetiştiğine şad olup sevinmek.			
18471	şümār	شُمارْ	Far.	•	Sayı, hesap, tadat, bî-şümâr, sayısız, tadat olunamaz derecede kesret üzere ve çok olan.			
18472	şemārende	شمارَنْده	Far.	•	Sayıcı, hesap edici.			
18473	şemārīḫ	شَمارِيخْ	Ar.	•	Şimrâhlar, salkımlar ve dağ başları.			
18474	şümārīde	شُمارِيده	Far.	•	Sayılmış, hesap olunmuş olan.			
18475	şemmās	شَمّاسْ	Ar.	•	Başının ortalarını tıraş eder bir nev Nasârî papazı.			

18476	şemmāsiyān	شَمّاسِيانْ	Ar. - Far.	•	Papazlar.			
18477	şimāl	شِمالْ	Ar.	•	Sağ taraf mukabili olan sol taraf ve sol el ve sol yan ve sol cihete şamildir; cemi, şümül ve şemâ'il gelir ve güneşin doğduğu tarafa bakıldıkta sol canibe düşen nısf-ı ufk ve huy ve tabiat, meşrep, manasına cemi şemâ'il gelir ve kutb-ı şimâl semtinden esen yel; cemi, şimâlât gelir.	cem		
18478	şimālī	شِمالِى	Ar.	•	Şimal tarafına müteallik ve mensup olan.			
18479	şemmām	شَمّامْ	Ar.	*	Şemmâme dedikleri küçük ve güzel kokulu bir nev kavun; cemi, şemâmât gelir.	cem		
18480	şimām	شِمامْ	Ar.	•	Koklamak, bir şeyin kokusunu tecrübe etmek.			
18481	şemā'il	شَمائِلْ	Ar.	•	Şimaller, ahlak, tabiatlar, huylar.			
18482	şemāyim	شَمايِمْ	Ar.	•	Şemîmeler, kokular, rayihalar.			
18483	şemmet	شَمَّةْ	Ar.	•	Koku, rayiha ve koklamak ve pek cüzi bir miktar.			
18484	şemr	شَمرْ	Ar.	*	Had ve hiddetle veyahut hırâm ve reftâr ile mürur eylemek ve bir nesneyi çekip bozmak.			
18485	şimer	شِمَرْ	Ar.	•	Habis, redî ve merdûd olan.			
18486	şimr	شِمرْ	Ar.	*	Takallübât-ı dehre ve tıbâ'-ı umûr ve mesâlihe tecrübesi mesbûk kâr-dân ve kâr-güzâr adam.			
18487	şimrāḫ	شِمْراخْ	Ar.	∴	Üzüm ve hurma ve emsali nesnenin saplı salkımı ve dağ başı; cemi, şemârîh.	cem		
18488	şümürde	شُمُرْدَه	Far.	•	Sayılmış, hesap olunmuş olan.			
18489	şemz	شَمزْ	Ar.	*	Nefs-i insânî mekruh gördüğü nesneden iğrenmek.			
18490	şems	شَمسْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile Güneş denilen ve Fârisîde Âfitâb ve Hurşîd namıyla yâd olunan neyyir-i ekbere ıtlak olunur; cemi, şümûs gelir.	cem		+
18491	şemsiyy	شَمْسِىّ	Ar.	•	Şemse mensup ve müteallik olan.			
18492	şemsiyye	شَمْسِيَّه	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile güneşin tesirinden kurtulmak için istimal olunan sâye-bâna denilir, **hurûf-ı şemsiyye**: bazı kelime üzerine harf-i ta'rîf olan elif lâm dâhil oldukta telaffuzda işbu elif ve lâm okunmayıp kelime-i mezkûrenin evvel harfi teşdit ile telaffuz olunur ki işte bu gibi harflere denilir.			+
18493	şimşād	شِمْشادْ	Far.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile şimşir denilen ağaca ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kaşarı yani kabuğu olup tedaviye asi olan emrâz-ı efrenciyyede ve resye-i müzminede mu'arrık gibi istimal olunur.			+
18494	şimşīr	شِمْشِيرْ	Far.	•	Kılıç, seyf, tîğ.			
18495	şimşīr-zen	شِمْشِيرْ زَنْ	Far.	•	Kılıç ile darbedici olan.			
18496	şem^{c}	شَمعْ	Ar.	∴	Mum, çerâğ ve balmumu ve la'b ve mizah eylemek.			
18497	şem^{c}-dān	شَمعْدانْ	Ar. - Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile mum dikip zapt etmeye mahsus olan alet.			+
18498	şeml	شَملْ	Ar.	∴	Örtü ile örtüp bürümek ve örtü, nesneyi örtmek ve bir şeyi, bir nesneyi ihata etmek ve perakendelik, teferruk ve az nesne ve cem olmak.			
18499	şümūs	شُمُوسْ	Ar.	•	Şemsler, güneşler, âfitâblar.			
18500	şümū^{c}	شُمُوعْ	Ar.	•	Şemler, mumlar.			
18501	şümūl	شُمُولْ	Ar.	•	Kaplamak, şamil ve havi olmak ve nesne nesneyi örtmek veya kendi hükmüne dâhil etmek ve birkaç nesneye âm ve müşterek olmak.			

18502	şemūl	شَمُولْ	Ar.	*	Safi ve halis ve kıble mukabilinden gelen yel.			
18503	şemūm	شَمُومْ	Ar.	•	Kokulu, rayihalı olan.			
18504	şemīm	شَمِيمْ	Ar.	∴	Yüksek nesne ve koku ve kokulu, rayihalı ve koklamak.			
18505	şemīmet	شَمِيمَةْ	Ar.	•	Koku, rayiha, bû, bûy.			
18506	şinā	شِنَا	Far.	•	Suda yüzmek ve sebâhat etmek.			
18507	şināb	شِنَابْ	Far.	•	Suda yüzmek ve yüzgeç olan kimse, sebbâh.			
18508	şinā-ber	شِنَابَرْ	Far.	•	Yüzgeç, sebbâh.			
18509	şināḫte	شِنَاخْتَه	Far.	•	Malum ve maruf ve belli olan.			
18510	şinār	شِنَارْ	Far.	•	Yüzgeç, yüzücü, sebbâh.			
18511	şinās	شِنَاسْ	Far.	•	Bilici, âlim ve arif ve âlim ve tanıtıcı olan.			
18512	şenār	شَنَارْ	Ar.	•	Pek bed ve kabîh olan ve ayıp ve ar ve nakisa.			
18513	şenāᶜ	شَنَاعْ	Ar.	•	Pek aşırı bed ve kabîh ve yakışmaz ve çirkin olmak.			
18514	şināᶜat	شِنَاعَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve hadden ve miktarından tecavüz etmek ve kötülük.			
18515	şenʾān	شَنْأَنْ	Ar.	*	Bi't-tab' mübgız ve kindar ve mübattın adam.			
18516	şeneʾān	شَنَأَنْ	Ar.	*	Buğuz ve adavet ve adavet etmek ve bir kimsenin hakkını eda eylemek veyahut hakkını tamamen verip ibrâ-i zimmet eylemek.			
18517	şinā-ver	شِنَاوَرْ	Far.	•	Yüzgeç, sebbâh ve suda yüzücü.			
18518	şenāyiᶜ	شَنَايِعْ	Ar.	•	Şenî'atler, pek aşırı kabîh ve bed ve yakışmaz olan şeyler.			
18519	şenbih	شَنْبِهْ	Far.	•	Gün, yevm, ruz ve **rûz-i şenbih**: cumartesi günü, yevmü's-sebt, sebt günü.			
18520	şenc	شَنجْ	Ar.	*	Deri buruşuk, pürtüklü olmak ve ıs. tıbbiyyeden olup üzeri pürtüklü ve dikenli olan her bir kıt'a-i beden sathına, yüzeyine ıtlak olunur.			
18521	şeneb	شَنَبْ	Ar.	*	Dişlerin inci gibi âbdâr ve tâbdâr ve ince ve safi ve latif ve hem-vârlığına denilir.			
18522	şencār	شَنْجَارْ	Ar.	*	Eşek marulu denilen nebat ki hava cıva namıyla meşhurdur, şingâr-ı Fârisî mu'arrebidir.			
18523	şenşenet	شَنْشَنَةْ	Ar.	•	Tabiat, de'b, âdet.			
18524	şenᶜ	شَنعْ	Ar.	•	Şenâ'at, pek şeni ve kabîh olmak.			
18525	şünᶜat	شُنْعَةْ	Ar.	•	Pek aşırı, yakışmaz olan fiil.			
18526	şenf	شَنفْ	Ar.	*	Kulağa asılan küpe ve bir nesneye muteriz veya müte'accib veya hoşa gelmemiş gibi bakmak.			
18527	şünḳār	شُنْقَارْ	Far.	•	Sunkur denilen av kuşu.			
18528	şengerf	شَنگَرفْ	Far.	•	Zincifre tabir olunan boya.			
18529	şenm	شَنمْ	Ar.	*	Tırmalamak ve bir nesne ile gövdenin derisini yarıp yırtmak.			
18530	şinev	شِنَوْ	Far.	•	Dinleyici, istimâ' edici, işitici olan.			
18531	şünūʾet	شُنُوءَةْ	Ar.	*	Levs ve çirkten içtinap edip daima nezafet ve nezahet üzere olan, pâkîze-meşreb adama denilir.			

18532	şinîd	شِنِيدْ	Far.	•	İşitmek, istimâ’ etmek.			
18533	şinîde	شِنِيدَه	Far.	•	İşitilmiş, mesmu olan.			
18534	şinîʿ	شِنِيعْ	Ar.	•	Haddi mütecaviz ve pek aşırı bed, kabîh ve yakışmaz ve çirkin olan nesne.			
18535	şū	شُو	Far.	•	Yıkamak, su ile tathîr etmek ve yıkayıcı, tathîr edici olan.			
18536	şivāʾ	شِوَآءْ	Ar.	*	Kebap ve büryân.			
18537	şevārib	شَوَارِبْ	Ar.	∴	Şâribler, bıyıklar ki üst dudakta olan kıllardan ibarettir ve boğazda olan damarlar.			
18538	şevāriʿ	شَوَارِعْ	Ar.	•	Şâri'ler, cadde, yollar, şâh-râhlar.			
18539	şevāriḳ	شَوَارِقْ	Ar.	•	Şârıkalar, nurlar, aydınlıklar.			
18540	şüvāẓ	شُوَاظْ	Ar.	∴	Tütünsüz, safi ateş yalını, alevi yahut ateşin tütünü ile harareti veya güneşin harareti.			
18541	şevāʿil	شَوَاعِلْ	Ar.	•	Şâ’ileler, ateş alevleri.			
18542	şevāʿî	شَوَاعِى	Ar.	•	Şâ’î ve faş olanlar, şüyu bulanlar.			
18543	şevāġil	شَوَاغِلْ	Ar.	•	Şâgıleler, meşguliyetler.			
18544	şevākil	شَوَاكِلْ	Ar.	•	Şâkileler, tarikatlar, mezhepler ve ahlak ve tabâyi’.			
18545	şevvāl	شَوْاَلْ	Ar.	∴	Şehr-i fıtr, şeker bayramı ayı ki şühûr-ı Arabiyyeden onuncu şehrdir ve ramazan ile zilkade beyninde vaki olup gurresi bayram olur; cemi, şevâvîl gelir, nâkaların yani develerin şevl-i eznâbı, yani çiftleşmeleri için kuyruklarını yukarı kaldırmaları, bu maha müsadif olmakla bâ’is-i ıtlâk olmuştur.	cem		
18546	şevāmiḥ	شَوَامِحْ	Ar.	•	Şâmihalar, yüksek olan dağlar ve çıkıntılar.			
18547	şevāmil	شَوَامِلْ	Ar.	•	Şamil ve havi olanlar.			
18548	şevāhid	شَوَاهِدْ	Ar.	•	Şahitler, şehadet ediciler.			
18549	şevāhiḳ	شَوَاهِقْ	Ar.	•	Şahitler, yüksek dağlar.			
18550	şevāhîn	شَوَاهِينْ	Ar.	•	Şahin denilen kuşlar.			
18551	şevāʾib	شَوَآئِبْ	Ar.	•	Şaibeler, çirk ve leke ve kir ve paslar.			
18552	şevʾ	شَوءْ	Ar.	•	Sebk ve takaddüm etmek.			
18553	şūbān	شُوبَانْ	Far.	•	Çoban, râ’î ve koyun güdücü.			
18554	şüʾbūb	شُؤْبُوبْ	Ar.	•	Sağanaklı yağmur.			
18555	şūḫ	شُوخْ	Far.	•	Cesur ve bî-şerm ve hayâ olan ve utanmak bilmez olan açık meşrep olan.			
18556	şūr	شُورْ	Far.	•	Tozlu, çorak olan ve uğursuz, şom, nahs olan ve şamata, çığıltı, kargaşalık, kavga.			
18557	şūr-ābe	شُورْابَه	Far.	•	Çirkli, paslı, murdar su ve acı su ve gözyaşı.			
18558	şūr-üfken	شُورْ اُفْكَنْ	Far.	•	İhtilale verip karmakarışık edici olan.			
18559	şūr-engîz	شُورْ اَنْگِيزْ	Far.	•	Şamata ve kavga çıkarıcı.			
18560	şūrbā	شُورْبَا	Far.	•	Çorba denilen malum bir nev taam ki mukaddime-i kâffe-i et’ime.			

18561	şūr-baḫt	شُورْ بَختْ	Far.	•	Bedbaht ve bahtsız olan.			
18562	şūret	شُورَةْ	Ar.	*	Muhbir, manzar ve bal gümeci manalarına gelir.			
18563	şūristān	شُورِسْتَانْ	Far.	•	Çorak olan mahal.			
18564	şūriş	شُورِشْ	Far.	•	Çığıltı, kargaşalık, kavga, niza, feza', ihtilal.			
18565	şūre-zār	شُورَه زَارْ	Far.	•	Çorak olan mahal.			
18566	şūrā	شُورٰى	Ar.	•	Meşveret ve müşavere ederek umûr-ı memleket idaresine memur olan bir takım kimselerin hey'et-i mecmû'ası ve meclis ve ictimâ'-ı ekâbir.			
18567	şūrîdegî	شُورِيدَگِى	Far.	•	Perişanlık, karışıklık.			
18568	şūrîde	شُورِيدَه	Far.	•	Perişan, karışık ve mağşuş olan.			
18569	şūrîde-baḫt	شُورِيدَه بَختْ	Far.	•	Bedbaht ve talihi menhus olan.			
18570	şūrîde-ḥāl	شُورِيدَه حالْ	Ar. - Far.	•	Ahval ve umuru perişan olan.			
18571	şūrîde-ḫāṭır	شُورِيدَه خَاطِرْ	Ar. - Far.	•	Hatır ve gönlü perişan olan.			
18572	şūrîde-rāh	شُورِيدَه رَاهْ	Far.	•	Yolunu kaybetmiş olan.			
18573	şūrîde-reʾy	شُورِيدَه رَأىْ	Ar. - Far.	•	Rey ve tedbiri perişan ve fasit olan.			
18574	şūşe	شُوشَه	Far.	•	Sebîke ve külçe resminde olan nesne.			
18575	şavṭ	شَوطْ	Ar.	∴	Sıçramak ve Beyt-i Şerîf ziyaretinde Hacer-i Esved'den başlayıp şartı üzere dolanarak yine Hacer-i Esved'e varmak üzere tavaf etmek; cemi, eşvât gelir.	cem		
18576	şavḳ	شَوقْ	Ar.	∴	Arzu manasına ki nefis ve kalbin bir nesneye çekinmesinden ibarettir; cemi, eşvâk gelir ve arzu etmek, gönülden isteyip aramak ve memnun ve mesrur ve şâdumân olmak ve bir nesneyi bir şeye muhkem muhkem çekip bağlamak.	cem		
18577	şevḳî	شَوْقِى	Ar.	•	Şevke müteallik ve mensup olan.			
18578	şevḳiyye	شَوْقِيّه	Ar.	•	Mektubun elkâbı beyanı akabinde olan bendi.			
18579	şevk	شَوكْ	Ar.	∴	Diken, hâr; cemi, eşvâk gelir ve bir adamın şevket ve hiddeti nümâyân olmak.	cem		
18580	şevket	شَوْكَةْ	Ar.	∴	Padişaha mahsus heybet ve saltanat ve diken, hâr ve silah ve silahın hiddeti ve diken batmak; cemi, şevek gelir.	cem		
18581	şevkürān	شَوْكُرَانْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile baldıran denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü evrakı ile yani yaprağı ile tohumu olup harice lapa şeklinde, evrâm-ı seretâniyyede yani yenirce illetinin yumrularında ve evrâm-ı hanâzîriyye yani sıraca şişlerinde ve su'âl-ı mu'annidde yani devamlı öksürükte dâhile müsekkin gibi istimal olunur.		Nebatat	+
18582	şevkürān-ı māʾî	شَوْكُرَانِ مَآئِى	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup su râziyânesi veyahut küçük baldıran denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
18583	şevkel	شَوْكَلْ	Ar.	•	Piyade asker ve askerin sağ kolu yahut sol kolu.			
18584	şevlet	شَوْلَةْ	Ar.	*	Nücûm ıs. olup menâzil-i kamerden bir menzile denilir ki iki nurani kevkebden ibarettir ve şaşkın ve bön avrat.			
18585	şūlîde	شُولِيدَه	Far.	•	Mütegayyir ve perişan ve gûn-a-gûn efkâr ve endişeye giriftar olan.			
18586	şūm	شُومْ	Ar.	∴	Uğursuz ve nahs olan ve rezil, kabîh ve şeni olan ve yaramaz yıldızlı, hayırsız kişi.			
18587	şüʾm	شُئُومْ	Ar.	•	Uğursuzluk, meşum olmak.			

18588	şūm-ḳadem	شُومْ قَدَمْ	Ar.	•	Uğursuzluk getirici olan, gelmesi ve kudûmu uğursuz olan.			
18589	şūmĭn	شُومِينْ	Far.	*	Ispanak denilen nebat.			
18590	şevne	شَوْنَه	Ar.	•	Zahire ambarı.			
18591	şevende	شَوَنْدَه	Far.	•	Kâ'in, mevcut ve var olan.			
18592	şūhet	شُوهَةْ	Ar.	*	Iraklık, ba'îd, dûr.			
18593	şevher	شَوْهَرْ	Far.	•	Karının kocası, zevç.			
18594	şevā	شَوَى	Ar.	*	Naçiz nesne ve malın kötüsü ve kemteri ve eller ve ayaklar ve etrâf-ı beden ve başın kâsesi.			
18595	şūy	شُوىْ	Far.	•	Yıkamak ve yıkayıcı.			
18596	şeh	شَهْ	Far.	•	Şah, padişah.			
18597	şehā	شَهَا	Far.	•	Ey şah, ya padişah.			
18598	şihāb	شِهَابْ	Ar.	∴	Sâtı' ve dırahşân olan ateş şulesi ve şeyâtîn, istirâk-ı ahbâr yani haber çalmak için asumana su'ûd eylediklerinde men zımnında melaikenin remy ettikleri şuleli ateş parçasında galip olmuştur, halk ona yıldız aktı tabir ederler ve umur ve mesâlihte şu'le-i âteş gibi cerî ve nafiz ve kâr-güzâr kimse; cemi, şühüb gelir.	cem		
18599	şehādet	شَهَادَةْ	Ar.	∴	Bir nesnenin hakikatine muttali olup kati bilmek ve şahitlik ki basar veya basiret ile müşahede sebebiyle hasıl olan ilim ve ıttıladan naşi sâdır olan kavilden ibarettir ve bir mahalde hazır olup bir emri görüp veyahut bildiği vecih üzere haber vermek ve müşahede ve gördüğünü ve yakinen bildiğini söyleyip ifade etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup bir kimsenin âher kimsede olan hakkını ispat için huzûr-ı hâkimde ve hasmının muvacehelerinde şehadet lafzıyla yani şehadet ederim böyledir diye haber vermeye denilir ve Hak Celle ve sübhânehu hazretlerinin vahdaniyetine ve Peygamber aleyhi's-selâmın nübüvvetine kalben ve lisânen kail olmak ve şehit olmak ve hazır ve mevcut olmak ve huzur ve vücut, **âlem-i şehâdet**: dünya, cihan.		Fıkıh	
18600	şihār	شِهَارْ	Ar.	∴	Ecir ve hizmetkâr makulesini aylıkla tutmak ve aylıkla alıp vermek.			
18601	şühāḳ	شُهَاقْ	Ar.	*	Hınçkırık, fuvâk.			
18602	şihām	شِهَامْ	Ar.	•	Şehm olanlar, zeki ve cesur olanlar.			
18603	şehāmet	شَهَامَةْ	Ar.	•	Bir kimse şehm yani zeyrek ve zekiyyü'l-fu'âd ve tîz-fehm ve âteşîn-zihn ve çîre-mizâc ve cesur olmak ve zekâ ve zekâvet, çabuk fehim ve idrak etmek ve şecaat ve cesaret ve cüret ve bahadırlık.			
18604	şehāne	شَهَانَه	Far.	•	Şahane, padişaha münasip ve yakışır olan.			
18605	şehbāʾ	شَهْبَآءْ	Ar.	•	Rengi siyah ile karışmak, beyaz olan ve çocuk ve bütün bütün silahlı olan asker bölüğü ve pek kıtlık olan sene.			
18606	şehbāz	شَهْبَازْ	Far.	•	Büyük beyaz doğan kuşu, şahbaz.			
18607	şehbāz-āne	شَهْبَازَانَه	Far.	•	Şahbaza layık ve yaraşır olan.			
18608	şehbāl	شَهْبَالْ	Far.	•	Kuş kanadının ön, uzun tüyü.			
18609	şühbān	شُهْبَانْ	Ar.	•	Şahaplar, düşen yıldızlar.			
18610	şehbed	شَهْبَدْ	Far.	•	Çeribaşı ve asker reisi.			

18611	şehbender	شَهْبَنْدَرْ	Far.	∴	Hukûk-ı düvel ıs. olup devlet metbû'alarının memâlik-i ecnebiyyede bulunan tebaasının ticâret-i berriyye ve bahriyelerini himaye etmek ve hukuk ve imtiyazlarını vikaye ve ticaret ve emsali husûsâta dair mu'âhedâtın cereyân-ı ahkâmına nezaret ve metbû'ları olan hükümdardan ticâret-i berriyye ve bahriye hakkında sudûr edecek evâmiri mevki'-i icrâya vaz ve vatandaşlarına muavenet eylemek ve mevâdd-ı adliyyede devletleri tebaası üzerine bir dereceye kadar icrâ-yı ahkâm ile sanayi ve ticâret-i berriyye ve bahriye terakkiyâtının teminine medar olacak muamelatı devlet metbû'alarına bildirmek ve emsali gibi vezâ'if ile mükellef olarak bir devletin diğer devlet nezdinde bulunan bir nev vekillerinden her birine denilir ve tüccarbaşı ve bezirgânlar kâhyası		Hukûk-ı düvel	
18612	şeh-beyt	شَهْبَيْتْ	Ar. - Far.	•	Gazelin son beyti.			
18613	şehper	شَهْپَرْ	Far.	•	Kuş kanadının en uzun tüyü.			
18614	şehpere	شَهْپَرَه	Far.	∗	Kocakarı, acûz.			
18615	şehd	شَهْدْ	Ar.	•	Bal ve asel denilen tatlı nesne ki arı onu yapar; cemi, şihâd gelir ve gümeç balına denilir.	cem		
18616	şühedāʾ	شُهَدٰآءْ	Ar.	•	Şehitler, din uğrunda fedâ-yı cân etmiş maktul kimseler.			
18617	şehd-āb	شَهْدٰابْ	Ar. - Far.	•	Bal şerbeti.			
18618	şehd-ābe	شَهْدٰابَه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18619	şihdāre	شِهْدٰارَه	Ar.	∗	Fahiş ve müsrif ve tamamıyla müfsit olan kimse.			
18620	şehdānc	شَهْدٰانجْ	Ar.	∴	İncinin irisi ve benek ve kendir otunun tohumu ki ona habb-ı kınnab dahi derler.			
18621	şehdānaḳ	شَهْدٰانَقْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18622	şehdāne	شَهْدٰانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve büyük, zıkıymet inci.			
18623	şehd-kām	شَهْدْكَامْ	Ar. - Far.	•	Ağzında tatlı lezzet kalmış olan.			
18624	şehr	شَهْرْ	Ar.	∴	Bir şeyi şöhretlendirmek ve ehl-i ilm ve danişment ve tırnak kesintisi ve şöhretine mebni yeni aya ıtlak olunur, bir yeni aydan diğer yeni aya kadar olan müddet ve zamandan ibarettir ki kamerin yirmi sekiz menâzili kateylediği eyyam olup kâh yirmi dokuz ve kâh otuz günden ibarettir; cemi, şühûr gelir ve nâs üzere kılıç sıyırmak, sell-i seyf etmek.	cem		
18625	şehr	شَهْرْ	Far.	•	Büyük memleket ki ekseriya bir yerin mahall-i hükûmeti olur.			
18626	şehr-ārā	شَهْرْ آرَا	Far.	•	Memlekete güzellik verici olan.			
18627	şehr-āşūb	شَهْرْ آشُوبْ	Far.	•	Memleketi fesada verici olan.			
18628	şeh-rāh	شَهْرَاهْ	Far.	•	Şâh-râh, asıl büyük cadde, yol.			
18629	şöhret	شُهْرَةْ	Ar.	•	Bir nesne vazıh ve zahir olmak ve bir nesnenin isim ve şöhreti beyne'n-nâs bilinip söylenmek.			
18630	şöhret-şiʿār	شُهْرَتْشِعَارْ	Ar.	•	Şöhret arz edici, şöhretli ve meşhur olan.			
18631	şöhret-güzīn	شُهْرَتْگُزِينْ	Ar. - Far.	•	Nam ve namus ve şöhret isteyip talep edici olan.			
18632	şöhret-gīr	شُهْرَتْگِيرْ	Ar. - Far.	•	Şöhret kesbeden, meşhur olan.			
18633	şehristān	شَهْرِسْتَانْ	Far.	•	Büyük ve mamur olan memleket.			
18634	şehr-ġarīb	شَهْرْ غَرِيبْ	Ar. - Far.	•	Bir memlekette yabancı olan kimse.			

18635	şeh-reg	شَهْرَگْ	Far.	•	Büyük damar, şah damar.			
18636	şeh-rūd	شَهْرُودْ	Far.	•	Büyük çay, nehr-i azîm.			
18637	şehrūze	شَهْرُوزَه	Far.	*	Dilenci, sâ'il, tese''ül eden.			
18638	şeh-rāh	شَهْراهْ	Far.	•	Şâh-râh, büyük cadde, yol.			
18639	şehrî	شَهْرِی	Far.	•	Taşralı olmayıp şehir ahalisinden olan kimse.			
18640	şehriyy	شَهْرِیّ	Ar.	•	Bir aylık ve bir aya müteallik olan.			
18641	şehriyār	شَهْرِیارْ	Far.	•	Zamanında bulunan sair padişahlardan zî-kuvvet ve sâhib-i iktidâr olan padişah, hükümdar.			
18642	şehriyārāne	شَهْرِیارْانَه	Far.	•	Padişaha münasip ve müteallik ve yakışır olan.			
18643	şehriyārî	شَهْرِیارِی	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve padişahlık, saltanat, hüküm, iclâl.			
18644	şehzāde	شَهْزادَه	Far.	•	Padişah oğlu olan zât-ı âlî, tebâr.			
18645	şehzādegān	شَهْزادگانْ	Far.	*	Padişah oğulları olan zevât-ı âliye.			
18646	şehsüvār	شَهْسُوارْ	Far.	•	Süvarilerin şahı ve başı olan kimse veyahut başka şahları kendisine merkûp ve muti kılınmış olan kimse ve mülûkâne ata binip at üzerinde dilîrâne duran ve merdane hareket eder olan.			
18647	şehlāʾ	شَهْلاءْ	Ar.	•	Ela göze denilir ki nâ-münâsib olarak lisanımızda nîm şaşı bakan göze ıtlak olunmuştur.			
18648	şehm	شَهْمْ	Ar.	∴	Zeyrek ve zekiyyü'l-fu'âd ve zekâvetli ve tîz-fehm ve âteşîn-zihn ve çîre-mizâc ve cesur, cesaretli olan adam ve feza' ve havf; cemi, şihâm gelir.	cem		
18649	şehmāt	شَهْماتْ	Far.	•	Şahmat ki satranç oyununda şahın hiç oynayacak hanesi kalmadığında böyle denilir.			
18650	şehinşāh	شَهِنْشاهْ	Far.	•	Bir padişah ki vaktinde olan başka padişahların kuvvet ve azametinden ziyade ola ve padişahlar padişahı.			
18651	şehinşāhî	شَهِنْشاهِی	Far.	•	Şehinşâh, padişaha münasip ve müteallik olan ve padişahlık, saltanat.			
18652	şehnişe	شَهْنِشَه	Far.	•	Bi-ma'nâ şehinşâh.			
18653	şehnişîn	شَهْنِشِینْ	Far.	•	Şahnişin denilen pencere çıkması.			
18654	şehevāt	شَهَواتْ	Ar.	•	Şehvetli istekler, arzular.			
18655	şehvār	شَهْوارْ	Far.	•	Padişaha layık olan nesne ki kendi cinsinin âlâsı olur.			
18656	şehvān	شَهْوانْ	Ar.	•	Şedîdü'l-şehvet ve şehveti galip olan kimse.			
18657	şehvānî	شَهْوانِی	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve şehvete müteallik ve ait olan.			
18658	şehvet	شَهْوَةْ	Ar.	∴	Hevâ-yı nefs ve meyl-i nefs; cemi, şehevât gelir ve bir nesneyi sevip ona meyil ve rağbet etmek ve mahbube için istek ve iştiha ve arzu etmek.	cem		
18659	şehvet-engîz	شَهْوَتْ اَنْگِیزْ	Ar. - Far.	•	Bir kimsenin kuvve-i şehvâniyyesini tahrik edici olan.			
18660	şehvet-perest	شَهْوَتْپَرَستْ	Ar. - Far.	•	Nefsinin isteklerine ve arzularına bende olan kimse.			
18661	şühūd	شُهُودْ	Ar.	∴	Hazır olup görmek ve hazır ve mevcut olup göze görünmek ve görüp gözetmek ve müşahede etmek ve kelime cem olmak itibariyle şahitler demektir.			
18662	şühūr	شُهُورْ	Ar.	•	Şehrler, aylar, mahlar.			
18663	şehviyy	شَهْوِیّ	Ar.	•	Ehl-i şehvete mensup ve müteallik olan ve ehl-i şehvet olan.			

18664	şehî	شَهِی	Far.	•	Şaha münasip olan.			
18665	şehiyy	شَهِیّ	Ar.	•	İstenilecek ve arzu olunacak şey.			
18666	şehîd	شَهِیدْ	Ar.	∴	Şahit ve güvâh manasına ve esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyeden olup ilminden asla bir nesne kaybolmayıp mecmû'-ı eşyâ ilminde hazır olan Zât-ı Ecel ve Âlâ hazretleri ve örf-i şer'îde fisebilillah maktul olana ıtlak olunur, bu ıtlak gasline ve nakline melâ'ike-i rahmet hazır olduklarına mebnidir veyahut kıyamette ümem-i hâliyye-i sâlife hakkında istişhâd olunan zevattan olduğu için veyahut vefat etmeyip huzûr-ı ilâhîde hazır ve zinde olduğu için veyahut âlem, melek ve melekûtu müşahede eylediği içindir; cemi, şühedâ gelir.	cem		
18667	şehîr	شَهِیرْ	Ar.	•	Beyne'n-nâs kadir ve menzileti maruf ve zikr-i bi'l-hayr ile elsinede mezkûr ve mevsuf ve namdar adam ve şeref ve şan sahibi olan şey.			
18668	şehîḳ	شَهِیقْ	Ar.	∴	Ağlayan çocuk gibi hınçkırıp içini çekmek ve seda vererek soluğunu içeri çekmek ve ıs. tıbbiyyeden olup nefes almaya denilir, zefîr ise nefes vermektir.			
18669	şehîm	شَهِیمْ	Ar.	•	Zeki ve zekâvetli olan ve tîz-fehm ve zeyrek olan.			
18670	şeyʾ	شَیْءْ	Ar.	∴	Dilemek ve istemek ve her bir mevcut ki Fârisîde çîz ve Türkçede nesne tabir olunur, gerek ecsâm gibi hissî olsun ve gerek akvâl gibi hükmi olsun; cemi, eşyâ gelir ve kolay ve âsân nesne.	cem		
18671	şiyāṭ	شِیاطْ	Ar.	∗	Yanmış yün ve pamuk kokusu ve yanık kokulu.			
18672	şiyāṭî	شِیاطِی	Ar.	∗	Yanık kokuya müşabih ve benzer olan.			
18673	şeyāṭîn	شَیاطِینْ	Ar.	∴	Şeytanlar, devler, rü'ûsü'ş-şeyâtîn, pek fena ve kabîh bir otun adıdır.			
18674	şiyāᶜ	شِیاعْ	Ar.	∴	Kaval denilen çoban düdüğü ve ateş alevlendirecek odun hurdaları ve zahir olmak ve şüyu bulmak ve nâs beyninde bilinip faş ve münteşir olmak.			
18675	şiyāf	شِیافْ	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup göz makulesi uzva mahsus deva ve dârûya ıtlak olunur.			
18676	şiyām	شِیامْ	Ar.	•	Şâmeler, siyah lekeler, hâller, benekler, benler.			
18677	şiyāmāt	شِیامَاتْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18678	şeʾāmet	شَأَمَةْ	Ar.	•	Uğursuzluk, adem-i meymenet.			
18679	şeyeʾān	شَیْئانْ	Ar.	∗	Ba'îdü'n-nazar kimse ki gerek hissî olsun ve gerek manevi olsun şu hâlde avâkıb-ı umûrun gavrını mülahaza ve tedbir eden adam demektir.			
18680	şîb	شِیبْ	Far.	•	İniş olan yer ve alçak ve aşağı olan.			
18681	şeyb	شَیبْ	Ar.	•	Saç ve sakal ağarmak.			
18682	şeybāʾ	شَیْبَاءْ	Ar.	•	Ayın son gecesine ve arûsun zifaf gecesine, leyle-i şeybâ' derler.			
18683	şeybet	شَیْبَةْ	Ar.	•	Aklık ve kocalık ve saç ağarmak.			
18684	şeybān	شَیْبانْ	Ar.	∗	Bulutlu, soğuk gün ve kânunuevvel ve sânî ayları ki evvel aylarda kardan ve kırağıdan yerler pir ve ihtiyar şekline girdiğinden böyle ıtlakına sebep olmuştur.			
18685	şîʾet	شِیئَةْ	Ar.	∗	Bir şeyi dilemek, istemek.			
18686	şeyḥ	شَیحْ	Ar.	∗	Bir hususta çalışıp çabalamak.			
18687	şeyḫ	شَیخْ	Ar.	∴	Pirlik zahir olan ve pir ve sâlhorde olan kişi, ihtiyar ve sâlhorde ve kocamış olan adam; cemi, şüyûh ve meşâyih gelir ki bu meşâyih kelimesi meşîhanın cemidir, münteha'l-cumû'dur ve bir kabilenin seyidi olan adam ve dervişlerin büyük dayandığı zat.	cem		
18688	şeyḫu'l-islām	شَیخُ الْاِسْلامْ	Ar.	•	Devlet-i Aliyyede kâffe-i ulemânın ser-defteri olan zat ki rütbece kâffesinden büyüktür.			

18689	şîḫān	شِيخَانْ	Ar.	•	Şeyhler, ihtiyar olan kimseler ve dervişlerin büyüğü ve kavmin seyidi olan kimseler.			
18690	şîḫat	شِيخَةْ	Ar.	•	Şeyhlik, ihtiyarlık, kocalık.			
18691	şeyḫūḫat	شَيْخُوخَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve insan kocamak.			
18692	şeyḫūḫiyyet	شَيْخُوخِيَّةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18693	şîd	شِيدْ	Ar.	*	Duvara sıvayacak kireç ve balçık makulesi sıva ve kireç ile yapılmış olan bina ki müşeyyed derler.			
18694	şeyd	شَيدْ	Ar.	*	Duvarı sıva ile sıvamak ve helak olmak ve binayı kireçle yapmak.			
18695	şîd	شِيدْ	Far.	*	Güneş, âfitâb, şems.			
18696	şeydā	شَيْدَا	Far.	•	Deli divane ve mecnun olan.			
18697	şeydā'î	شَيْدَائِى	Far.	•	Delilik, divanelik, cünun.			
18698	şîr	شِيرْ	Far.	•	Arslan denilen vahşi hayvan ve süt, leben ki dişi hayvanın memelerinde hasıl olur.			
18699	şîrāz	شِيرَازْ	Ar.	*	Süzülmüş yoğurt; cemi, şevârîz gelir ve Pîşdâdiyân tabir olunan selâtîn-i Acem'den Tahmûres'in oğlunun ismidir ki İran toprağında Şiraz denilen memleketin banisi olmakla ismiyle müsemma olmuştur.	cem		
18700	şîrāze	شِيرَازَه	Far.	•	Kitabın yapraklarını zapt için mücellitlerin kitap başlarına ördükleri bir nev örgü.			
18701	şîrāze-bend	شِيرَازَه بَنْدْ	Far.	•	Şiraze bağlayıcı olan ve şiraze ile bağlı olan.			
18702	şîrāze-keş	شِيرَازَه كَشْ	Far.	•	Şiraze bağlayıcı olan.			
18703	şîrāne	شِيرَانَه	Far.	•	Arslana müteallik ve münasip ve ait olan.			
18704	şîrbān	شِيرْبَانْ	Far.	•	Arslancı, arslan bekçisi.			
18705	şîr-ḫār	شِيرْ خَوَارْ	Far.	•	Süt ile beslenen ve süt emer olan.			
18706	şîr-ḫāre	شِيرْ خَوَارَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18707	şîr-ḫūr	شِيرْ خُورْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18708	şîr-ḫūrde	شِيرْ خُورْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18709	şîr-dār	شِيرْ دَارْ	Far.	•	Süt verir olan, sütlü olan.			
18710	şîr-dān	شِيرْدَانْ	Far.	•	Koyunun a'zâ-yı bâtınasından bir uzvun, ta'bîr-i âherle bağırsaklardan bir kıtasının ismidir.			
18711	şîr-dil	شِيرْ دِلْ	Far.	•	Arslan yürekli ve bahadır ve dilîr olan.			
18712	şîristān	شِيرِسْتَانْ	Far.	•	Arslanı çok olan mahal.			
18713	şîr-gîr	شِيرْ گِيرْ	Far.	•	Keyif, nîm-mest ve yarım sarhoş olan.			
18714	şîr-merd	شِيرْ مَرْدْ	Far.	•	Dilîr, bahadır ve cesur olan ve şol derviş kimse ki zikrullâh ile meşgul olup dünya ve ahiret kaydında olmaya.			
18715	şîre	شِيرَه	Far.	•	Üzümden sıkılıp henüz tahammür etmemiş ve şarap olmamış üzüm suyu.			
18716	şîrî	شِيرِى	Far.	•	Arslana mensup ve müteallik olan ve arslanlık, bahadırlık.			
18717	şîrîn	شِيرِينْ	Far.	•	Tatlı olan nesne ve melîh olan.			

18718	şīrīn-edā	شِيرِينْ اَدا	Far.	•	Etvâr ve hareket ve kelamı güzel ve tatlı olan.			
18719	şīrīn-zebān	شِيرِينْ زَبانْ	Far.	•	Tatlı dilli olan.			
18720	şīrīn-tabᶜ	شِيرِينْ طَبعْ	Ar. - Far.	•	Ahlak ve tabiatı tatlı olan.			
18721	şīrīn-kār	شِيرِينْ كارْ	Far.	•	Pek tatlı muamele edici olan.			
18722	şīrīn-kām	شِيرِينْ كامْ	Far.	•	Ağzında ve dimağında tatlı lezzet hissetmiş olan.			
18723	şīrīn-güvār	شِيرِينْ گُوارْ	Far.	•	Lezzeti tatlı olan.			
18724	şīrīnī	شِيرِينى	Far.	•	Tatlılık, hoşluk.			
18725	şeyṭān	شَيْطانْ	Ar.	∴	İblis-i la'în ve dev ifrit ki bir kavle göre ba'îdun ani'l-hak ve ani'r-rahme olduğu için ıtlak olundu ve bir kavle göre ihtirâk manasına olan şeyt kelimesinden me'hûz olup kuvve-i nâriyyeden mahluk olduğu için ıtlak olundu ve bir kavle göre de helak manasına olan şît kelimesinden ahzolundu ve mutlaka azgın ve utüv ve temerrüt ve inat sahibi şahsa denilir, gerek ins ve gerek cin olsun ve şer ve hile kastıyla muamele eden adam; cemi, şeyâtîn gelir.	cem		
18726	şeyṭānī	شَيْطانى	Ar.	•	Şeytana müteallik ve mensup olan.			
18727	şeyṭāniyyet	شَيْطانِيَةْ	Ar.	•	Şeytanlık, şeytan fiili ve şeytan ameli gibi amel etmek.			
18728	şeyṭanet	شَيْطَنَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18729	şiyaᶜ	شِيَعْ	Ar.	•	Şialar, başka başka müstakil olan insan fırkaları.			
18730	şīᶜat	شِيعَةْ	Ar.	•	Bir kimsenin müttefik ve nâsırı ve medâr-ı kuvveti olacak etbâ' ve ensarı ve başlı başına müstakil bir fırkâ-i insânî demek olup badehu İmam Aliyyü'l-murtazâ kerremellâhu vechehu hazretlerine ve hânedân-ı âlîlerine muhip ve mihribân olan cemaate bi-tarîki'l-galebe ism-i hâs olmuştur; cemi, eşyâ' gelir.	cem		
18731	şīᶜī	شِيعِى	Ar.	*	Şia taifesine mensup olan.			
18732	şīftegī	شِيفْتَگِى	Far.	•	Aşk veya kederden naşi çılgın olan ve çılgınlık.			
18733	şīfte	شِيفْته	Far.	•	Bir sebepten naşi çılgın olan.			
18734	şeyżān	شَيْضانْ	Ar.	*	Çetin huylu, musır ve şedîdü'n-nefs kimse ki kavil ve fiilinden ve azim ve hatırasından bir veçhile döndürmesi mümkün olmaya.			
18735	şeyżam	شَيْضَمْ	Ar.	*	Ziyadesiyle uzun nesne.			
18736	şīlān	شِيلانْ	Far.	•	Padişah ve vüzera sofrası.			
18737	şeylem	شَيْلَمْ	Ar.	*	Buğday arasında bulunan delice ve karamuk denilen şey ki müskir olmasıyla ekl eden kimsenin aklı zail olur.			
18738	şiyem	شِيَمْ	Ar.	•	Şîmeler, ahlak, hulklar, huylar, tabiatlar, meşrepler, âdetler.			
18739	şīme	شِيمَة	Ar.	•	Huy, hulk, tabiat, âdet ve hüsn-i hulk; cemi, şiyem gelir.	cem		
18740	şeyn	شَينْ	Ar.	∴	Ayıp ve noksan ve kabahat ve leke ve kusur ve yaramaz nesne; cemi, meşâyin gelir ve bir nesneyi lekeleyip ma'yûb eylemek.	cem		
18741	şīn	شِينْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on altıncı harfin ismidir.			
18742	şīnā	شِينا	Far.	•	Suda yüzmek, sebâhat etmek.			
18743	şīnāb	شِيناب	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

18744	şînîz	شِينِيز	Ar.	*	Çörek otu denilen siyah habbe.			
18745	şüyūḫ	شُيُوخْ	Ar.	•	Şeyhler, ihtiyar ve pir ve sâlhorde olan adamlar ve dervişlerin büyükleri ve kabile sergerdeleri.			
18746	şüyūḫiyyet	شُيُوخِيَّةْ	Ar.	•	İhtiyarlık, pirlik.			
18747	şüyūᶜ	شُيُوعْ	Ar.	•	Bir nesne, nâs beyninde yayılıp faş ve aşikâre ve münteşir olmak.			
18748	şüyūᶜ-ı ṭārî	شُيُوعِ طَارِى	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup akd-i icâreden sonra me'cûrun bir miktarına müstahak çıkmaya denilir.		Fıkıh	
18749	şîven	شِيوَنْ	Far.	•	Nale, ah ve efgân.			
18750	şüʾūn	شُئُونْ	Ar.	•	Şanlar, hâller, mahiyetler.			
18751	şüʾūnāt	شُئُونَاتْ	Ar.	•	Şan ve mahiyet ve hâllerin tenevvü'âtı.			
18752	şîve	شِيوَه	Far.	•	Güzellere mahsus olan naz ve eda, kirişme ve sanat, hüsn ve letafet ve âdet, kanun, kaide.			
18753	şîve-bāz	شِيوَه بَازْ	Far.	•	Naz ve eda ve tavır edici olan ve hüsn ve letafet gösterici.			
18754	şîve-ger	شِيوَه گَرْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18755	şeyūh	شَيُوهْ	Ar.	*	Bed-nazar kimse ki neye nazar eylese isabet eder.			
18756	şîhet	شِيهَةْ	Ar.	•	At kişnemesi, sahîl-i feres.			
18757	ṣ	ص	Ar.	•	İşbu harf-i sâd-ı mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on yedinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde doksan adedine ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde mâh-ı safere alamet ve işarettir.			
18758	ṣābir	صَابِرْ	Ar.	•	Sabur ve bir meşakkate sabır ve tahammül edici olan.			
18759	ṣābūn	صَابُونْ	Ar.	∴	Maruf şey ki bedenden vesaireden evsâhı men ve izale eder, Fârisîde ona berhûd derler ve sarf ve men manasına olan sabn kelimesinden mübalağadır.			
18760	ṣābūnî	صَابُونِى	Ar.	•	Sabuncu, sabun imal eden veya fürûht eden kimse.			
18761	ṣāḥib	صَاحِبْ	Ar.	•	Malik ve mutasarrıf olan kimse ve dost ve arkadaş ve muin olan kimse; cemi ashâb.	cem		
18762	ṣāḥibe	صَاحِبَه	Ar.	•	Malik ve mütesarrıfe olan hatun.			
18763	ṣāḥib-ḳirān	صَاحِبْقِرَانْ	Ar. - Far.	•	Nîk-baht olan padişah.			
18764	ṣāḥib-ḳirānî	صَاحِبْقِرَانِىّ	Ar. - Far.	•	Nîk-baht olan padişah olmaklık ve nîk-baht padişaha münasip ve müteallik olan.			
18765	ṣāḫḫat	صَاخَّةْ	Ar.	*	Şiddetinden kulakları sağır eden şedit sayha ve avaza denilir ve kıyamet ve dâhiye.			
18766	ṣād	صَادْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on yedinci harfin ismidir.			
18767	ṣādir	صَادِرْ	Ar.	•	Sudûr edici, çıkıcı olan.			
18768	ṣādiᶜ	صَادِعْ	Ar.	•	Tasdi edici, baş ağrıtıcı olan.			
18769	ṣādiḳ	صَادِقْ	Ar.	•	Kelamı veya işareti hakîkat-i hâle mutabık olan, gerçek olan ve ef'âli akvâline mutabık olan ve ahir muamelesi evvel muamelesine mutabık olan.			
18770	ṣādiḳa	صَادِقَه	Ar.	*	Hakikati üzere zahir ve mütebeyyin olan maddeye ve hâlete denilir.			
18771	ṣārif	صَارِفْ	Ar.	•	Değiştirici ve masraf edici olan.			
18772	ṣārifāt	صَارِفَاتْ	Ar.	•	Tebeddülât-ı âlem, inkılâbât-ı dehr.			

18773	ṣārim	صَارِمْ	Ar.	∴	Kesici, keskin kılıç ve celadetli, hiddetli bahadıra vasıf olur ve arslan.			
18774	ṣāᶜ	صَاعْ	Ar.	∴	Çukur yer ve kile denilen ölçek; cemi, asvâ' gelir.	cem		
18775	ṣāᶜid	صَاعِدْ	Ar.	•	Yukarı çıkıcı ve yüksek, ali, bâlâ olan.			
18776	ṣāᶜiḳa	صَاعِقَه	Ar.	∴	Ölüm, mevt ve nüzûl-ı nârı veya azap ve mevti müstashab olarak cevv-i semâdan zuhur eden asvât-ı şedîdeye ıtlak olunur, badehu bunların her biri manasına kullanıldı ve mühlik azap ve sevk-i sehâba müvekkil olan feriştenin yedinde olan ateşin kamçıya denilir ki ucu dokunduğu nesneyi yakar veyahut yıldırım tabir olunan semadan düşen ateşten ibarettir ve ıs. hikmet-i tabî'iyyeden olup elektrik ile mahmûl bulutlar ile kürre-i arz beyninde mugâyirü'l-cins iki elektriğin ittihadından vuku bulan esere ıtlak olunur; cemi, savâ'ik gelir.	cem	Hikmet-i tabî'iyye	
18777	ṣāġir	صَاغِرْ	Ar.	•	Zül ve hakarete razı ve mütehammil adam ve fürumaye alçak kimse; cemi, sagare gelir.	cem		
18778	ṣāġar	صَاغَرْ	Far.	•	Büyük kadeh ve büyük piyale.			
18779	ṣāf	صَافْ	Ar.	∴	Tüylü ve yünlü hayvan ve safi, halis ve temiz ve pak olan şey.			
18780	ṣāfiḥ	صَافِحْ	Ar.	*	İ'râz edici ve menedici.			
18781	ṣāfir	صَافِرْ	Ar.	*	Sıslık çalar gibi öten kuş.			
18782	ṣāfināt	صَافِنَاتْ	Ar.	•	Pek makbul ve soy olan atlar.			
18783	ṣāfî	صَافِى	Ar.	∴	Halis ve pâkîze ve temiz olan nesne ve bulutsuz güne vasıf olur.			
18784	ṣāfî-dil	صَافِى دِلْ	Ar. - Far.	•	Yüreğinde kötülük olmayan.			
18785	ṣāfî-żamîr	صَافِيضَمِيرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18786	ṣāl	صَالْ			Yan yana bağlı birkaç kerestenin deniz yüzünde olan hey'et-i mecmû'ası.			
18787	ṣālib	صَالِبْ	Ar.	•	Pek ve saht, şedit olan ve muhkem ve kavi olan.			
18788	ṣāliḥ	صَالِحْ	Ar.	•	Yaraşık ve uygun ve muvafık olan ve elverir olan ve bozuk olmayıp iyi ve yarar olan ve bir nev günahta ısrar etmeyip Allahutaala'dan korkan ve dindar ve müttakî ve ehl-i hayr olan.			
18789	ṣāliḥāt	صَالِحَاتْ	Ar.	•	Allah'ın emr-i şerîfine mutabık olan ef'âl-i hayr ve Müslüman karıları.			
18790	ṣāmit	صَامِتْ	Ar.	•	Sakit ve hâmûş olan ve altın ve gümüş gibi bî-rûh ve sedasız mal.			
18791	ṣāniᶜ	صَانِعْ	Ar.	∴	Yapıcı, imal edici ve hâlık, bâdî, bârî ve ıs. fıkhiyyeden olup bir şeyi sanat eseri olarak vücuda getiren kimseye denilir.		Fıkıh	
18792	ṣāhil	صَاهِلْ	Ar.	∴	Kişneyici, sahîl edici ve esrimiş deve gibi hışım ve satvetle savlet ve heyecanı şedit olan kimseye denilir.			
18793	ṣāhile	صَاهِلَه	Ar.	*	Atın kişnemesi.			
18794	ṣāʾib	صَآئِبْ	Ar.	•	Savb-ı maksûda vasıl olan ve doğru nişana varan ve doğru, hatasız ve yanlışsız olan.			
18795	ṣāyif	صَايِفْ	Ar.	•	Harareti ziyade olan, sıcak olan.			
18796	ṣāyil	صَايِلْ	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum edip başkalara daima savlet ve hücum ve tecavüz eder olan.			
18797	ṣāʾim	صَآئِمْ	Ar.	•	Susuz ve oruç tutucu ve oruçlu olan .			
18798	ṣabb	صَبّْ	Ar.	∴	Sıvık nesneyi dökmek, akıtmak, sefk ve sekb ve sefh ve sen kelimelerinin cümlesi dökmek manasına ise de sab kelimesi cümleden e'amdır ve ekser evkâtı gözyaşı dökmek ile geçirdiği için âşık kimseye dahi sab derler.			

18799	ṣabā	صَبا	Ar.	•	Rüzgâr aksamından muttali Süreyya ile benât-ı na’ş beyninden hübûb eden rüzgâra denilir; cemi, sabevât gelir.	cem		
18800	ṣabāʾ	صَبَآءْ	Ar.	*	Delikanlılık, hevâ vü hevesine meyletmek.			
18801	ṣabābet	صَبابَةْ	Ar.	∴	Şevk ve arzu eylemek ve rikkat ve hararet veçhile arzu eylemek ve sûziş ve harâret-i kalble aşk ve muhabbet eylemek, ez dil ü cân âşık olmaktan ibarettir.			
18802	ṣubābet	صُبابَةْ	Ar.	*	Kapta kalan su ve süt makulesinin bakiyesine denilir ki bir dökümlük tabir olunur.			
18803	ṣabāḥ	صَباحْ	Ar.	•	Evvel-i nehâr, bâmdâd ki mesâ mukabilidir ve **ale's-sabâh**: sabahleyin, sabah vaktinde.			
18804	ṣibāḥ	صِباحْ	Ar.	•	Sabîh ve melîh olanlar, güzel olanlar.			
18805	ṣabāḥat	صَباحَةْ	Ar.	•	Güzellik, hüsn ü cemâl, dilberlik.			
18806	ṣabāḥ-gāh	صَباحْگاهْ	Ar. - Far.	•	Sabah vakti, bâmdâd.			
18807	ṣibār	صِبارْ	Ar.	*	Şişe tıkacı.			
18808	ṣabāret	صَبارَةْ	Ar.	•	Kefalet ve kefil olmak.			
18809	ṣibāġ	صِباغْ	Ar.	•	Nesne boyayacak boya, çivit ve emsali nesneler.			
18810	ṣabbāġ	صَبّاغْ	Ar.	•	Boyacı, nesne boyayıcı.			
18811	ṣabāvet	صَباوَةْ	Ar.	•	Çocukluk, çocuk ve sabi olmak.			
18812	ṣabāyā	صَبايا	Ar.	•	Sabiyyeler, kızlar.			
18813	ṣubḥ	صُبحْ	Ar.	∴	Fecr vakti ki tan yeri ağarıp şafak söktüğü vakitten yani fecr-i sâdıktan ibarettir ve evvel-i nehâr; cemi, asbâh gelir ve bir yere sabah vaktinde gelmek.	cem		
18814	ṣubḥ-dem	صُبحْدَمْ	Ar. - Far.	•	Sabah vakti, bâmdâd.			
18815	ṣubḥ-gāh	صُبحْگاهْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
18816	ṣabr	صَبرْ	Ar.	∴	Bir kimseyi bir nesneden alıkoymak ve bir musibet, ceza’ ve ızdıraptan habs-i nefes etmek yani bir musibet ve beliyye hudûsunda telaş ve feryat ve ızdırap eylemeyip zevaline müterakkıb olarak sükût ve tahammül ile katlanmaktan ibarettir ve muharebede şecaat manasına ve imsâk-ı kelâm hususunda kitmân manasınadır ve bir kimseye yemîn-i sabr lazım gelmek ki bu yemin bir kimse üzerine terettüp eyledikte yemin eylemedikçe hâkim salıvermeyip hapis ve imsak eyler ve kefil vermek.			
18817	ṣabir	صَبِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup malum olan bir nebatın usâre-i mütekâsifesine denilir ki en iyisi Sukutra ceziresinden gelir, tıpta usâre-i mezkûre haricen istimalinde bir iltihap hususu peyda eylemesine mebni kurûh-ı müzmineyi tahriş ederek iltiyâmını teshil eylediğinden fenn-i baytâriyyede kesîrü’l-isti’mâldir, dâhilen öd kesesi derunundaki mâdde-i safrâ’iyyeyi ziyadesiyle ifraz ettirerek ishale bâdî olduğundan müshil ve vezâ’if-i hazmiyyenin kuvvetini tezyit eylemesiyle hâzım ve câlib-i iştihâ gibi istimal olunur ve yaprakları semiz ve dikenli bir cins çiçek ismi.		Tıp	
18818	ṣuberāʾ	صُبَرآءْ	Ar.	•	Sâbirler, sabır ve tahammül ediciler.			

18819	ṣubre	صُبْرَه	Ar.	*	Ölçüsüz, ve tartısız galâl yığınına denilir ki lisanımızda götürü ile tabir olunur ve vezin olunmuş ve temizlenmiş galle harmanı ve subre meselesi, kütüb-i fıkhiyyede ve bahusus Mecelle'de hâ'iz-i ehemmiyet olmakla beyanına lüzum göründü, şöyle ki mesela kilesi şu kadar kuruşa olmak üzere bir yığın buğday satıldıkta İmâm-ı Azam rahimehullâh hazretlerinin indinde yalnız bir kilesi hakkında bey' sahih olur, İmâmeyn rahmetullâhi aleyhimâ indlerinde ise o yığın tamamen satılmış olarak kaç kile çıkar ise ona göre semeni verilmek lazım gelip mu'âmelât-ı nâsı teysîr etmek hasebiyle sâhib-i hidâye gibi nice fukahâ dahi bu hususta onların kavlini ihtiyar eylemişlerdir ve buna subre meselesi denilmiştir.			
18820	ṣibġ	صِبغْ	Ar.	∴	Boya ki onunla nesne boyanır ve ekmek katığı ve ıs. tıbbiyyeden olup tıpta istimal etmek üzere ispirto ve eter denilen lokman ruhuna müşabih mayi derununda mevâdd-ı devâ'iyyeyi eritmekten veya ezmekten hasıl olan boya gibi bir nev şekl-i devâ'îye denilir; cemi, sıbgât gelir.	cem		
18821	ṣibġat	صِبْغَةْ	Ar.	∴	Boya, renk ve soy, nev ve din ve mezhep ve millet ve fıtrat manasına ki bundan maksat insanın meftûr ve mahluk olduğu hilkat olup bu da insanın hilye ve ziynetidir.			
18822	ṣabn	صَبنْ	Ar.	*	Ve sarf ve men etmek.			
18823	ṣubvān	صُبْوَانْ	Ar.	•	Sabiler, çocuklar.			
18824	ṣabvet	صَبْوَةْ	Ar.	∴	Âşık ve aşüfte olmak ve sabâvet, çocukluk ve sabi olmak hususu.			
18825	ṣabūḥ	صَبُوحْ	Ar.	∴	Erkenden sağılan süt ve sabah vakti içilen bade manasına istimali bu sebebe mebnidir ve geceden sabaha kalan şarap.			
18826	ṣabūr	صَبُورْ	Ar.	∴	Hak celle ve âlânın ismi olup ussât-ı ibâd haklarında intikamını tacil etmeyip belki fazlından af ile muamele veyahut tehir ve tevfik edici demektir ve musibet ve hadiseye ceza' ve feryat eylemeyip sakin ve mütehammil olan adam.			
18827	ṣabiyy	صَبِيّ	Ar.	•	Henüz sütten kesilmemiş küçük çocuk; cemi, asbiye.	cem		
18828	ṣibyān	صِبْيَانْ	Ar.	•	Sabiler, küçük çocuklar.			
18829	ṣabīb	صَبِيبْ	Ar.	*	Asfûr denilen nebat ki tahrifle aspûr tabir ederler ve kırağı tabir olunan rutubet ve kan ve gövdeden çıkan ter ve dökülmüş su.			
18830	ṣabiyyet	صَبِيَّةْ	Ar.	•	Küçük kız çocuk.			
18831	ṣabīḥ	صَبِيحْ	Ar.	•	Sâhib-i hüsn ü cemâl ve hûb-likâ mahbup.			
18832	ṣabīr	صَبِيرْ	Ar.	∴	Bir kavim ve cemaatin merci'-i umûr ve mesâlihi olan reis ve pîşvâlarına denilir ve kefil ve kefalet edici olan ve sabur, sabır ve tahammül edici olan; cemi, suberâ gelir.	cem		
18833	ṣatīt	صَتِيتْ	Ar.	∴	Ses, seda, savt, feryat ve gırîv, çığıltı ve güruh, cemaat.			
18834	ṣaḥḥ	صَحّ	Ar.	∴	Bedenden maraz ve illet zail olup sağ ve dürüst olmak ve her nesne kesir ve kırık ve rahne gibi ayıp ve nakisadan berî ve salim olmak ve resmî olan evrak ve kuyudatı tasdik için büyük memur tarafından çekilen bir nev imza veya işaret.			
18835	ṣiḥāb	صِحٰابْ	Ar.	•	Sahipler, yoldaşlar, gözcüler, refikler, muinler, arkadaşlar ve etbâ'.			
18836	ṣaḥābet	صَحٰابَةْ	Ar.	•	Bir kimse ile hüsn-i ülfet edip yâr ve hem-dem olmak ve arkadaşlık ve yardımcılık etmek ve sahipler ve arkadaşlar ve ittibâ'.			
18837	ṣaḥābiyy	صَحٰابِيّ	Ar.	•	Peygamber aleyhi's-selâmın ashab ve etbâ'ından olan zevât-ı kirâm.			
18838	ṣiḥāḥ	صِحٰاحْ	Ar.	∴	Bedenden maraz ve illet zail olup sağ ve dürüst olmak ve her nesne kesir ve kırık ve rahne gibi ayıp ve nakisadan berî ve salim olmak ve tam ve bilâ-noksân olan.			
18839	ṣiḥār	صِحٰارْ	Ar.	*	Açık, aşikâre.			

18840	ṣĭḥāren	صِحٰاراً	Ar.	•	Aşikâre olarak, cehren, açıktan.			
18841	ṣaḥārĭ	صَحٰارِی	Ar.	•	Sahralar, kırlar, yabanlar.			
18842	ṣaḥḥāf	صَحّٰافْ	Ar.	•	Kitapçı, kitap alışverişinde olan kimse.			
18843	ṣaḥāyiḥ	صَحٰایِحْ	Ar.	•	Sahih ve tam ve bilâ-ayb ve bilâ-noksân olanlar.			
18844	ṣaḥāyif	صَحٰایِفْ	Ar.	•	Sahifeler ve kâğıtlar ve kitaplar.			
18845	ṣuḥub	صُحُبْ	Ar.	•	Sâhibler, arkadaşlar, muinler, yoldaşlar, gözcüler, refikler.			
18846	ṣuḥbān	صُحْبَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18847	ṣuḥbet	صُحْبَةْ	Ar.	•	Bir kimse ile hüsn-i ülfet edip yâr ve hem-dem olmak ve arkadaş olmak.			
18848	ṣıḥḥat	صِحَّةْ	Ar.	•	Bedenden maraz ve illet zail olup sağ ve dürüst olmak ve her nesne kesir yani kırık ve rahne gibi ayıp ve noksandan berî ve salim olmak ve hata ve halel ve zaaftan berî ve ari olmak.			
18849	ṣaḥrāʾ	صَحْرَآءْ	Ar.	•	Düz ve hem-vâr arz, kır ve yazı ve fezâ-yı vâsi' ki el ayası gibi düz ve asla onda nebat eseri yoktur, Fârisîde deşt, Türkîde ova denilir.			
18850	ṣaḥrā-nişĭn	صَحْرَا نِشِينْ	Ar. - Far.	•	Kırda iskân ve temekkün eden kimse.			
18851	ṣaḥrāvāt	صَحْرَاوَاتْ	Ar.	•	Sahra, kırlar, ovalar.			
18852	ṣaḥrāʾĭ	صَحْرَآئِی	Ar.	•	Kıra müteallik ve mensup olan.			
18853	ṣuḥuf	صُحُفْ	Ar.	•	Sahifeler, kitaplar, yazılmış varaklar.			
18854	ṣaḥl	صَحلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ses boğukluğuna denilir ve ses boğuk olmak ve adamın sadrında huşunet peyda olup ses çatallanmaktan ibarettir ki düz çıkmaz olur.		Tıp	
18855	ṣaḥn	صَحنْ	Ar.	∴	Nâs beynini ıslah ile hoş-hâl eylemek ve hanenin orta yeri ve açık ve vâsi meydan ve yemek için taam vazeyledikleri malum zarf.			
18856	ṣaḥv	صَحوْ	Ar.	∴	Sarhoş ayılıp kendiye gelmek ve lehv ve hevâ ve batılı terk eylemek manasınadır ki kendiye gelmek ile tabir olunur ve ıs. tıbbiyyeden olup hasta kesb-i ifâkat edip kendiye gelmek demektir ve ayaz ve ayaz olmak.			
18857	ṣuḥūn	صُحُونْ	Ar.	∴	Sahanlar, yemek kapları.			
18858	ṣaḥĭḥ	صَحِيحْ	Ar.	•	Ayıp ve noksan ve hata ve halelden salim ve berî ve hali olan.			
18859	ṣaḥĭf	صَحِيفْ	Ar.	•	Yeryüzü, rûy-ı zemîn, vechü'l-arz.			
18860	ṣaḥĭfe	صَحِيفَه	Ar.	•	Kitap manasına yazılacak ve yazılmış varaka ve kâğıdın veya kitap yaprağının bir yüzü ve başka yazı yazılacak nesnenin yüzü; cemi, sahâyif ve suhuf gelir.	cem		
18861	ṣuḫur	صُخُرْ	Ar.	•	Sahreler, büyük ve sert taşlar ve kayalar.			
18862	ṣaḫret	صَخْرَةْ	Ar.	•	Büyük ve sert olan taş, kaya; cemi, suhûr ve saharât gelir.	cem		
18863	ṣuḫūr	صُخُورْ	Ar.	•	Sahreler, büyük taşlar, kayalar.			
18864	ṣaḫĭr	صَخِيرْ	Ar.	•	Büyük ve sert olan taş.			
18865	ṣad	صَدْ	Far.	•	Yüz adedi, mi'e.			
18866	ṣadd	صَدّْ	Ar.	•	Bir adamı bir işten bir işten men ve i'râz ve sarf eylemek.			
18867	ṣadʾ	صَدأْ	Ar.	*	Demir pası, vesah.			

18868	ṣadāʾ	صَدٰآءْ	Ar.	∴	Ses, avaz, avaze, savt manasına; cemi, asdî gelir ve erkek baykuş ve susuzluk, atş.	cem		
18869	ṣadāret	صَدٰارَةْ	Ar.	∴	Rücu etmek ve doğmak ve veziriazam hazretlerinin mansıbı.			
18870	ṣudāʿ	صُدٰاعْ	Ar.	•	Baş ağrısı, derd-i ser, güya ki başı şakkeder.			
18871	ṣidāḳ	صِدٰاقْ	Ar.	∗	Zevcenin mihri, nikâh akçesi ki zevcin zevceye sıdk-ı rağbetini izhar eylemesine mebnidir ve sadakat üzere dostlaşmak.			
18872	ṣadāḳ	صَدٰاقْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18873	ṣadāḳat	صَدٰاقَةْ	Ar.	•	Sıdk veçhiyle olan dostluğa ve doğruluğa ve muhabbete denilir.			
18874	ṣadā-nüvîs	صَدٰا نُويِسْ	Ar. - Far.	∗	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup şekilde görüldüğü veçhile bir cism-i mutasavvitin seda tekvin ettiği esnada, bir muayyen zamanda aded-i ihtizâzâtını yani o cism-i eczâsının kaç kere kımıldadığını bildiren alete denilir ki sedanın tekevvünü, ehl-i hikmete göre mutlaka bir cism-i elâstikiyyenin ihtizazına mevkuf olmasına mebni bu aletin ehemmiyeti tasdik olunur ve aded-i ihtizâz arttıkça seda tiz ve eksildikçe pes olur.		Hikmet-i tabî'iyye	+
18875	ṣadāʾir	صَدٰآئِرْ	Ar.	•	Sadîreler, ef'âl.			
18876	ṣad-berk	صَدْبَرگْ	Far.	•	Bir nev makbul gül çiçeğinin ismidir ki ziyade katmerli olmasından kinaye olarak yüz yapraklı manasına olan işbu tabir ile yâd olunur.			
18877	ṣad-pā	صَدْپا	Far.	•	Yüz ayaklı olan.			
18878	ṣad-pāre	صَدْپارَه	Far.	•	Yüz parça olmuş olan.			
18879	ṣader	صَدَرْ	Ar.	•	Bir nesnenin karşısı ve kurb ve civarı ki zarfiyyet üzere mansûbdur ve tarik ve beyan ve maksut ve mebhûsün anh olan husus ve lakırdısı dermeyan olan husus ve meram ve maksat ve matlup.			
18880	ṣadr	صَدرْ	Ar.	∴	Her şeyin mukaddeminin âlâsına ve evveline denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup göğüs, ber, sine denilen ve vücûd-ı insânın yukarı ve ön tarafına ve baş ile karnın arasına tesadüf eden kıtaya denilir ve bir nesnenin evvel ve iptidası ve meclisin muteber olan mahalli ki re'îs-i meclis o mahalde oturur ve veziriazamın mansıbı ve kazaskerlik rütbesi ve payesi ve aruz ıs. olup aruzda vaki fâ'ilün cüzünün elifini hazf eylemeye denilir ve beytin birinci mısraının tef'ilesine denilir; cemi, sudûr gelir ve rücu eylemek.	cem	Tıp ve Aruz	
18881	ṣudre	صُدْرَه	Ar.	•	Göğüs, sine, sadır, ber.			
18882	ṣadr-ı aʿẓam	صَدرِ اَعْظَمْ	Ar.	∗	Vükelâ-yı devletin reisi olan veziriazam.			
18883	ṣadr-nişîn	صَدرْ نِشِينْ	Ar. - Far.	•	Meclisin en muteber mahalline oturur olan, rütbe ve mesnedi ali olan.			
18884	ṣadrî	صَدْرِى	Ar.	∴	Göğse müteallik ve mensup olan ve ıs. tıbbiyyeden olup balgamları söktürücü ve göğsü yumuşatıcı olan her bir devaya denilir.		Tıp	
18885	ṣadriyye	صَدْرِيَّه	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18886	ṣadʿ	صَدعْ	Ar.	∗	Odun ve sırça ve hâ'it makulesi, salabetli nesnede olan yarık ve çatlak ve bir nesneyi yarısından ikiye yarmak ve bir adama kerem-i tab'ı için kasıt ve teveccüh eylemek ve bir nesneyi aşikâre söylemek ve bir işi aşikârece mevkiine tevcih ve isabet ettirmek ve katetmek ve izhar ve beyan etmek ve meyletmek.			
18887	ṣidʿa	صِدْعَه	Ar.	∗	Kıta ve fırka, bölük manasına.			
18888	ṣudġ	صُدغْ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup tulun ve şakak denilen göz ile kulak mabeynindeki mahalle denilir; cemi, asdâg gelir.	cem	Tıp	
18889	ṣudġî	صُدْغِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup şakak veya tulun denilen mahalle mensup ve mütallik demektir.		Tıp	

18890	ṣadef	صَدَفْ	Ar.	∴	İnci çıktığı bir nev istiridye kabuğu ki ziynet makamında çok şeylerde kullanılır; cemi, asdâf gelir ve mutlaka yüksek olan şey ve omuzbaşı ve dağın bir canip ve nahiyesine denilir.	cem		
18891	ṣadf	صَدفْ	Ar.	∗	Bir nesneden i'râz eylemek ve sarf ve tahvil eylemek.			
18892	ṣadefe	صَدَفَه	Ar.	∗	İnci kabı ve ıs. tıbbiyyeden olup kulağın haricen görünen oyuğuna denilir ki bunun dibinde dahi kulak deliği mevcuttur; cemi, asdâf gelir.	cem		
18893	ṣadefçe	صَدَفْچَه	Ar. - Far.	•	Sedefe benzer olan küçük kabuk ve sedefin küçüğü ve ufağı.			
18894	ṣidḳ	صِدقْ	Ar.	∴	Bir söz ve haber gerçek olmak ve gerçek söylemek ve gerçek, gerçeklik ve bir adam gerçek sözlü olmak ve bir nesnenin eczası müctemi' ve erkânı tam ve kuvveti kâmil olmak cihetiyle hasıl olmasına denilir.			
18895	ṣudeḳāʾ	صُدَقَاءْ	Ar.	•	Sadık ve gerçek olanlar.			
18896	ṣadaḳa	صَدَقَه	Ar.	∴	Li-vechillâhi teâlâ fukaraya verilen nesneye denilir ve riya ve süm'asız sıdk ve ihlas ile alâ-vechi'l-kurb ihraç ve ita olunan maldan ibarettir, buna mesûbâta sıdk-ı rağbeti izhar eylediği için sadaka denilmiştir ve ıs. fıkhiyyeden olup sevap için hibe olunan mala ıtlak olunur.		Fıkıh	
18897	ṣaduḳat	صَدُقَةْ	Ar.	∗	Avratlerin mihri ve nikâhı; cemi, sadukât gelir.	cem		
18898	ṣadm	صَدمْ	Ar.	•	Bir pek nesneyi kendi gibi diğer diğer bir pek nesneye çarpmak ve iki nesne birbirine çatıp çarpışmak ve bir adama bir müşkül iş isabet etmek ve öte kakıştırmak ve defetmek ve güç işe giriftar etmek.			
18899	ṣadme	صَدمَه	Ar.	∗	Bir kere kakmak ve tokuşmak ve bir nesneyi misliyle darbetmek ve cesetle darbetmek; cemi, sademât gelir.	cem		
18900	ṣademe	صَدَمَه	Ar.	•	İki nesne birbirine çarpışmak.			
18901	ṣudūr	صُدُورْ	Ar.	•	Sâdır ve zahir olmak ve aklın fiili olmak üzere bir husus zuhur etmek ve çıkmak, hasıl olmak ve sadırlar, göğüsler ve vezirler ve kazaskerler ve doğmak, tevellüt etmek.			
18902	ṣadūḳ	صَدُوقْ	Ar.	•	Pek sadık ve hakikatli olan.			
18903	ṣad-hezār	صَدْهَزَارْ	Far.	•	Yüz bin adedi, mi'ete âlâf.			
18904	ṣadî	صَدِىْ	Ar.	∴	Paslı ve lekeli nesne ve âlûde-i ayb ve ar ve lekeli, lü'm ve hasâset ve idbâr sahibi ve rezil ve zelil ve hakir ve le'îm olan kimse.			
18905	ṣadā	صَدٰى	Ar.	∗	Bedeni latif ve hoş-endâm olan ve meyyit olan cesed-i âdemî ve başın içinde olan haşv ve eczasına yani beyne ve dimağa denilir ve bir nesneye tasaddî ve taarruz eden adamın fiili ve devâb ve mevâşî kısmının mesâlihine ve tımar ve riayeti hususuna arif ve agâh olan adam denilir.			
18906	ṣudūd	صُدُودْ	Ar.	∗	Bir nesneden yüz çevirip i'râz eylemek.			
18907	ṣadîd	صَدِيدْ	Ar.	∗	Feryat eylemek ve ıs. tıbbiyyeden olup yaradan akan sarı suya denilir.		Tıp	
18908	ṣadîd-i sereṭānî	صَدِيدِ سَرَطَانِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup seretan denilen yenirce illetinin yarasından akan fena kokulu berrak suya denilir.		Tıp	
18909	ṣadîḳ	صَدِيقْ	Ar.	•	Muhabbette sadık olan dost ve gerçek sözlü olan adam.			
18910	ṣiddîḳ	صِدِّيقْ	Ar.	∴	Kesîrü's-sıdk adam ki burada kesret, devamdan kinayedir ve sıdk ve sadakati daim olan ve şeyh-i hulefâi'r-râşidîn Ebu Bekir radiyallâhu anhu hazretlerinin lakab-ı şerîfleridir ki emr-i Mi'râc'ı işittiği anda tasdik eylediği için telkîb olundu ve dâ'imü't-tasdîk olan.			
18911	ṣirāḥ	صِرَاحْ	Ar.	•	Aşikâre yapmak ve aşikâre söylemek.			
18912	ṣarāḥat	صَرَاحَةْ	Ar.	•	Kelam, vazıh ve aşikâre olup şek ve şüphe ve ketmden ari olmak ve saf ve halis olmak ve zahir ve ayan olmak.			

18913	ṣarāḥaten	صَرَاحَةً	Ar.	•	Aşikâr olarak ketm ve ihfâ etmeyip meydanda söyleyerek.			
18914	ṣurāḥî	صُرَاحِى	Ar.	•	Malum bir nev şişe, kap ve piyale; içerisine şarap, su ve emsali mâyi'ât konulur.			
18915	ṣarāre	صَرَارَه	Ar.	•	Papaz gibi nikâhtan içtinap eden ve hacc-ı şerîften külliyen içtinap eder olan kimse.			
18916	ṣarāṣîr	صَرَاصِرْ	Ar.	•	Sarsarlar, şedit ve gürültülü olan rüzgârlar ve pek gürültülü olan sedalar.			
18917	ṣirāṭ	صِرَاطْ	Ar.	•	Yol, tarik, râh ve cehennem üzerine kurulmuş kıldan ince ve kılıçtan keskin bir köprü.			
18918	ṣarrāf	صَرَّافْ	Ar.	•	Akçe bozmakla meşgul olan ehl-i ticâret ve akçeyi faize alıp faize verir olan ehl-i ticâret ve ilm-i sarfa dair kitap telif etmiş olan ehl-i dâniş.			
18919	ṣarrāfiye	صَرَّافِيه	Ar.	•	Akçe bozmak için sarrafın aldığı ücret.			
18920	ṣarʾ	صَرءْ	Ar.	*	Feryat ve figan eylemek.			
18921	ṣurre	صُرَّه	Ar.	•	Kese, akçe ve altın kesesi.			
18922	ṣarre	صَرَّه	Ar.	*	Şedit olan tasa ve gam ve gussa ve yüz göz pörtürüp buruşturmak.			
18923	ṣirre	صِرَّه	Ar.	*	Soğuğun şiddeti ve pek şiddetle haykırma, feryat.			
18924	ṣarḥ	صَرحْ	Ar.	∴	Köşk, kasır ve her bir binâ-yı âlî ve bir şeyi açık edip izhar ve ayan eylemek.			
18925	ṣureḥāʾ	صُرَحَآءْ	Ar.	•	Sarih ve aşikâr ve halis olanlar.			
18926	ṣard	صَرْدْ	Ar.	*	Halis ve bî-gış olan şey ve dağların mürtefi olan yeri ve soğuk, bürudet.			
18927	ṣared	صَرَدْ	Ar.	•	Tez üşümek ve gönül bir nesneden soğuyup fariğ olmak.			
18928	ṣuredān	صُرَدَانْ	Ar.	•	Dil altında olan iki kan damarı.			
18929	ṣarṣar	صَرْصَرْ	Ar.	∴	Gürültülü veya pek soğuk olan yel ve ağustos böceği.			
18930	ṣarᶜ	صَرعْ	Ar.	*	Yıkıp yere çalmak ve şiirin beytini iki mısralı ve iki kafiyeli kılmak ve tutarak tabir olunan bir nev illet ki a'zâ-yı teneffüsiyyeyi ef'âlinden yani his ve hareketinden meneder lakin tamamen meneylemez ve düşmek.			
18931	ṣirᶜ	صِرعْ	Ar.	*	Misil ve hâlet manasına.			
18932	ṣurᶜa	صُرْعَة	Ar.	*	Bahadırlık ve güreşicilik.			
18933	ṣarᶜa	صَرْعَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup emrâz-ı asabiyye-i ihtilâciyyeden yani çabalanmak ve atılmak ile nümâyân olan sinir hastalıklarından ma'dûd ve bizzat kuvve-i hissiyyenin kâmilen ve fücceten gaybubeti ile beraber nöbetle gelen hamleler ile ve düçar olanın devâm-ı hayâtıyla kaim ve kuvve-i akliyyenin zafiyet ve dalalet ve bazen ataleti ile müterâfık ve caresiz bir nev illete denilir.		Tıp	
18934	ṣarf	صَرفْ	Ar.	∴	Bir nesneyi çevirmek, döndürmek ve bir nesneyi bir hâletten hâlet-i uhrâya reddeylemek ve hile manasına ve bir kimseyi yolundan veya niyetinden çevirip başka tarafa müteveccih kılmak ve mutlaka fazl ve ziyâdet manasına ki şu suretle **sarfu'd-derâhim:** akçeden bazının bazı üzerine kıymet veçhiyle fazl ve ziyadesi demektir, bir kuruşu otuz dokuz paraya almak gibi ve tağyir etmek ve meneylemek ve tevbe ve farz ve harcamak, harç etmek ve kelimâtın tebeddülât-ı ma'lûmelerinden ve iştikakından bahseden ilme denilir ve ıs. fıkhiyyeden olup nakdi nakde bey' etmektir ki Türkçede akçe bozmak denilir; cemi, surûf gelir.	cem	Fıkıh	
18935	ṣirf	صِرفْ	Ar.	•	Halis ve safi olan şey, gış ve halitadan masruf.			
18936	ṣarfe	صَرفَه	Ar.	*	Nücûm ıs. olup menâzil-i kamerden bir menzilin adıdır.		Nücûm	

18937	ṣirfe	صِرْفَه	Ar.	*	Halis ve safi olan şey, gış ve halitadan masruf.			
18938	ṣarfiyy	صَرْفِيّ	Ar.	•	İlm-i sarfa müteallik ve mensup olan.			
18939	ṣarm	صَرمْ	Ar.	∴	Bir nesneyi ilişik komayarak kesip ayırmak ve meks ve ârâm eylemek ve ham deri; cemi, surûm gelir.	cem		
18940	ṣirm	صِرمْ	Ar.	*	Ağaçtan yemiş devşirmek ve ekin biçmek ve ebyât-ı müctemi'a; cemi, asrâm gelir.	cem		
18941	ṣurūḥ	صُرُوحْ	Ar.	•	Sarhlar, kasırlar, ali binalar.			
18942	ṣurūḥat	صُرُوحَةْ	Ar.	•	Halis ve saf ve safi olmak.			
18943	ṣurūd	صُرُودْ	Ar.	*	Soğuk yer, mahall-i bârid.			
18944	ṣurūᶜ	صُرُوعْ	Ar.	*	Nâs ile çok güreş tutan kimse; cemi, suru' gelir.	cem		
18945	ṣariyy	صَرِيّ	Ar.	*	Pederinin zevcesine cüret ve ikdam eder olan, nâ-halef ve haramzadeye denilir.			
18946	ṣarīḥ	صَرِيحْ	Ar.	∴	Saf ve halis olan şey ve zahir ve ayan ve aşikâr ve vazıh ve açık ve pedîdâr olan nesne ve hâlisü'n-neseb kimse; cemi, sarâyih gelir.	cem		
18947	ṣarīr	صَرِيرْ	Ar.	*	Seslenmek ve gıcırtı denilen ses ve pek haykırmak ve kalem sesi ve kapı gıcırtısı.			
18948	ṣarīᶜ	صَرِيعْ	Ar.	*	Yıkılmış ve yere çalınmış kimse.			
18949	ṣarīm	صَرِيمْ	Ar.	*	Büyük kumluktan ayrılmış parça ve sabah vakti ve kesilmiş nesne.			
18950	ṣarīmet	صَرِيمَةْ	Ar.	∴	Ekini biçilmiş yer ve kasıt ve niyet ve azimet, teveccüh.			
18951	ṣiᶜāb	صِعَابْ	Ar.	•	Sa'b ve su'ûbetli olanlar.			
18952	ṣaᶜāʾid	صَعَآئِدْ	Ar.	•	Su'ûdlar, yüksek mahaller.			
18953	ṣaᶜb	صَعبْ	Ar.	∴	Güç ve çetin ve usretli ve düşvâr şey ki kolay ve âsân mukabilidir ve serkeş ve ebu'n-nefs insan ve hayvan ki zelûl ve ram mukabilidir.			
18954	ṣaᶜd	صَعدْ	Ar.	•	Yüksek, refî' ve mürtefi olan.			
18955	ṣaᶜad	صَعَدْ	Ar.	∴	Şiddet ve mihnet ve saht ve şedit ve pek olan.			
18956	ṣaᶜadet	صَعَدَة	Ar.	*	Yokuş başı.			
18957	ṣaᶜr	صَعرْ	Ar.	*	İnsanın yüzü bir tarafa doğru mail, yani devrik olmak.			
18958	ṣaᶜf	صَعفْ	Ar.	•	Yaş üzümden yapılan şarap, bade, hamr.			
18959	ṣaᶜḳ	صَعقْ	Ar.	•	Bir şiddet sebebiyle helak olmak ve bî-hûş ve bî-hûd olmak yani bayılmak ve ölmek.			
18960	ṣiᶜḳ	صِعقْ	Ar.	*	Bir şiddetten bayılmış, baygın adam ve şedîdü's-savt kimse; sa'ka, keza.			
18961	ṣaᶜḳar	صَعْقَرْ	Ar.	*	Havyar, balık yumurtası.			
18962	ṣaᶜvet	صَعْوَةْ	Ar.	•	Kuyruk sallayan denilen kuş; cemi, sa'avât gelir.	cem		
18963	ṣuᶜūbet	صُعُوبَةْ	Ar.	•	Güç ve çetin olmak ve düşvâr olmak ve güçlük.			
18964	ṣuᶜūd	صُعُودْ	Ar.	•	Merdiven makulesine ve dam gibi yere çıkmak, yükseğe çıkmak.			
18965	ṣaᶜūd	صَعُودْ	Ar.	∴	İniş ve yokuşlar ve yüksek olan mahal, dağın tepesi ve hane damı misilli yer.			
18966	ṣuᶜūṭ	صُعُوطْ	Ar.	•	Enfiye denilen burun otu ki tütün ezintisinden yapılır.			

18967	ṣaᶜīd	صَعِيدْ	Ar.	•	Levsten ari, pak, toprak, türap.			
18968	ṣaᶜīḳ	صَعِيقْ	Ar.	*	Kırağı ki güz eyyamında kar gibi gece ile yere düşer.			
18969	ṣiġār	صِغَارْ	Ar.	•	Sagîrler, küçükler, ufak olanlar.			
18970	ṣagār	صَغَارْ	Ar.	•	Zelillik, küçüklük, küçük olmak.			
18971	ṣaġāret	صَغَارَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve gücü yetişmediğinden naşi zül ve hakarete razı ve mütehammil olmak ve kadir ve şan cihetiyle olan küçüklük ki murat, hakâret-i kadrdir ve alçak tabiatlı olmak.			
18972	ṣuġāb	صُغَابْ	Ar.	*	Kehle yumurtası, sirke tabir olunur.			
18973	ṣaġāᵓir	صَغَآئِرْ	Ar.	•	Sagîreler, cezası az olan cürümler, günahlar.			
18974	ṣuġur	صُغُرْ	Ar.	•	Zül ve hakarete razı ve mütehammil olmak, alçak tabiatlı ve deni olmak.			
18975	ṣaġar	صَغَرْ	Ar.	•	Küçük olmak ve küçüklük ve çocukluk hâliyle zamanı.			
18976	ṣiġar	صِغَرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve cürüm ve cüsse cihetiyle ufaklık, **sıgarü's-sin**: yaş küçüklüğü, çocukluk hâliyle vakti.			
18977	ṣuġarāᵓ	صُغَرَآءْ	Ar.	•	Sagîrler, küçük olanlar.			
18978	ṣuġrān	صُغْرَانْ	Ar.	•	Küçük olma ve küçüklük.			
18979	ṣaġare	صَغَرَة	Ar.	•	Sâgirler, zelil ve hakir olanlar.			
18980	ṣuġrā	صُغْرَى	Ar.	•	Ziyade küçük olan ve kıyas mantığının hadd-i asgarını havi olan mukaddime.			
18981	ṣaġīr	صَغِيرْ	Ar.	•	Küçük ve ufak şey; cemi, sıgâr ve sugarâ gelir.	cem		
18982	ṣaġīr-i ġayr-i mümeyyiz	صَغِيرِ غَيْرِ مُمَيِّزْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bey' ü şirâyı fehmetmeyen yani mülkiyeti bey'in sâlib ve şirânın calip olduğunu bilmeyen ve onda beş aldanmak gibi gabn-ı fâhiş olduğu zahir olan bir gabnı, gabn-ı yesîrden fark ve temyiz etmeyen çocuğa denilir.		Fıkıh	
18983	ṣaġīr-i mümeyyiz	صَغِيرِ مُمَيِّزْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bey' ü şirâyı fehmeden yani mülkiyeti bey'in sâlib ve şirânın calip olduğunu bilen ve onda beş aldanmak gibi gabn-ı fâhiş olduğu zahir olan bir gabnı, gabn-ı yesîrden fark ve temyiz eyleyen çocuğa denilir.		Fıkıh	
18984	ṣaġīre	صَغِيرَه	Ar.	•	Küçük olan kız ve cezası az olan cürüm ve günah; cemi, sagâyir gelir.	cem		
18985	ṣaff	صَفّ	Ar.	∴	Bir nesneyi sıra ile uzun uzadıya dizmek ve askere tabur bağlamak ve sıra, tabur, alay ve bir çırpıda dizilmiş nesnelerin hey'et-i mecmû'ası; cemi, sufûf gelir, **saff-ı ni'âl**: hane kapısında pabuç çıkarmaya mahsus olan mahal.	cem		
18986	ṣafāᵓ	صَفَآءْ	Ar.	∴	Bir nesne bulanık olmayıp duru olmak ve pak ve temiz ve safi olmak ve hatırda kedere müteallik bir endişe kalmayıp itminan ve meserret üzere olmak ve hava yüzü ayaz olmak ve Ka'be şehrinde bir mevziin adı.			
18987	ṣafā-baḫş	صَفَا بَخْشْ	Ar. - Far.	•	Sefa verici ve kederi defedici olan.			
18988	ṣafā-peẕīr	صَفَا پَذِيرْ	Ar. - Far.	•	Sefa bulmuş olan.			
18989	ṣafā-dār	صَفَا دَارْ	Ar. - Far.	•	Sefalı ve sefa sahibi olan.			
18990	ṣifāt	صِفَاتْ	Ar.	•	Sıfatlar, vasıflar, alametler, keyfiyetler ve nesnenin keyfiyetlerini beyan eder olan kelimât.			
18991	ṣifār	صِفَارْ	Ar.	*	Kedi otunun kurusu ve kene tabir olunan böcek ve karında hasıl olan kurtçağızlar.			
18992	ṣaf-ārā	صَفْ آرَا	Ar. - Far.	•	Dizi ve tabur, ziynet verici olan.			

18993	ṣufār	صُفٰار	Ar.	∗	Yürekte sarı sular cem olmak.			
18994	ṣufāret	صُفٰارَةْ	Ar.	∗	Solmuş, pejmürde nebat.			
18995	ṣafārī̆-i beyż	صَفٰارِىء بَيضْ	Ar.	∗	Hayvanat ıs. olup yumurtanın sarısına denilir.		Hayvanat	
18996	ṣifāḳ	صِفٰاقْ	Ar.	∗	Kasıkta kıl biten derinin altında yufkaca deriye denilir ki zar gibi olmasıyla ekseriya fıtık ona arız olur ve deri ile bağırsaklar aralığı veyahut batın derisinin mecmuu ve ıs. tıbbiyyeden olup adalât denilen etleri setir ve vikaye eden kavi ve düz ve gümüş renkli örtülere denilir; cemi, sıfâkât gelir.	cem		
18997	ṣafāḳat	صَفٰاقَةْ	Ar.	∴	Sevb, sık ve tefeli ve muhkem olmak ve bir kimse pek yüzlü ve bî-şerm ve arsız ve bî-edeb ve hayâ olmak.			
18998	ṣafāyiḥ	صَفٰايِحْ	Ar.	•	Safihalar, yassı olan nesneler ve kapı kanadı.			
18999	ṣaf-beste	صَفْبَسْتَه	Ar. - Far.	•	Saf ve sıra tertibine dizilmiş olan.			
19000	ṣifat	صِفَةْ	Ar.	•	Nişan, alamet, surat ve yüz, çehre, likâ, manzar ve nesnede olan keyfiyet ve keyfiyet beyanı için müstamel olan kelime; cemi, sıfât gelir.	cem		
19001	ṣuffe	صُفَّه	Ar.	∴	Hanelerde olan eyvan ve yüksekçe nişîmen ki sofa denilir ve dîvân-hânede olan ve setli mahalde bulunan oturacak ve rahat edecek döşeme; cemi, sufef gelir, **suffetü'd-dehr**: zamandan bir hengâm.	cem		
19002	ṣafḥ	صَفحْ	Ar.	∴	Bir nesnenin bir canibine denilir; cemi, sıfâh gelir ve terk ve i'râz eylemek ve günah ve cürmü affeylemek ve bir kimseye meşrubattan bir nesne içirmek.	cem		
19003	ṣafḥa	صَفْحه	Ar.	•	Her nesnenin taraf ve canibi ve yüzü ve yassı tarafı ve el ayası; cemi, safahât.	cem		
19004	ṣafd	صَفدْ	Ar.	∗	Bukağı ile muhkem bağlamak ve bent etmek.			
19005	ṣafed	صَفَدْ	Ar.	∗	Vergi ve atiyye ve bukağı; cemi, asfâd gelir.	cem		
19006	ṣafder	صَفْدَرْ	Ar. - Far.	•	Cengâver, bahadır ve düşmanın saff-ı askerini bozup tarumar edici olan.			
19007	ṣafderāne	صَفْدَرانَه	Ar. - Far.	•	Bahadıra yaraşık ve münasip olan.			
19008	ṣafderī̆	صَفْدَرِى	Ar. - Far.	•	Safderlik, cengâverlik, bahadırlık ve bahadır adama mensup ve müteallik olan.			
19009	ṣifr	صِفرْ	Ar.	•	Boş nesne ve riyazi ıs. olup hiçe işaret olan işbu "." rakam noktasına denilir; cemi, asfâr gelir, **sıfru'l-yed**: fakir ve elleri boş ve tehî-dest demektir.	cem	Riyaziye	
19010	ṣafer	صَفَرْ	Ar.	∴	İnsanın karnına arız olarak benzini kehribâ gibi sarartan illet ki sarılık tabir olunur ve açlık ve şehr-i muharrem akabinde olan ay ki sebeb-i tesmiyesi hulüv manasına olup şehr-i mezkûrede ehl-i Mekke celb-i zehâyir için etrafa münteşir olup Mekke beldesi hali kaldığındandır ve boş ve hali olmak.			
19011	ṣufr	صُفرْ	Ar.	∗	Bakır veya pirinç dedikleri tunç halitası.			
19012	ṣifir	صِفِرْ	Far.	•	Burc-ı Hamelin alameti ve koyunun erkeği olan koç.			
19013	ṣafrāʾ	صَفْرَآءْ	Ar.	•	Sarı renk, zerd renk ve ıs. tıbbiyyeden olup karaciğere merbut öd kesesi derunundaki yeşile mail sarı ve acı suya denilir ki bilhassa yağları hazma hizmet eder ve ahlât-ı erba'adan biri ki buna merâre ve zerd-âb dahi denilir.			
19014	ṣifrāt	صِفْراتْ	Ar.	∴	Boş ve tehi şeyler ve rakam sıfırları.			
19015	ṣafrāvī̆	صَفْراوِى	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup vazîfe-i kebidin yani karaciğer vazifesinin sair uzuvlar vezâ'ifine galebesinden hasıl olan mizaca denilir ki bu mizaçta olan kimselerde karaciğer hastalıkları kesîrü'l-vukû'dur ve ahlât-ı erba'adan safra haltı galip olan kimse.		Tıp	
19016	ṣaferān	صَفَرانْ	Ar.	∗	Muharrem ile safer ayları.			
19017	ṣufret	صُفْرَةْ	Ar.	∗	Sarılık levni.			

19018	ṣafret	صَفْرَةْ	Ar.	*	Açlık, cû'.			
19019	ṣaf-zen	صَفْزَنْ	Ar. - Far.	•	Düşman saflarına hücum eden bahadır.			
19020	ṣaf-zenī	صَفْزَنِى	Ar. - Far.	•	Bahadırlık, şecaat.			
19021	ṣaf-şiken	صَفْشِكَنْ	Ar. - Far.	•	Düşman saflarını bozup hezimete düçar eder olan bahadır.			
19022	ṣafṣāf	صَفْصافْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde bir dalı görüldüğü veçhile söğüt ağacı denilen şecere ıtlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü, kabukları olup dâhilen usret-i hazmda ve zafiyette mukavvî gibi ve hummâ-yı nâ'ibede yani sıtmada nöbeti ve sıtmayı defedici gibi müstameldir, haricen dahi ezikte ve yaralarda mukabbız, yani büzücü gibi kullanılır.		Nebatat	+
19023	ṣafṣāfīn	صَفْصافِينْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup söğüdün cevher-i mü'essirine denilir ki kabuklarında bulunur, cevher-i mezkûr, beyaz, acı ve mübeller yani nebat şekeri gibi eşkâl-i hendesiyye üzere donmuş olup tıpta usret-i hazmda ve zafiyette mukavvî ve hummâ-yı nâ'ibede yani sıtmada, sıtma nöbetini dâfi' gibi istimal olunur.		Tıp	
19024	ṣafṣāfiyye	صَفْصافِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup söğüt ve evrak ve ezhâr vesair kıtaatının ve zafiyet ve eşkâl ve cinsine müşabih nebatatı havi olan nebatat fasılcığına ve kısmına ıtlak olunur.		Nebatat	
19025	ṣafḥ	صَفْحْ	Ar.	*	Bir adamın ensesine yavaşça yumrukla vurmak ve şamar vurmak.			
19026	ṣufef	صُفَفْ	Ar.	•	Suffalar, dîvân-hânelerde olan döşeli oturacak mahaller.			
19027	ṣafḳ	صَفْقْ	Ar.	*	Şamar gibi seslenir veçhile vurmak ve kapıyı kapamak için bir nesneyi geriye döndürmek ve nahiye ve mahal ve mevzi ve bey'in akdi vukuunda el ele çalmak manasınadır ki bayi ile müşteri el ele verip kat'-ı madde ederler ve göz yummak.			
19028	ṣafḳa	صَفْقَه	Ar.	•	Akit ve bey' vukuunda el ele çalmak manasınadır ki bayi ile müşteri el ele verip var hayrını gör sözüyle kat'-ı mâdde etmek hususundan ibarettir ve akdolunan bey'.			
19029	ṣafvān	صَفْوانْ	Ar.	∴	Halis ve pâkîze ve safi ve temiz nesne ve bulutsuz ve buhar ve kedersiz, serin ve halis ve ayaz güne vasıf olur.			
19030	ṣafvet	صَفْوَةْ	Ar.	•	Bir nesnenin pâkîze ve halisine denilir ve safilik, temizlik ve paklık.			
19031	ṣafūḥ	صَفُوحْ	Ar.	•	Günah ve kabahat affeder olan.			
19032	ṣufūr	صُفُورْ	Ar.	•	Boşluk, tehi olmak ve boş olmak.			
19033	ṣufūret	صُفُورَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19034	ṣafen	صَفَنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup haya denilen taşak torbasın denilir; cemi, asfân gelir ve sümbülesi yani başağı olan ekin.	cem	Tıp	
19035	ṣufūf	صُفُوفْ	Ar.	•	Saflar, diziler, sıralar, alaylar.			
19036	ṣafiyy	صَفِىّ	Ar.	∴	Halis ve safi dost ve temiz ve pâkîze olan ve seraskerin mâl-ı ganâyimden kable'l-kısme kendi nefsi için ihtiyar ve tahsis eylediği mal ve her şeyin halis ve güzidesi; cemi safâyâ gelir ve safiyyullâh Âdem aleyhi's-selâm hazretleri.	cem		
19037	ṣafīḥ	صَفِيحْ	Ar.	•	Yassı, enli, arîz olan.			
19038	ṣafīḥa	صَفِيحَه	Ar.	∴	Nesnenin yüzü ve yassı tarafı ve yassı ve düz olan nesne ve enli ve arîz olan kılıç ve kapı tahtası ve kanadı ve kâğıdın bir canibi; cemi, safâyih gelir.	cem		
19039	ṣafīr	صَفِيرْ	Ar.	∴	Islık veya sıslık dedikleri avaze ki dudak ile çalınır ve kuş avazı ve dudak ile sıslık çalmak ve sarı yakut denilen zikıymet taş.			
19040	ṣafīf	صَفِيفْ	Ar.	*	Kurumak için güneşe serilmiş nesne.			

19041	ṣafîḳ	صَفِيْق	Ar.	∴	Sık ve tefeli ve muhkem dokunmuş sevb ve pek utanmaz yüze vasıf olur ve arsız ve bî-şerm ve bî-hayâ olan.			
19042	ṣiḳāl	صِقَالْ	Ar.	•	Pastan açmak, cila vermek, mıskale etmek.			
19043	ṣaḳr	صَقْر	Ar.	*	Çakır tabir olunan bir nev yırtıcı kuş ki doğan ve şahin cinsindendir ve deyyusluk ve müstahak olmayan kimseye la'n ve lanet ve nefrîn etmek; cemi, sukûr gelir ve ekşimiş süt ve pekmek ve bir nesneyi kırmak.	cem		
19044	ṣuḳᶜ	صُقْعْ	Ar.	•	Canip, nahiye, taraf.			
19045	ṣaḳᶜ	صَقْعْ	Ar.	*	Bir adamı yıldırım çalmağla bî-hûd veya helal olmak ve pek sıcaklıktan soluk almayacak derecede insana müstevli olan tutkunluğa denilir ki gam ve endûha şebîh bir hâlettir ve horoz ötmek ve bir kimseyi darbetmek ve udûl etmek.			
19046	ṣaḳl	صَقْلْ	Ar.	∴	Bir nesnenin pasını açıp veya mühreleyip cila vermek ve cila ve perdaht etmek ve mıskale etmek ve bir nesneyi yere çalmak.			
19047	ṣaḳîᶜ	صَقِيْعْ	Ar.	•	Kırağı, şebnem, jale, çi, çiy.			
19048	ṣaḳîl	صَقِيْلْ	Ar.	•	Cila verilmiş, cilalı, perdahtlı, musaykal nesne.			
19049	ṣakk	صَكْ	Ar.	∴	Bir adama bir yassı nesne ile vurmak ve name ve mektup, cemi esak ve sukûk ve sıkâk gelir, bundan murat padişah beratı ve kitap ve kadı hücceti olacaktır, Fârisî olan çek mu'arrebdir ve kapı yapmak ve vurmak, darbetmek.	cem		
19050	ṣikāk	صِكَاكْ	Ar.	•	Saklar, hâkimin hüccetleri ve padişah beratları.			
19051	ṣakkāk	صَكَّاكْ	Ar.	•	Sak ve hüccet tertip eden kâtip.			
19052	ṣikket	صِكَّةْ	Ar.	*	Bağlamak ve muhkem etmek ve ulaştırmak.			
19053	ṣukūk	صُكُوكْ	Ar.	•	Saklar, kadı hüccetleri ve padişah beratları.			
19054	ṣalāʾ	صَلَاءْ	Ar.	∴	İlam etmek, bildirmek ve salat, dua ve namaz ve nesne sahk ettikleri düz taş; cemi, salâ'ât ve salât gelir.	cem		
19055	ṣalābet	صَلَابَةْ	Ar.	∴	Bir nesne pek ve saht ve şedit olmak ve şiddet ve heybet ve peklik, sahtlık ve mehabet ve şecaat ve bahadırlık.			
19056	ṣalāt	صَلَاةْ	Ar.	∴	Namaz, dua ve Hüda'dan rahmet ve salavât-ı mefrûzadan birisi; cemi, salavât gelir ve dua manası hakikat olup rahmet ve istiğfar manalarına gelmesi mecâz-ı lüzûmîdir ki Hak Teâlâ hazretlerine müsned olur ise rahmet ve melaikeye müsned olur ise istiğfar manası irade olunur ve taraf-ı ilâhîden resul hakkında sâdır olur ise hüsnü's-senâ ale'r-resûl manası murat olunur ve rükû ve sücudu müştemil olan ibâdet-i mahsûsaya yani namaza bu veçhile tesmiyenin sebebi duayı müştemil olduğu içindir.	cem		
19057	ṣalāḥ	صَلَاحْ	Ar.	•	İyilik, istikamet ve bir nesne bir şeye yaraşır ve uygun olmak ve bir veçhile bozuk ve fasit olmayıp iyi olmak ve bâtın günah ve kebâ'ir ve sagâ'irden hali olup selâmet-i uhreviyye yolunda olmak ve kavga ve niza hâli üzere olmayıp barışık ve uyuşuk olmak.			
19058	ṣalāḥiyyet	صَلَاحِيَّةْ	Ar.	•	İyilik, istikamet ve bir nesne bir şeye yaraşır ve uygun olmak, işe elverir olmak ve bir kimsenin bir fiile mezun ve murahhas ve haklı olması hususu.			
19059	ṣalā-ḫān	صَلَاخوَانْ	Ar. - Far.	•	Müezzin, salat ve ezan okuyucu.			
19060	ṣalādet	صَلَادَةْ	Ar.	*	Bahîl olmak ve bahîllik.			
19061	ṣallāḳ	صَلَّاقْ	Ar.	•	Cari ve sühan-ver ve beliğ kimse.			
19062	ṣalāḳat	صَلَاقَةْ	Ar.	•	Murdar su ki istimale sâlih olmamasıyla onunla abdest alınmaz.			

19063	ṣalb	صَلبْ	Ar.	•	Asmak, ber-dâr etmek, haçlamak, haça germek.			
19064	ṣulb	صُلبْ	Ar.	∴	Katı, saht ve şedit olan nesne ve pek kavi ve muhkem olan ve bel ve hasep ve kuvvet; cemi, aslâb gelir, şedit ve muhkem manasına oldukta cemi sulbe gelir ve galiz ve kesif ve müstakim nesne ve omurga kemikleri ki sırtta bulunur.	cem		
19065	ṣulüb	صُلُبْ	Ar.	•	Arkada olan omurga kemiği.			
19066	ṣulbī	صُلْبِى	Ar.	∴	Sulptan hasıl olmuş olan, öz olan ve kişinin kendi oğlu.			
19067	ṣulbiyye	صُلْبِيَّة	Ar.	∗	Kişinin kendi öz kızı, öz duhteri.			
19068	ṣalt	صَلتْ	Ar.	∗	Vâsi, cebin, geniş alın ve vurmak ve cilalı kılıç ve büyük bıçak; cemi, aslât.	cem		
19069	ṣila	صِلَة	Ar.	•	Vuslat ve atâ ve ulaşmak, yetişmek vasıl olmak ve âşık, maşukaya kavuşmak; cemi, sılât gelir, **sılayırahim**: akrabasını ziyaret için bir adam bulunduğu diyâr-ı gurbetten vatanına azimet etmek, gitmek.	cem		
19070	ṣulḥ	صُلحْ	Ar.	∴	Barışmak, musâlaha manasına barışıklık, kavga ve nizasızlık ve fesat zail olmak ve ıs. fıkhiyyeden olup bi't-terâzî nizayı refeden akde derler.			
19071	ṣuleḥāʾ	صُلَحآءْ	Ar.	•	Sâlih olanlar, günahkâr olmayan adamlar.			
19072	ṣulḥ-āmīz	صُلحْ آمِيزْ	Ar. - Far.	•	Mülayim ve tatlı ve barıştırıcı olan.			
19073	ṣulḥ-nāme	صُلحْنامه	Ar. - Far.	•	Kavgayı terk edip barışmak için tahrir olunan name ve varaka ki sulhün şeraiti havi olur.			
19074	ṣald	صَلدْ	Ar.	∗	Mermer ve somaki taş gibi begayet pek ve dayanıklı şey ve dağa çıkmak ve şiddetle ellerini yere vurmak.			
19075	ṣalṣāl	صَلْصالْ	Ar.	∗	Kum ile karışık, halis ve pâkîze çamur.			
19076	ṣalᶜa	صَلْعَة	Ar.	∗	Tepenin saçı gidip açık olan yeri.			
19077	ṣalᶜam	صلعم	Ar.	•	Sallallâhu aleyhi ve sellem kelimât-ı mübârekesinden mürekkep terkîb-i şerîfin ihtisarıdır ki sallâ'dan (ص) allâhudan (ل) aleyhiden (ع) ve sellemden (م) alınarak yapılmıştır.			
19078	ṣilf	صِلفْ	Ar.	∗	Beyhude ve bî-ma'nâ lafügüzaf eden, herze-gû veya mertebe-i isti'dâdından birun zarafet ve rüşt ve fetânet iddiasında olan yadigâr; cemi, salâfî gelir.	cem		
19079	ṣalḳ	صَلقْ	Ar.	∗	Mesâ'ibde katı avaz ile feryat etmek ve bir adamı azîm bir fitneye ve vakaya uğratmak.			
19080	ṣalevāt	صَلَوَاتْ	Ar.	∴	Salatlar, dualar, namazlar, istiğfarlar ve Yahudi havraları ve Nasârî kiliseleri fakat bu manaya olduğu vakit müfredi salûttur, salûtâ İbrani kelimesinden mu'arrebdir.	cem		
19081	ṣillevr	صِلَّورْ	Ar.	∗	Hayvanat ıs. olup yılan balığına denilir.		Hayvanat	
19082	ṣalāt	صَلوٰةْ	Ar.	•	Dua, namaz ve rahmet ve istiğfar.			
19083	ṣaliyy	صَلِىّ	Ar.	∗	Ateşin şiddet-i harâretinden göynüyüp âzürde ve zahmet-keş olmak.			
19084	ṣallallāh	صَلَّى اللهْ	Ar.	•	Hak Teâlâ hazretleri taraf-ı ilâhîsinden hüsnü's-senâ sâdır olsun manasında dua olarak terkîb-i Arabîdir.			
19085	ṣalīb	صَليبْ	Ar.	∴	Pek ve şedit ve katı, saht ve muhkem şey ve asılmış kimse; cemi, sulüb gelir ve sancak ve alem ve tâ'ife-i Nasârânın haç tabir ettikleri nesne ki Fârisîde çelîpâ denilir, bu haç esasen zamân-ı kadîmde Yahudi hükûmetinin mücrimîn hakkında istimal eylediği ceza ve işkence aleti olup tâ'ife-i Nasârî zu'mlarınca Hazret-i İsa (a.s.) dahi bununla işkence edilmiş ve ta'bîr-i âherle müşarünileyhin hey'et-i maslûbesi diye o zamandan beri kendilerine esâs-ı dîn ittihaz eylemislerdir.	cem		

19086	ṣalīb̆ī	صَلِيبِى	Ar.	∴	Nasrani ve İsevi olan adam ve ıs. tıbbiyyeden olup eczâ-yı bedenden birinin haçvari ve çapraz olarak bulunduğu vaziyete denilir ve ıs. nebâtiyyeden olup haçvari vaziyette yani karşılıklı olarak ikişer ikişer mevzu, dört yapraklı çiçeğe denilir ki turp ve emsali nebatta görülür.		Tıp ve Nebatat	
19087	ṣalīb̆iyye	صَلِيبِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çiçekleri haçvari olarak mevzu dört yapraktan ibaret birtakım nebatatı havi bulunan nebatat fasılcığına ıtlak olunur.		Nebatat	
19088	ṣalīd	صَلِيدْ	Ar.	*	Yalnız şey ve parıldayıcı nesne.			
19089	ṣumm	صُمّْ	Ar.	•	Sağır olanlar, kulağı işitmez olanlar, esam olanlar **summun bukmun**: sağır ve dilsiz olanlar ve kendilerine söylenen kelamı asla işitmemiş gibi sakit durup hâmûş olanlar.			
19090	ṣamm	صَمّْ	Ar.	*	Sağır olmak ve şişenin ağzını tıkamak.			
19091	ṣammāʾ	صَمّْآءْ	Ar.	∴	Kunt ve katı ve som kaya taşı ve katı yer ve bela, zahmet ve dâhiye-i şedîde ve sağır ve dilsiz olan ve sesi çıkmayan.			
19092	ṣumāt	صُماتْ	Ar.	•	Bâ'is-i sükût olan şey ve hâmûş olmak ve sükût etmek, susmak.			
19093	ṣimāḫ	صِماخْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup mecrâ-yı üzne yani kulak deliğine denilir.		Tıp	
19094	ṣimād	صِمادْ	Ar.	*	Şişe tıpası, tıkacı veya deriden olan ağız bağı ve vuruşmak ve dövüşmek ve sarıktan gayrı başa sardıkları nesne.			
19095	ṣimām	صِمامْ	Ar.	*	Şişe ve emsali nesne ağzını kapatacak kapak ve tıkaç.			
19096	ṣimāme	صِمامَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyeden olup kırmızı veya siyah kan damarlarının büyüklerinde kan pıhtısından vesaireden tekevvün edip bilahare oradan bi'l-infikâk cereyân-ı dem vasıtasıyla naklederek ileriye geçemeyip durduğu mahallerde azanın vezâ'ifini tağyire bâdî olan kan pıhtısı parçasına denilir ki bunun neticesi ve vuku bulduğu mevki'-i bedeniyyenin ehemmiyetine göre vahimdir.			
19097	ṣamt	صَمتْ	Ar.	•	Sükût ve hâmûşî, sus olmak, susmak.			
19098	ṣumtet	صُمْتَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19099	ṣamd	صَمدْ	Ar.	*	Kasıt ve ahenk eylemek ve yere bir nesneyi dikmek.			
19100	ṣamed	صَمَدْ	Ar.	∴	Kavmin ulusu ve âlî-şânı ve daim ve câvid ve baki ve refî' ve ali manasına ve içi dolu şey ve esmâ-i ilâhiyyeden lâ-cevfe lehu manasına olup Hak Teâlâ hazretlerine böyle samed ıtlakının veçhi budur ki lâ-cevfe lehu olan şey iki kısımdır, biri cemadat gibi insadan dun olur, diğeri insandan ali olur, tâ'ife-i Nasârânın Hazret-i İsa aleyhi's-selâma haşa sümme haşa uluhiyet isnat eylemelerinin reddine, Allâhu's-samed kavl-i şerîfi tembihtir ve cenk ve kıtal hengâmında aslen ve kat'an susayıp acıkmaz olan kimse ve kâr ve hirfetleri ve medâr-ı ma'âş olacak nesneleri olmayan kavim ve cemaat.			
19101	ṣamedānī̆	صَمَدانِى	Ar.	•	Allahutaala hazretlerine mensup ve müteallik olan ve ilahi olan.			
19102	ṣamedāniyyet	صَمَدانِيَّةْ	Ar.	∴	Uluhiyet, daim ve baki ve câvid olmak ve lâ-cevf olmak, içi boş olmamak.			
19103	ṣamṣām	صَمْصامْ	Ar.	∴	Keskin kılıç, seyf, sârim ve keskin olmak.			
19104	ṣamᶜ	صَمعْ	Ar.	*	Bir nesne ile vurmak ve bir kimseyi müsadif olduğu adam, lakırdıya tutup yolundan alıkoymak, tevkif etmek.			

19105	ṣamġ	صَمغْ	Ar.	∴	Malum, zamk dedikleri şey ki ağaç pusu dahi derler, ağaçtan su gibi akıp badehu kuruyarak tamamen özlenir ve suda erimek kabiliyetini haizdir, bir nevine dahi zamk-ı Arabî derler ki şekilde görüldüğü veçhile Arabistan'da tenebbüt eden bir nev ağaçtan seyelan eder, zamk-ı mezkûrun tıpta istimali kesîr olup iltihaplanmış sath-ı beden üzerine sürüldükte bir sınai örtü teşkil ederek havanın temasından vikaye ve müleyyin gibi yani yumuşatıcı ve müsekkin yani ağrısını teskin edici gibi tesir eder ve iltihapta alelhusus iltihâbât-ı sadriyyede ve kanât-ı hazmiyye denilen ağızdan makada kadar imtidâd eden oluğun iltihâbâtında kullanılır ve öksürüğü teskin eder; cemi, sumûġ gelir.	cem		+
19106	ṣaml	صَملْ	Ar.	*	Bir nesne dimdik olmak ve pekişip kaskatı olmak ve ağaç suya kanmadığından sertleşip huşunet hasıl olmak.			
19107	ṣimelāḥ	صِمَلاحْ	Ar.	*	Kulak deliği ve ıs. tıbbiyyeden olup kulak içinde yağımsı kire denilir.		Tıp	
19108	ṣamem	صَمَمْ	Ar.	*	Sağırlık, sağır olmak.			
19109	ṣumūt	صُمُوتْ	Ar.	•	Hâmûş olmak ve sükût etmek, sus olmak, susmak.			
19110	ṣamūt	صَمُوتْ	Ar.	•	Sakit, hâmûş, sus olan, susan.			
19111	ṣumūr	صُمُورْ	Ar.	*	Bir adama nesne vermeyip buhl ve diriğ eylemek.			
19112	ṣumūġ	صُمُوغْ	Ar.	•	Zamklar, bazı nev ağaçlardan damlayıp suda erimek kabiliyetini haiz olan nesneler.			
19113	ṣumūġ-ı rātînîciyye	صُمُوغِ رٰاتِينِجِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hıltît ve çadıruşağı ve kasnı ve çavşır ve sekbînec gibi zamk ile reçineden ibaret olan şeylere ıtlak olunur.		Tıp	
19114	ṣumūl	صُمُولْ	Ar.	*	Bir nesne pekişip kaskatı olmak, dimdik olmak, pekişmek.			
19115	ṣumūl-i meyyitî	صُمُولِ مَيِّتِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup vefatından sonra meyyitin kaskatı olması hâline ıtlak olunur.		Tıp	
19116	ṣimmît	صِمِّيتْ	Ar.	•	Pek sakit ve susucu ve hâmûş olan.			
19117	ṣamîl	صَمِيلْ	Ar.	*	Kuru nesne.			
19118	ṣamîm	صَمِيمْ	Ar.	•	Halis ve safi olan nesne ve beden azasından her birinin kuvvet ve kıvam bulduğu kemik veya sinir ki o uzvun örtüsünde olur, **an-samîmi'l-kalb**: yüreğin örtüsü ve kuvvet ve kıvamına sebep olan sinirlerden neşet edip riyadan ve tereddütten hali olarak demektir, **an-samîm**: an-samîmi'l-kalb ve bî-riyâ ve halis ve gerçek olarak.			
19119	ṣamîmî	صَمِيمِى	Ar.	•	Halis, bî-riyâ ve gerçek olan.			
19120	ṣanāʾ	صَنَآءْ	Ar.	*	Kül, remâd, hâkister.			
19121	ṣināb	صِنَابْ	Ar.	•	Ramazanda hardal namıyla satılan acı ve iştiha getirir nesne.			
19122	ṣinābiyy	صِنَابِىّ	Ar.	•	Yele ve kuyruğu siyah olan at veya al olan at.			
19123	ṣanādîd	صَنَادِيدْ	Ar.	•	Sandîdler, şeci ve bahadır olan âlî-şân adamlar, galip ve zeber-dest olan adamlar, padişahlar, seraskerler.			
19124	ṣanādîḳ	صَنَادِيقْ	Ar.	•	Sandıklar, maruf eşya zarfları.			
19125	ṣinār	صِنَارْ	Ar.	*	Çınar ağacı, bu kelime çınar kelime-i Fârisiyyesinden mu'arrebdir.			
19126	ṣināre	صِنَارَه	Ar.	*	Kulak, üzn ve bed-hûy adama ve bed-edeb ve küstah kimse ve kalkanın el tutacak kulpu ve ıs. tıbbiyyeden olup teşrih çengeline denilir; cemi, sanânîr gelir.	cem	Tıp	
19127	ṣunnāᶜ	صُنَّاعْ	Ar.	•	Sâni'ler, yapıcılar.			
19128	ṣanāᶜat	صَنَاعَةْ	Ar.	•	Hirfet, sâni'a, işçilik ve iş işleyicilik denilir ve hirfet, kâr, iş, pîşe.			

19129	ṣanāᶜiyy	صَنَاعِىّ	Ar.	•	Tabii, hılkî olmayıp sanat vasıtasıyla meydan gelmiş olan.			
19130	ṣanāyiᶜ	صَنَايِعْ	Ar.	•	Sanâ'atlar, sanatlar, işler, kârlar.			
19131	ṣanbūr	صَنْبُورْ	Ar.	•	Oğul ve kızı ve kavim ve kabilesi olmayan kişi.			
19132	ṣandal	صَنْدَلْ	Ar.	•	Maruf bir soy kokulu ağacın ismidir.			
19133	ṣandalānī̈	صَنْدَلَانِى	Ar.	•	Sandal ağacı bezirgânı ve aktar, eczacı, ispeçyâr.			
19134	ṣandālī̈	صَنْدَالِى	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs sandalye denilen iskemleye tesmiye olunur.			+
19135	ṣandūḳ	صَنْدُوقْ	Ar.	•	Malum zarf ki ekseriya ağaç ve demirden tertip olunup esvap ve emsali onda hıfzolunur; cemi, sanâdîk.	cem		
19136	ṣandūḳçe	صَنْدُوقْچَه	Ar. - Far.	•	Küçük sandık.			
19137	ṣandūḳa	صَنْدُوقَه	Ar.	•	Sandık ve türbelerde mezar üzerine kapak gibi örtülen sandık.			
19138	ṣandī̈d	صَنْدِيدْ	Ar.	∴	Bela, zahmet, dâhiye ve bahadır ve âlî-şân adam ve galip ve zeber-dest adam ve padişah, serasker, sâlâr; cemi, sanâdîd gelir ve himâyet-i asker eden, şüc'ân.	cem		
19139	ṣunᶜ	صُنعْ	Ar.	•	İşlemek, güzel işlemek, fiilden ehastır, hayvanat ve cemadata müntesip olmaz ve iş yapmak, iş düzmek ve fiil ve hulk ve amel, girdâr, iş.			
19140	ṣanᶜat	صَنْعَةْ	Ar.	•	Kâr, hirfet, iş, marifet ve yalnız, bazı adam beyninde olan iş ve âhâd-ı nâsın geçinmek için ittihaz ettikleri meşguliyet ve hüner ve ilm-i şi'r ve kitabette ifâde-i âdiye olmayıp bir nev zînet-i mahsûsa veyahut bir tarîk-i müstahsen ile beyan olunan kelam veya vaki olan beyan.			
19141	ṣunᶜiyy	صُنْعِىّ	Ar.	•	Tabii ve hılkî olmayıp sanat vasıtasıyla hasıl olmuş olan.			
19142	ṣinf	صِنْف	Ar.	•	Gûne, nev, bâbet, sıfat ve türlü ve rütbe cihetiyle itibar olunan derece ve sevb kenarı; cemi, sunûf ve esnâf gelir.	cem		
19143	ṣinḳ	صِنْقْ	Ar.	∗	Şedit ve müstahkem olan nesne.			
19144	ṣanem	صَنَم	Ar.	∴	Rayiha bed ve çirkin olmak ve müşrikînin perestiş ettikleri, put, vesen, bazıları cevâhir-i ma'deniyye-i müzâbeden düzülmüş puta sanem ve ahcâr ve ahşaptan yapılmış puta vesen diyerek beynlerini tefrik eylemişlerdir ve Allahutaala'nın gayrı olarak ibadet olunan nesne ve mahbube ve maşuka; cemi, asnâm gelir.	cem		
19145	ṣinv	صِنْوْ	Ar.	∗	Duvarı örülmemiş, muattal ve işlemez kuyu ve bir adamın öz karındaşı veya amcası; cemi, asnâ ve sınvân gelir ve budak ve çatal ve bir kökten çıkan iki veya üç veya ziyade fidanların her bir çatalı ve misil ve nazir.	cem		
19146	ṣinvān	صِنْوَانْ	Ar.	∗	Duvarı örülmemiş, muattal ve işlemez kuyular ve öz karındaşlar ve amcalar ve budaklar, çatallar ve misiller ve nazirler.			
19147	ṣunvān	صُنْوَانْ	Ar.	∗	Kaftan vesair giyecek konulacak ve hıfzedilecek kap; cemi, asvine gelir.	cem		

19148	ṣanevber	صَنَوْبَرْ	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile çam fıstığı ağacına ıtlak olunur ki şecer-i mezkûra şukûk yani çizik ve yarıklar yaparak terementi denilen madde istihsal olunur; mâdde-i mezkûre tıpta iltihâbât-ı müzmine-i sadriyyede ve iltihâbât-ı kanât-ı bevliyyede yani böbrekler ile zeker deliği arasındaki hâlebân ve mesane ve zekerin oluğunda vuku bulan iltihâbâtta mu'avviz ve muhallil gibi tesir ettiğinden akciğerin nezle-i müzminesinde ve akciğer borularının iltihâb-ı müzmininde ve zâtü'r-ri'e-i müzminede ve sillü'r-ri'e denilen verem hastalığında ve balgamın taaffün ve irinleşmesinde ve böbreklerin iltihâb-ı müzminine ve mesanenin iltihap ve nezle-i müzminesinde ve mecrâ-yı bevlin seyelân-ı muhâtîsinde yani sümük gibi akıntısında ve bevlin irinleşmesinde ve hummâ-yı nifâsîde yani lohusalık esnasında arız olan hummada ve haricen dahi kemâd şeklinde yani bez ile hâric-i bedene vurarak cüz'-i mümarrazı ıslatmak için kullanılır ve meyvesi olan fıstık dahi gerek yemeklerin içine ve gerek tatlıların üzerine mevzu ve Şam tatlılarının terkibine dâhil olmak hususunda kesîrü'l-isti'mâldir.			+
19149	ṣanevberī	صَنَوْبَرِى	Ar.	•	Fıstık meyvesinin mahfaza-i müctemi'ası gibi mahrut şeklinde ve mahruti olan.			
19150	ṣunūf	صُنُوفْ	Ar.	•	Sınıflar, soylar, nevler ve esvabın kenarları, gerek saçaklı ve gerek saçaksız olsun ve yaşmaklar, nikaplar ve dereceler, mertebeler.			
19151	ṣanī[c]	صَنِيعْ	Ar.	∴	İşlemek ve lütuf ve ihsan ve kerem ve fiil ve amel, iş, kâr.			
19152	ṣanī[c]at	صَنِيعَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve cemi sanâyi' gelir ve bir adamın ihsanı ve terbiye ve tenmiyesiyle yetişip meydan gelmiş kimse.	cem		
19153	ṣavāb	صَوَابْ	Ar.	•	Rast ve dürüst manasına ki hata mukabilidir, doğruluk, rastlık, dürüstlük.			
19154	ṣavāb-endīş	صَوَابْ انْدِشْ	Ar. - Far.	•	Rey ve efkârı doğru ve musîb olup hata ve fesattan hali olan.			
19155	ṣavāb-dīd	صَوَابْدِيدْ	Ar. - Far.	•	Tensip ve tasvip olunmuş, münasip görülmüş olan ve tensip ve tasvip etmek.			
19156	ṣavāb-dīde	صَوَابْدِيدَه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19157	ṣavāb-nümā	صَوَابْنُمَا	Ar. - Far.	•	Doğruyu gösterir olan ve doğruya benzer olan.			
19158	ṣavārif	صَوَارِفْ	Ar.	•	Sârifeler, tebeddülât-ı âlem ve tedevvürât-ı zamân.			
19159	ṣavārim	صَوَارِمْ	Ar.	•	Sârimler, keskin kılıçlar.			
19160	ṣavā[c]iḳ	صَوَاعِقْ	Ar.	•	Saikalar, yıldırımlar.			
19161	ṣuvā[c]	صُوَاعْ	Ar.	*	Bir türlü ölçek ismi ki ahkâm-ı Müslimîn onun üzerine dair yani keyl hususunda mu'âmele-i ehl-i İslâm onunla mütedavildir.			
19162	ṣivā[c]	صِوَاعْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19163	ṣavvāġ	صَوَّاغْ	Ar.	*	Kuyumcu ve altın ve gümüş makulesini kalıba sebk ve savg eden adam.			
19164	ṣavvāf	صَوَّافْ	Ar.	•	Çuhacı ve yüncü, bezirgân.			
19165	ṣavālic	صَوَالِجْ	Ar.	•	Savlecânlar, çevgânlar, çomaklar.			
19166	ṣavālice	صَوَالِجَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19167	ṣavāliḥ	صَوَالِحْ	Ar.	•	Sâlihalar, iyi ve işe yarar olanlar.			
19168	ṣavvām	صَوَّامْ	Ar.	•	Savm ve oruçla ziyade müte'ârif olan ve ziyade oruç tutucu olan.			
19169	ṣavāmi[c]	صَوَامِعْ	Ar.	•	Savma'alar, tekkeler, manastırlar.			
19170	ṣuvān	صُوَانْ	Ar.	*	Kaftan ve giyecek koyup hıfzettikleri kap; cemi, asvine gelir.	cem		

19171	ṣavvāne	صَوّانَة	Ar.	*	Envâ'-ı ahcârdan bir nev taş ve ondan olan evânîye yani kaplara denilir.			
19172	ṣavāʾif	صَوَآئِف	Ar.	•	Sâ'ifeler, yaz mevsiminde vaki olan cihat ve gazalar.			
19173	ṣavb	صَوبْ	Ar.	∴	Dökülmek ve nüzul etmek ve doğruluk, savâb ve dürüstlük manasınadır ki hata mukabilidir ve bir nesneye hakkı üzere doğruluğuna varıp erişmek ve taraf, canip, yan, sûy, sû.			
19174	ṣavt	صَوتْ	Ar.	∴	Seslenmek ve ses, seda, bâng, avaz, avaze ve zikr-i cemîl.			
19175	ṣūr	صُورْ	Ar.	•	Düdük gibi çaldıkları boynuz ki kalender taifesi onu kullanırlar.			
19176	ṣuver	صُوَرْ	Ar.	•	Suretler, şekiller, heyetler.			
19177	ṣūret	صُورَتْ	Ar.	∴	Şekil ve peyker, kıyafet, kılık; cemi, suver gelir ve a'yân-ı eşyânın mâ-bihi'l-intikâşı vesairlerden mâ-bihi'l-imtiyâzı olan nesne ki iki türlüdür, biri mahsustur, hassa ve amme ve belki mutlaka insan ve ekseriya hayvan onu idrak eder, diğeri makuldür ki onu hassa idrak edip amme idrak eylemez, insanın muhtas olduğu akıl ve rüyet ve her şeyin mahsus olduğu ma'ânî gibi ve nev ve sıfat ve mektup ve kitap ve emsalinin aynı ve nüshası ve resim ve tasvir ve nakış ve sivak ve vecih.	cem		
19178	ṣūretā	صُورَتًا	Ar.	•	Sûret-i zâhirede ve hakiki ve bâtını olmayıp yalnız gösterişte olmak üzere.			
19179	ṣūret-bend	صُورَتْبَنْدْ	Ar. - Far.	•	Tasvirci, musavvir.			
19180	ṣūret-ger	صُورَتْگَرْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan .			
19181	ṣūret-nümā	صُورَتْنُمَا	Ar. - Far.	•	Vücuda ve meydana gelmiş olan.			
19182	ṣūret-yāb	صُورَتْيَابْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19183	ṣūrî	صُورِى	Ar.	•	Sûret-i zâhireye müteallik olan ve havâss-ı zâhire vasıtasıyla mahsus ve müdrik olup bâtını ve manevi olmaya ve hariçte müşahede olunup hakiki olmayan.			
19184	ṣūṣ	صُوصْ	Ar.	*	Bir yere gittikte refiklerinden başka konup yalnızca ekl ü şürb eden ve kendisini misafir görmemek için ay karanlığında oturan le'îm ve nekes kimse ki Anadolu'da bir kasabanın âmme-i ahâlîsi ve cibillette imiş hatta orada baba, oğul ve biraderler bile yekdiğerine bu muamelede bulunur imiş.			
19185	ṣavġ	صوغْ	Ar.	•	Kuyumculuk etmek ve maden eritip dökmek, sebk etmek ve yapmak, düzmek ve yaratmak, halk etmek.			
19186	ṣūf	صُوفْ	Ar.	•	Koyun ve emsali hayvanattan hasıl olup çuha, çorap ve keçe ve kilim imal olunan yün, yapağı, peşm ve bir nev kumaş.			
19187	ṣūfiyy	صُوفِىّ	Ar.	•	Ehl-i tasavvuf ve tassup olan adam ve bir sınıf dervişlere dâhil olan adam.			
19188	ṣūfiyān	صُوفِيَانْ	Ar. - Far.	•	Sufi, dervişlerin güruhu ve takımı.			
19189	ṣūfiyyūn	صُوفِيُّونْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19190	ṣavl	صَولْ	Ar.	∴	Hücum etmek, birbiri üzerine yürüyüş edip saldırmak ve hamle eylemek, sıçramak ve uzanmak.			
19191	ṣavelān	صَوَلَانْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir kimseye havale ve şer-gîr olmak ve bir adamın üzerine kedi gibi sıçrayıp atlamak ve bir kimse hakkında bir nesne mukadder olmak.			
19192	ṣavlet	صَوْلَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19193	ṣavlecān	صَوْلَجَانْ	Ar.	•	Çevgân tabir olunan ucu eğri ağaç ki cerîd-bâzlar onu kullanırlar ve bahçıvan gegesi ki onun ile ağacın dalları çekilir, bu kelime çevgân kelimesinin mu'arrebidir; cemi, savâlic ve savâlice gelir.	cem		
19194	ṣavm	صَومْ	Ar.	∴	Oruç tutmak, imsak ve sükûn ani'l-fi'l manasına mevzudur, örf-i şer'de taam ve şarap ve cimadan niyete mukârin olarak hayt-ı ebyazdan, hayt-ı esvede kadar imsak eylemekte istimal olunmuştur ve hâl ve mahal alakasıyla şehr-i ramazana denilir ve oruç ve sâ'im olan adam; cemi, suvvâm ve suyyâm gelir ve kaim olmak.	cem		

19195	ṣavmaᶜ	صَوْمَعْ	Ar.	•	Nasârî taifesinin ibadetgâhı olan vahdet-hâne ve tekke ve manastır.			
19196	ṣavmeᶜa	صَوْمَعَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, savâmi' gelir.	cem		
19197	ṣavemᶜa-nişīn	صَوْمَعَه نِشِينْ	Ar. - Far.	•	Manastırda oturan şahıs, papaz.			
19198	ṣavn	صَونْ	Ar.	•	Hıfız ve nigâh edip bela ve zarardan korumak, muhafaza etmek.			
19199	ṣihār	صِهارْ	Ar.	•	Musâheret, bir kavim ve kabileden kız alıp damat olmakla hısım olmak.			
19200	ṣihāret	صِهارَةْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19201	ṣuhāl	صُهالْ	Ar.	*	At avazı, at kişnemesi.			
19202	ṣahbāʾ	صَهْباءْ	Ar.	∴	Badeye ıtlak olunur, hamr manasınadır ki renginin suhûbeti yani allığı ve kızıllığı bâ'is-i tesmiyedir.			
19203	ṣihr	صِهرْ	Ar.	∴	Hısımlık, karabet ve hutûnet cihetiyle olan hürmete denilir ki zevcenin anası ve kız karındaşı ve yeğeni gibi akreb olan akrabasıyla zevç beyninde olan hürmet-i karâbetten ibarettir ve bir kavim içre mütezevviç olan kimse; cemi, ashâr gelir ve nikâhı helal olan akraba ki helal olmayana nesep denilir ve ehl-i beyt-i mer'eden ibarettir ve kaynana.	cem		
19204	ṣuherāʾ	صُهَرْاءْ	Ar.	•	Nikâh vasıtasıyla birinin hısımlık kesbettiği kimseler.			
19205	ṣahriyy	صَهْرِىّ	Ar.	*	Sarnıç denilen, yer altında tatlı su biriktirmeye mahsus olan hazine.			
19206	ṣahrinc	صَهْرِنجْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19207	ṣahrīc	صَهْرِيجْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, sahârîc gelir.	cem		
19208	ṣahl	صَهلْ	Ar.	*	Seste cüzice boğukluk manasına ve ıs. tıbbiyyeden olup ses kısıklığına denilir ve at kişnemesi.			
19209	ṣahīl	صَهِيلْ	Ar.	•	At kişnemek ve at kişirtisi.			
19210	ṣayyād	صَيّادْ	Ar.	•	Avcı, hayvanat saydıyla meşgul olan adam ve şikâr-ger, şikâr-gîr.			
19211	ṣayādet	صَيادَةْ	Ar.	•	Av avlamak, ava gitmek, avcılık etmek.			
19212	ṣayyāġ	صَيّاغْ	Ar.	•	Kuyumcu, altın ve gümüş işler olan ehl-i san'at.			
19213	ṣiyāġāt	صِياغاتْ	Ar.	•	Kuyumcu işi olan nesneler.			
19214	ṣiyāġat	صِياغَةْ	Ar.	•	Kuyumculuk hirfeti ve altın ve gümüş işlemek.			
19215	ṣiyām	صِيامْ	Ar.	•	Oruç tutmak, yemek yememek.			
19216	ṣiyāl	صِيالْ	Ar.	*	Hamle etmek ve sıçramak ve bir kimsenin üzerine yürüyüş edip saldırmak ve bir kimseye havale ve şer-gîr olmak ve bir adamın üzerine kedi gibi sıçrayıp atlamak ve bir kimse hakkında bir nesne mukadder olmak.			
19217	ṣiyālet	صِيالَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19218	ṣiyān	صِيانْ	Ar.	∴	Kaftan vesaire esvap koyup hıfzettikleri kap ve hıfzetmek, muhafaza etmek, korumak.			
19219	ṣiyānet	صِيانَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu's-sânî eyzan.			
19220	ṣīb	صِيبْ	Ar.	•	Bir nesneye doğru varıp erişmek.			
19221	ṣīt	صِيتْ	Ar.	∴	Beyne'n-nâs zikr-i cemîl ve nîk-nâm ve şöhret ve demirci çekici ve kuyumcu ve kılıç ve bıçak makulesine cila verip zağlayan kimse.			

19222	ṣĭte	صِيتَة	Ar.	•	Beyne'n-nâs bir kimsenin zikr-i cemîl ve nîk-nâm ve şöhreti.			
19223	ṣayḫān	صَيْحَانْ	Ar.	•	Nihâyet-i kudret mertebede, pek ve âvâz-ı bülend ile çığırmak.			
19224	ṣayḫa	صَيْحَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19225	ṣayd	صَيدْ	Ar.	•	Av avlamak ve sayd ve şikâr olunmuş nesne, av ve şikâr.			
19226	ṣayd-gāh	صَيدْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Av mahalli ve avı çok olan yer.			
19227	ṣaydelānĭ	صَيدَلَانى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ispeçyâr ve eczacıya denilir ve ıtır ve akâkîr satan adam ve tuhafçı ve çerçi makulesi; cemi sayâdile gelir.	cem	Tıp	
19228	ṣaydelet	صَيدَلَهْ	Ar.	*	İspeçyârlık ve çerçilik ve tuhafçılık eylemek.			
19229	ṣayr	صَيرْ	Ar.	•	Olmak, oluvermek ve dönmek ve vücut, kevn.			
19230	ṣĭr	صِيرْ	Ar.	∴	Yarık, delik ve bir işin akıbeti ve encamı.			
19231	ṣĭre	صِيرَة	Ar.	*	Koyun ağılı; cemi, sıyer gelir.	cem		
19232	ṣayref	صَيرَفْ	Ar.	•	Sarrâf-ı akçe, sarrâfî.			
19233	ṣayrefĭ	صَيرَفى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, sayârife gelir.	cem		
19234	ṣayrūret	صَيرُورَةْ	Ar.	∴	Rücu ve tahavvülü mutazammın olarak olmak yani bir nesne sonradan bir türlü dahi olmak ki bir hâletten diğer hâlete intikali mutazammın demektir, iptida fakir iken sonra gani olmak gibi ve oluvermek, vücut, kevn.			
19235	ṣĭṣā'	صِيصَآءْ	Ar.	*	İçinde çekirdeği henüz katılaşmamış ham hurma, temr-i nâ-puhte.			
19236	ṣĭġa	صِيغَة	Ar.	•	Hilkat ve soy, asıl, nesep ve fiilin bâb-ı vâhidde malum ve meçhul ve hâl ve müstakbel ve emir ve nehiy ve müfret ve tesniye ve cem'-i müzekker ile müennes ve mütekellim yahut muhatap veya gaip olması hususlarını işar ve tefrik için vaki olduğu heyet ve şekli demek olup sarf ıs.dandır.		Sarf	
19237	ṣayf	صَيفْ	Ar.	∴	Havanın nihayet derecede ıssı olduğu zamandır ki şemsin Esed burcunda olduğu müddettir veya bahar mevsiminden sonra gelen eyyama denilir ve şemsin Seretan ve Esed ve Sünbülede deveranı hengâmıdır, Türkîde yaz ve Fârisîde tâbistân denilir; cemi, asyâftır.	cem		
19238	ṣayfĭ	صَيفِى	Ar.	•	Yaz mevsimine müteallik ve mensup olan.			
19239	ṣayfiyye	صَيفِيَّه	Ar.	*	Mevsim-i sayfı geçirmek üzere civar şehirde yapılan köşk, kasır, mesken.			
19240	ṣayḳal	صَيقَلْ	Ar.	∴	Kılıç açıp bilemek sanatı olan adama denilir; cemi, sayâkıl gelir ve cila, perdah ve mıskale ki cila ve perdah vermek için kullanılan alettir.	cem		
19241	ṣiyem	صِيَمْ	Ar.	•	Sâ'imler, oruçlu olanlar.			
19242	ṣayvān-ı üẕün	صَيوَانِ اُذُنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyne'n-nâs kulak denilen beyziyyü'ş-şekl ve kıkırdaktan ibaret kıt'a-i hâriciyye-i üzne denilir.		Tıp	
19243	ṣayvān-ı basĭṭ	صَيوَانِ بَسِيطْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile saçakları bir boyda olarak asıl sapın tepesinden çıkan çiçeklerin vaziyetine ıtlak olunur.		Nebatat	+
19244	ṣayvān-ı mürekkeb	صَيوَانِ مُرَكَّبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir sapın tepesinden müsavi tulda çıkan küçük diğer sapların her birine bir sayvân-ı basîti hamil olmasından ibaret olan vaz'iyyet-i ezhâra denilir.		Nebatat	+
19245	ṣayvāniyye	صَيوَانِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup sayvân-ı basît ve ekseriyetle sayvân-ı mürekkeb şeklinde çiçeği olan nebatatı havi nebatat fasılcığına ıtlak olunur.		Nebatat	
19246	ṣayūb	صَيُوبْ	Ar.	•	Sâ'ib ve musîb olan ve atıldığı nişana doğru varıp erişici olan.			
19247	ṣayūd	صَيُودْ	Ar.	•	Av köpeği ve avcı olan köpek.			

19248	ṣayyūr	صَيُّورْ	Ar.	•	Akıl ve hûş ve fikir ve bir işin akıbeti ve serencamı ve sonu ve nihayeti ve neticesi.			
19249	ṣayyūret	صَيُّورَةْ	Ar.	•	Akıbet ve serencam ve son ve nihayet ve netice ve bitgini demektir, tamam.			
19250	ż	ض	Ar.	•	İşbu harf-i dâd-ı mu'ceme tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on sekizinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde sekiz yüz adedine alamet olur.			
19251	żābiṭ	ضَابِطْ	Ar.	∴	Yavuz ve tüvana adam ve zapt edici ve başka adamları istihdam edip idare etmeye memur olan kimse ve başta olan.			
19252	żābiṭān	ضَابِطَانْ	Ar. - Far.	•	Zabitler, idare ediciler.			
19253	żābiṭa	ضَابِطَه	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup kâffe-i husûsâta şamil olmayıp yalnız bir hususa ve onun teferruatına şamil olan kâ'ide-i husûsiyyeye denilir ve kanun, âdet ve vesîle-i zabt ve idare; cemi, cemi zavâbit gelir.	cem	Fıkıh	
19254	ḍāḥik	ضَاحِكْ	Ar.	•	Güleğen adam, gülücü ve güler, handan olan.			
19255	ḍāḥike	ضَاحِكَه	Ar.	∗	Güldükte ayan olan dişler ve azı dişleriyle sivri dişlerin arasında olan altlı, üstlü dört dişe denilir.			
19256	ḍāḥiye	ضَاحِيَه	Ar.	•	Nahiye, memleket köşesi ve kenarı.			
19257	ḍādd	ضَادْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on sekizinci harfin ismi ve **ed-dâd**: husumet ve cenk ve cidal.			
19258	żārr	ضَارّ	Ar.	•	Muzır ve zarar ve ziyana sebep olan.			
19259	ḍārib	ضَارِبْ	Ar.	•	Darbedici, vurucu.			
19260	ḍāᶜafellāh	ضَاعَفَ اللهْ	Ar.	•	Hak celle ve sübhânehu teâlâ hazretleri iki kat eylesin manasında dua olarak terkiptir.			
19261	żāġiṭ	ضَاغِطْ	Ar.	∗	Bir nesne üzere nazır ve emin ve tayin olunan adam ve şiddet verici.			
19262	ḍāll	ضَالّْ	Ar.	•	Azgın ve kem-râh adam ve dalalet edici, yolunu kaybetmiş olan ve kem-râh ve hidayetsiz adam ve günahkâr olan.			
19263	dālle	ضَالَّة	Ar.	•	Mahallinden ve yolundan ve sahibinden ayrılıp yolsuz, sahipsiz, mahalsiz olan hayvan.			
19264	żāmin	ضَامِنْ	Ar.	•	Kefil olan adam.			
19265	żāyiḳ	ضَايِقْ	Ar.	∗	Dar nesne ki hudûsîdir, sübûtî değildir.			
19266	żabʾ	ضَبأْ	Ar.	∗	Yere yapışıp sinmek ve yere yapıştırmak ve şikâr makulesini kurup ve iğfal için gizlenip saklanmak ve nâgehânî çıkagelmek ve sığınmak ve utanmak.			
19267	żabb	ضَبّْ	Ar.	∗	Is. hayvânâttan olup zâhifâttan gelir, yani kertenkele dedikleri cân-vere denilir; cemi, ezab ve zıbâb gelir.	cem		
19268	żabāb	ضَبَابْ	Ar.	∗	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup zemine kadar havayı ihata ve istiap eden rutubetli dumana yani pusa ve sise denilir ki ekseriya güz mevsiminde sabah vakti tekevvün eder.		Hikmet-i tabî'iyye	
19269	żibābiyye	ضِبَابِيَّه	Ar.	∗	Hayvanat ıs. olup kertenkele ve timsah ve sakankûr ve yılanların envaını havi ve müşir olan bir kısım veya sınıf hayvanata denilir.		Hayvanat	
19270	żabāṭat	ضَبَاطَةْ	Ar.	•	Bir nesneyi hazm ve basiret ve hüsn-i tedbîrle hıfzeylemek ve zapt etmek.			
19271	żābṭ	ضَبطْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve bağlamak ve muhkem kılmak ve kahır ve unf ile kendi tasarrufuna dâhil etmek ve zor ile veya hüsn-i tedbîr ile kullanıp kendi reyine bırakmak.			
19272	żābîʾ	ضَبِئْ	Ar.	∗	Yere yapışıcı nesne.			
19273	żicāc	ضِجَاجْ	Ar.	•	Birbiriyle kavga ve şerr ü şürûr edişmek.			
19274	żacer	ضَجَرْ	Ar.	•	Gam ve gussadan naşi ıztırâb-ı derûn ile teng-dil olmak, içi sıkılmak.			
19275	żicr	ضِجرْ	Ar.	∗	Tasa ve gussa sebebiyle muzdarip ve teng-dil adam ve dar yer.			

19276	żucret	ضُجْرَةْ	Ar.	•	Kalp sıkıntısı, can sıkıntısı.			
19277	żiḥḥ	ضِحٌّ	Ar.	*	Zemin üzere vaki olan güneşin nur ve ziyası ve gölgeliği olmayıp sahra gibi açık ve bariz ve zahir ve şems-âbâd mahalle denilir.			
19278	ḍuḥāʾ	ضُحَآءْ	Ar.	•	Nısfınnehara karîb vakit, koca kuşluk denilir, **îdu'd-duhâ**: Kurban Bayramı ki kuşluk vakti kurbanlar kesilir.			
19279	ḍaḥḥāk	ضَحّاكْ	Ar.	∴	Güleğen adam ve suhreci, küstah ve bî-edeb olup nâsın akvâl ve ef'âline güler ve istihza eder olan adam.			
19280	ḍaḥāyā	ضَحايا	Ar.	•	Duhyeler, kuşluk vakti kesilen kurbanlar.			
19281	ḍaḥk	ضَحكْ	Ar.	•	Gülmek, hande etmek.			
19282	ḍaḥak	ضَحَكْ	Ar.	*	Hayız görmek ki gülmek manasından müsteardır, şöyle ki hâyız olan hatun, hamil olmak gayr-ı münker olduğundan hayzı bâ'is-i inbisâtıdır ve bir nesneyi aceplemek ve bir nesneden korkmak.			
19283	ḍiḥk	ضِحكْ	Ar.	*	Gülmek, hande etmek.			
19284	ḍiḥik	ضِحِكْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19285	ḍuḥke	ضُحْكَة	Ar.	•	Nâsın akvâl ve ef'âlini daima maskaraya çevirir olan gülünç kimse.			
19286	ḍaḥūk	ضَحُوكْ	Ar.	*	Güleğen adam.			
19287	ḍuḥā	ضُحى	Ar.	*	Kaba kuşluk ve güneş ve vuzuh ve beyan.			
19288	ḍaḥiyye	ضَحِيَّة	Ar.	*	İrtifâ'-ı nehâr manasına ki genç kuşluk tabir olunur, şemsin henüs ufuktan kalkıp yayıldığı vakittir ve salât-ı işrâk hengâmıdır.			
19289	ḍuḥye	ضُحْيَة	Ar.	•	Kuşluk vakti zebh olunan koyun, kurban; cemi, dahâyâ gelir.	cem		
19290	ḍuḫām	ضُخام	Ar.	*	İri, kaba ve azîm olan şey; cemi, dahamât gelir.	cem		
19291	ḍaḫāmet	ضَخامَةْ	Ar.	∴	İri ve kaba ve azîm olmak ve kalınlık, kabalık ve cesamet, şişmanlık, irilik.			
19292	ḍaḫīm	ضَخِيمْ	Ar.	•	İri, kaba, azîm, kalın, şişman ve büyük olan.			
19293	żidd	ضِدّْ	Ar.	∴	Misil ve nazir ve muhalif manasına ki manaca azdâddandır ve bir nesne aksi ve muhalif olan nesne; cemi, azdâd gelir ve cemâ'at-i münâfıkîn.	cem		
19294	żidād	ضِداد	Ar.	•	Zıtlık ve muhalefet etmek.			
19295	żadīd	ضَدِيدْ	Ar.	∴	Zıt ve muhalif ve akis olan ve mugayir ve düşman ve nazir ve küfüv.			
19296	żarr	ضَرّْ	Ar.	•	Zarar ve ziyan etmek ve incitmek ve ziyan.			
19297	żurr	ضُرّْ	Ar.	∴	Zarar ve ziyan ki nef' ve fayda mukabilidir, Fârisîde gezend derler ve fenalık ve naks ve noksan ve sû'-i hâl ki bu da ya kıllet-i ilm ve fıkıh gibi ve fazl misilli fî-nefsihi olur veya naks ve adem-i câriha ve uzuv gibi fî-bedenihi olur veyahut kıllet-i mâl ve câh gibi hâlet-i zâhirede olur ve fakr u fâka.			
19298	żarʾ	ضَرءْ	Ar.	*	Gizli ve hafi olmak.			
19299	żarrāʾ	ضَرّآءْ	Ar.	∴	Kötürümlük ve sahtî ve şiddet ve mihnet ve bela ve enfüs ve emvale arız olan naks ve ziyan ve sıkıntı.			
19300	żarāʾet	ضَرآءَةْ	Ar.	*	Bir nesneye alışıp dadanmak.			
19301	ḍarrāb	ضَرّابْ	Ar.	*	Akçe kesici ve ziyadesiyle darbedici ve dökücü.			
19302	ḍarābet	ضَرابَةْ	Ar.	•	Baç, vergi, resim, haraç.			

19303	żirār	ضِرار	Ar.	∴	Birine ziyan gelmek ve bir adama zarar ve ziyan etmek ve muhalefet eylemek ve nâs birbirine pek yakın olup ihdâhuma âhere sıkışıp munzam olmak.			
19304	żarāret	ضَرارَةْ	Ar.	•	Zarar ve ziyan, noksan, hasâret.			
19305	żurāṭ	ضُراطْ	Ar.	∗	Osuruk, bâd-ı muhâlif ve osurmak.			
19306	żarāᶜat	ضَراعَةْ	Ar.	•	Tevazu ve tezellül ve meskenet eylemek, kendi nefsini alkçaklamak ve gönül alçaklığı, tevazu, huzû' ve muti olmak ve zayıf ve zelil olmak.			
19307	żurāk	ضُراكْ	Ar.	∗	İri gövdeli, sinirli, iri azalı, kunt ve metîn adam.			
19308	ḍarb	ضَربْ	Ar.	∴	Bir nesneyi âher nesneye îkâ' eylemek yani vurmak ve çarpmak, çalmak ve vuruşmak, dayak ve zeniş ve bir kimsenin salıvermeyerek elinden tutmak ve bir nesneyi şey-i âhere katmak ve bir nesneden yüz döndürmek ve riyazi ıs. olup bir adedin diğer bir adede muayyen kere miktarını bulmak için icra olunan ameliyyât-ı hisâbiyyeye ıtlak olunur, beş kere yirmi beşin yüz yirmi beş olması gibi ki işbu yüz yirmi beşe dahi ıs. riyâziyyeden olarak hâsıl-ı darb denilir ve sınıf, gûne ve soy ve nev, türlü ve kuvvet ve şiddet ve zor ve aruz ıs. olup beytin ahir cüzüne ve ikinci mısraının son tef'ilesine denilir ve mecd ve kadir ve rif'at kesbeylemek ve menetmek; cemi, durûb ve adrâb gelir.	cem	Riyaziye ve Aruz	
19309	ḍarb-ı meṣel	ضَرْبِ مَثَلْ	Ar.	•	Bir kimse sözünü takviye etmek ve sağa çıkarmak için geçmiş zamanda söylenen sözlerden olarak irat edeceği kavl-i meşhûra denilir.			
19310	ḍarben	ضَرْباً	Ar.	•	Vurarak, darbederek.			
19311	ḍarebāt	ضَرَباتْ	Ar.	•	Darbeler, vuruşlar, çarpışlar.			
19312	ḍarbān	ضَرْبانْ	Ar.	•	Vurmak, çarpmak ve vuruş, çarpış ve seyrüsefer etmek, yolcu olmak.			
19313	ḍarbe	ضَرْبَة	Ar.	•	Vuruş, çarpış, çalış.			
19314	ḍarb-ẖāne	ضَرْبْخانَه	Ar. - Far.	•	Akçe darbına mahsus olan mahal.			
19315	ḍarbiyy	ضَرْبِىّ	Ar.	•	Darba müteallik ve mensup olan.			
19316	ḍurre	ضُرَّة	Ar.	•	Enfüs ve emvale isabet eden zarar ve ziyan ve hasâret ve noksan ve ayıp.			
19317	ḍarret	ضَرَّةْ	Ar.	∴	Naçarlık ve ihtiyaç ve zîk-ı ma'âş ve siddet ve usret-i hâl ve işkence ve zevç ve zevceden diğerine nispetle her biri ve mâl-ı kesîr ve değirmen taşı; cemi, zarrât ve zarâ'ir gelir.	cem		
19318	żarar	ضَرَرْ	Ar.	∴	Bed-hâllik, sû'-i hâl ve bir nesnenin nefsine veya sıfatlarına veya müte'allikâtına isabet eden ziyan, noksan.			
19319	żarar-engı̈z	ضَرَرْ اَنْگِيزْ	Ar. - Far.	•	Muzır olmak kendi âdeti olan.			
19320	żarar-ı beyin	ضَرَرِ بَيِّنْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup aşikâre ve belli olan zarara denilir.		Fıkıh	
19321	żarar-ı maḥż	ضَرَرِ محضْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup kendisinde nef' ve faydadan eser olmayıp sırf zarar demektir.		Fıkıh	
19322	ḍirs	ضِرسْ	Ar.	∗	Diş ve ıs. tıbbiyyeden olup azı dişine denilir, cemi durûs ve adrâs gelir ve ba'de'l-bülûğ zuhur eden iki diş ve acıktıkta dargınlık peyda eden adam ve çetin huylu kimse.		Tıp	
19323	żarṭ	ضرطْ	Ar.	•	Osurmak, verâdan yellenmek, zarta olmak.			
19324	żarṭa	ضَرْطَة	Ar.	•	Osuruk, verâdan çıkan yel.			
19325	żirᶜ	ضِرعْ	Ar.	∗	Misil ve nazir.			
19326	żarᶜ	ضَرعْ	Ar.	•	İnek ve emsalinin memesi.			

19327	żaraᶜ	ضَرَعْ	Ar.	∗	Zayıf ve zelil ve muti ve münkâd olan.			
19328	żarġām	ضَرْغَامْ	Ar.	•	Arslan, şîr, esed.			
19329	żarem	ضَرَمْ	Ar.	∗	Pek acıkmak ve pek açlıktan vesair arızada yanıp yakılmak ki işti'âl-i nâr manasından me'hûzdur ve ifrât-ı hışm ve gazaptan pür-âteş olmak ve ateş alevlenmek ve sofrada olan taamdan kat'an terk eylememek üzere taama ateş gibi girişmek.			
19330	ḍurūb	ضُرُوبْ	Ar.	•	Darplar, nevler, soylar.			
19331	ḍurūb-ı emṡāl	ضُرُوبِ اَمْثَالْ	Ar.	•	Darbımeseller, meşhur kelamlar.			
19332	żarūret	ضَرُورَةْ	Ar.	•	Hacet ve nâ-çârî ve çaresi olmamak ve çaresizlik ve ihtiyaç ve fakirlik, fakr ve **bi'z-zarûre**: naçar olarak, çaresi bulunamadığı cihetle.			
19333	żarūrī̈	ضَرُورِى	Ar.	∴	Naçar, çaresiz olan ve cebrî olan, ihtiyari olmayan şey ki üç vecih üzere vaki olur, biri rîh-ı şedîdin tahrik eylediği şecer gibi bî-ihtiyâr yani kahır ve kasr tarikiyledir ve biri hıfz-ı beden hususunda insanın naçar olduğu gıda gibi medâr-ı husûl-ı vücûd olan nesnedir ve biri dahi iki mekânda ân-ı vâhidde husulü mümkün olmayan cism-i vâhid gibi hilafının vukuu mümkün olmayan seydir.			
19334	żurūᶜ	ضُرُوعْ	Ar.	•	Zar'lar, memeler, pistânlar.			
19335	żariyy	ضَرِىّْ	Ar.	∗	Kanı durmayan damar.			
19336	żarī̈be	ضَرِيبَة	Ar.	∴	Tabiat, nihâd, hulk ve hilkat ve baç ve vergi ve resim ve kılıçla vurulmuş kimse ve eğrilmiş yün; cemi, zarâyib gelir.	cem		
19337	żarī̈ḥ	ضَرِيحْ	Ar.	•	Mezar, kabir.			
19338	ḍarī̈r	ضَرِيرْ	Ar.	∴	Gözsüz ve âmâ olarak mütevellit olan; cemi, edırrâ gelir ve pek zebun ve nâtüvân ve mehzûl, hasta ve zarar ve ziyana muhtelit olmuş nesne ki ziyân-dîde denilir ve iki zevce beyninde olan ortaklık ve sabır ve şekîb ve sabur ve mütehammil adam.	cem		
19339	żarī̈ᶜ	ضَرِيعْ	Ar.	∗	Memesi büyük olan hatun ve hurma ağacının dikeni.			
19340	żiᶜāf	ضِعَافْ	Ar.	•	Zayıf olanlar, kuvvetsiz bulunanlar.			
19341	żaᶜf	ضَعفْ	Ar.	•	Zebunluğa ve mecalsizliğe ve fersizliğe denilir, bazılar rey ve fikir ve akılda zebunluğa zaaf ve bedence zayıf ve zebun olmaya zu'f demişlerdir.			
19342	ḍiᶜf	ضِعفْ	Ar.	∴	Bir nesnenin misli ki bir o kadarı ve bir katı tabir olunur ve iki veya üç misli dahi murat olunur; cemi, az'âf gelir.	cem		
19343	żuᶜafāʾ	ضُعَفَاءْ	Ar.	•	Zayıflar ve kuvvetsiz ve nâtüvân olanlar.			
19344	żaᶜafet	ضَعَفَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19345	żaᶜfiyyet	ضَعْفِيَّةْ	Ar.	•	Zayıf ve kuvvetsizlik ve mecalsizlik, zebunluk.			
19346	żaᶜīf	ضَعِيفْ	Ar.	•	Zebun ve bî-mecâl ve kuvvetsiz ve nâtüvân olan; cemi, zu'afâ ve zı'âf gelir ve âmâ ve nâ-bînâ ve kör olan.	cem		
19347	żaġāmet	ضَغَامَة	Ar.	∗	Isırılıp bırakılan şey ve ısırıklı nesne.			
19348	żaġṡ	ضَغثْ	Ar.	∗	Kurusu, yaşı karışık bir demet otluğa denilir; cemi adgâs gelir, binaenaleyh **adgâsü ahlâm**: tabir ve tevile sıhhat ve salahiyeti olmayan karışı rüyalara ıtlak olunur.	cem		
19349	żaġd	ضَغدْ	Ar.	∗	Bir kimseyi boğmak ve boğazını sıkmak.			
19350	żaġṭ	ضَغطْ	Ar.	•	Bir şeyi bir yere sıkıştırıp kısmak.			
19351	żaġṭa	ضَغْطَة	Ar.	•	Şiddet ve meşakkat ve sıkıntı ve birini bir işe zoraki mecbur etmek.			

19352	żağĭne	ضَغِينَه	Ar.	∴	Meyletmek ve kin tutmak; cemi, zagâyin gelir ve hıkd, kîne, adavet ve nefsaniyet.	cem		
19353	żafādiᶜ	ضَفَادِعُ	Ar.	•	Zafda'lar, kurbağalar.			
19354	żafādĭ	ضَفَادِى	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19355	żafāyir	ضَفَايِرُ	Ar.	*	Zafîreler, örülmüş saçlar.			
19356	żiffe	ضِفَّة	Ar.	•	Kuyu ve deniz ve ırmak kenarı, sahil, diyar.			
19357	żafdaᶜ	ضَفْدَعُ	Ar.	•	Hayvanat ıs. olup kurbağa denilen hayvana denilir; cemi, zafâdi' ve zafâdî gelir.	cem	Hayvanat	
19358	żafdeᶜa	ضَفْدَعه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19359	żafef	ضَفَفْ	Ar.	*	Kesret-i iyâl ve taamı yalnızca ekl etmeyip nâs ile beraberce tenâvül eylemek ve taam üzere çok el üşmek ve zîk ve şiddet ve izdihâm-ı nâs ve fakr ve hacet ve acele etmek, koşmak ve zayıf ve zebun olmak.			
19360	żafĭre	ضَفِيرَه	Ar.	*	Bir deste saç ve ıs. tıbbiyyeden olup birden ziyade sinirlerin birtakım sinir iplikçikleriyle yekdiğerine vurulmuş ve dolaşmış gibi olan irtibatından mütehassıl sinir demetine denilir; cemi, zafâyir gelir.	cem	Tıp	
19361	żafn	ضَفْنْ	Ar.	•	Ayak ile vurmak ve tepmek.			
19362	żall	ضَلّْ	Ar.	•	Yol azıtmak, yoldan çıkmak ve doğru yolu bırakıp yanlış sapmak.			
19363	żull	ضُلّْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve helak.			
19364	żalāᶜat	ضَلَاعَةْ	Ar.	∴	Bir adamın kaburgaları metîn ve muhkem olup kendisi güçlü ve kuvvetli olmak ve güç, zor, kuvvet.			
19365	ḍalāl	ضَلَالْ	Ar.	∴	Yol azgınlığı ve yolsuzluk ve kem-râhlık ki hidayet mukabilidir ve azgın ve kem-râh olmak ve tarîk-i müstakîmden amden ev sehven ve kalîlen ve kesîren udûl eylemek ve umûr-ı sâ'irede hatâ'en ev amden udûl eylemek ve doğru yolu bırakıp yanlış sapmak ve din ve mezhep cihetiyle yanılıp batılı kabul etmek ve gaflet ve nisyan ve dalalet iki kısım olup biri ma'rifet-i vahdâniyyet ve ma'rifet-i nübüvvet makulesinde olan dalâl gibi ulûm-ı nazariyyede olan dalâldir, diğeri ma'rifet-i ahkâm-ı şer'iyyede olan dalâl gibi ulûm-ı ilmiyyede olan dalâldir ve yol kaybetmek ve tarik ve menzil gibi sabit olan nesnelerin mevzilerini bilmeyip azmak ve hata eylemek ve bir nesneyi yitirmek, zayi eylemek ve bir kimse helak olup vücudu hâk-sâr olmak ve gizlenip kaybolmak ve unutmak ve bir nesne veya bir kimse elden çıkıp gitmek ve helak olmak.			
19366	ḍalālet	ضَلَالَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19367	ḍillet	ضِلَّةْ	Ar.	•	Yanlış, hata ve yanılmak.			
19368	ḍilᶜ	ضِلعْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup kaburga yani eğe kemiklerinin her birine denilir, Fârisîsi pehlûdür; cemi, dulû' ve adlâ' gelir ve karpuz veya kavun dilimi ve ıs. riyâziyyeden olup eşkâl-i hendesiyyeyi tahdit eden hututun yani çizgilerin her birine denilir ve parça.	cem	Tıp ve Riyaziye	
19369	ḍilaᶜ	ضِلَعْ	Ar.	*	Alçak ve incerek olan küçük dağ ve yalnız küçük dağ.			
19370	ḍuleᶜāʾ	ضُلَعَآءْ	Ar.	•	Dalî' olanlar, güçlü ve kuvvetli ve zorlu olanlar.			
19371	ḍilᶜ-ı ṣaḥĭḥ	ضِلعِ صَحِيحْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kıkırdak vasıtasıyla doğrudan doğruya azm-i kas denilen göğüs kemiğine irtibat eden yedi adet kaburga kemiklerine denilir ki sadrın yukarı taraflarına mevzudur.		Tıp	
19372	ḍilᶜ-ı kāẕib	ضِلعِ كَاذِبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup azm-i kas denilen göğüs kemiğine bi'l-vâsıta irtibat eden beş adet kaburga kemiklerine denilir ki sadrın batna mülâsık olduğu noktanın yan taraflarına tesadüf ve gayetle küçük kemiklerdir.		Tıp	
19373	ḍalel	ضَلَلْ	Ar.	•	Yanlış, hata ve yanılmak.			

19374	ḍulūᶜ	ضُلُوعْ	Ar.	•	Dıl’lar, kaburgalar.			
19375	ḍalīᶜ	ضَلِيعْ	Ar.	∴	Sinirleri çok ve kaburgaları kalın ve bünyesi tam, kavi ata denilir ve güçlü ve zorlu ve kuvvetli olan.			
19376	żamm	ضَمّْ	Ar.	•	Bir nesneyi bir şeye yanaştırıp koşmak ve bir nesneyi bir şeye katmak ve yaranın kenarlarını birbirine bitiştirmek ve bir harfi ötre ile okumak.			
19377	żimād	ضِمَادْ	Ar.	∴	Merhemle yaraya sardıkları sargı bezi ve ıs. tıbbiyyeden olup bedenin iltihaplı bir cüzüne vazolunmak üzere yapılan ve elsine-i avâmda lapa denilen devâ-yı hâricîye denilir ki bulamaç kıvamında yapılır; cemi, zımâdât gelir.	cem		
19378	żimādet	ضِمَادَةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
19379	żimār	ضِمَارْ	Ar.	∴	Husulü mercû olmayan deyn ve mâl-ı gâ’ib ve mekânı malum olmayan mâl-ı medfün ve belirsiz olan iş veya nesne.			
19380	żimām	ضِمَامْ	Ar.	∴	Dâhiye-i şedîde ve katmak, ilave etmek ve bir nesneyi bir şeye yanaştırıp koşmak.			
19381	żimān	ضِمَانْ	Ar.	•	Birinin mazhar olduğu zarar ve ziyana mukabil verilen karşılık ve birinin zarar ve ziyana mazhar olmayacağına itimat ettirmek için kendi nefsine teslim olunan nesne.			
19382	żamān	ضَمَانْ	Ar.	∴	Kefil olmak ve zâminlik ve kefillik, kefalet ve kötürüm olmak ki kefil uhdeye mülâzım olduğu gibi kötürüm dahi mekânına mülâzım olur demektir ve ıs. fıkhiyyeden olup telef olmuş bir şeyin misliyyâttan ise mislini kıyemiyyâttan ise kıymetini vermeye denilir ve mültezim olmak ve şeran âher kimse üzerindeki hakk-ı vâcibin iltizamından ibarettir.			
19383	żamān-ı ᶜamel	ضَمَانِ عَمَلْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir işi işlemek hususunu üzerine almaya ve deruhte etmeye denilir.		Fıkıh	
19384	żamāyir	ضَمَآيِرْ	Ar.	∴	Zamirler, derunda izmâr olunan sırlar ve hatıra dâhil olanlar ve nahiv ıs. olup mütekellim ve muhatap ve gaibe delalet eder ve bunların makamına kaim olur rumûzât harflerine ve hurufat terkiplerine denilir.		Nahiv	
19385	żamāyim	ضَمَايِمْ	Ar.	•	Zamîmeler, katılmış ve ilave olunmuş nesneler.			
19386	żamāyin	ضَمَايِنْ	Ar.	•	Zamîneler, hassalar, tabii ve deruni olan keyfiyetler.			
19387	żammed	ضَمَّد	Ar.	∴	İşbu (ʼ) ötre denilen işaret ki hurufat üzerine vazolunur bir nev harekedir ve atları birbirine zammeylediği için koşuya denilir.			
19388	żamed	ضَمَدْ	Ar.	•	Hışım etmek ve gayz ve gazap etmek ve yaraya merhemli sargı sarmak ve lapa vurmak.			
19389	żamd	ضَمدْ	Ar.	*	Yara üstüne bez bağlamak ve merhem vurmak.			
19390	żumr	ضُمرْ	Ar.	*	Arıklık, hüzâl, zafiyet.			
19391	żamn	ضَمنْ	Ar.	•	Birine kefil ve zâmin olmak.			
19392	żimn	ضِمنْ	Ar.	∴	Bir nesnenin dâhili ve derunu, içi ve bir nesnenin içerisinde olan nesne ve bir fiilin gayeti ve maksudu olan husus ve ifadenin ferasetle anlaşılan meal ve manası ve her şeyin arası ve dürgüsü ve koltuk ve âşık.			
19393	żimnen	ضِمْناً	Ar.	•	İfadenin tahte’l-lafz değil ise de dâhil-i ma’nâsı olmak üzere demektir.			
19394	żimnen muvāfaḳat	ضِمْناً مُوافَقَتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup sarahaten maksat ile uyuşmayıp ancak maksat dâhilinde olunan muvafakata yani maksadı havi olan bir husus ile uyuşmaya denilir, bey' muamelesinde bayiin talebinden ziyade müşterinin para vermeye muvafakati gibi.		Fıkıh	
19395	żimnī	ضِمْنِى	Ar.	*	Sarih olmayıp deruni ve bâtını olan ve medlulüne delalet eder olan hâl.			
19396	żumūr	ضُمُورْ	Ar.	∴	Bel incelip karın içeri çökmek, zayıflamak ve ıs. tıbbiyyeden olup a’zâ-yı bedenden birine layıkıyla veyahut asla kan gitmemesine mebni uzuv tagaddiden kalarak hacm-i tabî’îsini bulamamasına yani büyüyemeyip haddinden ziyade küçük kalmasına denilir.			

19397	żamīr	ضَمِيرْ	Ar.	∴	Solmuş ve buruşmuş üzüm ve derununda izmâr olunan sırra ve dâhil-i hâtıra denilir ki derûn-ı kalbinde olmakla dakîku'l-vukûf olmak alakasına mebnidir ve nahiv ıs. olup mütekellim ve muhatap ve gaibe delaletle bunların makamına kaim olan rumûzât harflerine ve hurufat terkiplerinin her birine denilir ve kalp ve niyet; cemi, zamâyir gelir.	cem	Nahiv	
19398	żamīme	ضَمِيمَة	Ar.	•	Bir nesneye sonradan katılıp ilave olunan ve yapıştırılan şey ve kitabın ahirine ilave olunan ebhâs; cemi, zamâyim gelir.	cem		
19399	żamīn	ضَمِينْ	Ar.	•	Kefil ve zâmin olan kimse.			
19400	żann	ضَنّْ	Ar.	•	Buhl, bahîllik, hisset ve hasislik.			
19401	żanānet	ضَنَانَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19402	żanāʾin	ضَنَائِنْ	Ar.	*	Zanîneler, bir kimseye mahsus kılınmış nesneler.			
19403	żinnet	ضِنَّةْ	Ar.	•	Buhl, bahîllik ve hisset, hasislik.			
19404	żunne	ضُنَّة	Ar.	*	Hastalık, maraz.			
19405	żank	ضَنك	Ar.	*	Mutlaka dar olan nesne.			
19406	żanīn	ضَنِينْ	Ar.	•	Bahîl ve hasis olan adam.			
19407	żanīne	ضَنِينَة	Ar.	*	Bir kimseye mahsus kılınmış nesne; cemi, zanâ'in gelir.	cem		
19408	żavʾ	ضَوءْ	Ar.	∴	Aydınlık, nur ve rûşenâyî ve aydın ve rûşen olmak ve şule; cemi, ziyâ ve evzâ' gelir.	cem		
19409	żūʾ	ضُوءْ	Ar.	*	Aydınlık, nur ve rûşenâyî ve şule; cemi, ziyâ ve evzâ' gelir.	cem		
19410	żivāʾ	ضِوَآءْ	Ar.	•	Ziya, aydınlık, nur.			
19411	żavābiṭ	ضَوَابِطْ	Ar.	•	Zabıtlar, kaideler, kanunlar.			
19412	żavāciᶜ	ضَوَاجِعْ	Ar.	•	Guruba mail olan yıldızlar.			
19413	żavāḥik	ضَوَاحِكْ	Ar.	*	Enyâbille tavâhîn yani köpek dişleriyle çinim dişleri arasında altlı üstlü ve iki yan tarafta bulunan dört diş.			
19414	żavāḥī	ضَوَاحِى	Ar.	•	Zâhiyeler, memleket köşeleri.			
19415	żavārib	ضَوَارِبْ	Ar.	•	Şah damarları, nabız damarları.			
19416	żavᶜ	ضَوعْ	Ar.	*	Hoş kokular kokmak ve depretmek.			
19417	żūḳā	ضُوقَى	Ar.	•	Ezyak olan, ziyade zîk olan ve dar ve teng olan, dişi ve müennes nesne.			
19418	żiyāʾ	ضِيَآءْ	Ar.	∴	Ziya, aydınlık ve nur ve rûşenâyî; nur, ziyadan e'amdır çünkü ziya aydınlığın intişarı mülahazasıyla ve nur intişarı ve sebatı mülahazalarıyla ıtlak olunmuştur ve bazılar indinde bizzat olan aydınlığa zav ve bi'l-araz olan aydınlığa nur ıtlak olunur.			
19419	żiyā-pāş	ضِيَاپَاشْ	Ar. - Far.	•	Aydınlık saçıcı, ziya verici olan.			
19420	żayāᶜ	ضَيَاعْ	Ar.	•	Kişinin ayal ve ehlibeyti.			
19421	żiyāᶜ	ضِيَاعْ	Ar.	∴	Telef ve helak olmak ve bir nesne metruk ve mühmel kalmak itbariyle zay'alar, tarlalar, çiftlikler ve akarlar.			
19422	żiyāfet	ضِيَافَةْ	Ar.	•	Birini hanesine kabul edip taam vermek ve bazı dostları cemedip tekellüf ile edilen taam.			
19423	żiyā-küster	ضِيَاكُسْتَرْ	Ar. - Far.	•	Ziya döşeyici, aydınlık verici olan.			

19424	żayr	ضَيرْ	Ar.	•	Zarar ve ziyan eylemek ve zarar ve ziyan ve hasâret ve mazarrat, noksan.			
19425	żĭzā	ضِيزٰى	Ar.	*	Nakisa manasına ve noksan eylemek ve cevir ve cevir ve hor ve hakir eylemek.			
19426	żay^{c}	ضَيعْ	Ar.	•	Zayi olmak, telef ve helak olmak.			
19427	żiya^{c}	ضِيَعْ	Ar.	•	Zay'alar, tarlalar, çiftlikler.			
19428	żĭ^{c}a	ضِيعَة	Ar.	•	Arz ve akar ve tarla, çiftlik; cemi zıyâ' ve zıya' gelir.	cem		
19429	ḍayf	ضَيفْ	Ar.	∴	Konuk, misafir, mihman; cemi adyâf ve duyûf ve dîfân gelir ve bir kimseye mihman olmak ve meyletmek.	cem		
19430	ḍĭfān	ضِيفَانْ	Ar.	•	Dayflar, misafirler, mihmanlar.			
19431	żĭf	ضِيفْ	Ar.	*	Kenar, nahiye ve canip.			
19432	żĭḳ	ضِيقْ	Ar.	∴	Dar olmak ve dar ve teng nesne ve derunda olan şek ve gümân ve kalbe darlık veren nesne ve gam ve fikir ve telaş ve fakr u fâka ve sıkıntılı ve darlık, tengî ve sıkıntı ve bahîl olmak.			
19433	żayyiḳ	ضَيِّقْ	Ar.	*	Dar nesne ki sübûtîdir, bu manaya olan zâ'ik kelimesi gibi hudûsî değildir.			
19434	żĭḳ-ı nefes	ضِيقِ نَفَسْ	Ar.	∴	Vezâ'if-i teneffüsü ihlale bâdî ve usret-i teneffüsü mucip akciğerlerin şişkinliği ve borularının nezlesi ile müterâfık bir nev maraz-ı asabîye yani sinir hastalığına denilir ki buna ıstılâh-ı tıbbî olarak dâ-i bühür ıtlak olunur.			
19435	żĭḳ-ı ṣadr	ضِيقِ صَدرْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19436	żĭḳa	ضِيقَه	Ar.	∴	Fakr u fâka ve sû'-i hâl ve menâzil-i kamerden bir menzilin adıdır; cemi, zıyak gelir.	cem		
19437	żayḳ	ضَيقْ	Ar.	*	Fakirlik ve dar nesne ve şek.			
19438	żĭḳā	ضِيقٰى	Ar.	•	Ezyak olan ve ziyade dar ve teng olan.			
19439	żaymerān	ضَيمَرَانْ	Ar.	*	Reyâhîn envaından fesleğen denilen nebat.			
19440	ḍuyūf	ضُيُوفْ	Ar.	•	Dayflar, misafirler, mihmanlar.			
19441	żuyūn	ضُيُونْ	Ar.	*	Erkek kedi veya yaban kedisi ve fakir kimse.			
19442	ṭ	ط	Ar.	•	İşbu harf-i tâ-yı mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on dokuzuncu harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde dokuz adedine alamet ve işarettir.			
19443	ṭā'	طَآءْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on dokuzuncu harfin ismidir.			
19444	ṭābe şerāhu	طَابَ ثَرَاهُ	Ar.	•	Mezarı pâkîze ve hoş-bû olsun manasında dua olarak terkiptir.			
19445	ṭābiḫ	طَابِخْ	Ar.	•	Harareti ziyade olan humma, güya ki adamı pişirir.			
19446	ṭābiḫa	طَابِخَة	Ar.	•	Öğle vaktinin sıcağı.			
19447	ṭapu	طَاپُو		• *	Hakk-ı tasarruf mukabilinde cânib-i mîrîye verilen muaccele yani akçe manasına ıs. mahsûsa-i kânûniyyedendir, zann-ı âcizâneme göre bu kelime tapşırmaktan müştak olup tefviz ve ihale manasına olduğu hâlde bâdî-i tevfîz ve ihale olan muaccele manasında kullanılmıştır.			
19448	ṭapu-yı miṣl	طَاپُوِي مِثْلْ		• *	Evvelemirde Türkçenin Arabîye izafeti gayr-ı câ'iz olmakla tapunun misle izafeti namünasiptir, bu tabir ehl-i hibrenin arâzî-i emîriyyeden bir kıta için emsaline tevfîkan tayin ve takdir eyledikleri bedel-i misl manasını mutazammındır ve ıs. kânûniyyedendir.		Kanun	
19449	ṭāḥine	طَاحِنَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup azı dişlerinin her birine denilir, cemi tavâhin gelir.		Tıp	
19450	ṭād	طَادْ	Ar.	*	Ağır ve sakil nesne.			

19451	ṭādiye	طٰادِيه	Ar.	•	Sabit ve kadim olan müstemir olan.			
19452	ṭārid	طٰارِدْ	Ar.	*	Sürüp çıkarıcı, tard edici, defeyleyici.			
19453	ṭārid-i dı̈dān	طٰارِدِ دِيدٰانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup solucanları bedenden def ve izale edici ve düşürücü ilaçlara denilir.		Tıp	
19454	ṭārif	طٰارِفْ	Ar.	•	Yeni ve cedit nesne ve yeni nail olunmuş ve yeni ele geçmiş nesne.			
19455	ṭāriḳ	طٰارِقْ	Ar.	∴	Sabahyıldızı denilen nurlu ve muzî yıldız ve gece ile gelen kimse ve gece vaki olan beliyye ve mesâyib.			
19456	ṭāriḳa	طٰارِقَه	Ar.	•	Bir adamlık küçük serîr ve bir adamın akraba ve aşireti.			
19457	ṭārum	طٰارُمْ	Far.	•	Kubbe, kümbet, dam ve sakaf, satıh.			
19458	ṭārı̈	طٰارِى	Ar.	•	Nâgehânî meydana çıkıp mevcut ve hazır olan.			
19459	ṭāriye	طٰارِيه	Ar.	*	Nâgehânî zuhur eylediği için dâhiye ve belaya ıtlak olunur.			
19460	ṭās	طٰاسْ	Ar.	•	Maruf su içecek maşrapa ve sonra buna şebîh olarak yapılan yemek kaplarına dahi böyle tesmiye eylemişlerdir; cemi, etvâs.	cem		
19461	ṭāsse	طٰاسَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kan leğenine denilir.		Tıp	
19462	ṭāᶜat	طٰاعَةْ	Ar.	•	Allahutaala hazretlerinin emr-i ma'rûflarını icra edip nehy-i münkerlerden içtinap etmek ve birine itaat edip dediğini yapmak ve muti ve münkâd olmak.			
19463	ṭāᶜat-gāh	طٰاعَتْگٰاهْ	Ar. - Far.	•	İbadethane, mescit.			
19464	ṭāᶜim	طٰاعِمْ	Ar.	*	Taam hususunda hoş-hâl olan adam ki vüsati olmakla taamı firâvân ve nefis ve enfestir.			
19465	ṭāᶜūn	طٰاعُونْ	Ar.	∴	Veba illetine denilir; cemi, tavâ'în gelir ve ıs. tıbiyyeden olup veba denilen yumurcak illetinde zuhur eden yumruların her birine denilir.	cem		
19466	ṭāġı̈	طٰاغِى	Ar.	•	Azgın olup had ve miktarını tecavüz eder veya etmiş olan, tuğyan edici olan.			
19467	ṭāġiye	طٰاغِيه	Ar.	∴	Cebbar ve anîd kimse ve ahmak olup mütekebbir olan şahıs ve ehl-i İslâm ve dindar olmayan padişah.			
19468	ṭāġūt	طٰاغُوتْ	Ar.	*	Lât ve Uzzâ denilen sanemler ve gaipten haber veren kâhin ve şeytan ve her dalalet ve gavâyet reisine ve sanemlere ve mutlaka ma'bûd-ı bâtıla ve mürde-i ehl-i kitâba denilir; cemi, tavâgît ve tavâgî gelir ve bazıların kavlince tâğût Ka'b bin Eşref nam Yahudinin ismidir.	cem		
19469	ṭāff	طٰافْ	Ar.	•	Tavaf edici ve bir şeyin etrafına dolaşır olan ve tâ'if olan.			
19470	ṭāfiḥ	طٰافِحْ	Ar.	*	Dolu ve mümtelî olan.			
19471	ṭāḳ	طٰاقْ	Ar.	∴	Kemer, kümbet, kubbe ki mukavves binadan ibarettir ve pencere; cemi, tâkât ve tîkân gelir ve musandıra ve çardak ve mihrap ve dağın burun gibi sivrilip çıkmış ucu ve tek manasına ki çift mukabilidir ve deste ve kat.	cem		
19472	ṭāḳ-ı ebrū	طٰاقِ اَبْرُو	Ar. - Far.	•	Göz kaşı, hâcib.			
19473	ṭāḳ-ı ḫażrā	طٰاقِ حَضْرٰا	Ar.	•	Asuman, gök, tâk-ı fîrûze ve tâk-ı târum ve tâk-ı kehlâ ve tâk-ı lâciverdî ve tâk-ı nîlûfer, keza asuman, sema, gök manasına gelir, **nüh-tâk**: dokuz kat gökler ve **dü-tâk**: iki kat, **se-tâk**: üç kat ve **tâk u cüft**: tek ve çift, zevç ve fert.			
19474	ṭāḳāt	طٰاقٰاتْ	Ar.	∴	Taklar, kubbeler, kemerler ve takatler, kudretler, kuvvetler.			
19475	ṭāḳat	طٰاقَةْ	Ar.	•	Güç, zor ve kuvvet, kudret, iktidar ve bir kat.			
19476	ṭāḳçe	طٰاقْچه	Ar. - Far.	•	Küçük tak ve küçük pencere.			

19477	ṭāḳdīs	طَاقْدِيسْ	Ar. - Far.	•	Padişah tahtı ve padişah eyvanı.			
19478	ṭāḳye	طَاقْيَه	Ar.	•	Başın biçimine göre dikilir kubbe-vârî bir nev baş örtüsü.			
19479	ṭāḳye-dūz	طَاقْيَه دُوزْ	Ar. - Far.	•	Takkeci, takke dikici.			
19480	ṭāl	طَالْ	Ar.	•	Uzun olsun manasında dua olarak terkîb-i Arabîde kullanılır.			
19481	ṭālib	طَالِبْ	Ar.	•	İsteyici, talep ve arzu ve istek edici, hâhende ve ilim tahsilinde şakirt olan kimse; cemi, tullâb ve talebe gelir.	cem		
19482	ṭāliḥ	طَالِحْ	Ar.	•	Yaramaz olan ve pek yorgun ve fürû-mânde olup bir işe yaramaz olan.			
19483	ṭāliʿ	طَالِعْ	Ar.	∴	Nişanın arkasına düşen ok ve yeni ay ve tulu edici ufuktan çıkıp gökyüzünde görünür olan ve bir kimsenin hîn-i tevellüdünde tulu eden yıldız ki güya o kimsenin piri ve hârisi olur ve baht ve tal'at, tecelli.			
19484	ṭāliḳ	طَالِقْ	Ar.	*	Bilfiil, kocasından boşanmış olan avrat; cemi, tullak gelir.	cem		
19485	ṭāliḳa	طَالِقَه	Ar.	•	Kocasında boşanmak dâ'iyesinde bulunan avrat; cemi, tavâlik gelir.	cem		
19486	ṭālūt	طَالُوتْ	Ar.	*	Bir melik-i A'cemî ismidir.			
19487	ṭāmāt	طَامَاتْ	Ar.	•	Saçma sapan kelimât ve hezeyan, herze, türrehât.			
19488	ṭāmme	طَامَّة	Ar.	*	Cümle üzere galip ve müstevli olduğu için kıyamete ıtlak olunmuştur ve dâhiye, bela.			
19489	ṭāmiḥ	طَامِحْ	Ar.	•	Zevcine serkeşlik edip kaçınır olan hatun ve serkeş, inatçı, muannit olan ve mutlaka ali ve mürtefi bir nesne.			
19490	ṭāmiş	طَامِشْ	Ar.	*	Namazsız hatun.			
19491	ṭāmir	طَامِرْ	Ar.	*	Sıçrayıcı ve bu sebepten pireye ıtlak olunur ve pederi ve kendisi ba'îd ve meçhul ve bî-vücûd kimse.			
19492	ṭāmiʿ	طَامِعْ	Ar.	•	Haris ve tamahkâr ve tamah edici olan.			
19493	ṭāmil	طَامِلْ	Ar.	•	Arsız, edepsiz ve bî-bâk ve bî-pervâ olan kimse.			
19494	ṭāvus	طَاوُسْ	Ar.	•	Maruf kuştur, hüsn ve nezareti sebeb-i tesmiyedir; cemi, etvâs ve tavâvîs gelir ve hüsn ü cemâl sahibi adam.	cem		
19495	ṭāhir	طَاهِرْ	Ar.	•	Pak ve temiz olan ve bulaşık olmayan; cemi, tahârî gelir.	cem		
19496	ṭāhil	طَاهِلْ	Ar.	*	Durmaktan mütegayyir olmuş olan su.			
19497	ṭāʾir	طَائِرْ	Ar.	∴	Dimağ ve insanın teyemmün ve teşe''üm eylediği nesne ve haz ve baht ve nasip ve kaza ve kader ile insanın uhdesine ilzam ve taklit olunan hayır ve şer amele ıtlak olunur ve nahnu kasemnâ matbahından muayyen olan rızık ve rûzî ve uçucu, uçar olan kuş ve **murg-ı tâ'ir-i sidre** ve **tâ'ir-i kuds**: Cebrail aleyhi's-selâm.			
19498	ṭāyiʿ	طَايِعْ	Ar.	•	Taatli, muti ve münkâd olan.			
19499	ṭāʾif	طَائِفْ	Ar.	∴	Şehrin subaşısı ve Mekke-i Mükerreme'ye iki merhale bu'diyyette bir şehrin adıdır, sebeb-i tesmiyesi bazılarına göre Nuh aleyhi's-selâm tufanda arz-ı mezbûrda suyun yüzünde devir ve tavaf eylediğine mebnidir ve bazılarına göre Cebrail aleyhi's-selâm arz-ı mezkûru refedip Kâbe'yi tavaf ettirmesine mebnidir, daha bazı akvâl var ise de dercinden sarfınazar edilmiştir ve tavaf edici bir nesnenin etrafını ve çevresini dolaşıcı olan.			

19500	ṭāʾife	طَآئِفَه	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir nesnenin bir bölüğüne ve bir kıtasına denilir veyahut ma'dûd nesneden vahit ve mâ-fevk-i vâhide veyahut bine kadar murattır, iptida nüfûs-ı insânîye yani nâstan tenha yerleri bilâ-havf seyir ve deveran etmek şanından olan bir cemaate denilir, badehu bi-mertebeteyn veçhile sair eşyadan dahi bir bölüğe ıtlak olunmuştur ve kavim, kabile ve güruh ve takım ve bölük, fırka.			
19501	ṭāʾil	طَآئِلْ	Ar.	•	Fazl u meziyyet ve kudret ve gına ve vüsat ve refâhiyyet ve refah ve nef' ve fayda ve bî-tâ'il ve lâ-tâ'il, faydasız ve boş ve beyhude olan.			
19502	ṭāʾile	طَآئِلَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve uzayıp gittiği için kine ve adavete dahi ıtlak olunur.			
19503	ṭibb	طِبْ	Ar.	∴	Hekimlik eylemek manasınadır ki hasbe'l-iktizâ cisim ve nefs-i hayvânîye ilaç ve tımar eylemekten ibarettir ve rıfk ve suhulet manasına ve cadılık, sihir ki sebeb-i ıtlâkı ifâkate, tefeüle mebnidir ve şehvet ve irade ve şan ve hâl ve âdet manalarınadır ve umurda rıfk ve teenni edip mesâlihi hüsn-i vech ve lütuf ve suhuletle temşiyet-pezîr eylemek.			
19504	ṭibāb	طِبابْ	Ar.	•	Hekimlik eylemek iktizasına göre nefis ve cism-i hayvânîye ilaç ve tımar eylemek.			
19505	ṭibābet	طِبابَةْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve sevbden ve sehâbdan ve deriden uzun şukka ve kıtaya denilir.			
19506	ṭabābet	طَبابَةْ	Ar.	*	Tabiplik ve tabip olmak.			
19507	ṭabbāḫ	طَبّاخْ	Ar.	*	Aşçı, yemek pişirici, taam tabh edici.			
19508	ṭibāḫat	طِباخَةْ	Ar.	•	Aşçılık hirfeti.			
19509	ṭubāḫ	طُباخْ	Ar.	*	Bir nesnenin muhkem ve üstüvârlığı ve zor, kuvvet ve semizlik.			
19510	ṭabā-şîr	طَباشِيرْ	Ar.	∴	Bir nev ilaç ki kısâ-i Hindî derler, rüzgârın şiddetinden, bunu havi olan kamışlar, yekdiğere sürtünerek muhterik olup külünün derununda işbu madde bulunur ki iyisi ziyade beyaz ve müstedîr yani yuvarlak olur.			
19511	ṭibāᶜ	طِباعْ	Ar.	∴	İnsanın mecbûl ve meftûr olduğu seciye ki sirişt ve hilkat ve yaradılıştır ve mat'am ve meşrep ve şiddet ve rehâ ve buhl ve sahâ misilli min-haysi'l-âde veyahut min-haysi'l-hulka zail olmayıp sabit ve müstakar olan huy ve hulk ve bir nesneyi bir suretle tasvir eylemek manasına olup badehu insanın seciyye-i mecbûlesine ıtlak olundu ve cem olmak itibariyle tablar, tabiatlar ve halîkalar, siriştler demektir.			
19512	ṭibāᶜat	طِباعَةْ	Ar.	*	Kılıç yapıcılık hirfeti ve kitap tabetmek manası dahi bu maddeden alınmıştır.			
19513	ṭibāḳ	طِباقْ	Ar.	∴	Bir nesneyi bir nesneye uydurup münasip ve müsavi kılmak ve mutabakat, yani bir nesne bir diğer nesneye uygun ve cesbân olmak ve bir nesneye muvafık ve uygun olan şey ve cem olmak itibariyle tıbklar ve tabakalar demektir.			
19514	ṭabbāl	طَبّالْ	Ar.	*	Davulcu, mehter.			
19515	ṭibālet	طِبالَةْ	Ar.	*	Davulculuk hirfeti ve deve boynuna astıkları büyük çan ve çıngırak.			
19516	ṭabānet	طَبانَةْ	Ar.	*	Zeyreklik ve fetânet ve zekâvet.			
19517	ṭabāyiᶜ	طَبايِعْ	Ar.	•	Tabiatlar, halîkalar, hilkatler, siriştler.			
19518	ṭabḥ	طَبحْ	Ar.	•	Pişirmek, gerek kebap ve büryân ve gerek kavurma cihetiyle ve gerek tencerede pişirmek cihetiyle olsun mutlaktır.			
19519	ṭabḥ-ḫāne	طَبخْ خانَه	Ar. - Far.	•	Matbah ve aşçı dükkânı.			
19520	ṭabṭāb	طَبْطابْ	Ar.	∴	Çevgân ki beyler evâ'ilde onunla top oynarlar imiş ve bir nev büyük kulaklı kuş.			
19521	ṭabṭabe	طَبْطَبه	Ar.	*	Su akarken hasıl olan çağıltı ve hassaten telâtum-ı seylâbdan mütevellit çağıltıya denilir.			

19522	ṭabᶜ	طَبْع	Ar.	∴	İnsanın mecbûl ve meftûr olduğu seciye ki sirişt ve hilkat ve yaradılış demektir ve tabiat, tıynet, halîka, sirişt, meşrep, huy ve mizaç ve mühür ve bir nesneyi mühürlemek ve akçe kesip sikkelemek veya başka türlü bir kalıp basıp bir nesne üzerine tasvîr-i nefs eylemek ve akçe ve altın makulesini işlemek ve çamurdan testi ve küp ve çanak ve çömlek makulesi yapmak ve bir nesnenin misal ve sanî'a ve örneğine denilir ve kitap basmak ve bir huy ve halîka üzere mecbûl olmak; cemi, ṭıbâ' gelir.	cem		
19523	ṭubᶜān	طُبْعَانْ	Ar.	•	Mühür mumu ve çamuru.			
19524	ṭabᶜ-ẖāne	طَبْعْخَانَه	Ar. - Far.	•	Kitap ve emsali basılıp tab ve temsil olunduğu mahal.			
19525	ṭabᶜ-zād	طَبْعْزَادْ	Ar. - Far.	•	Bir adamın tabiat ve cibilleti ve tedâbîr-i ma'neviyyesi saikasıyla vücuda gelmiş olan.			
19526	ṭabᶜiyy	طَبْعِىّ	Ar.	•	Tabii ve tab ve meşrebe müteallik ve mensup olan.			
19527	ṭibḳ	طِبْق	Ar.	∴	Bir nesnenin uygunu ve mutabıkı ve münasip ve aynı, aynına muvafık geleni ve çiriş ve tutkal gibi bir nesneyi âher nesneye yapıştıracak şey.			
19528	ṭabaḳ	طَبَق	Ar.	∴	Her nesnenin kapağına ve pûşîdesine denilir; cemi, etbâk gelir ve bir nesneye uygun ve muvafık olan şey ve bir nesne bir âher nesnenin miktarınca fevkinde bulunmak ve kılınmak manasına olup badehu bir şeye uygun ve muvafık olan nesnede badehu derece ve menzile ve ahval ve etvârda dahi istimal olundu ve içine meyve vesair konulan ve lisanımızda dahi tabak denilen şey ve küçük tepsi ve meyve sepeti ve zamandan bir karn ki eşher-i akvâlde yüz sene müddetten ibarettir ve bir kavle göre yirmi sene müddettir ve hâl ve şan ve arkada olan omurga kemiklerinin aralıklarında oynak yerine gelen yufkaca kemiklere denilir ve gece ve gündüzden vakt-i vefîr ve muazzama denilir ve bir işe başlayıp işlemek üzere olmak ve bir adamın eli yanına yapışıp ayrılmaz olmak.	cem		
19529	ṭabaḳa	طَبَقَه	Ar.	∴	Bir nesnenin kapağı ve üzerine cesbân olarak örtülen pûşîdesi ve yüksek rütbe ve derece; cemi, etbâk ve tıbâk gelir ve kat ve cemâ'at-i nâs ve nâsın merâtibi ve karn-ı âlem.	cem		
19530	ṭabaḳa-i şebekiyye	طَبَقَهء شَبَكِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün üçüncü örtüsüne veya tabakasına denilir, tabaka-i mezkûr gözün asab-ı basarî denilen asıl sinirinin yayılmasından müteşekkil olup görülen cisimlerden münteşir şu'â'ât-ı ziyâ'iyyeyi ahz u kabûl ve onları dimağa yani beyne eriştiren asab-ı basarîye nakletmeye hizmet eder bir tabakadır ve gözün en arkasına tesadüf eder.		Tıp	
19531	ṭabaḳa-i ṣulbe	طَبَقَهء صُلْبِيه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz içinin beyazına denilir.		Tıp	
19532	ṭabaḳa-i ḳarniyye	طَبَقَهء قَرْنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün beyazı ortasında bulunan cam gibi şeffaf kıtaya denilir ki gözün renkli tabakası bunun arkasında olmakla güya kendisi renkli imiş gibi arkadaki levn ile mülevven görünür.		Tıp	
19533	ṭabaḳa-i ḳuzaḥiyye	طَبَقَهء قُزَحِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gözün renkli kıtasına denilir ki tabaka-i karniyyenin arka tarafına tesadüf eder, kıt'a-i mezbûrenin ortasında bir nokta vardır ki bunun siyah görünmesi o nokta mahallinin delik olup arkası aydınlık olmadığına mebnidir ve bahsinde bulunduğumuz renkli tabaka büzülüp yayılmaya müsait bünye ve terkipte bulunduğundan ziyanın yani aydınlığın ziyadeliği zamanında büzülüp delik darlaşır ve azlığı zamanında veya karanlık oldukça karanlık nispetinde alabildiğine gevşeyerek yayılıp delik genişler bu darlaşıp genişlemeye sebeb-i mezkûr renkli tabaka et gibi birtakım elyaftan yani et ipliklerinden mürekkep olup işbu et iplikleri dahi iki türlü yani bir takımı dairevi diğer takımı güneş şuaı gibi şu şekildedir ki dairevi olanlar takallus ettikte yani büzüldükte mezkûr delik küçülür ve şuaı olan et iplikleri büzüldükte delik büyülür, bu deliğe elsine-i nâsta gözbebeği ve fenn-i tıbda insânü'l-ayn ve hadeka denilir ve büyülüp küçülmesi birtakım edviyenin tesirini ve bir hayli marazların vücudunu ispata alamet addolunur.		Tıp	+
19534	ṭabaḳa-i kitābiyye	طَبَقَهء كِتَابِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir ağaç kabuğunu teşkil eden üç tabakadan ağacın odun kıtasına en yakın ve temasta olan kabuk kıtasına denilir ki bağ ve bahçelerde ip makamında kullanılan saz veya lika bu tabakadan imal olunur.		Nebatat	

19535	ṭabaḳa-i meşĭmiyye	طَبَقَهءِ مَشِيمِيَّه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup gözün arka tarafında tabaka-i sulbe ile tabaka-i şebekiyyesi meyanında bulunan tabakaya denilir ki bu tabakanın hizmeti kendisinde siyah boya olmasına mebni derûn-ı ayna vasıl olan ziya şuaının etrafına akis ile keyfiyyet-i rü'yeti halelden vikaye etmektir ve dürbün ve hurde-bîn gibi âlât-ı basariyyede dahi tesadüf olunan dairevi siyah boyalar bu maksada vasıl olmak içindir yani şu'â'ât-ı mün'akiseyi imha veyahut massetmek içindir.		Tıp	
19536	ṭabaḳa-i mülteḥime	طَبَقَهءِ مُلْتَحِمَه	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup göz kapağının iç yüzünü ve incelerek görünmez derecede tabaka-i sulbenin ve tabaka-i karniyyenin ön tarafını setreden örtüye denilir ki ete müşabihtir ve kırmızıcadır.		Tıp	
19537	ṭabaḳçe	طَبَقْچَه	Ar. - Far.	•	Küçük tabak.			
19538	ṭabl	طَبْلْ	Ar.	∴	Malum olan davul ki zurnanın ulu karındaşıdır ve trampet; cemi, etbâl ve tubûl gelir ve davula çalmak ve şamatalarından naşi halk ve nâsa denilir ve arâzî-i harâciyyeden alınan haraç manasınadır.	cem		
19539	ṭablĭ	طَبْلِى	Ar.	⁎	Davula müteallik ve müteşabih olan şey.			
19540	ṭabl-bāz	طَبْلْبَازْ	Ar. - Far.	•	Davulcu, trampetçi.			
19541	ṭabl-zen	طَبْلْزَنْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19542	ṭabla	طَبْلَه	Far.	•	Malum zarf ki yassı ve kenarlıdır.			
19543	ṭabla-kār	طَبْلَه كَارْ	Far.	•	Ekmekçi vesair esnafın ayakta gezen kısmı.			
19544	ṭubūl	طُبُولْ	Ar.	•	Tabllar, davullar, trampetler.			
19545	ṭabanca	طَبَنْجَه	Far.	•	Şamar, tokat, sille.			
19546	ṭabn	طَبنْ	Ar.	⁎	Defnetmek ve tambur denilen çalgı.			
19547	ṭibn	طِبنْ	Ar.	⁎	Zeyreklik, fetânet, dirayet, zekâvet.			
19548	ṭaby	طَبىْ	Ar.	⁎	Sarf etmek ve davet etmek.			
19549	ṭabiy	طَبِىْ	Ar.	•	Meme emziği, pistân.			
19550	ṭibbĭ	طِبِّى	Ar.	•	İlm-i tıbba mensup ve müteallik olan.			
19551	ṭabĭb	طَبِيبْ	Ar.	∴	Mutlaka amel ve kârında üstat ve hazık olan ve mahir bulunan kimse manasına olup giderek mu'âlece-i emrâz eylemek hususunda hazık olam kimseye ıtlak olunmuştur; cemi, etibbâ gelir.	cem		
19552	ṭabĭ'at	طَبِيعَةْ	Ar.	•	İnsanın mecbûl ve meftûr olduğu seciye ki sirişt ve hilkati ve yaradılışı demektir ve meşrep ve huy ve mizaç.			
19553	ṭabĭ'iyy	طَبِيعِىّ	Ar.	•	Suni olmayıp hılkî ve nesnenin tabiatına müteallik ve merbut olan.			
19554	ṭapān	طَپَانْ	Far.	•	Muzdarip veya muhtel olarak rahatsız olan.			
19555	ṭapĭde	طَپِيدَه	Far.	•	Muzdarip ve rahatsız olmuş olan.			
19556	ṭiḥāl	طِحالْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup a'zâ-yı batniyyeden dalak denilen uzva denilir; cemi, tuhul gelir.	cem	Tıp	
19557	ṭaḥḥān	طَحّانْ	Ar.	•	Değirmenci, âsiyâbân.			
19558	ṭaḥānet	طَحانَةْ	Ar.	•	Değirmencilik sanatı.			
19559	ṭaḥal	طَحَلْ	Ar.	⁎	Bir adamın dalağı büyük olmak ve çamur sebebiyle su fasit olup kokmak.			
19560	ṭiḥl	طِحلْ	Ar.	⁎	Dalağı büyük adam ve bi't-tab' dargın ve hışm-nâk adam ve su dolu kap ve yosunlu su.			
19561	ṭaḥl	طَحلْ	Ar.	⁎	Bir adam dalak ağrısına uğramak ve bir adamın dalağına vurmak veya dokunmak ve doldurmak.			

19562	ṭuḫle	طُخْلَه	Ar.	*	Boz ile kara beyninde bir türlü renktir ki cüzice beyaza mail olur; Türkçede gökçil, Fârisîde neyl-gûn denilir.			
19563	ṭaḫme	طَحْمَه	Ar.	*	Cemâ'at-i nâs ve büyük sel, seylü'l-mu'azzam.			
19564	ṭaḫn	طَحنْ	Ar.	•	Öğütmek, un öğütmek, değirmenden geçirmek.			
19565	ṭaḫīn	طَحِينْ	Ar.	•	Öğütülmüş un, dakik.			
19566	ṭaḫīne	طَحِينَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19567	ṭarr	طَرّ	Ar.	*	Bıçak makulesini bileyip keskin eylemek ve yarmak, katetmek, kesmek ve bir nesneyi bir takrip ile almak ve düşmek ve çolak olmak.			
19568	ṭarʾ	طَرْءْ	Ar.	*	Bir kimse bir yerden gelivermek, çıkagelmek.			
19569	ṭarāʾet	طَرَاءَةْ	Ar.	*	Bir nesne ter ü tâze olmak.			
19570	ṭarāḥine	طَرَاحِنَه	Ar.	•	Tarhânlar, şerif ve zî-şân olan emîrler.			
19571	ṭirād	طِرادْ	Ar.	•	Harpte biri birine haml ve hücum etmek ve harbî denilen kısa mızrak.			
19572	ṭirār	طِرارْ	Ar.	*	Turreler, taze kızların cephelerinde gîsûlarından kesilmiş kâkül tabir olunan zülüf kıtaları ve kumaş kenarlarında kılaptan makulesiyle çekilen nişaneler ve her bir şeyin uçları.			
19573	ṭarrār	طَرّارْ	Ar.	∴	Yankesici denilen hırsız ve ayyâr ve hilebaz kimse.			
19574	ṭirāz	طِرازْ	Ar.	∴	Sevb ve libasın sincefine ve yen kapağına denilir, tirâz kelime-i Fârisîsinin mu'arrebidir ve siyâb-ı fâhire nescolunan kâr-hâne ve tezgâha denilir ve üslup, tarz, reviş, kaide, kanun ve heyet ve hassaten padişah için nescolunan câme ve zîb ve ziynet ve düzücü, koşucu, tertip edici ve iğne ile işlenen nakış ve nakşedici ziynetlendirici olan.			
19575	ṭirāzende	طِرازَنْدَه	Far.	•	Nakış işleyici ve ziynetlendirici.			
19576	ṭirāzī	طِرازِى	Far.	•	Tırâzlık, tertip edicilik.			
19577	ṭirāf	طِرافْ	Ar.	*	Meşinden olan Arap çadırı ve nazikâne ve garip garip sevişmek ve şeref ve şan.			
19578	ṭarāfet	طَرَافَةْ	Ar.	•	Yeni peyda olmuş olmak, yeni çıkma olmak.			
19579	ṭarāvet	طَرَاوَةْ	Ar.	•	Bir nesne ter ü tâze olmak ve taze olmak, tazelik.			
19580	ṭarāʾiḳ	طَرَآئِقْ	Ar.	•	Tarikler, yollar, cemaatler.			
19581	ṭarab	طَرَبْ	Ar.	∴	Ferah ve sürur ve şâdumânî ve hareket manalarına ve şevk ve hâhiş, sevinç.			
19582	ṭarab-engīz	طَرَبْ اَنْگِيزْ	Ar. - Far.	•	Meserret ve şâdumânîye sebep olan.			
19583	ṭurre	طُرّه	Ar.	∴	Urbanın saçaksız olan tarafı ve her şeyin ucu ve kenarı ve cephede olan, mutlaka saça denilir ve kumaşın kenarlarında kılaptan makulesiyle çekilen nişaneye ve etrafına çevrilen atlas makulesi sincefine denilir ve azık çantası ve taze kızların cephelerinden, gîsûlarından kesimiş kâkül tabir olunan zülüf kıtası; cemi, turer ve tırâr.	cem		
19584	ṭarcihāle	طَرْجِهالَه	Ar.	*	Fincan ve ıs. tıbbiyyeden olup gırtlağın üst tarafındaki hançere nam seda kutusunun yukarı ve arka tarafına mevzu ve dâhilinde, iki tarafında iki adet küçük kıkırdakların her birine ıtlak olunur, mezkûr kıkırdaklar üç köşeli ise de sebeb-i tesmiyesi fincan şeklinde farz olunmasıdır.		Tıp	
19585	ṭarcihālī	طَرْجِهالى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tarcihâle denilen kıkırdağa müteallik ve mensup şey demektir.		Tıp	
19586	ṭarcihāliyye	طَرْجِهالِيّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	

19587	ṭarḥ	طَرحْ	Ar.	∴	Bir nesneyi elinden yere bırakmak ve elinden atmak ve ib'âd eylemek ve defetmek ve kovmak ve vazetmek, temel bırakmak, temel kurmak ve yerleştirmek ve ıs. riyâziyyeden olup bir miktarı kendinden çok, bir diğer miktardan aşağı varmaya ıtlak olunur ki a'mâl-i erba'a-i asliyyeden biridir ve satrançta taş oynamak ve temel, esas, bünyân.			
19588	ṭarḥ-üfken	طَرحُ افْكَنْ	Ar. - Far.	•	Temel kurucu, vaz'-ı esâs edici olan.			
19589	ṭarḫān	طَرَخان	Ar.	•	Şerif ve zî-şân olan reis ve emîr; cemi, tarâhine.	cem		
19590	ṭarḫūn	طَرَخُونْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile âkir-i karhâ dedikleri şeye denilir ki bunun tenavülü şehvet-i cimâ'iyyeyi kâtı' imiş.		Nebatat	+
19591	ṭard	طَرْدْ	Ar.	∴	Sürüp ırak eylemek ve kovmak ve bir kavim üzere uğrayıp geçmek.			
19592	ṭardiyye	طَرْدِيَّه	Ar.	•	Hikâye-i manzûmeye dercolunup hikâyenin saded-i asliyyesinden hariç gibi olan kısa veya mütâla'ât cümlesi.			
19593	ṭarz	طَرزْ	Ar.	•	Şekil ve heyet ve yol ve usul.			
19594	ṭars	طَرسْ	Ar.	*	Mahıv ve nâ-bûd eylemek.			
19595	ṭirs	طِرسْ	Ar.	•	Yazı yazılacak sahife, kâğıt ve tirşe ve emsali ve yazısı bozulup ve silinip sonradan yine yazılan kâğıt; cemi, atrâs ve turûs gelir.	cem		
19596	ṭurṭūr	طُرْطُورْ	Ar.	∴	Uzun ve ince adam ve Mevlevi külahı gibi bir nev ince ve uzun baş kisvesi.			
19597	ṭarf	طَرفْ	Ar.	∴	Göz, ayn, çeşm ve soyu temiz pek kişizade olan adam ve nesnenin nihayeti ve ucu ve canip, sû ve nücûm ıs. olup menâzil-i kamerden bir menzilin ismidir ve sarf ve reddeylemek ve göz kapağını yummak veyahut göz kapaklarını oynatmak, tahrik etmek.			
19598	ṭirf	طِرفْ	Ar.	∴	Peder ve maderi taraflarından asil ve kerim ve kişizade olan kimse; cemi, etrâf gelir ve sonradan ve yeniden peyda olunmuş eşya ve mal ve her gördüğü şeye meyil ve rağbet edip kendisinin olmasını arzu eden oynak gönüllü kimse.	cem		
19599	ṭaraf	طَرَفْ	Ar.	∴	Yan, canip, nahiye ve bir bölük şey ve iki muhâzî veyahut iki mukabil nesnelerin ikiliğine nazaran her biri ve bedende ellerden ve ayaklardan her biri; cemi, etrâf gelir ve **etrâfu'l -beden**: ellere ve ayaklara ve bir tarafta olmakla başa ıtlak olunur ve **etrâfu'l-arz**: ulema ve eşraftan ibarettir ve bir adamın vâlideyn ve ihve ve a'mâm ve bilcümle akraba ve mahreminden ibarettir, **bertaraf**: bir yana mündefi' olan.	cem		
19600	ṭarfe	طَرَفَة	Ar.	∴	Is. nücûmiyyeden olup beyne'l-müneccimîn tarf denilen menzil-i kamere denilir, bir kevkebin ismidir ve gözün kapaklarını bir kere yummak veyahut oynatmak ve göz kıpmak ve **tarfetü'l-ayn**: gözün bir defa kıpılması ve bir kıpmasına lazım olan pek cüzi zaman.		Nücûm	
19601	ṭurfe	طُرْفَه	Ar.	∴	Göze bir nesne dokunmağla yaşarmak ve yeni mal peyda eylemek ve garip ve nekre ve nadide şey.			
19602	ṭarafdār	طَرَفْدارْ	Ar. - Far.	•	Bir kimse tarafını iltizam eden dostu ve imdatçısı olan kimse.			
19603	ṭarafdārī	طَرَفْدارِى	Ar. - Far.	•	Taraftarlık, birine edilen dostluk ve imdatçılık.			
19604	ṭirfīl	طِرْفِيلْ	Ar.	•	Yonca denilen nebat.			
19605	ṭarafeyn	طَرَفَيْنْ	Ar.	•	Davada hasmeynin her ikisi ve bir şeyin iki ucu ve iki nihayeti ve iki yanı ve iki yüzü ve meselenin iki muhtelif şıkkı ve muamelede biri biriyle iş gören iki kimse veya iki cemaatin her ikisi.			
19606	ṭuruḳ	طُرُقْ	Ar.	•	Tarikler, yollar.			
19607	ṭuruḳāt	طُرُقاتْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19608	ṭurūs	طُرُوسْ	Ar.	•	Tırslar, yazı yazılacak sahifeler ve yazısı silinip sonradan yine yazılmış olan sahifeler ve kâğıtlar.			

19609	ṭariyy	طَرِيّ	Ar.	•	Taravetli ve ter ü tâze olan şey ki pejmürde mukabilidir.			
19610	ṭarīʾ	طَرِئْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19611	ṭiryāḳ	طِرْيَاقْ	Ar.	*	Bir nev afyonlu macun ki ilaç için kullanılır.			
19612	ṭiryāḳī	طِرْيَاقِى	Ar.	*	Afyona vesair mükeyyifâta pek müptela olan adam.			
19613	ṭareyān	طَرَيَانْ	Ar.	•	Gelivermek, çıkagelmek.			
19614	ṭarīḥ	طَرِيحْ	Ar.	•	İşe yaramaz diye yabana atılmış kemter ve fena şey.			
19615	ṭirrīḫ	طِرِّيخْ	Ar.	*	Tuzlanıp salamura basılan küçük balıklar ve sardalya balığı.			
19616	ṭarīd	طَرِيدْ	Ar.	•	Tard ve ib'âd olunmuş nesne ve kimse ve ırak edici.			
19617	ṭurīd	طُرِيدْ	Far.	•	Atlı asker, düşmanların karşısında çarka ederek dönüp dolaşmak.			
19618	ṭarīdān	طَرِيدَانْ	Ar.	•	Gece gündüz ki biri birini tard ve ib'âd eder iki nesnedir.			
19619	ṭarīde	طَرِيدَه	Ar.	•	Kovalanıp ardına düşülen nesne ve sâriklerin yağma ettikleri hayvanat.			
19620	ṭarīr	طَرِيرْ	Ar.	*	Henüz bıyığı terleyen delikanlı ve hoş-likâ ve hûb-manzar, mahbup.			
19621	ṭarīf	طَرِيفْ	Ar.	•	Garip ve nadir meyve ve cedd-i a'lâsına vâsıta-i nesebi ve silsilesi kesîr olan kişizade ve şerif kimse ve yeni nail olunmuş mal ve her şeyin garip ve nadidesi.			
19622	ṭarīḳ	طَرِيقْ	Ar.	•	Yol, rah ve bir mahalle vasıl olmak için geçilecek tûlânî arsa ve bir maksuda nail olmak için icrası lazım olan husus veya hususların hey'et-i mecmû'ası ve silsile, derece derece ve rütbe rütbe olan cemâ'at-i muntazıma; cemi, turuk gelir.	cem		
19623	ṭarīḳ-i ḫāṣṣ	طَرِيقِ خٰاصّ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup çıkmaz olan sokağa ıtlak olunur.		Fıkıh	
19624	ṭarīḳ-i ʿāmm	طَرِيقِ عَامّ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup çıkar ve bir tarafından diğer tarafa geçilir sokağa ve caddeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
19625	ṭarīḳat	طَرِيقَة	Ar.	•	Hâl ve şan ve yol, râh ve din ve mezhep ve dervişlik hususunda süluk ve ibadet için ve irşat ve istirşâd için tertip olunan usûl-i zabtiyye ve akâ'idiyye ve bir kavmin şerif ve zî-şânı; cemi, tarâ'ik gelir ve büküm ve yiv tarzında uzun uzadıya oyuk ve yol şeklindeki yere denilir ve bir nesnenin yüzünde olan çizgiye denilir.	cem		
19626	ṭass	طَسّ	Ar.	∴	Leğen denilen veya tas tabir olunan kap ki Fârisîde taşt denilir; cemi, tusûs ve tısâs gelir ve bir kimseye muhâsama ve mübahasede galip olup ifhâm eylemek, susturmak.	cem		
19627	ṭisās	طِسَاسْ	Ar.	•	Taslar, taslar, leğenler.			
19628	ṭassās	طَسَّاسْ	Ar.	•	Leğen ve tas yapıcı ve tas ve leğen satıcı ve tasçı ve leğenci.			
19629	ṭisāset	طِسَاسَةْ	Ar.	•	Tasçılık ve leğencilik hirfeti.			
19630	ṭast	طَسْتْ	Ar.	•	Tas ve leğen denilen kap.			
19631	ṭasse	طَسَّة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19632	ṭast-ḫān	طَسْتخٰانْ	Ar. - Far.	•	Sini denilen büyük pirinç veya başka maden tabla ki onunla taam için sofra kurulup tertip olunur.			
19633	ṭusūs	طُسُوسْ	Ar.	•	Taslar, taslar.			
19634	ṭaşt	طَشْتْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile leğen tabir olunan kap ki içinde el vesaire yıkanır.			+
19635	taşt-dār	طَشْتْدَارْ	Far.	•	İbrikçibaşı denilen hizmetkâr.			

19636	ṭaşt-ger	طَشْتْگَرْ	Far.	•	Leğenci esnafı , leğen yapıcı.			
19637	ṭaşt ü ḫāye	طَشْتُ و خايَه	Far.	•	Bir nev oyunun ismi güya ki bir yumurtanın tepesini iğne ile delip içini boşalttıktan sonra şebnem ile doldurup güneşe karşı bir leğen içre korlar, leğen kızdıkça yumurta tedriçle kalkıp havaya ağar imiş ve asuman ile kürre-i arzdan kinayedir.			
19638	ṭaᶜām	طَعَامْ	Ar.	∴	Buğday ve mutlaka ekl olunacak nesne; cemi, et'ime gelir ve nesne ekl etmek ve yemek yemek, karnını doyurmak ve lezzet, çeşni, tat, meze.	cem		
19639	ṭaᶜām-ḫūr	طَعَامْخُورْ	Ar. - Far.	*	Yemek yiyici ve âkilü't-ta'âm.			
19640	ṭaᶜāmiyye	طَعَامِيَّه	Ar.	•	Yemek akçesi, boğaz masrafı.			
19641	ṭaᶜᶜān	طَعَّانْ	Ar.	•	Ta'n edici, kişinin avâ'ib ve kusurlarını zikrederek zem ve fasıl ve kadh ve tayip edici.			
19642	ṭuᶜam	طُعَمْ	Ar.	∴	Tu'meler, yiyecek nesneler, yemekler, yiyintiler ve taam ziyafetleri ve kesb-i ma'âş cihetleri.			
19643	ṭuᶜm	طُعمْ	Ar.	*	Tatmak ve bir nesneye güç yetmek ve taam ve kudret ve işba eden yani doyuran taam.			
19644	ṭaᶜm	طَعمْ	Ar.	*	Bir nesnenin çeşnisi ve tat ve mezesi; cemi, tu'ûm gelir ve iştihaya medar olan şey.	cem		
19645	ṭaᶜme	طُعْمَه	Ar.	∴	Yiyecek nesne, yiyinti; cemi, tu'am gelir ve taam ziyafeti ve cihet-i kesb-i ma'âşa denilir.	cem		
19646	ṭaᶜūm	طَعُومْ	Ar.	*	Ekle salahiyeti olan kurbanlık hayvan.			
19647	ṭaᶜn	طَعنْ	Ar.	∴	Dürtmek, sancımak ve bir kimseyi zebân-dırâzlıkla kadh ve tayip eylemek ve birinin avâ'ib ve kusurlarını beyan edip bed-nâm ve düşnâm etmek.			
19648	ṭaᶜne	طَعْنَه	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve yara, cürh, zahm.			
19649	ṭuġāt	طُغَاةْ	Ar.	•	Tâğîler, tuğyan edenler.			
19650	ṭuġrā	طُغْرا	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile padişah ismini havi olmak üzere resmolunan şeye denilir ki fermanların ve emsali şeylerin bâlâsına ve beylik binaların kapısına ve akçelerin ve bazı nişanların bir tarafına vazolunur.			+
19651	ṭuġuvv	طُغُوّ	Ar.	∴	Bir nesne had ve miktarını ve endazesini tecavüz edip ifrata varmak ve azmak, azgın olmak ve pek yükselmek ve kâfir küfründen pek azgınlık etmek ve zulüm ve ma'âsîde ifrat eylemek ve su çoğalıp taşkın olmak ve mizaçta kan galebe eylemek ve zorbalık etmek.			
19652	ṭuġvān	طُغْوَانْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19653	ṭuġyān	طُغْيَانْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19654	ṭiffāḥ	طِفَّاحْ	Ar.	•	Dolu, kabın dolusu.			
19655	ṭaffāḥ	طَفَّاحْ	Ar.	*	Pek doldurup taşırıcı.			
19656	ṭafāḥat	طَفَاحَةْ	Ar.	•	Kaynayan tencerenin yüzüne gelen köpük.			
19657	ṭafāset	طَفَاسَةْ	Ar.	•	Kirli ve murdar ve pis olmak.			
19658	ṭifāl	طِفَالْ	Ar.	•	Ter ü tâze ve nerm ve yumuşak olan gençler ve çocuklar.			
19659	ṭafālet	طَفَالَةْ	Ar.	∴	Bir nesne ter ü tâze ve nerm olmak ve çocukluk ve tazelik ve nermlik.			
19660	ṭafḥān	طَفْحَانْ	Ar.	*	Kenarlarından taşıp dökülen dolu kap ve ıs. tıbbiyyeden olup kenarlarından taşacak derecede dolmak hususuna ıtlak olunur.			
19661	ṭafret	طَفْرَةْ	Ar.	∴	Aşağıdan yukarı sıçramak ve yüksek şeye sıçrayıp atlamak, vüsûb kelimesine yukarıdan aşağı sıçramak manası vererek bazıları bu kelimelerin manalarını tefrik etmişlerdir.			

19662	ṭafs	طَفَسْ	Ar.	•	Murdar ve kirli ve pis olmak ve necis.			
19663	ṭafaḳ	طَفَقْ	Ar.	∗	Bir işi işlemeye başlayıp bir düziye işleyip gitmek ve bir adam emel ve maksuduna zafer bulup nail olmak ve bir yere mülâzemet eylemek.			
19664	ṭifl	طِفلْ	Ar.	∴	Mutlaka küçük nesneye denilir ve küçük mevlûda denilir ki insanlarca çocuk tabir olunur; cemi, etfâl gelir ve hayvan yavrusu ve gözbebeği ve ateş kıvılcımı ve hacet ve gece ve guruba karîb güneş ve her şeyin cüzü ve parçası ki gerek ayn ve zat ve gerek hades ve mana olsun ve ateş şeraresi.	cem		
19665	ṭafl	طَفلْ	Ar.	∗	Mutlaka ter ü tâze ve nerm şey; cemi, tıfâl ve tufûl gelir.	cem		
19666	ṭufūʾ	طُفُؤْ	Ar.	∗	Ateş ve çerâğ makulesi sönmek.			
19667	ṭufūḥ	طُفُوحْ	Ar.	∗	Kap makulesi nesne taşıp dökülmek derecesinde başlı dolmak, Fârisîde serşâr ve leb-rîz kelimeleri bunun müradifleridir ve yukarı kalkmak ve tez geçmek.			
19668	ṭufūr	طُفُورْ	Ar.	∗	Yukarı sıçramak ve kalgımak ve sevb etmek.			
19669	ṭufūḳ	طُفُوقْ	Ar.	∗	Bir işi işlemeye başlayıp bir düziye işleyip gitmek ve bir adam emel ve maksuduna zafer bulup nail olmak ve bir yere mülâzemet eylemek.			
19670	ṭufūl	طُفُولْ	Ar.	∗	Güneş guruba yaklaşmak ve güneş doğmak veya gurup vaktinde kızarmak.			
19671	ṭufūlet	طُفُولَةْ	Ar.	∴	Bir nesne ter ü tâze ve nerm olmak ve çocukluk ve yavru ve gözbebeği ve atış kıvılcımı.			
19672	ṭufūliyyet	طُفُولِيَّةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19673	ṭufūliyyet-i ūlā	طُفُولِيَّةِ اُولٰى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup çocukların hîn-i vilâdetlerinden veyahut beş günü tıfl-ı nev-zâd müddeti addederek altıncı gününden bir buçuk iki yaşına kadar imtidâd eden müddete ıtlak olunur.		Tıp	
19674	ṭufūliyyet-i ṣāniye	طُفُولِيَّتِ ثَانِيَه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup iki yaşından on iki ve on beş yaşlarına kadar imtidâd eden müddete denilir ki cinsinin hengâm-ı bülûğları demektir.		Tıp	
19675	ṭufeyl	طُفَيلْ	Ar.	∴	Dalkavuk zümresinin piridir, velîmelere ve ziyafetlere davetsiz bî-tekellüf vardığından tufeylü'l-arâ'is ile mülakkab oldu, badehu her bir dalkavuğa ona nispetle tufeyli dediler ve küçük çocuk ve taam misafiri.			
19676	ṭufeylī	طُفَيلِى	Ar.	•	Dalkavuk.			
19677	ṭufeylāt-ı nebātiyye	طُفَيلَاتِ نَبَاتِيَه	Ar.	∗	Is. nebâtiyyeden olup bâlâda şekilleri irâ'e ve evsafı beyan olunan üşnî-i hamîr, üşnî-i mi'dî, üşnî-i haytî-i fem, üşnî-i beşerevî, üşnî-i rahmî ve toprak ve ağaçların kokuları ve taşlar ve dam kiremitleri üzerinde bulunan yosunlar ve baş keli gibi kendi kendine nebâtât-ı sâ'ire gibi taayyüş ve tagaddi edemeyen ve zâhir-i hâlleri nebata müsabih olmayan birtakım nebâtât-ı hurde-bînîye ıtlak olunur.		Nebatat	
19678	ṭufeylāt-ı ḥayvāniyye	طُفَيلَاتِ حَيَوَانِيَّه	Ar.	∗	Is. hayvâniyyeden olup kehle ve uyuz illetinde bulunan cilt altındaki hayvan ve bağırsaklar derununda bulunan alelumum solucan ve hayvânât-ı sâ'ire üzerinde bu kabîlden olarak bulunup bir cesed-i zevi'l-hayâtın haricinde kendi kendilerine taayyüş edemeyen bir nev hayvanata ıtlak olunur.		Hayvanat	
19679	ṭall	طَلّ	Ar.	∴	Zayıf ve fersiz yağmur ve çisenti ve ıs. hikmet-i tabî'iyyeden olup havâ-yı nesîmîde vaki su buharının gecenin bürudetinden müteessir olarak bi't-tekâsüf su damlacıkları şeklinde hariçte kalan eşya üzerinde nümâyân olan ve Fârisîde şebnem ve Türkçede çi tabir olunan rutubete ıtlak olunur; cemi, tılâl ve tılel gelir ve insana acep verecek hûb ve latif ve dil-keş nesneye denilir ve zaaf ve cûdu sebebiyle yaşlı ve pir adam denilir ve dâyinin hakkını vermeyip edasının arasını uzatmak ve bir adamın hakkını iptal ile noksan vermek ve kan heder olmak ve intikamı alınmayıp öylece kalmak ve tılâ eylemek ve beden semizliği ve rutûbet-i beden.	cem		
19680	ṭilā	طِلَا	Ar.	•	Lezzet, tat, çeşni.			
19681	ṭulā	طُلَا	Ar.	∗	Boyun kökü.			

19682	ṭilāʾ	طِلَاءْ	Ar.	∴	Sürecek ve sürünecek nesne ki sıva ve yaldız ve ıtır ve bu makule olan şeylerdir ve bir nesne üzerine yaldız ve yağ gibi nesne sürmek ve sökmek ve hamr ve bade.			
19683	ṭullāʾ	طُلَّاءْ	Ar.	*	Kurumuş kan üzere olan pul pul kabuğa denilir.			
19684	ṭullāb	طُلَّابْ	Ar.	•	Talipler, isteyiciler ve şakirtler.			
19685	ṭilāb	طِلَابْ	Ar.	*	Bir kimsenin zimmetinde olan alacağı ve hakkı talep etmek.			
19686	ṭalāḥ	طَلَاحْ	Ar.	*	Salahın zıddıdır, azgın ve fasit ve tebeh-kâr olmak.			
19687	ṭilā-dūz	طِلَا دُوزْ	Ar. - Far.	•	Altın sırma ile nakış işleyici.			
19688	ṭallāset	طَلَّاسَةْ	Ar.	•	Sahifeden yazı silecek kirbâs ve paçavra.			
19689	ṭalāsim	طَلَاسِمْ	Ar.	•	Tılsımlar, yalandan düzülmüş nesneler, sihirler.			
19690	ṭilāʿ	طِلَاعْ	Ar.	∴	Bir nesneye vâkıf ve agâh olmak için muttasıl nazar eylemek ve mütalaa eylemek ve bir kimseye bildirmek için hâl ve keyfiyeti arz edip göstermek ve düşünüp taşınmak ve üzerine güneş tulu eden yer.			
19691	ṭalāḳ	طَلَاقْ	Ar.	•	Avrat, kocasından boş olmak ki kayd-ı nikâhtan halas olmak demektir.			
19692	ṭalāḳat	طَلَاقَةْ	Ar.	∴	İnsan güleryüzlü ve küşâde-rûy olmak ve fasih dillilik ve gece gündüz hoş-hâl olmak ve açık ve güleryüzlülük ki ubûset ve turş-rûyî mukabilidir.			
19693	ṭilā-kār	طِلَاكَارْ	Ar. - Far.	•	Yaldızcı, yaldız vurucu olan.			
19694	ṭilā-kārī	طِلَاكَارِى	Ar. - Far.	•	Yaldızcılık.			
19695	ṭalālet	طَلَالَةْ	Ar.	*	Bir nesne pek hûb ve nekre olmak ve virane hane saraydan kalan asar, bina ve her şeyin şahıs ve heykeli ve ferah ve sürur ve güzellik ve paha ve behimet ve hâlet-i hasene ve hey'et-i cemîle.			
19696	ṭalāvet	طَلَاوَةْ	Ar.	∴	Hüsn ve behimet ve güzellk ve kabul manasına ve bir nesnenin hüsn ve behimetinden naşi, makbul ve mahbûbu'l-kulûb olmasından ibarettir ve cadılık, sihir ve bir arızadan veya bir hastalıktan naşi ağızda peyda olan galiz salyar ki bulaşık gibi ağız içine yapışık olur ve Türkçede yar denilir ve gecikmek ve betâ'et.			
19697	ṭilb	طِلبْ	Ar.	•	Tâlib-i nisvân ve âşık olan adam.			
19698	ṭaleb	طَلَبْ	Ar.	∴	İstemek, hâhiş ve arzu eylemek ve ifâde-i hâhiş ve beyân-ı ârzû etmek ve meyil ve rağbet etmek ve ıraklaşmak, tebâ'ud etmek ve istida etmek.			
19699	ṭaleb-i taḳrīr ve işhād	طَلَبِ تَقْرِيرْ وَ اِشْهَادْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup iki kişi huzurunda olarak mebî'in yanında bu akarı falan kimse iştira etmiş veyahut müşteri yanında sen falan akarı iştira etmişsin veyahut mebî' henüz bayi yedinden ise onun yanında sen falan akarını falana satmıştın ben ise şu cihetle onun şefî'iyim ve taleb-i şuf'a etmiştim şimdi dahi talep ederim, şahit olunuz demek gibi bir söz söylemeye denilir.		Fıkıh	
19700	ṭaleb-i ḫuṣūmet	طَلَبِ خُصُومَتْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şefî'in huzûr-ı hâkimde hakkını talep ve dava etmesine denilir.		Fıkıh	
19701	ṭaleb-i müvāṣebe	طَلَبِ مُوَاثَبه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şefî'in akd-i bey'i duyduğu mecliste derhâl mebî'in şefî'iyim demek gibi bir söz söylemesine ıtlak olunur.		Fıkıh	
19702	ṭilbet	طِلْبَة	Ar.	•	Matlûbe ve maşuka olan hatun.			
19703	ṭalebe	طَلَبَة	Ar.	•	Talepler, isteyiciler ve şakirtler.			
19704	ṭaleb-dār	طَلَبْدَارْ	Ar. - Far.	•	Talep ve isteyici ve istekli olan.			
19705	ṭalḥ	طَلحْ	Ar.	*	Muz ağacı ve büyük ağaç ve midesi taamdan hali, aç adam.			
19706	ṭalaḥ	طَلَحْ	Ar.	*	Pek yorulmak ve arıklık.			

19707	ṭalaḥ	طَلَحْ	Ar.	⁎	Boz dedikleri renk ki siyah ile beyaz arasında.			
19708	ṭalḫ	طَلَخْ	Ar.	⁎	Sel suyunun götürdüğü çamurlu bulanık su ve bir nesneyi karartmak ve kitabeti bozup ifsat eylemek ve neces bulaştırmak.			
19709	ṭals	طَلَسْ	Ar.	∴	Sahifeden yazıyı silip mahıv ve nâ-bedîd eylemek ve bir nesneyi fi'l-hâl karşısına getirmek ve sonradan âmâ olmak ve zindana ilkâ olunmak.			
19710	ṭils	طِلسْ	Ar.	⁎	Yazı yazacak sahife veyahut yazısı silinmiş sahife ve kirli paslı sevb; cemi, atlâs gelir ve kaftan ve gayrı nesne eskimek.	cem		
19711	ṭilsim	طِلْسِمْ	Ar.	•	Yalandan düzülmüş nesne ve bir nev mevhum nesne ki güya onun hükmü definenin bulunmasına mâni olurmuş ki sihir makulesinden ma'dûddur; cemi, tılsımât gelir.	cem		
19712	ṭalᶜ	طَلَعْ	Ar.	⁎	Miktar ve kadir.			
19713	ṭilᶜ	طِلَعْ	Ar.	⁎	Muttali olacak nesne ve canip, nahiye ve râz ve serîre ve hakikat.			
19714	ṭalᶜat	طَلْعَةْ	Ar.	∴	Rüyet ve didar ve yüz ve çehre, vecih ve görünmek, görünüş.			
19715	ṭalḳ	طَلَقْ	Ar.	∴	Güleryüzlü ve küşâde-rûy adam ve eli açık ve sahî ve civanmert kimse ve âb-ı revân gibi mütekellim ve fasih adam ve bir adam elini hayır ve ihsana açmak ve ma'deniyyâttan bir cinsin ismidir ki meşhur nevi cam gibi şeffaf olup yaprak yaprak tefrik mümkün olduğu gibi ateşten dahi tertibine halel gelmez.			
19716	ṭalel	طَلَلْ	Ar.	⁎	Muhterik arsada kalmış câ-be-câ ocak ve duvar kıtaları gibi harap olan hane ve imaretten kalan eser ve her şeyin şahıs ve kalıp ve heykeli; cemi, atlâl ve tulûl gelir ve ter ü tâze şey ve suyun yüzü.	cem		
19717	ṭulūᶜ	طُلُوعْ	Ar.	∴	Yıldız ve güneş zuhur eylemek ki doğmak tabir olunur ve güneş gökyüzünde zahir olmak ve huruç ve zuhur etmek ve nâgehânî çıkagelmek ve hücum etmek ve vâkıf olup bilmek ve kaybolmak.			
19718	ṭalle	طَلَّه	Ar.	⁎	Hoş ve dil-keş rayiha ve çi düşmüş çemen-zâr ve kocakarı ve dili zifir ve bed-zebân karı ve daima ter ü nâzik taam yiyip güzel ve fâhir libas giyinmekten ibarettir.			
19719	ṭaly	طَلَىْ	Ar.	•	Bir nesneyi sıvayıp sürmek.			
19720	ṭalīᶜa	طَلِيعَه	Ar.	∴	Asker karakolu ki düşmanın serîre ve miktarına muttali olmak için irsal olunur, bu sınıf çarkacı veya casusun gayrıdır buna ince karakol derler; cemi, talâyi' gelir.	cem		
19721	ṭalīḳ	طَلِيقْ	Ar.	⁎	Güleryüzlü ve küşâde-rûy adam ve eli açık, civanmert adam ve âb-ı revân gibi mütekellim ve fasih olan kimse ve bentten halas olmuş esir ve bir adam elini hayır ve ihsana açmak.			
19722	ṭimāḥ	طِمَاحْ	Ar.	⁎	Bir nesneye göz dikmek, bakmak ve hatun zevcine serkeşlik eylemek ve bir şeyi alıp getirmek ve iletmek ve bir şeyin talebi hususunda im'ân ve mübalağa eylemek ve mutlaka serkeşlik eylemek.			
19723	ṭimār	طِمَارْ	Ar.	⁎	Mekân-ı mürtefi'.			
19724	ṭamāᶜat	طَمَاعَةْ	Ar.	⁎	Pek tamahkâr ve haris olmak.			
19725	ṭamānīnet	طَمَانِينَةْ	Ar.	•	Bir nesneye itimat ve rabt-ı kalb edip onunla rahat ve ârâm ve sükûnet bulmak ve itminan etmek ve sakin olmak.			
19726	ṭamṣ	طَمسْ	Ar.	⁎	İzâle-i bikr eylemek ve ıstılâhât-ı tıbbiyyeden olup tâ'ife-i nisânın hayız görmesine denilir ve hayız görmek ve değmek ve dokunmak ve kir ve denes ve bir nesne fasit ve tebâh olmak.			
19727	ṭamḥ	طَمحْ	Ar.	∴	Gözünü yukarı kaldırıp bakmak ve bir nesneye göz dikerek nazar etmek.			
19728	ṭamḫ	طَمخْ	Ar.	⁎	Kibir ve nahvet eylemek.			
19729	ṭamr	طَمرْ	Ar.	⁎	Bir uzuv şişip kabarmak.			
19730	ṭams	طَمسْ	Ar.	•	Belirsiz etmek, mahıv ve izale etmek ve eskimek, mahvolmak.			
19731	ṭumṭurāḳ	طُمْطُرَاقْ	Far.	•	Gösteriş, debdebe, tantana.			

19732	ṭimṭim	طِمْطِمْ	Ar.	∴	Kelamı layıkıyla anlaşılmaz ve peltek olan adam ve kalın gövdeli olan kimse.			
19733	ṭamaᶜ	طَمَعْ	Ar.	•	Bir nesneye haris olmak ve hırs edip istek ve arzu eylemek ve hırs ile istek; cemi, atmâ' gelir.	cem		
19734	ṭuᶜamāʾ	طُعَمَآءْ	Ar.	•	Tamahlar, tamahkârlar, tamah ediciler.			
19735	ṭamaᶜ-kār	طَمَعكَارْ	Ar. - Far.	•	Tamah edici ve hasis ve bahîl ve nekes olan kimse.			
19736	ṭamn	طَمنْ	Ar.	*	Sakin olmak ve sakin, ârâmîde manasınadır; cemi, tumûn gelir.	cem		
19737	ṭumūḥ	طُمُوحْ	Ar.	*	Göz dikip yüksek ve ali nesneye bakmak.			
19738	ṭumūr	طُمُورْ	Ar.	*	Aza seğirmek ve aşağı sıçramak ve doldurmak ve yer üzere seyahat edip gitmek ve defnetmek.			
19739	ṭūmūs	طُمُوسْ	Ar.	•	Mahvolmak ve bir nesne belirsiz olmak.			
19740	ṭūmūm	طُمُومْ	Ar.	•	Su çoğalıp kabarmakla her yeri basıp bürümek ve doldurmak.			
19741	ṭināb	طِنَابْ	Ar.	•	Çadır ipi ki çadırdan kazığa gerilip bağlanır; cemi, atnâb gelir.	cem		
19742	ṭinʾ	طِنْءْ	Ar.	*	Bakiyye-i hayât ve huşâşe-i rûh manasına ve hane ve menzil ve düşme ve bisât ve hevâ vü hevese meyil ile muktezâ-yı nefs-i emmâreye tabi olmak ve suizan ve rîbe ve töhmet ve maraz, deva ve harareti zail olmuş kül ve zina ve fücûr ve töhmet manalarınadır.			
19743	ṭannāz	طَنَّازْ	Ar.	*	Daima nâsı hezel ve suhriyye eden kimse.			
19744	ṭunūb	طُنُبْ	Ar.	•	Çadır ipi ki çadırdan kazığa gerilip bağlanır ve hayvan bedeninde olan sinir.			
19745	ṭanbūr	طَنْبُورْ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile maruf bir nev çalgının ismidir ki kuzu kuyruğu manasına olan dünbe-i bere kelime-i Fârisiyyesinin mu'arrebidir.			+
19746	ṭanbūre	طَنْبُورَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19747	ṭanbūrî	طَنْبُورِى	Ar.	•	Tambur çalar ve onunla meşhur olan adam.			
19748	ṭanz	طَنزْ	Ar.	•	Zevklenmek, hezel ve suhriyye eylemek.			
19749	ṭanṭanet	طَنْطَنَةْ	Ar.	•	Vızırdamak ve çağrışmak ve vızırtı, çığırtı, çankırtı ve debdebe-i haşmet-i saltanat.			
19750	ṭinîn	طِنِينْ	Ar.	∴	Avaze ve gürültü ve sinek vızırtısı ve vızırdamak ve her diyarda şöhret ve avaze sahibi olmak ve ölmek.			
19751	ṭinîn-endāz	طِنِينْ اَنْدَازْ	Ar. - Far.	•	Ötücü, seda verici olan.			
19752	ṭuvār	طُوَارْ	Ar.	*	Hanenin etrafı ve avlusu.			
19753	ṭavāriḳ	طَوَارِقْ	Ar.	•	Târikalar, akraba ve aşiret takımları.			
19754	ṭavāşî	طَوَاشِى	Ar.	•	Hadım ağalar.			
19755	ṭavāᶜiyyet	طَوَاعِيَةْ	Ar.	•	İtaat, mutavaat.			
19756	ṭ avāᶜîn	طَوَاعِينْ	Ar.	•	Taunlar, vebalar, yumurcaklar.			
19757	ṭavāf	طَوَافْ	Ar.	∴	Ziyaret etmek ve bir nesnenin etrafına dolaşmak ve dönmek ve kelek denilen sal ki nehirlerde bulunur ve tebevvül ve tagavvuta gitmek.			
19758	ṭavvāf	طَوَّافْ	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama'yı tavaf ve ziyaret eden kimse.			
19759	ṭivāl	طِوَالْ	Ar.	•	Tavîller, uzun olanlar.			

19760	ṭavvāl	طَوَّالْ	Ar.	*	İfrat ile uzun olan şey.			
19761	ṭavāliᶜ	طَوَالِعْ	Ar.	•	Talihler, bahtlar.			
19762	ṭavāmĭr	طَوَامِيرْ	Ar.	•	Tomarlar, ciltler, kitaplar.			
19763	ṭavāvĭs	طَوَاوِيسْ	Ar.	•	Tavuslar, tavus kuşları.			
19764	ṭavāʾif	طَوَآئِفْ	Ar.	•	Taifeler, kavimler, milletler, takımlar, bölükler, fırkalar.			
19765	ṭavāʾiḳ	طَوَآئِقْ	Ar.	•	Tavklar, gerdanlıklar.			
19766	ṭūb	طُوبْ	Ar.	*	Tuğla ve kiremit.			
19767	ṭūbā	طُوبٰى	Ar.	∴	Bir nesne pâkîze ve leziz ve hoş olmak ve havassın istilzâz eylediği nesne ve bir nesneyi hoş ve pâkîze ve gökçek eylemek ve hoş, pâkîze nesne ve misk ve amber gibi her nesnenin efdal ve enfesi ve begayet berrak ve saf olan bade ve iyilik ve güzellik ve baht ve ayş ve hoş ve hayır ve rahat ve devlet ve muhtarlık ve güzidelik ve pek iyi, aferin, maşallah ve cennette vaki bir şecerin ismidir.			
19768	ṭavḥ	طَوحْ	Ar.	*	Helak olmak ve düşmek.			
19769	ṭavr	طَوْرْ	Ar.	∴	Târe, bir kere ve bir defa, yekpare demek; cemi, etvâr gelir ve bir nesnenin had ve miktarınca olan nesneye veyahut rast ve hem-vâr hizasında olan şeye denilir ve iki nesne aralığında olan had ve fasılaya denilir ve kader ve miktar ve insanın eda ve tarz ve hareketi ve hâli.	cem		
19770	ṭūr	طُورْ	Ar.	*	Had ve miktarınca ve dağ ve malum bir dağ ki Tûr-i Sînâ denilir Hazreti Musa aleyhi’s-selâmın münâcât-gâhıdır.			
19771	ṭūs	طُوسْ	Ar.	*	Bir nesnenin devam ve imtidâdı.			
19772	ṭavş	طَوشْ	Ar.	•	Hiffet-i akl ve iğdiş.			
19773	ṭūṭĭ	طُوطِى	Ar.	•	Meşhur kuş ki aslında yeni dünya ve Hint hayvanatındandır, şimdiki hâlde her iklime nakledilmiştir, nâs indinde begayet makbuldür.			
19774	ṭavᶜ	طَوعْ	Ar.	•	Muti ve münkâd olmak, itaat ve inkıyat etmek ve muti ve münkâd.			
19775	ṭavᶜan	طَوْعاً	Ar.	•	Kendi köklü iradesiyle bilâ-cebr ve ikrah.			
19776	ṭūġān	طُوغَانْ		•	Şahin nevinden bir nev kuş.			
19777	ṭavf	طَوفْ	Ar.	∴	Ziyaret etmek, bir nesnenin etrafını dolaşmak ve dönmek ve tebevvül ve tagavvut etmeye gitmek.			
19778	ṭūfān	طُوفَانْ	Ar.	•	İfrat ve mübalağa üzere yağan yağmur ve pek taşkın olan ve her yeri ihata eden sel suyu ve her nesneyi bürüyüp istiap eden mâ-i gâlib ve cümleyi silip süpüren mevt-i âmme.			
19779	ṭavefān	طَوَفَانْ	Ar.	•	Bir nesnenin etrafına dolaşmak, ziyaret etmek.			
19780	ṭavḳ	طَوقْ	Ar.	•	Huliyyât-ı nisvân envaından boyna takdıkları gerden-bend ve mutlaka çember ve halka ve kasnak gibi bir nesnenin çevresine dâ’iren mâ-dâr geçirilen şey ve gerdanlık, boyun ziyneti; cemi, atvâk gelir ve bir nesneye güç yetip takat getirmek.	cem		
19781	ṭūl	طُولْ	Ar.	∴	Uzamak, imtidâd etmek ve meks ve ârâm ve ömür ve hayat ve boy ve uzunluk dirâzî; cemi, atvâl.	cem		
19782	ṭavl	طَوْلْ	Ar.	*	Fazl u meziyyet ve kudret ve gına ve vüsat ve refâhiyyet.			
19783	ṭūlen	طُولًا	Ar.	•	Tul ve boy cihetiyle.			
19784	ṭūlānĭ	طُولَانِى	Ar.	*	Uzunluğuna ve boylu boyuna olan.			
19785	ṭūlā	طُولٰى	Ar.	•	Ziyade uzun olan, atvel olan.			

19786	ṭūlī	طُولِى	Ar.	•	Tul ve boya mensup ve müteallik olan.			
19787	ṭūmār	طُومَارْ	Ar.	•	Kitap, cilt, defter ve uzun bir kâğıt olup dürülerek kapanır; cemi, tavâmîr.	cem		
19788	ṭuvā	طُوَى	Ar.	*	Şam ülkesinde bir vadi ismidir.			
19789	ṭaviyyet	طَوِيَّةْ	Ar.	•	Niyet, zamîr-i kalb ve muzmar-ı dil.			
19790	ṭavīl	طَوِيلْ	Ar.	•	Uzun nesne ve dirâz olan şey.			
19791	ṭavīle	طَوِيلَه	Ar.	∴	Tavla denilen hayvan mahalli ve dâbbenin ayaklarına bağlanan veyahut ayaklarına bağladıktan sonra bir ucunu tutup meraya salıverilecek ip ki tavla ipi bundan muharreftir.			
19792	ṭahāret	طَهَارَةْ	Ar.	∴	Pak olmak ve paklık ve temizlik, nezafet ve hatun kısmı hayz ve nifâstan gusledip ari ve temiz olmak.			
19793	ṭahārī	طَهَارِى	Ar.	•	Tâhir ve pak ve temiz ve nazîf olanlar.			
19794	ṭahr	طَهرْ	Ar.	*	İb'âd eylemek, uzak etmek, sürmek.			
19795	ṭuhr	طُهرْ	Ar.	•	Taharet, temizlik ve paklık.			
19796	ṭuhre	طُهْرَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19797	ṭahf	طَهفْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile mısır buğdayına denilir ki hububatın en fakiridir.		Nebatat	+
19798	ṭahūr	طَهُورْ	Ar.	∴	Pak olmak ve zatında pak olup sairi dahi pak eder olan şey ve üç türlü istimal olunur yani mastar ve isim ve sıfat olur.	cem		
19799	ṭahīle	طَهِيلَه	Ar.	*	Asla bir işe yaramayan bî-hayr u menfa'at, ahmak ve nadan.			
19800	ṭayy	طَىْ	Ar.	∴	Bir nesneyi dürmek ve bükmek ve toplamak ve bir nesneyi veya bir lakırdıyı ihfâ ve izmâr veyahut bir haberi ketm etmek ve an-kasdin aç durmak ve yol katetmek, kat'-ı mesâfe etmek.			
19801	ṭayyār	طَيَّارْ	Ar.	•	Uçucu, kanatlı olan ve havaya munkalip olup kaybolur olan.			
19802	ṭayyāş	طَيَّاشْ	Ar.	*	Sebük-meşreb ve hafif ve bî-temkîn adam ve hiffet-i aklından ve telâ'ub-i tab'ından bir düziye durmayıp her lahza bir tarafa ve her an bir amele şürû' eden kimse.			
19803	ṭayālise	طَيَالِسه	Ar.	•	Dalyasanlar.			
19804	ṭiyānet	طِيَانَةْ	Ar.	*	Çamurculuk hirfeti.			
19805	ṭīb	طِيبْ	Ar.	∴	Bir nesne pâkîze ve leziz ve hoş olmak ve havassın istilzâz eylediği nesne ve bir nesneyi hoş ve pâkîze ve gökçek eylemek ve hoş ve pâkîze nesne ki habis mukabilidir ve misk ve amber gibi hoş-bû nesne ve helal şey ve mutlaka her nesnenin efdal ve enfesine denilir ve güzel kokusu sebebiyle bedene sürülen hoş-bû nesne.			
19806	ṭībet	طِيبَةْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve helal ve mübah olan şey ve begayet berrak ve saf olan bade.			
19807	ṭayyib	طَيِّبْ	Ar.	•	Begayet hoş ve pâkîze ve iyi ve gökçek olan nesne ki habis mukabilidir ve helal olan şey.			
19808	ṭayyibāt	طَيِّبَاتْ	Ar.	•	A'mâl-i hasene, sevap ve savâb olan ameller ve tayebe ve tayyibe ve taybe dahi bu manaya geldiği gibi Medîne-i Münevvere'ye ıtlak olunur.			
19809	ṭayr	طَيرْ	Ar.	∴	Uçmak ve çabuk yürümek ve kuş, murg; cemi, tuyûr gelir ve nişâdûr denilen nesne.	cem		
19810	ṭayrān	طَيَرَانْ	Ar.	•	Uçmak, pervaz etmek.			
19811	ṭayerān	طَيَرَانْ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir nesne uzamak.			
19812	ṭayret	طَيَرَةْ	Ar.	•	Kendisiyle teşe''üm olunan yaramaz ve meşum fal veya fâl-ı nîgû.			

19813	ṭi̇ret	طِيرَةْ	Ar.	*	Hışım ve gazap ve hiddet.			
19814	ṭayrūret	طَيْرُورَةْ	Ar.	•	Uçmak ve pervaz etmek.			
19815	ṭayş	طَيْشْ	Ar.	•	Hafif ve bî-temkîn ve sebük-meşreb olmak ve bir kimsenin aklı gitmek ve hiffet-i mizâc ve adem-i temkîn ve sebük-mağzî.			
19816	ṭi̇tān	طِيطَانْ	Ar.	*	Yaban yarasası.			
19817	ṭayf	طَيْفْ	Ar.	∴	Hışım ve gazap ve delirmek, cünun ve uyku içre arız ve tâ'if olan hayal.			
19818	ṭayf-i şems	طَيْفِ شَمْسْ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup şu'â'-ı şemsin, ta'bîr-i âherle ziyanın avize gibi şeffaf bir vasıtanın eczâ-yı mevcûdesi derunundan müruru esnasında mor, lacivert, mavi, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı gibi elvân-ı seb'aya, yani yedi renge ayrılmasına denilir ki alaimisema ve kavs-i kuzah dahi bunun emsali addolunur, binâberîn bir beyaz ziyâ-i basît olmayıp belki zikrolunan elvân-ı seb'adan mürekkeptir.		Hikmet-i tabî'iyye	
19819	ṭayfūr	طَيْفُورْ	Ar.	*	Bir küçük kuşun ismidir ve Bâyezîd-i Bistâmî hazretlerinin namlarıdır.			
19820	ṭaylesān	طَيْلَسانْ	Ar.	∴	Baş ve boyun şalı ki başı ve omuzları ihata eder ve sufilerin sallandırdıkları sarık ucu; cemi, tayâlise gelir.	cem		
19821	ṭi̇n	طِينْ	Ar.	∴	Balçık denilen çamur; cemi, atyân gelir ve hatmetmek, nihayete vardırmak.	cem		
19822	ṭi̇net	طِينَةْ	Ar.	∴	Hilkat, cibillet, sirişt ve tab ve tabiat ve meşrep ve balçıktan bir pare.			
19823	ṭi̇nî̇	طِينِى	Ar.	•	Hılkî ve cibillî ve tabii ve çamura müteallik olan.			
19824	ṭuyūr	طُيُورْ	Ar.	•	Tayrlar, kuşlar, murglar.			
19825	ẓ	ظ	Ar.	•	İşbu zâ-yı harf-i mu'cemesi, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede yirminci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde dokuz yüz adedine alamet olur.			
19826	ẓāʾ	ظَآءْ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden yirminci harfin ismi olup Arap lisanına mahsustur.			
19827	ẓārî̇	ظَارِى	Ar.	•	Akıcı, cari olan.			
19828	ẓāliᶜ	ظَالِعْ	Ar.	*	Ayağı aksayarak yürür hayvan ve müttehem adam ve ıs. hayvânâttan olup tırnağı berelenmiş hayvana ıtlak olunur.		Hayvanat	
19829	ẓālim	ظَالِمْ	Ar.	•	Zulmedici, nahak iş işleyici ve mahkumunun hakkını iptal eden bî-dâd kimse.			
19830	ẓālimāne	ظَالِمَانَه	Ar. - Far.	•	Zalime layık ve münasip.			
19831	ẓānn	ظَانْ	Ar.	•	Zannedici, sanıcı ve sezici olan.			
19832	ẓāhir	ظَاهِرْ	Ar.	∴	Ayan ve aşikâr ve meydanda olan, göze gözükür olan ve âlem-i cismânî ve nesnenin dış tarafı ki bâtın mukabilidir ve esmâ-i hüsnâ-yı ilâhiyyeden biridir.			
19833	ẓāhiren	ظَاهِراً	Ar.	•	Göze göründüğü üzere, vehle-i ûlâda anlaşıldığı veçhe üzere.			
19834	ẓāhir-bi̇n	ظَاهِرْبِينْ	Ar. - Far.	•	Nesnenin yalnız zahirine bakar olan.			
19835	ẓāhir-perest	ظَاهِرپَرَستْ	Ar. - Far.	•	Göze görünecek hususlara dikkat etmek şanından olup şeyin iç yüzüne asla sarf-ı zihn etmez olan gafil ve manadan anlamaz adam.			
19836	ẓāhire	ظَاهِرَه	Ar.	*	Yumurtası harice çıkmış göz ki sahibine lokma göz denilir ve bir adamın kavim ve aşireti.			
19837	ẓāhirî̇	ظَاهِرِى	Ar.	•	Zahire mensup ve müteallik olan şey.			
19838	ẓaby	ظَبْىْ	Ar.	•	Geyik, karaca, gazal denilen hayvan; cemi, azbî ve zabeyât.	cem		
19839	ẓabye	ظَبْيَة	Ar.	*	Dişi geyik ve koyun ve sığır dişilerine dahi denilir ve nisvân ferci.			

19840	ẓirāf	ظِرافْ	Ar.	•	Zarif olanlar, zarafet sahipleri.			
19841	ẓurrāf	ظُرّافْ	Ar.	•	Zarafetli adam.			
19842	ẓarāfet	ظَرافَةْ	Ar.	•	Zeki ve zeyrek olmak ve kelamı vech-i belâgat ve letafet üzere hoş-âyende ve nazik söylemekten ve hüsn-i vech ve hüsn-i hey'et ve nezâket-i kıyâfetten ibarettir ve zarafetle hemen civanlık ve şebâblık hevâ ve hiffetinde olan taze mahbup ve mahbubeler sıfatlanır, pîr ü pîre-zen kısmı ve rüesa ve sâdâttan olanlar muttasıf olmazlar ve kiyasetli ve güzel ve yaraşıklı olmak ve zarif nesne.			
19843	ẓarāʾif	ظَرائِفْ	Ar.	•	Zarifler, zarafetler ve zarif olan nesneler.			
19844	ẓarf	ظَرْفْ	Ar.	∴	Kap, vi'â, içine nesne konulmak için istimal olunan şey, mektup zarfı, fincan zarfı gibi ve sarf ve nahiv ıs. olup fiilin zaman veya mekânını tayin eden kelimeye denilir, zarf-ı zamân, zarf-ı mekân derler; cemi, zurûf gelir ve bir adam zeki ve zeyrek olmak.	cem	Sarf ve Nahiv	
19845	ẓurefāʾ	ظُرَفاءْ	Ar.	•	Zarif olanlar, ehl-i zarâfet olanlar.			
19846	ẓarbān	ظَرْبانْ	Ar.	*	Kedi cüssesinde, bed-râyihalı ve kerih bir cân-verdir, Türkçede göçen tabir olunur, begayet zartacı ve zartası ziyadesiyle fena kokar ve bir urbaya osursa urba eskiyip gider, râyiha-i habîsesi yine ondan zail olmaz, ekseriya kertenkele muzdarip olarak tahammülden kalmakla naçar taşraya pür-tâb edip çıktıkta sayd ve ekl eder ki melunun zartası oltasıdır.			
19847	ẓurūf	ظُرُوفْ	Ar.	•	Zarflar, kaplar.			
19848	ẓarĭr	ظَرِيرْ	Ar.	*	Taşlık yer ve yol bulunmak için nasbolunan mil makulesi nişana denilir; cemi, zırâr ve ezırre gelir.	cem		
19849	ẓarĭf	ظَرِيفْ	Ar.	•	Zeki ve ferasetli ve kiyasetli olan ve güzel ve yaraşıklı adam veya nesne; cemi, zurefâ.	cem		
19850	ẓarĭfāne	ظَرِيفانَه	Ar. - Far.	•	Zarife mahsus ve yaraşır ve zarif tavır ve hareketinde olan.			
19851	ẓarĭfe	ظَرِيفَه	Ar.	•	Zarif nesne.			
19852	ẓufür	ظُفُرْ	Ar.	∴	Is. tıbbiyyeden olup nâhun ve tırnak denilen parmak uçlarındaki kemiksi şeylere denilir, kemik olmayıp derinin beşere denilen en üst tabakasının üzerindeki kıllar gibi bir mahsulüdür ve âdeta kılların içtimaından hasıl olmuş diyenler de vardır, gerek pençe sahibi hayvanın olsun ve gerek insanın tırnağı olsun müsavidir; cemi, ezfâr gelir.	cem	Tıp	
19853	ẓufr	ظُفْرْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19854	ẓufr-i mülteḥim	ظُفْرِ مُلْتَحِمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tırnakların etlere gömülmesi marazına denilir ki sebebi dar ayakkabı giymektir.		Tıp	
19855	ẓufr-i ġāʾir	ظُفْرِ غائِرْ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
19856	ẓafere	ظَفَرَة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz kapağının kıkırdağıyla tabaka-i mültahimesinin cüzü olarak bir nev kalınlaşmasına denilir.		Tıp	
19857	ẓafer	ظَفَرْ	Ar.	∴	Bir kimse matlubu olan nesneye yol bulup nail ve dest-res olmak ki tırnak iliştirmekten kinayedir ve galip olmak ve nusret ve galebe ve gözde perde tabir ettikleri illet hâdis olmak.			
19858	ẓafĭr	ظَفِيرْ	Ar.	*	Talih ve ikbalinin yaverliğinden talebine azmeylediği matluba daima zafer-yâb olan adam.			
19859	ẓill	ظِلّْ	Ar.	∴	Zıh mukabilidir, mutlaka gölgeye denilir, güneş zail olduktan sonra olan gölge manasına fîden e'amdır ve sitr manasına cemi zılâl gelir ve cennet-i a'lâ ve mer'î olan hayal ki gerek cin taifesinden olsun ve gerek sairden bulunsun ve iz ve minnet ve şevket manasına ve libasın pervazı ve geceye veyahut bir bölüğüne denilir ve her nesnenin karaltısı ve şahsı ve sevâdı ve tesettür eylediği sevb ve perde makulesi ve kenef ve himaye manasına ve bir nesneyi bürüyüp örten örtü ve hendese ıs. olup bir kavise temas eden hatt-ı müstakîme ıtlak olunur ve ona mümas dahi denilir, **tamâm-ı zıl**: kavisin tamamının zıllı yani tamâm-ı mümassı manasına ıs. hendesiyyedendir.		Hendese	

19860	ẓillü’ş-şebāb	ظِلُّ الشَّبابْ	Ar.	*	Civanlığın evvel hengâmı.			
19861	ẓulāᶜ	ظُلَاعْ	Ar.	*	Dâbbe kısmının ayaklarında zuhur eden bir illettir ki hayvanı aksatarak yürütür.			
19862	ẓilāl	ظِلَالْ	Ar.	∴	Cennetin gölgeleri ve zıllar, gölgelikler, siyahlar.			
19863	ẓalāl	ظَلَالْ	Ar.	•	Mutlaka gölgelik eden şey, sayeban.			
19864	ẓilāle	ظِلَالَه	Ar.	*	Gölgelik.			
19865	ẓalle	ظَلَّة	Ar.	*	İkamet ve ârâm ve sağlık.			
19866	ẓulle	ظُلَّة	Ar.	∴	Bir nesneyi kaplayıp örten örtü ve gölgelik, sayeban ve ağacın gölgelik eden yeri ki altına girip gölgelenilir ve gölge, siyah zıl ve gölge eden bulut; cemi, zulel gelir veyahut zılâl gelir.	cem		
19867	ẓalām	ظَلَامْ	Ar.	•	Zulmet, karanlık.			
19868	ẓilām	ظِلَامْ	Ar.	*	Bir adama zulmetmek.			
19869	ẓallām	ظَلَّامْ	Ar.	•	Ziyade zalim olan kimse.			
19870	ẓulāmet	ظُلَامَةْ	Ar.	•	Zulüm ve nahak olan iş.			
19871	ẓalāme	ظَلَامَة	Ar.	*	Mazlum hakkı.			
19872	ẓalf	ظَلْف	Ar.	*	Batıl ve beyhude ve mübah nesne ve bir adam kendi nefsini işlemekten veyahut o işe teveccüh ve rağbetten meneylemek veyahut bi’l-külliye ondan geri durdurup vazgeçirmek ve bir kimseye ardına düşülmemek için izini gizleyip belirsiz etmek veyahut izi belli olmamak için katı yerde yürümek ve bir adamın izine uyup gitmek.			
19873	ẓilf	ظِلْف	Ar.	*	Is. hayvâniyyeden olup sığır, koyun, keçi ve ahu ve at ve beygir makulesi çatal tırnaklı ve ona müşabih tırnaklı hayvanatın bakanağına veya tırnağına denilir ki insanın ayağı makamındadır; cemi, zulûf ve ezlâf gelir ve meşy vesair hâlâtta bir adama mütâba’at eylemek ve hevâ ve heves-i nefsâniyyesinden kendisini meneden adam.	cem	Hayvanat	
19874	ẓulel	ظُلَلْ	Ar.	•	Zılleler, gölgeler.			
19875	ẓulm	ظُلْمْ	Ar.	∴	Bir nesneyi mahalline vazeylemeyip mahall-i mahsûsanın gayrıya vazeylemek ki vaz'-ı mezbûr ya ziyade ile ya noksan ile veya vaktinden veya mekânından udûl ile olur ve zulüm üç türlüdür biri beyne’l-insân ve beynellâhi teâlâ olur bunun a’zamı küfür ve şirk ve nifaktır, biri beyne’z-zâlim ve beyne’n-nâs olur ve biri de beyne’z-zâlim ve beyne’n-nefsihi olur ve bir kimseye cevir ve bî-dâd eylemek ve nahak olan iş.			
19876	ẓulümāt	ظُلُمَاتْ	Ar.	•	Zulmetler, karanlıklar.			
19877	ẓulmānī̕	ظُلْمَانِى	Ar.	•	Karanlık olan, bilâ-ziyâ olan ve karanlığa mensup ve müteallik olan.			
19878	ẓulmāniyyet	ظُلْمَانِيَّةْ	Ar.	•	Zulmânîlik ve zulmânî olmak.			
19879	ẓulmet	ظُلْمَةْ	Ar.	•	Karanlık, adem-i ziyâ.			
19880	ẓulūl	ظُلُولْ	Ar.	•	Zıllar, gölgeler, sayeler.			
19881	ẓalūl	ظَلُولْ	Ar.	*	Bir adam gece işlemeyip bütün gündüz işlemek.			
19882	ẓalūm	ظَلُومْ	Ar.	•	Pek zalim ve adaletsiz ve zulüm ve bî-dâd edici sitemkâr.			
19883	ẓillī̕	ظِلِّى	Ar.	∴	Zıl ve gölge ve sayeye mensup ve müteallik olan ve hendese ıs. olup zıl ve memâssa ait ve raci ve müteallik olan.		Hendese	

19884	ẓalīf	ظَلِيف	Ar.	•	Begayet fakir ve bed-hâl adam ve hor ve zelil kimse ve huşunetli ve dürüşt ve katı yer ve güç ve tünd ve şedit iş ve katılık, şiddet ve müft ve meccân ve bî-bedel vehb ve götürü manasınadır.			
19885	ẓalīl	ظَلِيلْ	Ar.	•	Gölgeli olan yer ve sâyedâr olan ve gölgesi çok olan.			
19886	ẓalīme	ظَلِيمَه	Ar.	∴	Zalimin zulüm ile alıp mazlumun talep eylediği nesne ve zulüm ve nahak olan iş.			
19887	ẓamāʾ	ظَمَاءْ	Ar.	∗	Pek susamak ve bir nesneye müştak ve ârzû-mend olmak ve susuzluk.			
19888	ẓamᶜān	ظَمْأَنْ	Ar.	∗	Susuz, teşne kişi.			
19889	ẓann	ظَنّْ	Ar.	∴	İ'tikâd-ı gayr-ı câzimin vücut ve ademi beyninde râcih olan tereddüde denilir ki Fârisîde gümân ve Türkçede sanma ve sezme denilir; cemi, zunûn gelir ve mücerret emareden hasıl olan ilim ki kuvvet buldukta ilim ve yakine mü'eddî olur ve pek zayıf oldukta tevehhüm haddini tecavüz eylemez ve sanmak, sezmek ve yakinen bilmeyip takriben ve karînen anlamak, itikat etmek, **suizan**: bir kimseyi fena sanmak, **hüsnüzan**: bir kimseyi iyi farz etmek.	cem		
19890	ẓinnet	ظِنَّةْ	Ar.	∴	Töhmet ve sanma, sezme ve gümân, şüphe; cemi, zınen gelir.	cem		
19891	ẓunūn	ظُنُونْ	Ar.	•	Zanlar, sanmalar, gümânlar.			
19892	ẓanūn	ظَنُونْ	Ar.	∗	Zayıf ve bî-mecâl adam ve hile ve rey ve tedbiri kalîl adam ve şan ve şerefi olmakla herkes tezevvücüne hâhiş-ger olan hatun ve zannı yaramaz olan kimse.			
19893	ẓanīn	ظَنِينْ	Ar.	∗	Töhmet olunan adam, müttehem, mücrim.			
19894	ẓuʾār	ظُؤَارْ	Ar.	∗	Saç ayağı denilen maruf nesne ki tencere ve emsalini ateş üzerine koymak için kullanılır.			
19895	ẓavāhir	ظَوَاهِرْ	Ar.	•	Zâhireler, bülend ve yüksek yerler ve göze çarpan ve görünen yerler.			
19896	ẓuhār	ظُهَارْ	Ar.	∗	Cemâ'at-i insâniyye.			
19897	ẓihār	ظِهَارْ	Ar.	∗	İki nesneyi birbirine mutabık eylemek ve arka arkaya mukabil olmak, mukâbeletü'z-zahr bi'z-zahr.			
19898	ẓahāret	ظَهَارَةْ	Ar.	∗	Bir adam kaviyyü'z-zahr olmak.			
19899	ẓihāret	ظِهَارَةْ	Ar.	∗	Bir nesnenin dış yüzü, bitâne mukabildir bu da iç yüzü demektir ve kaftanın yüzü.			
19900	ẓuhāriyye	ظُهَارِيَّه	Ar.	∗	Güreşçiler yani pehlivanlar mansûbelerinden biri ki sarma dedikleri hâldir yahut hasmı arkası üstüne yıkmaktır ve hatunu oğlan gibi domaltıp arka tarafından cima eylemek ve esirin ellerini arka tarafına çevirip bent eylemek.			
19901	ẓahr	ظَهْرْ	Ar.	∴	Arka, püşt ve geri tarafına denilir ki karın mukabilidir; cemi, azhur ve zuhûr ve zuhrân gelir ve bir nesne ile fahr ve mübâhât eylemek ve galiz ve mürtefi olan arz ve Kur'ân-ı Kerim'in lafz-ı şerîfine ıtlak olunur ki teviline batın denilir ve hadis ve haber ve bir adamın kaybettiği şey ve bir kimsenin hacetine mübâlât eylemeyip ihmal ve müsamaha eylemek.	cem		
19902	ẓuhr	ظُهْرْ	Ar.	•	Şemsin nısfınnehar dairesinden zail olduğu saate denilir ki öğle vakti tabir olunur.			
19903	ẓahrī	ظَهْرِى	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup kırmızı veya siyah kan damarlarından ve etlerden ve sinirlerden arkaya ait ve mensup olan eczâ-yı bedeniyyeye sıfat olur ve arkaya müteallik ve ait demektir.		Tıp	
19904	ẓahriyye	ظَهْرِيَّه	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
19905	ẓihrī	ظِهْرِى	Ar.	∗	Mübâlât olunmayarak verâ-i zahra atılıp terk ve ihmal olunmuş nesne.			
19906	ẓaheret	ظَهَرَةْ	Ar.	∗	Ev metaı ve bir adamın aşiret ve tebârı.			
19907	ẓuhret	ظُهْرَةْ	Ar.	∗	Muin ve meded-kâr ve bir adamın kavim ve aşireti.			

19908	ẓuhūr	ظُهُورْ	Ar.	∴	Bir nesne rûşen ve pedîdâr ve ayan olmak ve bir adama yardım eylemek ve galip olmak ve fırsat bulmak ve bir nesneyi aşikâre kılmak ve adamın derecesini terfi ile ali rütbeye is'âd eylemek ve vaki olmak ve vuku bulmak ve hulul etmek ve şöhret ve ulüvv-i kadre vasıl olmak ve zahrlar, arkalar, püştler, sırtlar, **sahib-zuhûr**: meshur ve müte'ârif ve âlî-kadr olan.			
19909	ẓahīr	ظَهِيرْ	Ar.	∴	Arka ağrısına müptela olan kişi ve muayyen yaver ve arka ve yardımcı ve iane edici.			
19910	ẓaʾr	ظَئْرْ	Ar.	*	Süt anne, daye; cemi, zu'ûr gelir ve köşkün rüknü ve binalarda kirişleme veyahut ok denilen büyük direk.	cem		
19911	ʿ	ع	Ar.	•	İşbu harf-i ayn-ı mühmele-i müretteb, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede yirmi birinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde yetmiş adedine işarettir ve mısra kelimesine işaret olup menşur arasında vaki olan şiir mısraının iradına alamet ve muhtırdır.			
19912	ʿāb	عَابْ	Ar.	*	Nakisa ve vasma manasına.			
19913	ʿābid	عَابِدْ	Ar.	•	İbadet ve taat eder olan ve dindar olan kimse ve ubudiyet eden.			
19914	ʿābidāne	عَابِدَانَه	Ar. - Far.	•	Dindar kimseye münasip ve ubudiyet eder tavırda bulunan.			
19915	ʿābir	عَابِرْ	Ar.	•	Ubûr edici, geçici ve bir mahalden geçer olan.			
19916	ʿābis	عَابِسْ	Ar.	•	Ubûsetli olan, yüzü ekşi ve turş-hû olan kimse.			
19917	ʿātiḳ	عَاتِقْ	Ar.	∴	Azatlı kul, köle ve atâk olunmuş olan ve yetişmiş, taze kız; cemi, avâtik gelir.	cem		
19918	ʿātik	عَاتِكْ	Ar.	•	Kerim ve bihter olan ve âlâ olan.			
19919	ʿātī	عَاتِى	Ar.	•	Utüv sahibi, serkeş ve mütekebbir olan.			
19920	ʿāc	عَاجْ	Ar.	∴	Fil dişi ve dolu kap.			
19921	ʿācib	عَاجِبْ	Ar.	•	Acep ve taaccüp olunacak olan.			
19922	ʿāciz	عَاجِزْ	Ar.	•	Aciz sahibi ve kudreti olmayan, beceremeyici ve muktedir olmayan ve kuvvet ve iktidarı olmayan.			
19923	ʿācizāne	عَاجِزَانَه	Ar. - Far.	•	Kuvvet ve iktidarı az olana layık ve münasip ve mensup olan.			
19924	ʿācizī	عَاجِزِى	Ar.	•	Âcizlik, adem-i iktidâr.			
19925	ʿācil	عَاجِلْ	Ar.	∴	Meşrebi tez ve süratli olan adam ve hâlâ hazır olan şey ve acil ise zamân-ı âtîde olacak şeydir ve acele edici ve çabuk tükenip fena ve inkâd bulur olan ve peşin olan.			
19926	ʿācilen	عَاجِلًا	Ar.	*	Acele ile acele olarak.			
19927	ʿācilāne	عَاجِلَانَه	Ar. - Far.	•	Acele eden gibi ve aceleci tavrında.			
19928	ʿācī	عَاجِى	Ar.	•	Fil dişinden ibaret olan.			
19929	ʿād	عَادْ	Ar.	*	Hûd aleyhi's-selâmın kavmi olup pederleri ismiyle müsemmadır.			
19930	ʿādet	عَادَةْ	Ar.	∴	De'b ve deyden manasına olup Türkçe töre tabir olunur ki işlemesi adap ve rüsum ve meşhûrât kabîlinden olarak mukarrer ve mükerrer olan fiil.			
19931	ʿādil	عَادِلْ	Ar.	∴	Adl ü dâd edici adam ve zulüm ve gadirden içtinap birle riayet ve iktidâ eder olan ve benzer ve müşabih ve müsavi olan ve yolundan sapıp arkuru gider olan ve ıs. fıkhiyyeden olup hasenatı seyyiatına galip olan kimseye denilir; cemi, udûl gelir.	cem	Fıkıh	
19932	ʿādilāne	عَادِلَانَه	Ar. - Far.	•	Hakka riayet edene layık ve yaraşır olan ve adl ve hakka riayet eden tavrında bulunan.			

19933	ʿādī	غادِى	Ar.	∴	Kadim şeye ıtlak olunur, güya ki Âd kavmine mahsustur ve düşman, adüv olan ve düşmanlık eden ve bayağı, nâs beynin de meşhur ve cari olup mahsus olmayan; cemi, uddât gelir, adüvler manasına ve arslan, esed.	cem		
19934	ʿādiye	غادِية	Ar.	*	Gaza yolunda seğirten at, esb; cemi, âdiyât.	cem		
19935	ʿāẕir	غاذِرْ	Ar.	*	Azar ve bahane kabul eder olan adam.			
19936	ʿār	غارْ	Ar.	•	Ayıp ve nakisa lazım gelecek şey ki utanmak ve hicap ve şerm hâline bir suretle sebep olur.			
19937	ʿāriż	غارِضْ	Ar.	∴	Sonradan olan nesne ve bir nesnenin zatına ve hakikatine müteallik ve lazım olmayıp o nesneden bazen vaki ve kaim olan ve yanak, izâr ve bir nesneyi arz ve takdim edici olan; cemi, avârız gelir.	cem		
19938	ʿāric	غارِجْ	Ar.	•	Urûc edici, yukarı çıkıcı olan.			
19939	ʿārıżan	غارِضاً	Ar.	•	Zatî olmayıp sonradan hâdis olmak üzere.			
19940	ʿāriża	غارِضَه	Ar.	∴	Hadise, zuhura gelen husus ve isabet eden bela ve kaza ve keder; cemi, avârız gelir ve yanağın safhası ve kârgir binalarda kirişleme veya hatıl tabir olunan kalın direklere denilir ve nahiye ve fesahat ve beyan ve belagat ve lesen ve celadet ve sarâmet.	cem		
19941	ʿāriżī	غارِضِى	Ar.	•	Arazî, arz ve arızaya mensup ve müteallik olan.			
19942	ʿārif	غارِفْ	Ar.	∴	Bilici, anlayıcı, malumat sahibi olan ve haberdar olan ki münkir mukabilidir ve sabur ve sabit ve mütehammil adam.			
19943	ʿārifāne	غارِفانَه	Ar. - Far.	•	Malumat sahibine yakışır ve layık olan ve bir eğlence masarifinin herkes hissesine isabet edeni tesviye etmekten ibaret olan tediye hususuna denilir.			
19944	ʿārife	غارِفَه	Ar.	•	Atâ ve ihsan ve kerem ve atiyye ve hüsn ve bayram gününden bir gün evvelki gün; cemi, avârif.	cem		
19945	ʿārī	غارِى	Ar.	•	Çıplak kimse ve giyili ve tumanlı olmayan ve malik olmayan ve bürehne olan; cemi, urrât gelir ve bir sıfatla muttasıf olmayan.	cem		
19946	ʿāriyet	غارِيَةْ	Ar.	∴	Beyne'n-nâs mütedavil olan şey ki murat, hibe olmayarak biribirine haceti bitinceye kadar verdikleri nesnedir ve ıs. fıkhiyyeden olup menfaati meccanen temlik olunan şeye denilir.		Fıkıh	
19947	ʿāriyeten	غارِيَةً	Ar.	•	Asıl olmayıp hacete mebni ve bir vakit için istimal olunmak üzere.			
19948	ʿāriyet-serā	غارِيَتْسَرا	Ar. - Far.	•	Dünya âlem, dârü'l-âriye.			
19949	ʿāriyetī	غارِيَتِى	Ar.	•	Asıl olmayıp hacete mebni bir vakit istimal olunan.			
19950	ʿāzim	غازِمْ	Ar.	•	Azmedici ve bir şeyi yapmağı kavi niyetle kastedici ve bir mahalden kalkıp kıyam ederek yola çıkan kimse.			
19951	ʿāss	غاسّ	Ar.	•	Gece vakti kol gezen bekçi.			
19952	ʿāşir	غاشِرْ	Ar.	•	Onuncu, dokuzuncunun yani dokuzuncu adedin akabinde vaki olan, dehüm.			
19953	ʿāşire	غاشِرَه	Ar.	*	Mushaf-ı şerîfin öşür yerlerine nişan için vazolunan halkalı şekle denilir.			
19954	ʿāşiḳ	غاشِقْ	Ar.	•	Aşka giriftar olan adam ve aşık edici ve birinin üftâdesi ve dil-rübûdesi olan kimse.			
19955	ʿāşiḳāne	غاشِقانَه	Ar. - Far.	•	Âşık tavır ve hareketinde ve âşığa layık ve yakışır olan.			
19956	ʿāşiḳiyyet	غاشِقِيَةْ	Ar.	•	Âşıklık, âşık olmak.			
19957	ʿāşūrā	غاشُورا	Ar.	•	Muharremü'l-harâmın onuncu, alâ-kavlin dokuzuncu gününe denilir, zikri âtî yevm-i vird-i ba'îrden me'hûz olmakla bir hesapta yine onuncu olur.			
19958	ʿāṣif	غاصِفْ	Ar.	•	Mutlaka bir canibe sapıp meyleden şey ve fırtınalı ve tünd ve şedit esen rüzgâr; cemi, avâsıf gelir.	cem		

19959	ʿāṣim	عاصِمْ	Ar.	•	Kendini günahtan menedip pak ve ismetli tutar olan.			
19960	ʿāṣī	عاصِى	Ar.	•	İsyan edici, emre muhalefet eyleyici, nâ-fermân kimse ve itaatsiz ve adem-i itâ'atte bulunan.			
19961	ʿāṭir	عاطِرْ	Ar.	•	Güzel kokulu nesneleri sever olan ve güzel kokulu ve hoş-bû ve muattar olan.			
19962	ʿāṭis	عاطِسْ	Ar.	•	Aksıran, aksırır olan.			
19963	ʿāṭiş	عاطِشْ	Ar.	•	Atşa giriftar olan, susamış olan ve teşne olan; cemi, uttâş gelir.	cem		
19964	ʿāṭif	عاطِفْ	Ar.	•	Başını çevirip yüzünü bir tarafa müteveccih eder olan ve meyil ve şefkat edici ve lütuf ve kerem ile nazar eder olan ve iki kelimeyi veyahut iki ibareyi birbirine atıf ve bent eder olan harf veya kelime, vâv-ı âtıfe misilli.			
19965	ʿāṭifet	عاطِفَةْ	Ar.	•	Birine lütuf ve kerem ile nazar eylemek ve iki kelime yahut iki ibareyi birbirine rabıt ve bent eden harf veyahut kelime.			
19966	ʿāṭil	عاطِلْ	Ar.	∴	Atıl, pîrâye ve düzgünden hali hatun; cemi, avâtıl gelir ve işi gücü olmayıp boşta olan.	cem		
19967	ʿāfī	عافِى	Ar.	*	Bir nesneyi talep ve cüst-cû eden adam ve mühimmat ve mutlaka fazl ve kerem veyahut rızık ve me'ûnet talibine denilir ve affedici.			
19968	ʿāfiyet	عافِيَةْ	Ar.	∴	Sıhhat-i beden ve selamet ve tendürüstî ve Hak Teâlâ kulundan emraz ve belayı def ve hıfzeylemekle hasıl olan sıhhat ve selamete denilir ve bir nev illet ve maraza giriftar olmayıp sağ ve selim olmak ve nâsın bir kimsenin yüzünden eza ve sıklet ve tasallutunu ve o kimsenin nâsa ihtiyaç ve taarruz ve müracaatını sarf ile o kimseyi asude ve azade eylemek hususundan ibarettir.			
19969	ʿāḳḳ	عاقّ	Ar.	*	Peder ve maderine asi olan, nâ-halef.			
19970	ʿāḳib	عاقِبْ	Ar.	∴	Bir kavmin seyit ve ser-kârlarına halef olan kişi ki umur ve mesâlih ikinci derecede ona raci olur, kâhya ve naip gibi ve vezir, kaymakam ve halife ve eslafına hayır ve fazilet cihetiyle halef olan adam ki onun gediğini boş koymaz.			
19971	ʿāḳibet	عاقِبَةْ	Ar.	∴	Velede ıtlak olunur ve her şeyin sonu, ahiri, encamı.			
19972	ʿāḳibet-endīş	عاقِبَتْ انْدِيشْ	Ar. - Far.	•	İşin sonunu mülahaza eden.			
19973	ʿāḳibet-bīn	عاقِبَتْ بِينْ	Ar. - Far.	•	İşin ne netice hasıl edeceğini görüp bilen.			
19974	ʿāḳid	عاقِدْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir hususu iltizam ve taahhüt eden iki taraftan birine ıtlak olunur ki ikisine birden âkideyn denilir.		Fıkıh	
19975	ʿāḳir	عاقِرْ	Ar.	∴	Doğurmaz olan ve kendisinden asla çocuk ve yavru ve mahsulat alınmaz şey ve hayvan ve kısır olan; cemi, ukkar gelir, Fârisîde nesterûn derler ve asla kendiden velet mütevellit olmayan yani çocuğu olmaz olan kişi ve hüsn ü cemâlde misil ve mânendi olmayan hatun.	cem		
19976	ʿāḳil	عاقِلْ	Ar.	•	Sâhib-i akl ve akıllı ve aklı çok olan kimse; cemi, ukalâ ve ukkâl gelir.	cem		
19977	ʿāḳilāne	عاقِلانَه	Ar. - Far.	•	Akıllıya layık ve yaraşır olan ve akıllı tavır ve hareketinde olan.			
19978	ʿāḳile	عاقِلَه	Ar.	*	Diyet ve hûn-bahâ manasına akıl kelimesinden ism-i fâ'il olup cemaat, kabile demektir, badehu bir adamın asabesine ıtlak olundu ki katl-i hatâ ile diyet lazım oldukta diyetini çekip eda ederler; cemi, avâkil.	cem		
19979	ʿākif	عاكِفْ	Ar.	•	Bir işe ikdam eder olan ve nefsini bir mahalde hapsedip o mahalde müdâvemet eder olan ve mutlaka mukim ve müteveccih manasına.			
19980	ʿālü'l-ʿāl	عالُ الْعالْ	Ar.	•	Aliyyülâlâ ve bihterîn olan.			
19981	ʿāle	عالَة	Ar.	•	Ayiller ve ehl ü iyâl takımı.			

19982	ʿālem	عالَم	Ar.	∴	Mecmû'-ı mahlûkâta ıtlak olunur ve felek-i kamerin zirinde mevcut olan cevahir ve a'râz ve mâsivâ-yı ilâhî olan mahlukata ıtlakı, mucidi olan zât-ı ecel ve âlâyı bilmeye delalette vesile olduğuna mebnidir; cemi, âlemûn gelir ve mecmû'a-i mahlûkât ve mecmû'a-i kâ'inât-ı mahlûka ve cemiyeti enva ve esnâf itibariyledir âlem-i insân ve âlem-i âb ve âlem-i nâr gibi veyahut eşref-i mahlûkât olan insanın tağlîbine mahmûldür.	cem		
19983	ʿālem-i āb	عالَمِ آبْ	Ar. - Far.	•	İşret meclisi ve mestlik hâli ve sarhoşluk hâli.			
19984	ʿālem-i ceberūt	عالَمِ جَبَرُوتْ	Ar.	•	Ve âlem-i melekût ve âlem-i lâhût ve âlem-i ulvî kâ'inât-ı mahsûsa-i şerîfenin mesken ve me'vâları olarak dünyadan hariç birer âlemin isimleridir.			
19985	ʿālem-i süflā	عالَمِ سُفْلٰى	Ar.	•	Ve âlem-i nâsût ve âlem-i sûrî ve âlem-i şehâdet, işbu meskenimiz olan dünyanın isimleridir.			
19986	ʿālem-i ġayb	عالَمِ غَيبْ	Ar.	•	Ve âlem-i ervâh insanın havvâs-ı hamse-i zâhiresine gayr-ı mahsûs olup cin ve melaike ve ruhlara mahsus olan âlemin isimleridir.			
19987	ʿālem-i miṣāl	عالَمِ مِثَالْ	Ar.	•	Ve âlem-i ma'nâ ve âlem-i menâm ve âlem-i hâb, rüya ki uykuda görünür.			
19988	ʿālim	عالِمْ	Ar.	•	İlim ile muttasıf olan ve ilim sahibi ve malumat sahibi ve bilir olan kimsedir, dânâ manasına; cemi, ulemâ gelir.	cem		
19989	ʿālem-ārā	عالَمْ آرَا	Ar. - Far.	•	Âleme ziynet verici, âlemin ziyneti olan.			
19990	ʿālem-efzūz	عالَمْ اَفْزُوزْ	Ar. - Far.	•	Âleme ziya verici ve aydınlandırıcı olan.			
19991	ʿālimāne	عالِمانَه	Ar. - Far.	•	Âlim kimse tavır ve hareketinde olan ve âleme layık ve yakışır ve seza ve münasip olan.			
19992	ʿālem-penāh	عالَمْپَنَاهْ	Ar. - Far.	•	Dünyanın sığınıp iltica edeceği ve sayesinde baki olacağı nesne.			
19993	ʿālem-tāb	عالَمْتَابْ	Ar. - Far.	•	Dünyaya ziya ve hararet verici olan.			
19994	ʿālem-sūz	عالَمْسُوزْ	Ar. - Far.	•	Dünyayı yakıp yandırıcı olan.			
19995	ʿālem-gīr	عالَمْگِيرْ	Ar. - Far.	•	Dünyayı zapt edici olan.			
19996	ʿālemî	عالَمِى	Ar.	•	Âleme mensup ve müteallik ve ait olan.			
19997	ʿālemiyān	عالَمِيانْ	Ar. - Far.	•	İnsan taifesi.			
19998	ʿālemîn	عالَمِينْ	Ar.	•	Âlemler, mahlukat mecmuları.			
19999	ʿālî	عالِى	Ar.	•	Yüksek olan ve şerif ve celil ve aziz olan.			
20000	ʿāliye	عالِيَه	Ar.	*	Bir nesnenin yukarısına denilir, tepe başı gibi.			
20001	ʿālî-tebār	عالِى تَبارْ	Ar. - Far.	•	Asıl ve nesebi celil ve şerif olan.			
20002	ʿālî-cāh	عالِى جاهْ	Ar. - Far.	•	Rütbe-i refî'ada olan.			
20003	ʿālî-cenāb	عالِى جَنابْ	Ar.	•	Şeref ve celal sahibi olan ve rezalet ve denaetten külliyen mücteneb olan.			
20004	ʿālî-şān	عالِى شانْ	Ar.	•	Zatında şerif ve celil olan.			
20005	ʿālî-fiṭret	عالِى فِطْرَةْ	Ar.	•	Kendi zatında asla denaet vaki olmayıp kerim ve celil olan.			
20006	ʿālî-ḳadr	عالِى قَدرْ	Ar.	•	Kadir ve haysiyeti ali ve celil olan.			
20007	ʿālî-güher	عالِى گُهَرْ	Ar. - Far.	•	Zatında ulüv ve şeref sahibi olan.			
20008	ʿālî-maḳām	عالِى مَقامْ	Ar.	•	Rütbesi refî' olan.			

20009	ʿālī-miḳdār	عالی مِقْدار	Ar.	•	Şerif ve celil olan.			
20010	ʿālī-menḳibet	عالی مَنْقِبَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20011	ʿālī-mekān	عالی مَكان	Ar.	•	Rütbesi refî' olan.			
20012	ʿālī-himmet	عالی هِمَّت	Ar.	•	Himmeti çok olan.			
20013	ʿām	عام	Ar.	•	Yıl, sene ki Fârisîde sâl denilir; cemi, a'vâm gelir ve nehâr ve gündüz.	cem		
20014	ʿāmm	عامّ	Ar.	•	Umum, bayağı, müşterek olan, has ve mahsus olmayan, umumi olan ve bayağı sokak halkı.			
20015	ʿāmme	عامّه	Ar.	∴	Sal ki kayık gibi üzerine binilir ve hassa mukabilidir ve avam ve umum, herkes, cümle, cemî' manasınadır.			
20016	ʿāmmeten	عامّةً	Ar.	•	Umûmen, cümleten, kâffeten.			
20017	ʿāmir	عامِر	Ar.	•	Abat, âbâdân ve mamur olan.			
20018	ʿāmil	عامِل	Ar.	•	Amel edici, işleyici ve nahiv ıs. olup bir kelimenin ref' veya cer veya nasbını mucip olan kelimeye denilir ve hâkim, zabit, voyvoda ve işçi ve icrâ-yı san'at edici.		Nahiv	
20019	ʿāne	عانَة	Ar.	*	Kasıkta biten kıllara denilir ve kasık ve ıs. tıbbiyyeden olup kalça kemiklerinin ön tarafta birleştiği mahaldeki kulp gibi delik olan kıtalarına ıtlak olunur; cemi, ânât.	cem		
20020	ʿānī	عانی	Ar.	*	Esir ve giriftar olan ve dem-i sâ'il.			
20021	ʿāʾid	عآئِد	Ar.	•	Raci ve avdet edici ve gelir olan ve birine müteallik ve nasip olan.			
20022	ʿāʾide	عآئِدَه	Ar.	•	Maruf ihsana ve sıla ve atiyyeye ve atıf ve şefkate ıtlak olunur ve fayda ve menfaat ve birine bir hususta nasip olup müteallik ve raci olan nesne; cemi, â'idât gelir.	cem		
20023	ʿāʾiż	عائِض	Ar.	•	İvaz, bir nesneye bedel kılınan diğer nesne.			
20024	ʿāʾir	عآئِر	Ar.	*	Gözü alil eder olan şey ve göz ağrısı ve göze düşen hâr u hâşâk makulesi ve gözün alt kapağında hâdis olan bir gûne sivilce.			
20025	ʿāʾire	عائِرَه	Ar.	*	Kesret ve vefret cihetiyle nazırın gözünü doldurur olan mal.			
20026	ʿāyiş	عايِش	Ar.	•	Maaş cihetinde hüsn-i hâl ve sâz ve sâmân sahibi olan adam.			
20027	ʿāʾiḳ	عآئِق	Ar.	•	Bir işten alıkoyup men ve sarf eden mâni ve meşgale; cemi, avâ'ik gelir.	cem		
20028	ʿabāʾ	عَبآء	Ar.	∴	Yünden mamul, maruf bir nev çuha ki Türkçede aba denilir ve ahmak ve sakil ve nadan ve nâ-tirâş kimse; cemi, a'bi'e gelir.	cem		
20029	ʿubāb	عُباب	Ar.	∴	Her nesnenin evveli ve muazzamı ve cemaat ve pek taşkın ve püskürücü olan sel suyu.			
20030	ʿibād	عِباد	Ar.	•	Abdler, bendeler, kullar, köleler, bendeler.			
20031	ʿibādullāh	عِبادُ اللّٰه	Ar.	•	İnsanlar, beniâdem, Allah kulları.			
20032	ʿibādet	عِبادَة	Ar.	•	Tapmak ve kulluk etmek ve Hak Teâlâ hazretlerine edilen kulluk ve bendelik ve perestiş ki dua ve takva ve hayrat ve hasenattan ibaret olur ve taat manasına ki fi'l-asl inkıyat ve huzû' manasındandır.			
20033	ʿibādet-ḫāne	عِبادَتْخانَه	Ar. - Far.	•	Cami ve külliye ve havra misilli ibadete mahsus olan mahal.			
20034	ʿibādet-kār	عِبادَتْكار	Ar. - Far.	•	İbadet edici.			
20035	ʿibādet-gāh	عِبادَتْگاه	Ar. - Far.	•	Cami ve kilise ve havra misilli ibadete mahsus olan mahal.			

20036	ʿibāret	عِبارَةْ	Ar.	∴	Düş yormak, rüya tabir etmek ve bir hâlden bir hâle tecavüz eylemek ve lisân-ı mütekellimden sem'-i sâmi'e âbir olan kelam ve mâ-fi'z-zamîri beyan eden kelam ve ma'rifet-i müşâhidden müşahit olmayana vesîle-i tevassul olan hâlet ki ibret denilir ve uykuda görünen rüyanın manası.			
20037	ʿibāre-senc	عِبارَه سَنَجْ	Ar. - Far.	•	Fesahat ile tertîb-i kelâm eden kimse.			
20038	ʿabbās	عَبّاسْ	Ar.	•	Arslan, esed, şîr.			
20039	ʿabbāsī̕	عَبّاسِى	Ar.	∴	Arslan postu misilli sarı renkli olan ve arslan gibi sedası şedit ve sedası heybetli olan ve Hazret-i Abbas'a yahut Hulefâ-yı Abbâsiyyeye müteallik ve mensup olan ve siyah renk olan ve İran devletine mahsus bir nev akçenin ismi.			
20040	ʿubüb	عُبُبْ	Ar.	•	Ubâblar, taşkın sel suları.			
20041	ʿabeş	عَبَثْ	Ar.	•	La'b ve lehv etmek manasınadır ki bî-fâ'ide amelden ibarettir ve zımnında celb-i nef' veyahut def'-i zarar makulesi, faydası olmayan amele ıtlak olunur ve boş, beyhude ve bî-mûcib şey.			
20042	ʿabd	عَبدْ	Ar.	∴	Gerek hür ve gerek bende olsun mutlaka insana denilir ve birkaç türlü abd vardır biri bi-hükmi'ş-şer' abddir ki bey' ve ibtiyâ'ı sahih olan abddir, biri dahi abd-i bi'l-îcâddır ki Hak Teâlâ'ya mahsustur, biri dahi abd-i bi'l-ibâde ve'l-hidmedir ki bu dahi iki türlüdür, biri abdullâh ale'l-ihlâs ve diğeri abdü'd-dünyâ ve a'râzihâdır ve müsterik olan abd ki cemi abîd ve âbid manası melhuz olan abdin cemi ibâd gelir ve kul cinsi memluk, bende, kul, köle, perestâr manasına ki hür mukabilidir ve bundan maada ubud, abed ve a'bud ve e'âbid ve ma'bûdâ gibi sair cemleri de vardır.	cem		
20043	ʿabed	عَبَدْ	Ar.	*	Darılmak ve gazap etmek ve uyuz olmak ve pişman olmak ve bir kimse kendi nefsine bir taksir sebebiyle levm ve tevbih eylemek ve haris olmak ve inkâr etmek ve arlanmak.			
20044	ʿabede	عَبَدَة	Ar.	∴	Zor ve kuvvet ve semizlik ve semen ve tîb ezdikleri somaki taş ve ar ve hamiyet ve cem olmak itibariyle âbidler, ibadet edici olanlar.			
20045	ʿiber	عِبَرْ	Ar.	•	İbretler, ef'âl-i rediyye ve ahlâk-ı zemîme-i mevcûdesini mülahaza edip sû-i netîceye karîn olacaklarını vech-i kat'î ile tefhime münasip olmakla alâ-mele'i'n-nâs icra olunan azaplar ve nasihatler.			
20046	ʿaber	عَبَرْ	Ar.	•	Suyun öte yakasına geçmek ve bir kelamın veya bir hususun manasını vermek.			
20047	ʿibrānī̕	عِبْرانِى	Ar.	∴	Yahudi taifesinin lügatleridir ki Hazret-i Âdem evlatlarından Nehr-i Nîl kenarını ihtiyar edenler bu lisanı tekellüm eylediler ve eski Yahudi taifesine mensup ve müteallik olan.			
20048	ʿibret	عِبْرَةْ	Ar.	∴	Acep manasına ve mevize ve geçmiş nesnelere itibar etmek ve terbiye-i nefs ve tezhîb-i ahlâk yolunda numune ve destur ve hâtır-nişân tutulacak ve bellenip unutulmayacak olan husus ki gerek birinin cezası olsun ve gerek ulüvv-i cenâb ve fevz ve felahı olsun.			
20049	ʿibret-āmī̕z	عِبْرَتْ آمِيزْ	Ar. - Far.	•	Kendisinde ibret alacak şey bulunan nesne.			
20050	ʿibret-baḫş	عِبْرَتْبَخْشْ	Ar. - Far.	•	İbret verici olan nesne.			
20051	ʿibret-nümā	عِبْرَتْنُمْا	Ar. - Far.	•	İbret gösterici olan.			
20052	ʿibret-nümūn	عِبْرَتْنُمُونْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20053	ʿibrī̕	عِبْرِى	Ar.	•	Eski Yehûd taifesinin lisanı.			
20054	ʿabḳariyy	عَبْقَرِىّ	Ar.	*	Mutlaka nakıs ve kusuru olmayan kâmil şey ve bir kavmin seyit ve şerif ve zî-şânı ve hüsn ve letafet vesair müzeyyen olmak cihetiyle nihayet dereceye baliğ olan nesneye denilir ki fevkinde bir şey olmaya, güya o şey sanâyi'-i beşeriyyeden olmayıp belki cin ve peri sanatıdır diye taaccüp oluna ve tünd ve şedit insan ve hayvan ve bir türlü fâhir döşeme ve bisât ismi ve kizb-i hâlis.			
20055	ʿubūd	عُبُودْ	Ar.	•	Abdler, bendeler, kullar, perestârlar.			
20056	ʿubūdiyyet	عُبُودِيَّةْ	Ar.	•	Kulluk, kölelik ve bendelik.			

20057	ʿabūr	عَبُورْ	Ar.	•	Hitan olmamış, sünnet olmamış olan.			
20058	ʿubūr	عُبُورْ	Ar.	•	Suyu tecavüz eylemek ve öte yakasına geçmek gerek yüzmek ve gerek sefine ve devâb veya köprü ile olsun ve geçip gitmek ve çayın ve derenin beri yakasından öte yakasına geçmek manasınadır.			
20059	ʿabūs	عَبُوسْ	Ar.	∴	Katı yüzlü, utanmaz kişi ve şedit ve kerih ve nahoş olan.			
20060	ʿubūs	عُبُوسْ	Ar.	•	Rahatsızlığında naşi yüz pörtleyip ekşitmek ve dargın meşrep olmak.			
20061	ʿubūset	عُبُوسَةْ	Ar.	•	Çehre ekşiliği, meşrep tersliği.			
20062	ʿabher	عَبْهَرْ	Ar.	•	Nergis ve zerrîn-kadeh denilen çiçek.			
20063	ʿabhere	عَبْهَرَة	Ar.	*	Beşere-i vücûdu nazik ve latif ve sîm-i sâfî gibi begayet ak ve berrak olan mahbûbe-i dil-ârâm.			
20064	ʿabı̄r	عَبِيرْ	Ar.	∴	Çok şey ve envâ'-ı tîbdan mürekkeb bir gûne terkip adıdır, doğrusu amber demektir.			
20065	ʿitāb	عِتَابْ	Ar.	•	Bi-tarîki'l-gazab hitap etmek ve incinecek yerlerden zikretmek ve azarlamak ve tekdir ve tevbih etmek.			
20066	ʿuttāt	عُتَّاةْ	Ar.	•	Âtîler, utüv sahipleri, serkeş olanlar.			
20067	ʿitāt	عِتَاتْ	Ar.	*	Bir kimse ile muhâsama eylemek.			
20068	ʿitāde	عَتَادَة	Ar.	•	Hazır ve amade olmak.			
20069	ʿatāḳ	عَتَاقْ	Ar.	•	Köleyi azat etmek.			
20070	ʿatāḳat	عَتَاقَةْ	Ar.	•	Azadelik ve azat olmak ve azat etmek.			
20071	ʿateb	عَتَبْ	Ar.	*	Kerih ve nâ-matbû' iş ve sebbâbe ile orta parmağın veyahut orta parmakla adsız parmağın aralığına denilir ve fesat ve tebâhî.			
20072	ʿitb	عِتبْ	Ar.	*	Sadakatinden naşi veya istikametine mebni dostuna nush ve şefkat cihetiyle nâ-revâ olan, ef'âlinde daima levm ve itap eden kişi.			
20073	ʿatebe	عَتَبَه	Ar.	∴	Kapının alt eşiği ve merdiven ayaklarının her birisi; cemi, atebât gelir ve şiddet ve sahtî ve kerih ve nahoş ve müstehcen iş.	cem		
20074	ʿitr	عِتْرْ	Ar.	•	Asıl, bünyâd, temel ve kâfirlerin perestiş ettikleri büt ve sanem ve hezeyan.			
20075	ʿatr	عَتْرْ	Ar.	•	Âlet-i tenâsül ve âlet-i tenâsül kıvama gelmek ve depretmek ve titretmek.			
20076	ʿitret	عِتْرَةْ	Ar.	∴	Misk vesair hoş-bû nesneler ile tahmîr edilmiş kılâde ki nisvân-ı Arap gerdanlarına takarlar ve bir adamın nesil ve zürriyet ve nesebi ve pek yakın olan akraba ve aşirete ıtlak olunur; cemi, ıter.	cem		
20077	ʿaşr	عَثْرْ	Ar.	*	Ayak kayıp yere kapanmak ve bir nesneye muttali olmak ve yalan söylemek ve gözcülük etmek.			
20078	ʿitḳ	عِتقْ	Ar.	*	Kerem ve hüsn ü cemâl ve asalet ve necabet ve şeref ve şan ve kıdem manasına ki Fârisîde dîrîne, Türkçede çoktanki tabir olunur ve kişizadelik ve hürriyet ve kul iken azat olmak ve azatlık ve salâh-ı mâl.			
20079	ʿatḳ	عَتقْ	Ar.	•	Kul ve esir azat eylemek.			
20080	ʿuteḳāʾ	عُتَقَآءْ	Ar.	•	Atikler, azat olanlar ve eski ve kadim olanlar.			
20081	ʿutüll	عُتُلّ	Ar.	*	Ekûl ve menû'u'l-hayr ve bî-menfa'at ve nâ-tirâş ve nadan ve seng-dil ve galiz kimse.			
20082	ʿatūb	عَتُوبْ	Ar.	•	İtap ve serzeniş kendisine tesir ve fayda etmez olan.			
20083	ʿutüvv	عُتُوّ	Ar.	•	Haddi mütecaviz serkeşliğe tekebbür eylemek ve kibir ve ta'azzum etmek.			
20084	ʿatūh	عَتُوهْ	Ar.	•	Nâkısu'l-akl olan ve bunamış ve aklına halel gelmiş olan.			

20085	ᶜath	عَتَهْ	Ar.	•	Bir adamın aklına noksan ve ateh gelmek ki ekseriya pirlikten olur, Türkçede bunamak tabir olunur veyahut akıl ve şuuru mefkûd ve zail olmak ve medhûş olmak ve ilim tahsiline pek düşkün olmak ve bir adamın kelamını herkese nakil ve hikâye eylemeye, onu âzürde kılmaya mütehâlik olmak.			
20086	ᶜateh	عَتَهْ	Ar.	•	Bunamış sersem ve medhûş olmak.			
20087	ᶜuth	عُتهْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20088	ᶜatiyy	عَتِيّ	Ar.	•	İstikbârde hadden tecavüz etmek ve utüv sahibi ve mütekebbir olan.			
20089	ᶜatīd	عَتِيدْ	Ar.	*	Tedarik olunup hazır ve müheyya olan şey.			
20090	ᶜatīḳ	عَتِيقْ	Ar.	∴	Kadim nesne ve kerim ve cemil ve necip ve şerif kimselere ve rıkkıyyetten hali kimseye yani azat olmuş kula denilir; cemi, utekâ gelir ve her nesnenin kadimi ve eskisi ve iyi ve gökçek nesne ve **Beyt-i Atîk:** Ka'be-i Mu'azzama'ya ıtlak olunur, şerrefehellâhu teâlâ sebeb-i tesmiyesinde vücûh-ı adîde vardır, rû-yı zemînde en evvel vaz ve tarh olunan beyit olduğuna mebnidir veyahut tufan hengâmında asumana ref' olunmağla kayd-ı garktan atik ve azat olduğuna mebnidir veyahut mutlaka tasallut ve istîlâ-yı cebâbireden mu'tak olduğuna mebnidir veyahut mülk-i habeşe tarafından suikast ile hücum eden Ebrehe'nin tasallutundan mu'tak olduğu içindir ebabil ve fil kıssası malumdur veyahut Ka'be-i mu'azzama'ya bir kimse malik olmayıp hürrü'l-asl olması bâ'is-i tesmiyedir ve her şeyin güzidesine ve hıyarına ıtlak olunur ve Sıddîk-ı Ekber radiyallâhu anhu hazretlerinin lakaplarıdır ki hüsn ü cemâllerine mebni veyahut haklarında hazret-i peygamberin lisân-ı nübüvvetlerinden men erâde en yenzure ilâ atîkin … ilâ ebî bekrin hadîs-i şerîfi sâdır olduğuna mebnidir veyahut akîb-i vilâdetlerinde valideleri tesmiye eylemiştir, şöyle ki akab-i vilâdette valideleri kucağına alıp Beyt-i Atîk'e getirerek ve rab bu çocuğu meyyitten azat eyle ve bana bağışla diye niyâz-mend oldukta intâk-ı	cem		
20091	ᶜatīḳa	عَتِيقَه	Ar.	*	Azat olmuş cariye ve eski nesne.			
20092	ᶜaşret	عَثْرَةْ	Ar.	•	Ayak sürçüp yere kapanmak ve hata etmek ve yanılmak.			
20093	ᶜoşmān	عُثْمانْ	Ar.	•	Toy kuşunun ve yılanın yavrusu ve a'lâm-ı ricâldendir.			
20094	ᶜoşmānī	عُثْمانى	Ar.	•	Halîfetullâh, pâdişâh-ı adâlet destgâh efendimiz hazretlerinin cedd-i a'lâları olan Sultan Osman Han Gazi hazretlerine mensup ve müteallik olan.			
20095	ᶜoşmāniyān	عُثْمانِيانْ	Ar. - Far.	•	Osmanlı cemaati ve tebaası ve taifesi.			
20096	ᶜacc	عَجّ	Ar.	*	Bülend âvâz ile haykırmak ve ref'-i savt.			
20097	ᶜucāb	عُجابْ	Ar.	*	Ziyadesiyle taaccüp olunacak şey; cemi, e'âcib gelir.	cem		
20098	ᶜicār	عِجارْ	Ar.	*	Avradın başına bağladığı ve örttüğü nesne.			
20099	ᶜicāz	عِجازْ	Ar.	*	İnat etmek.			
20100	ᶜicālet	عِجالَةْ	Ar.	•	Acele ile yapılan şey.			
20101	ᶜicāleten	عِجالَةً	Ar.	•	Alelacele, acele olmak üzere.			
20102	ᶜacāyib	عَجايِبْ	Ar.	•	Acîbeler, taaccüp olunacak şeyler.			
20103	ᶜucām	عُجامْ	Ar.	*	Çekirdek, nevâ.			
20104	ᶜicān	عِجانْ	Ar.	*	Boyun, unk, dübür ve üst manasına ve hayadan dübüre doğru mümted olan sinir ve ıs. tıbbiyyeden olup beyne's-sebîleyn denilen ve hayalar ile dübürün beyninde olan mesafeye ıtlak olunur.			
20105	ᶜacb	عَجبْ	Ar.	*	Kuyruk sokumu ve us'us dedikleri hurda kemik ki fâtiha-i hilkat ve hâtime-i fenâ ve ma'dûmiyyettir ve her nesnenin kuyruk dibi gibi muahhar ve müntehasına denilir.			

20106	ᶜucb	عُجبْ	Ar.	∴	Ahlâk-ı menhiyyeden zehv ve kibir manasınadır ki kendini görüp kendisini beğenmekten ibarettir ve nisvân taifesiyle mücâleset ve müvâneset eylemekten hoşlanıp pek mahzûz olan kimse ve taba pek nekre ve garip ve hoş ve latif göründüğünden veya nâdirü'l-vücûd olduğundan naşi bir şey için inkâr ve istiğrâb etmek hâli.			
20107	ᶜaceb	عَجَبْ	Ar.	∴	Taba pek nekre ve garip ve hoş ve latif göründüğünden veya nâdirü'l-vücûd olduğundan naşi bir şey için inkâr ve istiğrâb etmek hâli, cemi a'câb gelir ve taaccüp olunacak şey ve Hak Celle ve Âlâ tarafından rıza manasına mahmûldür.			
20108	ᶜacebā	عَجَبًا	Ar.	∴	Taaccüp ve merak ederim veyahut mümkündür ki, olabilir mi ki manasında müstameldir.			
20109	ᶜacer	عَجَرْ	Ar.	∗	Sulp ve metîn olan şey, kavi olan nesne.			
20110	ᶜacr	عَجرْ	Ar.	∗	Boyun bükmek ve hamle ve hücum eylemek ve bir adamı bir nesneden meneylemek ve ilhâh ve ibrâm eylemek.			
20111	ᶜucr	عُجرْ	Ar.	∗	Kalınlık ve yoğunluk ve semizlik ve kalın ve her nesnenin hacmi ve cüssesi olmak.			
20112	ᶜacer-ḳab	عَجَرْقَبْ	Ar.	∗	Suizanna müptela ve bed-derûn ve habis olan kimse, Fârisîde bed-sigâl derler ki cüzi bir sebep ile nâsa ilkâ-yı töhmet eder.			
20113	ᶜacez	عَجَزْ	Ar.	•	Bir nesnenin gerisine denilir; cemi, a'câz gelir ve zaaf, adem-i iktidâr ve kuvvetsizlik ve süstlük ve dermânde olmak ve **reddü'l-acz ale's-sadir**: şiirde beytin evveli ile ahirinde kelime-i vâhide bulunması sanatının ismi.	cem		
20114	ᶜiczet	عِجْزَةْ	Ar.	∗	Bir kimsenin en son çocuğu.			
20115	ᶜacezet	عَجَزَةْ	Ar.	∴	Âcizler, zayıf ve bî-iktidâr olanlar ve müfret olmak itibariyle her nesnenin ahiri ve sonu ve muahharı.			
20116	ᶜacef	عَجَفْ	Ar.	∗	Arıklık, hezel ve zaaf; cemi, ıcâf gelir.	cem		
20117	ᶜicl	عِجلْ	Ar.	∴	Sığır buzağısı ve araba tekerleği; cemi, acâcil gelir.	cem		
20118	ᶜacel	عَجَلْ	Ar.	∗	Bir nesneyi vaktinden mukaddem talep ve taharri eylemek ve sürat etmek ve balçık ve müteaffin balçık.			
20119	ᶜacelān	عَجَلَانْ	Ar.	∗	Meşrebi tez ve süratli olan adam ve hâlâ ve hazır olan şey; cemi, acâlî gelir ve çabuk gelip gittiği için şehr-i şa'bâna denilir ki tiryakilerin vicdanlarında hafta kadar hükmü yoktur.	cem		
20120	ᶜacele	عَجَلَة	Ar.	∴	Bir nesneyi vaktinden mukaddem talep ve taharri eylemek ve sürat etmek ve araba denilen şey ki bir nevinin şekli araba kelimesinde gösterilmiştir; cemi, a'câl ve ıcâl gelir ve çark ve dolap ve siyah ve müteaffin balçık ve çamur ve **alelacele**: vaktinde mukaddem talep ederek sabır ve teenni ve mülahaza etmeyerek.	cem		
20121	ᶜaceliyy	عَجَلِيّ	Ar.	∗	Arabacı, araba yapıcı.			
20122	ᶜacem	عَجَمْ	Ar.	•	Arabın hilafıdır, Arap sınıfından maada sınıf-ı insânîye denilir, Türkî ve Îrânî ve Hindî vesairler gibi.			
20123	ᶜacemiyy	عَجَمِيّ	Ar.	•	Cinsi Acem olan adam.			
20124	ᶜacmiyy	عَجْمِيّ	Ar.	•	Akil ve mümeyyiz ve dakîka-şinâs adam.			
20125	ᶜacem	عَجمْ	Ar.	∗	Yazıyı noktalamak ve kuyruk sokumu; cemi, ucûm gelir ve bir nesneyi ısırmak ki gözüm ısırıyor tabiri bundan neşet eder ve sınamak, denemek, tecrübe etmek.	cem		
20126	ᶜucme	عُجْمَه	Ar.	∴	Kelamı fesahat üzere beyan ve eda edemeyip ta'kîd ve ibhâm ile tekellüme denilir ki dil tutkunluğu tabir olunur.			
20127	ᶜacemistān	عَجَمِسْتَانْ	Ar. - Far.	•	Memâlik-i Îrâniyye, Acem toprağı.			
20128	ᶜacn	عَجنْ	Ar.	∗	Yoğurmak ve hamur yoğurmak.			

20129	ᶜucūz	عُجُوزْ	Ar.	*	Hatun acûz yani pir olmak.			
20130	ᶜacūz	عَجُوزْ	Ar.	∴	Kocakarı, pîre-zen; cemi, acâ'iz gelir ve **berdü'l-acûz**: lisân-ı nâsta husûm tabir olunan yedi günden ibarettir, kocakarı soğuğu derler, her bir gününün ayrı ayrı adı vardır 1. sın, 2. sanneber, 3. vebr, 4. amir, 5. mü'temir, 6. mu'allil, 7. mutfi'u'l-cemr yahut mükfi'ü'z-za'ndır, âhir-i fasl-ı şitâda olması bâ'is-i tesmiyedir ve acûz kelimesinin yetmiş yedi manası vardır 1. iğne, 2. arz, 3. tavşan, 4. arslan, 5. mutlaka bin adedi, 6. kuyu, 7. deniz, 8. bahadır, 9. sığır, 10. bezirgân, 11. kalkan, 12. tevbe, 13. öküz, 14. aç adam, 15. terkeş, 16. ağaç kavata ve çanak, 17. açlık, 18. cehennem, 19. cenk, 20. kısa mızrak, 21. sıtma illeti, 22. hilafet, 23. şarap, 24. çadır, 25. güneş ağılı, dâ'iretü'ş-şems, 26. afet ve dâhiye, 27. nisvân kısmının feracesi, 28. dünya, 29. erkek kurt, 30. dişi kurt, 31. sancak, 32. kartal kuşu, 33. titremek, 34. kısrak beygir, 35. bir maruf kumluk, 36. gemi, sefine, 37. gökyüzü, 38. safi yağ, 39. sam yeli, 40. yıl ve sene, 41. şecer-i ma'rûfun ismi, 42. güneş, 43. pir, ihtiyar, 44. kocakarı, 45. sahife, 46. çeki taşı, 47. savma'a, mescit, 48. bir gûne tîb ismi, 49. sırtlan denilen hayvan, 50. yol, tarik, 51. bahri nebatlardan müretteb bir nev taam, 52. âciz, 53. afiyet, 54. yaban eşeğinin	cem		
20131	ᶜacūl	عَجُولْ	Ar.	∴	Acele ve sürat eden kimse; cemi, acâ'il gelir ve ölüm ve kahvaltı tabir olunan muhtasarî taam.	cem		
20132	ᶜacib	عَجِيبْ	Ar.	∴	Mutlaka pek taaccüp olunacak şey; cemi, acâyib gelir ve hadd-i acebden birun olan şey.	cem		
20133	ᶜacĭbe	عَجِيبَه	Ar.	•	Sebeb-i ta'accüb olan şey.			
20134	ᶜacĭr	عَجِيرْ	Ar.	*	Innîn ve bî-recûliyyet olan adam, Türkçede pülüç tabir olunur.			
20135	ᶜacĭz	عَجِيزْ	Ar.	∴	Mücâma'ata muktedir olmayan kimse ve âciz olan, kudreti olmayan adam.			
20136	ᶜacĭze	عَجِيزَه	Ar.	*	Her nesnenin ahiri, sonu ve muahharı; cemi, acâ'iz.	cem		
20137	ᶜacĭl	عَجِيلْ	Ar.	•	Aceleci, acele edici olan.			
20138	ᶜacĭn	عَجِينْ	Ar.	*	Yoğrulmuş nesne; cemi, ucün gelir ve hîz ve muhannes şahıs ve rehavetli erkek ve kadın ve ıs. tıbbiyyede hamura, hamîre denilir.	cem	Tıp	
20139	ᶜadd	عَدّْ	Ar.	•	Saymak, a'dâdı biribirine zammetmek ve birer birer saymak ve tutup itibar etmek.			
20140	ᶜadā	عَدٰا	Ar.	∴	İstisna için kullanılır bir harftir, şu hâlde harf-i cer olmak münasebetiyle dâhil olduğu kelimeyi cerr eder veyahut fi'l-i müte'addî olup dâhil olduğu kelimeyi nasbeder ve tecavüz etti manasına gelir, mamafih, maada terkibi tecavüz eden ve başka ve baki olan manasına gelir.			
20141	ᶜidād	عِدَادْ	Ar.	∴	Fırk ve hem-tâ ve küfüv manasına ve vergi ve bahşiş ve cünun emaresi ve aşüftelik alameti ki nâs ona hayal tabir ederler ve parmakla hesap etmek, saymak ve mevt vakti ve yılan ve akrep misilli zehirli hayvanlar yarası, sene tamamında yeniden ağrı ve veca vermek.			
20142	ᶜidāl	عِدَالْ	Ar.	*	İki şıkkın birini tercih ve tasmim ile ihtiyara kadir olamayıp tefekkür ve i'mâl-i endîşe ederek beynlerinde müterediddit kalmak.			
20143	ᶜadālet	عَدَالَةْ	Ar.	•	Zulüm ve cevretmeyip nüfus ve ukûlda istikameti kaim ve der-kâr olan emir ve hâleti icra etmek ve cümleye haklarını teslim eylemek.			
20144	ᶜadāmet	عَدَامَةْ	Ar.	*	Ahmak olmak.			
20145	ᶜadāvet	عَدَاوَةْ	Ar.	•	Düşmanlık, husumet.			
20146	ᶜadāvet-i dünyeviyye	عَدَاوَتِ دُنْيَوِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir kimsenin hüznüyle memnun ve ferahıyla mağmum olmak hususuna ıtlak olunur.		Fıkıh	
20147	ᶜiddet	عِدَّةْ	Ar.	∴	Ma'dûd, sayılmış demek, bu sebeple sayılmak şanından olan cemaat manasına müstameldir, gerek adedi malum olsun ve gerek olmasın Türkçede nice ile tabir olunur ve mutallaka yani kocasından boşanmış kadının yüz gün ve zevci vefat etmiş olan hatunun yüz otuz günden ibaret olarak zevc-i âhere varmaya salahiyet gelmek için beklemeye mecbur olduğu müddete denilir ve ıs. fıkhiyyedendir.		Fıkıh	

20148	ᶜudde	عُدَّة	Ar.	*	Levazım ve mühimmat ve ıs. tıbbiyyeden olup bazı nev-cüvânların yüzlerinde zuhur eden mercimek gibi hurda hurda sivilcelere denilir ki ekseriya büluğ zamanında olup nâs ona ergenlik derler.			
20149	ᶜaded	عَدَدْ	Ar.	•	Sayı, Fârisîde şümâr denilir ve sayılmış nesne ve ma'kûlât-ı sâniyeden olup nesnenin vahdeti veyahut gayr-ı vahdetinden ibaret olan arz ve arz-ı mezkûrun derecâtını beyan için istimal olunan kelime bir ve iki ve üç ve emsalleri misilli; cemi, a'dâd gelir.	cem		
20150	ᶜaded-i ṣaḥīḥ	عَدَدِ صَحِيحْ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup eşyanın eczasından sarfınazarla tamamiyeti itibariyle miktarını işar eden adede ıtlak olunur, 5 kıyye, 8 kuruş, 3 arşın gibi.		Riyaziye	
20151	ᶜaded-i ṣaḥīḥ maᶜa'l-kesir	عَدَدِ صَحِيحْ مَعَ الْكَسِرْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup aded-i sahîh ile kesirden yani bir şeyin bir veya birkaç kere tamamıyla parçalarından mürekkep olan adede denilir 3 kıyye, 7 kuruş, on para, 2 arşın dört parmak gibi.		Riyaziye	
20152	ᶜaded-i ferd	عَدَدِ فَرِدْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 3, 5, 9 gibi mütesâviyeten iki kısma taksimi mümkün olmayan adede ıtlak olunur.		Riyaziye	
20153	ᶜaded-i zevc	عَدَدِ زَوجْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 4, 8, 12 gibi iki müsavi kısma tefriki mümkün olan adede denilir.		Riyaziye	
20154	ᶜaded-i aṣlī	عَدَدِ اَصلِى	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendinden maada tamamen diğer adede taksimi mümkün olmayan adede denilir 5, 7, dokuz gibi.		Riyaziye	
20155	ᶜaded-i tām	عَدَدِ تٰامْ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup eczâ-yı muhtelifesinin yekûnu kendisine müsavi olan adede denilir, mesela 6 adedinin nısfı 3 ve sülüsü 2 ve südüsü 1 ki mecmuu altı adedine baliğ olur.		Riyaziye	
20156	ᶜaded-i kesir	عَدَدِ كَسِرْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 3 para 12 dirhem 8 parmak gibi bir şeyin tamamından sarfınazar parçaları miktarını bildiren adede ıtlak olunur.		Riyaziye	
20157	ᶜaded-i muṭlaḳ	عَدَدِ مُطْلَقْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup cins ve nevi beyan olunmayan adede ıtlak olunur.		Riyaziye	
20158	ᶜaded-i ġayr-ı muᶜayyen	عَدَدِ غَيرِ مُعَيَّنْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup aded-i mutlak demektir.		Riyaziye	
20159	ᶜaded-i muᶜayyen	عَدَدِ مَعَيَّنْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup cins ve nevi beyan olunan adede denilir, beş yumurta, on karpuz, üç patlıcan gibi.		Riyaziye	
20160	ᶜaded-i müteşābih	عَدَدِ مُتَشٰابِهْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendisini terkip eden âhâdları yani birleri cins-i vâhidden ibaret olan adede ve sayıya ıtlak olunur ki 8 denildiği gibi birden sekize kadar her bir adedi kuruş cinsinden ise kuruş, dirhem cinsinden ise dirhemdir.		Riyaziye	
20161	ᶜaded-i ġayr-ı müteşābih	عَدَدِ غَيرِ مُتَشٰابِهْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendisini terkip eden âhâdları yani birleri cins-i vâhidden ibaret olmayan adede denilir, mesela beş kuruş, on iki para veyahut sekiz kıyye, yüz dirhem denildiği vakitte eczasının bir kısmı kuruş ve bir kısmı para veyahut bir kısmı kıyye, diğer kısmı dirhem olması gibi ihtilâf-ı cinsten ibarettir.		Riyaziye	
20162	ᶜaded-i mürekkeb	عَدَدِ مُرَكَّبْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup aded-i gayr-ı müteşâbih demektir ve bir de 123 gibi bir den ziyade haneli olan adede denilir, işbu 123 adedinin üç haneli olması vesairinin daha ziyade haneli olması gibi.		Riyaziye	
20163	ᶜaded-i müfred	عَدَدِ مُفْرَدْ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 1, 2, 5, 6, 9 gibi yalnız olarak bir haneli adede ıtlak olunur.		Riyaziye	
20164	ᶜadedī	عَدَدِى	Ar.	∴	Adede mensup ve müteallik olan ve ıs. fıkhiyyeden olup sayılan şeye ıtlak olunur.			
20165	ᶜadediyyāt-i müteḳāribe	عَدَدِيّٰاتِ مُتَقٰارِبَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup âhâd ve efradı beyninde kıymetçe fark ve tefavüt olmayan ma'dûdâta denilir ki hep misliyyâttandır, ceviz ve yumurta gibi.		Fıkıh	
20166	ᶜadediyyāt-ı mütefāvite	عَدَدِيّٰاتِ مُتَفٰاوِتَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup âhâd ve efradı beyninde kıymetçe tefavüt ve fark bulunan ma'dûdâta denilir ki hep kıyemiyyâttandır, koyun ve yazma kitaplar gibi.		Fıkıh	

20167	ᶜadl	عَدلْ	Ar.	∴	Cevir, zulmetmeyip nüfus ve ukûlda istikameti kaim ve der-kâr olan emir ve hâleti icra eylemek manasınadır ki lisanımızda adalet eylemek tabir olunur, sultan ve valiye göre zulüm ve sitem eylemeyip dâd ve insaf eylemekten ve hâkime göre hak ile hükmeylemekten ibarettir ve adl iki nev olup biri adl-i mutlak ki akıl onun hüsnünü mukteza olup ezmineden bir zamanda nesh ve tebdili kabil ve vechen mine'l-vücûh cevir ve i'tidâ ile muttasıf olmaya, muhsine ihsanı mukabilinde ihsan ve bir adamdan renc ve ezayı defeden kimse üzerinden renc ve ezayı defeylemek gibi diğeri şol adldır ki adaleti şer'le malum olup bazı ezminede neshi mümkün ola, kısas ve erş-i cinâyât ve ahz-ı mâl-ı mürted gibi Fârisîde dâd ile tabir olunur ve bir nesneyi bir nesne ile beraberleştirmek ve misil ve nazir; cemi, a'dâl gelir ve bir nesne mukabilinde olan ceza ve ivaz ve fidye ve beraberlik ve doğruluk ve istikamet ve bir nesneyi doğrultmak ve iki adamın beynini tesviye eylemek ve herkesin hakkını teslim edip vermek ve adalet, dâd ve hakkaniyet ve yoldan sapmak ve dönmek ve udûl etmek ve ıs. fıkhiyyeden olup râhin ve mürtehinin emniyet edip de rehini tevdi eyledikleri kimseye ıtlak olunur.	cem	Fıkıh	
20168	ᶜades	عَدَسْ	Ar.	*	Hububattan mercimek denilen habbe; cemi, a'dâs gelir.	cem		
20169	ᶜadese	عَدَسَه	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup şekilde görüldüğü gibi dürbün camlarının her birine denilir ki envaı şekildekilerinden ibarettir, bunların sağdan bed' ile birinci mertebede bulunana muhaddebü't-tarafeyn ve ikincisine müstevi muhaddep ve üçüncüsüne mukaar muhaddep denilir, sebeb-i tesmiyesi birinci mertebe bulunan camın mercimek gibi ortası tümsek ve kenarları basık olmasıdır; cemi, adesât gelir.	cem	Hikmet-i tabî'iyye	+
20170	ᶜadesiyy	عَدَسِىّ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye ıs. olup adeseye benzer olan şeye denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
20171	ᶜudelāʾ	عُدَلٰاءْ	Ar.	•	Adiller emsal ve akranlar.			
20172	ᶜadlī	عَدْلِى	Ar.	•	Adl ve adalete mensup ve müteallik olan.			
20173	ᶜadem	عَدَمْ	Ar.	∴	Fıkdan ve yavı manasına mal fıkdanında galip olmuştur ve yok olmak, yavı olmak ve fakir ve bî-nevâ olmak ve bir nesneyi terk edip gitmek.			
20174	ᶜadem-i mesʾūliyyet	عَدَم مَسْئُولِيَّتْ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup efraddan birine veya birkaçına malen mazarratı olan bir fiilin intizam ve âsâyiş-i umûmîyi muhil yani cinayet, cünha ve kabahat nevinden addedilmemesine ta'bîr-i âherle kânûn-nâme-i cezâda o fiilin cürüm diye bi't-tavsîf cezası tayin olunmamasına ve daha muhtasarı fi'l-i mezkûrun hukûk-ı umûmiyyeye cihet-i ta'alluku bulunmamasına mebni failinin mazhar-ı mücâzât olmaması hâline ıtlak olunur.		Nizamiye	
20175	ᶜidm	عِدمْ	Ar.	•	Fakir ve bî-nevâ olan adam ve yokluk ve fakirlik.			
20176	ᶜudemāʾ	عُدَمٰاءْ	Ar.	•	Fakir ve bî-nevâ olanlar.			
20177	ᶜademī	عَدَمِى	Ar.	•	Ademe mensup olan.			
20178	ᶜademiyyet	عَدَمِيَّةْ	Ar.	•	Ademe mensubiyet, yokluk.			
20179	ᶜadn	عَدنْ	Ar.	∴	Bir yerde ikamet ve temekkün etmek ve vatan tutmak, mukim olmak ve cennetin efdal ve âlâ olan bahçesi.			
20180	ᶜadv	عَدوْ	Ar.	*	Seğirtmek, koşmak.			
20181	ᶜadüvv	عَدُوّ	Ar.	•	Düşman, bedhah ve hasım; cemi, a'dâ ve cem'u'l-cem'i e'âdî gelir.	cem		
20182	ᶜudvāʾ	عُدْوٰاءْ	Ar.	*	Iraklık ve bir adamı bir nesneden ret ve sarf eden şugl ve mâni.			
20183	ᶜudvān	عُدْوٰانْ	Ar.	∴	Bir adama zulmeylemek ve bir adamı bir nesneden sarf ve menedip çevirmek ve geçirmek ve bir kimse üzere sıçrayıp atlamak ve bir işi terk edip ondan geçmek ve adavet ve düşmanlık.			

20184	ʿudvet	عُدْوَةْ	Ar.	•	Irak mekân ve mekân-ı mürtefi' ve derenin kıyısı ve kenarı ve bir nesnenin tûlen ve arzen muvafıkı; cemi, ıdât gelir.	cem		
20185	ʿudūl	عُدُولْ	Ar.	•	Yoldan sapmak ve istikametten inhiraf etmek ve dönmek ve meyil ve rücu etmek.			
20186	ʿadvā	عَدْوٰى	Ar.	∴	Fesat manasına ve uyuz ve emsali sâri illetin âhere sirayetine denilir ve illet sirayet edip geçmek.			
20187	ʿudvā	عُدْوٰى	Ar.	*	Bir adama zulmetmek ve bir adamı bir nesneden sarf ve menetmek ve çevirmek ve geçirmek ve bir kimse üzere sıçrayıp atlamak ve bir işi terk edip ondan geçmek.			
20188	ʿidā	عِدٰى	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar, hasımlar.			
20189	ʿadîd	عَدِيدْ	Ar.	∴	Sayı, şümâr ve çok, kesîr ve bisyâr ve müteaddit ve adedi vefîr olan ve bir adamın küfüv ve hem-tâsına denilir.			
20190	ʿadîde	عَدِيدَه	Ar.	*	Hisse ve behre.			
20191	ʿadîl	عَدِيلْ	Ar.	•	Misil ve nazir ve vezin ve miktarda müsavi ve beraber olan ve hem-kadr olan; cemi, udelâ gelir.	cem		
20192	ʿadîm	عَدِيمْ	Ar.	∴	Bön ve ahmak adam ve mecnun ve yok olan ve gayr-ı mevcûd olan.			
20193	ʿaẕāb	عَذٰابْ	Ar.	•	İşkence ve eziyet ve nekâl ve ukubet; cemi, a'zibe gelir.	cem		
20194	ʿiẕār	عِذٰارْ	Ar.	∴	Sakalın iki canibi ve asıl manası kulak yumuşağına doğru beyaz olan yerler olup badehu sakala sirayet eyledi ve binâ-yı cedîd ve hıtân-ı sabî ve bir şey-i cedîdden istifade olunduğundan için ahbaba tehiyye ve tertip olunan ziyafete denilir ve şerm ve hayâ ve bu manadandır ki **halî'u'l-'uzâr:** bî-şerm ve hayâ demektir, lisanımızda sıyırık ve perdesiz denilir ve çehrede yanak.			
20195	ʿaẕāvet	عَذٰاوَةْ	Ar.	*	Bir mahal enhâr ve buhûr ve merclerden ve çorak ve bataklıklardan ve vahameti mucip hâlât-ı sâ'ireden ari olup havası pek sağ ve toprağı hoş ve pâkîze olmak.			
20196	ʿaẕb	عَذْبْ	Ar.	∴	Mutlaka tayyib ve hoş-güvâr ve şirin olan taam ve şarap ve ziyadesiyle susuzluktan naşi yemek yemeyi terk etmek ve meneylemek ve bir nesneden imtinayla geri durup ondan feragat eylemek.			
20197	ʿaẕeb	عَذَبْ	Ar.	*	Çirk ve hâr u hâşâk makulesine denilir ve mevlit akabinde zuhur eden murdar ve nâ-pâk şey ki su ve sondan ibarettir ve her nesnenin ucu ve yosun.			
20198	ʿaẕbe	عَذْبَة	Ar.	*	Yosun ve tahte's-semâ olan nesne ki üzerinde semaya kadar sütre ve hail olmaya ve dönüm tabir olunan yer ve onu ihata eden nesne ki etrafına sınır olmak üzere çevrilen mürtefice topraktan ibarettir.			
20199	ʿuẕr	عُذْرْ	Ar.	∴	Bahane ki bir emrin icrasını terk eylemeye sebep ve vesile olur; cemi, a'zâr gelir ve üç türlüdür, biri o işi işlemedim demekle hasıldır, biri de şu nesneye mebni işlemedim demek ki o nesneyi zikir ile mevki'-i zenbden huruç eder, biri dahi gerçi onu işlemedim lakin min-ba'd işlemem demekle hasıldır ki bu da tevbedir binaenaleyh her tevbe özür olup emr-i bi'l-aks olamaz, beynlerinde umum, husus mutlaka vardır ve bir adamın irat eylediği özür ve bahaneyi kabul eylemek manasınadır ki mazur tutmak tabir olunur ve fevz ve zafer manasına ve bir adamın uyûb ve zünûbu kesîr olmak.	cem		
20200	ʿaẕrāʾ	عَذْرَآءْ	Ar.	•	Bakir ve kızoğlankız; cemi, azârî gelir.	cem		
20201	ʿiẕret	عِذْرَة	Ar.	*	Özür ve bahaneyi kabul eylemek.			
20202	ʿuẕre	عُذْرَة	Ar.	*	Cephede olan perçem ve nâsiye manasına ve bir bölük saç ve felekte beş kevâkib adıdır ki Kehkeşan'ın nihayet ve evâhirinde olur ve kızın bekâretini izale eylemek ve alamet ve nişan.			
20203	ʿaẕm	عَذْمْ	Ar.	*	Bir adama levm ve itap eylemek ve öfke ile katı katı nesne ekl etmek ve sövmek ve seb ve düşnâm etmek.			
20204	ʿaẕūbe	عَذُوبَة	Ar.	•	Taam ve şarap, tatlı ve şirin ve tayyib ve hoş-güvâr ve leziz olmak.			
20205	ʿazîr	عَزِيرْ	Ar.	∴	Sünnet düğünü ve üzerine özür dilenen şey ve mümteni ve müte'azzir olan, güç olan veyahut mümkün olmayan.			

20206	ᶜazīme	عَزِيمَة	Ar.	•	Levm ve itap; cemi, azâyim gelir.	cem		
20207	ᶜarāʾ	عَرَآءْ	Ar.	∗	Meydan gibi kat'an sütre ve örtüsü olmayan açık arsa ve fezaya denilir; cemi, a'râ gelir, Fârisîde hâmûn denilir.	cem		
20208	ᶜurrāt	عُرَّاةْ	Ar.	•	Ariler, üryanlar, çıplak olanlar.			
20209	ᶜarrāt	عَرَّاتْ	Ar.	∗	Pek dürtücü, şedîdü'l-ıztırâb olan nesne.			
20210	ᶜarābet	عَرَابَةْ	Ar.	∗	Fuhş ve nâ-sâz söz söylemek.			
20211	ᶜarāde	عَرَادَة	Ar.	∗	Çekirge ve hâlet.			
20212	ᶜarrāde	عَرَّادَة	Ar.	•	Eski zamanda muhasara hengâmında taş ve emsalini atmaya müstamel bir nev alet ismidir ki mancınıktan küçük olur.			
20213	ᶜarāżat	عَرَاضَةْ	Ar.	∴	Hediye, tuhfe ve arz ve takdim olunan peşkeş ve öne konulan taam.			
20214	ᶜarāfet	عَرَافَةْ	Ar.	∗	Bir adam kavmine arîf olmak.			
20215	ᶜirāfet	عِرَافَةْ	Ar.	∗	Kâhinlik eylemek ve müneccimlik ve ilm-i gayb iddia etmek.			
20216	ᶜirāḳ	عِرَاقْ	Ar.	∴	Kuş yeleğinin cevfi ve su kenarı ve bilâd-ı ma'rûfeyi muhtevi ülkenin ismidir ki tûlen Basra kurbunda Abbâdân nam kasabadan Musul şehrine ve arzen Kadsiyye'den Halevân nam beldeye kadar olan araziden ibarettir, sebeb-i tesmiyesi orada hurma vesair ağaçların çokluğu ile birbirine sokuşup sık ve gür olmasıdır yahut arz-ı Arabı haşiye ve pervaz gibi ihata ve istikfâf eylediğidir veyahut arz-ı mezbûrun Dicle ve Fırat kıyılarında olmasıdır ve cem olmak itibariyle kökler, asıllar ve bünyâdlar ve damarlar manasına.			
20217	ᶜarāʾis	عَرَآئِسْ	Ar.	•	Arûslar, gelinler.			
20218	ᶜarāʾiż	عَرَآئِضْ	Ar.	•	Arîzalar, arz olunan hususlar.			
20219	ᶜarāʾik	عَرَآئِكْ	Ar.	•	Arîkeler, nefis ve zatlar ve tabiatlar ve ahlak.			
20220	ᶜArab	عَرَبْ	Ar.	∴	Acemin hilafı olan tâ'ife-i insâniyyedir ki berrü'ş-Şâm ve Hicaz ve Yemen ve Mısır ve Trablus ve Tunus ve o havalide sakin ve mütevattın olup Arabî lisanı üzere tekellüm eden taife ve tâ'ife-i mezkûreye dâhil ve mensup olan adam ve Acemin hilafı denilmesiyle buradaki Acem tabirinden murat Arabın maadası olan Türk ve Fars ve Rum ve Hindî vesair tavâ'iftir ve mide fasit olmak ve neşâtlanıp cümbüşe gelmek ve yara irinlenip şişmek, **Arab-ı Âribe** ve **Arab-ı urebâ** ve **Arab-ı urûbiyye**: asıl Arap taifesi ki başka bir taifeye karışmayarak evâ'ilde Yemen'de ve Hicaz'da mütevattın idiler, **Arab-ı müte'arribe** ve **Arab-ı müsta'rebe**: asıl Arap taifesine başka tavâ'ifin ihtilatından hasıl olan taife ki evâsıtta peyda oldular.			
20221	ᶜurebāʾ	عُرَبَآءْ	Ar.	•	Asla başka cinse karışmamış olan Arap taifesinin sıfatıdır.			
20222	ᶜurbān	عُرْبَانْ	Ar.	•	Araplar, Arap uşakları.			
20223	ᶜarbede	عَرْبَدَة	Ar.	∴	Bed-hûyluk eylemek ki murat, bezm-i işrette hem-demiyle ülfetsizlik edip bed-mestlik eylemek ve kavga ve münazaa etmek ve niza ve feza' eylemek ve cenk, savaş ve sû-i hulk.			
20224	ᶜarbede-cū	عَرْبَدَه جُو	Ar. - Far.	•	Niza ve feza' ehli olan.			
20225	ᶜArabistān	عَرَبِسْتَانْ	Ar. - Far.	•	Araplar memleketi, kavm-i Arabın kesretle bulunduğu kıta.			
20226	ᶜarbūn	عَرْبُونْ	Ar.	∴	Alışverişte verilen peşin akçe ki pey akçesi denilir ve arebûn dahi bu manaya gelir.			
20227	ᶜarabiyy	عَرَبِىّ	Ar.	∴	Araplığı zahir ve sabit ve mütehakkık olan kimse ve Araplığı mütebeyyin olan lisan ve Araplar lisanı ve Araplara mensup olan.			

20228	ʿirbîd	عِرْبِيدْ	Ar.	•	Sarhoşluk ve niza ve feza’ ehli.			
20229	ʿurre	عُرَّة	Ar.	*	Uyuz illeti ve cereb manasına ve ıs. tıbbiyyeden olup beygirlere mahsus bir illettir ki beyaz kan damarları demek olan ev’iye-i lenfaviyyenin ve bunun boyun ve koltuk altı ve kasık mahallerinde bulunan bezlerden ibaret düğümler manasına olan ukad-ı lenfaviyyenin dolgunluğu ve evride-i sathiyyenin yani cilde yakın siyah kan damarlarının insidâdı ve kabuklar yahut mantar gibi mahsulat manasına olan tenebbütât-ı kem’eviyye ile mestur, tahte’l-cild veyahut sathi olarak münferit veya müctemi’ surette husule gelen sivilceler ve etrafın te’accünü yani hamur gibi yumuşaması ile muttasıf bir hastalık olup nev’-i beşere sirayet etmektedir ve bu marazın akıbeti helaktır.		Tıp	
20230	ʿarre	عَرَّة	Ar.	*	Cenkte olan sahtî ve şiddet hâleti ve taze kız ve bir şer ve kerîheye uğramak ve cürüm ve cinayet ve haslet-i kabîha ve fena tabiat.			
20231	ʿarec	عَرَجْ	Ar.	•	Topal olmak, topallık.			
20232	ʿarcāʾ	عَرْجَآءْ	Ar.	•	A’rec olan, topal olan dişi.			
20233	ʿarecān	عَرَجَانْ	Ar.	•	Aksak adamın yürümesine denilir.			
20234	ʿurcān	عُرْجَانْ	Ar.	•	A’recler, topal olanlar.			
20235	ʿurce	عُرْجَه	Ar.	*	Bir nesnenin üzerine durmak ve üzerine çıkmak.			
20236	ʿurcūn	عُرْجُونْ	Ar.	*	Hurma salkımının çöpü kuruyup ay gibi eğilmiş olması.			
20237	ʿurd	عُرْدْ	Ar.	*	Katı ve muhkem nesne.			
20238	ʿirs	عِرْسْ	Ar.	•	Koca ile karıdan her biri.			
20239	ʿurs	عُرْسْ	Ar.	•	Düğün yemeği, velîme taamı.			
20240	ʿarş	عَرْشْ	Ar.	∴	Arş-ı ilâhîdir ki takdir ve tahdidi ukûl-ı beşeriyyeden hariçtir, hakikat ve miktarı ilm-i ilâhîye menûttur yahut hakikati bir yâkût-ı ahmerdir ki nûr-ı hazret-i cebbârdan mütelâlî ve tâbândır, Fârisîde gerzemân derler ve felek-i a’zam ve kürsî-i felek-i sevâbittir asıl arş-ı sakaf manasınadır binaenaleyh cümle feleğin husûsân cennetin sakafı menzilesindedir sair ma’ânî ondan müteferri’dir ve ulüv ve rif’at münasebetiyle padişah tahtına denilir ve iz ve sultan ve mecd ve şan manasına ve bir işin medâr-ı kıyâmı olan şey ve bir nesnenin rengi ve tavan ve çadır ve gölgelik için yapılmış çardak makulesi, yapılmış hane; cemi, urûş ve uruş ve a’râş gelir ve köşk ve tabut ve mülk ve saltanat ve gölgelik ve sayeban ve kerevet ve çardak yapmak ve bir kimse ifrât-ı neşâtından dimağı aşüfte olmakla hayran ve mebhût kalmak ve ev yapmak ve bir yerde ikamet eylemek ve borçluya takaza eylemek ve bir nesneden udûl ve insiraf eylemek ve bir kimsenin vereceği nesneye hail olup imtina eylemek manalarınadır.	cem		
20241	ʿarṣa	عَرْصَه	Ar.	∴	Haneler aralığında olan binadan hali avlu ve meydan ve fezâ-yı vâsi’a; cemi, ırâs ve arasât ve a’râs gelir.	cem		
20242	ʿarṣa-i ʿaraṣāt	عَرْصَهٔ عَرَصَاتْ	Ar.	•	Ve arsatü’l-cem’, mahşer meydanı, yevm-i kıyâmette cümle halkın cem olunacağı arsa.			

20243	ᶜarż	عَرضْ	Ar.	∴	Mekke'ye veya Medine'ye varmak ve bir kimsenin önüne arkuru bir şey zuhur etmek ve bir kimseye bir nesneyi izhar eylemek ve bir nesneyi bir kimseye göstermek ve bir nesneyi gözden geçirip hâline nazar eylemek ve bir kimsenin hakkına bedel bir nesne vermek ve bir kimseye peri ve gûl ve cadı makulesi görünmek ve bir nesnenin bir canibine vurmak veya dokunmak ve bir metaa değer-bahâsında bir şey-i âher verip mübadele eylemek ve bir nesne nagehan zuhura gelmek ve meta manasına ve altından akçeden maada imale denilir ve bir nesneyi birinin önüne koymak takdim etmek ve bir nesnenin tul mukabili olan ön ve arkuru ciheti ve muamelede aldanmak ve delirmek, cünun arız olmak ve insan kısmı illetsiz ve sahih ve salim iken hemen ölmek ve coğrafya ıs. olup bir mahallin sath-ı arz üzere hatt-ı istivâdan olan buuduna denilir ve heyet ıs. olup bir kevkebin mıntıkatü'l-burûcdan buuduna denilir.		Coğrafya ve Heyet	
20244	ᶜirż	عِرضْ	Ar.	∴	Mesâmmât-ı bedenden ter teraşşuh edecek yerler ve insanın nefis ve zatı ve hoş ve nahoş beden rayihası ve insanın namus ve hürmeti ki nefsi ve hasep ve şerefi cihetinden nakisa ve ar luhûkundan sıyanet ve himâyetinde olduğu semt ve tarafıdır veyahut ehl ü iyâl ve mahremleri gibi umur ve ahvalini rüyet ve muhafaza kendisine lazım ve vacip olan kimseler veyahut adamın medih veya zemmolunacak mevzi'-i mestûru veyahut hasep ve şereften medarıiftiharı olacak nesne ve halîka-i mahmûde ve tabiat ve cibillet-i haseneye ıtlak olunur ve cild ve asker ve bir kimseye daima batıl ve beyhude ile muteriz olan fodul kimse; cemi, a'râz gelir ve âb-rû, yüz aklığı ve şan ve sebeb-i i'tibâr.	cem		
20245	ᶜurż	عُرضْ	Ar.	*	Her şeyin canip ve nahiyesi.			
20246	ᶜaraż	عَرَضْ	Ar.	∴	Altından ve akçeden gayrı mal ve meta ve insana hâdis ve arız olan maraz ve keder ve meşgalesi makulesi, hâlet ve az olsun çok olsun mutlaka mal ve ganimet ve hırs ve tamah ve bir nesneye alâ-gafletin nâgehânî isabet eylemeye denilir ve nesnenin zatına lazım olmayıp o nesnede bazen mevcut ve bazen gayr-ı mevcûd olan keyfiyet ve ıs. tıbbiyyeden olup bir hastalığı veya marazı bildiren alamet ve nişaneye denilir; cemi, a'râz gelir.	cem	Tıp	
20247	ᶜurża	عُرْضَة	Ar.	∴	Himmet ve görüş mansûbelerinden bir mansûbe ve bir nesnenin önüne arkuru nasbolunmuş nesne ve bir şeyin zapt ve tahammülüne kuvvet ve kudret ve muteriz manasına ve nâsın daima ta'n u teşnî'lerine mevki ve mazrib olan kimseye ıtlak olunur ve bir nesnenin önüne nişâne-i tîr gibi nasbolunmuş nesne ve aralığa girip muteriz ve hâciz ve hail olan seye ıtlak olunur.			
20248	ᶜarżan	عَرْضاً	Ar.	•	Arz cihetiyle, enliliğine.			
20249	ᶜarż−-ı ḥāl	عَرْضِ حَالْ	Ar.	•	Padişah veya vezire veyahut nezaret ve vilayete ve emsali resmî makâmâta ifâde-i hâl zımnında ahali tarafından arz ve takdim olunan nameye veya varak-pâreye denilir.			
20250	ᶜarż-gāh	عَرضْگَاهْ	Ar.	•	Cemiyet meydanı.			
20251	ᶜarażiyy	عَرَضِىّ	Ar.	•	Zatî olmayıp gâh mevcut ve gâh gayr-ı mevcûd olan ve arızi olan.			
20252	ᶜarṭaba	عَرْطَبَه	Ar.	*	Ut ismidir ki bir nev lavta denilen sazdan ibarettir, Fârisîde berbut ve Türkî-i kadîmde kopuz tabir olunur ve davul denilen çalgı.			
20253	ᶜarᶜar	عَرْعَرْ	Ar.	•	Dağ servisi ve dikenli ardıç denilen ağaç.			
20254	ᶜirf	عِرفْ	Ar.	•	Sonradan bilmek, öğrenmekle ve haber almağla bilmek.			
20255	ᶜörf	عُرفْ	Ar.	∴	İhsan ve maruf manasına ve cûd ve sahâ manasına ve bezl ve ita olunan şey ki vergi ve atiyye tabir olunur ve ikrar eylemek; cemi, a'râf gelir ve peyderpey ve tetâbu' ve tevali manasına ve min tarafillahi teâlâ ulü'l-emre ve sultana tevdi olunun hüküm ve horoz ibiği ve âdet ve mütetâbi', birbiri ardınca.	cem		
20256	ᶜörfen	عُرْفاً	Ar.	•	Şer'e tatbik ile değil örfe ve âdet ve hükme istinat olunarak.			

20257	ᶜurefāʾ	عُرَفَآءُ	Ar.	•	Arîfler, irfan ve malumat ehilleri.			
20258	ᶜarafāt	عَرَفٰاتٌ	Ar.	∴	Hüccâcın yevm-i arefede vukuf ettikleri mevkifin ismidir ki Mekke'ye on iki mil mesafededir, sebeb-i tesmiyesinde vücûh-ı adîde vardır, Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm ile Havva aleyhi's-selâm cennetten arza nüzul eylediklerinde her biri bir tarafa nüzul edip ve bir hayli vakitten sonra mevzi'-i mezbûrda telaki ve te'ârüf eylemeleriyle o mahalle Arafat denildi veyahut Cebrail (a.s.), İbrahim aleyhi's-selâma mevzi'-i mezbûrda ta'lîm-i menâsik eylediklerinde e arefet e arefet diye suallerine Hazret-i İbrahim (a.s.) dahi areftü areftü demeleri bâ'is-i tesmiyedir veyahut arz-ı merkûm, arz-ı mukaddese-i mu'azzama olmakla güya ki tarif edilmiş, yani râyiha-i tayyibe ile tatyîb olunmuş olduğu sebeb-i tesmiyedir.			
20259	ᶜirfān	عِرْفٰانٌ	Ar.	∴	Bilmek, ilim ve irfan ve marifet beyninde fark vardır, irfan ve marifet bir şeyi tefekkür ve eserini tedebbür ile bilmekten ibaret olmakla ilmin mukabili cehldir, şu hâlde ilim, vech-i küllî ile bilmek, irfan ve marifet ise vech-i cüz'î ile bilmek manasınadır, bu cihetten Hak Teâlâ'ya irfan ve marifet isnat olunmaz ve ikrar eylemek ve mücazat eylemek.			
20260	ᶜarefe	عَرَفَه	Ar.	∴	Mâh-i zilhiccenin dokuzuncu ve hüccâcın Arafat'ta vukufu günü ve bayramların bir gün evvelki günü.			
20261	ᶜörfiyy	عُرْفِيّ	Ar.	•	Âdete mensup olan ve padişah, ulü'l-emr tarafından hakkânî olarak sudûr eden hükme mensup ve müteallik olan.			
20262	ᶜirḳ	عِرْقٌ	Ar.	∴	Damara denilir ki Fârisîde reg denilir ve ağacın kökünde damar tarzında tel tel saçaklardan ibarettir; cemi, urûk ve a'râk ve ırâk gelir ve her nesnenin asıl ve bünyâdı ve kökü ve gövde, ceset.	cem		
20263	ᶜaraḳ	عَرَقٌ	Ar.	∴	Zî-rûh kısmının gövdesi derisinden sızıp çıkan rutubete denilir ki ter tabir olunur ve duvardan sızıp çıkan rutubet ve nef' ve fayda ve mutlaka her nesnenin sırasına ve taburuna denilir ve terlemek ve üşengen ve kâhil olmak ve mükeyyifâttan bir nev ispirtolu meşrubat ki imbikten taktir edilerek istihraç olunur.			
20264	ᶜirḳu'ẕ-ẕeheb	عِرْقُ الذَّهَبْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup altın kökü denilen bir nev nebat köküne denilir, işbu kök miktarına göre mukayyi yani kay getirici gibi ve mütekaşşi' yani balgam çıkarıcı gibi tıpta müstamel olup intifâh-ı ri'ede yani akciğerin şişkinliğinde ve akciğerin rehavetiyle balgamın terakümünden husule gelen usret-i teneffüste balgamın defini teshil ve rehâvet-i ri'eyi def ile balgamın miktarını taklîl maksadıyla ve ma'a-hâzâ ihtiyarların nezle-i müzminesinde ve hançere ile mizmârın nezlelerinden ve hulkûmun nezlesinden husule gelen usret-i teneffüste ve zibhada kullanılır ve müshil hassasına da malik olması hasebiyle def'-i inkıbâz için ve müzmin kanlı basur ile ishalde ve lohusalarda vaki karnın iç örtüsü demek olan periton iltihabında kan çıkartarak tenzîl-i şiddet edildikten sonra kullanılır ve muzâdd-ı tenebbüh gibi zatürrede dahi ziyade miktar istimaliyle tesir hasıl ettirilir.		Nebatat	
20265	ᶜirḳu'n-necîl	عِرْقُ النَّجِيلْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ayrık tabir olunan nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kökü yani ayrık kökü olup hafifçe müleyyin ve mugaddî ve mulattif ve mübevvil gibi emrâz-ı iltihâbiyyede ve alelhusus emrâz-ı iltihâbiyye-i kanât-ı bevliyyede, yani böbreklerden mesaneye sidiği nakleden yollar ile mesane denilen sidik haznesine ve mesaneden sidiği zekerin başına kadar isale hizmet eden yol derununda vaki iltihâbâtta matbûh şeklinde müstameldir.		Nebatat	+
20266	ᶜirḳu's-sūs	عِرْقُ السُّوسْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup meyan kökü tabir olunan nebat köküne ıtlak olunur ki nebât-ı mezkûrun şekli ve cezirinin tıpta istimali hakkındaki tafsilatın görülmesi için süs kelimesine müracaat oluna.		Nebatat	
20267	ᶜirḳu'n-nisāʾ	عِرْقُ النِّسَآءْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalça ve uyluk denilen mahallât-ı beden ile bütün bacak ve ayak kıtalarına gelen sinirlerin şedit olarak elem ve ağrısına ıtlak olunur.		Tıp	
20268	ᶜarakiyye	عَرَقِيّه	Ar.	•	Başa iktisâ olunan bir nev kisve ki ekseriya şeyhler ve dervişler başlarına giyerler.			

20269	ʿark	عَركْ	Ar.	∗	Ovmak, delk etmek ve bir nesneyi mahvoluncaya veyahut ıslah oluncaya kadar sürtmek ve bir kimseye âzürde edecek şerr ü şûr veyahut bir hadise ve musibet haml ve havale kılmak ve takallübât-ı zaman bir adamı tedip ve gûş-mâl ile mütebassır ve huşyâr eylemek.			
20270	ʿarim	عَرِمْ	Ar.	∗	Suyu haps için dereler içre yapılan set ve bende denilir ve ırmak kenarı ve köstebek dedikleri kör sıçanın erkeği ve şiddetli yağmura denilir ve bir derenin ismi ve su bendi ve dere ve vadi.			
20271	ʿarv	عَرَوْ	Ar.	∗	Bir adama bir kimse bir kimse cerr-i me'mûl zımnında kâbus gibi gelip basmak ve bir nesneyi sattıktan sonra ona teessüfle melul ve gam-gîn olmak ve sıtma illetinin iptida titretmesi zuhurunda üşütmek.			
20272	ʿurvāʾ	عُرْوَآءْ	Ar.	∗	Sıtma illetinin iptida titretmesi zuhurunda arız olan üşütmek hâletine denilir ve ıs. tıbbiyyedendir ve sıtma tutmak ve titretmek.		Tıp	
20273	ʿurūbiyy	عُرُوبِيّ	Ar.	•	Asla başka cinse karışmamış olan Arap.			
20274	ʿurūbiyye	عُرُوبِيَّه	Ar.	•	Asla başka cinse karışmamış olan Arap taifesinin sıfatıdır.			
20275	ʿurvet	عُرْوَةْ	Ar.	∴	Kova ve bardak makulesinin kulpu ve nefis ve fâhir mal, **urvetü'l-vüskâ**: metîn ve muhkem olan kulp ki dîn-i İslâm'dan kinaye olur.			
20276	ʿurūc	عُرُوجْ	Ar.	∴	Yukarı çıkmak ve bir kimsenin veya hayvanın ayağına bir nesne isabet etmekle aksayarak yürümek.			
20277	ʿarūs	عَرُوسْ	Ar.	•	Gelin, kocaya yeni varan kız veya karı.			
20278	ʿarūsī̆	عَرُوسِى	Ar.	•	Gelinlik, düğün.			
20279	ʿarūsiyy	عَرُوسِىّ	Ar.	•	Arûsa müteallik ve mensup ve ait olan.			
20280	ʿurūş	عُرُوشْ	Ar.	•	Arşlar, tahtlar, serîrler, **hâviyetün 'alâ urûşihâ:** külliyen harap ve viran olan.			
20281	ʿarūż	عَرُوضْ	Ar.	∴	Mekke-i Mükerreme ve Medîne-i Münevvere ve nevâhî ve çevrelerine denilir ve mîzân-ı şi're ıtlak olunur ki şiir onunla muaraza ve mukabele olunup tashihiyle mevzunu, nâ-mevzûndan mütemeyyiz olduğu için veyahut ilm-i arûz ulûm-ı külliyyeden bir nahiye olduğu için tesmiye olunmuştur zira aruz nahiye manasına da gelir veyahut şiir kendisine arz ve tatbik olunmağla muvafık olanı sahih ve muhalif geleni fasit olduğu için veyahut muhterii olan İmam Halil fenn-i mezbûra Mekke'de mülhem olduğu için tesmiye olunmuştur ve şiirden her beytin mısrâ'-ı evvelinin cüz'-i ahîrine denilir, gerek ilel ve zihâfâttan salim olsun ve gerek mugayyir olsun ve her beytin birinci mısraının ahirinde olan tef'ile ve kelamın meali ve mana ve fehvası; cemi, e'ârîz gelir, ıs. fıkhiyyeden olup arazın cemi ki nukûd ve hayvanat ve mekîlât ve mevzûnâttan başka olan meta ve kumaş ve emsali şeylere denilir ve süluk edenin önüne arkuru gelen mekân ve mutlaka çok nesne ve bir kimseye arız olan işe ve hacete ıtlak olunur.	cem	Fıkıh	
20282	ʿurūż	عُرُوضْ	Ar.	•	Arazlar, keyfiyetler, hassalar.			
20283	ʿarūf	عَرُوفْ	Ar.	•	Arif ve malumatlı olan.			
20284	ʿurūḳ	عُرُوقْ	Ar.	•	Gitmek, zehâb etmek, azimet etmek ve urûk, cem olmak itibariyle ırklar, kökler, asıllar, bünyâdlar ve damarlar kan damarları, regler.			
20285	ʿary	عَرىْ	Ar.	•	Çıplaklık ki lebs mukabilidir, Fârisîde bürehnegî derler ve soyunup çıplak olmak.			
20286	ʿuryān	عُرْيَانْ	Ar.	•	Çıplak kimse, bürehne, ari; cemi, uryânûn gelir.	cem		
20287	ʿurye	عُرْيَة	Ar.	•	Ari olmak, çıplak olmak.			
20288	ʿarī̆c	عَرِيجْ	Ar.	∗	Muhkem ve üstüvâr olmayan şey.			
20289	ʿarī̆r	عَرِيرْ	Ar.	∗	Bir kavim ve aşiret içre garip olan adam.			

20290	ᶜarĭs	عَرِيسْ	Ar.	•	Arûs ve gelin ve güveyi.			
20291	ᶜarĭş	عَرِيشْ	Ar.	•	Gölgelik için yapılan evceğiz ve çardak ve mehtâbiyye makulesi ve Mekke-i Mükerreme ve asma kereveti ve çardak; cemi, uruş ve arâyiş gelir.	cem		
20292	ᶜarĭż	عَرِيضْ	Ar.	•	Yassı ve enli ve pehnâ ve vâsi nesne ve bol ve geniş olan; cemi, urûz ve arzân.	cem		
20293	ᶜarĭża	عَرِيضَه	Ar.	•	Birine arz olunan nesne ve mektup, name.			
20294	ᶜarĭf	عَرِيفْ	Ar.	∴	Bilgiç ve malumatlı, merd-i dânâ ve kendi kavminin rical ve ulusuna ve ahval ve ef'âlini bilmeye muayyen ve muhassas olan kimse; cemi, urefâ gelir ve bir kavmin reisi ve söz sahibi ve kâhyası, kâ'ide-i Arab üzere sergerdeye emîr, ondan aşağısına nakip ve münkib ve daha aşağısına arîf ıtlak olunur.	cem		
20295	ᶜarĭke	عَرِيكَة	Ar.	•	Nefis ve zat, tabiat ve meşrep, huy, hulk.			
20296	ᶜizz	عِزّْ	Ar.	•	Zillin zıddı ki şeref ve azamet ve kavi, şedit, azîm ve aziz ve şerif ve âlî-kadr olmak ve muteber ve muhterem olmak ve kavi ve şedit olmak.			
20297	ᶜazze	عَزَّ	Ar.	•	Aziz ve şerif ve muhterem olsun manasında duadır.			
20298	ᶜazāʾ	عَزَاءْ	Ar.	∴	Bela vukuunda ceza' ve feza' etmeyip sabır ve tahammül etmek, şekîbâ'î.			
20299	ᶜuzzāb	عُزَّابْ	Ar.	*	Rical ve nisvândan zevç ve zevcesi olmayan kimse.			
20300	ᶜuzābe	عُزَابَة	Ar.	*	Yalnızlık, ergenlik.			
20301	ᶜizāz	عِزَازْ	Ar.	•	Azizler, izzet ve şeref ve kuvvet ve miknet sahipleri.			
20302	ᶜazāzet	عَزَازَةْ	Ar.	∴	Kuvvet ve azamet ve kıllet ve şiddet ve izzet ve galip olmak ve aziz ve şerif ve muhterem olmak.			
20303	ᶜazāyim	عَزَآيِمْ	Ar.	∴	Azîmeler, rukyeler, efsunlar, güya ki cinci hocaların zu'mlarınca marazdan şifâ-yâb olmak için cin taifesine yemin verilir veyahut afat ve emraz ve ilel ashabına şifa ve ifâkat ricası için okunan âyât-ı Kur'âniyyeye denilir ve Bârî zü'l-celâl hazretlerinin emir ve icap eylediği ferâ'izden ibarettir ve azimetler, kasıtlar, teveccühler.			
20304	ᶜazeb	عَزَبْ	Ar.	•	Ehli yani zevcesi olmayan kişiye denilir ki ergen tabir olunur; cemi, a'zâb gelir.	cem		
20305	ᶜazbān	عَزْبَانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20306	ᶜazebe	عَزَبَة	Ar.	•	Zevci olmayan avrat ve kocaya varmamış kız.			
20307	ᶜuzbe	عُزْبَة	Ar.	•	Ergenlik hâleti, tecerrüt ve müte'ehhil olmamak.			
20308	ᶜazeb-ḫāne	عَزَبْخَانَه	Ar. - Far.	•	Bekâr hücresi, bekâr odası.			
20309	ᶜizzet	عِزَّةْ	Ar.	•	Bir adam aziz ve şerif ve âli-kadr olmak, muteber ve muhterem olmak ve bir kimse zelil iken kavi ve zî-kudret olmak ve bir nesne bulunmaz derecesinde kalîl ve nadir olmak ve bir nesne bir adamın ziyadesiyle gücüne gelmek ve kerem cihetiyle gayra zait ve râcih olmak.			
20310	ᶜizzet-āṣār	عِزَّتْ آثَارْ	Ar.	•	Her bir eseri izzetten ibaret olan.			
20311	ᶜizzet-ḳarār	عِزَّتْقَرَارْ	Ar.	•	İstikrar üzere aziz olan.			
20312	ᶜizzet-mevfūr	عِزَّتْمَوْفُورْ	Ar.	•	Mevfûrü'l-izzet ve kesîrü'ş-şeref olan.			
20313	ᶜazr	عَزرْ	Ar.	•	Levm ve serzeniş etmek ve tayip ve takbih eylemek ve darılıp azarlamak.			
20314	ᶜAzrāʾîl	عَزْرَآئِيلْ	Ar.	•	Ölüm hengâmında insanın ruhunu kabza memur olan melek.			

20315	ᶜazl	عَزْلْ	Ar.	•	Bir nesneyi yerinden veya güruhundan veyahut amelinden ayırıp bertaraf eylemek ve birini mansıptan çıkarmak ve cima ederken inzal vaktinde gebe kalmasın diye içeri inzal etmeyip zekeri taşra ihraç eylemek ve ikraz eylemek.			
20316	ᶜuzlet	عُزْلَةْ	Ar.	•	Alargalık, ayrılık, cüdâyî ve ayrılmak, müfârakat ve ebnâ-yı cins ile ihtilat etmeyip bir yere kapanıp çekilmek.			
20317	ᶜuzlet-güzīn	عُزْلَتْ گُزِينْ	Ar. - Far.	•	Kendiliğinden uzleti ihtiyar eden.			
20318	ᶜazm	عَزْمْ	Ar.	•	Bir nesneyi işlemeye kati rabt-ı kalble kasıt ve teveccüh kılmak, gerçekten niyet etmek ve bir işte cidd ü sa'y ve ihtimam etmek ve ant vermek ve efsun okumak ulü'l-azm rüsül-i kirâmdan Hazret-i Hak Celle ve Âlânın kendilerinden ahz-ı ahd ü mîsâk eylediği evâmir-i aliyye-i rabbâniyyenin temşiyet ve icrası babında azim ve cidd ü ihtimâm eden peygamber-i zî-şânlar ve cid ve sebat sahibi olan peygamber-i zî-şânlar ki ahkâm-ı ilâhiyyeyi tebliğde cid ve ikdam edip kavminin renc ve eziyetlerine sabır ve sebat ve tahammül eylediler.			
20319	ᶜuzmān	عُزْمَانْ	Ar.	•	Kavi niyet ile iş işlemeye yüz tutmak.			
20320	ᶜazme	عَزْمَه	Ar.	•	Hak manasına ve hak ve vacip olan nesne; cemi, azemât gelir.	cem		
20321	ᶜuzme	عُزْمَه	Ar.	•	Bir adamın kavim ve kabile ve aşiret ve akrabasına denilir; cemi, uzem gelir.	cem		
20322	ᶜazmiyy	عَزْمِىّ	Ar.	•	Kuru üzüm cibresi satan adam ve ahd ü peymânına sâhib-i vefâ olan adam.			
20323	ᶜazv	عَزْوْ	Ar.	•	Bir adamı bir kimseye veya bir kabileye nispet eylemek, falana mensuptur diye hüküm ve kıyas etmek ve isnat etmek ve bir kimsenin kendisi birine nispetlenmek.			
20324	ᶜuzūb	عُزُوبْ	Ar.	*	Gaip ve nâ-bedîd olmak ve gitmek.			
20325	ᶜuzūbet	عُزُوبَةْ	Ar.	•	Ergenlik hâleti ve ergen olmak ve tecerrüt ve müte'ehhil olmamak.			
20326	ᶜizvet	عِزْوَة	Ar.	•	Nispet, intisap, mensubiyet.			
20327	ᶜizy	عِزىْ	Ar.	*	Sabur ve mütehammil olan adam.			
20328	ᶜazīb	عَزِيبْ	Ar.	∴	Müte'ehhil olmayan ergen kişi ve ehlinden ve malından ba'îd olan adam.			
20329	ᶜUzeyr	عُزَيْرْ	Ar.	•	Peygamberân-ı kirâmdan bir zât-ı şerîfin ismidir aleyhi's-selâm bazıları müşarünileyh velidir dediler.			
20330	ᶜazīz	عَزِيزْ	Ar.	∴	Şerif ve âlî-kadr ve muteber ve büzürgvâr adam ve celal ve şan sahibi olan ve kuvvet ve kudret ve miknet sahibi olan, şedit olan ve nadir ve kem-yâb olan şey; cemi, izâz ve e'izze ve e'izzâ gelir ve padişaha ıtlak olunur.	cem		
20331	ᶜazīm	عَزِيمْ	Ar.	•	Azimet edici, gidici.			
20332	ᶜazīme	عَزِيمَة	Ar.	∴	Bir nesneyi işlemeye kati rabt-ı kalble ve kavi niyet ile kasıt ve teveccüh kılmak ve bir işte cidd ü sa'y ve ihtimam etmek ve ant vermek ve efsun okumak ve bir mahalden kalkıp gitmek ve rukye ve efsun ki cinci hocalar mariz şifâ-yâb olmak için cin taifesine yemin verdirirler imiş zâhir-i ahvâlde okumaları bundan ibaret imiş veyahut âyât-ı Kur'âniyyeden afat ve emraz ashabına şifa ve ifâkat ricası için okunan âyât-ı Kur'âniyyeye denilir ve Bârî zü'l-celâl hazretlerinin emir ve icap eylediği ferâ'izden ibarettir.			
20333	ᶜisār	عِسْارْ	Ar.	•	Fakir ve bî-nevâ olmak ve zaman sıkıntı ve dar ve güç olmak ve bir iş güç ve çetin olmak.			
20334	ᶜasāret	عَسْارَةْ	Ar.	•	Güç ve çetin olmak.			
20335	ᶜasākir	عَسْاكِرْ	Ar.	•	Askerler, icrâ-yı harbe memur olan adamlar.			
20336	ᶜassāl	عَسَّالْ	Ar.	*	Kovandan bal sağan tatlıcı kimse.			

20337	ʿusr	عُسْرْ	Ar.	∴	Güç ve çetin olmak ve düşvâr olmak ve zaman kıtlık ve sıkıntı olmak ve fakir ve bî-nevâ olmak ve borçlunun pek teng-destliği zamanında takaza ve muaheze eylemek ve zaman saht ve düşvâr olmak ve kabız olmak ve bir adama muhalefet eylemek ve bir adamın sol canibinden vürut etmek ve düşvârlık, sa'blık.			
20338	ʿusret	عُسْرَةْ	Ar.	•	Güçlük, çaparızlık, sa'blık, düşvârlık ve güç ve çetin olmak ve zaman kıtlık ve sıkıntı olmak ve fakir ve bî-nevâ olmak.			
20339	ʿusrā	عُسْرٰى	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve fakr ve ihtiyaç hâletine ıtlak olunur ki mukabili olan yüsrâ, servet ve gınaya ıtlak olunur.			
20340	ʿases	عَسَسْ	Ar.	•	Gece vakti bekleyip kol gezinmek, kolculuk etmek.			
20341	ʿuses	عُسَسْ	Ar.	•	Âslar, bekçiler, kol gezenler.			
20342	ʿisʿās	عِسْعَاسْ	Ar.	*	Gece karanlığı gelmeye başlamak ve arttan arttan gitmek.			
20343	ʿasf	عَسفْ	Ar.	∴	Yoldan sapmak ve zulmeylemek ve ale'l-amiyyâ gitmek ve bir adamı istihdam eylemek ve kem-râh ve azgın olmak ve ölüm, merg, mevt ve bir adamın çiftlik maslahatı makulesini görüp tamam işini bitirmek ve bir adama ırgatlık eylemek.			
20344	ʿusefāʾ	عُسَفَآءْ	Ar.	•	Asîfler, ırgatlar, rençberler, işçiler.			
20345	ʿasker	عَسْكَرْ	Ar.	∴	Cem manasınadır ki müctemi' olan beniâdeme denilir, Türkîde çeri, Fârisîde leşker denilir ki belde muhafazası için mürettep ve müsellah tutulan kimselerin her biri demektir ve ordu; cemi, asâkir gelir ve mutlaka kesîr ve çok olan şey.	cem		
20346	ʿasker-gāh	عَسْكَرْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Ordugâh, mu'asker.			
20347	ʿaskerî	عَسْكَرِى	Ar.	•	Askere mensup ve müteallik olan.			
20348	ʿasel	عَسَلْ	Ar.	∴	Su akarken yüzünde hasıl olan kabarcık ve bal ki Fârisîde şehd ve engübîn derler, bal arısının lu'âbından ibarettir; cemi, a'sâl ve usül ve usûl ve uslân gelir ve tatmak, zevk manasına da gelir, **şem'-i asel**: bal mumu.	cem		
20349	ʿaseliyy	عَسَلِىّ	Ar.	•	Asel, bal gibi sarı renkte olan şey ve evâ'ilde müstamel olarak ve Yahudi taifesine alâmet-i mahsûsa olarak omuz başlarında dikilen sarı kumaş parçası veyahut tâ'ife-i Nasârîye mahsus bir nev şeker-renk libas.			
20350	ʿuslūc	عُسْلُوجْ	Ar.	*	Bağ dikeni ve henüz taze bitmiş ve yumuşak ağaç budağı.			
20351	ʿasūf	عَسُوفْ	Ar.	•	Pek zalim ve sitem-kâr olan adam.			
20352	ʿasūb	عَسُوبْ	Ar.	*	Kavmin reisi ve azîmü'ş-şânı.			
20353	ʿasā	عَسٰى	Ar.	∴	Mutlaka fiil veyahut mutlaka harftir, emr-i mahbûbda tereccî ve emr-i mekrûhta hazer ve işfâk manalarına delalet eder ve şek ve yakin manalarına delalet eder ve şek ve yakin manalarına kullanılır ve bazen kâde kelimesine müşabih surette istimal olunup mabadında olan fiil bilâ en zikrolunur ve Bârî Teâlâ tarafından icap içindir, elhasıl bu kelime-i asâ ef'âl-i mütekâribedendir ola ki, şayet ki, meğerki ve olur ve gerektir manalarına gelir ki her biri vech-i mezkûr üzere mahallinde meridir ve mümkînü'l-husûl olan maddede zebân-zeddir tamah ve hazeri müştemil ve rica ve yakine dâl olup lakin, leyte manasına temenni için istimali galiptir ve Kur'ân-ı Kerim'de min-tarafi'l-bârî olur ise yakîn-i vücûbî içindir.			
20354	ʿasîr	عَسِيرْ	Ar.	∴	Düşvâr ve güç ve çetin ve su'ûbetli olan iş ve saht ve şedit ve sıkıntılı olan veyahut şom ve menhus olan vakit ve çapraşık olan iş ve kaht.			
20355	ʿasîf	عَسِيفْ	Ar.	∴	Irgat, rençber, işçi ve kendisinden istiane olunan yani efendisinin işine yarayan köleye denilir ve bir adamın işini işlemek ve ırgatlığını ve rençberliğini etmek.			

20356	ᶜuşş	عُشّ	Ar.	∴	Ağaç budaklarında çörden çöpten yapılmış kuş yuvası ki Fârisîde lâne ve aşiyan denilir; cemi, ışâş gelir.	cem		
20357	ᶜaşāʾ	عَشَآءٌ	Ar.	•	Akşam taamı, akşam yemeği.			
20358	ᶜişāʾ	عِشَآءٌ	Ar.	∴	Gece vaktinin evveline denilir ki sular karardığı vakittir yahut akşam namazından yatsı vaktine kadar olan zamana denilir veyahut zevâl-i şemsten ertesi günü tulû'-ı fecr mabeyninde olan zamandan ibarettir ve yatsı vakti; cemi, aşâyâ gelir ve akşam ile yatsıya işâ'ân derler.	cem		
20359	ᶜaşābet	عَشَابَةٌ	Ar.	*	Yaş ot çok olmak.			
20360	ᶜişār	عِشَارٌ	Ar.	•	Muaşeret etmek, birlikte geçinmek.			
20361	ᶜuşār	عُشَارٌ	Ar.	*	Onar demektir, üçer, dörder, beşer gibi.			
20362	ᶜaşşār	عَشَّارٌ	Ar.	•	Mahsulat aşarını tahsile memur olan kimse.			
20363	ᶜuşārī	عُشَارِى	Ar.	•	Tulu on zirâ' olan şey.			
20364	ᶜaşāşet	عَشَاشَةٌ	Ar.	*	Beden ince ve arık olmak .			
20365	ᶜuşşāḳ	عُشَّاقٌ	Ar.	•	Âşıklar, deruni ve kalbî seviciler.			
20366	ᶜaşāvet	عَشَاوَةٌ	Ar.	*	Gecede ve gündüzde göz dumanlı olmaya denilir ve körlük ve ıs. tıbbiyyeden olup gözde tavukkarası denilen illetin husulüne denilir.		Tıp	
20367	ᶜaşāyā	عَشَايَا	Ar.	•	Aşiyyeler, akşamlar.			
20368	ᶜaşāyir	عَشَايِرٌ	Ar.	•	Aşiretler, hısım ve akraba takımları.			
20369	ᶜişāʾeyn	عِشَآئَيْنِ	Ar.	•	Akşam ile yatsı vakitleri.			
20370	ᶜuşb	عُشْبٌ	Ar.	•	Taze ot ve çayır.			
20371	ᶜaşer	عَشَرٌ	Ar.	•	On adedi, deh, dokuz ile birin mecmuu ve **ihdâ aşer:** on bir, **isnâ aşer:** on iki.			
20372	ᶜaşr	عَشْرٌ	Ar.	*	On adetten birini almak ki dehe yek almak tabir olunur veyahut dokuza bir adet zammedip on eylemek manasınadır ve bir cemaatin onuncusu olmak ve öşür emvali almak.			
20373	ᶜuşr	عُشْرٌ	Ar.	•	Adedin onda biri ve bir nesnenin on cüzünden bir cüzü ve mahsulattan mirî için tahsil olunan mikdâr-ı şer'î ve Kur'ân-ı Azîm'den on ayet miktarı.			
20374	ᶜuşerāʾ	عُشَرَآءُ	Ar.	•	Aşîrler, hısım, akraba ve dostlar, arkadaşlar ve on aylık vazife ve on ay gebe kalmış dişi deve.			
20375	ᶜaşere	عَشَرَة	Ar.	∴	Ukûd-ı a'dâdın evvelinin yani evvel mertebesinin ismidir ki on tabir olunur, Fârisîde deh denilir, **ihdâ aşere**: on bir.			
20376	ᶜişret	عِشْرَة	Ar.	•	Muhâlatat, ülfet ve muaşeret manasına ki nâs birbiriyle üns ve ihtilat edip hoşça geçinmek ve meclis edip veya birbiriyle karışıp nefis taam ve şarap ekl ü şürb etmek.			
20377	ᶜişret-ḫāne	عِشْرَتْخَانَه	Ar. - Far.	•	İşrete mahsus olan mahal.			
20378	ᶜişret-gāh	عِشْرَتْگَاهْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20379	ᶜaşr-ḫān	عَشْرْخوَانْ	Ar. - Far.	•	Kur'ân-ı Azîm'i tilavet ve kıraat eden kimse.			
20380	ᶜişrūn	عِشْرُونْ	Ar.	•	İki kere on adedinin yekûnu ismidir ki yirmi tabir olunur, Fârisîde bist derler.			
20381	ᶜişrīn	عِشْرِينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20382	ᶜişḳ	عِشْقْ	Ar.	•	Bir kimseyi ifrat üzere sevmek ve muhabbet etmek ve candan ve can ile sevmek hususundan bir keyfiyyet-i muhrika-i kalbiyye ki kalb-i âşıkta vaki olur.			

20383	ᶜaşḳ	عَشْق	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
20384	ᶜişḳ-bāz	عِشْقْبَازْ	Ar. - Far.	•	Takılıp ve sataşarak aşk teklif eden kimse.			
20385	ᶜişve	عِشْوَة	Ar.	∴	Gece vakti ıraktan görünen ateşe denilir ki istizâ’e için kasıt ve teveccüh olunur ve beyan ve basiretsiz ve hidayetsiz kör gibi körlemeden bir emr-i mültebise sataşmaya denilir ve mahbuplar beyninde cevelan eden naz ve eda ve yan bakışları ve birbiriyle öpüşmeleri.			
20386	ᶜuşve	عُشْوَه	Ar.	•	Gece vakti ıraktan görünen ateş.			
20387	ᶜaşūrāʾ	عَشُورَآء	Ar.	•	Muharremü'l-harâmın onuncu günü ve yevm-i mezkûrda tabh olunur bir nev tatlı ta’âm-ı mahsûs.			
20388	ᶜişve-zen	عِشْوَه زنْ	Ar. - Far.	•	İşve edici, naz ve eda gösterici.			
20389	ᶜişve-kār	عِشْوَه كَارْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
20390	ᶜişve-kārī	عِشْوَه كَارِى	Ar. - Far.	•	İşve-kârlık ve naz ve eda edicilik.			
20391	ᶜaşiyy	عَشِىٌ	Ar.	•	Âhir-i nehâra denilir ki akşam vakti demektir; cemi, aşâyâ ve aşiyyât gelir.	cem		
20392	ᶜaşiyye	عَشِيَّة	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
20393	ᶜaşīb	عَشِيبْ	Ar.	•	Otları bereket üzere taze ve yeşil olmakla sebz-renk olan.			
20394	ᶜaşībe	عَشِيبَة	Ar.	*	Taze otu ve çayırı çok olan yer.			
20395	ᶜaşīr	عَشِيرْ	Ar.	∴	Aşerenin eczasından bir cüzüne denilir ki onda bir demektir ve ıs. riyâziyyeden olup bir şeyin yüze taksimi itibariyle her bir kısmına ıtlak olunur ve bir ve bir adamın karîb ve sıddîkine denilir ve bir kadının kocasına ve bir adamın hem-dem ve hem-ülfeti olan kimseye ıtlak olunur ve birinin hısım ve akrabasından olan kimse ve dost ve arkadaş; cemi, a’şirâdır.	cem	Riyaziye	
20396	ᶜaşīre	عَشِيرَة	Ar.	∴	Hısım ve akraba takımı ve bir adamın akreb olan benû ve ecdadına denilir veyahut kıblesine denilir; cemi, aşâyir gelir.	cem		
20397	ᶜaṣā	عَصا	Ar.	•	Değnek, çubuk ve dervişlerin elde taşıdığı mahsus soy değnek; cemi, a'sî ve a'sâ gelir.	cem		
20398	ᶜiṣābe	عِصابَه	Ar.	∴	Başa ve cepheye bağladıkları sargı ki çember ve dil-dâde ve kaşbastı ve baş bağı derler ve hassaten sarığa denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup yaraları sardıkları bağ ve sargıya denilir ve nâstan on neferden kırk nefere varıncaya kadar olan cemaate denilir ve bu miktar at ve kuş makulesine dahi denilir.		Tıp	
20399	ᶜiṣāb	عِصابْ	Ar.	*	Bir nesneyi kabzeylemek ve başa sarıp bağlanacak şey.			
20400	ᶜuṣṣāt	عُصّاةْ	Ar.	•	Asiler, isyan ve zorbalık edenler ve günah işleyip Hak Teâlâ'nın emrine muhalif hareket edenler.			
20401	ᶜuṣāre	عُصارَة	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup sıkılmış nesneden çıkan şeye ıtlak olunur.		Tıp	
20402	ᶜuṣāre-i ẖas	عُصارَهٔ خَسْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup acı marul denilen nebatın laktokariyum denilen hülasasına denilir, işbu hülasanın hassası afyon hassasına müşabih olup onun gibi inkıbaz ve imtilâ'-i dimâğ ve adem-i iştihâ gibi alamete bâdî olmadığına ve binâberîn dimağı tahrik etmeyerek vücutta bir sükûn-ı umûmî hasıl eylediğine mebni tercihen bu hülasa kullanılır, tıpta seher ve emrâz-ı a'sâbda yani sinir hastalıklarında hüsn-i te'sîri mücerrep olduğundan sillü’r-ri’e denilen verem hastalığında ve bundan başka akciğer hastalıklarında öksürüğü ve ağrıları teskin ve sinir elemlerini tahfîf için velhasıl afyon istimal olunan ekseri emrazda kullanılır.		Tıp	
20403	ᶜiṣāfet	عِصافَةْ	Ar.	*	Sararmış ekin sünbülesinden dökülüp düşen saman çöplerine denilir.			
20404	ᶜiṣām	عِصامْ	Ar.	*	Gözün nurunu hıfzeylediği için sürmeye denilir.			
20405	ᶜiṣāmiyy	عِصامِىٌ	Ar.	•	Ecdadının fazl ve keremlerine istinat birle iftihar ve ta’azzum etmeyip belki kendi fazl ve rif’at ve saadetinden bihakkın iftihar eden kimse.			

20406	ᶜaṣāʾib	عَصَآئِبْ	Ar.	•	İsâbetler, cemaatler, taifeler.			
20407	ᶜaṣāʾir	عَصَآئِرْ	Ar.	•	Sulu nesnelerden sıkılan sulu şıralar, yağlar.			
20408	ᶜaṣab	عَصَبْ	Ar.	∴	Gövdede olan sinire denilir ki mefâsılın atnâbı menzilesindedir ve kavmin eşraf ve hıyarı ve ıs. tıbbiyyeden olup dimağ denilen beyin ile murdar ilik denilen beyin kuyruğundan neşet edip tevzi olunduğu azaya mümted ve his ve hareket ettirmek hizmetine hadim, gayetle yumuşak beyaz ipliklere ıtlak olunur ki her bir uzv-ı bedenîye münteşir olur ve mahall-i intişârında ayrıca isim alır; cemi, a'sâb gelir.	cem	Tıp	
20409	ᶜaṣab-ı riʾevî-i miᶜdevî	عَصَبِ رِئَوِىءِ مِعْدَوِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden çıkan sinirlerden biridir ki boyun ve göğüs ve karın azalarından başlıca bel'ûm denilen ağız ile mide arasındaki yemek borusuna ve hançere denilen seda kutusuna ve yüreğe ve akciğerlere ve mideye şubeleri dağıldığından teneffüs ve deveranıdem ve hazım gibi üç büyük vazifeyi idaresine almıştır yani onları hareket ettirir ve beyinden neşet eden on iki çift asabın onuncusu ve büyüklerindendir.		Tıp	
20410	ᶜaṣab-ı tev'em-i şelāşe	عَصَبِ تَوْأَمِ ثَلَاثَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden on iki çift olarak neşet eden sinirlerden beşinci çift sinire denilir ki asab-ı fekk-i a'lâ ve asab-ı fekk-i esfel ve şu'be-i ayniyye-i villîs namıyla üç adet şubesi olduğundan bu veçhile tesmiye edilmiştir işbu sinir alt ve üst ciğerlere ve yüze hareket ve his ita eder.		Tıp	
20411	ᶜaṣab-ı semᶜî	عَصَبِ سَمْعِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirlerden sekizinci çift sinire derler ki kulak içine gelip bilhassa işitmek hissini îkâ'a hadimdir.		Tıp	
20412	ᶜaṣab-ı baṣarî	عَصَبِ بَصَرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirden ikinci çift sinire denilir ki çıktığı yerde şerit gibi yassı ve sonra kaytan gibi yuvarlak olarak birbiriyle tesâlüb eder yani haçvari kucaklaşır ve bilahare göz çukuruna bi'l-duhûl gözün beyazı demek olan tabaka-i sulbeyi arka tarafından delerek gözün içinde asıl görmek hissini îkâ' eden tabaka-i şebekiyyeyi teşkil eder binaenaleyh işbu sinir yalnız görmek hissini îkâ'a hadimdir.		Tıp	
20413	ᶜaṣab-ı şemmî	عَصَبِ شَمِّى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirden birinci çift sinire denilir ki işbu sinir burun deliklerinin yukarı taraflarına gelerek kokuları duymak hissini vücuda getirmek üzere münteşir olur.		Tıp	
20414	ᶜaṣab-ı iştiyāḳî	عَصَبِ اِشْتِيَاقِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirlerden dördüncü çift sinire denilir ki işbu sinir göze hariçten dâhile yani göz ucundan peykârına doğru hareket-i devriyye icra ettiren ve adale-i münharife-i kebîre denilen et parçasına münteşir olarak hareket-i mezkûrenin vukuuna yalnız hizmet eder.		Tıp	
20415	ᶜaṣab-ı şevkî	عَصَبِ شَوْكِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirden on birinci çift sinire denilir ki işbu sinir iki şubeye münkasım olup biri zikri mesbûk asab-ı ri'evî-i mi'devî ile birleşip diğeri boyun ve omuz ve göğüs etlerinden bazılarına münteşir olarak sadrı yani göğsü vakt-i mesâ'ide nokta-i sâbite gibi metîn ve müstahkem tutmaya hizmet eder.		Tıp	
20416	ᶜaṣab-ı lisānî-i belᶜumî	عَصَبِ لِسانِىءِ بَلْعُمِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirden dokuzuncu çift sinire denilir ki işbu sinir kulağın revzene namında olan pencerelerine ve zâtü'l-batneyn ve ibreviyye-i lâmiyye ve ibrevî-i bel'ûmiyye ve mu'assıra-i vüstâ ve muhîtu'l-lühât-i ünsiyye ve hanekî-i lühâtiyye misilli boyun ve boğaz adalâtına yani etlerine ve ma'a-hâzâ bademcikler demek olan levzelere ve küçük dilin merbut olduğu şirâ'u'l-hanek denilen et parçasına his ve hareket şubeleri verdiği gibi dilin köküne dahi hiss-i zevk için ayrıca şube verir ve civarındaki sinirlere dahi haytlar verir binaenaleyh his ve harekete ve hiss-i zevke hizmet eder.		Tıp	
20417	ᶜaṣab-ı muḥarrik-i müşterek-i ᶜayn	عَصَبِ مُحَرِّكِ مُشْتَرَكِ عَيْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirden üçüncü çift sinire denilir ki işbu sinir gözün müstakîme-i vahşiyye ve münharife-i kebîre denilen adalâtına yani etlerine ve gözün renkli tabakası olan tabaka-i kuzahiyye adale-i mu'assırasına münteşir olup onları hareket ettirmeye hadimdir.		Tıp	

20418	ᶜaṣab-ı muḥarrik-i vaḥşî-i ᶜayn	عَصَبِ مُحَرِّكِ وَحْشِىءِ عَينْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirlerden altıncı çift sinire denilir ki işbu sinir yalnız müstakîme-i vahşiyye denilen göz adalesine yani etine münteşir olup gözü kuyruğuna doğru hareket ettirmeye hadimdir.		Tıp	
20419	ᶜaṣab-ı vechî	عَصَبِ وَجْهِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirlerden yedinci çift sinire denilir ki işbu sinir baş ve kulağın dâhil ve hariç etlerine ve göz çukuru ve yanak ve diş ve üst dudak ve burun kanadı ve çene etlerinden ekserisine ve yüz veya çene etlerinden boyun ile müşterek olan bazı adalelere münteşir olup yalnız işbu etleri hareket ettirmeye velhasıl yüzde bulunan etleri tahrike hadimdir.		Tıp	
20420	ᶜaṣab-ı kebîr-i taḥte'l-lisān	عَصَبِ كَبِيرِ تَحْتَ اللِّسانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirden on ikinci çift sinire denilir ki işbu sinir omuzdan ve göğüsten boyna doğru mümted ve göğüsten hançereye gelen bazı etlere ve boyun ile hançere ve boyun ile dil ve çene ile boyun meyânesinde bulunan ve ma'a-hâzâ dili öteye beriye çeviren bilcümle adalâta münteşir olup onları tahrike hadimdir.		Tıp	
20421	ᶜaṣab-ı müşterek-i kebîr	عَصَبِ مُشْتَرَكِ كَبِيرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup amûd-ı fıkârî denilen bel kemiğinin iki yan tarafında, boyundan kuyruk sokumuna kadar mümted ve murdar ilikten ta aşağıya doğru iki taraflı olarak sudûr eden halfî ve kuddâmî yani art ve ön sinir köklerinden münşa'ib ve müteşekkil ve yekdiğerine başka sinirler vasıtasıyla merbut ve müşterek ve yürek ve akciğerler ve bağırsaklara ve a'zâ-i tenâsüliyyenin kısm-ı bevlîsi gibi a'zâ-i dâhiliyye-i bedene münteşir olan silsile-i ukadiyye-i asabiyyeye yani sinir düğümlerinin zincirine denilir ki bu sinir a'sâb-ı hayât-ı gıdâ'iyyeden ibarettir ve vazifesi dahi beyin ve murdar ilikten gelen hareket tesir ve tembihini münteşir olduğu azaya nakl ve îsal eylemektir.		Tıp	
20422	ᶜaṣabe	عَصَبَة	Ar.	∴	Vâlid ve veledi olmayan meyyite varis olan kimselere denilir ve ıs. fıkhiyyeden olup Kitâbullâh'ta sihâm ve mefrûzası olmayıp ashâb-ı ferâ'iz hisselerini aldıktan sonra tereke bakisini ahzeden kimseye denilir ve lügatte bir kimsenin pederi tarafından akrabası demektir ve iki nevidir, biri asabe-i nesebiyye diğeri asabe-i sebebiyyedir ve bir kimseye nusret ve muavenet ve takviye eden akrabası takımı ve bedende olan sinir ki mefâsılın atnâbı menzilesindedir.		Fıkıh	
20423	ᶜuṣbet	عُصْبَةْ	Ar.	*	Ondan kırk nefere varıncaya kadar olan insan taifesi ve bu miktar at ve kuş taifesine dahi denilir.			
20424	ᶜasabiyyet	عَصَبِيَّةْ	Ar.	•	Kavim ve akrabasına veyahut mazlum ve sitem-dîdelere yâr ve yaverlik etmek kaydında olmak, gayret gütmek.			
20425	ᶜaṣd	عَصدْ	Ar.	*	Cima etmek ve döndürmek ve bozmak.			
20426	ᶜaṣr	عَصرْ	Ar.	∴	Dehr, zaman, eyyam, vakit, cemi a'sâr ve usûr gelir ve gece ve gündüzden her biri ve ikindi vakti ve alıkoymak, hapsetmek ve bir adamın reht ve aşiretine denilir ve bir nesneyi meneylemek ve vergi vermek ve yüz sene miktar zamana denilir ve içindeki suyu ve yağı veyahut şırayı almak için bir nesneyi sıkmak.			
20427	ᶜaṣare	عَصَرَه	Ar.	•	Kasırga denilen rüzgâr ki tozu ve suyu havaya direk resminde kaldırır.			
20428	ᶜuṣret	عُصْرَة	Ar.	*	Sığınacak ve kurtulacak yer, melce, mence.			
20429	ᶜuṣᶜuṣ	عُصْعُص	Ar.	*	Kuyruk sokumuna denilir ve ıs. tıbbiyyeden olup oturak yerinde kuyruk sokumu denilen mahalde pöç kemiği denilen son kemiğe denilir ki en evvel yaradılan ve en sonra çürüyen kemik bu imiş.		Tıp	
20430	ᶜasf	عَصفْ	Ar.	∴	Henüz gök ekin yaprağına denilir ve ekini yetişmezden mukaddem biçmek ve yel pek şiddetli esmek ve emek çekip kesb ü kâr eylemek ve bir askeri istîsâl eylemek ve bir tarafa doğru eğilmek ve süratle gitmek.			
20431	ᶜaṣfūr	عَصْفُورْ	Ar.	∴	Serçe denilen küçük kuş ki Fârisîde güncişk derler; cemi, asâfîr gelir ve padişah ve vali ve seyit ve sergerdeye denilir.	cem		
20432	ᶜaṣfur	عَصْفُرْ	Ar.	*	Aspur dedikleri şeydir, tohumuna kurtum ve aspur tohumu ve papağan yemi derler.			
20433	ᶜaṣm	عَصمْ	Ar.	*	Çalışıp kesb ü kâr eylemek ve meneylemek ve hıfız ve sıyanet eylemek ve bir nesneye el ile yapışmak.			

20434	ʿiṣmet	عِصْمَةْ	Ar.	∴	Men manasına ve men ve hıfzeylemek ve ayıp ve günah ve namusa mugayir olan evzâ’ ve ef’âlden içtinap etmek.			
20435	ʿuṣūr	عُصُورْ	Ar.	•	Asırlar, dehrler, devirler, zamanlar, vakitler.			
20436	ʿaṣūf	عَصُوفْ	Ar.	•	Şiddetli esen yel ve rüzgâr.			
20437	ʿiṣyān	عِصْيَانْ	Ar.	•	İtaatin zıddı ve emre inkıyat etmeyip serkeşlik etmek.			
20438	ʿaṣīd	عَصِيدْ	Ar.	*	Hîz ve me’bûn, yadigâr.			
20439	ʿaṣīde	عَصِيدَه	Ar.	*	Maruf aş ki siyah Araplar ziyadesiyle ekl ederler ve bulamaç aşı; cemi, asâyid gelir.	cem		
20440	ʿaṣīr	عَصِيرْ	Ar.	∴	Şırası veyahut dühnü alınmak için sıkılmış nesne ve sıkılmış nesneden çıkan şey.			
20441	ʿaṣīre	عَصِيرَه	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
20442	ʿaż̇ż̇	عَضّْ	Ar.	*	Bir nesneyi diş ile ısırmak.			
20443	ʿiż̇ż̇	عِضّْ	Ar.	*	Bed-hûy kimse ve nihayet derecede fetânet ve feraset ve belagat sahibi, fehîm ve zeyrek adama ve cenkte bir kimsenin hem-tâsı ve bir nesneye kavi ve muktedir olan kimseye ve mala gereği gibi takayyüt ve tımar ve ihtimam eden adama ıtlak olunur ve bahîl ve nekes ve afet ve dâhiye; cemi, udûd gelir ve açılması pek düşvâr olan kilit.	cem		
20444	ʿiżāde	عِضَاده	Ar.	∴	Kol bağı, pazubent ve kasap satırı ve oktant ve emsali âlât-ı hendesiyyede müteharrik olup rasat olunan derecâtı kateder bir nev kol ve parmak.			
20445	ʿaż̇āż̇	عَضَاضْ	Ar.	*	Isırmak cihetiyle ekl olunacak nesne.			
20446	ʿuż̇āl	عُضَالْ	Ar.	•	Pek müşkül maraza denilir ki tabipleri âciz ve fürû-mânde eder.			
20447	ʿaż̇ūd	عَضُدْ	Ar.	•	Dirsekten omuz başına, küreğe varıncaya kadar olan kol kıtasına denilir ki Fârisîde pazu tabir edilir ve ıs. tıbbiyyedendir; cemi, a’dâd gelir ve muin ve nâsır ve bir nesnenin bir nahiyesi ve yardım etmek ve imdat etmek ve muavenet ve yardımcılık etmek.	cem	Tıp	
20448	ʿaż̇id	عِضِدْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
20449	ʿaż̇udī	عَضُدِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup adud denilen kol kıtasına müteallik eczâ-yı bedeniyyeye denilir ki kırmızı kan damarı demek olan şiryan ve siyah kan damarı olan verit ve asab denilen sinirden ve adale denilen etten ve emsali şeylerden biri murat olunur.		Tıp	
20450	ʿaż̇l	عَضْلْ	Ar.	*	Bir adamı sıkıştırıp tazyik eylemek ve bir adamın işi pek düşvâr ve şedit olmak ve menetmek ve bir hatunu ere varmaktan zulmen menetmek.			
20451	ʿaż̇al	عَضَلْ	Ar.	•	Uzleler, zahmet ve meşakkat ve şiddetler.			
20452	ʿaḍalāt	عَضَلَاتْ	Ar.	*	Adaleler, bedende olan sinirli kaba etler, balık etleri ve ıs. tıbbiyyeden olup bedende hareket icrasına muhtas ve birbirinden bir perde ile ayrılmış et parçalarına denilir.		Tıp	
20453	ʿaḍale	عَضَلَه	Ar.	∴	Bedende olan sinirli kaba et ki balık eti tabir ederler ve ıs. tıbbiyyeden olup beden hareketini icra eden ve birbirinden bir perde ile müteferrik ve ayrılmış olan et parçalarının her birine denilir ki hey’et-i mecmû’asına lahm ıtlak olunur, bu hâlde lahm ile adalenin farkı şudur ki adale bir perde ile diğerinden müteferrik olup bir şekl-i mahsûs irâ’e eden et parçası demektir, lahm ise adale gibi tefrik olunmayarak perdesiyle beraber bir vücudu setr ve tezyin eden etlerin hey’et-i mecmû’ası demek olmakla farkı umum husus gibidir; cemi, adalât gelir.	cem	Tıp	
20454	ʿaḍale-i ḳafeviyye	عَضَلَةِ قَفَوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup başın ensenin üst tarafına yakın olarak arka cihetine mevzu et parçasına denilir ki vazifesi baş saçını hamil bulunan deriyi arka tarafa doğru çekmektir.		Tıp	

20455	ᶜaḍale-i cebhiyye	عَضَلَةٌ جَبْهِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup başın alın denilen ön tarafına mevzu ince ve enli ve murabba'u'ş-şekl et parçasına denilir ki hizmeti kaşlar ile burun kökünün derisini yukarı kaldırarak huzûzât-ı nefsâniyyeyi irâ'e ve ifhâm etmektir.		Tıp	
20456	ᶜaḍale-i ḥācibiyye	عَضَلَةٌ حاجِبِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kaşın kavisi demek olan derinin burna yakın olan tarafına mevzu et parçasına denilir ki hizmeti, alın derisini aşağıya ve burna yakın olarak çekmektir, işte bu et parçası kaşları çattırır.		Tıp	
20457	ᶜaḍale-i muḥīṭa-i ecfān	عَضَلَةٌ مُحيطَةُ اَجْفانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz çukurunun etrafıyla göz kapaklarının içerisine doğru mevzu enli ve ince et parçasına denilir ki hizmeti göz kapağını kapatmaktır ve bu adalenin adale-i horner namında ve burun kökünde bir hüzmesi ta'bîr-i dîgerle şubesi olup bunun hizmeti dahi gözyaşının akmasını teshil etmektir.		Tıp	
20458	ᶜaḍale-i üẕniyye-i ᶜulyā	عَضَلَةٌ اُذْنِيَّةٌ عُلْيا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hariçte kulak denilen sayvân üzn kıtasının fevkinde mevzu gayet ince ve güneş şuaı gibi bir vaziyette bulunan et parçasına denilir ki hizmeti kulağı yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20459	ᶜaḍale-i üẕniyye-i ḫalfiyye	عَضَلَةٌ اُذْنِيَّةٌ خَلْفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kulağın arka tarafına mevzu et parçasına denilir ki hizmeti kulak yumuşağını arka tarafa çekmektir.		Tıp	
20460	ᶜaḍale-i üẕniyye-i ḳuddāmiyye	عَضَلَةٌ اُذْنِيَّةٌ قُدّامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kulağın ön tarafına mevzu bir ince et parçasına denilir ki hizmeti kulak yumuşağını yukarı ve ön tarafa çekmek ve kulak deliğini tevsi etmektir.		Tıp	
20461	ᶜaḍale-i müstaᶜraża-i enf	عَضَلَةٌ مُسْتَعْرَضَةُ اَنْف	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup burnun iki yan tarafına mevzu ve müsellesiyyü'ş-şekl et parçasına denilir ki hizmeti burun deliklerini sıkmaktır.		Tıp	
20462	ᶜaḍale-i rāfiᶜa-i müştereke-i cenāḥu'l-enf ve şefe-i ᶜulyā	عَضَلَةٌ رافِعَةٌ مُشْتَرَكَةٌ جَناحُ الْاَنْف و شَفَةٌ عُلْيا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz çukurunun alt başından burnun yan taraflarına ve oradan oradan üst dudağa doğru mümted et parçasına denilir ki hizmeti burun kanadını ve üst dudağı yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20463	ᶜaḍale-i rāfiᶜa-i şefe-i ᶜulyā	عَضَلَةٌ رافِعَةٌ شَفَةٌ عُلْيا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup adale-i râfi'a-i müştereke-i cenâhu'l-enf ve şefe-i ulyâ denilen et parçasının dış tarafına mevzu diğer et parçasına denilir ki üst dudağı mahsusen yukarı kaldırmak ve burun deliğini tevsi eylemektir.		Tıp	
20464	ᶜaḍale-i ᶜiẕāriyye-i kebīre	عَضَلَةٌ عِذارِيَّةٌ كَبيره	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yüzün orta tarafına ve yanak kemiğinin arka tarafına ve haricine mevzu bir et parçasına denilir ki hizmeti dudakların bitiştiği mahalli yukarıya kaldırmak ve vahşiye yani vücudu ikiye taksim eden ve hatt-ı mutavassıt denilen hatt-ı mevhûmdan uzağa çekmektir.		Tıp	
20465	ᶜaḍale-i ᶜiẕāriyye-i ṣaġīre	عَضَلَةٌ عِذارِيَّةٌ صَغيره	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup adale-i izâriyye-i kebîrenin burna yakın olarak yani başına mevzu et parçasına denilir ki fiili adale-i mezkûre fiil ve hizmetine müşabihtir.		Tıp	
20466	ᶜaḍale-i nābiyye	عَضَلَةٌ نابِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup üst çene dişlerinin hizasına tesadüf eylediğine mebni hufre-i nâbiyye denilen ve burnun aşağı ve yan tarafına civar olan çukurda mevzu ve dudakların birleştiği yerde nihayet bulan et parçasına denilir ki hizmeti dudakların mültekâsını ref' ile burna yakın olarak celbetmek ve üst dudağı yukarı kaldırmak.		Tıp	
20467	ᶜaḍale-i müşelleşe-i şefetān	عَضَلَةٌ مُثَلَّثَةٌ شَفَتانْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yüzün alt başında, alt çenenin üzerine mevzu ve dudakların birleştiği mahalle mümted ve müsellesü'ş-şekl bir et parçasına denilir ki hizmeti dudakların mültekâsını aşağı doğru çekmektir.		Tıp	
20468	ᶜaḍale-i murabbaᶜa-i ẕeḳaniyye	عَضَلَةٌ مُرَبَّعَةٌ ذَقَنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup alt çene kemiğinin orta ve yan tarafına mevzu bir et parçasına denilir ki hizmeti alt dudağı aşağı doğru çekmektir.		Tıp	
20469	ᶜaḍale-i şerābe-i ẕūḳaniyye	عَضَلَةٌ شَرابَةٌ ذَقَنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup alt çene kemiğinin ortasına yakın ve şekerci külahı şeklinde püskül gibi dağınık tel tel bir et parçasına denilir ki derisini kaldırarak alt çene kemiğine ilsâk etmektir.		Tıp	

20470	ᶜaḍale-i mübevviḳa	عَضَلَهٔ مُبَوِّقَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan üst çene kemiğinin orta tarafına ve diğer taraftan alt çene kemiğinin yan taraflarına mevzu ve âdeta yanağın habs-i nefes edilerek şişirilen gevşek cihetine müsadif et parçasına denilir, hizmeti dudakların bitiştiği mahalli uzaklaştırmak ve yanakları şişiren mahpus havayı bir mahalle sevk etmek ve üflemek ve alelhusus düdüğü üflemek gibi vazifeyi ifa etmek olup vecih ve sebeb-i tesmiyesi dahi bûk dedikleri boynuzdan mamul boruya mensubiyettir ve ma'a-hâzâ çiğnemek esnasında dişlerin dizildiği kavisin haricine tecavüz eden me'kûlâtı ağız içine sokmaya dahi hizmet eder.		Tıp	
20471	ᶜaḍale-i vāfide	عَضَلَهٔ وَافِدَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyyedendir.		Tıp	
20472	ᶜaḍale-i muḥīṭa-i şefeviyye	عَضَلَهٔ مُحِيطَهٔ شَفَوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup dudakları çepçevre kuşatan et parçasına denilir ki hizmeti bir şeyi emmekte ve sesleri kesmekte dahl-i küllîsi vardır.		Tıp	
20473	ᶜaḍale-i mażġiyye	عَضَلَهٔ مَضْغِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan yanak kemiğinin üzerine ve diğer taraftan alt çene kemiğinin kollarının dış yüzüne merbut et parçasına denilir ki hizmeti alt çeneyi kaldırıp ona arkadan öne doğru hafifçe bir hareket icra ettirmek, yani ağızdaki şeyi çiğnettirmektir.		Tıp	
20474	ᶜaḍale-i ṣudġiyye	عَضَلَهٔ صُدْغِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup azm-i sudgî denilen şakak kemiğinin teşkil eylediği hufre-i sudgiyye nam çukuru imla eden et parçasın denilir ki hizmeti alt çeneyi biraz yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20475	ᶜaḍale-i cenāḥiyye-i ünsiyye	عَضَلَهٔ جَنَاحِيَّهٔ اُنْسِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup alt çene kemiğinin kollarının iç yüzüne mevzu olan et parçasına denilir ki hizmeti alt çeneyi yan taraflara hareket ettirmektir.		Tıp	
20476	ᶜaḍale-i cenāḥiyye-i vaḥşiyye	عَضَلَهٔ جَنَاحِيَّهٔ وَحْشِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup üst çene kemiği ile alt çene kemiği kollarının baş tarafına mevzu müsellesü'ş-şekl bir et parçasına denilir ki hizmeti alt çeneyi yan taraflarına doğru hareket ettirip tahn-ı me'kûlâta hizmet eylemektir.		Tıp	
20477	ᶜaḍale-i dāliyye	عَضَلَهٔ دَالِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup omuzda terkuve denilen köprücük kemiğiyle kürek kemiği üzerine mevzu bir et parçasına denilir ki şekli işbu (V) vâv-ı Fransevîye müşabihtir ve Türkçe dâla da müşabeheti olduğundan adale-i dâliyye denilmiştir, hizmeti adud denilen bedenin kol kıtasını öne ve arkaya ve bedenden uzağa hareket ettirmektir ve kıt'a-i mezkûreyi yukarı kaldırır.		Tıp	
20478	ᶜaḍale-i fevḳa'ş-şevkiyye	عَضَلَهٔ فَوْقَ الشَّوْكِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kürek kemiğiyle kol kemiğinin omuza doğru uç tarafına merbut et parçasına denilir ki kolu yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20479	ᶜaḍale-i taḥte'ş-şevkiyye	عَضَلَهٔ تَحْتَ الشَّوْكِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bu dahi adale-i fevka'ş-şevkiyyenin biraz aşağısına mevzu et parçasına denilir ki hizmeti kolu bedenden uzağa doğru çevirmektir.		Tıp	
20480	ᶜaḍale-i müdevvire-i ṣaġīre	عَضَلَهٔ مُدَوِّرَهٔ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup koltuk altına doğru kürek kemiğiyle kol kemiğinin yukarı ucuna doğru merbut et parçasına ıtlak olunur ki hizmeti kolu bedenden uzağa çevirmektir.		Tıp	
20481	ᶜaḍale-i taḥte'l-kitfiyye	عَضَلَهٔ تَحْتَ الْكَتِفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kürek kemiğinin altındaki çukura ve koltuk altına ve kol kemiğine mevzu ve merbut et parçasına denilir ki kolu bedene yakın olarak çevirmeye hadimdir.		Tıp	
20482	ᶜaḍale-i ẕātü'r-reʾseyn	عَضَلَهٔ ذَاتُ الرَّأْسَيْن	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bu namda beden-i insânda iki adale olup biri kolda diğeri fahz denilen bedenin uyluk kıtasındadır, kolda olanı yukarıda pazu kemiği denilen azm-i adudun dâhil olduğu cevf-i unnâbî nam kürek kemiği çukurunun etrafına ve tulani olarak azm-i mezbûrdaki mîzâbeye yani oluk gibi oyuğa ve aşağıda dahi kolun sâ'id denilen ikinci kıtasının kemiklerinden ku'bere denilen dış kemiğinin yukarı ucuna merbut et parçasından ibarettir ki hizmeti kolun aşağı parçasını yukarı parçası üzerine ve kıtanın adem-i hareketi esnasında yukarı parçasını aşağı parçası üzerine bükmek veyahut öne doğru çekmektir, uylukta olanı dahi yukarıda harkafe denilen kalça kemiğinin verek nam kıtasına ve fahz denilen uyluk kemiğinin yukarı taraflarına ve diğer ucu aşağıda diz bükümünü geçerek sak denilen bacak veya baldırın azm-i şuzye denilen ince kemiğinin baş tarafına merbut et parçasından ibarettir ki hizmeti bacağı uyluk üzerine bükmektir, işbu iki adaleye zâtü'r-re'seyn denilmesine sebep, yukarı uçları iki çatal olmasına mebnidir.		Tıp	

20483	ᶜaḍale-i ġurābiyye-i ᶜaḍudiyye	عَضَلَهْ غُرابِيَّهْ عَضُدِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kürek kemiği üzerinde karga gagasına müşabih olan ve nütû-i gurâbî denilen çıkıntı ile adud denilen pazu kemiği üzerine merbut et parçasına denilir ki hizmeti pazu denilen kol kıtasını öne doğru ve bedene yakın olarak refetmektir.		Tıp	
20484	ᶜaḍale-i ᶜaḍudiyye-i ḳuddāmiyye	عَضَلَهْ عَضُدِيَّهْ قُدّامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin yukarı ucuna ve aşağıda kolun sâ'id denilen ikinci kıtası kemiklerinden azm-i zend nam kemiğe merbut et parçasına denilir ki hizmeti sâ'id denilen kol kıtasını adud denilen kol kıtası üzerine veyahut adudu, sâ'id üzerine bükmektir.		Tıp	
20485	ᶜaḍale-i ẕātür'r-rüᵓūs-i şelāşe	عَضَلَهْ ذاتُ الرُّؤُس ثَلْثَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bu namda beden-i insânda iki adale vardır ki biri kolda diğeri fahz denilen uyluk kıtasındadır, kolda olanı yukarıda omuz kemiğiyle adud denilen pazu kemiğine ve aşağıda mirfak denilen kol bükümünün yukarı ve arka tarafına mevzu et parçasından ibarettir ki hizmeti sâ'id tabir olunan kol kıtasını pazu kıtası üzere yaymak yani kolu düz tutmaktır uylukta olanı ise yukarıda fahz denilen uyluk kemiğiyle harkafe tabir olunan kalça kemiğine ve aşağıda radfe tesmiye olunan diz kapağı kemiğine merbut et parçasından ibarettir ki hizmeti bacak demek olan sak kıtasını uyluk manasına olan fahz kıtası üzerine temdit etmek yani kalçadan ayağa kadar olan kıt'a-i fahziyye ve sâkiyyeyi düz tutmaktır.		Tıp	
20486	ᶜaḍale-i mükibbe-i müdevvere	عَضَلَهْ مُكَبَّهْ مُدَوَّرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğine, aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i ku'bere tabir olunan bedene uzak kemiğin yukarı ucuna merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i ku'berîyi bedene yakın olarak çevirmek ve sâ'idîyi pazu üzerine bükmektir.		Tıp	
20487	ᶜaḍale-i rāḥiyye-i kebîre	عَضَلَهْ رَاحِيَّهْ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda el tarağını teşkil eden ikinci azm-i muştînin yukarı ucuna irtibat eden et parçasına denilir ki hizmeti bilekte vaki küçük küçük ve sıra sıra dizilmiş kemiklerin ikinci dizisini birinci dizisi üzerine ve sonra eli kolun ikinci kıtası üzerine meylettirmektir.		Tıp	
20488	ᶜaḍale-i rāḥiyye-i ṣaġîre	عَضَلَهْ رَاحِيَّهْ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda sıfâk-ı râhî nam el ayası ortasına merbut et parçasına denilir ki hizmeti sıfâk-ı mezkûru gererek eli ikinci kol kıtası olan sâ'id üzerine bükmektir.		Tıp	
20489	ᶜaḍale-i zendiyye-i ḳuddāmiyye	عَضَلَهْ زَنْدِيَّهْ قُدّامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda bileği teşkil eden iki sıra ufacık kemiklerden birinci safı teşkil eden dört adet kemiğin dördüncüsü olan azm-i humsîye merbut et parçasına denilir ki hizmeti eli ikinci kol kıtası olan sâ'id üzerine ve sâ'idi dahi pazu üzerine bükmektir.		Tıp	
20490	ᶜaḍale-i ḳābiża-i saṭḥiyye	عَضَلَهْ قابِضَهْ سَطْحِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve kolun ikinci kıtası olan sâ'idi teşkil eden ku'bere ve zend namlarındaki kemiklere ve aşağıda parmak kemikleri demek olan sülâmiyyâtın kenarlarına merbut et parçasına denilir ki hizmeti ikinci kol kıtası demek olan sâ'idi pazu üzerine bükmektir.		Tıp	
20491	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ġāᵓire	عَضَلَهْ قابِضَهْ غائِرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda ikinci kol kıtası demek olan sâ'idin azm-i zend denilen bedene yakın kemiğine ve aşağıda parmak kemiklerinin üçüncülerine merbut et parçasına denilir ki hizmeti parmak kemiklerinden üçüncü sülâmîyi ikinci sülâmî üzerine ve adale-i kâbıza-i sathiyye ile beraber icrâ-yı fi'l ederek ikinci sülâmîyi birinci sülâmî üzerine ve birinci sülâmîyi dahi muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine ve bilek demek olan rusgu'l-yedi teşkil eden küçük kemiklerin ikinci dizisini birinci dizi üzerine bükmektir.		Tıp	
20492	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ṭavîle-i ibhāmü'l-yed	عَضَلَهْ قابِضَهْ طَوِيلَهْ اِبْهامُ الْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden bedene vaziyetçe uzak olan azm-i ku'bereye yukarıda merbut olan ve aşağıda dahi baş başparmak kemiklerinden ikinci sülâmînin yukarı ucuna yapışan et parçasına denilir ki hizmeti başparmağın ikinci sülâmîsini birinci sülâmî üzerine ve birinci sülâmîyi muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine bükmek ve bunun mukabili olan hareketi dahi icra etmektir.		Tıp	
20493	ᶜaḍale-i mükibbe-i murabbaᶜa	عَضَلَهْ مُكَبَّهْ مُرَبَّعَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda ve aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zende ve uzak olan azm-i ku'bereye enliliğine mevzu ve murabba'u'ş-şekl bir et parçasına denilir ki hizmeti eli bükmektir.		Tıp	

20494	ᶜaḍale-i müstelḳiye-i ṭavīle	عَضَلَهٔ مُسْتَلْقِيَهٔ طَوِيلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğine ve aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasının müteşekkil olduğu kemiklerden başparmak tarafında olan azm-i ku'berenin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sâ'idi pazu üzerine kabız ve meylettirmektir.		Tıp	
20495	ᶜaḍale-i kuᶜberiyye-i vaḥşiyye-i ūlā	عَضَلَهٔ كُعْبَرِيَّهٔ وَحْشِيَّهٔ اُولٰى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğine ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden ikinci kemiğin yukarı ucunun arka tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti rusgu'l-yed denilen bileği teşkil eden iki sıra ufacık kemiklerin ikinci dizisini birinci dizi üzerine ve birinci dizisini kolun ikinci kıtası demek olan sâ'id üzerine germek ve eli başparmak tarafına meylettirmek ve sâ'idi pazu üzerine bükmektir.		Tıp	
20496	ᶜaḍale-i kuᶜberiyye-i vaḥşiyye-i şāniye	عَضَلَهٔ كُعْبَرِيَّهٔ وَحْشِيَّهٔ ثانِيه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden üçüncü kemiğin yukarı ucunun arka tarafına merbut et parçasına denilir ki hizmeti adale-i ku'beriyye-i vahşiyye-i ûlâ gibidir.		Tıp	
20497	ᶜaḍale-i müstelḳiye-i ṣaġīre	عَضَلَهٔ مُسْتَلْقِيَهٔ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup pazu kemiği ile sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i ku'bere ile azm-i zende merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i ku'bereyi bedenden uzağa çevirdiğinden eli hâl-i istilkâya ilkâ etmektir.		Tıp	
20498	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i müştereke-i eṣābiᶜu'l-yed	عَضَلَهٔ بَاسِطَهٔ مُشْتَرَكَهٔ اَصابِعُ الْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda, dörde teşa''ub ederek başparmaktan maada diğer dört parmaklara ve parmak kemiklerinden sülâmî-i evvel hizasında her bir şubesi üç bağ vasıtasıyla ikinci ve üçüncü sülâmîlere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmiyyâtı muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine ve muştu'l-yedi rusgu'l-yed denilen bilek üzerine ve eli sâ'id denilen ikinci kol kıtası bast etmek yani yaymaktır.		Tıp	
20499	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i maḥṣūṣa-i ḥinṣīr	عَضَلَهٔ بَاسِطَهٔ مَخْصُوصَهٔ حِنْصِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda hınsır denilen küçük parmak kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmak kemiklerini muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine yaymaktır.		Tıp	
20500	ᶜaḍale-i zendiyye-i ḫalfiyye	عَضَلَهٔ زَنْدِيَّهٔ خَلْفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zendin yukarı ucuna ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden beşincisinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti eli vaz'iyyet-i asliyyesinde yaydığı gibi bedene dahi takrip eder.		Tıp	
20501	ᶜaḍale-i mirfeḳiyye	عَضَلَهٔ مِرْفَقِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i zendin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, sâ'idi pazu üzerine yaydığı gibi bedene dahi yaklaştırmaktır.		Tıp	
20502	ᶜaḍale-i mübaᶜᶜide-i ṭavīle-i ibhāmü'l-yed	عَضَلَهٔ مُبَعِّدَهٔ طَوِيلَهٔ اِبْهامُ الْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zend ile uzak olan azm-i ku'bereye ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden birincisinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti muştu'l-yedin birinci kemiğiyle elin yayılmasına ve bedenden uzak olmasına vasıta olmaktır.		Tıp	
20503	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i ḳaṣīre-i ibhāmü'l-yed	عَضَلَهٔ بَاسِطَهٔ قَصِيرَهٔ اِبْهامُ الْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden azm-i zend ve azm-i ku'bere nam kemiklere ve aşağıda başparmak kemiklerinden birinci sülâmînin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-i mezkûru muştu'l-yed denilen el tarağının birinci kemiği üzerine ve azm-i muştu'l-yed denilen bu kemiği rusgu'l-yed tabir olunan bilek üzerine yaymak ve başparmağı bedenden uzaklaştırmaktır.		Tıp	
20504	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i ṭavīle-i ibhāmü'l-yed	عَضَلَهٔ بَاسِطَهٔ طَوِيلَهٔ اِبْهامُ الْيَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i zende ve aşağıda başparmak kemiklerinden ikinci sülâmînin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-i mezkûru birinci sülâmî üzerine yaymak ve ma'a-hâzâ adale-i bâsita-i kasîre-i ibhâmü'l-yed vazifesini dahi icra etmektir.		Tıp	
20505	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i maḥṣūṣa-i sebbābe	عَضَلَهٔ بَاسِطَهٔ مَخْصُوصَهٔ سَبَّابَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sâ'id tabir olunan ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zende ve aşağıda sebbâbe denilen ikinci parmak kemiklerinden ikinci ve üçüncü sülâmiyyâta merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sebbâbe denilen ikinci parmağı yaymaktır.		Tıp	

20506	ᶜaḍale-i rāḥiye-i cildiyye	عَضَلَةٌ رَاحِيَةٌ جِلْدِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup el ayası ve onun etlerini setreden ve sıfâk-ı râhî denilen örtüye enliliğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti elin bedene yakın olan kenarı derisini bedenden uzak olan cihetine celbetmektir.		Tıp	
20507	ᶜaḍale-i mübaᶜᶜide-i ḳaṣīre-i ibhām	عَضَلَةٌ مُبَعِّدَةٌ قَصِيرَةُ اِبْهَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda rusgu'l-yed denilen bilek kemiklerine ve aşağıda başparmak kemiklerinden birinci sülâmînin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-i mezkûru bedenden uzak tarafa çevirmektir.		Tıp	
20508	ᶜaḍale-i muḳābile-i ibhām	عَضَلَةٌ مُقَابِلَةٌ اِبْهَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda rusgu'l-yed tabir olunan bilek kemiklerine ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağının birinci kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr kemiği ön tarafa celbetmektir.		Tıp	
20509	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ḳaṣīre-i ibhām	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ قَصِيرَةُ اِبْهَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda rusgu'l-yed denilen bilek kemiklerine ve aşağıda başparmak kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-yi mezkûru bükmek ve muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden birincisini öne ve bedene yakın getirmektir.		Tıp	
20510	ᶜaḍale-i muḳarribe-i ibhām	عَضَلَةٌ مُقَرِّبَةٌ اِبْهَامْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden üçüncü kemiğe ve rusgu'l-yed tabir olunan bilek kemiklerine ve aşağıda başparmağın birinci sülâmî denilen kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başparmağı elin mihverine yaklaştırmaktır.		Tıp	
20511	ᶜaḍale-i muḳarribe-i ḫinṣir	عَضَلَةٌ مُقَرِّبَةٌ خِنْصِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda bilek kemiklerine, aşağıda en küçük parmağın birinci sülâmî denilen kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmağı bedene doğru yaklaştırmaktır.		Tıp	
20512	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ḳaṣīre-i ḫinṣir	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ قَصِيرَةُ خِنْصِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan rusgu'l-yed denilen bilek kemiklerine ve diğer taraftan küçük parmak kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmağı hafifçe kabzetmek yani bükmektir.		Tıp	
20513	ᶜaḍale-i muḳābile-i ḫinṣir	عَضَلَةٌ مُقَابِلَةٌ خِنْصِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda bilek manasına olan rusgu'l-yed kemiklerine aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden beşincisine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmağı öne ve bedenden uzağa cezp ve iç yüzünü başparmağın iç yüzüne mukabil kılmaktır.		Tıp	
20514	ᶜaḍale-i cildiyye	عَضَلَةٌ جِلْدِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup boynun ön ve yan taraflarıyla omuz ve sadrın yukarı ve ön tarafına tahte'l-cild mevzu et parçasına denilir ki hizmeti alt dudağı ve alt çeneyi aşağı çekmektir ve kederden müteessir olur.		Tıp	
20515	ᶜaḍale-i ḳaṣiyye-i terḳuviyye-i ḥalemiyye	عَضَلَةٌ قَصِيَّةٌ تَرْقُوِيَّةٌ حَلَمِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda şakak kemiği denilen azm-i sudgî üzerinde vaki nütû-i halemî nam çıkıntı ve tümsek üzerine ve başın azm-i kafâ denilen arka kemiğine ve aşağıda terkuve tabir olunan omzun köprücük kemiğiyle azm-i kas namındaki göğüs kemiğinin ön ve yukarı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı çevirmek ve veçhi arka tarafa getirmektir ve mezkûr azm-i kas ve terkuveyi ref' cihetiyle kuvvetli nefes almaklarda methali vardır.		Tıp	
20516	ᶜaḍale-i ẕātü'l-baṭneyn	عَضَلَةٌ ذَاتُ الْبَطْنَيْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda nütû-i halemî denilen şakak kemiği çıkıntısı üzerine ve aşağıda alt çene kemiğinin iç tarafındaki çukura mevzu olan et parçasına denilir ki hizmeti boynun ön tarafında vaki ve takriben lâm harfi şekline müşabih olan azm-i lâmîyi yukarı kaldırmak olup işbu kemik yukarı kalktıkta alt çenenin aşağı inmesine medar olur ve zâtü'l-batneyn tabirine sebeb dahi iki yumurta gibi karınlı parçaları olduğuna mebnidir.		Tıp	
20517	ᶜaḍale-i ibriyye-i lāmiyye	عَضَلَةٌ اِبْرِيَّةٌ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda şakak kemiğinin nütû-i ibrî denilen iğneye şebîh çıkıntısı ve aşağıda lâm harfine şebîh ve boynun ön tarafına mevzu olan ve azm-i lâmî denilen kemiğe merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmîyi yukarıya ve arkaya ve yan tarafa çekmektir.		Tıp	
20518	ᶜaḍale-i ḍirsiyye-i lāmiyye	عَضَلَةٌ ضِرْسِيَّةٌ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda alt çeneye ve aşağıda lâm harfine şebîh ve boynun ön tarafına mevzu olan ve azm-i lâmî denilen kemiğe merbut et parçasına denilir ki hizmeti alt çene sabit olduğu hâlde mezkûr azm-i lâmîyi yukarı kaldırmak ve azm-i mezbûrun sübutu takdirinde alt çeneyi aşağı indirmektir.		Tıp	

20519	ᶜaḍale-i ẕeḳaniyye-i lāmiyye	عَضَلَهْ ذَقَنِيَّهْ لَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda alt çene kemiğinin enek tabir olunan ortasındaki tümseklere ve aşağıda lâm şekline şebîh ve boynun ön tarafına mevzu olan azm-i lâmîye merbut et parçasına denilir ki hizmeti adale-i dırsiyye-i lâmiyyenin fiiline müşabihtir.		Tıp	
20520	ᶜaḍale-i terḳuviyye-i lāmiyye	عَضَلَهْ تَرْقُوِيَّهْ لَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda lâm şekline şebîh ve boynun ön tarafına mevzu azm-i lâmî denilen kemiğe ve aşağıda terkuve denilen köprücük kemiğine ve bu kemiğin göğüs kemiği ile birleştiği mahalle merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmîyi aşağıya indirmektir.		Tıp	
20521	ᶜaḍale-i kitfiyye-i lāmiyye	عَضَلَهْ كَتْفِيَّهْ لَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda lâm şekline şebîh ve boynun ön tarafına mevzu, azm-i lâmî denilen kemiğe ve aşağıda azm-i kitf tabir olunan omuz başında ve arkaya doğru vaki kürek kemiğinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmîyi aşağı düşürerek arkaya doğru çekmek ve sıfâk-ı rakabî denilen boyun etleri örtüsünü gererek göğse siyah kanın gelmesini teshil etmektir.		Tıp	
20522	ᶜaḍale-i ḳaṣiyye-i lāmiyye	عَضَلَهْ قَصِيَّهْ لَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup adale-i terkuviyye-i lâmiyye manasınadır.		Tıp	
20523	ᶜaḍale-i ḳaṣiyye-i deraḳiyye	عَضَلَهْ قَصِيَّهْ دَرَقِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda hançere denilen seda kutusunu teşkil eden kıkırdaklardan gazrûf-ı darakî nam kıkırdağa ve aşağıda azm-i kas nam göğüs kemiğinin yukarı ve arka tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti hançere nam seda kutusunu aşağı indirmektir.		Tıp	
20524	ᶜaḍale-i deraḳiyye-i lāmiyye	عَضَلَهْ دَرَقِيَّهْ لَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda lâm şekline müşabih olarak boynun ön tarafına mevzu olan ve azm-i lâmî denilen kemiğe ve aşağıda seda kutusunu teşkil eden kıkırdaklardan gazrûf-ı darakî nam kıkırdağa merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmî sabit olduğu hâlde hançere denilen seda kutusunu yukarı kaldırmak ve hançere sabit olduğu hâlde azm-i lâmîyi aşağı indirmektir.		Tıp	
20525	ᶜaḍale-i aḫmeᶜiyye-i ḳuddāmiyye	عَضَلَهْ اَخْمَعِيَّهْ قُدَّامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup fıkarât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinden boyna tesadüf eden fıkarât-ı rakabiyye denilen kemiklerden üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı omurga kemiklerinin yan çıkıntılarına yukarıda ve aşağıda dahi birinci kaburga kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti birinci kaburga kemiğini kaldırmak olup sadrın hareketine de dahli vardır.		Tıp	
20526	ᶜaḍale-i aḫmaᶜiyye-i ḫalfiyye	عَضَلَهْ اَخْمَعِيَّهْ خَلْفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda fıkarât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinden boyna tesadüf eden ve fıkarât-ı rakabiyye tabir olunan kemiklerin son altı adedinin yan çıkıntılarına ve aşağıda birinci ve ikinci kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ikinci kaburga kemiğine hareket-i devriyye icra ettirmektir.		Tıp	
20527	ᶜaḍale-i müstaḳîme-i ḳuddāmiyye-i kebîre-i reᵓs	عَضَلَهْ مُسْتَقِيمَهْ قُدَّامِيَّهْ كَبِيرَهْ رَأْس	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda baş kemiklerinden en arkada vaki kemiğin nütû-i kâ'idevî denilen aşağıya müteveccih çıkıntısına ve aşağıda boynun fıkarât denilen omurga kemiklerinden üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncısının yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı eğriltmek ve ona hafif bir hareket-i devriyye îrâs ettirmektir.		Tıp	
20528	ᶜaḍale-i müstaḳîme-i ḳuddāmiyye-i ṣaîğîre-i reᵓs	عَضَلَهْ مُسْتَقِيمَهْ قُدَّامِيَّهْ صَغِيرَهْ رَأْس	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir yandan baş kemiklerinin en arkada vaki olanının nütû-i kâ'idevî denilen aşağıya müteveccih çıkıntısına ve diğer taraftan arkada vaki omurga kemiklerinden yukarıda başa civar olan ve atlas denilen birinci kemiğin yan çıkıntısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i müstakîme-i kuddâmiyye-i kebîre-i re'sin fiiline müşabihtir.		Tıp	
20529	ᶜaḍale-i ṭavîle-i ᶜunḳ	عَضَلَهْ طَوِيلَهْ عُنُق	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıdan aşağıya doğru fıkarât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinden atlas denilen birincisine ve mihver tabir olunan ikincisine ve altıncısına ve sekizinci ve dokuzuncu ve onuncusuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti boynu ve başı arkaya doğru çekmektir.		Tıp	
20530	ᶜaḍale-i ṣadriyye-i kebîre	عَضَلَهْ صَدْرِيَّهْ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kas denilen göğüs kemiğinin ön tarafını kâmilen ve ikinci ve üçüncü ve dördüncü ve beşinci ve altıncı kaburga kemiklerinin yan taraflarındaki kıkırdakları setreden ve aşağıda dahi sıfâk-ı batnî denilen karın etleri örtüsünün yukarı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kolun pazu kıtası sabit olduğu ve mürtefi bulunduğu hâlde işbu etin bir kısmı kaburgaları yukarı kaldırarak nefes aldırmak ve bir kısmı dahi kaburgalar ile mezkûr azm-i kassı aşağı indirerek nefes verdirmektir.		Tıp	

20531	ᶜaḍale-i ṣadriyye-i ṣaġīre	عَضَلَهٔ صَدْرِيَّهٔ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kitf denilen omuzda vaki kürek kemiğinin nütû-i gurâbî denilen çıkıntısına ve aşağıda üçüncü, dördüncü ve beşinci kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omuz ucunu aşağı indirmek ve omuz sabit olduğu takdirde kaburga kemiklerini kaldırdığından nefes verdirmektir.		Tıp	
20532	ᶜaḍale-i taḥt-ı terḳuviyye	عَضَلَهٔ تَحْتِ تَرْقُوِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i terkuve denilen omuzda vaki köprücük kemiğinin aşağı yüzüne ve aşağıda birinci kaburga kemiğinin kıkırdağına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr azm-i terkuveyi aşağı indirmektir.		Tıp	
20533	ᶜaḍale-i müşelleşe-i ḳaṣiyye	عَضَلَهٔ مُثَلَّثَهٔ قَصِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı kaburga kemiklerine ve alt tarafta azm-i kas denilen göğüs kemiğinin aşağı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kaburga kemiklerinin kıkırdaklarını aşağı indirmek ve binâberîn nefes verdirmektir.		Tıp	
20534	ᶜaḍale-i müsennene-i kebīre	عَضَلَهٔ مُسَنَّنَهٔ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kitf denilen omuzda vaki kürek kemiğine ve aşağıda üç şubeye münkasım olarak birinciden onuncu kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omzu öne ve vücudun ortasına doğru müteveccih kılmak ve kuvvetli nefes aldırmaktır.		Tıp	
20535	ᶜaḍale-i murabbaᶜ-i münḥarife	عَضَلَهٔ مُرَبَّعَهٔ مُنْحَرِفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda başın en art kemiğine ve aşağıya doğru sırtta dizili olan fıkarât yani omurga kemiklerinden altıncıdan on dördüncü kemiğe kadar ve bir yandan omuzda vaki terkuve nam köprücük kemiğiyle azm-i kitf nam kürek kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omuzu ve bilhassa kürek kemiğini amûd-ı fıkrî denilen sırt kemiğine yaklaştırmak ve başı gerip arkaya doğru çevirmek gibi ef'âldir.		Tıp	
20536	ᶜaḍale-i ẓahriyye-i kebīre	عَضَلَهٔ ظَهْرِيَّهٔ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda on dördüncüden on dokuzuncuya kadar sırtta dizili olan fıkarât yani omurga kemiklerinin ve ondan aşağı beş adet diğer omurga kemikleriyle azm-i acz denilen kuyruk sokumu üstündeki kemiğin arkadaki çıkıntılarına ve aşağıda dahi harkafe denilen kalça kemiğine ve bir yandan üç dört adet son ve aşağıdaki kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kolun pazu kıtasını aşağı indirmek ve kıt'a-i mezkûre ile omzu beden üzerine sabit kılmak ve bir yere iki el ile asılındığı vakit vücudun sıkletini hıfzetmek ve bir mahalle tırmaşıp çıkmak lüzumunda alakadar olmaktır.		Tıp	
20537	ᶜaḍale-i müdevvire-i kebīre	عَضَلَهٔ مُدَوِّرَهٔ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup azm-i kitf denilen omuzdaki kürek kemiği üzerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omzu aşağı indirmek ve adudu halfa meylettirip zahr-ı bedene celbetmek ve karşılıklı iki tarafın adalesi icrâ-yı fi'l ettikleri takdirde bedenin arka tarafının inbisât ve imtidâdına bâ'is olup kolun pazu kıtası sabit olur ise bedeni refedip bir yere tırmanmak hususuna ve mamafih nefes alıp vermeye medarı vardır.		Tıp	
20538	ᶜaḍale-i murabbaᶜ-i maᶜīne	عَضَلَهٔ مُرَبَّعَهٔ مَعِينَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda altıncıdan on birinciye kadar fıkarât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinin art çıkıntılarına ve aşağıda azm-i kitf denilen omuzda vaki kürek kemiğinin kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti azm-i kitfi arkaya ve bir miktar yukarıya cezbedip omuz ucunu aşağı indirmektir.		Tıp	
20539	ᶜaḍale-i müsennene-i ṣaġīre-i ᶜulyā	عَضَلَهٔ مُسَنَّنَهٔ صَغِيرَهٔ عُلْيَا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda altıncıdan onuncuya kadar fıkarât denilen sırtta dizili omurga kemiklerine ve aşağıda ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kaburga kemiklerini yukarı kaldırarak nefes aldırmaktır.		Tıp	
20540	ᶜaḍale-i müsennene-i ṣaġīre-i süflā	عَضَلَهٔ مُسَنَّنَهٔ صَغِيرَهٔ سُفْلَا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda dört adet son kaburga kemiklerine ve aşağıda on yedinciden yirmi ikinciye kadar fıkarât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinin art çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kaburgaları aşağı indirdiğinden nefes verdirmektir.		Tıp	
20541	ᶜaḍale-i ṭaḥālīyye	عَضَلَهٔ طَحَالِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda başın en art kemiği demek olan azm-i kafâya ve şakak kemiğinin nütû-i halemî denilen çıkıntısına ve sırtta vaki fıkarât denilen omurga kemiklerinden üç adet boyundakilerinin yan çıkıntılarına ve aşağıda mezkûr omurga kemiklerinin altıncıdan on ikincisine kadar art çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti baş ve boynu bir tarafa meylettirmek ve karşılıklı iki taraf adalesi icrâ-yı fi'l ettiklerinde başı dik ve yerinde tutmaktır.		Tıp	

20542	ᶜaḍale-i zāviye-i kitf	عَضَلَهْ زٰاوِيَهْ كَتِف	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sırtta dizili olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinden yukarıda dört adedinin yan çıkıntılarına ve aşağıda azm-i kitf nam omuzdaki kürek kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti azm-i kitf ve omuz sabit olduğu hâlde boynu yan tarafa meylettirmektir.		Tıp	
20543	ᶜaḍale-i mülteffe-i kebîre	عَضَلَهْ مُلْتَفَّهْ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda başın art kemiği demek olan azm-i kafâya ve aşağıda sırtta dizili olan fıkarât denilen omurga kemiklerinden üçüncüden on ikinciye kadar olan kemiklerin yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı bir tarafa meylettirmektir.		Tıp	
20544	ᶜaḍale-i mülteffe-i ṣaġîre	عَضَلَهْ مُلْتَفَّهْ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda şakak kemiğinin nütû-i halemî denilen çıkıntısına ve aşağıda, sırtta dizili olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinden üçüncüden yedinciye kadar beş adet kemiğin yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı bir tarafa eğmektir.		Tıp	
20545	ᶜaḍale-i müstaᶜraża-î ᶜunḳ	عَضَلَهْ مُسْتَعْرَضَهْ عُنُق	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sırtta dizili olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin üçüncüden yedincisine kadar olan beş adedinin yan çıkıntılarına ve aşağıda mezkûr omurga kemiklerinin sekizincisinden on üçüncüsüne kadar olan altı adedinin yan çıkıntılarına merbut et parçasına denilir ki hizmeti başı düz tutmak ve boynu çevirmektir.		Tıp	
20546	ᶜaḍale-i müstaḳîme-i kebîre-i ḥalfiyye-i re’s	عَضَلَهْ مُسْتَقِيمَهْ كَبِيرَهْ خَلْفِيَّهْ رَأْس	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan başın en art taraftaki kemiği demek olan azm-i kafâya ve diğer taraftan sırtta dizili olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin ikincisi olan azm-i mihverin arka çıkıntısına merbut et parçasına denilir ki hizmeti başı mezkûr omurga kemiklerinin birincisi olan atlas nam kemik üzrerine ve atlası mezkûr azm-i mihver üzerine temdit etmek ve yüzü kendi tarafına çevirmektir.		Tıp	
20547	ᶜaḍale-i müstaḳîme-i ṣaġîra-i ḥalfiyye-i re’s	عَضَلَهْ مُسْتَقِيمَهْ صَغِيرَهْ خَلْفِيَّهْ رَأْس	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda başın azm-i kafâ denilen en art kemiğine ve aşağıda sırt üzerine dizilen fıkarât nam omurga kemiklerinin birincisi olan atlas isimli kemiğe merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı yerinde tutup hafifçe çevirmektir.		Tıp	
20548	ᶜaḍale-i münḥarife-i kebîre	عَضَلَهْ مُنْحَرِفَهْ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan sırt üzerine dizilen omurga ve fence fıkarât denilen kemiklerin birincisi olan atlas nam kemiğin yan çıkıntısına ve diğer taraftan mezkûr omurga kemiklerinin ikincisi olan mihver nam kemiğin art çıkıntısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı devrettirerek yüzü bir tarafa çevirmektir.		Tıp	
20549	ᶜaḍale-i münḥarife-i ṣaġîre	عَضَلَهْ مُنْحَرِفَهْ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan başın azm-i kafâ denilen en art kemiğine ve diğer taraftan sırt üzerine dizilen ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin birincisi bulunan atlas nam kemiğin yan çıkıntısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı yerinde tutmaktır.		Tıp	
20550	ᶜaḍale-i münḥarife-i süflā	عَضَلَهْ مُنْحَرِفَهْ سُفْلٰا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup adale-i münharife-i kebîre manasınadır.		Tıp	
20551	ᶜaḍale-i münḥarife-i ᶜulyā	عَضَلَهْ مُنْحَرِفَهْ عُلْيا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup adale-i münharife-i sagîre manasınadır.		Tıp	
20552	ᶜaḍale-i ᶜacziyye-i ḳaṭaniyye	عَضَلَهْ عَجْزِيَّهْ قَطَنِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda yedi adedi, aşağıdan yukarı son kaburga kemiklerine ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bedeni bir cihete imale eylemek ve amûd-ı fıkârî denilen bel kemiği silsilesi eğildiği surette onu doğrultmaktır.		Tıp	
20553	ᶜaḍale-i ẓahriyye-i ṭavîle	عَضَلَهْ ظَهْرِيَّهْ طَوِيلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sırt üzerine dizilmiş olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin sekizincisinden aşağıya doğru olanlarının yan ve art çıkıntılarına ve kaburga kemiklerinin en aşağıda olanlarına ve kuyruk sokumu kemiğinin fevkindeki azm-i acz nam kemiğin pürtüklü mahalline ve aşağıda harkafe nam kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti zikri mesbûk adale-i acziyye-i kataniyye ile atide beyan olunacak adale-i müsta’raza-i şevkiyyeye bedeni dik tutmak hususunda yardım ve muavenet etmektir.		Tıp	

20554	ᶜaḍale-i müstaᶜraża-i şevkiyye	عَضَلَةٌ مُسْتَعْرَضَةٌ شَوْكِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sırt üzerine dizili olan ve fıkarât denilen bilcümle omurga kemiklerinin art çıkıntılarına ve aşağıda mezkûr omurga kemiklerinin üçüncüsünden aşağı doğru olanlarının yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti amûd-ı fıkârî denilen sırt üzerine dizili omurga kemikleri silsilesini mukabili adale ile dimdik tutmak ve yalnız icrâ-yı fi'l ettikte amûd-ı mezbûru bir tarafa meylettirerek mihveri üzerine hafifce bir hareket-i devriyye icra ettirmektir.		Tıp	
20555	ᶜaḍale-i münḥarife-i kebîre-i baṭn	عَضَلَةٌ مُنْحَرِفَةٌ كَبِيرَةُ بَطْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sekiz adet aşağıdan yukarı sayılır son kaburga kemiklerine ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiklerinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti amûd-ı fıkârî denilen bedenin çatısı makamında bulunan tulani sırt kemiğinin ön tarafa meyline ve karnın boşluğunu tenkis ve ahşâ-yi batniyye denilen bağırsak ve karaciğer ve dalak ve mide gibi a'zâ-yı dâhiliyyeyi tazyike ve son kaburga kemiklerini aşağı indirmeye ve binaenaleyh nefes verdirmeye ve göğüs sabit olduğu takdirde karnı ve havsalayı mezkûr amûd-ı fıkârîye bükmeye ve bedenin taraf-ı mukâbiline teveccühüne bâ'is olmaktır.		Tıp	
20556	ᶜaḍale-i münḥarife-i ṣaġîre-i baṭn	عَضَلَةٌ مُنْحَرِفَةٌ صَغِرَةُ بَطْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda dört adet son kaburga kemiklerinin kıkırdaklarına ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiklerinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i münharife-i kebîre-i batnın fiiline müşabihtir.		Tıp	
20557	ᶜaḍale-i müstaᶜraża-i baṭn	عَضَلَةٌ مُسْتَعْرَضَةٌ بَطْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda altı adet son kaburga kemiklerinin iç yüzlerine ve arkaya doğru sırt üzerine dizilmiş olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin on dokuzuncu olanından aşağı sağrı mahalline tesadüf edenlerinin art ve yan çıkıntılarına ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiğinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti karın içinde azayı sıkıştırmak ve nefes verdirmektir.		Tıp	
20558	ᶜaḍale-i müstaḳîme-i kebîre-i baṭn	عَضَلَةٌ مُسْتَقِيمَةٌ كَبِيرَةُ بَطْنْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda beşinci ve altıncı ve yedinci kaburga kemikleri kıkırdaklarının ön taraflarına ve aşağıda harkafe nam kalça kemiğinin kasığı teşkil ettiği mahalle merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti karın içindeki azayı sıkıştırmak ve göğsü aşağı indirerek nefes verdirmektir.		Tıp	
20559	ᶜaḍale-i ehrāmiyye	عَضَلَةٌ اَهْرَامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda karnı ikiye tefrik edercesine tulani ve göğüs kemiğinin zeyl-i hançerî denilen aşağı ucundan harkafe nam kalça kemiklerinin ön tarafta birleştiği ve a'zâ-yı tenâsüliyyenin merbut olduğu mahalle kadar mümted olan ve hatt-ı ebyaz namı ile maruf olan esere ve aşağıda dahi âne denilen ve harkafe kemiğinin ön ucundan ibaret kemiğin parçasına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr raht-ı ebyazı germektir.		Tıp	
20560	ᶜaḍale-i ḳaṭaniyye-i ḫarḳafiyye	عَضَلَةٌ قَطَنِيَّةٌ خَرْقَفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda sırt üzerine dizilen ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin on dokuzuncusundan yirmi dördüncüsüne kadar kemiklere ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti fahz denilen ve baldırdan yukarı olan uyluk kıtasını karın ve havsala üzerine bükmek ve mezkûr fahzı harice doğru çevirmek ve fahz sabit olduğu hâlde vukuf ve kıyamda amûd-ı fıkârî ile havsalayı ve karnı öne cezbeylemektir.		Tıp	
20561	ᶜaḍale-i ḳaṭaniyye-i ṣaġîre	عَضَلَةٌ قَطَنِيَّةٌ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda bel üzerine dizili olan ve fıkarât denilen omurga kemiklerinin on dokuzuncusu ve yirmincisi üzerine ve aşağıda harkafe nam kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti en son kaburga kemiğini aşağı indirmek ve sağrıyı yan tarafa meylettirmektir.		Tıp	
20562	ᶜaḍale-i ilyeviyye-i kebîre	عَضَلَةٌ اِلْيَوِيَّةٌ كَبِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda harkafe denilen kalça kemiğine ve kuyruk sokumu kemiği demek olan azm-i us'usa ve bunun yukarısında bulunan azm-i acz nam kemiğe ve aşağıda fahz tabir olunan uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan ve âdeta kıçın kaba etinin kısm-ı 'azamında ibaret bulunan et parçasın denilir ki mezkûr fahz kıtasını havsala ve karın istikametinde doğru tutarak harice çevirmektir binaenaleyh kıyamda methali vardır.		Tıp	
20563	ᶜaḍale-i ilyeviyye-i vüsṭā	عَضَلَةٌ اِلْيَوِيَّةٌ وُسْطٰى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda harkafe denilen kalça kemiğine ve aşağıda fahz tabir olunan uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan ve kıçın kaba etinin bir kısmından ibaret bulunan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını havsala ve karın doğruluğunda düz tutmak ve yakın veya uzağa çevirmektir.		Tıp	

20564	ᶜaḍale-i ilyeviyye-i ṣaġīre	عَضَلَةٌ اِلْيَوِيَّةٌ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda ve aşağıda adale-i sâbıkanın altında ve aynı yerlere merbut et parçasına denilir ki hizmeti fahz denilen uyluk kıtasının içeriye ve dışarıya çevirmektir bu dahi kıçın kaba etinin bir kıtasından ibarettir.		Tıp	
20565	ᶜaḍale-i ehrāmiyye-i ḥavṣala	عَضَلَةٌ اَهْرامِيَّةٌ حَوْصَلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan azm-i acz denilen kuyruk sokumundan az yukarı olan kemiğe ve diğer taraftan fahz tabir olunan uyluk kıtasının yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını harice döndürmektir.		Tıp	
20566	ᶜaḍale-i südādiyye-i bāṭine	عَضَلَةٌ سُدادِيَّةٌ باطِنَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda harkafe denilen kalça kemiğinin aşağı tarafına ve aşağıda fahz tabir olunan uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti fahz tabir olunan uyluk kıtasını harice döndürmektir.		Tıp	
20567	ᶜaḍale-i tevᵓemiyye-i ḥavṣala	عَضَلَةٌ تَوْأَمِيَّةٌ حَوْصَلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda harkafe nam kalça kemiğinin aşağı parçası demek olan verek nam kıtaya ve aşağıda fahz denilen uyluk kıtasının yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını harice doğru döndürmektir.		Tıp	
20568	ᶜaḍale-i murabbaᶜa-i faḫziyye	عَضَلَةٌ مُرَبَّعَةٌ فَخْذِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan harkafe nam kalça kemiğinin verek tabir olunan aşağı kıtasına diğer taraftan fahz nam uyluk kıtasının yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını harice çevirmektir.		Tıp	
20569	ᶜaḍale-i südādiyye-i ẓāhire	عَضَلَةٌ سُدادِيَّةٌ ظاهِرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan harkafe nam uyluk kemiğinin aşağı tarafına diğer taraftan fahz nam uyluk kıtasının yukarı cihetine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını vahşiye çevirmektir.		Tıp	
20570	ᶜaḍale-i veteriyyetü'n-nıṣf	عَضَلَةٌ وَتَرِيَّةُ النِّصفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda harkafe nam kalça kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda baldırın kasabe denilen kalın kemiğinin yukarı başına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sâk nam bacak ve baldır kıtasını, fahz nam uyluk kıtası üzere bükmek ve bacağı içeriye doğru çevirmektir.		Tıp	
20571	ᶜaḍale-i ġişāᵓiyyetü'n-nıṣf	عَضَلَةٌ غِشْآئِيَّةُ النِّصفْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin verek tabir olunan aşağı tarafına ve aşağıda baldırın kasabe denilen kalın kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i veteriyyetü'n-nısfın fiiline müşabihtir.		Tıp	
20572	ᶜaḍale-i mümeddide-i lefāfe-i ᶜarĭża-i faḫziyye	عَضَلَةٌ مُمَدِّدَةُ لَفافَةِ عَرِيضَةِ فَخْذِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin yukarı tarafına, aşağıda baldır veya bacağın kasabe nam büyük kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bacağı uyluk üzerine bükmek ve uyluk kıtasını beden istikametinde düz tutmaktır.		Tıp	
20573	ᶜaḍale-i ḫiyāṭiyye	عَضَلَةٌ خِياطِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe denilen kalça kemiğinin yukarı tarafına ve aşağıda kasabe denilen kalın bacak kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bacağı uyluk kıtası üzerine bükmek ve bacağı harice çevirerek birbirinin haçvari olarak üzerine gelmesine yani bağdaş kurmaya medar olmaktır.		Tıp	
20574	ᶜaḍale-i müstaḳĭme-i ünsiyye	عَضَلَةٌ مُسْتَقِيمَةُ اُنْسِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin kasığa yakın olan mahalline ve aşağıda azm-i kasabe denilen bacağın kalın kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sâk denilen bacak kıtasının uyluk üzerine bükülmesine ve bacağı iç tarafa çevirmeye medar olmaktır.		Tıp	
20575	ᶜaḍale-i müşṭiyye	عَضَلَةٌ مُشْطِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin üzerine ve aşağıda fahz denilen uyluk kıtasının aşağısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti fahz denilen uyluk kıtasını hafifçe harice çevirmektir ve yaklaştırmaktır.		Tıp	
20576	ᶜaḍale-i muḳarribe-i vüsṭā	عَضَلَةٌ مُقَرِّبَةٌ وُسْطى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda harkafe nam kalça kemiğinin kasığa civar olan mahalline ve aşağıda fahz denilen uyluk kıtası kemiğinin orta taraflarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i muştıyyenin fiili gibidir.		Tıp	
20577	ᶜaḍale-i muḳarribe-i s̱āniye	عَضَلَةٌ مُقَرِّبَةٌ ثانِيَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin kasığa civar olan mahalline ve aşağıda azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin yukarı tarafına merbut olan et parçasın denilir ki hizmeti adale-i muştıyyenin fiili gibidir.		Tıp	

20578	ᶜaḍale-i muḳarribe-i ṣālişe	عَضَلَهْ مُقَرِّبَهْ ثالِثَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin verek tabir olunan aşağı parçasına ve aşağıda azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i muştıyyenin fiiline müşabih olduğu gibi azm-i fahz-ı mezkûru dahi iç tarafa çevirmektir.		Tıp	
20579	ᶜaḍale-i sāḳiyye-i ḳuddāmiyye	عَضَلَهْ ساقِيَّهْ قُدّامِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kasabe nam bacağın kalın kemiğine ve aşağıda rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ikinci saf ve sırada bulunan azm-i mahrûtî-i evvel nam kemiğe merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayağı bacak üzerine bükmek ve ayağın iç kenarını yukarı kaldırmak ve ayak bileğini teşkil eden kemiklere bir hareket-i devriyye icra ettirmektir.		Tıp	
20580	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i müştereke-i ṭavîle-i ṣābiᶜu'l-ḳadem	عَضَلَهْ بَاسِطَهْ مُشْتَرَكَهْ طَوِيلَهْ صابِعُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kasabe nam bacağın kalın kemiğinin yukarı ucuna ve aşağıda ayak parmaklarının kemikleri demek olan sülâmiyyât-ı kademe merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak parmakları demek olan esâbi'u'l-kademi, muştu'l-kadem tabir olunan ayak tırnağı üzerine hem-hizâ olarak yaymak ve ayağı bacak üzerine bükmek ve ayağın dış kenarını yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20581	ᶜaḍale-i bāsiṭa-i maḫṣūṣa-i eṣbāᶜu'l-ḳadem	عَضَلَهْ بَاسِطَهْ مَخْصُوصَهْ اَصْبَاعُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen bacağın ince kemiğinin iç yüzüne ve aşağıda ayak başparmağının kemikleri demek olan birinci ve ikinci sülâmîlere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayak başparmağını ayak tarağı demek olan muştu'l-kadem üzerine hem-hizâ etmek ve yaymak ve ayağı bacak üzerine bükmektir.		Tıp	
20582	ᶜaḍale-i şuẓiyye-i cenbiyye-i ṭavîle	عَضَلَهْ شُظَيَّهْ جَنْبِيَّهْ طَوِيلَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğinin yukarı tarafına ve aşağıda muştu'l-kadem denilen ayak tarağı kemiklerinin birincisine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayağın dış kenarını yukarı kaldırmak ve ayağı harice doğru çevirmektir.		Tıp	
20583	ᶜaḍale-i şuẓiyye-i cenbiyye-i ḳaṣîre	عَضَلَهْ شُظَيَّهْ جَنْبِيَّهْ قَصِيرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğinin ve aşağıda muştu'l-kadem nam ayak tarağı kemiklerinin beşincisine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayağı dış tarafa doğru çevirmek ve ayağı bacak üzerine hem-hizâ etmek ve yaymaktır.		Tıp	
20584	ᶜaḍale-i tevʾemiyye-i sāḳiyye	عَضَلَهْ تَوْأَمِيَّهْ ساقِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i fahz nam uyluk kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ilk sırada azm-i akab nam ökçe kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayağı bacak üzerine yaymak ve bacağı uyluk demek olan fahz kıtası üzerine bükmektir.		Tıp	
20585	ᶜaḍale-i naᶜliyye	عَضَلَهْ نَعْلِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğinin yukarı ucuna, aşağıda ökçe kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i tev'emiyye-i sâkiyyenin fiiline müşabihtir.		Tıp	
20586	ᶜaḍale-i aḫmeṣiyye-i raḳîḳa	عَضَلَهْ اَحْمَصِيَّهْ رَقِيقَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i fahz nam uyluk kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden birinci sırada vaki azm-i akab nam ökçe kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i tev'emiyye-i sâkiyye gibidir.		Tıp	
20587	ᶜaḍale-i me'biziyye	عَضَلَهْ مَأْبِضِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda azm-i kasabe denilen kalın bacak kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bacağı uyluk kıtası üzerine bükmek ve bacağı iç tarafa doğru çevirmektir.		Tıp	
20588	ᶜaḍale-i sāḳiyye-i ḫalfiyye	عَضَلَهْ ساقِيَّهْ خَلْفِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kasabe nam kalın bacak kemiğine ve azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğine ve aşağıda rusgu'l-kadem nam ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ikinci sırada vaki azm-i zevrakî ile azm-i mahrûtî-i evvel namlarındaki kemiklere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayağı bacak üzerine germek ve ayağı iç tarafa çevirmektir.		Tıp	
20589	ᶜaḍale-i ḳābiża-i müştereke-i ṭavîle-i eṣābiᶜu'l-ḳadem	عَضَلَهْ قابِضَهْ مُشْتَرَكَهْ طَوِيلَهْ اَصابِعُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i kasabe denilen kalın bacak kemiğinin arka tarafına ve aşağıda başparmaktan maada ayağın diğer dört adet parmaklarının üçüncü sülâmîleri denilen kemiklerine merbut olan parçasın denilir ki hizmeti ayak parmaklarını ayağın tarağı üzerine bükmek ve ayağı bacak üzerine yaymak ve azıcık iç tarafa bükmektir.		Tıp	

20590	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ṭavîle-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةُ قَابِضَةُ طَوِيلَةُ اِبْهَامُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğine ve aşağıda ayak başparmağının kemiklerinden ikinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak başparmak kemiklerini muştu'l-kadem denilen ayak tırnağının birinci kemiği üzerine bükmek ve ayağı bacak üzerine germek ve ayak başparmağı ile ayağın arkasını dışarıya çevirmektir.		Tıp	
20591	ᶜaḍale-i ḳademiyye	عَضَلَةُ قَدَمِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen topuk ve ökçe kemiğine diğer taraftan ayağın küçük parmağından maada diğer dört adet parmakların kemiklerinden birinci sülâmîlere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, mezkûr parmakları dış tarafa meylettirmektir.		Tıp	
20592	ᶜaḍale-i muḳarribe-i ḳaṣîre-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةُ مُقَرِّبَةُ قَصِيرَةُ اِبْهَامُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen ökçe kemiğine ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başparmağı bükmek ve azıcık iç tarafa yaklaştırmaktır.		Tıp	
20593	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ḳaṣîre-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةُ قَابِضَةُ قَصِيرَةُ اِبْهَامُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan rusgu'l-kadem denilen ayak bileğinin iki saf kemiklerinden ikinci sıra kemiklere alelhusus bunlardan azm-i nerdî ile azm-i mahrûtî-i sâlise merbut olan ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmîye irtibat eden et parçasına denilir ki hizmeti adale-i mukarribe-i kasîre-i ibhâmu'l-kademin fiili gibidir.		Tıp	
20594	ᶜaḍale-i mübaᶜᶜide-i münḥarife-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةُ مُبْعِدَةُ مُنْحَرِفَةُ اِبْهَامُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ikinci sırada vaki azm-i nerdîye ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak başparmağını ayırmak ve uzaklaştırmaktır.		Tıp	
20595	ᶜaḍale-i mübaᶜᶜide-i müstaᶜraża-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةُ مُبْعِدَةُ مُسْتَعْرَضَةُ اِبْهَامُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan muştu'l-kadem denilen ayak tarağı kemiklerinden beşincisine ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak başparmağını dış tarafa celbetmektir.		Tıp	
20596	ᶜaḍale-i mübaᶜᶜide-i ḫinṣir	عَضَلَةُ مُبْعِدَةُ خِنْصِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen ökçe kemiğine ve diğer taraftan hınsır denilen ayak küçük parmağı kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak küçük parmağını bükmek ve uzaklaştırmaktır.		Tıp	
20597	ᶜaḍale-i ḳābiża-i ḳaṣîre-i ḫinṣir	عَضَلَةُ قَابِضَةُ قَصِيرَةُ خِنْصِرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan muştu'l-kadem denilen ayak tarağı kemiklerinden beşincisine ve diğer taraftan ayağın küçük parmağı kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i muba''ide-i hınsırın fiili gibidir.		Tıp	
20598	ᶜaḍale-i ḳābiża-i müştereke-i ḳaṣîre-i eṣābiᶜu'l-ḳadem	عَضَلَةُ قَابِضَةُ مُشْتَرَكَةُ قَصِيرَةُ اَصَابِعُ الْقَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen ökçe kemiğinin bir tarafına ve diğer taraftan ayak parmağı kemiklerinden ikinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak parmakları kemiklerinden ikinci sülâmîleri birinci sülâmîler üzerine ve birinci sülâmîleri muştu'l-kadem denilen ayak tarağı kemikleri üzerine bükmektir.		Tıp	
20599	ᶜużuv	عُضُوْ	Ar.	•	Bedenin kol ve ayak ve akciğer ve karaciğer gibi bir cüzüne denilir; cemi, a'zâ gelir.	cem		
20600	ᶜużūb	عُضُوبْ	Ar.	•	Bir kimse acı dilli ve hadîdü'l-kelâm olmak ve lisanı dil-âzâr olmak.			
20601	ᶜużūbet	عُضُوبَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20602	ᶜaẕūż	عَضُوضْ	Ar.	*	Isırmak cihetiyle ekl olunacak nesne ve afet ve dâhiye ve nâsı dil-âzâr eden şiddetli ve mihnetli zaman ve cevir ve zulüm ve sitemi olan padişah ve emîre denilir ve yavuz kimse.			
20603	ᶜaẕîż	عَضِيضْ	Ar.	*	Bir nesneyi diş ile ısırmak ve bir kimseye ale'd-devâm mülâzemet eylemek ve pek ısırmak ve cenkte adamın karîn ve hem-tâsı.			
20604	ᶜiżîn	عِضِينْ	Ar.	•	Dağılmış ve perakende olmuş şey.			
20605	ᶜaṭāʾ	عَطَآءْ	Ar.	•	Bahşiş veren ve atiyye ve verilen şey peşkeş ve vermek.			

20606	ᶜaṭā-baḫş	عَطابَخْش	Ar. - Far.	•	Bahşişçi, bahş ve bahşiş verici olan.			
20607	ᶜaṭṭār	عَطّار	Ar.	•	Itır satan adam ve bûy-fürûş, gül yağı ve edviye ve baharat ve diğer bir alay hurda nesne satan kimse.			
20608	ᶜiṭāret	عِطارَةْ	Ar.	•	Aktarlık sanatı ve hirfeti.			
20609	ᶜUṭārid	عُطارِدْ	Ar.	•	Kevâkib-i seyyâreden şemse ziyade yakın olan bir kevkeb adıdır ki sebeb-i tesmiyesi serî'u's-seyr olmasıdır.			
20610	ᶜuṭāş	عُطاشْ	Ar.	*	Susalık tabir olunan illet ki buna müptela olan kimse ne kadar su içse asla kanmak bilmez.			
20611	ᶜaṭālet	عَطالَةْ	Ar.	*	Hali ve muattal olmak ve hikmet-i tabî'iyye ıs. olup bir cisim sükûn üzere iken kendiliğinden hareket ve hareket üzere iken kendi kendine kesb-i sükûn edememesi keyfiyetine ıtlak olunur.		Hikmet-i tabî'iyye	
20612	ᶜiṭr	عِطرْ	Ar.	•	Hoş kokulu nesne, tîb manasına cemi, utûr gelir.	cem		
20613	ᶜaṭāyā	عَطايا	Ar.	•	Atiyyeler, bahşişler, peşkeşler.			
20614	ᶜiṭir-sā	عِطِرْسا	Ar. - Far.	•	Muattar olan, ıtır sürülmüş olan ve kokusu güzel olan.			
20615	ᶜıṭriyy	عِطْرِىّ	Ar.	•	Kokusu güzel olan.			
20616	ᶜıṭriyye	عِطْرِيّه	Ar.	•	Güzel kokudan ibaret olan keyfiyet.			
20617	ᶜaṭs	عَطسْ	Ar.	•	Aksırmak, hapşu demek.			
20618	ᶜaṭsān	عَطْسانْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20619	ᶜaṭset	عَطْسَةْ	Ar.	•	Aksırık.			
20620	ᶜaṭse-i ṣubḥ	عَطْسَةِ صُبحْ	Ar.	•	Güneş, âfitâb.			
20621	ᶜaṭş	عَطشْ	Ar.	•	Susuzluk ve susamak.			
20622	ᶜaṭaş	عَطَشْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20623	ᶜaṭşān	عَطْشانْ	Ar.	∴	Susamış olan ve teşne olan kimse; cemi, atâşî ve ıtâş gelir ve müştak ve ârzû-mend.	cem		
20624	ᶜaṭşā	عَطْشى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20625	ᶜaṭf	عَطفْ	Ar.	∴	Meyletmek ve bir kimseyi esirgeyip mihribânlık eylemek ve bir nesneyi ekip iki bükmek ve iki kat eylemek ve çevirmek ve döndürmek ve geri dönmek ve bir kimse üzere tekrar hamle eylemek ve bir kelimeyi harf-i atf vasıtasıyla diğer bir kelimeye ilhak eylemek ve bu da iki nevdir.			
20626	ᶜaṭf-ı beyān	عَطْفِ بَيانْ	Ar.	•	Nahiv ıs. olup birbirine atfolunan kelimelerin hem-ma'nâ ve müradif olmamaları hususuna ıtlak olunur.		Nahiv	
20627	ᶜaṭf-ı tefsîr	عَطْفِ تَفْسِيرْ	Ar.	•	Nahiv ıs. olup birbirine atfolunan kelimelerin müradif ve hem-ma'nâ olmaları hususuna ıtlak olunur.		Nahiv	
20628	ᶜuṭle	عُطْلَه	Ar.	•	Hali ve muattal olmak ve boşluk, işsizlik, bekârlık.			
20629	ᶜaṭn	عَطنْ	Ar.	•	Birinin asıl yurt ve yatağı olan mahal.			
20630	ᶜaṭūf	عَطُوفْ	Ar.	•	Meyil ve muhabbet edici ve ihsan ve perveriş ve şefkat ve merhamet eyleyici olan adam.			
20631	ᶜaṭūfet	عَطُوفَةْ	Ar.	•	Kerem ve ihsan ve meyil, perveriş.			
20632	ᶜuṭūl	عُطُولْ	Ar.	*	Düzgünden ve pîrâyeden hali kalmak.			
20633	ᶜaṭūl	عَطُولْ	Ar.	*	Muattal ve düzgün ve pîrâyeden hali kalan.			

20634	ᶜaṭiyye	عَطِيَّه	Ar.	•	Bahşiş ve peşkeş ve ihsan olarak ita olunan nesne; cemi, atâyâ gelir.	cem		
20635	ᶜaṭīf	عَطِيفْ	Ar.	•	Nazik ve mülayim ve sevgili olan.			
20636	ᶜaṭīn	عَطِينْ	Ar.	*	Vücudu bed-râyihalı olan adam.			
20637	ᶜiẓām	عِظَامْ	Ar.	•	Azmler, kemikler, üstühânlar ve azîm olanlar ve büyük olanlar.			
20638	ᶜaẓāyim	عَظَايِمْ	Ar.	•	Azîmeler, fevkalade olarak vuku bulan husûsât.			
20639	ᶜiẓat	عِظَةْ	Ar.	•	Vazetmek, pend ve nasihat vermek, öğüt vermek ve öğüt, nasihat; cemi, ızât gelir.	cem		
20640	ᶜuẓm	عُظْمْ	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum, nahvet ve istikbâr, ululuk.			
20641	ᶜiẓam	عِظَمْ	Ar.	*	Büyüklük, ululuk.			
20642	ᶜaẓm	عَظْمْ	Ar.	•	Kemik ve üstühân ki bir vücudun çatısı makamında olan katı parçalardan ibarettir ve bedende bundan daha katı hiçbir şey yoktur; cemi, izâm gelir.	cem		
20643	ᶜaẓm-ı cebhī	عَظْمِ جَبْهِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan ve cümcüme denilen baş kâsesini teşkil eden kemiklerden alın kemiğine denilir ki tektir ve muadili yoktur.		Tıp	+
20644	ᶜaẓm-ı ḳafā	عَظْمِ قَفَا	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan ve cümcüme nam baş kâsesini teşkil eden kemiklerden başın arka ve ense tarafına tesadüf eden kemiğe denilir ki tek olup muadili yoktur ve şekildeki vaziyeti arkadan görünüşüdür.		Tıp	+
20645	ᶜaẓm-ı vetedī	عَظْمِ وَتِدِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında bulunan cümcüme nam baş kâsesinin alt tarafını ve zeminini teşkil eden ve yarasa kuşuna müşabih olan kemiğe denilir ki tektir ve naziri yoktur.		Tıp	+
20646	ᶜaẓm-ı ġirbālī	عَظْمِ غِرْبَالِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında bulunan cümcüme nam baş kâsesinin alt ve ön tarafına ve takriben iki göz arasında burun kökünün arka cihetine mevzu ve mütesâdif kemiğe denilir ki tek ve naziri yoktur ve böyle tesmiyesine sebep dahi kalbur gibi delik deşik olmasıdır.		Tıp	+
20647	ᶜaẓm-ı ṣudġī	عَظْمِ صُدْغِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan cümcüme nam baş kâsesinin yan ve aşağı tarafına mevzu bulunan ve şakak kemiği denilen azma denilir ki sağ ve sol itibariyle çifttir ve ikisine birden azmeyn-i sudgayn ıtlak olunur.		Tıp	+
20648	ᶜaẓm-ı cidārī	عَظْمِ جِدَارِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan cümcüme nam baş kâsesini teşkil eden kemiklerden azm-i sudgînin üst canibine doğru iki yan tarafa tesadüf eden kemiklerin her birine denilir ki sağ ve sol itibariyle çifttir ve ikisine birden azmeyn-i cidâreyn ıtlak olunur.		Tıp	+
20649	ᶜaẓm-ı enfī	عَظْمِ اَنْفِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup burnun tepe ve ucundaki kıkırdak ile kökünün mabeyninde vaki olup mukabili olan diğer eşi kemik ile burnun kemerini teşkil eden küçük kemiklerin her birine denilir ki çift olduğu gibi ikisine birden dahi azmeyn-i enfeyn ıtlak olunur.		Tıp	
20650	ᶜaẓm-ı fekk-i aᶜlā	عَظْمِ فَكِّ اَعْلَى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile üst çeneyi teşkil eden iki kemikten her birine denilir ki ikisine birden azmeyn-i fekkiyyeyn-i ulviyyeyn ıtlak olunur.		Tıp	+
20651	ᶜaẓm-ı ẓufürī	عَظْمِ ظُفُرِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göz çukurunun aşağısına ve burun köküne yakın olarak mevzu tırnak gibi küçük küçük iki kıta kemiğin her birisine denilir ki ikisine birden azmeyn-i zufriyyeyn ıtlak olunur.		Tıp	
20652	ᶜaẓm-ı vecenī	عَظْمِ وَجَنِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yüzün iki yan tarafına mevzu olan ve yanak kemikleri denilen murabba'u'ş-şekl iki adet kemiklerden her birine denilir ki ikisine birden azmeyn-i veceneyn ıtlak olunur.		Tıp	
20653	ᶜaẓm-ı ḥanekī	عَظْمِ حَنَكِى	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup damak kubbesiyle burun deliklerinin arka tarafına mevzu ve iki kıtasından biri ufki diğeri kâ'imî olan kemiklerden her birine denilir ki ikisine birden azmeyn-i hanekeyn ıtlak olunur.		Tıp	
20654	ᶜaẓm-ı mīkᶜa	عَظْمِ مِيكْعَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup burun deliklerinin arasında vaki olan perdenin arka tarafını teşkil eden uzunca ve yassı bir kemiğe ıtlak olunur.		Tıp	

20655	ᶜaẓm-ı fekk-i esfel	عَظْمِ فَكِّ اَسْفَلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile alt çene kemiğine ıtlak olunur ki tektir.		Tıp	+
20656	ᶜaẓm-ı lāmī	عَظْمِ لٰامِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile takriben lâm harfi şeklinde olan ve bu vaziyette boynun yukarı ve önünde ve delik kökünde ve hançere nam seda kutusunun fevkinde bulunan kemiğe denilir ki tektir ve naziri yoktur.		Tıp	+
20657	ᶜaẓm-ı terḳuve	عَظْمِ تَرْقُوَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup göğsün ön ve yukarı tarafına enliliğine mevzu bulunan ve âdeta omuz üzere olup sırık hamallarının deruhte ettiği bâr-ı sakîle tahammül eden ve beyne'n-nâs köprücük kemiği denilen azma denilir ki çifttir ve sağ ve sol omuzlar üzerinde vakidir.		Tıp	
20658	ᶜaẓm-ı ḳaṣṣ	عَظْمِ قَصّ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup sadrın ön ve vasatına mevzu olan ve nâs beyninde göğüs tahtası veya iman tahtası denilen ve şekilde irâ'e olunan kemiğe ıtlak olunur ki tektir ve iki yanına kıkırdaklar vasıtasıyla kaburga kemikleri mülâsık olur.		Tıp	+
20659	ᶜaẓm-ı kitf	عَظْمِ كِتْف	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile omzun arka tarafına mevzu olan ve beyne'n-nâs kürek kemiği denilen azma denilir ki çift olduğu gibi her biri bir omzun arka tarafındadır ve üç köşelidir.		Tıp	+
20660	ᶜaẓm-ı ᶜacz	عَظْمِ عَجزْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kalça kemiklerinin arka tarafta arasına sokulmuş olan ve âdeta nâsın kuyruk sokumu demek istediği mahalle tesadüf eden kemiğe ıtlak olunur ki tektir ve naziri yoktur.		Tıp	+
20661	ᶜaẓm-ı ᶜaḍud	عَظْمِ عَضُدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dirsekten omuz başına kadar mümted olan ve beyne'n-nâs pazu tabir olunan kol kıtasına müteallik kemiğe ıtlak olunur ki sağ ve sol kollarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından yirmi adet et parçası yapışır.		Tıp	+
20662	ᶜaẓm-ı zevraḳī	عَظْمِ زَوْرَقِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden elin başparmak istikametinde birinci bilek kemiğine denilir ki yukarı tarafı zirde beyan olunacak azm-i ku'bere ile ve aşağı tarafı yine bilek kemiklerinden azm-i murabba' ve murabba'î ile tekabül eder ve her bilekte bir adet olmak itibariyle çifttir ve bu veçhile tesmiyesine sebeb, mezkûr kemiğin kayık teknesi gibi çukur olmasıdır.		Tıp	
20663	ᶜaẓm-ı kuᶜbere	عَظْمِ كُعْبَرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde sağ tarafta gösterilen veçhile kol kıtasının dirsekten bileğe kadar olan parçasını teşkil eden kemiklerden başparmak tarafına tesadüf eden kemiğe denilir ki her bir kolda bir tane olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından sekiz adet et parçası mürtebit olur.		Tıp	+
20664	ᶜaẓm-ı zend	عَظْمِ زَنْدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i ku'berenin irâ'e olunduğu şekilde görüldüğü veçhile sol tarafta vaki ve küçük serçe parmak tarafına mütesâdif olup kolun dirsekten bilek mahalline kadar mümted olan kıtasını teşkil eden kemiklerden zend ismiyle işaret olunan kemiğe denilir ki her bir kolda birer tane olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve bu kemiğin üzerine adale denilen et parçalarından on beş adet et parçası mürtebit olur.		Tıp	
20665	ᶜaẓm-ı hilālī	عَظْمِ هِلٰالِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden birinci sıra izâmının azm-i zevrakîden bed' ile ikinci mertebede bulunana denilir ki her bilekte bir adet olmak itibariyle çifttir ve takriben yeni doğan ay gibi kavs-vârî olmasına mebni bu veçhile tesmiyeye sebeb olmuştur.		Tıp	
20666	ᶜaẓm-ı ehrāmī	عَظْمِ اَهْرَامِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden birinci sıra izâmının azm-i zevrakîden bed' ile üçüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben ehram şeklinde olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20667	ᶜaẓm-ı ḥumuṣī	عَظْمِ حُمُصِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden birinci sıra izâmının azm-i zevrakîden bed' ile dördüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben nohut şeklinde olmasın mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20668	ᶜaẓm-ı murabbaᶜ	عَظْمِ مُرَبَّعْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının elin başparmağı istikametinde mevzu olan birinci kemiğine denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben tavla zarı gibi dört köşeli olmasından naşi bu yolda isim verilmiştir.		Tıp	

20669	ᶜaẓm-ı murabbaᶜī	عَظْمِ مُرَبَّعِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının azm-i murabba'dan bed' ile ikincisine denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve azm-i murabba'a müşabeheti olmasına mebni bu yolda isim verilmiştir.		Tıp	
20670	ᶜaẓm-ı kebīr	عَظْمِ كَبِيرْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının azm-i murabba'dan bed' ile üçüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir vesair bilek kemiklerinden büyük olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20671	ᶜaẓm-ı kelūbī	عَظْمِ كَلُوبِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının azm-i murabba'dan bed' ile dördüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben kamaya müşabih olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20672	ᶜaẓm-ı ḥarḳafe	عَظْمِ حَرْقَفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs kalça tabir olunan kemiğe denilir ki sağ ve sol itibariyle çifttir, işbu kemikler yekdiğeriyle birleştikte iç yüzünde karnın arka duvarını ve dış tarafına etleri yapışarak makadı teşkil eder ve takriben ön tarafta birleştiği yerde gerek a'zâ-yı tenâsüliyye-i zükûrun ve gerek a'zâ-yı tenâsüliyye-i nisânın kıt'a-i hâriceleri mevzudur ve arkada bu iki harkafe kemikleri azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiğinin iki yan tarafıyla ittihat etmiştir.		Tıp	+
20673	ᶜaẓm-ı faḫẕ	عَظْمِ فَخذْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs uyluk denilen bacak kıtası kemiğine ıtlak olunur ki sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve yukarı ucundaki topuz gibi kıtası harkafe kemiğindeki oyuk mahalle girer ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından yirmi üç adet et parçası mülâsık olur.		Tıp	+
20674	ᶜaẓm-ı ᶜuṣᶜuṣ	عَظْمِ عُصْعُص	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile hayvanatta kuyruk makamına kaim olan ve azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiğine mürtebit bulunan kemiğe denilir ki tektir ve naziri yoktur ve nâs beyninde en evvel vücut bulan ve en sonra mahvolan ve çürüyen bu kemik olduğu şayidir.		Tıp	+
20675	ᶜaẓm-ı ḳaṣabe	عَظْمِ قَصَبَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bacağın beyne'n-nâs baldır denilen diz hizasından ayağa kadar mümted kıtasının kalın kemiğine ıtlak olunur ki sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak mahallin bir kıtasıdır ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından on adet et parçası merbuttur.		Tıp	+
20676	ᶜaẓm-ı rıżfe	عَظْمِ رِضْفَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup nâs beyninde diz kapağı namıyla şöhret-şi'âr olan kemiğe denilir ki bu kemik rahm-i mâderde veyahut ibtidâ-yı tevellüdde mevcut olmayıp üç yaşlarına doğru zuhur eder ve azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin aşağı ucuyla bir mafsal yani oynak mahal teşkil eder ve sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve bu kemiğe azm-i rükbe dahi ıtlak ederler.		Tıp	
20677	ᶜaẓm-ı ṣuẓye	عَظْمِ صُظْيَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bacağın beyne'n-nâs baldır denilen diz kapağının hizasından ayağa kadar mümted kıtasının ince kemiğine ıtlak olunur ki sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve azm-i kasabe denilen kemiğin dış tarafına mevzu ve yukarıda azm-i mezbûrun yan tarafına ve aşağıda azm-i ka'b denilen ayak kemiğiyle azm-i kasabeye mafsal teşkil etmek üzere mülâsık olur ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından sekiz adet et parçası mürtebit olur.		Tıp	+
20678	ᶜaẓm-ı kaᶜb	عَظْمِ كَعبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden en dışarıda vaki ve birinci saf izâmının azm-i şuzye hizasına tesadüf eden ve topuk kemiği denilen birinci azma denilir ki sağ ve sol ayaka birer adet olmak itibariyle çifttir.		Tıp	
20679	ᶜaẓm-ı ᶜaḳab	عَظْمِ عَقَبْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden birinci saf izâmının hariçten dâhile doğru ikincisine denilir ki sağ ve sol ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve ökçeyi teşkil ettiğinden ökçe kemiği manasını mutazammındır.		Tıp	
20680	ᶜaẓm-ı zevraḳī-i ḳadem	عَظْمِ زَوْرَقِیءِ قَدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden ikinci sıraya yani ön tarafa tesadüf eden izâmın ortasına ve iç tarafına mevzu olan kemiğe denilir ki her ayakta birer adedi bulunmak itibariyle çifttir ve bu veçhile tesmiyesine sebeb dahi mezkûr kemiğin kayık teknesi gibi çukur olmasıdır.		Tıp	

20681	ʿaẓm-ı nerdî	عَظْمِ نَرْدِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden ikinci sıra izâmının yani ön tarafa tesadüf eden izâmın azm-i zevrakî-i kademe mümas fakat biraz hariçte olanına denilir ki her ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve tavla zarı gibi dört cihetli olmasına mebni bu yolda isim verilmiştir.		Tıp	
20682	ʿaẓm-ı maḫrūṭî-i evvel	عَظْمِ مَخْرُوطِیءِ اَوَّلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden ön tarafa tesadüf eden ikinci sıra izâmının en iç tarafa tesadüf eyleyen kemiğine denilir ki her ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve kelle şekeri şeklinde olmasın mebni bu veçhile isim verilmiştir.		Tıp	
20683	ʿaẓm-ı maḫrūṭî-i ṣānî	عَظْمِ مَخْرُوطِیءِ ثَانِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden ön tarafa tesadüf eyleyen ikinci sıra izâmının azm-i mahrûtî-i evvel haricine düşen kemiğine denilir ki bu dahi azm-i mezkûr şeklinde ise de fakat ondan küçüktür ve her ayakta bir adet olmak itibariyle çifttir ve bu da ikinci mertebede olduğu için sânî sıfatıyla yâd olunmaktadır.		Tıp	
20684	ʿaẓm-ı maḫrūṭî-i ṣāliṣ	عَظْمِ مَخْرُوطِیءِ ثَالِثْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ayak bileği kemiklerinden ön tarafa tesadüf eden ikinci sıra izâmının azm-i mahrûtî-i sânînin haricinde bulunana denilir ki her ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve bu da üçüncü mertebede olduğu için sâlis sıfatıyla yâd olunmaktadır.		Tıp	
20685	ʿaẓm-ı maṭraḳa	عَظْمِ مَطْرَقَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kulak derununda bulunan dört küçük kemikten çekiç şeklinde olan kemiğe denilir ki her kulakta birer adet olmak itibariyle çifttir.		Tıp	+
20686	ʿaẓm-ı sindānî	عَظْمِ سِنْدَانِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kulak derunundaki dört küçük kemikten demirci örsü şeklinde olan kemiğe denilir ki her kulakta birer adet olmak itibariyle çifttir.		Tıp	+
20687	ʿaẓm-ı rikābî	عَظْمِ رِكَابِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile (1) numara ile merkum olan ve üzengi şeklinde bulunan kemiğe denilir ki kulak derunundaki dört kemikten biridir.		Tıp	+
20688	ʿaẓm-ı ʿadesî	عَظْمِ عَدَسِی	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup yukarıda azm-i rikâbî yanında mevzu (2) şekilde görüldüğü veçhile takriben mercimek şeklinde olan kemiğe denilir ki kulak derunundaki dört küçük kemiklerin biridir gerek bu kemik ve gerek azm-i rikâbî her kulakta birer adet olmak itibariyle çifttirler.		Tıp	+
20689	ʿuẓmā	عُظْمَا	Ar.	•	A’zam olan, ziyade azîm olan.			
20690	ʿuẓamāʾ	عُظَمَآءْ	Ar.	•	Azîmler, büyükler.			
20691	ʿaẓamet	عَظَمَةْ	Ar.	•	Ululuk, kibriyâ ve kibir ve nahvet.			
20692	ʿuẓamet	عُظَمَةْ	Ar.	*	Yastık veya büyük minder ki kadınlar kaftan altında giyip onunla onunla kıçların büyük gösterirler.			
20693	ʿaẓamūt	عَظَمُوتْ	Ar.	•	Ululuk, kibir ve havet ve kibriyâ.			
20694	ʿuẓmā	عُظْمَى	Ar.	•	A’zam olan, ziyade büyük ve azîm olan.			
20695	ʿaẓîm	عَظِيمْ	Ar.	•	Büyük olan ve ulu, kibriyâ olan ve büzürg ve büzürgvâr olan.			
20696	ʿaẓîmet	عَظِيمَةْ	Ar.	•	Fevkalade olarak vuku bulan husus.			
20697	ʿaff	عَفّْ	Ar.	•	Nefsini haramdan menetmek ve iffet ve kabahat ve haramdan kaçınmak.			
20698	ʿafāʾ	عَفَآءْ	Ar.	*	Toprak, türap ve helak olmak ve belirsiz etmek.			
20699	ʿuffāt	عُفَّاتْ	Ar.	*	Haramdan nefsini men menediciler ve rızık dileyiciler.			
20700	ʿafārît	عَفَارِيتْ	Ar.	•	İfritler nihayet derecede şerir ve siyâh-kâr olan insan veya cinler ve yavuz veya kuvvetli devler.			
20701	ʿafāret	عَفَارَةْ	Ar.	*	Şeytanet, şeytanlık.			
20702	ʿufāzet	عُفَازَةْ	Ar.	*	Pamuk kozası ve yüksek yer.			
20703	ʿafāf	عَفَافْ	Ar.	•	İffet ki kabahatten ve haramdan kaçınmak.			
20704	ʿafāfet	عَفَافَةْ	Ar.	*	Kabahatten ve muharremâttan perhiz edip geri durmak ve nefsini haramdan menetmek.			

20705	ᶜafāyif	عَفٰايِف	Ar.	•	Afife olanlar, kabahatten ve haramdan kaçan nisvânlar.			
20706	ᶜiffet	عِفَّة	Ar.	•	Kabâyihten ve muharremâttan perhiz edip geri durmak ve perhizkârlık ve nefsini menâhî ve cürümlerden menetmek.			
20707	ᶜifrīt	عِفْرِيت	Ar.	•	Yavuz ve kuvvetli dev ve nihayet derecede şerir ve bed-fi'âl ve siyâh-kâr olan adam veya cin.			
20708	ᶜafşel	عَفْشَل	Ar.	*	Sakil ve girân-cân ve nâ-tirâş ve taslak ve nadan ve hayır ve şerre yaramaz kimse.			
20709	ᶜafṣ	عَفْص	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup mazı denilen taneye denilir ki küleybe tabir olunan kanatlı böceğin, bir nev meşe ağacının yaprakları üzerine bıraktıkları tohum ve yumurtalardan hasıl olur ve birkaç nevi olduğu gibi en âlâsı olan, siyahi yani Halep mazısıdır ve kendisinde tanen denilen mâdde-i kâbıza vesaire bulunduğundan tıpta dâhilen mukabbız gibi kanamaklarda ve ishal-ı müzminde ve bazı gûne tesmîmâtta ve haricen dahi ağız içinin iltihabında ve bilhassa cıvalı ilaç istimalinde başlıca ileri gelen iltihâb-ı femde ve küçük dil denilen et parçasının gevşemesinde gargara hâlinde ve belsoğukluğunda ve seyelân-ı ebyaz namında kadınların ferçlerinde sudûr eden marazi akıntılarda ihtikân suretinde ve cerihalarda ve kapanmak bilmez yaralarda ve makadın düşmesinde ve basurda ve etfalde yeni vuku bulan fıtıklarda dahi merhem şeklinde kullanılır ve sanayide mürekkepçiler ve tabaklar havâyicindendir ve bir nesneyi yerinden koparmak ve bir kimsenin elini burup çevirmek ve bir nesneyi iki kat eğmek.		Nebatat	
20710	ᶜafḳ	عَفْق	Ar.	*	Rücu etmek ve vurmak ve savurmak ve sağmak ve cima etmek ve kaybolmak.			
20711	ᶜafel	عَفَل	Ar.	•	Erkekte kasık yarığı ve debelik zuhur ettiği gibi nisvân fercinde zuhur eden sinirli nesne ki ona asılık tabir olunur, bir nev kasık yarığıdır.			
20712	ᶜaflāʾ	عَفْلَاء	Ar.	•	Fercinde afel zuhur etmiş olan nisvân.			
20713	ᶜafele	عَفَلَة	Ar.	•	Afel yani nisvân fercinde bazen zuhur eden asılık.			
20714	ᶜafen	عَفَن	Ar.	*	Pörsümek ve yemek kokmak ve eskimek ve çürümek.			
20715	ᶜafv	عَفْو	Ar.	∴	Mahıv ve tams manasında afv-ı kâmil ü a'zam, afv-ı ilâhîdir ki ukubete müstahak olan cani ve asi ve müznib kullarının mahz, fazl ve keremiyle günahlarını mahıv ve ikâbını terk ve tecavüz eylemekten ibarettir ve bir nesnenin ahiz ve tenâvülüne kasteylemek ve bir nesnenin eser ve vücudunu bi'l-külliyye izale ve nâ-bûd eylemek ve pek helal ve atyeb olan mal ve bir nesnenin pek iyisine ve güzide ve enfesine denilir ve fazl ve ihsan ve maruf manasına; cemi, ıfâ ve ıfeve gelir ve suyu bulandırıp mükedder eden nesne karıştırmayıp duru ve safi olmak ve zait ve fazıl olmak ve bir kimseye talep ve sual etmeksizin bilâ-teklîf verilen şey ve ayakla basılmadık yer ve malın iyisi ve helal ve fazlası ve terk etmek ve mahveylemek ve bir cürme mebni ukubet ve cezaya müstahak olanın cürmünü bahşedip ukubet ve cezadan azade etmek ve bir kimseden icrası vacip olan hususu talep ve dava etmeyip vazgeçmek.	cem		
20716	ᶜafüvv	عَفُوّ	Ar.	•	Kesîrü'l-afv ve çok affedici olan.			
20717	ᶜufūṣat	عُفُوصَة	Ar.	*	Kekrelik ki ağzı buruşturucu olan taam demektir.			
20718	ᶜufūf	عُفُوف	Ar.	•	İffet, perhizkârlık.			
20719	ᶜufūnet	عُفُونَة	Ar.	•	Bir nesne rutubetten veyahut sair arızadan yıprayıp çürümek ve kokmak ve a'zâ-yı bedende bazen peyda olan hararetli humret ve şişkinlik.			
20720	ᶜafīf	عَفِيف	Ar.	•	Kabahatten ve haramdan perhiz ve içtinap eden adam ve perhizkâr olan kimse; cemi, a'iffâ.	cem		
20721	ᶜafīfe	عَفِيفَه	Ar.	•	Ehl-i iffet olan hatun.			
20722	ᶜiḳāb	عِقَاب	Ar.	•	Ceza, pâdâş, kabahat ve günaha mukabil olan renciş, azap.			

20723	ᶜuḳāb	عُقَابْ	Ar.	∴	Tavşancıl kuşu ve Sultânü'l-enbiyâ aleyhi efdalü't-tehâyâ hazretlerinin sancakları adıdır, ayrı ve büyük olduğu için böyle tesmiye edilmiştir.			
20724	ᶜaḳār	عَقَارْ	Ar.	•	Menzil ve me'vâ ve çiftlik ve dükkân ve tarla ve bağ ve bostan makulesi mülk; cemi, akârât.	cem		
20725	ᶜaḳḳār	عَقَّارْ	Ar.	•	Deva ve mu'âlece için istimal olunan kök; cemi, akâkîr gelir.	cem		
20726	ᶜaḳārāt	عَقَارَاتْ	Ar.	•	Akarlar, menzil ve me'vâ ve çiftlik ve dükkân ve tarla ve bağ ve bostan makulesi şeyler.			
20727	ᶜaḳārib	عَقَارِبْ	Ar.	•	Akrep denilen mûzî hayvanlar.			
20728	ᶜaḳāret	عَقَارَةْ	Ar.	•	Hatun veya hayvan kısır olmak ve akârâttan yalnız bir mülk.			
20729	ᶜaḳārĭb	عَقَارِيبْ	Ar.	•	Akrepler, semli ve mûzî bir nev hayvanlar.			
20730	ᶜiḳāḳ	عِقَاقْ	Ar.	•	Ataya ve babaya asi olmak ve itaatsizlik etmek.			
20731	ᶜaḳāḳĭr	عَقَاقِيرْ	Ar.	•	Akarlar, mu'âleceye vazolunan kökler.			
20732	ᶜiḳāl	عِقَالْ	Ar.	•	Devenin dizini bağladıkları ip ve pây-bend, ayak kösteği.			
20733	ᶜuḳām	عُقَامْ	Ar.	*	Pek tünd ve şedit olan harp ve kıtale vasıf olur ve şiddet ve mihnetli güne vasıf olur.			
20734	ᶜiḳām	عِقَامْ	Ar.	*	Veledi olmayana adamlar, akimler.			
20735	ᶜaḳāʾid	عَقَآئِدْ	Ar.	•	Akideler, itikat olunan kaziyeler.			
20736	ᶜaḳāʾim	عَقَآئِمْ	Ar.	•	Akim olanlar, kısır olan dişiler.			
20737	ᶜaḳb	عَقبْ	Ar.	*	Velede, veled-i velede denilir; cemi, a'kâb gelir ve bir kimseye halef olmak, gerek kaymakam ve gerek ba'de'l-vefât, velet olsun ve şer ve adavet cihetiyle bir kimsenin arkasına düşüp keyfiyyet-i hâlini tefakkud eylemek.	cem		
20738	ᶜiḳb	عِقبْ	Ar.	*	Kişinin veledi ve veled-i veledi ve ayağın ökçesi ki Fârisîde pâşinâ denilir; cemi, a'kâb gelir.	cem		
20739	ᶜaḳib	عَقِبْ	Ar.	*	Ayağın ökçesi, mu'ahhirü'l-kadem.			
20740	ᶜuḳub	عُقُبْ	Ar.	*	Son ve encam ve akıbet manasına.			
20741	ᶜaḳab	عَقَبْ	Ar.	•	Bir nesnenin gerisinde olan zaman veya mekân, **derakap**: o saat, hemân-dem.			
20742	ᶜuḳbā	عُقْبَا	Ar.	•	Ceza, pâdâş, mükâfat ve ahiret.			
20743	ᶜuḳbe	عُقْبَه	Ar.	*	Nöbet ve bedel ve birbirini müteakip olduğu için gece ile gündüzün her biri.			
20744	ᶜaḳabe	عَقَبَه	Ar.	∴	Dağda ve bayırda olan sarp yokuşa denilir; cemi, ikâb gelir ve birinin çocukları ve çocuklarının çocukları ilâ-gayri'l-nihâye ve kale, derbent ve netîce-i kâr.	cem		
20745	ᶜuḳbā	عُقْبَى	Ar.	•	Bir iş zımnında terettüp eden ceza ve pâdâşa denilir ve mükâfata ve ahiret.			
20746	ᶜaḳd	عَقدْ	Ar.	∴	Düğüm bağlamak ve düğümlemek ve rabıt ve bent etmek ve karar verip zapturapt eylemek ve tertibe komak ve bir nesneyi hesap eylemek ve kefil ve zâmin olmak ve ıs. fıkhiyyeden olup tarafeynin bir hususu iltizam ve taahhüt etmelerine denilir ki icap ve kabulün yekdiğere irtibatından ibarettir.		Fıkıh	
20747	ᶜuḳad	عُقَدْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup en ziyadesiyle boyunda ve koltuk altında ve kasıklarda bulunan bezlere denilir ki bunlar beyaz kan damarlarının inkısam ederek bir külçe teşkil etmesinden ileri gelir ve beyaz kan damarlarına mensubiyetleri itibariyle (ukad-ı lenfâviyye) namıyla yâd olunur ve bunların boyundakilerinin şişmeleri sıraca ve yazma ve koltuk altındakilerin şişmeleri köpek memesi ve kasıklarda bulunanların şişmeleri hıyarcık demek ile maruftur ve ukdeler, düğümler manasına da gelir.		Tıp	

20748	ʿaḳad	عَقَدْ	Ar.	∗	Bir adamın lisanında tutukluk olmak ki talakatle tekellüme muktedir olamaz.			
20749	ʿiḳd	عِقدْ	Ar.	∗	Boğmuk yani boyna taktıkları kılâde ve gerdanlık ve inci dizisi ve inci dizilmiş iplik ve hurma salkımı, unkûdü'n-nahl; cemi, ukûd gelir.	cem		
20750	ʿaḳd-i ṡānī	عَقْدِ ثانِى	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup tarafeynin bir hususu iltizam ve taahhüdü esnasında ilk icap kabul ile irtibat etmeyip ikinci icabın kabûl-i ahîr ile irtibatından hasıl olan akde denilir, mesela alım satımda ilk istenilen fiyata muvafakat olunmayıp ikinci derecede beyan olunan fiyata razı olmak gibi.		Fıkıh	
20751	ʿuḳde	عُقْدَه	Ar.	∴	Düğüm, bağ ve müşkül ve mültebis ve meşkûk olan husus, Fârisîde düğüme gireh derler ve vilayet manasına ki beldeye vali olmaktan ibarettir ve hilafet ve saltanat ve vilayet makulesi hâlât için akdolunan biat ve bir adamın vech-i ma'âşının menût ve ma'kûd olduğu şey ve vücûb ve lüzum ve ilm-i hey'et ıs. olup bir seyyarenin meslek-i devri, mıntıkatü'l-burûcu yani meslek-i devr-i şemsi kateylediği iki noktadan her birine denilir.		Heyet	
20752	ʿuḳde-i iʿrās	عُقْدَهْ اِعْرَاسْ	Ar.	•	Nikâh düğümü ki adam güya onunla bağlanıp mu'âmele-i zevciyyeye muktedir olamaz imiş, böyle adama bağlı derler.			
20753	ʿuḳdetān	عُقْدَتانْ	Ar.	•	Kevkeb-i seyyârın iki ukdesi.			
20754	ʿuḳdeteyn	عُقْدَتَينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20755	ʿuḳde-küşā	عُقْدَه كُشا	Ar. - Far.	•	Düğüm açıcı ve müşkül halledici olan sâhib-i dirâyet ve alim kimse.			
20756	ʿuḳde-gīr	عُقْدَه گِيرْ	Ar. - Far.	•	Düğümlü ve düğümle bağlı ve müşkül olan.			
20757	ʿuḳr	عُقرْ	Ar.	∴	Bir maslahat netice vermez olmak ve ferc-i mağsûbun bedeli olarak verilen diyet ve sadâk manasına menkûhanın mihri ve mahalleye denilir ve ebyât-ı kasîdenin berceste ve ahsen olan beytine denilir ve dişi hayvan kısır olmak ve şüphe ile vaty olundukta lazım gelen mihr ve horoz yumurtası ki ömründe bir kere olur veyahut tavuğun son yumurtası ve vasat manasına da gelir.			
20758	ʿaḳar	عَقَرْ	Ar.	∗	Bir adama nâgehânî bir havf arız olmakla olduğu mahalden bir hatve ileri geri gitmeye kadir olmayıp öylece kalmak veyahut medhûş olmak.			
20759	ʿaḳr	عَقرْ	Ar.	∗	Kısır olmak ve menzil ve me'vâ ve köşk ve bülend ve mürtefi bina ve mutlaka ak nesne ve medhûş olmak ve mecruh etmek ve zebh etmek.			
20760	ʿaḳreb	عَقْرَبْ	Ar.	∴	Maruf mûzî canavar adıdır, kuyruğu vasıtasıyla başka hayvanı soktukta pek ziyade azap verir ve bazen dahi helak eder Fârisîde kej-düm denilir ve felek-i burûcda Mizan burcu ile Kavis burcu beyninde vaki burcun ismidir ki kevâkibi akrep şeklinde olmasıyla bu veçhile tesmiye edilmiştir ve menâzil-i kamerden şevle ve kalp ve zübânâyı müştemildir ve şemsin mezkûr burca duhulü teşrinievvelin dokuzuna tesadüf eder; cemi, akârib gelir ve saat denilen alette dakika göstermeyip saatleri gösterir olan parmak ve mûcib-i renc ve âzâr olduğu için nemîme yani kovculuk ve sühan-çînlik manasına gelir, şedâ'id ve mihnet manalarına dahi gelir.	cem		
20761	ʿaḳf	عَقْف	Ar.	∗	Eğmek, bükmek ve meylettirmek ve atfetmek.			

20762	ʿaḳl	عَقْلْ	Ar.	∴	İlim ve idrak manasınadır ki zihinde hasıl olan suretten ibarettir binaenaleyh insan zihninin sıfatıdır ki zihin mezkûr sıfat vasıtasıyla hayır ve şerri vesair ma'kûlâtı idrak ve tefehhüm eder ve eşyanın hüsn ve kubh ve kemal ve noksana müteallik sıfatını idrake denilir ve iki hayır olan şeyin hayırda ezyed ve eblağ olanını ve iki şer olan şeyin şer ve mazarratta eşed ve evfer olanını idrakten ibarettir ve insanın kabîh ve hasen beynini fark ve temyiz ettiği bir kuvve-i ma'neviyye-i mevdû'aya denilir ve nefs-i insânînin ulûm-ı zarûriyye ve nazariyeyi idrak ve izan etmeye vasıta olan nûr-ı rûhânîdir, Fârisîde hûş, Türkçede us denilir; cemi, ukûldur ve aklı istimal ile her nesneyi bilir olmak manasınadır ki oğlan akil ve baliğ olmak tabir olunur ve fehim ve idrak eylemek ve bir adam maktulün kan pahasını vermek ve bir kimse katilden bedel olup katil üzere lazım gelen hûn-bahâyı kendi malından eda eylemek ve diyet almak için kaved ve kısası terk eylemek ve bir yere sığınmak ve hûn-bahâ ve diyet manasına ve kale ve hısn ve hisar ve sığınacak yer ve insanın gönlü ve kalbi ve aruz ıs. olup bahr-i vâfirin müfâ'iletün cüzünden lâmı yani beşinci harf-i müteharriki ıskat eylemeye ıtlak olunur, şu hâlde müfâ'ilün cüzüne naklolunur	cem	Aruz	
20763	ʿuḳalāʾ	عُقَلَآءْ	Ar.	•	Akiller, akıl sahipleri.			
20764	ʿuḳale	عُقَلَه	Ar.	*	Bağlamak ve hile edip aldatmak.			
20765	ʿaḳliyy	عَقْلِىّ	Ar.	•	Akla mensup ve müteallik olan.			
20766	ʿaḳliyyāt	عَقْلِيّٰتْ	Ar.	•	Akıl vasıtasıyla keşif ve tahkik ve fehim ve tetkik olunan hususlar.			
20767	ʿuḳm	عُقْمْ	Ar.	∴	Kısırlık manasına ki nisvânın rahimlerinde bir hezme ve arıza olduğundan hamil olmazlar ve bu hâl dişiye mahsus değildir, erkeğe de arız olur.			
20768	ʿaḳum	عَقُمْ	Ar.	*	Onulmaz yara ve kısırlık ve zahmet.			
20769	ʿaḳm	عَقْمْ	Ar.	*	Nisvânların örtündükleri kırmızı bürümcek car ve çocuğu olmamak.			
20770	ʿuḳamāʾ	عُقَمَآءْ	Ar.	•	Akimler, çocuğu olmayanlar.			
20771	ʿaḳmī	عَقْمِى	Ar.	*	Şeref ve kerem ve hasebi kadim olan, kişizade ve garip ve gâmız ve istihracı güç kelam.			
20772	ʿaḳūb	عَقُوبْ	Ar.	*	Eslafına hayrü'l-halef olan kimse.			
20773	ʿaḳūbet	عُقُوبَةْ	Ar.	•	Ceza, pâdâş, azap, müstahak.			
20774	ʿuḳūbet	عُقُوبَةْ	Ar.	*	Azap ve ceza etmek.			
20775	ʿuḳūbāt	عُقُوبٰاتْ	Ar.	*	Kısas ve mücâzât-ı şahsiyye ve ukubetler.			
20776	ʿuḳūd	عُقُودْ	Ar.	•	Akitler, düğümler ve karar verilip raptolunan hususlar.			
20777	ʿaḳūr	عَقُورْ	Ar.	•	Yırtıcı cân-vere vasıf olur ki her gördüğünü kavrayıp parçalar; cemi, ukur gelir, kelb-i akûr gibi.	cem		
20778	ʿuḳūḳ	عُقُوقْ	Ar.	∴	Asi olmak peder ve maderine isyan eylemek ve itaatsizlik, zorbalık.			
20779	ʿuḳūl	عُقُولْ	Ar.	•	Akıllar, zihinlerin sıfatları.			
20780	ʿaḳūl	عَقُولْ	Ar.	*	Fehim ve idraki galip ve fehîm ve müdrik adam ve batnı ishalden imsak eden deva.			
20781	ʿıḳy	عِقىْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup henüz tevellüt etmiş çocuğun karnından çıkan fazlaya yani necasete ıtlak olunur.		Tıp	
20782	ʿaḳy	عَقىْ	Ar.	*	Henüz tevellüt eden çocuğun fazlasını çıkaracak nesne içirmek.			
20783	ʿiḳyān	عِقْيانْ	Ar.	∴	Yerde güya ot gibi hasıl olan altın ki taştan çıkmaz imiş ve inci ufağı.			
20784	ʿaḳīb	عَقِيبْ	Ar.	•	Bir nesnenin arkasına bilâ-vâsıta karîb olan mekân veya zaman.			

20785	ᶜaḳīd	عَقِيدْ	Ar.	∴	Mu’âkid manasınadır ki birbirinden müfârakat eylememek üzere ahd ü peymân eden kimselerin her biri ve bir nesnenin veya bir emrin hıfız ve nigâhını akd-i kalble mültezim olan kimse ve bi’t-tab’ kerim olana akîdü’l-kerem ve bi’t-tab’ le’îm olana akîdü’l-lü’m denilir ve kopmamak derecesinde koyu ve yapışkan olan şey.			
20786	ᶜaḳīde	عَقِيدَه	Ar.	•	İtikat olunan kaziye ve bir nev şeker.			
20787	ᶜaḳīr	عَقِيرْ	Ar.	•	Çocuğu olmayan recül ve mecruh, yaralanmış olan.			
20788	ᶜaḳīre	عَقِيرَه	Ar.	∴	Akr ve cerh olunan şikâra vesaireye denilir ve hanende ve muganni avazesi ve bükâ ve kıraat edenlerin avazı ve makbul olan, şerif ve müte’ayyin adam.			
20789	ᶜaḳīḳ	عَقِيقْ	Ar.	∴	Yemeni dedikleri kırmızı taş ki çakmak taşı cinsindendir, Yemen ülkesinde ve Bahr-i Rûmiyye sevâhilinde bulunur, beyazı ve başka renklisi dahi mevcut olarak ekseriya mühür hakki için kullanılır ve bir nevi dahi vardır ki etten akan su renginde bulanık olup hafifçe ak ak hutûtu olur, hacer-i merkûmla tahattüm, muharebe ve muhâsama hengâmında havf ve ıztırâb-ı kalbi müsekkin ve zürûru cemî’-i a’zâdan demin inkıtaını muciptir; cemi, akâyik gelir ve mevlûdun saçına ve tüyüne denilir ki mûy-ı mâder-zâd tabir olunur gerek insan ve gerek behâyim olsun hacer-i mezkûra akik ıtlakı, medâr-ı kat’-ı dem olduğuna mebnidir.	cem		
20790	ᶜaḳiḳa	عَقِقَه	Ar.	*	Mevlûdun saçına ve tüyüne denilir ve mevlûdun saçı kırkılıp veya tıraş oldukta zebh olunan koyuna denilir ki erkek için iki ve kız için birdir.			
20791	ᶜaḳīle	عَقِيلَه	Ar.	*	Kerime ve muhaddere olan hatun ki kendi nefsini güya hariçten akıl ve men ve hirâset eder ve mutlaka aziz ve nefis adama ve nesneye denilir ve her nesnenin enfes ve ekremine denilir.			
20792	ᶜaḳīm	عَقِيمْ	Ar.	∴	Haml kabul eylemeyen, rahim ve kısır kalmış hatun; cemi, akâyim gelir ve veledi olmayan er kişiye dahi vasıf olur, bunun cemi ukamâ ve ıkâm gelir ve boş ve beyhude olan ve **rîh-ı akîm**: bulut peyda eylememekle beraber sebeb-i âdî-i emtâr olmayan yel ve **harb-i akîm**: şedit olan cenk.	cem		
20793	ᶜaḳīmen	عَقِيماً	Ar.	•	Çocuksuz, çocuğu olmayarak.			
20794	ᶜaḳīme	عَقِيمَه	Ar.	•	Çocuğu olmayan kısır hatun.			
20795	ᶜaḳyūn	عَقْيُونْ	Ar.	•	Arş-ı a’zam tahtında rüzgârdan mahluk bir deniz ismidir.			
20796	ᶜukāb	عُكَابْ	Ar.	*	Toz, gubâr ve duman.			
20797	ᶜaḳḳār	عَكَّارْ	Ar.	*	Döne döne a’dâ üzere hücum ve hamle eden adam ve bahadır ve cesur.			
20798	ᶜuḳḳāş	عُكَّاشْ	Ar.	*	Erkek örümcek.			
20799	ᶜukāẓ	عُكَاظْ	Ar.	*	Beyne’l-Arab kurulan müşâ’are ve münâşede pazarına denilir.			
20800	ᶜikr	عِكرْ	Ar.	∴	Tortulu ve posalı şey ve asıl, bünyâd, kök, temel.			
20801	ᶜaker	عَكَرْ	Ar.	*	Bir nesne tortulu ve posalı olmak ve her nesnenin tortusu ve kılıncın pası.			
20802	ᶜakrūd	عَكْرُودْ	Ar.	*	Büluğu mütekârib ve etli ve canlı oğlan.			
20803	ᶜaks	عَكسْ	Ar.	•	Kelam makulesini kalp eylemek ve bir nesnenin ahirini evveline ve altını üstüne çevirmek; cemi, ukûs gelir ve müteharrik nesneye mukabil gelip cihet ve hareketini tebdil etmek ve bir nesnenin zıddı ki hiçbir veçhile muvafık ve mutabık olmaz ve ilm-i mantık ıs. olup kaziyenin mevzuunu mahmûl yerine koyup mahmûlünü mevzu yerine vazetmekle hasıl olan kaziyeye ve letâ’iften olarak kelime veya ibarenin ahirinde olan harften bed’ ile hurufatını baş tarafına doğru sıra ile okudukta asıl ibarenin hasıl olması keyfiyetine denilir, dâme ale'l-imâd (دَامَ عَلَى الْعِمَادْ) ibaresi gibi bilakis onun zıddı ve aksi olmak üzere manasında terkiptir.	cem	Mantık	
20804	ᶜaksī	عَكسِى	Ar.	•	Zıddı olan, külliyen muhalif olan.			

20805	ʿakṣ	عَكَصْ	Ar.	∗	Reddeylemek ve yaramaz huylu, seyyi'ü'l-hulk.			
20806	ʿakf	عَكْفْ	Ar.	∗	Alıkoymak ve bir nesneyi onarıp ıslah eylemek ve hapis ve vakfeylemek.			
20807	ʿakl	عَكْلْ	Ar.	∴	Sürmek, sevk etmek ve ölmek, vefat eylemek ve ip ile bağlamak ve le'îm ve fürumaye kimse.			
20808	ʿikm	عِكمْ	Ar.	∗	Yük dengi ve esvap vazına mahsus büyük çuval, yani harar; cemi, a'kâm ve ukûm gelir.	cem		
20809	ʿakenkaʿ	عَكَنْكَعْ	Ar.	•	Gulyabaninin erkeği.			
20810	ʿukūf	عُكُوفْ	Ar.	∴	Bir nesneye müdâvemet ve ikdam üzere ikbal eylemek ve bir nesnenin çevresinde deveran eylemek ve bir adam bir yerde nefsini hapis ve tevkif edip eğlenmek ve gerilenip kaçınılmak ve bir nesneye mülâzemet etmek.			
20811	ʿulāʾ	عَلَآءْ	Ar.	•	Yüksek ve bülend olmak ve şeref ve şan cihetiyle bülend-mertebe ve âlî-kadr olmak.			
20812	ʿalā	عَلَا	Ar.	•	Yüksek mertebe ve âlî-şân olsun manasında duadır.			
20813	ʿillāt	عِلَّاتْ	Ar.	•	İlletler, sebepler, mucipler.			
20814	ʿalāt	عَلَاةْ	Ar.	∗	Demir, örs, sendân.			
20815	ʿilāc	عِلَاجْ	Ar.	∴	Bir hususa çalışıp duruşmak ve hastaya tımar eylemek ve maraz ve illet defi için tedâbîr-i akliyyeye teşebbüs etmek ve maraz defi için kullanılan nesne ve bir nesneyi yerinden zail edip gidermek.			
20816	ʿilāc-peẕīr	عِلَاجْپَذِيرْ	Ar. - Far.	•	İlaç kabul edip şifa bulması mümkün olan.			
20817	ʿallābī	عَلَّابِى	Ar.	∗	Is. kimyâviyyeden olup rasâs denilen kalay madenine ıtlak olunur.		Kimya	
20818	ʿallāf	عَلَّافْ	Ar.	∗	Yem satan adam.			
20819	ʿilāf	عِلَافْ	Ar.	•	Alefler, hayvan yemleri.			
20820	ʿalāḳa	عَلَاقَة	Ar.	∴	Bir kimseye gönül ilişip aşk ve muhabbet eylemek ve bir kimseye veyahut bir nesneye derunda olan muhabbet-i lâzimeye denilir ve ilişik, taalluk, münasebet ve aşk ve muhabbet ve gönül rabtolunması ve sadakat ve bir kimsenin kâr ve sanat ve hirfet gibi işleyip daima mukayyet olduğu nesne ve kefâf üzere geçinecek maaşa denilir ve ölüm, mevt; cemi, alâyık gelir.	cem		
20821	ʿalāḳ	عَلَاقْ	Ar.	∗	Zahmet ve meşakkat ve afet gidermek.			
20822	ʿalāḳiyyyet	عَلَاقِيَّةْ	Ar.	∗	Aşikârelik, aleniyet.			
20823	ʿulāle	عُلَالَة	Ar.	∗	Avunup eğlenecek nesne ki eğlence tabir olunur ve her nesnenin bakiyesi.			
20824	ʿullām	عُلَّامْ	Ar.	•	Âlimler, ilim sahipleri.			
20825	ʿallām	عَلَّامْ	Ar.	•	Mübalağa ile âlim olan ki Hak sübhânehu ve teâlâ celle celâlühü, esmâ-i celîlelerindendir, **allâmu'l-guyûb:** gaipleri ve her bir ferdin bilmediğini bilir olan Allahutaala hazretleri.			
20826	ʿallām	عَلَّامْ	Ar.	•	Mübalağa ile âlim olan adam ve kimse.			
20827	ʿullāmet	عُلَّامَةْ	Ar.	∗	Vesîle-i istidlâl olan eser ve nişana denilir.			
20828	ʿalāmet	عَلَامَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, alâmât gelir.	cem		
20829	ʿilān	عِلَانْ	Ar.	∗	Bir işi açığa çıkarmak ve açıktan işlemek ve bir nesneyi bir kimseye ilan ve izhar eylemek.			
20830	ʿalānī	عَلَانِى	Ar.	•	Gizli olmayıp âlem önünde olan.			
20831	ʿalāniyyet	عَلَانِيَّةْ	Ar.	∴	Bir nesne zahir ve aşikâre olmak ki sır ve esrar mukabilidir, ekseriya ma'ânî ve ma'kûlâtta kullanılır ve daima cemî'-i işi pes-i perdeden olmayıp ayan ve aşikâre olan adam; cemi, alânîn gelir.	cem		

20832	ᶜalāniyyeten	عَلَانِيَّةً	Ar.	•	Gizli olmayıp aşikâre olarak.			
20833	ᶜilāve	عِلَاوَة	Ar.	∴	Başın yukarısına denilir ve mutlaka bir nesne üzere ziyade kılınan şey ve bir nesneye başka bir şey katmak.			
20834	ᶜalāyiḳ	عَلَايِق	Ar.	•	Alakalar, ilişikler, muhabbetler.			
20835	ᶜalāyim	عَلَآيِم	Ar.	•	Alametler, nişanlar, **alaimisema:** yağmurlu günlerde bazen semada kavis şeklinde müşahede olunan rengârenk alamet ki ziyâ-yı şemsin katarât-ı bârândan geçerken tahallül edip yani biri birinden ayrılıp mürekkebâtı olan elvanın rû-nümâ olmasından ibarettir.			
20836	ᶜalb	عَلَبْ	Ar.	*	Bir nesne bir yerde eser ve nişan eylemek ve kertmek ve çizmek ve pek sulp ve katı nesne ve mekân-ı galîz ve eser; cemi, ulûb gelir.	cem		
20837	ᶜulbe	عُلْبَه	Ar.	*	Ağaçtan mamul büyük çanak ve süt sağdıkları kap ve kutu; cemi, ılâf gelir.	cem		
20838	ᶜillet	عِلَّةْ	Ar.	∴	Maraz, keyifsizlik, bîmârî; cemi, ilel gelir, alili işgal eylediği için veyahut araz mütekerrir olduğu için bu veçhile tesmiye edilmiştir ve özür ve hades ve bahaneye ıtlak olunur ki sahibini teveccüh eylediği cihetten avk ve işgal eder ve sebep ve mucip ve bâ'is manasına harf-i illet vâv, yâ, elif harflerinden her birine denilir.	cem		
20839	ᶜalef	عَلَفْ	Ar.	∴	Hayvanat, âkil-i nebâta verilen bir nev yem ki Türkçede yulaf denilir arpaya şebîhtir; cemi, ulufe ve a'lâf ve ılâf gelir, ulûfe-horânın ulufeleri bundandır ki yemlik tabir olunur.	cem		
20840	ᶜulüf	عُلُفْ	Ar.	•	Ulufeler, maaşlar.			
20841	ᶜulūf	عُلُوفْ	Ar.	•	Taslak ve nâ-tirâş koca adam.			
20842	ᶜalaḳ	عَلَقْ	Ar.	∴	Dem, kan veyahut kızıl kana veyahut koyu kana veyahut uyuşuk kana denilir ve mutlaka yapışkan ve ilişken nesne ve husûmet-i lâzime ve muhabbet-i lâzime ve hayvanat ıs. olup sülük tabir olunan siyah ve uzunca kurda denilir ki kan çıkarmak zımnında iltihaplı mahalle yapıştırılır ve aşk ve muhabbet eylemek ve bir işi başlayıp onun üzerine müdavim olmak ve bilmek ve bir nesneye ilişip tutulmak ve avrat gebe kalmak ve yapışkan balçık ve çamur.		Hayvanat	
20843	ᶜalaḳa	عَلَقَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kan pıhtısına ıtlak olunur ve uyuşmuş kan, dem-i câmid; cemi, alakât gelir.	cem	Tıp	
20844	ᶜalḳame	عَلْقَمَه	Ar.	*	Acı olmak ve taama acı nesne katmağla acıtmak.			
20845	ᶜilel	عِلَلْ	Ar.	•	İlletler, marazlar, sebepler, mucipler.			
20846	ᶜilm	عِلمْ	Ar.	∴	Bilmek ki mukabili cehldir, marifetin ise mukabili inkârdır, şu sebeple ilim marifetten e'amdır ve marifet bi't-tefekkür bilmek manasına olmakla Hak Teâlâ'ya nispeti caiz olmaz; ilim ise hakikati bilmekten ibarettir gerek huzûrî olsun ilm-i ilâhî gibi ve gerek husûlî olsun ilm-i ibâdî gibi ve vech-i dikkat üzere bilmeye de ıtlak olunur, şuur, fıtnat gibi ve bir adam fî-nefsihi bilir olmak ve şuur ve tefattun manasına ve bir nesneyi ittikân ve ihkâm eylemek ve bilgiç ve dâniş ve malumat ve haber ve bir mevzua müteallik olan ebhâs ve kazâyâ cümlesi; cemi, ulûm, **el-ilmu indellâh**: Allah bilir manasında terkîb-i Arabîdir.	cem		
20847	ᶜalem	عَلَمْ	Ar.	∴	Üst dudakta olan yırtıklığa veyahut bir tarafında olan yırtıklığa denilir ve yollarda mansûb olan mil ve minare gibi nişana denilir ve mutlaka dağ; cemi, a'lâm ve ilâm gelir ve şekilde görüldüğü veçhile sancak ve bayrak ve râyet denilen şeye tesmiye olunur ki şekli gösterilen Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyenin râyet-i zafer ayetidir ve bir kavmin seyit ve sergerde-i zî-sânına denilir ve ism-i hâs.	cem		+
20848	ᶜulemāʾ	عُلَمَآءْ	Ar.	•	Âlimler, ilim ehilleri, ilm-i ilâhî ile kavâ'id-i dîniyyede iştigal ve muamelatı ziyade olup müftü ve kadı ve molla olanlar.			
20849	ᶜaleme	عَلَمَه	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tavşan dudağı gibi yarık dudağa ıtlak olunur.		Tıp	
20850	ᶜalem-dār	عَلَمْدَارْ	Ar. - Far.	•	Bayrak ve sancak taşıyan bayraktar ve sancaktar.			

20851	ʿilmî	عِلْمِى	Ar.	•	İlme mensup ve müteallik olan, amelî olmayan.			
20852	ʿalemiyyet	عَلَمِيَّةْ	Ar.	•	Alem ve ism-i hâs olmak keyfiyeti.			
20853	ʿalen	عَلَنْ	Ar.	•	Zahir ve aşikâre olmak; cemi, a'lân gelir.	cem		
20854	ʿalenen	عَلَناً	Ar.	•	Aşikâre ve meydanda olarak, açık olarak.			
20855	ʿulene	عُلَنَه	Ar.	⁎	Asla ketm-i sır eylemez olan adam.			
20856	ʿulüvv	عُلُوْ	Ar.	∴	Bir nesne yüksek ve bülend olmak ve bir şeyin yukarısına çıkmak ve kadir ve şan ve şeref sahibi olmak ve rif'at, irtifa.			
20857	ʿalev	عَلَوْ		•	Ateşin yalınlanması zebâne-i âteş.			
20858	ʿulüvv-i himmet	عُلُوِّ هِمَّتْ	Ar.	•	Himmetin ali ve bülend olması yani küçük ve layıksız şeylere sarfı lazım gelmeyen himmet.			
20859	ʿulūf	عُلُوفْ	Ar.	•	Alefler, hayvan yemleri.			
20860	ʿalūḳ	عَلُوقْ	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup meninin rahimde ve tevâbi'-i rahmde beyz denilen yumurtacığa, hassaten tesadüf eylemesine denilir ki böyle meniye mütesâdif olan yumurtacık rahimde büyüyerek cenin yani çocuk olur ve ölüm ve afet ve dâhiye ve gulyabani ve mutlaka adama yapışan şey ve zevcinin gayrıyı sevmeyen hatun ve arzu, ümniyye.		Tıp	
20861	ʿulūḳ	عُلُوقْ	Ar.	⁎	Bir kimseye veya bir nesneye gönül işleyip aşk ve muabbete giriftar olmak.			
20862	ʿulūfe	عُلُوفَه	Ar.	•	Maaş ve askerin veya sairin şehriyye veya seneviyye yiyimliği.			
20863	ʿalev-keş	عَلَوْ كَشْ		•	Alev çıkarıcı, alev verici olan manasına olup alev kelimesi kangı lisana mensup olduğu bilinmediğinden bu terkip pek yolunda değildir çünkü vasf-ı terkîbîler bir emr-i hâzır-ı Fârisî ile bir kelime-i Arabiyye veya Fârisiyyeden terekküp eder.			
20864	ʿalev-rîz	عَلَوْرِيزْ	Ar.	• ⁎	Alev saçıcı, alev dökücü manasına olup bu dahi alev-keş gibi yolsuz bir terkiptir.			
20865	ʿulūm	عُلُومْ	Ar.	•	İlimler, bir mevzua veya bir hususa müteallik olan malumat cümeleleri.			
20866	ʿulvî	عُلْوِى	Ar.	•	Ali, yüksek, bülend olan ve semavi ve semaya müteallik ve mensup olan ve melek ve ferişte ve ilm-i hey'et ıs. olup merkez-i âlemden buudu mütekaddimîn kavlince şemsin buudundan ziyade ve müte'ahhirîn kavlince kürre-i arzın buudundan ziyade olan kevkeb-i seyyâreye ıtlak olunur.		Heyet	
20867	ʿulviyyāt	عُلْوِيّاتْ	Ar.	•	Eşref-i mevcûdâta dair ve müteallik olan hususlar.			
20868	ʿulviyān	عُلْوِيانْ	Ar. - Far.	•	Melaikeler ve kevkebler, yıldızlar, necmler.			
20869	ʿulviyyet	عُلْوِيَّةْ	Ar.	•	Ali ve yüksek olmak, bülend ve refî' olmak.			
20870	ʿaliyy	عَلِىّْ	Ar.	∴	Yüksek ve bülend ve refî' nesne ve şedit ve kavi adama ıtlak olunur ve amm-zâde ve dâmâd-ı resûlü's-sakaleynin ism-i şerîfleri.			
20871	ʿulā	عُلٰى	Ar.	⁎	Ulüv, şan ve şeref sahibi kimselere vasıf olur.			
20872	ʿalā	عَلٰى	Ar.	∴	Hurûf-ı cârreden bir harftir, bazıları isim demişlerdir ve dokuz manaya delalet eder, 1. Hissî ve manevi isti'lâ ve tefevvuk için olur, galiba mecrûrunu isti'lâya delalet eder ve bazen mecrûrunun mukabiline müsta'lî olur, 2. Musâhabet için gelir ma'a kelimesi gibi, 3. Mücâveze içindir, 4. Talil içindir, lâm gibi, 5. Zarfiyyet içindir, 6. Harf-i cer olan min manasına, 7. Bâ-i cârre manasına, 8. Zâ'ide olup mahzûf olan alâ kelimesinden ivaz olur, 9. istidrâk içindir lakin manasına ve alâ kelimesi isim olur füvayk manasına ki yukarıca demek olur.			
20873	ʿale'l-ittiṣāl	عَلَى الْاِتِّصالْ	Ar.	•	Bitişik olmak üzere, aralarında fasıla olmayarak.			

20874	ʿale’l-istimrār	عَلَى الْاِسْتِمْرَارْ	Ar.	•	İstimrâr üzere, daima, müstemirren.			
20875	ʿale’l-iṭlāḳ	عَلَى الْاِطْلَاقْ	Ar.	•	Mutlaka, umûmen, min-gayr-i tahsîs ve bir suret ile mukayyet olmayarak.			
20876	ʿale’l-infirād	عَلَى الْاِنْفِرَادْ	Ar.	•	Birer birer, yekâkek, ayrı ayrı.			
20877	ʿalā eyy-i ḥālin	عَلٰى اَيِّ حَالٍ	Ar.	•	Her nasıl olur ise, herhâlde.			
20878	ʿale’t-taḥḳĭḳ	عَلَى التَّحْقِيقْ	Ar.	•	Hakikat üzere, gerçek olmak üzere.			
20879	ʿale’t-tafṣĭl	عَلَى التَّفْصِيلْ	Ar.	•	Tafsil üzere, uzun uzadıya.			
20880	ʿale’t-taḳdĭr	عَلَى التَّقْدِيرْ	Ar.	•	Takdir üzere, farazi olarak, faraza.			
20881	ʿalā tilke’n-niʿam	عَلٰى تِلْكَ النِّعَمْ	Ar.	•	Bu nimetlere mukabil olmak üzere.			
20882	ʿale’t-tevālĭ	عَلَى التَّوَالِى	Ar.	•	Birbiri ardınca, birbirinden sonra, sıra ile.			
20883	ʿalā merātibihim	عَلٰى مَرَاتِبِهِمْ	Ar.	•	Rütbelerine ve derecelerine ve miktarlarına göre.			
20884	ʿalā ceryi’l-ʿāde	عَلٰى جَرْىِ الْعَادَه	Ar.	*	Âdet olduğu üzere, âdetin cari olduğu veçhile.			
20885	ʿale’l-ḫuṣūṣ	عَلَى الْخُصُوصْ	Ar.	•	Bahusus, hepsine takaddüm ederek, hususuyla.			
20886	ʿale’d-devām	عَلَى الدَّوَامْ	Ar.	•	Daima, her zaman, her vakit.			
20887	ʿale’r-reʾsi ve’l-‘ayn	عَلَى الرَّأْسِ وَ الْعَينْ	Ar.	•	Baş ve göz üstüne.			
20888	ʿale’r-raġm	عَلَى الرَّغمْ	Ar.	•	Gönül istemeyerek, rağmen, nâ-hâh, gönül arzusuyla olmamak üzere.			
20889	ʿale’s-seḥer	عَلَى السَّحَرْ	Ar.	•	Pek sabahleyin erkenden gün doğmadan çok evvel.			
20890	ʿale’s-seviyye	عَلَى السَّوِيَّه	Ar.	•	Bir çırpıda olmak üzere, bir düziye olarak, müsavat üzere, hep bir olmak üzere.			
20891	ʿale’ṣ-ṣabāḥ	عَلَى الصَّبَاحْ	Ar.	•	Sabahleyin, sabah vakti, erkenden.			
20892	ʿale’l-ġaflet	عَلَى الْغَفْلَةْ	Ar.	•	Haberi olmayarak, gaflet üzere iken.			
20893	ʿale’l-fevr	عَلَى الْفَورْ	Ar.	•	Çabuk, acele ile, tez elden.			
20894	ʿalā ḳaderi’l-istiṭāʿat	عَلٰى قَدَرِ الْاِسْتِطَاعَةْ	Ar.	•	Güç ve takat yettiği kadar ve takate göre.			
20895	ʿalā külli şeyʾin ḳadĭr	عَلٰى كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرْ	Ar.	•	Her bir şeye kadir olan demek olup Allah'a mahsus sıfattır.			
20896	ʿalā mele’i’n-nās	عَلٰى مَلَإِ النَّاسْ	Ar.	•	Nâsın biriktiği yerde meydanda ve nâs muvacehesinde aşikâre olarak.			
20897	ʿale’l-ʿumūm	عَلَى الْعُمُومْ	Ar.	•	Umûmen, hepsine şamil olmak üzere.			
20898	ʿalā külli’t-taḳdĭrĭn	عَلٰى كُلِّ التَّقْدِيرِينْ	Ar.	•	Her takdirde, her suretle, her veçhile.			
20899	ʿalā kile’t-taḳdĭrĭn	عَلٰى كِلَا التَّقْدِيرَيْنْ	Ar.	•	İşbu iki takdirden veya iki şıktan her birine göre.			
20900	ʿalā vefḳi’l-murād	عَلٰى وَفْقِ الْمُرَادْ	Ar.	•	Arzu ve matluba muvafık olmak üzere.			
20901	ʿalā vechi’t-tafṣĭl	عَلٰى وَجْهِ التَّفْصِيلْ	Ar.	•	Uzun uzadıya, mufassal olmak üzere.			
20902	ʿalā hāẕa	عَلٰى هٰذَا	Ar.	•	Bunun üzerine, buna göre, bu suretle.			
20903	ʿalā ẕālik	عَلٰى ذٰلِكَ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			

20904	ᶜulyā	عُلْيا	Ar.	•	Âlâ ve ziyade, yüksek ve bülend olan.			
20905	ᶜilliyye	عِلِّيّة	Ar.	*	Çardak ki üst tabakada bulunur; cemi, alâyî gelir.	cem		
20906	ᶜaliyye	عَلِيّة	Ar.	•	Ali, refî' ve pek ali olan **Devlet-i Aliyye:** pek ali ve bülend-mertebe ve şerif olan Devlet-i Osmâniyye.			
20907	ᶜuliyye	عُلِيّه	Ar.	*	Çardak tabir olunan yüksek oda; cemi, alâlî gelir.	cem		
20908	ᶜalīf	عَلِيف	Ar.	*	Yabana salıverilmeyip hanede perveriş olan koyun.			
20909	ᶜulayḳ	عُلَيْق	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile böğürtlen denilen meyve ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesi olup mulattif ve müberrid gibi yani serinlendirici gibi şurubu kullanılmaktadır.		Nebatat	+
20910	ᶜalīḳa	عَلِيقَه	Ar.	•	Alaka, muhabbet, aşk.			
20911	ᶜaleyk	عَلَيْكَ	Ar.	∴	İsm-i fi'l-i emrdir, elzem manasına ki mülâzemet ve müdâvemet ile demektir, aslı vecebe aleyke idi sürat için ihtisar olunmuştur ve harf-i cer olan alâ ile kâf zamîr-i muhâtabından mürekkep olmak itibariyle senin üzerine manasına gelir, **selâmün aleyke**: senin üzerine selam olsun demektir, **selâmün aleyküm**: sizin üzerinize selam olsun manasınadır.			
20912	ᶜalīl	عَلِيلْ	Ar.	•	Maraz ve illete düçar olup sakat olan.			
20913	ᶜalīm	عَلِيمْ	Ar.	•	İlim ile muttasıf ve dâniş ile mütemeyyiz olan kimsedir, dânâ manasına cemi ulemâ gelir.			
20914	ᶜaleyh	عَلَيهْ	Ar.	•	Onun üzerine demek olup bir kimse üzerine ibraz ve teveccüh-i husûmet etme hususunda müstameldir, **aleyhi's-selâm**: onun üzerine selam olsun manasında peygamberân-ı izâm isimlerini ta'zîmen kullanılır bir terkîb-i Arabîdir, **müddeialeyh**: huzûr-ı hâkimde kendisinden bir şey talep ve iddia olunan kimse, **binaenaleyh:** ona binaen, ona göre.			
20915	ᶜaleyhā	عَلَيْهٰا	Ar.	•	O dişinin üzerine.			
20916	ᶜaleyhim	عَلَيْهِمْ	Ar.	•	Onlar üzerine.			
20917	ᶜaleyhimā	عَلَيْهِمٰا	Ar.	•	O iki erkek veya dişinin üzerine.			
20918	ᶜaleyhinne	عَلَيْهِنَّ	Ar.	•	O dişiler üzerine.			
20919	ᶜilliyyūn	عِلِّيُّونْ	Ar.	∴	Aliy kelimesinin cemidir, semâ-i sâbi'ada bir mevzi ismidir ki ervâh-ı mü'minîn oraya su'ûd ederler ve eşref-i mevâzi'-i cinânın ismidir ve hafaza melaikesinin divanları ismidir ki a'mâl-i sâlihîn oraya ref' olunur, yahut a'lâ-yı emkine ve eşref-i merâtib demektir ki murat, dâr-ı âhirette dergâh-ı rızâya akreb olan derecâttır.			
20920	ᶜilliyyīn	عِلِّيِّينْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20921	ᶜamm	عَمّ	Ar.	∴	Pederin biraderi ki amca tabir olunur; cemi, a'mâm ve umûme gelir ve cemâ'at-i kesîre.	cem		
20922	ᶜimād	عِمٰادْ	Ar.	∴	Direk, dayanacak direk ve bir kavmin reis ve sergerdesi ve re'îs-i asker ve ebniye-i refî'a, yüce bina.			
20923	ᶜamm	عَمّ	Ar.	•	Umum olsun, âm ve şamil olsun manasında duadır.			

20924	ᶜammār	عَمّار	Ar.	*	Salat ve sıyâmı kesîr olan müslime denilir, imâr-ı din eylediği için tesmiye olunmuştur ve iman ve itikadı kavi olup emr-i dînde sabit ve payidar adama denilir ve herkesi zikr-i bi'l-hayr ile yâd eden lisanı pak, tayyibü's-senâ adam ve râyiha-i tayyibe istimal eden adam ve fî-nefsihi müctemi'u'l-emr olup daima cemaate mülâzım ve sultan ve vali taraflarının idare ve temşiyeti lazım umurlarında mesâlih-i nâsın vech-i i'tidâl üzere rüyet ve idaresinde ikdam ve himmet eden kimse ve halîmü'n-nefs olup kelam ve muhâverâtında vakar ve temkin sahibi olan adama denilir ve daima evlâd u iyâlini ve kavim ve ashabını edeb-i nebevî ve sünnet-i Mustafâ üzere cem ve irşat eder olan adam ve ile'l-vefât emr-i ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker üzere kaim ve müdavim olan adam.			
20925	ᶜimār	عِمار	Ar.	•	Muammer kılmak, tatvîl-i ömr etmek.			
20926	ᶜamāret	عَمارَة	Ar.	*	Çok zaman yaşayıp kalmak ki muammer olmak tabir olunur ve muammer eylemek ve bir adama ömrü oldukça veyahut kendi müddet-i hayâtında talik ile bir nesneyi bahş ve atâ eylemek ve bir adam malına ve hanesine mülâzemet eylemek ve bir adamın malı artıp firâvân olmak ve baş kisveti ve tahiyyet ve teslim manasınadır, fi'l-asl ömrün uzun olsun diye dua manasına olup ba'dehu mutlak tahiyyet ve teslimde istimal olundu ve savm ve salavat gibi Hak Teâlâ dergâhına ibadet eylemek.			
20927	ᶜimāret	عِمارَة	Ar.	•	Mamur ve âbâdân eylemek ve kendisiyle bir mekânın mamur ve âbâdân olacağı şey ve mamurluk ve mamur ve şen ve âbâdân olmak ve şenlik ve âbâdânlık ve fukaraya taam pişirilip akçesiz ve hayrat olarak yedirilmeye mahsus olan mahal.			
20928	ᶜimāḳ	عِماق	Ar.	•	Amîk olanlar, derin olanlar.			
20929	ᶜamāḳat	عَماقَة	Ar.	•	Derinlik, ıraklık ve derin olmak, amîk olmak ve yolun ba'îd olan canibi.			
20930	ᶜummāl	عُمّال	Ar.	•	Amiller, yapıcılar, devlet müdürleri.			
20931	ᶜimāle	عِمالَه	Ar.	•	İ'mâliyye akçesi, üstat akçesi.			
20932	ᶜimāme	عِمامَه	Ar.	∴	Cenkte başa giyilen zırh külahına denilir, miğfer manasına ve başa sarılan sarık ki İslam'a mahsus baş kisvesidir; cemi, amâyim ve imâm gelir ve sal denilen şey ki ağaçları birbirine bağlayarak yapılır ve kayık gibi üstüne binilip onunla bahir ve nehir ubûr edilir.	cem		
20933	ᶜummān	عُمّان	Ar.	•	Deniz, bahir, derya ve bir beldenin ismidir.			
20934	ᶜamāyir	عَمايِر	Ar.	•	İmaretler, mamurluklar.			
20935	ᶜamāyiḳ	عَمايِق	Ar.	•	Amîk ve derin mahaller ve dakik meseleler.			
20936	ᶜamāyim	عَمايِم	Ar.	•	İmâmeler, baş sarıkları.			
20937	ᶜamme	عَمّه	Ar.	•	Babanın kız karındaşı, hala; cemi, ammât gelir.	cem		
20938	ᶜamd	عَمْد	Ar.	∴	Sakaf ve hayme ve duvar makulesine direk koymak ve kasteylemek manasınadır, sehiv ve hata mukabilidir ki şürû' eylediği kârı cid ile melhuz ve maksut eylemekten ibarettir ve ıs. fıkhiyyeden olup fi'l-i katlde asla katli meşru olmayan bir insanı âlât-ı cârihadan biriyle kasten katletmeye denilir, fi'l-i cerhte ise gerek âlât-ı cârihanın gayrıyla cerhi meşru olmayan bir adamı kasten cerh etmeye denilir ve maraz, marizi zebun ve derd-nâk eylemek ve mahzun eylemek ve taaccüp manasına.		Fıkıh	
20939	ᶜamed	عَمَد	Ar.	*	Darılmak ve bir nesneye devam veçhiyle mülâzemet etmek.			
20940	ᶜamden	عَمْداً	Ar.	•	Kasıt ve mülahaza ile.			
20941	ᶜumde	عُمْدَة	Ar.	•	İtimat olunacak şey, dayanacak dayak, direk, destek ve kavim ve kabilenin muteber ve ve mutemedi olan kimse ve re'îsü'l-asker ve serasker.			
20942	ᶜamde	عَمْدَه	Ar.	•	İnanıp, güvenmek, itimat etmek.			

20943	ᶜamdeten	عَمْدَةً	Ar.	•	İnanarak, itimat ederek.			
20944	ᶜömr	عُمْرْ	Ar.	∴	Dirilik, hayat, zindegî; cemi, a'mâr gelir, bu maddenin aslı imâredir, harap mukabilidir, ümrandan me'hûzdur ki bedenin hayat ile imareti müddetinin ismidir ve mescit ve kilise ve manastır.	cem		
20945	ᶜamr	عَمْرْ	Ar.	∗	Bi-ma'nâhü'l-evvel eyzan ve din ve millet ve hayat ve beka ve ömrün beka ve devam ile beyinlerinde fark olup ömr-i bekâdan dun olmakla şân-ı ulûhiyyete izafesi nâ-sâzdır ve diş etleri mecmuuna ıtlak olunur ve salkım, küpe ve çok zaman yaşayıp kalmak ki muammer olmak tabir olunur ve muammer eylemek ve bir adama ömrü oldukça veyahut kendi müddet-i hayatına talik ile bir nesneyi bahş ve ita eylemek ve bir adam malına ve hanesine mülâzemet eylemek.			
20946	ᶜumrān	عُمْرَانْ	Ar.	•	Mamur yer ve mamur ve âbâdân olan.			
20947	ᶜimrānī̕	عِمْرَانِى	Ar.	•	Eski Yehûd lisanı yani İbranice lisanı.			
20948	ᶜamre	عَمْرَة	Ar.	∗	Baş kisvesi.			
20949	ᶜumre	عُمْرَة	Ar.	•	Ziyaret manasınadır, hac ef'âlinden olan fi'l-i ma'lûm bundan ibarettir ki icrası farzdır ve bir adam zevcesini ehil ve hîşâvendi hanesinde zifaf eylemektir ki murat iç güveyiliğidir.			
20950	ᶜömrī̕	عُمْرِى	Ar.	∗	Ömre mensup demektir, murat zamân-ı tavîlden kalmış nesnedir.			
20951	ᶜumrā	عُمْرَى	Ar.	∗	Bir kimse yerini veya hanesini veya sair mülkünü bir kimseye ömrüm oldukça veya senin hayatın devam ettikçe sana atâ ettim, fakat ölür isen yine benim olsun demektir.			
20952	ᶜammi-zāde	عَمِّزَادَه	Ar. - Far.	•	İki erkek karındaşın oğulları ki birbirine nispetle amm-zâde olurlar.			
20953	ᶜameş	عَمَشْ	Ar.	•	Ekser-i evkâtta yaşı akmakla gözün görmesinde zaaf olmak.			
20954	ᶜamaṭ	عَمَطْ	Ar.	∴	Bir kimsenin ardınca aybını söylemek ve nankör, nimete küfran etmek.			
20955	ᶜumḳ	عُمْقْ	Ar.	∴	Kuyu ve deniz makulesinin derinliğine denilir ki dibine doğru buuttan ibarettir ve hendese ıs. olup bir şekl-i mücessemde olan eb'âd-ı selâseden derinlik tabir olunan buda, ta'bîr-i dîgerle cismin bir sathından diğer mukabil sathına kadar olan imtidâda denilir.		Hendese	
20956	ᶜamel	عَمَلْ	Ar.	•	İşlenecek iş ki mihnet ve fiil manasınadır, Fârisîde kâr ve girdâr denilir; cemi, a'mâl gelir ve iş işlemek ve ilm-i nahv ıs. olup bir kelime başka bir kelimenin i'râb-ı mahsûs ile irap olunmasına mucip olmaya denilir ve hakemlik etmek ve kullanıp zapt etmek ve hükmeylemek, amel fiilden ehastır, fiil hem bi-kasdin hem de bi-gayr-i kasdin olur, onun için bazı hayvanata da nispet olunur ve amel ise bi-kasdin olana mahsustur.	cem	Nahiv	
20957	ᶜamelen	عَمَلًا	Ar.	•	İş işleyerek.			
20958	ᶜamele	عَمَلَه	Ar.	•	Amiller, işçiler.			
20959	ᶜamel-mānde	عَمَلْمَانْدَه	Ar. - Far.	•	Zayıf ve alil olup mesâlih-i âdiyenin icrasına muktedir olamayan.			
20960	ᶜamelī̕	عَمَلِى	Ar.	•	Amele mensup ve müteallik olan.			
20961	ᶜameliyyāt	عَمَلِيَّاتْ	Ar.	•	Bir amelin kavaidini fiilen icraya müteallik olan keyfiyyât.			
20962	ᶜameliyyāt-ı cerrāḥiyye	عَمَلِيَّاتِ جَرْاحِيَّه	Ar.	∗	Is. tıbbiyyeden olup bir kıt'a-i bedeni kesmek veya bir nokta-i bedeni yarmak veyahut mesaneden yarıp hasıl olan taşı çıkarmak gibi vücûd-ı insân üzere bıçak yürütmek hususuna ıtlak olunur.		Tıp	
20963	ᶜameliyyet	عَمَلِيَّةْ	Ar.	•	Amele mensup olmaklık.			
20964	ᶜamūd	عَمُودْ	Ar.	∴	Direk, sütun; cemi, a'mide ve umud ve amed gelir ve pek hazin ve endûh-nâk ve hendese ıs. olup iki tarafında zâviye-i kâ'ime ihdas etmek üzere bir hat üzerine nazil olan diğer hattın vaziyetine ıtlak olunur, **amûdu'l-kavm**: bir kavmin kavvâm-ı umûru olan seyit ve mehterine denilir, **amûdu'l-ceyş:** serasker ve sipeh-sâlâr.	cem	Hendese	

20965	ᶜamūd-ı fiḳarî	عَمُودِ فِقَرِی	Ar.	⁎	Is. tıbbiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ense kökünden kuyruk sokumuna kadar imtidâd eden bel kemiğine denilir ki fıkra tabir olunur, omurga kemiklerinin yirmi dört adedinin bir araya gelmesinden teşekkül etmiştir, işbu omurga kemiklerinin yedi adedi boyun ve on iki adedi sırt ve beş adedi dahi sağrı tabir olunan ve kıçtan biraz yukarı bulunan tarafta bulunur ki bunların dahi beşincisine azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiği mürtebit olur.		Tıp	+
20966	ᶜamūden	عَمُوداً	Ar.	•	İki tarafta zâviye-i kâ’ime ihdas etmek üzere.			
20967	ᶜamūl	عَمُولْ	Ar.	⁎	İşli güçlü adam veyahut iş üzere matbu olan yani işsiz ve bî-kâr duramayıp işe güce idman ve itibarı olan adam.			
20968	ᶜumūm	عُمُومْ	Ar.	•	Bir nice nesneye şamil olmak ve bir fırkaya mahsus olmayıp cümleye müteallik ve şamil olmak.			
20969	ᶜumūmen	عُمُوماً	Ar.	•	Cümle dâhil olmak üzere.			
20970	ᶜumūmet	عُمُومَةْ	Ar.	•	Amca olmak, amcalık.			
20971	ᶜumūmî	عُمُومِی	Ar.	•	Cümleye müteallik ve şamil olan.			
20972	ᶜumūh	عُمُوهْ	Ar.	•	Dalâl ve tuğyan ve kem-râhîde ser-geşte ve müterediddit olmak ve tutulacak yol ve meslek hususunda hayran kalıp şaşmak.			
20973	ᶜumūhet	عُمُوهَةْ	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan.			
20974	ᶜamā	عَمًی	Ar.	⁎	Bir adamın sonradan bütün gözleri kör ve nâ-bînâ olmak, bu kelime iki gözün kör olmasına hastır, bir göze istimal olunmaz ve kalp kör olmak ki murat cehl ve belâdet ve kasavettir ve kadd ü kâmet ve uzunluk ve toz, gubâr.			
20975	ᶜamiyy	عَمِیٌ	Ar.	•	Kör olan, gözü görmez olan.			
20976	ᶜamiyyā	عَمِیًّا	Ar.	•	Mahsus murat etmemek üzere bir iş işlemek, **ale’l-amiyyâ**: murat etmeyerek.			
20977	ᶜamîd	عَمِیدْ	Ar.	⁎	Bir kavmin seyit ve zî-şânı ve aşkla müptela olup nâr-ı muhabbetle sûzân ve harap olan aşıkların kalbi ve haraç alan kimse.			
20978	ᶜamîr	عَمِیرْ	Ar.	⁎	Mamur ve âbâdân.			
20979	ᶜumye	عُمْیَه	Ar.	⁎	Azgın ve kem-râh ve ehl-i dalalet olmak ve husumette inat eylemek ve büyüklük.			
20980	ᶜamîḳ	عَمِیقْ	Ar.	•	Dibi derin kuyu ve deniz makulesi; cemi, umûk ve amâyık ve imâk gelir ve uzun uzadıya olan yol.	cem		
20981	ᶜamîm	عَمِیمْ	Ar.	∴	Kesîr ve müctemi’ olan şey ve kedi otunun kurusu ve bir kavim ve cemaatin samîm ve halis olan kişizadesine denilir ve mahsus ve mahsur olmayıp cümleye şamil ve mültehik olan.			
20982	ᶜan	عَنْ	Ar.	∴	Üç vecih üzere istimal olunur, birincisi cer olur Türkçede den Fârisîde ez gibi şu hâlde on manaya delalet eder 1. Mücâveze için, 2. Bedel, 3. İsti’lâ için, 4. Talil için, 5. Buut kelimesine müradif olur, 6. Zarfiyyet için, 7. Harf-i cer olan min manasınadır, 8. Bâ-i cârre manasınadır, 9. İstiane için, 10. Zait olur, mahzûf olan âher an kelimesinden ivaz için irat olunur, ikincisi masdariyye olur, bu dahi an’ane-i Temîm edasında olur ki hemzeyi ayın harfine ibdâl eylemek yani en mevkiinde an ile telaffuz etmek, üçüncüsü canip manasındadır, **an-samîm** ve **an-samîmi'l-kalb**: derun ve kalpten ve riyadan hali ve ari olmak üzere ve **an-karîb**: yakında, yakın vakitlerde, **an-kasdin**: mahsusen kasıt ve niyet ile, **an-lâ-şey’in**: bilâ-mûcib, sebepsiz.			
20983	ᶜanāʾ	عَنَآءْ	Ar.	∴	Esir olmak, esirliğe düşmek ve tezellül ve huzû’ ve ser-fürû kılmak ve bir nesneyi açığa çıkarıp aşikâre kılmak ve bir adama bazı umur ve havadis hâdis olmak ve bir nesne bir adamı renc ve zahmete uğratmak, renc ve zahmet çekmek ve ta’ab ve meşakkat.			
20984	ᶜunnāb	عُنَّابْ	Ar.	•	Hünnap dedikleri maruf meyve.			
20985	ᶜannāb	عَنَّابْ	Ar.	⁎	Üzüm satan kimse, üzümcü, yaş üzümcü .			

20986	ʿinād	عِنادْ	Ar.	∴	Bir adama muhalefetle muaraza eylemek ve bir şeye mülâzemet eylemek ve muhalefette hadd-i lâyık ve mikdâr-ı lüzûmundan ziyade ısrar ve ikdam etmek.			
20987	ʿanādil	عَنادِلْ	Ar.	•	Andelîbler, bülbüller, hezârlar.			
20988	ʿanāṣir	عَنٰاصِرْ	Ar.	∴	Unsurlar, başka şeylerin hasılı ve maddesi olan şeyler ve ıs. kimyâviyyeden olup altın ve gümüş ve bakır ve demir gibi basit olan yani kâffe-i eczâ-i ferdiyyesi bir cinsten bulunan ve ta'bîr-i âherle mürekkep olmayan her bir şeye ıtlak olunur, anâsır-ı erba'a hükemâ-yı mütekaddimîne göre âlemde mevcut olan bilcümle eşyanın usûl-i maddîleri zu'm olunan ateş ve hava ve su ve toprağa denilir ki müte'ahhirîne göre su ve hava ve toprak birer cism-i mürekkeb olup ateş ise cisim olmadıktan başka bir fi'l-i ihtirâkın neticesi olduğuna mebni bunları basîtâdan ad ile unsur sırasında beyan eylemek herze ve hezeyan demektir.		Kimya	
20989	ʿināḳ	عِناقْ	Ar.	∴	Hüsran ve nevmîdî ve iki yıllık zekât malı ve mu'ânaka etmek, birbirinin boynuna sarılmak, sarmaşmak, **inâku'l-arz**: Fârisîde siyah-gûş Türkçede karakulak dedikleri cân-ver.			
20990	ʿan-iḳrārin ṣulḥ	عَنْ اِقْرارٍ صُلحْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müddeialeyhin ikrarı üzerine vaki olan sulha ıtlak olunur.		Fıkıh	
20991	ʿan-inkārin ṣulḥ	عَنْ اِنْكارٍ صُلْحْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müddeialeyhin inkârı üzerine vaki olan sulha ıtlak olunur.		Fıkıh	
20992	ʿan-sükūtin ṣulḥ	عَنْ سُكُوتٍ صُلحْ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup müddeialeyhin ikrarı veya inkârda bulunmadığı hâlde sükûtu üzerine vaki olan sulha ıtlak olunur.		Fıkıh	
20993	ʿanākib	عَنٰاكِبْ	Ar.	•	Ankebûtlar, örümcekler.			
20994	ʿinān	عِنانْ	Ar.	∴	Bir nesne bir adamın önüne arkurudan girmek ve at gemi, dizgini; cemi, e'ınne ve unün gelir ve muaraza eylemek ve bir nev şirkete denilir iki adam bir mahsûsî malda müşterek olup sair mallarında müşterek olmayalar güya ki o mal önlerine arkuru gelmekle iştira ve akd-i şirket edilir veyahut bir kimse bir mala müşteri iken onun önüne girilip bunda beni dahi şerik eyle demekle akdolunan şirketten ibarettir veyahut iki tarafın sermayesi müsavi olmak veçhiyle ma'kûd olan şirketten ibarettir ki ta'rîf-i fıkhîsi şirket-i inân tabirinde münderic olmakla oraya atf-ı nazar ve müracaat oluna ve **atf-ı inân**: bir tarafa doğru yol tutmak.	cem		
20995	ʿinān-tāb	عِنانْتابْ	Ar. - Far.	•	Dizgin çevirip bir tarafa gidici.			
20996	ʿinān-rīz	عِنانْرِيزْ	Ar. - Far.	•	Doludizgin gitmek ve doludizgin azimet edici olan.			
20997	ʿinān-keş	عِنانْكَشْ	Ar. - Far.	•	Dizgin çekip dâbbesini durdurur olan.			
20998	ʿinānet	عِنانَةْ	Ar.	*	Cimada iktidarsızlık.			
20999	ʿināyet	عِنايَةْ	Ar.	∴	Bir adama bir zahmetli nesne mühim olmak ve bir emr-i mühimme uğrayıp onunla meşgul olmak ve bir kimse bir zahmetli işe düçar olduğunda ona iyilik edip o işten kurtarmak için muavenet eylemek ve talep etmek, istemek.			
21000	ʿineb	عِنَبْ	Ar.	∴	Üzüm denilen meşhur ve maruf meyveye denilir ki envaı vardır ve tıpta birkaç nevinin kurusu müstameldir, ezcümle razakı ile siyah üzüm göğsü yumuşatıcı ve huruç bulmağı teshil edici gibi ve çekirdeksiz üzüm dahi mülattif gibi müstameldir.			
21001	ʿinebü'l-efrenc	عِنَبُ الْاَفْرَنجْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile Frenk üzümüne denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel cüzü usare yani meyvesinin suyu ile bundan mamul şurup ve peltesi olup serinlendirici gibi hummâ-yı iltihâbiyyede ve hummâ-yı afeniyyenin suver-i muhtelîfesinde kullanılır.		Nebatat	+

21002	ᶜinebü’d-dübb	عِنَبُ الدُّبّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile it veya köpek üzümü denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü yaprakları, menkû’ yani haşlayıp suyunu alarak ve meshûk yani taze hâlinde irinli sidiği hasıl eden iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı bevliyyede yani sidik yolunun eskimiş iltihabında ve bahusus nezle-i müzmine-i mesânede ve taş illetinden husule gelen iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı bevliyyede zamân-ı kadîmden beri nef’i müşahede olunmaktadır ve bir de nifâsî ve gayr-ı nifâsî rahmin kanamasında ve vaz’-ı hamlin betâ’etinde ve bunlardan başka sair kanamaklarda ve seyelân-ı ebyazda ve silsü’l-bevlde dahi nef’i görülmüştür buna ta’bîr-i dîgerle inebü’s-sa’leb dahi denilir.		Nebatat	+
21003	ᶜinebe	عِنَبه	Ar.	*	Yaş üzüm tanesinin birisi; cemi, inebât gelir ve beden-i insânda çıkan sivilce ve kabarcık dedikleri şey.	cem		
21004	ᶜanber	عَنْبَرْ	Ar.	∴	Tîb-ı ma’rûf ismidir ve kaşalot denilen ve denizde yaşayan bir memeli hayvanın kusmuğudur, işbu madde beyaz ve siyah nukât ile menkût, kül renginde olup münebbih-i umûmî hassasına malik olmakla hassaten sinirler üzerine tesiri bulunduğundan sinir hastalıklarında ve ihtilaç denilen çarpınma hastalıklarında ve şiddetli hummalarda tıpta kullanılmış ise de aktarlar meyanında daha ziyade müstameldir ve hele nâs beyninde kuvve-i bâhiye üzerine te’sîr-i mahsûsu olduğu sayidir.			
21005	ᶜanber-i sāʾil	عَنْبَرِ سآئِلْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir nev ağaca şukûk yani yarıklar yaparak istihsal olunan bir nev kokulu ve sıvık reçineye denilir ki tıpta akciğer borularının içini setreden ve gışâ-yı muhâtî denilen örtünün eskimiş iltihabı manasına iltihâb-ı müzmine-i gışâ-yı muhâtî-i kasabetü’r-ri’ede ve kanât-ı bevliyye denilen sidik yolunu mestur eden gışâ-i muhâtî nam örtünün eskimiş iltihabı manasına iltihâb-ı müzmine-i gışâ-i muhâtî-i kanât-ı bevliyyede kullanılır.		Tıp	
21006	ᶜanber-bār	عَنْبَرْ بارْ	Ar. - Far.	•	Amber yağdırıcı ve güzel kokulu olan.			
21007	ᶜanberbāris	عَنْبَرْ بارِسْ	Ar.	•	Meşhur güzel kokulu ve portakal hacminde bir nev meyveye denilir.			
21008	ᶜanber-būy	عَنْبَرْ بُويْ	Ar. - Far.	•	Güzel kokulu olan.			
21009	ᶜanber-pāş	عَنْبَرْ پاشْ	Ar. - Far.	•	Amber saçıcı, güzel kokulu olan.			
21010	ᶜanberīn	عَنْبَرِينْ	Ar. - Far.	•	Amberden ibaret yahut amberli olan.			
21011	ᶜanet	عَنَتْ	Ar.	*	Bir nesne fasit ve tebâh olmak ve helak manasına ve insana bir zahmet ve meşakkat uğramak ve bir kimse bir şiddet ve mihnete sataşmak ve zina eylemek ve bir nesneye vehn ve zaaf gelip kırılmak ve günah kazanmak ve günah, ism, ve hitap ve gılaz ve fesat ve şiddet ve meşakkat ve zina ve fücûr.			
21012	ᶜind	عِندْ	Ar.	∴	Hissî ve gerek manevi mekân-ı karîb ve huzura delalet eder, Türkçede katında, Fârisîde nezd ile tabir olunur, bu zarf gayr-ı mütemekkindir, muktezâ-yı izâfet bu üzere zamânî olur ve hurûf-ı cârreden min harfi dâhil olur ve bazen zarf olmayarak istimal olunur ve bazen kalp ve makul irade olunur yani bazen huzûr-ı kalbîye delalet eder ki itikat manasına istimal olunur ve bazen makulde yani huzûr-ı hissîye zarf olduğu gibi maneviye de zarf olur, bazen onunla iğrâ olunur yani ism-i fi’l-i emr olur, iğrâ ve tahzîz manasına ve mülk ve hüküm ve fazl ve ihsan manalarına ve nahiye manasına.			
21013	ᶜindellāh	عِنْدَ اللهْ	Ar.	•	Allahutaala nezdinde, katında, Hak Teâlâ katında.			
21014	ᶜinde’l-icāze	عِنْدَ الْاِجازَة	Ar.	*	İcazet ve müsaade verdiği takdirde.			
21015	ᶜinde’l-īcāb	عِنْدَ الْاِيجابْ	Ar.	*	Lüzum ve icabı takdirinde, lazım olduğu vakit.			
21016	ᶜinde’l-baᶜż	عِنْدَ الْبَعضْ	Ar.	•	Bazı adam katında.			
21017	ᶜandel	عَنْدَلْ	Ar.	*	Uzun ve tavîl şey ve avazla çağırmak.			
21018	ᶜandelīb	عَنْدَلِيبْ	Ar.	•	Bülbül kuşu ki gûnâgûn nağmât ve elhan sahibidir; cemi, anâdil gelir.	cem		

21019	ᶜindiyyāt	عِنْدِيّاتْ	Ar.	•	Tahkik olunmayarak bir kimsenin kendi tarafından zannına mutabık surette beyan olunan hikâye ve misaller.			
21020	ᶜandem	عَنْدَمْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup iki kardeşkanı denilen şeye ıtlak olunur ki bir nev reçinedir işbu madde bir hayli ağaçlardan istihsal olunduğu gibi tıpta dahi mukabbız yani tutturucu gibi bağırsak sızıntısından hasıl olan ishalde ve seyelân-ı muhâtîde ve kanamaklarda kanı dindirmek hususunda gayet nafi olarak kullanılır.		Tıp	
21021	ᶜunṣur	عُنْصُرْ	Ar.	∴	Her nesnenin aslı ve asıl ve hasep manalarına ve afet ve dâhiye ve hemme ve hacet manasına ve mütekaddimîne göre anâsır-ı erba'a denilen su, hava, toprak ve ateşten her biri ve hükemâ-yı müte'ahhirîne göre altın ve gümüş gibi her bir cüzü bir cinsten olan ecsâm-ı basîta efradına ıtlak olunur.			
21022	ᶜunṣul	عُنْصُلْ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ada soğanı denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü soğanı olup emrâz-ı kalbiyyede ve fesâd-ı demden husule gelen istiskâ'âtta mübevvil, yani idrarı çıkarıcı gibi dâhilen ve vücuda su yürümek manasına veya istiskâ-i cüz'î demek olan ozimalarda haricen kullanıldığı misilli iltihâb-ı şegâf-ı hâricî ve bilhassa iltihâb-ı şegâf-ı dâhilî-i kalbde yani yüreğin iç veya dış örtülerinin iltihaplarında ve yüreğin ziyade büyümesinde ve zatülcenpte ve istiskâ-i sadrda ve akciğer iltihabının nihayetlerinde ve nezle-i sadriyye-i müzminede ve zîk-ı nefeste ve defi müşkül balgamı ihraç hususunda toz ve şarap ve sirke ve sikencebîn ve asel ve şurup suretlerinde gayetle müfit olmak üzere istimali kesîrdir.		Nebatat	+
21023	ᶜanᶜane	عَنْعَنَه	Ar.	∴	Bir hususun bi'l-etrâf adamdan adama nakil ve hikâye olunarak hayli kimse vasıtasıyla menkul olması ve silsile ve müezzin ezan okurken teganni eylemek.			
21024	ᶜunf	عُنْفْ	Ar.	•	Sertlik ve yoğunluk eylemek, şiddet göstermek ve cebir ve zor ve sertlik, yoğunluk.			
21025	ᶜunfüvān	عُنْفُوانْ	Ar.	•	Bir nesnenin evvel ve mukaddemine veyahut behçet ve letafeti hengâmının evveline denilir.			
21026	ᶜunfüvān-ı şebābet	عُنْفُوانِ شَبابَةْ	Ar.	•	Gençliğin güzelliği vaktinin iptidası.			
21027	ᶜunfiyy	عُنْفِىّ	Ar.	•	Zor ve cebre mensup olan.			
21028	ᶜunḳ	عُنُقْ	Ar.	∴	Boyun, gerdan, cîd; cemi, a'nâk gelir ve nâstan bir güruh ve rü'esâ-yı kavm.	cem		
21029	ᶜanḳā	عَنْقا	Ar.	•	Simurg dedikleri kuş ki Zümrüdüanka derler, ismi var cismi yok, gören dahi yok, mevhum bir hayvandır.			
21030	ᶜan-ḳarīb	عَنْ قَرِيبْ	Ar.	•	Yakın zamanda, çok vakit geçmeksizin.			
21031	ᶜunḳūd	عُنْقُودْ	Ar.	*	Salkım ki meyve salkımı demektir, tane akdeylemesi bâ'is-i tesmiyedir ve ıs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile mihver-i aslî denilen asıl sap üzerinde züneybât-ı tâliye denilen saçaklar beynindeki açıklığın yekdiğere müsavi olmasından ibaret olan vaz'iyyet-i ezhâra ıtlak olunur; cemi, anâkid ve anâkîd gelir.	cem	Nebatat	+
21032	ᶜink	عِنكْ	Ar.	∴	Gecenin son sülüsü veya bir parçası ve asıl ve esas ve künh ve hakikat.			
21033	ᶜank	عَنكْ	Ar.	*	Kapı, bap ve gökçek ve güzel ve yakışıklı olmak.			
21034	ᶜankebūt	عَنْكَبُوتْ	Ar.	•	Örümcek denilen malum hayvancık.			
21035	ᶜunvān	عُنْوانْ	Ar.	∴	Mektup ve kitabın ser-nâme ve dibacesine denilir ki mektuba bir tarafından an ve itiraz eylediği için böylece ıtlak olunmuştur ve kitap ismi yazıldığı sahife ki ekseriya nakış ve yaldız ile tezyin olunur ve mektupta ve arzuhâlde büyük ve rütbeli adamlara ıtlak olunan lakap ve devletli ve şevketli gibi ve mesnette olanın mesnedi, ism-i resmîsi ve bir nesnenin zuhuru kendisi ile istidlal olunan şey.			
21036	ᶜanvet	عَنْوَة	Ar.	∴	Esirlik ve horluk ve fermân-berlik ve kahır ve istila ve muhabbet ve meveddet manasına ve kahretmek ve galip olmak ve zor ve cebir.			

21037	ʿanveten	عَنْوَةً	Ar.	•	Zor ile, cebir ile.			
21038	ʿunūd	عُنُوْدْ	Ar.	*	Doğru yoldan sapmak ve bir adam hakkı bilerek ret ve muhalefet etmek.			
21039	ʿanūd	عَنُوْدْ	Ar.	•	Mübalağa ile muaraza eden ve inatçı ve inat edici olan.			
21040	ʿunūn	عُنُوْنْ	Ar.	*	Bir adamın önüne arkuru bir iş zuhur eylemek ve bir işle müştagil iken nâgehânî bir iş dahi açılmak.			
21041	ʿanhü	عَنْهُ	Ar.	•	Ondan manasında bir terkîb-i Arabîdir ve **mebhûsün anh**: ondan bahis olunan manasında terkîb-i Arabîdir.			
21042	ʿanhā	عَنْهَا	Ar.	•	O müennes, o dişi veya o cümleden manasında terkîb-i Arabîdir.			
21043	ʿanhüm	عَنْهُمْ	Ar.	•	Onlardan manasında terkîb-i Arabîdir.			
21044	ʿanhümā	عَنْهُمَا	Ar.	•	Onların ikisinde veyahut o ikiden manasında terkîb-i Arabîdir.			
21045	ʿanīd	عَنِيْدْ	Ar.	∴	Hakkı bilerek hilafını işleyen kimse ki Türkçede önegü tabir olunur, küfür inadı dahi dahi bundandır ve mütecebbir gönüllü kimse ve daima suyu akıp onulmayan yara ve muannit ve inatçı olan.			
21046	ʿanīf	عَنِيْفْ	Ar.	∴	Mutlaka huşunetli sert şey ve sert söz ve sert yürüyüş ve rıfk ve mülayemeti olmayan ve galiz ve şedit.			
21047	ʿanīḳ	عَنِيْقْ	Ar.	*	Birbirinin boynuna sarmaşmış iki kimsenin her biri.			
21048	ʿunayḳ	عُنَيْقْ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup küçük boyun gibi kısık ve boğuk olarak nümâyân olan bir nokta veya mahall-i cisme ıtlak olunur.		Tıp	
21049	ʿanīn	عَنِيْنْ	Ar.	*	Kuvve-i mâsikesi olmamağla rîh-ı batnını tutamayan adam.			
21050	ʿinnīn	عِنِّيْنْ	Ar.	•	Süst-endâm olmak ve binaenaleyh zekeri kıvama gelmemekle cimaa kadir olmayan adam ve gerek zekeri kaim olsun gerek olmasın ve gerek marazdan ve zaaftan ve kiber ve şeyhûhetten ve gerek sihir ve ukaddan olsun mutlaka cimaa kadir olamayana denilir.			
21051	ʿinīnet	عِنِيْنَةْ	Ar.	•	Cimaa kadir olmamak, ınnîn olmak.			
21052	ʿavāʾ	عَوْآءْ	Ar.	*	Asılsız, edna kimse ve nücûm ıs. olup menâzil-i kamerden bir menzile derler ki beş yıldızdan ibarettir.		Nücûm	
21053	ʿuvāʾ	عُوْآءْ	Ar.	*	Avaz, sayha, şedit ses.			
21054	ʿivād	عِوْادْ	Ar.	∴	Avdet, mu'âvedet, geri gelmek ve bir nesneyi âdet edinmek.			
21055	ʿavvād	عَوَّادْ	Ar.	*	Lavta çalan sazende.			
21056	ʿavādī	عَوَادِى	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar, a'dâ.			
21057	ʿavāẕ	عَوَاذْ	Ar.	*	Bir nesneyi kerahetle yapmak, irtikâp etmek.			
21058	ʿavāriż	عَوَارِضْ	Ar.	•	Arızalar, arız olan şeyler, illetler, kazalar, belalar.			
21059	ʿavārif	عَوَارِفْ	Ar.	•	Arifler, âlim ve iş anlar olanlar ve arifeler ve fezâ'il-i ahlâk, hasene.			
21060	ʿavāṣīf	عَوَاصِفْ	Ar.	•	Âsıflar, şedit rüzgârlar.			
21061	ʿivāż	عِوَاضْ	Ar.	•	Trampa etmek, bir şeye bedel olmak üzere başka bir şeyi vermek.			
21062	ʿavāṭif	عَوَاطِفْ	Ar.	•	Âtıfetler, lütuflar, keremler.			
21063	ʿavāḳib	عَوَاقِبْ	Ar.	•	Akıbetler, sonlar, encamlar.			
21064	ʿavāḳir	عَوَاقِرْ	Ar.	•	Âkir ve kısır olanlar ve kudurmuş olanlar.			

21065	ʿavāḳ̆il	عَوٰاقِيلْ	Ar.	•	Güç ve çetin ve çapraşık olan işler.			
21066	ʿavālim	عَوٰالِمْ	Ar.	•	Âlemler, dünyalar, cihanlar.			
21067	ʿavālī̆	عَوٰالِى	Ar.	•	Ali ve yüksek olanlar.			
21068	ʿavāmm	عَوٰامّْ	Ar.	•	Ammeler, herkes ki havas ahalinin gayrısıdır, binâberîn **avâmü'n-nâs**: havastan ma'dûd olmayanın cümlesi demektir.			
21069	ʿavām-pesend	عَوٰامْ پَسَنْدْ	Ar. - Far.	•	Âhâd-ı nâs indinde makbul olan.			
21070	ʿavāmil	عَوٰامِلْ	Ar.	∴	Ayaklar, ricller ve nahiv ıs. olup amil olunan yani başka kelimenin merfû' veya mansûb veya mecrûr olmasını mucip olan kelimelere veya harflere denilir ve bu kelime veya harflerin ahvalinden bahseden bir kitabın ismi.		Nahiv	
21071	ʿavān	عَوٰانْ	Ar.	∴	Her nesnenin orta yaşlısı ve esir ve yardımcı, muavenet edici ve nâsır.			
21072	ʿivān	عِوٰانْ	Ar.	*	Bir kimseye yardım eylemek.			
21073	ʿavāyib	عَوٰآيِبْ	Ar.	•	Ayıplar, kadr u kıymete noksan veren hususlar.			
21074	ʿavāʾid	عَوٰآئِدْ	Ar.	•	Â'ideler, aidat ve gelen mal ve akçeler ve hizmet mukabili olarak verilen akçeler, paralar.			
21075	ʿavāʾiḳ	عَوٰآئِقْ	Ar.	∴	Bir işten alıkoyup men ve sarf eden mâni ve meşgale ve Nuh (a.s.) kavminin perestiş ettikleri bütün ismi.			
21076	ʿūc	عُوجْ	Ar.	•	Selefte tûl-ı kâmetle meşhur bir şahsın ismi.			
21077	ʿivec	عِوَجْ	Ar.	∴	Eğrilik ki ırz ve din ve mezhep gibi muntasıb olmayan şeylerde olur, duvar ve ağaç gibi muntasıb olan şeylerdeki eğriliğe avec denilir ve din ve maaş ve rey ve tedbir ve fikir ve basiret ile eğriliği idrak olunan şey ve eğri ve çarpık olmak.			
21078	ʿavd	عَوْدْ	Ar.	∴	Geri dönmek, rücu etmek ve çıkılan mahalle geri gelmek ve munsarif olduğu nesneye yine rücu eylemek ve sarf ve tahvil eylemek ve reddeylemek ve bir nesneyi nevbet-be-nevbet işlemek manasına ki âdet edinmek tabir olunur ve bir işe ikinci defa başlamak manasına ki tekrar eylemek tabir olunur.			
21079	ʿūd	عُودْ	Ar.	∴	Şecerden kesilmiş odun ve haşeb parçası ve lavta denilen saz ve tebhîr eyledikleri öd ağacı ki güzel kokuludur, cemi a'vâd gelir ve Hint'te vaki bir beldenin ismi.	cem		
21080	ʿavdet	عَوْدَةْ	Ar.	∴	Geri dönmek, rücu etmek, çıkılan mahalle geri gelmek ve munsarif olduğu nesneye yine rücu eylemek.			
21081	ʿaver	عَوَرْ	Ar.	*	Bir gözün hissi yani kuvve-i bâsırası zail olmak ki murat yek-çeşm olmaktır.			
21082	ʿavr	عَورْ	Ar.	•	Bir adamı yek-çeşm kılmak ve bir nesneyi alıp getirmek veyahut telef etmek ve gözsüzlük.			
21083	ʿūr	عُورْ	Ar.	•	Averler, yek-çeşmler ve silahsız ve mühimmatsız olanlar.			
21084	ʿavrāʾ	عَوْرَآءْ	Ar.	*	Bir gözlü avrat ve çirkin ve kabîh söz, kelime-i kabîha.			

21085	ᶜavret	عَوْرَةْ	Ar.	∴	Derbentlerde ve serhatlerde ve mahall-i muhârebelerde olan havf-nâk gedik ve pusulanacak yer ve insanda setri ve örtülmesi vacip olan aza ki ud yeri denilir, erkeklerde yalnız göbek ile diz kapağı arasıdır ve leyl ü nehârdan üç saate ıtlak olunur ki her biri avret yerinin küşâde olacak vaktidir, biri salât-ı fecrden evvelce olan saattir ki yataktan kalkıp gecelik libasını nez' eyleyecek hengâm olmakla bir kimse ale'l-gafle ser ve katına duhul eylese ekseri mekşûfü'l-avret olmakla emr-i mahzûra düçar olur ve biri nısfınnehar vaktidir ki kaylûle yani öğle vakti uykusu vaktidir ve biri dahi yatsı namazından sonraki vakittir ki soyunup yatacak hengâmdır işte bu saatlere avret ıtlakı, ıtlâkât-ı şer'iyyedendir, me'hûzu Sûre-i Nûr'daki âyet-i kerîme-i ma'lûmdur ve nısfınnehar vaktinde fahr-i âlem sallallâhu teâlâ aleyhi's-selâm hazretleri, Fârûk-ı A'zam'ı ihzar için ensardan birinin çocuğunu hâne-i müşârün ileyhe gönderdiği sırada kaylûle yani öğle uykusu ile meşgul ve avret yerinden sevb bertaraf olmakla mezkûr çocuk bağteten duhul ve ikaz ve emr-i hümâyûnu tebliğ eyledikte bu hâlden münfail ve âzürde-dil olarak kıyam ile keşke Cenâb-ı Mevlâ bu vakitlerde bî-izn ve ilam bir adamın ser ve katına duhul olunmamak babında emr-i semâvî inzal buyura idi temennisiyle hâk-pây-ı nebeviye	cem		
21086	ᶜavez	عَوَزْ	Ar.	*	Hacet ve ihtiyaç manasına ve bir nesne bulunmaz olmak ve fakir ve muhtaç olmak ve bir husus sarplanıp müşted olmak.			
21087	ᶜavz	عوزْ	Ar.	*	Üzüm tanesi ve darlık ve fakirlik ve bir nesneye ihtiyacı olup kadir olmamak.			
21088	ᶜavsec	عَوْسَجْ	Ar.	∴	Böğürtlen ve sıncan dikeni ve mûsâ ağacı denilen dikenli ağaç, cemi avâsic gelir.	cem		
21089	ᶜavṣ	عوصْ	Ar.	*	Şiddet ve gılzet ve salabet.			
21090	ᶜavż	عوضْ	Ar.	*	Ebet ve dehr ve zaman.			
21091	ᶜivaż	عِوَضْ	Ar.	∴	Bir şey mukabelesinde verdikleri bedel ve bir nesne yerine bedel ve halef vermek ve bedel ve halef.			
21092	ᶜavᶜav	عَوْعَوْ	Ar.	•	Kurt ve köpek havlaması; cemi, avâ'iv gelir, av'ave keza.	cem		
21093	ᶜavḳ	عَوقْ	Ar.	∴	Bir kimseyi bir işten alıkoymak ve geciktirmek ve bir ehada hayır ve menfaati olmayan kimse, cemi a'vâk gelir ve daima nâsı hayırdan sarf ve meneden şahıs ve hapis ve menetmek.			
21094	ᶜūḳ	عُوقْ	Ar.	*	Selefte tûl-ı kâmetle meşhur olan Ûc nam kimsenin pederi ismidir.			
21095	ᶜavl	عَولْ	Ar.	∴	Haktan meyil ve udûl ile cevir ve zulmeylemek ve terazi hak ve itidalinden nakıs ve mail veyahut zait olmak ve bir madde büyüyüp müştebih ve müşkül olmak ve bir mâdde-i şedîde bir adamı basıp kemâl üzere sıklet ve ıztırap vermek ve ıs. fıkhiyyeden olup mahreç zîk olmakla fariza ve sihâm mahreç üzere zait olmak manasınadır ve bir kimsenin ayali çok olmak ve bir adama bâr ve sıklet olan nesneye denilir ve mühimmat ve levazımda kendisinden istiane olunan kimse ve ayalin kuvvet ve nafakalarına ıtlak olunur ve sayha ve bülend âvâz ile olan ağlamak ve bükâ etmek.		Fıkıh	
21096	ᶜivel	عِوَلْ	Ar.	*	İtimat ve istiane manalarına.			
21097	ᶜavlet	عَوْلَةْ	Ar.	*	Feryat ve figan ile olan ağlamaya denilir.			
21098	ᶜavliyye	عَوْلِيَّه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup sihâm-ı veresenin mahrec-i mes'ele üzerine zait olmasına denilir, mesela bir kadın vefat edip de zevcini ve validesini ve iki nefer kızını terk ettikte zevcinin sehmi rub' ve validesinin sehmi südüs ve iki kızının sehmleri sülüsân olup bir meselede rub' ve südüs ve sülüsân içtima etseler, mahrec-i mes'ele on iki itibar kılınıp on ikinin rub'u üç ve südüsü iki ve sülüsânı sekiz ki min-haysi'l-mecmû' sihâm-ı mezkûre on üç olup mahrec-i mes'ele olan on iki üzerine zait olması gibi.		Fıkıh	
21099	ᶜavkeşe	عَوْكَشَه	Ar.	*	Çiftçi âlâtından harman savurdukları ve yaba dedikleri alet.			
21100	ᶜavn	عونْ	Ar.	∴	Zahîr ve meded-kâr ve yardımcı; cemi, a'vân gelir ve yardım, medet, muavenet ve yardım etmek ve bir kimseye arka olmak.	cem		
21101	ᶜavīl	عَوِيلْ	Ar.	∴	Feryat ve figan ile ref'-i savtla ağlamak ve meyletmek ve mahreç zîk oldukta tevsî'-i sihâm etmek.			

21102	ᶜavīn	عَوِينْ	Ar.	⁎	Zahîr ve meded-kâr cemaat.			
21103	ᶜihār	عِهٰارْ	Ar.	•	Zina etmek, zen-perestlik etmek.			
21104	ᶜihāret	عِهٰارَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
21105	ᶜahd	عَهْدْ	Ar.	∴	Vasiyet eylemek, ısmarlamak, söz vermek ve bir kimseye bir hususta takaddüm eylemek ve bir kimseyi inandırıp itimat verecek sözden ibarettir, Fârisîde ona peymân derler ve onda yemin manasına ve veliyyü'l-emr tarafından vülât ve hükkâma tahrir olunan mektuba ıtlak olunur ki ahitname tabir olunur ve ahkâm-ı şer'iyyeye riayet ve ahvâl-i ibâda nehc-i adâlet üzere nazar ve dikkat vasıtalarını mutazammındır ve hak ve hürmeti hıfız ve riayet eylemek ve emân ve zimmet manasına ki dâr-ı İslâm'a emân ile dâhil olan harbîye zû-ahd ıtlak olunur ve bir kimse ile buluşmak, iltikâ etmek ve bilmek ve bir nesne zımnında ahd ü peymân olunan mahal ve zaman ve hengâm manasına ve vefa ve incâz manasına ve Hüdâ-yı Müte'âl'i birlemek, tevhit etmek manasına ve zamân ve kefalet manasına ve padişah tarafından ra'iyyet kabul edenlere verilen emân-nâme, **veliaht:** pâdişâh-ı âlem-penâh efendimize halef tayin ve ittihaz olunan kimse ve zât-ı şerîf.			
21106	ᶜuhde	عُهْدَه	Ar.	∴	Ahd ü emân tahrir olunmuş sahifeye denilir ki ahitname tabir olunur ve hüccet ve temessük gibi bey' ü şirâ maddesi muharrer olunan varakaya denilir ve hat ve kitabette olan zaaf ve redâ'et hâletine denilir ve akıl ve idrakte olan zaaf ve noksan ve boynuna atmak ve üzerine almak ıtlak olunan kefalet ve nezaret ve memuriyet hududu, ricat ve taalluk dairesi ve rücu ve semen ve hak ve sakk-i kâdî.			
21107	ᶜahd-nāme	عَهْدْ نٰامَه	Ar.	•	Padişah tarafından başka bir padişaha yahut bir kavim ve kabileye verilip sulh ve emân ve husûsât-ı sâ'ireye dair olan taahhütnamesi.			
21108	ᶜuhde-berāʾī	عُهْدَه بَرَاْئِي	Ar. - Far.	•	Deruhte olunan hususun layıkıyla icrası.			
21109	ᶜihr	عِهْرْ	Ar.	•	Zina, zen-perestlik.			
21110	ᶜahr	عَهْرْ	Ar.	⁎	Zina ve fısk ve fücûr.			
21111	ᶜahre	عَهْرَه	Ar.	•	Fahişe, orospu, zâniye.			
21112	ᶜihn	عِهْنْ	Ar.	⁎	Yün, sûf veyahut rengârenk boyalı yün; cemi, uhûn gelir.	cem		
21113	ᶜuhne	عُهْنَه	Ar.	⁎	Taze çubuğun eğilip bükülmesine ve ayrılmayarak kırılmasına denilir.			
21114	ᶜuhūd	عُهُودْ	Ar.	•	Ahitler, peymânlar, sözler.			
21115	ᶜuhūr	عُهُورْ	Ar.	•	Zina etmek, zen-perestlik etmek.			
21116	ᶜahīd	عَهِيدْ	Ar.	∴	Bir kimse ile ahd ü peymân eden kişi ve rüzgâr geçirmiş kadim ve atik nesne.			
21117	ᶜayyāb	عَيّٰابْ	Ar.	⁎	Daima nâsı ayıplayıp gezen ve herkese bir ayıp azv u isnâd eden kimse.			
21118	ᶜiyāb	عِيٰابْ	Ar.	⁎	Müfret olmak itibariyle hallaç tokmağı ki mindef manasına ve cem olmak itibariyle kişinin mahall-i esrârı olan hem-râzları ve câme-dân ve heybeler ki bunu müfredi olan aybe kelimesinden muharreftir.			
21119	ᶜiyāc	عِيٰاجْ	Ar.	⁎	Bir nesneye ikbal etmek ve razı olmamak ve tasdik edip inanmamak ve intifalanmamak.			
21120	ᶜibād	عِيٰادْ	Ar.	•	Avdet etmek, geri gelmek.			
21121	ᶜiyādet	عِيٰادَةْ	Ar.	•	Hasta hatırını sormak.			
21122	ᶜiyāẕ	عِيٰاذْ	Ar.	•	Sığınacak yer, melce manasına ki Fârisîde penâh-gâh derler ve sığınmak, iltica etmek **el-iyâzü billâh** ve **iyâzen billâh:** Allahutaala'dan maada sığınacak yer yoktur demektir.			

21123	ᶜayyār	عَيّارْ	Ar.	∴	Kesîrü'l-hareke ve kesîrü't-tavâf kimseye tesmiye olunup bilahare her bir haramiye ve hırsıza ve dolandırıcı ıtlak olunmuştur ve hilebaz.			
21124	ᶜayār	عَيارْ	Ar.	∗	Vezin ve kadr u kıymet, **sahîhu'l-ayâr**: sahîhu'l-vezn ve halis ve gıştan ari demektir.			
21125	ᶜiyār	عِيارْ	Ar.	•	Bir nesneyi vezin ve kadr u kıymetini anlamak için miyar ile tecrübe etmek ve altın ve gümüş ve emsalinin derece-i safvetleri, **sâhibu'l-ıyâr**: darphanede memur olan ayarcı.			
21126	ᶜiyār-gīr	عِيارْ گِيرْ	Ar. - Far.	•	Darphanede memur olan ayarcı.			
21127	ᶜayyāret	عَيّارَة	Ar.	•	Dolandırıcı, hokkabaz ve yalancı karı.			
21128	ᶜayyārī	عَيّارِى	Ar.	•	Dolandırıcılık, yalancılık.			
21129	ᶜayyāş	عَيّاشْ	Ar.	•	İş u işret erbabı.			
21130	ᶜiyāż	عِياضْ	Ar.	•	İvaz, bedel, karşılık.			
21131	ᶜiyāf	عِيافْ	Ar.	∗	İğrenmek ve gönül dönmek ve müteredditolmak.			
21132	ᶜiyāfet	عِيافَةْ	Ar.	∴	Bir taamı veya meşrubu nahoş görüp iğrenmek ve kuş kısmıyla tetayyür ve tefeül eylemek ve kâhinlik etmek.			
21133	ᶜiyāl	عِيالْ	Ar.	•	Ayyiller, bir adamın üzerine nafakası lazım olan yani beslediği ve geçineceğini verdiği kimseler ki ezvâc ve evlat ve etibbâ' ve ensâbından ibarettir ve müfret olmak itibariyle bunlardan her biri; cemi, iyâl gelir.	cem		
21134	ᶜiyālet	عِيالَة	Ar.	•	Bir adam ehl ü iyâl beslemek.			
21135	ᶜayān	عَيانْ	Ar.	•	Zahirlik ve gözle görmek ve açık, aşikâr ve şüphesiz olan.			
21136	ᶜiyāne	عِيانَة	Ar.	•	Casusluk etmek.			
21137	ᶜayb	عَيبْ	Ar.	∴	Her nesnenin zatına ve kıymetine noksan verir şey ki nakisa ve vasma demektir ve bâ'is-i hayâ olacak amel; cemi, uyûb gelir ve ayıplamak, ayıplı kılmak ve ayıplı olmak.	cem		
21138	ᶜaybe	عَيبَة	Ar.	∗	Bi-ma'nâhu eyzan ve kişinin mahall-i esrârı olan hem-râzı ve câme-dân ve heybe ki bundan muharreftir; cemi, ıyeb ve ıyâb ve ıyebât gelir ve zamâyir-i hafiyye ve esrâr-ı habiyyeyi muhtevi olduğu için sadır ve deruna ıtlak olunur.	cem		
21139	ᶜayb-cū	عَيبْجُو	Ar. - Far.	•	Adamın ayıplarını arar, sorar olan.			
21140	ᶜayb-cūyī	عَيبْجُويى	Ar. - Far.	•	Adamın ayıplarını araştırmak, soruşturmak.			
21141	ᶜayb-çīn	عَيبْ چِينْ	Ar. - Far.	•	Adamın ayıp ve kusurlarını arayıp toplayıcı.			
21142	ᶜayb-çīnī	عَيبْ چِينِى	Ar. - Far.	•	Ayb-çînlik, kusur ve ayıp arayıcılık.			
21143	ᶜayb-ḥādiş	عَيبْ حادِثْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bir akit ve muameleden sonra vaki ve târî olan ayba ıtlak olunur.		Fıkıh	
21144	ᶜayb-ḳadīm	عَيبْ قَدِيمْ	Ar.	∗	Is. fıkhiyyeden olup bir akit ve muamelenin vukuundan mukaddem mevcut olan ayba ıtlak olunur.		Fıkıh	
21145	ᶜayb-gū	عَيبْ گُو	Ar. - Far.	•	Adamın ayıplarını söyleyip durucu.			
21146	ᶜayb-nāk	عَيبْناكْ	Ar. - Far.	•	Kadir ve itibara halel verir bir keyfiyete giriftar olan.			
21147	ᶜīd	عِيدْ	Ar.	∴	Bir adama mutat ve me'lûf olan şey ki maraz ve hüzün vesair hâlât gibi gider gider yine gelir ve cem'iyyet-i nâs için olan yevm-i ma'rûfa denilir ki bayram tabir olunur, bu veçhile tesmiyeye sebep dahi tekrar olduğudur, senede bayram iki kere edilir, biri ba'de's-savm ki arefesi örfidir ve biri udhiyyediır ki arefesi şeridir, aydetten veyahut âdetten me'hûzdur; cemi, a'yâd gelir.	cem		
21148	ᶜīd-i eḍḥā	عِيدِ اَضْحى	Ar.	•	Kurban Bayramı.			

21149	ʿĭd-i fiṭır	عِيدِ فِطْرْ	Ar.	•	Şeker Bayramı.			
21150	ʿĭde	عِيدَة	Ar.	•	Avdet, geri dönüş ve fayda, kâr, menfaat, â'ide.			
21151	ʿĭd-gāh	عِيدْ گَاهْ	Ar. - Far.	•	Bayram tutulduğu mahal.			
21152	ʿĭdī	عِيدِى	Ar.	•	Bayrama mensup ve müteallik olan.			
21153	ʿĭdiyye	عِيدِيَّه	Ar.	•	Bayramlık atiyye ve arîza.			
21154	ʿĭr	عِيرْ	Ar.	*	Kervan ve kafile; cemi, ıyerât gelir.	cem		
21155	ʿayr	عَيرْ	Ar.	*	Mutlaka eşek, himâr manasına olup ba'dehu himâr-ı vahşîde galip olmuştur; cemi, a'yâr ve ıyâr gelir ve mutlaka düz ve hem-vâr nesnede vaki yumru şey ve ortası yumru kemik ve göz peykârı ve kapağı ve göz bebeği ve göz kuyruğuyla bakmak ve bir kavmin seyit ve mehteri ve şah ve dağ ve kazık ve bir nesneden sıyrılıp çıkmış gibi gitmek ve beri öte gidip gelmek ki olta vurmak tabir olunur ve eş'âr beyne'n-nâs revan ve müntesir olmak.	cem		
21156	ʿĭsevī	عِيسَوِى	Ar.	•	İsa aleyhi's-selâm hazretlerine mensup ve müteallik olan.			
21157	ʿĭsā	عِيسٰى	Ar.	*	İsm-i İbrânî veya Süryani'dir; cemi, îsûn gelir ve kütüb-i eslâfta Eyşû', Süryani mu'arrebi olmak üzere mesturdur ki seyit ve mübarek manasınadır ve bir peygamber-i zî-şânın ismidir.	cem		
21158	ʿĭş	عِيشْ	Ar.	•	Dirilik ve hayat ve zindegânî ki hayvana mahsus hayattır, fakat hayattan ehastır ve medâr-ı hayât olduğu için taama ıtlak olunur ve kendisiyle geçinilip taayyüş olunacak nesne ve dirilmek ve sefa sürmek ve geçinmek ve cümbüş etmek.			
21159	ʿĭşet	عِيشَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve yiyecek içecek bol olup zevk ve sefa ile geçinmek.			
21160	ʿayşūşet	عَيْشُوشَةْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu's-sânî eyzan.			
21161	ʿayfet	عَيْفَةْ	Ar.	•	İğrenmek ve tereddüt, hayret.			
21162	ʿayḳa	عَيْقَة	Ar.	•	Deniz kenarı, sâhilü'l-bahr.			
21163	ʿayke	عَيْكَة	Ar.	•	Sık ağaçlık orman.			
21164	ʿayyil	عَيِّلْ	Ar.	*	Nafakası üzerine lazım olan kişi; cemi, iyâl gelir.	cem		
21165	ʿayl	عَيلْ	Ar.	•	Birinin ayalinden bir kimse.			
21166	ʿayle	عَيْلَة	Ar.	*	Fakir ve geda olmak ve fakr u fâka.			
21167	ʿayn	عَينْ	Ar.	∴	Göz, Fârisîde çeşm denilir; cemi, a'yân ve a'yun ve uyûn gelir ve ma'ânî-i sâ'ire birer suretle bundan müsteardır, mesela göz eşref-i a'zâ olduğundan kendisinden sâhib-i fazl u meziyyet nesneler istiare olunur ve cüz'-i a'zam olduğundan nefis ve zat manasına istimal olunur ve ehl-i beled ve hane cemaati ve göz görmek, isâbet-i ayna uğratmak ve insan ve casus ve su akmak ve cemaat ve güruh ve hâssa-i basara yani gözde olan görücülük kuvveti ve mevcut olan şey ve hakîkat-i kıbleye denilir ki namazda oraya teveccüh olunur ve hurûf-ı hecâdan yirmi birinci harfin ismidir ve bir nesnenin güzide ve efdaline denilir ve sikkeli altın ve gümüş, zer ve sim ve bir nesnenin zat ve nefsine ve hakikatine denilir ve bir kavim ve kabilenin seyit ve zî-şânına denilir ve ıs. fıkhiyyeden olup muayyen ve muşahhas olan şeye denilir, bir hane, bir at, bir sandalye ve meydanda mevcut bir yığın buğday ve bir miktar akçe gibi ve ribâ denilen mu'âmele-i menhiyyeye denilir ve güneş veya şua ve pertev-i şemse denilir ve hazır ve nakit olan mala denilir ve ayıp manasına ve çeşme ve kuyu sularının neb' ettiği yere denilir ki kuyu gözü tabir olunur ve bir kimsenin nazar-gâhına denilir, gözümden ayrılma tabiri lisanımızda zebân-zeddir ve terazinin bir kefesi ve nahiye ve nazar ve peykâra denilir ki Fârisîde çeşme	cem	Fıkıh	
21168	ʿayn-ı betrāʾ	عَيْنِ بَتْرَآءْ	Ar.	•	Hemzeye denilir ki "ء" şu şekildedir.			

21169	ᶜin	عِينْ	Ar.	*	Yaban öküzleri.			
21170	ᶜaynü’ş-şevr	عَيْنُ الثَّوْرْ	Ar.	•	Bir parlak yıldızın ismi.			
21171	ᶜaynü’l-fiᶜl	عَيْنُ الْفِعلْ	Ar.	•	Sarf ıs. olup fiilin hurûf-ı asliyyesi olan üç harften ortadaki harfe ıtlak olunur.		Sarf	
21172	ᶜaynü’l-ḳaṭr	عَيْنُ الْقَطرْ	Ar.	•	Kükürt.			
21173	ᶜayne’l-yaḳîn	عَيْنَ الْيَقِينْ	Ar.	•	Yakinen, bilâ-şübhe.			
21174	ᶜaynü’l-insān	عَيْنُ الْاِنْسانْ	Ar.	•	İnsanın eşrefi olan kimse, **insânü’l-ayn:** göz bebeği ve **abd-i ayn** ve **sıddîk-i ayn**: adamın yüzüne karşı yalandan ve aslı olmayarak dostluk ve ubudiyet gösterir olan ikiyüzlü ve bî-vefâ kimse ve **karîrü’l-ayn**: mesrur ve memnun olan.			
21175	ᶜaynen	عَيْناً	Ar.	•	Tamamen bilâ-fark ve zaten kendisi olmak üzere ve nakden, ta’bîr-i dîger ile parasını vererek olmayıp bizzat eşya olmak veya ayn-ı eşyâdan bulunmak üzere.			
21176	ᶜuyūb	عُيُوبْ	Ar.	•	Ayıplar, kusurlar, nakisalar.			
21177	ᶜayyūḳ	عَيُّوقْ	Ar.	*	Bir kırmızı, tâbân ve müşte’il kevkebin ismidir, Kehkeşan’ın daima sağ tarafındadır, Süreyya’nın ardınca gidip ona takaddüm eylemez veyahut Deberân dedikleri kevkebler ile Süreyya meyanında olmakla onları Süreyya ile mülakattan avk ve meneylediği için böylece ıtlak olunmuştur ve halk bir mekân-ı mürtefi’e isnat edeceği şeyi ekseriya bununla yâd ederler, şöyle ki ziyade bağıran bir kimseye sesini ayyuka çıkardı derler ve bir kimsenin evsâf-ı cemîlesini daima virdizeban eden kimse için falan kimse falanın methini ayyuka vardırdı, derler.			
21178	ᶜayūn	عَيُونْ	Ar.	*	Gözü pek değer, bed-nazar adam; cemi, în ve uyun gelir.	cem		
21179	ᶜuyūn	عُيُونْ	Ar.	•	Aynlar, gözler, çeşmler, çeşmeler.			
21180	ᶜuyūnü’l-baḳar	عُيُونُ الْبَقَرْ	Ar.	*	Bir nev siyah, yuvarlak taneli üzüm.			
21181	ᶜayheḳa	عَيْهَقَة	Ar.	*	Neşât ve sürur.			